Dit product wordt u gratis aangeboden door ComputerBijbel
Mocht u tevreden zijn over dit product en dit werk willen steunen kijk dan op onze website
http://www.ComputerBijbel.com

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HISTORIE DER JODEN

door

FLAVIUS JOSEFUS

Eerste Boek

HOOFDSTUK 1.

Schepping der wereld. Adam en Eva zijn Gods gebod ongehoorzaam, worden door Hem uit het aards Paradijs gedreven.

In de beginne schiep God de Hemel en de aarde (Gen. 1); de aarde was niet zichtbaar, maar met een dikke duisternis bedekt; en de Geest zweefde daarover. Hij beval vervolgens dat het licht werd, en het licht verscheen terstond. Nadat God deze klomp beschouwd had, scheidde Hij het licht van de duisternis; Hij noemde de duisternis nacht, en het licht dag; Hij gaf aan het begin van de dag de naam morgen en aan het einde van die zelfde dag de naam avond: Dit was de eerste dag, welke Mozes de een dag noemt, en niet de eerste, waarvan ik de reden zou kunnen opgeven: maar dewijl ik beloofd heb van al die zaken een afzonderlijk boek te schrijven, zal ik zulks tot die tijd toe besparen. Op de tweede dag maakte God de Hemel, scheidde hem van ‘t overige af, plaatste hem omhoog als het edelste, omringde hem met kristal, en matigde hem door een vochtigheid, bekwaam om regens te verwekken, die de aarde zoetelijk besproeien om haar vruchtbaar te maken. De derde dag stelde Hij de aarde vast, omringde haar met de zee, en deed haar planten met zaden voortbrengen. De vierde dag schiep Hij de Zon, de Maan, en de andere sterren; Hij plaatste ze aan de Hemel om tot het voornaamste sieraad daarvan te dienen, en Hij schikte hun bewegingen en loop zodanig, dat zij duidelijk de seizoenen en de omloop des jaars aanwijzen. De vijfde dag schiep Hij de vogels en vissen, doende de laatste in de diepte zwemmen, en de eerste in de lucht vliegen, willende dat zij zich zouden paren, om voort te telen en zich elk naar zijn soort te vermenigvuldigen. De zesde dag schiep God de dieren der aarde, onderscheidde hen in verschillende geslachten van mannetje en wijfje: en die zelfde dag schiep Hij ook de Mens: in dier voege dat de Here, volgens ‘t verhaal van Mozes, in zes dagen de Wereld, en alles wat er in is, geschapen heeft. De zevende dag rustte God, en hield op met arbeiden aan het grote werk van de schepping der wereld: en ‘t is om deze reden dat wij op die dag niet werken, en hem de naam Sabbat geven, ‘t welk in de Hebreeuwse taal rust betekent.

2 Mozes spreekt nog meer bijzonderlijk van de schepping des mensen (Gen. 2): Hij zegt dat God het stof der aarde nam, en een mens daaruit vorste, en dat Hij hem de geest en de ziel inblies. Hij voegt er bij dat die mens Adam genoemd werd, hetwelk in ‘t Hebreeuws Rood betekent, omdat hij uit een zachte rode aarde gevorst werd; want zodanig is de ware en maagdelijke aarde. God deed de dieren, zo mannetjes als wijfjes, voor Adam komen; en deze eerste mens gaf hun namen, welke zij nog ten huidige dage behouden. God, ziende dat Adam alleen was, en verwonderd stond dat de andere dieren ieder een gezellin hadden, ontnam hem, terwijl hij sliep, één van zijn ribben, van welke Hij een vrouw maakte; en zodra Adam haar zag, bemerkte hij dat zij uit hem voortgekomen, en dat ze een gedeelte van hemzelf was. De Hebreeërs noemen een vrouw Issa, en deze, die de eerste van alle was, werd Eva genaamd, ‘t welk zeggen wil, Moeder aller levenden.

4 Mozes verhaalt daarenboven dat God naar de kant van ‘t Oosten een Lusthof plantte, welke hij met allerlei gewassen vulde, en dat in die Hof twee bomen waren, waarvan één de boom des levens was, en de andere die der kennis om ‘t goed van ‘t kwaad te onderscheiden. In deze

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hof stelde Hij Adam en Eva, en beval hun de planten waar te nemen: de Hof werd bewaterd door een grote rivier die het ganse land omvloeide, en zich in vier andere vloeden verdeelde. De eerste, genaamd Phison, ‘t welk volheid betekent, en die door de Grieken Ganges geheten wordt, neemt zijn loop naar Indië, en ontlast zich aldaar in de zee. De tweede, genaamd de Euphrates, en in onze taal Phora, ‘t welk verstrooiing of bloem betekent; en de derde die men de Tigris of Diglath noemt, hetwelk eng en snel betekent, ontlasten zich beiden in de Rode Zee. En de vierde, geheten Gihon, betekenende dat hij van ‘t Oosten komt, en welke de Grieken Nilus *of de Nijl* noemen, loopt door Egypte.

5 God beval dan aan Adam en Eva van al de andere vruchten te eten; maar zich van die der kennis te onthouden, zeggende hun dat zij sterven zouden, zo zij die maar aanraakten. Daar was toen een volmaakte eendracht tussen al de dieren, en de slang was zeer gemeenzaam met Adam en Eva. Dewijl nu haar kwaadaardigheid haar het geluk deed benijden, dat zij stonden te genieten indien ze het gebod Gods onderhielden; en dat zij integendeel geloofde dat zij in allerlei rampen zouden vallen zo zij het niet gehoorzaamden, overreedde zij Eva, om van de verboden vrucht te eten. Zij zei haar, opdat zij haar daartoe zou doen besluiten, dat er een verborgen kracht in was die de kennis van goed en kwaad had, en dat indien zij en haar man daarvan aten, zij zo gelukzalig zouden wezen als God zelf: Aldus bedroog zij de vrouw, zij verachtte het gebod van haar God, at van de vrucht, en zich daaraan verlustigd hebbende, bepraatte zij Adam om er ook van te eten. Gelijk ‘t nu waar was dat deze vrucht een zeer grote onderscheiding gaf, zo bemerkten zij aanstonds dat ze naakt waren, en zij schaamden zich daarover. Zij namen bladeren van een vijgenboom om zich te bedekken, en zij geloofden zich gelukkiger te zijn dan te voren, omdat zij wisten hetgeen zij tot die tijd toe niet geweten hadden.

6 God kwam in de Hof; en Adam die voor zijn zonde gemeenzaam met Hem verkeerd had, durfde zich toen niet vertonen ter oorzake van ‘t misdrijf dat hij begaan had. God vroeg hem, waarom hij, in plaats van als te voren met zulk een vermaak tot hem te naderen, nu weg vlood, en zich verborg. Hij nu niet wetende wat hij antwoorden zou, omdat hij zich schuldig kende, zo zei God tot hem: "Ik had u verzorgd met alles wat gij zou hebben kunnen begeren, om een leven van alle zorgen bevrijd, en ‘t welk zeer lang en gelukkig zou geweest zijn, zonder arbeid en met vermaak te leiden. Maar gij hebt u tegen mijn voornemen aangekant; gij hebt mijn gebod versmaad; en ‘t is niet uit eerbiedigheid dat gij zwijgt, maar ‘t is omdat uw geweten u beschuldigt." Adam bracht alles bij wat hij kon om zich te verschonen, hij bad God het hem te vergeven, en wierp de schuld op zijn vrouw, zeggende dat die hem verleid had, en de oorzaak van zijn zonde was. Zij van haar kant zei dat het de slang was die haar bedrogen had. Waarop God om Adam er voor te straffen dat hij zich zo had laten overrompelen, verklaarde dat de aarde niet meer vruchten voortbrengen zou, dan voor degenen die haar in ‘t zweet huns aanschijns bebouwden, ja dat ze niet zou opleveren alles wat men van haar zou mogen eisen. Hij strafte Eva ook, en beval dat zij, hebbende zich door de slang laten bedriegen, en zo vele placht over haar man gebracht, niet dan met smarte baren zou. En om de slang voor haar boosaardigheid te straffen, benam Hij haar ‘t gebruik der spraak, maakte haar tong venijnig, veroordeelde haar om niet langer voeten te hebben, maar op de aarde te kruipen, en verklaarde dat zij een vijand van de mens zou zijn. Thans beval Hij Adam haar op de kop te treden, omdat uit haar kop al het kwaad over de mens gekomen was, en dat dit deel ‘t zwakst aan haar zijnde, het minst bekwaam was om zich te verweren. Nadat God hun allen aldus hun straffen had opgelegd, dreef Hij Adam en Eva uit de Lusthof.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Kaïn doodt zijnen broeder Abel. God verdrijft hem. Zijn nakomelingen zo slecht als hij. Deugden van Seth, Adams anderen zoon. Adam en Eva kregen twee zonen, ook dochters. (Gen. 4) De eerste dezer zonen was Kaïn genoemd, hetwelk verkrijging, en de tweede Abel, ‘t welk droefheid betekent. Deze twee broeders waren van twee zeer strijdige inborsten: want Abel, de jongste, die een herder was van vee, was rechtvaardig; hij beschouwde God als tegenwoordig bij al zijn daden, en betrachtte slechts hem te behagen. Kaïn daarentegen, welke de eerste was die de aarde beploegde, was zeer kwaadaardig: hij zocht niet dan zijn eigen nut en voordeel, en zijn schrikkelijke goddeloosheid voerde hem tot die spoorloze woede, dat hij zijn eigen broeder doodde; en dat om deze oorzaak. Zij hadden beiden voorgenomen Gode een offerande te doen, Kaïn offerde hem de vruchten van zijnen arbeid, en Abel melk en de eerstelingen zijner kudde. God betuigde dat de offerande van Abel, die een vrij voortbrengsel der natuur was, hem aangenamer was dan die welke Kaïns gierigheid als door geweld haar had afgeperst. De hoogmoed van Kaïn kon niet dulden dat God zijnen broeder boven hem gesteld had; dies doodde hij hem, en verborg zijn lichaam, hopende daardoor dat niemand kennis van zijn misdaad krijgen zou. God, voor wiens ogen niets verborgen is, vraagde hem, waar zijn broeder was, dat Hij hem sedert enige dagen niet gezien had, daar zij te voren altoos te samen waren. Kaïn niet wetende wat te antwoorden, zei dat hij ook verwonderd was hem niet meer te zien; en vermits God hem aandrong, antwoordde hij verwaandelijk, dat hij de hoeder noch bewaarder zijns broeders was, noch de zorg van hetgeen hem betrof op zich genomen had. Maar God bestrafte Kaïn hierop aanstonds over zijnen broedermoord, en vroeg hem hoe hij zeggen durfde, dat hij niet wist wat van zijnen broeder geworden was, naardien hij hem zelf gedood had. Evenwel, dewijl Kaïn een offerande offerde en uit kracht derzelve smeekte, om de stillinge van Gods toorn, zo strafte de Here hem niet met een straffe die zijn misdaad verdiende; maar Hij stelde hem tot een vloek, dreigde zijn nakomelingen tot in ‘t zevende geslacht te straffen, en verdreef hem met zijn wijf. Maar vermits Kaïn vreesde dat hij dus omzwervende door de wilde beesten verslonden zou worden, verzekerde God hem daarvoor; Hij gaf hem een merkteken waaraan men hem kon kennen, en beval hem heen te gaan.

7 Na dan verscheidene landen doorgetrokken te hebben, zette hij zich met der woon neer in een plaats genaamd Naïs: alwaar hij vele kinderen teelde. Maar ‘t was er zo verre af dat zijn straffe hem enigszins beter maakte, dat hij integendeel nog erger werd: hij gaf zich over aan allerlei wellusten, en pleegde ook geweld; hij roofde, om zich te verrijken, eens anders goed; hij verzamelde booswichten en schelmen, waarover hij zich tot hoofd stelde; en hij voerde hen aan om allerhande misdaden en goddeloosheden te bedrijven. Hij veranderde die eenvoudige manier van leven welke men in ‘t begin onderhield, vond gewichten en maten uit, doende de kunstgrepen en bedriegerij volgen op die gulhartigheid en oprechtheid, welke plaats had toen men van deze dingen niet wist. Hij was de eerste die palen stelde om de landerijen te onderscheiden, en die een stad bouwde, welke hij naar de naam zijns oudsten zoons, Enos (Hanoch) noemde, en voorts met muren omringde, en met inwoners bevolkte. Enos teelde Jered, Jared Malaleël, Malaleël Mathusala, en Mathusala lamech, die bij zijn twee vrouwen Sella en Ada zeven en zeventig kinderen kreeg, waarvan een, genaamd Jobel, zoon van Ada, in hutten en tenten woonde, en een herdersleven leidde. Jubal, zijn broeder, was de uitvinder van muziek, snarenspel, en de luit. Thobel, zoon van Sella, overtrof alle de anderen in dapperheid en kracht, en was een groot krijgsman, waardoor hij zich verrijkte, en wellustig van zijnen rijkdom leefde. Hij vond het eerst de kunst van smeden uit. Lamech had ook één dochter, geheten Naama: en

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

alzo hij in goddelijke zaken onderwezen was, begreep hij gemakkelijk dat hij de straffe van de moord, door Kaïn aan Abel begaan, zou moeten dragen; en hij gaf zulks zijn twee vrouwen te verstaan. Voor ‘t overige dompelden Kaïns nakomelingen zich terwijl Adam nog leefde in allerhande misdaden: zij de zich niet met die van hun vaderen na te volgen, maar zij bedachten nieuwe. Men zag onder hen niet dan moorden en roverijen; en die hun handen niet in ‘t bloed doopten, waren vol van hoogmoed en gierigheid.

8 Adam de eerste en uit de aarde gevormde mens (want van hem is er nog iets te zeggen), ziende Abel gedood, en Kaïn gevlucht, wenste zeer naar andere kinderen. Hij was nu tweehonderd dertig jaren oud, en na nog zevenhonderd jaren geleefd te hebben stierf hij, hebbende nog verscheidene kinderen geteeld, en onder die Seth.

9 ‘t Zou al te wijdlopig vallen indien ik ondername van al die kinderen van Adam te spreken; dies zal ik mij vergenoegen met alleen iets te zeggen van Seths nakomelingen. Deze bij zijnen vader opgetrokken, begaf zich met ernst tot de deugd. Hij liet kinderen na die hem gelijk waren, en in hun vaderland bleven wonen; alwaar zij gelukkiglijk en in een volkomen eendracht leefden. Het is aan hun vernuft en hun arbeid dat men de kennis van de starrenloop verschuldigd is: en omdat zij van Adam verstaan hadden, dat de wereld eens door water en eens door vuur vergaan zou, maakten zij, uit vreze dat die wetenschap verloren mocht worden eer de mensen wel daar in onderricht waren, twee zuilen, de één van gebakken steen, en de andere van hardsteen, op welke zij hun verkregene kundigheid graveerden; opdat bijaldien een watervloed de zuil van gebakken steen verdelgde, de hardstenen in stand bleve om de geheugenis van hetgeen er op geschreven stond voor de nakomelingen te bewaren. Deze laatste zuil wordt nog hedendaags in Syrië gezien.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Van Adams nakomelingen tot aan de Zondvloed, waarvoor God Noach door de Ark bewaarde; en hem beloofde de mensen niet meer door een zondvloed te straffen.

Men volhardde tot in ‘t zevende geslacht in de oefening der deugd, en in de dienst van de waren God (Gen. 5), die voor de enigsten HEER van ‘t heelal erkend werd, te leven. Maar degenen die daarop volgden, wandelden de zeden hunner vaderen niet na: zij gaven Gode de ere niet die Hem toekomt, en oefenden geen gerechtigheid jegens de mensen: maar werden met een sterker drift tot het bedrijven van allerhande misdaden gevoerd, dan hun voorouders tot het oefenen van allerlei deugden aangedreven waren, halende aldus de toorn Gods op zich; want vele der Engelen Gods, zich met vrouwen vermengende, brachten een verwaand geslacht voort, hetwelk op zijn krachten vertrouwende, in ‘t vertreden der gerechtigheid roem stelde, en ‘t welk diergelijke daden bedreef, als de Grieken van de Reuzen vertellen.

11 Noach, getroffen van smarte dat zij zich dus in ondeugd dompelden, vermaande hen van leven te veranderen: maar toen hij zag dat zij, in plaats van zijnen raad te volgen, nog bozer werden, trok hij, uit vreze dat zij hem en zijn huisgezin doden zouden, uit dat land. God, die hem om zijn vroomheid beminde, werd zo getergd door de boosheid en verdorvenheid der overige mensen, dat Hij besloot niet alleen hen te straffen, maar hen ganselijk te verbolgen, en de aarde met andere mensen, die in zuiverheid en onnozelheid leefden, weer te bevolken. Dies verkortte hij hun levenstijd, die Hij op honderd twintig jaren bracht; voorts overstroomde Hij het aardrijk zodanig, dat het naar een zee geleek, en deed het ganse geslacht in de wateren sneuvelen, uitgenomen Noach, om wie te behouden, beval Hij hem een Ark van vier verdiepingen, driehonderd ellebogen lang, vijftig breed, en dertig hoog, te bouwen; zich met zijn huisvrouw, zijn drie zonen, en hun drie wijven, daarin te begeven, en er alle nodige dingen te doen inbrengen tot onderhoud van hen, en van de dieren van allerlei soort, welke Hij nevens hen daar deed ingaan, om hun geslacht te behouden, te weten een paar van elk, mannetje en wijfje en van sommige soorten zeven paren. Het dak en de zijden dezer Ark waren zo sterk, dat zij ‘t geweld der baren en winden weerstond, en Noach met zijn huisgezin voor die algemene overstroming, welke al de andere mensen deed vergaan, behoedde. Hij was de tiende nakomeling van Adam van man tot man; want hij was de zoon van Lamech; Lamech was de zoon van Mathusala; Mathusala de zoon van Enoch; Enoch de zoon van Jared, Jared de zoon van Malaleël, die nevens zijn zusters uit Kaïnan gesproten was; Kaïnan was de zoon van Enos; Enos de zoon van Seth; en Seth de zoon van Adam.

12 Noach was zeshonderd jaren oud toen de zondvloed kwam; dit geschiedde in de tweede maand, welke de Macedoniërs Dius, en de Hebreeën Mares van noemen: want de Egyptenaars hebben het jaar alzo verdeeld. Doch Mozes heeft in ‘t aanwijzen van de tijd onzer Feesten, de eerste plaats gegeven aan de maand genaamd Nisan die de Xantikus is, omdat het in die was dat hij de Hebreeën uit het land van Egypte leidde; en om die zelfde reden begint hij met die maand de dingen die de Godsdienst betreffen aan te wijzen. Maar belangende alle burgerlijke zaken, en ‘t kopen, verkopen, en diergelijke, daarin heeft hij geen verandering in de maanden gemaakt. Hij geeft te verstaan dat de algemene regen, die deze zondvloed veroorzaakte, op de zevenentwintigsten dag der tweede maand, in het tweeduizend-tweehonderdzesenvijftigste jaar nadat Adam geschapen was, begon te vallen. De H. Schrift maakt er een uitrekening van, en wijst zeer nauwkeurig de geboorte en de dood der grote personages van die tijd aan. Adam

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

leefde 930 jaren, en was 230 oud toen zijn zoon Seth geboren werd . Seth leefde 912 jaren, en was 205 oud toen zijn zoon Enos geboren werd. Enos leefde 905 jaren, en was 190 oud toen zijn zoon Kaïnan geboren werd. Kaïnan leefde 910 jaren, en was 170 oud toen zijn zoon Malaleël geboren werd. Malaleël leefde 895 jaren, en was 165 oud toen zijn zoon Jared geboren werd. Jared leefde 962 jaren, en was 162 oud toen zijn zoon Enoch geboren werd. Enoch leefde 365 jaren, en was 165 oud toen zijn zoon Mathusala geboren werd. In deze ouderdom van 365 jaren werd hij van God opgenomen, waarom niemand iets van zijnen dood heeft geschreven. Mathusala leefde 969 jaren, en was 187 oud toen zijn zoon Lamech geboren werd. Lamech leefde 777 jaren, en was 182 oud toen zijn zoon Noach geboren werd, die 900 jaren leefde. Alle deze jaren (gevoegd bij de 600 welke hij oud was toen de zondvloed kwam) maken de bovengemelden tijd uit. Het paste beter om deze rekening te maken, de geboortetijd der eerste mensen te verhalen, gelijk ik gedaan heb, dan de tijd van hun dood, omdat hun leven zo lang was dat het tot hun naneven uitstrekte.

13 God dan het teken gegeven, en aan de wateren de lossen toom gelaten hebbende om de aarde te overstromen, (Gen. 7, 8) verhieven zij zich, door een gestadigen regen van veertig dagen, vijftien ellebogen lengte boven de hoogste bergen, en lieten alzo geen plaats over daar men vluchten of zich bergen kon. Nadat de regen opgehouden was, verliepen er honderd vijftig dagen eer de wateren terugweken; en de zevenentwintigsten dag der zevende maand bleef de Ark op de top eens bergs in Armenië stilstaan. Alstoen opende Noach een venster, en hebbende een weinig lands rondom de Ark bespeurd, begon hij zich te troosten en betere hope te scheppen. Enige dagen daarna deed hij een raaf uitvliegen, om te weten of er ook andere plaatsen ontbloot van ‘t water waren, en of hij veilig zou kunnen uitgaan. Maar de raaf al het land nog onder water vindende, keerde weer in de Ark. Na verloop van zeven dagen deed Noach een duif uitvliegen, en zij kwam weer met beslijkte poten, en een olijftak in haar bek. Aldus bemerkte hij dat de zondvloed opgehouden was; en na nog zeven dagen gewacht te hebben, deed hij alle de dieren uitgaan die in de Ark waren, hij trad er zelf met zijn vrouw en kinderen uit, offerde Gode een offerande tot dankzeggingen, en hield een gastmaal met zijn huisgezin. De Armeniërs hebben die plaats Aftred of Uitgang genoemd, en de inwoners tonen nog heden ten dage enige overblijfselen van de Ark. Allen die de Barbarische Historiën geschreven hebben, spreken van de zondvloed en de Ark, en onder anderen Berosus de Chaldeeër, die aldus zegt: "Men zegt dat er nog enige overblijfselen der Ark op de berg der Kordiërs in Arszeslië te zien zijn: en sommigen brengen vandaar brokken jodenlijm waarmee ze bestreken was, en gebruiken het tot een tegengift". Hiëronymus de Egyptenaar, die van de oudheden der Pheniciërs ge schreven heeft, Mnaseas, en verscheidene anderen spreken er ook van: en Nikolaus van Damascus in ‘t XCVIste boek zijner Historie schrijft er met deze woorden van: "In Armenië in ‘t landschap van Miniade is een hoge berg genoemd Baris, alwaar men zegt dat velen gedurende de zondvloed, hun leven borgen; en dat een Ark, welker overblijfselen vele jaren lang in wezen zijn gebleven, en waarin een man zich besloten had, op de top van die berg Bleef stilstaan. ‘t Is waarschijnlijk dat deze man die geweest is waarvan Mozes de Wetgever der Joden gesproken heeft".

14 Noach uit vreze dat God voorgenomen had het aardrijk alle jaren door een vloed te overstromen, (Gen. 8, 9) en alzo ‘t menselijk geslacht te verdelgen, offerde Hem slachtoffers, om Hem te bidden dat Hij de orde, welke Hij eerst vastgesteld had, niet wilde veranderen, en niet meer enige strengheid gebruiken, die alle levende schepselen deed sneuvelen; maar dat Hij zich wilde vergenoegen met de bozen gestraft te hebben zoals hun misdaden verdienden, en de onschuldigen, welker leven Hij had willen behouden, te verschonen; nademaal zij anders ongelukkiger zouden zijn dan degenen die in de wateren begraven waren, indien zij zulk een ijselijke verwoesting met sidderinge aangezien hebbende, bewaard werden om in een andere

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

diergelijke te vergaan. Dat hij Hem derhalve bad zijn offerande voor aangenaam te houden, en de aarde niet meer met een oog van gramschap te aanschouwen; opdat hij en zijn nakomelingen haar zonder schroom zouden mogen bebouwen, steden stichten, alle de goederen welke zij voor de zondvloed bezaten genieten, en zulk een lang en gelukkig leven, als dat hunner vaderen geweest was, voortaan leiden. Overmits Noach een rechtvaardig man was, werd God door zijn gebed zo bewogen, dat Hij hem zijn verzoek toestond, en tot hem zei: "Dat hij de oorzaak niet geweest was van ‘t verderf diegenen die door de zondvloed gesneuveld waren; maar dat zij de straffe welke zij ontvangen hadden zich zelf mochten wijten; want dat Hij hen niet zou hebben doen geboren worden, indien Hij hen had willen verderven; naardien het lichter was hun het leven niet te geven, dan het hun te benemen, nadat het hun gegeven was. Dat zij derhalve hun straffe alleen aan hun misdaden moesten toeschrijven; en dat Hij nochtans, uit aanmerkinge van zijn gebed, zo streng in het toekomende niet jegens hen zou zijn. Invoege dat wanneer er buitengewone stormen en onweders kwamen te ontstaan, hij noch zijn nakomelingen een nieuwen zondvloed behoefden te vrezen, omdat Hij de wateren niet meer zou toelaten de aarde te overstromen. Maar dat Hij hem en al de zijnen verbood hun handen met bloed te bezoedelen, en hun beval doodslagen streng te straffen. Dat Hij hen volkomen meesters van de dieren maakte, om er zich van te bedienen zoals zij wilden, uitgenomen hun bloed, ‘t welk zij niet gelijk het overige zouden mogen gebruiken, omdat in het bloed het leven bestaat. En mijn boog, vervolgde Hij, (ogende op de regenboog, want die wordt voor Gods boog gehouden) zal het merk en teken der belofte zijn, welke Ik u doe." Als God Noach dit gezegd en beloofd had, deed Hij *hem* heengaan. Noach leefde na de zondvloed driehonderd vijftig jaren in allen voorspoed, en stierf in de ouderdom van negenhonderd en vijftig jaren. Hoe groot nu ook het verschil zij tussen de levenstijd der mensen hedendaags, en de langlevendheid diegenen daar ik nu van gesproken heb, echter behoort hetgene ik verhaal niet voor ongelooflijk gehouden te worden. Want behalve dat onze oude vaders in ‘t bijzonder van God geliefd, en gelijk het werkstuk zijner eigen handen waren, en dat de spijzen welke Zij gebruikten bekwamer waren om het leven te behouden; zo verlengde God het hun zo ter oorzake hunner deugd, als om hun een middel te geven tot het voltooien van de meetkunde en kennis des starrenloops; ‘t welk zij niet zouden kunnen gedaan hebben, indien zij minder dan zeshonderd jaren geleefd hadden, omdat het groot jaar niet dan na verloop van zes eeuwen voleindigd wordt. Allen die Historiën geschreven hebben, zo Grieken als die van een anderen landaard, geven getuigenis van ‘hetgeen ik zeg. Want Maneton, die de Historie der Egyptenaren geschreven heeft, Berosus welke ons die der Chaldeeën heeft nagelaten, Mochus Hesticeus, en Hiëronymus de Egyptenaar, welke die der Feniciërs geschreven hebben, zeggen hetzelfde. En Hesiodus, Hekateus, Akusilaus, Hellanikus, Ephorus en Nikolaus verhalen dat de ouden duizend jaren leefden. Ik laat ondertussen hun die dit zullen lezen, zulk een oordeel daarover vellen als ‘t hun belieft.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

Nemrod, achterneef van Noach, bouwt de Toren van Babel, en God om hem te verbasteren en ‘t werk te storen, zendt de verwarring der talen.

De drie zonen van Noach, Sem, Jafet en Cham, die honderd jaren voor de zondvloed waren geboren, waren de eersten die de bergen verlieten, om in de vlakte te wonen; en die anderen welke om de zondvloed zeer voor de vlakte vreesden, en de hoogte niet durfden verlaten, aanmoedigden om hen te volgen. Zij gaven de naam van Senaär aan de landstreek daar zij zich eerst neersloegen. God beval hun volksplantingen in andere plaatsen aan te stellen, opdat zij zich vermenigvuldigende en verder uitbreidende, meer lands zouden kunnen bebouwen, groter overvloed van vruchten daarvan trekken, en de krakelen, die er anders tussen hen zouden mogen ontstaan, beter vermijden. Maar deze ruwe en onleerzame mensen gehoorzaamden Hem niet, en werden om hun zonden gestraft door de rampen die hun overkwamen. God, ziende dat hun getal steeds aangroeide, beval hun ten tweeden male volksplantingen elders te schikken: doch deze ondankbaren, die vergeten hadden dat ze alle hun goederen aan Hem verschuldigd waren, schreven die zich zelf toe, en gingen voort met Hem ongehoorzaam te zijn, voegende bij hun ongehoorzaamheid nog deze goddeloosheid, dat zij zich inbeeldden dat het een strik was die Hij hun spande, ten einde zij, als ze verdeeld waren, gemakkelijker zouden kunnen verdelgd worden. Nemrod, zoonszoon van Cham, een van Noachs zonen, was degene die hen aanvoerde om God zo te verachten. Deze man, niet minder dapper dan stout, maakte hen wijs dat zij alleen aan hun dapperheid, en niet aan God, al hun goed geluk hadden te wijten. En vermits hij naar dwingelandij haakte, en hen poogde te bewegen dat zij hem tot hun op persten verkoren, en God verlieten, bood hij zich aan om hen tegen de Here te beschermen, bijaldien Hij de aarde met een nieuwen zondvloed dreigde; en om tot die einde zulken hogen toren te bouwen, dat niet alleen de wateren zich niet daarboven zouden kunnen verheffen, maar dat hij ook de dood hunner vaderen wreken zou. Dit onbezonnen volk liet zich vervoeren door deze dwaze mening, dat het hun een schande zou wezen voor God te zwichten; en men arbeidde met een ongelooldijken ijver aan dat werk. De menigte en de hete drift der werklieden bracht teweeg dat de toren binnen weinig tijds veel hoger opgehaald werd dan men zou hebben durven hopen: maar zijn overgrote dikte maakte dat hij minder hoog scheen. Zij bouwden hem van gebakken steen, met jodenlijm gemetseld, opdat hij te hechter zou zijn. God, vertoornd over hun uitzinnigheid, wilde hen echter niet uitroeien gelijk Hij hun vaderen gedaan had, welker voorbeeld hen niet verbeterd had: maar Hij zond een verdeeldheid onder hen, en maakte dat daar zij te voren maar één taal spraken, deze taal zich zo vermenigvuldigde, dat zij malkanderen niet langer verstonden; en deze verwarring deed aan de plaats alwaar de toren gebouwd werd, de naam van Babylon geven; want Babel in ‘t Hebreeuws betekent verwarring. De Sibille spreekt van deze grote gebeurtenis aldus: "Dewijl alle de mensen toen niet dan ene taal hadden, bouwden zij zulk een hogen toren, dat het scheen alsof hij zich tot aan de Hemel verhief: maar de Goden verwekten zo een zwaar onweer tegen derzelve, dat hij er door omgestoten werd; en zij maakten dat de bouwers in een ogenblik verscheidene talen spraken: van welk geval de stad Babylon haar naam heeft." Hestiseus spreekt van het veld Senaär daar Babylon staat aldus: "De Priesters welke uit die grote beroerte ontkwamen, zijn met de heiligdommen, ten dienste van Jupiter de Overwinnaar geschikt, in Senaär bij Babylon gekomen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Hoe Noachs nakomelingen zich in verscheidene delen der wereld verspreidden.

Deze verscheidenheid van talen noodzaakte die bijkans oneindige menigte des volks zich in verscheidene volksplantingen te verspreiden, (Gen. 10) naar dat God hen door zijn voorzienigheid geleiden zou. Aldus werd niet alleen het midden der aarde, maar ook de oevers der zee met inwoners bevolkt: evenzo waren er die op schepen naar de eilanden overstaken. Sommige dezer landaarden behouden nog de namen, welke degenen van wie zij gesproten zijn haar gaven; enige hebben die veranderd; en ettelijke hebben zodanige namen aangenomen, als zij, die zich in hun land kwamen neerzetten, hun gaven in plaats van de benamingen welke ze te voren hadden. De Grieken zijn de voornaamste aanleiders dezer veranderingen geweest: want in later tijden zich meesters van alle die landen gemaakt hebbende, gaven zij aan de volken welke ze ondergebracht hadden, zulke namen en wetten als zij zelf wilden; om daardoor de roem te bekomen van hun stichters geweest te zijn.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Noachs nakomelingen tot aan Jakob. Verscheidene landen door hen ingenomen.

De zonen der kinderen Noachs om hun gedachtenis in ere te doen blijven, gaven hun namen aan die landen alwaar zij zich neersloegen. (Gen. 10) Aldus gaven de zeven zonen van Jafet, die zich in Azië van de bergen Taurus en Amanus tot aan de rivier Tanaïs, en in Europa tot aan Gades uitstrekten, hun namen aan de landen welke zij in bezit namen, en die nog onbevolkt waren. Gomor stelde de volksplanting der Gomorieten aan, welke de Grieken nu ter tijd Galaten noemen: Magog stelde die der Magogianen aan, welke zij Scythen noemen: Javan gaf de naam aan Ionië en ‘t ganse geslacht der Grieken: Mado was de stichter der Madeërs, welke de Grieken Meden noemen. Thobel gaf zijnen naam aan de Thobeliërs, die men tegenwoordig Iberiërs (Spanjaarden) noemt: Mescho gaf de zijnen aan de Meschiniërs (want die van Capadociërs, welke zij nu voeren, is nieuw,) en nog op deze tijd voert ééne van hun steden de naam van Masaka; ‘t welk voor de kenners een bewijs is dat die landaard eertijds zo genoemd werd. Thyres gaf zijnen naam aan de Tyriërs, welker Vorst hij was, en die van de Grieken Thraciërs genoemd werden. Alle die landaarden zijn uit Jafets zeven zonen gesproten. Gomor die de oudste van Jafets kinderen was, had drie zonen: Aschanaxes die zijnen naam aan de Aschanaxiërs gaf, welke de Grieken Reginenzers noemen: Riphat die zijnen naam gaf aan de Riphateërs, welke de Grieken Paphlagoniërs noemen: en Thygrammes die zijnen naam aan de Thygrammeërs gaf, die van de Grieken Phrygiërs genoemd worden. Javan, een andere zoon van Jafet, teelde drie zonen: Alysas die zijnen naam aan de Misiërs gaf, welke men hedendaags Eoliërs noemt: Tharsus die zijnen naam gaf aan de ‘Tharsiërs, welke tegenwoordig de Ciliciërs zijn, wier voornaamste stad nu nog Tarsus geheten wordt: en Chetim die ‘t eiland, hetwelk men nu ter tijd Cyprus noemt, innam, en aan ‘tzelve zijnen naam gaf, vanwaar het komt dat de Hebreën alle de eilanden en zeeplaatsen Chetim noemen; en nog ten huidigen dage wordt ééne der steden van ‘t eiland Cyprus Citium genoemd (’t welk weinig van Chetim verschilt) door zulken die aan alles Griekse namen geven. Deze zijn de landaarden welke uit de kinderen en neven Jafets gesproten zijn. Aleer ik de draad mijner rede hervatte, zal ik er nog ééne zaak bijvoegen, die de Grieken mogelijk niet weten, en deze is, dat zij om de uitspraak bevalliger te maken de namen wel veranderen, maar wij niet alzo wij alle namen dezelfde uitgang geven: Adamos, *bij voorbeeld* blijft bij ons in alle de uitgangen, Adam. 19 De kinderen van Cham namen Syrië in, en al het land van de bergen Amanus en Libanon tot aan de grote zee, aan ‘t welk zij namen gaven die nu of t’enenmaal onbekend zijn, of zo verbasterd dat men ze nauwelijks herkennen kan. ‘t Zijn alleen de Ethiopiërs van welke Chus, één der vier zonen van Cham, vorst was, die altoos hun naam behouden hebben; en niet alleen in dat land, maar zelfs in geheel Azië, noemt men hen heden daags nog Chuseërs. De Mesreërs voortgekomen van Mesre hebben ook hun naam nog behouden, want wij noemen Egypte Mesree, en de Egyptenaars Mesreërs. Phute bevolkte Lybië; en noemde die volken naar zijnen naam Phuteërs. Daar is nu ter tijd in Mauritanië nog een rivier welke die naam voert, en verscheidene Griekse historieschrijvers spreken er van, gelijk ook van ‘t naburig land hetwelk zij Phute noemen, maar het heeft sedert zijnen naam veranderd naar een zoon van Mesré genaamd Libis; en ik zal in ‘t vervolg zeggen waarom men er de naam van Afrika aan gegeven heeft. Clanan, vierde zoon van Cham, zette zich neer in Judea, gelijk het nu genoemd wordt, ‘t welk hij naar zijnen naam Kanaän noemde. Chus die de oudste van Chams zonen was, kreeg zes zonen: Sabas van wien de Sabeërs; Evilas van wien de Evileërs, welke men tegenwoordig Gethuliërs noest; Sabath van wien de Sabatheërs, welke de Grieken Astabariërs noemen; Sabakta van wien de Sabakteërs; Romus van wien de Romeërs gesproten zijn: deze had twee zonen welker ééne, Judas genaamd,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zijnen naam gaf aan de Judadeërs, een volk dat onder de westerse Ethiopiërs woont; en de ander geheten Sabeus gaf zijnen naam aan de Sabeërs. Hopende Nemrod, zesden zoon van Chus, hij woonde onder de Babyloniërs, en maakte zich meester van hen, gelijk ik hiervoren gezegd heb. Mesré was vader van acht zonen, die al het land dat er tussen Gaza en Egypte ligt, innamen, maar van deze acht was er niet meer dan één die Philistinus geheten was, wiens naam in het land dat hij bezat nog is overgebleven, want de Grieken hebben de naam van Palestina aan een gedeelte van dat landschap gegeven. Belangende de zeven andere broeders, genaamd Lum, Enam, Labim, Netem, Phetrosim, Chestem en Chepton, men weet van hun verrichtingen (uitgezonderd dat Labim een volksplanting in Lybië oprichtte, en aan dezelve zijnen naam gaf) ganselijk niet, omdat de steden, welke zij bouwden, door de Ethiopiërs verwoest zijn, gelijk wij op zijn plaats (Tweede boek, hoofdstuk 5) zullen zeggen. Chanaan had elf zonen, Sydonus die in Fenícië een stad bouwde aan welke hij zijnen naam gaf, en die van de Grieken Sydon genoemd wordt; Amath die de stad Amath stichtte, welke men nog hedendaags ziet, en die die naam onder haar inwoners behoudt, alhoewel de Macedoniërs haar de naam van Epiphanië geven naar een van haar Vorsten; Arudeus die ‘t eiland Arude tot zijn deel kreeg; en Aruceus die de stad Arce, op de berg Libanon gelegen, bezat. Hopende de zeven andere broeders, genaamd Eveus, Cheteus, Jebuseus, Eudeus, Sineus, Samareus en Gorgeseus, daar is niets van hen dan hun namen in de Heilige Schrift overgebleven, doordien de Hebreën hun steden verwoest hebben, om een oorzaak die ik zal verhalen. Toen de aarde na de zondvloed in haar vorigen staat hersteld was (Gen. 9), bebouwde Noach die als te voren, hij plantte wijngaarden, en zamelde op haar tijd de rijp geworden vrucht van dezelve in; welke tot wijn bekwaam zijnde, zo verlustigde hij zich, na gedane offerande, met de wijn. Maar door denzelven dronken geworden, raakte hij in slaap, en leggende wat meer ontbloot dan de welvoeglijkheid toeliet, zag Cham, de jongste zijner zonen, hem in die staat, en toonde hem al spottende aan zijn broederen. Maar zij daarentegen bedekten zijn naaktheid met zodanig een eerbiedigheid als zij hem schuldig waren. Noach verstaan hebbende wat er voorgevallen was, gaf hun zijnen zegen; en uit een vaderlijke tederheid Cham verschonende, vergenoegde hij zich met zijn afkomelingen te vervloeken; welke aldus om de zonde van hun vader gestraft werden gelijk wij in ‘t vervolg zullen zien. Sem, de derde van Noachs kinderen, kreeg vijf zonen, die hun woonplaats in Azië van de rivier Eufrates tot aan de Indiaanse zee uitstrekten. Van Elam kwamen de Elameërs, uit welke de Perzen hun oorsprong hebben. Assur bouwde de stad Nineve, en gaf de naam van Assyriërs aan zijn onderdanen, die zeer rijk en machtig waren. Arpitazad heeft zijnen naam gegesen aan de volkeren welke tegenwoordig Chaldeën genoemd worden, welker Vorst hij was. Van Aram zijn de Arameërs gekomen, welke de Grieken Syriërs noemen; en van Lude zijn de Ludeërs gekomen, welke men hedendaags lydiërs noemt. Aram teelde vier zonen, waarvan Us, Trachonitis en Damascus dat tussen Palestina, en Syrië dat Coelo bijgenaamd wordt, gelegen is, gesticht heeft: Gelijk Otrus Armenië; Gether de Bactrianen; en Miseas de Mezaniërs, welker land tegenwoordig het dal van Pasin genoemd wordt. Arphaxad was vader van Sales, en Sales vader van Heber, naar welke naam de Joden van begin af aan Hebreërs genoemd zijn. Deze Heber had tot zonen Juktan en Phaleg, die geboren werd toen men de landen deelde, want Phaleg in ‘t Hebreeuws betekent deling. Juktan had dertien zonen: Elmodat, Saleph, Azermoth, Israës, Edoram, Uzal, Daël, Ebal, Abernaël, Sapham, Ofir, Evilas, en Jobel, die zich van de vloed Kophen die in Indië is, tot aan Assyrië uitstrekten. Na dus van Sems afkomelingen gesproken te hebben, staat ons nu wan de Hebreën, afkomstig van Heber, te spreken. Phaleg, Hebers zoon, teelde Ragau; Ragau teelde Serug; Serug Nachor, en Nachor Thare de vader van Abraham, die aldus de tiende van Noach was, en 292 jaren na de zondvloed geboren werd. Want Thare was 70 jaren oud toen hij Abraham kreeg; Nachor 120 toen hij Thare gewan; Serug had omtrent 132 jaren toen hij Nachor teelde; Ragau had er 130 toen hij Serug kreeg; Phaleg had dezelfde ouderdom toen hij Ragau gewan; Heber had 134 jaren toen hij Phaleg Kreeg; Salé 130 toen hij Heber kreeg; Arphaxad 135 toen hij Sales teelde; en

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

deze Arphaxad, zoon van Sem, en zoonszoon van Noach, werd twee (Twaalf jaren staat er in het Grieks) jaren na de zondvloed geboren. Abraham had twee broeders Nachor en Aran. Deze laatste stierf in de stad Ur in Chaldea, alwaar men nu nog zijn graf ziet, en hij liet een zoon na geheten Lot, en twee dochters genaamd Sara en Melcha. Abraham trouwde Sara, en Nachor nam Melcha ten wijve. Thare, Abrahams vader, een afkeer van Chaldea gekregen hebbende, omdat hij zijnen zoon Aran aldaar verloren had, verliet hetzelve, en toog met zijn huisgezin naar Karra in Mesopotamië, alwaar hij stierf in de ouderdom van tweehonderd en vijf jaren; want het leven der mensen begon toen allengskens zich te verkorten. Het verminderde steeds tot op Mozes toe, en toen stelde God het op honderd twintig jaren, zijnde de tijd die deze grote en voortreffelijke Wetgever leefde. Nachor kreeg bij zijn vrouw Melcha acht zonen, Ux, Baux, Manuel, Zacham, Azam, Phaleg, Iadelph en Bathuël; en bij Rama zijn bijwijf Thtab, Gadam, Thavan, en Macham; Bathuël, een van Nachors zonen geteeld bij zijn vrouw *Melcha*, teelde een zoon genaamd Laban, en een dochter geheten Rebekka.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

Abraham geen kinderen hebbende neemt Lot zijnen neef tot zoon aan verlaat Chaldea, en gaat in Kanaän wonen.

Abraham geen kinderen hebbende, nam Lot, zoon van zijnen broeder Aran, en broeder van Sara zijn huisvrouw, tot zoon aan, (Gen. 22) en om ‘t bevel dat hij van God ontvangen had te gehoorzamen, verliet hij Chaldea in de ouderdom van vijf en zeventig jaren, en ging wonen in ‘t land Kanaän ‘t welk hij zijnen nakomelingen nagelaten heeft. Hij was een zeer wijs, voorzichtig en verstandig man, en zo welsprekend dat hij alles wat hij wilde kon aanraden. Naardien niemand hem in begrip en deugd gelijk was, gaf hij aan de mensen een volmaakter kennis van Gods grootheid dan zij te voren hadden gehad: want hij was de eerste die zeggen durfde dat er maar één God was, de Maker van alle dingen, en dat het alleen aan zijn goedheid, en niet aan ons eigen vermogen is, dat wij al ons geluk hebben toe te schrijven. ‘tGene hem leidde om dus te spreken, was dat hij aandachtiglijk aangemerkt hebbende alles wat er op de aarde en de zee geschiedde, bovendien de loop der zonne, der mane, en der starren, daaruit geoordeeld had, dat er een oppermacht moest zijn die alle die bewegingen bestierde, en dat zonder zulks alle dingen in verwarring en wanorde zouden vervallen: dat zij uit zich zelf geen vermogen hadden om ons het voordeel dat w er uit trekken, teweeg te brengen; maar dat zij ‘t zelf ontvingen van die oppermacht waaraan zij volstrektelijk onderworpen zijn; welke Degene is die ons verplicht Hem alleen te eren, en door gestadige dankzeggingen te erkennen wat wij Hem schuldig zijn. De Chaldeërs en andere volken van Mesopotamië niet kunnende deze reden van Abraham inschikken, stonden tegen hem op. weshalve hij door ‘t bevel en met de bijstand Gods uit dat land trok om in ‘t land Kanaän te wonen, alwaar hij een altaar bouwde, en er Gode een offerande op offerde. Berosus spreekt van deze onzen Vader Abraham, zonder hem te noemen, aldus: "In de tiende eeuw na de zondvloed was er onder de Chaldeën een zeer rechtvaardig man, die groot verstand had in de starrenkunde." Hekateus spreekt er niet slechts in ‘t voorbijgaan van, maar hij heeft een geheel boek wegens hem geschreven. En mij ‘t vierde boek der Historie van Nikolaus van Damascus leest men deze woorden: "Abraham toog met een grote bende uit het land der Chaldeën hetwelk boven Babylon ligt, hij regeerde te Damascus, vanwaar hij enigen tijd daarna met al zijn volk vertrok, en zich in ‘t land van Kanaän, ‘t welk nu Judea genoemd wordt neerzette; alwaar zijn nakomelingen zich op een ongelooflijke wijze vermenigvuldigden, gelijk ik op een andere plaats omstandiglijker zal zeggen." De naam van Abraham is heden ten dage nog zeer vermaard, en in grote ere gehouden in ‘t land van Damascus, en men toont daar een burg die naar hem "Abrahams woning" genoemd wordt.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Een grote hongersnood noodzaakt Abraham naar Egypte te gaan. De Koning Farao wordt verliefd op Sara. God bewaart haar. Abraham komt weer in Kanaän, en maakt een deling met Lot zijnen neef. (Gen. 12, 13)

Het land Kanaän werd zeer gedrukt door een hongersnood; en Abraham verstaan hebbende dat er in Egypte te die tijde grote overvloed was, besloot te eerder om derwaarts te gaan, doordien hij genegen was de gevoelens der Priesteren van dat land wegens de Godheid te vernemen, opdat, bijaldien zij beter dan hij onderricht waren, hij zich naar hun geloof mocht schikken; of indien hij beter onderwezen was, dat hij hen dan van zijn kennis deelachtig mocht maken. Vermits Sara zijn huisvrouw zeer schoon was, en dat hij de onmatigheid der Egyptenaren kende, deed de vreze dat hun Koning op haar zou verlieven, en hem doen doden, hem veinzen dat zij zijn zuster was; en hij onderrichtte haar hoe zij zich zou gedragen om dat gevaar te ontwijken. ‘t Geen hij voorzien had, gebeurde; want het gerucht van Sara’s schoonheid zich met der haast verspreid hebbende, wilde de Koning haar zien; en hij had haar zodra niet gezien, of hij begeerde haar in zijn macht te hebben. Maar God verhinderde de uitwerking van zijn kwaad voornemen, door de pest waarmee hij zijn rijk bezocht, en door de opstand zijner onderdanen Deze Vorst daarover met zijn Priesters geraadpleegd hebbende, om te weten hoe men de toorn Gods zou kunnen stillen, antwoordden zij hem dat het geweld, hetwelk hij der huisvrouwe eens vreemdelings had willen aandoen, oorzaak daarvan was. Farao verbaasd over dit antwoord, vraagde wie die vrouw, en wie deze vreemdeling was. Nadat hij zulks verstaan had, deed hij zijn verontschuldiging bij Abraham, en zei hem dat hij gemeend had dat ze zijn zuster, en niet dat zij zijn vrouw was; en dat hij in plaats van hem te verongelijken, geen ander voornemen had gehad dan verwantschap met hem aan te gaan. Voorts gaf hij hem een grote somme gelds, en liet hem toe in gesprek te treden met de geleerdste mannen zijns rijks. Deze redenwisseling maakte zijn deugd bekend, en verwierf hem een zeer grote achting: want deze Wijzen van Egypte van verschillende gevoelens zijnde, en deze verscheidenheid een zeer grote verdeeldheid onder hen makende, deed hij hen zo klaarlijk zien dat zij allen verre van de waarheid afwaren, dat zij eenpariglijk over de grootheid van zijn verstand versteld stonden, en zich over de gaven welke hij had om te overreden, niet genoeg konden verwonderen. Hij onderwees hen ook in de Telkunst en de Starrenkunde, die hun onbekend waren; en ‘t is door hem dat die wetenschappen van de Chaldeën tot de Egyptenaars, en van de Egyptenaars tot de Grieken zijn overgegaan. Abraham weer in Kanaän gekomen zijnde, deelde het land met Lot, zijnen neef. Want de geleiders hunner kudden in krakeel geraakt zijnde over de weiden, gaf hij er Lot de keur van, behield voor zich zelf ‘tgene de ander niet begeerde, en vergenoegde zich met de landerijen die aan de voet van ‘t gebergte lagen. Vervolgens nam hij zijn woning in de stad Hebron, die zeven jaren ouder is dan Tanis in Egypte. Belangende Lot, hij koos de vlakten langs de rivier de Jordaan en dicht bij de stad Sodom, die toen in een zeer bloeienden staat was, en tegenwoordig door Gods rechtvaardige wraak t’enenmaal verdelgd is, zonder dat er het minste spoor van is overgebleven, gelijk wij in ‘t vervolg zullen zeggen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 9

De Assyriërs slaan in een veldslag die van Sodom, voeren vele gevangenen weg, en onder anderen Lot.

De heerschappij van Azië was toen in handen der Assyriërs, en ‘t land van Sodom was zeer bevolkt en rijk (Gen. 14). Het werd geregeerd door vijf koningen Ballas, Bareas, Senabar, Symobar, en de koning van Bale. De Assyriërs vielen met een machtig heer, ‘t welk zij in vier partijen deelden, onder ‘t bevel van vier Oversten op hen aan; en na een bloedig gevecht overwinnaars gebleven zijnde, noodzaakten zij hen schatting te betalen. Deze tol gaven zij twaalf jaren lang; maar in het dertiende jaar sloegen Zij aan ‘t muiten. De Assyriërs om zich daarover te wreken, kwamen ten tweeden male onder ‘t geleide van Marphed, Arioch, Chodollogomir en Thargal, plunderden gans Syrië, temden de afkomelingen der reuzen, en kwamen in ‘t land van Sodom, alwaar zij zich legerden in het dal dat de naam van de lijmputten voerde, wegens de groeve van jodenlijm welke alstoen daar was, maar sedert de verdelging van Sodom in een meer veranderd is, ‘t welk men Asphaltis noemt, omdat de jodenlijm daar gestadiglijk opborrelt. Zij kwamen aldaar tot een groot gevecht hetwelk zeer hardnekkig was; velen van de Sodomieten werden er gedood, en velen gevangen genomen, onder welke Lot, die te hunner hulpe gekomen was, zich mede bevond.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 10

Abraham vervolgt de Assyriërs, jaagt hen op de vlucht, en verlost Lot nevens de andere gevangenen. De koning van Sodom en Melchisedech, koning van Jeruzalem, bewijzen hem grote ere. God belooft hem dat hij bij Sara een zoon zal telen. Geboorte van Ismaël, de zoon van Abraham en Hagar. Besnijdenis van God bevolen.

Abraham werd zo getroffen door de nederlaag der Sodomieten, (Gen. 14) die zijn geburen en vrienden waren, en door de gevankelijken staat van Lot, zijnen neef, dat hij besloot hun te hulpe te trekken; en zonder enigszins te dralen vervolgde hij de Assyriërs, achterhaalde hen de vijfden nacht bij Dan, één van de oorsprongen des Jordaans, overviel hen terwijl zij van de wijn en de slaap bevangen waren, doodde een groot gedeelte daarvan, dreef de overigen op de vlucht, en vervolgde hen de gehelen volgenden dag tot aan Soba, in ‘t land van Damascus. Deze voorspoedige uitslag toonde dat de overwinning niet van de menigte, maar van de kloekmoedigheid der strijdenden afhangt:.want Abraham had niet meer dan driehonderd achttien mannen van zijn volk, en drie zijner vrienden bij zich, toen hij dat grote heer versloeg, en de weinige Assyriërs die er overbleven, borgen zich in hun land, overstelpt van schaamte en schande. Aldus verloste Abraham Lot en alle de andere gevangenen, en keerde geheel zeeghaftig terug.

27 De koning van Sodom kwam hem tegemoet bij de plaats die men ‘t koninklijk veld noemt, alwaar de koning van Solyme, hetwelk tegenwoordig Jeruzalem is, hem ook met grote betuigingen van achtinge en vriendschap ontving. Deze Vorst was genaamd Melchisedech, dat is rechtvaardige Koning; en hij was zulks waarlijk, doordien zijn deugd zodanig was, dat hij door een algemene toestemming tot Priester des allerhoogsten Gods was aangesteld. Hij vergenoegde zich niet met Abraham wel te onthalen; maar hij onthaalde ook alle de zijnen: hij gaf hem onder het gastmaal de lof die zijner kloekmoedigheid en deugd toekwam, en deed aan God openbare dankzeggingen voor zulk een heerlijke overwinning. Abraham van zijnen kant bood Melchisedech het tiende deel van de buit aan, welke hij op zijn vijanden behaald had; en deze Vorst nam ‘tzelve aan. Nopende de koning van Sodom, aan wien Abraham een gedeelte van deze roof aanbood, hij kon zwaarlijk besluiten zulks aan te nemen, en vergenoegde zich met zijn onderdanen, die uit de slavernij verlost waren, wedergekregen te hebben. Maar Abraham verplichtte hem daartoe, en behield alleen enigen leeftocht voor zijn volk en een gedeelte van de buit voor zijn drie vrienden Eschal, Enner en Mambre, die hem op dit voorval verzeld hadden.

28 Deze edelmoedigheid van Abraham was zo aangenaam in Gods ogen, dat Hij hem verzekerde dat ze niet onvergolden zou blijven: (Gen. 15) waarop Abraham antwoordde: "Hoe kunnen uw weldaden, Here, mij verheugen, vermits ik niemand zal nalaten om die te genieten en bezitten?" want hij had toen nog geen kinderen. Daarop beloofde God hem dat Hij hem een zoon zou geven, en dat zijn nakomelingschap zo groot zou zijn, dat ze het getal der starren evenaren zou. Thans beval Hij hem een offerande te offeren, ‘t welk aldus geschiedde: hij nam een driejarige varre, een geit, en een ram van dezelfde ouderdom, welke hij aan stukken sneed; en een tortelduif en een duif, welke hij geheel offerde, zonder die door te snijden. Eer hij nog het altaar opgericht had, toen de vogelen rondom de slachtoffers vlogen om op hun bloed te azen, hoorde hij een stem uit de hemel, die hem voorzeide dat zijn afkomelingen vierhonderd jaren lang een grote vervolging in Egypte zouden lijden, maar dat zij eindelijk over hun vijanden zouden zegepralen, de Kanaänieten overwinnen, en derzelver land vermeesteren

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

29 Abraham woonde te die tijde in een plaats genaamd de Eik van Ogis, (Gen. 16) dicht bij de stad Hebron, in ‘t land Kanaän. En vermits het hem gestadig kwelde te zien dat zijn huisvrouw onvruchtbaar was, hield hij niet op van God te bidden dat Hij hem een zoon wilde geven: en God bevestigde hem niet alleen de belofte welke Hij hem daarvan gedaan had, maar verzekerde hem ook van alle de andere goederen, welke Hij hem beloofd had toen Hij hem verplichtte Mesopotamië te verlaten.

30 Sara, door Gods bevel, gaf thans aan Abraham een van haar dienstmaagden genaamd Hagar, een Egyptische, opdat hij er kinderen bij verwekken zou. Maar toen deze dienstmaagd zich zwanger gevoelde, verachtte zij haar meesteresse, en zich zich met de inbeelding dat haar kinderen Abrahams erfgenamen zouden zijn. Deze rechtvaardige man had een afschuw van haar ondankbaarheid, en stelde het aan Sara’s goedvinden om haar te straffen zoals ‘t haar beliefde. Hagar van droefheid bevangen, vluchtte in de woestijne, en bad God zich harer te ontfermen. In die staat beval een Engel haar weer te keren naar haar meesteresse, op de verzekering van betere ontmoeting, mits zij zich zedig gedroeg, daar de kastijding die zij ontvangen had een rechtvaardige straffe over haar ondankbaarheid en trotsheid was. Voorts dat zij, indien ze tegen Gods bevel verder wegging, jammerlijk omkomen zou; maar zo zij zich aan zijnen wille onderwierp, dat zij moeder van een zoon zou worden, die eens in dat landschap regeren zou. Zij gehoorzaamde, verzocht vergiffenis van haar vrouw, verwierf die, en baarde kort daarna een zoon, die Ismaël genoemd werd, ‘t welk betekent verhoord, omdat God de gebeden van zijn moeder verhoord had.

31 Abraham was zes en tachtig jaren oud toen Ismaël geboren werd, en negen en negentig wanneer God hem verscheen, en tot hem zei dat Sara een zoon baren zou, welke Isaäk genoemd zou worden, wiens nakomelingen zeer talrijk zouden zijn, en uit wien koningen voortkomen zouden, die ‘t ganse land Kanaän, van Sidon tot aan Egypte, door hun wapenen zouden onderbrengen. En om zijn geslacht van andere volken te onderscheiden, beval hij hem alle de mannelijke kinderen op de achtsten dag na hun geboorte te besnijden; van ‘t welk ik elders nog een andere reden zal geven. En op ‘tgene Abraham God vraagde, of Ismaël in ‘t leven zou blijven, antwoordde Hij hem, dat hij zeer lang zou leven, en dat zijn nakomelingschap zeer groot zijn zou. Abraham dankte God voor deze gunsten, en deed zich aanstonds met zijn geheel huisgezin besnijden, zijnde Ismaël reeds dertien jaren oud.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 11

Een Engel voorzegt Sara dat zij een zoon zal krijgen. Twee andere Engelen komen te Sodom. God verdelgt die stad. Lot alleen bergt zich met twee dochters en zijn wijf die in een zoutpilaar veranderd wordt. De geboorte van Moab en Ammon. God verhindert de koning Abimelech zijn kwaad voornemen omtrent Sara uit te voeren. Geboorte van Isaäk.

De inwoners van Sodom, opgeblazen over hun overvloed en groten rijkdom, vergaten de weldaden die zij van God ontvangen hadden, (Gen. 18,19) en waren niet minder weerbarstig tegen Hem, dan moedwillig tegen de mensen. Zij haatten de vreemdelingen, en dompelden zich in zeer afschuwelijke lusten. God getergd door hun misdaden besloot hen te straffen, hun stad zodanig te verdelgen dat er niet het minste teken van overbleve, en hun land zo te verwoesten, dat het nooit bekwaam zou zijn om enige vrucht of plant voort te brengen.

33 Als God dit tegen de Sodomieten besloten had, zag Abraham, aan de deur zijner woninge bij de eik van Mambre gezeten, drie Engelen voor zich. Hij hen voor vreemdelingen aanziende, stond op om hen te groeten, en bood hun zijn woning aan. Deze Engelen zijn nodiging aannemende, deed Abraham een kalf doden, hetwelk gebraden voor hen opgedist werd, met koeken van meelbloem. Zij zetten zich aan tafel onder de eik, en ‘t scheen als of zij aten. Zij vraagden Abraham waar Sara zijn huisvrouw was; hij antwoordde dat ze binnen was: zij zeiden daarop dat ze na enigen tijd zouden wederkomen, en dat zij haar dan, reeds moeder geworden, zouden vinden. Op deze woorden begon zij, die gehoord hebbende, te lachen, omdat zij negentig en haar man honderd jaren oud zijnde, zulks onmogelijk achtte. De Engelen toen, zonder zich langer te verbergen verklaarden dat zij Engelen waren van God gezonden, de één om haar. aan te kondigen dat zij een zoon zouden hebben, en de twee anderen om Sodom uit te roeien. Abraham ontsteld van droefheid over de ondergang van dit rampzalig volk, stond op, en bad God dat Hij de onschuldigen niet met de schuldigen wilde ombrengen. God antwoordde hem, dat niemand van hen onschuldig was, en dat, zo er maar tien zulken onder gevonden werden, Hij het al de anderen vergeven zou. Na dit antwoord durfde Abraham niet meer voor hen spreken.

34 De Engelen te Sodom aangekomen zijnde, bad Lot die op het voorbeeld van Abraham zeer liefdadig jegens vreemdelingen was, hun dat zij bij hem ter herberge wilden komen. De inwoners dezer verfoeielijke stad, ziende hen zo schoon en welgemaakt, drongen Lot, bij wien zij hun intrek genomen hadden, hen in hun handen te stellen om hen te mishandelen. Deze rechtvaardige man verzocht hun meer bezadigdheid te tonen, en hem de hoon niet aan te doen van vreemdelingen, die zijn gasten waren, te beledigen, en in hun personen het recht van gastvrijheid te schenden; waarbij hij nog voegde, dat, indien zijn redenen hun niet voldeden, hij zijn eigen dochters liever aan hen wilde overgeven. Maar ook dit was niet machtig hen te weerhouden. God aanschouwde met een oog van gramschap de stoutheid dezer booswichten; sloeg hen met zulk een blindheid, dat zij de ingang van Loths huis niet vinden konden, en besloot al dat verfoeielijk volk te verdelgen. Maar Lot, door Hem hiervan verwittigd, vertrok met zijn vrouw en twee ongehuwde dochters; terwijl zij, aan welke zij verloofd waren, vermaand om mede te gaan, de spot dreven met deze raad, en die éénen van Loths gewoonlijke mijmeringen noemde. Alstoen schoot God de pijlen zijner gramschap en wrake uit de hemel tegen die misdadige stad, zo dat ze terstond met al haar inwoners tot asse verteerd werd; en diezelfde brand vernielde al het land daar om heen, gelijk ik in mijn Historie van de Joodse oorlogen verhaald heb.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

35 Loths vrouw, die met hem uitging, en tegen Gods verbod dikwijls omkeek naar de stad om die schrikkelijken brand te zien, werd in een zoutpilaar veranderd, en alzo over haar nieuwsgierigheid gestraft. Ik heb elders over deze zuil, die men ten huidigen dage nog ziet, gesproken. Doch Lot met zijn twee dochters week naar een hoek lands, welke de enige was van de ganse landstreek, die van ‘t vuur verschoond werd, en tot op deze stond de naam van Zoar voert, hetwelk zoveel als "eng" betekent. Hij bleef daar enigen tijd met veel ongemaks, zo omdat zij; alleen waren, als wegens de schaarsheid van spijze. Zijn twee dochters, gelovende dat het gehele menselijk geslacht vergaan was, beeldden zich in dat het haar geoorloofd was, om hetzelve te behouden, haar vader te bedriegen. Dies kreeg de oudste, door bij hem te liggen, een zoon genaamd Moab, hetwelk betekent mijn vader; en de jongste kreeg er een, geheten Ammon, dat is: zoon van mijn geslacht. Van de eersten zijn de Moabieten voortgekomen, die nog heden een machtig volk zijn; van de tweeden zijn de Ammonieten afgedaald, en beiden bewonen zij Coelosyrië. Aldus was het dat Lot de brand van Sodom ontkwam.

36 Belangende Abraham, hij begaf zich naar Gerar in Palestina, (Gen. 20) en de vreze, die hij voor de Koning Abimelech had, deed hem ten tweeden male veinzen dat Sara zijn zuster was. Deze Vorst werd verliefd op haar. Maar God belette hem zijn kwaad voornemen te volvoeren, door een grote ziekte, welke Hij hem toezond; en toen hij van de geneesmeesters opgegeven was, waarschuwde de Here hem in een droom, Sara geen leed te doen, omdat zij de huisvrouw van die vreemdeling, en niet zijn zuster was. Abimelech bij zijn ontwaking zich wat beter bevindende, vertelde zijnen droom aan degenen, die bij hem waren, en deed op hun raad Abraham halen, tot wien hij zei: "dat hij voor zijn huisvrouw niet behoefde bekommerd te wezen, dat God zich tot haar beschermer gesteld had, en dat hij Hem zowel als haar tot getuige nam dat hij haar zuiver in zijn handen stelde: dat indien hij geweten had dat zij zijn huisvrouw was, hij haar hem niet ontnomen zou hebben; maar dat hij, gemeend hebbende dat zij zijn zuster was niet geloofd had dat hij hem enigszins verongelijkte; dat hij hem derhalve bad geen wrok daarover te behouden, maar liever God te bidden dat Deze hem genadig geliefde te zijn. Voor het overige, dat zo hij in zijn landgebied begeerde te blijven, hij allerlei goed onthaal van hem ontvangen zou; en dat zo hij vertrekken wilde, hij hem zou doen geleiden, en hem alles geven, wat hij in zijn land was komen zoeken. Abraham antwoordde hem: dat hij met zijn huisvrouw zijn zuster te noemen, niets tegen de waarheid gesproken had, naardien zij zijns broeders dochter was; en dat hij zulks alleen had gedaan uit vreze voor het gevaar, waarin zij vervallen mocht; dat het hem smartte oorzaak van zijn ziekte geweest te zijn; dat hij van ganser harte zijn gezondheid wenste, en gaarne in zijn land wilde blijven. Op dit antwoord gaf Abimelech hem land en geld, ging een verbond met hem aan, en bevestigde zulks met ede bij de put, die men nu nog Bersabé noemt, dat is, de put des eeds.

37 Enige tijd daarna kreeg Abraham bij zijn huisvrouwe Sara, (Gen. 21) volgens de belofte hem van God gedaan, een zoon, welke hij Isaäk noemde, betekenende een lach; omdat Sara gelachen had, toen God haar, die reeds zo hoog bejaard was, zei dat zij een zoon zou baren. Want zij was negentig, en Abraham honderd jaren oud. Isaäk werd de achtsten dag besneden, volgens de gewoonte, die nog bij de Joden onderhouden wordt. Maar, in plaats dat zij de besnijdenis op de achtsten dag na de geboorte der kinderen verrichten, doen de Arabieren zulks niet voor dat ze dertien jaren oud zijn, omdat Ismaël, uit wien zij gesproten zijn, en van welke ik nu ga spreken niet eer dan in die ouderdom besneden werd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 12

Sara verplicht Abraham Hagar en haar zoon Ismaël weg te zonden. Een Engel vertroost Hagar. Ismaëls nakomelingen.

Sara beminde Ismaël in het eerst alsof hij haar eigen zoon geweest ware, doordien zij hem aanmerkte als een, die Abrahams erfgenaam zou zijn; maar toen zij zich moeder van Isaäk zag, oordeelde zij het niet geraden hen beiden te samen op te voeden, omdat Ismaël, veel ouder zijnde, zich gemakkelijk, na de dood van Abraham, zou hebben kunnen als meester aanstellen. Dies raadde zij Abraham hem met zijn moeder weg te zenden; doch deze kon er nauwelijks toe besluiten, omdat het hem enigszins onmenselijk toescheen, een kind, dat nog zo jong was, en een vrouw, die aan alles gebrek had, dus weg te jagen. Maar God gaf hem te verstaan, dat hij die voldoening aan Sara moest geven: en vermits Ismaël nog niet bekwaam was om zichzelf te bestieren, stelde hij hem in handen van zijn moeder, welke hij beval weg te gaan, gevende haar enige broden en een lederen fles vol waters. Nadat dit brood en water verbruikt was, vond Ismaël zich zo van dorst versmacht, dat hij op het punt was van de geest te geven. Hagar, niet kunnende hem voor haar ogen zien sterven, leide hem neer aan de voet eens dennebooms, en ging heen. Daarop verscheen haar een Engel, toonde haar een bron, die er dichtbij was, en beval haar wel zorg voor de opvoeding van haar zoon te dragen, dewijl zij uit Ismaëls behoudenis een zeer groot geluk te wachten had. Zulk een onverwachte troost deed haar moed scheppen; zij vervolgde haar weg, en ontmoette enige herders, die haar in die groten nood te hulpe kwamen. Toen Ismaël tot een huwbaren ouderdom gekomen was, gaf Hagar hem een Egyptische ter vrouwe, omdat zij zelf in Egypte geboren was. Hij teelde er twaalf zonen bij: Nabeth, Cedar, Abdeël, Edumas, Massam, Memas, Masmes, Kodam, Theman, Getur, Naphes en Chalmas, die al het land, dat tussen de Eufraat en de Rode Zee is, innamen, en het Nabathéa noemden. Van hen zijn de Arabieren voortgekomen, en hun nakomelingen hebben de naam van Nabatheërs behouden, wegens hun dapperheid en Abrahams beroemdheid.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 13

Abraham, om Gods bevel te gehoorzamen, offert Hem zijnen zoon Isaäk op; en God om zijn getrouwheid te vergelden, bekrachtigt al Zijn beloften.

De tedere neiging, die Abraham zijnen zoon Isaäk toedroeg, (Gen. 22) was zo groot als ze wezen kon, zo omdat hij een enig kind was, als omdat God hem hetzelve in zijnen ouderdom gegeven had. En Isaäk van zijnen kant kweet zich zo ijverig van allerlei deugden, diende God zo getrouwelijk, en bewees zijnen vader zulke grote diensten dat hij deze dagelijks nieuwe oorzaken gaf, om hem te beminnen. Abraham dacht dan nergens meer aan dan aan zijn sterven, en zijn enige wens was zodanigen zoon tot zijn erfgenaam na te laten. God stond hem zijn begeerte toe, maar wilde eerst zijn getrouwheid beproeven. Hij verscheen hem dan, en na hem de bijzondere genade, waarmee Hij hem steeds begunstigd had, de overwinningen, welke Hij hem op zijn vijanden had doen behalen, en de voorspoed, die Hij hem telkens verleende, voorgehouden te hebben, beval Hij hem zijnen zoon op het gebergte Moria te offeren, en door die gehoorzaamheid te betuigen, dat hij des Heren wil boven alles stelde, dat hem lief en waard in de wereld was. Nademaal Abraham overtuigd was dat generlei aanmerking hem ontslaan kon van Gode te gehoorzamen, aan wien alle schepselen hun aanwezen verschuldigd zijn, sprak hij noch tot zijn huisvrouw, noch tot iemand van de zijnen, van het bevel, dat hij ontvangen, en van zijn besluit, dat hij genomen had om het uit te voeren, uit vreze dat zij zouden pogen hem daarvan af te wenden. Hij deed alles, dat tot zodanig een verrichting nodig was, op een ezel laden, en trok naar die berg, nemende Isaäk en twee dienaren mede, die hem twee dagreizen verzelden. Aan de derden dag zagen zij de plaats, welke God hem aangewezen had; thans liet hij zijn twee knechts aan de voet van de berg klom met Isaäk op de top, alwaar de Koning David naderhand de Tempel deed bouwen, en zij brachten daar alles wat tot een offerande nodig was, uitgenomen het slachtoffer. Isaäk was toen vijfentwintig jaren oud; hij stelde het altaar toe, maar ziende geen slachtoffer, vraagde hij zijnen vader, wat hij dan offeren wilde. Abraham antwoordde hem: "Dat God, die aan de mensen alles kan geven, wat hun ontbreekt, en hun datgene ontnemen, dat zij hebben, hun een slachtoffer zou beschikken, indien hun offerande Hem behaagde." Nadat het hout op het altaar gelegd was, sprak Abraham Isaäk aldus aan: "Mijn zoon! ik heb u van God begeerd met krachtige gebeden: ik heb geen zorg omtrent u gespaard sedert gij ter wereld gekomen zijt; en ik heb het als het toppunt mijner wensen aangemerkt, u tot een volwassen ouderdom te zien komen, en u, als ik sterve, tot erfgenaam van alles, wat ik bezit, na te laten. Maar vermits God, na u aan mij gegeven te hebben, tegenwoordig wil dat ik u verlieze, geduld dan edelmoediglijk dat ik u aan Hem tot een offerande opdrage. Laat ons Hem, mijn zoon! die gehoorzaamheid en ere geven, om Hem onze dankbaarheid te betuigen voor de gunsten, welke Hij ons in de vrede bewezen, en voor de bijstand, die Hij ons in de oorlog verleend heeft. Naardien gij niet geboren zijt dan om te sterven, wat einde kan er heerlijker voor u zijn, dan door uw vader opgeofferd te worden aan de Opperheer van het heelal, die in plaats van uw leven door ziekte op een bed, of door een wonde in de oorlog, of door enig ander toeval, waaraan de mensen onderworpen zijn, te eindigen, u waardig geacht heeft, uw ziel in zijn handen weer te geven in het midden der gebeden en offeranden, om voor altoos met Hem verenigd te zijn? Dusdoende zult gij mijn ouderdom vertroosten, door voor mij Gods bijstand te verwerven, in plaats van die, welke ik van u behoorde te ontvangen, na u zo zorgvuldig opgevoed te hebben." Isaäk, als een waardig zoon van zulk een voortreffelijken vader, hoorde dit gesprek niet alleen zonder verbaasdheid, maar met blijdschap aan, en antwoordde hem: "Dat hij onwaardig zou geweest zijn geboren te worden, indien hij weleerde zijnen wil te gehoorzamen: inzonderheid wanneer die met die van God overeen kwam." Dit gezegd hebbende, strekte hij zich op ‘t altaar uit om geofferd te worden; en deze grote offerande zou volbracht geweest zijn, indien God het niet verhinderd hadde. Hij riep Abraham bij zijnen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

naam, verbood hem zijnen zoon te doden, en zei, dat hetgeen Hij bevolen had, om hem te offeren, niet was om hem de jongeling te ontnemen na hem die gegeven te hebben, of omdat Hij in het vergieten van mensenbloed behagen nam; maar alleen om zijn gehoorzaamheid te beproeven; dat, nu Hij zag met welk een ijver en getrouwheid hij Hem gehoorzaamd had, Hij zijn offerande aannam, en tot vergelding daarvan beloofde, dat Hij nooit in gebreke zou blijven van hem en zijn ganse geslacht bij te staan; dat deze zoon, die hij hem opgeofferd had, en welke Hij hem wedergaf, gelukkiglijk en zeer lang zou leven; dat zijn nakomelingschap doorluchtig zou zijn door een lange reeks van dappere en vrome mannen; dat zij door hun wapenen het gehele land van Kanaän zouden ten onderbrengen, en dat hun faam onsterflijk, hun rijkdom zo groot, en hun geluk zo ongemeen zou zijn, dat zij van alle andere volken benijd zouden wezen. Na deze toezegging deed God een ram te voorschijn komen, om tot een slachtoffer geofferd te worden. Deze getrouwe vader, en deze wijze en gelukkige zoon, verrukt van blijdschap over de grootheid dezer belofte, omhelsden elkaar en, volbrachten de offerande, keerden weer naar Sara, en God al hun voornemens wel doende uitvallen, bekroonde hen met gelukzaligheid al het overige van hun leven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 14

De dood van Sara, Abrahams huisvrouw.

Enige tijd daarna stierf Sara, oud zijnde honderdzevenentwintig jaren, (Gen. 23) en werd te Hebron ter aarde gebracht, alwaar de Kanaänieten haar de begrafenis hadden aangeboden; maar Abraham wilde liever tot dat einde zichzelf van een stuk lands voorzien, hetwelk hij van een inwoner van Hebron, genaamd Ephrem, voor vierhonderd sikkelen kocht, en alwaar hij en zijn nakomelingen vele grafsteden maakten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 15

Abraham na Saras dood trouwt Chetura. Welke kinderen hij bij haar kreeg en derzelver nakomelingen. Hij huwelijkt zijnen zoon Isaäk uit aan Rebekka dochter van Laban.

Abraham trouwde na Sara's dood met Chetura, en kreeg er zes zonen bij, (Gen. 25) allen onvermoeid in de arbeid, en zeer kloekzinnig. Hun namen waren Zembron, Jazar, Madan, Madian, Lusebak en Sus, Sus teelde twee zonen Sabakan, en Dadan, welke laatste Latusim, Asur en Luom, gewon. Madian had vijf zonen, Ephas, Ophres, Anoch, Ebidas, en Eldas. Abraham raadde hun allen, zich in andere landen neer te slaan waarop zij Troglotide, en al dat gedeelte van gelukkig Arabië, hetwelk zich tot aan de Rode Zee uitstrekt, innamen. Men meent ook dat Ophres, waarvan zo even gesproken is, door de wapenen Lybië bemachtigde, en dat zijn nakomelingen zich daar neerzetten, en het naar zijnen naam Afrika noemden, hetwelk Alexander Polyhistor met deze woorden bevestigt: "De Profeet Kleodemus, toegenaamd Malellus, die op het voorbeeld van de Wetgever Mozes een Historie der Joden heeft geschreven, zegt dat Abraham bij Chetura vele kinderen geteeld heeft, waarvan hij er drie noemt: Aphram, Sur en Japhram, willende dat Sur de naam aan Syrië, Aphram aan de stad Aphra. en Japhram aan Afrika gegeven heeft: en dat zij in Libië tegen Antheus onder het geleide van Herkules streden." Hij voegt er bij, dat Herkules met de dochter van Aphram trouwde, en dat hij een zoon bij haar teelde, genaamd Dedor, die vader was van Sopho, van wiende Sophaciërs hun naam ontleend hebben. 42 Toen Isaäk de ouderdom van omtrent veertig jaren bereikt had, t werd Abraham te rade hem uit te huwelijken, en liet tot die einde zijn gedachte gaan over Rebekka, de dochter van Bathuël, zijns broeders Nachors zoon. Om haar dan ten huwelijk te verzoeken, koos hij de oudsten zijner dienaren, welke hij door ede verplichtte, doende hem de hand onder zijn heup leggen, dat hij zou nakomen hetgene hij hem beval; en hij gaf hem zulke kostbare geschenken mede, dat ze niet anders dan geacht konden zijn in een land, waar men nog nooit dergelijks gezien had. Deze getrouwe dienaar was lang onderwege eer hij in de stad Karran kwam, omdat hij Mesopotamië moest doortrekken, alwaar men niet alleen vele rovers ontmoet, maar 's winters zeer kwade wegen heeft, en des zomers door de schaarsheid van water zeer veel moet lijden. Wanneer hij in de voorstad gekomen was, zag hij vele dochters, die naar een put gingen om water te halen. Daarop bad hij God, dat, indien het zijn wil was, dat Rebekka met zijns meesters zoon zou trouwen, zij onder die dochters mocht gevonden worden; en dat de anderen weigerende hem water te geven, hij haar zou mogen kennen aan de beleefdheid, met welke zij hem hetzelve aanbood. Thans kwam hij bij de put, en verzocht die dochters hem wat water te willen geven. Al de anderen antwoordden hem dat het moeilijk te scheppen was, en dat zij voor haarzelven zo veel van node hadden, dat zij er hem niet van geven konden. Rebekka, horende haar dus spreken, zei haar dat zij zeer onbeleefd waren, omdat ze zulks een vreemdeling weigerden, en daarop bood zij het hem zeer goedaardiglijk aan. Zulk een gunstig begin deed deze verstandigen dienaar hopen dat de uitslag van zijn reize gelukkig zou zijn. Hij bedankte haar, en om zich nog meer in zijn gissing te verzekeren, verzocht hij van haar te weten, wie zij waren, die het geluk hadden van haar tot een dochter te hebben. Waarbij hij voegde, dat hij wenste dat God haar de genade bewees van een man aan te treffen, die harer waardig was, en bij wien zij kinderen kreeg, die haar deugden erfden. Deze wijze dochter antwoordde hem met dezelfde beleefdheid. "Rebekka, " zei zij, "is mijn naam; die van mijn vader was Bathuël, die reeds gestorven is: sedert zijn dood heeft Laban mijn broeder, die met mijn moeder het huisgezin bestiert, voor mij zorg gedragen." Deze man, toen met grote blijdschap ziende dat hij niet langer behoefde te twijfelen, of God hem in zijn voornemen ook bijstond, bood Rebekka een halsketen aan, nevens enige andere versierselen tot optooiing van dochters passende, bad haar die te ontvangen tot een teken van erkentenis der gunst welke zij alleen onder al haar gezellinnen de goedheid gehad had hem te

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

bewijzen. Vervolgens verzocht hij haar dat zij hem bij haar bloedvrienden wilde brengen, omdat de nacht ophanden was, en hij juwelen van grote waarde bij zich hebbende, die nergens veiliger geloofde te kunnen bergen dan bij haar; waarbij hij voegde, dat hij uit haar deugd tot die harer nabestaanden oordelende, niet twijfelde of zij zouden hem ontvangen; en dat hij niet voorhad ten hun laste te wezen, maar dat hij al zijn kosten wilde betalen. Zij antwoordde hem, dat hij geen ongelijk had, een goed gevoelen van haar magen te hebben; maar dat hij er niet gunstig genoeg van oordeelde, indien hij dacht dat ze iets, voor het herbergen, van hem zouden begeren; dat zij de gastvrijheid veel beter onderhielden: dat zij zou gaan om er haar broeder van te verwittigen, en dat zij hem vervolgens zou komen halen. Thans ging zij heen, en volbracht hetgeen zij hem beloofd had. Laban beval daarop zijnen knechten de kamelen te bezorgen, en nodigde zijnen gast ten avondmaal. Toen zij van de tafel opgestaan waren, zei Abrahams dienaar tot hem en tot de moeder van Rebekka: "Abraham, zoon van Thare is uw bloedverwant; Nachor, grootvader dezer kinderen, waarvan gij, o Mevrouwe! moeder zijt, was Abrahams eigen broeder. Deze Abraham is mijn meester, en heeft mij tot ulieden gezonden, om deze dochter ten huwelijk te verzoeken voor zijnen enigsten zoon en enigen erfgenaam van al zijn goederen. Hij had wel een van de rijkste vrouwen zijns lands voor hem kunnen verkiezen; maar hij achtte dat hij deze eerbiedigheid aan die van zijn geslacht behoorde te bewijzen, dat hij zich niet aan een vreemd huis vermaagschapte. Begunstigt zo ‘t u belieft zijn begeerte, en bewilligt er met blijdschap in, omdat ze buiten twijfel met Gods wil overeenkomt, naardien Hij boven de bijstand, die Hij mij op mijn reizen verleend heeft, mij deze deugdzame dochter en uw huis zo gelukkiglijk heeft doen aantreffen. Want hebbende, toen ik bij de stad kwam, verscheidene dochters gezien, die gingen om water te putten, wenste ik dat zij ééne van het getal ware, en dat ik haar mocht komen te kennen; hetwelk alzo ook kwam uit te vallen. Nadat dan God ulieden heeft doen zien dat dit huwelijk Hem aangenaam is, zo wilt het niet weigeren, maar het verzoek, dat Abraham u door mij doet, toestaan." Zulk een voordelige voorslag, van welke Laban en haar moeder niet konden twijfelen of het zou Gode zeer aangenaam zijn, werd met zodanig een genoegen, als men zich verbeelden kan, van hen aangenomen. Zij zonden Rebekka henen, en Isaäk trouwde met haar, zijnde reeds in het bezit van al zijns vaders goed, vermits de kinderen, welke Abraham bij Chetura geteeld had, zich in andere landschappen hadden neergezet.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 16

Abrahams dood.

Abraham overleed kort na Isaäks huwelijk; (Gen. 25) hij was uitmuntende in allerlei deugden, en om zijn uitstekende godsvrucht op een bijzondere wijze van God geliefd en begunstigd. Hij leefde honderd vijfenzeventig jaren, en Izaäk en Ismaël zijn zonen begroeven hem te Hebron bij zijn huisvrouw Sara.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 17

Rebekka baart Esau en Jakob. Een grote hongersnood doet Isaäk uit het land Kanaän trekken, en hij woont enigen tijd in ‘t land van de Koning Abimelech. Esaus huwelijk. Isaäk, door Jakob bedrogen, geeft hem zijnen zegen, menende dat hij die aan Esau gaf. Jakob begeeft zich naar Mesopotamië om zijns broeders gramschap te ontwijken.

Rebekka was zwanger toen Abraham stierf, (Gen. 25) en dat op zulk een ongemene wijze, dat Isaäk voor haar beducht zijnde, van God verzocht te weten, hoedanig de uitslag, dier zwangerheid zijn zou. God antwoordde hem, dat zij twee zonen zou baren, uit welke twee volken, die hun naam zouden voeren, voortkomen zouden, maar dat de jongste machtiger zou zijn dan zijn broeder. Men zag kort daarna de uitkomst dier voorzegging. Rebekka beviel van tweelingen, welker oudste gans harig was, en de jongste had deze bij de hiel gevat toen hij ter wereld kwam. De oudste werd wegens de harigheid; waarmee hij geboren was, Esau genoemd; en Isaäk droeg hem een bijzondere liefde toe. De jongste noemde men Jakob, en Rebekka beminde hem veel meer dan haar oudste. 45 Het land Kanaän werd terzelfder tijd door een groten hongersnood gedrukt, (Gen. 28) en in Egypte daarentegen was een grote overvloed: weshalve Isaäk besloot derwaarts te gaan; maar God beval hem te Gerar te blijven. Overmits er grote vriendschap tussen de Koning Abimelech en Abraham geweest was, betoonde die Vorst hem in ‘t eerst ook veel toegenegenheid. Maar toen hij zag dat God hem in alles begunstigde, werd hij er nijdig om en deed hem vertrekken. Hij ging dan naar een plaats genaamd Pharan, betekenende een dal, hetwelk dicht bij Gerar lag; aldaar wilde hij een put graven; maar Abimelechs veehoeders kwamen gewapenderhand om zulks te beletten; en dewijl hij niet gezind was zich tegen hen te verweren, liet hij de plaats aan hen over, waardoor zij zichzelf vleiden, dat zij hem met geweld daartoe gedwongen hadden, schoon hij vrijwilligen afstand had gedaan. Hij begon daarna een anderen put te delven, en werd daarin weer door andere herders verhinderd. Ziende zich dus de voet dwars gezet, besloot hij zeer voorzichtiglijk een gunstiger gelegenheid af te wachten; en die tijd kwam welhaast: want Abimelech gaf er hem verlof toe, en daarop groef hij er een, die hij Rohoboth noemde, dat is: groot en wijd. Hopende de twee andere, welke hij begonnen had, de éénen noemde hij Hesek, dat is krakeel, en de anderen Sithnath, dat is vijandschap. Terwijl nu God dagelijks nieuwe zegeningen over Isaäk uitstortte, deden zijn voorspoed en rijkdom Abimelech vrezen, dat de oorzaken, welke hij had om zich over hem te beklagen, dieper indruk op zijn gemoed zouden maken, dan de gedachtenis der vriendschap, welke hij hem in de beginne betuigd had, en dat hij daardoor mocht aangespoord worden om zich te wreken. Om hem derhalve niet tot vijand te hebben, kwam hij bij hem verzeld van een der voornaamsten van zijn Hof, Phikol genoemd, om hun verbond te vernieuwen. Het viel hem niet zwaar tot zijn oogmerk te komen, omdat Isaäks goedaardigheid, uit herdenken van de oude vriendschap diens Vorsten jegens hem en zijnen vader Abraham, hem gemakkelijk al de kwade bejegeningen deed vergeten. Esau, veertig Jaren oud geworden zijnde, trouwde met Ada, dochter van Helon, en Alibame dochter van Esebeon, beiden Vorsten der Kanaänieten. Hij had van zijn vader geen verlof tot dat huwelijk verzocht, want die zou het hem nooit toegestaan hebben, omdat hij het niet goedkeurde, zich met de inwoners van dat land te vermaagschappen. Niettemin liet hij het toe zonder daartegen te spreken, omdat hij zijnen zoon niet voor ‘t hoofd wilde stoten, door hem het terugzenden zijner twee vrouwen te bevelen. Als nu deze zo rechtvaardige man reeds afgemat was van ouderdom, en daarbenevens zijn gezicht verloren had, deed hij Esau bij zich komen, (Gen. 27) en zei tot hem: dat hij niet langer de klaarheid van de dag kunnende zien, noch God zo nauwkeuriglijk dienen als hij gewoon was, hem, eer hij stierf, zijnen zegen wilde geven; dat Esau derhalve ter jacht zou gaan, en hem hetgene hij ving ten eten brengen; dat hij daarop God bidden zou altoos zijn beschermer te willen zijn, vermits hij de kleinen tijd, die hem nog overig was te leven, niet beter kon

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

besteden, dan de Here hem gunstig te maken. Esau vertrok aanstonds om dit bevel uit te voeren. Maar Rebekka, welke wenste dat Gods zegen op zijnen broeder, en niet op hem mochte vallen, alhoewel zulks het oogmerk van hun vader niet was, beval Jakob een geitje te doden, en het gereed te maken om er hem van te laten eten. Hij gehoorzaamde, en toen het avondmaal bereid was, bedekte hij zijn armen en handen met het geitenvel, opdat Isaäk hem aanrakende, menen zou dat hij Esau was; want dewijl zij tweelingen waren, geleken zij in al het overige naar elkaar en. Vervolgens bood hij hem aan hetgene hij gereed gemaakt had, maar het was niet zonder grote vreze, dat indien het bedrog uitlekte, hij hem zijnen vloek zou geven in plaats van de zegen; want Isaäk tot hem sprekende, bemerkte in zijn antwoord enig onderscheid tussen zijn stem en die van zijnen broeder, weshalve Jakob zijnen arm uitstrekte en Isaäk die aangeraakt hebbende, zei tot hem: "Uw stem, mijn zoon, schijnt mij die van Jakob te wezen, maar het haar dat ik op uw armen voel, doet mij geloven dat gij Esau zijt." Isaäk aldus geen mistrouwen meer hebbende, deed thans zijn gebed in dezer voege: "Eeuwige God! van wien alle schepselen hun aanwezen ontvangen hebben, Gij hebt mijn vader overvloed van goederen verleend; ik ben aan U verschuldigd voor al deze, welke ik bezit; en Gij hebt beloofd mijn nakomelingen nog gelukkiger te maken. Bekrachtig, Here, door de uitwerking de waarheid uwer woorden, en versmaad de zwakheid niet, in welke ik mij bevind, naardien ze mij uw bijstand nog meer doet van node hebben. Wees, zo ‘t U belieft, de beschermer van deze knaap, die ik U aanbied; bewaar hem voor alle gevaren, doe hem een gerust leven leiden; stort met volle handen op hem uit de goederen, waarvan Gij meester zijt; maak hem ontzaglijk voor zijn vijanden, en geef dat zijn vrienden hem beminnen en eren." Nauwelijks had Isaäk dat gebed uitgesproken, of Esau, voor wien hij het meende gedaan te hebben, kwam terug van de jacht. Hij bemerkte alstoen zijn dwaling en zei het hem, maar zonder zich daarover te ontstellen. Esau bad hem dat hij ten minste hetzelfde gebed voor hem tot God wilde doen, hetwelk hij voor zijnen broeder gedaan had. Hij antwoordde hem dat hij zulks niet doen kon, omdat hij ten gunste van Jakob alles gedaan had wat van hem afhing. Esau, moeilijk van droefheid dat hij zich dus bedrogen zag, kon zijn tranen niet inhouden, en zijn vader werd er zo door getroffen, dat hij hem een anderen zegen gaf, zeggende: dat hij en zijn nakomelingen in de oefening der jacht, in de kunst des oorlogs, en in alle andere bedrijven van kracht en dapperheid zouden uitmunten, en een altoos durenden roem bezitten; doch dat zij Jakob en zijn nakomelingschap zouden dienstbaar zijn. 48 Rebekka, om Jakob te redden van het gevaar, dat de wwaakzucht van zijnen broeder Esau haar deed vrezen, overreedde Isaäk hem naar Mesopotamië te zenden, om daar een vrouw uit zijn geslacht te nemen; en Esau, die bemerkt had dat zijn vader misnoegd was over de vermaagschapping, welke hij met de Kanaänieten had aangegaan, had toen Basemmath, Ismaëls dochter getrouwd, en beminde haar meer dan enige van de andere zijner vrouwen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 18

Jakobs gezicht in ‘t land Kanaän, alwaar God hem allerlei geluk voor hem en zijn nakomelingen belooft. Hij trouwt in Mesopotamië met Lea en Rachel, Labans dochters. Hij vertrekt heimelijk om weer naar zijn land te keren. Laban vervolgt hem, maar hij wordt van God beschermd. Hij worstelt met een Engel, en verzoent zich met zijnen broeder Esau. De zoon des Konings van Sichem schendt Dina, Jakobs dochter. Simeon en Levi, haar broeders doen alles in de stad Sichem door t zwaard sneuvelen. Rachel baart Benjamin en Sterft. Jakobs kinderen.

Jakob dan, met het goedvinden zijns vaders, door zijn moeder naar Mesopotamië gezonden zijnde, (Gen. 28) om met een dochter van zijnen oom Laban te trouwen, reisde door het land der Kanaänieten; maar omdat die landaard bij hem gehaat was, ging hij in niet één van hun huizen. Hij lag op het veld, en had tot zijn hoofdpeluw niets dan stenen. Terwijl hij sliep, had hij in een droom dusdanig een gezicht: het scheen hem toe dat hij een ladder zag, die van de aarde tot aan de hemel reikte; dat enige doorluchtige en meer dan menselijke personen langs die ladder afklommen, en dat God eindelijk daar boven verscheen, hem bij zijn naam riep, en tot hem zei: "Jakob, nademaal gij een treffelijken man tot een vader hebt, en dat uw grootvader zich door zijn deugd vermaard gemaakt heeft, waarom zijt gij dan dus neerslachtig door droefheid? Vat betere hope op; u hangen grote goederen boven het hoofd; en Ik zal u nooit verlaten. Toen Abraham uit Mesopotamië verdreven werd, deed Ik hem hier komen; uw vader heb Ik gelukkig gemaakt, en gij zult het niet minder zijn dan hij. Schep moed, vervolg uw weg, en vrees niet onder mijn geleide. Uw huwelijk zal uitvallen zoals gij begeert: gij zult vele kinderen hebben, en die kinderen zullen ontelbaar zijn. Ik zal dit land onderworpen maken aan hen en hun nakomelingen, die zich zo zullen vermenigvuldigen, dat alle landen en zeeën, welke de zon beschijnt, daarvan bevolkt zullen zijn. Laat u dan geen arbeid noch gevaren verschrikken: van nu af aan draag Ik zorg voor u, en zal in het toekomende nog meer voor u zorgen."

50 Zulk een gunstig gezicht vervulde Jakob met vertroosting en blijdschap; hij zuiverde de steen, op welke hij met zijn hoofd gelegen had, toen hem zulk een groot geluk voorzegd werd, en hij deed een gelofte, dat indien hij gelukkig wederkeerde, hij terzelfder plaatse Gode een offerande opofferen, en Hem het tiende van al zijn goederen geven zou, hetwelk hij daarna getrouwelijk volbracht. Hij gaf ook, om die plaats vermaard te maken, aan haar de naam van Bethel, dat is: huis Gods. Thans vervolgde hij zijn reize naar Mesopotamië en kwam eindelijk te Karran aan. (Gen. 29) Hij ontmoette in de voorstad enige herders, jonge knapen en dochters, zittende op de rand van een put; dies verzocht hij hun of zij; hem eens te drinken wilden geven; en met hen aan de praat gekomen zijnde, vraagde hij hun of zij niet een man kenden, geheten Laban, en of die nog in ‘t leven was. Zij antwoordden dat ze hem allen zeer wel kenden, en dat hij een man van al te veel aanzien was om niet bekend te zijn; dat hij een dochter had, die doorgaans met hen naar het veld ging; dat ze zich verwonderden dat zij reeds niet al gekomen was, en dat hij van haar alles zou kunnen vernemen, wat hij begeerde te weten. Terwijl zij te samen spraken, kwam de dochter. genaamd Rachel, verzeld van haar herders aangetreden. Daarop toonden ze haar Jakob, en zeiden haar dat die vreemdeling hun naar de gezondheid haars vaders gevraagd had. Zij, nog jong en zeer gulhartig zijnde, betuigde blijde te wezen dat zij Jakob zag, vraagde hem wie hij was, vanwaar hij kwam, en wat de oorzaak zijner komst was; waarbij zij voegde dat ze wenste dat haar ouders hem alles, wat hij van hen begeerde, mochten geven. Zulk een goedaardigheid, en dat ze Jakob zo na bestond, trof hem geweldig, maar nog meer werd hij door haar schoonheid bevangen, die zo ongemeen was, dat hij er over versteld stond. "nademaal gij, " zei hij, "de dochter van Laban zijt, kan ik zeggen dat de verwantschap, die er tussen ons is, ouder is, dan onze geboorte. Want Thare had Abraham, Nachor en Arran tot zonen. Bathuël uw grootvader was de zoon van Nachor; en Isaäk, mijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vader, is de zoon van Abraham en Sara, Arrans dochter. Maar wij bestaan elkaar en nog nader; want Rebekka mijn moeder is de eigen zuster van Laban uw vader; zo dat wij volle nichten en neven zijn. Ik kom ulieden dan bezoeken om mijn plicht bij u af te leggen, en zulk een namaagschap te vernieuwen." Rachel, die haar vader zo dikwijls had horen spreken van Rebekka, en van de begeerte, die hij; had om enige tijding van haar te verstaan, was zo verrukt van blijdschap over dit bescheid, dat zij Jakob al wenende omhelsde, en hem zei: dat haar vader en het ganse huisgezin zo gestadig aan Rebekka dachten, dat zij er telkens van spraken, en dat, dewijl hij hen niet meer zou kunnen verplichten, dan met hun bericht te geven aangaande een persoon, die hun zooliefen waard was, zij hem verzocht haar te volgen, om hun dat vermaak niet een ogenblik te onthouden. Daarop bracht zij hem bij Laban, die zijnen neef ziende, toen hij; hem het minst verwachtte, geen mindere blijdschap had, dan Jakob gevoelde door zich in veiligheid bij hem te bevinden. Enige dagen daarna vraagde Laban hem, hoe hij had kunnen besluiten zijn vader en moeder te verlaten in een ouderdom dat zij zijnen bijstand nog zo zeer van node hadden en terzelfder tijd deed hij hem aanbieding van alles, wat in zijn vermogen was Jakob, om zijn begeerte te voldoen, vertelde hem al, wat er in hun huisgezin was voorgevallen. Hij zei hem dat hij en zijn broeder tweelingen waren, en dat Rebekka hun moeder, hem meer beminnende dan Esau, haar oudste, door haar behendigheid te wege had gebracht, dat hun vader hem zijnen zegen gegeven had met al de voordelen daarnevens gaande, in plaats van die aan zijnen broeder te geven. Dat Esau uit wraakzucht alle middelen zoekende om hem te doden, zijn moeder hem bevolen had zijn toevlucht te nemen bij hem als zijnen naasten bloedverwant van haar zijde; en dat hij aldus in de staat, waartoe hij zich gebracht zag, alleen op God en hem vertrouwde.

Laban, door dit gesprek bewogen, belooft hem allen bijstand, zo uit aanmerking van hun verwantschap? als om aan hem te betuigen de vriendschap, welke hij jegens zijn zuster, schoon zo lang en verre afwezende, behouden had. Hij zei hem dat hij hem een volkomen gezag over al zijn veehoeders wilde geven; en dat wanneer hij weer naar zijn land keerde, hij door de geschenken, welke hij alsdan van hem stond te ontvangen, zijn dankbaarheid en vriendschap bemerken zou dewijl Jakob reeds een zeer grote genegenheid tot Rachel had, antwoordde hij hem, dat er geen arbeid zou zijn, die hem niet licht zou schijnen in zijnen dienst, en wat hij zulk een grote achting had voor Rachels deugd en haar goedheid, waardoor zij hem ten zijnen huize gebracht had, dat hij geen andere beloning zijner diensten eiste, dan haar ten huwelijk te mogen hebben. Laban hoorde die voorslag met blijdschap aan, en betuigde hem dat hij niemand liever tot schoonzoon begeren zou: maar dat hij dan enigen tijd bij hem zou moeten blijven, omdat hij niet besluiten kon zijn dochter naar Kanaän te zenden, en dat het hem zelfs smartte dat hij zijn zuster naar zulk een ver afgelegen land had laten vertrekken. Jakob nam de voorwaarde aan, en beloofde hem zeven jaren te zullen dienen, zeggende dat hij blijde was een gelegenheid gevonden te hebben, om hem door zijn vlijt en diensten te betonen dat hij der vermaagschapping met hem niet onwaardig was. 51 Toen de zeven jaren verstreken waren, en Laban zich verplicht vond zijn beloften na te komen, richtte hij een grote bruiloft aan: maar in plaats van Rachel in het bed te brengen, deed hij er Lea, haar oudste zuster, die gans niet bevallig van wezen was, heimelijk in leggen. De duisternis en de wijn maakten dat Jakob met voor ‘s anderen daags de bedriegelijken trek, die men hem gespeeld had, bemerkte. Hij klaagde daarover aan Laban, die zich verontschuldigde; omdat hij daartoe was gedwongen geweest door de gewoonte des lands, die niet toeliet de jongste voor de oudste uit te huwelijken; doch dat dit hem niet verhinderen zou Rachel ook te trouwen, vermits hij bereid was haar aan hem te geven, zo hij hem nog zeven jaren dienen wilde. Jakob, ziende dat men hem verrast had, en dat er geen verhelpen aan was, werd door zijn zucht tot Rachel bewogen die voorslag, hoewel onbillijk, aan te nemen. Dies diende hij Laban nog zeven andere jaren, en trouwde haar toen. (De schrift zegt dat Jakob Rachel ten einde van zeven dagen trouwde, mits dat hij Laban dan nog zeven jaren zou dienen).

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

52 Deze twee zusters hadden bij zich twee dochters genaamd Zelpha en Bala, welke Laban haar gegeven had, niet in de hoedanigheid van dienstmaagden, maar om haar gezelschap te houden, en haar nochthans onderdanig te zijn. Lea, die het ondertussen smartte te zien dat Jakob met Rachels liefde alleen ingenomen was, geloofde dat hij haar ook wel beminnen zou, indien het Gode believde haar kinderen te geven; dies bad zij Hem gestadiglijk haar die gunst te willen bewijzen, en verwierf zulks eindelijk van zijn goedheid. Zij baarde een zoon, die zij de naam van Ruben gaf, om te kennen te geven dat zij die van Hem ontvangen had. (Gen. 29) Zij kreeg er daarna nog drie; de éénen noemde zij Simeon, betekenende dat God haar gunstig geweest was; de anderen Levi, dat is: steun der vriendschap; en de volgenden Juda, zijnde zoveel als dankzegging. Deze vruchtbaarheid van Lea maakte inderdaad dat Jakob haar meer beminde: en de vreze die Rachel had, dat deze genegenheid tot haar zuster die, welke hij haar toedroeg, zou verminderen, deed haar besluiten Bala aan Jakob over te geven, die twee zonen bij dezelve teelde, welker oudste zij Dan noemde, dat is te zeggen: Gods oordeel, en de jongste Nephtali, dat is: kloekzinnig, omdat zij door behendigheid de vruchtbaarheid harer zuster bestreden had. Maar Lea bediende zich van dezelfde list, en stelde Zelpha in haar plaats, bij wie Jakob ook twee zonen kreeg, de éénen genaamd Gad, dat is: bij geval gekomen, en de anderen geheten Asser, dat is: weldoende, omdat Lea voordeel daarvan trok. Terwijl deze twee zusters dus te samen leefden, bracht Ruben, Lea’s oudste zoon, zijn moeder eens enige appelen van Mandragora. Rachel kreeg een uitstekenden lust om er van te eten, en verzocht haar zuster dat zij er haar enige van geven wilde. Lea weigerde zulks; en zei dat zij zich behoorde te vergenoegen met hetgene zij van Jakobs genegenheid boven haar vooruit had: maar Rachel om haar te bepraten, bood haar aan dat zij Jakob die nacht aan haar wilde overlaten. Zij nam de voorslag aan, werd zwanger van Issaschar, dat is: geboren uit vergelding; vervolgens van Zebulon, dat is: pand der vriendschap, en van een dochter geheten Dina. Eindelijk had Rachel ook het vermaak van op haar beurt zwanger te worden, en zij baarde een zoon, die Jozef genaamd werd, dat is te zeggen: vermeerdering.

53 Twintig jaren verliepen er aldus, gedurende welke tijd Jakob alzo het opzicht over Labans kudden had. (Gen. 31) Na zulken langen dienst verzocht hij verlof van hem om weer naar zijn land te keren, en zijn twee vrouwen met zich te nemen. Maar Laban hem zulks geweigerd hebbende, besloot hij heimelijk weg te trekken; en Lea en Rachel stonden zulks toe. Dus vertrok hij met haar, medenemende Zelpha, Bala, al zijn kinderen, huisraad, en de helft van Labans vee. Rachel nam ook de beelden van de Goden haars vaders mede. Zij (van Jakob onderwezen dat men zodanigen dienst der Goden moet verachten) deed dit alleen, om daardoor vrijheid te bekomen, indien haar vader hen in hun vlucht achterhaalde. Laban had hun vertrek zodra niet verstaan, of hij zette hen met veel volk na, en achterhaalde hen de zevenden dag, daar zij zich op een heuvel neergeslagen hadden. Maar toen hij sliep, verscheen God hem in een droom, verbood hem zich door zijnen toorn te laten vervoeren om iets tegen Jakob en zijn dochters te ondernemen; en beval hem zich met zijnen schoonzoon te verzoenen, zonder zich op de ongelijkheid van beider macht te verlaten; vermits zo hij hem bestond aan te grijpen, Hij zelf voor hem strijden, en zijn beschermer wezen zou. De dag was zodra niet gekomen, of Laban, om Gods bevel te gehoorzamen, deed Jakob mededeling van zijnen droom, en verzocht dat deze bij hem komen wilde. Deze ging derwaarts zonder iets te vrezen, en Laban begon hem een groot verwijt te doen: "gij kunt nog niet vergeten hebben, " zei hij, "in hoedanig een staat gij waart, toen gij eerst bij mij kwaamt; hoe ik u ontving met wat een mildheid ik u een gedeelte van mijn goederen bijgezet, en met welk een goedheid ik u mijn dochters ten huwelijk gegeven heb. Wie zou niet gedacht hebben dat zovele gunsten u voor altoos met een onverbrekelijke toegenegenheid aan mij zouden hebben verbonden? Maar noch de namaagschap, die ons verenigt, noch de aanmerking, dat uw moeder mijn zuster is, dat uw vrouwen aan mij haar leven verschuldigd, en dat uw kinderen de mijn zijn, hebben u kunnen beletten mij te handelen alsof ik

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

uw vijand ware. Gij ontvoert mij mijn goed; gij hebt mijn dochters genoodzaakt mij te verlaten om met u de vlucht te nemen, en gij berooft mij van hetgene bij mijn voorouderen altoos in de grootste ere en waarde is geweest, omdat het heilige en gewijde dingen zijn. Moet ik dan van de zoon mijner zuster, van mijn schoonzoon, van mijn gast, ja van iemand, die wegens zovele weldaden zeer aan mij verplicht is, allen hoon en alle belediging ontvangen; die een onverzoenlijke mvijand mij zou kunnen aandoen ?"

54 Jakob om zich te verdedigen, antwoordde hem: dat hij de enige niet was, in wiens hart een liefde tot zijn vaderland, en een begeerte, om na zulk een lang afwezen weer derwaarts te keren, ingeprent was. Dat, nopende zijn beschuldiging van hem bestolen te hebben, een ieder billijk mens oordelen zou dat dit verwijt op hemzelven terugkeren zou, omdat inplaats van het hem dank te weten dat hij zijn goederen niet alleen bewaard, maar ook zeer vermeerderd had, hij het zich beklaagde dat hij een klein gedeelte daarvan met zich nam. En belangende zijn dochters, het was iets vreemds, dat hij het kwalijk zou nemen dat vrouwen haar man volgden, en dat de moeders haar kinderen niet verlieten. Jakob, zich aldus verantwoord hebbende, voegde daar nog bij, om zich te bedienen van dezelfde redenen, welke Laban tegen hem bijgebracht had: dat hij zijn oom en schoonvader zijnde, hem niet behoorde zo ruw te bejegenen, gelijk hij twintig jaren lang had gedaan, naardien hij, zonder te spreken van hetgene hij geleden had om Rachel te verwerven, vermits zijn genegenheid tot haar zulks draaglijk voor hem gemaakt had, sedert zodanig met hem had gehandeld, dat men het niet erger van een vijand had kunnen verwachten. En buiten twijfel had Jakob grote oorzaak om over Labans onbillijkheid te klagen: want deze ziende dat God hem in alles begunstigde, beloofde hem de éénen tijd, dat hij hem uit de aanwas van het vee al de jongen die wit, en de anderen tijd al die zwart geworpen werden, zou geven. Maar als hij dan zag dat Jakobs deel het grootste was, hield hij zijn woord niet, en stelde hem tot het volgende jaar uit, op hope dat het dan anders zou uitvallen; en gelijk hij deze daarin steeds bedrogen had, zo liet hij ook niet na Jakob gestadig te bedriegen. Toen Rachel verstond dat Jakob, om haars vaders klachten wegens zijn afgoden, hem toegestaan had die te zoeken, verstak zij ze in de zadel des kameels, waarop zij reed, en ging er op zitten, brengende tot verschoning om niet op te staan bij, dat zij volgens de gewoonlijke wijze der vrouwen onpasselijk was. Dies zocht Laban er niet verder naar, omdat hij geloofde dat zijn dochter in die staat niet tot die dingen, welke bij hem voor heilig gehouden werden, zou hebben willen genaken Voorts beloofde hij Jakob met ede, dat hij niet alleen al het gepasseerde zou vergeten, maar dat hij zijn dochteren dezelfde genegenheid als te voren toedragen zou. En tot een teken van dit hun verbond, richtten zij een zuil op als een altaar, op een berg, die daarvan de naam van Galaäd draagt, en aan het land daarom henen zijnen naam gegeven heeft. Vervolgens hielden zij een groot gastmaal; waarna Laban hen verliet om weer naar huis te keren. Thans vervolgde Jakob zijn reize naar Kanaän, en had op de weg gezichten, die hem zulk een grote hope deden scheppen, dat hij de plaats, daar ze hem verschenen, Gods legerplaats noemde. Maar dewijl hij steeds voor Esau’s wrok beducht was, zond hij enigen van de zijnen uit om bericht van hem te bekomen, en hij beval hun dat zij hem aldus zouden aanspreken: "De eerbiedigheid, welke Jakob uw broeder u toedraagt, hem hebbende doen geloven dat hij zich niet voor u moest vertonen, toen gij tegen hem vertoornd waart, heeft hem dit land doen verlaten, om zich naar een verafgelegen landschap te begeven. Maar tegenwoordig, nu hij hoopt dat de tijd het misnoegen uit uw gemoed zal uitgewist hebben, komt hij met zijn vrouwen, kinderen, en hetgene hij door zijnen arbeid verkregen heeft, wederom om alles, wat hij bezit, in uw handen te stellen, doordien niets hem meer blijdschap kan geven, dan de goederen, waarmee het Gode beliefd heeft, hem te verrijken, u aan te bieden." Esau werd zo getroffen door deze woorden, dat hij zich aanstonds met vierhonderd mannen op weg begaf om zijnen broeder te ontmoeten. Jakob werd door dit groot getal bevreesd; maar echter stelde hij zijn vertrouwen op God, en schikte alles om in staat te zijn van weerstand te bieden, bijaldien zijn broeder met een

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

voornemen kwam om hem geweld aan te doen. Hij verdeelde tot die einde zijn ganse gezelschap in verscheidene troepen, die kort op malkanderen volgden, opdat indien de voorste aangegrepen werden, zij naar de anderen zouden kunnen wijken. Voorts deed hij enigen van de zijnen vooruit trekken; en om het gemoed zijns broedeiqs te verzoenen, indien hij nog tegen hem verbitterd ware, gebood hij hun, dat zij hem van zijnentwege enige dieren van verscheidenerlei soort, die om hun zeldzaamheid hem aangenaam konden zijn, zouden aanbieden. Hij belastte hun ook zich wat van één te scheiden, opdat zij aldus verdeeld voortgaande meer in getal mochten schijnen, en hij beval hun vooral met de grootste eerbiedigheid tot Esau te spreken.

56 Nadat hij dus de dag met alles te beschikken besteed had, begon hij tegen de nacht voort te trekken, en toen hij de beek Jobach overgetogen was, verscheen hem een geest, die met hem in strijd raakte. Doch Jakob de sterkste in deze worsteling zijnde, sprak de geest hem aldus aan: "Verblijd u Jakob, en laat u voortaan door niets verbazen: want het is geen mens, die gij overwonnen hebt, maar het is een Engel Gods." Jakob van verwondering versteld staande, bad deze hemelsen geest hem te onderrichten van hetgene hem te gebeuren stond; waarop deze antwoordde: "Aanmerk het geen nu wedervaren is, als een voorteken niet alleen van de grote goederen, die gij te verwachten hebt, maar van de altijd durendheid uws geslachts, en van het vertrouwen, dat gij hebben moogt dat het onverwinnelijk zijn zal." Vervolgens beval de Engel hem de naam van Israël aan te nemen, hetwelk in het Hebreeuws betekent iemand, die een Engel weerstaan heeft: en daarop verdween hij. Jakob, opgetogen van blijdschap, noemde die plaats Fanuël, dat is: Gods aangezicht. En omdat hij in die worsteling aan zekere plaats van zijn heup verstuikt was, at hij sedert nooit van dat gedeelte van enig dier: en het is ons ook niet geoorloofd daarvan te eten.

57 Toen Jakob verstond dat zijn broeder naderde, (Gen. 33) deed hij zijn vrouwen aanzeggen dat zij voortgaan zouden doch van malkanderen gescheiden, elk met haar dienstmaagden bij zich, om van verre het gevecht aan te zien, baldien hij genoodzaakt ware tot handgemeenschap te komen. Toen hij nu dicht bij zijnen broeder gekomen was, en bemerkte dat die met een vreedzaam gemoed kwam, wierp hij zich voor hem neer. Esau omhelsde hem, en vraagde wat dat voor een troep van vrouwen en kinderen was: en na deswege onderricht te zijn, bood hij zich aan, die zelf naar hun vader Isaäk te geleiden. Jakob bedankte hem, en verzocht dat hij hem daarvan wilde verschonen, vermits zijn ganse gevolg zo vermoeid was van zulk een langen weg, dat het hun nodig was te rusten. Aldus keerde Esau weer naar Seïr, hetwelk gewoonlijk zijn verblijf was, en van hem die naam ontvangen had, betekenende zoveel als harig.

58 Jakob daarentegen trok naar een plaats genoemd de Tenten, (Gen. 34) welke nog heden die naam behoudt, en vandaar naar Sichem, een stad der Kanaänieten. Het gebeurde dat daar toen een feest gehouden werd; Dina, Jakobs enige dochter, ging derwaarts, om te zien, hoe de vrouwen van dat land zich optooiden. Sichem, zoon van de Koning Hemor, werd met haar schoonheid zo ingenomen, dat hij haar schaakte en besliep; en dewijl hij bijster op haar verliefd was, bad hij de Koning, zijnen vader, met haar te mogen trouwen. Deze Vorst stemde zulks toe, en ging zelf naar Jakob, om haar ten huwelijk te verzoeken. Jakob vond zich verlegen, zo omdat hij niet wist, hoe hij zijn dochter aan eens Konings zoon zou kunnen weigeren, als omdat hij oordeelde haar gemoedshalve aan een vreemdeling niet te kunnen geven. Hij eiste derhalve van Hemor enigen tijd om zich te beraden, en de Koning keerde weer met een vertrouwen dat het huwelijk zijnen voortgang zou hebben. Jakob verhaalde daarop aan zijn zonen alles, wat er voorgevallen was, en zei hun dat men overleggen moest wat er te doen stond. De meesten wisten niet, wat zij er op zeggen zouden: maar Simeon en Levi, volle broeders van Dina, namen een besluit, en zonder iets tegen Jakob te zeggen, kozen zij tot uitvoering van hun voornemen de dag van een groot feest, dat te Sichem gehouden, en met

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vreugde en gastmalen doorgebracht werd. Zij kwamen ‘s nachts voor de poorten van Sichem, vonden de wacht slapende, en brachten die om. Thans trokken zij ter stad in, sloegen al de mannen, ja zelfs de Koning en zijnen zoon, met de scherpte des zwaards, doch verschoonden de vrouwen, en brachten hun zuster weer vandaar. Jakob, ten hoogste verbaasd over zulk een bloedige daad, werd zeer op hen vertoornd, maar God beval hem, in een gezicht, zich te troosten, zijn tenten en paviljoenen te zuiveren en de offerande, waartoe hij zich verbonden had, toen Hij hem in een droom op zijn reize van Mesopotamië verscheen, Hem te offeren.

59 Toen hij dit bevel uitvoerde, vond hij Labans afgoden, welke Rachel medegenomen had zonder iets daarvan tot hem te spreken: en hij begroef ze te Sichem onder een eikeboom, en offerde te Bethel terzelfder plaatse daar hij het gezicht had, waarvan zoëven gesproken is. Vandaar vertrok hij naar Efrata, (Dit is Bethlehem) alwaar Rachel een zoon baarde, en in de arbeid stierf. Zij werd daar ter plaatse begraven, en was de enige van zijn geslacht, die niet te Hebron in het graf zijner voorouderen gelegd werd. Deze dood trof Jakob met een geweldige droefheid, en hij noemde het kind Benjamin, omdat het de oorzaak van de pijn was geweest, die zijner moeder het leven gekost had. Aldus had Jakob ééne dochter en twaalf zonen, waarvan acht echte waren, te weten zes van Lea en twee van Rachel: belangende de vier anderen, twee waren er van Bala, en twee van Zelpha. Eindelijk kwam hij te Hebron in het land Kanaän, alwaar Isaäk zijn vader woonde: maar hij verloor hem kort daarna.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 19

Isaäks dood.

JAKOB had de troost niet van zijn moeder Rebekka nog levende te vinden, en Isaäk leefde niet lang na zijn wederkomst. Esau en Jakob begroeven hem bij Rebekka te Hebron in het graf, dat voor hun ganse geslacht geschikt was. Deze man was van God zeer geliefd; ook droeg de Here geen mindere zorg voor hem, dan Hij voor zijnen vader Abraham gedaan had. Hij bereikte een hogen ouderdom, want nadat hij honderd vijfentachtig jaren met alle deugd geleefd had, ontsliep hij.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

TWEEDE BOEK

HOOFDSTUK 1.

Deling tussen Esau en Jakob.

Na Isaäks dood deelden zijn twee zonen zijn nalatenschap, (Gen. 35) en geen van beiden bleef ter plaatse, welke hij te voren tot zijn verblijf verkozen had. (Gen. 36) Esau liet Hebron aan Jakob over, en ging te Seïr wonen: voorts nam hij Iduméa in bezit, en gaf aan hetzelve zijnen naam, want hij was Edom toegenaamd geweest wegens het volgende voorval: toen hij nog jong was kwam hij eens thuis van de jacht zeer vermoeid, (Gen. 25) en flauw van groten honger, en vond zijnen broeder bezig met linzen voor zijn middagmaal te koken: zij schenen hem zo rood en zo goed te zijn, dat de grote lust, die hij had om er van te eten, hem deed verzoeken om er wat van te hebben. Maar Jakob ziende de grote begeerte, die hij er toe had, zei dat hij er hem niet van geven zou, ten ware hij hem zijn eerstgeboorterecht afstond. Esau bewilligde daarin, en beloofde het hem met ede. De jongelingen van hun ouderdom lachten om Esau's domheid, en gaven hem om de rode kleur der linzen de naam van Edom, hetwelk in het Hebreeuws rood betekent, en het land heeft sedert die benaming behouden. Maar dewijl de Grieken de namen verzachten om ze aangenamer te maken, hebben zij het Iduméa genoemd.

62 Esau kreeg vijf zonen bij drie vrouwen, (Gen. 36) te weten bij Ada, dochter van Helon, Elifaz, bij Alibama, dochter van Esebeon, Jaüs, Jolam en Kore, en bij Bazemath, Ismaëls dochter, Raguël. Elifaz had vijf echte zonen, Theman, Omer, Opher, Jotam en Kenez: de zesde, genaamd Amalech, teelde hij bij Thesma zijn bijwijf. Zij bewoonden dat gedeelte van Idumea, hetwelk Gobolitis genoemd wordt, bovendien het land Amalekieten, dat de naam van Amalech voert; want de benaming van Iduméa strekte zich eertijds zeer verre uit, en de verscheidene delen van dat grote land hebben de namen diegenen, die er de eerste bewoners van waren, behouden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Jozephs dromen. De nijd zijner broederen. Hun besluit om hem te doden.

De voorspoed, waarmee God Jakob begunstigde, was zo groot, dat niemand anders in zijn ganse landstreek in rijkdom tegen hem opwoog; en de voortreffelijke hoedanigheden zijner kinderen maakten hem niet alleen gelukkig, maar ook aanzienlijk bij al de wereld. Zij waren van verstand, wijsheid en dapperheid voorzien, en hun ontbrak niets, dat hen geacht kon maken. God droeg ook zulk een zorg voor die getrouwen dienaar, en deelde zijn gunsten zo mildelijk aan hem uit, dat zelfs die dingen, welke hem het meest schenen tegen te lopen, ten zijnen voordele uitvielen. Hij begon al van toen aan door Jakob en de zijnen een weg voor onze vaderen te openen om uit Egypte te trekken, en dat op deze wijze:

64 Jozef, die Jakob bij Rachel geteeld had, (Gen. 37) was degene, welke hij het meest van zijn kinderen beminde, zo wegens zijn verstand en welgemaaktheid van lichaam, als de grote wijsheid, waarin hij boven de anderen uitmuntte. Deze genegenheid, welke zijn vader niet verbergen kon, wekte in zijn broeders afgunst en haat tegen hem op, die toenamen door de dromen, welke hij gehad had, en hun in het bijwezen zijns vaders verhaalde, en die hem zulk een ongemeen geluk voorspelden, dat het bekwaam was om nijd te verwekken, zelfs tussen de naaste vrienden. En dit ging aldus toe: Jakob hem met zijn broeders gezonden hebbende om in de oogst te arbeiden, had hij des nachts een droom, welke men niet als de gewone dromen kon aanmerken: toen hij wakker geworden was, vertelde hij die zijnen broederen, opdat zij hem die zouden uitleggen. Het had hem toegeschenen; dat zijn schoof overeind op het veld stond, en dat de hun zich voor dezelve neerbogen en haar aanbaden. Zij konden gemakkelijk oordelen dat die droom betekende dat zijn geluk zeer groot zou zijn, en dat zij hem onderworpen zouden wezen; maar zij ontveinsden dat zij er iets van begrepen, en vatte de nog groter weerzin tegen hem op dan te voren. God, om hun afgunst te beschamen, zond Jozef een anderen droom toe, die veel aanmerkelijker was dan de eerste. Hem dacht dat hij de zon, de maan en elf starren van de hemel op de aarde zag nederdalen, en dat zij zich voor hem neerbogen. hij verhaalde die droom aan zijnen vader in de tegenwoordigheid zijner broederen, op welke hij geen kwaad vermoeden had, en verzocht hem die uit te leggen. Jakob was er over verheugd, naardien hij wel begreep dat dit Jozef een zeer groot geluk voorspelde, en dat er een tijd zou komen dat zijn vader, zijn moeder, en zijn broeders genoodzaakt zouden zijn hem een onderdanige eerbewijzing te doen; want de zon en de maan betekenden zijnen vader en zijn moeder, vermits de één de gedaante en kracht aan alle dingen geeft, de andere hen voedt en doet wassen, en de elf starren betekenden zijn elf broeders, die allen hun kracht van hun vader en moeder trokken, gelijk de starren de hun van de zon en de maan ontlenen. Dit was de uitlegging, die Jakob van die droom gaf, en dat zeer wijslijk; maar deze voorspelling bedroefde Jozefs broederen, en hoewel zij, hem dus na bestaande, zowel deel aan zijn geluk moesten hebben als hij zelf, echter benijdden zij hem daarom niet minder dan of hij hun ten enenmale vreemd geweest was. Zij besloten dan hem te doden, en tot die einde brachten zij hun kudden, toen de oogst voorbij was, naar Sichem, waar overvloed van weiland was, zonder iets daarvan tot hun vader te zeggen. Hun vertrek bracht Jakob in bekommering, weshalve hij, om tijding van hen te hebben, Jozef uitzond om naar hen te vernemen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Jozef door zijn broeders aan de Ismaëliten verkocht, die hem weer in Egypte verkopen. Zijn kuisheid veroorzaakt dat hij in de gevangenis gezet wordt. Hij legt daar twee dromen uit; en vervolgens twee andere aan de Koning Faraö, die hem tot Landvoogd van Egypte aanstelt.Een hongersnood doet zijn broeders tweemaal derwaarts trekken: in de eerste reize houdt Jozef Simeon vast, en in de tweede Benjamin. Eindelijk maakt hij zich aan hen bekend, en zendt hen om zijnen vader te halen.

Jozefs broeders zagen hem aankomen met vermaak, (Gen. 37) niet omdat hij van hun vader kwam; maar omdat zij, hem als hun vijand aanmerkende, zich verheugden hem in hun handen te zien vallen, en zij waren zo bevreesd dat ze de gelegenheid, om zich van hem te ontslaan, verliezen zouden, dat zij hem op staanden voet wilden om hals brengen. Maar Ruben, de oudste van allen, kon dusdanig een onmenselijkheid niet goedkeuren; dies stelde hij hun voor ogen; de grootheid van de misdaad, die zij begaan wilden, de haat die zij daardoor op zich halen zouden; en dat, indien een enkele doodslag een schrik bij God en de mensen baarde, de broedermoord bij hen een gruwel was. Dat zij een vader en moeder, die, behalve de liefde, welke zij Jozef om zijn goedaardigheid toedroegen, een bijzondere genegenheid tot hem hadden, omdat hij de jongste hunner kinderen was, in een grote droefheid zouden storten. Dat hij hen derhalve bad de wraak Gods, die hun wrede voornemen reeds in hun harten zag, te vrezen; alhoewel Hij ‘t hun vergeven zou, zo zij er berouw en leedwezen van hadden; maar dat Hij hen streng zou straffen, indien zij het uitvoerden. Dat zij zouden bedenken dat alles voor Hem tegenwoordig was; dat de daden, die in de woestijn verricht werden, voor Hem niet verborgener konden zijn, dan die, welke in de steden voorvielen; en dat zo zij zich in zulk een wrede daad wikkelden, hun eigen geweten hun tot een beul verstrekken zou. Hij voegde daarbij, dat, zo het nooit toegelaten was een broeder, zelfs wanneer hij ons beledigd heeft, te doden, en dat het daarentegen altoos prijslijk was, zijnen vrienden, wanneer zij misdaan hadden, te vergeven; hoeveel te meer waren zij dan verplicht geen kwaad te doen aan een broeder, van wien zij nooit zo iets ontvangen hadden. Dat reeds de aanblik toch van zijn jonkheid hen niet alleen behoorde te bewegen om er medelijden mee te hebben, maar ook om hem bij te staan en te beschermen, Dat de oorzaak, waarom zij dus op hem gebeten waren, hen nog veel schuldiger maakte, vermits zij in plaats van afgunst op te vatten over ‘t geluk dat hem beschoren was, en over de voordelen, waarmee het Gode beliefde hem te begunstigen, zij er zich over behoorden te verblijden, en hetzelve aan te merken als hun eigen, naardien zij, hem zo na bestaande, daaraan deel zouden kunnen hebben. En eindelijk, dat zij zich voor ogen zouden stellen, hoedanig Gods toorn en verbolgenheid tegen hen zouden zijn, indien zij, dodende degenen, die Hij waardig geoordeeld had om zovele weldaden van zijn hand te ontvangen, bestaan durfden de Here ‘t middel te benemen om hem met zijn genade te begunstigen Toen Ruben zag dat zijn broeders, in plaats van door deze woorden bewogen te worden, zich meer en meer in hun dodelijk besluit. versterkten, stelde hij hun voor, dat zij dan een zachter middel wilden verkiezen om zulks uit te voeren, ten einde hun misdrijf enigszins minder hatelijk mochte zijn. En daarop zei hij dat, indien zij zijnen raad wilden volgen, zij zich zouden vergenoegen met Jozef in een put, die daar dicht bij was, te steken, en hem daar te laten sterven, zonder hun handen met zijn bloed te bezoedelen. Zij keurden deze raad goed, en Ruben liet hem met een koord in de put, die bijna droog was, neerdalen, en ging vervolgens weide zoeken voor zijn kudde. Nauwelijks was hij weggegaan, (Gen. 37) of Juda, een ander van Jakobs zonen, zag enige Arabische kooplieden, afkomstig van Ismaël, welke van Gilead kwamen om reukwerk en andere waren naar Egypte te brengen. Hij ried daarop zijnen broederen dat zij Jozef aan hen verkopen zouden, opdat hij door dat middel in een afgelegen land mochte sterven, en zij niet beschuldigd konden worden van hem het leven benomen te hebben. Zij vonden die voorslag goed, trokken Jozef. die toen zeventien jaren oud

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

was, uit de put, en verkochten hem voor twintig zilverlingen aan die Ismaëliten. Toen het nacht geworden was, ging Ruben, die Jozef meende te redden, heimelijk naar de put, en riep hem verscheidene malen; maar hem niet horende antwoorden, geloofde hij dat zijn broeders hem gedood hadden, en hij deed hun daarover een scherp verwijt. Dies waren zij genoodzaakt hem te zeggen, wat zij gedaan hadden; waardoor zijn droefheid een weinig verzacht werd. Thans overleiden zijn broeders, wat zij doen zouden om hun vader het vermoeden van hun misdrijf te benemen; en zij vonden geen beter middel, dan de rok, die zij Jozef; eer ze hem in de put lieten, ontnomen hadden, te scheuren, alsdan denzelven met het bloed van een bakje te besprengen, en alzo bij Jakob te brengen, om hem te doen geloven dat de wilde beesten zijnen zoon verslonden hadden. Daarop gingen zij naar hun vader, die alreeds verstaan had dat Jozef enig ongeluk overkomen was, en zeiden dat zij hem niet gezien hadden, maar dat zij dat kleed geheel bebloed en verscheurd hadden gevonden, en dat zo het hetzelfde was, dat hij aangehad had, toen hij van huis ging, zij reden hadden te vrezen dat hij door het wild gedierte verslonden was. Jakob, die niet gedacht had dat zijn verlies zo groot was, maar die zich alleen had ingebeeld dat zijn zoon gevangen genomen en weggevoerd was, twijfelde niet meer aan zijnen dood, zodra hij dat gewaad lag, omdat hij wist dat hij het aanhad, toen hij hem had uitgezonden om naar zijn broeders te vernemen. Daarop werd hij van zulk een hevige droefheid bevangen, dat al ware het dat hij geen andere zonen had gehad, hij hem niet meer beweend konde hebben; voorts bekleedde hij zich met een zak, en wilde naar geen troost, die zijn andere kinderen hem poogden te geven, luisteren.

66 Toen de Ismaëlietische kooplieden, (Gen. 39) die Jozef gekocht hadden, in Egypte aangekomen waren, verkochten zij hem aan Potifar, Faraos Hofmeester, die hem in ere hield, en in goede wetenschappen deed onderwijzen, hem beter voedsel dan doorgaans de slaven gebruiken, vergunde en hem het opzicht over zijn huis gaf. Hij kweet zich daarin tot volkomen genoegen zijns meesters; doch deze verandering van zijnen staat deed zijn deugd geenszins veranderen; maar hij deed blijken dat als iemand waarlijk wijs is hij zich dan, zo wel in voorspoed als in tegenspoed, altoos voorzichtig weet te gedragen. De huisvrouw van Potifar werd door zijn verstand en schoonheid zo bekoord, dat zij bijster op hem verliefd werd; en dewijl zij van hem oordeelde meer naar de staat, waartoe het geval hem gebracht had, dan naar zijn edelmoedigheid en deugd, dacht zij dat hij, als een slaaf, zich gelukkig zou achten van zijn meesteresse bemind te zijn, en zij maakte geen zwarigheid, een besluit te nemen om hem haar drift te ontdekken. Maar Jozef, merkende het als een grote misdaad aan, zijnen meester, van wien hij zovele gunsten ontvangen had, zulk een ongelijk aan te doen, bad haar, geen zaak van hem te begeren, die hij haar nooit kon noch zou toestaan, hebbende bij zichzelf vastgesteld, liever alles te lijden, dan haar in dit geval te gehoorzamen. Deze weigering deed niets anders dan haar liefde te meer ontvonken; zij zich zich met de hoop dat Jozef niet altoos onbuigbaar zou zijn, en zij besloot een ander middel te beproeven. Zij koos tot dat einde de dag van een groot feest, op hetwelk de vrouwen gewoon waren te verschijnen; zij veinsde zich ziek te zijn, om een voorwendsel te hebben van niet uit te gaan, en dan die gelegenheid te nemen om Jozef op te zoeken. Bevindende zich dan aldus in volkomen vrijheid om tot hem te spreken, en hem aan te pressen zei zij tot hem: "Gij zou beter gedaan hebben dat gij terstond aan mijn verzoek hadt toegegeven, en dat gij hetgeen ik van u begeerde, toegestaan hadt aan mijn hoedanigheid en het geweld mijner liefde, die mij, hoewel ik uw meesteresse ben, dwingt zo verre mij te vernederen, dat ik u heb willen bidden. Maar zo gij wijs zijt, verbeter die misslag, die gij begaan hebt. U is geen verontschuldiging meer overig; want naardien gij gewacht hebt dat ik u ten tweedemale zou aanzoeken, zo doe ik het nu met te groter zucht. Ik heb geveinsd dat ik ziek was, en ik heb de begeerte om u te zien boven het vermaak gesteld van op dit grote feest te verschijnen. Bij aldien gij enig wantrouwen hebt gehad, dat hetgeen ik u zei een list mocht geweest zijn om u eens te beproeven mijn volharding laat u niet toe langer te twijfelen of mijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

genegenheid waarachtig zij. Kies dan, of de gunst, welke ik u aanbied, te aanvaarden, door mijn liefde te beantwoorden, en in ‘t toekomende van mij nog grotere gunsten te verwachten, of de uitwerkingen van mijn haat en wraak te beproeven, indien gij zekeren waan van kuisheid boven de ere stelt, die ik u aandoe. Want beeld u niet in, zo dat gebeurt, dat iets machtig zal zijn u te behouden: ik zal u bij mijn man beschuldigen dat gij mijn ere hebt willen schenden, en wat gij ook daartegen zou mogen zeggen, hij zal meer geloof slaan aan mijn woorden, dan aan uw verdediging. Deze vrouw, na aldus gesproken te hebben, voegde haar tranen bij haar smekingen: maar noch haar vleierijen, noch haar dreigementen, waren machtig Jozef van zijnen plicht te doen wijken; hij wilde zich liever aan alle gevaar blootstellen, dan zich tot een misdadigen wellust laten vervoeren: en hij geloofde dat er geen straffe was, die hij niet zou verdienen, bijaldien hij zulk een misdrijf beging om een vrouw te behagen. Hij hield haar voor, "wat zij haar man schuldig was; dat de wettige vermakelijkheden, die men in het huwelijk geniet, te achten zijn boven zulke, die uit een ongeregelde drift ontstaan; en dat de laatste niet zodra voorbij zijn, of zij veroorzaken te vergeefs een berouw; dat men er gestadig door in vreze is van ontdekt te worden, maar dat men in de echte trouw zulks niet te vrezen heeft. Dat men een goed geweten voor God en de mensen houden moest. Dat indien zij kuis bleef, zij het gezag, dat zij had om over hem te gebieden, behouden zou, in plaats dat zij die achtbaarheid zou verliezen, als zij met hem een misdaad beging, welke hij haar altoos zou kunnen verwijten. En eindelijk dat een gemoed, hetwelk zich aan niets schuldig kent, zeer verre te achten is boven de ongerustheid diegenen, die de schandelijke zonden, welke zij begaan hebben, pogen te dekken." Deze en andere diergelijke woorden, waarmee Jozef de drift dezer vrouwe poogde te matigen, en haar tot haar plicht te doen keren, deden niet anders dan haar meer te ontsteken, zodat zij de handen aan hem sloeg en hem wilde dwingen aan haar toe te staan hetgene zij niet zonder misdaad van hem kon begeren. Hij dan zulk een grote schaamteloosheid niet langer kunnende dulden, ontsloeg zich van haar, liet zijnen mantel in haar handen, en nam de vlucht. Dit wijf, door zijn weigering getergd, en vrezende dat hij haar bij haar man mocht beschuldigen, besloot, hem voor te komen, en zich te wreken. In de vervoerdheid dan, waarin ze was, omdat ze haar geilen lust niet had kunnen boeten, kwam haar man thuis; verwonderd dat hij haar in die staat zag, vraagde hij wat er de oorzaak van was, waarop zij antwoordde: "Gij verdient niet te leven indien gij die trouwlozen en verfoeilijken knecht niet naar verdienste straft, dewijl hij zijnen ellendigen staat, waarin hij was, toen gij hem kocht, en de overdadige goedheid, welke gij hem bewezen hebt, vergetende, in plaats van zijn erkentelijkheid te betonen, de stoutheid gehad heeft van mijn ere te bestrijden, en u alzo de grootsten hoon, die gij ooit zou kunnen ontvangen, te willen aandoen. Hij heeft, om zijn voornemen te mogen uitvoeren, de gelegenheid van een feestdag, en van uw afwezen gekozen. Zeg nu vrij, dat de enige oorzaak van die gemaakte schaamte en zedigheid de vreze geweest is, die hij voor u heeft. De ere, die gij hem gedaan hebt, zonder dat hij het verdiende, en welke hij niet zou hebben durven verhopen, heeft hem tot die schrikkelijken moedwil aangedreven. Hij heeft zich ingebeeld, dat vermits hem al uw goed aanvertrouwd, en een volkomen gezag over al uw andere dienaren, schoon veel ouder dan hij, gegeven was, het hem vrijstond zijn gedachten zelfs tot op uw huisvrouw te laten gaan." Nadat zij aldus gesproken had, toonde zij hem Jozefs mantel, en zei dat die onder de weerstand, die zij geboden had, in haar handen gebleven was. Potifar, door deze redenen en haar tranen ontroerd, en aan de liefde, die hij haar toedroeg, meer plaats gevende dan hij behoorde, kon zich niet weerhouden geloof te slaan aan hetgene hij hoorde en zag; dies prees hij haar wijsheid zeer, en zonder de waarheid der zaak nader te onderzoeken, twijfelde hij niet of Jozef was schuldig. Hij deed hem dan in een nauwe gevangenis leggen, en gevoelde een heimelijke blijdschap wegens de deugd zijner huisvrouw, waaraan hij meende niet te moeten twijfelen, na zulk een groot bewijs als zij er hem in dat voorval van gegeven had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

68 Terwijl deze Egyptenaar zich aldus liet bedriegen, stelde Jozef onder zulk een ruwe en onbillijke bejegening de rechtvaardiging zijner onschuld in Gods handen. Hij wilde zich niet verdedigen, noch zeggen op wat wijze de zaak zich toegedragen had; maar lijdende banden en verdriet met stilzwijgen, vertrouwde hij op God, voor wien niets verborgen kan zijn; die de oorzaak zijner ongunst wist, en alzo machtig was, als zij, die hem het lijden aandeden, onbillijk waren. Hij ondervond ook wel haast de uitwerkingen der goddelijke voorzienigheid; want de stokbewaarder, ziende met welk een vlijt en getrouwheid hij alles deed, wat men hem belastte, en bewogen door de deftigheid, die er in zijn gelaat speelde, ontboeide hem, gaf hem betere spijze dan aan de andere gevangenen, en maakte zijn gevangenis alzo dragelijker. (Gen. 40)

Dewijl in de uren, dat het de gevangenen toegelaten was enige rust te nemen, Zij malkanderen doorgaans hun ongelukken vertelden, had Jozef vriendschap gemaakt met een Schenker des Konings, die van de Vorst zeer was bemind geweest, maar die hij, om enig misnoegen, dat hij tegen hem had opgevat, had doen gevangen zetten. Deze man, Jozefs bekwaamheid kennende, verhaalde hem een droom, die hij gehad had, en bad hem deze uit te leggen, waarbij hij voegde dat hij ongelukkig was, omdat hij niet alleen in de ongenade zijns heren gevallen, maar ook met dromen, welke hij geloofde van de Hemel te komen, gekweld was. "Mij dacht, ‘vervolgde hij, "dat ik drie wijngaardranken zag met een menigte van druiventrossen geladen, en dat de druiven rijp zijnde, ik die uitdrukte, om er de wijn te doen uitkomen in een beker, die de Koning bij zich had, en dat ik hem vervolgens die wijn aanbood, welke hij goedgunstig aannam, " Jozef, hem aldus hebbende horen spreken, beval hem goedsmoeds te zijn, vermits zijn droom betekende dat hij binnen drie dagen door ‘s Konings bevel uit de gevangenis zou gaan, en weer in zijn gunst komen. "Want" voegde hij er bij, "God heeft aan de vrucht des wijnstoks vele treffelijke gebruiken, en een grote deugd gegeven; zij is dienstig om Hem offeranden te doen, om de vriendschap tussen de mensen te bekrachtigen, hun hun vijandschappen te doen vergeten, en hun droefheid in blijdschap te veranderen. Gelijk dan dit vocht, dat uw handen uitgedrukt hebben, gunstiglijk van de Koning ontvangen werd, zo twijfel niet of deze droom betekent dat gij uit de ellende, waarin gij zijt, binnen zovele dagen zult gaan, als het u toegeschenen heeft wijngaardranken te zien. Maar wanneer de uitkomst u zal tonen dat mijn voorzegging waar geweest is, vergeet dan in de vrijheid, die gij genieten zult, degenen niet, welke gij in de ketenen gelaten hebt, en wees in uw geluk mijn ongeluk te meer gedachtig, omdat het om geen misdaad is dat ik hier ingeraakt ben, maar omdat ik plichtshalve en uit een deugdelijke neiging, de ere mijns meesters, die ik diende, boven een misdadigen wellust gesteld heb." Het zou te vergeefs wezen, te zeggen wat een blijdschap deze gunstige verklaring des drooms aan die Schenker gaf, en met welk een ongeduld hij er de uitwerking van verwachtte. Maar daar viel ook iets voor van een geheel anderen aard.

69 Een Opperbakker des Konings, die met de Schenker gevangen, en bij dit gesprek tegenwoordig was, hoopte dat een andere droom, die hij had gehad, hem ook zo voordelig zou mogen zijn: dies vertelde hij die aan Jozef, en verzocht hem die te willen uitleggen. "Mij dacht, " zei hij, "dat ik drie korven op mijn hoofd droeg, waarvan twee met broden, en de derde met verscheidene soorten van spijzen, welke men de Woningen voordient, gevuld waren, en dat de vogelen die alle wegnamen, zonder dat ik zulks verhinderen kon." Jozef aandachtiglijk toegeluisterd hebbende, zei tot hem: "Dat hij wel gewenst had hem een gelukkige uitlegging van die droom te kunnen geven; maar dat hij om hem niet te bedriegen, genoodzaakt was te zeggen, dat de twee eerste korven betekenden dat hem maar twee dagen over waren om te leven, en de derde, dat hij de derden dag zou opgehangen, en voorts van de vogelen gegeten worden."

70 Hetgene Jozef voorzegd had, miste niet te gebeuren, want drie dagen daarna beval de Koning op een groot gastmaal, hetwelk hij op zijnen geboortedag gaf, dat men de Bakker zou ophangen,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

en de Schenker uit de gevangenis laten om hem in zijn ambt te herstellen. Doch de ondankbaarheid van deze laatste hem zijn belofte hebbende doen vergeten, moest Jozef nog twee jaren de moeilijkheden, die van een gevangenis onafscheidelijk zijn, verdragen. Maar God, die de zijnen nooit verlaat, bediende zich van het volgende middel, om hem te verlossen. De Koning had op éénen nacht twee dromen, waarvan de betekenis, die hem terzelfder tijd gegeven was, hem uit de geheugenis was gegaan. Dewijl ze hem nu enig onheil schenen te voorspellen, werd hij bekommerd; en daarom ontbood hij de volgenden morgen met het aanbreken van de dag de wijsten onder de Egyptenaren, en beval hun dat zij hem die zouden verklaren; maar zij zeiden dat ze zulks niet konden doen, en vermeerderden alzo zijn bekommering. Dit voorval deed de Schenker aan Jozef, en zijn kennis om dromen uit te leggen, denken; dies sprak hij er tot de Koning van, en verhaalde hoe Jozef hem zijn droom, en die van de Opperbakker verklaard had; hoe de uitkomst de waarheid zijner woorden had bekrachtigd; dat Potifar, wiens knecht hij was, hem had doen gevangen zetten; dat hij een Hebreër van landaard, en naar zijn zeggen van doorluchtigen huize was. Dat derhalve, indien het de Vorst beliefde om hem te zenden, en niet over hem te oordelen naar de ellendigen staat, waarin hij zich bevond, hij van hem zou kunnen verstaan wat die dromen betekenden. Op dit bericht deed de Koning Jozef aanstonds halen; en hem bij de hand gevat hebbende, zei hij tot hem: "Een van mijn ambtenaren, o jongeling! heeft op zulk een voordelige wijze van u tot mij gesproken, dat het gevoelen, hetwelk ik van uw wijsheid heb, mij doet wensen dat gij mij mijn dromen verklaart, gelijk gij hem de zijnen verklaard hebt, zonder dat gij uit vreze van mij moeilijk te maken, of uit een begeerte om mij te behagen, iets van de waarheid bewimpelt. Het scheen mij toe dat ik, langs de rivier wandelende, zeven heel grote en vette koeien daaruit aan de oever zag opkomen, en dat zeven andere lelijke en magere haar tegenkwamen, en verslonden, zonder daardoor haar honger te stillen. Ik ontwaakte in een grote bekommering, wat die droom toch betekende, maar weer in slaap gevallen zijnde, had ik een anderen, die mij in nog grotere ongerustheid bracht. Mij dacht dat ik zeven koornaren zag, uit éénen wortel voortkomende, alle zo rijp en wel gevoed, dat de zwaarte der granen ze nederwaarts deed buigen; en dicht daarbij zeven dorre en schrale koornaren, die de zeven schone verslonden, en mij in die verbaasdheid lieten, daar ik tegenwoordig nog in ben." Nadat de Koning aldus gesproken had, zei Jozef tot hem: de twee dromen, o Vorst, betekenen maar ééne zaak; want de zeven magere koeien, en de zeven dorre koornaren, die de andere vette koeien, en de welgegroeide koornaren verslonden, betekenen de onvruchtbaarheid en de hongersnood, die gedurende zeven jaren Egypte zullen overkomen, en al de vruchtbaarheid en overvloed der zeven voorgaande jaren zullen verteren; en het schijnt zwaar te zijn zulk een groot kwaad te verhelpen, omdat de magere koeien, die de andere opslokten, daardoor niet verzaad werden. Doch God voorspelt de mensen zulke dingen niet, om hen zo te verschrikken, dat zij door verdriet de moed ten enenmale zouden opgeven; maar veeleer opdat zij door een wijze voorzichtigheid het gevaar, dat hun dreigt, zouden trachten te vermijden. Indien het u derhalve belieft de granen welke die vruchtbare jaren zullen voortbrengen, te bewaren, om die als men ‘t van node heeft, uit te delen dan zal Egypte de onvruchtbaarheid van de andere jaren niet gevoelen." De Koning stond versteld over Jozefs verstand en wijsheid, en vraagde hem op wat wijze men in die jaren van overvloed zou te werk gaan, om de onvruchtbaarheid van de andere draaglijk te maken. Hij antwoordde dat men het koorn zodanig moest bezuinigen, dat men er niet meer van verteerde dan nodig was, en dat men het overige moest bewaren om de nood des toekomenden tijds te hulpe te komen; waarbij hij nog voegde, dat men de akkerlieden het koorn in schuren moest doen opleggen, en niet meer geven dan tot onderhoud nodig was.

71 farao, alstoen niet minder voldaan over Jozefs wijsheid, dan over de uitlegging zijner dromen, oordeelde dat hij niemand bekwamer dan hem zelf zou kunnen kiezen, om zulk een wijzen raad uit te voeren. Dies gaf hij hem volle macht om alles, wat hij tot zijnen dienste, en

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ten beste zijner onderdanen nodig achtte, te bevelen. Hij, met dit gezag van de Koning vereerd, en ten blijke daarvan gerechtigd, om zijnen zegelring te gebruiken, en zich in het purper te kleden, en op een koninklijken wagen door het gehele land omgevoerd, deed al de granen opleggen, en liet de akkerlieden maar zoveel als nodig was om te zaaien en tot onderhoud te gebruiken, zonder te zeggen, waarom hij zulks deed. Hij was toen dertig jaren oud, en de Koning noemde hem Psontomphaneches wegens zijn overgrote wijsheid, want dat woord betekent zoveel als een doorgronder van verborgene dingen.

72 Hij deed hem ook trouwen met een dochter van groten staat, genaamd Asanethe, wier vader, geheten Potifar, een priester van Heliopolis was. Hij teelde twee zonen bij haar, eer de onvruchtbare jaren kwamen, waarvan hij de eersten Manasse noemde, dat is vergeting, omdat de voorspoed, waarin hij toen was, hem zijn verleden verdriet deed vergeten; en de tweeden noemde hij Efraïm, dat is herstelling, omdat hij in de vrijheid zijner voorouderen hersteld was.

73 Nadat de zeven jaren van overvloed, welke Jozef voorzegd had, voorbij waren, begon de hongersnood zo groot te worden, dat gans Egypte in die onverwachte ramp zijn toevlucht tot de Koning nam. Dies deelde Jozef, uit last van die Vorst, koorn aan hen uit, en verkreeg door zijn wijs beleid zulk een algemene toegenegenheid, dat hij van allen de behouder des volks genoemd werd. Want hij verkocht niet alleen granen aan de Egyptenaren, maar ook aan vreemdelingen, omdat hij achtte dat alle mensen door zullen nauwen band verenigd waren, dat zij, die overvloed hadden, anderen in hun behoeftigheid behoorden te hulpe te komen.

74 Het was Egypte alleen niet, dat door de hongersnood gedrukt werd, maar dat kwaad strekte zich in vele andere landschappen uit, onder welke ook Kanaän was. Jakob verstaan hebbende dat er in Egypte koorn te koop was, zond al zijn zonen derwaarts om granen te kopen, uitgenomen Benjamin, zoon van Rachel, en Jozefs vollen broeder, welke hij bij zich hield. Deze tien broeders, in Egypte gekomen zijnde, gingen straks naar Jozef toe, om van hem te verzoeken dat hij hun enig koorn wilde verkopen, want hij was in zulk een aanzien, dat men, zonder hem grote ere te bewijzen, te vergeefs in des Konings gunst poogde te komen. Hij kende zijn broeders terstond, maar zij kenden hem niet, omdat hij, nog zo jong zijnde toen zij hem verkochten, zijn gelaat nu zeer veranderd was, en zij zich nooit hadden kunnen inbeelden hem in zulken hogen staat te zien. Hij werd te rade hen eens op de proef te stellen; en na hun het koorn, dat zij verzocht hadden, geweigerd te hebben, zei hij dat zij buiten twijfel verspieders waren, die te samen tegen des Konings dienst hadden saamgespannen, en die veinsden broeders te zijn, ofschoon zij van verscheidene plaatsen bijeen gekomen waren; dewijl ‘t niet waarschijnlijk was dat één man zovele zonen, allen zo welgemaakt, zou hebben doordien dat zulk een zeldzaam geluk was, dat het zelfs de Koningen niet gebeuren mocht. Hij sprak aldus tot hen, om daardoor iets te vernemen van hun vader, van de toestand zijner zaken sedert zijn afwezen, en van zijnen broeder Benjamin, die hij vreesde dat zij mochten gedood hebben door dezelfde afgunst, waarvan hij de uitwerking gevoeld had. Deze woorden verbaasden hen, en om zich van zulk een zware beschuldiging te zuiveren, antwoordden zij hem door de mond van Ruben, hun oudste, aldus: "Niets is minder in onze gedachten dan hier te komen als verspieders, maar de hongersnood, die in ons land is, heeft ons gedwongen onze toevlucht tot u te nemen, omdat wij verstaan hebben, dat uw goedheid, zich niet vergenoegende met alleen de onderdanen des Konings te hulpe te komen, zich ook uitstrekt om de nood der vreemden te verlichten, door hun toe te laten granen te komen kopen. Belangende hetgeen wij gezegd hebben dat wij broeders zijn, men behoeft maar naar onze aangezichten te zien, om uit de overeenkomst van gelaat te bemerken dat w de waarheid gesproken hebben. Onze vader, die een Hebreër is is Jakob genaamd; hij heeft bij vier vrouwen twaalf zonen geteeld, en wij waren gelukkig, zo lang wij allen in het leven waren. Maar sedert de dood van éénen van ons, geheten Jozef, zijn alle

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

dingen ons tegengelopen; onze vader is over zijn verlies niet te troosten, en zijn groot verdriet baart ons geen mindere droefheid, dan toen wij de dood van onzen broeder verstonden. De oorzaak dan, die ons hier drijft, is niets anders dan om koorn te kopen: wij hebben de jongsten onzer broederen, genaamd Benjamin, bij onzen vader gelaten, om de ouden man op te passen en de zaken van het huis waar te nemen; en indien het u belieft daarnaar te laten vernemen, gij zult, bevinden dat wij oprechtelijk tot u spreken." Uit deze rede verstond Jozef dat hij voor zijnen vader en broeder niet bekommerd behoefde te zijn; niettemin beval hij dat men hen allen zou gevangen zetten, om hen ter gelegener tijd nader te ondervragen. Drie dagen daarna deed hij hen voor zich komen, en zei tot hen: "Om mij te verzekeren dat gij waarlijk hier met geen kwaad oogmerk tegen des Konings dienst zijt gekomen en dat gij allen broeders, en kinderen van éénen vader zijt, begeer ik dat gij mij hier éénen van ulieden laat, die bij mij in bewaring zal blijven; en dat als gij bij uw vader met het koorn, hetwelk gij verzoekt, zult gekomen zijn, gij weer tot mij komt met uw jongsten broeder, die gij naar uw zeggen bij hem gelaten hebt. Dit bevel ontstelde hen in dier voege, dat zij hun ongeluk beklagende, bekenden dat God hen met recht strafte over hun onmenselijkheid tegen Jozef; waarop Ruben hun met een verwijt zei, dat dit leedwezen nu onnut was, en dat zij de straffe, die zij verdiend hadden, kloekmoediglijk moesten dragen. Zij stemden dit toe, en werden door zulk een gevoelige smart getroffen, dat zij hun misdaad niet minder wraakten, dan of zij die niet zelf begaan hadden. Terwijl zij dus in ‘t Hebreeuws spraken, menende dat niemand van degenen, die er tegenwoordig waren, hen verstond, werd Jozef zo ontroerd? ziende hen bijna tot wanhoop gebracht, dat hij zijn tranen niet runnende verkroppen, en zich echter nog niet willende bekend maken, van hen wegging; en zijnde kort daarna wedergekeerd, hield hij Simeon tot een gijzelaar, ter tijd toe dat zij hem hun jongsten broeder gebracht zouden hebben; en daarop liet hij hun toe koorn te kopen en te vertrekken; maar hij beval dat men het geld, dat zij er voor betaalden, heimelijk weer in hun zakken zou steken, hetwelk ook zo gedaan werd.

75 Nadat zij weer in Kanaän gekomen waren, verhaalden zij hun vader alles, wat hun wedervaren was; hoe dat men hen voor verspieders gehouden had; dat zij gezegd hebbende dat ze allen broeders waren, en nog éénen hadden, die jonger zijnde, bij hun vader gebleven was, de Landvoogd hen niet had willen geloven, maar Simeon in gijzeling gehouden had, totdat zij die jongste bij hem gebracht zouden hebben; dat zij hem derhalve baden, hun broeder Benjamin met hen te willen zenden, dewijl hij niets voor hem behoefde te vrezen. Jakob, die reeds zeer bedroefd was dat Simeon achter was gebleven, en wien de dood niet zo zwaar scheen, als zich in gevaar te stellen om Benjamin te verliezen, weigerde hem te laten medegaan; en hoewel Ruben hem aanbood zijn kinderen in zijn handen te zullen stellen, om er mee te handelen zo als het hem beliefde, ingeval Benjamin enig kwaad overkwam, echter kon hij er niet toe besluiten. Deze weerstand van zijnen vader stelde hem en zijn broeders in een ongelooflijke bekommering, die nog veel vermeerderde, toen zij het geld, dat zij voor het koorn gegeven hadden, in hun zakken vonden. (Gen. 43) Ondertussen bleef de hongersnood duren, zodat, toen de granen, welke zij in Egypte gekocht hadden, bijna op waren, Jakob door nood geperst, bij zich zelf besloot Benjamin te zenden, naardien zijn broeders zonder hem niet durfden wederkeren. Als nu de nood toenam, en zijn zonen hun verzoek verdubbelden, was er niets anders te doen. Juda ook, die stout en hevig van aard was, nam de vrijmoedigheid van hem te zeggen: "Dat zijn ongerustheid wegens Benjamin al te overdreven was, vermits hem, hetzij dat hij bij hem bleef, of van hem afging, niets tegen Gods wil kon overkomen; dat die overtollige en onnutte zorg zijn eigen leven en dat van al de zijnen in gevaar zou stellen, dewijl zij niet bestaan konden zonder de onderstand die zij uit Egypte zouden trekken. Dat hij behoorde te overdenken dat hun lang uitblijven de Egyptenaren zou kunnen bewegen om Simeon te doden. Dat zijn godvruchtigheid meebracht dat hij de behoudenis van Benamin Gode vertrouwde, en eindelijk dat hij hem beloofde deze in gezondheid weer te brengen, of met hem te sterven."

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Jakob gaf hun dan Benjamin over, en dubbel geld voor het koorn, bovendien geschenken voor Jozef, uit de vruchten van Kanaän, namelijk: balsem, mirre, terpentijn en honing. Hierop namen zij afscheid van hun vader, onder het storten van wederzijdse tranen, dewijl hij voor de behoudenis zijner kinderen beducht was; en zij bezorgd waren, dat hun vader van droefheid over hun af zijn mocht sterven: durende deze droevige afscheidneming een gehelen dag. Zij lieten dan eindelijk de ouden man thuis, en trokken naar Egypte, pogende de tegenwoordige droefheid door een betere hoop te verzachten.

76 Zodra zij in Egypte aangekomen waren, gingen zij naar Jozefs paleis; en uit vreze van beschuldigd te worden dat zij het geld voor het gekochte koorn medegenomen hadden, verontschuldigden zij zich deswege bij zijnen hofmeester, en zeiden die, dat zij, in hun land wedergekomen zijnde, met verbaasdheid dat geld in hun zakken hadden gevonden, hetwelk zij hem nu wederbrachten. Hij geliet zich alsof hij niets daarvan wist, en zij schepten nog meer moed, toen zij Simeon in vrijheid gesteld zagen. Weinig tijds daarna kwam Jozef, die bij de Koning geweest was; en zij boden hem de geschenken aan, welke hun vader hem zond. Hij vraagde naar diens gezondheid, en zij zeiden dat die in een goeden staat was. Aangaande Benjamin was hij buiten bekommering, doordien hij hem onder hen zag; maar echter vraagde hij hun of dat hun jongste broeder was, waarop ja geantwoord zijnde, hij zich vergenoegde met te zeggen dat Gods voorzienigheid zich over alles uitstrekte; en kunnende zich niet langer bedwingen van tranen te storten, ging hij weg om zich niet bekend te maken. Hij gaf hun die zelfden dag een avondmaal, en schikte hen in dezelfde orde aan tafel, die zij gewoon waren bij hun vader te houden. Voorts onthaalde hij hen treffelijk, en deed voor Benjamin een dubbel deel opdissen.

77 Na het avondmaal, als zij sliepen, belastte hij, (Gen. 44) dat men hun zoveel koorn, als zij begeerden, zou geven, en dat men het geld, dat zij betaald hadden, weer in hun zakken zou doen; daarenboven dat men in die van Benjamin de beker, waarvan hij zich doorgaans bediende, steken zou. Door dit middel was het, dat hij eens ontdekken wilde, hoedanig de gesteltenis zijner broederen jegens Benjamin was; of zij, wanneer hij van die dieverij beschuldigd werd, hem zouden bijstaan, dan of zij hem verlaten zouden, zonder zich om zijn verlies te bekreunen. Zijn bevel dan uitgevoerd zijnde, vertrokken zij met het krieken van de dag, ten hoogste verblijd dat zij hun broeder Simeon weer bekomen hadden, en dat zij zich van hun beloften bij hun vader zouden kunnen kwijten, door hem Benjamin weer te brengen. Maar zij werden zeer verbaasd, toen zij zich omringd zagen van een troep volks te paard, waaronder ook die van Jozefs dienaren was, welke de beker in een der zakken verborgen had. Zij vraagden deze lieden waarom zij hen, die door hun meester zo beleefdelijk onthaald waren, dus vervolgden? Deze Egyptenaars antwoordden hun: dat die goedheid van Jozef, welke zij zo prezen, hun ondankbaarheid nog meer toonde, en hen nog schuldiger maakte; naardien zij, in plaats van de ontvangene gunsten te erkennen, geen zwarigheid gemaakt hadden hem die beker, waarvan hij zich bediend had om hun op een gastmaal tekenen zijner toegenegenheid te geven, te ontstelen; en dat zij zulk een schandelijken diefstal meer hadden geacht dan de ere zijner gunste, en het gevaar, dat hun dreigde, zo het feit ontdekt werd. Dat het niet missen kon of zij zouden gestraft worden gelijk zij verdienden; omdat, schoon zij de ambtenaar, die die beker bewaarde, voor een tijd hadden kunnen bedriegen, zij echter God niet bedriegen konden, die hun dieverij ontdekt, en niet toegelaten had dat zij er enig voordeel uit trekken zouden. Dat zij tevergeefs veinsden de oorzaak niet te weten, die hen daar gebracht had, dewijl de straffe, die zij ontvangen zouden, hun zulks genoeg zou bekend maken." Deze ambtenaar voegde nog een menigte van verwijtingen daarbij; maar vermits zij zich onschuldig kenden, lachten zij er om, en verwonderden zich over de dwaasheid om heden wegens diefstal te beschuldigen, die het geld van het gekochte koorn in hun zakken gevonden hebbende, het ter goeder trouwe hadden

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

wedergebracht, schoon niemand kennis van die zaak had; hetwelk een gedrag was, dat regelrecht aanliep tegen de misdaad, waarvan men hen betichtte. En omdat een onderzoek hen beter kon verdedigen dan hun woorden, maakte het vertrouwen, dat zij op hun onschuld hadden, hen zo vrijmoedig, dat zij de Egyptenaren aanzetteden om hun zakken te onderzoeken, met bijvoeging, dat indien één van hen schuldig bevonden werd, zij zich onderwierpen om allen gestraft te worden. De Egyptenaars waren met dit voorstel van een onderzoek te doen tevreden, en zelfs op gunstiger voorwaarden, belovende hun zich te zullen vergenoegen met die alleen achter te houden, in wiens zak de beker gevonden werd. De ambtenaar onderzocht dan al hun zakken, en begon voorbedachtelijk met die van de oudste, om die van Benjamin tot op het laatst te besparen; niet omdat hij niet wist dat de beker in die zak was, maar opdat het schijnen mochte dat hij zich nauwkeuriglijk van zijnen last kweet. Wanneer dan de tien eersten niet meer voor zich te vrezen hadden, en niet geloofden dat er voor Benjamin iets te duchten was, begonnen zij reeds over hun vervolgers en over het oponthoud, hetwelk zulk een onbillijk onderzoek hun veroorzaakte, te klagen. Maar toen Benjamins zak geopend werd, en men daar de beker vond, trof de verbaasdheid van zich in zulk een ongeluk vervallen te zien, toen zij meenden buiten gevaar te wezen, hen met zulk een gevoelige droefheid, dat zij hun klederen scheurden. en hun toevlucht tot jammeren en geklag namen. Want zij herinnerden zich terzelfder te de onvermijdelijke straffe van Benjamin, de plechtige beloftes welke zij hun vader gedaan hadden van hem gezond weer te brengen, en hetgeen hun verdriet vermeerderde, zij kenden zich allen schuldig aan de ramp, die hun trof, omdat het hun dringende begeerte en overlastige aanzoeken geweest waren, die Jakob hadden doen besluiten Benjamin met hen te zenden.

Maar deze ruiters, zonder zich om hun klachten te bekreunen, voerden Benjamin naar Jozef: en zijn broeders volgden hem. Jozef ziende Benjamin in de handen zijner ambtenaren, sprak zijn broederen, die van droefheid beklemd waren, aldus aan: "Gij eerloze mensen? ontziet gij dan Gods voorzienigheid zo weinig, en zijt gij ongevoelig voor de goedheid, die ik ulieden bewezen heb, dat gij zulk een snood stuk hebt durven begaan tegen een weldoener, van wien gij zo vele gunsten ontvangen hebt?" Deze weinige woorden maakten hen zo ontsteld, dat alles, wat zij antwoorden konden, was, zichzelf aan te bieden om Benjamin te verlossen, en in plaats van hem gestraft te worden. Zij zeiden tot malkanderen, dat Jozef gelukkig was, overmits hij dood zijnde, van de ellenden van dit leven bevrijd was, en dat indien hij nog leefde, het overheerlijk voor hem was dat God hem waardig oordeelde hun om zijnentwille zulk een strenge tuchtiging te doen lijden. Zij bekenden ook dat men niet schuldiger kon wezen, dan zij tegen hun vader waren, dewijl zij dit nieuw verdriet gevoegd hadden bij hetgene hij reeds wegens Jozefs verlies leed; en daarop vervolgde Ruben met hun de misdaad te verwijten, die zij tegen hun broeder begaan hadden.

Thans zei Jozef tot hen: "Dat vermits hij aan hun onschuld niet twijfelde, hij hun verlof gaf naar huis te keren, en dat hij zich vergenoegde met hem te straffen, die misdaan had; maar dat het niet billijk was een schuldige in vrijheid te stellen, om degenen, die het niet waren, een dienst te doen; gelijk het ook niet billijk zou wezen de onschuldigen te doen lijden voor de overtreding des schuldigen. Dat zij mitsdien mochten vertrekken als zij wilden, en dat hij hun alle zekerheid beloofde." Deze woorden doorgriefden hun het hart zodanig, dat allen, uitgenomen Juda, zich buiten staat bevonden om te kunnen antwoorden. Maar hij grootmoedig zijnde, en zijnen vader krachtig beloofd hebbende dat hij hem Benjamin wederbrengen zou, besloot zichzelf te wagen om hem te redden, en sprak daarop aldus tot Jozef: wij bekennen Heer Landvoogd, dat de belediging, die gij ontvangen hebt, zo groot is, dat zij niet te streng gestraft kan worden; daarom, hoewel de misdaad maar door éénen alleen, en dat nog door de jongsten van ons, begaan is, echter zijn wij allen gewillig de straffe daarvoor te lijden; en schoon het schijnt dat wij niets voor hem te hopen hebben, nochthans laten wij niet na op uw goedertierenheid te

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vertrouwen; wij durven ons beloven dat gij in dit geval liever de gevoelens, welke u daardoor ingeboezemd worden, zult volgen, dan die van uw rechtvaardige gramschap; nademaal het aan grote zielen, gelijk de uw, eigen is, de hartstochten, waarvan gemene lieden zich laten overwinnen, te boven te komen. Overweeg eens, zo ‘t u belieft, of het wel betamelijk voor u zou zijn, personen te doen sterven, die hun leven door uw goedheid alleen begeren te verlengen. Het zou de eerste reis niet wezen dat gij het ons behouden hebt, vermits Wij het al lang geleden zouden verloren gehad hebben, indien gij ons niet toegelaten hadt, koorn te kopen. Duld dan met dat zulk een grote weldaad, waarvoor wij aan u verplicht zijn, onnut blijve; maar begunstig ons met een tweede, die niet minder zal zijn dan de eerste, want het is één en dezelfde gunst op tweeërlei manieren bewezen, als men degenen, die van honger zouden moeten sterven, het leven behoudt, en zodanigen, die de dood verdiend hebben, hetzelve niet wegneemt. Gij hebt ons behouden door ons voedsel te geven, doe ons die gunst nu ook genieten door een edelmoedigheid, die u betaamt. Wees jaloers over uw eigen gaven, en vergenoeg u niet met ons éénmaal het leven behouden te hebben. En zeker, ik geloof dat God het toegelaten heeft dat wij in een ongeluk gestort zijn, om uw deugd te meer te doen uitschitteren, wanneer gij, vergevende degenen, die u misdaan hebben, daardoor zult doen blijken dat uw goedheid zich niet alleen uitstrekt over de onschuldigen, die uw bijstand nodig hebben, maar ook over de schuldigen, voor welke uw genade hoognodig is. Want gelijk het een zeer loffelijke zaak is de verdrukten te hulpe te komen, zo is het voor iemand van een hoogverheven staat niet minder betamelijk, het bijzonder leed, dat hem aangedaan is, te vergeten: en indien het roemwaardig is geringe misslagen te vergeven, zo is het een navolging van de Godheid, als men het leven geeft aan zulken, die verdiend hebben het te verliezen. Indien Jozefs dood mij niet getoond had, hoe verre de uitnemende liefde van onzen ouden vader jegens zijn kinderen gaat, ik zou zo krachtig bij u niet aanhouden voor de behoudenis van een zoon, die hem zo dierbaar is; of indien ik het deed, het zou alleen wezen om iets toe te brengen tot de ere, die het u zijn zal, hem vergiffenis te verlenen. Wij zouden de dood met geduld lijden, indien onze eerwaardige vader zich over dat verlies kon troosten. Maar hoewel wij nog jong Zijn, en de geneugten van dit leven maar eerst beginnen te smaken, echter gevoelen wij zijn ramp meer dan onze eigen, en wij bidden u niet zo zeer voor ons zelf als voor hem, die niet alleen door ouderdom, maar ook door droefheid overladen is. Wij kunnen met waarheid zeggen dat hij een man is van een uitmuntende deugd; dat hij niets verzuimd heeft om ons aan te sporen dat wij hem zouden navolgen, en dat hij zeer ongelukkig zou zijn, indien wij hem een oorzaak van verdriet waren. Ons afwezen kwelt hem reeds zodanig, dat hij zonder te sterven de tijding en oorzaak van onzen dood niet zou kunnen vernemen; de schande, waarmee die verzeld zou zijn, zou buiten twijfel zijn dagen verkorten, en om de beschaamdheid daarover te ontwijken, zou hij uit de wereld wensen te gaan, eer het gerucht daarvan zich verspreidde. Alhoewel dan uw gramschap zeer billijk is, laat nochthans uw medelijden jegens onzen vader meer vermogen op uw gemoed hebben, dan het misnoegen over onzen misslag. Sta die gunst aan zijnen ouderdom toe, omdat hij niet zou kunnen besluiten ons te overleven; sta die toe aan zijn hoedanigheid van vader, om de uw in zijn persoon te eren, en daarbenevens u zelf, nademaal God u die hoedanigheid ook gegeven heeft. God, die de vader van alle mensen is, zal u gelukkig in uw huisgezin maken, indien gij doet blijken dat gij een naam eert, die u met hem gemeen is, door u tot ontferming te laten bewegen jegens een vader, die het verlies van zijn kinderen niet zou kunnen uitstaan. Ons leven is in uw hand; gelijk gij het ons met recht kunt ontnemen, zo kunt, gelijk het ons ook door genade behouden; en het zal te heerlijker voor u zijn, Gods goedheid, die het ons gegeven heeft, daardoor na te volgen, omdat het niet aan éénen alleen, maar aan velen zal wezen dat gij het behoudt. Want als gij het aan onzen broeder geeft, schenkt gij het ons allen, naardien wij niet zouden kunnen besluiten hem te overleven, noch zonder hem weer tot onzen vader te keren; omdat wij alles, wat hem overkwam, met hem gemeen zouden hebben. Invoege dat zo gij ons deze gunst weigert, wij u om geen andere bidden, dan dat, gij ons dezelfde straffe doet lijden, waartoe gij onzen broeder zult

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

veroordelen; omdat; hoewel wij geen schuld aan zijn misdaad hebben, wij echter liever voor medeplichtig daaraan willen geacht wezen, en met hem ter dood gedoemd worden, dan door droefheid gedwongen zijn, ons zelf het leven te benemen. Ik zal u niet voorhouden, mijn Heer, dat dewijl hij nog jong, en aan de zwakheden van zijnen leeftijd onderhevig is, de menselijkheid u schijnt te verplichten hem vergiffenis te verlenen; ik zal verscheidene andere zaken met voordacht zwijgen, opdat indien gij door onze gebeden niet bewogen wordt, men het mij wijte, dat ik mijn broeder niet beter heb weten te verdedigen; en dat integendeel, indien gij het hem vergeeft, het schijnen moge dat wij daarvoor alleen verplicht zijn aan uw goedertierenheid, en aan de doordringendheid van uw verstand, die, beter dan wij zelf, de redenen, die ter onzer verdediging dienen, geweten hebt. Maar indien wij zo gelukkig niet zijn, en dat gij hem straffen wilt, dan is de enige gunst, welke ik van u verzoek, dat gij mij in plaats van hem de straffe, waartoe gij hem veroordelen zult, doet lijden, en dat gij hem toelaat weer naar onzen vader te keren; of zo uw voornemen is, hem voor slaaf te houden, gij ziet dat ik bekwamer ben dan hij om u te dienen."

78 Juda aldus gesproken, en betuigd hebbende, dat hij gereed was met blijdschap zich aan alle rampen bloot te stellen, om zijnen broeder te redden, wierp zich aan Jozefs voeten neer, om niets achterwege te laten, dat hem zou kunnen buigen, en tot genade bewegen. Zijn broeders deden hetzelfde, en daar was er niet één, die zich niet aanbood, om in plaats van Benjamin gestraft te worden. Zo vele blijken van een ware broederlijke liefde maakten het hart van Jozef zo week, (Gen. 45) dat hij niet langer kunnende veinzen vertoornd te zijn, aan de omstanders beval uit de zaal te gaan; toen hij met zijn broeders alleen was, maakte hij zich aan hen bekend, en sprak hen vervolgens aldus aan: "Vermits de wijze, op welke gij mij voor deze bejegend hebt, mij oorzaak gegeven heeft om u aan boosaardigheid schuldig te achten, zo is alles, wat ik tot hiertoe gedaan heb, voorbedachtelijk geschied om u te beproeven. Maar de liefde, welke gij voor Benjamin betoond hebt, verplicht mij van, gevoelen te veranderen, en zelfs te geloven, dat God, hetgeen gebeurd is, toegelaten heeft, om er het goede uit te trekken, dat gijlieden tegenwoordig geniet, en hetwelk ik van zijn genade verhope, dat in het toekomende nog groter zal zijn. Nademaal dan mijn vader welvarender is dan ik mij had durven beloven, en dat ik uw genegenheid voor Benjamin bespeure, zo wil ik aan het verledene niet meer denken, dan om hetzelve aan Gods goedheid toe te schrijven. en om ulieden in dat geval als dienaars zijner voorzienigheid aan te merken. Maar gelijk ik het vergeet, zo wil ik dat gijlieden het evenzo vergeten zult en dat een gelukkige uitkomst van een ongelukkigen raadslag u de schaamte over uw misdrijf doe vergeten, zonder dat u enig verdriet deswege overblijve, naardien het zonder gevolg geweest is. Want waarom zou het berouw, van hetzelve begaan te hebben, ulieden tegenwoordig moeilijkheid baren? Verblijdt u liever over hetgene Gode beliefd heeft onzenthalve te doen, en vertrekt spoedig om er mijn vader kennis van te geven, uit vreze dat de bekommerdheid, waarin hij om uwentwil is, hem niet doe sterven, zonder dat ik de troost hebbe van hem te zien; vermits de grootste blijdschap, welke mijn geluk mij zou kunnen verschaffen, is, hem deelachtig te maken aan de goederen, welke ik van Gods mildheid ontvangen heb. Laat ook niet na uw vrouwen, kinderen en nabestaanden met u te brengen, opdat gij allen aan mijn voorspoed moogt deel hebben; hetwelk ik te meer begeer, omdat deze dure tijd, die ons knelt, nog vijf jaren zal duren." Jozef aldus tot zijn broeders gesproken hebbende, omhelsde hen allen, waarop zij in tranen smolten; en dewijl zij niet konden twijfelen of de tedere toegenegenheid, welke hij hun betuigde was oprecht, en de vergiffenis, die hij hun verleende, waarachtig, werd hun het hart door droefheid beklemd, en zij konden het zichzelf niet vergeven dat ze hem zo onmenselijk bejegend hadden. Doch na een menigte van tranen gestort te hebben, werd die dag met een groot gastmaal besloten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

79 De Koning middelerwijl, die de komst van Jozefs broeders verstaan had, betoonde geen mindere blijdschap daarover, dan of hem een zonderling geluk bejegend ware. Hij deed hun wagens, met koorn geladen, en een grote somme van goud en zilver geven, om hun vader te brengen. Jozef stelde hun desgelijks grote geschenken ter hand, om hem die van zijnentwege aan te bieden, en gaf hun andere voor hen al te samen, behalve die, welke voor Benjamin in het bijzonder waren. Daarop keerden zij weer naar hun land, en het viel Jakob niet zwaar, geloof te slaan aan de verzekering, die zij hem gaven, dat die zoon, welke hij zo lang beweend had, niet alleen nog volkomen in leven was, maar zich ook tot zulk een groot gezag verheven vond, dat hij gans Egypte, naast aan de Koning, regeerde; omdat die getrouwe dienaar Gods zo vele blijken zijner oneindige goedheid ontvangen had, dat hij er niet aan twijfelen kon, schoon de uitwerkingen daarvan enigen tijd als opgeschort waren geweest. Aldus maakte hij dan geen zwarigheid om aanstonds te vertrekken, om aan Jozef te geven, en ten zelfden tijde van hem te ontvangen, de grootste van alle vertroostingen, welke de één de ander in dit leven konde toewensen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

Jakob komt met zijn gehele huisgezin in Egypte. Jozefs zonderling beleid gedurende en na de duren tijd. Jakobs en Jozefs dood.

Toen Jakob aan de put, genaamd de put des eeds, gekomen was, (Gen. 46) offerde hij Gode een offerande op, en zijn geest was alstoen door verscheidene gedachten ontroerd; want aan de éénen kant vreesde hij, dat de overvloed van Egypte zijnen kinderen een begeerte om daar te blijven mocht inboezemen, en hun de lust, om weer te keren naar het land Kanaän, waarvan God hun het bezit beloofd had, doen verliezen, en dat zij alzo zijn gramschap op zich halen zouden, omdat zij bestaan hadden van land te veranderen, zonder Hem raad te vragen. En aan de anderen kant was hij bezorgd dat hij sterven zou, eer hij de troost had gehad van Jozef te zien. In deze bekommerdheid viel hij in slaap, en God verscheen hem in een droom, noemende hem tweemaal bij zijnen naam. Jakob vraagde Hem wie Hij was en God antwoordde: "Hoe! Jakob, kent gij uw God niet meer, die u en uw voorvaderen zo dikwijls bijgestaan heeft? Ben Ik het niet, die tegen het voornemen van uw vader Isaäk u tot hoofd van uw huis gesteld heb? Ben Ik het niet, die, toen gij alleen naar Mesopotamië gingt, u aldaar een voordelig huwelijk deed stuiten, en u aldaar vader van vele kinderen maakte, en u met goederen wel voorzien teruggebracht? Ben Ik het niet, die uw huisgezin bewaard heb, en die, toen gij meendet Jozef verloren te hebben, hem tot zulken hogen trap van mogendheid heb verheven, dat zijn staat die van de Koning van Egypte bijkans evenaart? Dies kom Ik u nu tot een leidsman strekken op uw reize, en u aanzeggen dat gij in Jozefs armen uw geest zult geven; dat uw nakomelingen zeer machtig zullen zijn vele eeuwen lang, en dat zij het land, van hetwelk ik u de heerschappij beloofd heb; bezitten zullen."

81 Jakob, door zulk een gunstigen droom in zijn hope versterkt, vervolgde met vreugde zijn reize met zijn zonen en kindskinderen, welker getal zeventig uitmaakte; waarvan ik de namen, die ruw en zwaar om uit te spreken zijn, alhier niet zou verhalen, ten ware sommigen wilden doen geloven dat wij uit Egypte, en niet uit Mesopotamië, oorspronkelijk gesproten zijn. Jakob had twaalf zonen, van welke Jozef reeds in Egypte woonde. Wat de overigens die hem volgden en hun kinderen aangaat: Ruben had vier zonen: Henoch, Phale, Essalan, en Charmis. Simeon had zes zonen: Jemuel, Jamin, Puthod, Jachen, Zoar, en Saär. Levi had drie zonen: Gelsem, Kaath, en Marari. Juda had drie zonen: Sala, Phares, en Zara: en Phares had er twee: Esron en Amyr. Issaschar had vier zonen: Tola, Thrusas, Job, en Samaron. Zebulon had drie zonen: Sorad, Elon, en Janel. Al deze kinderen had Jakob door Lea geteeld, die haar dochter Dina ook met zich bracht, en deze al te samen maakten een getal van drieëndertig personen uit. Jakob had daarenboven bij Rachel: Jozef *reeds gemeld* en Benjamin. Jozef had twee zonen: Manasse en Efraïm. Benjamin had er tien: Bolossus, Baccharis, Azabel, Gela, Noman, Isis, Aros, Nomphthis, Oprais, en Sarod; en deze veertien personen, gevoegd bij de drieëndertig anderen, maken het getal van zevenenveertig uit, welke kinderen waren uit Jakobs echte vrouwen. Daarenboven had hij bij Bala, Rachels dienstmaagd, geteeld: Dan en Nafthali. Dan had maar éénen zoon, genaamd Usis. Nafthali had er vier: Elem, Gumes, Sares, en Helim. Deze, gevoegd bij de bovenstaanden, maken vierenvijftig personen uit. Voorts had Jakob bij Zelpha, Lea's dienstmaagd: Gad en Aser. Gad had zeven zonen: Zophonias, Ugis, Sumis, Zabron, Erines, Erodes, en Ariët Aser had ééne dochter en zes zonen: Jomnes, Essus, Jubes, Baris, Abar, en Melmiël. Deze zestien personen gevoegd bij de vierenvijftig anderen maken, als men er Jakob niet onder begrijpt, het voormelde getal van zeventig uit.

82 Juda ging vooruit om Jozef te verwittigen dat hun vader naderde, weshalve deze terstond vertrok om hem tegen te gaan; en hij ontmoette hem in de stad Heroön. Jakobs blijdschap was

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zo groot dat ze hem in levensgevaar bracht, en die van Jozef was niet veel minder. Hij verzocht hem dat hij maar met kleine dagreizen wilde voorttrekken, en ging zelf met vijf broederen heen, om de Koning van de komst zijns vaders en deszelfs gehele huisgezin kennis te geven. Deze Vorst betuigde zeer verblijd daarover te zijn, en vraagde in wat bezigheid Jakob en zijn kinderen het meeste vermaak hadden. Jozef antwoordde dat zij zeer ervaren waren in de kunst van vee aan te fokken, en dat hetzelve hun voornaamste oefening was. Dit zei hij eensdeels, opdat Jakob niet gescheiden wierd van zijn kinderen, welker bijstand hem om zijnen hogen ouderdom zeer nodig was; en anderdeels om te vermijden dat de Egyptenaars hem met een nijdig oog mochten aanzien in de zelfde hanteringen waarmee zij zelf zich bezig hielden; daar zij integendeel hun geen afgunst zouden toedragen in het weiden van vee, omdat zulks hun ongeoorloofd was. Thans ging Jakob de Koning begroeten, (Gen. 47) en werd van hem naar zijnen ouderdom gevraagd. Hij antwoordde dat hij honderd en dertig jaren had, en ziende dat de Vorst zich daarover verwonderde, zei hij dat dit geen lang leven kon geacht worden in vergelijking van dat zijner voorouderen. Faraö hem dus wel ontvangen hebbende, beval dat hij met zijn kinderen te Heliopolis, alwaar zijn eigen veehoeders zich onthielden, zijn verblijf zou gaan nemen.

83 Ondertussen nam de hongersnood in Egypte steeds toe, en tegen dit kwaad was geen geneesmiddel, om dat behalve dat de Nijl niet naar zijn gewoonte overliep, en dat er geen regen van de hemel viel, die onvruchtbaarheid zo onverwachts was gekomen, dat het volk niets in voorraad opgelegd had. Jozef gaf hun ook geen koorn zonder geld, en toen dat hun begon te ontbreken, nam hij hun vee en hun slaven in betaling aan, en wie landerijen hadden, gaven deze voor voedsel. Als hij nu hierdoor al hun goederen onder de macht van de Vorst had gebracht, werd hun allen (uitgenomen de priesters, die hun goederen behielden) belast elders heen te wijken, opdat de Koning in het bezit van hun land te meer bevestigd wierd. De honger deed hun eindelijk hun vrijheid verliezen en allerlei middelen in het werk stellen om levensonderhoud te verkrijgen. Toen nu eindelijk de Nijl na deze groten nood weer begon over te vloeien, en de aarde vruchtbaar te maken, ging Jozef in alle steden, deed het volk aldaar bijeen komen, gaf hun de landerijen, welke zij aan de Koning afgestaan hadden, wederom, op voorwaarde nochthans dat zij er het vruchtgebruik maar van zouden trekken; vermaande hen dat zij die bebouwen zouden alsof ze hun in eigendom toebehoorden, en verklaarde hun dat de Koning zich met het vijfde deel van het gewas vergenoegen zou. Zij namen deze gunst met blijdschap aan, omdat zij zich zulks niet toegelegd hadden, en arbeidden met al hun macht aan de landbouw. Aldus verkreeg Jozef hoe langer hoe meer de achting der Egyptenaren en de toegenegenheid des Konings, wiens bezit hij zo vergroot had, en de opvolgers dier Koningen genieten nog ten huidigen dage dat vijfde deel van de vruchten des lands.

84 Jakob leefde nog zeventien jaren in Egypte, en stierf in een hogen ouderdom in de armen zijner kinderen, (Gen. 48, 49, 50) na hun allerlei voorspoed toegewenst te hebben. Hij voorzeide door een profetischen geest, dat ieder van hen een gedeelte van het land Kanaän bezitten zou, hetwelk in het vervolg van te ook kwam te gebeuren. Hij prees Jozef ongemeen, omdat hij, in plaats van zich gevoelig te tonen over de bejegening, die hem Van zijn broeders wedervaren was, hun meer goeds had gedaan, dan of hij grotelijks aan hen verplicht geweest ware hij beval hun dat zij Efraïm en Manasse zijn kleinkinderen bij hun getal zouden voegen, om met hen het land Kanaän te delen, gelijk wij op zijn plaats zullen zeggen, en hij gaf hun te verstaan dat hij te Hebron begeerde begraven te worden. Hij leefde honderd zevenenveertig jaren, en dewijl hij bij niemand zijner voorouderen in godvruchtigheid achterstond, verleende God hem, zowel als hun, zijn gunst tot vergelding zijner deugd. Jozef deed met verlof des Konings zijn lijk naar Hebron voeren, en vergat niet om hem met grote pracht te begraven. De vreze, die zijn broeders hadden dat hij, nu niet langer weerhouden uit achting voor hun vader,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zich op hen wreken zou, deed hen schromen om weer naar Egypte te komen; maar hij sprak hun moed in, bracht hen met zich terug, gaf hun vele landerijen, en verplichtte hen steeds met een ongelooflijke goedheid. Hij overleed eindelijk toen hij honderd en tien jaren oud was, zijnde een man geweest van een uitmuntende deugd, van een verwonderlijke wijsheid, en die zijn macht met zoveel gematigdheid gebruikte, dat hoewel hij een vreemdeling was en door de vrouw van zijnen eersten meester als eerloos was uitgekreten geweest, zijn geluk hem echter van de Egyptenaren niet benijd werd. Zijn broeders stierven evenzo in Egypte, na aldaar gelukkig geleefd te hebben. Hun kinderen en kindskinderen voerden hun lijken naar Hebron in de grafstede hunner voorouderen; en toen de Hebreën uit Egypte togen, brachten zij er Jozefs beenderen ook, gelijk hij hun had bevolen, en hen zelfs met ede had doen beloven. Maar omdat ik genoodzaakt ben in het vervolg dezer historie al de moeilijkheden, welke dit volk geleden, en al de oorlogen, die het tot ten onderbrenging der Kanaänieten gevoerd heeft te verhalen, zal ik eerst van de oorzaak spreken, die hen dwong Egypte te verlaten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

De Egyptenaars behandelen de Israëlieten wredelijk. Voorzegging door de geboorte en wonderdadige behoudenis van Mozes vervuld. De dochter des Konings van Egypte doet hem opvoeden, en neemt hem voor haar zoon aan. Hij gebiedt het heer van Egypte tegen de Ethiopiërs. De Egyptenaars willen hem doden. hij neemt de vlucht, en trouwt de dochter van Raguël, bijgenaamd Jethro. God verschijnt hem in een brandend doornbos op de berg Sinaï, en beveelt hem zijn volk uit hun slavernij te verlossen. hij doet vele wonderen voor Faraö. God slaat Egypte met vele plagen. Mozes leidt de Israëlieten uit.

85 Overmits de Egyptenaars van nature lui en wellustig zijn, (Exod. 1) en niet dan aan hun vermaak en voordeel denken, zagen zij de voorspoed der Hebreën, en de rijkdom, welke deze door hun arbeid verkregen, met afgunst aan, ja werden zelfs bevreesd voor de aanwas van derzelver getal. De langheid des tijds dan de geheugenis der weldaden, waarvoor geheel Egypte aan Jozef verplicht was, uitgewist hebbende, en de koninklijke regering in een ander stamhuis overgegaan zijnde, begonnen zij de Israëlieten kwalijk te behandelen, en hen met moeielijken arbeid te overladen. Zij gebruikten hen om dijken te maken tot stuiting van de wateren des Nijls, en grachten om deze te leiden. Zij deden hen ook werken aan het maken van muren om de steden in te sluiten, en aan het oprichten van piramiden van een bijstere hoogte, en noodzaakten hen verscheidene handwerken en ambachten met moeite te leren (Het artikel 96 spreekt maar van 215 jaren, hetwelk het gemeen gevoelen der Rabbijnen is). Vierhonderd jaren verliepen er dus; terwijl de Egyptenaren steeds trachtten ons volk te verdelgen, en zij daarentegen alle zwarigheden poogden te boven te komen.

86 Dit kwaad werd gevolgd van een ander, hetwelk de begeerte der Egyptenaren, om ons te vernielen, nog vermeerderde. Een van de leraren hunner wet, aan wie zij de naam van gewijde schrijvers geven, en die bij hen voor grote Profeten geacht zijn, zei tegen de Koning dat er in die tijd iemand onder de Hebreën zou geboren worden, die, tot mannelijke jaren geklommen, de luister zijner landgenoten zou verheffen; die Egypte zou vernederen; wiens deugd boven alles zou uitmunten, en wiens roem onsterfelijk zou wezen. De Koning, verbaasd over deze voorzegging, gaf een gebod, volgens de raad desgenen, die hem dit bericht gaf, door hetwelk hij beval, dat men alle mannelijke kinderen, die voortaan onder de Hebreën geboren werden, zou verdrinken; en hij gelastte de Egyptische vroedvrouwen nauwkeuriglijk op het baren hunner vrouwen te letten, vermits hij zich op de vroedvrouwen van hun volk niet betrouwde. Dit gebod bracht ook mede, dat indien iemand zo stout was dat hij één van die kinderen in het leven behield en opvoedde, hij nevens zijn ganse huisgezin met de dood gestraft zou worden. Zulk een wreed bevel overstelpte de Israëlieten met droefheid, omdat zij zich genoodzaakt vonden zelf de moordenaars hunner kinderen te zijn, en dewijl zij hen maar enige jaren konden overleven, scheen de ganse verdelging van hun geslacht onvermijdelijk te wezen. Maar te vergeefs wenden de mensen hun pogingen aan om Gods wille te wederstreven. Dit kind, hetwelk voorzegd was, kwam ter wereld, werd heimelijk, niettegenstaande des Konings verbod, opgevoed, en al de voorzeggingen wegens hetzelve gedaan werden vervuld; en wel aldus: Een Hebreër, genaamd Amram, aanzienlijk onder de zijnen, ziende dat zijn huisvrouw zwanger was, was zeer ontroerd over dit bevel, hetwelk strekte om zijnen volksstam ten enenmale te verdelgen: dies nam hij zijn toevlucht tot God, en bad hem medelijden te hebben met een volk, dat Hem altoos had aanbeden, en dat Hij die vervolging, die hen met de uitersten ondergang dreigde, wilde doen ophouden. God, door zijn gebed bewogen, verscheen hem in een droom, en beval hem goedsmoeds te zijn, zeggende: "dat Hij hunner godvruchtigheid en die van hun vaderen gedachtig was; dat Hij hen daarvoor vergelden zou, gelijk Hij de anderen deswege vergolden had; dat het uit die hoofde was dat Hij hen zo had doen vermenigvuldigen. Dat toen Abraham

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

alleen uit Mesopotamië naar het land Kanaän gegaan was, Hij hem met goederen had voorzien, en zijn huisvrouw vrucht baar gemaakt; dat Hij aan zijn erfgenamen gehele landschappen, Arabië aan Ismaël, Troglopitis aan de kinderen van Ketura, en het land Kanaän aan Isaäk gegeven had. Dat zij zonder ondankbaarheid, ja zonder ongodsdienstigheid niet konden vergeten de gelukkigen uitslag, die zij door zijnen bijstand in de oorlog gehad hadden. Dat de naam van Jakob vermaard geworden was, zo wegens het geluk, waarin hij had geleefd, als door hetgeen hij zijnen nakomelingen als door erfrecht nagelaten had, en ook omdat hij in Egypte maar met zeventig personen gekomen zijnde, zijn nakomelingschap ten getale van zeshonderd duizend mensen vermenigvuldigd was. Dat hij zich derhalve mocht verzekerd houden dat Hij zorg voor hen in ‘t algemeen, en voor hem in het bijzonder zou dragen. Dat de zoon, van wien zijn huisvrouw zwanger ging, dat kind was, voor welks geboorte de Egyptenaars zo bevreesd waren, dat zij om diens wille al de zoontjes der Israëlieten deden sterven, maar dat het echter gelukkig ter wereld zou komen, zonder te kunnen ontdekt worden door degenen, wien dat wreed onderzoek aanbevolen was. Dat hij tegen alle hoop opgevoed, zijn volk van de slavernij zou verlossen, en dat zulk een grote daad zijn nagedachtenis niet alleen onder de Hebreën, maar ook onder alle volken der aarde vereeuwigen zou. Dat zijn broeder van zo grote verdienste zou wezen dat hij tot Hogepriester zou verheven, en dat al zijn nakomelingen met die waardigheid vereerd zouden worden." Amram verhaalde dit gezicht aan zijn huisvrouw geheten Jochébed, en hoewel hetzelve hun zo gunstig was, echter was hun bekommerdheid niet te minder omdat zij het niet konden laten steeds voor hun kind beducht te zijn, en dat zulk een groot geluk als hetzelve hun beloofde, hun ongelooflijk toescheen. Maar het baren van Jochébed deed welhaast de waarheid van deze godsspraak zien, want zij was zo spoedig en gelukkig, en haar weeën waren zo licht, dat de Egyptische vroedvrouwen geen kennis daarvan konden bekomen. Zij voedden dit kind heimelijk op, de tijd van drie maanden; maar Amram alstoen vrezende dat, zo het ontdekt werd, de Koning hem en zijnen zoon zou doen doden, en dat alzo hetgene hem voorzegd was niet zou gebeuren, oordeelde dat hij aan Gods voorzienigheid de behoudenis van een kind, dat hem zo lief en waard was, moest overlaten, denkende dat, schoon hij het altijd had kunnen verbergen, het een verdrietig leven zou wezen zich in een gestadig gevaar, zo voor zichzelf, als voor zijnen zoon, te zien; in plaats dat hij, hem in Gods handen stellende, vastelijk geloofde dat Hij door de uitkomst de waarheid zijner beloften bekrachtigen zou. Na dan dit besluit genomen te hebben, maakten hij en zijn huisvrouw, naar de grootte van het kind, een kistje met biezen doorvlochten; en opdat er het water niet doordringen zou, bestreken zij het met lijm, leiden er het kindje in, zette de het kistje in de rivier, en bevalen het aan de goddelijke voorzienigheid. Miriam, des kinds zuster, ging op des moeders bevel langs de anderen kant van de vloed, om te zien waar het belanden zou. God gaf toen duidelijk te kennen, dat alle zaken niet naar de raadslagen der menselijke wijsheid, maar volgens het voornemen van zijn aanbiddelijk beleid uitvallen; en dat hoe zorgvuldig zulken, die anderen willen verderven, ook voor hun eigen nut of hun bijzondere veiligheid mogen zijn, zij echter dikwijls in hun hope bedrogen worden; maar dat daarentegen degenen, die op Hem alleen vertrouwen, voor de grootste gevaren tegen allen schijn bewaard worden, gelijk het met dit kind ging. Want terwijl dit biezen kistje ter genade van het water dreef, beval Thermutis, des Konings dochter, die langs de rivier wandelende hetzelve gezien had, aan enigen van de haar zich in het water te begeven om het te halen. Deze brachten het daarop bij haar; en zij werd zo bewogen door de schoonheid van het kind, dat zij niet moe werd het aan te kijken, en het besluit nam om het te doen opvoeden. Invoege dat het door een geheel ongemene gunste Gods opgebracht werd zelfs door diegenen, welke om deszelfs wille zijn ganse volk wilden verdelgen. Deze Prinses beval terstond dat men een voedster zou opzoeken; men bracht er haar ééne, maar het kind wilde er niet aan zuigen, noch ook aan iemand van de anderen, welke men bij haar bracht. Mirjam hierop zich gedragende alsof zij bij geval daar aankwam, zei tot de Prinses: "‘t Is te vergeefs, Mevrouw, dat gij al die voedsters doet halen, want zij zijn niet van dezelfde landaard als dat

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

kind; maar indien gij er een uit de Hebreën naamt, mogelijk zou het kind er geen afkeer van hebben. "Thermutis keurde die raad goed, en zei dat Mirjam er een zou gaan zoeken. Deze ging terstond heen, en haalde Jochébed, die bij niemand als de moeder van het kind bekend was; en het zoog dadelijk aan haar, zodat de Prinses haar beval het zeer zorgvuldiglijk op te voeden. Zij noemde het Moyses, dat is te zeggen: uit het water behouden; want Mo betekent in de Egyptische taal water, en yses behouden. Gods voorzienigheid werd ten enenmale in hem bewaarheid: hij werd de grootste personage, die er ooit onder de Hebreën geweest is, en hij was de zevende van Abraham; want Amram zijn vader was de zoon van Kathi, Kathi was die van Levi, Levi was de zoon van Jakob Jakob was de zoon van Isaäk, en Isaäk die van Abraham. Nadat Mozes begon op te groeien, betoonde hij meer verstands, dan zijn ouderdom meebracht: ja zelfs onder het spelen gaf hij tekenen dat er iets groots en ongemeens van hem te verwachten stond. Toen hij drie jaren oud was deed God op zijn gelaat zulk een bijzondere schoonheid uitblinken, dat zelfs de meest stuurse mensen daardoor verrukt werden. Hij trok de ogen van allen, die omtrent hem kwamen, tot zich, en hoe groot hun haast ook was. zij moesten stilstaan om hem te bekijken, en zich over hem te verwonderen. Thermutis. ziende hem zo vol van bevalligheden, en zelf geen kinderen hebbende, besloot hem tot haar zoon aan te nemen. Dies bracht zij hem bij haar vader, en na een verhaal van zijn schoonheid, en het verstand, dat hij reeds deed blijken, gedaan te hebben, zei zij tot hem: dit is een geschenk, hetwelk de Nijl mij op een wonderlijke wijze gegeven heeft: ik heb dit knaapje uit zijn armen ontvangen; ik heb voorgenomen het tot mijn kind aan te nemen, en ik bied het u aan tot een erfgenaam, omdat gij geen zonen hebt. "Dit gezegd hebbende, gaf zij het kind mij zijn handen; de Koning nam het met vermaak aan, en om zijn dochter te verplichten, drukte hij het tegen zijn borst, en zette zijn kroon op deszelfs hoofd. Mozes, als een kind dat speelt, nam ze af, wierp ze ter aarde, en trad er op. Dit bedrijf werd aangemerkt als een zeer kwaad voorteken; en de wetgeleerde, die voorzegd had, dat zijn geboorte dodelijk voor Egypte zou zijn, werd er zo door ontsteld, dat hij begeerde dat men hem op staanden voet doden zou. "Dit is, Heer Koning, "zei hij", dat kind, wegens hetwelk God ons te kennen gegeven heeft, dat zijn dood onze rust zou verzekeren. Bij ziet reeds dat de uitkomst mijn voorzegging bekrachtigt, vermits het nauwelijks geboren is, of het versmaadt uw grootheid, en treedt uw kroon met voeten; maar als gij het doet sterven, zult gij de Hebreën de hope, die zij er op stellen, doen verliezen, en gij zult uw volk van vreze verlossen. "Thermutis, hem dus horende spreken, nam het kind weg, zonder dat de Koning zich daartegen verzette, omdat God hem de gedachte benam van het te doen doden. Inmiddels werd het knaapje met grote zorgvuldigheid door de Prinses opgevoed, en gelijk de Hebreën zich daarover verblijdden, zo baarde het bij de Egyptenaren argwaan. Maar doordien zij niemand zagen van degenen, op welke de kroon kon komen te vervallen, van wien zij een gelukkige regering konden derhopen, al ware het dat Mozes er niet was, lieten zij de gedachte van hem te doden, varen.

88 Zodra deze knaap, aldus geboren en opgebracht, tot een ouderdom gekomen was om blijken van zijnen moed te kunnen geven, verrichtte hij daden van dapperheid, die niet toelieten te twijfelen aan hetgeen wegens hem voorzegd was, dat hij de roem zijns landaards zou verheffen, en de Egyptenaars vernederen, en dat bij deze gelegenheid. De grenzen van Egypte werden door de Ethiopiërs, die er dicht aan wonen, geplunderd; waarop de Egyptenaars hen met een krijgsheir tegentrokken, maar zij werden in een slag overwonnen, en moesten met schande wijken. De Ethiopiërs, opgeblazen door deze zege, oordeelden dat het een lafhartigheid zou geweest zijn zich niet van hun geluk te bedienen, en vleiden zich met de waan van gans Egypte te zullen bemachtigen. Zij trokken er dan van verscheidene kanten in, en de grote buit, die zij maakten, zonder enigen weerstand te ontmoeten, vermeerderde hun hope van hun toeleg uit te voeren. Dus togen zij tot aan Memfis, en tot aan de zee. De Egyptenaars, zich te zwak bevindende om zulk een grote macht te stuiten, zonden naar het orakel om raad, en kregen door

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

een heimelijk besluit Gods tot antwoord, dat zij een Hebreër te hulpe moesten nemen. De Koning kon uit die woorden gemakkelijk besluiten, dat Mozes de man was, die de Hemel beschikt had om Egypte te behouden. en hij verzocht hem van zijn dochter. om hem tot veldoverste van zijn heer aan te stellen. Zij stond zulks toe, en zei dat zij achtte hem daardoor een groten dienst te doen; maar zij noodzaakte hem ook zich met ede te verbinden, dat men hem geen leed doen zou, en terwijl zij haar grote genegenheid voor Mozes aldus betuigde, kon zij zich niet bedwingen de Egyptischen priesteren met verwijt te vragen, of zij zich niet schaamden dat ze iemand, wiens bijstand zij gedwongen waren te verzoeken, als een vijand hadden willen behandelen, en hem het leven benemen. Men kan licht denkon dat Mozes de bevelen des Konings en der Prinsesse, die zo roemrijk voor hem waren, met vermaak gehoorzaamde, de schriftgeleerden der beide volken waren er gelijk over verheugd om verschillende redenen: de Egyptenaars hoopten dat, als zij hun vijanden onder het beleid van Mozes overwonnen hadden; , zij gemakkelijk gelegenheid zouden vinden om hem verraderlijk te doden, en de Hebreën lieten zich voorstaan dat zij onder zijn geleide uit Egypte zouden kunnen trekken, en zich van de slavernij bevrijden. Inmiddels was deze uitmuntende veldheer niet zodra aan het hoofd van het heer gesteld, of hij maakte dat men zich over zijn voorzichtigheid verwonderde; want in plaats van langs de Nijl te trekken, toog hij midden door het land, om alzo de vijanden te verrassen, die geenszins dachten dat hij bij hen zou hebben kunnen komen door zulk een gevaarlijken weg, wegens de menigte van velerlei slangen, die zich daar ophouden, want daar zijn er, die nergens anders gevonden worden, en die niet alleen vreselijk zijn wegens haar venijn, maar ook schrikkelijk om te aanschouwen, omdat zij, vleugels hebbende, de mensen op de aarde aanvallen, en zich ook in de lucht verheffen om op hen neer te schieten. Mozes, om zich daarvoor te behoeden, deed in kooien van riet gemaakt, zekere vogels zetten, genoemd Ibis, die heel mak zijn tegenover de mensen, maar doodvijanden van de slangen, welke niet minder voor hen vrezen dan voor de herten. Doch ik behoef van deze vogelen niet meer te zeggen, omdat zij de Grieken niet onbekend zijn.

Toen Mozes met Zijn heer in deze gevaarlijke landstreek gekomen was, liet hij deze vogels los, toog door dat middel zonder perikel voort, overviel de Ethiopiërs, bestreed hen, dreef hen op de vlucht, en deed hun de hope van Egypte te overmeesteren, verliezen. Zulk een grote overwinning stelde zijn voornemen geen palen, maar hij trok in hun land, nam vele van hun steden in, plunderde ze, en deed er een grote slachting. Zulk een heerlijke voorspoed deed de moed der Egyptenaren zo aanwassen, dat zij geloofden alles te kunnen uitvoeren onder het geleide van zulk een uitmuntenden hoofdman, en de Ethiopiërs daarentegen hadden niet dan het beeld der slavernij en des doods voor ogen. Deze uitmuntende veldheer dreef hen tot binnen Saba, de hoofdstad van Ethiopië, welke Kambyses, Koning der Perzen, naderhand Meroë, naar de naam zijner zuster, noemde. Aldaar belegerde hij hen, alhoewel die plaats voor onwinbaar kon geacht worden, omdat zij, behalve haar sterke vestingen, van drie rivieren, de Nijl, Astapus, en Astobora, waarvan de overtocht zeer moeilijk is, omringd was: zodat zij op een eiland liggende, niet minder beschut werd door het water, hetwelk haar van alle kanten besloot, dan door de kracht van haar muren en bolwerken; de dijken, die haar voor de overstroming dier rivieren beschermden, strekten desgelijks tot een beschutsel, wanneer de vijanden het water al gepasseerd waren. Terwijl Mozes het verdriet had van te zien dat zovele moeilijkheden tezamen het veroveren der stad bijna onmogelijk maakten, en dat het zijn heer speet dat de vijanden niet meer tot handgemeenschap durfden komen, gebeurde het dat Tharbis, dochter des Konings van Ethiopië, hebbende hem van de muren in een aanval ongemene daden van kloekmoedigheid en beleid zien doen, tot zulk een verwondering kwam over zijn dapperheid, die het geluk van Egypte had verheven, en Ethiopië, te voren zeeghaftig, had doen sidderen, dat zij haar hart door liefde tot hem verwond gevoelde; en dewijl haar verliefde zucht steeds aangroeide, zond zij iemand om zichzelve hem ten huwelijk aan te bieden. Hij nam die voorslag

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

aan, mits dat zij de plaats in zijn handen zou leveren, en hij bekrachtigde zijn belofte met een eed. En nadat hij de Ethiopiërs verwonnen, die Prinses getrouwd, en God voor zovele gunsten, hem bewezen, gedankt had, bracht hij de overwinnende Egyptenaars weer in hun land.

89 Maar deze ondankbaren, in plaats van zich voor hun behoudenis, die zij aan hem verschuldigd waren, erkentelijk te tonen, vermeerderden hun haat tegen hem, en poogden meer dan ooit hem te verderven; want zij vreesden dat de roem, die hij verkregen had, hem zo opgeblazen zou doen worden; dat hij zich meester van Egypte zou trachten te maken. Zij raadden de Koning hem te doen doden; en die Vorst leende een oor aan die praat, omdat Mozes grote achting hem argwaan gaf, en dat hij begon te vrezen, dat deze zich boven hem verheffen zou, waarin hij gestijfd werd door zijn priesters, die om hem meer daartoe aan te sporen, hem onophoudelijk zijn gevaar voorstelden. Aldus gaf hij zijn stem tot Mozes dood, die onvermijdelijk zou geweest zijn, indien hij niet des Konings voornemen ontdekt, en daarop zich aanstonds weggemaakt had. Hij vluchtte in de woestijn, en dat alleen was zijn behoudenis, omdat zijn vijanden zich niet konden inbeelden dat hij die weg genomen had. Vermits hij daar niets te eten vond, werd hij van groten honger gekweld, maar hij leed het met geduld; (Exod. 2) en nadat hij lang gegaan had, kwam hij eindelijk omtrent de middag bij de stad Midian, gelegen aan de oever van de Rode zee, en alzo genoemd naar éénen van de zonen, die Abraham bij Kétura geteeld had. Dewijl hij zeer vermoeid was, ging hij bij een put zitten rusten, en kreeg bij dat voorval gelegenheid om zijn dapperheid te tonen, en zich daardoor een weg tot beter staat te banen, en dat in dezer voege. Een priester genaamd Raguël, of anders Jethro, zeer aanzienlijk onder de zijnen, had zeven dochters, die volgens de gewoonte der Trogloditische vrouwen, het vee van haar vader hoedden. Dewijl nu het zoete water schaars in dat land was, haastten de herders en herderinnen zich om het te gaan putten, en er hun beesten mee te drenken. Aldus gebeurde het dat deze zusters die dag het eerst bij de put kwamen, water daaruit schepten, en er de bakken mee vulden, om haar kudde te drenken. Maar enige herders daar bijkomende, jaagden haar weg, en namen het water, hetwelk zij niet zonder moeite geput hadden. Mozes dit trots geweld ziende, oordeelde het een schande voor hem te zijn zulks te dulden: dies dreef hij die moedwilligen weg, en verleende aan deze dochteren de bijstand, welke de billijkheid van hem vereiste. Zij verhaalden aan haar vader, wat hij harenthalve gedaan had, en verzochten hem dat hij zijn erkentelijkheid aan die vreemdeling voor de dienst, welke zij van hem genoten hadden, wilden betonen. Raguël prees haar dankbaarheid, deed Mozes halen, en vergenoegde zich niet met hem voor zo een edelmoedige daad te bedanken, maar gaf hem Sippora, ééne zijn dochteren, ten huwelijk, en daarboven het opzicht over zijn vee, waarin te die tijde de rijkdom van een volksstam bestond.

90 Terwijl Mozes dan bij zijnen schoonvader woonde en zijn kudde hoede, (Exod. 3 en 4) dreef hij ze eens ter weide op de berg Sinaï, die der hoogste is van dat ganse landschap, en daar benevens zeer welig van weiland was, zo om zijn natuurlijke vruchtbaarheid, als omdat de andere herders daar niet kwamen ter oorzake van de heiligheid dier plaatse, alwaar men zei dat God woonde. Daar was het dat hij een wonderbaar gezicht had. Hij zag een brandend doornbos, hetwelk in dier voege van de vlammen omringd was, dat het scheen alsof het er van verteerd zou worden, zonder dat nochthans de bladeren, bloemen of takken in het minste daardoor beschadigd werden. Dit wonderwerk verbaasde hem; maar nooit was iemands schrik groter dan de zijn, toen hij uit het midden van het doornbos een stem hoorde, die hem bij zijnen naam riep en hem vraagde: wie hem zo stout gemaakt had van op een heilige plaats te komen, die niemand nog ooit had durven genaken, en hem voorts beval van die vlam te wijken zonder zijn nieuwsgierigheid verder uit te strekken, maar zich te vergenoegen dat hij verdiend had die te zien, als zijnde een waardig navolger van de deugd zijner vaderen. Deze stem voorzeide hem ook de heerlijkheid, die hem nakende was, en dat de bijstand, welke hij van God zou

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ontvangen, hem vermaard onder de mensen maken zou; en zij beval hem onbeschroomd weer naar Egypte te keren om de Hebreën uit hun wrede slavernij te verlossen. want, voegde die zelfde stem daarbij, "zij zullen zich meester maken van dat vruchtbaar en overvloedig land, hetwelk Abraham, de oorsprong van uw geslacht, bewoond heeft, en ze zullen dat groot geluk aan uw wijs beleid verschuldigd zijn. Maar nadat gij hen aldus uit Egypte zult geleid hebben, zo verzuim niet terzelfder plaatse een offerande te offeren."

91 Mozes nog verbaasder over hetgeen hij hoorde dan over hetgeen hij gezien had, zei: "Grote God, wiens almachtigheid ik aanbid, welke Gij zo menigmaal ter gunste mijner voorouderen hebt doen blijken, ik zou zonder de uiterste dwaasheid uw bevelen niet ongehoorzaam kunnen zijn. Maar dewijl ik maar een gemeen persoon zonder gelag ben, vrees ik dat ik dit volk niet zal kunnen overreden, een land, daar zij zo lang gewoond hebben, te verlaten, om mij te volgen daar, waar ik hen zou willen leiden. En wanneer ik hen daartoe al kon doen besluiten, hoe zou ik de Koning kunnen dwingen hen te laten vertrekken, naardien Egypte het geluk, dat het geniet, aan hun arbeid verschuldigd is." Hij aldus gesproken hebbende, beval God hem op zijnen bijstand te vertrouwen, verzekerde hem dat Hij hem in die onderneming niet verlaten zou, en beloofde hem zijn woord in zijnen mond te leggen wanneer hij redenen zou moeten gebruiken, en hem met zijn kracht aan te doen als het op enig werk aankwam. Om hem nu een blijk daarvan te geven, beval Hij hem een staf, die hij in zijn hand had ter aarde te werpen. Mozes gehoorzaamde, en die staf veranderde in een slang, die op haar buik kroop, verscheidene kronkels met haar staart maakte, en haar kop opbeurde als om zich te verweren, bijaldien men haar zou hebben willen aantasten; en straks daarop was er geen slang meer te zien, maar de staf vertoonde zich als te voren. Vervolgens beval God Mozes zijn hand in zijnen boezem te steken: hij deed het, en haalde ze zo wit als kalk daar weer uit, waarna zij terstond weer haar vorige gedaante keerde. Voorts belastte Hij hem water in een nabijgelegene plaats te scheppen; hij deed zulks, en het veranderde in bloed. God, ziende dat deze wonderwerken hem verbaasden, beval hem moed te grijpen, met verzekering van zijnen bijstand, belovende hem dat Hij zijn zending door dergelijke wonderwerken bekrachtigen zou. Thans gebood Hij hem aanstonds te vertrekken, en dag en nacht voort te reizen, om zijn volk te verlossen, vermits Hij niet dulden kon dat het langer onder zulk een zware dienstbaarheid verzuchtte. Mozes, dus veel gezien en gehoord hebbende, kon niet langer aan de uitwerking van Gods beloften twijfelen, dies bad hij, dat Hij hem dezelfde macht om wonderwerken te doen, waarmee Hij hem nu begunstigde, ook in Egypte geliefde te verlenen, en dat hij bij de genade van hem zijn stem te hebben doen horen, ook die van hem zijnen naam te zeggen, wilde voegen; opdat hij Hem beter zou kunnen aanroepen, wanneer hij Hem een offerande opofferde. God stond hem die gunst toe, hetwelk Hij nooit aan enig mens op aarde gedaan had; maar het is mij niet geoorloofd die naam te melden.

92 Mozes, verzekerd van Gods hulpe en macht, welke Hij hem verlenen zou om wonderwerken te doen, telkens als Hij het nodig oordeelde, schepte grote hope om de Hebreën te verlossen en de Egyptenaars te vernederen. Hij verstond terzelfder tijd dat Faraö, onder wiens regering hij uit Egypte was gevlucht, gestorven was. Derhalve verzocht hij van Raguël zijnen schoonvader verlof om derwaarts te keren voor de welstand zijns volks; en het viel hem niet zwaar zijn toestemming te bekomen. Daarop begaf hij zich op weg met zijn huisvrouw, nevens Gerson en Eleazar, zijn twee zonen, waarvan de naam des eersten Pelgrim, en die des anderen Gods hulpe betekent, vermits het de goddelijke hulpe was, die hem voor de lagen der Egyptenaren behoed had. Aäron zijn broeder, hem op Gods gebod op de grenzen van Egypte te gemoet gegaan zijnde, verhaalde hij deze alles, wat hem op de berg wedervaren was, en de bevelen, welke God hem gegeven had. De voornaamsten der Israëlieten kwamen ook tot hem; en om hen te verplichten dat zij zijnen woorden geloof gaven, gebruikte hij in hun tegenwoordigheid de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

macht, welke hij had om wonderwerken te doen. hun verbaasdheid deswege strekte hun tot verzekering, en zij begonnen alles van Gods bijstand te verhopen.

93 Mozes aldus ziende dat de vurige begeerte, (Exod. 5) welke de Hebreën hadden om van de dienstbaarheid ontslagen te zijn, hen bewoog om hem een volkomen gehoorzaamheid te bewijzen, ging naar de nieuwen Koning toe, stelde hem de diensten voor, welke hij de Koning, zijnen voorzaat, tegen de Ethiopiërs had bewezen, waarvoor men hem met ondankbaarheid vergolden had; verhaalde wat God op de berg Sinaï tot hem gezegd, en de wonderwerken, welke Hij gedaan had, om hem geloof aan zijn beloften te doen slaan, en bad hem dat hij door zijn ongeloof de wil van die Opperheer aller Koningen niet mocht weerstaan. (Exod. 7) Faraö spotte met deze reden; weshalve Mozes in zijn tegenwoordigheid dezelfde wonderen deed, welke hij op de berg Sinaï gedaan had. Deze Vorst, in plaats van er door bewogen te worden, werd toornig, en zei hem dat hij een booswicht was, die weleer gevlucht zijnde om de slavernij te ontgaan, zich in de zwarte kunst had doen onderwijzen, om door zijn beguichelingen te bedriegen; dat hij priesters van zijn wet had, die hetzelfde konden doen; dat Mozes daarom zich niet had te beroemen alsof hij de enige was, aan wien God die genade bewees, en alzo het eenvoudige volk te misleiden, door hun wijs te maken dat er iets goddelijks in hem was. Vervolgens ontbood hij zijn priesters; deze gekomen zijnde, wierpen hun staven op de grond, en ze werden in slangen veranderd. Mozes, zonder zich eens daarover te verwonderen, antwoordde: "ik veracht geenszins, Heer Koning, de wetenschappen der Egyptenaren; maar hetgeen ik doe is zo verre boven hun kennis en toverkunst, als de goddelijke zaken de menselijke te boven gaan, ik zal duidelijk tonen dat de wonderwerken, die ik doe, niet, gelijk de hun, maar een ijdelen schijn van waarheid hebben, om eenvoudige en lichtgelovige mensen te bedriegen; maar dat ze uit Gods kracht en vermogen voortkomen." Dit gezegd hebbende, wierp hij zijnen staf ter aarde, en beval hem zich in een slang te veranderen: dit geschiedde, en deze verslond al de staven der Egyptenaren, welke ook slangen geleken; daar na tot zijn vorige gedaante wedergekeerd zijnde, vatte Mozes hem met zijn hand weer op. De Koning, in plaats van zich over zulk een grote wonderdaad te verwonderen, werd meer en meer in toorn ontstoken, en na tot Mozes gezegd te hebben, dat zijn wetenschap en kunsten hem onnut zouden zijn, beval hij degenen, die het opzicht had over de werken, welke men de Israëlieten oplegde, dat men die nog verzwaren zou. Hierop onthield die ambtenaar hun het stro, dat hij gewoon was hun tot het maken van tichelstenen te verschaffen; zo dat zij, na de gansen dag gewerkt te hebben, des nachts stro moesten gaan zoeken, hetwelk hun arbeid verdubbelde. Mozes, zonder zich over de dreigementen des Konings te ontzetten of door de gestadige klachten der Hebreën, die zeiden dat al zijn pogingen nergens anders toe dienden dan om hun lijden te vergroten, bewogen te worden, bleef pal in ‘t bevorderen van zijnen toeleg, en dewijl hij zulks ondernomen had alleen uit een brandende begeerte tot hun vrijheid, besloot hij die teweeg te brengen in weerwil van de Koning en henzelf. Hij kwam dan weer bij de Vorst, om van hem te verzoeken dat hij de Hebreën wilde toelaten naar de berg Sinaï te gaan, om Gode een offerande te offeren, gelijk Hij bevolen had. Wijders hield hij hem voor, dat hij de wil des Hemels niet behoorde te wederstreven; maar dat terwijl God hem nog gunstig was, zijn eigen belang hem verplichtte aan dit volk de vrijheid toe te staan, welke hij voor hen verzocht. Dat indien hij dit weigerde, hij niemand dan zichzelf de oorzaak van zijn ongeluk zou kunnen wijten, wanneer hij door zijn ongehoorzaamheid allerlei straffen op zich zou halen; dat hij zich kinderloos zou zien; dat de lucht, de aarde, en al de andere grondstoffen hem teger. zouden zijn, en dienaars der goddelijke wrake worden. Voorts dat de Hebreën, schoon hij het niet wilde toelaten, evenwel uit zijn rijk zouden trekken; en dat de Egyptenaars de straffen hunner verstoktheid niet zouden kunnen ontwijken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

94 Dit vertoog van Mozes maakte geen indruk op ‘s Konings gemoed, en de Egyptenaars werden door allerlei plagen gedrukt. Ik zal die ieder bijzonder verhalen, zo om haar ongemeenheid, als om de waarheid van hetgeen Mozes gezegd had te tonen, en om de mensen meteen aan te wijzen, hoeveel er hun aan gelegen is God niet te vertoornen, die hun zonden zo schrikkelijk kan straffen. Het water van de Nijl veranderde in bloed; (Exod. 7) en dewijl het Egypte aan bronnen ontbreekt, werden de inwoners gewaar dat de dorst één van de grootste ongemakken is, want het water van die rivier had niet alleen de kleur van bloed, maar men kon het niet drinken zonder hevige pijnen te gevoelen; maar voor de Israëlieten was het zo zoet en goed als van te voren. De Koning, door dit wonderteken verbaasd, en voor zijn onderdanen bekommerd, stond de Hebreën toe te vertrekken; maar zodra had dit euvel niet opgehouden, of hij keerde weer tot zijn vorig opzet, en trok het verlof, dat hij eerst gegeven had, wederom in. God, om hem te straffen, dat hij de genade, welke Hij hem bewezen had door hem van zulk een gesel te verlossen, zo kwalijk erkende, sloeg Egypte met een andere plaag. Sene ontelbare menigte van kikvorsen bedekte de aarde (Exod. 7, 8, 9) zodat zij alles, wat die voortbracht, opaten; de Nijl werd er metter haast ook van vervuld, en een gedeelte, dat in het water van die rivier stierf, besmette hetzelve in dier voege, dat men het niet drinken kon. Men zag het slijk op het veld evenzo een menigte van zulk gedierte voortbrengen, waaruit een andere slijm ontstond, die nog vuiler was dan de eerste. Deze vorsen kwamen ook in de huizen, in de ketels, en in de schotels, bedierven al de spijzen, sprongen tot in de bedden, en vergiftigden de lucht door hun stank. De Koning, ziende zijn land in zulk een ellende, beval Mozes met al zijn volk te gaan, waar hij wilde. Terstond verdwenen de kikvorsen, en het aardrijk en de rivieren werden in hun vorigen staat hersteld. Maar deze Vorst vergat toen het onheil, dat hem zulk een vreze had aangejaagd, en gelijk alsof hij nog groter op zich wilde halen, herriep hij het verlof, dat hij zijns ondanks verleend had. Doch God strafte hem over dit verbreken van zijn woord, hetwelk een Vorst geenszins betaamde. De Egyptenaars vonden zich overstelpt met zulk een menigte van luizen, dat zij er jammerlijk door geplaagd werden, zonder enig hulpmiddel te kunnen vinden. Deze grote en schandelijke kwaal maakte de Koning zo bevreesd, dat hij de Hebreën toestond heen te gaan; maar zodra was ze niet opgehouden, of hij beval dat hun vrouwen en kinderen te pand zouden blijven. God ziende, dat deze Vorst zich inbeeldde dat hij de storm, die gereed was om zijn rijk ten enenmale te verdelgen, altoos zo zou kunnen afkeren, even alsof het Mozes, en niet Hij zelf was, die hem en zijn volk strafte over de wrede vervolging, welke zij tegen de Hebreën pleegden, zond zulk een overgrote menigte van verscheidenerlei ongedierte, tot die tijd onbekend, dat de aarde zo zeer daarmee bedekt werd, dat men die onmogelijk kon bebouwen. Vele personen stierven er van, en die in het leven bleven, werden besmet van het venijn, hetwelk zo vele zieken en lijken maakten. Maar zelfs dit was niet machtig de Koning te bewegen om Gods wil ganselijk te gehoorzamen; Want hij gaf verlof dat de vrouwen met haar mannen zouden heentrekken, maar beval dat hun kinderen blijven zouden. Zulk een grote hardnekkigheid van deze Vorst om Gods bevel te weerstaan, haalde over zijn onderdanen, om zijnentwille, nog grotere plagen dan die zij reeds geleden hadden. Zij werden allen met zweren bedekt, en velen stierven er jammerlijk aan. Deze schrikkelijke gesel niet machtig zijnde om Faraos hart te bewegen, zo sloeg God Egypte met een plaag, die het nog nooit ondergaan had. Hij deed een dichten hagel van zulk een bijstere grootte neervallen, dat men in de Noordse landen, die daaraan meest onderhevig zijn, niet gewoon is iets dergelijks te zien; en men was nochthans al vrij diep in de lente. Al de vruchten werden hierdoor bedorven, en daar kwam als een wolk van sprinkhanen, die alles, wat er nog overgebleven was, verteerden, zo dat de Egyptenaars alle hope verloren van iets te zullen inoogsten. Indien het de Koning alleen aan verstand gescheeld had, zouden al die plagen te samen hem tot inkeer moeten gebracht hebben om dit voor te komen; maar hoewel hij de oorzaak daarvan genoeg begreep, nochthans was zijn boosheid zo groot, dat hij steeds in het wederstreven van Gods wil volhardde, even alsof het in zijn macht geweest ware Hem te weerstaan, en dat geen belangstelling in de welvaart zijns

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

volks, hetwelk hij voor zijn ogen zag vergaan, machtig was hem te stuiten. Hierom stond hij aan Mozes toe, dat hij de Israëlieten met hun vrouwen en kinderen zou uitleiden, mits dat zij al hun goederen voor de Egyptenaren zouden laten, tot vergelding van hetgeen die verloren hadden. Mozes hield hem voor dat die voorslag niet billijk was, dewijl de Hebreën daardoor buiten vermogen gesteld werden om Gode offeranden te offeren. Terwijl de tijd dus met twisten verliep, werden de Egyptenaars met zulk een dikke duisternis omringd, (Exod. 10, 11, 12) dat zij niet het minste licht konden zien om er hun gang naar te richten, waardoor velen sneuvelden, en anderen vreesden in dergelijk een ongeluk te zullen vervallen. Deze duisternis duurde drie dagen en drie nachten, zonder dat Faraö besluiten kon de Israëlieten te laten trekken. Nadat zij verdwenen was, kwam Mozes bij hem, en zei tot hem: "Hoe lang zult gij Gods wil wederstreven? Hij beveelt u de Hebreën te laten gaan, daar is geen ander middel overig om u te bevrijden van zovele plagen, die u drukken." Deze Vorst, door toorn vervoerd, dreigde hem het hoofd te doen afhouwen, indien hij ooit meer zou bestaan dergelijke taal te voeren. Mozes antwoordde hem dat hij er dan niet meer van spreken zou; maar dat hij verzekerd was, dat hij zelf en de meeste groten van zijn land hem zouden bidden met al de Israëlieten te willen vertrekken. God, getergd door Faraôs tegenstand, besloot de Egyptenaren nog met éénen gesel te slaan, die hen dwingen zou zijn volk te laten gaan. Hij gebood Mozes de Israëlieten te bevelen, dat zij een offer zouden bereiden op de tienden tegen de veertienden der maand, welke de Egyptenaars Pharmuth, de Hebreën Nisan, en de Macedoniërs Xantikus noemen; dat zij zich gereed zouden houden tot hun vertrek, en dat zij al hun goederen met zich zouden nemen. Mozes gehoorzaamde, en hij verzamelde hen allen, verdeelde hen in benden en gezelschappen, en als de veertiende dag der maand, welke God daartoe genoemd had, aankwam, offerden zij Hem een offerande, zuiverden hun huizen, door die met bloed met een bundeltje hysop te besprenkelen, en na de maaltijd gehouden te hebben, verbrandden zij al het vlees, dat er nog overig was, als zijnde gereed om te vertrekken. Wij onderhouden deze gewoonte nog, en noemen dat feest Pascha, dat is Doortocht, omdat het in die nacht was dat God door de Israëlieten heengaande, zonder hun enig kwaad te doen, de Egyptenaren met zulk een zware plaag sloeg, dat al de eerstgeborenen daaraan stierven, zodat velen diegenen, die nabij het paleis des Konings woonden, tot Faraö kwamen om hem te bidden dat hij de Hebreën wilde laten trekken.

95 Hij, zulks niet langer kunnende weerstaan, gaf er Mozes bevel toe, menende dat de Hebreën niet zodra vertrokken zouden zijn, of men zou de rampen, die Egypte drukten, zien ophouden. De Egyptenaars gaven hun zelfs geschenken, sommigen uit verlangen om hen te zien wegtrekken, en anderen wegens de omgang, die zij met hen gehad hadden; ook betuigden zij door hun tranen het leedwezen, dat ze hadden van hen zo kwalijk behandeld te hebben. De Israëlieten namen hun weg door de stad Letopolis, die toen woest lag, en alwaar Kambyses later, toen hij Egypte plunderde, een andere stad, genaamd Babylon, gesticht heeft; en zij trokken zo spoedig voort, dat zij de derden dag te Baälsefon, aan de oever van het Rode meer gelegen aankwamen. Dewijl het daar ter plaatse zo onbewoond was, dat men er niets te eten vond, kneedden zij meel met water, leiden het te roosten, en speisden er zich dertig dagen mede, maar toen begon het hun te ontbreken, schoon zij het zeer bezuinigd hadden. Ter gedachtenisse van dit hun gebrek, is het dat wij nog hedendaags een feest van acht dagen vieren, hetwelk wij het feest der ongehevelde broden noemen. De menigte dezes volks nu was bijna ontelbaar, vermits er behalve de vrouwen en kinderen zeshonderd duizend weerbare mannen onder waren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

De Egyptenaars jagen de Israëlieten na met een groot heer, en achterhalen hen aan de oever van de zee. Mozes smeekte in deze nood om Gods bijstand.

De Israëlieten togen uit Egypte in de maand Xantikus of Nisan, de vijftienden der maan, (Exod. 12) vierhonderd dertig jaren, nadat onze vader Abraham in het land gekomen was, en (’t Artikel 85 zegt 400 jaren) tweehonderd vijftien jaren, sedert Jakob voet in Egypte had gezet. Mozes was toen tachtig jaren oud, en Aäron zijn broeder drie-en-tachtig. Zij namen Jozefs gebeente met zich, gelijk hij zijnen kinderen bevolen had.

97 Nauwelijks waren de Hebreën vertrokken, (Exod. 14) of het berouwde de Egyptenaren dat zij hen hadden laten gaan; maar de Koning speet het meer dan iemand anders, omdat hij Mozes aanmerkte als een tovenaar, en geloofde dat al de plagen, waarmee Egypte was geslagen geweest, niet dan een uitwerksel zijner bezwering waren. Dies beval hij dat men zich zou wapenen om hen na te jagen, en hen te dwingen weer te keren, indien men hen achterhalen kon. Want behalve dat hij zich inbeeldde dat zulks geen wederstreving van Gods wille zou zijn, doordien die nagekomen was door het verlof, dat hij hun gegeven had om te vertrekken, liet hij zich ook voorstaan dat het niet zwaar zou vallen, mensen, die vermoeid en niet gewapend waren, te overwinnen. Daarop jaagden de Egyptenaars hen na langs die ruwe en moeilijke wegen, welke Mozes met voordacht gekozen had, zo opdat zij straffe zouden lijden voor het schenden van hun trouw, bijaldien ze uit berouw van hen te hebben laten trekken hen vervolgden; als om voor te komen dat de Filistijnen, naburen van Egypte en vijanden der Hebreën, kennis van hun tocht kregen. Ook wilde hij, door de gewonen weg naar Palestina te verlaten, die van de woestijn nemen, alhoewel deze zeer moeilijk was, om alzo Gode een offerande op de berg Sinaï, volgens het bevel van Hem ontvangen, te offeren, en daarna het land Kanaän in te nemen.

98 Wanneer nu de Hebreën aan de oever van de Rode zee gekomen waren, vonden zij zich van alle kanten omringd van het heer der Egyptenaren, bestaande uit zeshonderd krijgswagenen, vijftigduizend ruiters, en tweehonderdduizend welgewapende mannen te voet. Hier was geen weg van uitkomst, omdat zij aan de een kant de zee voor zich hadden, en aan de anderen kant besloten waren door een ontoegankelijk gebergte en rotsen, die zich tot aan de oever uitstrekten. Ook was er geen kans om tot een gevecht te komen, vermits zij geen geweer hadden, noch omween beleg uit te staan, omdat al hun leeftocht op was; zodat er geen ander middel, om hun leven te behouden, voor hen over was, dan zich aan de genade hunner vijanden over te geven. Dit uiterste gevaar deed hun al de wondertekenen, welke God ter hunner verlossing gedaan had, vergeten, zo dat zij Mozes over hun ellende beschuldigden; hun onbescheid ging zo verre, dat toen hij hen van Gods bescherming wilde verzekeren, zij gereed waren om hem te stenigen, en vrijwillig weer in hun oude slavernij te keren. Want behalve hun eigen vreze, werden zij ook bewogen door de tranen en het gekrijt hunner vrouwen en kinderen, die door droefheid van zich in zulken uitersten nood te zien, tot wanhoop gebracht waren.

99 Mozes, zonder zich over de vergramdheid dezer grote menigte te ontzetten, bleef vast in zijn voornemen, om zijnen toeleg uit te voeren. Hij kon zich niet verbeelden dat God, na zo vele wonderwerken gedaan te hebben om hun vrijheid teweeg te brengen, zou toelaten dat zij vergingen, of weer in de handen hunner vijanden vervielen. mij hun derhalve een hart onder de riem te steken, en hun hope te doen herleven, sprak hij hen aldus aan: "Indien het maar een mens ware, die lieden tot hiertoe op zulk een wonderbare wijze geleid had, zou gij aan het vervolg zijns bijstands wel kunnen twijfelen?. Maar nu God zelf uw leidsman heeft willen wezen, welk

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

een dwaasheid is het, dat gij op zijn bescherming in het toekomende niet zou betrouwen. Buiten twijfel heeft Hij niet toegelaten dat gijlieden u tot deze staat gebracht zou zien, dan opdat, wanneer gij u zelf verloren acht, en uw vijanden menen dat gij hun niet ontkomen kunt, de bijstand, welke Hij ulieden verlenen zal, aan al de wereld niet alleen zijn onwederstaanbare macht, maar ook de genegenheid, die Hij u toedraagt, klaar doe blijken. Want het is voornamelijk in zodanige gelegenheden, dat het Hem belieft te doen zien dat Hij degenen helpt, die op Hem vertrouwen. Zijt dan niet langer bevreesd, nademaal Hij, die het kleine kan groot maken, en dat zwak is versterken, uw beschermer wil zijn. Laat hun heer, hoe vreselijk het ook zij, ulieden niet verschrikken; en schoon gij aan de éénen kant door het gebergte, en aan de anderen door de zee besloten zijt, wacht u echter van de moed te verliezen; omdat God, als het Hem belieft, de zeeën droog, en de bergen vlak en effen kan maken."

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

De Israëlieten gaan droogvoets door de Rode zee, waarin het heer der Egyptenaren hen najagende, verdrinkt.

Nadat Mozes aldus gesproken had, leidde hij de Israëlieten naar de zee, in het gezicht der Egyptenaren, die vermoeid van de weg, die zij hadden afgelegd, tot ‘s anderen daags uitstel genomen hadden om hen te bevechten. Toen hij aan de oever gekomen was, hebbende de staf, met welke hij zo vele wonderen gedaan had, in zijn hand, riep hij God om hulpe aan, en deed dit vurig gebed: "Gij ziet, Here, dat het menselijkerwijze onmogelijk is, dit groot gevaar, waarin wij ons bevinden, te ontkomen. Gij alleen kunt dit volk, dat niet uit Egypte gegaan is, dan om U te gehoorzamen; behouden. Onze enige hope bestaat in uw bijstand, alleen Gij zijt onze toevlucht in deze nood. Gij kunt ons, zo Gij wilt, tegen de woede der Egyptenaren beschermen. Haast U dan, o almachtige God, om uw arm ter onzer begunstiging uit te strekken; en doe de moed en de hope uws volks in hun flauwhartigheid en wanhoop opwakkeren. Deze zee en de rotsen, die ons besluiten, en zich tegen onzen doortocht aankanten, zijn de werken uwer handen. Gebied hen slechts, Here! zij zullen uw stemme gehoorzamen. Ja, Gij kunt, indien Gij wilt, ons dwars door de lucht doen ontkomen." Deze uitmuntende leidsman van Gods volk zijn gebed geëindigd hebbende, sloeg de zee met die wonderdadigen staf; aanstonds verdeelde zij zich en week weg, om de Hebreën een vrijen doortocht te laten, en hun een middel te geven om haar droogvoets, gelijk alsof zij op het vaste land gegaan hadden, over te trekken. Mozes, deze uitwerking van Gods hulp ziende, trad er eerst in, en beval de Israëlieten hem op de weg, welke de Almachtige tegen de orde der natuur voor hen gebaand had, te volgen, en de Here ijverig te danken, omdat het middel, waarvan Hij zich bediende om hen uit zulk een groot gevaar te trekken, ongelooflijk scheen. De Hebreën, kunnende toen niet langer aan Gods blijkbaren bijstand twijfelen, spoedden zich om Mozes te volgen. De Egyptenaars daarentegen meenden in het eerst dat de vreze hun het verstand beneveld, en hen vervoerd had, om zich in zulk een ogenschijnlijk gevaar, en in een onvermijdelijken dood te storten. Maar toen zij hen reeds verre voortgegaan zagen, zonder enigen hinderpaal ontmoet te hebben, of door enig kwaad getroffen te zijn, jaagden zij hen haastig na, menende dat die nieuwe weg niet minder veilig voor hen zou zijn, dan voor degenen, welke zij dus zonder vreze zagen voorttrekken. De ruiterij ging dan vooruit, en al het overige heer volgde; en dewijl zij veel tijds besteed hadden, om zich vaardig te maken, en de wapenen op te nemen, waren de Israëlieten reeds aan de anderen oever gekomen, eer zij hen achterhalen konden; hetwelk hen vastelijk deed vertrouwen, dat ze zowel als zij, in veiligheid daar belanden zouden. Doch zij waren bedrogen, en wisten niet dat God die weg maar voor zijn volk bereid had, en niet voor hun vervolgers, die hen alleen najaagden om hen te verdelgen. Wanneer dan al de Egyptenaars in deze droge ruimte der zee getreden waren, verenigden de wateren zich in een ogenblik en overstelpten hen. De winden voegden zich bij de baren, om een storm te verwekken; een zware regen viel neer uit de hemel; de bliksems mengden zich onder het gerommel des donders; de donderslagen volgden op de bliksem; en opdat er niets aan al de tekenen der strengste straffen, waarmee God in zijnen toorn de mensen tuchtigt, zou ontbreken, bedekte een donkere en ijslijke nacht het vlak der zee; invoege dat er van dit geweldig heer niet een enig mens overbleef om de tijding van dit schrikkelijk ongeval in Egypte te brengen.

101 Wie zou kunnen begrijpen, hoedanig de blijdschap der Israëlieten was, dat zij zich aldus tegen allen schijn, door de almachtigen bijstand Gods behouden, en hun vrijheid, door de verbazenden dood diegenen, die hen weer in een nieuwe slavernij meenden te wikkelen, verzekerd zagen? Zij brachten de gansen nacht in vreugde door, en Mozes maakte een lofzang om Gode oneindelijke dankzeggingen voor deze zo ongemene gunst te geven. Dit alles heb ik

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

verhaald zoals ik het in de heilige boeken beschreven gevonden heb; en niemand behoort het als een onmogelijke zaak aan te merken, dat mensen, die in de onschuld en eenvoudigheid der eerste tijden leefden, een doorgang ter hunner behoudenis in de zee gevonden hebben, hetzij dat ze zich zelf opende, of dat zulks door Gods wille geschiedde, nademaal dergelijk een zaak lang daarna de Macedoniërs gebeurd is, toen zij de Pamfilische zee onder het geleide van Alexander doortrokken, toen God zich van dat volk bediende om het rijk der Perzen te vernielen, gelijk al de historieschrijvers, die het leven van die Vorst beschreven hebben, verhalen. Niettemin laat ik het aan ieders vrijheid, om daarover te oordelen, zoals het hem goeddunkt.

102 De volgenden dag na dit gedenkwaardig voorval, dreven de winden en de golven de wapenen der Egyptenaren aan de oever, waar de Israëlieten gelegerd waren. Mozes schreef dit toe aan een bijzondere bestiering Gods, die hun aldus een middel verleende om zich van geweer te voorzien. Hij deelde daarop al die wapenen aan hen uit, en om Gods bevel te gehoorzamen, leidde hij hen naar de berg Sinaï, om tot erkentenisse dat Hij hen zo wonderdadiglijk gered had, Hem een offerande van geschenken op te offeren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

DERDE BOEK

HOOFDSTUK 1.

De Israëlieten van dorst versmachtend, willen Mozes stenigen. God doet kwakkelen en Manna neervallen, en water uit een rots komen.

De blijdschap, die de Israëlieten gevoelden van zich aldus toen zij zulks het minst verwachtten, door Gods almachtige hand verlost te zien, werd gestoord door de bijstere ongemakken, welke zij aantroffen op de weg naar de berg Sinaï; want die landstreek was zo woest, en de aarde zo dor en onvruchtbaar door gebrek aan water, dat niet alleen de mensen, maar ook de beesten daar geen voedsel vonden. Wanneer zij derhalve het water, hetwelk zij door Mozes bevel hadden medegenomen, verbruikt hadden, werden zij genoodzaakt met groten arbeid, wegens de hardigheid van de grond, putten te delven; maar het water, dat zij er vonden, was zo weinig, dat het voor hen niet genoeg kon wezen, behalve dat het zulk een bitteren en kwaden smaak had dat zij het niet drinken konden.

104 Nadat zij een lange wijl voortgegaan waren, kwamen zij tegen de avond bij een plaats geheten Mara, wegens de bitterheid des waters. (Exod. 14) Dewijl zij nu zeer vermoeid waren en hun leeftocht ontbrak; hielden zij daar stil; want zij vonden er een put, die, alhoewel niet genoegzaam voor zulk een grote menigte, hun echter enigen onderstand in hun nood deed hopen, en hen te meer troostte, omdat men hun gezegd had dat er geen putten op hun gansen weg te vinden waren. Maar dit water was zo bitter, dat noch mensen, noch paarden, noch andere dieren het konden drinken. Dit moeilijk voorval maakte al het volk zeer mismoedig, en Mozes ten hoogste bekommerd, omdat de vijanden, die men daar te bestrijden vond, niet zulke waren, welke men door een edelmoedigen weerstand kon afkeren; maar dat het honger en dorst waren, waardoor die grote menigte van mannen, vrouwen en kinderen tot de uitersten nood gebracht waren. Hij wist derhalve niet, wat hij doen zou, en hij gevoelde de ongeneugten der anderen niet min alsof het zijn eigen waren; want ieder keerde zich tot hem; de moeders baden hem zich over haar kinderen te ontfermen; de mannen dat hij medelijden met hun vrouwen wilde hebben, en elk verzocht hem enig hulpmiddel voor zulk een groot kwaad te zoeken. In deze dringenden nood wendde hij zich tot God, om van zijn goedheid te verwerven dat Hij dit bitter water zoet maakte: en God gaf hem te verstaan dat Hij hem die gunst inwilligde. Daarop nam hij een stuk hout, hetwelk hij in tweeën spleet, en nadat hij het in de put had geworpen, zei hij tot het volk dat God zijn gebed verhoord had, en dat Hij dit water al het kwaad, dat het had, benemen zou, mits dat zij deden, hetgeen hij hun beval. Zij vraagden wat er dan voor hen te doen stond, en hij zei dat de sterksten onder hen een grote partij water uit de put moesten scheppen, en dat het overige dan goed zou zijn om te drinken. Zij gehoorzaamden, en dus werd het water door het gedurig roeren zuiver, en geschikt om te drinken.

105 Thans braken zij uit die legerplaats op, en kwamen aan een oord, genoemd Elim, hetwelk hun van verre vrij voordelig had toegeschenen, omdat zij er dadelbomen zagen; doch zij vonden er maar zeventig, en die nog klein en met weinig vrucht voorzien, wegens de onvruchtbaarheid der aarde. Daar waren ook twaalf bronnen, maar zo flauw, dat ze in plaats van te vloeien, maar lekten. Zij maakten er dan enige kleine groeven, om water te bekomen; doch zij vonden in ‘t graven bijna geen water, (Exod. 16) en zo zij al iets in de hand vingen, was het zandig en troebel. De grote dorst, die dit volk leed, gevoegd bij het gebrek aan eetwaren, vermits die, welke zij hadden medegebracht, in dertig dagen opgeraakt waren, bracht hen tot zulk een vertwijfeldheid, dat zij al de gunsten, van God genoten, en de bijstand, welke zij van Mozes ontvangen hadden, ganselijk vergaten: ja zij beschuldigden hem met een groot geschreeuw, dat

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hij de oorzaak van al hun wederwaardigheden was, en zij namen stenen op om er hem mee te gooien. Deze voortreffelijke man, wiens geweten hem niets ten laste leidde, ontzette zich niet dat hij hen dus verbitterd tegen hem zag; maar vertrouwende op God, vertoonde hij zich aan hen met een gelaat, welks deftigheid ontzag baarde, en zei met zijn gewone manier van spreken, die bekwaam was om te overreden: "Dat die ongemakken, welke zij leden, hun de weldaden, die zij van God genoten hadden, niet behoorden te doen vergeten; maar dat zij de genade en gunsten, welke Hij hun bewezen had, toen zij zich zulks in het minst niet durfden beloven, noch ook de volharding zijns bijstands van zijn goedheid verhopen, zich moesten voor ogen stellen. Dat er zelfs reden was om te geloven, dat Hij hen tot zulk een uiterste niet had laten komen, dan om hun geduld en dankbaarheid eens te beproeven, en te zien, welk van beide de grootsten indruk op hun gemoed maakte, of het gevoel der tegenwoordige plicht, of de herinnering der verledene weldaden. Dat zij niet uit Egypte getrokken zijnde dan op Gods bevel, ook hadden zorg te dragen, dat zij door hun onerkentelijkheid en hun gemor zich zijner hulpe niet onwaardig maakten: dat zij niet ontgaan konden in die zonden te vervallen, indien zij zijn bevelen, en de dienaar van zijnen wil versmaadden; dat zij daarin te schuldiger zouden zijn, omdat ze geen oorzaak hadden van te klagen dat hij hen bedrogen had, vermits hij niets had gedaan, dan stiptelijk na te komen hetgeen hem bevolen was. Vervolgens stelde hij hun voor de plagen, waarmee God de Egyptenaars had geslagen, toen deze hen tegen zijnen wil poogden te houden: hoe dat Hij de wateren des Nijls ten aanzien van hun van de in bloed veranderd, en zo bedorven had dat deze ze niet drinken konden, hebbende voor hen zijnen gewonen goeden smaak behouden: hoe de zee zich in tweeën gescheiden hebbende, zij in veiligheid aan de andere zijde des oevers gekomen waren; terwijl hun vijanden, die hen langs dezelfde weg najaagden, in de wateren hun graf gevonden hadden: hoe zij zich zonder wapenen bevindende, God hen overvloedig daarvan had voorzien: en eindelijk door hoe velerlei wonderwerken Hij hen menigmaal uit de armen des doods gerukt had. Dat zij derhalve, naardien Hij nooit ophoudt almachtig te zijn, aan zijnen bijstand niet moesten wanhopen, maar alles, wat Hij over hen liet gebeuren, geduldiglijk verdragen, en zijn hulp niet aanmerken als al te langzaam, omdat ze juist zodra niet kwam, als zij het gaarne hadden. Dat zij zich ook niet moesten inbeelden, dat God hen in de staat, waarin zij zich bevonden, verlaten had; maar liever denken dat Hij hun standvastigheid, en hun liefde tot de vrijheid eens op de toets wilde stellen, en zien of zij ze genoeg waardeerden, om haar door honger of dorst te verkrijgen; dan of zij het juk ener schandelijke dienstbaarheid, die hen onderwierp aan meesters, welke hen maar als beesten spijsden, om dienst van hen te trekken, hoger achtten. Dat wat hem zelf aanging, hij niet voor zijn persoon vreesde, vermits een dood, die hij ten onrechte leed, hem niet nadelig kon wezen; maar dat hij voor hen beducht was, omdat zij hem het leven niet benemen konden, zonder Gods beleid te veroordelen, en zijn bevelen te versmaden."

106 Deze aanspraak bracht hen tot inkeer; de stenen vielen hun uit de handen; zij hadden berouw over de misdaad, welke zij begaan wilden; en Mozes achtende dat het niet zonder oorzaak was, dat dit volk zich zo ontsteld had, maar dat de nood, waarin zij waren, hen daartoe had gebracht, oordeelde het zijnen plicht te wezen Gods bijstand voor hen te verzoeken. Dies begaf hij zich op een heuvel, om Hem te bidden dat Hij medelijden met zijn volk, hetwelk van niemand dan van Hem alleen hulp kon verwachten, wilde hebben, en hun de misslag, die de menselijke zwakheid hun in zulk een hogen nood had doen begaan, vergeven. God beloofde hem dat Hij zorg voor hen dragen, en hun een spoedige hulp verlenen zou. Na zulk een gunstig antwoord ontvangen te hebben, kwam Mozes weer bij het volk, hetwelk uit de vrolijkheid van zijn gelaat oordelende dat God zijn gebed verhoord had, eensklaps van droefheid tot blijdschap overging. Hij zei tot hen, dat hij hun van Gods wege de verlossing van hun wederwaardigheden aankondigde. Kort daarna kwam er een grote menigte van kwakkelen, een gevogelte dat zeer gewoon is nabij de Arabischen zeeboezem, die zeeëngte overdrijven, en moe van vliegen, in het

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

leger der Hebreën nedervallen Elk greep deze vogels aan als een spijze, die hun in zulken dringenden nood van God gezonden was; en Mozes dankte Hem dat Hij zo spoediglijk zijn belofte vervuld had.

107 Maar deze genade was de enige niet; Gods oneindige goedheid voegde een tweede daarbij: want Mozes met opgehevene handen biddende, viel er een dauw uit de hemel, die hij onder het nedervallen gevoelde te stremmen, hetwelk hem deed vermoeden dat het wel een andere spijze mocht zijn, die God hun ook toezond, weshalve hij het proefde en het zeer goed bevond te wezen. Kerende zich dan tot het volk, hetwelk zich inbeeldde dat het sneeuw was, want het was toen het seizoen daarvan, zei hij tot hen, dat het geen gewone dauw was, maar een nieuwe spijze, die van Gods milde hand voortkwam. Vervolgens at hij er van voor hun ogen, om hen te beter van hetgene hij zei te overtuigen. Thans begonnen zij er ook van te eten, en bevonden dat het de smaak had van honing, de gedaante van een gom, genoemd bedellion, die van een boom, naar een olijfboom gelijkende, voortkomt, en dat het de grootte had van korianderzaad. Dies repte elk zich om het op te rapen, maar Mozes beval hun uitdrukkelijk, dat zij er dagelijks niet meer van verzamelen zouden dan een zekere maat genaamd Gomer. Hij verzekerde hun terzelfder tijd dat die spijze hun nooit ontbreken zou; en wilde door dat gebod de gierigheid der sterksten stuiten, dewijl die anders de zwaksten zouden belet hebben zo veel daarvan te vergaderen, als zij van node hadden. En inderdaad, wanneer het gebeurde dat iemand meer van hetzelve opraapte dan hem volgens die order geoorloofd was, zijn moeite was te vergeefs, want hij had toch niet meer dan een Gomer, en indien hij iets daarvan tot ‘s anderen daags bewaarde, dan werd het bitter, geheel bedorven en vol van wormen, waaruit waarlijk bleek dat er in die spijze iets bovennatuurlijks en Goddelijks was. Zij had daarenboven nog deze ongemene hoedanigheid, dat degenen, die ze aten, haar zo lekker bevonden, dat zij geen andere begeerden. Daar valt nog hedendaags in dat land een dauw gelijkende naar die, welke het Gode toen beliefde ter gunste van Mozes te zenden. De Hebreën noemden hem Man, hetwelk in onze taal een zekere manier van vragen is, alsof men zei: "Wat is dat?" en men noemt het nog Manna. Zij ontvingen het dan met grote blijdschap als iets, dat uit de hemel kwam, en werden er gedurende veertig jaren, die zij in de woestijn waren, mee gespijsd.

108 Het leger trok vervolgens voort naar Rafidim, alwaar zij een geweldigen dorst leden, omdat die landstreek nog slechter van water voorzien vonden, dan de plaats, vanwaar zij kwamen. Daarop begonnen zij tegen Mozes te morren; maar hij ging weg om die eerste woede te ontwijken, en nam zijn toevlucht weer tot God, om Hem te bidden dat gelijk Hij dit volk spijze om de honger te stillen gegeven had; het Hem ook believen mochte hen te voorzien met hetgene tot lessing van hun dorst kon dienen, nademaal het een zonder het ander onnut was. God vertoefde niet met zijn gebed te verhoren; maar beloofde hem dat Hij hun een overvloeiende springader geven zou, en die doen voortstromen uit een plaats, daar zij het minst zulks zouden verwachten. Thans beval Hij hem een steenrots, die voor hem stond, met zijnen staf in hun tegenwoordigheid te slaan, en beloofde dat Hij er aanstonds water uit zou doen komen, dewijl Hij dit aan het volk wilde geven, zonder dat het hun de minste moeite zou kosten om het te gaan zoeken. Mozes, door deze belofte verzekerd, ging naar het volk, hetwelk hem zag afkomen van die verhevene plaats, alwaar hij zijn gebed gedaan had en hem met ongeduld verwachtte. Hij zei tot hen dat God hen, tegen hun verwachting, uit die nood, waarin zij waren, wilde helpen, en tot die einde een springader uit die rots zou doen te voorschijn komen. Deze woorden verbaasde allen, omdat zij meenden dat ze die steenrots zouden moeten doorhouwen; en de dorst en vermoeidheid van de weg had hen reeds zo afgemat, dat zij zich nauwelijks op de been konden houden. Doch Mozes sloeg de rots met zijnen staf, waarop ze aanstonds openspleet, en een groten stroom van zeer klaar water opleverde. Hun verwondering was niet minder dan hun blijdschap; zij dronken er met vermaak van, en bevonden dat het een aangename zoetheid had,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

als zijnde een wonderdadig water, en een geschenk, hetwelk zij van Gods hand ontvingen. Zij offerden Hem voor die grote weldaad offeranden en dankzeggingen, en werden met grote eerbiedigheid jegens Mozes vervuld, ziende hoe hij van God geliefd was. De heilige Schrift geeft getuigenis van deze belofte, die God aan Mozes deed, dat er water uit een steenrots zou vloeien.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

De Amalekieten vangen een oorlog aan met de Hebreën, die een grote zege op hen behalen onder aanvoering van Jozua volgens de bevelen door Mozes gegeven, en door de kracht zijner gebeden. Zij komen bij de berg Sinaï.

De naam en het gerucht der Hebreën, die zich naar alle kanten verspreidden, sloeg de naburige volken met schrik. (Exod. 17) Zij vermaanden malkanderen om hen tegen te trekken, en zo het doenlijk was, hen ten enenmale uit te roeien. Gelijk nu de Amalekieten, die Edom en de stad Petra onder de regering van verscheidene koningen bewoonden, de dappersten van allen waren, zo waren zij ook de ijverigsten tot deze oorlog, en zonden daarom gezanten aan de naast bijgelegene volken om hen tot de krijg aan te manen, stellende hun voor, dat hoewel die vreemdelingen, welke hun land met zulk een groot getal naderden, vluchtelingen waren, die zich uit Egypte weggemaakt hadden om van de dienstbaarheid bevrijd te zijn, men hen echter niet verachten, maar bestrijden moest, eer zij zich meer versterkten, en opgeblazen door verwaandheid, omdat men hen met vrede liet, zelf eerst begonnen de oorlog aan hen te verklaren. Dat de voorzichtigheid vereiste dat men zich spoedig tegen zulk een aangroeiende macht verzettede, en hen in de woestijn aangreep, zonder te wachten, totdat zij zich door het innemen van enige rijke en machtige steden ontzaglijker maakten; nademaal het gemakkerlijker was het gevaar door een wijze voorzichtigheid te vermijden, dan er zich uit te redden wanneer men er eens in gevallen was. Deze redenen vonden zo veel ingang, dat zij besloten tegen de Israëlieten gezamenlijk op te trekken. Mozes, die op niets minder bedacht was, dan zo een zwaren oorlog op de hals te krijgen, ziende de zijnen door zulk een onverwacht gevaar verschrikt, en echter genoodzaakt om vijanden, ten krijg afgericht en van alles voorzien, te bevechten, terwijl zij zelf van alles onvoorzien waren, vermaande hen op God te vertrouwen, dewijl het door zijn bevel, en met zijnen bijstand was, dat Zij de vrijheid boven de slavernij gesteld hadden, en alles, wat zich tegen hun vertrek had aangekant, te boven gekomen waren. Voorts zei hij, dat zij alleen aan de overwinning moesten denken, zonder zich in te beelden dat de overvloedige voorraad, welke de vijanden hadden van alles, wat ten oorlog nodig was, aan deze enig voordeel op hen zou geven; omdat zij, God op hun zijde hebbende, niet hadden te twijfelen of ze zouden in alles de overhand op hen hebben, naardien zij de onoverwinnelijke macht zijner hulpe in veel gevaarlijker voorvallen dan de oorlog zelfs ondervonden hadden: vermits men in de oorlog maar tegen mensen te strijden had; terwijl, toen zij zich door de zee en het gebergte ingesloten hadden gezien, en op het punt geweest waren om van honger en dorst te sterven, God hun een weg dwars door de wateren gebaand, en door verscheidene wonderwerken uit de groten nood, waarin zij waren, gered had. Tot een besluit voegde hij er bij: dat zij te dapperder moesten strijden, omdat, indien ze de overwinning verkregen, zij zich dan in een gelukkigen overvloed van allerlei goederen zouden bevinden. Nadat hij hen door deze woorden aldus had aangemoedigd, verzamelde hij al de oppersten en voornaamsten der Israëlieten; sprak tot hen in het algemeen en in het bijzonder, beval de jongen de ouden te gehoorzamen, en aan deze, dat zij stiptelijk de bevelen des veldoversten moesten nakomen. Deze waardige leidsman, hebbende hen aldus met hope op een gelukkigen uitslag vervuld, en hun het gevecht doende aanmerken als iets, dat een einde aan al hun moeilijkheden zou maken, zo kregen zij zulk een verlangen om handgemeen te worden, dat zij hem drongen om hen tegen hun vijanden aan te voeren, opdat hun hitte niet verflauwen mocht door een oponthoud, dat niet anders dan nadelig voor hen wezen kon. Hij koos dan uit al die grote menigte hen, welke hij het bekwaamste tot de strijd oordeelde, en stelde tot veldheer over hen aan Jozua, zoon van Nun, uit de stam Efraïm, een man van grote verdienste; want behalve dat hij niet minder verstandig dan dapper, welsprekend, en onvermoeid in de arbeid was, muntte hij door zijn godvruchtigheid, in welke Mozes hem opgevoed had, boven alle anderen uit. Mozes stelde daar

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

benevens enige benden om de vijanden te beletten, dat zij zijn heer het water afsneden, en aan een groter getal beval hij de bewaring van het leger, de vrouwen, kinderen, en pakkage. Toen hij alles aldus geschikt had, brachten de Israëlieten de nacht onder de wapenen door, en wachtten maar naar het teken van hun veldheer, en het bevel van hun hoofdman, om op de van de aan te vallen Mozes was onderwijl bezig met Jozua van alles, wat hij op die groten dag te doen had, te onderrichten; en toen het licht geworden was, vermaande hij hem om door zijn daden aan de verwachting, die men van hem had, te beantwoorden, en door een gelukkigen uitslag de achting en toegenegenheid des krijgsvolks te verkrijgen. Ook sprak hij in het bijzonder tot de voornaamste hoofden, en in het algemeen tot het ganse heer, om hen tot hun plicht op te wekken. En na hun al deze bevelen gegeven te hebben, beval hij hen Gode en aan het geleide van Jozua, en begaf zich toen naar de berg. Aanstonds gingen de heiren met een grote dapperheid van weerszijden op elkaar en los; en vermits de oversten niets achterwege lieten om hen aan te moedigen, was het gevecht zeer hardnekkig. Mozes van zijnen kant streed door gebeden; en hebbende bemerkt dat, wanneer zijn handen ten hemel opgeheven waren, de zijnen de overhand hadden, en dat in tegendeel als hij ze door vermoeidheid liet zakken, de Amalekieten voordeel kregen, verzocht hij Aäron, zijnen broeder, de éénen, en Hur, zijnen schoonbroeder, die met Mirjam, zijn zuster, getrouwd was, de anderen arm te ondersteunen. Aldus bleven de Israëlieten ten enenmale overwinnaars; en daar zou niet één van de Amalekieten overgebleven zijn, indien niet de opkomende nacht aan een gedeelte gelegenheid gegeven had, om onder begunstiging der duisternis te ontkomen. Nooit hebben onze voorouders een vermaarder, noch voordeliger zege behaald; omdat behalve de roem van zulke machtige vijanden overwonnen, en een schrik in de harten der naburige volken gebracht te hebben, zij het leger der Amalekieten vermeesterden, en zowel in het algemeen als in het bijzonder zulk een rijken buit daarvan behaalden, dat zij uit het gebrek, dat ze aan alles hadden, tot een uitstekenden overvloed van goederen geraakten; want zij kregen een grote menigte van goud en zilver, van allerhande koperen vaten, van geweer, en van alles, wat men in de oorlog zo tot sieraad als tot gerief gebruikt, van paarden, en voorts van alles, wat men in een krijgsheir van node heeft.

110 Dusdanig was de uitkomst van deze groten slag; en de Israëlieten werden er zo door bemoedigd, dat zij geloofden dat voortaan niets hun onmogelijk zou vallen. Des anderen daags beval Mozes de doden uit te schudden, en de wapenen der gevluchten op te rapen; voorts deelde hij vergeldingen uit aan degenen, die zich wel gekweten hadden, en prees openlijk de dapperheid en het beleid van Jozua, die terzelfder tijd in de toejuichingen van het ganse heer een heerlijk getuigenis zijner deugd ontving. Maar wat iets zonderlings in deze doorluchtige overwinning was, zij kostte niet éénen van de Israëlieten het leven, alhoewel de slachting, die zij onder hun vijanden aanrichtten, zo groot was, dat men al de doden niet tellen kon. Daarop richtte Mozes een altaar op met dit opschrift: AAN GOD, De OVERWINNAAR; offerde offeranden op hetzelve, en voorzeide dat het volk der Amalekieten geheellijk zou uitgeroeid worden, omdat zij, schoon van de Hebreën nooit beledigd, zo onbillijk en onheus waren geweest, dat zij in een woestijn, waar alles hun ontbrak, op hen aangevallen waren.Vervolgens richtte hij een gastmaal aan, om de blijdschap, welke hij wegens deze overwinning had, te betuigen. Ondertussen weergalmde het ganse leger van lofzangen tot Gods ere; en daar verliepen aldus enige dagen met vermaak en vreugde. Nadat de Hebreën door deze ruste nieuwe krachten geschept hadden, trok het heer in een goede orde voort, vertonende zich veel fraaier dan het tot nog toe gedaan had; omdat de wapenen, welke zij van hun vijanden bekomen hadden, aan dezulken, die er geen hadden, gegeven zijnde, daar veel meer gewapenden waren dan te voren. Aldus kwamen ze, drie maanden nadat zij uit Egypte getrokken waren, aan de berg Sinaï, op welke Mozes zo vele wonderlijke dingen bij het brandende doornbos gezien had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Raguël, Mozes schoonvader, komt bij hom, en geeft hem goeden raad.

Raguël, Mozes schoonvader, de gelukkigen uitslag van dit gevecht vernomen hebbende, kwam hem bezoeken om nevens hem God daarover te loven. (Exod. 18) Mozes, die met hem Sippora, zijn vrouw en haar kinderen ontving, was over deze komst zo verblijd, dat hij Gode een offerande offerde, en aan al het volk een gastmaal gaf, dicht bij het doornbos, hetwelk hij geheel in brand had gezien, zonder dat het door het vuur verteerd werd. Aäron en Raguël nevens die grote menigte zongen eendrachtiglijk op dit vreugdemaal lofzangen ter ere Gods, die zij als de veroorzaker van hun vrijheid en behoudenis dankten. Zij verzwegen ook Mozes lof niet, die zij hem naast God eiskenden schuldig te zijn voor zovele roemwaardige en gelukkige uitkomsten; en Raguël verbreide door lofzangen de roem, die het heer en Mozes, aan wiens beleid het zoveel verplicht was, verdiend hadden. Raguël bemerkte ‘s anderen daags met welk een menigte van zaken Mozes overkropt was, omdat allen zich bij hem vervoegden om hun geschillen te beslechten, vermits zij hem bekwamer daartoe oordeelden dan enig ander mens; en dat ze van zijn onzijdigheid en zijn liefde tot de gerechtigheid zo zeer overtuigd waren, dat zelfs degenen, wien de uitspraak tegenviel, zulks zonder morren verdroegen. Hij wilde er hem toen niet meer van spreken, uit vreze van de blijdschap des volks, dat ze door hun leidsman zelf gevonnisd werden, te storen. Maar nadat hij hem alleen gevonden had, raadde hij hem enige personen, op wie hij zich vertrouwen kon, te kiezen, om hen van zaken, die van geen groot belang waren, kennis te laten nemen; en zulke, waaraan de welvaart des volks hing, die door hem alleen onderschraagd kon worden, voor zichzelf te behouden. "Daarom, " vervolgde hij, "dewijl u niet onbekend is met hoedanige genade God u heeft willen begunstigen, en dat Hij zich van u bediend heeft om dit volk uit zovele gevaren te redden, zo laat aan anderen de taak over om geschillen tussen bijzondere personen te beslechten, en verledig u zelf ten enenmale om God te dienen, opdat Hij u nog bekwamer make om deze grote menigte in hun gewichtige en dringendste aangelegenheden bij te staan. Ik zou het ook geraden achten, dat gij al uw benden overzaagt, haar in hopen van tienduizend mannen verdeeldet, en aan ieder van die een overste gaaft; en dat die hopen weer verdeeld werden in regimenten van duizend, en van vijfhonderd mannen; deze in rotten van honderd, en van vijftig mannen; en deze rotten in troepen van dertig, van twintig, en van tien mannen, allen onder het bestier van bevelhebbers, die een naam dragen naar het getal diegenen, die onder hun opzicht staan. Belangende de rechters, die behoorde men uit de vroomste en deugdzaamste mannen te kiezen, om door hen de gewone geschillen te beslechten; en zo er enige zaken van meerder belang waren, die zou men voor de voornaamsten des volks kunnen brengen; en zo er enige mochten voorkomen, daar zij geen uitspraak over weten te doen, behoud de kennisneming daarvan voor u zelf. Door dit middel zal aan elk recht geschieden; niets zal u verhinderen om gestadiglijk Gods bijstand te verzoeken, en gij zult Hem meer en meer gunstig jegens uw heer maken." Mozes keurde deze raad van Raguël niet alleen goed, maar zei in een volle vergadering dat deze er de uitvinder van was, en gaf er hem al de roem van. Hij heeft hetzelve aldus in de heilige boeken verhaald; zo verre was hij er vandaan dat hij anderen de ere, die hun toekwam, zou hebben willen onthouden, en zo verre was zijn deugd boven de gewoonlijke misslagen der mensen verheven, gelijk wij er elders verscheidene blijken van zullen zien. Hij deed al het volk bijeenkomen, om hun bekend te maken dat hij met God op don berg zou gaan spreken, zeggende dat hij hoopte hun nieuwe getuigenissen van diens uitstekende goedheid jegens hen te brengen; en beval hun het leger zo na aan de berg neer te slaan als Zij konden, om alzo dier opperste Majesteit, aan wie Zij al hun geluk verschuldigd waren, te nader te wezen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

Mozes spreekt met God op de berg Sinaï, en brengt de volke de tien Geboden welke God hun ook uit zijn eigen mond deed verstaan. Mozes keert weer naar de berg, vanwaar hij de twee Tafelen der Wet terugbrengt, en de volke van Gods wege beveelt een Tabernakel te bouwen.

De berg Sinaï, die in hoogte al de andere van dat landschap overtreft, is aan alle kanten zo vol van steile rotsen, dat men hem niet alleen nauwelijks beklimmen, (Exod. 19) maar ook zonder daarvoor te ijzen niet wel aanzien kan. En dewijl het gemeen geloof is dat God daar woont, schijnt de plaats vreselijk en ontoegankelijk te zijn. Nadat Mozes derwaarts gegaan was, bleven de Hebreën niet in gebreke om volgens het ontvangen bevel met hun leger de voet des bergs te naderen, en zij waren allen vervuld met de verwachting van de gunsten, welke hij beloofd had voor hen van God te zullen verwerven. Terwijl zij dan zijn wederkomst verwachtende waren, onderhielden zij het bevel, dat hij hun gegeven had, om zich die gunsten waardig te maken; zij leefden in grote matigheid, onthielden zich drie dagen van hun vrouwen; kleedden zich even als deze en hun kinderen beter dan zij doorgaans deden, en brachten twee dagen in feesten en maaltijden door, doende tevens gestadige gebeden tot God, dat het Hem beliefde Mozes wel te ontvangen, en hun de gunsten, welke zij verhoopten, door hem te zenden. De derden dag ‘s morgens voor zonnenopgang zag men iets, dat men toen nog nooit gezien had: de hemel was ten enenmale klaar en helder, en men bespeurde een wolk, die het ganse leger der Israëlieten bedekte; een onstuimige wind verzeld van een zwaren regen veroorzaakte een groten storm; de bliksems volgden zo dicht daarop, dat zij niet alleen de ogen verblindden, maar de harten met schrik sloegen; en de donder, die met een zonderling geluid neerviel, gaf Gods tegenwoordigheid te kennen. Ik laat degenen, die dit lezen, daarover oordelen, zo als zij willen; maar ik heb mij verlicht geacht dit te verhalen, zo als ik het in de heilige boeken beschreven vind. Zulk een ongemeen onweer, en zulk een vreselijk geraas, gevoegd bij het gemeen geloof dat God die berg bewoonde, verbaasde de Hebreën zo geweldig, dat zij niet uit hun tenten durfden gaan. Zij geloofden dat God in zijnen toorn Mozes gedood had, en dat Hij met hen eveneens zou handelen; doch terwijl zij in die vreze waren, zagen zij Mozes, vervuld van majesteit en schitterende van heerlijkheid, aankomen. Zijn tegenwoordigheid deed hun droefheid verdwijnen, en hen beter hope scheppen; want zij verdreef niet alleen de vrees hunner gemoederen, maar ook verdween de wolk, die de lucht te voren verduisterde, zodat zij tot haar vorige helderheid wederkeerde. Deze grote Profeet, nadat hij al het volk had doen tezamen komen, om hen te onderrichten omtrent de bevelen, welke hij van God ontvangen had, koos een verhevene plaats, vanwaar ieder hem kon horen, en sprak tot hen in dezer voege: "God heeft zich niet vergenoegd met mij te ontvangen op zodanige wijze als aan zijn oneindige goedheid betaamt, maar Hij heeft uw leger ook met zijn tegenwoordigheid willen vereren, en ulieden door mijn bemiddeling de gelukkigste wijze van leven, die men bedenken kan, voorschrijven. ik bid ulieden dan om zijnentwille, en om de wonderbare werken, welke Hij uwenthalve gedaan heeft, dat gij met zulk een eerbiedigheid als gij Hem schuldig zijt, luistert naar hetgene Hij mij bevolen heeft te zeggen. Denkt niet dat het maar een mens is, die tot ulieden spreekt; maar laat uw gedachten liever gaan over de voordelen, die gij ontvangen zult door het onderhouden der geboden, welke ik u van Gods wege breng; en ontziet de majesteit van Hem, die niet versmaad heeft zich van mij te bedienen, om u zo groot een geluk te bezorgen. want het is niet Mozes, de zoon van Amram en Jochébed, die ulieden deze treffelijke geboden zal geven; maar het is de almachtige God, die, om u van de gevangenschap te bevrijden, de wateren des Nijls in bloed veranderde; die de hoogmoed der Egyptenaren heeft vernederd, door hen met verscheidene plagen te slaan; die ulieden een weg door de zee heeft gebaand; die uw honger door een spijze, uit de hemel neerdalende, heeft verzaad, en uw dorst door het water, dat Hij uit een rots deed komen, gelest. ‘t Is Hij, die Adam in het bezit stelde van alles,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

wat de aarde en de zee kan voortbrengen; die Noach in het midden van de wateren des zondvloeds heeft bewaard; die Abraham, onzen aartsvader, wanneer hij een vreemdeling en zwerver was, het land Kanaän gaf, die Isaäk deed geboren worden uit een vader en een moeder, die niet meer op een bekwamen ouderdom waren om kinderen te telen; die aan Jakob twaalf uitmuntende en voortreffelijke zonen gaf; die de regering van geheel Egypte in Jozefs handen stelde. En eindelijk: ‘t is Hij, die ulieden de gunst bewijst van u door mij zijn geboden te geven: welke, zo gij heden die godsdienstiglijk onderhoudt en stelt boven de liefde, die gij uw vrouwen en kinderen toedraagt, dan zal er niets aan uw geluk ontbreken. De aarde zal altoos vruchtbaar voor ulieden zijn, en de zee steeds stil en bedaard: gij zult rijk in kinderen wezen, en ontzaglijk voor uw vijanden. Ik zeg u dit met vaste verzekerdheid; want ik ben zo gelukkig geweest dat ik God gezien heb: ik heb zijn onsterfelijke stem gehoord, en gijlieden behoeft er niet aan te twijfelen dat Hij u bemint, en dat Hij zorg voor uw nakomelingen dragen zal."

113 Nadat dit vertoog geëindigd was, deed Mozes al het volk met hun vrouwen en kinderen aankomen, om zelf Gods stem te horen, en uit zijn eigen mond hun bevelen te verstaan, opdat het niet tot krenking van hun achtbaarheid mocht strekken, indien zij ze maar door de bediening eens mensen ontvingen. Daarop hoorden zij allen een stem uit de hemel, die zeer onderscheidenlijk tot hen sprak, en zij verstonden de geboden, welke Mozes hun sedert in de twee tafelen der Wet geschreven gaf. Het is mij niet geoorloofd de woorden zelf te herhalen maar de inhoud daarvan zal ik neerzetten:

1. Gebod. Dat er maar één God is, (Exod. 20) en dat Hij alleen aanbeden moet worden.

2. Dat men geen gelijkenis van enig dier aanbidden moet.

3. Dat men niet ijdelijk bij Gods naam moet zweren

4. Dat men de heiligheid en ruste van de zevenden dag door geen werk moet ontheilige.

5. Dat men zijnen vader en zijn moeder eren moet.

6. Dat men geen doodslag moet begaan.

7. Dat men geen overspel bedrijven moet.

8. Dat men niet moet stelen.

9. Dat men geen vals getuigenis spreken moet.

10. Dat men geen ding, hetwelk van een ander is, moet begeren.

Het volk, deze geboden uit Gods mond gehoord hebbende, gelijk Mozes tot hen gezegd had, ging met blijdschap heen. De volgende dagen kwamen zij dikwijls bij Mozes in zijn tent om hem te verzoeken dat hij hun wetten van Gods wege beschikken wilde om tot de regering van de Gemeentestaat te dienen. Hij beloofde hun zulks, en bracht het ook enigen tijd daarna tot stand, gelijk ik elders zal zeggen, hebbende Ik mij voorgenomen een bijzonder boek daarover te schrijven.

114 Enige te daarna keerde Mozes weer naar de berg, (Exod. 24) en klom er op ten aanzien van al het volk. Hij bleef aldaar veertig dagen; en dit vertoeven bracht hen in grote

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

bekommering, waarvan de vreze, dat hem enig kwaad mocht wedervaren zijn, de voornaamste oorzaak was. Elk sprak er onderscheidenlijk van: die hem niet beminden zeiden dat het wild gedierte hem verslonden had; anderen beeldden zich in dat God hem tot zich had genomen; en de wijsten dobberden tussen beide meningen, vindende in de een een ongeluk dat allen mensen kan overkomen, en vertroostende zich bij de gedachte aan de andere, omdat die hun meer overeenkomende met Mozes deugd scheen te zijn. Maar dewijl zij geloofden dat ze nooit weer zodanig een hoofd en zulken machtigen beschermer zouden kunnen vinden, zo was hun droefheid uitermate, omdat zij geen hope hadden, die deze verzachtte. En zij durfden hun leger niet opbreken, vermits Mozes hun bevolen had daar ter plaatse te wachten. Hij kwam eindelijk weer na verloop van veertig dagen, zonder dat hij al die tijd door enig menselijk voedsel was onderhouden; en zijn tegenwoordigheid vervulde al het volk met blijdschap. Hij verzekerde hen van de zorg, die God steeds voor hen dragen zou; onderrichtte hen van hetgeen de Here hem bevolen had hun te doen weten, hopende de manier, volgens welke zij zich gedragen moesten, om in een volkomen geluk te leven. Hij zei tot hen dat zij een Tabernakel moesten maken, in welke God soms zou nederdalen, en dat zij die met zich voeren zouden, om niet genoodzaakt te zijn Hem altoos op de berg Sinaï raad te vragen; omdat als Hij die Tabernakel met zijn tegenwoordigheid vervulde, Hij aldaar op hun gebeden zou kunnen acht geven, en die ontvangen. Hij gaf hun ook te verstaan, volgens hetgene God zelf hem getoond had, hoedanig de Tabernakel, die als een draagbare Tempel was, gebouwd moest zijn, en hij vermaande hun geen tijd te verliezen om daaraan te arbeiden. Vervolgens bood hij hun twee Tafelen aan, in welke God met zijn eigen hand de tien Geboden, waarvan hierboven gesproken is, gegraveerd had, staande vijf daarvan op elke tafel.

115 Deze rede, gevoegd bij hun blijdschap over Mozes wederkomst, (Exod. 35) maakte hen allen zo verheugd, dat ieder zich spoedde om tot het bouwen des Tabernakels iets toe te brengen; leverende tot die einde goud, zilver, koper, onverderfelijk hout, geitehaar, schaapsvellen, waarvan sommige wit en andere blauw, purper, of scharlakenrood waren, bovendien wol van dezelfde kleuren, en zeer fijn vlas. Ook gaven zij kostelijke gesteenten, die men in goud zet, en waarmee men zich oppronkt, benevens een menigte van voortreffelijke reukwerken. Nadat elk dus om strijd had aangebracht al wat hij geven kon, ja sommigen meer dan zij missen konden, nam Mozes volgens Gods bevel enige personen, die zo bekwaam waren om aan dat werk te arbeiden, dat indien de keur daarvan aan het volk gestaan had, zij de ogen op geen behendiger mannen zouden hebben kunnen werpen. (Exod. 36) Wij vinden hun namen nog in de heilige Schrift, te weten: Bezaleël uit de stam van Juda, zoon van Uri, zoon van Mirjam, Mozes zuster, en Aholiab, zoon van Isamach uit de stam van Dan. Het volk betoonde zulk een ijver tot dit werk, en bood zijnen arbeid en goederen zo blijdelijk daartoe aan, dat Mozes genoodzaakt was, zelfs op het aanraden diegenen die er het bestier van hadden, met trompettengeschal af te kondigen dat men niet langer behoefde iets aan te brengen, omdat er niet meer van node was. Men begon derhalve aan het werk te gaan, volgens de schets en het toonbeeld dat God zelf daarvan aan Mozes gegeven had, die ook een opgave had van het getal der heilige vaten, welke in de Tabernakel ten dienste der offeranden moesten gebruikt worden. Gelijk nu de mannen hun mildheid in dit geval betoonden, zo lieten de vrouwen de haar niet minder blijken in hetgeen zij gaven voor het gewaad der priesteren, en voor de nodige sieraden om Gods lof met pracht en praal te verbreiden

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Alles aldus bereid, en de gouden, zilveren en koperen vaten, de verscheidene sieraden, en de priesterlijke kleding voltooid zijnde, deed Mozes, na alvorens bekend gemaakt te hebben dat men die dag vieren zou, en dat ieder naar zijn vermogen Gode een offerande zou offeren, de Tabernakel in dezer voege samenstellen. Eerstelijk ordineerde hij de Voorhof, in het midden van welke de Tabernakel zou opgericht worden, en maakte die van honderd ellebogen in de lengte, en vijftig in de breedte. Ter wederzijde waren twintig koperen zuilen in de lengte, en tien aan het achterste einde in de breedte, zijnde elk vijf elleboogslengten hoog; aan ieder derzelve waren ringen; haar kapitelen waren van zilver; de voetstallen, die van verguld koper waren, hadden van onderen spitse koperen punten als die van pieken, om diep in de grond te kunnen gestoken worden. Aan de ringen werden snoeren gehecht, welke, aan het opperste van koperen nagels van een el lang, die in de grond gestoken waren, vastgehecht, iedere zuil stevig deden staan, en de Tabernakel tegen het geweld der winden sterkten. Een groot behangsel van fijn linnen rondom van de kapitelen tot aan de voetstallen gespannen, omsloot geheel de omvang dier drie zijden als een wand. Dusdanig waren de twee zijden en het achtereinde. Belangende het voorste einde dat als de gevel van deze omtrek was, het was van vijftig ellebogen, en het had een opening van twintig, om tot een ingang te dienen. Ter wederzijde van die opening was een dubbele zuil van gepolijst zilver, uitgenomen de voet, die van koper was; die zuil was binnen de omtrek geplaatst naast drie andere zuilen, die ter wederzijde op een rechte lijn en een evenmatigen afstand stonden, om een portaal van vijf ellebogen diep te maken, hetwelk desgelijks gelijk het overige met een fijn linnen behangsel omspannen was. Een voorhangsel van twintig ellebogen lang, en vijf hoog, hing voor de ingang, en besloot denzelven. Het was geweven van fijn linnen, scharlaken, purper en hemelsblauw garen, en versierd met verscheidene gedaanten, maar met geen van enig dier. Binnen de omgang was een groot vat van koper op een voet van hetzelfde metaal, waaruit de priesters water namen om hun handen te wassen, en hun voeten mee te besprengen. Dus was de gehele toestel van buiten. Mozes deed de Tabernakel in het midden oprichten, en stelde de ingang naar Het oosten, opdat de opgaande zon hem met haar eerste stralen beschijnen zou; hij was dertig ellebogen lang, en tien (Twaalf, volgens anderen; maar ten onrechte, alzo ‘t dan niet wel uit zou komen) breed; de een zijde was naar het zuiden, de andere naar het noorden, en het achtereinde naar het westen gekeerd; zijn hoogte kwam met de breedte overeen. Iedere zijde bestond uit twintig planken, overeind staande, elk anderhalve elleboog breed, en vier vingeren dik; zij waren alle met gouden platen zowel van binnen als van buiten bekleed. Aan iedere plank waren twee pinnen of duvels, om dus in twee bazimenten of voeten, van zilver daar toe gemaakt, gezet te kunnen worden. De zijde naar het westen, welke het achtereinde des Tabernakels was, bestond uit zes planken, van binnen en van buiten met gouden platen bekleed, en zo dicht tezamen gevoegd dat het maar een stuk scheen. Men ziet uit het getal der stukken, die de zijden besloegen, dat ze gezamenlijk de lengte van dertig ellebogen uitmaakten, want daar waren er twintig, en elk was anderhalve elleboog breed en vier vingeren dik, recht tegenover elkaar staande; maar hopende het achtereinde des Tabernakels, de zes stukken, van welke gesproken is, kwamen maar op negen ellebogen uit, dus voegde men er ter wederzijde op de hoeken een bij van een halve el breed, doch van dezelfde hoogte als de andere. In het midden van ieder dier stukken was een vergulde bout met een oog van goud gemaakt, en al die bouten waren op een rechte lijn geplaatst, zodat al de ogen recht op malkanderen zagen en alle buiten uitstaken; voorts waren er vergulde roeden of richels, ieder vijf ellebogen lang, die door de ogen gingen, al die planken tezamen voegden, en kunstiglijk met moerschroeven op malkander pasten. Hopende het achtereinde van het gebouw, dat werd stevig gemaakt door een richel, die even als de andere door zo vele ringen heenging als er stukken hout waren; de einden van die richel waren inwaarts

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gekeept, op dat die, welke de zijden stevig hielden, en wier einden op de hoeken van het gebouw uitkwamen en uitstaken als mannetjesschroeven, in deze wijfjes- of moerschroeven zouden inschroeven en sluiten; dus hielden ze de Tabernakel van alle kanten zo vast, dat hij door het geweld der winden niet kon verwrikt worden. De lengte des Tabernakels van binnen was in drie delen, ieder tien ellebogen lang, afgeschut; en voor het achterste vertrek stonden vier zuilen van dezelfde stof en fatsoen als de andere, met even diergelijke voetstallen als degenen, waarvan reeds gesproken is, staande op een gelijken afstand van malkanderen. De priesters mochten overal in de Tabernakel komen, uitgenomen in het vertrek, dat door de vier zuilen afgeschoten was, want dat was voor hen een ontoegankelijke plaats, waar zij niet mochten binnentreden. Deze verdeling des Tabernakels in drieën was een afschaduwing van de wereld; want het binnenste vertrek was als de Hemel alwaar God woont, En de andere, die voor de priesteren alleen openstonden, verbeeldden de zee en de aarde. Aan de ingang stonden vijf gouden zuilen op koperen voeten, en men spande over de Tabernakel dekkleden van purper, hemelsblauw, scharlaken en fijn getwijnd linnen. het eerste dezer tapijten was van tien ellebogen in het vierkant, en bedekte de zuilen, die deze heilige plaats van het overige afscheidden, om alzo de mensen het gezicht daarvan te benemen. Deze ganse Tempel had wel de naam van heilig, maar het ruim, dat tussen de vier zuilen besloten was, werd het HEILIGE DER HEILIGEN genoemd. (Exod. 36) Op het reeds gemelde kleed waren allerlei bloemen, en andere sieraden, maar geen gedierte afgebeeld. Het tweede was het eerste, zo in fatsoen als in grootte, maaksel, en kleuren gelijk; boven met haken vastgemaakt zijnde, daalde het neer, en bedekte de vijf zuilen, alwaar de ingang voor de priesters was, ten halve. Boven dit kleed was een ander met ringen, door welke een snoer ging, om het te kunnen openschuiven, voornamelijk op feestdagen, opdat het volk het eerste tapijt, hetwelk vol van verscheidene afbeeldsels was, zou mogen zien. Op de andere dagen, en voornamelijk als het geen mooi weer was, lag het tweede kleed, hetwelk van een stof was, die de regen weerstaan kon, over het andere heen om het te bewaren. Men heeft sedert het bouwen van de Tempel steeds onderhouden zodanig voorhangsel voor de ingang te hangen. Behalve dit waren er nog tien tapijten, ieder achtentwintig ellebogen lang, en vier breed; zijnde met gouden moerschroeven zo net aan een gehecht, dat het scheen alsof het maar één stuk was; hetwelk, over de Tabernakel gelegd, het opperste, en al de zijden tot op ééne el na van de grond, bedekte. Daar waren nog elf andere stukken van dezelfde breedte, maar langer, hebbende ieder de lengte van dertig ellebogen; deze waren van haar zo kunstig geweven als de andere van wol, en werden van buiten over de andere tapijten, die het binnenste versierden, heen gespannen; en boven aan malkanderen gehecht zijnde, hingen zij tot op de grond, en vormden zo een soort van paviljoenen; aoch het elfde dezer stukken diende om de ingang te bedekken. Dit ganse toestel was met geitevellen bedekt om het voor de regen en de grote hitte der zon te beschutten; en als men het van verre zag, kon men het niet zonder verwondering aanschouwen, omdat de glans van zo vele verscheidene verwen zo afstak, dat men zich verbeeldde de hemel te zien. Voor het overige, de haar klederen en de tezaam genaaide vellendeksels strekten, gelijk het tapijt aan de ingang, tot afwering van de hitte en de regen. Aldus was de inrichting van de Tabernakel.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Beschrijving van de Ark, die in de Tabernakel was.

De Tabernakel aldus opgericht zijnde, maakte men ook een Ark, (Exod. 37) die Gode toegewijd was: zij was van zeer duurzaam hout, hetwelk de Hebreën Aroona noemen, en vijf spannen lang, drie hoog en even breed, zijnde van binnen en buiten geheel met gouden platen bekleed, zodat er geen hout aan te zien was. Het deksel was er zo hecht en net met gouden pinnen (Krammen; ook hengsels volgens anderen) aan vastgemaakt, dat het scheen alsof het maar één stuk was. Aan de twee grootste zijden waren grote gouden ringen, die dwars door het hout heengingen, en waardoor vergulde handbomen gestoken werden, om de Ark te dragen als het nodig was; want men gebruikte geen lastdieren daartoe, maar de Levieten en priesters zelf droegen ze op hun schouderen. Boven op het deksel waren twee gevleugelde beeltenissen (door de Hebreën Cherubin genoemd), hoedanige nooit van mensen gezien waren; doch Mozes had ze gemaakt naar die beeltenissen, welke hij voor Gods troon zag. In deze Ark leide hij de twee Tafelen, waarop de tien geboden stonden, van welke iedere tafel vijf behelsde, te weten op elke kolom twee en een halve: en hij plaatste de Ark in het Heiligdom.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

Beschrijving van de gouden Tafel, de Kandelaar, en de Altaren die in de Tabernakel stonden.

Mozes stelde ook in de Tabernakel een tafel, niet ongelijk aan die van Delfos; zijnde twee ellebogen lang, één breed, en drie spannen hoog; de voeten, die haar onderschraagden, waren van boven tot op de helft vierkant, maar van daar tot beneden gelijk die der Dorische rustbanken. De tafel had een rand van vier vingeren breed; haar zijden waren uitgehold, en met een sierlijke lijst, die boven en onder uitstak, omvangen. Aan ieder dier voeten waren zo vele ringen, die opwaarts naar het blad van de tafel stonden, en aan hetzelve vastgehecht waren, waarin handbomen, van vast hout gemaakt, staken, die men er gemakkelijk konde uitnemen, alzo die ringen niet eenvoudig rond toeliepen, maar met het een einde in het opperste van de tafel, en met het andere in de voet kwamen, en dicht bij de tafel aan het boveneinde komende, een toelopenden ronden ring maakten, waar men de handbomen doorheen stak. Met deze handbomen werd de tafel over de weg gedragen. Die stelde haar doorgaans in de Tabernakel aan de noordzijde, dicht bij het heiligdom, en men zette twaalf ongehevelde broden daarop, ter wederzijde zes op een stapel, zijnde van zuivere meelbloem gemaakt; voor ieder van die broden waren nodig twee gomers, hetwelk een Hebreeuwse maat was, houdende zeven Attische kotilas. Boven op die broden werden twee gouden schalen met wierook gezet. Alle zeven dagen, op de dag, die wij de Sabbath noemen, nam men die twaalf broden af, en stelde andere in hun plaats. De reden, waarom wij iederen zevenden dag Sabbath noemen, zal ik elders zeggen. Tegenover die tafel, aan de zuidzijde, stond een gouden kandelaar, niet dicht, maar hol van binnen, wegende honderd minas; dit gewicht noemen de Hebreën Kinchares, de Grieken zouden het een talent noemen. Deze kandelaar was versierd met ronde knopjes, lelies, granaatappelen en schaaltjes ten getale van zeventig, die van de middelstam af opgingen tot boven aan de zeven takken, waaruit hij bestond, en welker getal dat der zeven planeten evenaarde. Deze zeven armen stonden tegenover malkanderen, en boven op elken arm was een lamp, naar het getal der planeten, alle welke lampen naar het oosten en zuiden zagen; de kandelaar schuins gezet zijnde. Tussen de tafel en de kandelaar, die overdwars stond, (Exod. 30) was een Altaar, op hetwelk men Gode reukwerk offerde. (Exod. 38) Dit altaar, dat een elleboog in het vierkant, en twee ellebogen hoog was, was van zeer duurzaam hout, en met dikke gouden platen bekleed; bovenop was er een gouden komfoor, hebbende aan alle kanten gouden kroontjes, door welke hetzelve rondom omringd werd. Voorts waren er grote ringen aan het Altaar, door welke stokken staken, om alzo door de priesters te kunnen gedragen worden. Aan de ingang des Tabernakels stond een ander Altaar, dat met koper overtrokken, vijf ellebogen in het vierkant, drie hoog en evenzo met goud versierd. In plaats dat op het ander een komfoor was, lag op dit een rooster als een net, en komsgewijze uitgehold, door hetwelk de kolen en de as neervielen, omdat er geen voetstal onder was. Bij dit altaar lagen trechters, schalen, reukvaten, bekers, en andere nodige gereedschappen tot de godsdienst, zijnde alle van louter goud; maar al het overig offergereedschap was van koper. Dus was de Tabernakel en zijn inrichting.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Van de kleding en sieraden der gewone Priesteren, en van die des Hogepriesters.

Nu staat ons te spreken van de kleding zowel van die der gewone priesteren, welke de Hebreën Chaneas noemen als van die des Hogepriesters, die Anarabachen, hetgeen zoveel als Opperpriester betekent, van hen geheten wordt. Wij zullen met de gewone priesters een begin maken. Hij, die de dienst zou waarnemen, moest volgens de wet zuiver en kuis zijn, en bekleed met een gewaad genoemd Manachaz, dat is, dichtsluitende, zijnde een soort van onderbroek van getwijnd garen, die men om de lendenen toebond: daarover trok hij een rok van dubbel fijn lijnwaad, welke men Chetomene noemde, Omdat het vlas bij ons Cheton heet: deze hing neer tot aan de enkels, sloot dicht om het lijf, en had ook nauwe mouwen om de armen te bedekken; men gordde hem om de borst, een weinig onder de oksels met een gordel van vier vingeren breed, die zo los geweven was, dat hij naar een slangenhuid geleek; dit kleed was met verscheidene bloemen van scharlaken, purper, hemelsblauw en fijn linnen bestikt. De gordel ging tweemaal om het lijf, van boven van de borst af aan, en was van voren geknoopt, hangende de einden neer tot op de voeten, om de priester te eerwaardiger voor het volk te maken als hij niet offerde: maar als hij offerden slingerde hij de gordel over de linkerschouder, om zijnen dienst onbelemmerder te kunnen verrichten. Mozes noemde die gordel Abaneth, en wij noemen hem hedendaags Emian, hetwelk een naam is, die wij van de Babyloniërs ontleend hebben. Deze rok was zonder plooien, en had om de hals een grote opening, die voor en achter toegestrikt werd: men noemde die Massabazan. Hij droeg een zekere muts, die weinig meer dan het halve hoofd bedekte, en welke men nu nog Masnaampthes noemt; zij gelijkt veel op een wrongkroon, en is van linnen gemaakt, maar zeer dik wegens de vele windsels: men zette daarover een kap van heel fijn linnen, die het ganse hoofd bedekte, en tot op het voorhoofd kwam, verbergende de naden en windsels der wrong: men maakte ze heel zorgvuldig vast, opdat ze onder het offeren niet kwam af te vallen. Dusdanig was de kleding der gewone priesteren. Belangende nu de Hogepriester, die was boven hetgene ik alhier verhaald heb, nog bekleed met een hemelsblauwen rok, die hem tot op de enkels hing, en Meeir genoemd werd: deze werd met dergelijken gordel als van de anderen, behalve dat hij met goud doorvlochten was, gegord. Het onderste van de rok was bezet met franjes, met gouden granaatappeltjes en klokjes overhands versierd. Deze rok uit één stuk en zonder naad zijnde, was niet geheel open, maar alleen achter van boven tot beneden de schouders, en van voren tot halfwege de borst, zijnde tot sieraad van de opening een boordsel daaraan gezet, gelijk mede aan de splitten van de mouwen. Boven over de rok kwam nog een derde gewaad, genaamd Efod, gelijkende enigszins naar de Grieksen schoudermantel, en aldus gemaakt: het was van een elleboogs lengte, met mouwen voorzien, en van fatsoen als een gekort rokje: dit gewaad was met verscheidene kleuren doorweven, en met goud bestikt, hebbende op het midden van de borst een opening van vier vingeren breed in het vierkant. Deze opening was bedekt met een stuk stof gelijk dat van de Efod, Essen genoemd, dat is in het Grieks Logion, betekenende een orakel of godlijk antwoord. Deze lap, die een span breed was, werd met gouden ringetjes, die met een hemelblauwen band, gaande door die ringetjes, te samen gestikt werden, aan de gouden ringetjes van de rok vastgehecht; en opdat er geen opening tussen die ringetjes zou gezien worden, was de naad door een hemelsblauw lint bedekt. Deze Opperpriester had op ieder zijner schouderen een sardonyx in goud gezet; en die twee gesteenten strekten tot haken om de Efod te sluiten: op deze twee stenen waren de namen van Jakobs twaalf zonen in het Hebreeuws gesneden, te weten op die van de rechterschouder de zes oudsten, en op die van de linker de zes jongsten. Op deze borstlap waren twaalf edele gesteenten, van een onwaardeerbaren prijs, zijnde in vier rijen geplaatst, te weten drie op een rij, en door kleine gouden kroontjes gescheiden, opdat zij niet

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zouden uitvallen. Op de eerste rij stonden een sardonyx, topaz, en smaragd; op de tweede een robijn, jaspis, en saffier; op de derde een hyacint, amathist, en agaat; en op de vierde een chrijsolyt, onyx, en beril. Op ieder dezer stenen was de naam gesneden van éénen der zonen Jakobs, welke wij als de hoofden onzer stammen aanmerken; en deze namen stonden volgens de orde hunner geboorte. Dewijl nu de gezegde gouden ringetjes al te zwak waren, om het gewicht dezer gesteenten te kunnen dragen, zo waren er twee andere ringen, die sterker waren, aan de rand des borstlaps dicht bij de hals gehecht, en door deze gingen twee gouden kettinkjes, die aan de einden der schouderen uitkwamen en aldaar vastgestrikt werden. De boveneinden dezer kettinkjes, die tot achter op de rug reikten, werden aan een ring vastgemaakt, die achter aan het boordsel van de Efod was; en daardoor werd de lap voornamelijk voor afvallen behoed. Een riem van verscheidene kleuren, en met goud doorvlochten, was aan die borstlap vastgenaaid, en werd rondom deze toegestrikt, hangende de einden daarvan nederwaarts: voorts waren al de franjes heel net aan haar uiterste einden in gouden nestelingen of pijpjes rondom (om niet uit te rafelen) gevat.

De hoed des Hogepriesters geleek enigszins op de muts der gewone priesteren, maar was met nog een andere soort van muts van een hemelsblauwe kleur bedekt. Voorts was het hoofd van de Hogepriester omgeven met een gouden kroon, die met drie randen gewerkt en bezet was met zekere knopjes, gelijk men aan de plant ziet, welke de Hebreën Dacchar, en de Grieken Hijosciamos noemen, en nu gemeenlijk bilzenkruid geheten wordt. En bijaldien iemand het niet mocht kennen, omdat hij er nooit van gehoord had, zal ik het alhier beschrijven: Dit gewas groeit doorgaans omtrent drie mannen hoog; de wortel gelijkt wel naar een raap, en de bladeren naar raket: het heeft een velletje, hetwelk afvalt als de vrucht rijp is: uit zijn takjes komen knoppen voort ter grootte als het lid des kleinen vingers, en gelijkende enigszins naar een kelkje. Ik zal tot beter verstand diegenen, die dit gewas niet kennen, nog daar bijvoegen, dat het van onderen is als een half klootje, hetwelk naar boven smaller wordende, zich daarna weer uitbreidt, en als een bekkentje maakt, gelijkende naar het hart van een doorgesneden granaatappel, boven op hetwelk een rond dekseltje is, zo net gemaakt gelijk als of men het rond gedraaid had, zijnde gekarteld gelijk het binnenste der granaatappelen. En boven op het dekseltje dezer knopjes groeit de vrucht, welke gelijkt naar het graan van het kruid Sideritis, en welks bloem is als die van maankop. Deze gekroonde hoed of muts bedekte het achterhoofd en de twee slapen; doch de kroontjes raakten het voorhoofd niet, maar dit werd omringd door een brede strook van goud, op welke Gods naam met gewijde letteren geschreven stond.

Dusdanig was het gewaad des Opperpriesters: en ik kan mij niet genoeg verwonderen over de onbillijkheid diegenen, die ons haten, en als goddelozen uitkrijten, omdat wij de Godheden, welke zij aanbidden, verachten; want indien zij op het gebouw des Tabernakels, de priesterlijke kleding, en de vaten, waarvan men zich bedient, om Gode te offeren, eens nauwkeuriglijk willen letten, dan zullen zij bevinden dat onze Wetgever een goddelijk man was, en dat men ons valselijk beschuldigt; nademaal uit al die dingen, welke ik beschreven heb, gemakkelijk te zien is, dat zij enigszins de ganse wereld betekenen. Want van de drie afdelingen des Tabernakels verbeeldden de twee, waarin de priesters mochten ingaan als in een ongewijde plaats, de aarde en de zee, die voor alle mensen openstaan, en het derde vertrek, hetwelk ontoegankelijk voor hen is, is als een hemel, voor God alleen bewaard, omdat de Hemel zijn woonplaats is. De twaalf toonbroden betekenen de twaalf maanden des jaars. De kandelaar, uit zeventig stukken bestaande, verbeeldt de zeventig zetels of krachten der planeten, en de zeven lampen stellen die zeven planeten voor. De tapijten, van vierderlei kleuren geweven, betekenen de vier hoofdstoffen; want het linnen heeft betrekking, op de aarde, uit welke het vlas voorkomt; het purper verbeeldt de zee, omdat het geverfd wordt met

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

het bloed van zekeren vis; het hemelsblauw is een teken van de lucht; en het scharlaken stelt het vuur voor. De rok van de Opperpriester betekent ook de aarde; het hemelsblauw, dat naar het azuur trekt, verbeeldt de hemel; de granaatappelen de bliksem, en het geklank der klokjes de donder. De Efod van vier kleuren geweven is desgelijks een afbeeldsel der ganse natuur; en ik acht dat het goud daarbij gevoegd is om het licht te verbeelden. De borstlap, die in het midden is, verbeeldt de aarde, die het middelpunt der wereld is: en de riem, die hem omringt, heeft betrekking op de zee, die rondom de aarde loopt. De twee sardonyxen, die tot haken dienen, betekenen de zon en de maan; en de twaalf andere kostelijke stenen slaan op de maanden, of de twaalf hemeltekenen van de Zodiak. De priesterlijke hoed beeldt de hemel af, als zijnde van een hemelsblauwe kleur, en zou zonder dat niet waardig zijn dat er Gods naam op geschreven stond. En de drie dubbele kroon verbeeldt door haar glans zijn heerlijkheid en opperste Majesteit. In dezer voege heb ik geacht dat men al die dingen behoort te verklaren, ten einde zo hier als elders geen gelegenheid mocht verloren gaan, om de grote wijsheid van onzen uitmuntenden Wetgever te tonen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 9

God stelt Aäron aan tot Hogepriester.

Nadat alles aldus beschikt, en er niets overig was, dan de Tabernakel in te wijden, verscheen God aan Mozes, en beval hem Aäron, (Exod. 28, 29, 30, 40) zijnen broeder, tot Opperpriester aan te stellen, omdat hij waardiger tot dat ambt was dan iemand anders. Mozes deed het volk bijeenkomen, en herinnerde aan hetzelve Aärons deugden, en zijn liefde tot de algemenen welstand, die hem menigmaal zijn leven daarvoor had doen wagen. Elk keurde dit voornemen goed, en toonde zich verheugd over die keuze. Daarop ving Mozes aan aldus te spreken: "Gij ziet, mannen, dat al de werken, welke God ons aanbevolen heeft, volgens zijnen eis en ons vermogen voltooid zijn. Gelijk gijlieden nu weet dat Hij deze Tabernakel met zijn tegenwoordigheid wil eren, en dat er voor alle dingen tot Hogepriester zodanig een moet aangesteld worden, die het bekwaamst is om zich wel in dat ambt te kwijten, opdat hij zorg drage voor alles, wat de dienst Gods betreft, en dat hij uw begeerten en gebeden aan Hem voordrage, zo beken ik dat indien de keuze aan mij gestaan hadde, ik naar die ere zou hebben gestaan; zo omdat alle mensen natuurlijk geneigd zijn zulks te begeren, als ter oorzake, dat ulieden niet onbekend is, wat moeite ik voor het gemene belang uitgestaan heb. Maar God zelf, die al van overlang Aäron, als de rechtvaardigsten onder ulieden, en de waardigsten om geëerd te worden, tot die heiligen dienst beschikt had, heeft hem zijn stem gegeven, en ter zijner gunste uitspraak gedaan. Derhalve zal Aäron voortaan uw gebeden en wensen aan Hem opofferen; en de Here zal ze te gunstiger aanhoren, omdat Hij ulieden niet alleen bemint, maar dat ze Hem aangehouden worden door degenen, die Hij verkoren heeft om uw voorspraak bij Hem te wezen.

121 Deze rede was de volke zeer aangenaam; en zij allen keurden door hun toestemming de verkiezing, welke God gedaan had, voor goed; want buiten twijfel was Aäron de persoon, die voornamelijk tot die grote waardigheid behoorde verheven te worden, zo wegens zijn afkomst, en de uitmuntende deugd van zijnen broeder Mozes. Hij had toen vier zonen, Nadab, Abihu, Eleazar en Ithamar.

122 Mozes beval dat men het overige, hetwelk tot het bouwen des Tabernakels gegeven was, zou gebruiken om datgene er van te maken, hetwelk tot het bedekken daarvan nog nodig was, alsmede tot het bedekken van de gouden kandelaar, het gouden altaar des reukoffers en andere vaten; opdat wanneer men die over het veld droege, zij door de regen, of het stof, of enige andere invloeden der lucht, niet mochten bedorven worden. Thans deed hij het volk samenkomen, en beval hun dat elk hoofd voor hoofd nog een halven sikkel zou geven, zijnde een Hebreeuwse munt, die omtrent vier Attische drachmen bedraagt. Zij kwamen dit bevel aanstonds na, en men bevond dat er zeshonderd vijftigduizend vijfhonderd vijftig mannen waren, die deze uitgave deden, zijnde allen vrije personen, en van twintig tot vijftig jaren oud. Dit geld werd daarop ten dienste des Tabernakels gebruikt

123 Alstoen zuiverde Mozes de Tabernakel en de priesters op deze wijze: hij nam het gewicht van vijf honderd sikkelen uitgelezene mirrhe, even veel lisch, en half zoveel kaneel en balsem: dit deed hij tezamen stampen in een hin van olijfolie, zijnde een maat, die twee Attische koës houdt, en daarvan maakte hij een zeer welriekenden balsem, waarmee hij de Tabernakel en de priesters zalfde, en hen alzo reinigde. Daarna offerde hij op het gouden altaar een grote menigte van voortreffelijk reukwerk, van hetwelk ik, om de lezer niet verdrietig te vallen, geen bijzonder verhaal zal doen. Sedert bleef men nooit in gebreke tweemaal ‘s daags, te weten voor de opgang der zonne en als zij onderging reukoffers te

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

branden. Men bewaarde ook gezuiverde olie om er de lampen van de gouden kandelaar mede te voorzien, van welke drie over dag brandden, en de andere ‘s avonds aangestoken werden. Bezaleël en Ahóliab brachten zeven maanden door met het maken van de werken, waarvan ik gesproken heb, en dus liep het eerste jaar sedert de uittocht uit Egypte ten einde. Deze twee werklieden, doch inzonderheid Bazaleël, waren ongemeen kunstig, en bedachten uit zich zelf vele dingen.

124 Met de beginne des volgenden Jaars, (Exod. 40) in de maand, welke de Hebreën Nisan, en de Macedoniërs Xantikus noemen, met de nieuwe maan, werd de Tabernakel, en al de vaten, die er in waren, gewijd. God deed toen zien dat het niet te vergeefs was dat zijn volk aan zulk een heerlijk werk gearbeid had; want om te tonen, hoe aangenaam het Hem was, wilde Hij daarin wonen, en het met zijn tegenwoordigheid eren: hetwelk in dezer voege geschiedde. Terwijl de hemel overal helder en klaar was, zag men een wolk alleen boven de Tabernakel verschijnen, niet zo dik als de winterwolken gemeenlijk zijn, maar echter dik genoeg om er niet te kunnen doorzien; en daar viel een kleine dauw, die te kennen gaf aan degenen, die geloof hadden, dat God hun gebeden verhoorde, en die door zijn tegenwoordigheid begunstigde.

125 Nadat Mozes al de werklieden, ieder naar zijn verdiensten beloond had, offerde hij offeranden aan de ingang des Tabernakels, gelijk God hem bevolen had, te weten een stier, een ram, en een bok voor de zonden. Wanneer ik van de offeranden spreek, zal ik zeggen hoe die plechtigheden toegingen, en zal alsdan verhalen, welke slachtoffers, die ten brandoffer geofferd werden, men geheellijk verbrandde, en van welke het volgens de wet ook toegelaten was te eten.

126 Mozes besprengde met het bloed der geofferde beesten de klederen van Aäron en zijn zonen, en zuiverde ze met fonteinwater en de balsem, (Lev. 8) van welke ik gesproken heb, opdat zij priesters des Heren zouden worden, en hij deed zulks zeven dagen achtereen. Hij heiligde ook de Tabernakel en al de vaten met die balsem en het bloed der stieren, rammen en bokken, waarvan er dagelijks één van elke soort gedood werd. Vervolgens beval hij de achtsten dag te vieren (Lev. 9) en gebood dat elk naar zijn vermogen offeren zou. Zij gehoorzaamden met blijdschap, en offerden elk om strijd, slachtoffers, welke niet zodra op het altaar gelegd waren, of een vuur, dat in de tegenwoordigheid des volks als een bliksem daaruit voortkwam, verteerde deze.

127 Kort hierop leed Aäron het grootste hartzeer, dat een vader zou kunnen overkomen; maar dewijl hij een verhevene ziel had, en oordeelde dat het Gode beliefd had zulks toe te laten, droeg hij het grootmoediglijk. Te weten, Nadab en Abihu, zijn twee oudste zonen andere slachtoffers geofferd hebbende dan die, (Lev. 10) welke Mozes hun bevolen had te offeren, schoot de vlam met zulk een geweld op hen, dat ze hun ganse borst en aangezicht zo deerlijk brandden, dat zij er van stierven zonder dat men hen redden kon. Mozes beval hun vader en broederen de lijken buiten het leger te brengen om ze aldaar eerlijk te begraven. En hoewel al het volk deze schielijken en onverwachten dood beweende, echter verbood hij het daarover rouw te dragen, ten einde zij deden blijken dat zij met de waardigheid des priesterambts bekleed zijnde, Gods ere meer ter harte namen, dan hun bijzonder verdriet.

128 Deze heilige en voortreffelijke Wetgever weigerde al de ere, welke het volk hem wilde aandoen, om zich alleen ten dienste Gods te verledigen. Hij ging nu niet meer op de berg Sinaï om Hem raad te vragen, maar trad in de Tabernakel, om door de Here onderricht te worden van alles, wat hem te doen stond: en hij behield steeds uit zedigheid hetzelfde

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gewaad, en gedroeg zich zodanig in het overige, dat hij als een onbeambt persoon leefde, zonde van anderen onderscheiden te zijn dan door de zorg, welke hij voor het volk droeg. Hij gaf hun in geschrifte wetten en regelen, die zij onderhouden moesten om in eendracht en vrede te leven, en zich Gode aangenaam te maken. Maar hij deed in dat alles niets dan volgens de bevelen, welke hij van Hem ontvangen had.

129 Ik zal van deze wetten op haar plaats spreken; maar ik moet hier nog iets bijvoegen; dat ik overgeslagen heb bij de beschrijving van de kleding des Hogepriesters, namelijk dat God, om te beletten dat degenen, die dit heilige en heerlijke gewaad droegen, andere mensen onder de dekmantel van de gave der profetie zouden verongelijken, hun offeranden nooit met zijn tegenwoordigheid eerde, zonder een zichtbaar blijk daarvan te geven, niet alleen aan zijn volk, maar ook aan de vreemdelingen, die er kwamen. Want wanneer het Hem beliefde hun die gunste te doen, dan flikkerde één van de twee Sardonixen, (van welker natuur het nodeloos zou zijn iets alhier te zeggen, dewijl zij bij ieder genoeg bekend zijn) die op de rechterschouder des Opperpriesters was, met zulk een glans, dat men het van verre zien kon; hetwelk niet natuurlijk zijnde, en buiten zulke voorvallen niet gebeurende, verwondering moet baren bij de zodanigen, die trachten wijs te schijnen door de verachting, welke zij omtrent onzen Godsdienst betonen. Maar daar is een andere zaak, die nog wonderlijker is, namelijk dat God zich doorgaans van de twaalf edele gesteenten, welke de Hogepriester op zijnen borstlap droeg, bediende, om de overwinning vooraf te kennen te geven. Want eer men met het leger opbrak, kwam er zulk een helder licht uit die stenen voort, dat al het volk daardoor bemerkte dat Gods majesteit tegenwoordig, en gereed was om hen bij te staan. Hierom is het dat diegenen onder de Grieken, welke geen afkeer van onze geheimenissen hebben, die borstlap Logion, of Orakel noemen. Maar daar zijn, nu ik dit schrijf, al tweehonderd jaren verlopen, sinds die sardonyx en borstlap zulk een glans en licht voor het laatst gegeven hebben; doordien God om onze zonden tegen ons vertoornd is, gelijk ik elders zeggen zal, zullende nu de draad van mijn verhaal volgen. Toen nu de Tabernakel gewijd, en alles, wat de goddelijken dienst betrof voltooid was, verheugde het volk zich, ziende dat God zich verwaardigde in hun leger, en onder hen te wonen, zo dat het niet dan lofzangen ter zijner ere zong, en Hem offeranden offerde, even alsof hun niets kwaads te vrezen stond, maar alles hun in het toekomende naar wens gelukken zou. De stammen gemeenschappelijk, en elk in het bijzonder offerden geschenken aan zijn aanbiddelijke Majesteit. De twaalf Hoofden en Vorsten dezer stammen offerden zes wagens, elk door twee ossen getrokken, om de Tabernakel te vervoeren; en ieder van hen offerde een schaal, wegende zeventig sikkelen, een bekken van honderd dertig sikkelen, en een wierookvat, houdende tien darikos, hetwelk men met verscheidene reukwerken vulde; en de schaal en het bekken dienden om er meel met olie gemengd in te doen, waarvan men zich op het altaar bij de offeranden bediende; en men offerde ten brandoffer een kalf, een schaap, eenjarige lammeren, en een bok, tot verzoening der zonden. Ieder dezer Vorsten offerde nog andere slachtoffers, welke heilzame genoemd werden, bestaande in twee ossen, vijf schapen, en eenjarige lammeren en geitjes, hetwelk zij twaalf dagen achtereen, elk op zijnen dag, deden. Mozes, gelijk ik gezegd heb, ging nu niet meer op de berg Sinaï, maar in de Tabernakel, om God raad te vragen, en van Hem te verstaan, welke wetten Hij ingesteld wilde hebben. Deze waren zo voortreffelijk, dat ze niemand anders dan Gode toegeschreven kunnen worden, en onze voorouders ze enige eeuwen lang zo godsdienstiglijk onderhouden hebben, dat zij niet geloofden dat de vermakelijkheden des vredes, noch de noodwendigheden des oorlogs hen verschonen konden, indien zij ze overtraden. Maar ik zal in een afzonderlijke verhandeling daarover spreken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 10

Wetten betreffende de Offeranden, de Priesters, de Feesten, en vele andere zo burgerlijke als staatszaken.

Ik zal alhier van enige der wetten, die de zuiveringen en offeranden betreffen, een verslag geven, omdat wij nu aan die stof gekomen zijn. Daar zijn tweeërlei offeranden, de ééne bijzondere, en de andere algemene en die geschieden op twee verscheidene wijzen; want het slachtoffer wordt of ganselijk door het vuur verteerd, waardoor het de naam van brandoffer krijgt; of het wordt tot dankzegging geofferd, en alzo gegeten door degenen, die het offeren. Ik zal van het eerste eerst spreken. (Lev. 1) Als een enkel persoon een brandoffer offert, biedt hij een os, een lam, en een bokje aan, welke twee laatste maar een jaar oud moeten zijn, doch de os mag wel ouder wezen; maar zij moeten mannetjes zijn, en geheellijk verbrand worden. Wanneer men de beesten keelt, besprenkelen de priesters het altaar met hun bloed, en nadat zij ze wel gewassen hebben, snijden zij ze aan stukken, werpen er zout op, en leggen ze op het altaar, waarvan het hout reeds aangestoken is. Vervolgens wassen zij de voeten en ingewanden der dieren, en werpen die nevens het andere in het vuur. Maar de huiden behoren hun toe. Dit is hetgene omtrent de brandofferen in achtgenomen wordt. Bij de offeranden, (Lev. 3) die tot dankzegging gedaan worden, slacht men beesten van gelijke soort; maar zij moeten zonder enig letsel, en meer dan een jaar oud zijn, en mogen zowel wijfjes als mannetjes wezen. Nadat ze geslacht zijn, besprengen de priesters het altaar met hun bloed; dan leggen zij de nieren, een gedeelte van de lever, en al het vet met de staart van het lam daarop. De borst en de rechterdij behoren de priesteren toe, en die het offer geofferd hebben, mogen van het overschot twee dagen lang eten, maar dan moeten zij de rest verbranden. (Lev. 5) Hetzelfde wordt bij de offeranden, die voor de zonden geofferd worden, in achtgenomen. Maar die de middelen niet hebben om deze dieren te offeren, mogen volstaan met twee duiven, of een paar tortelduiven, waarvan de ééne ten brandoffer gegeven wordt, en de andere voor de priesters is, gelijk ik zulks breder in de verhandeling, die ik over de offeranden meen uit te geven, zal verklaren. Iemand, die onwetend gezondigd heeft, offert een ooilam en een geitje van zodanig een ouderdom als reeds gemeld is; maar de priesters besprengen met het bloed alleen de hoornen van het altaar, in plaats dat zij het anders het ganse altaar doen: en zij leggen op hetzelve de nieren, met een gedeelte van de lever en al het vet, behoudende voor zich het vel, en al het vlees, hetwelk zij diezelfde dag in de Tabernakel eten; want de wet verbiedt iets daarvan tot des anderen daags te bewaren. Iemand die willens, doch heimelijk gezondigd heeft, offert een ram, gelijk de wet beveelt, en de priesters eten er evenzo dezelfde dag van in de Tabernakel. Wanneer de hoofden der stammen voor de zonden offeren, dan offeren zij even als het gemene volk, alleen met dit onderscheid, dat de os en het bokje beide mannetjes moeten zijn.

De wet gebiedt ook dat men bij de offeranden, (Lev. 2) zowel bijzondere als gewone, met een lam de maat van een gomer meelbloem, met een schaap twee gomers, en met een os drie gomers brenge. Evenzo beveelt zij dat men met een os een halve hin olie, hetwelk een aloude maat der Hebreën is, houdende twee Atheense Choës, met een schaap het derde deel van die maat, en met een lam het vierde deel daarvan offere. Men was daarenboven gehouden even veel wijn te offeren, welke men rondom het altaar goot. Bij aldien iemand, om zijn geloften te volbrengen, niet anders dan meelbloem offert, dan werpt hij er een handvol van op het altaar, en de priesters nemen het overige om te eten, hetzij dat zij het in olie koken, of er koeken van bakken. Maar alles wat de priester offert, moet verbrand worden. De wet verbiedt het jong van enig dier, met de moeder te offeren, tenzij het ten minste acht dagen oud zij. Men offert evenzo nog andere offeranden, hetzij tot wederkrijging der gezondheid, of om

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

andere oorzaken; en men eet koeken met het vlees der dieren, waarvan de priesters hun deel hebben, mogende men niets van hetzelve tot des anderen daags bewaren. De wet beveelt ook dagelijks des morgens vroeg (Num. 28, 29) en tegen de avond een lam op gemene kosten te offeren, en twee op de Sabbath op dezelfde wijze; en als het nieuwe maan is offert men, behalve de gewone slachtoffers, twee ossen, zeven eenjarige lammeren, en een ram. En indien er iets verzuimd was, offerde men een bok voor de zonde; en in de zevende maand, welke de Macedoniërs Hyperberetheon noemden, offerde men daarenboven een os, een ram, zeven lammeren, en een bok voor de zonde.

Op de tienden dag der maan van diezelfde maand vastte men ook des avonds, en men offerde een os, een ram, zeven lammeren, en een bok voor de zonde, benevens nog twee andere bokken, waarvan men de éénen levend buiten het leger voerde, opdat de straffe, welke het volk voor hun zonde verdiend had, op zijnen kop zonde vallen; en de andere bok werd in het voorleger, op een reine plaats gebracht en aldaar met huid en al verbrand, zonder iets daarvan over te houden. Men verbrandde ook een os, die niet door het volk, maar door de Hogepriester gegeven werd, welke, nadat het bloed van die os en dat van de bok binnen gebracht was, zijnen vinger daarin doopte, en er zevenmaal het deksel en de vloer des Tabernakels mee besprengde, bovendien het binnenste des Tabernakels, het buitenste van het gouden altaar, en het grote altaar, dat aan de ingang des Tabernakels onbedekt stond. Vervolgens bracht men de afval der beesten, de nieren, een gedeelte van de lever, en al het vet op het altaar, en de Opperpriester deed er van het zijn nog een ram bij, dat Gode ten brandoffer opgeofferd werd.

132 De vijftienden van die maand, (Lev. 31) terwijl de winter naderde, werd aan al het volk bevolen dat zij, elk voor zijn gezin, tenten en hutten zouden oprichten en vastmaken, opdat die tegen de wind, de koude, en andere ongelegenheden van dat moeilijk seizoen, zouden kunnen stand houden: en dat wanneer zij in het land, dat God hun beloofd had, zouden gekomen zijn, zij zich in de hoofdstad daarvan zouden begeven, omdat de Tempel daar zou gebouwd worden; dat zij daar gedurende acht dagen een feest zouden vieren; dat zij er Gode slachtoffers zouden offeren, sommige ten brandoffer en andere tot dankzegging; en dat zij takken van mirtus, wilge- en palmbomen, waaraan men citroenen zou hechten, in hun handen dragen zouden. De offerande, die op de eersten dier acht dagen geofferd wordt, is een brandoffer, bestaande uit dertien ossen, veertien lammeren, twee rammen, en een bok tot verzoening voor de zonden. De volgende dagen geschiedt hetzelfde, uitgenomen dat men dagelijks van het getal een os afneemt, totdat het op zeven gekomen is. De achtste dag is een dag van ruste, die gevierd wordt zonder enig werk te doen, en men offert dan een kalf, een ram, zeven lammeren, en een bok voor de zonde. Dit zijn de plechtigheden van het Loofhuttenfeest, hetwelk sedert altoos bij ons volk is onderhouden geweest.

133 In de maand Xantikus, (Lev. 23) bij ons Nisan genoemd, waarin het jaar begint, (Num. 6) op de veertienden dag der maand, (Deut. 10) als de zon in het teken van de Ram is, zijnde de tijd dat onze voorvaders uit Egypte, en meteen uit hun dienstbaarheid togen, verplicht de wet ons om diezelfde offerande, welke zij toen deden, en die de naam van Pascha gekregen heeft, te vernieuwen. Wij vieren dat feest volgens onze stammen, zonder iets van het geofferde te bewaren voor de volgenden dag, zijnde de vijftiende der maand, en de eerste van het feest der ongezuurde broden, hetwelk aanstonds op dat van Pascha volgt, en zeven dagen duurt, in welke tijd men geen ander dan ongedesemd brood eet, en iederen dag twee stieren, éénen ram en zeven lammeren slacht, en ten brandoffer offert; bij hetwelk voor de zonden een geit geofferd wordt, waarvan de priesters eten. De zestienden dag der maand, die de tweede van het feest der ongedesemde broden is, begint men van de nieuwe granen, die nog niet

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

aangeroerd zijn, te eten. En vermits het billijk is zijn erkentelijkheid Gode te betuigen voor de weldaden, die men ontvangt, zo offert men Hem de eerstelingen der gerst op deze wijze. Men droogt een schoof met aren bij het vuur, en doet er het graan uit, hetwelk gezuiverd zijnde, offert men er een gomer van, latende een handvol daarvan op het altaar blijven, en het overige is voor de priesters. Alsdan staat het aan al het volk vrij de oogst, hetzij gezamenlijk, hetzij in het bijzonder, te beginnen; ten tijde dier eerstelingen offert men Gode een lam ten brandoffer.

134 Zeven weken na het feest van Pascha, (Lev. 23) dat is negen en veertig dagen daarna, offert men Gode op de vijftigsten dag, die de Hebreën Asartha, dat is volheid van genade, en de Grieken Pentekoste of Pinkster noemen een brood van twee gomers tarwemeel, dat gedesemd is, en men slacht twee lammeren, welke de priesteren tot een avondmaal dienen, zonder dat zij iets daarvan tot de volgenden dag mogen bewaren. En tot brandofferen offert men voor de zonde drie kalveren, twee rammen, veertien lammeren en twee bokken.

135 Daar is geen feest, waarop men geen brandofferen offert, en het werken niet nalaat; want dat zijn twee zaken, welke de wet onvermijdelijk beveelt te onderhouden; en na de offerande eet men van hetgeen geofferd is. Ook geeft men ten koste van het algemeen vier en twintig gomers tarwemeel, waarvan men ongehevelde broden maakt, welke men des daags voor de Sabbath twee aan twee bakt; des morgens op de Sabbathdag zet men er twaalf van op de gewijde tafel, zes aan de ééne en zes aan de andere zijde tegen malkanderen over: en daar blijven ze met twee schotelen wierook tot de volgenden Sabbath staan, wanneer men ze aan de priesteren geeft om te eten, na alvorens andere broden in hun plaats gezet te hebben. En de wierook wordt verbrand in het heilig vuur, hetwelk de brandoffers verteert en men zet weer anderen op met de broden. De Opperpriester offert van het zijn tweemaal des daags een gomer van zuiver meel met olie gekneed, en een weinig gebakken, waarvan hij des morgens de ééne helft, en des avonds de andere in het vuur werpt. Maar van dit alles zal ik elders breder handelen; dus acht ik het genoeg dit bij voorraad gezegd te hebben.

136 Nadat Mozes de stam van Levi van de anderen afgezonderd had (Num. 3) om ze Gode toe te wijden, zuiverde hij hen met fonteinwater, en offerde een offerande: vervolgens beval hij aan hen de bewaring des Tabernakels, en der heilige vaten; en gelastte hun zich vlijtig in die heiligen dienst te kwijten, volgens hetgene de priesters hun zouden gebieden. Aldus begonnen die van deze stam toen aangemerkt te worden als Gode toegewijd te zijn. (Lev. 7, 17) Mozes verklaarde terzelfder tijd, welke dieren rein en geoorloofd waren om te eten, en welke men, omdat ze onrein waren, niet eten mocht. Wij zullen de reden daarvan zeggen wanneer zich een gelegenheid daartoe voordoet. Belangende het bloed, hij verbood volstrektelijk het te nuttigen, omdat hij geloofde dat de ziel en het leven der dieren in hun bloed besloten waren; ook verbood hij het vlees der beesten, die van zelf gestorven waren, alsmede het vet der geiten, schapen en ossen te eten.

137 Hij beval dat de melaatsen, (Lev. 14) en die met een zaadvloed gekweld waren, van de anderen zouden afgezonderd worden. Dat de vrouwen niet dan na zeven dagen nadat haar zuiveringen voorbij waren, met de mannen zouden mogen omgaan. Dat iemand, die een lijk begraven had, niet rein zou geacht worden dan zeven dagen daarna. Dat iemand, die meer dan zeven dagen met een zaadvloed gekweld was, twee ooilammeren zou offeren, waarvan het ééne voor het altaar, en het andere voor de priesters zou zijn. Dat degene, wien bij nacht een bevlekking overkomen was, zich met koud water moest wassen, om zich te reinigen, gelijk de mannen ook moesten doen als zij met hun vrouwen te doen gehad hadden. Dat de melaatsen altoos van de anderen moesten afgescheiden zijn, en als dode mensen aangemerkt worden; en

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

dat, bijaldien God op de gebeden van iemand van hen, hem zijn gezondheid wedergaf, en het door een levendige kleur bleek dat hij van de kwaal genezen was, hij dan door verscheidene offeranden, waarvan wij elders zullen spreken, zich erkentelijk daarvoor moest tonen. Hetwelk dan toont hoe belachelijk het verdichtsel is diegenen, die zeggen dat Mozes uit Egypte gevloden was, alleen omdat hij de melaatsheid had, en dat al de Hebreën, daarmee bevangen zijnde gelijk hij, daarom door hem naar het land Kanaän geleid werden. Want indien zulks waarachtig ware, immers zou hij schaamshalve zodanig een wet niet hebben willen bevestigen; ja zou hij er zich niet tegen aangekant hebben, indien een ander zulks voorgesteld hadde, aangezien er vele volken zijn, waar de melaatsen niet alleen niet veracht, en van anderen afgescheiden, maar zelfs tot eerambten verheven, en in krijgsbedieningen, ambten van staat, ja ook tot de tempeldienst aangesteld worden? Indien Mozes dan met die kwaal besmet geweest ware, wie zou hem kunnen belet hebben de volke wetten te geven, die hun eerder voordelig dan nadelig zouden geweest zijn? Dies blijkt het dan klaarlijk, dat zulks een zaak is, die men uit loutere kwaadaardigheid tegen ons volk verzonnen heeft; en het is ganselijk waar, dat Mozes, van die kwaal vrij zijnde, en ook het volk, waarmee hij verkeerde, die wet ter ere Gods ingesteld heeft voor zulken, die er mede gekweld waren. Niettemin laat ik aan elk de vrijheid om daarover te oordelen zo als het hem goeddunkt.

138 Mozes verbood ook de kraamvrouwen in de Tabernakel te komen (Lev. 12) en de goddelijken dienst bij te wonen vóór de veertigsten dag na haar verlossing, indien zij een zoon gebaard hadden, en de tachtigsten dag, zo zij van een dochter verlost waren; na verloop van die te waren zij gehouden offeranden te offeren, waarvan een gedeelte Gode toegewijd was, en het overige de priesteren toekwam.

139 Bijaldien een man zijn vrouw van overspel verdacht hield, (Num. 5) offerde hij een gomer garstemeel, waarvan hij een handje vol op het altaar wierp, en het overige was voor de priesters; vervolgens plaatste één van deze de vrouw aan de deur, die tegenover de Tabernakel was, nam haar de sluier af, die zij op het hoofd had, schreef Gods naam op een perkament, deed haar met ede verklaren dat zij haar echt-trouw niet geschonden had, en voegde deze vloekwens daarbij, dat, indien zij haar trouw te buiten gegaan was, en een valsen eed gedaan had, alsdan haar rechter heup mocht verstuiken, haar buik barsten, en zij alzo jammerlijk sterven; maar integendeel, indien haar man alleen uit jaloezie, en door een overmaat van liefde, haar ten onrechte verdacht gehouden had, het Gode mocht believen haar na tien maanden een zoon te geven. Na die eed doopte de priester het perkament, waarop Gods naam geschreven stond, in ‘t water, en als die ganselijk daardoor uitgewist, en als in het water versmolten was, mengde hij er enig stof van de vloer des Tabernakels onder, en deed de vrouw die drank drinken. Indien zij dan ten onrechte beschuldigd was, werd ze zwanger, en baarde gelukkiglijk; doch zo zij schuldig zijnde, door een valsen eed en door onkuisheid, haar trouw jegens God en haar man geschonden had, stierf zij op zulk een schandelijke wijze, gelijk gezegd is.

140 Dusdanig waren de wetten, welke Mozes de volke omtrent de offeranden en zuiveringen gaf; voorts stelde hij nog andere in. Hij verbood het overspel ten enenmale, doordien hij geloofde dat het geluk des huwelijks in de kuisheid en getrouwheid, welke de man aan zijn vrouw, en de vrouw haar man schuldig is, ganselijk bestond, en dat er het gemene belang veel aan gelegen was dat de kinderen wettig waren.

141 Hij doemde als een afgrijselijke misdaad (Lev. 18, 20, 21) iemands bloedschande met zijn moeder, of stiefmoeder, of moei, zo van ‘s vaders als moeders zijde, of zuster, of schoondochter begaan. Hij verbood elk gemeenschap met zijn vrouw als zij haar

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

maandstonden had; en hij doemde als een verfoeielijk feit zich met beesten of jongens te vermengen, en stelde op zodanige gruwelen de straffe des doods. Belangende de priesters, hij wilde dat die veel kuiser zouden zijn dan anderen; want hij verplichtte hen niet alleen om dezelfde wetten te onderhouden, maar hij verbood hun ook met een vrouw, die te voren verlaten was, of met een slavin, of waardin, of met een, die om eniger hande oorzaak verstoten was, te trouwen. Waarbij hij ten aanzien van de Hogepriester nog voegde, dat hij met gelijk de andere priesters een weduwe ter vrouwe zou mogen nemen, maar dat hij met een maagd zou moeten trouwen, en die behouden. Hij verbood hem ook enig dood lichaam te naderen, alhoewel het de anderen priesters vrijstond bij de lijken van hun moeders, broeders en kinderen te komen. Hij beval ook dat aan hun lichamen geen gebrek of letsel mocht zijn. Indien het nu onder de priesters gebeurde dat iemand enig letsel aan zijn lichaam had, dan was het hem wel geoorloofd nevens de anderen zijn deel te hebben, maar niet tot het altaar te naderen of in de Tempel te gaan. Zij waren gehouden zuiver en onberispelijk te zijn, niet alleen, wanneer zij de goddelijken dienst verrichtten, maar ook in al het overige van hun leven. En wanneer zij het heilig gewaad, bij hun dienst passende, aanhadden, waren zij, behalve de zuiverheid, waarin ze altoos moesten leven tot zulk een matigheid verplicht, dat het hun verboden was wijn te drinken. De dieren, welke zij offerden, moesten gaaf en zonder enig gebrek wezen. Deze waren de wetten, die Mozes in de woestijn gaf, en welke hij zolang hij leefde deed onderhouden. Hij stelde ook nog andere in, om waargenomen te worden als het volk in het bezit van het land Kanaän zou gekomen zijn.

143 Hij beval dat men alle zeven jaren het land een jaar zou laten braak liggen, (Lev. 2, 5) zonder het te bebouwen of te bezaaien, even als hij bevolen had dat men op de zevenden dag het werk moest staken. Waarbij hij voegde, dat alles, wat de aarde in dat jaar van rust van zelf voortbracht, voor allen gemeen zou zijn, zelfs voor vreemdelingen, en dat het niemand zou vrijstaan iets daarvan voor zich alleen te behouden. Hij wilde ook dat men hetzelfde zou in acht nemen na zevenmaal zeven jaren; en dat in het volgende jaar, hetwelk het vijftigste, en het Jubeljaar der Hebreën is, de schuldenaren al hun schulden kwijtgescholden, en de lijfeigenen in vrijheid gesteld moesten worden, hetwelk zag op zulken, die te voren vrij geweest zijnde, in plaats van de straffe des doods wegens het overtreden van enige wetten, tot slavernij veroordeeld waren. Ook moesten, volgens deze wet, de landen weer tot hun eerste bezitters keren, hetwelk op deze wijze toeging. Als het Jubeljaar nabij was rekenden de verkoper en de koper van het land te samen uit, hoeveel de inkomsten daarvan bedragen hadden, en wat kosten daarop gelopen waren: en indien de inkomsten meer bedroegen dan de onkosten, zo nam de verkoper zijn land weer aan; doch zo de onkosten hoger geweest waren, dan keerde de verkoper dit meerdere uit, en het land werd weer zijn eigen. Maar indien de inkomsten en de onkosten gelijk waren, nam de oude bezitter zijn land weer naar zich. Hetzelfde werd ook in achtgenomen omtrent huizen, die in vlekken stonden; doch ten aanzien van zulke, die in de steden en de bemuurde burchten stonden, mocht de verkoper zijn huis weer benaderen, wanneer hij de prijs van de verkoop weer uitkeerde eer het jaar om was; maar indien hij het jaar liet verlopen zonder het geld weer te geven, dan was de koper vast in zijn bezit. Mozes ontving al deze wetten van God zelf op de berg Sinaï, om die de volke over te leveren, toen het aan de voet van die berg gelegerd was; en hij deed ze beschrijven, om door de nakomelingen onderhouden te worden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 11

Telling des volks. Manier van legering; opbreking en orde van optocht.

Mozes aldus zorg gedragen hebbende voor hetgeen de Godsdienst (Num. 1) en de burgerlijke regering betrof, liet zijn gedachten ook gaan over de krijgszaken, omdat hij voorzag dat zijn volk zware oorlogen zou moeten voeren; en daarop beval hij de vorsten en hoofden der stammen, uitgenomen die van Levi, een juiste telling te doen van allen, die bekwaam waren om de wapenen te dragen; want vermits de Levieten ten dienste Gods gewijd waren, (Num. 26) zo waren ze van al het overige bevrijd. Nadat deze heirschouwing geschied was, bevond men een getal van zes honderd drie duizend zes honderd en vijftig mannen van twintig tot vijftig jaren oud. In plaats van de stam Levi bracht hij onder het getal der vorsten de stara van Manasse, Jozefs zoon, en stelde Efraïm in stede van Jozef, zijnen vader, dewijl, zoals reeds gemeld is, Jakob aan Jozef verzocht had hem zijn twee zonen te geven, om die als de zijnen aan te nemen.

145 Men stelde de Tabernakel in het midden van het leger, en drie stammen werden aan iedere zijde met grote ruimten tussen ieder geplaatst. Voorts perkte men een grote plaats af tot een markt, alwaar men allerlei waren en koopmanschappen verkocht; en de kooplieden en kunstenaars waren met zulk een gevoegelijke orde in hun winkels geplaatst, dat het scheen alsof het een stad was. De priesters, en na hen de Levieten besloegen de plaatsen, die naast aan de Tabernakel waren. (Num. 9) Men deed een telling van de Levieten bijzonder, en bevond hun getal te zijn drie en twintig duizend achthonderd tachtig zielen van dertig dagen en daarboven oud.

146 Zolang als de wolk, (Exod. 40) waarvan wij gesproken hebben, (Num. 10) de Tabernakel bedekte, bleef het leger op dezelfde plaats; maar wanneer de wolk voortging dan brak men op. Mozes bedacht een zekere zilveren trompet, die aldus gemaakt was: zij was bijkans een elleboog lang, haar pijp was omtrent zo dik als een fluit, en daar waren geen andere openingen dan aan het einde, dat men in de mond moest steken, en aan het wijde einde, hetwelk was gelijk een gemene trompet: wordende deze soort bij de Hebreën Asofra genoemd. Mozes deed er twee zulke maken, waarvan de een diende om het volk te doen samenkomen, en de andere om de oversten bijeen te roepen, als er iets wegens de zaken van het gemenebest te overleggen was: maar als er op beide te gelijk geblazen werd, dan moest de ganse menigte bijeenkomen.

147 Wanneer de Tabernakel van plaats veranderde, dan hield men deze orde: op het eerste geschal der trompet braken de drie stammen, die naar het oosten gelegerd waren, op; op het tweede geluid der trompet braken de drie stammen op die naar het zuiden lagen; alsdan brak men de Tabernakel af, die tussen de zes stammen, welke vooruit trokken, en de zes andere, die na moesten komen, geplaatst werd, met de Levieten er rondom. Op het derde geklank der trompet trokken de drie stammen op, die naar het westen stonden; en op het vierde trompetgeschal volgden de drie, die naar het noorden lagen. Men bediende zich van deze trompetten ook bij de offeranden, zo op de Sabbath als op andere dagen: en men vierde toen met offeranden en plechtigheden het eerste Pasen, dat onze voorvaders sedert hun uittocht uit Egypte hielden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 12

Gemor des volks tegen Mozes; en de straffe, die God daarover oplegde.

Nadat het leger van de berg Sinaï opgebroken, en enige dagen voortgetrokken was, (Num. 11) kwam het aan een plaats genaamd Iseremoth. Aldaar begon het volk op nieuw te morren en de oorzaak van al hun rampen op Mozes te schuiven, zeggende dat het op zijn aanraden was dat zij een van de vruchtbaarste landen der wereld verlaten hadden, en dat in plaats van het geluk, op hetwelk hij hen had doen hopen, zij zich door allerlei ellenden getroffen vonden: dat zij niet alleen geen water hadden om hun dorst te lessen, maar dat zij van honger zouden moeten vergaan, indien het Manna kwam op te houden. Zij voegden nog vele andere zeer vinnige verwijtingen tegen Mozes hierbij: waarop één van hen aan deze menigte voorhield, dat zij de weldaden, van hem genoten, niet alzo behoorden te vergeten, noch Gods bijstand te mistrouwen. Maar die woorden, in plaats van hen te stillen, verbitterden hen te meer, en deden hun gemor toenemen. Mozes zonder zich des te bekreunen, zei tot hen, dat schoon zij groot ongelijk hadden, dat ze hem aldus bejegenden, hij echter hun beloofde, overvloed van vlees voor hen van God te zullen verwerven, niet alleen voor éénen dag, maar voor vele dagen. En vermits zij het niet geloven wilden, en dat één van hen vraagde hoe hij voor die grote menigte spijze zou kunnen geven, antwoordde hij: "Gij zult haast zien dat noch God, noch ik, schoon zo weinig bij ulieden geacht, zullen ophouden u bij te staan." Nauwelijks had hij deze woorden gesproken, of het ganse leger werd met kwakkelen bedekt, waarvan elk zo veel nam als hij wilde. Maar God vertoefde niet lang met hen voor hun baldadigheid jegens Hem, en het schelden tegen zijnen dienaar, te straffen; zo dat het velen het leven kostte, waarom die plaats de naam kreeg, die zij nog heden voert, van Chibrathaba, dat is: de graven der begeerlijkheid,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 13

Mozes zendt verspieders naar het land Kanaän. Gemor en oproer des volks over het bericht, dat hun deswege gedaan werd. Jozua en Kaleb spreken kloekhartig tot hen. Mozes verkondigt hun uit Gods naam, dat zij tot straffe hunner zonde niet in dat land, hetwelk Hij hun beloofd had, zouden komen, maar dat hun kinderen het zouden bezitten. Mozes lof, en in wat achting hij altoos is gehouden geweest.

Mozes leide het volk toen op de grenzen der Kanaänieten, aan een plaats genaamd Pharan, (Num. 13, 14) alwaar het moeilijk was te wonen; en aldaar sprak hij het volk aldus aan: "God heeft ulieden, door zijn grote goedheid, de vrijheid, en een land, dat van alles goeds overvloeit, beloofd: het ééne geniet gijlieden reeds, en het ander zult gij ook haast genieten; want wij zijn nu op de grenzen der Kanaänieten gekomen; en noch hun Koningen, noch hun steden, noch al hun krijgsmacht te samen gevoegd, zullen ons kunnen beletten, de vervulling zijner beloften te zien. Bereidt u dan om kloekmoediglijk te strijden, omdat het zonder vechten niet zal toegaan dat zij u dit kostelijke land zullen inruimen. Maar wij zullen het in spijt van hen bezitten, nadat wij hen overwonnen hebben. Doch wij moeten eerst enigen vooraf op kondschap uitzenden, om te vernemen naar de vruchtbaarheid des lands, en de macht der inwoners; en vooral moeten wij ons meer dan ooit te samen verenigen, en Gode de ere geven, die wij Hem schuldig zijn, ten einde Hij onze beschermer en bijstand zij." Het volk prees deze voorslag, en koos twaalf van de aanzienlijksten onder zich, één uit elken stam, om het land der Kanaänieten te gaan bespieden, beginnende van de kant, die naar Egypte strekt, en vervolgende tot aan de stad Hamath En de berg Libanon. Zij brachten veertig dagen met die reize door; en na de aard des lands wel beschouwd, en van de levensmanier der ingezetenen in ‘t bijzonder kennis genomen te hebben, deden zij verslag van hetgeen zij gezien hadden, en brachten van de vruchten des lands mede, welke zo groot en schoon waren, dat het volk daardoor aangemoedigd werd om het te gaan bemachtigen. Maar de afgezondenen, uitgenomen twee, schrikten hen daarvan af wegens de moeilijkheid der onderneming, zeggende, dat men grote en diepe rivieren moest doorwaden, bijkans ontoegankelijke bergen overtrekken, sterke en machtige steden bestormen, reuzen, welke zij in Hebron gezien hadden, bevechten, en eindelijk, dat zij nog niets zo vreselijks gezien hadden, sedert zij uit Egypte getogen waren. Aldus ging de schrik dezer afgezondenen in het gemoed des volks over; zodat zij, er aan wanhopende zulk een moeielijken toeleg te kunnen uitvoeren, weer in hun tenten keerden, om daar hun ongeluk met hun vrouwen en kinderen te bewenen: en hun droefheid en flauwhartigheid deed hen zeggen, dat God hun beloften genoeg deed, maar dat zij er de uitwerking niet van zagen. Thans vatten zij het tegen Mozes op, en deden de gansen nacht niet dan schelden tegen hem en Aäron. Zodra het dag geworden was, kwamen zij oproeriglijk te samen om hen te stenigen, en dan weer naar Egypte te keren. Jozua, zoon van Nun, uit de stam van Efraïm, en Kaleb uit de stam van Juda, welke twee van de twaalf verspieders waren, ziende deze wanorde, en duchtende voor een kwaad gevolg, zeiden tot hen: dat zij aldus de moed niet moesten verloren geven, of God, als ongetrouw in zijn beloften, beschuldigen, en geloof slaan aan de ijdelen schrik, die men hun aanjoeg, door hun de zaken heel anders te vertonen, dan ze inderdaad waren. Maar dat zij liever behoorden hen te geloven, en hen te volgen, om zulk een vruchtbaar land te veroveren. Dat zij zich aanboden om hun tot leidslieden in zulk een roemruchtige onderneming te dienen. Dat er zoveel zwarigheid niet in stak, als men hun poogde diens te maken: dat die bergen zo hoog, en de rivieren zo diep niet waren, dat ze lieden van moed en dapperheid konden neerhouden: en dat zij niets te vrezen hadden, naardien God zich voor hen verklaarde, en voor hen strijden wilde. "Trek dan zonder schroom voort, " vervolgden ze, "in vast vertrouwen op zijnen bijstand, en volgt ons, die gereed zijn om u aan te voeren."

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Terwijl deze twee oprechte en edelmoedige Israëlieten aldus spraken, om de ontroerde menigte te stillen, waren Mozes en Aäron ter aarde gevallen, en baden God, niet opdat Hij hen voor de woede des volks beschutten zou maar dat Hij zich over deszelfs dwaasheid wilde ontfermen, en hun gemoederen, die door de tegenwoordigen nood, en een ijdele vreze voor het toekomende ontroerd waren, doen bedaren. Hun gebed werd terstond verhoord: men zag een wolk de tabernakel bedekken, om te kennen te geven dat God die met zijn tegenwoordigheid vervulde. Mozes, alstoen vol van vertrouwen, naderde tot het volk, en zei tot hen: dat God besloten had hen te straffen, niet zo zwaar als zij wel verdienden, maar gelijk een goed vader zijn kinderen kastijdt. "Want, " vervolgde hij, "in de Tabernakel gegaan zijnde, om Hem met tranen te bidden dat Hij ulieden niet wilde uitroeien, heeft Hij mij de weldaden, waarmee Hij u begunstigd heeft, uw grote ondankbaarheid, en de hoon, die gij Hem aangedaan hebt, door meer geloof te slaan aan valse berichten, dan aan zijn beloften, omstandiglijk vertoond. Niettemin heeft Hij mij verzekerd, dat vermits Hij ulieden onder alle volken verkoren Heeft om zijn volk te zijn, Hij u niet ganselijk verdelgen zal: maar dat gij tot straffe uwer zonde het land Kanaän niet bezitten, noch de zoetigheid en overvloed van deszelfs vruchten smaken, maar veertig jaren in de woestijn omzwerven zult zonder huizen of steden te hebben; hetwelk Hem nochthans niet verhinderen zal, uw kinderen in de bezitting te stellen van het land en de goederen, welke Hij ulieden beloofd heeft, en welke gij u door uw gemor en ongehoorzaamheid onwaardig gemaakt hebt."

Deze rede sloeg al het volk met schrik en grote droefheid. Zij baden Mozes dat hij hun voorspraak bij God wilde vrezen, ten einde het Hem believen mocht hun misslag te vergeven, en zijn beloften te volbrengen. Doch hij antwoordde hun: dat zij niet te verwachten hadden dat de opperste Majesteit zich door hun gebeden zou laten bewegen; omdat het niet door enige oplopendheid of om een geringe oorzaak was, zoals onder de mensen, maar door een beweging van gerechtigheid, en een welberaden wil, dat Hij dat vonnis tegen hen uitgesproken had.

150 Alhoewel het nu ongelooflijk mocht schijnen dat één man alleen een bijkans ontelbare menigte van mensen in de grootste hitte van hun oproerigheid zou kunnen stillen, echter behoeft men zich daarover niet te verwonderen, doordien God, die Mozes altoos bijstond, hun hart bereid had om zich door woorden te laten overreden, en dat zij reeds verscheidene malen door de ongelukken, waarin zij vervallen waren, de straffen wegens hun ongeloof en ongehoorzaamheid ondervonden hadden. Maar wat groter blijk van de uitmuntende deugd dezes voortreffelij en Wetgevers, en van de wonderbare achtbaarheid, welke hij verkreeg, zou men kunnen begeren, dan te zien dat niet alleen degenen, die ten zijnen tijde leefden, maar zelfs al de nakomelingen, hem zodanig in ere gehouden hebben, dat er nog hedendaags niemand onder de Hebreën is, die zich niet verplicht acht al zijn inzettingen zo nauwkeuriglijk na te komen, alsof hij nog zelf tegenwoordig was, en gereed om de overtreders daarvan te straffen? Onder vele andere bewijzen van deze meer dan menselijke achtbaarheid, welke hij verkreeg, schijnt dit volgende mij zeer opmerkelijk te zijn. Wanneer enige lieden uit de landschappen aan geen zijde van de Eufraat gekomen waren om onzen Tempel te bezoeken, en aldaar offeranden te offeren, hebbende vier maanden lang met groot gevaar, grote kosten, en veel moeilijkheid gereisd, hebben ze evenwel geen deel mogen nemen aan de offeranden, dewijl Mozes zulks degenen, die in onze zeden niet onderwezen zijn, en met ons niet naar de vaderlijke wijze verkeren, verboden heeft. Dus hebben enigen geen verlof kunnen krijgen om te offeren; anderen zijn genoodzaakt geweest hun offeranden ten halve te laten steken; en anderen hebben geen vrijheid kunnen verwerven om in de Tempel te gaan, zonder dat zij echter daarover zijn verstoord geweest, of enige de minste klachten gedaan hebben, willende liever de wetten, door die groten persoon gemaakt,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gehoorzamen, dan hun begeerte opvolgen, alhoewel niets hen tot zulk een onderwerping bewoog, dan hun verwondering over zijn deugd; vermits men door te geloven dat hij die wetten van God zelf ontvangen had, hem als iets meerder dan een mens aanmerkt. En het is nog niet lang geleden, zijnde kort voor de Joodsen oorlog, onder de regering van de Keizer Klaudius, toen Ismaël Hogepriester was, dat, Judéa van zulk een duren tijd gedrukt zijnde dat een gomer meel vier drachmen gold, men echter op het feest der ongedesemde broden zeventig Kor, zijnde een en dertig Siciliaanse, en een en veertig Attische Medimnen, offerde, zonder dat iemand der priesteren, schoon van honger geplaagd, die durfde aanraken om er van te eten; zozeer vreesden ze de wet te overtreden, en Gods toorn, die zelfs de verborgene zonden zo streng straft, over zich te halen. Wie zal zich dan verwonderen dat Mozes zulke ongemene dingen deed, dewijl men nu nog zovele eeuwen daarna ziet, dat hetgeen hij bij geschrifte nagelaten heeft, van zodanig een achtbaarheid is, dat zelfs onze vijanden genoodzaakt zijn te bekennen, dat het God is, die de mensen zulk een volmaakte levensmanier door hem gegeven heeft en zich van zijn uitmuntend beleid om hen die te doen aannemen, bediend heeft? Nochthans laat ik elk daarover oordelen, zoals hem belieft.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

VIERDE BOEK

HOOFDSTUK 1.

Gemor der Israëlieten tegen Mozes. Zij bovechten de Kanaänieten buiten zijn bevel, en zonder met God geraadpleegd te hebben; weshalve zij met een groot verlies op de vlucht geslagen worden; en daarop weer beginnen te murmureren.

Hoe groot ook de moeilijkheden waren, welke de Israëlieten in de woestijn uitstonden, (Num. 14) echter speet niets hun zozeer als dat God hun niet toeliet de Kanaänieten te bevechten. Zij wilden het bevel dat Mozes hun gaf van in ruste te blijven, niet gehoorzamen; maar zichzelf wijsmakende dat zij zijnen bijstand niet van node hadden om hun vijanden te overwinnen beschuldigden zij hem dat hij hen altoos in die ellende laten wilde, opdat zij zich zonder hem niet zouden kunnen helpen. Derhalve besloten zij de oorlog aan te gaan, gelovende dat het niet was met het oog op Mozes dat God hen begunstigde, maar omdat Hij zich verklaard had hun beschermer te zijn, gelijk Hij die van hun voorvaderen was geweest; dat vermits Hij hen om hun deugd van de dienstbaarheid bevrijd had, hij hun de overwinning zou geven, indien zij dapper streden; dat zij uit zichzelf sterk genoeg waren om hun vijanden te overwinnen, al ware het dat Mozes beletten wilde dat God hun gunstig was; dat het hun voordeliger zou zijn zich naar eigen goedvinden te bestieren, dan Mozes blindelings te gehoorzamen, en hem tot een dwingeland te hebben, nadat men het juk der Egyptenaren afgeschud had; dat zij zich al te lang door Zijn kunstgrepen hadden laten bedriegen, wanneer hij zich beroemd had van gemeenzame samenspraken met God te houden, en door Hem van alles onderricht te zijn, even alsof hij door een bijzondere genade de enige was, die het toekomende wist, en zij niet zowel als hij van Abrahams afkomst waren; dat de voorzichtigheid meebracht de hoogmoed eenns mensen te verachten, en zich op God te verlaten, om een land te veroveren, waarvan Hij hun het bezit beloofd had; en eindelijk dat zij zich door Mozes, onder voorgeven van Gods bevelen, niet behoorden te laten misleiden. Al deze aanmerkingen, gevoegd bij de groten nood, waarin zij zich in die woeste en onvruchtbare plaatsen bevonden, deden hun dit besluit nemen, en tegen de Kanaänieten optrekken. Dit volk, zonder zich te verbazen dat zij hen in zulk een grote menigte zo stoutelijk op hen zagen aankomen, ontving hen zo wakker, dat zij er velen van op de plaats doodden, de anderen op de vlucht joegen, en hen tot in hun leger vervolgden. Dit verlies drukte de Israëlieten te meer, doordien zij zich met de hope op een gelukkigen uitslag gevleid hebbende, bemerkten dat God op hen vertoornd was, omdat zij zonder zijn bevel zich in die oorlog gewikkeld hadden, en dat zij derhalve reden hadden om nog iets ergers in het toekomende te vrezen.

152 Mozes hen zo bedrukt ziende, en vrezende dat de vijanden, opgeblazen door hun overwinning, die verder zouden trachten voort te zetten, leidde het leger dieper in de woestijn terug, nadat zij allen beloofd hadden hem te zullen gehoorzamen, zonder iets buiten zijnen raad te doen, of met de Kanaänieten te strijden, voordat zij bevel daartoe van God ontvangen hadden. Maar gelijk grote heiren niet dan bezwaarlijk hun oversten gehoorzamen, voornamelijk wanneer zij veel ongemak lijden, zo begonnen de Israëlieten, welker getal uit zeshonderdduizend strijdbare mannen bestond, die zelfs in hun voorspoed vrij onbuigzaam waren, nu door vele wederwaardigheden gedrukt, weer te murmureren, en keerden al hun gramschap tegen Mozes. Deze muiterij steeg zo hoog, dat wij niet vinden dat er ooit een zo groot onder de Grieken, ja zelfs niet onder de Barbaren geweest zij; en zij zou de gansen ondergang des volks veroorzaakt hebben, indien Mozes, zonder eens aan te merken de ondankbaarheid, die hen dreef om hem te willen stenigen, zliet ter hunner hulpe gekomen ware, en indien God hen niet door zijn ongemene goedheid bewaard hadde, schoon zij niet alleen hun

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Wetgever, maar Hem zelf door het versmaden zijner bevelen, gehoond hadden. Ik zal nu gaan verhalen, wat de oorzaak van dit oproer was, en hoe Mozes zich gedroeg, nadat hij het gestild had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Korach en tweehonderd vijftig der voornaamste Israëlieten, die met hem samenspanden, beroeren het volk zo tegen Mozes en Aäron, dat zij gedreigd worden gestenigd te worden. Mozes spreekt hen met zoveel kracht aan dat hij het oproer stilt.

Korach, (Num. 16) die zo van wege zijn afkomst als door zijnen rijkdom zeer aanzienlijk was onder de Hebreën, en wiens redenen zo krachtig waren dat zij een zeer groten indruk op de gemoederen des volks maakten, vatte zulk een jaloezie op, omdat Mozes tot zo een groot gezag verheven, en boven hem gesteld was, ofschoon hij van dezelfde stam was en hem in rijkdom overtrof. Hij klaagde er openlijk tegen al de Levieten, en inzonderheid tegen zijn nabestaanden over, zeggende: dat het een ondragelijke zaak was, dat Mozes door zijn staatzucht en listen, onder voorwendsel van met God te rade te gaan, niet dan zijn eigen ere zocht, tot nadeel van alle anderen, en dat hij daarom tegen alle reden, en zonder de stem des volks daarover te raadplegen, Aäron, zijnen broeder, tot Hogepriester had aangesteld, en de andere eerambten door een tirannieke dwingeland aan zodanigen, als het hem beliefde, had begeven. Dat het ongelijk, hetwelk hij hun aandeed, te groter en gevaarlijker was, dewijl het heimelijk zijnde, en niet gewelddadig schijnende, hun vrijheid onderdrukt was eer zij het konden gewaar worden; omdat gelijk degenen, welke men waardig acht om te gebieden, tot die ere verheven worden door de toestemming van allen, zulken daarentegen, die buiten hope zijn van door eerlijke en geoorloofde middelen daartoe te zuilen komen, en die geen geweld durven gebruiken, uit vreze van de naam van vroomheid, welke zij pogen te verkrijgen, te verliezen, allerlei kwade wegen inslaan om daartoe te geraken; dat derhalve de voorzichtigheid hun verplichtte zulk een bestaan te straffen, voordat de aanleiders van hetzelve geloofden dat ze ontdekt waren, en zonder te wachten dat zij, zich meer versterkt hebbende, voor openbare vijanden aangezien werden. "Want wat reden, " vervolgde hij, "kan Mozes bijbrengen dat hij de waardigheid van Hogepriester aan Aäron en zijn zonen met voorbijgang van alle anderen opgedragen heeft; daar men, zo God gewild had dat de stam Levi tot die ere zou verheven worden, men mij boven Aäron moest gesteld hebben, vermits ik van dezelfde stam, en rijker en ouder ben? En integendeel, indien de oudheid der stammen in aanmerking behoorde te komen, dan had men die ere aan de Rubenieten moeten opdragen, en aan Dathan, Abiram en Phala, de oudsten en rijksten van hun stam, gegeven hebben.

Korach sprak aldus onder schijn van genegenheid tot het gemeen belang, maar inderdaad om het volk op te ruien, en daardoor het Hogepriesterschap te bekomen. Deze klachten verspreidden zich niet alleen in de stam van Levi, maar sloegen haast tot de anderen over met verzwaring der zaak, vermits elk iets van het zijn daarbij voegde; en nadat het ganse leger aldus daarmee vervuld was, liepen de dingen zoverre dat tweehonderd vijftig der voornaamsten met Korach zamenspanden, om Aäron het Opperpriesterschap te ontnemen, en Mozes te onteren. Inmiddels werd het volk zo oproerig dat het stenen opraapte om Mozes en Aäron te stenigen, en in menigte met een schrikkelijk getier voor de Tabernakel kwam aanstuiven, roepende dat men, om zich van slavernij te ontslaan, die dwingeland moest doden, die hun ondragelijke dingen beval, onder schijn van Gode te gehoorzamen, welke, indien Hij zelf een Hogepriester had willen kiezen, Aäron niet tot die waardigheid zou aangesteld hebben, naardien er zovele anderen veel waardiger waren om die plaats te bekleden; en dat indien Hij die hem had willen geven, zulks niet door de dienst van Mozes, maar door de stem van al het volk zou geschied zijn.

154 Mozes, hoewel hem de lasteringen van Korach bekend waren, en dat hij zag met welk een woede het volk tegen hem ingenomen was, ontzette zich niet eens daarover, omdat hij op de zuiverheid van zijn geweten steunde, en wist dat het niet hij, maar God zelf was, die Aäron met

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

het Hogepriesterschap vereerd had. Dies vertoonde hij zich vrijmoediglijk voor deze vertoornde menigte, en in plaats van al het volk aan te spreken, wendde hij zich tot Korach en wijzende met zijn hand op die tweehonderd vijftig personen van aanzien, welke hem verzelden, verhief hij zijn stem, en sprak aldus: "Ik stem toe dat gij, en deze, die zich bij u gevoegd hebben, zeer aanzienlijk zijt, en ik versmaad niemand onder het ganse volk, schoon zij minder in rijkdom en andere zaken zijn. Maar dat Aäron tot Hogepriester aangesteld is, is niet geschied om zijnen rijkdom, want gij zijt veel rijker dan hij en ik te samen; het is niet om de edelheid zijner afkomst, vermits God ons allen uit één stamhuis heeft doen geboren worden, en dat wij éénen en dezelfde overgrootvader hebben; het is ook geen broederlijke genegenheid geweest, die mij aangedreven heeft om hem in dat ambt te stellen; vermits ik, zo ik iets anders beoogd had dan God, en de gehoorzaamheid, welke ik Hem schuldig ben, die ere liever voor mij zelf genomen, dan hem gegeven zou hebben, alzo ik mij zelf het naaste was. Want waartoe zou ik door onrecht in enig gevaar gewikkeld zijn, en al het voordeel daarvan aan een anderen overgelaten hebben ? Doch ik ben zeer onschuldig aan die misdaad; God zou niet toegelaten hebben dat ik Hem dus veracht hadde, en gijlieden onkundig gebleven waart van hetgeen u te doen stond om Hem te behagen. Alhoewel het nu de Here zelf is, en niet ik, die Aäron met dat ambt vereerd heb, nochthans is deze gereed om het af te staan aan degene, die er door uw verkiezing toe geroepen zal worden, zonder tot zijn voordeel aan te voeren dat hij er zich waardiglijk in gekweten heeft; want al is het dat hij met ulieder goedkeuring daarin getreden is, echter is hij zo weinig met staatzucht behebt, dat hij het liever wil neerleggen, dan oorzaak tot zulk een grote onrust geven. Zijn wij dan de eerbied, welke wij Gode schuldig zijn, te buiten gegaan, dat wij aangenomen hebben hetgeen Hem beliefde aan ons op te dragen; of zouden wij integendeel zulks zonder ongodsdienstigheid kunnen geweigerd hebben? Maar gelijk het de gever toekomt zijn gifte te bevestigen, zo staat het ook aan God zich op nieuw te verklaren, van wien het Hem gelieft zich te bedienen om uw offeranden te ontvangen, en de godsdienst voor ulieden te doen verrichten. En zou Korach zo verwaand zijn, dat hij, uit een zucht om zich tot die ere te verheffen, zou durven bestaan Gode de macht om daarover te beschikken, te ontweldigen? Laat af dan van zulk een groot oproer te verwekken; de dag van morgen zal dit geschil beslechten. Dat een ieder van ulieden morgen ochtend kome met een wierookvat in de hand, en met vuur en reukwerk. En gij, Korach, schaam u niet voor God te wijken, en zijn oordeel af te wachten, zonder u boven Hem te willen verheffen. Vergenoeg u dat gij u stelt onder de rij diegenen, die naar die waardigheid staan, waarvan ik niet kan zien, waarom Aäron meer zou uitgesloten zijn dan gij, naardien hij van hetzelfde geslacht is, en wij men hem niet beschuldigen kan dat hij bij het bedienen van dat ambt zich ergens in vergrepen heeft. Wanneer gijlieden dan zult bijeengekomen zijn, zult gij allen, in tegenwoordigheid des gansen volks, Gode reukwerk offeren; en degene, wiens offer Hem het aangenaamst zal zijn, zal tot Hogepriester aangesteld worden, zonder dat men mij zal mogen beschuldigen dat ik uit eigen beweging die ere aan mijn broeder opgedragen heb, indien God zich voor hem verklaart." Deze woorden van Mozes hadden zoveel kracht, dat zij het oproer, en het kwaad vermoeden, dat men tegen hem opgevat had, ten enenmale stilden; en het volk keurde niet alleen zijn voorstel goed, maar prees het als iets, dat voordelig voor het gemene best moest zijn; en daarop scheidde de vergadering.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Schrikkelijke straffe over Korach, Dathan en Abiram, en die van hun aanhang.

Des anderen daags kwam al het volk weer te samen, om te zien wat oordeel God na de offeranden zou uitspreken omtrent degenen, die naar het Hogepriesterambt stond. (Num. 16) De verwachting naar die uitslag kon niet wel zonder enige beroerte toegaan; want behalve dat de menigte van nature tot nieuwigheden, en tot tegenspreking van zijn oversten genegen is, waren de gemoederen verdeeld; sommigen wensten dat Mozes openlijk van heerszucht mocht overtuigd worden; en anderen, die wijzer waren, verlangden een einde aan het oproer te zien gemaakt, vermits dit niet kon duren zonder de ondergang van de goede orde te veroorzaken. Mozes deed Dathan en Abiram ontbieden, om de offerande, gelijk het afgesproken was, bij te wonen. Zij weigerden zulks, zeggende niet te kunnen dulden dat Mozes zich aldus een oppergezag over hen aanmatigen zou. Op dit antwoord nam Mozes enige aanzienlijke personen bij zich, en schoon hij van God gesteld was om over allen te gebieden, echter ontzag hij zich niet naar die oproerigen toe te gaan. Dathan en die van zijnen aanhang, verstaande dat hij dus verzeld aankwam, gingen met hun vrouwen en kinderen uit hun tenten, om hem te verwachten, en namen ook enig volk met zich, om hem weerstand te bieden, bijaldien hij iets wilde ondernemen. Doch Mozes genaderd zijnde, hief zijn handen ten hemel, en zei, zo luid dat ieder hem horen kon: "Opperheer van het heelal, die uit medelijden jegens uw volk, het uit zovele gevaren gered hebt; Gij, die een getrouw getuige van al mijn daden zijt, Gij weet, Here, dat ik niets zonder uw bevel gedaan heb. Verhoor derhalve mijn gebed, en gelijk Gij tot in de heimelijkste gedachten der mensen, en de verborgenste overleggingen des harten doordringt, zo onthoud U niet, o God, de waarheid te doen blijken, en de ondankbaarheid diegenen, die mij zo onbillijk beschuldigen, te schande te maken. Gij weet, Here, alles, wat er in de eerste jaren mijns levens voorgevallen is; Gij weet het niet van horen zeggen, maar omdat Gij er bij tegenwoordig geweest zijt. Gij weet ook wat mij sedert overkomen is; en dit volk is er niet onkundig van. Omdat het mijn gedrag ten kwade duidt, geef Gij, o God, zo ‘t U belieft, getuigenis mijner onschuld. Waart Gij het niet, Here, die, toen ik door uw bijstand, door mijn arbeid, en door de genegenheid, welke mijn schoonvader mij toedroeg, een stil en gelukkig leven leidde, mij noodzaakten het te verlaten, om voor de welvaart dezes volks, en voornamelijk om hen uit de dienstbaarheid te verlossen, mij zelf in zovele moeilijkheden te wikkelen? en nochthans, nadat zij uit zovele rampen door mijn beleid gered zijn, ben ik het voorwerp van hun haat geworden. Gij dan, Here, die aan mij verschenen zijt in het midden der vlammen op de berg Sinaï, om mij daar uw stem te doen horen, en mij aanschouwer van zovele wonderen te maken; die mij uw bevelen de Koning van Egypte deedt aanzeggen die uw arm op zijn rijk gedrukt hebt, om ons een middel te verlenen om uit de slavernij te gaan, en zijnen hoogmoed en macht voor ons vernederd hebt; die, toen wij niet langer wisten waarheen ons te keren, ons een wonderdadigen weg midden door de zee gebaand, en de Egyptenaars, die ons najaagden, onder de golven begraven hebt; die ons wapenen gaaft, toen wij wapenloos waren; die de bittere wateren om onzentwille zoet maaktet; die water uit een rotssteen deedt komen om onzen dorst te lessen; die ons spijze uit de zee beschiktet, wanneer wij er geen op aarde vonden; die ons uit de hemel een voedsel toezondt, dat de mensen te voren onbekend was; en eindelijk die al ons gedrag door voortreffelijke en heilige wetten geregeld hebt; kom, o almachtige God, en oordeel onze zaak, dewijl Gij een rechter en te gelijk een oprechte getuige zijt Doe aan al het volk blijken dat ik nooit geschenken aangenomen heb om onrecht te doen, noch de rijken voor de armen gesteld, of iets nadeligs voor ‘t gemene best begaan heb; maar dat ik integendeel altoos getracht heb het naar mijn vermogen te dienen. En nu men mij beschuldigt dat ik Aäron tot Hogepriester aangesteld heb, niet om U te gehoorzamen, maar uit gunste, en door een bijzondere neiging, zo toon dat ik niets dan door uw bevel gedaan heb, en doe blijken

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hoedanig een zorg het U belieft voor ons te dragen, door Dathan en Abiram naar verdienste te straffen; dewijl zij U durven beschuldigen van ongevoelig te zijn, en dat Gij U door mijn kunstenarijen hebt laten bedriegen. En opdat de straffe, welke Gij over deze ontheiligers uwer ere zult doen, aan de gehele wereld bekend zij, zo doe hen, zo het U belieft, toch niet een gewonen dood sterven, maar laat de aarde, welke zij onwaardig zijn te betreden, zich openen, om hen met hun huisgezinnen en al hun have te verzwelgen. En dat zulk een opmerkelijk bewijs uwer oppermacht een exempel zij om de gehele wereld de eerbiedigheid, welke men uw opperste Majesteit schuldig is, te leren, en een bewijs dat ik in de dienst, waarmee Gij mij vereerd hebt, niets gedaan heb dan uw bevelen na te komen. Doch zo de misdaden, waarmee men mij beticht, waar zijn, bewaar dan degenen, die mij beschuldigen, en doe op mij alleen de uitwerking mijner vervloeking neervallen. Maar, Here, nadat Gij de verstoorders uws volks aldus zult gestraft hebben, zo bid ik U dat Gij de overigen in eendracht, vrede, en de onderhouding uwer heilige wetten bewaart; nademaal het een belediging uwer gerechtigheid zou zijn, te geloven dat zij de straffe, die de schuldigen alleen verdiend hebben, op de onschuldigen zou doen nederdalen." Mozes mengde zijn tranen onder dit gebed, hetwelk niet zodra geëindigd was, of men zag de aarde beven, en met zulk een geweld zich bewegen als de baren der zee door de winden in een zwaren storm. Al het volk werd met vrees bevangen, en daarop opende de aarde zich met een vreselijk geluid, en verslond die oproerigen met hun huisgezinnen, tenten, en al hun have; en sloot zich daarna weer zo dicht toe, dat er gans geen teken van dit wonderdadig geval te bespeuren was. Dit was het einde dezer rampzaligen, en aldus deed God zijn gerechtigheid en macht kennen. En deze hun straffe was te jammerlijker, omdat zelfs hun nabestaanden eensklaps van de gevoelens, welke zij hun ingeboezemd hadden, tot een geheel ander gevoelen overstappende, in plaats van hen te beklagen, zich over hun ongeluk verheugden, en Gods rechtvaardig oordeel met gejuich prezen, roepende dat zij verdienden als onwaardigen verfoeid te worden.

Mozes deed daarna degenen, die Aäron het ambt van Opperpriester betwistten, aankomen, om het aan hem, wiens offerande God verklaren zou Hem aangenaam te zijn, alsdan op te dragen. Dit getal bestond uit tweehonderd vijftig, die allen in grote achting bij de volke waren, zo wegens de deugden hunner voorouders, als om hun aanzien. Aäron en Korach vertoonden zich het eerst, en toen zij allen met het wierookvat in de hand voor de Tabernakel gekomen waren, brandden zij reukwerk ter ere Gods. Maar men zag aanstonds zulk een groot en schrikkelijk vuur verschijnen, dat men nooit iets dergelijks gezien heeft, zelfs niet wanneer de bergen vol zwavel, uit hun brandende kolken vlammende wervelwinden uitbraken, en de bossen, in brand gevlogen door de kracht der winden tot as verteerd worden. Men bemerkte dat God alleen machtig was zulk een vurigen gloed te ontsteken, waarvan het geweld die tweehonderd vijftig mannen, en Korach met hen, in dier voege verteerde, dat er niet het minste spoor van hun lichamen overbleef Aäron alleen bleef van deze bovennatuurlijke vlammen ongeschonden, ten einde men niet behoefde te betwijfelen dat het de uitwerking van Gods almachtigheid was. Mozes, om de nakomelingen een gedenkteken dezer merkwaardige straffe na te laten, en de goddelozen, die zich inbeeldden dat God door de boosheid der mensen kan bedrogen worden, te doen sidderen, beval aan Eleazar, Aärons zoon, al de wierookvaten dezer rampzaligen, die dus schrikkelijk gedood waren, aan het koperen altaar te hechten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

Nieuw gemor der Israëlieten tegen Mozes. God bevestigt Aäron ten derde male in het Opperpriesterschap door het bloeien van zijnen staf. Steden, de Levieten toegeschikt. Verscheidene wetten door Mozes ingebeeld. De koning van Idumea weigert de Israëlieten de doortocht. Dood van Mirjam, Mozes zuster, en van Aäron zijnen broeder, die door zijnen zoon Eleazar in het ambt van hogepriester opgevolgd wordt. De Koning der Amorieten weigert de Israëlieten de doortocht.

Nadat ieder door zulk een openbaar blijk gezien had, dat het niet Mozes maar God zelf' was, die Aäron en zijn kinderen in het Hogepriesterschap bevestigd had, (Num. 17) durfde niemand hem hetzelve betwisten; maar het volk liet daarom niet na een nieuw oproer, dat ter oorzake van zijn oorsprong nog gevaarlijker en hardnekkiger was dan het eerste, te verwekken. Want hoewel zij toen overtuigd waren dat alles, wat er was gebeurd, door het bevel en de wil Gods geschied was, echter beeldden zij zich in dat het alleen was om Mozes te begunstigen; en zij spraken uit dat hij het door zijn dringende verzoeken verworven had; even als of God geen ander oogmerk had gehad dan hem te verplichten, en niet degenen, die hem zo zeer beledigd hadden te straffen. Aldus konden zij niet verdragen dat zij voor hun ogen zulk een groot aantal personen van aanzien hadden zien sterven, welke zij zeiden geen andere misdaad begaan te hebben, dan dat zij al te ijverig voor de dienst Gods waren geweest, en dat Mozes zich daarvan had bediend, ter bevestiging van zijnen broeder in een ambt, naar hetwelk voortaan nooit iemand zou durven staan, nademaal zij, die zulks bestaan hadden, aldus gestraft waren. Daarenboven hitsten de magen der gestorvenen het volk ook op, vermaanden om de al te grote macht van Mozes te beperken, en hielden hun voordat hun eigen veiligheid hen daartoe verplichtte. Zodra Mozes des verwittigd was, deed de vreze voor een oproer, dat zeer gevaarlijk zou kunnen zijn, hem het volk vertederen. Zonder zich te verdedigen tegen hun klachten uit vreze van hen nog meer te vertoornen, beval hij aan de oversten der stammen, dat zij elk een staf zouden brengen, op welke de naam van hun stam geschreven stond, en verklaarde aan hen dat het Opperpriesterschap zou gegeven worden aan de stam, wensen God zou te kennen geven dat boven de andere moest gesteld worden. Deze voorslag beviel hun; dies brachten zij die staven aan, en de naam van de stam van Levi werd op die van Aäron geschreven. Mozes legde ze alle in de Tabernakel, en haalde ze des anderen daags daar weer uit. Ieder van de vorsten der stammen kende de zijnen; en het volk kende ze ook aan enige merken die ze er op gemaakt hadden. Doch terwijl al de andere in dezelfde staat waren als daags te voren, zag men dat die van Aäron niet alleen botten had geschoten, maar, hetwelk veel vreemder was, dat hij rijpe amandelen droeg, want deze staf was van amandelbomenhout. Zulk een groot wonderwerk verbaasde het volk zodanig, dat hun haat tegen Aäron en Mozes in verwondering over het oordeel, dat God ter hunner begunstiging uitsprak, veranderde. Uit vreze dan van hem nog meer te wederstreven, stonden zij toe dat Aäron voortaan dat grote ambt rustig bezitten zou. Aldus was het dat hij, nadat God hem ten derden male bevestigd had, in het bezit daarvan bleef, zonder dat iemand zich meer daartegen durfde aankanten; en na zoveel gemor en oproer bleef het volk eindelijk in rust.

158 Mozes, bekommerd dat de stam Levi, ziende zich bevrijd van ten oorloge te gaan, (Num. 18,35 Lev.14,18,26) zich mocht bezighouden met naar levensnooddruft te zoeken en daardoor de dienst Gods verzuimen, beval dat als men het land Kanaän zou veroverd hebben, men aan die stam acht en veertig van de beste steden zou geven, met al het land dat er binnen tweeduizend treden af lag; en dat het volk aan hen en de priesteren jaarlijks de tienden zou betalen van de vruchten, die men inzamelde: hetwelk sedert altoos getrouw is onderhouden geweest. Nu staat ons van de priesters te spreken. Mozes beval, dat van deze acht en veertig

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

steden aan de Levieten toegestaan, deze er hun dertien zouden geven, bovendien het tiende deel der tienden. Evenzo beval hij dat het volk Gode de eerstelingen van al de vruchten des bodems zou offeren, en aan de priesteren het eerstgeborene der dieren die offerbaar waren; opdat zij er een slachtoffer van makende, het vlees van dat geofferde beest in de heilige stad met hun ganse huisgezin mochten eten. Nopens zodanige, die door de wet verboden waren te eten, men zou in plaats van het eerstgeborene anderhalven sikkel offeren; en ieder mens zou voor het eerstgeborene zijner kinderen vijf sikkelen ten offer brengen. De eerstelingen der vachten van de schapen kwamen de priesteren ook toe; en die brood bakten, moesten hun enige koeken geven. Wanneer degenen, welke men Nazareërs noemde, (Num. 6) omdat zij een gelofte deden van hun haar te laten groeten en geen wijn te drinken, de tijd hunner gelofte vervuld hadden, en zich voor de tempel kwamen vertonen om hun haar te laten scheren, behoorden de beesten, welke zij offerden, de priesteren toe. En aangaande hen, die zichzelf Gode ten korban (welkwoord betekent een godsgaaf of gifte aan God) hadden toegewijd, als zij vrijwilliglijk de dienst, waartoe zij zich verbonden hadden, opzeiden, moesten zij, een man vijftig, en een vrouw dertig sikkelen aan de priesteren geven; en die de middelen niet hadden om zoveel te betalen, lieten het over aan dezer bescheidenheid. Degenen, die beesten slachtten, niet om Gode te offeren, maar om ze te huis te eten, waren gehouden de vetten darm, de borst, en de rechterschouder daarvan de priesteren te geven. Dit was hetgeen Mozes tot onderhoud der priesteren beval, behalve hetgeen hun toekwam uit de zondofferen des volks, gelijk wij in het voorgaande boek gezegd hebben. Hij wilde dat hun vrouwen, dochters, en dienstknechten deel aan alles zouden hebben, uitgenomen aan hetgene voor de zonden geofferd werd, waarvan alleen de mannen, die de goddelijken dienst verrichtten, mochten eten, en zulks in de Tabernakel, en op de dag dat de slachtoffers geofferd waren.

159 Nadat Mozes, sedert het stillen van het oproer, al die dingen bevolen had (Num. 20) deed hij het leger tot op de grenzen der Idumeërs voorttrekken, en zond gezanten aan hun koning om de doortocht te verzoeken, verzekering gevende dat men zijn land geen schade zou aandoen, en voor alles, wat men genoot, betalen, ja zelfs voor het water zo hij het begeerde. Deze vorst weigerde zulks, en trok de Israëlieten gewapend tegen, om zich tegen hun doortocht aan te kanten, bijaldien zij met kracht zulks wilden bestaan. Mozes vraagde God om raad, en Hij verbood hem de oorlog eerst te beginnen, maar beval weer achterwaarts naar de woestijn te keren.

160 Terzelfder tijd van de nieuwe maan der maand Xantikus, juist veertig jaren na de uittocht uit Egypte, stierf Mirjam, Mozes zuster, en men begroef haar met grote staatsie op een berg genaamd Sin. De rouw, die men er over bedreef, duurde dertig dagen, en toen die geëindigd waren, zuiverde Mozes het volk in dezer voege. (Num. 20) De Hogepriester slachtte dicht bij het leger op een zuivere plaats een rode jonge koe, die nog nooit een juk gedragen had, doopte zijnen vinger in haar bloed, besprengde de Tabernakel zevenmaal daarmee, en deed toen die gehele vaarze met huid en ingewand in het vuur leggen, werpende een tak van cederhout met hysop, en scharlaken-vervige wolle daarbij. Daarna vergaderde een zuiver en kuis man de as, welke hij op een reine plaats leide; en allen, die gereinigd moesten worden, omdat ze door het aanraken van een dode zich verontreinigd hadden, wierpen een weinig van die as in fonteinwater, in hetwelk zij een takje hysop doopten, en waarmee zij zich de derden en de zevenden dag besproeiden, en alsdan voor gereinigd gehouden werden. Mozes beval dat men deze plechtigheid onderhouden zou, wanneer men in het beloofde land zou gekomen zijn.

161 Dit voortreffelijk Opperhoofd leide het heer vervolgens dwars door de woestijn naar Arabië: (Num. 20) en toen zij nabij der Arabieren hoofdstad, eertijds Arce, en nu Petra genoemd, gekomen waren, beval hij Aäron op een hogen berg, die als tot een landscheiding

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

dient, te klimmen, vermits dat de plaats was, waar hij zijn leven stond te eindigen. Deze klom er op, trok zijn priesterlijk gewaad in het gezicht des gansen volks uit, bekleedde Eleazar zijnen oudsten zoon en opvolger daarmee, en stierf in de ouderdom van honderd drie en twintig jaren op de eersten dag der maand, welke de Atheners Hekatombeon, de Macedoniërs Lous, en de Hebreën Ab noemen. Aldus verloor Mozes in één en hetzelfde jaar zijn zuster en zijn broeder; en al het volk beweende Aäron dertig dagen.

162 Mozes trok vandaar met het leger voort naar de vloed Arnon, (Num. 21) die zijnen oorsprong uit het gebergte van Arabië neemt, en na de ganse woestijn doorkruist te hebben, in het meer Asphaltites uitloopt; en de Moabieten van de Amorieten scheidt. Dit land is zo vruchtbaar dat het zijn inwoners kan voeden, schoon die zeer talrijk zijn. Mozes zond gezanten naar Sihon Koning der Amorieten, om van hem de doortocht te verzoeken op dezelfde voorwaarden, als men de Koning van Iduméa aangeboden had. Maar die vorst weigerde zulks ook, en vergaderde een groot heer, om de Israëlieten, zo zij ondernamen de rivier over te trekken, het hoofd te bieden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

De Israëlieten verslaan de Amorieten, en daarna de koning Og, die hun te helpe kwam. Mozes trekt naar de Jordaan.

Mozes achtte dat hij die bitse weigering van de Koning der Amorieten niet behoefde te verdragen; en bemerkende daarenboven dat het volk, waarover hij het bestier had, zo onleerzaam en wrokachtig was, dat de ledigheid en het gebrek, waarin zij zich bevonden, hen lichtelijk tot een nieuwe muiterij zou kunnen verwekken, tot welke hij hun de gelegenheid liefst wilde benemen, ging hij met God te rade om te weten, of hij zich een weg met geweld zou banen. En de Here gaf hem niet alleen verlof daartoe, maar beloofde hem ook de overwinning. Aldus ving hij de oorlog aan met een vast vertrouwen, en vervulde zijn krijgsbenden met hope en kloekmoedigheid, zeggende tot hen, dat de tijd nu gekomen was om hun begeerte ten strijde te voldoen, nademaal God zelf hen daartoe aanvoerde. Zodra hadden zij dit verlof niet bekomen, of zij namen de wapenen met blijdschap op, stelden zich in slagorde, en trokken de vijanden tegen. De Amorieten, ziende hen met zulk een kloekmoedigheid aankomen, werden zo met vreze bevangen, dat zij hun stoutheid vergaten; want nauwlijks stonden zij de eersten aanval uit of zij namen de vlucht; doch de Hebreën volgden hen zo kort op de hielen, dat zij, hun geen tijd gevende om zich te herzamelen, hen in de uiterste verbaasdheid brachten, zodat zij in wanorde naar hun steden vloden om daar hun veiligheid te zoeken. Maar vermits de Hebreën niet konden dulden dat hun overwinning onvolkomen zou zijn, en zij zeer behendig op slingers, en ander geweer om van verre te vechten, afgericht waren, zijnde daarbenevens zeer snel en lichtgewapend, zo achterhaalden zij de vluchtenden, of troffen ze met slingers, pijlen, en schichten, als zij er niet bij konden komen. De slachting was zeer groot, voornamelijk bij de rivier, doordien degenen, die vloden, niet minder door dorst, vermits het in de zomer was, dan door de pijn hunner wonden afgemat, met grote troepen daar naar toe lopende, terstond omsingeld en afgemaakt werden. Sihon, hun Koning, werd onder de doden gevonden. Dewijl de dappersten in de strijd gedood waren, en de overwinnaars alzo geen tegenstand vonden, namen zij zeer velen gevangen, schudden de doden uit, en maakten een groten buit, te meer omdat het veld met een menigte van vruchten bezaaid was, en men nog niet geoogst had.

Dusdanig een nederlaag trof de Amorieten, die onvoorzichtig in hun gedrag, en lafhartig in het gevecht waren. De Hebreën vermeesterden hun land, hetwelk als een eiland ingesloten is tussen drie rivieren, te weten naar het zuiden door de Arnon, naar het noorden door de Jabbok, die in de Jordaan vloeiende daar haar naam verliest, en naar het westen door de Jordaan.

164 Staande de zaken aldus, vernam Og, Koning van Galaäd en Gaulanites, die Sihon, zijnen bondgenoot en vriends te hulpe kwam, dat deze de slag verloren had. Maar dewijl hij zeer stout was, wilde hij daarom niet laten met de Israëlieten tot een gevecht te komen, vleiende zich met de hope der overwinning. Doch zij versloegen hem met zijn ganse heer, en hij zelf sneuvelde in de strijd. Na deze zege trok Mozes over de rivier Jabbok, kwam in het rijk van 0g, en maakte zich meester van al de steden, welker inwoners, die allen zeer rijk waren, hij deed doden. Deze Koning was van ongemene grootte en schoonheid, en van dapperheid en sterkte niet minder. Van zijn krachten en grote gestalte kon men oordelen uit zijn bedstede, in Rabatha, de koninklijke stad der Ammonieten, gevonden; zij was van ijzer, vier ellebogen breed en negen lang. Zijn dood bracht de Hebreën niet alleen veel voordeel aan, maar baande hun ook een weg tot de grootste veroveringen; want zij namen zestig sterke en welbemuurde steden in, en daar was niet één van hen, tot de minsten krijgsknecht toe, die zich niet verrijkte. Mozes geleidde daarna het leger naar de Jordaan in een groot veld, dat vol van dadelbomen en balsem was, recht tegenover Jericho, een rijke en machtige stad; en de Israëlieten waren nu zo moedig na hun

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

overwinning, dat zij niet dan naar oorlog haakten. Mozes, enige dagen Gode offeranden van dankzegging geofferd, en al het volk wel onthaald hebbende, zond een gedeelte van zijn heer om het land der Midianieten te plunderen, en hun steden te bemachtigen. Dies staat nu te verhalen, hoedanig de oorsprong van die oorlog was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

De Profeet Bileam gaat, op het verzoek der Midianieten en van Balak de Koning der Moabieten, de Israëlieten vervloeken; maar God dwingt hem hen te zegenen. Verscheidenen onder de Israëlieten, inzonderheid Zimri, door liefde tot de Midianietische dochteren medegesleept, verlaten God, en offeren aan de afgoden. Schrikkelijke straffe, welke God daarover uitoefent, en in ‘t bijzonder over Zimri.

Balak, Koning der Moabieten, die door vriendschap en een oud verbond aan de Midianieten verknocht was, (Num. 22,23,24) ziende de voortgang der Hebrëen, begon voor zichzelf te vrezen; want hij wist niet dat God hem verboden had andere landen dan dat van Kanaän te veroveren. Gedreven dan door een kwaden raad besloot hij hun weerstand te bieden. Dewijl hij een volk, dat stout en moedig door zijn overwinningen geworden was, niet durfde aangrijpen, waren zijn gedachten alleen om hun te beletten dat zij zich groter maakten Hij zond tot die einde gezanter; naar de Midianieten, om met hen te overleggen wat men doen zou. De Midianieten zonden die zelfde gezanten met enigen hunner voornaamsten naar Bileam, die een vermaard waarzegger, en hun vriend was, wonende dicht bij de Eufrates, om hem te verzoeken dat hij wilde afkomen om de Israëlieten te vervloeken. Hij ontving deze gezanten heel wel, en vraagde God, wat hij hun antwoorden zou, waarop de Here hem verbood te doen hetgene zij begeerden. Bileam antwoordde hun derhalve, dat hij gewenst had hun zijn genegenheid te kunnen betonen; maar dat God, die hem vermaard gemaakt had door ware dingen te laten voorzeggen, hem verbood zich daarmee te bemoeien, omdat Hij dat volk, hetwelk zij wilden gevloekt hebben, beminde; en dat hij hun daarom ried vrede met hen te maken. De gezanten met dit antwoord wedergekeerd zijnde, zonden de Midianieten, op aandringen van de koning Balak, hen ten tweede male naar Bileam. Deze begerig om hen te behagen, vraagde God nogmaals om raad, die hierom op hem verstoord, hem beval te doen hetgeen de gezanten begeerden. Bileam niet bemerkende dat God dus tot hem sprak in Zijnen toorn, omdat hij zijn bevel niet gevolgd had, ging met de gezanten heen. Op zijnen weg vond hij een pad tussen twee muren, zo eng, dat er maar even plaats was om door te gaan; en aldaar ontmoette hem een Engel Gods. Zodra de ezelin, op welke Bileam reed, die zag, keerde zij ter zijde, en knelde haar meester zo dicht tegen één van de muren, dat hij zich kneusde, zonder dat de slagen, welke hij haar gaf om de pijn, die hij leed, haar konden doen voortgaan. Als nu de Engel pal staan bleef, en de ezelinne op nieuw geslagen werd, viel zij op haar knieën neer, en bestrafte Bileam door de wille Gods, met een menselijke stem, zeggende, dat, dewijl zij nooit te voren, als hij haar bereed, hem te leur gesteld had, het vreemd was dat hij haar nu sloeg, en niet zag dat God niet goedkeurde dat hij deed wat degenen naar welke hij toeging, van hem eisten. Door dit wonderwerk verschrikt, vertoonde de Engel zelf zich nu aan hem, en bestrafte hem scherpelijk, dat hij zijn ezelin aldus zonder oorzaak sloeg; daar hij; zelf straffe verdiende, door de wille Gods te wederstreven. Deze woorden vermeerderden Bileams verbaasdheid, invoege dat hij terug wilde keren; maar God beval hem zijnen weg te vervolgen, en niets te zeggen dan hetgeen Hij hem zou ingeven. Toen kwam hij dan bij de Koning Balak, die hem met blijdschap ontving. Hij verzocht die Vorst hem op een berg te doen brengen, van waar hij het leger der Israëlieten zien kon. Balak, verzeld van verscheidenen van zijn hof, leidde hem op een berg, die niet meer dan zestig stadiën van het leger af lag. Bileam dit wel aanschouwd hebbende, beval de Koning aldaar zeven altaren te doen oprichten, om er Gode zeven ossen en zeven rammen op te offeren. Dit geschiedde; en nu werden die slachtoffers ten brandoffer geofferd, om te weten naar welke zijde de overwinning zou overslaan. Thans richtte Bileam zijn woord naar het heer der Israëlieten, en sprak aldus: "Gelukzalig" volk, wiens Leidsman God zelf wil zijn, hetwelk Hij met weldaden wil vervullen, en gestadiglijk voor deszelfs welstand waken. Geen ander volk zal in liefde tot de deugd u evenaren, en die uit u zullen voortkomen, zullen u nog overtreffen,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

doordien God, die u bemint, als zijnde zijn volk, u de gelukkigsten wil maken van alle mensen, welke de zon met haar stralen beschijnt. Gij zult dat kostelijke land bezitten, hetwelk Hij u beloofd heeft; uw kinderen zullen er na u het bezit van hebben, en de aarde en de zee zullen van het gerucht uws naams weergalmen, en zich over de glans uwer heerlijkheid verwonderen. Uw nakomelingen zullen zich zo vermenigvuldigen, dat er geen plaats op de wereld zal wezen, waar zij niet zijn. Gelukkig heirleger, dat hoe groot gij ook zijt, uit nakomelingen van een enigen man bestaat. Het land Kanaän zal voor het tegenwoordige groot genoeg voor u zijn; maar de ganse wereld zal eens niet ruim genoeg wezen om u te kunnen bevatten. Uw getal zal dat der starren gelijk zijn. Gij zult niet alleen het vaste land, maar ook de eilanden bevolken. God zal u in vredestijd met overvloed van alles goeds verzorgen, en u in de oorlog zeeghaftig maken. Aldus hebben wij te wensen dat onze vijanden en hun nakomelingen het wagen mogen u te bestrijden, omdat zij het niet zonder hun gehele verderf zullen kunnen doen: zo zeer zijt gij van God, die de nederigen verhoogt en de hoogmoedigen vernedert, bemind en begunstigd." Nadat Bileam deze profetie niet uit zichzelf, maar door de beweging van Gods Geest uitgesproken had, zei de Koning Balak, gram van droefheid tot hem, dat dit niet dat geen was, wat hij beloofd had, en hij gaf hem een bits verwijt, dat hij voor de grote geschenken, welke hij ontvangen had om de Israëlieten te vloeken, hen integendeel met duizend zegeningen begroette. Bileam antwoordde: "Gelooft gij dan o Balak, als Gods Geest ons aangrijpt, dat het aan ons staat om te zeggen of te zwijgen, wat wij willen? ‘t Is God die ons spreken doet zo als het Hem belieft, zonder dat wij er enig deel in hebben. Ik heb het verzoek, dat de Midianieten mij gedaan hebben, niet vergeten. Ik ben gekomen met het voornemen om hen te bevredigen, en ik had niets minder in de zin dan de lof der Hebreën te verkondigen, en van de gunsten te spreken, welke God voorheeft hun te schenken. Maar Hij is machtiger geweest dan ik, die besloten had tegen zijnen wille de mensen te behagen. Want als Hij in ons hart intrek neemt, maakt Hij er zich meester van; en vermits Hij het geluk van dit volk wil teweeg brengen, en Zijnen roem onsterfelijk maken, heeft Hij de woorden, welke ik gesproken heb, in mijn mond gelegd. Niettemin omdat uw verzoek en dat der Midianieten, van al te groot belang bij mij is, om niet alles te doen wat in mijn vermogen staat; zo is mijn raad dat men andere altaren oprichte, en andere offeranden doe, om te zien of wij God door ons gebed kunnen bewegen." Balak keurde deze voorslag goed. De offeranden werden vernieuwd, maar Bileam kon van God geen verlof verwerven om de Israëlieten te vloeken. Integendeel voorzeide hij, ter aarde neergestrekt, de ongelukken die de Koningen en steden, welke zich tegen hen zouden verzetten, stonden te overkomen. Onder die steden werden enige genoemd, die nog niet gebouwd zijn; maar hetgeen reeds gebeurd is met die, welke zo op het vaste land als op de eilanden bekend zijn, doet ons geloven dat het overige van dit orakel ook eens zal vervuld worden.

166 Balak, zeer verstoord dat hij zich in zijn hope bedrogen zag, (Num. 25) zond Bileam terug, zonder hem enige ere aan te doen. Deze dicht bij de Eufraat gekomen zijnde, verzocht de Koning en de voornaamsten der Midianieten te zien, tot welke hij aldus sprak: "Nademaal gij, o Koning, en gijlieden, o Midianieten, begeert dat ik ulleden op uw verzoek iets toesta tegen Gods wille, zo is dit alles, wat ik u zeggen kan. Hoopt niet dat het geslacht der Israëlieten, hetzij door de wapenen, hetzij door pest, hetzij door hongersnood, hetzij door enig ander ongeval ooit zal uitsterven; overmits God, die hen in zijn bescherming genomen heeft, hen voor al die onheilen zal behoeden; en dat, schoon zij in enige ramp vervallen, zij er zich met meerder roem uit opbeuren zullen, als zijnde wijzer door die straffe geworden. Maar indien gijlieden voor enigen tijd over hen wilt zegepralen, zal ik er u een middel toe aanwijzen. Zendt naar hun leger de schoonste uwer dochteren, wel opgetooid; beveelt haar dat zij niets verzuimen om de jonge en dapperste mannen verliefd op haar te maken; zegt haar, dat als zij hen in liefde tot haar ontstoken zien, zij zich dan gedragen alsof ze weg wilden gaan; en dat wanneer de anderen haar verzoeken te blijven, zij dan antwoorden dat ze zulks niet kunnen doen tenzij; ze haar

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

plechtiglijk beloven van de wetten huns lands en hun Godsdienst afstand te zullen doen, om de Goden der Midianieten en Moabieten te aanbidden. Dit is het enige middel, dat er voor ulieden overig is om God in toorn tegen hen te doen ontsteken." Dit gezegd hebbende ging hij henen. De Midianieten middelerwijl lieten niet na, tengevolge van deze raad, hun dochters te zenden, en haar te onderrichten van hetgeen haar te doen stond. De jonkmans onder de Hebreën, door haar grote schoonheid verrukt, werden met een brandende begeerte naar haar vervuld, hetwelk zij haar te kennen gaven, en zij werden door het antwoord, dat zij van haar kregen, nog meer ontstoken. Toen deze dochters hen zo hevig verliefd zagen, veinsden zij te willen weggaan; maar de anderen baden haar met tranen dat Zij toch blijven zouden, en beloofden haar te zullen trouwen, nemende God tot getuige van de eed, die zil daarop deden; en zeggende dat zij haar niet alleen als hun huisvrouwen zouden beminnen, maar dat zij haar volstrektelijk voogdessen van henzelf en al hun goederen maakten. "Ons ontbreken, " antwoordden zij, "geen goederen, noch iets van hetgeen ons gelukkig kan maken, zijnde van onze magen zozeer geliefkoosd als wij zouden kunnen wensen; wij zijn hier met gekomen om onze schoonheid te koop te brengen; maar ulieden aanmerkende als vreemdelingen, welke wij grote achting toedragen, hebben w u deze beleefdheid willen bewijzen. Doch nu gij betuig zoveel genegenheid voor ons te hebben, en dat ons vertrek u zoveel verdriets zou aandoen, vinden wij ons door uw gebeden bewogen. Indien gijlieden derhalve, gelijk gij zegt, ons trouwbeloften wilt geven, hetwelk de enige voorwaarde is om ons te houden, zullen wij blijven, en al ons leven bij u verslijten. Maar wij vrezen dat als gijlieden ons moe zult zijn gij ons schandelijk weer terug zenden zult; gij behoort ons zulk een rechtmatige vreze ten goede te houden." Deze verliefde minnaars boden haar aan, zodanige verzekering van hun trouw te geven als zij zelf begeerden; waarop zij antwoordden: "Nademaal gijlieden dus gezind zijt, en dat gij enige gewoonten hebt; van alle andere volken verschillende, gelijk als van zekere spijze niet te eten, en zekeren drank niet te drinken, moet gij, zo gij met ons trouwen wilt, onze Goden aanbidden; anders kunnen wij niet geloven dat de lieide, welke gij ons zegt toe te dragen, waar en oprecht zij. En wie zou het vreemd kunnen vinden, of ulieden laken, dat gij de Goden des lands alwaar gij komt, en welke alle andere volken aanbidden, ook eert, naardien uw God van ulieden alleen maar aanbeden wordt, en de wetten, welke gij onderhoudt ten enenmale iets bijzonders zijn? Dies staat het dan in uw keus, om te leven gelijk andere mensen, of ergens een andere wereld te zoeken, waar gij leven kunt zoals het u belieft."

Deze rampzaligen, door hun dierlijke en blinde drift vervoerd, namen deze voorwaarden aan, verlieten het geloof hunner vaderen, aanbaden vele goden, offerden offeranden op de wijze der Midianieten, aten zonder onderscheid allerlei spijzen, en schroomden niet, opdat ze deze dochteren, die nu hun vrouwen geworden waren, mochten behagen, de geboden des waren Gods te schenden. Het ganse leger werd terstond van het vergift, dat door deze jongelingen verspreid was, besmet. Men zag de ouden Godsdienst gevaar lopen, en een nieuwe muiterij, gevaarlijker dan de voorgaande, begon reeds uit te barsten. Want deze jonge maats, eens de zoetigheid dezer uitheemse wetten, waardoor zij onbedwongen naar hun zin mochten leven, gesmaakt hebbende, lieten er zich zonder weerhouding door verrukken, en bedierven door hun voorbeeld niet alleen het geringe volk, maar ook de aanzienlijksten. Zimi, ioofd van de stamme Simeons, trouwde met Kozbi, dochter van Zur, een der vorsten van Midian, en offerde, om llaar te behagen, volgens het gebruik haars lands, tegen het bevel van Gods wet. Mozes, zulk een vreemde wanorde ziende, en de gevolgen daarvan vrezende, deed het volk te samen komen; en zonder iemand in het bijzonder te beschuldigen, opdat hij degenen, die menende dat hun misdrijf bedekt was, nog bekwaam waren om weer tot hun plicht te keren, niet tot wanhoop mocht brengen, zei tot hen: "Dat het een zaak was, welke hun deugd en die hunner vaderen geenszins betaamde de wellust boven de Godsdienst te stellen. Dat zij tot inkeer moesten komen terwijl ze nog tijd hadden; en dat zij de kracht huns gemoeds moesten betonen, niet door de goddelijke en heilige wetten te

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

verachten, maar door hun drift te beteugelen. Dat het iets zonderlings was, dat zij, wijs in de woestijn geweest zijnde, zich in dit schone land tot zulk een uiterste dwaasheid lieten vervoeren, en dat zij de welstand, die zij door hun behoeftigheid verkregen hadden, nu door overvloed gingen verliezen." Toen Mozes door dit gesprek deze onbedachtzamen tot erkenning van hun misdaad poogde te brengen, sprak Zimri hem aldus aan: "Leef gij, Mozes, zoals het u goed dunkt, volgens de wetten, welke gij gemaakt hebt, en die door een langdurig gebruik bekrachtigd zijn, zonder hetwelk gij al overlang straffe geleden, en tot uw schade geleerd zou hebben, dat gij ons zo niet behoordet te bedriegen. Wat mij aangaat, gij moogt vrij weten, dat ik uw tirannieke bevelen niet langer gehoorzamen wil, omdat ik al te wel zie dat gij onder de dekmantel van godvruchtigheid, en dat ge ons wetten van Gods wege geeft, uzelf de heerschappij door uw listen aangematigd en ons in dienstbaarheid gebracht hebt, door ons alle vermakelijk heden te verbieden, en ons de vrijheid, welke allen vrijgeboren mensen toekomt, te benemen. Was er in onze slavernij van Egypte wel iets zo zwaar, als de macht, die gij u toeëigent, om ons naar uw believen te straffen volgens de wetten welke gij zelf ingesteld hebt; in plaats dat gij het zijt die verdient gestraft te worden, omdat gij, de inzettingen van alle andere volken verwerpende, begeert dat de uw alleen zullen onderhouden worden, stellende alzo uw eigen oordeel boven dat van alle andere mensen! Gelijk ik dan geloof zeer wel gedaan te hebben in hetgeen ik gedaan heb, en dat mij vrijstond te doen, zo schroom ik niet voor deze ganse vergadering te verklaren, dat ik een uitheemse vrouw getrouwd heb; maar begeer dat gij het uit mijn eigen mond verstaat, en dat vrij al de wereld het wete. Het is ook waar, dat ik de Goden, welke door u verboden zijn, offer, doordien ik meen niet gehouden te wezen mij aan zulk een dwingelandij te onderwerpen, dat ik van niemand dan u alleen zou mogen leren hetgeen de Godsdienst betreft; en ik acht dit voor geen weldaad dat men, gelijk gij doet, zich meer gezag over mij wil aanmatigen, dan ik zelf erken."

Zimri aldus zo voor zich zelf, als voor hen, die van zijn gevoelen waren, gesproken hebbende, stond het volk met vreze en in stilte te wachten naar de uitslag van dit groot geschil. Maar Mozes wilde niet meer twisten, om de moedwil van Zimri niet meer gaande te maken, en opdat anderen op zijn voorbeeld de onrust niet vermeerderden. Dies scheidde de vergadering, en dit euvel zou van een vervaarlijker gevolg geweest zijn, zonder de dood van Zimri, die aldus voorviel. Phineas, die buiten tegenspraak voor éénen der voornaamsten van zijn jaren gehouden werd, zo om zijn voortreffelijke hoedanigheden, als omdat hij zoon was van de Hogepriester Eleazar, en achterneef van Mozes, kon de stoutheid van Zimri niet verdragen; en vrezende dat zij, zo ze ongestraft bleef, tot verachting der wetten zou aangroeien, besloot hij die groten hoon, Gode aangedaan, te wreken. Gelijk er dan niets was, dat hij niet bekwaam was om uit te voeren, doordien hij niet minder kloekmoedigheid dan ijver had, ging hij naar de tent van Zimri, en doodde hem en zijn vrouw te gelijk met éénen steek. Verscheidene andere jonkmans, door diezelfde geest als Phineas gedreven, en door zijn koenheid en voorbeeld aangemoedigd, vielen op degenen aan, die aan dezelfde zonde als Zimri schuldig waren, en doodden er een grote menigte van. Voorts werd er een pest van God gezonden, die niet alleen al de anderen wegrukte, maar ook die van hun nabestaanden, welke, in plaats van hen te bestraffen, en in het begaan van zulk een zware zonde te stuiten, hen daartoe aangespoord hadden; en het getal diegenen, die dus stierven was veertienduizend mensen.

167 Mozes terzelfder tijd op de Midianieten verstoord deed het heer optrekken om hen ganselijk te verdelgen, gelijk ik verhalen zal, (Num. 31) na alvorens iets tot zijnen lof te vermelden, hetwelk ik niet behoor over te slaan. Te weten, dat hoewel Bileam op het verzoek van zijn stamvolk gekomen was om de Hebreën te vervloeken, en dat hij, na van God daarin belet te zijn, die verfoeielijken raad, gelijk gezegd is, gegeven had, om alzo de Godsdienst onzer vaderen te vernietigen, Mozes hem nochthans de ere gedaan heeft van zijn profetie te

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

beschrijven, schoon het hem gemakkelijk zou gevallen zijn, die zichzelf toe te eigenen, zonder dat iemand hem deswege zou hebben kunnen berispen; daardoor heeft hij dan aan al de nakomelingen een gunstig getuigenis ter zijner gedachtenis nagelaten. Ik laat echter een iegelijk daarover oordelen naar zijn goedvinden, en keer weer tot mijn verhaal. Mozes zond maar twaalfduizend mannen tegen de Midianieten, hebbende duizend uit elken stam genomen, en stelde Phineas, die de roem der wetten gehandhaafd, en de misdaad, welke Zimri door het schenden daarvan beging, gewroken had, tot opperhoofd daarvan aan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

De Hebreën overwinnen de Midianieten, en vermeesteren hun ganse land. Mozes bevestigt Jozua om de Leidsman des volks te zijn. Steden gebouwd. Vrijsteden verordend.

Toen de Midianieten de Hebreën zagen aankomen, verzamelden zij al hun krijgsmacht, en versterkten de toegangen, waardoor men in hun land kon trekken. Daarop volgde een veldslag, waarin zij overwonnen werden; de Hebreën versloegen zulk een menigte van hen, dat men de doden nauwlijks tellen kon. Onder deze bevonden zich al hun Koningen, namelijk Och, Zur, Reba, Evy en Rekem, die de naam gegeven heeft aan de hoofdstad van Arabië, welke naam zij heden ten dage nog voert, en die door de Grieken Petra genoemd wordt. De Hebreën plunderden het ganse land; en tengevolge van het bevel, hetwelk Mozes aan Phineas gegeven had, sloegen zij alle mannen en vrouwen dood, verschonende alleen de dochters, waarvan zij er omtrent twee en dertigduizend medebrachten, benevens een buit van tweeënvijftigduizend zeven en zestig ossen, zestigduizend ezels, en een overgrote menigte van gouden en zilveren vaten, waarvan de Midianieten, door hun ongemene pracht, zich gewoonlijk bedienden. Phineas aldus zegepralend, zonder enig verlies, wedergekeerd zijnde, deelde Mozes al de buit uit, en gaf er een vijftigste deel van aan Eleazar en de priesteren, een ander vijftigste deel aan de Levieten, en verdeelde het overige onder het volk, hetwelk zich daardoor in staat bevond om in groter overvloed te leven, en de rijkdom, door hun dapperheid verkregen, in rust te genieten.

169 Mozes, nu tot een hogen ouderdom gekomen, stelde, door Gods bevel, (Num. 27, Deut. 3) Jozua tot zijnen opvolger aan, zo in het profetisch ambt, als in het opperbevel over het heer, waartoe hij zeer bekwaam was, zijnde in de kennis der goddelijke en menselijke wetten door de onderwijzingen van Mozes zeer ervaren.

170 Ten zelfden tijde verzochten de stammen van Gad en Ruben en de halve stam van Manasse, (Num. 32) die zeer rijk in vee en alle andere goederen waren, aan Mozes dat hij hun het land der Amorieten, enigen tijd te voren bemachtigd, wilde geven, vermits het zeer schone weilanden had. Dit verzoek deed hem denken, dat zij onder die dekmantel zich van het bevechten der Kanaänieten zochten te bevrijden. Dies zei hij tot hen dat het maar uit lafhartigheid was dat zij zulks begeerden, om alzo in een land, dat door de wapenen des gansen volks veroverd was, in rust te leven, en zich niet bij het heer te voegen, om het land over de Jordaan in te nemen, van hetwelk God hun het bezit beloofd had, als zij de volken, welke Hij hun beval als vijanden te behandelen, zouden overwonnen hebben. Zij antwoordden hem dat het er zo verre vandaan was dat zij het gevaar vermijden wilden, dat zij integendeel van voornemen waren door dat middel hun vrouwen, kinderen, en goederen in veiligheid te stellen, om alzo ten allen tijde gereed te zijn het heer te volgen, waar men het ook leiden wilde. Mozes, met deze reden voldaan, stond hun hun begeren toe in tegenwoordigheid van Eleazar en Jozua en de voornaamste hoofden, welke hij tot die einde had doen samenkomen, op voorwaarde dat deze stammen nevens de anderen tegen de vijanden zouden optrekken, totdat de oorlog ten enenmale geëindigd was. Aldus namen zij dat land in bezitting, bouwden er sterke steden, en brachten er hun vrouwen, kinderen, en al hun have in, om de wapenen te vrijer te kunnen opnemen, en zich van hun belofte te kwijten. Mozes stichtte ook tien steden, (Num. 25, Deut. 4, 9, Joz. 20) als een gedeelte van de acht en veertig, waarvan wij gesproken hebben, en maakte drie van die tien tot vrijsteden voor degenen, die een onopzettelijken doodslag kwamen te begaan, en hij beval dat hun ballingschap zou duren zolang als de Hogepriester, onder wiens bediening de doodslag begaan was, leefde; maar dat zij na diens dood weer in hun land zouden mogen keren; en dat zo zij binnen die tijd door iemand van de magen des gedoden buiten die vrijsteden gevonden werden, hij hen vrijelijk mocht doden. De namen dezer drie steden zijn:

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Bozar op de grenzen van Arabië, Ariman in ‘t land Gilead, en Golan in Batanea. Mozes beval ook dat men, na de verovering van het land Kanaän, nog drie van die steden, welke de Levieten toebehoorden, tot vrijplaatsen bestemmen zou.

Zelafead, één van de voornaamsten van de stam van Manasse, in die tijd gestorven zijnde, en niet dan dochters nagelaten hebbende, kwamen enigen der aanzienlijksten uit die stam bij Mozes, en vraagden of deze dochters van haar vader erven zouden. Hierop antwoordde hij van ja, bijaldien zij met iemand van diezelfde stam trouwden; maar niet, zo zij in een anderen stam huwelijkten; om alzo door dat middel voor elken stam de goederen diegenen, die er toe behoorden, te bewaren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Voortreffelijke aanspraak van Mozes tot het volk. Wetten, welke hij hun geeft.

Toen de veertig jaren na de uittocht uit Egypte op dertig dagen na verstreken waren, (Deut. 4) deed Mozes al het volk bijeenkomen aan de oever van de Jordaan, ter plaatse waar tegenwoordig de stad Abila staat, zijnde een landstreek, waar de dadelbomen zeer welig groeiden. En hij sprak tot hen aldus: »Medgezellen en deelgenoten mijner langdurige omzwerving, dewijl ik nu de ouderdom van honderd en twintig jaren bereikt heb, is het tijd dat ik de wereld verlaat. En dewijl God niet wil dat ik ulieden voorga in de oorlogen, welke gij zult moeten voeren, nadat gij de Jordaan overgestoken zijt, wil ik het weinige leven, dat mij nog overig is, tot bevestiging van uw geluk, door alles wat van mij afhangt, aanwenden, om ulieden te verplichten dat gij mijner gedachtenisse altoos een goede genegenheid toedraagt: en ik zal mijn dagen met blijdschap eindigen, wanneer ik u zal te kennen gegeven hebben, waarin gij uw waar geluk moet stellen, en door welke middelen gij zulks voor uw kinderen zult kunnen teweegbrengen. Waarom toch zou gijlieden geen geloof aan mijn redenen slaan, naardien er geen bewijs is, dat ik niet getracht heb u mijn liefde voor uw welstand te tonen; en dat gij weet dat het gevoel onzer ziele nooit zuiverder is, dan wanneer zij gereed staat om dit lichaam te verlaten. Gij, kinderen Israëls, prent het diep in uw hart, dat de enige ware gelukzaligheid daarin bestaat, dat men van God begunstigd wordt; Hij wil die gunst alleen geven aan degenen, die door hun godvruchtigheid zich haar waardig maken; het is te vergeefs dat de goddelozen zich vleien met de hope van die te zullen verkrijgen. Indien gijlieden u dan zodanig gedraagt als Hij begeert, en ik u vermaan, zult gij altoos gelukkig zijn: uw voorspoed zal door alle volken der wereld benijd worden, gij zult ten allen tijde bezitten hetgeen gij reeds verkregen hebt, en gij zult welhaast in het bezit geraken van hetgeen u nog te overwinnen staat. Draagt alleen zorg, dat gij Gode een getrouwe gehoorzaamheid bewijst; stelt nooit andere wetten boven die, welke ik u van zijnentwege gegeven heb; onderhoudt ze vlijtig; en wacht u vooral van door een strafbare versmading iets, dat de godsdienst betreft, te veranderen. Overmits alles mogelijk is voor degenen, welke God bijstaat, zo zult gijlieden u zelf de ontzachelijksten van alle mensen maken, indien gij deze raad volgt; gij zult al uw vijanden te boven komen, en zult de grootste vergeldingen, welke de deugd geven kan, gedurende uw leven ontvangen. De deugd zelf zal er de voornaamste van zijn, omdat het door haar is dat men al het andere verkrijgt; zij alleen kan ulieden gelukzalig maken, en u een onsterfelijken naam en roem onder de uitheemse volken doen verwerven. Dit is hetgeen gijlieden te hopen hebt, zo gij de wetten, welke gij door mijn tussenkomst van God hebt ontvangen, godsdienstiglijk onderhoudt, en ze onophoudelijk overdenkt, zonder ooit te dulden dat men ze schendt. Ik verlaat de wereld met deze troost, dat ik ulieden in een groten voorspoed laat; en ik beveel u aan het wijs beleid uwer ooperhoofden en overheden, die niet in gebreke zullen blijven goed toezicht op u te houden. God ook, aan wien gij al de weldaden, welke gij tot hiertoe genoten hebt, verschuldigd zijt, zal zijn zorg niet van u aftrekken; neen, Hij zal niet ophouden u te beschermen, zo gij niet nalaat Hem te eren, en al uw vertrouwen op zijnen bijstand te stellen. Het zal ulieden niet ontbreken aan personen, die u treffelijke onderwijzingen zullen geven, als daar zijn de Hogepriester Eleazar, Jozua, de Raad, en de hoofden uwer stammen. Maar het moet met gewilligheid zijn dat gij hun gehoorzaamt, bedenkende dat degenen, die wel hebben kunnen gehoorzamen, ook wel zullen kunnen gebieden, wanneer zij tot ambten en waardigheden verheven worden. Beeldt u derhalve niet in, gelijk gijlieden tot nog toe gedaan hebt, dat de vrijheid bestaat in ongehoorzaam te zijn tegen uw oversten; want dat is een grote misslag, welke gij vooral moet verbeteren. Wacht u ook van u door toorn tegen hen te laten vervoeren, gelijk gij dikwijls tegen mij gedaan hebt; want het kan ulieden nog niet ontgaan zijn, dat gij mij menigmaal in groter gevaar van mijn leven gebracht hebt, dan onze vijanden ooit gedaan hebben. Ik zeg u dit niet verwijtender wijze; want waarom

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zou ik op een te, dat ik op het punt sta om van u te scheiden, u door het herdenken van hetgeen eertijds voorgevallen is, bedroeven, naardien ik niet de minsten toorn betoonde zelfs toen, wanneer het gebeurde; maar ik zeg het u, ten einde gijlieden wijzer in het toekomende moogt zijn, en omdat men u niet genoeg voor ogen kan stellen, hoeveel er u aan gelegen is, niet tegen uw opperhoofden te murmureren, wanneer gij de Jordaan overgetrokken zijnde, en u van het land Kanaän meester gemaakt hebbende, u zelf met allerlei goederen overladen zult vinden. Want zo gijlieden het ontzag, hetwelk gij Gode schuldig zijt, uit het oog verliest, en de deugd verlaat, dan zal Hij u ook verlaten; Hij zal uw vijand worden; gij zult het land, dat gij door zijnen bijstand veroverd hebt, met schande door uw ongehoorzaamheid kwijt raken; gij zult naar alle gewesten der wereld in slavernij vervoerd worden, en daar zullen geen landen noch zeeën zijn, waar men geen blijken van uw dienstbaarheid bespeuren zal. Er zal dan geen tijd wezen om het u te beklagen, dat gij deze heilige wetten niet onderhouden hebt. Om derhalve niet in dit ongeluk te vervallen, zo schenkt niet één van uw vijanden, nadat gijlieden hen overwonnen hebt, het leven maar acht het als een zaak van de uiterste aangelegenheid, dat gij hen allen doodt, zonder éénen van hen te verschonen; omdat gij anders door gemeenschap met hen te houden, u tot afgoderij zou kunnen laten verlokken, en alzo de wetten uwer vaderen verlaten. Ik beveel ulieden ook het vuur en het zwaard te gebruiken, om al de tempels, altaren en bossen, aan de valse godheden toegewijd, zodanig te verdelgen, dat er niet het minste spoor van overblijft. Dit is het enige middel om in het bezit der goederen, welke gij genieten zult, te blijven. En opdat niemand van ulieden zich door onwetendheid tot het kwade laat verlokken, heb ik op Gods bevel de wetten beschreven, welke gij nakomen moet, en de levensmanier welke gij behoort te volgen, zo in de algemene als in de bijzondere zaken: zo gijlieden die getrouwelijk onderhoudt, zult gij de gelukkigsten van alle mensen wezen."

172 Mozes aldus tot al de Israëlieten gesproken hebbende, gaf hun een boek, in hetwelk al die wetten, en de manier van leven, welke zij houden moesten, beschreven waren. Dewijl zij nu allen hem als reeds gestorven aanmerkten, deed het herdenken van de gevaren, en de arbeid, welke hij om hunnentwille uitgestaan had, hen in tranen uitbarsten; en hun droefheid vermeerderde, doordien zij geloofden dat het onmogelijk zou zijn, ooit dergelijk een Opperhoofd weer aan te treffen, en dat, bij gebrek van hem tot voorspraak te hebben, God hun nooit meer zo gunstig zou wezen. Dezelfde gedachten verwekten in hen zulk een berouw over hun woede tegen hem in de woestijn, dat zij zich niet konden troosten. Maar hij bad hen, dat ze hun droefheid zouden betomen, en alleen aan een getrouwe onderhouding van Gods wetten denken. En daarop scheidde de bijeenkomst.

Eer ik verder ga, acht ik het nodig te zeggen, welke die wetten waren, opdat de lezer bemerke, hoe overeenkomende zij zijn met de deugd van zulk een groten Wetgever als Mozes was, en opdat hij zie, welke de gewoonten zijn, die wij sedert zovele eeuwen onderhouden hebben. Ik zal die dan verhalen zo als deze grote man die gegeven heeft, zonder enig optooisel daarbij te voegen; en ik zal alleen de schikking veranderen, vermits hij ze op onderscheidene tijden, naar dat God hem zulks beval, heeft voorgedragen; hetwelk ik verplicht ben te melden, opdat indien deze historie te eniger tijde in de handen van iemand van ons volk kwam te vallen, hij mij niet van gebrek aan oprechtheid mochte beschuldigen. Ik zal dan gaan spreken van de wetten, die op de burgerlijke regering betrekking hebben; maar aangaande die, welke onze onderlinge betrekkingen betreffen, daarvan zal ik gewag maken in een boek, hetwelk ik over onze zeden en manieren, en de redenen dier wetten, hoop te schrijven. Nu keer ik tot de eerste terug, welke de navolgende zijn: Nadat gijlieden het land Kanaän veroverd en aldaar steden gebouwd zult hebben, zult gij in veiligheid de vruchten uwer overwinning genieten, en uw geluk zal bestendig en duurzaam zijn, mits dat gij u Gode aangenaam maakt door de volgende zaken te onderhouden: In de stad, welke God zelf in dat land, op een bekwamen en vruchtbaren stand zal

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

kiezen, en die de heilige stad zal genoemd worden, zal men een enigen Tempel bouwen, (Ex. 20, Deut. 5, Deut. 16) en één altaar daarin oprichten van stenen, die niet gehouwen zijn, maar met zoveel vlijt opgezocht, dat zij tezamen gevoegd en gepleisterd zijnde, niet nalaten een aangenaam gezicht te geven. Men zal tot dat altaar met geen trappen mogen opklimmen, maar langs een schuins opgaanden grond. En in geen andere stad zal een Tempel of altaar wezen, omdat er maar één God is, en niet meer dan één Hebreeuwse landaard. Wie God gelasterd zal hebben, (Ex. 20) zal gestenigd, en een dag gehangen hebbende, heimelijk met schande begraven worden.

Al de Hebreën, in wat land van de wereld zij ook wonen, zullen zich driemaal ‘s jaars naar de heilige stad en de Tempel begeven, om God aldaar voor zijn weldaden te danken, en om zijnen bijstand voor het toekomende te smeken; alsmede om de vriendschap door gastmalen en bezoeken onder malkanderen te onderhouden, dewijl het billijk is dat zij, die maar één volk zijn, en ééne en dezelfde wet hebben, onderling elkanders kennis houden. Daartoe is niets zo geschikt als zodanige bijeenkomsten, die door het gezicht en de samenspraken der personen, de geheugenis daarvan in het gemoed prenten, terwijl dat degenen, die nooit gezien worden, voor vreemdelingen bij anderen doorgaan. Daarom zult gijlieden behalve de tienden, die de priesteren en Levieten toekomen, andere tienden verzamelen, welke gij ieder in zijnen stam verkopen zult, en het geld daarvan in de heilige stad aan gastmalen, welke gij op die feestdagen houden zult, besteden; vermits het billijk is, ter ere Gods verheugd te zijn over hetgeen de landerijen, welke wij van zijn mildheid ontvangen hebben, voortbrengen.

Men zal niets ten offer brengen, (Deut. 28) dat voortkomt uit de winst ener ontuchtige vrouw; want hetgeen door kwade middelen en een onkuisen handel gewonnen wordt, is Gode niet aangenaam. Om diezelfde reden is het ook niet geoorloofd te offeren van hetgeen men ontvangen heeft voor het uitlenen van jacht- of herdershonden, om er een teelt van te bekomen. Men zal de goden, welke andere volken eren, niet lasteren of vloeken; men zal hun tempels niet beroven; en men zal niets van hetgeen aan enige godheid geofferd is, wegnemen. Niemand zal zich met stof van linnen en wol onderéén gemengd kleden, doordien dat de priesteren alleen overgelaten is.

Wanneer de menigte iedere zeven jaar in de heilige stad zal tezamen komen om het loofhuttenfeest te vieren, zal de Hogepriester op een verhevene plaats klimmen, vanwaar hij de wet openlijk en overluid zal lezen, zodat ieder het verstaan kan, zonder dat men de vrouwen, kinderen, ja zelfs de slaven zal mogen verhinderen daarbij te komen; omdat het goed is, die hun zo in het hart te prenten, dat zij nooit uit hun geheugenis kan uitgewist worden, om hun alzo de verontschuldiging, van uit onkunde gezondigd te hebben, te benemen. Want die heilige wetten zullen buiten twijfel een sterker indruk op hun gemoederen maken; wanneer zij zelf horen, welke de straffen zijn, waarmee de overtreders bedreigd worden.

Voor alles moet men zorgen dat de kinderen die wetten leren, vermits niets hun zo nuttig kan wezen. Tweemaal ‘s daags, des morgens en des avonds, zal men de weldaden, waarvoor wij aan God verplichting hebben, en hoe Hij ons uit de dienstbaarheid der Egyptenaren verlost heeft, gedenken, ten einde wij Hem voor de vroegere gunsten danken, en andere in het toekomende van Hem trachten te verwerven.

Men moet op de deuren schrijven, en ook aan het hoofd en om de arm gedenkcedels dragen van de voornaamste zaken, welke God voor ons gedaan heeft, en die tot grote blijken zijner goedheid en macht strekken; om ons de geheugenis daarvan gestadiglijk te vernieuwen. Men moet tot bestuurders in elke stad zeven mannen van erkende deugd, en bekwaam om het recht te bedienen, kiezen; ieder twee dienaars uit de stam van Levi toevoegen, en hun allen zo veel ere

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

bewijzen, dat ook niemand de stoutheid hebbe om enig spijtig woord in hun tegenwoordigheid te spreken; opdat de eerbiedigheid, welke zij zich gewennen aan mensen te bewijzen, hen opleide om God te eren. De vonnissen, die deze overheden zullen uitspreken, zal men uitvoeren, zo zij niet door geschenken omgekocht zijn, of het klaar blijkt dat zij kwalijk geoordeeld hebben; want dewijl de gerechtigheid boven alles te achten is, moet men die zonder eigenbelang en gunst oefenen; naardien men God anders veracht, en Hij zwakker zou schijnen dan de mensen, bijaldien de vrees om rijke en aanzienlijke personen te vertoornen, meerder vermogen op het gemoed der rechters had, dan de vreze om het recht, hetwelk Gods macht is, te schenden. Indien nu de rechters zich verlegen vinden om enige zaken te beslechten, gelijk het dikwijls gebeurt, dan moeten zij ze in haar geheel, zonder enige uitspraak daarover te doen, naar de heilige stad brengen, om aldaar door de Hogepriester, de Profeet, en de Raad beslist te worden, zoals die in gemoede zullen achten schuldig te zijn. Men zal aan éénen getuige geen geloof slaan, (Deut. 19) maar daar moeten er drie, of ten minste twee wezen, en dat personen van een onbesproken leven.

De vrouwen zullen om de wispelturigheid van haar geslacht, en omdat zij al te stout in het spreken zijn, niet als getuigen aangenomen worden. Men zal ook geen dienstknechten als getuigen nemen, omdat de geringheid van hun staat hun de moed beneemt, en dat de vreze of enig voordeel hen zou kunnen bewegen om tegen de waarheid te getuigen. Iemand, die overtuigd zal worden dat hij een valse verklaring gedaan heeft, zal dezelfde straffe lijden, die men de aangeklaagde, indien hij op zijn getuigenis gevonnisd ware, zou opgelegd hebben. Wanneer er een doodslag begaan is, (Deut. 21) zonder dat men weet, wie er de dader van is, en men geen vermoeden heeft op iemand, die het uit haat of wraak mocht gedaan hebben, moet men een nauwkeurig onderzoek deswege doen, en zelfs een vergelding beloven aan degene, die de dader weet aan te wijzen. En zo de persoon niet ontdekt wordt, zullen de regeerders der nabuursteden van de plaats, waar de doodslag begaan is, met de raad vergaderen, om te vernemen, welke stad naast aan de plaats ligt, waar men het lichaam van de omgebrachte gevonden heeft; alsdan zal die stad een jonge koe kopen, welke men in een dor en onvruchtbaar dal, waar geen granen noch bomen groeien, zal brengen; aldaar zullen de priesters en Levieten, nadat zij het beest de hals zullen afgesneden hebben, hun handen boven deszelfs hoofd wassen, en met luider stemme nevens de overheden betuigen, dat zij niet schuldig zijn aan die doodslag; dat zij denzelven niet gedaan hebben, dat zij niet tegenwoordig waren, toen hij begaan werd, en dat zij God bidden zijnen toorn te willen staken, en niet toe te laten dat er ooit dergelijk een ongeluk weer op die plaats gebeure.

Een regering, waar de voornaamsten aan het roer zitten, is buiten twijfel goed, omdat zij het gezag in handen van welgegoede lieden stelt: aanvaardt die derhalve, om geen andere meesters te hebben dan de wetten, welke God ulieden geeft, omdat het u genoeg behoort te zijn dat Hij uw Leidsman wil wezen. Doch zo gij te eniger tijd begeerte krijgt om een koning te hebben, (Deut. 17) kiest er een van uw landaard, die de gerechtigheid en alle andere deugden bemint. Maar hoe bekwaam hij ook zij, hij behoort zich meer op God en de wetten, dan op zijn eigen wijsheid en beleid te verlaten, en niets buiten overleg met de Hogepriester en de Raad te doen: ook zal hij niet mogen vele vrouwen hebben, of veel geld bijeenschrapen, of een menigte van paarden houden, ten einde hij daardoor niet tot versmading der wetten vervoerd worde. En indien hij al te veel aan die dingen zou overgegeven zijn, moet gijlieden toezien dat hij niet machtiger worde dan voor de staat dienstig is. Men moet de landpalen zo van zijn eigen als van eens anders land niet veranderen, omdat zij tot onderhouding des vredes dienen; maar zij moeten altoos vast en onbewegelijk blijven, gelijk alsof God zelf die gesteld had, vermits zulk een verandering groten twist zou kunnen veroorzaken, en dat degenen, welker gierigheid niet dulden kan dat men hunner begeerlijkheid palen stelt, lichtelijk tot verachting der wetten

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vervoerd worden. Men zal tot zijn bijzonder gebruik niet bezigen, (Deut. 17) noch ook aan God opofferen, de eerstelingen der vruchten, welke de bomen voor het vierde jaar, nadat ze geplant zijn, voortbrengen, omdat men ze als ontijdige vruchten behoort aan te merken; en dat alles, hetwelk tegen de wetten der natuur strijdt, niet waardig is Gode geofferd te worden, noch geschikt om de mensen te spijzen. Maar betreffende de vruchten, welke de bomen in het vierde jaar dragen, wie deze plukt, zal ze in de heilige stad brengen om de eerstelingen nevens de tienden daarvan Gode te offeren, en de overige met zijn vrienden bovendien de weduwen en wezen te eten. Doch in het volgende jaar, hetwelk het vijfde is, zal hij er zulk een gebruik van maken als hem goeddunkt. Men moet niets bij een wijngaard zaaien, omdat het genoeg is dat de aarde hem voede, zonder dat men haar grond nog met het ijzer opene. Men moet de aarde met ossen beploegen, zonder andere dieren daarbij in te spannen; ook zal men geen verschillende soorten voor éénen ploeg mogen zetten. Men zal de zaden, welke men in de aarde werpt, niet mogen mengen, en twee of drie soorten te gelijk daarin zaaien; want de natuur heeft geen behagen in zulk een mengsel. Men moet ook nooit beesten van verschillende soorten malkanderen laten bespringen, omdat de mensen door zodanig voorbeeld zich niet aan een verfoeielijke vermenging gewennen; want het gebeurt lichtelijk dat hetgeen, hetwelk in het eerst van klein belang scheen, in het vervolg zeer gevaarlijke uitwerkingen voortgebracht heeft. Om die oorzaak moet men nauw toezien dat men niets toelate, welks navolging de goede zeden zou kunnen bederven. Hierom is het dat de wetten zelfs de minste zaken bepalen, om ieder bij zijnen plicht te houden.

De maaiers moeten de koornhalmen niet al te zuinig inzamelen, maar enige garven voor de armen overlaten. Evenzo moet men ook enige druiven aan de wijnstok, en enige olijven aan de olijfbomen laten blijven; want het is klaar dat zulk een gelukkige achteloosheid zoveel schade niet toebrengt aan degene die ze pleegt, als de arme wel voordeel uit die liefdadigheid trekt; en God maakt de aarde vruchtbaarder voor degenen, die zich niet zoverre aan eigenbaat overgeven, dat zij eens anders voedsel zich toeëigenen.

Wanneer de ossen het graan uittreden, moet men hen niet muilbanden; omdat het niet meer dan redelijk is dat zij enig voordeel van hun arbeid trekken. Zo moet men ook een reiziger, hetzij inboorling of vreemdeling, niet beletten dat hij enig ooft neme en ete als het rijp is; maar men behoort hem het liever van goeder harte te geven, zonder dat het hem echter zal vrijstaan, iets daarvan weg te dragen. Evenzo behoort men degenen, die in het voorbijgaan bij de wijnpersing komen, niet te verhinderen dat zij van de druiven proeven; nademaal het billijk is dat men anderen iets meedeelt van de goederen, welke het Gode belieft ons te verlenen; en omdat dit seizoen, hetwelk het vruchtbaarste van het gehele jaar is, maar een korten tijd duurt. En indien iemand beschroomd mocht wezen, die druiven aan te roeren die moet men daartoe aansporen; want bijaldien zodanige lieden Israëlieten zijn, behoort de bloedverwantschap, die er tussen ons is, hen niet alleen deelachtig, maar deelhebbers te maken van hetgeen wij bezitten; en zo zij vreemdelingen zijn, behoren wij gastvrijheid jegens hen te oefenen, zonder te denken dat wij door zo een klein geschenk, hetwelk wij hun doen van de vruchten, die wij van Gods mildheid genieten, iets verliezen; naardien Hij niet alleen ons verrijkt, maar ook aan andere volken, door hetgeen wij hun van onze goederen meedelen, zijn grootdadigheid jegens ons wil te kennen geven. Bij aldien nu iemand dit bevel overtreedt, die zal men negen en dertig geselslagen geven, en hem met zulk een slaafse straf kastijden, omdat hij vrij zijnde, zich een slaaf van het goed gemaakt, en zichzelf alzo onteerd heeft. Want wat is er redelijker, dan dat wij, die zoveel in Egypte en in de woestijn geleden hebben, ons over eens anders ellende en gebrek ontfermen, en dat wij, zoveel van Gods oneindige goedheid ontvangen hebbende, een gedeelte daarvan aan degenen, die behoeftig zijn, uitdelen? Behalve de twee tienden, welke men Jaarlijks aan de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Levieten en voor de gewijde gastmalen moet geven, moet er ook ieder derde Jaar een derde betaald worden ten behoeve der arme weduwen en wezen.

Men moet de eerstelingen van alle vruchten in de Tempel brengen; (Deut. 26) en na God gedankt, en de offeranden, die de wet beveelt, gebracht te hebben, omdat Hij ons zulk een vruchtbaar land gegeven heeft, moet men die eerstelingen de priesteren geven. Iemand, die de twee tienden, het ééne aan de Levieten, en het andere ten gebruike der heilige gastmalen, zal betaald hebben, zal zich, eer hij weer naar huis keert, aan de poort des Tempels vervoegen, en Gode danken, dat het Hem beliefd heeft ons van de Egyptische dienstbaarheid te verlossen, en zulk een vruchtbaar en overvloedig land te geven. Daarna zal hij verklaren dat hij de tienden volgens Mozes wet betaald heeft, en God bidden dat Hij ons altoos gunstig zij, ons bij de goederen, welke Hij ons gegeven heeft, behoude, en er nog andere bijvoege. Wanneer de mannen huwbaar geworden zijn, zullen zij met dochters van een vrijen staat en van eerlijke ouders trouwen; die dusdanig een huwelijk zal versmaden, om met eens anders vrouw, welke hij door zijn listen bekoord heeft, te huwen, zal zulks niet vermogen te doen, opdat hij haar eersten man niet bedroeve. Al is het dat vrije mannen op slavinnen verlieven, echter zullen zij haar niet mogen trouwen; maar moeten hun drift beteugelen, omdat de eerbaarheid en welvoeglijkheid hen daartoe verplicht.

Een vrouwmens, dat zich tot ontucht heeft overgegeven, zal niet mogen trouwen, omdat zij haar lichaam onteerd hebbende, God de offeranden, die Hem voor zulke huwelijken gedaan worden, niet aanneemt; behalve dat kinderen uit deugdzame ouders geboren, een edeler inborst hebben, en meer tot deugd genegen zijn, dan zulke, die uit een schandelijke gemeenschap en onkuise liefde voortkomen. Indien iemand, een dochter getrouwd hebbende, die voor maagd doorging, (Deut. 24) meent reden te hebben om te geloven dat zij het niet was, die zal haar voor het gerecht dagen, en de bewijzen van zijn vermoeden tonen; daarop zal de vader of de broeder, of bij gebrek van die, de naaste bloedverwant van de dochter voor haar pleiten; en zo zij onschuldig verklaard wordt, zal de man haar moeten houden, zonder dat hij ooit zal vermogen haar terug te zenden, ten ware om een grote oorzaak, die niet wedersproken kan worden; tot straffe zijner lastering en des hoons, die hij harer onschuld aangedaan heeft, zal hij negen en dertig geselslagen ontvangen, en vijftig sikkelen aan de vader der dochter geven. Maar indien zij schuldig bevonden wordt, en van burgelijke geboorte is, zal zij gestenigd, doch zo ze van priesterlijke afkomst is, levend verbrand worden.

Indien een man, die twee vrouwen getrouwd heeft, (Deut. 21) de ééne, hetzij om haar schoonheid, of om enige andere reden, meer genegenheid toedraagt dan de andere, en indien de zoon dergene, welke hij meest bemint, hoewel hij jonger zij dan de zoon van haar, welke hij minst liefheeft, bij hem aanhoudt om het eerstgeboorterecht, opdat hij volgens de wetten, die iks u gegeven heb, een dubbel erfdeel hebbe, zo moet men hem zulks niet toestaan; omdat het niet billijk is dat het ongeluk der moeder, van minder door haar man bemind te zijn, het eerstgeboorterecht, dat haar zoon van nature toekomt, zou benadelen.

Indien iemand een dochter, die aan een ander verloofd is, zal onteerd hebben, en dat het met haar bewilliging geschied is, zullen zij beiden gestraft worden, als zijnde schuldig, de man, omdat hij haar bepraat heeft om een eerloos vermaak boven een wettig huwelijk te stellen; en zij, omdat ze of door gewinzucht, of uit een schandelijken lust, zich aldus aan ontucht overgegeven heeft. Wie een dochter schendt, welke hij alleen aantreft, zodat niemand haar te hulpe kon komen, zal met de dood gestraft worden. Wie een onverloofde dochter beslaapt, zal gehouden zijn haar te trouwen, of vijftig sikkelen aan haar vader te betalen, zo deze haar aan hem niet ten huwelijk wil geven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Iemand, die zich om enige oorzaak van zijn vrouw wil scheiden, gelijk zulks dikwijls gebeurt, zal haar bij geschrifte beloven dat hij haar nooit zal weer opeisen, opdat zij vrijheid hebbe te hertrouwen; men zal op geen andere voorwaarde een echtscheiding toestaan. En indien zij daarna met een ander getrouwd zijnde, die tweede man haar kwalijk behandelt, of komt te sterven en dat de eerste haar weer wil nemen, zal zulks echter niet mogen geschieden. Indien een man zonder kinderen sterft, zal zijn broeder de weduwe moeten trouwen; (Deut. 25) en zo hij een zoon bij haar krijgt, zal hij hem de naam des overledenen geven, en hem als deszelfs erfgenaam aanmerken; want het is dienstig voor het gemene belang dat het goed door dat middel in de geslachten bewaard worde, en het zal der weduwe een troost zijn, met een persoon, die haar man zo na bestond, te leven. Bijaldien nu de broeder des overledenen weigert te trouwen, zal zij voor de Raad gaan verklaren dat het aan haar niet gestaan heeft, dat zij niet in haars mans geslacht gebleven is en kinderen aan hetzelve gegeven heeft; maar dat haar zwager, met wien zij gewillig was te trouwen, der gedachtenisse zijns broeders die smaad heeft aangedaan, van haar niet te begeren. En wanneer de Raad hem ontboden, en de reden daarvan gevraagd zal hebben, en dat hij er een geeft, hetzij die goed of kwaad is, zal zij een van des schoonbroeders schoenen uittrekken, en hem in het aangezicht spuwen, zeggende dat hij die schande verdient, omdat hij der gedachtenisse zijns broeders zulken groten hoon aangedaan heeft. Aldus zal hij met deze smet, die hem al zijn leven zal aankleven, uit het raadhuis gaan; en de vrouw zal mogen trouwen met wien het haar goed dunkt.

Indien iemand in de oorlog een dochter, maagd of getrouwde, genomen heeft en met haar een huwelijk wil aangaan, (Deut. 41) moet men haar eerst het haar afscheren, en zij een rouwkleed aantrekken, om haar vrienden en magen, die in het gevecht gesneuveld zijn, te bewenen, ten einde zij, haar droefheid voldaan hebbende, te onbelemmerder van geest kan zijn op haar bruiloftsfeest. Want het is billijk dat iemand, die een vrouw neemt om er kinderen bij te telen, enige toegeeflijkheid omtrent haar rechtmatige droefheid betone, en zich niet zo door zijn vermaak late vervoeren, dat hij daar niet eens aan denkt. Doch na een rouw van dertig dagen, hetwelk een genoegzame tijd is voor wijze lieden, om hun nabestaanden en vrienden te bewenen, zal het geoorloofd zijn bruiloft te houden. En indien die man, na zijnen lust geboet te hebben, die vrouw komt te verachten, zo zal het hem niet vrijstaan haar voor slavin te houden, maar zal zij vrij en frank zijn, om te gaan waar zij wil. Indien het gebeurt dat er kinderen zijn, (Deut. 27) die hun ouderen geen behoorlijke ere geven, maar hen verachten en overmoedig bejegenen, dan zullen die ouders, welke de natuur zelf tot rechters aangesteld heeft, zodanig kind voorhouden: "Dat toen zij trouwden, zij zulks niet deden uit wellust, of uit enige begeerte om hun goederen te vermeerderen, maar om kinderen te telen, die hen in hun ouderdom zouden kunnen bijstaan: dat God hun die gegeven hebbende, zij ze met blijdschap en dankzegging ontvangen, en hen met alle vlijt opgevoed hadden, zonder enige kosten ter hunner onderwijzing te sparen; " waarbij zij deze woorden kunnen voegen: "maar dewijl men de jonkheid een weinigje moet toegeven, zo laat het u genoeg zijn, mijn zoon, dat gij u tot hiertoe zo kwalijk van uw plicht gekweten hebt: kom tot inkeer, word wijzer, en gedenk dat God het leed, dat degenen aangedaan wordt van wien men het leven ontvangen heeft, aanmerkt alsof het Hem zelf bejegend ware, omdat Hij de algemene vader van alle mensen is, en dat de wet een onvermijdelijke straffe daarop stelt, van welke het mij smarten zou, indien ze u te beurt kwam te vallen." Indien de zoon na zodanig een vermaning zich betert, moet men hem de misslagen, welke hij eer uit onkunde dan uit boosheid begaan heeft, vergeven; men zal aldus de wijsheid des wetgevers prijzen, en de vaders zullen gelukkig zijn dat zij hun kinderen de straffen, welke de wetten bevelen, niet zien lijden. Maar indien deze wijze berisping te vergeefs is, indien de jongeling in zijn ongehoorzaamheid volhardt, en in moedwil tegen zijn ouderen voortgaat met de wetten te overtreden, dan zal men hem buiten de stad leiden, alwaar men hem in het gezicht van al het

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

volk zal stenigen; en nadat zijn lichaam de gansen dag in het openbaar ten toon zal gelegen hebben, zal men het des nachts begraven.

Hetzelfde zal men ook in acht nemen omtrent allen, die ter dood verwezen worden. (Deut. 23) Men zal zelfs zijn vijanden begraven; want geen dode behoort zonder begrafenis te blijven, omdat zulks een al te harde toepassing der straffe zou zijn. Het zal geen Israëliet geoorloofd zijn enig geld, of spijze, of drank op woeker uit te lenen, omdat het niet billijk is uit de armoede diegenen, die van onzen landaard zijn, ons voordeel te zoeken; maar men moet het voor een geluk achten hen bij te staan, verwachtende beloning daarvoor van God. Doch wie geld, of vruchten, hetzij gedroogde of verse, ter leen ontvangen hebben, behoren, wanneer God hun de genade van een goed gewas verleent, deze weer te geven, en dat met gelijke blijmoedigheid als toen zij die ontvingen; omdat zulks de weg is om weer geholpen te worden, als men andermaal tot gebrek vervalt.

Bij aldien nu de schuldenaar zich niet schaamt zijn schuld onbetaald te laten, (Deut. 24) zo mag de schuldeiser daarom niet ten zijnen huize gaan om pand tot verzekering te nemen, maar hij moet wachten, totdat het gerecht zulks beveelt; en dan mag hij het gaan eisen, zonder nochthans in het huis te treden: de schuldenaar zal gehouden zijn het hem terstond te geven, omdat het niet geoorloofd is zich tegen iemand, die met de bijstand der wetten gewapend komt, aan te kanten. Indien dan de schuldenaar in een gegoeden staat is, zal de schuldheer het pand mogen behouden totdat het geleende aan hem voldaan zal zijn; maar indien hij arm is, moet men het hem weergeven, eer de zon ondergaat, voornamelijk zo het een kleed is, opdat hij er zich des nachts mee dekken kan; want God heeft medelijden met de armen. Doch men zal geen molensteen, noch iets, dat tot een molen behoort, te pand mogen nemen, opdat men de ellende der armen niet verzware, door hun het middel hunner kostwinning te benemen.

Iemand, die een mens steelt, zal met de dood gestraft worden. En wie goud of zilver steelt, zal het dubbel moeten weergeven. Wie een huisdief, of een, die door de muur van zijn huis inbreekt om te stelen, doodslaat, zal niet gestraft worden. Wie een beest steelt, zal de waarde daarvan vierdubbel betalen, en zo het een os is, vijfdubbel; doch zo hij die boete niet kan opbrengen, zal hij voor slaaf moeten dienen.

Indien een Hebreër aan een anderen Hebreër verkocht is, zal hij zes jaren in diens dienst blijven, maar in het zevende jaar in vrijheid gesteld worden. Indien hij in het huis van zijnen meester wonende, met een slavin getrouwd is, en er kinderen bij geteeld heeft, en dat hij uit genegenheid tot deze toch liever met hen in slavernij wil blijven, zal hij in het Jubeljaar, dat is het vijftigste, met zijn vrouw en kinderen in vrijheid gesteld worden.

Indien iemand enig goud of zilver op de weg gevonden heeft, (Deut. 22) zal hij door een uitroeper de plaats, waar hij het heeft gevonden, doen bekend maken, om het te kunnen weergeven aan degene, die het verloren heeft, doordien men uit eens anders schade zijn voordeel niet trekken moet. Hetzelfde zal men ook doen, zo men enig vee, in de woestijn verdwaald gevonden heeft: zo men niet kan te weten komen, wie er de eigenaar van is, zal men het mogen behouden, na God tot getuige genomen te hebben dat men gans geen voornemen gehad heeft, zich eens anders goed toe te eigenen. Wanneer men enig lastdier, dat in het slijk blijft steken, ergens aantreft, moet men het daar uithelpen, alsof het zijn eigen ware. In plaats van iemand, die verdwaald is, te bespotten, en zich over zijn ongeval te verheugen, moet men hem weer op de rechten weg brengen. Men moet nooit kwaad spreken van een dove, of van iemand, die afwezend is.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Indien iemand in een twist een ander slaat, zonder een scherp wapen daartoe te gebruiken, zal hij gestraft worden met zoveel slagen, als hij gegeven heeft. Doch zo de gekwetste een langen tijd, nadat hij de wonden ontvangen heeft, komt te sterven, zal hij niet als een doodslager gestraft worden: en indien de gekwetste er van opkomt, zal degene, die hem gekwetst heett, al de kosten ook van de geneesheer moeten betalen. Zo iemand een zwangere vrouw met de voet schopt, en zij een miskraam krijgt, zal hij een geldboete aan haar, en een andere aan haar man moeten uitkeren, omdat hij daardoor het getal des volks verminderd heeft, een mens belettende ter wereld te komen. Doch zo de vrouw aan de stoot sterft, zal hij met de dood gestraft worden, doordien de wet eist dat hij, die een ander het leven beneemt, het zijn verlieze. Al wie bevonden zal worden vergift bij zich te hebben, zal met de dood gestraft worden; omdat het billijk is dat hij het kwaad onderga, hetwelk hij een ander wilde aandoen.

Indien iemand een ander van zijn gezicht berooft, zal men hem de ogen uitsteken, vermits het rechtmatig is, dat hij behandeld worde, gelijk hij gehandeld heeft, ten ware de blinde liever met geld wilde voldaan zijn, hetwelk de wet ter zijner keuze stelt. De meester van een os, die stoots is, is verplicht hem te doden. Indien de os iemand stoot dat hij er aan sterft, zal hij aanstonds met stenen doodgegooid worden, en men zal van zijn vlees niet eten. Indien het blijkt dat de meester de kwaadaardigheid van zijnen os geweten, en er geen zorg voor gedragen heeft, zal hij met de dood gestraft worden, omdat hij de oorzaak is dat zijn os iemand gedood heeft. Doch indien de gedode een slaaf is, zal de os wel gestenigd worden, maar zijn meester zal met dertig sikkelen aan de heer van de slaaf te betalen vrij wezen. Zo het gebeurt dat de ééne os de anderen doodt, zullen zij beide verkocht, en de prijs daarvan onder hun meesters verdeeld worden. Iemand, die een put of groeve graaft, moet wel zorg dragen dat hij die bedekke, niet om iemand de vrijheid om water te scheppen te benemen, maar om te beletten dat men er invalle: en indien bij gebreke van zulks bevolen te hebben, enig beest daarin valt en sterft, zal hij gehouden zijn de prijs aan de eigenaar daarvan te betalen. Ook moet men leuningen rondom de daken van de huizen maken, opdat niemand daar afvalle. Degene, (Lev. 6) wien iets te bewaren gegeven is, zal het als een geheiligde zaak onder zich houden, en het aan geen mens mogen geven, wat men er hem ook voor zou mogen aanbieden; want al was er geen getuige van, nochthans behoort hij op het getuigenis van zijn geweten alleen acht te hebben, en te denken dat God door de boosheid en listen der mensen niet bedrogen kan worden. Doch indien de bewaarder het vertrouwde buiten zijn schuld verliest, zal hij bij de zeven rechters (hier voren gemeld) gaan, en in hun tegenwoordigheid God met ede tot getuige nemen, dat hij geen hand in die dieverij gehad, noch gebruik van enig gedeelte van het aanvertrouwde gemaakt heeft; dan zal hij vrij zijn; maar zo hij er slechts iets van gebruikt heeft, zal hij het geheel moeten weergeven.

Men moet zeer stipt zijn in het betalen van het dagloon, (Deut. 24) dat een arbeider in het zweet zijns aanschijns heeft verdiend, bedenkende dat God aan de armen, in plaats van landerijen, leden gegeven heeft om hun kost te winnen: en daarom moet men de betaling niet tot de volgenden dag uitstellen, maar hun die dezelfde dag geven, omdat God niet wil dat zij, bij gebreke van hun verdiende geld te ontvangen, gebrek zouden lijden. Men moet de kinderen niet straffen om de zonden hunner vaderen; omdat, indien ze vroom zijn, zij waardig zijn beklaagd te worden dat ze uit ondeugende ouders geboren zijn, en geenszins om dier ondeugden behoren gehaat te worden. Evenzo moet men de vaderen de gebreken hunner kinderen niet wijten, maar deze liever toeschrijven aan hun kwade inborst, die hun de goede onderwijzingen, welke zij hun gegeven hebben, heeft doen verachten en verwerpen.

Men moet een afschuw hebben van zodanigen, die zich vrijwillig hebben laten snijden, en daardoor het middel, hetwelk God hun tot voortteling der mensen gegeven heeft, verloren

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hebben; want behalve dat zij zoveel als in hun vermogen was, getracht hebben het getal mensen te verminderen, en dat zij enigszins de doodslagers der kinderen zijn, welke zij konden geteeld hebben, zo hebben zij die daad niet kunnen begaan, zonder alvorens de zuiverheid huns gemoeds bezoedeld te hebben; dewijl het buiten twijfel is, dat indien het niet verwijfd geweest ware, zij hun lichaam niet in zulk een staat zouden gesteld hebben, dat men hen niet hoger dan vrouwen kan aanmerken. Omdat men derhalve alles, wat tegen de natuur is, als een wanschepsel moet verwerpen, zo moet men mens noch beest van enig teken zijner kunne beroven.

173 "Deze zijn de wetten, welke gijlieden verplicht zult zijn gedurende de vrede te onderhouden, opdat God u gunstig zij, en niets die zou mogen storen: en ik bid Hem dat Hij nooit toelate dat men ze afschaffe om andere in haar plaats te stellen. Maar omdat het onmogelijk is dat er zelfs in de allergeregeldste staten geen beroerten ontstaan, en dat de mensen niet onverhoeds of vrijwillig in enig ongeluk vervallen, is het nodig dat ik ulieden enigen raad daarvoor geve; ten einde gij door zulke voorvallen niet overrompeld wordt, maar bereid zijt tot hetgeen u te doen staat. Ik wens dat, als gijlieden door Gods bijstand en uw arbeid het land, dat Hij voor u bestemd heeft, zult verkregen hebben, gij het in vrede en volkomen rust bezitten moogt; dat gij er noch door de pogingen uwer vijanden, noch door inlandse verdeeldheden gestoord moogt worden; en dat in plaats van de wetten en de wandel uwer vaderen te verlaten, om andere, die er mede strijdig zijn, te volgen, gij onverzettelijk in de onderhouding dergene, welke God u gegeven heeft, blijven moogt. Maar indien gijlieden of uw nakomelingen u genoodzaakt vindt om krijg te voeren, dan wens ik van ganser harte, dat het nooit in uw eigen land zij. In zulk een geval moet uw eerste begin wezen, (Deut. 20) krijgsboden naar uw vijanden te zenden, om te verklaren dat, hoewel gij sterk zijt zo in ruiterij; als voetvolk, en dat gij God tot uw beschermer en tot aanvoerder uwer krijgsheiren hebt, gij echter liever niet genoodzaakt wildet zijn om tot de wapenen te komen, omdat gij gans geen begeerte hebt om iets daardoor te winnen. Indien zodanig een toespraak hen overreedt om in vrede met ulieden te blijven, is het beter die niet te breken; maar indien zij zulks versmaden, en niet schromen u een onrechtvaardigen oorlog aan te doen, trekt dan kloekmoediglijk tegen hen op, nemende God tot uw veldoverste, en de wijsten en ervarensten uwer hoofdlieden om te gebieden, onder Hem; want de meerderheid van hoofden, die een gelijk gezag hebben, is in plaats van voordelig, veeltijds schadelijk door de vertraging, die zulks in het uitvoeren der aanslagen veroorzaakt. Belangende de soldaten, men behoort de dappersten en sterksten uit te kiezen, zonder dat men er de bloden onder menge, dewijl die in plaats van u nuttig te zijn, zulks aan uw vijanden zouden wezen, door te vluchten als het op een vechten gaat.

Men zal degenen, die een huis gebouwd hebben, niet noodzaken ten oorlog te gaan, voor dat zij er een jaar in gewoond hebben; noch zulken, die een wijngaard geplant hebben, voor dat zij er vruchten van hebben bekomen; noch ook pas getrouwde mannen, opdat de begeerte om zich te behoeden, en hetgene hun lief en waard is te genieten, hen niet al te zorgvuldig voor hun leven make.

Onderhoudt in uw legers een nauwkeurige krijgstucht; en als gijlieden een plaats zult belegeren, en hout nodig hebt tot stormgereedschappen, zo wacht u om vruchtbomen omverre te houwen, omdat God die tot nut der mensen geschapen heeft, en omdat zij, zo ze konden spreken en van plaats veranderen, over het leed, dat gij hun zonder oorzaak aandoet, klagen en zich elders verplanten zouden. Wanneer gijlieden overwinnende zijt, doodt dan degenen, die u in het gevecht weerstand bieden, maar verschoont de anderen om hen cijnsbaar te maken, uitgenomen de Kanaänieten, welke gij ganselijk uitroeien zult. Ziet wel toe, vooral in de oorlog, dat geen vrouw zich als een man, of een man zich als een vrouw klede." (Deut. 22) Deze zijn de wetten,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

welke Mozes ons volk nagelaten heeft; ook gaf hij ons die, welke hij veertig jaren te voren beschreven had, en waarvan wij elders zullen spreken.

174 Deze uitmuntende man deed het volk op de volgende dagen evenzo bijeenkomen, (Deut. 30, 31, 32, 34) verzocht met vurige gebeden aan God dat Hij hen geliefde bij te staan, indien ze zijn heilige wetten onderhielden, en sprak een vloek uit over zodanigen, die daarin nalatig zouden zijn. Voorts las hij hun een lofzang voor, welke hij in zesvoetige verzen had samengesteld, waarin hij de zaken, die hun beschoren waren, voorzeide, van welke een gedeelte reeds vervuld is, en de rest nog wordt vervuld, zonder dat men er iets, dat niet met de waarheid overeenkomt, in kan bespeuren. Dit heilige boek, bovendien de Ark, in welke de twee tafelen der wet waren, gaf hij de priesteren in bewaring, en beval hun de zorg des Tabernakels aan.

175 Hij beval het volk dat, wanneer zij in bezit van het land Kanaän zouden gekomen zijn, zij het ongelijk, dat de Amalekieten hun hadden aangedaan, zouden indachtig wezen, en hun de oorlog aandoen, om hen te straffen, gelijk zij verdienden, voor het smadelijk gedrag, waarmee zij hen in de woestijn bejegend hadden Hij gelastte hun ook, (Deut. 27, 28) dat, nadat zij het gemelde land hadden veroverd en al de ingezetenen aan het zwaard opgeofferd, zij dicht bij de stad Sichem een altaar naar het oosten, hebbende de bergen Gerisim ter rechter, en Ebal ter linkerhand, zouden oprichten; dat men vervolgens het ganse leger in tweeën zou delen; dat men zes stammen op de éénen berg, en zes op de anderen zou doen gaan; en dat de priesters en Levieten zich evenzo eenpariglijk op die twee bergen verdelen zouden. Dat dan degenen, die op de berg Gerisim waren, God zouden bidden dat Hij dezulken, die de wetten, welke hun door Mozes waren gegeven, godvruchtiglijk onderhielden, wilde zegenen. Dat degenen, die op de berg Ebal waren, dat verzoek door hun gejuich zouden bekrachtigen, en op hun beurt dezelfde zegeningen uitspreken, waarop de anderen door een dergelijk geroep van blijdschap zouden antwoorden. En eindelijk dat zij de een na de ander in dezelfde orde allerlei vervloekingen tegen de schenders van Gods wet uitspreken zouden. Mozes deed al die zegeningen en vloeken opschrijven, en om ze te beter in geheugenis te doen houden, op de twee zijden van dat altaar graveren. Hij liet het volk toe alleen die dag tot hetzelve te naderen, en er brandoffers op te offeren, hetwelk anders volgens de wet verboden was. Deze waren de inzettingen, die Mozes de Hebreën gaf, en welke zij nog hedendaags onderhouden

176 De volgenden dag deed hij al het volk te samen komen, (Deut. 29) begerende dat ook de vrouwen en kinderen, ja zelfs de slaven, zich daar zouden laten vinden; en hij deed hun allen zweren, dat zij onverbreekbaar, en volgens Gods wil, al de wetten, welke hij hun van zijnentwege gegeven had, zouden onderhouden, zonder ter oorzake van bloedverwantschap, of door gunst, of door vreze, of uit enig ander inzicht, die te overtreden. Indien ettelijke hunner magen, of enige steden, zouden bestaan iets daartegen te doen, dat zij allen gezamenlijk die wetten met kracht zouden handhaven, en dat zij, als ze die goddelozen overwonnen hadden, de steden tot de grond toe zouden uitroeien, zonder dat er enig spoor van overbleef. Maar bijaldien zij niet sterk genoeg waren om hen te overweldigen en te straffen, dat ze ten minste zouden betuigen een afschrik van hun goddeloosheid te hebben. Hierop beloofde al het volk met ede dit alles te zullen onderhouden. Daarna onderrichtte Mozes hen op wat wijze zij hun offeranden moesten doen, opdat ze Gode te aangenamer mochten zijn. Hij beval hun dat zij zich in geen oorlog zoudel; wikkelen, voordat zij uit de buitengewonen glans der gesteenten op de borstlap des Hogepriesters zouden bemerkt hebben dat God hun onderneming goed vond.

177 Alstoen voorzeide Jozua door de geest der profetie, terwijl Mozes nog leefde, en zelfs in zijn tegenwoordigheid, alles, wat hij tot nut des volks zou doen, hetzij in de oorlog door de wapenen, of in de vrede door het instellen van goede en heilzame wetten: hij vermaande hen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zorgvuldiglijk de manier van leven, die hun bevolen was, na te komen, en zei dat God hem geopenbaard had, dat indien zij van de godvruchtigheid hunner vaderen afweken, zij in allerlei ongelukken zouden storten; dat hun land uitheemsen volken ten roof zou worden; dat hun vijanden hun steden zouden verdelgen, hun Tempel verbranden, hen in slavernij voeren; en dat zij in een jammerlijke dienstbaarheid zouden zuchten, vermits zij onmeedogende mensen tot meesters zouden hebben; dat zij dan, maar al te laat, berouw over hun ongehoorzaamheid en ondankbaarheid zouden hebben, doch dat de oneindige goedheid Gods nochthans niet laten zou de steden aan hun oude inwoners, en die Tempel aan zijn volk weer te geven; hetwelk niet alleen eens, maar verscheidene malen zou gebeuren.

178 Mozes beval toen aan (Deut. 31, 34, 35) Jozua dat hij het heer tegen de Kanaänieten zou aanvoeren, verzekerde hem dat God hem in die onderneming zou bijstaan, wenste het volk alle geluk en voorspoed, en sprak hen aldus aan: "Omdat God besloten heeft heden mijn leven te doen eindigen, en ik tot mijn vaderen ga, is het billijk, eer ik sterve, dat ik Hem mij ulieder tegenwoordigheid dank voor de zorg, welke Hij voor u gedragen heeft, verlossende ulieden niet alleen van zovele onheilen, maar u met vele goederen overladende, alsook omdat Hij altoos in de moeilijkheden, welke ik ten uw voordele heb uitgestaan, mijn bijstand geweest is. Want Hij alleen is het, aan wien gij het begin en de voleindiging van uw geluk verschuldigd zijt: ik ben er maar een dienaar van geweest, en heb slechts zijn bevelen uitgevoerd. Het zijn de daden zijner almachtige goedheid, waarvoor ik Hem niet genoeg kan danken en bidden dat Hij daarmee volharde. Ik kwijt mij dan van deze plicht, en bid ulieden dat gij zulk een diepe eerbiedigheid jegens God, en zulk een ontzag voor zijn wetten in uw geheugenis prentet, dat gij die altoos aanmerkt als de grootste van alle gunsten, welke Hij u reeds bewezen heeft, of die gij ooit van Hem zou kunnen ontvangen. Bijaldien een wetgever, schoon maar een mens zijnde, niet dulden kan dat men de wetten, die hij ingesteld heeft, verwaarloost, maar zodanig een verachting uit al zijn macht straft, oordeelt dan eens hoedanig de toorn en verbolgenheid Gods zal wezen, indien gij nalaat de zijn te onderhouden; maar ik bid Hem van ganser harte niet toe te laten dat u het ongeluk overkome van zulks te beproeven."

179 Nadat Mozes aldus gesproken had, voorzeide hij aan een iegelijken stam, wat hem stond te wedervaren, en wenste hun duizend zegeningen. Al deze grote menigte kon haar tranen niet inhouden; mannen, vrouwen, groot en klein, betuigden gezamenlijk hun droefheid om het verliezen van zulk een uitnemend opperhoofd; ja zelfs de kinderen smolten in tranen, dewijl zijn uitmuntende deugd zelfs aan die tederen leeftijd niet onbekend kon zijn. Aangaande degenen, die tot hun rijpe verstand gekomen waren, sommigen hunner beweenden de grootheid van hun verlies voor het toekomende, en anderen beklaagden zich dat zij niet genoeg begrepen hadden, wat een geluk het voor hen was, zodanigen leidsman te hebben, en dat zij er van beroofd werden, nu zij het begonnen te erkennen. Maar niets gaf een krachtiger blijk van hun droefheid, dan hetgeen die groten wetgever zelf wedervoor; want hoewel hem genoeg bekend was dat men het uur des doods niet moet bewenen, omdat dit niet dan door Gods wille, en volgens de onvermijdelijke wet der natuur komt, echter werd hij door de tranen van al het volk zo ontroerd, dat hij zelf zich van wenen niet weerhouden kon. Thans ging hij naar de plaats, (Jos. 1) waar hij zijn leven stond te eindigen, en de ganse menigte volgde hem zuchtende. Hij wenkte de versten met zijn hand dat zij zouden blijven staan, en verzocht degenen, die dichtst bij hem waren dat zij hem niet meer zouden bedroeven, door hem met zulke klemmende blijken van toegenegenheid te volgen. Om hem dan te gehoorzamen hielden zij stil, en beklaagden gezamenlijk hun ongeluk wegens zulk een groot en algemeen verlies. De raadsheren, Eleazar de Hogepriester, en Jozua de veldoverste, waren de enigsten, die hem verzelden. Toen hij op de berg Abarim, die tegenover Jericho ligt, en zo hoog is, dat men vandaar het ganse land Kanaän ziet, gekomen was, nam hij afscheid van de Raad, omhelsde EIeazar en Jozua, en zei hun

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vaarwel; en terwijl hij nog sprak omringde hem een wolk, waardoor hij in een dal gevoerd werd. De heilige boeken, welke hij ons nagelaten heeft, zeggen dat hij stierf, want hij vreesde dat men geloven mocht, dat hij wegens de uitmuntendheid zijner deugden levend in de Hemel opgenomen was. Op ééne maand na heeft hij van de honderd twintig jaren, welke hij geleefd heeft, veertig in de regering van dit grote volk, waarover God hem het bestuur gegeven had, doorgebracht; hij overleed op de eersten dag der laatste maand van het jaar, welke de Macedoniërs Dystros, en de Hebreën Adar noemen.

Nooit heeft enig mens in wijsheid die doorluchtigen wetgever kunnen evenaren; nooit heeft iemand zo goed als hij geweten altoos het beste besluit te nemen, en hetzelve uit te voeren; nooit is iemand in de omgang met enig volk, zo om het te regeren, als om het door klem van woorden te overreden, bij hem te vergelijken geweest. Hij was altoos zodanig meester van zijn hartstochten, dat het scheen alsof hij er vrij van was, en er geen andere kennis van had dan door de uitwerking welke hij daarvan bij anderen bespeurde. Zijn krijgskunde kan hem stellen onder de rang der grootste oorlogshelden, en niemand anders heeft de gave der profetie in zulk een hogen graad gehad: zijn woorden waren als orakelen, en het scheen alsof God zelf door zijnen mond sprak. Het volk beweende hem dertig dagen, en nooit had enig verlies hen zo gevoelig getroffen; ja, hij is niet alleen betreurd geweest door degenen, die het geluk hadden gehad van hem te kennen, maar ook door de zodanigen, die de uitstekende wetten, welke hij ons nagelaten heeft, nagegaan hebben, omdat de heiligheid, die men er in bespeurt, niet toelaat aan de uitmuntende deugd diens wetgevers enigen twijfel te slaan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

VIJFDE BOEK

HOOFDSTUK 1.

Jozua trekt met zijn heer de Jordaan door een wonder over, en neemt Jericho in, alwaar Rachab met de haar alleen behouden wordt. De Israëlieten worden geslagen door die van Ai wegens de zonde van Achan, en veroveren die stad, nadat hij gestraft was. List der Gibeonieten om een verbond met de Hebreën aan te gaan, welke hun ter hulpe komen tegen de Koning van Jeruzalem, en vijf andere Koningen, die allen gedood worden. Jozua verslaat vele andere Koningen, richt de Tabernakel te Silo op, verdeelt het land Kanaän onder de stammen, en zendt die wan Ruben, Gad, en de halven stam van Manasse terug. Deze stammen, weer over de Jordaan getrokken zijnde, richten een altaar op, hetwelk een oorlog scheen te zullen veroorzaken. De dood van Jozua, en de Hogepriester Eleazar.

Wij hebben in het voorgaande boek gezien hoe Mozes uit het midden der mensen weggenomen werd. (Deut. 34) Nadat men hem nu de laatste plichten bewezen had, en de tijd des rouws voorbij was, beval Jozua aan al de troepen zich gereed te houden, zond enigen om Jericho, en de gesteltenis der inwoners te bespieden, en trok met het heer voort om de Jordaan over te gaan. Vermits men aan de stammen van Ruben, Gad, en de halven van Manasse het land der Amorieten, hetwelk een zevende deel van dat van Kanaän is, gegeven had, verhaalde hij aan hun oversten de zorg, die Mozes tot aan zijnen dood toe voor hen gedragen had, en vermaande hen om blijmoedig na te komen hetgeen zij hem beloofd hadden; zijnde daartoe verplicht, zo wel om zijn toegenegenheid tot hen te erkennen, als om het algemene nut. Hij vond hen zo bereid, dat zij vijftig duizend mannen verschaften. Daarop trok hij van Abila zestig stadiën voort naar de Jordaan. Alhier kwamen degenen, welke hij op kondschap uitgezonden had, hem bescheid brengen: dat de Kanaänieten niets vermoedden, en hen voor vreemdelingen, die uit nieuwsgierigheid in hun land waren gekomen, aangezien hadden; dat zij de stad op hun gemak, zonder door iemand belet te worden, hadden beschouwd, opgemerkt waar de muren het sterkste, en waar ze het zwakste waren, en welke poorten men het gemakkelijkste zou kunnen innemen. Dat zij zich tegen de avond in een herberg, (Jos. 2) dicht bij de stadswal, alwaar zij reeds geweest waren, hadden begeven; dat toen zij na het avondmaal zich gereed maakten om te vertrekken, men de Koning aangediend had dat er mannen door de Hebreën uitgezonden waren om de stad te bespieden, en dat ze bij Rachab ingegaan waren met het voornemen om zich heimelijk weg te maken. Dat die vorst daarop enig volk gezonden had om hen te vangen, en tot scherp onderzoek te brengen om hen uit te horen: maar dat Rachab hen onder de vlasbosjes, welke langs de muur te drogen leide, verscholen, en tot degenen, die door de Koning gezonden waren, gezegd had, dat het wel waar was dat enige vreemdelingen, welke zij nochthans niet kende, ten harent gegeten hadden, maar dat zij een weinig voor het ondergaan der zon vertrokken waren; dat indien men vreesde dat zij met enig oogmerk, hetwelk schadelijk voor de stad en de Koning mocht zijn, gekomen waren, men hen gemakkelijk zou kunnen achterhalen en terug brengen. Dat deze personen dus door die vrouw bedrogen, in plaats van huiszoeking te doen, die wegen waren ingeslagen, die zich naar de rivier uitstrekten, welke zij meenden dat de vreemdelingen genomen hadden; dat zij verre voortgegaan zijnde, eindelijk wedergekeerd waren zonder iets vernomen te hebben. Dat toen dit gerucht weer tot stilstand gekomen was, Rachab hun voorgehouden had het gevaar, waarin zij zich met haar huisgezin gesteld had om hen te behoeden; zeggende dat God haar bekend gemaakt had dat de Hebreën het ganse land Kanaän zouden vermeesteren, en dat zij haar daarom met ede moesten beloven dat zij, Jericho ingenomen, en al deszelfs inwoners volgens hun besluit gedood hebbende, haar en al de haar in het leven zouden houden, gelijkerwijs zij hun leven gered had. Dat zij daarop, na haar ahorens gedankt te hebben, geantwoord hadden, dat, wanneer zij de stad op het punt zag van ingenomen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

te worden, zij al haar nabestaanden, en al haar goed in haar huis moest brengen, en een roden lap laken voor haar deur hangen, vermits zij haar durfden verzekeren dat ter vergelding van de dienst, welke zij hun gedaan had, hun Veldoverste een uitdrukkelijk verbod van ten harent in te gaan, en haar enig leed te doen, zou doen afkondigen. Maar dat indien iemand van haar magen in het gevecht gedood werd, zulks hem zelf, en niet hun te wijten ware, en zij aan eedbreuk niet schuldig zouden zijn. En eindelijk, dat die vrouw hen met een touw bij de stadsmuren neergelaten had. Jozua verwittigde Eleazar de Hogepriester en de Raad van dit bericht; deze keurden de eed goed, en bekrachtigden de belofte aan Rachab gedaan.

181 Naardien Jericho over de Jordaan lag, (Jos. 3) en dat men, om hetzelve aan te tasten, noodzakelijk met het heer de vloed, die toen juist door de regens zeer gezwollen was, moest overtrekken, vond Jozua zich zeer bekommerd, vermits hij geen schuiten had om een brug te slaan, en dat zo hij er al gehad had, de vijanden hem zulks belet zouden hebben. In deze grote verlegenheid beloofde God hem de rivier doorwaadbaar te maken. Dies wachtte hij twee dagen, en trok ze toen in dezer voege over. De priesters gingen vooruit met de Ark; de Levieten volgden hen, en droegen de Tabernakel met al de geheiligde vaten: al het overige heer toog voort, ieder volgens de rang van zijnen stam, en de vrouwen en kinderen gingen in het midden, om door de snellen loop der rivier niet weggevoerd te worden. Toen de priesters daar ingetreden waren, bevonden zij dat het water niet meer beroerd, maar dat het bezonken en de grond vast, en alzo waadbaar was. Bij deze vervulling van Gods belofte trokken al de overigen onbeschroomd voort: de priesters bleven in het midden der rivier staan, totdat ze allen overgetogen waren, en zij waren zelf niet zodra aan de overzijde gekomen, of het water hernam zijnen ouden loop, en zwol weer zo hoog als te voren. Het heer trok toen omtrent vijftig stadiën voort. en sloeg zich tien stadiën van Jericho neer.

182 Jozua deed toen een altaar oprichten van twaalf stenen, (Jos. 4, 5) welke de vorsten der twaalf stammen op zijn bevel uit de Jordaan opgenomen hadden, tot een gedenkteken van Gods bijstand, die om zijns volks wille het geweld en de onstuimigheid van die vloed gestuit had. Op dit altaar offerde hij een offerande; voorts vierde hij aldaar het paasfeest, en zijn heer verheugde zich in een overvloed, die niet minder groot was, dan het gebrek te voren was geweest, want behalve de menigte van buit waarmee zij zich verrijkten, maaiden zij het rijpe koorn af, waarmee de velden bedekt stonden. Het manna, hetwelk hen veertig jaren gespijsd had, hield toen op.

183 Jozua, zich meester van het veld ziende, doordien de schrik al de Kanaänieten in hun steden opgesloten hield, werd te rade hen aldaar aan te tasten. Op de eersten dag dan van het feest trokken de priesters, verzeld van de Raad, naar Jericho, in het midden der krijgsbenden, dragende enigen de Ark op hun schouderen, en blazende anderen op zeven hoornen om de benden aan te moedigen. Nadat zij in deze orde rondom de stad getrokken waren, keerden zij weer naar het leger; en zij deden zes dagen achtereen hetzelfde. De zevenden dag vergaderde Jozua het ganse heer en al het volk, en zei tot hen, dat God, eer de zon onderging, Jericho in hun handen zou leveren, zonder dat zij enig geweld zouden behoeven te gebruiken om er zich meester van te maken, doordien de muren van zelf zouden nedervallen, om hun de toegang open te stellen. Hij beval hun vervolgens niet alleen al de inwoners, maar al wat leven had, te doden, zonder zich door mededogen, of door een begeerte tot de roof, of door vermoeidheid te laten weerhouden; en dat zij, zonder iets van hetgeen ze krijgen konden, voor zichzelf te bewaren, al het goud en zilver, dat gevonden, bijeen zouden brengen, en aan God, tot dankzegging voor zijnen bijstand, als eerstelingen opofferen van de buit van de eerste stad, die in hun handen viel, en niemand van dat algemeen bevel uit zonderen dan alleen Rachab en haar maagschap, ter oorzake van de eed, die de verspieders haar gezworen hadden. Nadat hij deze bevelen gegeven

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

had, deed hij het heer naar de stad trekken: het deed zevenmaal een gang rondom dezelve, terwijl de priesters voor de Ark gingen en op de hoornen bllezen, gelijk des daags te voren, om de krijgsknechten aan te moedigen; als zij dus zevenmaal de stad omgetrokken waren vielen de muren van zelf neer. Zulk een wonderdadig voorval verschrikte de inwoners in dier voege, dat zij de moed ten enenmale verloren hebbende, de Hebreën van alle kanten zonder tegenstand lieten inkomen. Hierop richtten deze een schrikkelijke slachting aan, en spaarden vrouwen noch kinderen: voorts staken zij de stad in brand, en legden al de huizen ten platte lande in de as. Alleen Rachab en haar vrienden, welke zich in haar huis geborgen hadden, bleven van die algemene verwoesting bevrijd, en werden tot Jozua gebracht, die haar er voor bedankte dat zij de mannen, door hem gezonden, gered had, belovende haar zulks te zullen vergelden; gelijk hij haar ook daarna landerijen gaf, en haar steeds gunstig bejegende. Inmiddels werd te Jericho alles, wat het vuur verschoond had, door het zwaard vernield, en tegen degenen, die bestaan zouden deze stad weer op te bouwen, de vloek uitgesproken; want men bad God dat de eerste, die er de grondvesten van leide, het oudste zijner kinderen met het begin van het werk, en het jongste als het voltooid was, mochte verliezen. En deze vloek is niet krachteloos en zonder uitwerking geweest, gelijk wij te zijner plaatse zullen zeggen. Men vond in deze machtige stad een groot menigte van goud, zilver en koper, zonder dat iemand iets daarvan durfde naar zich nemen, ter oorzake van het verbod deswege gedaan. Jozua deed al die rijkdom de priesteren ter hand stellen, om hem in de schatkist te bewaren.

184 Maar Achan, zoon van Zebedias, (Jos. 7) uit de stam van Juda, die des Konings wapenrok, geheel van goud geweven, en een goudstaaf van tweehonderd sikkelen gewicht genomen had, meende dat het niet billijk was, dat hij, zich aan het gevaar blootgesteld hebbende, niet enig voordeel daaruit trekken zou; en dat het niet nodig was, iets, hetwelk hem te stade kon komen, aan God, die dit niet behoefde, op te offeren. Dus begroef hij die buit in zijn tent, beeldende zich in dat hij God bedriegen kon, gelijk hij de mensen bedrogen had. Te dier tijde was het heer gelegerd op een plaats, welke de Hebreën Gilgal noemden, dat is te zeggen Vrijheid, omdat zij van de slavernij der Egyptenaren bevrijd, en van al die rampen, welke zij in de woestijn geleden hadden, verlost zijnde, geloofden dat ze nu niets meer te vrezen hadden.

Weinige dagen na de verdelging van Jericho, zond Jozua drieduizend mannen tegen de stad, Ai, boven Jericho gelegen, welke met de vijanden in gevecht rakende geslagen werden, zo dat er zes en dertig het leven lieten. De tijding van dit ongeluk bedroefde het heer veel meer dan het verlies groot was, alhoewel de gesneuvelden personen van verdienste waren; terwijl zij zich toch verbeeld hadden reeds meesters van het ganse land te zijn, en hoopten volgens Gods belofte altoos overwinnaars te zullen wezen, zagen zij dat deze uitslag hun vijanden moedig maakte. Zij bedekten zich derhalve met zakken, en gaven zich zodanig aan de droefheid over, dat zij die gehelen dag in jammer en geklag doorbrachten, zonder te willen eten. Jozua ziende hen zo mismoedig en neerslachtig, nam zijn toevlucht tot God, wierp zich op zijn aangezicht ter aarde en sprak Hem met vertrouwen aldus aan: "Het is niet door roekeloosheid geweest, o Heer! dat wij ondernomen hebben dit land te veroveren: Uw dienstknecht Mozes heeft er ons toe aangemaand naar aanleiding van de belofte, welke Gij hem gedaan, en door verscheidene wonderwerken bekrachtigd hebt, dat Gij er ons meesters van maken, en ons altoos de zege over onze vijanden geven zou. Wij hebben er ook in verscheidene voorvallen de blijken van gezien; maar dit onverwacht verlies geeft ons oorzaak om er aan te twijfelen, en niets goeds voor het toekomende te hopen. Niettemin, o God! nademaal Gij almachtig zijt, is het licht voor U ons te helpen, en onze droefheid in blijdschap, onze moedeloosheid in vertrouwen te veranderen, en ons de overwinning te geven." Jozua aldus gebeden hebbende, zei God tot hem dat hij zou ontstaan, en het heer zuiveren, dewijl het bezoedeld was door de diefstal van iets, dat men Hem moest toegewijd hebben, hetwelk de oorzaak was van de ramp hun overkomen; maar dat zij na

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

het straffen van die grote misdaad zeeghaftig zouden zijn. Jozua verhaalde dit orakel aan het volk, en wierp het lot, in tegenwoordigheid van de Hogepriester Eleazar en de overheid: hetzelve viel op de stam van Juda; thans wierp hij het op de geslachten van die stam en het viel op Zarchi; eindelijk wierp hij het op al de mannen van dat geslacht, en het viel op Achan, die, ziende dat het hem onmogelijk was te verbergen hetgeen God ontdekken wilde, zijn diefstal bekende, en voor het volk te voorschijn bracht: weshalve hij aanstonds met de dood gestraft, en tot een teken van schande bij nacht begraven werd, gelijk men gewoon is te doen met de zodanigen, die door het gerecht ter dood gebracht worden. Nadat Jozua het heer gereinigd had, voerde hij het aan tegen die van Ai, leggende ‘s nachts enig volk in een hinderlaag, dicht bij de stad; waarna hij vroeg in de morgenstond een schermutseling aanving. Vermits de overwinning, welke de vijanden behaald hadden, hen koen maakte, vielen zij stoutelijk aan; en de Hebreën, om hen van de stad af te trekken, veinsden de vlucht te nemen. Maar eensklaps omkerende boden zij hun het hoofd, en gaven een teken aan degenen, die in de hinderlaag waren, welke gezamenlijk naar de stad trokken en haar vermeesterden zonder enige moeite, door die de ingezetenen zich zo verzekerd van de zege hielden, dat een gedeelte op de muren, en een ander gedeelte naar buiten gegaan was, om het gevecht te aanschouwen. De Hebreën sloegen allen, die in hun handen vielen, dood, zonder iemand te verschonen. Aan de anderen kant versloeg Jozua de benden, die hem tegengetrokken waren; en toen deze zich in de stad meenden te bergen, zagen zij dat die ingenomen was, en in brand stond; waarom zij buiten hope op enige hulp naar het platte lande vloden, waar zij best konden. Men kreeg in die stad een grote menigte van vrouwen, kinderen, slaven, vee, veel zilvergeld, en in ‘t kort gezegd, een overvloedigen buit, welke Jozua onder zijn heer uitdeelde, dat nog te Gilgal gelegerd was.

185 Toen de Gibeonieten, die niet verre van Jeruzalem woonden, (Jos. 9) vernomen hadden, wat Jericho en Ai wedervaren was, twijfelden zij niet of Jozua zou hen ook aanvallen, en zij oordeelden niet te vergeefs te zijn hem door hun gebeden te willen vertederen, wetende dat hij een dodelijken oorlog aan de Kanaänieten verklaard had. Dus achtten zij dat het ruim zo geraden zou wezen, een verbond met de Hebreën aan te gaan, en zij bewogen de Kepherieten en de Kathieremieten, hun geburen, desgelijks te doen, dewijl dit het enige middel was om zich voor het gevaar, dat hen bedreigde, te behoeden. Zij kozen daarop ettelijken der bekwaamsten onder zich, en zonden die naar Jozua.

Deze gezanten oordeelden dat zij, om hun voornemen wel te doen slagen, zich wachten moesten van te zeggen, dat ze Kanaänieten waren; maar integendeel dat zij moesten doen geloven dat hun land verre vandaar lag, en dat zij geen gemeenschap met hen hadden, maar dat het gerucht van de deugd der Hebreën hen bewogen had om hun vriendschap te verzoeken. En om dit bedrog een schijn te geven, deden zij oude klederen aan, om alzo te doen geloven dat ze door de lengte des wegs versleten waren. Nadat zij zich in die staat in de vergadering van de voornaamsten der Israëlieten vertoond hadden, zeiden zij: dat de inwoners van hun stad Gibeon, en die der naburige steden, wetende dat God de Israëlieten zo begunstigde, dat Hij hen meesters van het ganse land Kanaän wilde maken, hen gezonden hadden om een verbond met hen aan te gaan, en te verzoeken dat zij hen als hun landgenoten wilden behandelen, zonder hen echter te noodzaken hun aloude gewoonten en levensmanier te veranderen; en tot teken van de lengte des wegs, die zij afgelegd hadden, toonden zij hun hun klederen. Jozua, aan hun woorden geloof slaande, stond hun verzoek toe; Eleazar de Hogepriester en de Raad beloofden hun met ede, dat zij hen als vrienden en bondgenoten behandelen zouden; en het volk bekrachtigde dit verbond. Dus door bedrog hun begeerte verkregen hebbende, keerden zij weer tot de hun.

Jozua toog vervolgens met het heer in het land Kanaän naar het gebergte, alwaar hij vernam dat de Gibeonieten ook Kanaänieten en geburen van Jeruzalem waren. Hij ontbood daarop de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

voornaamsten van hen, en klaagde over het bedrog dat ze gepleegd hadden. Zij antwoordden dat zij daartoe genoodzaakt waren geweest, doordien ze geen ander middel zagen om zich te redden. Jozua deed hierop de Hogepriester en de Raad te samen komen: en men besloot de gegevene trouw, die met ede bevestigd was, niet te schenden; maar dat zij echter zouden gehouden zijn dienstbaar te wezen, en aan de gemene werken te arbeiden. Aldus ontkwam dit volk het gevaar, dat hen bedreigde.

186 Dit bedrijf der Gibeonieten vertoornde de Koning van Jeruzalem zodanig, (Jos. 10) dat hij vier naburige Koningen tot zich riep, om hen gezamenlijk te bevechten. De Gibeonieten ziende hen dicht bij een fontein, niet verre van hun stad gelegerd, zo dat zij zich gereed maakten om op hen aan te vallen, namen hun toevlucht tot Jozua. Aldus geschiedde het, hetwelk iets zonderlings is, dat in een tijd, toen zij alles van hun eigen landslieden te vrezen hadden, de enige hope op hun behoudenis in de bijstand diegenen bestond, die gekomen waren om hen te verdelgen. Jozua brak dan terstond op met zijn ganse heer, trok nacht en dag voort, greep de vijanden vroeg in de morgenstond aan, zodra zij gereed waren om de stad te bestormen, joeg hen op de vlucht, en vervolgde hen langs de heuvelen tot aan het dal van Bethoron.

Nooit heeft men duidelijker, dan in dit gevecht gezien, dat God zijn volk bijstond; want behalve de donder, de bliksem, en een ongemenen hagel, zag men door een vreemd wonderwerk dat de dag tegen de orde der natuur verlengd werd, om te beletten dat de duisternis des nachts de Hebreën een gedeelte hunner overwinning ontrukte. Aldus werden deze vijf Koningen, die hun veiligheid meenden te vinden in een hol, dicht bij Makkeda, waarin zij geweken waren, door Jozua gevangen, en allen op zijn bovel gedood. Dat die dag langer was dan een gewone dag, dit vindt men in de heilige boeken, die in de Tempel bewaard worden. Na deze gelukkigen uitslag leidde Jozua het heer naar het gebergte van Kanaän, en na aldaar een grote slachting onder de landzaten aangericht te hebben, veroverde hij een zeer groten buit, en bracht die te Gilgal.

187 Het gerucht van de overwinningen der Hebreën, (Jos. 11) en dat zij niemand van hun vijanden verschoonden, maar allen, die in hun handen vielen, doodsloegen, deed de Koningen nabij de Libanon, die ook van het geslacht der Kanaänieten waren, en welke de velden bewoonden, met de Filistijnen samenspannen en tegen de Hebreën uittrekken. Aldus kwamen zij al te samen met driehonderdduizend mannen te voet, tienduizend te paard, twintigduizend wagens, zich dicht bij Beroth, een stad van Galiléa, niet verre van een andere deszelven lands, genaamd het hoge Kades, legeren. Zulk een vreselijk heer verbaasde de Israëlieten en Jozua zelf in dier voege, dat het scheen alsof het hart hun ten enenmale ontzonk. Doch God hen over hun vreze bestraft hebbende, en nog meer dat zij op zijnen bijstand niet vertrouwden, beloofde hun wederom de overwinning. Voorts beval Hij hun aan, al de paarden, die zij zouden bekomen, de kniebogen te kerven, en al de wagens te verbranden. Daarop grepen zij moed, trokken stoutelijk op de vijanden aan, achterhaalden hen de vijfden dag, en leverden hun slag. Het gevecht was zeer hardnekkig, en de slachting onder de vijanden bijna ongelofelijk: velen werden al vluchtende gedood, weinigen ontkwamen het, en niemand van de Koningen bracht er het leven af. Nadat men dus met de mensen gehandeld had, spaarde men de paarden ook niet, en alle wagens werden verbrand. De overwinnaars plunderden het ganse land, zonder dat iemand zich daartegen durfde verzetten; zij overweldigden de steden, en deden allen, die in hun handen vielen, door de scherpte des zwaards sneuvelen.

188 Dus waren er ten einde van vijf jaren, welke deze oorlog duurde, van al de Kanaänieten geen over dan een klein getal, die naar zeer sterke plaatsen geweken waren. Jozua, van Gilgal vertrekkende, bracht het heer in het gebergte (Jos. 18) en zette de heiligen Tabernakel in de stad Silo, welker stand hem heel fraai toescheen, om aldaar te blijven, tot dat zich een gunstige

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gelegenheid zou aanbieden om een Tempel te bouwen. Thans begaf hij zich met al het volk naar Sichem, alwaar hij, volgens het bevel door Mozes gegeven, het heer in tweeën deelde, stellende een gedeelte daarvan op de berg Gerizim, en het ander op de berg Ebal, waar hij een altaar bouwde. Aldaar offerden de Priesters en Levieten Gode offeranden, spraken de vloeken, hiervoren gemeld, uit, graveerden die op het altaar, en keerden toen weer naar Silo.

189 Jozua die reeds tot hoge jaren gekomen was, ziende dat de steden, welke de Kanaänieten nog bezaten, bijna onwinbaar waren, zo door haar stand, als omdat de ingezetenen, wetende dat de Hebreën uit Egypte getogen waren met het voornemen, om zich meester van hun land te maken, al de tijd, die er sedert verlopen was, besteed hadden om die plaatsen in zulken staat te stellen dat ze niet bemachtigd konden worden, deed al het volk te Silo bijeenkomen; herinnerde aan hetzelve de gelukkigen uitslag, waarmee God hen tot die tijd toe had begunstigd, omdat zij zijn wetten onderhouden hadden; voorts, dat zij een en dertig Koningen, die hun weerstand hadden durven bieden, verslagen, hun heiren, waarvan nauwlijks iemand hun zeeghaftige wapenen ontkomen was, in stukken gehouwen, en de meeste van hun steden ingenomen hadden, maar dat die, welke nog overschoten, zo sterk waren, en de hardnekkigheid harer verweerders zo groot, dat er langdurige belegeringen toe vereist werden om ze te bemachtigen. Dat hij derhalve meende dat men de stammen, (Jos. 18) die aan geen zijde van de Jordaan woonden, doch mede over die vloed getrokken waren, om nevens hen aan de gevaren van deze oorlog deel te nemen, daarvoor moest bedanken, en hen terug zenden: voorts dat men uit de overige stammen enige vrome mannen zou kiezen, die men nauwkeurige kondschap zou laten nemen van de grootte en gesteldheid van het ganse land Kanaän, om er een getrouw bericht van te kunnen geven. Deze voorslag werd in ‘t algemeen goedgekeurd, en Jozua zond tien mannen met enige bekwame landmeters, om al het land te meten, en hetzelve, naardat het min of meer vruchtbaar was, te waarderen. Want de natuur van het land Kanaän is zodanig, dat schoon er grote velden zijn, die overvloed van vruchten voortbrengen, de landouw echter niet vruchtbaar kan geacht worden als men ze vergelijkt bij die van Jericho en Jeruzalem, meestendeels tussen het gebergte gelegen, en zich niet wijd uitstrekkende, maar toch vruchten opleverende, welke om haar overvloed en haar schoonheid die van alle andere landen overtreffen. En daarom was het dat Jozua wilde dat men de overslag meer naar de waarde dan naar de grootte der akkers maken zou, omdat het dikwijls gebeurt dat één morgen land meer waard is dan vele andere. Deze tien afgezondenen zeven maanden aan die arbeid besteed hebbende, kwamen weer te Silo, alwaar, gelijk ik reeds gezegd heb, de Tabernakel toen was. (Jos 13-19) Daarop deed Jozua de Hogepriester Eleazar, de Raad, en de vorsten der stammen te samen komen, en maakte met hen een verdeling van het ganse land tussen de negen en een halven stam, naarmate van het getal der mannen, die in elken stam waren.

De stam van Juda kreeg tot zijn aandeel OpperJudea, welks lengte zich tot aan Jeruzalem, en welks breedte zich tot aan het meer van Sodom uitstrekt, zijnde de steden zich van Askelon en Gaza daaronder begrepen. De stam Simeon kreeg een gedeelte van Iduméa, hetwelk aan Egypte en Arabië grenst. De stam Benjamin kreeg het land, dat zich in de lengte tot aan de rivier de Jordaan, en in de breedte van Jeruzalem tot aan Bethel uitstrekt; zijnde dit maar een klein bestek, wegens de vruchtbaarheid der landerijen; want Jeruzalem en Jericho zijn er onder begrepen. De stam Efraïm kreeg het land, dat zich in de lengte van de Jordaan tot aan Gadara, en in de breedte van Bethel tot aan het grote veld uitstrekt. De halve stam van Manasse kreeg de landstreek, welker lengte zich van de Jordaan tot aan de stad Dora, en welker breedte tot aan de stad Bethsan, die men heden Scytopolis noemt, zich uitstrekt. De stam van Issaschar kreeg hetgeen begrepen is van de Jordaan af tot aan de berg Karmel toe, en welks breedte aan de berg Ithabarim eindigt. De stam van Zebulon kreeg het land, dat door de berg Karmel en de zee begrensd wordt, en zich tot aan het meer Gennésareth uitstrekt. De stam van Aser kreeg die

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vlakte met bergen omringd, welke achter de berg Karmel ligt tegen over Sidon, alwaar de stad Arce, anders Actipus genoemd, zich uitstrekt. De stam van Nafthali verkreeg Opper-Galiléa en het land, hetwelk zich van het oosten uitstrekt tot aan de stad Damascus, de berg Libanon, en de oorsprong der Jordaan, die uit die berg ontspringt aan de zijde, welke aan de stad Arce naar het noorden paalt. De stam van Dan kreeg de valleien die naar het westen strekken, welker landpalen zijn Azote en Doris, alwaar de steden Jamnia en Gittha gelegen zijn, en de ganse landstreek, die te Acharon begint en bij het gebergte eindigt, waar het gedeelte van de stam van Juda Zijn begin nam. Aldus verdeelde Jozua onder de negen stammen en de halven stam van Manasse de zes landschappen, welke de zes zonen van Kanaän naar hun namen genoemd hadden: en het zevende, zijnde dat der Amorieten, had Mozes aan de stammen van Ruben en Gad, en aan de andere helft van de stam van Manasse gegeven, gelijk wij reeds gezien hebben. Maar de landen der Sidoniërs, Aruseërs, Amatheërs en Aritheërs waren onder die verdeling niet begrepen.

190 Vermits Jozua wegens zijnen ouderdom zijn ondernemingen niet langer zelf kon uitvoeren, en dat hij zag dat degenen, welke hij zulks belastte, nalatig daaromtrent te werk gingen, vermaande hij de stammen om elk in het land, dat hun ten deel gevallen was, kloekmoediglijk tot uitroeiing der overige Kanaänieten te arbeiden; houdende hun voor, dat zulks niet alleen tot hun veiligheid, maar tot verzekering van hun godsdienst en wetten diende; waarbij hij voegde, dat zij moesten denken aan hetgeen Mozes hun gezegd had, te meer dewijl zij zulks door ondervinding geleerd hadden. (Jos. 20, 21) Hij beval hun ook, dat zij in handen der Levieten zouden stellen de acht en dertig steden, die hun nog ontbraken om het getal van acht en veertig vol te maken; vermits de tien andere hun aan de overzijde van de Jordaan in het land der Amorieten gegeven waren; en hij stelde drie van die acht en dertig steden tot vrijplaatsen aan, dewijl hij niets meer behartigde dan stiptelijk na te komen alles, wat Mozes bevolen had. Deze drie steden waren Hebron in de stam van Juda, Sichem in de stam van Efraïm, en Kades in Opper-Galiléa in de stam Nafthali. Daarna deelde hij het overige van de buit, die zo groot was, zo in goud, als kleding en allerlei huisraad, dat het gemenebest en ieder in het bijzonder, daardoor verrijkt werd; voorts waren de paarden en het vee ontelbaar.

191 Jozua vergaderde daarna het ganse heer, (Jos. 23) en sprak tot de vijftigduizend strijdbare mannen, welke aan geen zijde der Jordaan hun deel gekregen en zich bij die van de andere stammen in hun krijgvoering gevoegd hadden, aldus: "Omdat het Gode, die niet alleen de Heer, maar ook de Vader onzes volks is, beliefd heeft ons dit rijke land te geven, met belofte van het altoos te bezitten, en dat gijlieden volgens zijn bevel u zo edelmoediglijk bij ons in deze oorlog gevoegd hebt, is het billijk dat, nu er niets moeielijks meer uit te voeren is, gij weer naar huis keert om enige rust te genieten. Gelijk wij dan niet kunnen twijfelen of gijlieden zou, als wij uw hulp weer van node hadden, gewillig wezen, om ons bij te staan, zo willen wij ook uw goedwilligheid niet misbruiken, maar liever u bedanken, omdat gij u in de gevaren nevens ons tot hiertoe begeven hebt. Wij verzoeken dan alleen van ulieden, dat gij ons altoos dezelfde genegenheid wilt toedragen, en indachtig wezen dat, gelijk wij naast Gods bescherming het geluk, dat wij genieten, aan uw bijstand verschuldigd zijn, gij ook alzo aan de onzen, hetgeen gij bezit, hebt toe te schrijven. Gijlieden hebt zowel als wij de vergelding van de moeilijkheden, welke wij te samen in deze oorlog uitgestaan hebben, genoten, naardien gij er mede door verrijkt zijt, en dat behalve de schatten van goud, zilver en anderen buit, welke gij hebt behaald, gij nog ééne zaak verkregen hebt, die ulieden veel dierbaarder behoort te zijn, en dat is de dank, die wij u wijten, en welke wij altoos gereed zullen zijn u te betuigen. Want gelijk het waar is, dat gijlieden na de dood van Mozes de bevelen, welke hij gegeven had, met geen mindere vaardigheid en gewilligheid hebt nagekomen, dan toen hij nog in leven was; zo kan men ook niets bij de erkentenis vergelijken, welke wij u deswege toedragen. Wij laten

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ulieden dan met blijdschap weer naar huis keren, en bidden u dat gij de liefde, welke onverbrekelijk tussen ons behoort te zijn, nooit afbreekt en dat de rivier, die ons scheidt, u niet belette ons altoos aan te merken als Hebreën. Schoon wij ter wederzijde van haar oevers wonen, echter zijn wij allen daarom niet minder van Abrahams geslacht; en voor zoveel dezelfde God het leven aan onze en uw voorouders gegeven heeft, zijn wij eenpariglijk verplicht, zo in de godsdienst als in ons ganse gedrag, de wetten, welke wij van Hem door Mozes ontvangen hebben, te onderhouden, en te geloven dat, als wij er nooit afwijken, God altoos onze beschermer zijn, en aan het hoofd onzer heirlegeren strijden zal, terwijl Hij, zo wij de gebruiken van andere volken omhelzen, zich niet alleen van ons zal verwijderen, maar ons ten enenmale verlaten." Nadat Jozua aldus gesproken had, nam hij afscheid van de hoofden dier stammen, die weggingen, in het bijzonder, en van al hun krijgsbenden in het algemeen; waarna al de Hebreën, die bij hem blijven zouden, hen verzelden; hun tranen gaven te kennen hoe smartelijk die scheiding hun viel.

192 Toen nu de stammen van Ruben, Gad, en de halve stam van Manasse de Jordaan overgetrokken waren, (Jos. 22) richtten zij een altaar aan de oever der rivier op, om de nakomelingen te dienen tot teken van hun nauwe verbintenis met die van hun landzaten, welke de andere zijde bewoonden. De andere stammen zulks vernomen hebbende, en de oorzaak daarvan niet wetende, beeldden zich in dat zij dit gedaan hadden om een heilloze aanbidding aan vreemde god heden te bewijzen; en op dit vals vermoeden, dat zij de godsdienst hunner vaderen verlaten hadden, vervoerde hun ijver hen tot het opnemen der wapenen, om zulk een grote misdaad te straffen. Zij oordeelden dat de ere Gods hun veel dierbaarder behoorde te zijn, dan de bloedverwantschap en de betrekking diegenen, die zulk een goddeloosheid begaan hadden; in die verkeerde drift wilden zij aanstonds tegen hen optrekken. Maar Jozua Eleazar de Hogepriester, en de Raad wederhielden hen, en stelden hun voor, dat eer men naar de wapenen greep, men weten moest wat het doel dier stammen was en indien men de zaak zodanig bevond, gelijk het vermoed werd, men alsdan hen met geweld mocht tegentrekken. Daarop werd Pinehas, Eleazars zoon, verzeld van tien andere aanzienlijke gezanten, afgezonden, om te vernemen wat hen bewogen had, dat altaar aan de oever der rivier te bouwen. Toen zij daar gekomen waren, sprak Pinehas hen in een volle vergadering aldus aan: "Het misdrijf, dat gijlieden begaan hebt, is te groot om alleen met woorden gestraft te worden: niettemin heeft de gedachte aan de bloedverwantschap, waardoor wij zo nauw verenigd zijn, en de hope, die erbij ons is, dat het u berouwen zal zulks gedaan te hebben, ons belet aanstonds de wapenen op te nemen om u te straffen. Om alle beschuldiging te vermijden, alsof wij ons al te licht in zodanigen oorlog gewikkeld hadden, zijn wij tot ulieden afgezonden, om te weten, wat u tot het oprichten van dit altaar aan de oever der rivier bewogen heeft. Zo gij er goede reden voor hebt, zullen wij geen oorzaak hebben om u te laken; maar zo gij schuldig zijt, zullen wij een wraak daarover nemen, zo als zulk een grote misdaad, van in uw schuldigen plicht jegens God te kort te komen, vereist. Wij kunnen nauwelijks geloven dat gijlieden, die zoveel kennis hebt van zijnen wil, en die zelf zijn wetten door de mond van Mozes hebt horen uitspreken, ons niet zodra zou verlaten hebben, om weer naar het land te keren, hetwelk gij van zijn goedheid ontvangen hebt, of gij zou, al de weldaden, waarmee Hij u overladen heeft, vergetende, zijnen Tabernakel, de Alke zijns verbonds, en zijn altaar vaarwel zeggen, om tot de goddeloosheid der Kanaänieten over te gaan, en aan hun valse goden te offeren. Desniettegenstaande, indien gijlieden zo ongelukkig geweest zijt van tot zulken misslag te vervallen, vergeven wij het u, op voorwaarde dat gij er niet in voortgaat, maar tot de godsdienst onzer vaderen wederkeert. Doch indien gijlieden hardnekkig in uw zonden blijft, zal er niets zijn, dat wij niet doen zullen om die inzettingen voor te staan, en gij zult ons, gewapend met de ijver voor Gods ere, weer over de Jordaan zien komen, om u op dezelfde wijze te behandelen als wij de Kanaänieten behandeld hebben. Beeldt u niet in, dat gijlieden, omdat een grote rivier ons van u afscheidt, daardoor

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

buiten de palen van Gods macht zijt: deze strekt zich overal uit, en het is onmogelijk zich voor zijn oordelen en gerechtigheid te verschuilen. En bijaldien het landschap, dat gijlieden bewoont, een hinderpaal voor uw welstand is, behoort gij het te verlaten, hoe vruchtbaar het ook zij, en liever een nieuwe verdeling te maken. Maar gij zult veel beter doen met van uw dwaling af te staan, gelijk wij u bidden bij de liefde, welke gij uw vrouwen en kinderen toedraagt, ten einde wij met genoodzaakt worden ulieden tot onze vijanden te verklaren; want om u zelf en alles, wat u lief en waard is, te behouden, moet gijlieden één van deze twee kiezen: óf u door onze redenen laten overtuigen, of tot een oorlog komen. Pinehas aldus gesproken hebbende, werd door de voornaamsten der vergadering aldus beantwoord: "Nooit hebben wij gedacht de eendracht, die ons zo nauw te samen verbindt, te verbreken, of van de godsdienst onzer vaderen af te wijken, maar wij willen er altoos in volharden. Wij erkennen geen anderen dan de enigen God, die de gemeenschappelijke vader is van al de Hebreën, en wij willen nooit ergens offeren, dan op het koperen altaar, dat aan de ingang van zijnen Tabernakel staat. Want wat aangaat dit, dat wij aan de oever der Jordaan opgericht hebben, en waarover gij zulk een argwaan tegen ons hebt opgevat, het is niet met het oogmerk geweest om daar slachtoffers te offeren, maar enkel om de nakomelingen tot een teken te dienen van de verwantschap, die er tussen ons is, en van de verplichting, welke wij hebben om vast in één en hetzelfde geloof te blijven. God is getuige van hetgene wij tot ulieden zeggen. Daarom behoort gij, in plaats van ons te beschuldigen, een beter gevoelen in het toekomende van ons te hebben, en ons niet te verdenken van een misdaad, waaraan niemand van Abrahams geslacht kan schuldig zijn, zonder de dood verdiend te hebben." Pinehas was zo voldaan over dit antwoord, dat hij hen deswege prees, en weer bij Jozua gekomen zijnde, deed hij verslag van zijn zending in de tegenwoordigheid des gansen volks. Dit veroorzaakte een algemene blijdschap, omdat zij nu niet gehouden waren de wapenen op te nemen, om het bloed hunner broederen te vergieten: di1es dankten zij God met offeranden, waarna ieder weer naar huis keerde. Jozua nam zijn verblijf te Sichem.

193 Na verloop van twintig jaren deed dit voortreffelijk opperhoofd der Israëlieten, zich door een hogen ouderdom verzwakt ziende, (Jos. 24) de Raad, de Vorsten der stammen, de Overheden, de voornaamsten der steden, en de aanzienlijksten uit het volk bijeenkomen, en stelde hun voor, door welk een gestadige reeks van weldaden God hen uit de ellende, waarin zij geweest waren, tot een groten voorspoed en heerlijkheid had doen overgaan; voorts vermaande hij hen, zijn geboden godsdienstiglijk te onderhouden, opdat Hij hen altoos mocht gunstig wezen; zeggende verder, dat hij nu dit leven stond te verlaten en hun daarom deze vermaning naliet, die hij wenste dat ze nooit vergaten. Na hen dus vermaand te hebben, stierf hij, zijnde honderd en tien jaren oud, van welke hij er veertig onder Mozes bestiering doorgebracht, en sedert diens dood het volk vijf en twintig jaren geregeerd had. Hij was een man zo voorzichtig, zo welsprekend, zo wijs in zijn raadslagen, zo kloekmoedig in het uitvoeren daarvan, en zo bekwaam in de gewichtigste bedrijven van vrede en oorlog, dat niemand zijner tijdgenoten zulk een uitstekend krijgsman, en te gelijk een zo bezadigd bestierder van een groot volk is geweest. Men begroef hem te Thimnath, een stad in de stam van Efraïm. Eleazar de Hogepriester overleed omtrent die zelfden tijd, en Pinehas zijn zoon volgde hem in het ambt: zijn grafstede wordt nog heden ten dage in de stad Gabatha gezien.

194 Het volk raadpleegde daarna met deze nieuwen Opperpriester, om te weten wat Gods wille was omtrent de verkiezing van iemand tot hun opperhoofd tegen de Kanaänieten, en kreeg ten antwoord, dat men het bestuur van die oorlog aan de stam van Juda moest overlaten. Dies werd het aan deze opgedragen, en hij verplichtte die van Simeon om hem bij te staan, onderbeding dat als men de Kanaänieten, die nog in hun landstreek waren, zou uitgeroeid

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hebben, hij dan aan die van Simeon dezelfde bijstand zou betonen, om de vijanden, die onder hen nog overgebleven waren, ook uit te roeien.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

De Stammen van Juda en Simeon verslaan de Koning Adonibezek, en nemen vele steden in. De anderen vergenoegen zich met de Kanaänieten cijnsbaar te maken.

Naardien de Kanaänieten toen nog vrij machtig waren, deed de dood van Jozua hen hopen dat zij de Israëlieten zouden kunnen overwinnen, (Richt. 1) en zij verzamelden tot die einde een machtig heer bij de stad Bezek, onder het geleide van de koning Adonibezek, dat is, Heer van Bezek, want Adoni betekent in het Hebreeuws Heer. Maar de stammen van Juda en Simeon bestreden deze vijanden zo dapper, dat zij er meer dan tienduizend van ombrachten, al de overigen op de vlucht sloegen, Adonibezek gevangen namen, en hem de handen en voeten afkapten: waarin hij bekende de uitoefening te bespeuren van Gods rechtvaardige straf, die toeliet dat hij zo behandeld werd, gelijk hij twee en zeventig andere koningen behandeld had. In deze staat brachten zij hem dicht bij Jeruzalem, alwaar hij stierf, en begraven werd. Vervolgens namen zij vele steden in, belegerden Jeruzalem, en vermeesterden de benedenstad, waarvan zij al de inwoners doodsloegen. Maar de bovenstad was zo sterk, zo wegens haar ligging, als door haar vestingen, dat zij genoodzaakt waren het beleg op te breken. Thans besprongen zij de stad Hebron, namen ze stormenderhand in, en brachten al de inwoners om; onder deze waren enigen van het geslacht der reuzen, zijnde mensen zo bijster groot, zo vreselijk van gelaat, en met zulk een schrikkelijke stem, dat het bijna ongelofelijk is; men ziet tot op deze tijd hun gebeente nog. Dewijl die stad zeer aanzienlijk was, gaf men haar aan de Levieten, met tweeduizend ellebogen lands daar om heen volgens Mozes bevel; het overige van die landstreek werd aan Kaleb, één diegenen, die gezonden waren om het land te bespieden, gegeven. Men droeg ook zorg om de nakomelingen van Jethro de Midiameter, Mozes schoonvader te belonen, vermits zij hun vaderland verlaten hadden om Gods volk te volgen, en als zijnde deelgenoten geweest van de ongemakken, welke in de woestijn geleden waren. Deze zelfde stammen van Juda en Simeon, nadat zij de steden op het gebergte bemachtigd hadden, kwamen neer in de vlakte, strekten zich naar de zee uit, en ontnamen de Kanaänieten de steden Askelon en Azote; maar die van Gaza en Ekron konden zij niet vermeesteren, omdat ze in ‘t vlakke land gelegen waren, en de belegerden door het groot getal hunner wagenen hen beletteden nabij te komen, en hen dwongen met verlies te wijken. Aldus keerden deze twee stammen weer, om van de buit, die zij gekregen hadden, in rust te genieten. De stam van Benjamin, onder wiens deel Jeruzalem behoorde, liet de inwoners dier grote stad met vrede, en vergenoegde zich met hun een schatting op te leggen. Terwijl men dus aan de éénen kant de krijg staakte, en van de anderen kant geen gevaar liep, begaven zij zich tot het bebouwen van hun landerijen; de andere stammen hun voorbeeld volgende, lieten de Kanaänieten ook met rust en hielden zich tevreden met hen tolplichtig gemaakt te hebben De stam Efraïm een langen tijd de stad Bethel belegerd hebbende, zonder die te kunnen innemen, liet daarom niet na het beleg voort te zetten, tot eindelijk één der ingezetenen, die er leeftocht naar toe bracht, in hun handen gevallen zijnde, zij deze met ede beloofden dat zij hem en zijn huisgezin in het leven zouden laten, indien hij hen in de plaats bracht. Hij liet zich overhalen, en door middel van hem werden zij er meesters van; dies hielden zij hem hun woord, maar doodden al de overigen.

196 De Israëlieten hielden toen op met krijg te voeren, (Richt. 2) en dachten nergens meer aan dan om in vrede en met vermaak de goederen, waarmee zij zich voorzien zagen, te genieten. Doch hun overvloed en rijkdom vervoerde hen tot weelde en wellust, zodat zij zich over de onderhouding der oude tucht niet meer bekommerden, en voor Gods stemme en die zijner heilige wetten doof werden. Aldus haalden zij zich zijnen toorn op de hals. Hij zaf hun te verstaan dat het tegen zijn bevel was dat zij de Kanaänieten verschoonden, maar dat er een tijd zou komen dat ze tot loon voor de zachtheid, waarmee zij hen bejegenden, hun wreedheid

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ondervinden zouden. Deze voorzegging verschrikte hen, maar kon hen echter niet doen besluiten de oorlog weer aan te vangen, zo om de schattingen, welke zij van die volken trokken, als omdat de weelde hen zo verwijfd gemaakt had, dat de arbeid hun ondraaglijk geworden was. Men zag geen behoorlijke inrichting van de maatschappij meer onder hen; de overheid had geen gezag; men onderhield niet langer het oud gebruik om raden te verkiezen; niemand bekommerde zich om het algemene, en elk dacht maar aan zijn eigen belang en voordeel. In het midden van zodanig een wanorde viel er een bijzondere twist voor, welke een bloedigen inlandsen oorlog veroorzaakte, die aldus zijnen oorsprong had:

197 Zekere Leviet, (Richt. 19) wonende in het land, dat aan de stam van Efraïm ten deel gevallen was, trouwde een vrouw uit de stad Bethlehem in de stann Juda. Vermits hij nu haar ter oorzake van haar schoonheid zeer beminde, en zij hem daarentegen gans niet lief had, verweet hij haar zulks onophoudelijk. Zij, moe wordende van dit te verdragen, verliet hem na verloop van vier maanden, en keerde weer naar haar ouders. De man, door geweldige liefde gedreven, toog derwaarts om haar te zoeken, en werd minnelijk van haar magen ontvangen, die haar weer met hem verzoenden. Nadat hij daar vier dagen geweest was, besloot hij haar weer mede naar huis te nemen, maar dewijl de oude lieden bezwaarlijk van haar dochter konden scheiden, kon hij niet eer dan tegen de avond vertrekken. Zijn vrouw was op een ezelin gezeten, en zij hadden een dienaar tot gezelschap. Toen zij dertig stadiën wegs afgelegd hadden, bevonden zij zich dicht bij Jeruzalem, en de dienaar ried hun, niet verder voort te trekken, omdat de donker begon te vallen, en men bij nacht alles te vrezen had, zelfs als men zich bij zijn vrienden bevond, hoe veel te meer wanneer men dicht bij zijn vijanden was. De Leviet keurde die raad niet goed; vermits de Kanaänieten meesters van Jeruzalem zijnde, hij niet besluiten kon bij vreemdelingen te vernachten, en liever nog twintig stadiën verder wilde reizen, om bij iemand van zijn volk te gaan. Aldus kwam hij heel laat in de stad Gibea, liggende in de stam van Benjamin. Zij bleven enigen tijd op het plein, zonder dat iemand hun huisvesting aanbood. Eindelijk kwam er een oud man van de stam van Efraïm, doch in die stad woonachtig, van het veld, en vond hen in die staat. Hij vraagde de Leviet wie hij was, en waarom hij zo laat naar een herberg zocht. De ander antwoordde dat hij van de stam van Levi was, en zijn vrouw van haar ouders gehaald had, om ze naar het land Efraïm, alwaar hij woonde, te brengen. Hierdoor verstond de oude man dat zij zijn stamgenoten waren, en bracht hen daarop in zijn huis. Enige jonge mannen van die stad, welke hen op het plein gezien, en de schoonheid van die vrouw bewonderd hadden, ziende dat zij bij deze grijsaard, die geen kracht genoeg had om hen te beschermen, in huis gegaan waren, kwamen aan de deur kloppen, en zeiden tot hem dat hij die vrouw aan hen moest overleveren. Hij bad hen dat zij toch vertrekken, en hem zulk leed niet aandoen zouden. Dewijl zij bleven aanhouden, zei hij dat ze van zijn maagschap, en eens Levieten vrouw was, zodat zij daarom een zware misdaad zouden begaan, indien ze, om hun geilen lust te boeten, de wetten aldus met voeten traden. Maar zij dreven de spot met dit zeggen, en dreigden hem te doden, indien hij hun langer tegenstond. Deze goede man, willende alstoen, het kostte wat het wilde, zijn gasten van zulk een gruwelijken overlast bevrijden, bood deze ontzinden zijn eigen dochter aan, om liever haar dan het recht der gastvrijheid te schenden. Maar niets kon hun voldoen, dan deze vrouw in hun geweld te hebben; dus schaakten zij haar, en nadat zij de gansen nacht hun dierlijke drift met haar voldaan hadden, lieten zij ze met het krieken van de dag heengaan. Zij, vol van spijt over zulk een gruwelijk leed, en ten uiterste beschaamd over hetgeen haar wedervaren was, durfde haar man, die dus in haar persoon gehoond was, niet onder de ogen komen, en zeeg alzo dood neer. Hij, haar aldus ziende, meende dat ze maar in zwijm gevallen was; dus poogde hij haar weer te doen bekomen, en te troosten, zeggende dat, hoewel de smaad haar aangedaan niet groter of snoder wezen kon, zij zich daarom niet zodanig aan de wanhoop moest overgeven, omdat het ten enenmale tegen haar wil was, dat zij dit allergruwelijkste geweld geleden had. Maar toen hij, dus gesproken

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hebbende, bemerkte dat zij dood was, gevoelde hij zich door een overmaat van droefheid getroffen, doch gedroeg zich echter voorzichtig genoeg naar de grootheid des ongeluks. Hij nam stilzwijgend het lichaam, leide het op de ezelin, en bracht het te huis, alwaar hij het in twaalf stukken sneed, waarvan hij aan elken stam één zond, en hen verwittigde van hetgeen er gebeurd was.

Zulk een ongehoorde en ijselijke gebeurtenis bracht deze tot zulk een gramschap, (Richt. 20) dat zij allen te Silo voor de Tabernakel bijeenkwamen, en besloten op staanden voet Gibea te gaan aantasten. Maar de Raad hield hun voor dat zij niet zo licht de oorlog aan hun landgenoten moesten aankondigen, zonder alvorens omstandiglijk van de misdaad onderricht te zijn, omdat de wet verbiedt anders te handelen, zelfs tegenover vreemdelingen; dat men daarom gezanten aan hen moest zenden om voldoening te eisen. Dat het derhalve billijk was een bezending tot de Gibeanietn af te vaardigen, en hen aan te manen dat zij de schuldigen streng straften; waarmee, zo zij dit deden, men genoegen moest nemen: doch indien zij het weigerden, dan kon men het feit door de wapenen wreken. Dit vertoog overreedde hen, en men zond enigen naar de Gibeanieten, om over dit gruwelstuk der jonge mannen, die door het schenden der vrouw de wet Gods geschonden hadden, te klagen, en te eisen dat men hen met de dood, die zij rechtvaardiglijk verdiend hadden, strafte. Dit volk, dat zich inbeeldde in kracht en moed voor niemand onder te doen, achtte dat het een schande zou zijn, zulk een voldoening te geven uit vreze voor oorlog: derhalve bereidden zij zich daartoe, en met hen al de overigen van de stamme Benjamin. Deze weigering om recht te doen vertoornde al de andere stammen in dier voege, dat zij zich met ede verbonden, nooit een van hun dochters aan iemand van die stam ten huwelijk te geven, en hun een bloediger oorlog aan te doen dan die, welke hun voorvaders tegen de Kanaänieten gevoerd hadden. Daarop trokken zij met vierhonderdduizend mannen te velde om hen te bestrijden. Die van de stam Benjamin hadden maar vijfentwintigduizend zeshonderd mannen, onder welke vijfhonderd zo afgericht waren, dat zij zich gelijk van beide handen bedienden, werpende uit een slinger met de linker, en vechtende met de andere. De slag geschiedde bij Gibea; de Benjaminieten kregen de overwinning, dodende twee en twintigduizend van de Israëlieten en zij zouden er misschien nog meer gedood hebben, indien de nacht hen niet gescheiden had. Aldus keerden zij zegepralende weer naar hun stad, en de Israëlieten naar hun leger, zeer bedroefd en verslagen over hun verlies. Des anderen daags werd het gevecht hervat; de Benjaminieten waren andermaal overwinnaars, en sloegen achttienduizend mannen dood van de Israëlieten, die hierover zo ontzet waren, dat zij hun leger opbraken, en naar Bethel, dat er niet verre af lag, zich begaven. Zij vastten de gansen volgenden dag, en baden God, door tussenkomst van de Opperpriester Pinehas, dat Hij zijn gramschap wilde laten varen, zich met het verlies, dat zij tweemaal geleden hadden, vergenoegen, en hun voortaan gunstig zijn. God verhoorde hun gebed, en beloofde hun zijnen bijstand. Thans grepen zij weer moed, deelden hun heer in tweeën, leiden des nachts de helft daarvan in een hinderlaag dicht bij de stad, en trokken met het andere gedeelte voort. De Benjaminieten togen hen stoutelijk tegen, vastelijk vertrouwende een derde overwinning te zullen behalen. Daarop weken de Israëlieten achterwaarts om hen verder van de stad af te trekken, en deze schijn van vluchten maakte de Benjaminieten zo opgeblazen, dat zelfs die, welke door hun ouderdom van de krijgsdienst vrij waren, en daarom het gevecht van de muren der stad slechts aanschouwden, mede uittrokken om deel aan de buit te hebben, die zij geloofden dat hun niet ontgaan kon. Maar toen de Israëlieten zagen dat zij hen verre genoeg afgetrokken hadden, keerden zij om, gaven het teken aan die, welke zich in de hinderlaag gelegd hadden, en vielen allen gezamenlijk met een groot geschreeuw op hun vijanden aan. Alstoen bemerkten de Benjaminieten dat het met hen gedaan was; dus wierpen zij zich in een dal, alwaar ze van alle kanten omringd, en allen met schichten en pijlen gedood werden, uitgenomen zeshonderd, die met het zwaard in de vuist een opening dwars door hun vijanden maakten, en de vlucht op een berg namen, om alzo hun leven

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

te redden. Bijna vijfentwintigduizend mannen lieten op de plaats het leven. Inmiddels staken de Israëlieten Gibea in brand, alwaar zij, zonder ouderdom of kunne te ontzien, allen, tot vrouwen en kinderen toe, om het leven brachten; later met de andere steden van de stam Benjamin eveneens handelende, ja hun wraak zoverre uitstrekkende, dat zij, omdat de stad Jabes in Gilead geweigerd had hen in die oorlog bij te staan, twaalfduizend uitgelezene mannen derwaarts zonden, die stad innamen, de mannen, vrouwen, en kinderen doodsloegen, (Richt. 21) en alleen vierhonderd maagden in het leven behielden. Zo scherp was hun wraakzucht gewet door de mishandeling van de vrouw des Leviets, en het verlies dat zij in de twee rampspoedige gevechten geleden hadden. Maar toen hun woede wat tot bedaren kwam, werden ze tot medelijden over de ondergang hunner broederen bewogen: zozeer dat, schoon de straffe, welke zij hen hadden doen lijden, rechtvaardig was, zij een vasten hielden, en naar de zeshonderd mannen, die hun leven door de vlucht geborgen hadden, enigen afzonden om hen te doen wederkeren; men vond hen in de woestijn bij een rots genoemd Rimmon. Deze afgezondenen verklaarden hun dat de andere stammen deel in hun ongeluk namen; maar dat, dewijl het niet te verhelpen was, zij het met geduld moesten verdragen, en zich met de overigen van hun geslacht verenigen, om de gehelen ondergang van hun stam voor te komen, en dat men hun tot die einde al hun landerijen en hun vee zou weergeven. Zij namen deze aanbieding in dank aan, bekenden dat God hen rechtvaardiglijk gestraft had, en keerden weer naar hun land. Voorts gaven de Israëlieten hun die vierhonderd dochters, welke zij uit Jabes weggenomen hadden, tot vrouwen; en omdat zij voor de oorlog gezworen hadden, hun geen van de hun ten huwelijk te zullen geven, overleiden ze wat hun te doen stond ten aanzien van de tweehonderd, die er nog ontbraken om het getal gelijk te maken. Enige waren van gevoelen, dat men zich niet behoefde te binden aan een eed, die roekeloos en uit gramschap gedaan was; dat het Gode niet onaangenaam zou zijn hetgeen men deed, om een stam, die gevaar liep van ganselijk uit te sterven, in wezen te houden; en dat gelijk het een grote misdaad was een eed te breken uit een kwaad oogmerk, zulks niet geacht kon worden, wanneer men, door de nood gedwongen, die niet hield. De Raad daarentegen betuigde dat de naam alleen van meinedigheid hun afschrik baarde. En terwijl de gevoelens dus verdeeld waren, zei iemand uit de aanwezigen, dat hij een middel wist om vrouwen aan de Benjaminieten te geven, zonder dat men de gedanen eed overtrad. Men beval hem dit voor te stellen, en hij deed het in dezer voege: "Omdat wij", zei hij, "gehouden zijn ons driemaal ‘s jaars naar de stad Silo te begeven, om aldaar onze grote feesten te vieren, en wij onze vrouwen en kinderen met ons derwaarts nemen, zo moeten we de Benjaminieten toelaten, die van onze dochters, welke zij zonder ons toedoen krijgen kunnen, te schaken. En indien de vaders klachten daarover indienen, en recht eisen, heeft men hun maar te antwoorden, dat zij het zichzelf moeten wijten omdat ze haar niet beter bewaard hebben, en dat men zich niet door toorn moet laten vervoeren tegen degenen, wien men er reeds al te vele blijken van gegeven heeft." Deze raad werd goedgekeurd, en men besloot de Benjaminieten toe te staan dat zij zich door dat middel van vrouwen voorzagen. Het feest dan gekomen zijnde, verborgen de tweehonderd, die geen vrouwen hadden, zich buiten de stad in de wijngaarden en kreupelbossen. Toen de dochters al springende en dansende buiten kwamen, zonder iets te wantrouwen, schaakten zij er het getal van, dat hun ontbrak, trouwden er mee, en begaven zich heel vlijtig tot de akkerbouw, om de landerijen in hun vorigen staat te herstellen. Aldus werd deze stam, die op het punt van zijnen ondergang stond, door de voorzichtigheid der Israëlieten behouden, en nam zowel in getal als rijkdom welhaast weer toe.

198 Omtrent die zelfden tijd was de stam Dan even ongelukkig als die van Benjamin; (Richt. 18) want de Kanaänieten ziende dat de Hebreën zich geheel ontwenden aan de oorlog, en alleen bedachten hoe zich te verrijken, Begonnen hen te verachten, en besloten hun krijgsmacht te vergaderen, niet uit enige vreze voor hen, maar om deze in zodanigen staat te brengen, dat ze in het toekomende hun geen schrik zouden kunnen aanjagen, of hun steden innemen. Aldus kwamen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zij dan te velde met een groot getal voetvolk en wagens, trokken de steden Askelon en Ekron, die van de stam Juda waren, op hun zijde, nevens vele andere, die in de vlakte gebouwd waren, en noodzaakten die van de stam van Dan naar het gebergte te vlieden. Maar vermits zij daar geen land genoeg vonden om zich te voeden, en dat ze niet sterk genoeg waren om door de wapenen te herwinnen, hetgeen zij verloren hadden, zonden zij vijf mannen landwaarts in, verder van de zee af, om te zien of zijn daar bouwlanden konden vinden om die te bewonen. Nadat zij nu een gansen dag gegaan, en het grote veld van Sidon overgetogen waren, vonden zij dicht bij de berg Libanon en de oorsprong van de kleine Jordaan een zeer vruchtbaar land. Hiervan brachten zij bescheid, en het kleine heer begaf zich aanstonds derwaarts. Voorts bouwden zij aldaar een stad, welke zij Dan noemden, naar de naam van éénen van Jakobs zonen, zijnde evenzo de naam van hun stam. Middelerwijl verliep het met de zaken der Israëlieten hoe langer hoe meer, omdat zij, in plaats van zich in de arbeid te oefenen, en God te dienen en te eren, zich aan de ondeugden der Kanaänieten overgaven, en elk naar zijn eigen zin leefden, zonder enige beteugeling, en buiten alle tucht.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

De Koning der Assyriërs brengt de Israëlieten onder.

God werd zo vertoornd, (Richt. 3) ziende hoe zijn volk zich aan allerlei zonden overgaf, dat Hij hen desgelijks overgaf; de weelde en wellust deden hen welhaast het geluk, dat zij met zo veel moeite verkregen hadden, verliezen. Caschan Rischataim, Koning der Assyriërs, deed hun de oorlog aan, doodde velen van hen in verscheidene gevechten, bemachtigde een gedeelte hunner steden, terwijl andere met verdrag aan hem overgingen, en leide hun allen zware schattingen op. Aldus werden zij acht jaren lang door allerlei rampen gedrukt, doch eindelijk op de volgende wijze daarvan verlost.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

Othniël verlost de Israëlieten van de dienstbaarheid aan de Assyriërs.

Othniel, zoon van Kentaz, (Richt. 3) van de stam van Juda, die zeer ervaren en dapper was, werd in een gezicht bevolen, dat hij niet moest gedogen dat zijn landslieden in zulk een ellende gebracht werden, maar dat hij liever alles moest ondernemen om hen te verlossen. Hij koos tot zijnen bijstand in zulk een groten aanslag het kleine getal van mannen, hetwelk hij wist dat kloekmoedig genoeg was om geen gevaar te ontzien, als het er op aankwam om een ondraaglijk juk van de hals te schudden. Zij maakten een begin met de Assyriesche bezetting om hals te brengen. Het gerucht van zulk een gelukkigen uitslag zich verspreid hebbende, groeiden zijn krijgsbenden in weinig tijds zo aan, dat zij met de Assyriërs in getal bijna gelijk waren. Daarop leverde hij deze slag, overwon hen, joeg hen op de vlucht, dwong hen zich over de Eufraat te begeven, en verkreeg alzo roemruchtiglijk voor het volk de vrijheid weer. Het volk, om Othiniël die groten dienst te vergelden, maakte hem tot hun opperhoofd, en gaf hem de naam van Richter wegens het gezag, dat aan hem opgedragen werd om te vonnissen. Hij overleed in dat ambt nadat hij het veertig jaren bediend had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Eglon, Koning der Moabieten, maakt de Israëlieten dienstbaar, en Ehud verlost hen.

Na de dood van die wijzen en edelmoedigen regeerder (Richt. 3) vonden de Hebreën zich in een erger staat dan te voren, zo omdat zij zonder hoofd waren, als omdat zij Gode zijn schuldige ere onthielden, en aan de wetten geen behoorlijke gehoorzaamheid bewezen. Eglon, Koning der Moabieten, verklaarde hun de oorlog, overwon hen in verscheidene gevechten, en maakte hen cijnsbaar: hij vestigde te Jericho de zetel zijner heerschappij, en plaagde hen met allerlei rampen. In deze staat waren zij achttien jaren; maar God, eindelijk uit ontferming over hun verdrukkingen door hun gebeden bewogen, besloot hen te verlossen. Ehud, zoon van Gera, uit de stam van Benjamin, zijnde jong, sterk, kloekmoedig, en zowel links als rechts, zodat hij tot alles bekwaam was, woonde toen te Jericho, en vond een middel om door geschenken Eglons goede gunst te verkrijgen, zo dat hij een vrijen toegang in zijn paleis kreeg. ‘t Gebeurde eens op een zekeren dag in de zomer omtrent de middag, dat hij een ponjaard nam, die hij onder zijn klederen aan de rechterzijde verborg, en dus van twee zijner dienaren vergezelschapt naar de Vorst ging om hem een geschenk te brengen. De lijfwacht was toen niet bij de hand, hetzij ze door het middagmaal, hetij ze door de hitte te achtelozer was. Hij leverde ondertussen zijn geschenk over aan Eglon, die zich toen in een koel vertrek begeven had, en met hem begon te kouten, alzo ze alleen waren, hebbende de Vorst de knechten bevolen buiten te gaan. Ehud, vrezende zijn doel te zullen missen, doordien Eglon op zijn troon gezeten was, verzocht hem op te staan, dewijl hij hem een droom, die God hem toegezonden had; vertellen zou. De Vorst, uit begeerte om die te verstaan, rees overeind, en Ehud stak hem aanstonds zijn dolk in het lijf, liet deze in de wonde steken, ging ter kamer uit, en haalde de deur achter zich toe. De ambtenaars des Konings dachten dat hij deze slapende gelaten had, en Ehud, zonder tijd te verliezen, ging de Israëlieten in de stad heimelijk zeggen, wat hij gedaan had, en vermaande hen, dat zij zouden trachten hun vrijheid weer te krijgen. Zij grepen daarop terstond de wapenen op, en deden door het ganse land op de hoorn blazen, om hun landgenoten te doen heenkomen. Inmiddels verliep er vrij veel tijd eer Eglons bedienden enig mistrouwen kregen; maar toen zij de avond zagen vallen, deed de vrees dat hem iets mocht overkomen zijn, hen in zijn kamer gaan, alwaar zij hem dood vonden liggen. Hun verbaasdheid was zo groot, dat zij, niet wetende wat te doen, daardoor aan de Israëlieten tijd gaven om hun op het lijf te komen, eer zij in staat waren om zich te verweren, zodat er een gedeelte van hen gedood werd, terwijl de overigen ten getale van omtrent tienduizend de vlucht namen naar hun land. Maar de Israëlieten, die de doorgangen naar de Jordaan bezet hadden, sloegen hen op de weg dood, voornamelijk bij de veren; invoege dat niet één van hen het ontkwam. De Hebreën, aldus van de dienstbaarheid der Moabieten ontslagen zijnde, kozen met gemene toestemming Ehud tot hun hoofd en vorst, als zijnde hun vrijheid aan hem verschuldigd. hij was een man van de grootste verdienste, en ten hoogste prijzenswaardig. Hij bediende dat ambt tachtig jaren. Samgar, zoon van Anath, volgde hem in de regering en stierf eer het jaar om was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Jabin, Koning der Kanaänieten, maakt de Israëlieten aan zich onderworpen Debora en Barak verlossen hen.

Overmits de Israëlieten zich door hun wederwaardigheden niet verbeterd hadden, (Richt. 4) vervielen zij weer tot hun goddeloosheid en verachting der wetten; weshalve zij, het juk der Moabieten nauwelijks afgeschud hebbende, door Jabin, Koning der Kanaänieten, overwonnen en ten ondergebracht werden. Hij hield zijn hof in de stad Hazor, gelegen aan het meer Samachon, houdende doorgaans op de been driehonderdduizend mannen te voet, tienduizend te paard, en drieduizend wagens. Zijn veldoverste Sisera stond bij hem in grote gunst, doordien hij de Israëlieten in vele gevechten overwonnen had, en het voornamelijk aan zijn beleid en dapperheid toe te schrijven was, dat zij cijnsbaar geworden waren. In deze strenge dienstbaarheid, die met veel tegenspoed verzeld was, brachten zij twintig jaren door dewijl God zulks tot straf voor hun hoogmoed en hun ondankbaarheid gedoogde. Maar na verloop van die tijd bekenden zij dat de verachting zijner heilige wetten de oorzaak van al hun rampen was. Zij wendden zich derhalve tot een Profetesse, genaamd Debora, hetwelk in het Hebreeuws een bij betekent, en verzochten haar, God te bidden dat Hij zich over hun ellenden wilde ontfermen. Dies bad zij God voor hen, en Hij verhoorde haar gebed, belovende dat Hij hen verlossen zou onder het geleide van Barak, welke naam in onze taal bliksem betekent, zijnde een man uit de stam van Nafthali. Debora, uit kracht van deze godsspraak, beval Barak tienduizend mannen te verzamelen, en de vijanden daarmee aan te grijpen, alzo dit klein getal genoeg was, omdat God hem de overwinning beloofde. Barak hierop antwoordende dat hij die last niet kon aanvaarden, tenzij; zij nevens hem met het heer optrok, hernam zij, enigszins verstoord: "Schaamt gij u niet de ere, waarmee God u verwaardigt, aan een vrouw te willen afstaan? Doch ik zal daarom niet weigeren die aan te nemen." Daarop brachten zij tienduizend mannen bijeen, en gingen zich op de berg Thabor legeren. Sisera trok op bevel van de Koning, zijnen meester, evenzo op, en sloeg zijn leger dicht bij het hun neer. Barak en de zijnen door de menigte hunner vijanden versaagd, wilden wijken en zich verder van hen af begeven; maar Debora weerhield hen en beval hun diezelfde dag slag te leveren zonder dat grote heer te vrezen, naardien de overwinning van God alleen afhing, en zij zich van zijnen bijstand verzekerd konden houden. De strijd ging dan aan; en daar ontstond een zware regen, gemengd met hagel, die de wind met zulk een geweld de Kanaänieten in het aangezicht dreef, dat hun boogschutters en slingeraars hun bogen en slingers niet gebruiken konden, noch degenen, die zwaarder gewapend waren, zich van hun zwaarden konden bedienen, zozeer had de koude hun handen verstijfd. De Israëlieten daarentegen, die storm slechts van achteren hebbende, werden er niet alleen weinig door belemmerd, maar gevoelden hun moed door zulk een blijkbaar teken van Gods bijstand verdubbeld. Derhalve boorden zij door de vijanden heen, versloegen er een grote menigte van, en van degenen, die overbleven, sneuvelde een groot gedeelte onder de voeten der paarden en de wielen der wagens van hun eigen heer, hetwelk geheel in wanorde de vlucht nam. Sisera alles verloren ziende, trad van zijnen wagen, en ging in het huis ener Kenietiesche vrouw, Jael geheten, welke hij bad hem te willen verbergen en een teug drinken te geven. Zij gaf hem zure melk, waarvan hij zeer gretig dronk, doordien hij groten dorst had, en daarna in slaap viel. Deze vrouw, hem in die staat ziende, dreef hem met een hamer een groten spijker door de slaap van het hoofd, en Baraks volk aankomende, toonde zij hun zijn dood lichaam. Zodat volgens Deboras voorzegging de ere dezer grote zege aan een vrouw toekwam. Thans toog Barak naar de stad Hazor, alwaar hij de Koning Jabin, die hem met een heer tegenkwam, sloeg en doodde, de stad tot de grond toe slechtte, en Gods volk veertig jaren regeerde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

De Midianieten, bijgestaan van de Amalekieten en Arabieren, maken de Israëlieten dienstbaar,

Na de dood van Barak en Debora, (Riccht. 6) die bijkans op éénen tijd stierven, deden de Midianieten, bijgestaan door de Amalekieten en Arabieren, de Israëlieten de oorlog aan, overwonnen hen in een groten veldslag, plunderden hun land, en sleepten er een groten buit vandaan. In dezer voege drukten zij het volk zeven jaren, en dwongen het eindelijk al het vlakke land te verlaten, en in het gebergte te wijken. Aldaar groeven zij onderaardse holen om er in te wonen, en alles, wat zij van het platte land konden medenemen, te bergen; want de Midianieten stonden hun toe de akkers gedurende de winter te bebouwen, om dan zelf ten tijde des oogstes het genot van hun arbeid te trekken. Aldus was hun ellende zeer groot; en in die jammerlijken staat namen zij hun toevlucht tot God, en baden Hem om bijstand.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Gideon verlost het volk Israëls uit de dienstbaarheid der Midianieten.

Eens op zekeren tijd dat Gideon, zoon van Joas, uit de stam van Manasse, (Richt. 6) enige korenschoven heimelijk op zijn wijnpers dorste, dewijl hij het niet openlijk op de dorsvloer, uit vreze voor de vijanden, durfde doen, verscheen hem een engel onder de gedaante eens jongelings, en zei hem dat hij gelukkig en door God bemind was. " ‘t Is er een schoon bewijs van", antwoordde Gideon, "dat ik genoodzaakt ben mij van een wijnpers in plaats van de dorsvloer te bedienen." Doch de engel vermaande hem de moed niet verloren te geven, maar iets tot verlossing des volks te doen. De ander voegde hem daarop toe, dat dit voorstel een onmogelijke zaak behelsde, zo omdat zijn stam de zwakste van allen in getal van volk was, als doordien hij zichzelf nog jong en onbekwaam tot zulk een groten aanslag bevond. "God, " hernam de engel "zal alles vergoeden, en de Israëlieten de overwinning geven als zij u tot veldoverste hebben." Gideon verhaalde dit gezicht aan enige personen van zijn jaren, die van gevoelen waren dat men aan die toezegging behoorde geloof te slaan, en daarom aanstonds tienduizend mannen, die gewillig waren alles te bestaan om zich van de dienstbaarheid te bevrijden, te samen brachten. (Richt. 7) God verscheen daarna Gideon in een droom, en zei hem dat, dewijl de mensen zo ijdel waren, dat ze, op hun eigen vermogen steunende, hun overwinningen liever aan zichzelf, dan aan zijn hulpe wilden toeschrijven, Hij hun daarom wilde tonen dat het aan Hem alleen was dat zij zulks verschuldigd waren. Dat Hij hem derhalve beval zijn heer op het heetst van de dag aan de oever van de Jordaan te leiden, en geen anderen voor dappere mannen te houden, dan dezulken, die voorover bukten om op hun gemak te drinken, en de anderen daarentegen, die zonder orde en met groten haast het water schepten, slechts als blodaards aan te zien, vermits zulk haastig drinken een teken van bevreesdheid gaf. Gideon gehoorzaamde, en bevond dat er maar driehonderd waren, die het water met hun handen schepten, en alzo zonder enigen haast aan de mond brachten. Met dit klein getal beval God hem des nachts op de vijanden aan te vallen; en de ontroerdheid bemerkende van zijn gemoed, gelastte Hij hem, opdat hij moed mocht vatten, zich alleen met één van de zijnen in stilte naar het leger der Midianieten te begeven, om te zien wat daar omging. Hij kwam dit bevel na, en toen hij dicht bij de tenten der vijanden gekomen was, hoorde hij dat een soldaat aan zijn makker een droom, die hij gehad had, vertelde. "Ik heb, " zei hij, "gedroomd, dat ik een klomp deeg van garstemeel, die nauwelijks oprapens waardig was, door het ganse leger zag rollen, en dat hij eerst des Konings tent, en daarna al de andere om verre wierp." "Deze droom, " antwoordde zijn kameraad", voorspelt de ganse verdelging van ons heer, en dat om deze reden: de gerst is het geringste van alle granen, en dewijl er tegenwoordig geen verachter volk in geheel Azië is; dan de Israëlieten, kan men hen bij de gerst vergelijken. Nu weet gij dat zij enige krijgsbenden verzameld, en onder het geleide van Gideon een aanslag voorgenomen hebben. Hierom vrees ik zeer dat deze deegklomp, door welke gij al onze tenten hebt zien omwerpen, een teken is dat Gideon over ons zal zegepralen." Dit gesprek vervulde Gideon met hope; hij verhaalde het de zijnen, en beval hun zich te wapenen. Zij deden het met blijdschap, dewijl er niets was dat zij bij zulk een gelukkige voorspelling niet zouden ondernomen hebben. Omtrent de vierde nachtwake deelde Gideon zijn bende in drie troepen, ieder van honderd mannen; om de vijanden te overrompelen beval hij dat zij elk in de linkerhand een fles met een brandenden fakkel daarin, en in de rechterhand een ramshoorn in plaats van een bazuin zouden nemen. Het leger der vijanden strekte zich zeer verre uit, ter oorzake van de menigte hunner kamelen; en hoewel elke soort van volk afzonderlijk lag, echter waren zij allen in éénen omtrek besloten. Toen de Israëlieten dicht bij hen gekomen waren, bliezen zij allen te gelijk op hun ramshoornen, volgens Gideons bevel, sloegen hun flessen aan stukken, en kwamen onder een groot geschreeuw, elk met zijn fakkel in de hand, in het vijandelijk leger, met een vast

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vertrouwen dat God hun de overwinning geven zou. De duisterheid des nachts, gevoegd bij de slaperigheid der vijanden, doch voornamelijk de bijstand Gods, bracht dezelf in zulk een schrik en verwarring, dat er veel meer door hen zelf dan door de Israëlieten gedood werden, doordien dit grote heer uit volken, die verscheidene talen spraken, bestond, en zij in de verwarring malkanderen voor vijanden aanzagen, en alzo ombrachten. Zodra de andere Israëlieten de tijding dezer uitstekende overwinning kregen, namen zij de wapenen op om de vijanden na te jagen. Zij achterhaalden hen ter plaatse, waar de doorgang hun door enige beken afgesneden was, alwaar zij een grote slachting hielden. De Koningen Oreb en Zeëb waren onder het getal der doden, maar de Koningen Zebah en Tsalmuna (Richt. 8) ontkwamen het met achttienduizend mannen, en legerden zich zo verre van de Israëlieten af als zij konden. Gideon, die niet moe werd Gods ere en de roem zijns lands te verbreiden, trok spoedig naar hen toe, hieuw al hun troepen in stukken, nam hen gevangen, en de Midianieten en Arabieren, die ter hunner hulpe gekomen waren, verloren bijna honderdtwintigduizend mannen in die twee gevechten. De Israëlieten kregen een overgroten buit van goud, zilver en andere kostelijkheden, benevens een menigte van kamelen en paarden. Gideon weer te Efraïm, zijn geboorte- en woonplaats gekomen zijnde, deed de twee Koningen der Midianieten, welke hij gevangen genomen had, doden. Zijn eigen stam, toen jaloers over de ere, welke hij behaald had, en zulks niet kunnende dulden, besloot hem te bevechten, onder de dekmantel dat hij zich, zonder hun kennis van zijn voornemen te geven, in de oorlog gewikkeld had. Maar hij niet minder wijs dan dapper zijnde, antwoordde met grote zedigheid, dat hij zo niet gedaan zou hebben, indien God het hem niet bevolen had, en dat dit echter niet verhinderen zou, dat zij, zowel als hij, deel aan de overwinning zouden hebben. Aldus bracht hij hen tot bedaren, en deed aan de Staat door zijn voorzichtigheid geen minderen dienst, dan hij door de gewonnen veldslagen gedaan had, omdat hij daardoor een burgeroorlog voorkwam. Doch deze stam werd naderhand voor zijnen hoogmoed gestraft, gelijk wij ter zijner plaatse zullen verhalen.

De bescheidenheid van deze uitmuntenden persoon was zo ongemeen groot, dat hij zich van het hoog gezag ontslaan wilde; maar men dwong hem hetzelve te behouden, zodat hij het veertig jaren bezat. Hij bediende het recht, en beslechtte de geschillen met zulk een onzijdigheid, bekwaamheid, en wijsheid, dat het volk altoos de vonnissen door hem uitgesproken bekrachtigde, omdat ze volkomen billijk waren. Hij overleed in een hogen ouderdom, en werd in zijn vaderstad begraven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 9

Wreedheden en dood van Abimelech, Cludeons bastaardzoon. De Ammonieten en Filistijnen brengen de Israëlieten ten onder. Jeftha verlost hen, en straft de stam Efraïm. Apsan, Helon, en Abdon regeren het volk Israëls na Jefthas dood.

Gideon had bij verscheidene vrouwen zeventig echte zonen geteeld, (Richt. 9) en bij Druma, zijn bijzit, een bastaard, geheten Abimélech, Deze ging na de dood zijns vaders naar Sichem, van waar zijn moeder geboortig was. Zijn bloedvrienden aldaar voorzagen hem van geld; en hij daarmee een bende van de snoodste mannen, die hij vinden kon, bijeengebracht hebbende, keerde met dat volk naar zijns vaders huis, doodde al zijn broeders, uitgenomen Jotham, die het ontvluchtte, matigde zich de heerschappij met geweld aan, en alle wetten met voeten tredende, pleegde hij zulk een tirannie, dat hij zich bij alle eerlijke lieden gehaat en ondraaglijk maakte. Op zekeren dag dat men te Sichem een groot feest vierde, op hetwelk een menigte van volk te samen gekomen was, verhief Jotham zijn stem zo luid van de top des bergs Gerizim, die dicht bij de stad ligt, dat al het volk hem hoorde, en stilzweeg om naar hem te luisteren. Hij verzocht hun aandacht, en zei: Dat de bomen. eens te samen gekomen zijnde, en sprekende gelijk de mensen, de vijgeboom gebeden hadden hun koning te willen zijn; maar dat die zulks weigerde, zeggende dat hij zich vergenoegde met de ere, die men herm ten opzichte van de smakelijkheid zijner vruchten aandeed, en dat hij niets meer begeerde. Dat zij daarop die ere de wijnstok aanboden, maar dat die dezelve ook verwierp: dat zij ze toen aan de olijfboom opdroegen, doch dat die niet minder bescheidenheid toonde dan de anderen. En eindelijk dat zij zich tot de braambos keerden, welks hout nergens goed toe is dan om verbrand te worden, en dat die hun aldus antwoordde: "Indien het u ernst is mij tot uw Koning aan te nemen, rust dan onder mijn schaduw; doch zo het maar uit spotzucht geschiedt, en om mij wat wijs te maken, dat dan een vuur van mij uitga, en u allen vertere." "lk vertel ulieden dit niet, " zei Jotham, "als een sprookje om u te doen lachen; maar ik zeg het omdat gij toelaat, niettegenstaande hetgeen gij verplicht zijt aan Gideon wegens zo vele weldaden, dat Abimélech, wiens aard is gelijk het vuur, uw dwingeland geworden is, nadat hij zijn broeders zo wredelijk om hals gebracht heeft." Deze woorden gesproken hebbende ging hij weg, en hield zich drie jaren in iet gebergte verscholen, om Abimélechs uoede te ontwijken. Enige tijd daarna berouwde het die van Sichem dat zij het bloed van Gideons kinderen dus hadden laten vergieten; dies verdreven zij Abimélech uit hun stad en uit hun gansen stam; maar toen de tijd van de druivenoogst gekomen was, veroorzaakte de vreze voor zijn wraakzucht dat zij niet buiten de stad durfden gaan. Een man van aanzien, genaamd Gaäl, kwam te dier tijd met een groot getal krijgsvolk en enige zijner magen te Sichem: zij verzochten hem dat hij hen wilde beschermen, opdat ze hun vruchten mochten inoogsten. Hij dit verzoek toegestaan hebbende, waren zij buiten vreze, zodat zij openlijk tegen Abimélech spraken, en al de zijnen, die in hun handen vielen, doodsloegen. Zebul, één van de voornaamste der stad, die Abimélechs huiswaard geweest was, liet hem weten dat Gaäl het volk tegen hem opruide, en dat het derhalve raadzaam voor hem was een hinderlaag buiten de stad te leggen, in welke hij hem beloofde de ander te leiden, waardoor hij zich op zijn vijand zou kunnen wreken, en dat hij hem daarna met het volk wel weer bevredigen zou. Abimélech bleef niet in gebreke van zijn raad te volgen, noch Zebul van na te komen hetgeen hij hem beloofd had. Zebul en Gaäl in de voorstad gekomen zijnde, was Gaäl, die niets mistrouwde, zeer verwonderd; dat hij krijgsvolk op zich zag aankomen, en riep Zebul toe: "Zie daar vijanden, die op ons afkomen." "‘t Zijn maar schaduwen van de rotsen", antwoordde Zebul. "Geenszins, " hernam Gaäl, die hen toen dichter bij zag, "‘t is zeker krijgsvolk." "Hoe, " zei Zebul, "gij die Abimélech zijn lafhartigheid verwijt, wat belet u thans om uw dapperheid te tonen, en hem te bevechten?" Gaäl geheel ontroerd, stond de eersten aanval uit, en na enigen van de zijnen verloren te hebben, keerde hij met de overigen weer in de stad. Zebul

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

beschuldigde hem toen van bloheid in die ontmoeting, en was de oorzaak dat men hem wegjaagde. De inwoners daarna weer uitgaande om hun oogst voort te zetten, legde Abimélech het derde deel van zijn volk in een hinderlaag rondom de stad, met bevel om de poorten te bemachtigen om hun het wederkeren te beletten; en hij met de overigen zijner benden op degenen, die in het veld verstrooid waren, aangevallen zijnde, maakte zich meester van de stad, slechtte die tot op de grond, en bestrooide ze met zout. Degenen, die zijn geweld ontkomen waren, zich herzameld hebbende, namen een rots in, welke door haar stand zeer sterk was, en werden te rade die met een muur te omringen, maar Abimélech gaf er hun geen tijd toe; hij ging uit met al zijn krijgsvolk, dat hij bij zich had, nam een drogen takkenbos, gelastte al de zijnen desgelijks te doen, en na aldus als in een ogenblik een grote menigte hout rondom de rots bijeengebracht te hebben, deed hij er de brand in steken, en nog andere brandbare stoffen daarop werpen, al hetwelk zulk een grote vlam verspreidde, dat niet één van die arme vluchtelingen het ontkwam, en vijftienhonderd mannen behalve de vrouwen en kinderen verbrandden Zo jammerlijk sneuvelden de Sichemieten, die deernis waardig zouden geweest zijn, indien zij door hun ondankbaarheid tegen een man, van wien ze groten bijstand hadden genoten, geen straffe verdiend hadden. De verdelging dezer ellendige stad vervulde de Israëlieten met zulken schrik, dat zij niet twijfelden of Abimélech zou zijn tocht vervolgen, en zijner staatzucht geen palen zetten vóór dat hij hen allen ten ondergebracht had. Ondertussen toog hij zonder tijdverlies naar de stad Thebez, bemachtigde haar stormenderhand, en belegerde een groten toren, op welke het volk gevlucht was. Doch, zodra als hij bij de poort kwam, wierp een vrouw een stuk van een molensteen van boven neer op zijn hoofd, waardoor hij ter aarde viel, en voelende dat hij dodelijk gewond was, beval hij zijn schildknaap hem te doden, om de schande niet te hebben dat hij door de hand ener vrouw gestorven was. Hij werd gehoorzaamd, en onderging aldus, volgens Jothams voorzegging, de straffe voor zijnen broedermoord, en voor Zijn wreedheid jegens de ingezetenen van Sichem. Zijn krijgsvolk verliep aanstonds na zijnen dood.

206 Jaïr, de Gileadieter uit de stam van Manasse regeerde daarna het volk Israëls. (Richt. 10) Hij was gelukkig in alles, maar voornamelijk in zijn kinderen, want hij had dertig zonen, alle dappere en brave mannen, die de eersten rang in het landschap Gilead bekleedden. Nadat hij zijn aanzienlijk ambt twee en twintig jaren bediend had, overleed hij en werd met grote staatsie te Kamon, ééne der steden van dat landschap, begraven.

207 De verachting, die de Israëlieten alstoen tegenover Gods wetten betoonden, deed hen wederom vervallen in een staat, nog ongelukkiger dan de voorgaande; want de Ammonieten en Filistijnen kwamen met een machtig heer in hun land, plunderden het ganselijk, vermeesterden de plaatsen aan geen zijde der Jordaan, en wilden die rivier overtrekken om al de andere ook in te nemen. De Israëlieten, (Richt. 11) door deze straffe tot nadenken komende, namen hun toevlucht tot God, smeekten om zijnen bijstand, offerden Hem offeranden, en baden Hem dat indien Hij zijnen toorn niet ganselijk wilde stillen, het Hem ten minste believen mocht die te matigen. Hij liet zich door hun gebeden bewegen, en beloofde hun zijnen bijstand. Dies trokken zij te velde tegen de Ammonieten, die in het landschap Gilead gevallen waren; maar vermits het hun aan een hoofd ontbrak, en dat Jeftha, zo om de dapperheid zijns vaders, als omdat hij zelf enige krijgsbenden in dienst hield, in grote achting was, zonden zij enigen aan hem om te verzoeken of hij het bestuur over hen wilde aanvaarden, belovende dat zij gedurende zijn leven geen anderen veldoverste zouden aannemen. Hij verwierp hun aanbod in het eerst, omdat zij hem niet bijgestaan hadden tegen zijn broeders, die hem onwaardiglijk hadden bejegend, en na zijns vaders dood verdreven, onder voorgeven dat zijn moeder een uitheemse was, welke zijn vader uit liefde ter vrouwe genomen had; het was om zich over deze hoon te wreken, dat hij naar Gilead gevlucht zijnde, een ieder, die dienst onder hem wilde nemen, in zijn bezolding

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

aannam. Maar eindelijk hun krachtig aanzoek niet langer kunnende weerstaan, voegde hij zijn benden bij de hun en zij leiden de eed af dat ze hem als hun veldheer zouden gehoorzamen. Nadat hij met veel voorzichtigheid alles wat nodig was verzorgd, en zijn heer in de stad Mizpa samengetrokken had, zond hij gezanten aan de Koning der Ammonieten, om over zijnen intocht in een land, dat hem niet toebehoorde, te klagen. Deze Vorst antwoordde hem door andere gezanten, dat hij zelf oorzaak had om te klagen, dat de Israëlieten, na hun uittocht uit Egypte, dat land zijnen voorzaten, die er de wettige heren van waren, ontnomen hadden. Hierop zei Jeftha dat hun meester het niet vreemd moest vinden dat de Israëlieten het land der Amorieten bezaten; maar dat hij het hun dank mocht weten dat zij hem dat van Ammon gelaten hadden, hetwelk ook in Mozes macht was geweest te veroveren. Voorts, dat zij niet gezind waren hem een land over te laten, hetwelk ze op Gods bevel ingenomen, en al driehonderd jaren bezeten hadden: zo dat dit verschil niet anders dan door de wapenen te beslechten was. Jeftha, deze gezanten aldus afgevaardigd hebbende, deed Gode een gelofte, dat indien Hij hem de overwinning gaf, hij alsdan het eerste levend schepsel, dat hem op zijn tehuiskomst ontmoette, aan Hem opofferen zou. Vervolgens leverde hij de vijanden slag, overwon hen, jaagde hen na tot aan de stad Minni, trok in het land der Ammonieten, verdelgde aldaar vele plaatsen, welke hij door zijn soldaten liet plunderen, en verloste zijn volk alzo roemruchtiglijk van de dienstbaarheid, waaronder het achttien jaren gezucht had. Maar zo gelukkig als hij in deze oorlog was, en zo veel ere als hij er mee inlegde, hetwelk hem door openlijke erkentenis betuigd werd, zo ongelukkig was hij in zijn eigen persoon: want de erste die hem, weer tehuis komende, tegenkwam, was zijn enige dochter, die hem te gemoet ging, en nog maagd was. Zijn hart van droefheid doorboord, deed hem een diepe zucht slaken, en in geklag uitbarsten over het dodelijk bewijs, dat zij hem van haar toegenegenheid gaf; en hij vraagde haar door wat ongelukkig toeval zij juist het slachtoffer moest zijn, dat hij gehouden was Gode op te offeren. Deze edelmoedige dochter; in plaats van zich over die woorden te ontzetten, antwoordde hem met een wonderbare standvastigheid: dat een dood, door de zege haars vaders en de vrijheid haars vaderlands veroorzaakt, haar niet anders dan aangenaam kon zijn; en dat de enige gunst, welke zij van hem verzocht, was dat hij haar twee maanden tijd wilde geven om zich met haar gezellinnen te beklagen, dat zij nog zo jong zijnde, van haar stond gescheiden te worden. De rampzalige vader vond geen zwarigheid haar die kleine gunst toe te staan, en na verloop van die tijd offerde hij dat onschuldig slachtoffer, hetwelk God niet van hem eiste, en waartoe geen wet hem verplichten kon; maar hij wilde zijn gelofte voldoen, zonder zich te laten weerhouden door het oordeel dat de mensen daarover zouden mogen vellen.

208 De stam Efraïm verklaarde daarna de oorlog aan hem, (Richt. 12) onder voorgeven dat hij, om de roem van de krijg, die hij gevoerd had, alleen te behouden, en buit van de vijanden te bekomen, die zonder hen ondernomen had. Hij antwoordde hun in het eerst met zachtheid, dat hij eerder reden had om te klagen, dat zij hun landslieden in zulken zwaren oorlog gewikkeld ziende, nagelaten hadden hun hulpe aan te bieden. Voorts verweet hij hun, dat zij tegen hun gemenen vijand niet hebbende durve ten strijde trekken, het maar een slecht aanzien had, zich nu tegen hun eigen broeders kwansuis dapper te tonen. En eindelijk dreigde hij met Gods bijstand hen te zullen straffen, indien zij in hun dwaasheid voortgingen. Toen hij zag dat zij in plaats van zich door die redenen te laten bewegen, met een groot heer, hetwelk zij van Gilead bijeengetrokken hadden, in aantocht waren, toog hij hun tegen, leverde hun slag, overwon hen, dreef hen op de vlucht, zond krijgsvolk om zich vaP de veren der Jordaan, alwaar zij het konden ontvluchten, te verzekeren, en bracht alzo te weeg dat er twee en veertigduizend van hen gedood werden. Deze grootmoedige Overste der Israëlieten overleed, nadat hij dit grote ambt zes jaren bediend had, en werd in de stad Sebeï in net landschap van Gilead vanwaar hij geboortig was, begraven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

209 Ebsan, uit de stad Bethlehem in de stam van Juda, volgde Jeftha in het oppergezag, en regeerde zeven jaren zonder iets merkwaardigs uitgericht te hebben. Hij had dertig zonen en zo vele dochters, allen getrouwd en stierf hoogbejaard, wordende in zijn land begraven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 10

De Filistijnen overwinnen de Israëlieten, en maken hen cijnsbaar. Wonderlijke geboorte van Simson. Zijn bijster grote sterkte. Hij doet de Filistijnen veel kwaad. Zijn dood.

Na de dood van Abdon overwonnen de Filistijnen de Israëlieten, en maakten hen tolplichtig aan zich, veertig jaren lang; maar eindelijk schudden deze hun juk af op de volgende wvijze. (Richt. 13) Manoach, die zonder tegenspreken voor éénen van de voornaamsten onder die van de stam van Dan gehouden werd, was een man van grote deugd, getrouwd aan een vrouw, die in schoonheid al de andere van haar land overtrof, en met zulk een overgrote liefde door hem bemind werd, dat er zelfs jaloezie onder liep. Dewijl zij geen kinderen hadden, en zeer verlangden om er te hebben, baden zij God gestadig daarom, en bijzonderlijke toen zij op zekere hofstede waren, welke Zij dicht bij de stad hadden. Eens op een dag dat deze vrouw daar alleen was, verscheen haar een Engel onder de gedaante eens jongelings van een ongemene schoonheid en grootte en zei tot haar: dat hij haar van Gods wege kwam boodschappen, dat zij moeder stond te worden van een schonen zoon, wiens sterkte zo ongemeen zou zijn, dat hij niet zodra tot de kracht zijner jeugd zou gekomen zijn, of hij zou de Filistijnen vernederen; maar dat God haar het afscheren van zijn haar verbood, en haar beval hem geen sterken drank, maar alleen water te laten drinken. Zij verhaalde dit haar man, en vertelde hem zoveel van des jongelings schoonheid en bevalligheid, dat die lof zijn minnenijd vermeerderde. Zij, dit bemerkende, en niet minder kuis dan schoon zijde, bad God dat Hij, om haar man dit onbillijk vermoeden te benemen; zijn Engel nog eens geliefde te zenden, opdat haar man hem zelf zien mocht. Haar gebed werd verhoord, zodat de Engel, toen zij beiden op de hofstee waren, weer bij haar verscheen. Zij bad hem te willen wachten totdat zij haar man zou gehaald hebben, hetwelk hij haar toestond, en daarop kwam zij straks met deze aan. Manoach, toen met zijn eigen ogen deze gezant Gods ziende, was daarom evenwel nog van zijn jaloezie niet bevrijd: dies verzocht hij hem andermaal te willen zeggen, hetgene hij reeds tot zijn huisvrouw gezegd had; waarop de Engel antwoordende dat het genoeg was dat zij het wist, bad hij hem, dan te willen zeggen wie hij was, opdat wanneer hij een zoon zou bekomen hebben, hij hem dan zou kunnen bedanken en geschenken aanbielen. De Engel gaf te verstaan dat hij geen geschenken van node had, noch hem zulk een goede tijding had gebracht om er voor zichzelf enig voordeel uit te trekken. De ander verzocht toch zo sterk dat hij hem dan als een gast enig onthaal mocht bereiden, dat hij van hem verkreeg een weinig te zullen vertoeven. Terstond slachtte Manoach een bokje, en gaf het zijn huisvrouw om te koken; zodra als het gereed was, zei de Engel dat zij, zonder het in een schotel te doen, het maar met brood op zekeren steen zou leggen. Zij dit gedaan hebbende, roerde de Engel het vlees en brood met een roede aan, die hij in zijn hand had; en fluks ontstond er een vlam, die hetzelve ten enenmale verteerde, en Manoach en zijn huisvrouw zagen de Engel ten hemel opvaren in het midden van de rook des vuurs, die hem als tot een wagen verstrekte. Dit goddelijk gezicht bracht Manoach in grote bekommerdheid; maar zijn huisvrouw vermaande hem niet te vrezen, en verzekerde hem dat het hun niet anders dan voordelig zou zijn. Kort daarna werd zij zwanger; zij verzuimde niets van hetgeen haar bevolen was, en baarde eindelijk een zoon, die zij Simson noemde, hetwelk sterk betekent. Dit kind opgroeiende, (Richt. 14) gaf door zijn eenvoudige levenswijze en lang haar welhaast blijken van hetgene aangaande hem voorzegd was. Toen hij tot volwassen leeftijd gekomen was, kwam hij met zijn ouders eens in een stad der Filistijnen, genaamd Thimnath, alwaar een grote zamenkomst van volk was. Aldaar verliefde hij op een dochter van dat land, en verzocht zijnen ouders dat zij hem wilden toelaten, met haar te trouwen. Zij zeiden hem dat zulks niet wezen mocht, omdat ze een vreemde was, en dat de wet zodanige huwelijken verbood. Maar hij hield er zo sterk op aan, doordien God het om de welstand zijns volks zo bestuurde, dat zij er eindelijk in bewilligden, en de dochter aan hem verloofd werd. Toen hij

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

haar dikwijls ging bezoeken, ontmoette hem eens een leeuw op de weg, en hoewel hij geen wapen bij zich had, greep hij hem, zonder enige vervaardheid te tonen, bij de keel, verscheurde hem, en wierp hem in een haag ter zijde van de veg. Enige dagen daarna diezelfde weg weer langs komende, zag hij een zwerm bijen, die honing maakten in het lijf van die leeuw; hij nam er drie honigraten uit, welke hij nevens andere geschenken aan zijn bruid bracht. Zulk een ongemene sterkte maakte de verwanten dezer dochter, welke hij ter bruiloft genodigd had, zo bevreesd, dat zij, als tot een teken van ere, dertig jonkmans van zijnen ouderdom kozen, onder voorgeven van hem te vergezelschappen, maar inderdaad om op hem te passen, bijaldien hij iets zou willen bestaan. In het midden van de vrolijkheid op de bruiloft zei Simson tot zijn gezellen: "Ik zal ulieden een raadsel opgeven, en zo gij het mij binnen zeven dagen uitlegt, zal ik elk van u een sluier en een rok vereren." En daarop zei hij: "Spijze kwam voort van de verslinder, en zoetigheid van de wrede." Zij brachten drie dagen door met naar de uitlegging daarvan te zoeken, doch te vergeefs; dies baden zij Simsons vrouw dat zij hem de verklaring zou afvergen, en die hun dan te verstaan geven. Zij sloeg zulks af; maar werd toen met verbranden bedreigd; weshalve zij haar man bad dat hij haar het raadsel verklaren wilde. Hij weigerde zulks in het eerst, doch eindelijk overwonnen door haar tranen, en de klachten, die zij deed over de kleine genegenheid, welke hij haar toedroeg, en daarenboven niets mistrouwende, verhaalde hij haar hoe hij een leeuw gedood, en daarna de drie honigraten, welke hij haar had gebracht, in diens lijf gevonden had. De jonkmans door haar van het geheijn verwittigd, kwamen de zevenden dag, eer de zon onder was, bij hem, en zeiden tot hem: "Daar is niets gruwzamer dan een leeuw, en niets zoeter dan honing." "Voegt er vrij bij, " antwoordde Simson, "en niets gevaarlijker dan een vrouw, naardien de mijn mij verraden, en ulieden mijn geheim geopenbaard heeft.’ Alhoewel hij nu dus bedrogen was, wilde hij echter hun zijn woord houden, en om hetzelve na te komen, beroofde hij enige Askelonieten, welke hij op de weg ontmoette. Maar hij kon niet besluiten zijn vrouw deze trek ten goede te houden; dies verliet hij haar; en zij zich versmaad ziende, trouwde met een van zijn vrienden, die de bemiddelaar van hun huwelijk geweest was. Dit speet hem zo, dat hij besloot zich op haar en al haar volk te wreken. Daarom nam hij, toen de oogst op handen was, driehonderd vossen, aan welker staarten hij brandende fakkels vastmaakte, en hen alzo in het koorn liet lopen, waardoor het geheel verbrandde. De Filistijnen, over dit groot verlies verstoord, zonden enigen hunner voornaamsten naar de stad Thimnath, om naar de oorzaak daarvan te vernemen, en deze verstaan hebbende, deden zij Simsons vrouw en haar magen levend verbranden. Simson ondertussen sloeg al de Filistijnen dood, die hem voorkwamen, en week toen op een rots, die sterk door haar ligging was, zijnde gelegen in een plaats genaamd Etam in de stam van Juda. De Filistijnen, om zich daarover te wreken, vielen op die gansen stam aan. En toen deze hun voorhielden, dat zij hun vereiste schatting betaalden, en onschuldig waren aan hetgeen Simson gedaan had, en het daarom onbillijk was dat zij om zijnentwille zouden moeten lijden, werd hun geantwoord, dat het enige middel om zich daarvan te bevrijden, was, dat zij hem in hun handen overleverden. Hierop gingen drieduizend mannen van die stam gewapend naar die rots, en uitten grote klachten tegen Simsom, dat hij de Filistijnen zo tergde, daar deze zulks op het ganse volk konden wreken; zij zeiden hem dat om zo groot een kwaad te weren, zij gekomen waren om hem te vangen, en aan de Filistijnen over te leveren; dat zij hem daarom verzochten hetzelve te willen toestaan, met toezegging dat zij hem geen ander leed zouden doen. Hij kwam dan af; zij bonden hem met twee touwen, en leidden hem heen. De Filistijnen daarvan verwittigd, gingen hem met een groot geroep van blijdschap te gemoet. Maar toen zij kwamen ter plaatse, die nu nog de naam van Kinnebak voert, ter oorzake van hetgeen daar toen voorviel, zijnde dicht bij hun leger, rukte Simson zijn touwen aan stukken, nam een ezelskinnebak, hetwelk hij daar bij geval vond, viel op hen aan, sloeg duizend van hen dood, en dreef de overigen op de vlucht. Zulk een ongemene daad, die ten enenmale zonder voorbeeld was, maakte hem zo opgeblazen, dat hij, vergetende dat zulks Gode dank geweten moest worden, hetzelve aan zijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

krachten toeschreef. Maar het duurde niet lang of hij werd voor zijn ondankbaarheid gestraft, en met zulk een hevigen dorst bevangen, dat hij ten enenmale bezwijkende, genoodzaakt was te bekennen dat al de kracht der mensen maar zwakheid was. Hij keerde zich dan tot God, en bad dat Hij hem niet aan zijn vijanden wilde overleveren, ofschoon hij het wel verdiend had, maar hem in die groten nood bijstaan. God door zijn gebed bewogen, deed terstond een fontein uit de steenrots komen, en Simson gaf die plaats de naam van kinnebak, ter gedachtenis aan het wonderwerk, dat God beliefd had aldaar te doen. Sedert die tijd achtte hij de Filistijnen zo weinig, dat hij niet schroomde naar Gaza te gaan, en aldaar in een openbare herberg thuis te liggen. Zodra de overheid kennis daarvan had, stelde zij wachten aan de poorten om hem het vluchten te beletten. Simson dit vernomen hebbende, stond ter middernacht op, rukte de poortdeuren open, legde ze met haar hengsels en grendels op zijn schouderen, en droeg ze op een berg bij Hebron. Maar in plaats van zovele gunsten, die hij van God genoot te erkennen, en de heilige wetten, welke Deze aan zijn voorouderen gegeven had, te onderhouden, gaf hij zich aan de ongeregelde zeden der uitheemsen over, en was alzo zelf de oorzaak van al zijn rampen; want hij werd verliefd op een Filistijnse hoer, geheten: Delila. Zodra de voornaamsten van dat volk dit wisten, kwamen zij deze vrouw bezoeken, en verkregen door grote beloften van haar, dat zij zou trachten van hem te weten te komen, waarin de wonderdadige sterkte, die hem zo onverwinnelijk maakte, eigenlijk bestond. Delila, om te doen hetgene zij begeerden, gebruikte onder de goede sier al de liefkozingen en vleierijen, waarvan zulk slag van vrouwen zich weet te bedienen om liefde te verwekken; en terwijl zij tot hem met bewondering van zijn grote daden sprak, nam zij daaruit aanleiding om hem te vragen, vanwaar die bijster grote sterkte ontstond. Hij kon wel begrijpen met wat oogmerk zij hem zulk een vraag deed, en antwoordde daarom, om haar te bedriegen, in plaats dat zij hem bedroog, dat indien men hem met zeven wijngaardranken bond, hij niet sterker zou zijn dan een ander. Zij, dit gelovende, verhaalde het aan de overheid, en deze zond enig krijgsvolk, hetwelk, nadat hij door de wijn bevangen was, hem zo bond als gezegd is. Delila wekte hem toen op, zeggende dat er waren, die hem te lijf wilden. Maar hij stond op, verbrak zijn banden, en maakte zich vaardig om hun weerstand te bieden. Daarop verweet zij hem, dat hij haar zo weinig vertrouwde, dat hij weigerde haar een zaak te zeggen, welke zij zo gaarne wilde weten, even alsof zij niet getrouw genoeg was om een geheim te bewaren, dat van zulk een groot belang voor hem was. Hij antwoordde, dat als men hem met zeven touwen bond, hij dan krachteloos zou zijn. Zij nam er een Proef van, en bevond dat hij haar andermaal bedrogen had. Zij liet niet af hem lastig te vallen, en hij bedroog haar ten derden male, zeggende, dat men zijn haar met garen doorvlechten moest. Maar eindelijk hield zij zo sterk bij hem aan, en smeekte hem op zo velerlei wijzen, dat hij; haar behagen willende, en zijn ongeluk niet kunnende ontgaan, tot haar zei: "Het is waar, dat het God beliefd heeft een gans bijzondere zorg voor mij te dragen, en gelijk het door een bestiering zijner voorzienigheid geweest is dat ik ter wereld gekomen ben, zo is het ook door zijn bevel dat ik mijn haar laat wassen, want Hij heeft mij verboden het af te snijden, en het is daarin dat al mijn sterkte bestaat." Deze goddeloze vrouw had hem deze bekentenis zodra niet afgeperst, of zij schoor hem, terwijl hij sliep, zijn haar af, en leverde hem over aan de Filistijnen, welke hij nu niet langer weerstaan kon. Zij groeven hem de ogen uit, bonden hem, en voerden hem weg. Enige tijd daarna, toen de groten en voornaamsten van dat volk op een feestdag een groot gastmaal hielden in een zeer ruime plaats, welker dak maar op twee zuilen steunde, deden zij Simson halen om hun tot een vermakelijk schouwspel te verstrekken. Zijn haar was toen weer gegroeid, en deze kloekmoedige man, het als de grootste van alle rampen aanmerkende dus smadelijk bejegend te worden en zich niet te kunnen wreken, veinsde nog heel zwak te zijn, en verzocht aan degene, die hem bij de hand leidde, dat hij hem bij de pilaren brengen zou om er tegen te leunen. Dit geschiedde; en toen hij er bij gekomen was, schudde hij dezelve met zulk een kracht dat hij ze omver haalde, waardoor het dak van het grote gebouw instortte. Dit kostte drieduizend mensen het leven, en hij zelf sneuvelde evenzo onder de bouwval. Dusdanig was

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

het einde van Simson, die het volk Israëls twintig jaren regeerde. Nooit is er iemand hem gelijk geweest, zo in kloekmoedigheid, als in die bovennatuurlijke kracht, welke in het laatste ogenblik zijns levens zo dodelijk voor zijn vijanden was. Dat hij zich dus door een vrouw liet bedriegen, was een gevolg der menselijke zwakheid, die aan dergelijke misslagen onderhevig maakt; voor het overige kan men zich niet genoeg over hem verwonderen. Zijn vrienden kwamen zijn lijk weghalen, en begroeven het te Zora in het graf zijner voorouderen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 11

Historie van Ruth, huisvrouw van Boaz, overgrootvader van David. Geboorte van Samuël. De Filistijnen overwinnen de Israëlieten, en nemen de Ark des verbonds weg. De zonen van Eli, de hogepriester in de strijd gedood.

Na Simsons dood regeerde Eli de Hogepriester het volk Israëls, (Ruth 1) en daar was in zijnen tijd een grote hongersnood. Elimelech, een inwoner der stad Bethlehem, in de stam van Juda, onmachtig om in die duurte te kunnen bestaan, begaf zich met zijn huisvrouw Naomi, en zijn twee zonen Chiljon en Machlon naar het land der Moabieten, alwaar alles hem naar wens gaande, huwelijkte hij zijnen oudsten zoon uit aan een dochter genaamd Orpa, en de jongsten aan een andere, geheten Ruth. Tien jaren daarna stierven de vader en de zonen. Naomi, vol van droefheid, besloot weer naar haar land te keren, hetwelk toen in beter staat was dan toen zij het verliet. Haar twee schoondochters wilden haar volgen; maar dewijl zij die te lief had om toe te laten, dat ze aan haar ongeluk deel zouden hebben, verzocht zij deze achter te blijven, en bad God dat Hij haar meer geluk in een tweede huwelijk wilde toevoegen, dan zij in haar eerste gehad hadden. Orpa willigde haar begeerte in; maar de grote genegenheid, welke Ruth haar toedroeg, maakte dat deze haar niet verlaten, of zich in tegenspoed van haar verwijderen kon. Aldus gingen zij dan naar Bethlehem alwaar Boaz, die een neef van Elimelech was, haar, gelijk wij in het vervolg zullen zien, met veel vriendschap ontving; en Naomi zei tot degenen, die haar bij haar naam noemden: »Gij moogt mij liever Mara heten, hetwelk droefheid betekent, dan Naomi, hetwelk zoveel is als geluk."

De tijd van de oogst gekomen zijnde, (Ruth 2) ging Ruth, met verlof van haar schoonmoeder, om korenaren op te lezen tot haar onderhoud, en kwam bij geval op een akker, die Boaz toebehoorde. Deze kwam er kort daarna, en vroeg zijnen arbeiders, wie die jonge vrouw was; deze zeiden het hem, en gaven hem alles, wat zij van haar wisten, te kennen, zoals zij het van haar zelf gehoord hadden. Boaz prees de liefde, die zij haar schoonmoeder en der nagedachtenisse haars mans toedroeg, en haar veel geluk wensende, beval hij dat men haar zou toelaten niet alleen nalezing te doen, maar ook mede te nemen hetgeen zij wilde; en dat men haar daarenboven te eten en te drinken zou geven gelijk de maaiers. Doch Ruth bewaarde de spijze voor haar schoonmoeder, en bracht haar die tegen de avond met hetgeen zij opgezameld had. Naomi had haar desgelijks een gedeelte bewaard van hetgeen haar geburen haar ter middagmaal gebracht hadden; en als Ruth haar wedervaren aan haar verhaald had, zei Naomi tot haar dat Boaz haar in maagschap bestond, en zulk een goed man was, dat hij, gelijk men hopen mocht, zorg voor haar dragen zou. Daarna ging Ruth weer in het veld om korenaren op te zamelen. (Ruth 3) Enige dagen nadat de gerst geheel uitgedorst was, kwam Boaz op zijn landhoeve, en sliep op zijnen dorsvloer. Naomi dit vernomen hebbende, oordeelde dat het haar voordelig zou kunnen wezen, indien Ruth aan zijn voeten ging slapen, en beval haar tot die einde alles te doen, wat zij zou kunnen. Ruth durfde haar niet ongehoorzaam zijn, en legde zich daarop zachtelijk aan Boaz voeten. Hij werd zulks niet terstond gewaar, omdat hij vast in slaap was; maar ter middernacht ontwakende, voelde hij dat er iemand aan zijn voeten lag, en vraagde wie het was. Ruth antwoordde: "Ik ben Ruth, uw dienaresse; en ik bid u, mij toe te laten dat ik hier ruste." Hij vroeg niet meer, en liet haar slapen; maar ‘s morgens bijtijds wekte hij haar op, eer zijn volk nog opgestaan was, en zei haar dat zij zoveel gerst mocht medenemen, als zij begeerde, en voorts weer naar haar schoonmoeder moest keren, eer iemand gewaar werd dat zij die nacht aldaar zo dicht bij hem doorgebracht had, doordien men voorzichtiglijk alle praterij moest vermijden, voornamelijk in een zaak van zulk een belang; waarbij hij voegde "Ik raad u degene, die u nader bestaat dan ik, te verzoeken of hij u ter vrouwe wil nemen; en zo hij er in bewilligt, moogt gij hem trouwen; doch zo niet, dan zal ik een huwelijk met u aangaan,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gelijk de wet mij verplicht." Ruth verhaalde dit gesprek aan haar schoonmoeder, en zij kregen toen beiden vaste hope dat Boaz haar niet verlaten zou. Tegen de middag kwam hij in de stad deed de overheid bijeen komen, en ontbood Ruth nevens haar bloedverwant, tot welke hij zei: "Bezit gij het landgoed van Elimelech en zijn zonen niet?" "Ja, " antwoordde hij, "ik bezit het uit kracht van het recht dat de wet mij geeft, als zijnde zijn naaste bloedvriend." "Het is niet genoeg, " hernam Boaz, "een gedeelte van de wet na te komen, maar men moet die in haar geheel volbrengen; indien gij derhalve het goed wilt behouden, dan moet gij deze weduw van Machlon, welke gij hier tegenwoordig ziet, trouwen." Hierop antwoordde deze man, dat hij, reeds getrouwd zijnde, en kinderen hebbende, liever het goed en de vrouw aan hem wilde afstaan. Boaz nam de overheid tot getuigen van die verklaring, en zei tegen Ruth dat zij die bloedvriend een zijner schoenen zou uittrekken, en er hem een slag mee op de wang geven, gelijk de wet beval. Zij deed zulks, en trouwde toen met Boaz. Na verloop van een jaar bracht zij een zoon ter wereld, welke Naomi opvoedde, en hem Obed noemde, hopende dat hij haar tot een steun in haar ouderdom zou strekken, want Obed betekent in het Hebreeuws bijstand. Deze Obed was de vader van Isaï, vader van de Koning David, wiens kinderen tot in het eenentwintigste geslacht het Joodse volk geregeerd hebben. Ik heb mij genoodzaakt geacht deze geschiedenis te verhalen, om aan te tonen dat God de zodanigen, als het Hem belieft, tot de oppermacht verheft, gelijk men aan de persoon van David gezien heeft, die uit dit geslacht zijnen oorsprong had. De zaken der Hebreën waren toen in een slechten staat, (1 Sam. 2) en zij raakten met de Filistijnen in oorlog door het volgende toeval. Hofni en Pinehas, zonen van de Hogepriester Eli, waren niet minder onbeleefd tegen de mensen, dan verwaand tegen God; en daar was geen ongerechtigheid die zij niet begingen: want zij vergenoegden zich niet met datgene te ontvangen wat hun toekwam, maar namen ook, wat hun niet toebehoorde; zij verleidden de vrouwen, die uit godsdienstigheid in de Tempel kwamen, door geschenken of belaagden haar kuisheid door geweld, en pleegden alzo een openbare tiranny. Deze menigvuldige misdaden maakten hen gehaat bij het volk, en zelfs bij hun vader. En dewijl God hem zowel als Samuël, die toen nog maar een kind was, had bekend gemaakt, dat zij zijn rechtvaardige wraak niet ontkomen zouden, zo verwachtte hij alle uren de voltrekking daarvan, en beweende hen reeds als gestorven. Maar aleer ik verhaal hoe zij, en al de Israëlieten om hunnentwille, gestraft werden, zal ik van dit kind spreken, hetwelk naderhand een groot Profeet werd.

214 Elkana, die uit de stam van Levi was, (1 Sam. 1) en te Rama in de stam van Efraïm woonde, had twee vrouwen, te weten Hanna en Peninna: bij de laatste had hij kinderen gekregen, maar niet bij Hanna, welke hij zeer beminde. Eens dat hij met zijn huisgezin te Silo was, alwaar de heilige Tabernakel stond, gebeurde het dat Hanna, Peninnas kinderen bij hun moeder aan tafel gezeten ziende, terwijl Elkana de spijze, die van de offerande overgeschoten was, onder hen en zijn twee vrouwen uitdeelde, dat zij zo van droefheid, omdat zij onvruchtbaar was, overvallen werd, dat de tranen haar langs de wangen biggelden, en haar man te vergeefs zijn best deed om haar te troosten. Zij ging daarna in de Tabernakel, bad God vurig haar een blijde moeder te willen maken, en deed een gelofte dat, indien Hij haar een zoon gaf, zij die aan zijnen dienst zou wijden. Dewijl zij niet afliet steeds hetzelfde te bidden, meende Eli, de Opperpriester, die voor de Tabernakel gezeten was. dat zij te veel wijn gedronken had, en beval haar weg te gaan. Zij antwoordde hem dat zij nooit anders dan water dronk; maar dat zij uit droefheid, omdat ze kinderloos was, God gebeden had haar kinderen te willen verlenen. Hierop zei Eli tot haar, dat zij zich niet moest bedroeven, vermits God haar een zoon geven zou. Met die hope kwam zij weer bij haar man, en at met blijdschap; en weer naar hun land kerende, werd zij zwanger, en baarde een zoon, die zij Samuël noemde, hetwelk zoveel is als van God gebeden. Zij kwamen daarna weer te Sllo, om door offeranden dankzegging te doen, en tienden te betalen. Hanna, om haar gelofte te volbrengen, wijdde het kind Gode toe, en leverde het over

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

in handen van Eli; dies liet men zijn haar groeien; hij dronk niets dan water, en werd in de Tempel opgevoed. Sedert kreeg Elkana bij Hanna nog andere zonen, en drie dochters.

215 Toen Samuël twaalf jaren oud was, (1 Sam. 3) begon hij te profeteren; want op een nacht, terwijl hij sliep, riep God hem bij zijnen naam. Hij meende dat het Eli was, die hem geroenen had, en ging terstond naar hem toe; maar deze zei dat hij geen gedachte had gehad om hem te roepen. Hetzelfde gebeurde tot driemaal achtereen. Eli, alstoen wel begrijpende wat het zijn mocht, zei tot hem: "Mijn zoon, ik heb u deze reis zo min geroepen als de vorige; maar het is God, die u geroepen heeft. Antwoord derhalve dat gij gereed zijt Hem te gehoorzamen." God riep daarna Samuël nog eens, en hij antwoordde: "Zie hier ben ik, Heer, wat belieft u dat ik doe? ik ben gereed u te gehoorzamen" Daarop sprak God hem aldus aan "Weet dat de Israëlieten een zeer zware ramp zal treffen; dat Eli’s twee zonen op éénen dag sterven zullen; en dat het Hogepriesterschap uit zijn geslacht in dat van Eleazar zal overgaan, omdat hij mijn vloek op zijn kinderen gehaald heeft, door hun meer liefde toe te dragen dan Mij." De vreze, welke Samuël had dat hij Eli door het vertellen van dit orakel bedroeven zou, maakte dat hij niet besluiten kon zulks te doen; maar Eli drong er hem toe; en deze ongelukkige vader twijfelde toen niet aan het verlies zijner kinderen. Ondertussen wies Samuël meer en meer op in genade, en alles, wat hij profeteerde, kwam ook zo te gebeuren.

216 Kort daarna togen de Filistijnen te velde om de Israëlieten te bestrijden, (1 Sam. 4) zich legerende dicht bij de stad Afek en dewijl niemand hun tegenstond, kwamen zij nog nader. Eindelijk kwam het tot een gevecht, waarin de Israëlieten overwonnen werden; en na omtrent vierduizend mannen verloren te hebben, weken zij in wanorde weer naar hun leger. Hun vreze van ten enenmale verslagen te zullen worden, was zo groot, dat zij enigen naar de Raad en de Hogepriester afzonden, om te verzoeken dat men hun de Ark des verbonds wilde toezenden, alzo zij niet twijfelden, of zij zouden met die bijstand de overwinning verkrijgen; niet bedenkende dat God, die het vonnis hun straffe uitgesproken had, machtiger was dan de Ark, welke men niet eerde, en die ook geen eerbiedigheid verdiende, dan alleen om Gods wille. Men zond dan de Ark naar het leger, verzeld van de twee zonen van Eli, van welke Pinehas reeds het priesterambt bediende, ter oorzake van de hogen ouderdom zijns vaders, die hierover tot zijn zonen zei, dat indien het gebeurde, dat ze genomen werd, en zij zo lafhartig waren, dat zij zulk een verlies nog overleefden, zij nooit onder zijn ogen behoefden te komen. De aankomst van de Ark verwekte zulk een vreugde onder de Israëlieten, dat zij zich reeds overwinnaars geloofden te zijn; en de Filistijnen werden er met schrik door bevangen. Maar beiden werden zij hierin bedrogen; het verlies, dat de Filistijnen vreesden, trof hun vijanden, en het vertrouwen, hetwelk de Israëlieten op de Ark gesteld hadden, was ijdel; want met de eersten aanval werden zij op de vlucht geslagen, verliezende dertigduizend mannen, onder welke ook de twee zonen van Eli waren, en de Ark zelf viel in de macht der Filistijnen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 12

Eli de Hogepriester sterft van droefheid over het verlies der Ark. Dood van Pinehas huisvrouw en geboorte van Ikabod.

Een man uit de stam van Benjamin, (1 Sam. 4) die ter nauwernood aan de slag ontkomen was, bracht te Silo de tijding van deze grote nederlaag, en het verlies der Ark. Op staanden voet weergalmde alles van gekrijt en geklag; en de Hogepriester Eli, aan de stadspoort op een hogen stoel gezeten, dit gerucht horende, kon lichtelijk daaruit besluiten dat er enig groot ongeluk gebeurd was. Dies deed hij die man halen, en vernam van hem het verlies des veldslags, en de dood zijner twee zonen, met een onverslagen gemoed, doordien God hem er op voorbereid had, en dat de vooruitgeziene onheilen veel minder treffen, dan die, welke onverwachts komen. Maar toen hij hoorde dat de Ark zelf door de vijanden genomen was, vervulde dit onvoorzien onheil hem met zulk een droefheid, dat hij van zijnen stoel neerviel, en de geest gaf in de ouderdom van achtennegentig jaren, nadat hij het volk veertig jaren geregeerd had. Pinehas huisvrouw, die zwanger was, werd zo ontsteld door de dood haars mans, dat zij ook stierf, brengende met de zeven maanden een zoon ter wereld, die in het leven bleef, en Ikabod genoemd werd, betekenende schande en oneer, ter oorzake van de smaad, die de kinderen Israëls op die noodlottigen dag geleden hadden.

Eli, van wien wij gesproken hebben, was de eerste der nakomelingen van Ithamar, de tweeden zoon van Aäron, die het Hogepriesterdom bediende; want te voren was het altoos gebleven en overgegaan van vader tot zoon in het geslacht van Eleazar, die het aan Pinehas nagelaten had, van wien het op Abiëzer, vervolgens op Bochi, en van deze op Ozi was gekomen, op wien Eli gevolgd was, in wiens geslacht het bleef tot de tijd van Salomo, toen het weer in dat van Eleazar terugkeerde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ZESDE BOEK

HOOFDSTUK 1.

De Ark des verbonds veroorzaakt onder de Filistijnen, die haar genomen hadden, zulke zware plaaen, dat zij genoodzaakt worden haar terug te zenden.

Nadat de Filistijnen de Israëlieten overwonnen, (1 Sam. 5) en de Ark des verbonds genomen hadden, voerden zij haar in triomf naar de stad Asdod, en brachten ze in de tempel van hun God Dagon, met de anderen buit, welke zij aan hem offerden. Des anderen daags ‘s morgens, toen zij kwamen om deze afgod ere te bewijzen, zagen zij met geen minder verdriet dan verbaasdheid, dat zijn beeld van het voetstuk, waarop het stond, was neergevallen, liggende voor de Ark ter aarde. Zij stelden het wel weer op zijn plaats; maar ditzelfde gebeurde verscheidene reizen, en zij vonden telkens dat beeld voor de Ark neergevallen, als om haar te aanbidden. Doch God vergenoegde zich niet met hen in die verslagenheid te zien, maar bezocht de stad en het ganse land met zulk een scherpen roodeloop, dat ze de mensen het ingewand doorknaagde, en zij met onlijdelijke smarten stierven. Voorts werd het gehele land met muizen vervuld, die alles afaten, en noch het koorn, noch enige andere vruchten verschoonden. De ingezetenen van Asdod, zich tot zulken ellendigen staat gebracht ziende, bemerkten eindelijk dat het de Ark was, die hun overwinning zo dodelijk maakte. Om zich derhalve van die rampen te bevrijden, verzochten zij aan die van Askelon, te willen toestaan; dat men de Ark in hun stad bracht. Deze bewilligden gaarne hierin; maar zodra was zij er niet gekomen, of die inwoners werden met dezelfde kwalen geslagen, zodat zij overal Gods verbolgenheid tegen degenen, die niet waardig waren haar te ontvangen, met zich bracht. De Askelonieten, om van dit euvel ontslagen te wezen, zonden de Ark naar een andere stad, maar daar kon ze ook niet blijven, omdat zij er geen minder kwaad veroorzaakte dan in de andere plaatsen. Dus kwam ze in vijf verscheidene steden van Palestina, en vorderde van elk, als een soort van tol, de straffe, welke zij verdienden door de kerkroof, die door het houden van iets, dat Gode toegewijd was, begaan werd. Dit volk, bezwaard door al deze rampen (1 Sam. 6) en anderen door hun voorbeeld geleerd, voor hetzelfde ongeluk vrezende, oordeelden dat de beste weg, die zij konden inslaan was, de Ark niet langer te houden, en de voornaamsten uit de steden Gath, Ekron, Askelon, Gaza, en Asdod vergaderden te samen om te overleggen, op wat wijze men zich daarin gedragen moest. Sommigen stelden voor om dezelve de Israëlieten weer toe te zenden, nademaal God degenen, die haar in hun steden ontvangen hadden met zovele gesels kwelde, om zijn gramschap over het nemen daarvan te tonen, en er wrake over te oefenen. Ettelijken waren van een ander gevoelen, zeggende, dat men die plagen niet aan het nemen der Ark had toe te schrijven, omdat, indien zij van zulk een grote kracht geweest, of zo door God bemind ware, Hij haar niet in hun handen zou hebben laten vallen, vermits zij van een verschillenden godsdienst waren. Maar dat men deze rampen met geduld moest verdragen, en ze alleen aan de natuur toeschrijven, die door de wisseling der tijden zodanige veranderingen in de lichamen, het aardrijk, de gewassen, en alles, waarover haar macht zich uitstrekt, voortbracht. Anderen, die wijzer en verstandiger waren, sloegen een middenweg voor, aanradende om de Ark niet terug te zenden, en ook niet te houden; maar aan God, uit naam der vijf steden, vijf gouden beelden te offeren, om Hem te danken voor de genade, welke Hij hun bewezen had, door hen van die ijselijke kwaal, waartegen de menselijke geneesmiddelen niets hadden kunnen doen, te verlossen; en Hem ook een offerande aan te bieden van vijf gouden muizen, van fatsoen als die, welke hun land verwoest hadden; en alles gezamenlijk in een kistje gedaan zijnde, in de Ark te leggen; die alsdan op een nieuwen wagen te zetten, voor welke men twee koeien, die eerst gekalfd hadden, zou inspannen, en de kalveren ondertussen op te sluiten, opdat de koeien daardoor niet mochten verhinderd worden, maar zich te meer spoeden, om te eerder weer bij haar jongen te komen; voorts dat men de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

koeien dus voor de wagen gespannen, op een kruisweg zou brengen, en zodanig een weg laten inslaan, als zij zelf wilden; en indien zij van zelf de weg naar de Israëlieten kozen, dat men dan reden zou hebben om te denken, dat de Ark de oorzaak van al hun onheilen was geweest; maar indien ze een anderen weg insloegen, men dan bemerken zou dat er in de Ark geen kracht geweest was. Ieder keurde deze raad goed, en men voerde hem aanstonds uit. Nadat dan alles aldus vervaardigd was, bracht men de wagen met de koeien daarvoor op het midden van een kruisweg.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Blijdschap der Israëlieten over do wederkomst der Ark. Samuël vermaant hen om hun vrijheid te herwinnen. Wonderdadige overwinning door hen op de Filistijnen behaald, welke zij verder beoorlogen.

De koeien gingen alstoen de weg op naar de Israëlieten, (1 Sam. 6) even alsof men haar derwaarts gemend had; en de voornaamsten der Filistijnen volgden, om te zien waar zij zouden staan blijven. Toen zij aan een vlek van de stam Juda, genaamd Bethsemes, gekomen waren, stonden zij stil, schoon er een fraaie en grote vlakte voor haar lag. Het was toen in de tijd des oogstes, en elk was bezig met zijn koorn in te zamelen; maar zodra de inwoners van het vlek de Ark gewaar werden, deed hun blijdschap hen alles verlaten, om naar de wagen toe te lopen. Zij namen de Ark en het kistje, zetten die op een steen, offerden de koeien en de wagen Gode ten brandoffer, en betoonden door openbare gastmalen hun vreugde, van hetwelk de Filistijnen, zo even gemeld, aanschouwers waren en de tijding daarvan aan de anderen brachten. Maar deze Bethsemieten ondervonden de gevolgen van Gods gramschap; want zeventig van hen stierven, omdat zij, geen priesters zijnde, de Ark hadden durven aanraken; en de droefheid daarover was te groter, doordien deze dood geen tol was, die zij aan de natuur betaalden, maar een straffe, welke zij ontvingen. Aldus bemerkende dat zij niet waardig waren, zulk een heilig en kostelijk pand bij zich te houden, deden zij aan al de stammen weten, dat de Filistijnen de Ark wedergezonden hadden. Daarop werd bevel gegeven haar naar Kirjath-Jearim, een stad dicht bij Bethsemes, te brengen. Men zette ze op bij een Leviet genaamd Abinadab, die wegens zijn godvruchtigheid vermaard was, dewijl men oordeelde dat het huis van zulk een geëerden man een geschikte plaats was om haar te ontvangen. Deze heilige man beval de zorg daarvoor aan zijn zonen, die er twintig jaren lang met de grootste vlijt op pasten; want zolang bleef ze te Kirjath-Jearim, nadat zij vier maanden bij de Filistijnen was geweest.

220 Gedurende die twintig jaren dat de Ark te Kirjath-Jearim bleef, (1 Sam. 7) leefden de Israëlieten godsdienstiglijk, en offerden Gode zeer ijverig offeranden en gebeden. Dies oordeelde de Profeet Samuël dat het toen de geschikte tijd was, om hun vrijheid weer te bekomen, en mede de vruchten daarvan te genieten: en om zich enigszins naar hen te schikken, sprak hij hen aldus aan "Nademaal onze vijanden niet ophouden ons te onderdrukken, en daar God betoont dat Hij ons gunstig is, zo is het niet genoeg, gebeden voor onze vrijheid op te zenden, maar men moet alles bestaan om die weer te krijgen. Doch, ziet toe dat gijlieden door de verdorvenheid uwer zeden u haar niet onwaardig maakt; maar hebt de gerechtigheid lief, haat de zonde, en bekeert u tot God met zulk een zuiverheid van gemoed, dat niets u voortaan belette, Hem de ere te geven, die gij Hem schuldig zijt. Indien gijlieden u dus gedraagt, dan is er geen geluk, dat gij u niet moogt voorstellen; want gij zult u zelf van de dienstbaarheid bevrijden, en over uw vijanden zegepralen, omdat het door God alleen is, en niet door de sterkte, dapperheid, en menigte der strijdenden, dat men die voordelen erlangen kan; en dat Hij die niet geeft, dan aan de vroomheid en gerechtigheid. Stelt dan al uw vertrouwen op Hem, en ik beloof u dat Hij uw hope niet bedriegen zal." Deze woorden moedigden het volk zo aan, dat zij hun blijdschap door hun gejuich betoonden, zeggende dat zij gereed waren te doen hetgene God hun beval. Thans gelastte Samuël hen bijeen te komen in de stad genaamd Mizpa, dat is, zichtbaar. Aldaar schepten zij water, offerden Gode offeranden, vastten een gansen dag, en deden openlijk gebeden. De Filistijnen van deze bijeenkomst verwittigd, kwamen terstond met een machtig heer aanrukken, menende hen daar te overrompelen, en gemakkelijk in stukken te houwen. De Israëlieten door de grootheid van dit gevaar verschrikt, namen hun toevlucht tot Samuël, en zeiden hem, dat zij schroomden tegen zulke machtige vijanden ten strijde te gaan: dat het wel waar was dat zij daar vergaderd waren, om gebeden en offeranden te doen, en zich

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

met ede tot het aangaan van een oorlog te verbinden; maar dat, aangezien de Filistijnen hen op de hals vielen, eer zij tijd hadden om de wapenen op te nemen, en zich tot het afweren van deze aanval te bereiden, hun gans geen hope overig was, zo niet God, door hun gebeden bewogen, zich stellig hun beschermer verklaarde. De Profeet vermaande hen niets te vrezen, en verzekerde hun Gods bijstand: vervolgens offerde hij Hem uit de naam des gansen volks een zooglam, en bad Hem degenen, die op Hem alleen vertrouwden, niet te verlaten, of te gedogen dat zij in de macht hunner vijanden vervielen. Dit slachtoffer was Gode zo aangenaam, Dat hij beloofde voor hen te zullen strijden, en hun de overwinning te geven. Eer de offerande volbracht, en geheel door het heilig vuur verteerd was, waren de Filistijnen reeds uit hun leger getrokken om de strijd te beginnen; en vermits zij de Israëlieten verrast hadden, zonder hun tijd te geven om zich in staat van tegenweer te stellen, twijfelden zij niet aan een goeden uitslag; maar deze was zodanig, dat zij het niet zouden hebben kunnen geloven, indien men het hun voorzegd had. Want door een betoning van Gods almachtigheid, voelden zij de aarde zo onder hun voeten beven, dat zij nauwelijks overeind konden blijven staan; ja op sommige plaatsen zagen zij deze zich openen, en degenen die er op stonden, verzwelgen. Voorts kwam er een vreselijke donder, van zulke brandende bliksemen verzeld, dat hun gezicht daardoor verblind, en hun handen verzengd werden, en zij hun geweer niet langer konden houden. Aldus waren zij genoodzaakt hun wapenen neer te werpen, en hun behoudenis in de vlucht te zoeken. De Israëlieten versloegen daarop een groot getal van hen, en jaagden hen na tot aan een plaats genaamd Chore, alwaar Samuël een steen deed zetten, tot een teken zijner overwinning, noemende die de Sterke, tot een blijk dat het volk al hun kracht in die vermaarden strijd aan God alleen verschuldigd was. Dit buitengewoon geval vervulde de Filistijnen met zulk een schrik, dat zij de Israëlieten niet meer durfden aangrijpen; en de koenheid, welke zij te voren betoond hadden, ging door een zonderlinge verandering nu in het hart der overwinnaren over. Samuël zette derhalve de oorlog tegen hen voort, versloeg velen van hen in verscheidene gevechten, bedwong hun hoogmoed, en herwon het land tussen de steden Gath en Ekron, dat zij van de Israëlieten, die gedurende deze oorlog met de Kanaänieten in vrede leefden, door de wapenen veroverd hadden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Samuël laat de regering aan zijn zonen over, die zich aan allerlei ondeugden overgeven.

Nadat Samuël de zaken zijns volks zo heerlijk hersteld had, koos hij enige steden uit, om alle geschillen aldaar te beslechten, gaande zelf tweemaal ‘s jaars derwaarts om rechtsdag te houden. En dewijl hem niets meer ter harte ging, dan de Staat, volgens de wetten, welke hij van God ontvangen had, te besturen, onderhield hij dit een langen tijd. Maar zijn ouderdom hem eindelijk onbekwaam makende om die arbeid te verrichten, gaf hij de regering over aan zijn zonen, welker oudste Joël, en de jongste Abia geheten was. Hij beval de een te Bethel, (1 Sam. 8) en de anderen te Berseba te blijven, om elk over een gedeelte des volks rechter te zijn. Doch de ondervinding toonde toen dat de kinderen niet altoos naar hun vaders aarden; maar dat soms kwade mensen brave, en vromen daarentegen kwade kinderen voorttelen. Want deze, in plaats van in huns vaders voetstappen te wandelen, sloegen een geheel omgekeerden weg in; invoege dat zij geschenken namen, het recht schandelijk verkochten, de heilige wetten met voeten traden, zich in allerlei wellusten dompelden, zonder enige vreze dat zij God vertoornen, en hun vader, die zo hartelijk wenste dat zij zich wel van hun plicht mochten kwijten, mishagen zouden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

De Israëlieten, het kwaad gedrag van Samuëls zonen niet kunnende gedogen, dringen er bij hem op aan om hun een Koning te geven. Dit verzoek veroorzaakt hem een groot verdriet; God vertroost hem, en beveelt hem hun begeerte te voldoen.

De Israëlieten, ziende dat de orde, die Samuël zo wijslijk had ingesteld, door de ongeregeldheid en ondeugden zijner kinderen ganselijk om verre geworpen was, begaven zich naar hem toe in de stad Rama, alwaar hij woonde, brachten hem de grote onwelvoegelijkheid zijner zonen onder ‘t oog, en baden hem, dat naardien zijn ouderdom hem niet langer toeliet te regeren, hij hun een koning wilde geven, om hen te besturen, en de overlast, die zij van de Filistijnen leden, te wreken. Dit gesprek trof de Profeet zeer gevoelig, doordien hij, de gerechtigheid ten hoogste beminnende, van het koningschap geen liefhebber was, en zich vastelijk verbeeldde dat een regering, die door de voornaamsten des volks geleid wordt, de beste en gelukkigste van alle was. Zijn droefheid ging zoverre, dat hem de lust tot eten, drinken, en slapen verging. Zijn geest door verscheidenerlei gedachten zo ontroerd zijnde, dat hij de gansen nacht slapeloos doorbracht, verscheen God hem om hem te troosten, en zei tot hem: "Het verzoek, dat dit volk u gedaan heeft, beledigt u zo veel niet als Mij, omdat zij daardoor tonen dat ze Mij niet langer tot Koning willen hebben: en het is nu niet eerst dat zij dus gezind zijn: zij kregen die gedachten al, zodra Ik hen uit Egypte geleid had. Het zal hun berouwen, maar al te laat, wanneer hun euvel onherstelbaar zal zijn, en zij zelf zich hun ondankbaarheid tegen Mij en u zullen beklagen. Ondertussen beveel Ik u nu, dat gij hun degene, die Ik u zal tonen, tot Koning geven zult, na hen alvorens omtrent de onheilen, die hun staan te overkomen, gewaarschuwd, en gezegd te hebben dat het tegen uw wil is, dat gij die verandering, welke zij zo driftig begeren, onder hen maakt." De volgenden dag vergaderde Samuël al het volk, en beloofde hun dat hij hun een koning geven zou, nadat hij hun eerst verklaard had, wat zij onder een Koning te lijden zouden hebben. "Weet dan voor eerst", zei hij, "dat de Koningen uw zonen zullen nemen, om hen tot allerlei diensten te gebruiken; sommigen in de oorlog, hetzij tot gemene soldaten, of tot bevelhebbers, anderen om hem op te wachten, en in alles ten dienste te staan; en anderen om de landbouw waar te nemen, als slaven, welke men voor geld gekocht heeft. Dat zij ook uw dochters naar zich nemen zullen, om haar tot verschillend keukenwerk te gebruiken, evenals dienstmeiden, die uit vreze voor straffe tot de arbeid gedwongen worden. Dat zij uw landerijen en vee zullen nemen, om die aan hun gesnedenen on huisdienaren te geven. En eindelijk, dat gijlieden en uw kinderen niet alleen aan de Koning, maar ook aan zijn knechten onderworpen zult zijn. Alsdan zult gij denken aan hetgene ik u heden voorzeg, en door na berouw over uw misslag gekweld, zult gij in de droefheid uws harten om Gods bijstand smeken, opdat Hij ulieden van zulk een slavernij verlosse; doch Hij zal uw gebeden niet verhoren, maar u de straffe uwer onvoorzichtigheid en ondankbaarheid laten lijden." Het volk had gans geen oren om naar de waarschuwing van de Profeet te luisteren; maar drong des te sterker op inwilliging van hun verzoek aan, omdat zij, zonder het toekomende eens in overweging te nemen, nergens aan dachten dan om een Koning te hebben, die hun heer ten strijde aanvoerde, om zich op hun vijanden te wreken. En vermits al de naburige volken onder Koningen stonden, scheen niets hun billijker te zijn, dan dier gelijk een soort van regering aan te nemen. Samuël hen zo hardnekkig ziende in hun besluit, zo dat alles, wat hij voorstelde, te vergeefs was, zei tot hen dat zij vertrekken zouden, en dat, als het tijd was, hij hen weer zou doen bijeenkomen, om hun te verklaren wie het was, die God hun tot Koning geven wilde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Saul over ‘t volk Israël tot koning aangesteld. Hoe hij zich genoodzaakt vond die van Jabes, welke door Nahas, koning der Ammonieten, belegerd waren, te hulpe te komen.

Kis, een vroom man van de stam van Benjamin, had een zoon, genaamd Saul, die zo groot, zo kloek van leest, en zo verstandig en dapper van gemoed was, (1 Sam. 9) dat hij voor een ongemeen man kon doorgaan. Zijn vader, die in het aanfokken van ezels vermaak schiep, eens enige schone ezelinnen missende, beval hem met een zijner knechten om die te gaan zoeken. Hij ging heen, en ze, zo wel in de zijnen als in de andere stammen, te vergeefs gezocht hebbende, besloot hij weer naar zijnen vader te keren, die hij vreesde dat zijnenthalve zeer bekommerd zou zijn. Toen hij dicht bij Rama gekomen was, zei zijn knecht tot hem dat er in de stad een profeet woonde, die altoos de waarheid zei, en dat men derhalve hem eens moest aanspreken om te vernemen, wat van de ezelinnen geworden was. Saul antwoordde dat hij niets had om hem te geven, omdat hij al zijn geld op de reize reeds besteed had. De knecht zei, dat hij nog het vierde deel van een sikkel had, hetwelk men de profeet zou kunnen geven; want zij wisten niet dat deze nooit enig loon van iemand nam. Toen zij aan de stadspoorten gekomen waren, kwamen hun enige jonkvrouwen te gemoet, die naar de fontein gingen. Saul vraagde haar waar de profeet woonde; zij wezen het hem, en zeiden dat indien hij die wilde spreken, hij zich wat haasten moest, om bij hem te komen, eer hij aan tafel ging, dewijl hij vele personen te gast genood had. Maar het was juist om deze oorzaak dat Samuël een gastmaal had aangericht; want hebbende de gehelen voorgaanden dag in de gebede doorgebracht, om van God te weten, wie het was, die Hij tot Koning bestemd had, was hem van de Here geantwoord, dat Hij hem ‘s anderen daags terzelfder ure een jonkman uit de stam van Benjamin zou toezenden. Aldus in zijn huis gezeten, verwachtte hij het uur, dat God gezegd had, om dan, als die man gekomen zou zijn, ter maaltijd te gaan. Toen Saul aankwam, openbaarde God aan Samuël dat hij het was, die Hij verkoren had. Saul groette hem, en verzocht hem te willen zeggen, waar de profeet woonde, doordien hij, een vreemdeling zijnde, zulks niet wist. Samuël antwoordde dat hij het was, en hem daarop ter maaltijd leidende, zei hij hem dat hij niet alleen de ezelinnen, welke hij zolang gezocht had, zou wedervinden; maar dat hij regeren, en alzo van allerlei goederen voorzien worden zou. "Gij spot met mij, " antwoordde Saul, "ik kan mij zulks geenszins voorstellen; want de stam, waaruit ik ben, is niet aanzienlijk genoeg om Koningen soort te brengen; en het geslacht mijns vaders is een van de minste van mijn stam." Toen hij in de zaal gekomen was, deed Samuël hem bij al de andere gasten, die zeventig en getal waren, aanzitten, stellende hem boven aan, met zijn knecht naast zich, en beval degenen, die de tafel dienden, Saul een koninklijk gerecht voor te dissen. Het uur van scheiden gekomen zijnde, gingen alle gasten weer naar huis; maar de Profeet behield Saul bij zich om hem ten zijnent te doen overnachten. De volgenden (1 Sam. 10) morgen wekte Samuël hem vroeg op, bracht hem buiten de stad, en beval hem zijn knecht wat vooruit te zenden, omdat hij hem alleen iets te zeggen had. Saul deed zulks, en daarop goot Samuël hem olie, welke hij in een kruik met zich genomen had, op het hoofd, omhelsde hem, en zei: "God stelt u tot Koning aan over zijn volk, om hun leed op de Filistijnen te wreken: en tot een teken dat het waar is, hetgene ik u van zijnentwege verklaar, zult gij van hier vertrekkende drie mannen op de weg ontmoeten, die naar Bethel gaan om God te aanbidden, waarvan de eerste drie broden, de tweede een bokje, en de derde een fles wijn zal dragen; zij zullen u beleefdelijk groeten, en twee broden aanbieden, welke gij moet aannemen. Vandaar zult gij naar Rachels graf gaan, en een man zal u tegen komen, die u zeggen zal dat uw ezelinnen gevonden zijn. En wanneer gij bij de stad Gibea zult gekomen zijn, zal u een gezelschap van profeten ontmoeten: alsdan zal God u met zijnen geest vervullen, gij zult nevens hen profeteren, en allen, die het zien, zullen met verwondering zeggen: Vanwaar komt de zoon van Kis dit groot geluk? Als dit alles aldus zal geschied zijn, dan behoeft gij niet te twijfelen of

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

God is met u; groet dan uw vader, en al uw magen, en kom te Gilgal weer bij mij, opdat wij Gode offeranden van dankzegging mogen offeren." Samuël, aldus tot Saul gesproken hebbende, liet hem gaan, en alles, wat hij hem voorzegd had, kwam zo te gebeuren. Toen hij nu weer thuis gekomen was, vraagde hem zijn bloedvriend Abner, die hij meer dan iemand anders beminde, hoe zijn reize afgelopen was. Hierop deed hij hem een verhaal van alles, uitgenomen datgene, hetwelk zijn koninklijke waardigheid betrof, waarvan hij niet tot hem wilde spreken, hetzij dat hij vreesde dat men er geen geloof aan slaan, of dat het afgunst verwekken zou; want hoewel hij zijn bloedverwant en vriend was, echter oordeelde hij dat het best zou wezen de zaak geheim te houden, nademaal de menselijke zwakheid zo groot is, dat maar weinigen bestendig in hun vriendschap zijn, en bekwaam om de voorspoed van anderen, zelfs die van hun nabestaanden en vrienden, zonder nijd aan te zien, ofschoon zij weten dat deze hun door een bijzondere genade Gods te beurt valt.

224 Thans deed Samuël het volk te Mizpa te samen komen, en sprak tot hetzelve in dezer voege: "Dit is hetgene de Here mij bevolen heeft ulieden van zijnentwege te zeggen: Toen gij onder het juk der Egyptenaren gedrukt waart, heb Ik u van slavernij bevrijd, en u sedert van de tiranny der naburige koningen, die u zo menigmaal overwonnen hebben, verlost. De erkentenis, die gijlieden Mij tegenwoordig voor deze weldaden betoont, is, dat gij Mij niet langer tot Koning hebben wilt. Gij wilt u niet langer laten regeren door degene, die alleen oneindig goed zijnde, alleen onder zijn bestiering u gelukkig maken kan. Gijlieden verlaat uw God, om een mens op de troon te verheffen, die de macht, welke gij hem geeft, gebruiken zal om u als beesten, volgens zijn driften en zinnelijkheid, te behandelen. Want hoe kunnen de mensen zoveel liefde jegens de mensen hebben, als Ik, wiens maaksel zij zijn?" Vervolgens liet Samuël zich aldus horen: "Nademaal gijlieden het dan zo begeert, en niet schroomt God dus te beledigen, schikt u dan volgens uw stammen en geslachten, en werpt het lot." Dit werd gedaan, en het lot viel op de stam van Benjamin. Men nam toen de namen op van al de geslachten van die stam; men deed ze in een bus, en het lot viel op dat van Matri; eindelijk wierp men het op de mannen van dat geslacht; en het lot viel op Saul. Hij was niet in de bijeenkomst, omdat hij, wetende wat er stond te geschieden, zich daar niet wilde laten vinden, ten einde het bleke dat hij door geen eerzucht gedreven was om Koning te wezen, waarin hij zeker veel bescheidenheid toonde, doordien hij, terwijl vaak anderen hun blijdschap niet kunnen verbergen, wanneer hun enig gunstig toeval, schoon maar middelmatig, bejegent, niet alleen geen vreugde liet blijken dat hij zich tot Koning over een groot volk zag aangesteld, maar zich zo verschuilde dat men hem niet vinden kon. In deze bekommering bad Samuël God dat Hij hem geliefde bekend te maken, waar Saul was; hetwelk verworven hebbende, deed hij hem halen, en het volk voorstellen. leder kon hem gemakkelijk zien, omdat hij in lengte boven alle anderen uitmuntte, en dat er in de gestalte zijns lichaams en in zijn wezen een koninklijke majesteit uitblonk. Alstoen zei Samuël tot hen: "Ziet daar de man, die God ulieden tot Koning geeft; ziet hoe hij in grootte boven u allen uitsteekt, en waardig is om over u te gebieden." Daarop riep al het volk: "Leve de Koning." En Samuël beschreef alles, wat hij voorzegd had, dat hun onder de heerschappij der Koningen overkomen zou en legde dat boek in de Tabernakel, om de nakomelingen tot een getuigenis van de waarheid zijner voor zeggingen te dienen. Thans keerde hij weer naar Rama, en Saul begaf zich naar Gibea zijn geboorteplaats, alwaar vele deugdzame personen hem volgden, om hem de ere, welke zij hem als hun Koning schuldig waren, te bewijzen. Maar vele kwaadaardigen daarentegen dreven de spot met hem, verachtten die nieuwen Koning, boden hem geen geschenken aan, en lieten er zich niet aan gelegen zijn om hem te behagen.

225 Een maand nadat Saul aldus tot de koninklijke waardigheid verheven was, (1 Sam. 11) verkreeg hij door de oorlog, waarin hij tegen Nahas, Koning der Ammonieten gewikkeld werd, een zeer groten naam. Deze vorst, die de Israëlieten, welke aan geen zijde van de Jordaan

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

woonden, al te voren groot kwaad gedaan had, was toen met een machtig heer in hun land gevallen, en had hun steden bemachtigd. Om hun alle hoop op een opstand te benemen, had hij hun allen, hetzij dat hij hen had gevangen genomen, of dat zij zich vrijwillig aan hem overgegeven hadden, het rechteroog doen uitsteken; en vermits zij in het vechten met hun schilden het linkeroog bedekten, konden zij in die staat zich niet meer van hun geweer bedienen, en waren alzo onbekwaam om krijg te voeren. Nadat hij aldus de Israëlieten aan geen zijde van de Jordaan behandeld had, trok hij met zijn heer naar het landschap Gilead, legerde zich dicht bij Jabes, de hoofdstad daarvan, en deed de ingezetenen aanzeggen, dat zij zich zouden hebben over te geven op voorwaarde dat men hun het rechteroog zou uitsteken gelijk al de anderen, of dat hij, zo zij zulks weigerden, niet één van hen het leven schenken, en hun stad ingenomen hebbende, die ten enenmale verdelgen zou; dat het derhalve in hun keus stond, of een klein gedeelte van hun lichaam, of het geheel te verliezen. Deze voorslag verschrikte de inwoners in dier voege, dat zij, niet wetende wat te besluiten, die vorst verzochten dat hij hun zeven dagen tijd wilde geven, om bijstand van hun landgenoten te verzoeken, belovende dat zo zij die niet verkregen, zij zich op zodanige voorwaarden, als het hem beliefde, zouden overgeven. Nahas stond hun dit verzoek toe, zozeer verachtte hij de Israëlieten; en daarop zonden zij enigen naar alle steden om hun de uitersten nood, waartoe zij gebracht waren, bekend te maken. Deze tijding verbaasde en bedroefde hen zodanig, dat zij, in plaats van zich in staat te stellen om de hun te hulpe te komen, zich ophielden om hun ongeluk te beklagen; en de inwoners van Gibea, alwaar Saul woonde, waren niet minder ontsteld dan de anderen. Deze nieuwe Koning was toen op het veld met de landbouw bezig; en hen bij zijn wederkomst in zulk een grote verslagenheid vindende, had hij er niet zodra de oorzaak van verstaan, of door een goddelijken geest gedreven, zond hij deze afgezondenen, van welke hij slechts enigen bij zich behield om hem tot wegwijzers te dienen, weer terug, om die van Jabes te verzekeren dat hij hun binnen drie dagen zou te hulpe komen, en de vijanden verslaan eer de zon opging, opdat wanneer deze de wereld met haar stralen bescheen, zij de Ammonieten vernederd en hen van vreze verlost mocht zien.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Grote overwinning door de Koning Saul op Nahas Koning der Ammonieten behaald. Samuël zalft Saul ten tweeden male tot Koning en bestraft het volk nog eens ernstig. dat zij hun vorm van regering veranderd hadden.

Saul, willende het volk door vreze voor straf noodzaken om aanstonds de wapenen op te nemen en de oorlog te beginnen, sneed zijn ossen, die van de landbouw kwamen, de kniezenuwen aan stukken, en dreigde dus te doen met het vee van allen, die zich niet ‘s anderendaags bij de Jordaan in het geweer lieten vinden, om Samuël en hem te volgen, waar zij hen leiden zouden. Dit had zulk een uitwerking dat elk hem gehoorzaamde; en bij de stad Bala wapenschouwing gehouden zijnde, bevond men dat er zevenhonderdduizend mannen waren, behalve de stam van Juda, die er alleen zeventig duizend opleverde. Saul toog dan de Jordaan over, trok de gansen nacht voort, kwam voor het opgaan der zon dicht bij het leger der vijanden, deelde zijn heer in drieën, en viel op hen aan, toen zij er minst op verdacht waren. Een zeer groot getal van hen werd verslagen, en Nahas hun Koning ook onder de doden gevonden. Door deze overwinning verkreeg Saul niet alleen een groten naam onder de Israëlieten, die verwonderd over zijn dapperheid, zijnen lof alom verkondigden, maar men zag, door een schielijke verandering, dat zij, die hem tevoren veracht hadden, toen de eersten waren om hem ere te bewijzen, en openlijk te zeggen dat niemand bij hem te vergelijken was. Hij oordeelde echter dat het niet genoeg was, die van Jabes behouden te hebben; maar trok voort in het land der Ammonieten, plunderde het ganselijk, verrijkte zijn heer, en keerde toen weer naar Gibea, niet minder met roem, dan met de buit zijner vijanden beladen. Het volk, opgetogen van blijdschap over deze grote daad, was ongemeen wel in zijn schik dat het zulk een Koning gekregen had; het vraagde niet alleen spotswijze, waar degenen nu waren, die geacht hadden dat hij onnut en onbekwaam zou zijn, maar riep ook dat deze anderen ten voorbeelde behoorden gestraft te worden, en wilde met kracht en geweld dat men enigen zou doen sterven; zo baldadig is de menigte in voorspoed, en zo lichtelijk laat ze zich vervoeren tegen zodanigen, die haar wederspreken. Saul prees hun genegenheid, maar hij betuigde met ede, dat hij niet dulden zou dat de blijdschap van die dag door de lijfstraffe van iemand van hen gestoord wierde; dewijl het geen schijn zelfs van billijkheid had, dat men een zege, welke zij aan God verschuldigd waren, met het bloed zijner broederen bezoedelen zou; doch dat het veel beter was alle vijandschap te staken, opdat niets de algemene vreugde verhinderde. Daarna kwam al het volk, op Samuëls bevel, te Gilgal te samen om Sauls verkiezing te bevestigen, en de Profeet zalfde hem ten tweeden male tot Koning, stortende een kruik met heilige olie op zijn hoofd uit.

In dezer voege was het dat de Gemeentestaat in een Koninkrijk veranderd werd; want gedurende de regering van Mozes en zijn opvolger Jozua de veldheer bestond de regering uit de voornaamsten des volks: en na Jozuas dood werd de oppermacht aan niemand opgedragen, zodat er achttien jaren zonder overheid verliepen. Toen keerde men weer tot de eerste wijze van regering, en droeg het hoog gezag met de naam van Richter op aan degene, die door zijn dapperheid en kennis in de oorlog zich die ere meest waardig maakte, en op die Richters volgden de Koningen.

226 Eer deze algemene vergadering scheidde, (1 Sam. 12) sprak Samuël hen aldus aan: "Ik bezweer ulieden in de tegenwoordigheid des almachtigen Gods, die, om onze voorvaders uit de slavernij van Egypte te verlossen, hun dat geëerde paar broederen, Mozes en Aäron, toezond, dat gijlieden vrijelijk en onbeschroomd, zonder dat enige bijzaak u weerhoude, zegt of ik ooit door eigen belang of gunst iets tegen de gerechtigheid gedaan heb; of ik ooit van u een kalf of schaap, of iets anders ontvangen heb; alhoewel het geoorloofd schijnt zodanige dingen, die men

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

dagelijks tot ‘s levensonderhoud gebruikt, aan te nemen, wanneer degenen, die ze offeren, deze vrijwillig geven; en of ik mij ooit van iemands lastbeesten, zijns ondanks bediend heb; of van iets anders, dat u toebehoort. Spreekt ronduit, zeg ik u nog eens, in tegenwoordigheid van uw Koning." Daarop riepen zij allen dat hij nooit iets dier gelijks gedaan, maar hen rechtvaardig en heiliglijk geregeerd had. Alstoen vervolgde de Profeet aldus: "Nademaal gijlieden toestemt, dat er niets op mijn gedrag te zeggen valt, zo laat mij u onbeschromelijk herinneren, dat gij geen Koning hebt kunnen begeren, zonder een grote misdaad tegen God te begaan. Want behoort gij niet te gedenken, dat onze vader Jakob weleer door hongersnood alleen met zeventig personen naar Egypte getogen, en zijn nakomelingen, tot een overgroot getal vermenigvuldigd, onder een wrede slavernij aldaar vervallen zijnde, God door de gebeden zijns volks bewogen, zich niet van een Koning bediende, om hen uit die ellende te verlossen; maar hun Mozes en Aäron zond, die hen naar het land, hetwelk gijlieden tegenwoordig bezit, geleidden. En dat wanneer gij, tot straffe uwer zonde en ondankbaarheid, overwonnen en ten ondergebracht waart geweest door verscheidene volken, het ook niet door Koningen geweest is dat Hij u verlost heeft, maar door het beleid van Jeftha en Gideon, onder welke gij door wonderdadige gevechten over de Assyriërs, Ammonieten, Moabieten, en Filistijnen gezegepraald hebt. Wat dwaasheid heeft ulieden dan aangedreven tot afschudding van het juk Gods, om u aan dat van een mens te onderwerpen? Ik heb u nochthans in uw afwijking toegegeven, en bekend gemaakt wie het was, die God verkoren had om over u te heersen. Doch opdat gijlieden er niet aan zou twijfelen dat deze verandering Hem zeer onaangenaam en Hij zwaarlijk tegen u vertoornd is, zal ik er u een openbaar bewijs van geven, door Hem te verzoeken dat Hij op deze stond zulk een storm zende, dat men dier gelijk een hier te lande in het midden van de zomer nooit gezien heeft." Nauwelijks had hij deze woorden gesproken, of God bekrachtigde de waarheid daarvan door zulk een zwaren donder, geweldigen bliksem, en groten hagel, dat het volk, door zo groot een wonderwerk verschrikt, zich ganselijk verloren achtte, en schuld bekennende, de Profeet bad, dat hij in zijn vaderlijke toegenegenheid God wilde bidden, dat Hij hun deze misslag, die door onwetendheid begaan was, geliefde te vergeven, gelijk Hij hun zo vele andere vergeven had. Samuël beloofde hun zulks, en vermaande hen meteen in godvruchtigheid en gerechtigheid te leven; aan het kwaad, dat hun overkomen was, wanneer zij daarvan afweken, te denken; de gedachtenis aan al de wonderen, welke God om hunnentwille gedaan had, niet te verliezen; en altoos de wetten, die Hij hun door Mozes gegeven had, om die getrouwelijk te onderhouden, voor ogen te hebben; dewijl dat het enige middel was om hen gelukkig te maken, en zijnen zegen over hun Koningen te brengen; maar dat God, zo zij daarin te kort kwamen, een schrikkelijke wraak over hen zou oefenen. Nadat Samuël Saul aldus ten tweedemale in de koninklijke regering bevestigd en de Hebreën deze dingen voorzegd had, scheidde de vergadering.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

Saul offert zonder Samuël te verwachten en haalt zich alzo Gods gramschap op de hals. Grote overwinning op de Filistijnen door Jonathan behaald. Saul wil hem doden, om de eed, die hij gedaan had, na te komen. Al het volk kant zich daartegen. Sauls kinderen, en zijn grote macht.

Nadat Saul weer te Bethel gekomen was, nam hij drieduizend mannen in dienst, (1 Sam. 13) van welke hij tweeduizend tot zijn lijfwacht behield, en Jonathan, zijn zoon, met de overigen naar Gibea zond. De zaken der Israëlieten waren toen aldaar in een slechten staat; want de Filistijnen hen overwonnen hebbende, hadden zich niet vergenoegd met hen te ontwapenen, en een bezetting in de vaste plaatsen te leggen; maar hun ook het gebruik van ijzer verboden, zodat zij genoodzaakt waren al het gereedschap voor de landbouw aan hen te vragen. Jonathan was zodra niet daar aangekomen, of hij nam een kasteel dicht bij Geba in, hetwelk de Filistijnen zo vertoornde, dat zij, om zich daarover te wreken, met driehonderdduizend mannen te voet, dertigduizend wagens, en zesduizend ruiters te velde kwamen, en zich dicht bij Michmas legerden. Toen Saul de tijding daarvan kreeg, trok hij uit Gilgal, en deed overal in zijn rijk weten, dat indien men zijn vrijheid wilde behouden, men de wapenen moest opnemen, en de Filistijnen bestrijden. Maar in plaats van te zeggen, hoe groot hun krijgsmacht was, gaf hij te verstaan dat hun heer zo groot niet was, dat men het behoefde te vrezen. Het volk niettemin vernam de waarheid der zaak, en werd er zo door verschrikt, dat sommigen zich in spelonken verborgen, en anderen over de Jordaan trokken, om bij de stammen van Ruben en Gad hun veiligheid te zoeken. Saul, hen zo bevreesd ziende, deed Samuël verzoeken te willen komen, om gezamenlijk te overleggen, wat men doen zou. De Profeet beval hem te wachten ter plaatse waar hij was, en slachtoffers te bereiden, met toezegging dat hij de zevenden dag bij hem zou komen, om Gode op de Sabbath offeranden te offeren, en daarna een veldslag te leveren. Saul gehoorzaamde hem voor een gedeelte, maar niet in alles; want hij wachtte zo vele dagen als de Profeet bevolen had; maar ziende dat hij niet kwam, en dat zijn krijgsvolk hem verliet, offerde hij het offer, en vernemende dat de Profeet aankwam, ging hij hem te gemoet. Maar Samuël zei hem, dat hij kwalijk gedaan had met de offeranden, die men voor de welstand des volks Gode moest doen, te offeren, zonder naar hem te wachten. Saul om zich te verontschuldigen, antwoordde daarop: dat hij zo vele dagen, als hem gezegd was, gewacht had; maar dat zijn krijgsvolk verlopende op het gerucht, dat de vijanden van Michmas naar Gilgal in aantocht waren, hij zich genoodzaakt gevonden had te offeren. "Indien gij", antwoordde de Profeet, "gedaan hadt, hetgene ik u had bevolen, en de bevelen, welke ik u van Gods wege had gegeven, niet zo weinig in acht genomen hadt, gij zou de kroon voor vele Jaren op uw hoofd, en op dat van uw nazaten bevestigd gehad hebben." Nadat hij aldus gesproken had, keerde hij terug, gans onvoldaan over het bedrijf van die Vorst.

228 Saul, verzeld van Jonathan en Ahia de Hogepriester, één der nakomelingen van Eli, benevens zeshonderd mannen, waarvan de meesten ongewapend waren, omdat de Filistijnen hun het middel tot bewapening benomen hadden, ging naar Geba, vanwaar hij op een heuvel met overgrote droefheid aanschouwde dat de vijanden het ganse land, alwaar zij van drie verschillende plaatsen ingekomen waren, verwoestten, zonder dat hij, ter oorzake van het klein getal zijns volks, zulks beletten konde.

229 Terwijl hij zich in dit verdriet bevond, (1 Sam. 14) bestond Jonathan, door een ongemene kloekmoedigheid, de stoutsten aanslag, die men zou kunnen bedenken. Hij nam zijn schildknaap met zich, en hebbende hem doen beloven dat hij hem niet verlaten zou, besloot hij heimelijk in het leger der vijanden te gaan, om aldaar enige wanorde te veroorzaken, en klom tot die einde de heuvel af. Doch dat leger was zeer moeilijk om te genaken, omdat het besloten lag in een

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

driehoek, omringd van rotsen, die tot bolwerken verstrekten, weshalve men niet zonder groot gevaar daarbij kon opklimmen, of het leger enigszins naderen; maar deze natuurlijke sterkte maakte de vijanden te achtelozer op hun wacht. Jonathan verzuimde niets om zijnen schildknaap moed in te spreken, en zei tot hem: "Indien de vijanden, als zij ons gewaar worden, ons bevelen af te komen, zal het een teken zijn dat onze toeleg gelukken zal; maar zo zij niets tot ons zeggen, zullen wij weer terugkeren." Zij kwamen dan bij het leger, met het krieken van de dag. De Filistijnen hen ziende, zeiden: zie daar de Israëlieten, die uit hun holen en schuilhoeken te voorschijn komen; vervolgens riepen zij Jonathan en zijnen schildknaap toe: "Komt af om de straf voor uw roekeloosheid te ontvangen." Jonathan hoorde die woorden met blijdschap, als een zeker voorteken dat God zijn onderneming begunstigde. Thans ging hij weg naar een andere plaats, alwaar de rots zo zwaar te beklimmen was, dat men er geen wacht hield. Hij en zijn schildknaap klauterden daarbij op met een ongelooflijke moeite; en de vijanden in slaap vindende, brachten zij er twintig van om het leven: en dewijl niemand zich kon inbeelden dat twee mannen alleen zulken stouten aanslag zouden hebben durven bestaan, werd het ganse leger met zo groot een schrik bevangen, dat sommigen hun geweer wegwierpen om zich te bergen, ettelijken malkanderen als vijanden doodsloegen, omdat het heer uit verscheidenerlei volken bestond; en anderen in het vluchten malkanderen zo verdrongen, dat zij de steilten aftuimelden. Saul door zijn verspieders verwittigd dat er een grote beweging in het leger der Filistijnen was, vraagde of er ook iemand van de zijnen was uitgetrokken; en verstaan hebbende dat Jonathan en zijn schildknaap vermist werden, verzocht hij de Hogepriester zich met de Efod te bekleden, om van God te vernemen wat er gaande was. Deze deed zulks, en zei vervolgens dat God hem de overwinning geven zou. Saul vertrok daarop terstond met dat weinige volk, hetwelk hij bij zich had, om in die wanorde op de vijanden aan te vallen; en deze tijding zich verspreidende, kwamen vele Israëlieten, die zich in spelonken verscholen hadden, bij hem. Aldus vond hij zich binnen een korten stond van bijna tienduizend mannen verzeld, met welke hij de Filistijnen, die naar alle kanten verstrooid waren, najaagde. Maar hetzij door onvoorzichtigheid, of omdat hij zijn zeer grote blijdschap niet matigen kon, hij beging een groten misslag; want willende zich ganselijk op zijn vijanden wreken, vervloekte hij en wijdde hij aan de dood degene, die nalaten zou de vijanden te vervolgen en te doden, en die dus iets zou eten, eer het avond was. Kort daarna kwam hij met de zijnen in een bos van de stam Efraïm, alwaar vele honigbijen waren. Jonathan, die niets wist van deze vloek door zijnen vader uitgesproken, en van de instemming, die al het volk daarmee betuigd had, at van een honigraat; maar zodra hij het bevel verstaan had hield hij op met eten, en zei alleen dat de Koning beter gedaan zou hebben, zulk een verbod niet te doen, omdat men door het eten meer kracht zou gehad hebben om de vijanden te vervolgen, en er alzo veel meer zou hebben kunnen afmaken. Nadat men een grote slachting gedaan had, keerde men tegen de avond weer om het leger te plunderen; en dewijl men onder de buit een grote menigte van vee vond, sloegen de overwinnaars veel daarvan dood, en aten het vlees met het bloed. De wetgeleerden verwittigden de Koning terstond van de zonde, die het volk beging, door tegen Gods gebod bloedig vlees te eten. Dies beval hij een groten steen naar het midden van het leger te wentelen, de beesten daarop te slachten, en ze schoon te laten uitbloeden, opdat het vlees zuiver mochte zijn, en men God door bloed te eten niet vertoornde. Ieder gehoorzaamde; en Saul deed een altaar onrichten, op hetwelk men Gode brandoffers offerde, zijnde het eerste altaar, hetwelk hij deed maken. De Vorst, willende toen het leger der vijanden plunderen, zonder te wachten totdat het dag was, en het krijgsvolk zulks met geen minder drift begerende, beval de Priester Ahitub, God om raad te vragen of Hem zulks aangenaam zou zijn. Ahitub deed het en berichtte hem dat God niet antwoordde. "Dit stilzwijgen, " zei Saul, "ontstaat buiten twijfel uit een gewichtige oorzaak; want God is altoos gewoon ons te verstaan te geven, wat wij doen moeten, zelfs eer wij met Hem geraadpleegd hebben, en daar moet enige heimelijke zonde wezen, die Hem doet stilzwijgen. Maar ik zweer bij hemzelven, al ware het ook Jonathan, die haar begaan had, dat ik hem niet meer verschonen zal dan de geringste des

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

volks, en dat het hem, om Gods gramschap te stillen, zijn leven zal kosten." Elk riep uit dat de Koning zijn besluit moest nakomen. Daarop trad hij met Jonathan ter zijde, en deed het lot werpen, om te weten wie het was, die gezondigd had; en het lot viel op Jonathan. Saul zeer verbaasd, vraagde hem, wat misdaad hij dan begaan had; en deze antwoordde dat hij zich nergens schuldig aan kende, uitgenomen dat hij, onkundig van het verbod, een weinig honing gegeten had toen hij de vijanden najaagde. Alstoen zwoer Saul dat hij hem zou doen sterven, liever dan zijn eed breken, welks nakoming hij boven zijn eigen bloed en alle natuurlijke banden achtte. Jonathan, zonder zich in het minste daarover te ontzetten, zei tot hem met een onbezweken grootmoedigheid: "Ik bid u, Vader, geenszins om mijn leven, maar zal de dood met blijdschap lijden, opdat gij uw eed moogt nakomen; en ik kan mij niet ongelukkig achten, nu ik Gods volk de opgeblazenheid der Filistijnen door zulk een uitmuntende en heerlijke zege heb zien breidelen." Het volk werd door deze ongemene edelmoedigheid zo bewogen, dat zij allen bij ede verklaarden, niet te zullen dulden dat men hem, aan wien zij de gelukkigen uitslag van die strijd verschuldigd waren, zou doden. Alzo rukten zij Jonathan uit de handen van de Koning zijn vader, en baden God hem de misslag, die hij begaan had, te willen vergeven.

230 Na deze groten krijgstocht, in welke bijkans zestigduizend mannen der vijanden gesneuveld waren, regeerde Saul gelukkiglijk, en behaalde grote voordelen op de Ammonieten, Moabieten, Filistijnen, Idumeërs, Amalekieten, en de Koning Zoba. Hij had drie zonen Jonathan, Jozua, Malchisua, en twee dochters Merab en Michal. Hij gaf het ambt van Overste zijns krijgsheirs aan Abner, zoon van Ner, zijn oom, die broeder was van Kis, beiden zonen van Abiël. Behalve de menigte van voetvolk, dat hij onderhield, was hij sterk in ruiterij, had zeer vele wageas, en koos de sterkste en behendigste mannen tot zijn lijfwacht. De overwinning verzelde hem in al zijn ondernemingen, en hij bracht de zaken der Israëlieten tot zulk een voorspoed en macht, dat zij ontzien werden van de naburige volken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Saul verslaat op Gods bevel de Amalekieten, doch behoudt hun Koning tegen het verbod in ‘t leven, en zijn soldaten zijn heet op de roof. Samuël verklaart hem dat hij Gods gramschap op zich gehaald had.

Samuël kwam tot Saul, en zei hem dat nademaal God hem boven alle anderen tot Koning verkoren had, hij gehouden was Hem te gehoorzamen; (1 Sam. 15) want zo hoog als hij boven zijn onderdanen was verheven, was God boven hem en alles, wat er in de Hemel en op de aarde was; dat hij hem derhalve dit van Zijnentwege aanzeide: "Vermits de Amalekieten mijn volk in de woestijn, nadat het, uit Egypte getrokken, naar het land ging, dat het nu bezit, zoveel kwaad gedaan hebben, vereist de gerechtigheid dat zij voor die grote onheusheid gestraft worden. Daarom beveel ik ulieden dat gij hun de oorlog aanzegt, en hen overwonnen hebbende, ganselijk uitroeit, zonder ouderdom of kunne te verschonen, om hen alzo te straffen voor hetgeen zij uw voorvaderen hebben aangedaan. Ik wil ook niet dat men enig beest in het leven spare, of iets van de buit behoude: maar alles moet Mij ten brandoffer opgeofferd, en zelfs de naam der Amalekieten zodanig uitgeroeid worden, gelijk Mozes bevolen heeft, dat er niet het minste spoor van overblijve."

Saul beloofde getrouwelijk te zullen nakomen hetgene God hem beval; en om door een spoedige uitvoering zijn gehoorzaamheid te betonen, bracht hij terstond al zijn krijgsmacht bijeen, en bevond bij de heirschouwing dat die vierhonderdduizend mannen uitmaakte, zonder de stam Juda, die alleen dertigduizend leverde, daaronder te begrijpen. Met dit heer trok hij in het land der Amalekieten; en om list bij zijn macht te voegen, legde hij verscheidene hinderlagen langs de beek, om hen alzo te overrompelen, en van alle kanten in te sluiten. Vervolgens leverde hij hun slag, overwon hen, dreef hen op de vlucht, en hield niet op van hen na te jagen, totdat hij hen ganselijk verslagen had. Nadat het begin zijner onderneming hem volgens Gods voorzegging, zo wel gelukt was, belegerde hij hun plaatsen, en maakte zich meester daarvan. Sommige nam hij in door stormtuig, ettelijke door ondermijning, andere door aarden wallen, welke hij van buiten opwierp, enige door uithongering, andere door gebrek aan water, en andere door andere middelen. Voorts verschoonde hij noch vrouwen noch kinderen, en kon echter niet voor onmenselijk of wreed aangezien worden, omdat hij, behalve dat het zijn vijanden waren, daarin God gehoorzaamde, die men zonder misdaad geen gehoorzaamheid weigeren kan. Maar toen hij Agag, hun koning, gevangen had genomen, werd hij door de ongemene gestalte en schoonheid, en het aanzienlijk gelaat van die Vorst zo bewogen, dat hij meende dat men hem behoorde te verschonen; en latende zich dus door zijn neiging vervoeren, gebruikte hij ongelukkiglijk, in plaats van Gods bevel na te komen, een goedertierenheid, die hem niet geoorloofd was; want God haatte de Amalekieten zodanig, dat Hij niet wilde dat men zelfs hun kinderen verschonen zou, hoewel hun zwakheid, voor het natuurlijk gevoel hen der ontferming waardig maakte; doch hun Koning was niet alleen zijn vijand, maar had zijn volk groot kwaad gedaan. De Israëlieten nu volgden hun Koning in zijn zonden na, verachtende even als hij het bevel Gods; want in plaats van al de paarden en het vee te doden, bewaarden zij die, namen al het zilver, dat zij vonden, en plunderden nagenoeg alles, wat van enige waarde was. In dezer voege verwoestte Saul het ganse land van de stad Pelusion af tot aan de Rode Zee toe, uitgenomen die van Sichem in het landschap Midian, welke hij wilde behouden, ter oorzake van Raguël, Mozes schoonvader, en dies voor de oorlog had doen waarschuwen om zich met de Amalekieten niet te verenigen.

232 Saul keerde thans weer, zo vergenoegd en zo roemzuchtig op zijn zege, alsof hij nauwkeuriglijk alles, wat hem van Samuël bevolen was, nagekomen had. Maar God was

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

integendeel vertoornd, omdat Saul tegen zijn verbod de Koning Agag had in het leven behouden, en dat zijn krijgsbenden op zijn voorbeeld zijn bevelen versmaad hadden; welke misdaad te minder verschoonlijk was, doordien zij hun overwinning aan Hem verschuldigd waren, en dat er geen Koning is, die, hoewel maar een mens zijnde, zulk een groten hoon, als zij Hem, die Opperkoning van alle Koningen is, aangedaan hadden, zou willen dulden. Hierom zei God tot Samuël, dat het Hem berouwde Saul op de troon gesteld te hebben, naardien deze, om zijn eigen wil te volgen, Zijn geboden met voeten trad. Deze afkeer, welke God van Saul had, trof de Profeet met zulk een gevoelige droefheid, dat hij de gansen nacht bad dat het Saul mocht vergeven worden; maar hij kon zulks niet verwerven, omdat de Here het niet billijk vond, op iemands voorbidding voor zulk een grote misdaad vergiffenis te verlenen; en dat degenen, die door een ijdele begeerte naar de roem van goedertierenheid de overtredingen ongestraft laten, de oorzaak zijn dat ze te menigvuldiger begaan worden. Samuël aldus ziende dat hij God door zijn gebeden niet bewegen kon, ging ‘s morgens vroeg naar Saul te Gilgal. De Koning trad hem te gemoet, omhelsde hem, en zei: "Ik dank God voor de zege, welke het Hem geliefd heeft mij te geven; en ik heb alles gedaan, wat Hij mij bevolen heeft." "Wat is dan, " zei de Profeet, "dit geluid van klein en groot vee, dat ik in uw leger hoor?" "Het is enig vee, " antwoordde Saul, "hetwelk het volk genomen en bewaard heeft om Gode te offeren; maar ik heb de Amalekieten ganselijk uitgeroeid, gelijk gij mij van Zijnentwege bevolen hebt, uitgenomen alleen hun Koning Agag, met welke wij doen zullen, hetgene u belieft." "Het zijn geen slachtoffers, " hernam Samuël, "die Gode behagelijk zijn; maar rechtvaardige mensen, die zijnen wil gehoorzamen, en niets achten wel gedaan te wezen dan hetgene Hij beveelt. Want men kan zonder Hem te versmaden het offeren van offeranden wel nalaten; maar men zou Hem niet ongehoorzaam kunnen zijn, zonder Hem te verachten; en die Hem niet gehoorzamen, kunnen Hem geen aangename offeranden opofferen. Hoe vet de offerbeesten, en hoe zuiver en kostelijk de offeranden, die zij Hem aldus aanbieden, in zichzelf ook zijn, Hij verwerpt ze, en heeft er een afkeer van; doordien ze veel eer een openbaring hunner geveinsdheid, dan een teken hunner godvruchtigheid zijn. Maar integendeel aanschouwt Hij met een gunstig oog zodanigen, die geen andere begeerte hebben dan om Hem te behagen, en die liever willen sterven, dan in het minste tegenover zijn bevelen in gebreke te blijven. Hij eist van hen geen slachtoffers; en als zij ze Hem al offeren, hoe gering ze ook zijn, zo zal Hij ze met meer genoegen aannemen, dan alles, wat de rijke Hem zou mogen aanbieden. Weet dan dat gij de toorn en de verbolgenheid Gods op u gehaald hebt, door het verachten zijner bevelen. En met hoedanige ogen meent gij, zal Hij een offerande aanschouwen, welke gij Hem doet van dingen, die Hij ten verderve bestemd heeft? Is het wel mogelijk dat gij u zou inbeelden dat er geen onderscheid zij tussen uitroeien en offeren? Het verschil daarvan is zo groot, dat gij om de straffe te ondergaan voor het verzuimen van Gods bevel, u wel bereiden moogt om de kroon, welke Hij u op het hoofd gezet heeft, te verliezen. Saul, verbaasd over deze woorden des Profeets, antwoordde hem, dat hoewel hij het krijgsvolk in hun plunderdrift niet had kunnen weerhouden, hij nochthans bekende schuld te hebben; maar dat hij hem om vergiffenis bad, en zijn voorbede bij God verzocht, bij de verzekering, die hij hem gaf, van niet weer tot dergelijken misslag te vervallen. Hij smeekte hem vervolgens een weinig te willen blijven om Gode een slachtoffer, tot verzoening zijner gramschap, te offeren. Maar dewijl de Profeet wel wist dat God geen welgevallen daaraan zou hebben, wilde hij niet vertoeven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 9

Samuël voorzegt Saul dat God zijn Koninkrijk in een ander geslacht zal doen overgaan. Hij doodt Agag, de Koning der Amalekieten, en zalft David tot Koning. Saul door de bozen geest gedreven, doet David halen om muziek voor hem te spelen.

Saul greep Samuël bij zijnen mantel om hem alzo het weggaan te beletten, en deze zich daartegen verzettende, scheurde die; waarop de Profeet tot hem zei: "Alzo zal uw Koninkrijk van u afgescheurd worden, en op een vromen man overgaan; want God is niet gelijk de mensen; Hij is onveranderlijk in zijn besluiten." Saul bekende nog eens dat hij gezondigd had; maar zei, dat, dewijl hetgene gedaan was, niet hersteld kon worden, hij hem bad ten minste nevens hem in de tegenwoordigheid des gansen volks God te willen aanbidden. Samuël stond hem zijn verzoek toe, en daarop bracht men de Koning Agag tot hem. Deze Vorst riep wel overluid, dat de dood, die men hem wilde aandoen wreed was, doch de Profeet zei tot hem: "Nademaal gij zo vele moeders onder de Israëlieten de dood harer kinderen hebt doen bewenen, is het niet meer dan billijk dat uw moeder uw dood ook beschreie." En aldus gesproken hebbende, deed hij hem te Gilgal doden, en keerde weer naar Rama.

234 Alstoen opende Saul zijn ogen, en bemerkte in welk een ongeluk hij gestort was door God vertoornd te hebben; dies keerde hij naar zijn koninklijk huis te Geba, hetwelk een heuvel betekent, en zag Samuël na die dag nooit weer. Deze Profeet kon ondertussen niet laten om zijnentwille bedroefd te zijn en te zuchten. Maar God beval hem goedsmoeds te wezen, en de heilige olie te nemen, waarmee hij naar Bethlehem zou gaan naar het huis van Isaï, zoon van Obed, om die van zijn zonen, welke Hij hem tonen zou, tot Koning te zalven. Hierop antwoordde Samuël dat indien Saul zulks gewaar werd, hij hem zou doden; maar God beval hem niets te vrezen. Dies ging hij naar Bethlehem, alwaar hij met grote blijdschap ontvangen werd, en vermits elk hem naar de oorzaak zijner komst vraagde, antwoordde hij dat het was om een offerande te doen. Toen hij geofferd had, verzocht hij Isaï met hem maaltijd te komen houden, en zijn zonen mee te brengen. Deze kwam daarop met de oudsten, genaamd Eliab, die groot van gestalte en van een kloeke gedaante was. Samuël hem ziende, geloofde dat hij het was, die God tot Koning wilde aanstellen; maar hij begreep Gods mening kwalijk; want Hem gevraagd hebbende of hij op die jongeling, die hem zo waardig scheen om het rijk te gebieden, de heilige olie zou uitstorten, antwoordde de Here: "Ik oordeel niet gelijk de mensen; doordien gij ziet dat hij schoon van gedaante is, acht gij hem waardig om te heersen; maar het is niet de schoonheid des lichaams, die Ik aanmerk bij het schenken ener kroon, Ik zie alleen op het gemoed, welks sieraden zijn godvruchtigheid, gerechtigheid en gehoorzaamheid." De profeet dit antwoord ontvangen hebbende, zei tot Isaï dat hij al zijn zonen zou doen komen. Terstond kwamen er vijf andere te voorschijn, genaamd Aminadab, Samma, Nathanaël, Raël en Asam, die niet minder schoon van gestalte waren dan de oudste. Samuël vraagde de Here toen, wien van die hij tot Koning zalven zou, en het antwoord was: "Niemand van deze." Dies vraagde hij Isaï, of hij dan niet meer zonen had. "Ik heb er nog één, zei hij, "geheten David, die mijn vee hoedt." "Laat hem dan halen, " hernam Samuël, "want het is niet meer dan redelijk dat hij zo wel als zijn broeders deel aan dit gastmaal hebbe." Hij kwam dan, zijnde enigszins ros, daarbenevens schoon en wel gemaakt van leest, en in zijn gelaat speelde iets, dat heldhaftig was. De Profeet hem ziende, zei stilletjes: "deze is het, die God tot Koning verkoren heeft." Thans deed hij hem aan zijn zijde zitten, naast hem de vader, en vervolgens zijn broeders: daarna goot hij de olie op zijn hoofd, en fluisterde hem in het oor: "dat God hem verkoren had om Koning te zijn; dat hij de gerechtigheid moest beminnen, en Zijn geboden godsdienstiglijk onderhouden; dat alsdan zijn rijk lang duren, en zijn nakomelingschap doorluchtig zijn zou: dat

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hij niet alleen de Filistijnen, maar alle andere volken, waarmee hij in oorlog kwam, zou overwinnen, en dat zijn nagedachtenis onsterfelijk zou wezen."

235 Nadat Samuël aldus tot hem gesproken had, keerde hij weer naar huis, en de geest Gods ging van Saul over in David, zodat hij begon te profeteren. Saul daarentegen werd van een bozen geest bezeten, die hem telkens scheen te willen verstikken. De artsen wisten voor deze kwaal geen ander hulpmiddel te bedenken, dan dat men een kunstigen muzikant enige gezangen onder het geluid der harp bij hem zou laten zingen, wanneer de boze geest hem plaagde. Hij beval derhalve dat men hem zodanig een opzoeken zou. En dewijl men hem zei dat er niemand zo bekwaam toe was als zekere zoon van Isaï, genaamd David, die niet alleen zeer ervaren in de muziek was, maar ook schoon van gestalte, en bekwaam om hem in de oorlog te dienen, deed hij zijnen vader aanzeggen dat hij hem van het veehoeden had te ontslaan, en aan de Koning te zenden, die zoveel goeds van hem gehoord had, dat hij hem begeerde te zien. Isaï zond hem terstond met geschenken; Saul ontving hem zeer wel, maakte hem tot zijnen wapendrager, en bejegende hem gunstiglijk in alles. Want behalve dat David hem zeer aangenaam was, kon hij alleen door de liederen, welke hij op de harp speelde, hem weer tot bedaren brengen; dies verzocht hij aan zijnen vader hem te mogen houden, doordien hij zeer wel met hem voldaan was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 10

De Filistijnen komen om de Israëlieten te bestrijden. Een reus onder hen, Goliath geheten, doet een voorslag om de krijg door een enkel gevecht eens Israëliets tegen hem te beslechten: en terwijl niemand op die uitdaging antwoordt, neemt David deze aan.

Enige tijd daarna kwamen de Filistijnen met een groot heer om de Israëlieten te bestrijden, (1 Sam. 17) en legerden zich tussen de steden Socho en Azéka. Saul trok hun terstond tegen, en zekere hoogte ingenomen hebbende, noodzaakte hij hen te wijken, om zich op een andere, die daartegenover lag, te legeren. In hun heer was een reus, Goliath geheten, zijnde van Gath; deze was vier ellen en een handbreed lang; zijn sterkte kwam met zijn grootte overeen, zo dat hij naarmate daarvan gewapend was; want zijn harnas woog vijfduizend sikkelen, zijn helm was niet minder sterk, en zijn dijstukken, die van koper waren, waren in overeenkomst met al het andere; zijn spiets was zo zwaar, dat hij in plaats van die in de hand te dragen, haar op zijnen schouder droeg; het ijzer alleen woog zeshonderd sikkelen. Deze schrikkelijke reus, gevolgd van een groten troep, vertoonde zich in deze toerusting in het dal, dat tussen de twee heerlegers lag, en riep met luider stemme, om van Saul en al de zijnen gehoord te kunnen worden: "Wat behoeft men tot een veldslag te komen? Kiest één uit de uw, met wien ik dit geschil beslechte; en laat de partij desgenen, die overwonnen wordt, gehouden zijn zich aan de overwinnaar te onderwerpen. Want is het niet beter alleen één man voor het gevaar bloot te stellen, dan een gans heer te wagen?" De volgenden dag kwam hij terzelfder plaatse weer hetzelfde zeggen, en deed aldus veertig dagen lang dier gelijk een uitdaging. Saul en de zijnen niet wetende, wat zij hierop antwoorden zouden, vergenoegden zich met in slagorde te blijven staan, zonder dat het tot een treffen kwam. David was toen niet in het leger, doordien Saul hem naar zijnen vader gezonden had, om het hoeden der kudde weer waar te nemen, slechts drie zijner broederen bij zich houdende. Maar Isaï, ziende dat die oorlog lang uitgerekt werd, zond David naar zijn broeders om hun enige dingen te brengen, en meteen te vernemen, hoe het er mede geschapen stond. Goliath kwam naar zijn gewoonte, maar verwaander dan ooit te voren, en deed de Israëlieten duizend verwijtingen, omdat niemand van hen het hart had, om tegen hem te strijden. David, die toen tegen zijn broeders sprak van hetgeen zijn vader hem gelast had, werd zo ontroerd door de reus dus te horen spreken, dat hij tot hen zei dat hij gereed was, om hem te bevechten. Eliab, de oudste van hen, werd toornig, bekeef hem vinnig, dat hij in onervarenheid zich zo roekeloos betoonde, en beval hem weer naar huis te gaan en zijns vaders vee te hoeden. David antwoordde zijnen broeder niet, om het ontzag, dat hij hem toedroeg, maar zei tot enige andere krijgslieden, dat hij de uitdaging van die reus wel zou durven aannemen. Dit werd Saul geboodschapt, die hem daarop deed halen, en hem vraagde, of het waar was dat hij zulks gezegd had. "Ja, Heer Koning, " antwoordde hij; "ik vrees die Filistijn niet; en indien het u gelieft mij verlof te geven, zal ik niet alleen zijn stoutheid bestraffen, maar zal ik hem zo verachtelijk maken als hij thans schrikkelijk schijnt; de roem, die door u en uw heer daardoor behaald zal worden, zal te groter wezen, omdat hij niet door een ervaren oorlogsman, maar door een jongen aankomeling geveld wordt." Saul prees zijn koenheid wel, maar durfde zulk een gewichtig bedrijf aan iemand van zo jonge jaren niet vertrouwen, voornamelijk dewijl er een man van zulk een bijstere sterkte en beproefde dapperheid te bevechten was. David, zijn gedachten aan zijn gelaat bespeurende, zei tot hem: "Ik durf u onbeschromelijk, o Woning, beloven, dat ik met Gods bijstand, welke ik in andere voorvallen genoten heb, overwinnaar zal zijn; want toen ik de kudde mijns vaders weidde, en één mijner lammeren door een leeuw weggenomen werd, liep ik deze na, en rukte het hem uit zijn tanden, hetwelk hem zo verwoed maakte, dat hij op mij aanviel; maar ik greep hem bij de staart, wierp hem ter aarde en doodde hem. Evenzo deed ik met een beer, die mijn kudde besprong; ik geloof niet dat deze Filistijn vreselijker is dan leeuwen of beren. Doch hetgene mij nog meer versterkt, is, dat ik niet geloven

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

kan dat God de lasteringen, welke die Filistijn tegen Hem uitbraakt, en de hoon, die hij u en uw ganse heer aandoet, langer verdragen zal; dies houd ik mij er verzekerd van dat Hij mij de genade zal verlenen om diens hoogmoed te temmen en te overwinnen." Zulk een ongemene koenheid deed Saul hopen dat de uitslag voorsnoedig zou zijn. Hij bad God, gaf David verlof tot de strijd, bracht hem zijn eigen wapen bij, en deed zelf hem zijn helm, harnas, en zwaard aan. Maar David, die niet gewoon was wapenen te dragen, vond er zich zo door belemmerd, dat hij zei: "Deze wapenen, Heer Koning, passen u, die er zich zo wel van weet te bedienen, maar niet mij; en daarom bid ik u mij de vrijheid te laten van te strijden naar mijn eigen zin." Saul stond hem zulks toe; daarop legde hij de wapenen af, nam alleen zijnen stok, slinger en vijf stenen, welke hij uit de beek had opgeraapt, en stak die in zijn tas. Aldus ging hij naar Goliath toe, die hem voor zo verachtelijk aanzag, dat hij hem al spottende vraagde, of hij hem voor een hond hield, dat hij hem dus met stenen gewapend tegenkwam. »Ja, nog erger dan een hond, " antwoordde David. Deze woorden maakten de reus zo verbolgen, dat hij bij zijn goden zwoer, dat hij zijn lichaam aan stukken zou scheuren, en het de beesten en vogelen te eten geven. Hierop zei David: "Gij verlaat u op uw spiets, harnas en zwaard; en ik vertrouw op de kracht van de almachtigen God, die zich van mijn arm wil bedienen, om u ter aarde te vellen, en uw ganse heer te verstrooien. Ik zal u heden uw kop afhouwen, en uw lichaam zal ik de honden, die gij door uw razernij gelijk zijt, te eten geven. Alsdan zal gans de wereld weten dat de God der Israëlieten hen beschermt, dat zijn Voorzienigheid hen geleidt, dat zijn hulpe hen onverwinbaar maakt, en dat geen krijgsmacht en wapenen degenen, welke Hij verlaat, beletten kan te sneuvelen." De trotse reus hem zo jong en ongewapend ziende, hoorde die woorden met een nieuwe verbittering, en trad langzaam naar hem toe, omdat het gewicht zijner wapenen hem niet toeliet snel te gaan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 11

David doodt Goliath. ‘t Ganse heer der Filistijnen neemt de vlucht, en Saul houdt er een grote slachting onder. Hij benijdt David, en om zich van hem te ontslaan, belooft hij hem Michal zijn dochter ten huwelijk, mits dat hij hem de hoofden van zeshonderd Filistijnen bracht. David neemt de voorwaarde aan en voert haar uit,

David, voor wien God op een onzichtbare wijze streed, ging Goliath kloekmoediglijk tegen, nam een steen uit zijn tas, legde die in zijnen slinger, en wierp hem met zulk een kracht, dat hij, zijn voorhoofd treffende, daarin neerzonk, en de reus voorover dood ter aarde deed vallen. Aanstonds liep de roemrijke overwinnaar naar hem toe; en zelf geen zwaard hebbende, bediende hij zich van dat van Goliath, om deze het hoofd af te houwen. Dezelfde slag, die deze verwaanden Filistijn het leven deed verliezen, vervulde al de anderen met zulk een schrik, dat zij, een veldslag niet durvende wagen, nadat ze degene, op wien zij al hun vertrouwen stelden, voor hun ogen hadden zien neer vallen, de vlucht namen. De Israëlieten jaagden hen met een vrolijk gejuich na tot aan de grenzen van Gath, en tot voor de poorten van Askelon; en nadat zij dertigduizend van hen gedood, en nog eens zo velen gekwetst hadden, keerden zij weer, en plunderden hun leger, waarna zij hetzelve in brand staken. Voorts nam David Goliaths hoofd met zich, en wijdde zijn zwaard Gode toe. (1 Sam. 19)

238 Toen Saul zegepralend wederkeerde, kwamen de vrouwen en dochters hem met trommelen en cimbalen te gemoet, om haar vreugde over die grote overwinning te betonen; en dewijl de eersten zongen dat Saul meer dan duizend, en de laatsten dat David over de tienduizend gedood had, verwekten deze woorden bij Saul zulk een nijd, dat hij oordeelde dat David bij die roemrijken lof niet anders ontbrak dan de naam van Koning. Dies bezon hij van toen af zich te verbeelden, dat het niet veilig was, David langer bij zich te houden. Onder de schijn dan van hem te verhogen, maar inderdaad om hem van de hand te zenden en te doen omkomen, gaf hij hem het bevel over duizend mannen, menende dat het niet wel zou kunnen missen, of hij zou in een krijgsbediening, die hem aan zoveel gevaren blootstelde, moeten sneuvelen. Maar dewijl God David nooit verliet, gelukten al zijn ondernemingen hem zo wel, dat hij zich door zijn ongemene dapperheid een algemene achting verwierf; en Michal, ééne van Sauls dochters, die nog ongetrouwd was, werd zo verliefd op hem, dat zij haar liefde zelfs voor de Koning, haar vader, niet verbergen kon. Saul verheugde zich daarover, hopende dat dit hem als een middel zou dienen om David van kant te helpen, en antwoordde daarom degenen, die er tot hem van spraken, dat hij hem die Prinses gaarne ten huwelijk wilde geven; want hij redeneerde aldus: "Ik zal hem voorstellen dat hij, om die ere te verwerven, mij de hoofden van zeshonderd Filistijnen moet brengen; ik houd mij er verzekerd van dat hij, niet minder dapper dan eerzuchtig, die voorwaarde met blijdschap zal aannemen, omdat, hoe gevaarlijker ze is, zij hem des te groter roem zal aanbrengen; en dat hij alzo geen gevaren zal ontzien, en ik mij van hem zal kunnen ontslaan, zonder mij zelf enige blaam daardoor op de hals te halen." Nadat hij dit besluit genomen had, gaf hij bevel dat men Davids neiging omtrent dit huwelijk eens onderzoeken zou. Weshalve zij, die deze last ontvangen hadden, tot David zeiden, dat de Koning hem zulk een grote genegenheid toedroeg, en met zoveel genoegen de gunst des volks aanschouwde, dat hij hem de Prinses zijn dochter ten huwelijk wilde geven. "Indien gijlieden niet begrijpt, " antwoordde David, "wat een ere het zij ‘s Konings schoonzoon te wezen, dan zijt gij van een geheel ander gevoelen dan ik; want ik acht dat er een te groot onderscheid is tussen zulk een verheven staat en mijn lage afkomst." Dit bericht werd Saul aangediend, en hij deed hem door die personen wederom boodschappen, dat hij zich er niet over had te bekommeren dat hij niet rijk was, en geen grote geschenken aan zijn dochter kon geven, doordien hij met voorhad haar aan hem te verkopen, maar ze hem te geven: dat het hem genoeg

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

was in een schoonzoon een ongemene dapperheid met andere deugden, welke hij in hem bespeurd had, gepaard te zien: dat hij daarom niets anders van hem begeerde, dan de Filistijnen een dodelijken oorlog aan te doen, en hem zeshonderd hoofden van hen te brengen: dat dit het grootste en aangenaamste geschenk was, dat hij hem zou kunnen geven, en ook zijn dochter, die ongevoelig voor de gebruikelijke gaven, geen betere keus doen kon, dan iemand, die over de vijanden van haar vader en haar vaderland gezegepraald had, ten man te nemen. Nademaal nu David geloofde dat Saul oprechtelijk handelde, bekommerde hij zich niet eens over de moeilijkheid van de onderneming, maar nam de voorwaarde met blijdschap aan; en om door zijn diensten zulk een grote ere te verwerven, viel hij aanstonds met zijn krijgsvolk op de vijanden aan. God stond hem bij die gelegenheid bij, gelijk bij al de andere, zodat hij een groot getal Filistijnen versloeg, aan de Koning de zeshonderd hoofden, welke hij geëist had, bracht, en hem verzocht zijn belofte na te komen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 12

Saul geeft zijn dochter Michal aan David tot vrouw, en besluit terzelfder tijd hem te doen doden. Jonathan geeft er David bericht van, die daarop de vlucht neemt.

Saul, zijn dochter aan David niet kunnende weigeren, (1 Sam. 19) omdat het een schande zou geweest zijn, hem geen woord te houden, en aan geheel de wereld te doen zien, dat hij geen anderen toeleg had gehad dan David te bedriegen, en in zulk een hachelijke onderneming te doen sneuvelen, was genoodzaakt dit huwelijk zijnen gang te laten gaan. Maar hij veranderde daarom niet van gevoelen; want dewijl Dand meer en meer van God en de mensen bemind werd, scheen deze hem zo ontzaglijk toe, dat hij zich verbeeldde van zijn leven en kroon niet verzekerd te kunnen zijn, dan door Davids dood. Om derhalve het één zowel als het ander te redden, verkoos hij Jonathan zijnen zoon, en enigen zijner getrouwste dienaren, om dat voornemen uit te voeren. Jonathan, die David ter oorzake van zijn deugd zeer beminde, was zeer verwonderd te zien dat zijn vader, door zulk een zonderlinge verandering, zo in eens van de grote genegenheid, welke hij aan David betuigd had, overging tot het besluit om hem te doden. Weshalve hij, verre van de uitvoerder van dit onrechtvaardig en wreed bedrijf te willen zijn, David daarvan verwittigde, hem radende aanstonds te vluchten, met toezegging dat hij naar de gelegenheid zou zoeken, om de Koning te spreken, de oorzaak van zijnen haat uit te vorsen, hem dan tevens neer te zetten, en hem voor te houden, dat er geen reden was om iemand, die zoveel aan hem en zijn rijk toegebracht had, om te brengen; ja dat, schoon deze al enigen misslag begaan hadde, de grootheid zijner diensten de Koning tot vergiffenis behoorde te doen overhellen. Voorts beloofde hij, hem kennis te zullen geven van de uitslag van dit gesprek, en in hoedanig een stemming hij zijnen vader gelaten had. David volgde daarop zijnen raad, en maakte zich uit de weg.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 13

Jonathan spreekt Saul zo krachtig over David aan, dat deze hem in gunst weer aanneemt.

Jonathan des anderen daags Saul in een goeden luim vindende, sprak hem aldus aan: "Welke grote misdaad, mijn vader, heeft David toch begaan, die u bewogen heeft om hem te willen doen sterven, hem, die u zulke uitmuntende diensten heeft gedaan, die u op de Filistijnen heeft gewroken, die hun trotsheid heeft vernederd, die de eer van onzen volksstam heeft hersteld, die de hoon heeft doen ophouden, welke ons veertig dagen lang aangedaan werd, toen wij niemand konden vinden, die de reus, welke hij zo roemruchtig verslagen heeft, durfde bevechten; hem, zeg ik, die gij de ere gedaan hebt van uw dochter ten huwelijk te geven, nadat hij, om zich dat waardig te maken, u het geëiste getal van Filistijnenhoofden gebracht had? Heb toch, zo het u belieft, de goedheid, van eens te overdenken welke een droefheid zijn dood ons zou veroorzaken, niet alleen om zijn deugd, maar ook om die verwantschap; en hoedanig het verdriet mijner zuster zou zijn, als zij zich bijkans evendra weduwe als getrouwd zou zien. Bijaldien gij u ook wilt herinneren, dat hij uw gemoed tot bedaren gebracht heeft in die ontroeringen, welke u zijn overkomen, gij zult buiten twijfel bevinden dat die diensten zo groot zijn, dat ze nooit vergeten behoren te worden; gij zult gunstiger gevoelens voor hem krijgen; en door een man van zodanige verdiensten te behouden, zult gij hem voor u zelf, en voor uw ganse huis, hetwelk zo veel aan hem verplicht is, bewaren." Deze redenen van Jonathan waren van zoveel kracht, dat zij de gramschap en vreze van Saul overwonnen; zo dat hij met ede beloofde, David geen kwaad te zullen doen. Deze edelmoedige Prins ging hem aanstonds daarvan kennis geven en bracht hem weer bij de Koning, alwaar hij zijn vorige bediening wederom waarnam.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 14

David verslaat de Filistijnen. Zijn roem vermeerdert Sauls argwaan: deze schiet met een schicht naar hem om hem te doden. David vlucht, en Michal, zijn vrouw redt zijn leven. Hij komt bij Samuël. Saul vertrekt om hem te doden, en verliest zijn verstand voor een etmaal lang. Jonathan sluit een nauwe vriendschap met David, en spreekt voor hem bij Saul, die hem zelf wil doden. Hij verwittigt er David van, die naar Gath, een stad der Filistijnen vlucht, en bij het doortrekken enigen onderstand van Achimelech de Hogepriester ontvangt. Te Gath herkond zijnde veinst hij zinneloos te wezen, en wijkt naar de stam van Juda, alwaar hij vierhonderd mannen bijeen brengt voorts trekt hij naar de Koning der Moabieten, en komt daarna weer in Juda. Saul doet Achimelech en al de priesters, waarvan Abjathar alleen het ontkomt, ombrengen. Saul tracht verscheidenmaal te vergeefs David te vangen en te doden; maar deze daarentegen gelegenheid hebbende, om Saul het leven te benemen, eerst in een spelonk, en daarna op zijn bed, midden in het leger, vergenoegt zich met hem blijken te geven dat zulks in zijn macht was geweest. Samuëls dood. Door welk toeval David met Abigaïl, Nabals weduwe, trouwt: hij komt weer bij Achis de Filistijn, Koning van Gath, die hem wikkelt in de oorlog tegen de Israëlieten.

Tenzelfden tijde begonnen de Filistijnen de oorlog wederom, en David werd met een heer hun tegen, gezonden; waarop hij hen bestreed, en een grote menigte van hen gedood hebbende, zegevierend weer bij Saul kwam. Maar hij werd door deze niet ontvangen gelijk hij hoopte, en gelijk zulk een grote dienst vereiste, omdat zijn roem bij hem verdacht zijnde, Saul in plaats van zich over zijnen voorspoed te verblijden, die gevaarlijk oordeelde, en niet dan met verdriet vernam. Eens toen hem zijn oude kwelling door de bozen geest weer overkwam, beval hij David voor hem op de harp te spelen; terwijl deze zulks deed, wierp Saul een schicht, die hij in zijn hand had, met alle macht naar hem toe, en zou hem gedood hebben, ten ware hij de scheut ontweken hadde. Daarop vluchtte hij naar huis, en ging die gansen dag niet uit. Toen het nacht geworden was, zond Saul een wacht om zijn huis te omringen, opdat hij het niet zou kunnen ontkomen, omdat hij voorhad hem door het gerecht ter dood te doen veroordelen. Michal, Davids huisvrouw, kreeg daarvan bericht, en dewijl haar liefde jegens een man van zulk een uitmuntende verdienste haar de dood minder deed achten, dan het hartzeer hem te verliezen, ging zij terstond naar hem toe, en zei: "Zo de zon u morgenochtend nog hier vindt, zal ik u nooit meer levend zien. Vlucht dan, terwijl de nacht het u toelaat, welke ik wens dat God langer wil maken dan naar gewoonte, opdat hij u te gunstiger zij; want de Koning heeft besloten u te doen sterven en dit wreed voornemen niet uit te stellen." Nadat zij aldus gesproken had, maakte zij een touw aan het venster vast, en liet hem neer. Vervolgens schikte zij zijn bed gelijk als voor een zieke, en legde de lever van een vers geslachte geit onder het dek. Des morgens vroeg zond Saul enigen om David gevangen te nemen; doch Michal zei tot hen dat hij de gansen nacht ziek was geweest, en de gordijnen van het bed opschuivende, deed de lever, die nog warm was en zich bewoog, het dek ook bewegen; waardoor zij niet twijfelden of David lag in het bed en was ziek. Weshalve zij zulks aan de Koning verhaalden, die hun beval hem te halen, in hoedanig een staat hij ook ware, naardien hij toch sterven moest. Zij keerden dan terstond weer, sloegen het dek op, en bevonden, dat de Prinses hen bedrogen had. Saul bekeef zijn dochter heftig dat zij zijnen vijand dus had laten ontkomen; doch zij verschoonde zich met te zeggen, dat David gedreigd had haar te doden, indien zij weigerde hem in die nood bij te staan: dat zij derhalve daartoe was gedwongen geweest, en niet twijfelde, naardien zij de ere had van des Konings dochter te zijn, of zijn liefde tot haar zou sterker wezen dan zijn haat tegen David. Saul, door deze redenen bewogen, verleende haar vergiffenis.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

242 David, het gevaar aldus ontkomen zijnde, ging naar de Profeet Samuël te Rama, verhaalde hem hoe Saul naar zijn leven stond, zodat het weinig gescheeld had of hij had hem met een schicht gedood: dat ofschoon hij hem nooit beledigd, maar in al zijn oorlogen door Gods bijstand met groot voordeel gediend had, hij in plaats van genegenheid, niet dan afgunst daardoor zich op de hals had gehaald. Samuël, door deze onbillijkheid van Saul ontroerd, trok uit Rama, en bracht David te Galbaäth, alwaar hij enigen tijd met hem woonde. Zodra Saul bericht daarvan bekomen had, zond hij enig krijgsvolk om hem te halen. Deze vonden Samuël in het midden van een gezelschap Profeten, en terstond met die zelfden geest vervuld wordende, begonnen zij nevens hem te profeteren. Saul zond daarop anderen met een gelijken last om David te vangen; en hun wedervoer dezelfde zaak. Toen zond hij nog eens anderen, en zij profeteerden evenzo. Hierover ontstak hij in zulk een gramschap, dat hij zelf er heen ging; en eer hij nog Samuël genaderd was, begon hij ook te profeteren: maar bij hem gekomen zijnde verloor hij zijn verstand ten enenmale, wierp zijn klederen weg en bleef een gansen nacht en dag dus naakt voor Samuël en David op de aarde liggen.

243 Thans ging David naar Jonathan om hem zijn beklag te doen: (1 Sam. 20) dat hoewel hij nooit oorzaak aan de Koning gegeven had om misnoegd op hem te zijn, deze er echter steeds op uit was om hem het leven te benemen. Jonathan bad hem zulke gedachten niet te willen hebben, noch al te licht geloof te slaan aan degenen, die hem zulks verhaalden; maar zich op zijn woord verzekerd te houden dat de Koning zijn vader niets dergelijks in de zin had, dewijl hij, indien zulks zo ware, het hem wel bekend gemaakt zou hebben, vermits hij niet gewoon was iets te doen, zonder tot hem daarvan te spreken; en dat hij zelf dan niet nagelaten zou hebben hem daarvan kennis te geven. David verzekerde hem daarentegen met ede, dat hetgene hij zei waarachtig was, en bad hem daaraan niet te willen twijfelen, maar gelovende hetgene hij zei, hem eerder behulpzaam te zijn om zijn leven te redden, dan te wachten totdat zijn dood hem met leedwezen deed zien, dat hij hem ten onrechte geloof geweigerd had. Hij voegde daarbij, dat hij zich niet behoefde te verwonderen dat de Koning, zijn vader, de nauwe vriendschap kennende, die er tussen hen was, hem niets van zijn voornemen gezegd had. Jonathan hierdoor overreed, toonde zich bedroefd daarover, en vraagde, waarin hij hem zou kunnen dienst doen. "Naardien ik mij verzekerd houd, " antwoordde David, "dat er niets is hetwelk ik van uw vriendschap niet verwachten mag, zo is dit hetgene, dat mij in de zin komt. Vermits het morgen nieuwe maan is, en dat de Koning op die dag een groot gastmaal houdt, waarbij ik gewoon ben mij te laten vinden, zal ik u, zo gij het goed vindt, buiten de stad opwachten, zonder dat iemand dan gij het weet: en als de Koning vraagt, waar ik ben, moogt gij hem, zo het u belieft, antwoorden, dat ik naar Bethlehem gegaan ben om het feest van mijn stam bij te wonen, na u alvorens verlof daartoe verzocht te hebben. Bijaldien de Koning dan antwoordt, gelijk men gewoon is te doen als men iemand bemint: Ik wens hem een goede reize, zo zal hetzelve een teken zijn dat hij mij geen kwaad hart toedraagt. Maar indien hij op een andere wijze antwoordt, zal het een blijk van het tegendeel wezen, en gij zult mij een dienst doen, door mij daarvan te verwittigen. Deze daad, in dit mijn ongeluk, zal met uw edelmoedigheid, en de vriendschap, welke gij mij zo plechtiglijk beloofd hebt, overeenkomen. Doch indien gij bevindt dat ik die niet verdiene, en zo gij gelooft dat ik de Koning misdaan hebbe, wacht dan niet totdat hij mij doe sterven, maar voorkom hem door mij het leven te benemen." Deze laatste woorden doorgriefden het hart van Jonathan: hij beloofde David alles, wat hem mogelijk was te doen, om de mening van de Koning zijnen vader te doorgronden, en hem een getrouw verhaal te doen van hetgene hij deswege zou ontdekken. Hij deed nog meer; want om hem te meer zekerheid te geven, bracht hij hem buiten, sloeg zijn ogen op naar de hemel, en bekrachtigde zijn belofte door een eed, en dat met deze woorden: "Ik neem tot getuige van het verbond, dat ik met u aanga, de eeuwigen God, die alles aanschouwt, die overal tegenwoordig is, en die mijn gedachten weet, zelfs eer mijn tong die openbaart, dat ik niet ophouden zal des Konings gemoed

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

te doorgronden, totdat ik wete wat hij ten uw opzichte in de zin heeft; en dat ik u aanstonds het goed of het kwaad, dat ik verneme, zal doen verstaan. God weet met hoe groot een genegenheid ik Hem bidde u te willen bijstaan, gelijk Hij tot hiertoe gedaan heeft, en met welk een vertrouwen ik wens dat Hij u nooit verlate, schoon zelfs mijn vader en ik zelf uw vijanden werden. Wees van uw kant deze mijn betuiging indachtig; en indien gij mij overleeft, zo betoon mij uw erkentelijkheid door zorg voor mijn kinderen te dragen." Na deze eed zei Jonathan tot David dat hij hem wachten zou in het veld, waar men gewoon was zich in het schieten te oefenen, en dat hij niet laten zou ook aldaar met een wapenjongen te komen, zodra hij zou ontdekt hebben, hoedanig de Koning zijn vader gezind was; dat hij daar gekomen zijnde, drie pijlen naar het doel zou schieten, en indien des Konings neiging hem gunstig was, dat hij dan zijn wapenjongen bevelen zou die pijlen op te rapen en hem toeroepen, dat ze voor hem lagen; doch zo ze hem tegen was, dat hij dan het tegendeel tot de knaap zeggen zou. Maar dat, hoedanig de zaken ook waren, hij met alle macht zou arbeiden om te beletten dat hem enig kwaad overkwam. En dat hij hem alleen bad, der vriendschap, die hij hem betuigde toe te dragen, in zijnen voorspoed indachtig te zijn, en zijn toegenegenheid aan zijn kinderen te betonen. Vermits David niet twijfelde aan de waarheid van Jonathans beloften, bleef hij niet in gebreke op de bescheiden plaats te komen. De volgenden dag, zijnde die der nieuwe maan, kwam de Koning, nadat hij zich volgens het gebruik gereinigd had, aan tafel om het avondmaal te houden. Jonathan zette zich daarop aan zijn rechter- en Abner, de Veldoverste, aan zijn linkerhand. Saul ziende dat Davids plaats ledig bleef, meende dat hij zich niet gereinigd had, doch zei niets; maar des anderen daags hem weer niet ziende, vraagde hij Jonathan, waarom David in die twee dagen op een zo plechtig gastmaal niet verschenen was. Jonathan antwoordde, dat hij naar Bethlehem gegaan was om een feest van zijnen stam bij te wonen, na alvorens van hem verlof daartoe verzocht te hebben. "En hij bad mij ook, (dus vervolgde hij) mede daar te willen komen; weshalve ik, zo gij het toestaat, derwaarts meen te gaan; want gij weet, hoe zeer ik hem bemin." Alstoen bemerkte Jonathan hoe groot zijns vaders haat tegen David was: want Saul, niet langer die kunnende ontveinzen, stoof van gramschap tegen hem op, verweet hem dat hij zijn vijand geworden was om Davids vriend te zijn en vraagde hem of hij zich niet schaamde dus zijn eigen vader te verlaten, om samen te spannen met iemand, die hem de hatelijkste van alle mensen behoorde te wezen; dewijl men wel begrijpen kon dat zo lang David in het leven was, geen van beiden veilig zou kunnen regeren. Na aldus gesproken te hebben, beval hij Jonathan David tot hem te brengen, opdat hij hem zijn verdiende straffe deed lijden. Deze edelmoedige Prins hierop vragende, welke misdaad David dan begaan had, die des doods waardig was, zo bleef Sauls woede niet langer binnen de palen van een enkel verwijt, maar hij kwam tot scheldwoorden, en van scheldwoorden tot daden; want hij greep een schicht om zijnen zoon te doden, en hij zou die schrikkelijken moord ook begaan hebben, indien het niet belet was geworden door degenen, die er bij waren. Jonathan kon toen niet langer twijfelen aan hetgene David hem van Sauls dodelijken haat gezegd had, dewijl hij zag dat zijn vriendschap voor deze hemzelven het leven bijkans gekost had. Hij ging dan van de maaltijd zonder eten weg, en bracht de gansen nacht in droefheid door, dewijl hij nu door zijn eigen gevaar geleerd had, hoe groot dat van zijnen vriend was. Des morgens vroeg ging hij, onder de schijn van zich in het schieten te oefenen, naar de plaats, alwaar David hem verwachtte; hij deed gelijk afgesproken was, en zond zijnen wapenjongen terug, om alzo met David alleen te kunnen spreken. David wierp zich neer voor zijn voeten, en zei dat hij zijn leven aan hem verschuldigd was; doch Jonathan beurde hem op en kuste hem. Dus bleven zij een langen tijd in elkanders armen, hun ongeluk bewenende, dewijl deze scheiding hun zwaarder zou vallen dan de dood, en zij elkaar niet verlaten konden; maar eindelijk moest het geschieden, hoe moeilijk het hun ook viel; het geschiedde niet zonder elkaar de betuigingen van hun onverbrekelijke vriendschap, met ede bevestigd, te vernieuwen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

244 David, om de vervolging van Saul te ontvlieden, ging naar de stad Nob naar de Hogepriester Achimelech, (1 Sam. 21) die verwonderd van hem dus alleen te zien, naar de oorzaak daarvan vraagde. David antwoordde hem dat hij een bevel des Konings, waartoe hij niemand van node had, ging uitvoeren; dat hij zijn volk bescheiden had om op zekere plaats bij hem te komen; en dat hij hem verzocht hetgene hij tot dit reisje nodig had te willen geven, nevens enig geweer. Achimelech verzorgde hem; maar ten opzichte van geweer, zei hij niets anders te hebben dan het zwaard van Goliath, hetwelk hij zelf Gode toegewijd had; echter bood hij het hem aan, en David nam het met zich; maar een Syriër, Doëg geheten, die het opzicht over Sauls muilezels had, was daar bij geval tegenwoordig. David ging van daar naar Gath, een stad der Filistijnen, alwaar de Koning Achis zijn hof hield: aldaar werd hij herkend, en men zei terstond tot die Vorst, dat David de Hebreër, die zoveel Filistijnen gedood had, in die stad was. David, zulks vernemende, en zich in geen minder gevaar ziende dan hetgene hij had willen ontvluchten, besloot te veinzen, en zich zinneloos aan te stellen; hetwelk hem zo wel gelukte, dat Achis toornig werd op zijn volk, omdat ze hem een gek gebracht hadden, en beval dat zij hem wegjagen zouden.

245 David, aldus vrij geraakt, (1 Sam. 22) ging naar de stam Juda, alwaar hij zich in een hol, dicht bij de stad Adullam, verborg, en zulks zijnen broederen liet weten. Zij kwamen hem met al hun magen bezoeken, en vele anderen vervoegden zich ook bij hem, hetzij ter oorzake van de slechten toestand hunner middelen, of om de vreze, die zij voor Saul hadden. Hun getal groeide eindelijk tot vierhonderd aan, zodat David toen niets meer vreesde. Thans ging hij naar de Koning der Moabieten, en verzocht hem te willen toestaan dat hij en degenen, die hem verzelden, in zijn land mochten blijven, tot de tijd toe dat zijn zaken een keer namen. Deze Vorst bewilligde in dat verzoek, en bejegende hem en zijn ganse gezelschap zeer wel, gedurende de tijd, dat hij in zijn staten bleef, hetwelk was totdat de Profeet Samuël hem beval de woestijn te verlaten, en weer naar zijnen stam te keren; waarop hij vertrok, en zich in de stad Sarim ophield. Saul, dit vernemende, en horende dat hij een groot getal gewapende mannen bij zich had, werd er over ontsteld, omdat hij wist dat zijn dapperheid en beleid hem bekwaam maakte om alles te bestaan. In zijn bekommering, deed hij in het paleis der koninklijke stad Geba, die op een heuvel genaamd Arnon gelegen is, al zijn vrienden, al de oversten van zijn heer, en van zijn gansen stam bijeenkomen, en van zijn lijfwacht en de ambtenaren zijns huizes verzeld, sprak hij hen van zijnen troon in dezer voege aan: "Nademaal Ik met geloven kan dat de weldaden, waardoor ik ulieden verrijkt, en de ere tot welke ik u verhoogd heb, door u vergeten zijn, zo wenste ik wel te weten of gij hope hebt van nog grotere van David te ontvangen; want mij is niet onbekend hoedanig een genegenheid gij hem allen toedraagt, en dat mijn eigen zoon ulieden haar ingeboezemd heeft. Ik weet dat Jonathan en David buiten mijn toestemming een zeer nauw verbond met elkaar aangegaan, ja dat zij het met ede bekrachtigd hebben, en dat Jonathan met al zijn vermogen David tegen mij bijstaat. Gijlieden ondertussen laat er u niet aan gelegen zijn, maar wacht gerustelijk af welke uitslag dit hebben zal." Op deze rede des Konings volgde een stilzwijgen, hetwelk Doëg eindelijk brak, en aldus aanhief: "Ik heb David te Nob zien komen bij de Hogepriester Achimelech, die hem voorzeide wat hem wedervaren zou, hem het zwaard van Goliath gaf, en hem verzorgde van hetgene hij voor zijn reize nodig had." Saul ontbood terstond Achimelech en al zijn magen, en sprak hem aldus aan: "Welke reden hebt gij om op mij ontevreden te zijn, dat gij David, daar hij mijn vijand is, en tegen mijn dienst samenspant, zo wel onthaald, en hem geweer gegeven, ja hem voorzegd hebt, wat hem beschoren is? Kan het u wel onbekend wezen, dat hij vluchtende is ter oorzake van de dodelijken haat, die hij mij en het koninklijk huis toedraagt?" Achimelech ontkende niet dat hij de bijstand, waarvan men hem beschuldigde, aan David verleend had, maar om te tonen dat het niet zo zeer ten zijnen voordele, als uit betrekking op de Koning was, antwoordde hij aldus: "Ik heb hem, Heer Koning, niet ontvangen als uw vijand, maar als uw getrouwen dienaar, als een

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

der voornaamste bevelhebbers van uw heer, en als een, die de ere had van uw schoonzoon te zijn. Want hoe kon ik mij verbeelden dat iemand, die wegens zo vele gunsten aan u verplichting heeft, uw vijand, en niet veeleer ten hoogste tot uw dienst genegen zou wezen? Belangende nu dat hij met mij de goddelijken wil geraadpleegd, en daarop een antwoord van mij ontvangen heeft, daarin heb ik niets anders gedaan dan ik gewoon was. En nopende hetgene ik hem gegeven heb tot voortzetting van zijn reize, dewijl hij zei om een zeer gewichtige zaak van u uitgezonden te zijn, ik dacht dat ik door hem zulks te weigeren, u beledigd zou hebben. Derhalve hebt gij niet te denken, dat welk een kwaad voornemen David ook zou mogen gehad hebben, ik hem toch tot uw nadeel zou hebben willen begunstigen " Sauls argwaan ging zo ver dat hij geen geloof sloeg aan deze oprechte verontschuldigingen; maar hij beval zijn lijfwacht dat ze Achimelech met al zijn nabestaanden doden zouden.

Vermits deze weigerden dit schelmstuk te begaan, omdat Gods wet niet toeliet zodanig een gehoorzaamheid te bewijzen, gaf Saul de last daartoe aan de goddelozen Doëg, die met behulp van dergelijke schelmen als hij zelf was, Achimelech en allen, die van zijn maagschap waren, welker getal driehonderd vijfentachtig was, vermoordde. De bittere woede van Saul was hiermee nog niet gestild; want hij zond deze booswichten naar Nob, een woonstede der priesteren en andere bedienaren van Gods wet, alwaar zij alles, wat ze vonden, zonder zelfs vrouwen of kinderen te verschonen, ombrachten, en de stad in brand staken, zodat Abjathar, één van Achimelechs zonen, de enige was, die dit wrede en afgrijselijke bloedbad ontkwam; waardoor tevens vervuld werd hetgene God de Hogepriester Eli voorzegd had, dat zijn nakomelingen, ter oorzake zijner twee zonen, zouden verdelgd worden. Dit verfoeielijk bedrijf van Saul, die door de gruwelijkste van alle snoodheden zich niet ontzag het bloed van het ganse priesterlijk geslacht, zonder verschoning van oud of jong te plengen, en een stad, die God zelf tot verblijf zijner priesteren en profeten verkoren had, in de as te leggen, gaf klare blijken, hoe verre de verdorvenheid van het gemoed der mensen kan gaan. Zo lang hun lage staat hen belet het kwade te doen, waartoe hun neiging hen aanspoort, schijnen zij zachtzinnig en bescheiden te zijn, betuigen liefde tot de gerechtigheid te hebben, ja zelfs godvruchtig te wezen, en schijnen te geloven dat God, die overal tegenwoordig is, onze daden aanschouwt, en al onze gedachten doorgrondt. Maar wanneer zij tot gezag en macht verhoogd zijn, tonen ze dat zulke gevoelens hun niet ter harte gaan; en gelijk de toneelspelers, die, zich van kleding veranderd hebbende, weer op het toneel komen om een ander personage voor te stellen, verschijnen zij in hun rechten aard, worden stout en verwaand, en verachten God en de mensen. En hoewel de grootheid van hun staat, die zelfs hun geringste bedrijven aan de blik van geheel de wereld bloot legt, hen buiten opspraak in hun verrichtingen behoorde te doen zijn, echter willen zij, even alsof God de ogen voor alles sloot, of voor hen vreesde, en alsof Hij goedkeurde, wat de mensen billijk achten, alles, wat hun vreze of haat en onvoorzichtigheid hun inblaast, uitvoeren, zonder er zich om te bekreunen, wat hun zou mogen wedervaren. Invoege dat wanneer zij grote diensten met aanzienlijke verering beloond hebben, zij zich niet vergenoegen met degenen, die deze met recht hebben verdiend, op valse berichten en lasteringen daarvan te beroven; maar zij benemen hun zelfs het leven, en maken alzo geen wettig gebruik van hun macht, door de schuldigen te straffen, maar begaan daden van ongerechtigheid en wreedheid, door de onschuldigen, die hun minderen zijnde, zich tegen hun geweld niet beschermen kunnen, te verdrukken. Hiervan strekt Saul, de zoon van Kis, gelijk wij zien’ tot een duidelijk voorbeeld. Want kan er wel iets wonderlijker zijn, dan dat hij, die na de regering van de voornaamsten des volks, en die der Richteren, de eerste was, welke over Gods volk tot Koning aangesteld werd, op een bloot vermoeden tegen Achimelech opgevat, meer dan driehonderd priesters en profeten deed ombrengen, hun stad verbranden, en hen onder haar puinhopen begraven, zodat het aan hem niet schortte, dat er geen enkele bedienaar van Gods wil meer overbleef, en dat Gods Huis niet ganselijk verlaten werd; dewijl de woede hem vervoerde om niet alleen personen, voor de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

heiligen dienst bestemd, uit te roeien, maar ook de plaats, welke hun tot verblijf gegeven was, tot de grond toe te verdelgen. Abjathar, alleen deze ijselijken moord ontkomen zijnde, ging naar David toe, en verhaalde hem, hoe de zaak geschied was. Deze verwonderde zich daar niet over, omdat Doëg er bij geweest zijnde, toen hij met Achimelech sprak, hij wel gedacht had dat deze die gelegenheid niet zou laten voorbijgaan om de Hogepriester te belasteren; maar toch smartte het hem ten hoogste dat hij er aanleiding toe gegeven had, en hij verzocht Abjathar bij hem te blijven, vermits hij nergens veiliger kon wezen.

246 Hij vernam terzelfder tijd dat de Filistijnen in de landstreek van Kehila gevallen waren, (1 Sam. 23) en daar een grote verwoesting aanrichtten; dies besloot hij hen aan te tasten, maar ging eerst met Samuël te rade om te weten of het Gode aangenaam zou zijn; en de Profeet verzekerde hem dat God hem de overwinning geven zou. Aanstonds viel hij op de vijanden aan, doodde velen van hen, maakte een groten buit, en toog binnen Kehila, om de inwoners te beschutten, totdat zij al hun koorn in de stad zouden gebracht hebben. Vermits een grote daad niet verborgen kan blijven, verspreidde het gerucht van deze zich aan alle kanten, en kwam de Koning Saul ook ter oren, die zich verheugde toen hij hoorde, dat David zich in een plaats opgesloten had, menende dat het een teken was, dat God hem in zijn handen wilde leveren. Dies beval hij zijn krijgsvolk die stad te belegeren, en het beleg niet op te breken voor dat men haar ingenomen, en David gevangen en gedood had. Maar God openbaarde aan David dat het met hem gedaan zou zijn, indien hij zich niet spoedig vandaar begaf, doordien de inwoners van Kehila, om hun vrede te kopen, hem in handen des Konings zouden leveren. Daarop toog hij met zijn vierhonderd mannen naar de woestijn op een heuvel, genaamd Hachila; en Saul miste zijnen aanslag. Thans trok David naar de landstreek van Zif, in een plaats geheten Ken. Jonathan aldaar bij hem gekomen zijnde, om hem te omhelzen en met hem te spreken, vermaande hem, onaangezien zijn tegenwoordige wederwaardigheden, goedsmoeds te zijn; verzekerde hem dat hij over al het volk regeren zou; en zei hem dat hij zich niet verwonderen moest, dat, om tot die top van ere te geraken, hij vele moeilijkheden zou moeten doorstaan. Zij vernieuwden daarna met ede de betuigingen hunner vriendschap, en God tot getuige nemende, vervloekten zij degene, die daarin te kort zou komen; Jonathan aan David deze troost in zijn ongeluk gegeven hebbende, keerde daarop weer naar huis. De inwoners van Zif, om Saul een dienst te doen, lieten niet na hem kennis te geven dat David zich niet verre van hun stad ophield, en beloofden de Koning alles te zullen doen, wat zij konden, om hem in zijn handen te leveren, hetwelk gemakkelijk kon uitgevoerd worden, indien hij enige doorgangen deed bezetten, en zelf met zijn benden kwam aanrukken. Saul prees hun getrouwheid, betuigde dat hij er hun grotelijks dank voor wist; en belooide hun dat hij deze dienst erkennen zou. Thans zond hij hun krijgsvolk om David in de verborgenste plaatsen der woestijn te zoeken, en verzekerde hun dat hij zelf in persoon haastig volgen zou. De Zifieten dienden zijnen troepen voor wegwijzers, en lieten niets achterwege om Saul te behagen; en deze schelmse mensen, die zich maar stil behoefden gehouden te hebben, om een onschuldigen en zeer vromen man te redden, deden door eigenbelang en vleierij alles, wat zij konden, om hem aan zijnen vijand over te leveren en te doen sterven. Maar God gedoogde niet dat hun kwaad voornemen gelukte; want David daarvan verwittigd, dat de Koning naderde, verliet de engten, waarin hij geweken was, en ging naar de grote rots, die in de woestijn van Maon is. Saul, hem vervolgende, kwam aan de andere zijde van de rots, deed die van alle kanten omringen, en zou ze geheel ingesloten hebben, indien hij geen tijding ontvangen had dat de Filistijnen in zijn land gevallen waren. Dies oordeelde hij het nodiger die algemene en vreselijke vijanden te verdrijven, dan zijn rijk ten roof te laten, om een bijzonderen vijand; die hij niet zoveel behoefde te vrezen, na te jagen. Door dit middel ontkwam David een bijna onvermijdelijk gevaar, en week naar de engte van Engédi.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

247 Saul kreeg er bericht van, en had de Filistijnen niet zodra verdreven, (1 Sam. 24) of hij nam drieduizend uitgelezene mannen uit al zijn bendens en trok naar die plaats toe: daar gekomen zijnde, begaf hij zich, door nood gedwongen, in een heel wijd en diep hol, alwaar David zich met al de zijnen verborgen had. Een van zijn volk kende de Koning, en zei tot David dat God hem nu de schoonste gelegenheid van de wereld aanbood, om zich op zijnen vijand te wreken, en zich voor altoos van diens onrechtvaardige vervolgingen te ontslaan, door hem het leven te benemen. David, in plaats van die raad te volgen, oordeelde door een godvruchtige overtuiging, dat hij zonder God te vertoornen, degene, die Hij tot Koning aangesteld had, en welke in die hoedanigheid zijn heer en meester was, geenszins mocht doden; omdat; hoe boos onze vijanden ook zijn, en wat zij ook mogen doen om ons te vernielen, men nooit kwaad met kwaad vergelden moet. Hij vergenoegde zich daarom met een slip uit Sauls mantel te snijden, en toen deze uit het hol ging, volgde hij hem, en riep hem toe. Saul kende zijn stem, en keerde zich om. David alstoen, volgens gewoonte voor hem neervallende, zei tot hem: "Is het billijk, o Koning, dat gij geloof slaat aan het zeggen der lasteraars, die u bedriegen, en dat gij degenen mistrouwt, die u het meest toegedaan, en uw getrouwste vrienden zijn? Behoort gij niet veel eer over hen te oordelen volgens hun daden? Woorden kunnen bedriegen; maar de daden tonen, wat men in het binnenste van zijn hart heeft. Aan de daden kunt gij de boosaardigheid diegenen kennen, die mij onophoudelijk bij u beschuldigen van zulke kwade voornemens, waaraan ik nooit gedacht heb, en welke ik niet zou kunnen uitvoeren, al ware het dat ik die hadde. Ondertussen hebben ze u aangespoord om alle middelen tot mijn verderf in het werk te stellen. Maar naardien gij ziet, o Koning, hoe kwalijk gegrond het geloof is, alsof ik iets tegen uw persoon zou ondernomen hebben, zo bid ik u te overwegen of gij, zonder Gods gramschap op u te halen, kunt voortgaan om de dood te zoeken van iemand, die heden u het leven hebbende kunnen benemen, die gelegenheid om zich te wreken, en zijn veiligheid te bewerken, niet zou verwaarloosd hebben, indien hij uw vijand geweest ware. Want immers zou het mij al zo gemakkelijk gevallen zijn u te doden, als deze slip, welke gij in mijn handen ziet, uit uw mantel te snijden. Maar hoe recht matig mijn misnoegen ook zou mogen wezen, ik heb het beteugeld; terwijl gij u door uw onrechtvaardigen haat laat vervoeren.Doch God zal ons beider rechter zijn, en de schuldige veroordelen." Saul, verbaasd over het gevaar, dat hij gelopen had, en zich niet genoeg over Davids deugd en edelmoedigheid kunnende verwonderen, slaakte een diepen zucht, en deze zucht perste David de tranen uit de ogen. Saul, door zulk een ongemene edelmoedigheid ontroerd, zei: "Mij voegt het, te wenen, en niet u, vermits ik, na zovele diensten van u ontvangen te hebben, u evenwel zo wredelijk heb vervolgd. Gij hebt heden getoond dat gij een waardig, navolger van de deugden onzer vaderen zijt, die in plaats van hun vijanden, wanneer zij ze in hun macht hadden, het leven te benemen, het zich een roem rekenden, hen te verschonen. Ik twijfel derhalve niet of God zal u de kroon op het hoofd zetten, om u over zijn volk te doen regeren, en ik verzoek u mij met ede te willen beloven, dat gij, in plaats van alsdan mijn geslacht te verdelgen, zorg wilt dragen om het te behouden, zonder te denken aan het kwaad, dat ik u gedaan heb." David beloofde het met ede; en daarop scheidden zij, kerende Saul weer naar zijn rijk, terwijl David naar de engte der Masticiërs ging.

248 Omtrent die tijd kwam de profeet Samuël te sterven; (1 Sam. 25) en dewijl al het volk hem, wegens zijn uitmuntende deugd in zeer grote ere gehouden had, waren de betoningen van toegenegenheid aan zijn gedachtenis niet minder. Want nadat zij hem te Rama, zijn geboorteplaats, met grote pracht begraven hadden, beweenden zij hem een langen tijd; het was niet alleen een algemene rouw, maar elk betreurde hem in het bijzonder, even alsof hij zijn bloedvriend was geweest; omdat behalve zijn liefde tot de gerechtigheid, zijn vroomheid zo ongemeen was geweest, dat hij zich ten hoogste bemind gemaakt had bij God. Hij had na de dood van Eli, de Hogepriester, het volk twaalf jaren alleen geregeerd, en nog achttien jaren onder Sauls regering geleerd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

249 Zeker man uit het land der Zifieten, Nabal geheten, woonde te die tijde in de stad Maon, en was zo rijk, voornamelijk in vee, dat hij drieduizend schapen, en duizend geiten had. David verbood zijn volk iets van hetgene deze toebehoorde aan te tasten, hoe zeer zij het ook mochten van node hebben, of onder hoedanig een voorwendsel het ook mocht wezen; omdat hij wist dat men eens anders goed niet mocht nemen, ten ware men Gods geboden overtreden wilde; en dat men dus doende een vromen man, die waardig was dat men hem ontzag, een belangrijken dienst zou doen. Maar Nabal was een onbeschoft mens, van een norsen en zeer kwaden aard. Zijn huisvrouw daarentegen, Abigaïl genaamd, was zeer beleefd, welgemanierd, deugdzaam, en ongemeen schoon. Op een tijd, dat Nabal zijn schapen liet scheren, zond David tien mannen van zijn volk om hem van zijnentwege te begroeten, hem allerlei voorspoed gedurende vele jaren te wensen, en hem te verzoeken dat hij hem iets tot onderhoud voor zijn bende wilde verlenen, naardien hij zelf van zijn veehoeders vernemen kon, dat gedurende de langen tijd, dat hij in die woestijn geweest was, hij noch hem, noch de zijnen ooit in het minst beledigd, maar hem daarentegen behoed had; en dat, zo hij hem enige weldaad bewees, hij het aan geen ondankbare zou gedaan hebben. Maar Nabal, in plaats van hun een bescheiden antwoord te geven, vraagde, wie die David was? Zij zeiden hem dat hij een zoon was van Isaï. "Hoe, " riep hij, "een vluchteling, die zich verbergt uit vreze van in zijns meesters handen te vallen, speelt die dus stoutelijk de baas!" Deze bitse woorden, David aangediend zijnde, maakten hem zo vertoornd, dat hij zwoer dat, eer de nacht voorbij zou zijn, hij Nabal met zijn ganse huisgezin verdelgen, zijn huis vernielen, en al zijn goederen verwoesten zou, doordien hij zich niet alleen ondankbaar voor de genotene weldaad toonde, maar de stoutheid had gehad van hem zo een schimpig verwijt te doen. Hij liet van de zeshonderd mannen, welke hij toen bij zich had, tweehonderd tot bewaring van de pakkage achter, en trok met de overigen heen om zijn voornemen uit te voeren. Een van Nabals herders ondertussen, die bij dit gesprek zijns meesters tegenwoordig was geweest, verwittigde zijn meesteresse daarvan, stelde haar het gevolg voor ogen, en verklaarde, dat David noch de zijnen hun kudde in het allerminst ooit beledigd hadden. Aanstonds deed Abigaïl een goeden voorraad op ezelen laden, en zonder iets tot haar man, die zich bij zijns gelijken vrolijk maakte, te zeggen, ging zij David te gemoet. Zij kwam hem tegen in een dal, en zodra zij hem zag, steeg zij af, viel ter aarde voor hem neer, en bad hem geen acht te willen slaan op hetgene haar man gezegd had, doordien zijn naam van Nabal, hetwelk in het Hebreeuws een dwaas betekent, niet dan al te wel op hem paste. Voorts zei zij, dat zij er niet bij tegenwoordig was geweest, toen zijn volk bij hem gekomen was, en vervolgde aldus: "Ik bid u dat gij het ons vergeeft, en dat gij bedenkt, hoeveel reden gij hebt om God te danken dat gij uw handen niet met bloed bezoedeld hebt; want die rein bewarende, zult gij Hem verplichten om uw vijanden te straffen, en op hun hoofd het onheil neer te storten, hetwelk gereed was om op dat van Nabal te vallen. Ik beken dat uw toorn tegen hem rechtvaardig is; maar matig deze, zo het u belieft, om mijnentwil, die aan zijn misdrijf geen deel heb; want goedheid en zachtzinnigheid zijn deugden, een man passende, die God tot de rijksregering bestemd heeft; en heb de goedheid om deze kleine geschenken, welke ik u aanbied, voor lief te nemen." David nam de geschenken aan, en antwoordde haar: "'t Is God, die u hier geleid heeft; gij zou anders de dag van morgen niet gezien hebben; want ik had gezworen deze nacht Nabal en zijn ganse huisgezin te zullen verdelgen, om hem voor zijn ondankbaarheid, en de hoon, mij aangedaan, te straffen. Evenwel vergeef ik het hem om uwentwil, naardien God u ingegeven heeft dat gij door uw gebeden mijn toorn gestuit hebt: doch hij zal daarom de straffe, die hij verdient, niet ontvlieden, maar door enig ander middel omkomen." Abigaïl keerde zeer getroost door zulk een gunstig antwoord weer terug, en vond haar man zo dronken, dat zij hem toen niets zeggen kon; maar 's anderen daags verhaalde zij hem alles, wat er voorgevallen was. De grootheid van het gevaar, dat hij gelopen had, verschrikte en ontstelde hem in dier voege, dat hij beroerd werd over zijn ganse lijf, en tien dagen daarna stierf. David zulks vernemende, zei dat hij zijn verdiende loon ontvangen had, en dankte God dat Hij hem niet had toegelaten, zijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

handen met bloed te bezoedelen; lerende door dat exempel dat de ogen des Heren over al de bedrijven der mensen gaan, en dat Hij de bozen straft, en de goeden beloont. De deugd en wijsheid van Abigaïl, gevoegd bij haar grote schoonheid, hadden David zulk een achting en genegenheid voor haar ingeboezemd, dat hij, ziende dat zij weduwe was, haar liet weten dat hij gezind was haar ter vrouwe te nemen. Zij antwoordde, dat ze niet waardig was zijn voeten te kussen, echter trok zij met een aanzienlijk gevolg naar hem toe, en trouwde met hem. Hij had reeds een andere vrouw, genaamd Ahinoam, van de stad Abizar; en belangende Michal, Saul had haar aan Palti, zoon van Laïs, uit de stad Jesraël, ten huwelijk gegeven.

250 Niet lang daarna werd Saul door enige Zifieten verwittigd dat David weer in hun land was. (1 Sam. 25) Hierop toog de Koning aanstonds te velde met drieduizend krijgsknechten, en legerde zich diezelfde dag te Sicelle. David van deze tocht bericht gekregen hebbende, zond enige kondschappers uit, die hem recht bescheid brachten. Daarop begaf hij zich des nachts op weg, vergezeld alleen van Abisaï, de zoon van zijn zuster Zeruja, en Achimelech de Chetteër, en kwam in Sauls leger, alwaar hij al het krijgsvolk, ja zelfs Abner, hun veldoverste, slapende vond. Hij ging dan in de tent des Konings, die ook sliep, en nam zijn schicht van zijn hoofdpeluw weg. Abisaï wilde Saul doden, maar David weerhield zijnen arm, en belette zulks, zeggende dat hoe ondeugend Saul ook ware, men echter zonder misdaad een Koning, van God aangesteld, het leven niet benemen kon, en dat het Gode zelf toekwam hem te straffen, wanneer Hij het oordeelde tijd te zijn. Aldus vergenoegde hij zich met zijn schicht, en een kruik, die bij hem stond, weg te dragen, opdat Saul niet zou behoeven te twijfelen of het in Davids macht gestaan had, hem het leven te benemen: en zich op de duisterheid van de nacht verlatende, en op zijn kloekmoedigheid, ging hij uit het leger gelijk hij er ingekomen was, zonder dat iemand het gewaar werd. Nadat hij de beek overgegaan was, klom hij op de berg, vanwaar Sauls ganse leger hem kon horen, en riep Abner met zulk een luide stem toe, dat deze en al de soldaten daardoor ontwaakten. Abner vraagde, wie het was, die hem riep. "Het is, " antwoordde David, "de zoon van Isaï, die gij najaagt. Maar hoe komt het dat gij, die zo dapper, en in het grootste aanzien bij de Koning zijt, zo weinig zorg draagt om hem te bewaren, dat gij slaapt, in plaats van voor de behoudens van zijn persooon te waken? En kunt gij loochenen, dat gij aan een halsmisdaad schuldig zijt, dewijl ge zo achteloos zijt geweest, dat gij niet gewaar werd dat enigen van de mijn in uw leger, ja tot in des Konings tent toekomen zijn? Zie hier zijn schicht en zijn kruik, en oordeel daaruit of gij goede wacht gehouden hebt." Saul kende Davids stem, en ziende dat het door de achteloosheid der zijnen gemakkelijk voor deze zou geweest zijn hem te doden, bekende hij dat hij zijn leven aan hem verschuldigd was, en zei tot hem, dat hij hem toestond weer inl alle veiligheid naar zijn huis te keren, dewijl hij niet langer aan zijn genegenheid en getrouwheid twijfelen kon, vermits hij hem verscheidene malen het leven behouden had, toen hij het hem had kunnen benemen, om zich daarover te wreken dat Saul, in plaats van zijn diensten te erkennen, hem uitgebannen, van het gezelschap en de troost zijner nabestaanden beroofd, en door vervolging in de uitersten nood gebracht had. David liet terstond weten dat men des Konings schicht en kruik mocht wederhalen, en betuigde dat God, die wist dat hij hem had kunnen doden, indien hij gewild had, rechter van hun daden zou wezen.

251 In dezer voege behield David ten tweeden male Sauls leven: en dewijl hij niet langer in dat land wilde blijven, uit vreze dat hij eindelijk in Sauls handen zou vallen, (1 Sam. 27) besloot hij, met toestemming van allen, die bij hem waren, naar het land der Filistijnen te gaan. Achis, Koning van Gath, ééne der vijf steden van dat volk, ontving hem gunstiglijk met de zijnen. Saul dacht niet meer, iets tegen David te ondernemen, ziende hoe kwalijk alles hem gelukt was, en hoe groot een gevaar hij zelf gelopen had. David, niet willende zich in een stad opsluiten, uit vreze van de inwoners tot last te zijn, verzocht de Koning Achis, dat hij hem een plaats op het land wilde geven; deze gaf hem daarop een vlek, genoemd Ziklag, hetwelk hij zo beminde, dat

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hij naderhand Koning geworden zijnde, het kocht, om het in eigendom te hebben. Hij woonde daar vier maanden en twintig dagen, en stroopte gedurende die tijd heimelijk in de landen der Gezurieten, Girzië, en Amalekieten, die naburige volken der Filistijnen waren, en ontvoerde hun vele paarden, kamelen, en vee. Maar hij nam niemand gevangen, opdat de Koning niet bemerken zou, van wie hij die buit, van welke hij hem een gedeelte toezond, gehaald had. En wanneer Achis vraagde, van waar hij die roof kreeg, antwoordde David dat het was uit de vlakte van Judéa, naar de kant van het Zuiden: hetwelk deze Vorst te eer geloofde, omdat hij wenste dat zulks waar was, doordien David, die van zijn eigen land als vijanden behandelende, zich daardoor buiten staat stelde om ooit weer daar te durven komen, en hij alzo hoopte dat hij hem altoos bij zich zou kunnen houden, en tot zijn voordeel zich van hem bedienen.

252 Omtrent die zelfden tijd besloten de Filistijnen de Israëlieten de oorlog aan te doen: (1 Sam. 29) en de Koning Achis bestemde de stad Rengam tot een verzamelplaats van al zijn krijgsbenden, David doende aanzeggen, dat hij zich met zijn zeshonderd mannen ook aldaar zou laten vinden. David antwoordde dat hij hem met blijdschap zou gehoorzamen, om hem zijn dankbaarheid voor de genotene weldaden te betonen: de Koning beloolfde hem dat, indien hij overwinnaar bleef, hij zijn diensten door grote eerambten zou vergelden, en hem hoofdman zijner lijfwacht maken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 15

Saul zich in de oorlog tegen de Filistijnen van God verlaten ziende, vraagt door een toveresse de schim van Samuël om raad, welke hem voorzegt dat hij de slag verliezen, en met zUIle zonen gedood zou worden. Achis, een van de Koningen der Filistijnen, neemt David met zich ten strijde, maar de andere Vorsten willen dat hij weer naar Zikag gezonden worde. Daarkomende, bevindt hij dat de Amalekieten die plaats geplunderd en verbrand habden. Hij vervolgt en verslaat hen. Saul verliest de slag: Jonathan en twee andere van Sauls zonen worden daar gedood, en hij zelf zwaar gekwetst. Hij doet zich door een Amalekiet doden. Treffelijke daad van Jabes in Gilead, om de lijken dier Prinsen te bekomen.

Saul, vernomen hebbende dat de Filistijnen tot aan Sunem genaderd waren, trok hun tegen met zijn heer, en legerde zich tegenover het hun, dicht bij de berg Gilboa; maar toen hij zag, dat zij onvergelijkelijk veel sterker waren dan hij, gevoelde hij dat zijn hart bezweek; en hij verzocht de Profeten dat zij God om raad zouden vragen, om te weten hoedanig de uitslag des oorlogs zou zijn. Maar God antwoordde niet; en dit stilzwijgen verdubbelde zijn vreze; want hij geloofde dat hij van Hem verlaten was; zijn moed ontzonk hem en hij besloot in die ontroerdheid zijn toevlucht tot toverij te nemen. Maar hij had al de zwarte kunstenaars, tovenaars, en zulken, die zich met waarzeggerij ophielden, uit zijn rijk verjaagd; en dewijl hij derhalve niet wist, waar zodanig een te vinden, beval hij te vernemen of er niet één overgebleven was van degenen, die door hun bezweringen de zielen der doden deden opkomen, om hem te vragen en toekomende zaken van hem te verstaan. Een van de zijnen zei hem, dat er in de stad Endor een vrouw woonde, die zijn begeerte zou kunnen voldoen. Aanstonds, zonder tot iemand iets te zeggen, ging hij verkleed en alleen van twee personen verzeld, naar die vrouw toe, verzocht haar hem te voorzeggen, wat hem wedervaren zou, en tot die einde de ziel eens verstorvenen, die hij haar zou noemen, te doen opkomen. Zij antwoordde hem dat zij zulks niet mocht doen, omdat de Koning een streng verbod tegen zodanige waarzeggerijen had laten uitgaan; dat zij hem derhalve bad, dewijl zij hem nooit ergens in misdaan had, dat hij haar geen strik wilde spannen, om haar in een misslag te doen vallen, die haar het leven zou kosten. Saul beloofde haar met ede, dat geen mens er van weten, noch zij deswege enig gevaar lopen zou. Hierdoor vatte zij moed; en hij beval haar de geest van Samuël te doen opkomen. Zij, niet wetende wie Samuël was, maakte geen zwarigheid te gehoorzamen; maar toen zij diens schim zag verschijnen, en daarin, ik weet niet wat goddelijks bespeurde, werd zij verbaasd en ontroerd, en zich tot Saul kerende, zei zij tot hem: "Zijt gij de Koning Saul niet?" (want zij had zulks van het spook verstaan). Hij antwoordde: dat hij het was, en beval haar te zeggen, waaruit die grote ontroerdheid, waarin hij haar zag, ontstond. "‘t Is, " hernam zij, "omdat ik een man zie opkomen, die ten enenmale goddelijk schijnt." "Hoe oud is hij, " vraagde Saul, "en hoe gekleed?" "Hij schijnt een eerwaardig grijsaard te wezen, " antwoordde zij, "en heeft een priesterlijk gewaad aan." Alstoen twijfelde Saul niet of het was Samuël, en hij viel voor hem neer op de grond. De schim vraagde hem, waarom hij hem noodzaakte uit de andere wereld te komen. "De nood, " zei Saul, "heeft er mij toe gedrongen; want door een machtig heer bedreigd zijnde, vind ik mij verlaten van Gods hulpe, die noch door zijn Profeten, noch door dromen, mij wil onderrichten van hetgene mij nakende is: derhalve schoot mij niets anders over, dan tot u, die mij altoos zulk een genegenheid toegedragen hebt, mijn toevlucht te nemen." Samuël wetende dat de tijd van Sauls dood gekomen was, zei tot hem: "Naardien gij weet dat God u verlaten heeft, is het te vergeefs van mij te vernemen, wat u gebeuren zal; doch dewijl gij het nochthans verstaan wilt, weet dan dat David regeren zal, dat hij deze oorlog gelukkiglijk zal eindigen: en dat tot straffe dat gij de bevelen, welke ik u van Gods wege gegeven had, na het overwinnen der Amalekieten niet nagekomen hebt, uw heer morgen verslagen zal worden, en in die slag zult gij de kroon, het leven, en uw zonen verliezen." Deze woorden maakten Saul

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ijskoud om zijn hart, en hij viel in een flauwte, hetzij door een overmaat van droefheid, of omdat hij in twee dagen bijna niet gegeten had. De vrouw verzocht hem iets te willen nuttigen tot herstelling zijner krachten, en om weer naar zijn heer te keren. Hij weigerde zulks; maar zij drong hem te meer daartoe aan, zeggende dat zij geen andere vergelding van hem eiste voor het wagen van haar leven, door te doen hetgene hij begeerd had, voordat zij zelfs wist dat ze geen gevaar zou lopen, vermits het de koning zelf was, die haar zulks beval. Saul haar ernstig verzoek niet langer kunnende afslaan, zei tot haar, dat hij dan iets eten zou. Daarop slachtte zij een kalf, hetwelk alles was, wat zij had, maakte het gereed, diende het hem en de zijnen voor, en Saul keerde die zelfden nacht weer naar zijn heer. Ik meen dat men de goedhartigheid dezer vrouw niet genoeg kan prijzen: want hoewel zij de Koning nooit te voren gezien had en een wrok tegen hem kon gehad hebben, omdat hij haar tot zulk een grote armoede gebracht had, door het verbod om haar kunst uit te oefenen, waarmee zij anders haar kost kon winnen, echter had zij zulk een meedogen met zijn ongeluk, dat zij hem niet alleen troostte, maar hem alles gaf wat ze had, zonder enige vergelding daarvoor te eisen, of iets voor hetzelve te kunnen verwachten, dewijl zij wist dat hij de volgenden dag sterven zou. En dit is te prijselijker, omdat de mensen natuurlijk niet geneigd zijn goed te doen, dan aan degenen, van welke zij zulks terug kunnen ontvangen. Aldus heeft zij ons een schoon voorbeeld gegeven om de zodanigen, die onze hulp van node hebben, zonder gewin bij te staan; dewijl zulk een edelmoedigheid Gode zo aangenaam is, dat niets Hem meer kan bewegen om ons gunstig te zijn. Ik moet alhier nog een andere aanmerking bijvoegen, die voor gans de wereld, doch inzonderheid voor Koningen, Vorsten, Groten, Overheden, of andere personen, die in aanzienlijke bedieningen zijn, en voor al dezulken, die, in wat staat het ook zij, een groot en verheven gemoed hebben, dienstig kan wezen om hen zodanig tot de liefde tot de deugd te ontvonken, dat zij geen arbeid, noch gevaar, ja zelfs de dood niet ontzien, om een onsterflijken naam te verkrijgen, door hun leven ten dienste des vaderlands op te offeren. Dit zien wij dat Saul deed; want hoewel hem door Samuël aangezegd was dat hij met zijn zonen in de strijd zou sneuvelen, wilde hij een ter liever zijn leven verliezen, dan het te behouden, door een daad te doen, die onbetamelijk was voor een Koning, namelijk zijn heer te verlaten, hetwelk zoveel zou geweest zijn als het in de handen zijner vijanden over te leveren. Hij nam het derhalve niet eens in beraad, of hij zich en zijn kinderen aan een gewissen dood zou blootstellen; hij oordeelde het veel heerlijker te zijn, dat zij nevens hem roemruchtig hun leven eindigden, strijdende voor de welstand van de Staat, om alzo altoos in de geheugenis der nakomelingen te blijven, dan dat ze hun ongeluk overleefden, en alzo geen achting of aanzien in de wereld hadden. Ik kan dan van deze Vorst niet anders opmerken, dan dat hij daarin zeer rechtvaardig, wijs, en edelmoedig geweest is: en indien enige anderen voor of na hem hetzelfde gedaan hebben, of zouden mogen doen, zo is er geen lofspraak, die zij niet waardig zijn. Want al is het dat degenen, die oorlog voeren in de hope van als overwinnaars weer te keren, daardoor verdienen dat de historieschrijvers hun grote en merkwaardige daden prijzen, echter dunkt mij dat dezulken hen nog in dapperheid overtreffen, die naar het voorbeeld van Saul hun ere indiervoege boven hun leven stellen, dat zij de zekere en onvermijdelijke gevaren verachten. Niets is algemener dan dat men zich wikkelt in zaken, welker uitslag twijfelachtig is, en waarvan men, zo het geluk ons dient, grote voordelen kan behalen. Maar zich zelf niets te kunnen voorstellen, dan hetgene dodelijk is, ja verzekerd te zijn dat men het leven in de strijd verliezen zal, en echter met onverschrokken moed de dood te tarten, dit is iets, dat men een overmaat van edelmoedigheid en dapperheid noemen kan. Dit is hetgene Saul zeer treffelijk deed; het kan tot een voorbeeld dienen voor allen, die hun gedachtenis door de roem hunner daden pogen te vereeuwigen; doch voornamelijk voor Koningen, welke de verhevenheid van hun staat niet alleen verplicht de zorg voor hun volk te behartigen, maar hen ook berispenswaardig maakt, indien zij hetzelve maar flauw beminnen. Ik zou nog veel meer tot lof van Saul kunnen zeggen, ten ware ik, om niet al te langwijlig te wezen, de draad mijner rede niet moest hervatten. Nadat dan de Koningen en Vorsten der Filistijnen,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gelijk wij gezien hebben, al hun krijgsmacht verzameld hadden, kwam Achis, Koning van Gath, het laatst met zijn volk aan, verzeld van David en zijn zeshonderd mannen. De andere Vorsten vraagden Achis, wie die zeshonderd Israëlieten medegebracht had. Hij antwoordde dat het David was, die, om Sauls gramschap te ontwijken, bij hem was gekomen, en die om zijn dankbaarheid te tonen, omdat hij hem in zijn land ontvangen had, en tevens om zich op Saul te wreken, zich aangeboden had om hem in die oorlog te dienen. Maar deze Vorsten konden niet goedvinden zich te vertrouwen aan iemand, wiens getrouwheid hun verdacht moest zijn, en die, om zich met Saul te verzoenen, bij die gelegenheid zijn wapenen tegen hen zou kunnen wenden, en hun veel kwaads doen, gelijk hij reeds gedaan had; dewijl het dezelfde David was, van wien de Hebreeuwse dochters in haar reien hadden gezongen dat hij zulk een menigte van Filistijnen verslagen had: weshalve zij van gevoelen waren dat het best was, hem terug te zenden. Achis, zich daaraan onderwerpende, ontbood David, en zei tot hem: "De kennis, die ik van uw dapperheid en getrouwheid heb, heeft mij bewogen om u in deze oorlog te gebruiken; maar de andere Vorsten en Hoofden van het heer keuren zulks niet goed. Hierom is het, dat alhoewel ik u niet mistrouw, en dat ik u steeds dezelfde genegenheid toedraag, ik nochthans verzoek dat gij wederkeert naar de plaats, die ik u gegeven heb, om alzo de stroperijen, welke de vijanden van die kant zouden mogen doen, te beletten; waarmee gij mij geen geringer dienst zult doen, dan zo gij hier nevens ons streedt." David gehoorzaamde, en vond bij zijn terugkomst dat de Amalekieten, om zich van het afwezen des Konings Achis te bedienen, Ziklag ingenomen en verbrand, en al de vrouwen en kinderen van David en zijn volk, bovendien de buit, die zij daar en in het omliggende land hadden bekomen, met zich weggevoerd hadden. Deze grote en zware ramp trof David zo gevoelig, dat hij zijn klederen scheurde, en zich aan de droefheid ten enenmale over gaf. Zijn krijgslieden werden ook zo tot wanhoop vervoerd over hun verlies, dat zij de schuld van hun ongeluk op hem werpende, gereed waren om hem te stenigen. Maar David weer tot bedaren gekomen zijnde, hief zijn gemoed op tot God, en verzocht Abiathar de Hogepriester dat hij zich met de Efod wilde bekleden, om de Here raad te vragen, of hij de Amalekieten zou kunnen achterhalen, en in zulk geval van God bijgestaan worden, om zich op hen te wreken, en de vrouwen en kinderen, welke zij weggevoerd hadden, weer te bekomen. Abiathar, gedaan hebbende, wat David van hem begeerde, beval hem van Gods wege, de vijanden na te jagen. David liet daarop geen tijd verloren gaan, en toen hij aan de beek van Bezor gekomen was, vond hij een Egyptenaar, die zo zwak was dat hij niet voort kon, omdat hij in drie dagen niet gegeten had. Hij deed hem derhalve iets te eten geven, en vraagde hem, nadat hij zijn krachten weer bekomen had, vanwaar hij was. Hij antwoosdde das hij een Egyptenaar was, en dat zijn meester hem achtergelaten had, omdat hij, flauw zijnde, hem niet volgen kon bij het terugtrekken der Amalekieten, nadat zij Ziklag geplunderd en in brand gestoken hadden. David nam deze man dan tot zijnen wegwijzer, en achterhaalde alzo de vijanden, want dewijl zij niets vermoedden, en verheugd waren over hun groten buit, vond hij hen onder de drank goede sier makende; sommigen lagen reeds dronken ter aarde neergestrekt; anderen stonden op het punt om hen te volgen, en anderen hadden de beker nog, in de hand. Zij aldus niet in staat zijnde, om zich te verweren, en die er nog bekwaam toe waren door de Israëlieten overrompeld wordende, werd er zulk een grote menigte van hen gedood, dat er nauwelijks vierhonderd mannen, die op kemelen vloden, het ontkwamen. Deze slachting duurde van de morgen tot aan de avond. Toen David en de zijnen na deze gelukkigen uitslag, waardoor zij niet alleen hun vrouwen en kinderen, maar al de buit, welke de Amalekieten hadden weggevoerd, terug bekomen hadden, wederom ter plaatse waren gekeerd, alwaar zij tweehonderd van de hun tot bewaring der pakkage hadden gelaten, weigerden de vierhonderd, die David op de tocht verzeld hadden, deze enig deel van de buit te geven, maar wilden dat deze zich met het wederkrijgen van hun vrouwen en kinderen vergenoegen zouden, zeggende dat het lafhartigheid was, die hen had doen achterblijven. Doch David bestrafte hen om hun onbillijkheid, en zei, dat naardien God hen dit voordeel had doen behalen. degenen, die zich bij de strijd niet konden

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

laten vinden, omdat de bewaring der pakkage hun aanbevolen was, gelijk nevens hen behoorden te delen. Deze rechtmatige uitspraak is sedert bij ons als een wet geacht, die men altoos onderhouden heeft. Nadat David dan aldus weer te Ziklag gekomen was, zond hij aan zijn magen en vrienden in de stam van Juda een gedeelte van de buit.

255 Ondertussen geschiedde de slag tussen de Israëlieten en de Filistijnen, (1 Sam. 31) en het gevecht was hardnekkig ter wederzijde; maar eindelijk neigde de overwinning naar de zijde der Filistijnen: Saul en zijn zonen, die zich in diepst van de strijd begeven hadden, geen hope ziende om de overhand te verkrijgen, besloten roemruchtiglijk te sterven: dies deden zij zulke ongemene daden van dapperheid, dat zij al de macht der vijanden naar zich trokken; en nadat zij een groot getal van deze gedood hadden, werden zij eindelijk door hun menigte overweldigd. Jonathan met zijn twee broeders, Aminadab en Malchisua, sneuvelden onder het vechten, en hun dood deed de Israëlieten ten enenmale de moed verliezen, zodat zij de vlucht namen; waarop de Filistijnen een grote slachting onder hen hielden. Saul vluchtte in een goede orde met een troep van de zijnen; doch de vijanden zonden hun een groot getal boogschutters na, die hen bijna allen met schichten en pijlen ombrachten. Saul zelf, na alles gedaan te hebben, waartoe de dapperheid iemand bekwamen kan, vond zich zo van wonden doorboord, dat hij, willende sterven, geen macht genoeg had om zichzelf te doden. Hij beval derhalve zijnen schildknaap, dat hij hem met zijn zwaard doorstoten zou, om alzo niet levend in de handen der vijanden te vallen. Maar ziende dat deze daartoe niet besluiten kon, zette hij de punt van zijn zwaard tegen zijn borst, om er alzo in te vallen; doch zijn zwakheid was zo groot dat zijn pogingen te vergeefs waren. Toen een jonkman dicht bij zich ziende, vraagde hij hem, wie hij was; en deze geantwoord hebbende, een Amalekiet, bad hij hem door zijn hand te mogen sterven, dewijl het hem aan kracht ontbrak om zichzelf te doden. De jonkman gehoorzaamde hem, ontnam hem daarna zijn gouden armringen en koninklijke kroon, en vluchtte zo snel hij kon. Toen Sauls schildkaap zijnen heer dood zag, doodde hij zichzelf, en al de krijgsknechten van zijn ganse lijfwacht werden bij de berg Gilboa gedood. De Israëlieten, die in het dal aan geen zijde van de Jordaan woonden, het verlies van deze veldslag, en de dood van Saul en zijn zonen vernomen hebbende, weken naar de vaste plaatsen, en verlieten de steden, die zij in de vlakte bewoonden, waarop de Filistijnen deze innamen.

256 Des anderen daags na deze groten strijd, schudden de overwinnaars de doden uit, en vonden onder de lijken die van Saul en zijn zonen; daarop hieuwen zij hun het hoofd af, en nadat zij hun dood in hun ganse land ruchtbaar gemaakt, en hun wapenen aan hun afgod Astaroth toegewijd hadden, hingen zij hun lichamen aan mikken op de muren van Bethsan, welke stad nu Scythopolis genoemd wordt. Die van Jabes in Gilead betoonden bij dat voorval hun grote kloekmoedigheid; want ziende dat men aan die grote Prinsen niet alleen de eer der begrafenis onthield, maar hun lijken zo schandelijk behandelde, kwam dit hun zo onbetamelijk te voren, dat zij de gansen nacht voorttrekkende, de lichamen in het gezicht der vijanden losmaakten en wegdroegen, zonder dat iemand de stoutheid had om zich daartegen te verzetten. De ganse stad bereidde hun een zeer eervolle begrafenis, en al de burgers met hun vrouwen en kinderen beweenden hen zeven dagen lang door een openbaren rouw met vasten en tranen, uit overgrote droefheid om het verlies van hun Koning en zijn zonen. In dezer voege eindigde Saul, volgens Samuëls voorzegging, zijn leven, omdat hij Gods bevel omtrent de Amalekieten overtreden, de Hogepriester Achimelech met het gehele priesterlijk geslacht gedood, en de stad, die hun van God tot een woonplaats was toebeschikt, verbrand had. Hij had achttien jaren gedurende het leven van Samuël, en twintig jaren na diens dood geregeerd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ZEVENDE BOEK

HOOFDSTUK 1.

Davids grote droefheid over de dood van Saul en Jonathan. David door de stam Juda als Koning erkend. Abner doet Isboseth, Sauls zoon, door al de andere stammen als koning uitroepen, en trekt tegen David op. Joab Davids veldheer, verslaat hem; en Abner, vluchtende, doodt Azahel, Joabs broeder. Abner, door Isboseth bemoedigd, gaat tot David over, doet al de andere stammen zijn voorbeeld volgen en brengt hem zijn vrouw Michal weer. Joab vermoordt Abner; David daarover bedroefd, doet zijner gedachtenisse ere aan.

De veldslag, waarvan wij gesprroken hebben, (2 Sam. 1) viel voor op dezelfde tijd, dat David de Amalekieten versloeg; op de derden dag na zijn wederkomst te Ziklag, kwam degene, die Saul gedood had en die aan het gevecht ontkomen was, met gescheurde klederen, en as op het hoofd gestrooid, zich voor Davids voeten nederwerpen. David vraagde hem vanwaar hij kwam; hij antwoordde, uit het leger, en dat er een veldslag geleverd was; dat de Israëlieten die verloren hadden; dat er een grote menigte verslagen was, en dat de Koning Saul en zijn zonen onder anderen gesneuveld waren. Voorts dat hij, hetgene hij verhaalde, niet alleen met zijn eigen ogen gezien had, maar dat hij de Koning aangetroffen hebbende, zo verzwakt door de menigte zijner wonden dat hij zichzelf niet doden kon, schoon hij al zijn krachten daartoe inspande, om niet levend in de macht zijner vijanden te vallen, hem op zijn bevel van het leven beroofd had; en dat tot een bewijs van de waarheid zijns verhaals, hij Sauls gouden armbanden en kroon, welke hij deze had afgenomen, met zich gebracht had. David, na zodanige blijken aan deze dodelijke mare niet kunnende twijfelen, scheurde zijn klederen, en smolt in tranen, het overige van de dag met zijn gemeenzaamste vrienden in rouw en beklag door brengende. Maar onder al de oorzaken van droefheid was hem de gevoeligste, dat hij zich door Jonathans dood beroofd zag van de waardsten vriend, die hij in de wereld had, en aan wiens toegenegenheid en edelmoedigheid hij meer dan ééne reis zijn leven verschuldigd was. Men moet bekennen dat zijn deugd ten aanzien van Saul niet genoeg geprezen kan worden; want hoewel die vorst alles had aangewend, om hem het leven te benemen, echter trof diens dood hem niet alleen zeer gevoelig, maar hij deed de rampzalige, die hem volgens zijn eigen zeggen, omgebracht had, en eens Amalekieten zoon was, ook met de dood straffen. David maakte daarna ter ere van Saul en Jonathan grafschriften en lofdichten, die nog heden ten dage gezien worden en bestaan.

258 Nacht hij aldus alle mogelijke eer aan de nagedachtenis dezer Prinsen bewezen had, (2 Sam. 1) en de tijd van de rouw verstreken was, liet hij God door de Profeet vragen, in welke stad van de stam van Juda het Hem beliefde dat hij zou wonen; en toen de Here antwoordde, dat het Hebron was, ging hij met zijn twee vrouwen en zijn krijgsvolk derwaar. Zodra het gerucht zijner aankomst zich verspreid had, begaf de ganse stam zich derwaarts, en verklaarde hem met eenparige stemmen tot Koning. Daar ter plaatse vernam hij de edelmoedige daad van die van Jabes, om hun achting en liefde jegens Saul en de Prinsen, zijn zonen, te betonen. Hij prees hen grotelijks deswege, en zond enigen om hen uit zijnen naam daarvoor te bedanken, en hun tevens bekend te maken dat de stam van Juda hem als Koning erkend had. Na de dood van Saul en zijn drie zonen, die in de slag gesneuveld waren, verborg Abner, zoon van Ner, die het oppergezag over het leger had, Isboseth, de enige, die van Sauls zonen overgebleven was; met deze trok hij over de Jordaan, deed hem door al de andere stammen als Koning uitroepen, en maakte dat hij zijn verblijf te Mahanaïm nam, hetwelk twee veldlegers betekent. Deze veldheer, die een zeer kloekmoedig man, en tot grote ondernemingen bekwaam was, kon niet dulden, dat die van de stam van Juda David tot Koning verkoren hadden; dies trok hij met zijn beste benden hen tegen; en Joab, zoon van Zur en Seruja, Davids zuster, vergezeld van Abisaï en Ahazel, zijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

tweebroeders, toog hem met Davids gehele krijgsmacht te gemoet. De twee legers elkaar bij Gibeon genaderd zijnde, stelde Abner voor, dat men, eer het tot een veldslag kwam, de dapperheid van enigen der twee partijen eens zou beproeven. Joab nam die voorslag aan, en men koos ter wederzijde twaalf mannen. Deze, het gevecht eerst met het werpen van schichten beginnende, raakten vervolgens handgemeen; toen greep elk zijnen vijand bij het haar, en zonder los te laten, gaven zij malkanderen zovele steken met hun zwaarden, dat ze allen op de plaats het leven lieten. Daarop leverde men slag; het gevecht was hevig, en het heer van David behield de overhand. Abner werd genoodzaakt met de zijnen te vluchten; en Joab en zijn broeders vermaanden hun krijgsvolk, dat zij niet moesten ophouden hen na te jagen. Azahel, die in het lopen niet alleen de mensen, maar de snelste paarden voorbij rende, liep Abner ongemeen snel na, zonder zich met iemand anders op te houden. Abner zich dus gedrongen ziende, beloofde hem, indien hij zijn vervolging, wilde staken, dat hij hem dan een volkomen uitrusting zou geven; maar ziende dat Azahel niet afliet van voort te lopen, bad hij hem nog eens, dat hij hem toch niet wilde dwingen hem te doden, en zich daardoor Joab, zijnen broeder, tot een onverzoenlijken vijand te maken. Azahel evenwel niet ophoudende, met hem kort op de hielen te volgen, wierp Abner eindelijk zijn spiets naar hem met zulk een vinnigen scheut, dat hij hem dood ter aarde deed vallen. Die van zijn partij, welke na hem kwamen, hielden stil, om zijn lichaam te aanschouwen; maar Joab en Abisaï, brandende van begeerte om zijnen dood te wreken, renden voorbij, en jaagden de vijanden met nog groter drift na dan te voren, tot dat de zon ondergegaan was, en tot aan een plaats geheten Amon, dat is, waterleiding. Alstoen riep Abner tot Joab, dat men degenen, die van één en hetzelfde bloed waren, al te hard drong, en tot een gevecht op nieuw noodzaakte; dat men daarin te groter ongelijk had, omdat Azahel, zijn broeder, door zijn hardnekkigheid om hem na te jagen, hoe zeer hij hem ook gebeden had zulks te staken, zelf de oorzaak van zijnen dood was geweest, en hem gedwongen had, die dodelijken scheut te doen, welke deze het leven gekost had. Joab deed daarop de aftocht blazen, en sloeg zijn leger terzelfder plaatse neer; maar Abner, zonder stil te houden, trok de gansen nacht voort, ging over de Jordaan, en kwam bij de Koning Isboseth. ‘s Anderendaags deed Joab de doden begraven, waarvan het getal opgenomen zijnde drie honderd zestig beliep aan de zijde van Abner, en maar twintig aan Joabs zijde, Azahel daaronder gerekend, wiens lijk hij naar Bethlehem liet voeren, en in het graf zijner voorouderen begraven, waarna hij weer bij David te Hebron kwam. Zodanig was de oorsprong van de burgeroorlog onder de Israëlieten, (2 Sam. 3) die al vrij lang duur: maar Davids partij werd van tijd tot tijd sterker, en die van Isboseth verzwakte daarentegen.

260 David had zes zonen bij zijn zes vrouwen, te weten bij Ahinoam Ammon, die de oudste was; bij Abigaïl Chileaf, die de tweede; bij Maächa, dochter van Thalmaï, Koning van Gesur, Absalom, die de derde; bij Haggith, Adonia, die de vierde; bij Abital Sefatja, die de vijfde, en bij Egla Jithream, die de zesde was.

261 Gedurende deze burgeroorlog tussen de twee Koningen, en in verscheidene gevechten, die er voorvielen, bestond de voornaamste kracht van Isboseth in de dapperheid en voorzichtigheid van zijnen veldheer Abner, die door zijn wijs beleid het volk lang aan zijn zijde hield. Maar dewijl de Vorst op hem vertoornd werd, omdat men hem verhaald had dat Abner Rizpa, dochter van Sibat, die de beminde van de Koning Saul, zijnen vader, was geweest, onderhield, toonde Abner zich zo gevoelig daarover, dat hij, zijn diensten kwalijk vergolden achtende, dreigde tot David over te gaan, en aan ieder te doen zien dat Isboseth de kroon aan zijn genegenheid, aan zijn ervarenheid in krijgszaken, en aan zijn getrouwheid verschuldigd was. Op deze bedreigingen volgde de daad; want hij deed aan David voorstellen, dat hij al het volk zou overreden om hem als Koning te erkennen, en Isboseth te verlaten, mits dat David hem met ede beloofde, dat hij onder het getal zijner voornaamste vrienden ontvangen, en met zijn bijzonder

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vertrouwen vereerd zou worden. David nam deze aanbieding met blijdschap aan, en om deze onderhandeling te meer te bevest.gen, verzocht hij dat men hem Michal zijn vrouw, wilde terug zenden, aangezien hij haar met gevaar van zijn leven verkregen had, door de hoofden van zeshonderd Filistijnen aan Saul te leveren, om haar alzo te verdienen. Abner, om Davids begeerte te voldoen, ontnam deze Prinses aan haar man Palti, en zond haar weer met bewilliging van Isboseth, aan wien David deswege ook geschreven had. Abner deed vervolgens de hoofden van het leger, en de voornaamsten des volks tezamen komen, en betoogde hun dat, toen zij Isboseth wilden verlaten om David te volgen, hij hun zulks belet had; maar dat hij het nu in hun keuze liet, omdat hij vernomen had, dat God David door de handen van Samuël tot Koning over zijn volk had doen zalven. en dat Hij voorzegd had dat de roem, om de Filistijnen ten onder te brengen, voor hem alleen bewaard was. Dit gesprek van Abner, hetwelk genoeg te verstaan gaf, hoedanig zijn gevoelen was, maakte zulk een indruk op hun gemoederen, dat zij zich openlijk voor David verklaarden. Maar nu bleef nog over, de stam van Benjamin, waaruit Isboseths ganse lijfwacht bestond, om te zetten. Abner hield hun dezelfde redenen voor, en overreedde hen zowel als de anderen. Nadat hij aldus aan zijn belofte voldaan had, kwam hij, vergezeld van twintig personen, bij David, om hem verslag te doen van hetgene hij gedaan had, en de verdere bekrachtiging van diens gegeven woord te bekomen. David ontving hem met al de betuigingen van toegenegenheid, die hij had kunnen wensen, en onthaalde hem enige dagen prachtig; waarna Abner verlof verzocht om weer te keren, en het heer van Isboseth tot hem over te brengen, opdat hij alleen over Israël regeren mocht. Nauwelijks was Abner uit Hebron getrokken, of Joab kwam daar aan, en vernam wat er voorgevallen was. De verdiensten van Abner, die hij wist een groot krijgsman te zijn, en de opmerkelijke dienst, welke deze David gedaan had, deden hem vrezen dat hij de eersten rang bij David zou verkrijgen, en daar benevens tot zijn nadeel het gezag over het heer bekomen. Om derhalve deze slag te voorkomen, poogde Joab David te bepraten dat hij aan Abners beloften geen geloof sloeg, doordien hij zeker wist dat deze al zijn krachten zou inspannen, om de kroon op het hoofd van Isboseth te bevestigen; daarbij voegende dat alles, wat deze met de Koning verhandeld had, maar een list was om hem te bedriegen, en dat hij zeer verheugd wedergekeerd was, omdat zijn toeleg hem zo wel gelukt was. Maar toen hij zag dat dit gesprek geen vat had op het gemoed van deze wijzen Vorst, nam hij een verfoeilijk besluit; en om hetzelve uit te voeren, zond hij met groten spoed iemand Abner achterna, om hem van Davids wege te zeggen dat hij fluks moest terugkomen, dewijl deze vergeten had over een zaak van groot belang met hem te spreken. Men vond Abner in een plaats geheten Sira, maar twintig stadiën van Hebron gelegen: en dewijl hij niets vermoedde, keerde gij terstond terug. Joab, verzeld van Abisaï, zijn broeder, ging hem te gemoet met zeer grote betuigingen van vriendschap, gelijk zij, die enig kwaad oogmerk hebben, gewoon zijn te doen; trok hem ter zijde bij een poort, onder de schijn van in het geheim over een zaak van belang met hem te willen spreken, en zonder hem tijd te geven om zijn zwaard te trekken, duwde hij hem het zijn dwars door het lijf. Hij bracht tot verschoning van deze lafhartige en schandelijke daad, het ombrengen van Azahel zijnen broeder bij, alhoewel alleen de vreze van zijn ambt te verliezen, en in weinig aanzien bij David te komen, hem daartoe had aangedreven. Uit dit geval kan men zien, dat er niets is, waartoe eigenbelang, eerzucht, en argwaan niet in staat zijn de mensen te vervoeren. Zij gebruiken allerlei kwade middelen om hun fortuin te vestigen, en zich tot eerambten te verheffen; en als zij er toe gekomen zijn, maken ze geen zwarigheid hun toevlucht tot de grootste misdaden te nemen, om in hun staat te blijven; omdat zij die middelen, om de voordelen, welke al hun geluk uitmaken, te verkrijgen, als een gering kwaad aanmerken, en liever hun fortuin, het koste wat het wil, pogen te bewaren. De droefheid, die David over deze eerlozen moord gevoelde, was ongemeen: hij betuigde voor God met zijn handen ten hemel opgeheven, dat hij er niet van geweten, noch die bevolen had; hij sprak een zwaren vloek uit tegen de schuldige, zijn medeplichtigen, en tegen zijn ganse huis, omdat hij niet dulden kon dat men hem verdenken zou van zulk een schandelijke misdaad, gelijk

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

het niet houden van zijn woord en het schenden van de eed was. Hij beval dat men openlijk rouw over Abner zou dragen, en deed een plechtige uitvaart houden, waarbij personen van de grootsten staat met een zak op het hoofd, en met gescheurde klederen, het lijk verzelden; ja, hij ontzag zich niet zelf deze droevige staatsie bij te wonen. Maar zijn zuchten en tranen deden nog beter blijken, hoezeer deze dood hem bedroefde, en hoe verre het er van af was, dat hij in zulk een snode en schelmse daad bewilligd had. Hij deed hem te Hebron een prachtige tombe oprichten, en er een grafschrift tot zijnen lof in houwen: voorts ging hij op zijn graf wenen; en elk volgde zijn voorbeeld, zonder dat het mogelijk was hem te bewegen, dat hij die dag voor zonsondergang enige spijze nuttigde. Zovele blijken van Davids gerechtigheid en godvruchtigheid deden hem de genegenheid van al het volk, en voornamelijk diegenen, die Abner het meest bemind hadden, verkrijgen. Zij konden hem niet genoeg prijzen, dat hij na diens dood het woord, dat hij hem bij zijn leven gegeven had, zo stiptelijk hield; en dat in plaats van op zijn gedachtenis te smalen, omdat hij zijn vijand geweest was, hij hem dezelfde ere deed bewijzen, alsof hij zijn beste vriend en bloedverwant geweest ware. In plaats dan dat dit voorval de achting voor David zou verminderd hebben vermeerderde het haar; daar was niemand, wien de bewondering van zulk een grote goedheid niet deed hopen, dat wanneer de gelegenheid zich daartoe aanbood, hij er ook de blijken van genieten zou. Ook bleef er niet het minste vermoeden over dat hij enigszins de hand in deze hatelijken moord gehad hadde. Maar dewijl hij niets wilde nalaten van alles, wat zijn droefheid over Abners dood kon doen blijken, voegde hij bij zo vele andere tekenen, die hij er reeds van gegeven had, nog dit, dat hij de grote menigte des volks, die bij de begrafenis gekomen was, aldus aansprak: "Ons ganse volk heeft een zeer groot verlies geleden door de dood van Abner, een groot krijgsman, die zo uiterst bekwaam was om de gewichtigste zaken te bestieren. Maar God, wiens voorzienigheid de wereld regeert, zal zijnen dood niet ongestraft laten: Joab en Abisaï zullen de uitoefening zijner gerechtigheid ondervinden, en ik neem Hem tot getuige dat de oorzaak, die mij belet hen naar verdienste te straffen, is, dat zij machtiger zijn dan ik."

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Baëna en Rechab vermoorden de Koning Isboseth, en brengen zijn hoofd bij David, die in plaats van hen te belonen, hen doet doden. Al de stammen erkennen hem als Koning. Hij verzamelt zijn krijgsmachts en neemt Jeruzalem in. Joab klimt op de muur.

Isboseth was zeer bedroefd over Abners dood, want hij bestond hem niet alleen in de bloede, maar had het hem ook dank te weten dat hij zijnen vader op de troon gevolgd was, doch hij overleefde hem niet lang; want Banëa en Rechab, zonen van Rammon, twee der voornaamsten uit de stam Benjamin, vermoordden hem in zijn bed, menende dat zij David daardoor verblijden, en zichzelf de weg tot hogen staat banen zouden. Zij gebruikten daartoe de tijd, dat hij wegens de hitte op de middag te slapen lag, terwijl zijn lijfwacht ook sliep; en hem het hoofd afgehouwen hebbende, gingen zij met zulk een groten haast, alsof men hen vervolgde, op weg, om het David te brengen. Zij verhaalden deze wat ze gedaan, en hoe groten dienst zij hem bewezen hadden, door degene, die hem het rijk betwistte, om het leven te brengen. Maar in plaats van de vergelding, die zij zich voorgesteld hadden, ontvingen zij dit schrikkelijk en toornig antwoord: "Gij snode booswichten, die spoedig overeenkomstig de grootheid van uw misdaad zult gestraft worden, wist gij niet, hoe ik met de man, die Saul gedood had en mij zijn kroon bracht, gehandeld heb, schoon hij die daad maar verricht had om Saul te gehoorzamen, en opdat deze niet levend in de macht zijner vijanden zou vallen? Of meent gijlieden dat ik zo van natuur veranderd ben, dat ik nu de schelmen bemin, en dat ik de moord tegen uw Heer begaan, zou aanzien als een grote weldaad, waarmee gij mij verblijd hebt? Lafhartigen en ondankbaren, die gij zijt, schrikt gij er niet van dat gij een Vorst, die nooit iemand kwaad, en u zoveel goeds gedaan had, in zijn bed hebt durven vermoorden? Maar ik zal ulieden straffen voor uw trouweloosheid en voor de hoon, die gij mij aangedaan hebt, door u in te beelden dat ik zulk een verfoeilijk bedrijf Zon kunnen goedkeuren, en mij daarover verheugen " Nadat David aldus tot hen gesproken had, beval hij dat men hun een wreden dood zou aandoen. Hij vierde de uitvaart van Isboseth prachtig, en deed zijn hoofd in Abners graf leggen.

263 Kort daarna kwamen al de voornaamsten der Israëlieten, (2 Sam. 5) en de bevelhebbers van het leger bij de edelmoedigen Vorst te Hebron, om hem als hun Koning getrouwheid te beloven. Zij hielden hem voor, wat diensten zij hem, zelfs bij het leven van Saul, gedaan, en met welk een eerbiedigheid zij hem gehoorzaamd hadden, toen hij over een gedeelte van het heer van die Vorst gebood, en zij voegden er bij dat zij wel wisten, dat God lang te voren door de Profeet Samuël verklaard had, dat hij en zijn kinderen na Saul over hen regeren, en dat hij de Filistijnen ten onder brengen zou. David betoonde groot genoegen over hun goedwilligheid, vermaande hen daarin voort te gaan, en verzekerde hun dat zij het zich nooit zouden behoeven te beklagen. Voorts deed hij een groten maaltijd voor hen aanrichten, en na hun zo vele tekenen van genegenheid, als zij zouden hebben kunnen wensen, gegeven te hebben, zond hij hen terug, met bevel dat zij hem uit iederen stam allen, die gewapend en in staat waren om hem te dienen, te Hebron zouden brengen.

264 Volgens deze last zag men te Hebron zesduizend achthonderd mannen uit de stam van Juda aankomen, (1 Kron. 12) gewapend met spietsen en schilden. Deze hadden de partij van Isboseth gevolgd, en waren niet van het getal diegenen uit die stam, die David tot Koning verkoren hadden. Uit de stam Simeon zevenduizend en honderd mannen. Uit de stam Levi vierduizend zevenhonderd mannen, begeleid door Joden; bij welke zich Zadok de Hogepriester en twee en twintig zijner bloedvrienden gevoegd hadden. Uit de stam Benjamin maar vierduizend mannen, vermits zij bleven hopen dat er iemand van Sauls geslacht regeren zou. Uit de stam Efraïm twintigduizend achthonderd zeer sterke en dappere mannen. Uit de halven stam van Manasse

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

achttienduizend mannen. Uit de stam van Issaschar twintigduizend mannen, en daar benevens tweehonderd, die toekomende dingen konden voorzeggen. Uit de stam Zebulon vijftigduizend mannen, allen uitgelezen volk; want die stam was de enige, die geheel tot David overkwam zij waren op dezelfde wijze gewapend als die van de stam Gad. Uit de stam van Nafthali duizend uitgelezene mannen, allen met schilden en schichten gewapend, en van een zeer grote menigte van geringere krijgsknechten gevolgd. Uit de stam van Dan zevenentwintig duizend zeshonderd uitgelezene mannen. Uit de stam van Aser veertigduizend mannen, en uit de stammen van Ruben en Gad, en de anderen halven stam van Manasse, die aan geen zijde van de Jordaan woonden, honderdtwintigduizend mannen, allen gewapend met helmen, schilden, speren en zwaarden, met welke laatste de andere stammen ook gewapend waren.

Dit waren de benden, die bij David te Hebron aankwamen, en voorraad van krijgsbehoeften en leeftocht met zich brachten. Deze allen verklaarden hem eendrachtiglijk voor Koning. En nadat men drie dagen in vreugde en met openbare gastmalen doorgebracht had, trok hij met al zijn krijgsmacht naar Jeruzalem. (Kron. 11) De Jebuzieten, die deze stad bewoonden, en van afkomst Kanaänieten waren, dit heer ziende aankomen, sloten de poorten, en om hun verachting voor hetzelve te betonen, deden zij op de muren geen anderen dan blinden, kreupelen, en verminkten komen, zeggende dat zij zich op de sterkte van hun stad zo verlieten, dat deze bekwaam genoeg waren om die te beschermen. David, door deze vermetelheid getergd, besloot hen met wakkeren moed aan te tasten, om door het veroveren dier plaats een schrik te brengen in al de anderen, die hem tegenstand zouden willen bieden. Hij maakte zich haastig meester van de benedenstad; maar de grootste zwarigheid was om de burg in te nemen. Om de zijnen dan tot een rechtmatige dapperheid aan te moedigen, beloofde hij aan het krijgsvolk, dat zich kloekmoediglijk zou kwijten, grote vergelding en ere, en het ambt van Opperveldheer aan degene, die allereerst de muur beklimmen zou. De begeerte om zulk een grote ere te verkrijgen, maakte dat elk om strijd poogde die te verdienen. Maar Joab voorkwam hen allen, en eiste toen met luider stemme van de Koning het nakomen zijner belofte.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

David neemt zijn verblijf te Jeruzalem, en versiert die stad. De Koning van Tyrus zoekt een verbond met hem aan te gaan. Vrouwen en kinderen van David.

Nadat David Jeruzalem aldus ingenomen had, dreef hij er de Jebuzieten uit, deed de muren vernieuwen, noemde de stad naar zijnen naam, vestigde zijnen rijkszetel daar, en hield er zijn verblijf gedurende de gansen tijd zijner regering, hebbende te Hebron zeven en een haff jaar gewoond, toen hij alleen over de stam Juda regeerde. Sedert die tijd werden zijn zaken door Gods bijstand steeds voorspoediger, en hij versierde Jeruzalem zodanig, dat hij er een zeer vermaarde stad van maakte.

267 Hiram, Koning van Tyrus, zond gezanten aan hem om een verbond te sluiten en zijn vriendschap te verzoeken en hem cederhout en bekwame werklieden van zijnentwege aan te bieden, om een paleis voor hem te bouwen. David voegde de stad en de burg aaneen, gaf aan Joab last om ze door een zelfde vesting te omsluiten, en veranderde de naam dier stad; want ten tijde van Abraham, die wij als de grondlegger van ons geslacht aanmerken, noemde men haar Salem of Solyme, en daar zijn er, die willen dat Homerus haar ook zo genoemd heeft, want men noemt de Tempel zo in het Hebreeuws, welke benaming zekerheid of vesting betekent. Daar waren nu vijfhonderd vijftien jaren verlopen, sedert Jozua de landen van de Kanaänieten veroverd en verdeeld had, tot op de tijd dat David Jeruzalem innam, zonder dat de Israëlieten ooit de Jebuzieten hadden kunnen verdrijven. Ik moet niet vergeten te zeggen, dat David het leven en de goederen van één der rijkste inwoners van Jeruzalem, Orphona genaamd, bergde, zo om de toegenegenheid, die deze de Israëlieten betoond, als om de dienst, welke hij David zelf bewezen had. David trouwde daarna nog andere vrouwen, bij welke hij negen zonen kreeg, te weten: Amna, Emna, Eban, Nathan, Salomon, Jebar, Eliël, Phana, Ennaphen, en ééne dochter Thamar geheten, die de volle zuster van Absalom was: daarenboven had hij nog twee onechte zonen, Jenaë en Elifaz genoemd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

David behaalt twee grote overwinningen op de Filistijnen en hun bondgenoten. Hij doet de Ark des Heren met grote staatsie binnen Jeruzalem brengen. Uza sterft opstaanden voet, omdat hij gewaagd had die aan te raken. Michal belacht David, omdat hij voor de Ark gezongen en gedanst had. Hij wil een Tempel bouwen, maar God beveelt hem dat werk voor Salomo over te laten.

Toen de Filistijnen vernomen hadden dat David tot Koning over gans Israël aangesteld was, verzamelden zij een groot heer, en legerden zich dicht bij Jeruzalem, in een dal, het Reuzendal genoemd. David, die nooit iets ondernam zonder Gode raad te vragen verzocht de Hogepriester dat hij Zich met de Efod wilde bekleden, om te weten hoedanig de uitslag van die oorlog zou zijn, en God antwoordde dat zijn volk de overhand zou behouden. David trok terstond tegen de vijanden op, overrompelde hen, versloeg er een grote menigte van, en jaagde de overigen op de vlucht. Niemand verbeelde zich echter, omdat hij deze grote overwinning zo gemakkelijk behaalde, dat dit heer der Filistijnen zwak, of niet ten oorlog afgericht was; want zij hadden tot bondgenoten bekomen geheel Syrië en Fenicië, wier inwoners recht strijdbare volken zijn, gelijk zij ook deden blijken, vermits zij, inplaats van de moed na zulk een nederlaag te verliezen, de Israëlieten met drie machtige heerlegers kwamen bestrijden, en zich terzelfder plaats legerden, waar zij te voren de slag verloren hadden. David verzocht de Hogepriester andermaal God om raad te vragen, hetwelk deze deed, en hem van zijnentwege beval dat hij zich met zijn heer in het bos, hetwelk de naam van Geween heeft, zou ophouden, en er niet uittrekken om slag te leveren, voor dat hij zag dat de takken der bomen zich van zelf bij stil weer, zonder dat er wind aan de lucht was, bewogen. David gehoorzaamde dit bevel stiptelijk; en toen God door dit wonderwerk toonde dat Hij hem met zijn tegenwoordigheid begunstigde, trok hij op met de volkomen verzekerdheid van de overwinning te zullen behalen. (2 Sam. 6) De vijanden konden de eersten aanval niet weerstaan; maar zetteden het aanstonds op een vluchten, waardoor de Israëlieten hen zonder veel moeite ombrachten, hen najagende tot aan Gezer op de grenzen der twee koninkrijken; waarna zij wederkeerden om de legerplaats te plunderen, alwaar zij grote schatten vonden, benevens de afgoden, welke zij aan stukken braken.

269 Na twee zulke voorspoedige veldslagen beval David, op raad van de Oudsten, Rijksgroten en Oppersten van zijn heer, aan de voornaamste krijgslieden van Juda, dat zij de Priesters en Levieten naar Kirjath-Jearim zouden geleiden, om de Ark des Heren vandaar af te halen, en naar Jeruzalem te brengen; want die stad was bestemd, om daar in het toekomende al de offeranden, plechtigheden, en tempeldiensten ter ere Gods te verrichten. Indien ook Saul een nauwkeurig onderhouder van de godsdienst geweest ware, zou hij niet in die rampen gevallen zijn, welke hem de kroon en het leven deden verliezen. Toen alles gereed was, wilde David deze plechtigheid in persoon bijwonen. De priesters haalden de Ark uit het huis van Abinadab, en zetteden haar op een nieuwen wagen, door ossen getrokken, die door zijn broeders en zonen bestuurd werden. De Koning ging voor aan, en al het volk volgde, psalmen en lofzangen zingende, onder het geschal van bazuinen, cimbalen, en ander speeltuig. Toen men aan een plaats gekomen was, genoemd de dorsvloer Nachons, traden de ossen een weinig buiten het spoor, waardoor de Ark dreigde om te vallen: Uza, dit ziende, sloeg er zijn hand aan om ze te stuiten, doch hij viel aanstonds dood ter aarde, door een werking der goddelijke gramschap, doordien hij, zelf geen priester zijnde, de stoutheid had gehad om haar aan te raken. Die plaats heeft sedert de naam gedragen van Uzas straffe. David door dit wonderwerk verschrikt, vreesde dat hem hetzelfde wedervaren zou, indien hij de Ark in de stad bracht, doordien Uza zo streng gestraft was alleen omdat hij ze aangeraakt had; hij deed ze derhalve in een landhuis brengen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

van zekeren man Obed Edom genaamd, die van het geslacht der Levieten was. Aldaar bleef zij drie maanden, en bracht hem en zijn huisgezin groot geluk en zegen aan. David ziende dat deze man, die te voren arm was, rijk werd, en dat elk, die nabij hem woonde of van hem hoorde, zijn geluk roemde, had niet langer vreze dat hem enig onheil zou overkomen, indien hij de Ark naar Jeruzalem deed voeren; weshalve hij zulks op deze wijze volvoerde. De priesters, vergezelschapt van zeven zangkoren, droegen haar op hun schouderen, en David zelf ging vooruit, dansende en op de harp spelende. Dit bedrijf scheen Michal, zijn vrouw, zoverre beneden zijnen rang te wezen, dat zij er mee spotte. Toen nu de Ark in de stad gekomen was werd ze in een Tabernakel gezet, welke David tot die einde had doen bouwen. Hij deed zeer vele en aanzienlijke offeranden bij deze plechtigheid, en gaf aan al het volk een maaltijd, aan een ieder, zowel mannen als vrouwen en kinderen, een stuk vlees met een bol broods en koeken uitdelende. Toen elk weer naar zijn huis, en David naar zijn paleis gekeerd was, kwam Michal hem tegen, en na Hem geluk en voorspoed gewenst te hebben, gaf zij hem te verstaan dat het haar zeer vreemd dacht, dat zulk een vorst als hij, zo ten aanschouwen van iedereen gedanst, en door een onbetamelijke zelf vernedering gans geen teken van zijn koninklijke deftigheid in zijn gewaad getoond had. Maar David antwoordde haar, dat het hem niet berouwde, omdat hij wist dat dit bedrijf Gode aangenaam was, die hem boven haar vader en vele anderen verkoren had, en dat niets hem zou beletten, om bij andere dergelijke voorvallen eveneens te doen. Deze Prinses kreeg geen kinderen bij hem, maar had er vijf bij Palti, gelijk wij ter zijner plaatse zullen verhalen.

270 David, ziende dat alles hem door Gods bijstand naar wens ging, meende, (2 Sam. 7) dat hij, zonder Hem te vertoornen, niet mocht wonen in een prachtig paleis van cederhout gebouwd, en met allerlei kostelke sieraden opgepronkt, terwijl hij toeliet dat de Ark des verbonds haar verblijf slechts in een tabernakel had. Dies besloot hij ter ere Gods een prachtigen Tempel te bouwen, volgens hetgene Mozes voorzegd had, dat ten eniger tijde geschieden zou. Hij sprak er tot de profeet Nathan van, die van gevoelen was dat zulks Gode aangenaam zou zijn, en dat Deze hem in die onderneming zou bijstaan. Dit versterkte David nog meer in zijn voornemen; maar de volgenden nacht verscheen God Nathan in een droom, en beval hem David te zeggen, dat hoewel zijn toeleg prijselijk was, daar hij de eerste was, die voorgenomen had Hem een Tempel te stichten, Hij echter niet wilde dat David er mee zou voortvaren, omdat zijn handen zo menigmaal van het bloed zijner vijanden waren gekleurd geweest; maar dat, wanneer hij zijn leven in een gelukkigen ouderdom zou geeindigd hebben, Salomo, zijn zoon en opvolger, dat heilig werk ondernemen en volvoeren zou; dat Hij geen mindere zorg voor die vorst zou dragen, dan een vader voor zijnen zoon draagt: dat Hij diens kinderen na hem zou doen regeren; en dat, indien hij Hem vertoornde, de straffe, waarmee hij gestraft zou worden, niet hoger zou gaan dan ziekte en hongersnood. David aldus met grote blijdschap van de profeet vernomen hebbende, dat het Koningschap op zijn kinderen zou overgaan, en dat zijn nakomelingen doorluchtig zouden zijn, ging zich aanstonds voor de Ark nederwerpen om God te aanbidden, en Hem te danken omdat Hij hem niet alleen van een geringen herder tot zulk een grote waardigheid verhoogd had, maar dat Hij die ook tot zijn nazaten wilde doen overgaan; en dat zijn voorzienigheid daarenboven niet nalaten zou voor de welstand zijns volks te waken, en het die vrijheid te doen genieten, welke Hij, door het van de dienstbaarheid te verlossen, voor hen verworven had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Grote overwinningen door David op de Filistijnen, de Moabieten, en de Koning der Sophoniërs behaald.

Enige tijd daarna besloot David, (2 Sam. 8) die zijn leven niet in ledigheid wilde doorbrengen, maar zijn rijk zij door rechtmatige oorlogen vergroten, en het zo machtig maken dat zijn kinderen hetzelve in vrede zouden kunnen bezitten, gelijk God hem voorzegd had, de Filistijnen te beoorlogen. om dit te doen, verzamelde hij al zijn krijgsbenden bij Jeruzalem, trok hun tegen, overwon hen in een groten veldslag, en veroverde een gedeelte van hun land, hetwelk hij aan zijn rijk hechtte. Hij voerde ook krijg tegen de Moabieten, van welke hij een groot getal versloeg, en de overigen, die zich aan hem overgaven, een schatting oplegde. Daarna bestreed hij de Sophoniërs, overwon in een veldslag bij de Eufraat Adrazar, zoon van Arach, hun Koning, versloeg van het volk twintigduizend mannen te voet, en vijfduizend te paard, en nam duizend wagens, waarvan hij er maar honderd behield en de overige verbrandde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

David verslaat in een veldslag Hadad, Koning van Damascus en Syrië. De koning der Harmathieten zoekt met hem in een verbond te treden. David brengt de Idumeërs onder, draagt zorg voor Mefiboseth Jonathans zoon. Hij doet Hannun Koning der Ammonieten, die zijn gezanten schandelijk mishandeld had, de oorlog aan.

Hadat, Koning van Damascus en Syrië, een groot vriend van Adrazar, vernomen hebbende dat David deze beoorloogde, toog hem met een groot heer te hulpe. De veldslag viel voor dicht bij de Eufraat Hadad kreeg de nederlaag, en verloor twintigduizend man, terwijl de overigen het door de vlucht ontkwamen. De historieschrijver Rikolaus spreekt in het vierde boek zijner historie aldus van deze Koning: "Lang daarna regeerde de machtigste van al de vorsten van dat land, genaamd Hadad, over Damascus en over geheel Syrië, uitgenomen Fenicië. Hij raakte in oorlog met David, Koning der Joden, en werd na verscheidene gevechten door hem overwonnen in een groten veldslag, die bij de Eufraat voorviel, alwaar hij daden deed, een groten krijgsman en dapperen koning betamende." Diezelfde schrijver spreekt ook van de nakomelingen van die vorst, welke na hem regeerden, en van zijn dapperheid, niet minder dan van zijn rijk, de erfgenamen waren. Aldus luiden zijn woorden: "Na de dood van deze vorst, regeerden zijn nakomelingen, die allen zijnen naam voerden, gelijk de Ptolomeën in Egypte, tot aan het tiende geslacht, en die zijnen roem niet minder bezaten dan zijn kroon. De derde van hen, die de doorluchtigste was, willende het verlies zijns grootvaders wreken, bestreed de Joden onder de regering van de Koning Achab, en verwoestte het ganse land rondom Samaria." In dezer voege spreekt die historieschrijver daarvan, en dat naar waarheid; want deze is die Hadad, welke ten tijde, toen Achab over Israël regeerde, het omliggende land van Samaria verwoestte, gelijk wij ter zijner plaatse zullen verhalen. Nadat David door zijn overwinnende wapenen het rijk van Damascus en al het overige van Syrië ten ondergebracht, sterke bezettingen in de nodige plaatsen gelegd, en al het volk tolplichtig gemaakt had, keerde hij zegevierend weer naar Jeruzalem. Aldaar wijdde hij Gode de gouden pijlkokers en andere wapenen der lijfwacht van de Koning Hadad; maar toen naderhand Sisak, Koning van Egypte, Rehabeam, Salomo’s zoon overwon, en Jeruzalem innam, voerde deze dezelve met andere geroofde schatten weg, gelijk wij omstandiger in het vervolg dezer historie zullen verhalen. Deze machtige en wijze Koning der Israëlieten, zich verder van de bijstand, welke hij van God ontving, willende bedienen, belegerde de twee voornaamste steden van de Koning Adrazar, genoemd Bethach en Maskon, nam ze in, plunderde ze, en vond er behalve een menigte goud en zilver, een soort van koper, dat hoger gewaardeerd wordt dan goud, en van hetwelk Salomo, toen hij de Tempel bouwde, vele bekkens liet maken, bovendien dat grote watervat, hetwelk men de gegotene zee noemde.

273 Vermits de ondergang van de Koning Adrazar, Thoï de Koning der Hamathieten, deed vrezen, dat het lot hem niet gunstiger zou zijn, zond hij de Prins Joram, zijnen zoon, tot de Koning David, om hem wegens de overwinning op hun gemeenschappelijken vijand behaald, geluk te wensen, en voorts een verbond met hem te verzoeken, met aanbieding van kostelijke vaten van goud, zilver, en koper, zeer kunstig bewerkt. David bewees die Prins alle ere, die men aan de staat zijns vaders en de zijnen schuldig was, trad met hem in een verbond, gelijk verzocht werd, ontving de geschenken en wijdde die Gode toe, nevens het goud, dat hij in de veroverde steden gevonden had; want zijn godvruchtigheid deed hem beseffen dat hij de goddelijke Majesteit niet genoeg kon danken, dewijl zij hem niet alleen overwinnaar had gemaakt, wanneer hij zelf in persoon aan het hoofd van zijn heer optrok, maar ook wanneer hij door zijn bevelhebbers de oorlog voerde; gelijk gebleken was in die strijd, welke hij tegen de Idumeërs had ondernomen onder het bestier van Abisaï, Joabs broeder, die hen niet alleen na

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

het verslaan van achttienduizend man, ten onder gebracht en cijnsbaar gemaakt, maar hun ook een zeker hoofdgeld opgelegd had.

274 De liefde, welke deze Koning der gerechtigheid toedroeg, was zo groot, dat hij geen vonnissen uitsprak, die niet rechtmatig en billijk waren. Hij had tot veldoverste Joab; tot bewaarder der algemene gedenkschriften Josafat, zoon van Achilud; tot geheimschrijver zijner bevelen Sisan; tot hoofdman zijner Lijfwacht, onder welke ook de oudsten zijner eigen zonen waren, Benaja, zoon van Jojada; en bij Abjathar voegde hij in het Hogepriesterambt Zadok, wien hij een bijzondere liefde toedroeg, en die van het geslacht van Pinehas was.

275 Nadat hij alles aldus in orde gebracht had, (2 Sam. 9) dacht hij aan het verbond met Jonathan gemaakt, en de vele blijken, welke hij van diens vriendschap ontvangen had; want bij zijn andere ongemene hoedanigheden was hij zeer dankbaar van aard; daarom onderzocht hij of er niet nog iemand van diens zonen in het leven was aan wien hij zich wegens de genotene weldaden erkentelijk tonen konde. Men bracht hem een van Sauls vrijgelatenen, Ziba geheten, van welke hij vernam dat er nog één der zonen van die Prins, genaamd Mefiboseth, overig was, doch kreupel, vermits zijn voedster, op de tijding van de nederlaag en de dood van Saul en Jonathan schielijk met hem willende vluchten, hem had laten vallen. David deed met grote zorg vernemen, waar deze zich ophield, en vernomen hebbende dat Machir in de stad Lodebar hem opvoedde, beval hij hem te halen. Mefiboseth, bij hem gekomen zijnde, viel voor hem neer, en David beval hem goedsmoeds te zijn, belovende hem een gunstig onthaal, met toezegging dat hij hem in het bezit zou stellen van alles, wat zijnen vader en de Koning Saul, zijnen grootvader, toebehoord had; voorts gelastte hij hem dagelijks aan zijn tafel te komen eten. Mefiboseth, verblijd over zovele gunsten, viel nog eens aan ‘s Konings voeten, om hem daarvoor te bedanken. David beval aan Ziba de landerijen, welke hij aan die Prins wedergaf, te doen bebouwen, hem jaarlijks de inkomsten daarvan te Jeruzalem te brengen, en hem met zijn vijftien zonen en twintig dienaars te dienen. Aldus behandelde hij Jonathans zoon, alsof hij zijn eigen zoon geweest ware, gaf de naam van Micha aan een zoon, die Mefiboseth kreeg, en droeg daarenboven een bijzondere zorg voor de andere bloedvrienden van Saul en Jonathan.

276 Nahas, Koning der Ammonieten, vriend en bondgenoot van David, stierf omtrent die tijd, en Hanun, zijn zoon, volgde hem in de regering; (2 Sam. 10) dies zond David gezanten om hem het deel, dat hij in zijn droefheid nam, te betuigen, en hem van het voortzetten der vriendschap, welke hij met de Koning zijnen vader onderhouden had, te verzekeren. Maar Hanuns voornaamste hovelingen verbeeldden zich, door een verkeerd wantrouwen tegen David, dat dit gezantschap niets was dan een voorwendsel om de staat hunner krijgsmacht te bespieden; en zeiden daarom tot hun nieuwen Koning, dat hij aan de woorden van de Koning der Israëlieten geen geloof konde slaan, zonder zich aan groot gevaar bloot te stellen. De vorst, zich door die kwaden raad latende leiden, deed deze gezanten de baard half afscheren, en hun klederen tot op de helft afsnijden; dit schimpig bedrijf was het enige antwoord dat hij hun gaf. David door zodanigen hoon, waardoor zelfs het recht der volkeren geschonden werd, ten hoogste gebelgd, verklaarde openlijk dat hij die smaad door de wapenen wreken zou. De Ammonieten ondertussen, zulks voorziende, rustten zich ten oorlog toe; hun Koning zond gezanten aan Syrus, Koning van Mesopotamië, met duizend talenten, om hem om zijnen bijstand te verzoeken. De Koning Zoba voegde zich bij hem; en deze twee vorsten te samen brachten twintigduizend voetknechten bijeen; twee andere Koningen, de één van het land Maacha, en de ander genaamd Isboth, kwamen evenzo met tweeëntwintigduizend mannen aan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

Joab, Davids veldheer, verslaat vier Koningen, die Hanun, koning der Ammonieten ter hulpe gekomen waren. David behaalt een grote overwinning op de Koning der Syriërs. Hij verlieft op Bathseba, doet haar halen, en is oorzaak van de dood van Uria, haar man. Hij trouwt Bathseba. God bestraft hem over zijn zonde door de Profeet Nathan: hij toont berouw daarover. Ammon, Davids oudste zoon, schendt zijn zuster Thamar, en Absalom, haar broeder doodt hem.

Deze grote toebereidselen der Ammonieten, en de verbintenis van zovele Koningen verbaasden David niet, omdat de oorlog, die hij ondernam om die groten hoon te wreken, zeer rechtvaardig was. Hij zond zijn beste krijgsbenden tegen hen, onder het geleide van Joab, die zonder tijd te verspillen de hoofdstad huns lands, genoemd Rabba, ging belegeren. Daarop togen de vijanden ter stad uit om hem te bevechten, en deelden hun heer in tweeën. De hulptroepen stelden zich in slagorde in een vlakte, en de Ammonieten legerden zich dicht bij hun muren recht tegenover de Israëlieten. Joab deelde toen zijn heer ook in tweeën, trok met zijn uitgelezene benden tegen de Koningen, die Hanun ter hulpe gekomen waren, en gaf de anderen aan het bevel van Abisaï over, om de Ammonieten het hoofd te bieden, met de last van hem bij te staan indien hij kwam te wijken, gelijk hij hem bijspringen zou indien de Ammonieten hem te sterk waren; voorts vermaande hij hem zo dapper te strijden dat men hem niet konde verwijten geaarzeld te hebben. De vreemde Koningen wederstonden de eersten aanval van Joab met grote kloekmoedigheid; maar eindelijk zeer velen van de hun verloren hebbende, namen zij de vlucht. De Ammonieten, zulks ziende, durfden met Abisaï niet tot handgemeenschap komen, dies keerden ze weer naar hun stad, en Joab toog zegevierend terug naar zijnen Koning te Jeruzalem. Alhoewel dit verlies de Ammonieten hun zwakheid had doen zien, werden zij er echter niet wijzer door, noch konden zij besluiten zich stil te houden; maar zij zonden enigen naar Chalama, Koning der Syriërs, die aan geen zijde van de Eufraat woonde, om zijn krijgsbenden in hun soldij; over te nemen. Deze zond hun daarop tachtigduizend voetknechten en tienduizend paarden, onder het bevel van Sobach zijnen veldheer. David zijn vijanden zo sterk ziende, wilde de oorlog niet langer door zijn veldoversten voeren, maar besloot zelf in persoon op te trekken; dies toog hij over de Jordaan naar hen toe, leverde hun slag, overwon hen, versloeg op de plaats veertigduizend mannen te voet en zevenduizend te paard; en Sobach de veldoverste van de Koning Chalama ontving een wonde, waaraan hij stierf. Zulk een roemrijke overwinning vernederde de hoogmoed der Mesopotamiërs, zodat zij gezanten naar David zonden met geschenken, om de vrede van hem te verzoeken. Dewijl nu de winter op handen kwam, keerde David weer naar Jeruzalem; doch zodra de lente gekomen was, zond hij Joab om de krijg tegen de Ammonieten te vervolgen; deze verwoestte hun ganse land, en belegerde andermaal Rabba, hun hoofdstad.

278 Inmiddels gebeurde het dat deze zo rechtvaardige en godvruchtige Koning, die zo ijverig was in de onderhouding van de wetten zijner vaderen, in een grote zonde verviel; want des avonds volgens zijn gewoonte op een hoge galerij van zijn paleis wandelende, zag hij in een nabijgelegene huizing een vrouw, Bathseba geheten, die zich baadde, en zo uitstekend schoon was, dat hij zijn begeerte naar haar niet kon beteugelen. Hij ontbood haar derhalve en besliep haar; zij, enigen tijd daarna bemerkende dat ze zwanger was; verzocht hem op een middel bedacht te wezen om haar van de dood, die door Gods wet tegen de overspeleressen verordend was, te redden. David, om dit in het werk te stellen, deed Joab boodschappen dat hij hem Uria, Bathsebas man, moest zenden; en toen deze gekomen was, ondervraagde hij hem omstandiglijk naar de staat des belegs, en kreeg tot antwoord dat alles zeer wel ging. Hierop zond David hem tot zijn avondmaal enige gerechten van zijn tafel, en liet hem zeggen, dat hij te huis moest gaan slapen. Maar Uria, in plaats van te gehoorzamen, bracht de nacht bij de lijfwachten door. David, dit vernomen hebbende, vraagde hem, waarom hij na een zo lang afwezen zijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

huisvrouw niet was gaan bezoeken, dewijl niemand, van de reize te huis komende, gewoon was anders te doen. Doch hij antwoordde, dat vermits zijn veldheer en zijn spitsbroeders in het leger op het veld sliepen, hij meende dat het hem niet voegen zou zijn gemak te nemen, en zich met zijn vrouw te vermaken. David beval hem derhalve die dag te blijven, dewijl hij hem niet voor ‘s anderen daags weer heen kon zenden, en tegen de avond noodde hij hem ter maaltijd, en deed hem lustig inschenken, opdat hij door de drank vrolijker dan naar gewoonte, lust zou krijgen om bij zijn vrouw te slapen. Maar hij bracht die nacht alweder voor de deur van ‘s Konings kamer bij de lijfwacht door. David verstoord, dat hij niets bij hem had kunnen winnen, schreef aan Joab dat, om Uria over zekere misdaad, die hij begaan had, te straffen, hij deze op een post moest stellen, alwaar het grootste gevaar was, en dan bevel geven dat elk hem verliete, opdat hij alleen blijvende het niet zou kunnen ontkomen. Deze brief gesloten en met zijn zegel verzegeld, stelde hij Uria ter hand; en Joab had hem zodra niet ontvangen, of hij beval Uria met enigen zijner dapperste krijgslieden een aanval te doen op een plaats, die hij wist een der gevaarlijkste te zijn; en hij verzekerde hem dat zodra hij enige opening in de muur zou gemaakt hebben, hij hem met het ganse heer zou volgen om er door te breken; vermanende hem voorts door zijn kloekmoedigheid aan de achting, die de Koning voor hem had, en de goeden naam door hem reeds verworven, te beantwoorden. Uria nam die hachelijken last met blijdschap aan, en Joab beval heimelijk degenen, die Hem vergezelschapten, dat zij henm verlaten en wijken moesten, zodra zij zagen dat de vijanden op hem aanvelen. De Ammonieten, zich dus aangetast ziende, en voor het gevolg beducht, deden met hun dapperste mannen een groten uitval; Urias makkers hielden geen stand, uitgenomen enige weinigen, die van het geheim niet wisten. Uria alstoen hen door zijn voorbeeld tonende dat de dood boven de vlucht te stellen was, bleef pal staan, weerstond het geweld der vijanden, doodde velen van hen; en na alles gedaan te hebben, wat men van een der dapperste krijgslieden verwachten kon, zag hij zich eindelijk van alle kanten omringd en met wonden doorboord, en stierf aldus een roemruchtigen dood met die weinigen, welke zijn dapperheid en deugd navolgden! Joab zond aanstonds iemand om de Koning te boodschappen, dat dewijl het lange beleg hem begonnen was te verdrieten, hij het raadzaam geoordeeld had een zwaren storm te lopen; maar dat zulks hem niet gelukt was, doordien de vijanden die zo wakker afgeslagen hadden, dat hij met groot verlies der zijnen had moeten wijken: voorts belastte hij de bode, dat indien de koning zich gram toonde over de kwaden uitslag, hij hem dan verder verhalen moest dat Uria één van hen was, welke bij de aanval gesneuveld warenl. ‘t Gebeurde zo, gelijk hij er staat op gemaakt had; want David zei geheel verstoord dat Joab een groten misslag begaan had, met een aanval te bevelen, aleer hij het stormtuig gebruikt had om een bres te maken: dat hij behoorde gedacht te hebben aan Abimelech, Gideons zoon, die, alhoewel een strijdbaar man, zijn leven op een schandelijke wijze verloor, door een vrouw gedood wordende, omdat hij roekeloos de toren van Thebes met geweld had willen bemachtigen: en dat mem zich kwalijk aan andere krijgshelden spiegelde, wanneer men dezelfde feilen beging, die zij begaan hadden, in plaats van die daden na te volgen, waarin zij voorzichtigheid en een goed beleid betoond hadden. Joabs bode, de Koning aldus hebbende horen spreken, begon te vertellen dat Uria in het gevecht gesneuveld was. Terstond stilde des Konings gramschap, zodat hij van taal veranderende, beval aan Joab te zeggen, dat men zich over de kwaden uitslag in de oorlog niet moest verontrusten, maar zulks aan het lot der wapenen, dat juist niet altoos gunstig is, toeschrijven; dat hij dit ongeluk tot een waarschuwing nemende, het beleg met meer voorzichtigheid moest voortzetten, door het opwerpen van schansen, en het gebruiken van stormgereedschap, om zich alzo meester van de plaats te maken, en dat hij, die ingenomen hebbende, haar moest uitroeien, en de inwoners verdelgen.

279 Bathseba beweende middelerwijl haar man enige dagen; en toen de tijd des rouws verstreken was, nam David haar ter vrouwe; en zij verloste niet lang daarna van een zoon.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

280 God aanschouwde dit bedrijf van David met een oog van gramschap, (2 Sam. 12) en beval Nathan in een droom dat hij David scherpelijk deswege bestraffen moest. Dewijl deze Profeet een zeer wijs man was, en wel wist dat de Koningen, als hun driften de overhand hebben, het recht weinig tellen, meende hij, dat om ‘s Konings gemoed te onderzoeken, het best ware zachtelijk tot hem te spreken, eer hij tot de bedreigingen kwam, welke God hem bevolen had te doen; dies sprak hij hem aldus aan: "In zekere stad waren twee inwoners, waarvan de één zeer rijk was, en veel vee bezat; de ander daarentegen was zo arm dat al zijn have in een enig schaapje bestond, hetwelk hij zo lief had, dat hij het niet minder dan één zijner kinderen verzorgde met dat weinigje broods, hetwelk hij had. ‘t Gebeurde eens dat deze rijke een gast kreeg; maar in plaats van hem iets van zijn eigen vee voor te zetten, deed hij het schaap van die armen man met geweld nemen en slachten, en onthaalde zijn gast alzo op eens anders kosten." David, door deze grote onbillijkheid getroffen, zei dat die man een snood mens was, dat hij het geroofde vierdubbel behoorde te vergoeden, en daarenboven met de dood gestraft te worden. "Gij hebt u zelf, " hernam de Profeet, "veroordeeld, en een rechtvaardig vonnis gestreken over een strafvaardige misdaad, die gij zelf begaan hebt." Voorts stelde hij hem voor ogen, hoe hij de toorn en de verbolgenheid van die God op zich gehaald had, die door een ongemene gunst hem tot Koning over zijn volk aangesteld, hem overwinnaar veler volken gemaakt, zijn heerschappij verre uitgestrekt, en hem voor al de belagingen van Saul behoed had. Dat het een gruwelijke zaak was, dat hij, die vele vrouwen bezat, zich tot zulk een wreed en goddeloos geweld had laten vervoeren, dat hij eens anders huisvrouw voor zich nam, en haar man deed ombrengen door hem aan zijn vijanden over te leveren. Maar dat God een rechtvaardige wraak over hem oefenen, en toelaten zou dat een zijner eigen zonen zijn vrouwen ten aanschouwen van de gehele wereld zou misbruiken, en de wapenen tegen hem opnemen, om hem openlijk te straffen voor de misdaad, die hij in het heimelijk begaan had. Waarbij hij nog voegde, dat hij het verdriet zou hebben van het kind, de rampzalige vrucht zijns overspels, te zien sterven. David, door deze bedreigingen verschrikt, barstte uit in tranen, en het hart van droefheid doorgriefd, bekende en beleed de grootheid zijner zonde; want hij was een rechtvaardig man, die, uitgenomen deze misdaad, geen andere misdreven had. God, door zijn groot berouw bewogen, beloofde hem bij het leven en bij het bezit zijns koninkrijks te bewaren, en zijn zonde te vergeten nadat hij er boete over gedaan zou hebben. Maar volgens hetgene de Profeet hem voorzegd had, bezocht de Here het kind, dat hij bij Bathseba had geteeld, met een zware ziekte. De overgrote liefde, welke David der moeder toedroeg, vervulde hem met zulk een smartelijke droefheid, dat hij zeven dagen zonder eten in rouw doorbracht; zich met een zak bekleedde, ter aarde neergestrekt bleef liggen, en God onophoudelijk om het behoud dezes kinds bad. Maar zijn gebed werd niet verhoord, en het kind stierf de zevenden dag. Niemand der zijnen durfde hem deze tijding brengen, uit vreze dat hij, die reeds zo bedroefd was, nog hardnekkiger het nuttigen van spijze zou weigeren, en de zorg voor zijn lichaam ten enenmale verwaarlozen; naardien men reden had te geloven, dat dewijl de ziekte van dit kind hem zoveel droefheid veroorzaakt had, deszelfs dood hem nog veel meer ter harte zou gaan. David bemerkte uit de ontroerdheid van hun gelaat, wat zij voor hem poogden te verbergen; en vermoedende, wat er van de zaak was, vraagde hij er iemand naar, en vernam aldus de dood des kinds. Aanstonds rees hij overeind, waste en verkleedde zich, en beval dat mem hem spijze voorzetten zou. Zijn vrienden en dienstboden over zulk een schielijke verandering verwonderd, verzochten dat hij hun de reden daarvan wilde zeggen. "Kunt gij niet begrijpen", zei hij, "dat zo lang het kind in het leven was, de hope van zijn behoudenis van God te verwerven, mij alle pogingen deed aanwenden om Hem te bewegen? doch, nu het gestorven is, zouden mijn droefheid en klachten onnut wezen." Dit verstandig antwoord maakte dat men loffelijk van zijn wijsheid sprak; en Bathseba baarde een tweeden zoon, die Salomo genoemd werd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

281 Ondertussen zette Joab het beleg van Rabba voort, vernielde de waterleidingen, en belette dat er enige leeftocht in de stad gebracht werd. Aldus zagen de inwoners zich zeer door honger en dorst gekweld, omdat hun niet dan één put was overgebleven, die op verre na geen water genoeg kon opleveren. Joab schreef toen aan de Koning, en verzocht hem bij zijn heer te komen, om zelf de ere van het innemen en veroveren der stad te hebben. David prees zijn liefde en getrouwheid, toog met verse benden naar het beleg toe, bemachtigde de plaats met geweld, en gaf ze aan zijn krijgsvolk ten roof: De buit was zeer groot; en David vergenoegde zich met voor zijn deel te nemen de gouden kroon des Konings der Ammonieten, die een talent woog, en met vele kostelijke gesteenten, onder welke een sardonyx van zeer grote waarde uitmuntte, versierd was. Voorts deed hij al de inwoners, zonder iemand te verschonen, door verschillende pijnigingen ombrengen; en behandelde de andere steden van dat land, welke hij ook stormenderhand innam, niet zachter.

282 Toen hij na zulk een roemruchtige verovering weer te Jeruzalem gekomen was, (2 Sam. 13) wedervoer hem een zwaar onheil, waarvan de oorzaak deze was: De prinses Thamar, zijn dochter, overtrof in schoonheid al de andere dochters en vrouwen van haar tijd, en Ammon, Davids oudste zoon, werd zo smoorlijk op haar verliefd dat hij zijn drift niet kunnende voldoen, omdat zij zeer streng bewaard werd, in zulk een kwijning verviel, dat hij geheel uitteerde, en nauwlijks meer kenbaar was. Jonadab zijn neef en bijzondere vriend, was verstandig genoeg om te oordelen dat die kwaal uit dergelijk een oorzaak sproot; dus drong hij hem te zeggen wat ervan de zaak was. Ammon bekende voor hem de liefde, welke hij zijner zuster toedroeg; en Jonadab gaf hem een raad, welke hij in het werk stelde. Hij veinsde zich heel ziek te zijn, legde zich te bed, en verzocht de Koning, zijnen vader, toen die hem kwam bezoeken, dat hij hem zijn zuster Thamar wilde zenden. Zodra zij gekomen was, bad hij haar dat zij enige koeken voor hem wilde bakken, zeggende dat hij die, door haar handen toebereid, veel liever zou eten. Zij deed het op staanden voet, en bracht ze hem; toen verzocht hij haar dat zij ze in zijn vertrek wilde brengen, omdat hij zich wilde te slapen leggen, en beval daarop al zijn volk ter kamer uit te gaan. Thans stond hij op, ging naar het vertrek, alwaar Thamar alleen was, ontdekte haar zijn minnedrift, en waagde haar kracht en geweld aan te doen. Straks zette zij het op een schreeuwen, en zei hem alles, wat zij kon, om hem van dit snood bedrijf, zo schandelijk voor het koninklijk geslacht, af te houden; en ziende dat al haar redenen niets op hem vermochten, bad zij hem dat indien hij zijn geile drift niet kon overwinnen, hij haar dan ten minste van de Koning zijnen vader ten huwelijk zou verzoeken. Doch Ammon, reeds door de dolle woede zijner min vervoerd, had geen oren om naar haar te luisteren, maar verkrachtte haar, onaangezien alle tegenweer, die zij bood: en door de zeldzaamste verandering, waarvan men ooit gehoord heeft, ging hij in een ogenblik daarna van die brandende liefde, welke hij voor haar had, over tot zulk een groten haat, dat hij haar met scheldwoorden bejegende, en beval te vertrekken. Zij verzocht te wachten totdat het avond geworden was, om de schande te ontvlieden van bij klaren dag voor de ogen van geheel de wereld te verschijnen, na het bitterste leed, dat er wezen kon, uitgestaan te hebben. Maar hij weigerde haar zulks toe te staan, en deed haar ter deure uitstoten. De Prinses van droefheid overstelpt, nam haar sluier, die volgens het gebruik van ‘s Konings dochteren op de aarde sleepte, scheurde hem aan flarden, strooide as op haar hoofd, en ging alzo midden door de stad, door huilen en krijten het geweld, dat haar aangedaan was, ruchtbaar makende. Absalom, wiens volle zuster zij was, haar in deze staat ontmoet, en de oorzaak van haar wanhoop vernomen hebbende, deed al wat hij kon om haar te troosten, en zij bleef een langen tijd bij hem wonen zonder te trouwen. Deze verfoeilijke daad trof David zeer gevoelig; maar vermits hij Ammon, omdat hij zijn oudste zoon was, een grote lielfde toedroeg, kon hij niet besluiten hem te straffen, gelijk het feit verdiende. Absalom ontveinsde zijn wraakzucht, en behield een wrok in zijn hart ter tijd toe dat hij zich naar de grootheid der misdaad zou kunnen wreken. Aldus verliep er een jaar, en wanneer hij toen naar

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Baäl-Hazor in de stam van Efraïm stond te gaan, om zijn schapen te doen scheren, nodigde hij de Koning zijnen vader en al zijn broeders op een gastmaal, dat hij voor hen wilde aanrichten. Doch dewijl David deze nodiging afsloeg, en niet wilde dat hij zulke grote kosten maken zou, verzocht Absalom dat hij hem dan ten minste de gunst wilde bewijzen van er al zijn broeders henen te zenden. De Koning stond hem dit toe; waarop zij daar kwamen, en toen Ammon door de drank begon vrolijk te worden, deed Absalom hem vermoorden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Absalom vlucht naar Gesur. Drie jaren daarna verwerft Joab van David dat hij mag wederkeren. Hij wint de genegenheid des volks; gaat naar Hebron wordt als Koning uitgeroepen, en Achitofel kiest zijn zijde. David verlaat Jeruzalem om naar geen zijde van de Jordaan te wijken. Getrouwheid van Husaï en de hogepriesters. Boosheid van Ziba. Schrikkelijke moedwil van Simeï. Absalom begaat een snood schelmstuk op Achitofels raad.

DEZE moord van Ammon verschrikte al de andere van Davids zonen zo geweldig, dat zij te paard stegen, en met lossen toom naar de Koning hun vader renden. Doch zij waren de eersten niet, die hem deze tijding brachten; een ander had meer spoed gemaakt en hem gezegd dat Absalom al zijn broeders had doen doden. Het verlies van zo vele kinderen, en dat door zulk een gruwelijke misdaad, gepleegd door éénen van hen, doorboorde Davids hart, en stortte hem in zulk een bitteren rouw, dat hij, zonder nadere bevestiging dier mare af te wachten, zich ten enenmale aan de droefheid overgaf, zijn klederen scheurde, zich ter aarde wierp, in een hevig gekrijt uitbarstte, in tranen smolt, en niet alleen zijn dode zonen beweende, maar ook hem, die hen omgebracht had. Jonadab zijn neef, zoon van Simea, zei om hem te troosten, dat schoon hij reden had om te geloven dat Absalom zich tot die daad had laten bewegen uit een gevoel van wrok om de hoon, zijner zuster aangedaan, er echter weinig schijn was dat hij zijn handen met het bloed zijner andere broeders zou bezoedeld hebben. Onder dit spreken hoorde men een groot gedruis van mannen te paard, en daarop zag men Davids zonen verschijnen. De bedrukte vader, ziende tegen zijn hoop in, dat die, welke hij meende dood te zijn, nog leefden, liep toe om hen te omhelzen, mengde zijn tranen met de hun, en zijn droefheid over het verlies van één zijner zonen, met hun droefheid over het missen van één hunner broederen. Middelerwijl was Absalom naar Gesur geweken naar zijnen grootvader van moeders zijde, die Heer van die plaats was, en hij woonde aldaar drie jaren.

Toen Joab na verloop van die tijd zag dat des Konings toorn bedaard was, (2 Sam. 14) en dat hij gemakkelijk te bewegen zou zijn om Absalom te doen wederkomen, bediende hij zich van deze list om hem daartoe te overreden Hij zond naar de Koning een oude vrouw, die veinsde zeer bedrukt te wezen, en tot hem zei, dat haar twee zonen te samen in krakeel geraakt zijnde, het zo hoog gelopen was dat, van woorden tot slagen komende, de één de ander had gedood, en dat de dader door het gerecht vervolgd werd, om hem ook te doen sterven. Dat zij zich derhalve op het punt zag van beroofd te worden van de enigsten steun, die haar in haar ouderdom nog overig was; en dat zij in die nood geen andere uitvlucht hebbende dan de goedertierenheid zijner majesteit, hem bad haar zoon vergiffenis te verlenen. David beloofde haar zulks, en daarop vervolgde zij aldus: "Ik ben ten hoogste Heer Koning, aan u verplicht voor dit grote medelijden met mijn hogen ouderdom, en de staat, waartoe ik gebracht ware, indien ik het enige kind, dat mij nog overig is, zou verliezen. Maar indien gij wilt dat ik aan de waarheid uwer goedheid niet twijfele, dan moet gij, zo ‘t u belieft, eerst uw gramschap tegen de Prins uw zoon laten varen, en hem in genade aannemen. Want hoe kan ik mij verzekerd houden dat gij mijn zoon zijn misdaad vergeven zult, indien gij de uw dergelijk een misdrijf niet vergeeft? En zou het een zaak zijn, met uw wijsheid bestaanbaar, vrijwillig het verlies van één uwer kinderen te voegen bij het smartelijk, doch onherstelbaar verlies van een anderen zoon?" Dit vertoog deed de Koning oordelen dat deze vrouw door Joab uitgezonden was, en hij vraagde haar of zulks niet alzo was. Zij antwoordde ja, en daarop ontbood hij Joab, en zei tot hem, dat hij zijn verzoek inwilligde, en Absalom zijn misdaad vergaf, zodat hij vrij mocht wederkeren. Joab viel voor hem neer, en aanstonds vertrekkende, bracht hij Absalom weer te Jeruzalem. Doch de Koning deed hem weten dat hij zich niet voor hem zou hebben te vertonen, dewijl hij nog niet in staat was om hem te zien. Weshalve hij, om dit bevel te gehoorzamen, twee jaren op zichzelf

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

als een ambteloos man leefde, zonder dat het verdriet van zich niet volgens zijn hoge geboorte behandeld te zien, iets van zijn goed voorkomen verminderde; want hij was zo schoon en welgemaakt van leest, en zo groot van gestalte, dat niemand hem gelijk was. Hij had ook zulk een hoofd met haar, dat wanneer men het hem om de acht maanden afschoor, het tweehonderd sikkelen, dat is vijf ponden woog. Twee jaren leefde hij dus te Jeruzalem en kreeg in die tijd drie zonen en een dochter. Doch daarna niet langer kunnende dulden uit ‘sKonings tegenwoordigheid gebannen te zijn, deed hij Joab verzoeken dat hij een goed woord voor hem wilde doen, om zijnen vader te mogen zien; doch geen antwoord ontvangende, stak hij de brand in zekere hoeve, die Joab toebehoorde. Deze ging terstond naar hem toe om te vragen wat hem daartoe bewogen had; hij antwoordde, dat het was om hem te noodzaken dat hij tot hem kwam, vermits hij dit niet anders had kunnen te weeg brengen, en dat hij hem bad zijn verzoening met de Koning te willen bewerken, naardien zijn ballingschap hem dragelijker viel, dan het verdriet van zich altoos in ongenade te zien. Joab werd door zijn droefheid zo bewogen, en stelde die op zulk een levendige wijze aan David voor, dat hij last kreeg om Absalom te halen. Deze gekomen zijnde viel zijnen vader te voet, en bad hem om vergiffenis. (2 Sam. 15) David stond hem die toe, en beurde hem op. Nadat de verzoening aldus gemaakt was, begon hij terstond een groten staat te voeren: behalve de paarden en wagens, welke hij hield, bestond zijn lijfwacht uit vijftig personen. Nademaal zijn eerzucht geen palen had, ontwierp hij een toeleg om de Koning zijnen vader de voet te lichten, en zich zelf ten rijkstroon te verheffen: en om hiertoe te komen, liet hij niet na zich elken morgen in het paleis te laten vinden, alwaar hij degenen, die hun rechtzaak verloren hadden troostte, en tot hen zei, dat zulks te wijten was aan de kwade raadslieden des Konings, en ook aan deze zelf, dewijl hij zich in zijn oordeel bedroog. Eindelijk toen hij zich van de genegenheid des volks verzekerd hield, verzocht hij in het vierde jaar na zijn verzoening verlof van de Koning, om naar Hebron te gaan, tot het volbrengen ener gelofte, die hij gedurende zijn ballingschap gedaan had. Daar gekomen zijnde deed hij zulks het ganse land door weten; waarop men van alle kanten tot hem kwam. Achitofel, die van Gilo en één van Davids raadsheren was, kwam er ook, nevens tweehonderd inwoners van Jeruzalem, die echter niets anders beoogden dan het feest bij te wonen. Aldus gelukte Absaloms toeleg naar wens, want hij werd door allen tot Koning verkoren.

284 David ontroerd, gelijk men denken kan, over de stoutheid en goddeloosheid van zijn zoon, die na de vergiffenis, hem voor zijn grote misdaad toegestaan, zijnen vader nog het leven en het rijk, dat God zelf hem verleend had, wilde benemen, besloot zich naar de vaste plaatsen aan geen zijde van de Jordaan te begeven, en de beslissing zijner zaak Gode aan te bevelen. Hij liet derhalve de bewaring van zijn paleis aan tien zijner bijwijven over, en vertrok uit Jeruzalem, gevolgd van een grote menigte van mensen, die niet besluiten konden hem te verlaten, en van die zeshonderd mannen, welke toen Saul hem vervolgde, hem altoos bijgebleven waren. Zadok en Abiathar, Hogepriesters, en al de Levieten wilden evenzo met hem gaan, en de Ark medenemen; maar hij ried hun te blijven, hopende dat God niet laten zou zonder die hulp zorg voor hem te dragen; en hij verzocht alleen van hen, dat zij door getrouwe personen hem heimelijk bericht wilden geven van hetgene er omging. Jonathan, zoon van Abjathar, en Ahimaäz Zadoks zoon, bewezen hun getrouwheid ook in dit voorval; en Ithaï de Gethieter betoonde hem zulk een genegenheid, dat hoewel de Koning hem beval te blijven, hij er echter niet toe overgaan wilde. Toen deze vorst met blote voeten de Olijfberg beklom, en dat allen, die hem verzelden, tranen stortten, werd hem verhaald dat Achitofel, door een schrikkelijke trouweloosheid, tot Absalom was overgegaan. Dit smartte hem meer dan iets anders, omdat hij Achitofels grote bekwaamheid kende; en hij bad God, niet te willen gedogen dat Absalom geloof aan hem sloeg, en zijn raad volgde. Toen hij boven op de berg gekomen was, beschouwde hij Jeruzalem, en stortte een vloed van tranen, doordien hij ‘t verlies van zijn koninkrijk, en het vertrek uit deze voorname plaats, die er de hoofdstad van was, even zwaar

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

schatte. Husaï, één zijner getrouwste dienaren, kwam met gescheurde klederen, en as op zijn hoofd, bij hem. David poogde hem nog te troosten, en zei hem dat de grootste dienst, die hij hem nu kon doen, was tot Absalom te gaan, onder de schijn van zijn zijde te willen kiezen, om alzo zijn voornemens te doorgronden, en Achitofels raadslagen te weerstaan. Husaï derhalve om hem te gehoorzamen, begaf zich naar Jeruzalem, alwaar Absalom kort daarna ook aankwam. David wat voortgetrokken zijnde, (2 Sam. 16) kwam Ziba, die hij Mefiboseth toegevoegd had om zorg voor zijn landgoed te dragen, bij hem, met twee ezels, beladen met eetwaren, welke hij de Koning aanbood. Deze vraagde hem waar zijn meester was; en hij antwoordde dat deze te Jeruzalem was gebleven, in de hoop dat bij zulk een grote verandering de gedachtenis aan de koning, zijnen grootvader, hem tot Koning mochte doen verkiezen. Dit vals bericht vertoornde David dermate, dat hij die schelmsen mens al Mefiboseths goed gaf, zeggende dat hij de bezitting daarvan beter verdiende dan de ander.

Toen David dicht bij de plaats genoemd Bahurim gekomen was, ontmoette hem Simeï, zoon van Gera, Sauls bloedverwant, die hem niet alleen met scheldwoorden beledigde, maar ook met stenen gooide. En ziende dat zij, die bij de Koning waren, deze voor zijn werpen poogden te beschutten, vermeerderde zijn woede in dier voege, dat hij uit al zijn macht riep, dat David een bloedhond, en oorzaak van zeer veel kwaad was; dat hij God dankte, omdat hij toegelaten had dat zijn eigen zoon hem strafte over de misdaden, welke hij tegen Saul, zijn Koning en Heer, had begaan. "Ga, " zei hij", ga uit dit land, gij booswicht en vervloekte als gij zijt." Abisaï, deze schrikkelijken moedwil niet kunnende dulden, wilde hem doden. Maar David weerhield hem, zeggende, dat de tegenwoordige onheilen hun genoeg behoorden te zijn, zonder aanleiding tot nieuwe te geven. "Hierom is het, " vervolgde hij, "dat ik mij om het schelden dezes mans niet bekreune. Ik merk hem maar aan als een dollen hond, en ik voeg mij gelaten naar Gods wil, die hem gezonden heeft om mij te vloeken. Want wat behoeft men zich te verwonderen dat hij mij scheldt, daar mijn eigen zoon zich openlijk mijn doodvijand durft verklaren? Maar God is te goedertieren dan dat Hij mij niet eindelijk met een oog van ontferming zou aanschouwen, en te rechtvaardig om de aanslagen diegenen, die mijn verderf zoeken. niet te verijdelen." Deze deugdzame Koning vervolgde aldus sprekende zijnen weg, zonder zich aan Simeïs scheldwoorden te laten gelegen liggen; en die goddeloze mens ging naar de andere zijde van de berg, om Zijn schelden te hervatten. Eindelijk kwam David aan de oever van de Jordaan, en liet zijn volk, van die lange reize vermoeid, zich aldaar wat verversen.

285 Absalom ondertussen van Achitofel, op wien hij al zijn vertrouwen stelde, vergezelschapt, kwam te Jeruzalem, en Husaï, Davids getrouwe vriend, viel nevens anderen voor hem neer, en wenste hem een lange en gelukkige regering. Absalom vraagde hem hoe hij, die tothiertoe Zijns vaders beste vriend geweest was, hem had kunnen verlaten, om zijn partij aan te nemen. "Dewijl ik zag, " antwoordde Husaï, "dat iedereen met een algemene toestemming zich aan u onderwerpt, heb ik gevreesd dat het een wederstreving van Gods wille zou zijn, indien ik er mij ook niet naar schikte, gelovende dat Hij het is, die u de troon heeft doen beklimmen. En indien gij mij de genade bewijst van mij onder het getal diegenen, welke gij met uw toegenegenheid vereert, te ontvangen, zal ik u met dezelfde getrouwheid en ijver dienen, als ik de Koning uw vader gediend heb; doordien ik mij verbeeld dat er geen oorzaak is om over de verandering te klagen, vermits de kroon niet uit het ééne huis in het andere is overgegaan, maar dat ze in het koninklijke geslacht blijft, dewijl de zoon de vader opvolgt." Absalom deze woorden gehoor gevende, liet alle mistrouwen tegen hem varen.

286 De nieuwe Koning met Achitofel te rade gaande, hoe hij zich zou gedragen om zijn heerschappij te bevestigen, werd hem door die booswicht geraden, zijns vaders bijwijven ten aanschouwen van al het volk te misbruiken; ten einde ieder, daardoor zou zien, dat er geen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

verzoening tussen hen kon komen, maar dat het noodzakelijk tot een bloedigen oorlog moest komen, en dat ieder die zijn zijde gekozen had, onafscheidelijk daaraan gehecht moest blijven. Deze jonge vorst volgde die heillozen en schandelijken raad, en besliep die bijwijven ten aanschouwen van al het volk in een tent, welke hij op het paleis deed spannen. Aldus zag men vervullen, hetgene de profeet Nathan David voorzegd had

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 9

Achitofel geeft Absalom een raad, die David ten enenmale ten verderve zou gebracht hebben. Husaï geeft hem een anderen, daartegen aandruischemde, welke gevolgd wordt, en hij geeft er David bericht van. Achitofel verhangt zich uit wanhoop. David haast zich om de Jordaan over te trekken. Absalom stelt Amasa tot zijn veldoverste aan, en gaat de Koning zijnen vader bevechten; doch hij verliest de slag, en wordt door Joab gedood.

ABSALOM daarna Achitofel raad vragende hoe hij zich in deze oorlog zou gedragen, (2 Sam. 17) kreeg tot antwoord, dat de dood van de Koning zijnen vader het enige middel was om zich van de kroon te verzekeren, en hen, aan welke hij dit verschuldigd was te behouden. "Indien gij mij, " zei hij, "tienduizend uitgelezene mannen uit uw krijgsmacht wilt geven, zal ik u deze dienst bewijzen." Deze raad beviel Absalom; maar hij begeerde het gevoelen van Husaï, die hij altoos zijns vaders besten vriend noemde, ook te weten, en daarom verhaalde hij hem Achitofels raad, en vraagde hem om de zijnen. Husaï, menende dat David een verloren man zou zijn, indien men Achitofels raad volgde, gaf er een, die er regelrecht tegen aandruiste, en sprak tot Absalom in dezer voege: "Gij kent, Heer Koning, de grote dapperheid uws vaders en diegenen die bij hem zijn, waarvan men geen ander bewijs behoeft, dan dat hij altoos overwinnaar gebleven is in al de oorlogen door hem ondernomen. Buiten twijfel heeft hij zich tegenwoordig ergens gelegerd; en dewijl niemand beter op de kunst des oorlogs afgericht is, zijn er geen krijgslisten, die hij niet gebruiken zal. Hij zal bij nacht een gedeelte zijner benden in enig dal, of achter een rots leggen; en als de onzen degenen, welke hij te voorschijn brengt, bestrijden zullen zij wijken totdat ze ons in hun lage gelokt hebben; vanwaar zij daarna tegelijk op ons zullen aanvallen; de tegenwoordigheid van de Koning uw vader, die er ongetwijfeld zelf in persoon zal bij wezen, zal hun de moed ontvonken, en die der onzen benemen. Hierom meen ik, dat zonder zich met Achitofels raad op te houden, de Koning al zijn krijgsmacht spoedig moet bijeen verzamelen, en er zelf het bevel over nemen, zonder zich op een ander te betrouwen; want door dat middel zal uw vader, zo hij u durft afwachten, zich zo zwak, in vergelijking van u, bevinden, dat het u gemakkelijk zal vallen hem te overwinnen door het groot getal der benden, die, brandende van ijver, u hun genegenheid in het begin uwer regering zullen trachten te betonen. En indien hij zich in enige stad opsluit, zult gij die gemakkelijk door stormtuig en ondergraving kunnen innemen " Absalom achtte deze raad beter dan die van Achitofel, dewijl God het zo schikte; en Husaï deed er de Hogepriesteren Zadok en Abjathar aanstonds kennis van hebben, ten einde zij David zouden raden spoedig de Jordaan over te trekken, opdat niet Absalom van opzet veranderende, hem naderde eer zulks geschied ware. Deze Opperpriesters zonden zonder tijdverlies een trouwe dienstmaagd naar hun zonen, die zich buiten de stad verborgen hielden, met bevel om aanstonds te vertrekken, en David van de toestand der zaken te verwittigen. Zij begaven zich straks op weg, en hadden nauwelijks twee stadiën afgelegd, of enige ruiters, die hen gezien hadden, gingen er Absalom bericht van geven. Daarop zond hij volk uit om hen te achterhalen; maar dewijl zij op het zien der ruiters reeds argwaan opgevat hadden, waren zij van de gemenen weg afgeweken naar een dorp genoemd Bahurim onder het gebied van Jeruzalem, alwaar zij zekere vrouw baden hen te willen verbergen; zij deed zo, hen neerlatende in een put, waarvan zij de mond met vellen bedekte. Die hun nagezonden waren, in het dorp gekomen zijnde, vraagden haar of zij niet twee jonkmans gezien had; zij antwoordde ja, en dat zij hun te drinken gegeven had, waarna ze weer vertrokken waren; doch dat zij, zo ze zich haastten, hen gemakkelijk konden achterhalen. Zij, zulks gelovende, jaagden hen een langen tijd te vergeefs na. Toen de vrouw zag dat er niets meer te vrezen was, trok zij die twee jongelingen uit de put; waarop zij hun reize met groten spoed vervolgden, bij David kwamen, en hun boodschap aan hem deden. Deze wijze vorst liet niet na zich van die goeden raad te bedienen; want hoewel het reeds avond geworden was, nochthans

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

trok hij op staanden voet met al zijn volk, dat hij bij zich had, de Jordaan over. Achitofel ziende, dat Husaïs raad boven de zijnen gesteld was, steeg te paard, en reed naar Gilo, zijn geboorteplaats, deed al zijn vrienden en magen aldaar bijeenkomen, en verhaalde hun wat raad hij Absalom gegeven had, maar dat deze die niet had willen volgen; dat hij daarom een verloren man was, doordien David de overhand zou krijgen, en weer op de troon komen, waarbij hij voegde, dat wat hemzelven aanging, hij liever als een kloekmoedig man wilde sterven, dan door beuls handen omgebracht worden, omdat hij David verlaten en zich bij Absalom gevoegd had. Dus gesproken hebbende. gaat hij naar een afgelegen hoek in zijn huis, verhangt zich, en eindigt alzo zijn leven op zulke wijze, als hij oordeelde verdiend te hebben, waarna zijn vrienden hem begroeven.

288 David, middelerwijl de Jordaan overgetrokken zijnde, ging naar Mahanaïm, de schoonste en sterkste stad van dat landschap. Al de groten des lands ontvingen hem met een grote toegenegenheid, sommige uit medelijden met zijn ongeluk, en anderen uit eerbiedigheid wegens zijnen vorigen staat en luister; de voornaamsten waren Barzillaï de Gileaditer, Sobi, Overste der Ammonieten en Machir, een der groten van het landschap Gilead: zij voorzagen hem en de zijnen rijkelijk van alles, wat zij tot hun onderhoud en verkwikking van node hadden.

289 Nadat Absalom een groot heer verzameld, (2 Sam. 12) en tot veldheer, in plaats van Moab, Amasa, diens bloedverwant aangesteld had, (want hij was zoon van Jethra en Abigal, zuster van Seruja, Joabs moeder, beide zusters van David,) toog hij over de Jordaan, en legerde zich dicht bij Mahanaïm. Alhoewel David maar vierduizend krijgslieden bij zich had, wilde hij echter niet wachten totdat Absalom hem kwam aangrijpen, maar besloot hem te voorkomen. Hij verdeelde zijn heer in drie hopen, over de eersten Joab stellende, over de tweeden Abisaï, en over de derden Ithaï, die hij zeer beminde, en volkomen vertrouwde ofschoon hij van Gath afkomstig was. En hoewel hij zelf gaarne het gevecht had bijgewoond, echter weerhielden hem de oversten zijner benden, en zijn getrouwste dienaars, en stelden hem voorzichtiglijk voor, dat er voor hem, indien hij de slag verloor, en er zelf tegenwoordig was, geen toevlucht overbleef; terwijl zo hij er niet bij was, degenen, die het ontkwamen, zich bij hem vervoegen, en hem gelegenheid geven konden om een nieuwe macht bijeen te verzamelen: behalve dat zijn afwezen de vijanden zou doen geloven, dat hij een gedeelte zijner troepen achtergehouden had. David gaf aan hun redenen gehoor, bleef te Mahanaïm, en vermaande zijn volk dat zij in de strijd hun getrouwheid, alsmede hun erkentelijkheid wegens zijn weldaden zouden tonen: waarbij hij hun beval dat, zo God hun de zege gaf, zij voor de behoudenis van Absaloms leven zo veel zorg hadden te dragen, alsof het voor zijn eigen ware: voorts wenste hij hun een gelukkigen uitslag Daarop stelden de heiren zich in slagorde op een grote vlakte, en Joab had een woud achter zich. Het gevecht was zeer bloedig, en ter wederzijde werden daden van grote dapperheid verricht: want daar waren geen gevaren, welke zij, die David getrouw gebleven waren, niet verachtten, om hem zijn rijk te doen herwinnen, en geen pogingen, die zij, welke Absaloms zijde gekozen hadden, niet deden, om hem de kroon te doen behouden, en hem voor de straf, welke hij, door haar zijnen vader te ontweldigen, verdiend had, te behoeden: waarbij nog kwam dat zij ongelijk sterker zijnde dan hun vijanden, het een schande zou geweest zijn zich te laten overwinnen Daarentegen verdubbelde deze ongelijkheid van macht de kloekmoedigheid van Davids krijgsknechten, vermits die hun overwinning te roemrijker zou maken. En dewijl zij allen oude en zeer dappere soldaten waren, boorden zij door de vijandelke benden heen, verbraken ze, dreven ze op de vlucht, jaagden ze na in de bossen en vaste plaatsen, waar zij zich meenden te bergen, namen sommigen gevangen, en sloegen anderen dood, zodat er meer in de vlucht, dan in de strijd, het leven lieten, zijnde het getal der gesneuvelden bijna twintigduizend. Naardien Absaloms grote lichaamsgestalte hem zeer kenbaar maakte, waren er velen, die het op hem gemunt hadden; en de vreze van levend in hun handen te vallen, deed hem

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

met losse toom op een snelle muilezel vluchten. Maar dewijl de wind in zijn lang haar speelde, raakte het in de takken van een dichten boom zo verward en vast gestrengeld, dat de ezel voortrennende, hij uit de zadel gelicht werd, en alzo tussen hemel en aarde aan zijn hoofdhaar bleef hangen. Zeker krijgsknecht verwittigde Joab aanstonds daarvan, en deze beval hem Absalom te doden, hem vijftig sikkelen daarvoor beloven des "Hoe", zei de soldaat, "de zoon mijns Konings doden, daar deze ons zo bevolen heeft hem het leven te sparen! Ik zal het niet doen, al wildet gij mij tweeduizend sikkelen geven." Daarop liet Joab zich ter plaatse brengen waar Absalom hing, en doodde hem toen met een spiets, die hij hem door het hart stiet. Joabs schildknapen maakten het lichaam van de boom los, wierpen het in een donkere en diepe groeve, en bedekten het met stenen, zodat het enigszins naar een tombe geleek. Joab deed daarna de aftocht blazen, zeggende dat zij het bloed hunner broederen moesten sparen. Absalom had in het Koningsdal, twee stadiën van Jeruzalem, een marmeren zuil opgericht, met zeker opschrift, opdat, indien zijn geslacht uitstierf, zijn naam toch in de geheugenis der mensen mocht blijven. Hij had drie zonen, en een schone dochter geheten Thamar, die naderhand met de Koning Rehabeam, Davids kleinzoon, trouwde, en bij welke deze Abia teelde, die zijnen vader in de regering opvolgde, en van wien wij breder ter zijner plaatse zullen spreken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 10

David, een groten rouw over Absaloms dood bedrijvende, laat zich door Joabs aanspraak troosten. Hij vergeeft Simeï en geeft Mefiboseth de helft zijner goederen weer. Al de stammen keren terug onder zijn gehoorzaamheid. Die van Juda hem te gemoet gegaan zijnde worden de anderen jaloers daarover, en slaan aan ‘t muiten, op het aanstoken van Seba. David beveelt Amasa, zijn veldoverste, enige krijgsmacht te verzamelen, en deze tegen te trekken maar die dralende, zendt hij Joab met de troepen, die hij hij zich had. Joab, Amasa ontmoetende doodt hem verraderlijk, vervolgt Seba, en brengt zijn hoofd bij David. Grote hongersnood door God gezonden wegens de slechte behandeling door Saul de Gibeonieten aangedaan. David voldoet hen en de hongersnood houdt op. Hij begeeft zich zo diep in de strijd, dat een reus hem gedood zou hebben zo Abisaï hem niet te hulpe gekomen was. Na de Filistijnen dikwijls overwonnen te hebben geniet hij een groten vrede en stelt verscheidene werken op tot Gods lof. Ongemene dappere daden van David helden. God zendt hem een zware pest om hem te straffen over het tellen der weerbare mannen. Om die te doen ophouden, bouwt David een altaar. God belooft hem dat zijn zoon Salomo de Tempel zal bouwen. Hij vergadert de nodige bouwstoffen daartoe.

NA Absaloms dood werd zijn aanhang ten enenmale verstrooid. Ahimaäz, zoon van Zadok de Hogepriester, verzocht Joab, dat hij hem naar David wilde zenden met de tijding van de slag, en hoe God hem daarin bijgestaan had. Maar Joab antwoordde, dat, dewijl men de Koning tot nog toe niets, dan hetgene aangenaam was, geboodschapt had, hij het niet kon goedvinden hem zulk een droevige tijding, als die van Absaloms dood, te brengen: dat hij daarom Cuschi gezonden had, om hem verslag te doen van hetgene er voorgevallen was. Ahimaäz bad hem toen dat hij dan ten minste mocht heengaan, om van het winnen des veldslags tijding te brengen, zonder iets van Absalom te melden, hetwelk Joab hem toestond. Hij vertrok dan op staanden voet, en dewijl hij een korteren weg wist dan die, welke Cuschi genomen had, kwam hij er eer dan deze. David was toen aan de stadspoort, om enig nieuws te vernemen van iemand, die in de strijd was geweest. Een schildwacht, Ahimaäz ziende aankomen, en hem niet kennende omdat hij nog verre was, zei dat hij iemand zag, die heel snel kwam aanlopen. De Koning nam deze grote haast voor een goed teken op; en een weinig daarna zei de schildwacht dat hij er nog een zag komen, hetwelk die Vorst nog meer in zijn goed vermoeden versterkte. Toen Ahimaäz nabij gekomen was, kende de wachter hem, en riep de Koning toe dat het Ahimaäz, de zoon des Hogepriesters was. David twijfelde toen niet of hij bracht goede tijding; en Ahimaäz zich voor zijn voeten neergeworpen hebbende, verhaalde hem dat zijn heer de zege behaald had. David, zonder van iets anders te spreken, vraagde hoe het met Absalom stond. Hij antwoordde dat hij David geen bericht daarvan geven kon, omdat Joab hem terstond, nadat de slag gewonnen was, had heen gezonden om er de Koning de tijding van te brengen, en dat hij alleen wist dat een groot getal krijgsvolk hem met groten ijver nazettede. Cuschi kwam thans ook aan, wierp zich evenzo voor de Koning neer, en bevestigde de tijding van het winnen van de slag. David liet niet na hem ook met nadruk aangaande Absalom te vragen; en hij antwoordde: "Ik wens, Heer Koning, dat hetgene Absalom wedervaren is, al uw vijanden wedervare." Deze woorden namen alle blijdschap; die David over de zege gevoelde, uit zijn hart weg, en zijn innige droefheid ontroerde al zijn dienaars. Hij ging naar de hoogste plaats der stad, en beweende daar zijnen zoon, sloeg op zijn borst, rukte zijn haar uit, en zijn rouw geen perken stellende, riep hij met luider stemme: "Absalom mijn zoon, mijn zoon Absalom! gave God dat ik met u gestorven ware!" Want terwijl hij altijd van een zeer menslievenden aard was, beminde hij deze zoon boven al zijn andere kinderen. (2 Sam. 19) De krijgslieden, de grote droefheid des Konings vernomen hebbende, oordeelden het wanvoeglijk te zijn dat zij in een zegepralende houding voor hem verschijnen zouden: dies kwamen zij al schreiende, met neergeslagene ogen, ter stad in, alsof zij overwonnen waren. Maar Joab, ziende dat de Koning zijn hoofd bedekt hield, en

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

niet afliet zijnen zoon bitterlijk te bewenen, sprak hem aldus aan: "Weet gij wel, o Koning, wat gij doet, en aan hoedanig een gevaar gij u blootstelt? Schijnt het niet alsof gij degenen haat, die alles voor uw dienst gewaagd hebben? ja, dat gij u zelf en het ganse koninklijke geslacht haat, nademaal gij u bedroeft over de dood van één uwer dodelijkste vijanden? Want indien Absalom de overhand gekregen, en zijn overweldigde heerschappij bevestigd had, zou er wel iemand van ons geweest zijn, die hij niet zou hebben doen sterven, en zou hij niet met u en uw kinderen een begin daarvan gemaakt hebben? In plaats van u en ons te bewenen, gelijk gij hem beweent, zou hij niet alleen verheugd geweest zijn, maar hij zou degenen, die medelijden met ons ongeluk gehad hadden, gestraft hebben. Schaamt gij u dan niet, o Koning, uw groten vijand, die te goddelozer geweest is, omdat hij het leven van u ontvangen hebbende, u alle ere en ontzag schuldig was, aldus te beklagen? Houd op, zo het u belieft, met u zelf te kwellen om een persoon, die het zo weinig verdient: vertoon u aan uw krijgsvolk; en betuig hun dat gij het hun dank weet, dat zij ten koste van hun bloed u zulk een gewichtige overwinning verworven hebben. En bijaldien gij dit niet doet, maar met zulk een onredelijke droefheid voortgaat, verklaar ik u dat ik deze dag de kroon op het hoofd van een ander zetten zal; en dan zult gij eerst ware oorzaak hebben om te wenen." Deze woorden brachten David tot bedaren, en deden hem de zorg, die hij als Koning voor zijnen staat moest dragen, weer op zich nemen. Hij trok andere klederen aan om zijn krijgsknechten te verblijden, ging uit zijn vertrek, toonde zich aan hen; en elk kwam hem zijnen eerbied bewijzen.

291 Die van Absaloms heer nog overgebleven waren, zonden boden naar alle steden, om haar voor te houden welke weldaden zij van David hadden genoten; dat zij door de overwinningen, die hij in zo vele oorlogen had behaald, hun vrijheid wedergekregen hadden; dat zij bekennen moesten dat ze ongelijk gehad hadden met tegen hem te muiten, en dat nu Absalom dood was, zij David om vergiffenis moesten bidden, en hem verzoeken de bestiering van het rijk weer op zich te nemen. David, hiervan verwittigd, schreef aan de hogepriesters Zadok en Abjathar dat zij aan de Oversten van de stam Juda zouden voorstellen, dat, naardien de Koning uit hun stam was, het schandelijk voor hen zou zijn de laatsten te wezen, om hem hun blijdschap over zijn herstelling te betuigen: dat zij hetzelfde ook tot Amasa zouden zeggen, en er bijvoegen dat dewijl hij het voordeel had van ‘s Konings neef te zijn, hij van diens goedheid niet alleen vergiffenis van tegen hem met de wapenen opgestaan te zijn, maar ook een bevestiging in het ambt van veldheer, dat Absalom hem gegeven had, mocht hopen. Zadok en Abjathar kweten zich zo wel van deze last, dat de zaak gelukte, gelijk David gewenst had. Want al de stammen zonden op het aanraden van Amasa een bezending tot hem, om hem te verzoeken wederom te Jeruzalem te komen. Maar die van Juda muntten daarin boven de anderen uit, want zij gingen hem te gemoet tot aan de Jordaan

292 Simeï ging ook derwaarts met duizend mannen uit zijnen stam, en Ziba liet er zich met zijn vijftien zonen en twintig dienaars mede vinden. Toen zij aan de rivier gekomen waren, maakten zij een schipbrug, om de Koning en de zijnen de overtocht te gemakkelijker te maken: en toen hij de oever genaderd was, groette de ganse stam van Juda hem. Simeï viel hem op de brug te voet, bad om vergiffenis, en verzocht hem op te merken dat hij de eerste was, die hem zijn berouw kwam tonen, en dat hij derhalve hoopte dat David toch met hem geen begin wilde maken, om zijn macht tot bestraffing der misdadigers te gebruiken. Abisaï hem aldus horende spreken, zei: " Meent gij, dat dit genoeg is om de straffe te ontgaan, die gij door het lasteren van een Koning, die God zelf ons gegeven heeft, verdiend hebt?" Maar David het woord nemende zei tot Abisaï: "Ei lieve, laat ons de blijdschap van deze dag niet storen; ik merk die aan als de eersten mijner regering, en wil daarom aan allen vergiffenis verlenen." Vervolgens zei hij tot Simeï: "Vrees niet; uw leven is in veiligheid." Simeï wierp zich daarop ter aarde, en ging toen voor hem heen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

293 Mefiboseth, Jonathans zoon, volgde na hem, zeer jammerlijk gekleed; zijn haar en baard waren gans haveloos, omdat des Konings verdriet hem zo gevoelig getroffen had, dat hij zich sedert diens vlucht uit Jeruzalem niet had willen laten scheren: voorts was hij in al het overige omtrent zijn lichaam haveloos geweest: zo verre was het er van daan, dat Zibas beschuldiging tegen hem waar was. David door deze Prins, die niet minder goed dan ongelukkig was, begroet zijnde, vraagde hem waarom hij hem in zijn vlucht niet vergezelschapt had. "Ziba, " antwoordde hij, "is er de enige oorzaak van geweest; want terwijl ik hem belast had om mij van hetgene tot die reize nodig was te voorzien, heeft hij zulks niet alleen niet gedaan, maar mij met de uiterste verachting bejegend; dat zou mij echter niet belet hebben te vertrekken, indien ik wel ter been geweest ware. Hij heeft nog meer gedaan, Heer Koning, want zich niet vergenoegende met mij te beroven van de middelen, waardoor ik mij van mijn plicht mocht kwijten, en u mijn liefde en getrouwheid betonen, heeft hij mij valselijk bij u beticht. Maar ik ken uw voorzichtigheid, gerechtigheid, godvruchtigheid, en liefde tot de waarheid al te wel, om te vrezen dat gij zijn lasteringen geloof zou geven. Ik weet, dat toen het in uw macht stond om u te wreken over de vervolging, welke u onder de regering mijns grootvaders aangedaan werd, gij zulks niet wildet doen. En ik zal nooit die weldaad vergeten, dat het u beliefd heeft, toen gij ten rijkstroon verheven waart, mij onder het getal uwer vrienden aan te nemen, en mij te behandelen als één uwer naaste en liefste bloedverwanten, mij dagelijks aan uw tafel doende eten." Nadat David hem aldus had horen spreken, wilde hij niet geloven dat hij schuldig zou zijn, noch ook voor waar aannemen dat Ziba hem belasterd had; maar hij vergenoegde zich met te zeggen, dat hij Ziba bevelen houde hem de helft van zijn goederen, die deze toegewezen waren, wederom te geven. Waarop Mefiboseth antwoordde; »Laat hem vrij alles behouden, Heer Koning, het is mij genoeg u met roem in uw rijk hersteld te zien."

294 Barzillaï van Gilead, die een bekwaam en schoon man was, en David in zijnen tegenspoed bijgestaan had, geleidde hem tot aan de Jordaan, waar David hem aanspoorde, om mede naar Jeruzalem te gaan, belovende dat hij hem zoveel gunst en ere bewijzen zou alsof hij Davids eigen vader geweest ware. Barziliaï bedankte hem daarvoor, maar verzocht verlof om terug te keren, alzo er voor hem niet anders te doen was dan zich tot sterven te bereiden, dewijl hij, reeds tachtig jaren oud zijnde, geen smaak meer vond in de vermakelijkheden der wereld, in kostelijke spijzen en dranken, in de melodie der muziekinstrumenten en in andere dingen, waarop zij plegen onthaald te worden, die met de Koningen leven. David ziende dat hij niet te bewegen was, om met hem te gaan, verzocht dat hij hem dan ten minste zijnen zoon Chimham wilde geven, opdat hij aan deze in ‘s vaders plaats vriendschap zou kunnen bewijzen. Aldus keerde Barzillaï, nadat hij zich voor de Vorst neergeworpen, en hem alle heil en voorspoed gewenst had, weer naar huis.

295 Toen David te Gilgal aangekomen was, kwamen de ganse stam Juda, en bijkans de helft van al de andere bij hem. Doch de voornaamsten des lands, verzeld van een groot getal ingezetenen, deden hun beklag dat die van Juda de Koning te gemoet gegaan waren, zonder hen daarvan verwittigd te hebben; dewijl zij, zo ze het geweten hadden, niet in gebreke zouden gebleven zijn van zich ook aldaar te hebben laten vinden. De Vorsten van de stam Juda antwoordden, dat er geen reden was om zich daarover gebelgd te zijn, vermits zij van dezelfde stam zijnde als de Koning, meer dan anderen verplicht waren hem die bijzonderen eerbied te bewijzen: en dat zij er geen voordeel mede beoogden, maar zich van hun plicht wilden kwijten. Dewijl deze verschoning de Vorsten der andere stammen niet voldeed, gaven zij daarop dit antwoord: "Wij kunnen ons niet genoeg verwonderen, o broeders, dat gijlieden u verbeeldt dat de Koning u nader zij dan ons, nademaal God hem aan ons allen gegeven hebbende, uw stam deswege boven de andere niets vooruit kan hebben: zodat gijlieden daarom ongelijk hebt, te denken dat het u toekwam de Koning te gaan ontmoeten, zonder ons kennis daarvan te geven." (2

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Sam. 20) Terwijl nu deze twist hoe langer hoe meer ontstak, begon Seba, zoon van Bichri, uit de stam van Benjamin, een zeer oproerig en boosaardig mens, uit al zijn macht te roepen: "Wij hebben met David’niets te maken, en wij kennen geen zoon van Isaï." En daarop deed hij de bazuin blazen, om door dat teken te kennen te geven, dat hij David de oorlog aankondigde. Terstond verlieten al de stammen David, uitgenomen die van Juda, welke hem naar Jeruzalem geleidde.

296 Daar gekomen zijnde deed hij zijn bijwijven, die door Absalom misbruikt waren, uit zijn palels gaan, en in een huis brengen, alwaar zij van onderhoud voorzien werden, zonder dat hij haar sedert ooit meer zag.

297 Hij gaf aan Amasa, volgens zijn belofte, het ambt van veldoverste, hetwelk Joab te voren bekleed had, en beval hem zoveel krijgsvolk, als hij kon, uit de stam Juda bijeen te verzamelen, en binnen drie dagen bij hem te brengen, om Seba spoedig na te trekken. De derde dag verstreken, en Amasa niet terug gekomen zijnde, wilde David niet langer wachten, uit vreze dat Seba zich versterken, en hem meer gevaar veroorzaken mocht, dan hij van Absalom gelopen had. Dies beval hij Joab al de krijgsmacht, die deze bij zich had, nevens zijn bende van zeshonderd mannen te nemen, en verzeld van zijnen broeder Abisaï, met spoed Seba na te trekken, en hem te bevechten in welke plaats of staat hij hem ook aantrof; opdat hij niet, zo men hem tijdgave, zich van enige sterke plaats meester maakte, en hun alzo meer werk gaf. Joab met zijn pantsier gewapend, en van zijn broeder verzeld, vertrok op staanden voet met de bende van zeshonderd mannen, die David altoos gevolgd was, en al de andere troepen, die er binnen Jeruzalem waren. Joab bij het vlek Gibeon, veertig stadiën van Jeruzalem liggende, gekomen zijnde, ontmoette Amasa met een grote menigte krijgsvolk. Hij naderde tot hem, en met voordacht zijn zwaard uit de schede hebbende laten vallen, raapte hij het op, en het aldus als zonder opzet in de hand houdende, vatte hij Amasa bij de baard, onder de schijn van hem te willen omhelzen, en doodde hem met een steek dwars door het lijf. Hoe snood ook het bedrijf van Joab was, toen hij Abner vermoordde, dit laatste was nog veel verfoeielijker; want het eerste kon voor een gedeelte toegeschreven worden aan zijn groot hartzeer over de dood van Asahel, zijnen broeder, terwijl dit alleen uit naijver geschiedde; want ziende dat de Koning aan Amasa het ambt van veldheer gegeven, en hem een grote genegenheid betoond had, liet hij zich daardoor bewegen, om zijn handen te wassen in het bloed van een man van verdienste en van grote verwachting, die hem nooit enig leed gedaan had, en die daarenboven zijn bloedverwant was. Na het begaan van dit feit toog hij voort tegen Seba, en liet bij het lijk een man staan met het bevel, om overluid te roepen tot al de benden, welke met Amasa gekomen waren, dat deze naar verdienste gestraft was, en dat indien zij hun genegenheid tot de Koning wilden tonen, zij zijnen veldoverste Joab en deszelfs broeder Abisaï moesten volgen. Deze man volbracht zijnen last, en toen elk met verbaasdheid bij het dode lichaam staan bleef, deed hij het met een mantel bedekken, en naar een plaats, die van de weg af lag, dragen.

298 Al deze benden volgden daarop Joab, die Seba lang vervolgd hebbende, eindelijk vernam dat hij zich binnen Abelmacha, een sterke stad, ophield. Hij toog daarop heen om hem daar te vatten; maar de inwoners weigerden hem de ingang tot de stad. Dit vertoornde hem dermate, dat hij haar belegerde, met het doel om niet één van hen te verschonen, maar de stad ganselijk te verdelgen. Zekere verstandige vrouw, het gevaar ziende, waarin zij zich door hun onvoorzichtigheid gewikkeld hadden, en door liefde tot haar vaderland gedreven, klom op de muur, en riep de voorwacht der belegeraars toe, dat zij hun veldheer Joab begeerde te spreken. Joab kwam daarop te voorschijn, en zij zei tot hem: "God heeft de Koning over de volken gesteld, om hen tegen hun vijanden te beschermen, en hen een gelukkigen vrede te doen genieten. Maar gij daarentegen wilt ‘s Konings wapenen gebruiken om ééne zijner voornaamste

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

steden te verdelgen, schoon wij hem nooit beledigd hebben." Joab antwoordde, dat verre van zodanig een voornemen te hebben, hij hun alle geluk en voorspoed toewenste, en alleen begeerde dat men hem Seba, de zoon van Bichri, die tegen de Koning opgestaan was, in handen geven, en dat hij dan het beleg aanstonds opbreken zou. De vrouw verzocht hem een weinig geduld te hebben, zeggende dat men hem genoegen zou geven. Thans deed zij de inwoners te samen komen, en zei tot hen: "Hebt gijlieden dan voorgenomen met uw vrouwen en inderen om te komen, en dat om een ondeugend mens, die gij niet kent, en hem te beschermen tegen de Koning, die u zovele weldaden bewezen heeft? en beeldt gij u in, sterk genoeg te zijn om zo groot een leger te weerstaan?" Deze woorden overtuigden hen, zodat zij Seba het hoofd afhieuwen, en het over de muren in Joabs leger wierpen, die terstond het beleg opbrak, en weer naar Jeruzalem keerde. Deze grote dienst verplichtte David hem in het ambt van veldoverste te bevestigen; daarna maakte hij Benaja hoofdman van zijn lijfwacht en van zijn bende van zeshonderd mannen. Hij stelde Adoram aan tot ontvanger der schattingen, gaf het opzicht over ‘s lands gedenkschriften aan Sabathes en Achileus, maakte Susa schrijver, en behield Zadok en Abjathar in het Hogepriester-ambt.

299 Enige tijd daarna werd het ganse rijk door een zwaren hongersnood bezocht. (2 Sam. 21) David nam zijn toevlucht tot God, en bad Hem zich over zijn volk te ontfermen, en niet alleen de oorzaak van dat onheil, maar ook het hulpmiddel daartegen bekend te maken. De profeten gaven hem tot antwoord, dat die hongersnood duren zou totdat de Gibeonieten gewroken waren over het ongelijk, hun door Saul aangedaan, die velen van hen had doen ombrengen ondanks de inhoud van het verbond, dat Jozua met hen had aangegaan, en hetwelk hij en de Raad plechtiglijk bezworen hadden; waarom dan het enige middel, om Gods gramschap te stillen, en de duren tijd te doen ophouden, was, aan dat volk zodanig een voldoening te geven, als het zelf begeerde. Na dit antwoord ontbood David aanstonds de voornaamsten der Gibeonieten, om hun te vragen wat zij eisten. Zij gaven daarop te verstaan, dat zij zeven personen van Sauls geslacht begeerden om hen op te hangen. Men willigde het verzoek in, en leverde het geëiste getal aan hen over, zonder echter Mefiboseth, welke David behouden wilde, omdat hij Jonathans zoon was, daarbij te voegen. Nadat de Gibeonieten aldus voldaan waren, deed God een gunstigen regen op het aardrijk nederdalen, waardoor het in zijnen vorigen staat hersteld, en weer vruchtbaar werd, zodat de Israëlieten wederom overvloed genoten als vroeger.

300 Nademaal David het belang van zijnen staat boven zijn rust stelde, viel hij op de Filistijnen aan, en overwon hen in een zwaar gevecht; maar nooit had hij zelf groter gevaar gelopen; want door de ijver, waarmee hij hen naiaagde, zo verre vooruit geraakt zijnde, dat hij zich alleen bevond, en door vermoeidheid flauw en machteloos geworden, werd een Filistijn van het reuzengeslacht, Achmon genaamd, zoon van Arapha, zijnde gewapend met een maliënkolder, een zwaard en een spiets, wegende driehonderd sikkelen, hem gewaar, kwam op hem af, wierp hem ter aarde, en zou hem gedood hebben, maar Abisaï, ter zijner hulpe toegeschoten, benam die vreselijken reus het leven. Het gehele heer werd zo getroffen door het gevaar, waarin de Koning geweest was, dat de oversten, niet kunnende dulden dat zijn grote kloekmoedigheid hen nog eens in gevaar zou brengen van de allerbesten vorst, in wiens wijs beleid al hun heil bestond, te verliezen, hem met ede deden beloven dat hij zich nooit meer in veldslagen begeven zou. Na dit gevecht verzamelden de Filistijnen zich in de stad Gaza, en David dit vernomen hebbende, beval terstond met een sterk heer hen tegen te trekken. Onder de dappersten zijner krijgslieden was een Chetieter Sobach geheten, die zich treffelijk in die oorlog kweet, en een der voornaamste oorzaken van de overwinning was, dewijl hij velen diegenen ombracht, die zich beroemden van het geslacht der reuzen te zijn, en die door hun grote sterkte stout en vermetel waren Zulk een groot verlies deed echter de Filistijnen de moed niet ontzinken. Zij dan de krijg hervattende, zond David tegen hen zijnen bloedverwant Nephan, die hier door een

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

groten naam verkreeg, want hij alleen streed tegen de sterksten en dappersten der Filistijnen, en doodde hem, waardoor de anderen zo versaagd werden dat zij de vlucht namen; en die dag kostte velen dier strijdbare vijanden het leven.

Enige tijd daarna kwamen zij weer te velde, en legerden zich dicht bij de grenzen der Israëlieten. Jonathan, zoon van Simea en Davids neef, doodde één van hen, die een schrikkelijke reus was van zes ellebogen lengte, zes vingers en evenveel tonen aan elke hand en voet hebbende. Gelijk dit gevecht tot groten roem van die dapperen Israëliet strekte, zo was het ook niet minder tot voordeel zijner landslieden, doordien de Filistijnen na die tijd hun de oorlog niet meer durfden aandoen.

301 Toen David, na zovele gevaren uitgestaan, (2 Sam. 22) en zovele veldslagen gewonnen te hebben, zich in een volkomen vrede zag, maakte hij tot Gods lof vele liederen en gezangen, op verschillende maat; want sommige waren drie-, andere vijfvoetige verzen, welke hij de Levieten beval op de Sabbat en andere feestdagen te zingen met behulp van verschillende speeltuigen, die hij tot dat einde had laten maken, onder welke vedels waren met tien snaren, waarop men met een strijkstok speelde; snaartuigen met twaalf tonen, die met de vinger bespeeld werden; en grote koperen cimbalen; hetwelk genoeg gezegd is, om niet ten enenmale onkundig van deze speeltuigen te wezen.

302 Deze vorst hield ook steeds enige mannen van ongemene dapperheid bij zich, (2 Sam. 23) waaronder acht en dertig boven anderen uitmuntten; doch ik zal maar van vijf hunner spreken, om te tonen hoe groot hun heldenmoed was, die hen bekwaam maakte om ganse volken te overwinnen. De eerste was Jessen, zoon van Achen, die verscheidenmale de vijandelijke slagordeningen verbrak, en negenhonderd mannen in éénen strijd neervelde. De tweede was Eleazar, zoon van Dodo, die, toen de Israëlieten, verschrikt door het groot getal der Filistijnen, de vlucht namen in de slag van Azaram, alwaar hij zich met David bevond, alleen bleef, de vijanden stuitte, en zulk een grote slachting onder hen aanrichtte, dat het bloed, waarmee zijn zwaard geverfd werd, hetzelve aan zijn hand deed vast kleven, hetwelk de zijnen zulk een moed bijzette, dat zij niet alleen omkeerden, maar op de vijanden, die reeds aan het deinzen waren, invielen, en die vermaarde overwinning behaalden, waarin een gedeelte van het krijgsvolk werk genoeg had om de doden, die onder de bliksemenden arm van Eleazar neer vielen, uit te schudden. De derde was Sebas, zoon van Ili, die, toen de Hebreën, onthutst over de aannadering der Filistijnen, welke zich op het veld, genoemd de Kinnebak, in slagorde gesteld hadden, begonnen te wijken, zich alleen tegen zovele vijanden stelde, en zulke ongemene daden van dapperheid bedreef, dat hij hen in wanorde bracht, op de vlucht sloeg, en najaagde. Ik zal nog een andere daad dezer drie helden verhalen. Toen de Filistijnen met een groot heer terug kwamen, en in het dal, hetwelk tot aan Bethlehem reikt, en niet meer dan twintig stadiën van Jeruzalem is, zich legerden, gebeurde het dat David, die toen te Jeruzalem was, op de burg geklommen zijnde om God naar de uitslag des krijgs te vragen, zich deze woorden ontvallen liet: "O welk een zuiver water drinkt men in mijn vaderland, en voornamelijk van dat uit de put, die dicht bij Bethlehems poort is. Waarlijk zo iemand het mij kon brengen, dat geschenk zou mij veel aangenamer zijn dan een grote somme gelds." Deze drie dappere mannen, hem aldus horende spreken, gingen terstond dwars door het leger der vijanden naar Bethlehem toe, schepten water uit die put, keerden langs dezelfde weg weer, en boden het de Koning aan, zonder dat iemand der Filistijnen hun de doortocht had pogen te beletten, zo omdat zij over hun grote koenheid verbaasd stonden, als omdat ze wegens hun klein getal niet voor hen behoefden te vrezen. Maar David vergenoegde zich met dit water van hun hand te ontvangen, zonder daarvan te drinken, "omdat, " zei hij "het groot gevaar, waarin die mannen zich begeven hebben om het te halen, hetzelve al te duur maakt." Het aldus in Gods tegenwoordigheid uitstortende,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

offerde hij het Hem op. en dankte Hem voor de behoudenis diegenen, die het hem gebracht hadden. De vierde dezer helden was Abisaï, Joabs broeder, die alleen in een gevecht zeshonderd vijanden op éénen dag doodde. De vijfde was Benaja, van priesterlijke afkomst, die door twee broeders, voor de dappersten onder de Moabieten gehouden, te gelijk aangevallen zijnde, hen beiden doodde; en daarna ongewapend door een buitengewoon groten Egyptenaar, die wel gewapend was, aangegrepen, hem met zijn eigen strijdbijl, die hij hem ontweldigde, ombracht. Nog iets van zijn kloekmoedigheid moet ik hier bijvoegen. Op zekeren tijd, als het sneeuwde, was er een leeuw in een kuil gevallen, en dewijl de opening daarvan eng was, was het te begrijpen dat die door de sneeuw verstopt ging worden; dus begon het beest schrikkelijk te brullen. Benaja daar voorbij komende, hoorde het, klom in de kuil, en versloeg de leeuw met zijn stok. De overige drie en dertig van Davids helden waren van geen mindere dapperheid.

303 David, het getal willende weten van de weerbare mannen, die in zijn rijk waren, (2 Sam. 24) en niet denkende aan hetgene Mozes bevolen had, dat telkens als men zulk een telling deed, men Gode voor ieder hoofd een halven sikkel moest geven, beval Joab zulks uit te voeren. Maar toen deze zich verschoonde, met te zeggen dat het niet nodig was, gebood David hem volstrektelijk dat hij het doen moest. Hij vertrok dan, en nadat hij met de oversten der stammen en de schrijvers negen maanden en twintig dagen daarmee doorgebracht had, kwam hij weer te Jeruzalem; en men bevond volgens de lijsten, die hij er van overleverde, dat het getal diegenen, die bekwaam waren om wapenen te dragen, negenhonderdduizend mannen beliep zonder de stam van Juda, die alleen vierhonderdduizend kon opleveren, noch de stammen van Benjamin en Levi, daaronder te begrijpen. De Koning had hem bevolen dat werk te staken, vermits hem bekend gemaakt was, dat hij zich daarin bezondigde. Deze vorst, van de profeten verstaande dat God om deze telling op hem vertoornd was, bad Hem om vergiffenis, en de Here beval hem, door zijn profeet Gad, uit drie straffen, welke Hij hem voorstelde, te kiezen, welke hij liefst onderging, te weten: of een hongersnood van zeven Jaren, of een oorlog van drie maanden, in welke hij altoos zou overwonnen worden; of een zware pest, die drie dagen duren zou. David was zo ontroerd over dit voorstel, dat hij, geheel verslagen, niet wist, welke van de drie hij kiezen zou. Maar vermits de profeet bij hem aandrong om tot een besluit te komen, opdat hij de Here bericht mocht brengen, dacht hij bij zichzelf dat indien hij de hongersnood koos, het schijnen zou alsof hij zijn behoudenis boven die zijner onderdanen stelde, naardien het hem aan geen brood ontbreken zou, al ware het dat zij het moesten missen; en dat indien hij de oorlog verkoos, zulks niet gevaarlijker voor hem zijn zou, vermits hij sterke vestingen en vele krijgsbenden had om voor zijn veiligheid te waken; maar dat indien hij de pest koos, hij daardoor zou te kennen geven dat hij; niet op zijn eigen belang zag, omdat de ziekte de Koningen niet meer ontziet dan het geringe volk. Hierom besloot hij die straf te kiezen, menende dat het beter voor hem zou wezen, in de hand Gods, dan in die der mensen te vallen. De profeet had dit de Here niet zodra geboodschapt, of men zag die schrikkelijken gesel door het ganse rijk woeden, zonder dat men uit de verschillende tekenen dier hevige ziekte iets afleiden konde. Het scheen in het algemeen wel dat het een zware pest was, maar zij rukte de mensen op verschillende wijzen weg. De kwaal van sommigen werd niet bespeurd, en deed hen echter schielijk sterven; anderen gaven de geest te midden van zeer hevige pijnen; ettelijken, de geneesmiddelen niet kunnende verdragen, bliezen de laatsten adem onder de handen der artsen uit; enigen verloren in een ogenblik hun gezicht, en stikten terstond, en anderen terwijl zij bezig waren met de doden te begraven, zegen neer en hadden de begrafenis zelf van node. Deze besmettelijke ziekte had reeds op éénen morgen zeventigduizend mensen gedood, en de verdelgende Engel had zijn arm reeds opgeheven, om Jeruzalem dezelfde uitoefening van de gramschap des Hemels te doen gevoelen. David, die zich met een zak bekleed, en zijn hoofd met as bedekt had, ter aarde neergevallen zijnde om God te bidden dat Hij zich met dat groot

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

getal doden wilde vergenoegen en zijn toorn stillen, werd in de lucht die Engel met een ontbloot zwaard in de hand gewaar, en riep alstoen overluid tot God, dat nademaal hij alleen schuldig en zijn volk onschuldig was, hij Hem derhalve bad het volk te sparen, en hem en zijn ganse huis aan te tasten. God, door zijn gebed bewogen, deed de schrikkelijke kwaal ophouden, en hem door de profeet Gad zeggen, dat hij een altaar op de dorsvloer van Aranja zou bouwen, en Hem daar een offerande offeren. Deze Aranja was een Jebuzieter, voor wien David zoveel genegenheid had, dat hij hem na het innemen der stad het leven had laten behouden, zo als ik hierboven gezegd heb. David ging dan naar hem toe, en vond hem bezig met het koren op zijnen dorsvloer te dorsen. Aranja, de Koning met de zijnen hem ziende naderen, liep hem tegen, viel voor hem neer, en vraagde hem hoe het kwam, dat hij zijnen dienaar de ere van zijn bezoek gaf. Hij antwoordde, dat hij zijnen dorsvloer wilde kopen om er een altaar te bouwen, en Gode een offerande te offeren. "De dorsvloer, " hernam Aranja, "de ploeg, de ossen, en al de dieren tot een offerande nodig, zijn tot ‘s Konings dienst; ik schenk ze hem van goeder harte, en bid God, die offerande voor lief en aangenaam te nemen." De Koning prees zijn mildheid en gulhartigheid, en bedankte hem deswege, maar wilde zijn aanbieding niet aannemen, zeggende dat men Gode geen offerande moest doen van iets, dat men voor niet ontvangen had. Hij kocht derhalve de dorsvloer voor vijftig sikkelen, en deed er een altaar oprichten, waarop hij de Here brandoffers en zoenoffers offerde. Deze dorsvloer stond op dezelfde plaats, waar Abraham eertijds Izaäk bracht om hem Gode op te offeren, en alwaar, nadat hij zijnen arm opgeheven had om de slag te doen, een ram zich bij het altaar vertoonde, die hij in plaats van zijnen zoon slachtte en offerde. David ziende dat zijn offerande Gode aangenaam was, noemde die plaats het ALTAAR VAN AL HET VOLK, en besloot aldaar een tempel te bouwen. Dit behaagde de Here zo wel dat Hij hem door de profeet liet weten, dat zijn zoon en opvolger dat voornemen zou uitvoeren.

Na deze voorzegging deed hij de vreemdelingen, die in zijn rijk met ter woon gekomen waren, tellen; en men bevond dat hun getal honderdtachtigduizend uitmaakte, waarvan hij tachtigduizend aan het houwen van stenen stelde; de overigen beval hij de andere bouwstoffen aan te brengen, drieduizend vijfhonderd uit hen verkoren hebbende, om opzicht over de werklieden te houden. Voorts vergaderde hij veel ijzer en koper, en een grote menigte van cederhout, hetwelk de Tyriërs en Sidoniërs hem op zijn schrijven beschikten; hij zei tot zijn vrienden dat hij al die toebereidselen maakte om zijnen zoon, die nog jong was, deze moeite te besparen, en hem gelegenheid te geven om de Tempel te gemakkelijker te bouwen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 11

David beveelt Salomo de tempel te bouwen. Adonia wil zich als Koning opwerpen; maar David zich voor Salomo verklaard hebbende, verlaat elk Adonia en hij zelf onderwerpt zich aan Salomo. Verscheidene inzettingen van David. Hij houdt een aanspraak tot de voornaamsten zijns volks, en tot Salomo, die hij ten tweedemale doet zalven.

NADAT David dit verricht had, ontbood hij Salomo bij zich, en sprak aldus tot hem: "De eerste zaak, mijn zoon, welke ik u beveel, wanneer gij mij in de regering zult opgevolgd zijn, is een Tempel ter ere Gods te bouwen. Het is een werk, dat ik zelf gaarne had uitgevoerd; maar de Here heeft het mij door zijnen Profeet verboden, omdat mijn handen met bloed bevlekt zijn in de oorlogen, welke ik heb moeten voeren. Hij deed mij aanzeggen dat Hij tot uitvoering van dit voornemen mijn jongsten zoon, wiens naam Salomo zou zijn, verkoren had; dat Hij het kind een vaderlijke liefde zou toedragen, en dat ons volk zo gelukkig onder zijn regering zou zijn, dat het alle goeds genieten zou in een vrede, die nooit door uitheemsen of binnenlandsen oorlog gestoord zou worden. Nademaal gij dan, eer gij geboren waart, door God tot Koning voorbeschikt zijt geweest, zo tracht door godvruchtigheid, kloekmoedigheid en liefde tot de gerechtigheid, u zo groot een ere waardig te maken. Onderhoud godsdienstiglijk de geboden, welke Hij ons door Mozes gegeven heeft, en laat nooit toe dat anderen die schenden. Merk als een grote weldaad de genade aan, welke Hij u bewijst van u de Tempel te laten bouwen, en werk er met ijver aan, zonder dat de grootheid dier onderneming u afschrikke. Ik zal, eer ik sterve, alles, wat daartoe nodig is, doen bereiden; ik heb reeds tot die einde verzameld tienduizend talenten goud, honderdduizend talenten zilver, een zeer grote menigte van ijzer, koper, hout, en gesteenten, en ik heb een overgroot getal van smeden, metselaars en timmerlieden vergaderd. Indien u echter nog iets ontbreekt, dat moogt gij verzorgen, en gij zult u zelf daardoor Gode aangenaam maken. Hij zal uw beschermer zijn, en zijn almachtige hulpe zal u in staat stellen om niets te vrezen."

305 Nadat deze grote Vorst aldus tot Salomo gesproken had, vermaande hij de oversten der stammen zijn zoon in het bouwen van de Tempel bij te staan, God getrouwelijk te dienen, en zich verzekerd te houden dat tot vergelding hunner godvruchtigheid niets in staat zou wezen de vrede en voorspoed, die Hij hun zou doen genieten, te storen. Voorts beval hij dat als de Tempel zou voltooid wezen, de Ark des verbonds daarin moest gezet worden met al de geijde vaten, die er al voor langen tijd in behoorden geweest te zijn; zijnde zulks nagelaten door de onachtzaamheid onzer vaderen tegenover Gods bevel, om zulks te doen, zodra zij in het bezit van het beloofde land zouden gekomen zijn.

306 Deze uitmuntende Koning was toen nog maar zeventig jaren oud; (1 Kon. 1) maar de zware arbeid, die hij gedurende zijn ganse leven had uitgestaan, had hem zodanig verzwakt, dat hem geen natuurlijke warmte meer overig was, en alles, wat men gebruikte om hem te dekken, hem die niet geven kon. Er werd derhalve geoordeeld dat het beste middel om hem te verwarmen zou zijn een jonge maagd bij hem te doen liggen om hem te koesteren; dies zocht men tot die einde de schoonste jonge dochter van het land, geheten Abisag, over welke hierna meer staat gesproken te worden.

307 Adonia, Davids vierde zoon, welke hij geteeld had bij Aggith, ééne zijner vrouwen, (1 Kon. 1) was een grote en zeer schone Prins, en niet minder eerzuchtig dan Absalom: weshalve hij besloot zich als Koning op te werpen, en dit voornemen aan zijn vrienden bekend maakte. Hij voorzag zich van wagens en paarden, en nam vijftig mannen tot zijn lijfwacht. Dewijl dit ten aanschouwen van ieder geschiedde, kon het voor de Koning zijnen vader niet verborgen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

blijven, en echter sprak deze hem niet eens daarover aan. Joab de veldheer en Abjathar de Hogepriester, wikkelden zich in de aanslag van Adonia; maar Zadok, desgelijks Hogepriester, de profeet Nathan, Benaja, hoofdman der lijfwacht, Simeï, Davids vriend, en die bende dappere mannen, waarvan hiervoor gesproken is, bleven de belangen van Salomo trouw. Adonia bereidde in de voorstad van Jeruzalem, bij de fontein van ‘s Konings tuin, een kostelijk gastmaal, en nodigde al zijn broeders, uitgenomen Salomo, daarop; ook had hij Joab, en de voornaamsten van de stam van Juda genodigd, maar Zadok, Nathan, Benaja en die voor Salomo waren, niet. Nathan verwittigde Bathseba, Salomo’s moeder, van hetgene er omging, en zei tot haar dat het enige middel om de behoudenis van haar en haar zoon te verzekeren, was tot de Koning te gaan, en hem te zeggen, dat, ofschoon hij haar met ede beloofd had, dat Salomo hem in de regering opvolgen zou. Adonia echter zich reeds in het bezit van het rijk stelde; onder welk gesprek hij zou komen binnentreden, om te bevestigen hetgene zij gezegd had. Bathseba volgde zijnen raad; Zij ging naar de Koning, viel voor hem neer, en na verlof verzocht te hebben om over een gewichtige zaak met hem te spreken, zei zij tot hem, dat Adonia een groot gastmaal hield, waarop hij al zijn broeders genodigd had, uitgenomen Salomo; dat hij er Abjathar, Joab, en zijn voornaamste vrienden ook op genodigd had; dat al het volk, deze grote bijeenkomst ziende, verlangend was te weten, wie het wezen zou, voor wien de Koning zich zou gelieven te verklaren; dat zij hem bad zijn plechtige belofte aan haar gedaan, om Salomo tot zijn opvolger te verkiezen, te willen indachtig zijn, en te bedenken dat indien Adonia na zijn overlijden kwam te regeren, zij en haar zoon een wissen dood te verwachten hadden. Terwijl zij aldus sprak werd de Koning aangediend, dat Nathan gekomen was om hem te bezoeken; waarop bevel gegeven zijnde dat hij binnen zou treden, de profeet hem vraagde: of zijn voornemen was dat Adonia na hem regeren zou, en of hij zulks verklaard had, naardien die Prins een groot gastmaal hield, op hetwelk hij al zijn broeders, behalve Salomo, genodigd, en Joab, bovendien vele anderen ook daartoe verzocht had; en dat onder de goede sier en vrolijkheid al de gasten hem een lange en gelukkige regering gewenst hadden. Voorts dat Adonia hem, noch Zadok, noch Benaja genodigd had, en dat hij derhalve, dewijl het nodig was dat een ieder ‘s Konings wil wist, hem bad, die te willen bekend maken. Nadat de profeet aldus gesproken had, beval David dat Bathseba, die ter kamer uitgetreden was toen Nathan er in kwam, weer binnen zou komen; hetwelk geschied zijnde, zei hij tot haar: "Ik zweer u bij de eeuwigen en almachtigen God, dat Salomo, uw zoon, op mijn troon zal zitten, en dat hij nog deze dag regeren zal." Bathseba viel op deze woorden voor hem neer en wenste hem een lang leven. David ontbood daarop Zadok en Benaja, en zei tot hen, dat, om aan al het volk te doen weten dat hij Salomo tot zijn opvolger verkoren had, hij wilde dat zij en de profeet, verzeld van zijn gehele lijfwacht, Salomo op des Konings muilezel zouden doen stijgen, en hem naar de fontein Gihon geleiden; dat Zadok en Nathan hem aldaar tot Koning van Israël zouden zalven, en de gewijde olie op zijn hoofd uitstorten; dat zij hem daarna door de ganse stad zouden doen rijden, en voor hem onder het bazuingeschal laten uitroepen: "De Koning Salomo leve, en zij eeuwig op de koninklijken troon van Juda gezeten!" Daarna deed hij Salomo bij zich komen, en gaf hem bevelen om wel, heiliglijk, en in gerechtigheid te regeren, niet alleen over de stam Juda, maar ook over al de andere. Benaja, God gebeden hebbende dat Hij Salomo geliefde te begunstigen, ging met de anderen heen, zette de hem Op ‘s Konings muilezel, en leidde hem dwars door de stad naar de fontein Gihon, alwaar hij tot Koning gezalfd werd, en voerde hem dezelfde weg terug. Dewijl zulk een openbare daad niet toeliet te twijfelen, of het Salomo was, die David onder al zijn kinderen verkoren had om zijn opvolger te wezen, riep elk: "Leve de Koning, en God geve dat hij vele jaren gelukkiglijk regere." Toen zij in het Paleis gekomen waren, deden zij hem op de troon van de Koning zijnen vader zitten. De blijdschap des volk was zo ongemeen, dat men terstond door de ganse stad niets zag dan gastmalen en vreugdetekenen; en het geluid der fluiten, harpen, en ander speeltuig was zo groot, dat te gelijk de lucht en de aarde daarvan weergalmden. Adonia en zijn gasten werden hierdoor ontroerd, en

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Joab gaf te verstaan dat het geschal van al dat speeltuig hem niet behaagde. Terwijl zij allen aldus bekommerd waren en niet aten, zag men Jonathan, zoon van Abjathar, met grote haast aankomen. Adonia verblijdde zich in het eerst, hopende dat hij goede tijding bracht; maar toen men verstond, wat er voorgevallen was, en hoe de Koning zich voor Salomo verklaard had, stond elk van tafel op en ging weg. De vreze, die Adonia voor Davids gramschap had, deed hem zijn toevlucht aan de voet des altaars zoeken, vanwaar hij iemand naar de nieuwen Koning Salomo zond, om vergiffenis voor hetgene hij gedaan had, en het behoud van zijn leven te verzoeken. Deze, die niet minder goedaardig dan wijs was, stond hem zulks toe, maar op voorwaarde van niet meer tot dergelijken misslag te vervallen, dewijl hij het zichzelf te wijten zou hebben, indien hem uit gebrek van zijnen plicht waar te nemen, enig kwaad overkwame. Thans deed hij hem van het altaar halen; en nadat Adonia zich voor zijn voeten neergeworpen had, beval hij hem naar huis te gaan zonder iets te vrezen, en nooit te vergeten, hoeveel er hem aan gelegen was als een eerlijk man te leven.

308 David, om de kroon nog meer aan Salomo te verzekeren, wilde hem door al het volk als Koning doen erkennen; hij ontbood tot die einde te Jeruzalem de voornaamsten der stammen, bovendien de Priesters en Levieten, waarvan het getal van hen, die tussen de dertig en vijftig jaren oud waren, achtendertigduizend beliep. Uit deze koos hij zesduizend om het volk te richten, en als schrijvers te dienen: drie en twintigduizend om op de Tempelbouw toe te zien, vierduizend om er deurwachters van te wezen, en de overigen om liederen en lofzangen ter ere Gods, bij de verschillende speeltuigen, welke hij had doen maken, en waarvan hierboven gesproken is, te zingen. Hij gebruikte hen tot die verschillende diensten volgens hun geslachten; en nadat hij die der Priesteren van de andere geslachten afgescheiden had, bevond men dat er vierentwintig van waren, te weten zestien afkomstig van Eleazar, en acht van Ithamar. Hij beval dat ze bij beurten zouden dienen, elk een week, van de éénen tot de anderen Sabbath. Het lot in tegenwoordigheid van hem en de Hogepriesters Zadok en Abjathar, en al de Oversten der stammen geworpen zijnde, werden zij allen de één na de ander, naardat het lot viel, opgeschreven, en deze orde wordt nog ten huidigen dage onderhouden. Nadat deze Vorst de geslachten der Priesteren aldus verdeeld had, verdeelde hij die der Levieten desgelijks in vierentwintig klassen, om even als de anderen van week tot week te dienen. Hij bewees een bijzondere ere aan de nakomelingen van Mozes, en beval hun de bewaring van de schat des Heren en de geschenken aan, welke de Koningen Hem zouden offeren. Hij beval ook dat de ganse stam Levi, zo Priesters als anderen, dag en nacht de dienst Gods zouden waarnemen, gelijk Mozes geboden had.

309 Daarna verdeelde hij al zijn krijgsvolk in twaalf hopen, ieder van vierentwintigduizend mannen, onder het hevel van éénen overste, die mindere bevelhebbers onder zich had; hij beval dat ieder dezer benden bij beurten een maand lang de wacht voor Salomo’s paleis zou houden, en hij gaf geen dezer ambten dan aan personen van verdienste en vroomheid. Hij stelde ook enigen aan om opzicht te hebben over de schatten, buurten, akkers, en alles wat ‘s lands inkomsten betrof, hetwelk ik onnodig acht breder te verhalen.

310 Toen de Koning dit alles aldus zeer wijselijk beschikt had, deed hij al de vorsten der stammen, en al zijn voornaamste ambtenaars bijeenkomen, en sprak hen, nadat hij op zijnen troon gezeten was, aldus aan: "Mijn medebroeders en landslieden, ik acht mij verplicht ulieden bekend te maken, dat ik mij voorgenomen had een Tempel ter ere Gods te bouwen, en tot die einde veel goud en zilver verzameld had, doch dat de Here mij het uitvoeren van dat voornemen door de Profeet Nathan verboden heeft, omdat mijn handen bezoedeld waren door het bloed der vijanden, die ik in de oorlogen, welke het algemeen welzijn en het belang van de Staat mij noodzaakten te voeren, overwonnen heb. Mij werd terzelfder tijd aangezegd dat mijn zoon, die

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

na mij de troon zou bekleden, dat werk beginnen en voltooien zou. Nademaal gijlieden dan weet, dat, hoewel onze vader Jakob twaalf zonen had, Juda echter met algemene toestemming tot Vorst over al de anderen aangesteld werd, en dat, schoon ik zes broeders had, God mij echter boven hen uitverkoren heeft, om mij tot de koninklijke waardigheid te verheffen, zonder dat zij enig misnoegen deswege hebben laten blijken; zo begeer ik ook dat al mijn andere kinderen zonder morren dulden, dat Salomo over hen gebiede, vermits God hem verkoren heeft om hem ten rijkstroon te verheffen. Want zo wij gehouden zijn, het met geduld te dragen, wanneer Hij wil dat wij ons aan vreemden zullen onderwerpen, hebben wij dan geen oorzaak om ons te verblijden, dat het één onzer broederen is, aan wien Hij die ere bewijst, naardien de bloedverwantschap ons daaraan mededeelachtig maakt? Ik bid God van ganser harte, dat Hij de belofte, welke Hij mij gedaan heeft, om dit Koninkrijk zeer gelukkig onder de regering van deze nieuwen Koning te maken, vervulle, en dat dit geluk duurzaam zij. Dit zal buiten twijfel geschieden, mijn zoon, " zei hij; zich tot Salomo kerende, "indien gij de godvruchtigheid en gerechtigheid bemint, en indien gij de wetten, welke God aan onze vaderen gegeven heeft, getrouwelijk onderhoudt. Maar indien gij daarin te kort komt, zijn er geen rampen, welke gij niet te verwachten hebt." Nadat hij zijn rede aldus geëindigd had, stelde hij Salomo de schets, en een omstandige beschrijving, op welke wijze de Tempel moest gebouwd worden, ter hand, alsmede een lijst van de gouden en zilveren vaten, die tot de godsdienst nodig waren, benevens het gewicht daarvan. Vervolgens beval hij zijnen zoon, met grote vlijt en nauwkeurigheid aan dat werk te arbeiden, en vermaande de vorsten der stammen, doch inzonderheid die van Levi, de behulpzame hand daartoe te bieden, zo ter oorzake van zijns zoons jonkheid, als omdat God hem tot hun Koning, en tot uitvoering van dat grote werk verkoren had. Hij zei hun ook dat het niet zwaar zou vallen, zulks te volbrengen, vermits hij hun goud, zilver, hout, smaragden, en andere kostelijke gesteenten, en voorts alle nodige werklieden daartoe naliet; dat hij daarbij uit zijn eigen schatkist nog zou voegen drieduizend talenten van het fijnste úroud, om te gebruiken voor de sieraden van het allerheiligste en het binnenste des Tempels, en voor de Cherubijnen, die op de Ark, welke als Gods wagen was, zouden staan, en haar met hun vleugelen bedekken. Deze aanspraak van die groten Koning werd met zulk een blijdschap door de vorsten der stammen, de Priesters, en de Levieten, aangehoord, dat zij beloofden vrijwilliglijk tot dit heilig werk te zullen geven vijfduizend talenten goud, tienduizend staters, honderdduizend talenten zilver, en een grote menigte ijzer; en zo iemand vele kostelijke stenen had, die bracht ze ook bij de schatten, waarover Jailus, één van Mozes nakomelingen, tot bewaarder gesteld werd. Al het volk, maar David voornamelijk, was zeer getroffen door deze ijver, die de voornaamsten des rijks betoonden. De Vorst dankte met luider stemme God daarvoor, Hem Vader en Schepper van het heelal noemende, Koning der Engelen en der mensen, beschermer der Hebreën, en stichter van de grote gelukzaligheid van dat volk, waarvan Hij hem de regering in handen gegeven had. Hij eindigde met een vurig gebed, dat het Hem believen mocht hen steeds met zijn gunsten te overladen, en Salomo’s hart en gemoed met alle deugden te vervullen. Voorts beval hij hen God te loven; en aanstonds viel elk ter aarde om zijn eeuwige Majesteit te aanbidden; en dit bedrijf eindigde met een betuiging van allen, dat zij erkentelijk waren voor het geluk, dat ze onder Davids regering genoten hadden. ‘s Anderendaags werden er grote offeranden gebracht, en duizend schapen, duizend rammen, duizend kalveren, en een grote menigte van offervee Gode ten zoenoffer opgeofferd. Het overige van de dag bracht David met al het volk in feestelijkheid en blijdschap door; Salomo werd ten tweeden male door Zadok de Hogepriester gezalfd, en in het paleis gebracht, alwaar men hem op de troon van de Koning zijnen vader zette, zonder dat ooit iemand sedert die dag in gebreke bleef van hem te gehoorzamen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 12

David geeft zijn laatste onderrichting aan Salomo, en sterft. Salomo doet hem met een ongemene pracht begraven.

DAVID niet lang daarna gevoelende dat hij ten enenmale begon te verzwakken, oordeelde dat zijn einde nabij was: (1 Kon. 2) dies ontbood hij Salomo, en sprak hem aldus aan: "Mijn zoon, ik sta nu op het punt om de tol, die wij allen aan de natuur schuldig zijn te betalen, en tot mijn vaderen te gaan. ‘t Is een weg, die iedereen betreden moet, en van welke men nooit in deze wereld wederkeert. Hierom is het dat ik dit weinige leven, dat mij nog overschiet, gebruik, om u nog eens aan te bevelen dat gij rechtvaardig jegens uw onderdanen, en godvruchtig jegens God zijt, die u op de troon verheven heeft; dat gij de geboden, welke Hij ons door Mozes gegeven heeft, wel onderhoudt, zonder door gunst vleierij, drift, noch uit enig ander inzicht, ooit daarvan af te wijken; want gij zou anders zijn gunsten missen; maar bij aldien gij u zo getrouwelijk; van die plicht kwijt als gij schuldig zijt, en ik u vermaan, dan zal Hij de scepter in ons huis bevestigen, en nooit zal iemand anders over de Hebreën regeren. Wees indachtig aan de misdaden door Joab begaan, toen hij door ijver- en wraakzucht gedreven, de twee vrome en dappere Veldoversten, Abner, de zoon van Ner, en Amasa, de zoon van Jether, verraderlijk doodde; wreek hun dood op zodanige wijze als gij het gevoeglijkst oordeelt; want ik heb het niet kunnen doen, omdat hij machtiger was dan ik. Ik beveel u de kinderen van Barzillaï de Gileadieter: betoon hun om mijnentwille een bijzondere genegenheid, houd hen bij u in grote ere, en merk het goed onthaal, dat gij hun doet, niet aan als een weldaad, maar als een erkentenis van hetgene ik van hun vader genoten heb, die, toen ik in ballingschap was, mij met een gadeloze edelmoedigheid bijstond, en ons alzo aan hem verplicht heeft. Belangende Simeï, de zoon van Gera, de Benjaminiet, die mij met een menigte van scheldwoorden hoonde, toen ik genoodzaakt was uit Jeruzalem te trekken, om een veilige wijk aan geen zijde van de Jordaan te zoeken, en wien ik nochthans het leven schonk, toen hij op mijn terugkomst mij te gemoet kwam, laat hem, zo hij u daartoe oorzaak geeft, niet ongestraft blijven."

312 Nadat David aldus tot Salomo gesproken had, gaf hij de geest in de ouderim van zeventig jaren, van welke hij zeven en een half te Hebron over de stam van Juda, en drie en dertig te Jeruzalem over het gehele Israëlitische volk geregeerd had. Hij was een Vorst van grote godvruchtigheid, en die al de hoedanigheden bezat, welke een Koning nodig zijn, om de rust en het geluk van een groot volk te bewerken. Nooit heeft iemand hem in dapperheid overtroffen; altoos was hij de voorste om zich tot heil zijner onderdanen, en tot roem van de Staat, aan het gevaar bloot te stellen; en hij verplichtte de zijnen veeleer door zijn voorbeeld, dan door zijn gezag, om dappere daden te verrichten. Hij was zeer wijs in zijn raadslagen, zeer werkzaam in voorkomende voorvallen, voorzichtig tegenover het toekomende, matig, zachtzinnig mededogend, rechtvaardig, en beleefd: deugden, waarlijk een groot Vorst betamende. Nooit heeft hij die oppermacht, waartoe hij zich verheven zag, misbruikt, uitgenomen in het geval van Uria’s vrouw; en nooit heeft enig ander Koning, hetzij van de Hebreën, of van enig, ander volk, zulke grote schatten nagelaten.

313 De Koning Salomo, zijn zoon, deed hem te Jeruzalem begraven met zulk een grote pracht, dat hij, behalve de plechtigheden bij de lijkstaatsie van Koningen gebruikelijk, ongelooflijke schatten in zijn graf deed brengen, gelijk men gemakkelijk uit het volgende kan afleiden. Toen Antiochus, bijgenaamd de Godvruchtige, zoon van Demetrius, dertienhonderd jaren daarna, Jeruzalem belegerde, en Hyrkanus, de Hogepriester, hem met geld tot het opbreken van het beleg wilde bewegen, deed deze een vertrek van Davids graf, dewijl hij elders geen geld wist te vinden, openen, en haalde drieduizend talenten daaruit, waarvan hij die Vorst een gedeelte

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gaf. En langen tijd daarna haalde de Koning Herodes een zeer grote som uit een ander vertrek van dat graf, zonder nochthans de kist aan te roeren, waarin de koninklijke as besloten lag, dewijl die zo kunstig onder de aarde verborgen was dat men ze niet vinden kon.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ACHTSTE BOEK

HOOFDSTUK 1.

Salomo doet Adonia, Joab en Simei doden, ontneemt Abjathar het hogepriesterambt, en neemt de dochter des Konings van Egypte tot vrouw.

WIJ hebben in het voorgaande boek gezien, welke deugden David bezat, (1 Kon. 2) welke weldaden hij ons volk bewezen heeft, en hoe hij, na vele overwinningen behaald te hebben, in een gezegenden ouderdom stierf. Salomo, zijn zoon, die hij nog bij zijn leven op Gods bevel tot Koning had aangesteld, volgde hem nog heel jong in de regering op, en al het volk wenste hem naar gewoonte met grote toejuiching allerlei voorspoed en een lange regering.

315 Adonia, die bij het leven van de Koning zijnen vader, gelijk wij gezien hebben, zich het Koningschap wilde aanmatigen, ging de Koningin Bathseba, Salomo's moeder, bezoeken. Zij hem vragende, of hij haar van node had, en zeggende dat ze hem gaarne wilde dienen, antwoordde hij, dat haar wel bekend was dat de regering hem toebehoorde, zo omdat hij de oudste was, als door de toestemming, die het volk daartoe gegeven had; doch dat hij desniettegenstaande, dewijl God Salomo verkoren had, zich gewillig aan deze onderwierp, en zich met zijn tegenwoordigen staat vergenoegde; maar dat hij haarbad, aan de Koning voor hem te willen verzoeken, dat Abisag, die men wist nog maagd te zijn, doordien de Koning zijn vader haar alleen genomen had, om zich te verwarmen, toen zijn natuurlijke kracht door de ouderdom verdwenen was, hem ter vrouw mocht gegeven worden. Bathseba beloofde hem die dienst te bewijzen, en beval hem goedsmoeds te zijn, zo om de genegenheid, die de Koning hem toedroeg, als ter oorzake van de bede, die zij voor hem doen zou; dus verliet hij haar welgemoed, en vol hope op dat huwelijk. Zij ging daarop terstond naar de Koning, en deze haar te gemoet tredende en omhelzende, leidde haar in de zaal, alwaar zijn troon stond, en deed haar aan zijn rechterhand zitten. Zij zei toen: "Ik heb een verzoek aan u, mijn zoon, en bid u dat gij het mij niet afslaat." Hij antwoordde, dat vermits men alles voor een moeder behoorde te doen, hij zich verwonderde haar aldus te horen spreken, even alsof zij twijfelde dat hij haar niet alles, wat zij begeerde, blijdelijk zou toestaan. Hierop verzocht zij hem dan goed te vinden dat zijn broeder Adonia met Abisag trouwde. Dit verzoek kwam hem zeer onverwacht voor, en vertoornde hem dermate, dat hij haar onverrichter zake heen liet gaar, zeggende, dat Adonia, als ouder zijnde dan hij zijn kroon ook wel mocht geëist hebben: dat het klaar bleek dat hij dat huwelijk niet verzocht dan met een kwaad opzet, en dat iedereen wel wist dat Joab, de Veldoverste, en Abjathar, de Hogepriester, zijn belangen voorstonden. Daarop beval hij Benaja de Hoofdman zijner lijfwacht, heen te gaan en Adonia te doden.

316 Hij ontbood daarna Abjathar de Hogepriester en zei tot hem: "Gij hebt de dood wel verdiend, maar dewijl gij vele moeilijkheden met de Koning, mijn vader, uitgestaan, en nevens hem tot het overbrengen van de Ark des verbonds geholpen hebt, leg ik u geen andere straf op dan dat gij van hier wijkt, en nooit weer onder mijn ogen komt. Ga naar uw vaderland, en woon aldaar buiten op het land zo lang gij leeft, want gij hebt u het ambt, dat gij bedient, onwaardig gemaakt." In dezer voege week het Hogepriesterschap uit het huis van Ithamar, gelijk God aan Eli, Abjathars grootvader, voorzegd had, en ging over op dat van Pinehas, in de persoon van Zadok. Gedurende de tijd dat dit ambt in het huis van Ithamar was geweest, sedert Eli, die het het eerste uit dat geslacht had bediend, hadden de nakomelingen van Pinehas een ambteloos leven geleid: te weten Bocci, zoon van Jozef de Hogepriester, Joatham, zoon van Bocci, Mareoth, zoon van Joatham Aroph, zoon van Mareoth, en Ahitub zoon van Aroph en vader van Zadok, die tot Hogepriester aangesteld werd onder de regering van David.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

317 Toen Joab de dood van Adonia vernomen had, ontzette hij zich niet weinig, en dewijl hij zich voor deze had verklaard, was hij niet zonder reden beducht, dat hem hetzelfde lot zou te beurt vallen; hij vluchtte derhalve naar het altaar, hopende dat de godvruchtigheid des Konings hem ontzag voor die heilige plaats zou doen hebben. Maar Salomo deed hem door Benaja bevelen voor het gerecht te verschijnen om zich te verdedigen. Hierop antwoordde hij, dat hij niet dacht van daar te gaan, en dat als hij toch sterven moest, hij liever wilde dat het in het Heiligdom geschiedde dan elders. Dit aan Salomo geboodschapt zijnde, beval hij Benaja hem het hoofd af te slaan, en zijn lichaam te doen begraven, om hem alzo voor de twee grote misdaden, welke hij door het vermoorden van Abner en Amasa begaan had, te straffen, zodat hij en zijn nakomelinge daarvoor boetende, ieder mocht bemerken dat de Koning, zijn vader, en hij ten enenmale onschuldig daaraan waren. Benaja volvoerde die last, en volgde Joab in het veldheersambt. Belangende dat van Hogepriester, het ging geheel over op de persoon van Zadok, dewijl de Koning Abjathar daarvan beroofd had.

318 Salomo gebood Simeï ten zelfden tijde te Jeruzalem een huis te bouwen, om aldaar te wonen, verbiedende hem op straffe des doods ooit over de beek Kedron te komen, met bevel dat hij dit onder ede beloven moest. Simeï bedankte de Koning voor deze gunst, en zei bij het afleggen van de eed, dat hij er van ganser harte toe bereid was. Hij verliet dan zijn woonplaats, en kwam zich te Jeruzalem met ter woon neerzetten. Drie jaren daarna gebeurde het, dat twee zijner slaven van hem gevlucht en naar Gath geweken zijde, hij derwaarts ging en hen vandaar terugbracht Salomo vertoornd, omdat hij niet alleen zijn bevel veracht, maar ook de eed, in Gods tegenwoordigheid gedaan, geschonden had, ontbood hem, en sprak hem aldus aan: "Gij booswicht, hebt gij niet met ede beloofd nooit uit Jeruzalem te zullen gaan, en hebt gij niet geschroomd meinedigheid te voegen bij de moedwil, eertijds in het honen van wijlen de Koning mijn vader begaan, toen Absaloms oproer hem noodzaakte de hoofdstad zijns rijks te verlaten? Bereid u om de straffe te ondergaan, welke gij verdient, en die aan ieder zal doen zien, dat de vertraging van de straffe der bozen maar dient, om die te strenger te maken." Na dit gesprek kreeg Benaja last Simeï te doden, hetwelk hij ook volbracht.

319 Toen Salomo zich aldus van zijn vijanden ontslagen, en daardoor zijn heerschappij bevestigd had, nam hij de dochter van Faraö, Koning van Egypte, ter vrouwe, en Jeruzalems muren veel hoger en sterker gemaakt hebbende, dan ze voorheen waren, bestuurde hij het rijk sedert in volkomen vrede; zijn jonkheid belette hem niet gerechtigheid te oefenen, de wetten te betrachten, en de bevelen zijns stervenden vaders voor ogen te houden, maar hij behandelde alles met de hoogste voorzichtigheid en het doordringendst oordeel, niet anders dan, alsof hij een man van Jaren en beproefde ervarenheid ware geweest.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Salomo ontvangt van God de gave der wijsheid Vonnis door hem uitgesproken aangaande twee vrouwen, waarvan de ééne een dood had. Namen der landvoogden. Hij doet de Tempel bouwen, en er de Ark des verbonds in zetten. God voorzegt hem het geluk of het ongeluk, dat hem en zijn volk zou overkomen, als zij zijn geboden onderhielden of overtraden. Salomo bouwt een prachtig paleis, versterkt Jeruzalem, en sticht verscheidene steden. Vanwaar het komt dat al de Koningen van Egypte Faraö genaamd worden. Salomo maakt de overige Kanaänieten cijnsbaar. Hij rust een grote vloot uit. De Koningen van Egypte en Ethiopië komen hem bezoeken. Overgrote rijkdom van Salomo. Zijn liefde jegens vreemde vrouwen doet hem tot afgoderij vervallen. God doet hem boodschappen op welke wijze bij gestraft zal worden. Hadad staat tegen hem op. God doet Jerobeams door een profeet aanzeggen dat hij over de tien stammen zal regeren.

Een van Salomo's eerste daden was naar Hebron te gaan, (1 Kon. 3) en Gode duizend slachtoffers en brandoffers op te offeren op het koperen altaar, dat Mozes had doen maken; en dit was de Here zo aangenaam, dat Hij hem 's nachts in een droom verscheen, en tot hem zei dat Hij tot vergelding zijner godvruchtigheid hem zodanig een gave toestond, als hij zef zou begeren. De vorst, hoewel jong, liet zich niet veleiden door begeerte naar rijkdom of andere dingen, die de meesten zo aangenaam toeschijnen; maar wenste van God het schoonste en grootste, dat de Here liefst de mensen, als hun het allernuttigste, geeft. "Here, " zei hij, "ik bid u, mij de geest van wijsheid en verstand te geven, opdat ik mijn rijk wijselijk en in gerechtigheid moge regeren." Deze bede behaagde Gode zozeer, dat Hij hem een wijsheid beloofde, zo ongemeen, als noch vorst, noch onderdaan, ooit te voren bezeten had. Hij zei tot hem, dat Hij hem niet alleen zijn begeerte toestond, maar dat Hij er rijkdom, ere, overwinning over zijn vijanden, en het bezit zijns koninkrijks voor zijn nakomelingen zou bijvoegen, mits dat hij op Hem vertrouwde, in de gerechtigheid volhardde, en de andere deugden van zijnen vader David navolgde. Salomo trad op deze woorden uit zijn bed, aanbad God, en keerde weer naar Jeruzalem, alwaar hij voor de heiligen Tabernakel een groot getal van slachtoffers opofferde, en aan al het volk een gastmaal gaf.

321 Deze jonge en voortreffelijke vorst sprak terzefder tijd een vonnis uit in zulk een moeilijke zaak, dat ik het gepast acht, die alhier te verhalen, opdat men in dergelijke gevallen zich van zijn voorbeeld zou kunnen bedienen om de waarheid uit te vorsen. Twee vrouwen van een ontuchtig leven kwamen bij hem, waarvan de ééne, ontroerd zo het scheen door het ongelijk, dat men haar aangedaan had, zei: "Deze vrouw, Heer Koning, en ik wonen te samen in ééne kamer, en zijn beiden te gelijk, op éénen tijd, elk van een zoon bevallen. Drie dagen daarna is het gebeurd, dat zij, haar kind bij zich hebbende, het in de slaap dood lag en verstikte; en dewijl ik toen sliep, nam zij het mijn uit mijn arm, en legde het haar, dat dood was, in zijn plaats. Toen ik ontwaakte, en mijn kind, hetwelk ik zeer goed kende, de borst wilde geven, vond ik dit dode kind bij mij. Daarop eiste ik mijn zoon wederom; maar zij heeft hem mij geenszins willen weergeven, en blijft even hardnekkig om hem te houden, en ik heb niemand, die mij bijstaat, om er haar toe te dwingen. Dit heeft mij, o Koning, genoodzaakt, om mijn toevlucht tot uw gerechtigheid te nemen." Nadat deze vrouw aldus gesproken had, vraagde de Koning de andere, wat zij daarop had te antwoorden. Deze hield stoutelijk staande dat het kind, hetwelk nog leefde, het haar, en dat het dode dat van haar tegenpartij was. Niemand van degenen, die er tegenwoordig waren, kon geloven dat men zulk een duistere zaak zou kunnen ontwarren, om er de waarheid van na te sporen. De Koning alleen vond het middel daartoe uit; te weten: hij deed beide kinderen voor zich brengen, beval een zijner lijfwachten ze midden door te houwen, en aan ieder der vrouwen de helft van elk te geven. Dit vonnis scheen in het eerst zo kinderachtig,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

dat ieder bij zichzelf daarom lachte; maar men veranderde weldra van oordeel, want de rechte moeder begon te roepen, dat zij, liever dan haar kind dus te zien doden, het aan de andere wilde gegeven zien, omdat zij dan ten minste de troost had van te weten, dat het nog leefde. De andere vrouw daarentegen stemde in de deling gewillig toe, en vond zelfs een wrede stof tot vermaak in de droefheid harer vriendin. Uit deze verscheidenheid van gezindheid, die de natuur alleen in staat was in te boezemen, viel het de Koning niet zwaar te oordelen, wie de rechte moeder was. Dies beval hij dat men het levende kind zou geven aan haar, die zich tegen het ombrengen van hetzelve had aangekant, en hij strafte de boosheid der andere, die haar eigen zoon verloren hebbende, die van haar gezellinne ook poogde om het leven te brengen. Dit blijk van des Konings grote wijsheid bracht hem bij ieder in achting, en men begon van die dag af hem te gehoorzamen als een vorst van Gods geest vervuld.

322 Nu staat mij te spreken over zijn krijgsoversten en landvoogden. (1 Kon. 4) Hur, had het bevel over het ganse land van Efraïm. Dioklerus, over de landvoogdij van Bethlehem. Abinadab, Salomo's schoonzoon, gebood over het gewest aan de zeekant, waaronder Dor begrepen is. Baana, zoon van Achil, gebood over het grote veld en het land, dat zich tot aan de Jordaan uitstrekt. Geber, gebood over het ganse land van Gilead en Gaulanitis tot aan de berg Libanon, waarin zestig grote en sterke steden waren. Ahimaaz, die ook met een dochter van de Koning Salomo, Bazima geheten, getrouwd was, gebood over geheel Galilea tot aan Sidon. Banachat, gebood over de landstreek aan de zee nabij Arce gelegen. Saphat, gebood over de twee bergen Itabyrim en Karmel, en over het deel van Galilea, hetwelk zich tot aan de Jordaan uitstrekt. Simeï, gebood over het ganse land van de stam van Benjamin. En Geber, had het bevel over het ganse gewest, hetwelk aan geen zijde van de Jordaan is. Salomo hab daarenboven een oppersten stadhouder, die over al deze landvoogden gebood.

323 Men kan niet genoeg vermelden hoe groot het geluk was, dat al de Israëlieten, inzonderheid die van de stam van Juda, onder de regering van Salomo genoten, omdat men zich in een blijvenden vrede verheugde die noch door uitheemse oorlogen, noch door inlandse verdeeldheden gestoord werd, en niemand ergens anders aan dacht, dan om zijn landerijen te bebouwen, en zijn goederen te vermeerderen. De Koning had ook ambtenaars, die de schattingen ontvingen, welke de Syriërs, en andere uitheemse volken, die tussen de Eufraat en Egypte woonden, gehouden waren te betalen; en deze bestelden onder andere dagelijks voor zijn tafel dertig maten meelbloem, zestig maten ander meel, tien gemeste ossen, tien ossen uit de weide, honderd vette lammeren, behalve de herten, buffels en ander wildbraad, gevogelte en vis, welke hem dagelijks toegebracht werden. Hij had ook zulk een overgrote menigte van wagens, dat er veertigduizend kribben van node waren voor de paarden, die de wagens trokken, en twee aan twee gekoppeld waren. Daarenboven onderhield hij twaalfduizend ruiters, waarvan de een helft te Jeruzalem de wacht hield over zijn persoon, en de andere helft in de steden verdeeld was. Het voeder voor zijn paarden, in welke plaats hij zich ook bevond, werd bezorgd door de spijsmeester van zijn huis.

324 God vervulde die vorst met zulk een wijsheid en verstand, dat niemand in de ganse oudheid ooit bij hem heeft kunnen vergeleken worden; want hij overtrof daarin de allerwijsten der Egyptenaren, die anders wegens hun wetenschappen alom vermaard waren, alsmede de allerverstandigsten onder de Hebreën van die tijd, welker namen ik niet kan nalaten alhier te melden, namelijk Athan, Heman, Chalchol en Dardan, alle vier zonen van Mahol. Deze uitmuntende Koning maakte boeken met vijfduizend gezangen en gedichten, en met drieduizend gelijkenissen en spreuken, beginnende van de hysop tot aan de ceder, en behandelende al het gedierte, zo vogelen als vissen en landdieren; hij kende hun natuur; niets liet hij ondoorzocht, maar hij wist over alles als een wijsgeer te redeneren, tonende hun eigenschappen wel

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

begrepen te hebben. God gunde hem ook de kennis, om tot hulpe der mensen verscheidene geneesmiddelen samen te stellen, onder welke ook zulke waren, die de kracht hadden om boze geesten te verdrijven, zo dat ze nooit durfden wederkeren. Deze manier van uitdrijving is nog in groot gebruik onder die van onzen landaard; ik heb een Jood gezien, Eleazar genaamd, die in de tegenwoordigheid wan de Keizer Vespasianus, diens zoon, en velen zijner hoofdlieden en verscheidene soldaten, die bezeten waren, genas. Hij hechtte aan de neus des bezetenen een ring, onder wiens zegel zekere wortel gehecht was, waarvan Salomo zich voor dat gebruik bediende; en zodra de boze geest de lucht daarvan kreeg, wierp hij de zieke ter aarde en verliet hem; alsdan sprak Eleazar dezelfde woorden, welke Salomo bij geschrifte nagelaten heeft, en terwijl hij van die vorst gewag maakte, verbood hij de bozen geest weer te komen. Doch om de klacht zijner bezwering nog beter te tonen, vulde hij een kruik met water, en beval de bozen geest die omver te stoten om door dat teken te doen zien dat hij uit de bezetene gevaren was; en de boze geest gehoorzaamde hem. Ik heb deze geschiedenis alhier verhaald, opdat niemand aan de ongemene kennis, welke God aan Salomo door een bijzondere genade verleend had, zou behoeven te twijfelen.

325 Naardien Hiram, Koning van Tyrus, een groot vriend van David was, vernam hij met blijdschap dat Salomo zijnen vader in het rijk was opgevolgd, en zond hem derhalve gezanten om hem deswege geluk te wensen. Salomo antwoordde daarop in een geschrift, hetwelk hij aan hen overhandigde, en dat van deze inhoud was: "De Koning Salomo aan de Koning Hiram: De Koning, mijn vader, heeft een grote begeerte gehad om een Tempel ter ere Gods te bouwen; maar hij heeft zulks niet kunnen doen, ter oorzake van de gestadige oorlogen waarin hij zich gewikkeld vond, en die hem niet toelieten de wapenen neer te leggen, voor dat hij zijn vijanden overwonnen, en hen cijnsbaar gemaakt had. Thans echter, nu God mij de genade bewijst van een gerusten vrede te genieten, heb ik besloten dat werk te ondernemen, dewijl Hij mijn vader voorzegd heeft, dat ik het geluk zou hebben van het te beginnen en te voltooien. Hierom is het, dat ik u verzoeke enigen van uw werklieden te zenden, om met de mijn op de berg Libanon het nodige hout daartoe te hakken; want de Sidoniërs zijn bekwamer in dat werk dan ons volk, en ik zal hen daarvoor betalen naar uw goedvinden." (1 Kon. 5) De Koning Hiram ontving deze brief met blijdschap, en antwoordde op denzelven in dezer voege: "De Koning Hiram aan de Koning Salomo: Ik dank God dat gij de Koning, uw vader, die wijzen en braven vorst, op de troon opgevogd zijt, en ik zal zeer gaarne doen, hetgene gij van mij begeert. Ik zal bevelen dat er in mijn bossen een goed getal van cypressen en cederen balken gehouwen worde, welke ik u ter zee zal toezenden, en tot vlotten gemaakt, naar zulk een plaats van uw rijk laten voeren, die u het geriefelijkst dunkt, om ze van daar naar Jeruzalem te brengen. Ik verzoek u in vergelding daarvan ons de toevoer van koren te vergunnen, hetwelk gij weet, dat ons op dit eiland ontbreekt." De oorspronkelijke brieven zijn niet alleen in onze kanselarij, maar ook in die der Tyriërs nog te vinden. Zo iemand nader bericht daarvan begeert, die heeft maar degenen, die er de bewaring van hebben, te verzoeken om ze te mogen zien, en hij zal bevinden dat ik ze getrouwelijk nageschreven heb. Dit vind ik mij verplicht te zeggen, om te tonen dat ik nooit iets bij de waarheid voeg, en dat de begeerte om mijn historie aangenaam te maken, mij geen zaken daaronder doet mengen, die slechts waarschijnlijk zijn; derhalve begeer ik niet dat zij, die dit boek lezen; zonder onderzoek daaraan geloof slaan, en ik verzoek dat niemand mij met zijn goedkeuring verere, indien ik niet de waarheid overal op vaste gronden verhaal. Salomo was zeer wel voldaan over de handelwijze van de Koning Hiram, en stond hem toe jaarlijks uit zijn staten tweeduizend maten tarwe, tweeduizend bath olie, en duizend bath wijn, ieder bath twee en zeventig pinten inhoudende te voeren. De vriendschap dezer twee Koningen vermeerderde nog, en bleef steeds duren. Dewijl Salomo niets meer ter harte ging dan de tempelbouw, beval hij zijn onderdanen hem dertigduizend arbeiders te beschikken, en verdeelde het werk, waartoe hij deze gebruikte, in dier voege, dat die arbeid hun niet te lastig viel; want nadat tienduizend

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

een maand lang hout op de berg Libanon gehouwen hadden, keerden zij weer naar hun huis, en bleven aldaar twee maanden, terwijl tienduizend anderen hun plaats innamen, die, als zij een maand gewerkt hadden, evenzo naar huis gingen; daarop volgden dan de overige tienduizend; en na hen kwamen de eerste tienduizend weer om eveneens te doen. Het opzicht over dit werk werd aan Adoram gegeven. Zeventigduizend van de vreemdelingen, in het rijk wonende, waarvan hierboven gesproken is, brachten stenen en andere bouwstoffen aan, gelijk de Koning David bevolen had; tachtigduizend anderen waren metselaars, en onder hen waren er drieduizend tweehonderd als bazen over de anderen gesteld. Eer de grote stenen, die tot grondvesten des Tempels geschikt waren, aangebracht werden, bereidden zij ze op de berg; en de werklieden, door de Koning Hiram gezonden, deden desgelijks met hetgene hun werk betrof.

327 Alle dingen aldus bereid zijnde, begon de Koning Salomo de Tempel te bouwen in het vierde jaar zijner regering, (1 Kon. 6) en in de tweede maand, die de Macedoniërs Arthemisius en de Hebreën Jar noemen, vijfhonderd twee en negentig jaren na de uittocht uit Egypte; duizend en twintig jaren nadat Abraham uit Mesopotamië naar Kanaän trok; duizend vierhonderd veertig jaren na de zondvloed; en drieduizend eenhonderd en twee jaren na de schepping der wereld. Het was toen in het elfde jaar der regering van Hiram, wiens hoofdstad, Tyrus genoemd, tweehonderd veertig jaren te voren was gebouwd. De grondvesten des Tempels werden zeer diep gemaakt en opdat zij tegen de invloed des tijds zouden kunnen bestand zijn; en het groot gevaarte, dat men er op bouwen zou, zonder bezwijken onderschragen, waren de stenen, die men in de grond legde, zo groot, dat dit werk niet minder bewonderenswaardig was, dan de prachtige sieraden, en kunstige werkstukken, die men er op timmerde, en waaraan zij tot een steunsel moesten dienen. Al de stenen, welke men van de grondslag tot aan het dak gebruikte, waren geheel wit. De lengte des Tempels was zestig ellebogen, de hoogte desgelijks, en de breedte twintig. Boven dit gebouw werd nog een ander van dezelfde grootte gezet, zodat de ganse hoogte des Tempels honderd en twintig ellebogen was. Hij was naar het Oosten gekeerd, en het voorportaal was evenzo honderd twintig ellebogen hoog, twintig lang, en tien breed. Rondom de Tempel waren dertig kamers als galerijen, die tot stutting van de buitenwanden dienden, en alle tot malkander toegang hadden, en ieder was vijf ellebogen lang, evenveel breed, en twintig hoog. Boven die vertrekken waren twee verdiepingen, met een gelijk getal van kamers, die alle eveneens waren; zodat dan deze hoogte van drie verdiepingen zestig ellebogen uitmaakte, en van dezelfde hoogte was als het onder gebouw des Tempels, waarvan wij gesproken hebben, en daar was niets bovenop getimmerd. Al deze kamers waren met cederhout gedekt, en ieder der bovenste had zijn afzonderlijk dak, afgescheiden van de andere daken; maar de overige kamers waren alle door grote en lange balken aan een gehecht, om het werk vaster te doen zijn, zodat zij alle te samen één gebouw uitmaakten. Haar zolderingen waren van cederhout zeer glad geschaafd, en met verguld lofwerk, in het hout gesneden, versierd. Het overige was ook met cederhout beschoten, en alles zo net bewerkt en verguld, dat men er niet kon intreden, zonder dat de glans van het geheel de ogen verblindde. Het ganse maaksel van dit prachtige gebouw was van stenen, die zo glad geslepen, en zo dicht aan een gehecht waren dat men de voegen daarvan niet besmeuren kon; maar het scheen alsof ze uit één stuk gevormd waren, zonder dat enige kunst of enig werktuig, van hetwelk voortreffelijke meesters zich bedienen, om hun werk sieraad bij te zetten, iets daartoe geholpen had. Salomo deed in de dikte van de muur, aan de zijde van het oosten, alwaar geen grote deur, maar alleen twee kleine deuren waren, een wenteltrap van zijn eigen vinding maken, om tot boven op de Tempel te kunnen klimmen. Van binnen en buiten de Tempel waren cederplanken met sterke kettingen aaneen gehecht, om alles vast aan malkander te houden.

Toen dit grote bouwgevaarte voltooid was, deed Salomo het in tweeën verdelen, waarna het een gedeelte het Heilige der Heilige of het Heiligdom genoemd werd, dat twintig ellen lang

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

was, en Gode bijzonderlijk werd toegewijd, zodat het niemand geoorloofd was daarin te gaan. Het andere gedeelte, hetwelk veertig ellebogen lang was, noemde men de heiligen Tempel, en was voor de priesteren bestemd. Deze twee delen waren gescheiden door grote cederen deuren, die kunstig geneden en zwaar verguld waren, en over welke linnen voorhangsels hingen, met bloemen van purper, hemelsblauw en scharlaken bestikt.

Salomo deed ook twee Cherubijnen maken van louter goud, ieder vijf ellebogen hoog; hun vleugelen waren van dezelfde lengte; en deze twee afbeeldsels waren in dier voege in het Heilige der Heilige geplaatst, dat twee van hun vleugels, welker einden tot elkaar reikten, de gehele Ark des verbonds bedekten; hun twee andere vleugels raakten de ééne de zuidelijken, en de andere de noordelijken wand van dit vertrek, hetwelk Gode bijzonderlijk toegewijd en twintig ellebogen ruim was, gelijk gezegd is. Maar hoe eigenlijk de gedaante dier Cherubijnen was, zou men bezwaarlijk kunnen zeggen, dewijl men er zich geen recht denkbeeld van maken kan. De ganse vloer des Tempels was met gouden platen bedekt; ook waren de deuren van de groten ingang, die twintig ellebogen wijd, en in evenredigheid daarmee hoog was, met platen van goud bekleed. En met één woord gezegd, Salomo liet niets van binnen noch van buiten aan de Tempel onverguld. Voorts deed hij voor de deur van de plaats, die de heilige Tempel genoemd werd, een voorhangsel spannen, gelijk aan dat, van hetwelk wij reeds gesproken hebben; maar aan de deur des portaals was er geen.

Voor dit alles, (1 Kon. 7) maar voornamelijk voor de werken van goud, zilver en koper, gebruikte Salomo een werkman, Huram geheten, die hij van Tyrus ontboden had, wiens vader Ur genaamd, hoewel een Tyriër van geboorte, van de Israëlieten afkomstig, en wiens moeder uit de stam van Nafthali was. Deze man maakte hem ook twee koperen zuilen, vier vingeren dik, achttien ellebogen hoog, en twaalf ellebogen in de omtrek, op welke gegoten kapitelen waren, in de gedaante van lelies, vijf ellebogen hoog; rondom dezelve was verguld lofwerk, hetwelk de lelies bedekte; voorts hingen er in twee rijen tweehonderd gegoten granaatappelen aan. Deze zuilen stonden aan de ingang van het portaal des Tempels, en de ééne, die ter rechterhand stond, werd Jachin, en de andere ter linkerzijde Boaz genoemd. Deze kunstenaar maakte ook een koperen vat van een halfronde gedaante, hetwelk men ter oorzake zijner buitengewone grootte een zee noemde; want de wijdte van de een zijde des rands tot aan de andere was tien ellebogen, en de randen waren een handbreed dik. Dit grote vat steunde op een voet, gemaakt als een gedraaide spil met tien groefkringen, de dikte hebbende van een elleboog; rondom deze spil stonden twaalf runderen; drie aan drie naar de vier hoofdstreken gekeerd, die met hun achterste gedeelte binnenwaarts hurkten, zodat het vat daarop kwam te rusten. Dit vat hield tweeduizend bath in, zijnde een maat voor vloeibare stoffen. Behalve dit maakte hij nog voor tien andere vierkante koperen vaten, even zovele voeten of stellingen van hetzelfde metaal, zijnde ieder dezer voeten vijf ellebogen lang, vier breed, en zes hoog; en alle uit verschillende stukken, die elk afzonderlijk gegoten en gemaakt waren, en in dezer voege te samen gezet: vier vierkante zuilen, op vier hoeken geplaatst, ontvingen in twee holle groeven de zijstukken die er inschoten, en ieder dezer zijstukken had drie platen, of panelen, welke ieder in het bijzonder omzoomd waren met lijstwerk, hetgeen trapsgewijze gemaakt was; op welke men in verheven werk de gedaante van een leeuw of ook wel van een stier, of ook wel die van een arend aanschouwde; zijnde de zuilen mede op een even sierlijke wijze met dergelijke beeltenissen bewerkt. Dit ganse werk, aldus te samengesteld, steunde op vier gegoten raderen van hetzelfde metaal, die van hun assen tot aan de buitenranden een wijdte van anderhalve elleboog hadden, de bochten dezer raderen waren zeer fraai aan de zijden van de voetstal gevoegd, en de spaken nauwkeurig daarin gezet. De vier hoeken van die voet, welke een eirond vat moesten onderschragen, waren bovenop voorzien van vier armen, waaraan uitgestrekte handen, en op welke een lijst was, waarin het vat, dat op die handen steunde, sluiten moest; en de zijden, op

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

welke het beeldwerk van de leeuw of de arend was, waren zo dicht gevoegd aan de stukken die de hoeken vulden, dat het ganse werk maar één stuk scheen. Aldus was het maaksel dier tien voeten, op welke hij tien gegoten kuipen of ronde vaten zette, die elk veertig maten inhielden; want zij waren vier ellebogen hoog, en boven aan de rand even zo vele ellebogen wijd. Deze tien wasvaten werden op de tien voeten gezet, welke men Mechonoth noemde van deze stonden er vijf ter linkerzijde des Tempels naar het noorden, en vijf ter rechterzijde naar het zuiden. Terzelfder plaatse stelde men ook het grote vat, de zee genoemd, ten dienste der Priesteren om hun handen en voeten te wassen, wanneer zij in de Tempel kwamen om te offeren; en de kuipen waren tot reiniging van de ingewanden en voeten der beesten, welke men ten brandoffer offerde. Hij maakte ook een koperen altaar van twintig ellebogen lang, evenveel breed en tien hoog, op hetwelk men het offer brandde. Ook maakte hij al de vaten en nodige gereedschappen voor het altaar, als ketels, tangen, bekkens, haken, enz., alles van koper, dat blonk alsof het goud was.

De Koning Salomo deed ook vele tafels maken, en onder andere ééne van louter goud, op welke de toonbroden, die men Gode toewijdde, gezet werden. De andere tafelen, tienduizend in getal, die in fraaiheid voor deze weinig onderdeden, hoewel op verschillende wijzen gemaakt, dienden om er twintigduizend gouden vaten of schalen en veertigduizend zilveren op te zetten. Hij deed ook, volgens Mozes voorschrift, tienduizend kandelaars maken, waarvan er één dag en nacht in de Tempel brandde, gelijk de wet beveelt; en een tafel voor de broden, welke men Gode offerde, staande aan de noordzijde des Tempels, tegenover de groten kandelaar, die naar het zuiden geplaatst was, tussen welke beide het gouden altaar stond. Dit alles werd in het voorste gedeelte des Tempels gezet, dat veertig ellebogen lang, en door een voorhangsel van het Heilige der Heilige, in hetwelk de Ark des verbonds staan moest, gescheiden was.

Salomo deed ook tachtigduizend wijnkruiken maken, benevens tienduizend gouden, en twintigduizend zilveren bekers; voorts tachtigduizend gouden schotels om er meel, dat op het altaar gemengd werd, in te doen; honderdzestigduizend zilveren schotels; zestigduizend gouden schaaltjes om er meel met olie in te mengen, honderdtwintig duizend zilveren schaaltjes, twintigduizend Mozaïsche maten, Hin en Assaron genoemd, van goud en veertigduizend van zilver; bovendien twintigduizend gouden wierookvaten om het reukwerk te offeren; en vijftigduizend andere, om het vuur van het grote altaar naar het kleine, dat in de Tempel stond, te dragen. De Koning liet ook duizend priesterkledingen voor de priesters maken, bovendien hun lange rokken, en de Ephods met kostelijke gesteenten. Doch de kroon, op welke, Mozes Gods naam geschreven had, is altoos maar één in getal geweest, en nog heden te zien. Hij deed ook linnen rokken voor de priesters, en tienduizend pureeren gordels maken; voorts tweehonderdduizend zulke rokken voor de Levieten, die lofzangen en psalmen zongen tweehonderdduizend bazuinen, gelijk Mozes bevolen had, en veertigduizend speeltuigen, als harpen, hakkeborden, en andere instrumenten, gemaakt van zeker gemengd metaal, uit goud en zilver bestaande. Met zo groten rijkdom en pracht deed Salomo de Tempel bouwen en versieren; en dat alles ter ere Gods. Ook deed hij rondom de Tempel een omgang of hekwerk maken van drie ellebogen hoog, in het Hebreeuws Gison genoemd, om het ongewijde volk de toegang te beletten, dewijl die niemand dan de priesteren en Levieten vrijstond. Buiten die omgang deed hij een andere soort van Tempel bouwen van een vierhoekige gedaante, omringd van grote galerijen, met vier grote poorten, die naar het oosten, westen, noorden en zuiden zagen, en aan welke grote vergulde deuren gehangen waren; hier mocht iedere Jood binnenkomen, mits hij volgens de wet gezuiverd, en daarbenevens gezind was Gods geboden te onderhouden. Het maaksel van deze anderen Tempel was zulk een wonderbaar werk, dat het nauwelijks gelooflijk is; want om hem waterpas te bouwen met de hoogte van die berg, op welke de eerste Tempel stond, moest men een dal, welks diepte men niet zonder daarvoor te

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ijzen kon aanschouwen, ter hoogte van vierhonderd ellebogen opvullen. Deze Tempel deed hij met een dubbele galerij, ondersteund door twee rijen van stenen pilaren van gehouwen steen, omringen; zijnde die galerijen, welker deuren van zilver waren, met cederhout beschoten. Al deze prachtige werken voltooide Salomo in zeven jaren, welke spoed niet minder verwonderlijk was, dan de grootte, kostelijkheid en sierlijkheid der werken; want niemand kon zich verbeelden dat het mogelijk was dit alles binnen zulk een korten tijd te maken.

328 Deze grote vorst schreef daarna aan de overheden en oudsten, dat zij al het volk bevelen zouden zeven maanden daarna te Jeruzalem te komen, om de Tempel te zien, en de overbrenging der Ark des verbonds bij te wonen. Deze zevende maand was die, welke de Hebreën Thisry, en de Macedoniërs Hyperbereteus noemen; en dat was juist de tijd dat het Loofhuttenfeest plechtig onder ons gevierd werd. Nadat men dan uit alle plaatsen van het rijk ten bestemden dage in de hoofdstad gekomen was, werd de Tabernakel met de Ark des verbonds, welke Mozes had doen maken, en al de vaten tot de offeranden behorende, in de Tempel overgebracht. Al de wegen waren besproeid met het bloed der slachtoffers die geofferd waren door de Koning, de Levieten, en al het volk; de lucht was met zulk een hoeveelheid van reukwerk vervuld, dat men het zeer ver kon ruiken; en niemand scheen er aan te twijfelen, dat God die nieuwen Tempel, welke Hem toegewijd was, met zijn tegenwoordigheid zou komen vereren; want allen, die deze heilige plechtigheid bijwoonden, hielden niet op van dansen, en zingen van lofzangen, totdat zij bij de Tempel gekomen waren. Op zodanige wijze werd de Ark overgebracht; en toen zij in het Heiligdom zou gezet worden, traden de priesters, die haar op hun schouders droegen, alleen daarin, en stelden haar tussen de twee Cherubijnen, die zodanig, gelijk gezegd is, gemaakt waren, dat zij de Ark ganselijk met hun vleugelen bedekten, zodat zij er onder stond als onder een hemel; en daar lag anders niets in dan de twee stenen tafelen, op welke de tien geboden, die God met zijn eigen mond op de berg Sinaï uitgesproken had, gegraveerd waren. Voor het Heiligdom werd de kandelaar, de tafel, en het gouden altaar op dezelfde wijze gezet, als ze in de Tabernakel stonden, wanneer men daar de gewone offeranden offerde. Doch het koperen altaar werd voor de ingang des Tempels geplaatst, opdat, zodra men de deuren opende, ieder de statigheid der offeranden zou kunnen zien. Maar de vaten, die in zulk een grote menigte voor de dienst Gods bestemd waren, werden alle in de Tempel gezet.

329 Nadat dit alles met alle mogelijke ontzag en groten eerbied volbracht was, en de priesters uit het Heiligdom gegaan waren, zag men een wolk verschijnen, niet dik, gelijk die, welke ‘s winters met een groten storm dreigen, maar zeer dun; zij bedekte de gansen Tempel, en verspreidde over denzelven een fijnen en lichten dauw, waarmee de priesters zo bedekt werden, dat men hen nauwelijks zien kon. Alstoen twijfelde niemand of God was in dat heilige huis, ter zijner ere gewijd, nedergedaald, om te betuigen dat het Hem aangenaam was. Thans stond Salomo op, en deed dit gebed, dat met zijn grootheid overeenkomstig was: "Alhoewel wij weten, Here, dat het paleis, hetwelk Gij bewoont, eeuwig is, en dat de lucht, de zee en de aarde, welke Gij geschapen hebt, en vervult, niet machtig zijn U te omvatten, echter hebben wij niet nagelaten deze Tempel te bouwen, en U toe te wijden, om U aldaar offeranden te offeren, en gebeden, die opstijgen tot aan de troon Uwer opperste Majesteit. Wij hopen dat Gij daarin zult wonen, zonder denzelven ooit te verlaten. Want nademaal Gij alles ziet en hoort, zult Gij, al is het dat Gij dit heilige huis met uw tegenwoordigheid vereert, niet nalaten overal te zijn, alwaar Gij U verwaardigt te wonen, vermits Gij altoos nabij een iegelijk van ons zijt, en voornamelijk bij degenen, die nacht en dag het verlangen hebben om U te dienen."

Vervolgens richtte deze grote Koning zijn aanspraak tot het volk, en stelde hun voor ogen, dat Gods macht oneindig, en zijn voorzienigheid bewonderenswaardig is: dat Hij David, zijnen vader, alles, wat met hem gebeurd was, en wat na zijn dood gebeuren zou, voorzegd had. En

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

wat hemzelven aanging, dat Hij hem, nog eer hij geboren was, de naam, die hij voerde, gegeven, en tevens voorzegd had dat hij de Koning, zijnen vader, in de regering opvolgen, en de Tempel bouwen zou. Dat zij derhalve, ziende dat God reeds zulk een groot gedeelte van datgene waarop Hij hen had doen hopen, vervuld had, Hem daarvoor behoorden te danken; over hun toekomend geluk naar de maatstaf het tegenwoordige moesten oordelen, en nooit aan de vervulling zijner beloften twijfelen. Thans keerde de wijze Koning zijn ogen naar de Tempel, en zijn handen naar het volk uitstrekkende sprak hij God wederom aldus aan: "Here, woorden zijn de enige tekenen, welke de mensen U van hun erkentelijkheid voor weldaden kunnen geven, doordien uw oneindige grootheid U zo verre boven hen verheft, dat zij U ten enenmale onnodig zijn. Maar nademaal wij op aarde het voornaamste werk uwer handen zijn zo is het billijk dat wij ten minste onze stem gebruiken om uw lof te verkondigen, en dat ik uit de naam van mijn ganse huis, en van al dit volk, onophoudelijke dankzegging opoffere voor al de weldaden, waarvoor wij aan U verplicht zijn. Ik dank U dan, Here, dat het U beliefd heeft mijn vader uit de lagen staat, waarin hij geboren was, tot zulk een grote heerlijkheid te verheffen, en dat Gij aan mij tot op deze dag toe al uw beloften vervuld hebt. Ik bid U, o almachtige God, om de voortduring uwer gunsten: behandel mij altoos, zo het U belieft, als een, die de ere heeft door U bemind te worden Bevestig de scepter in mijn handen, en in die mijner nazaten, gedurende vele geslachten, gelijk Gij er mijn vader op hebt doen hopen. Geef mij en de mijn die deugden, welke U het aangenaamste zijn. Ik bid U ook, stort enig gedeelte van uw geest uit op deze Tempel, om te tonen dat Gij onder ons woont. Schoon hij niet waardig zou mogen wezen om U te ontvangen, en dat de Hemel zelf te klein is om de woonplaats uwer eeuwige Majesteit te zijn, laat daarom niet na hem met uw tegenwoordigheid te vereren: draag er zorg voor, Here, als voor iets, dat U toebehoort, en behoed hem voor al het geweld onzer vijanden. En bij aldien uw volk zo ongelukkig mocht wezen, dat het U kwam te mishagen en te vertoornen, vergenoeg U, zo het U belieft, met het te straffen door hongersnood, pest, en andere dergelijke gesels, waarmee Gij gewoon zijt de zodanigen, die uw heilige wetten niet onderhouden, te tuchtigen: en zo het door berouw over zijn zonde bewogen, zijn toevlucht in deze Tempel tot uw barmhartigheid neemt, wend dan uw oogenl van hetzelve niet af, maar verhoor zijn gebeden. Ik waag het, o almachtige God, nog meer van U te verzoeken; want ik bid U dat Gij in dit huis, ter uwer ere gewijd, niet alleen de gebeden diegenen, welke Gij tot uw volk verkoren hebt, gelieft te verhoren, maar ook de gebeden der zodanigen, die van alle gewesten der wereld zullen komen, om aldaar om uw bijstand te smeken. Laat alle volken weten dat het geschied is om U te gehoorzamen, dat wij deze Tempel gebouwd hebben; dat wel verre van zo afgunstig te zijn, dat wij anderen dit geluk zouden benijden, wij in tegendeel wensen dat zij aan uw weldaden deelachtig mogen worden, en dat Gij uw gunsten in het algemeen over alle mensen moogt uitstorten."

Salomo aldus gesproken hebbende, viel ter aarde neer om God in een vurig gebed te aanbidden, en na een wijle alzo neergelegen te hebben, stond hij op, en offerde vele slachtoffers op het altaar. Alstoen deed God openbaarlijk blijken dat die offerande Hem aangenaam was: want een vuur, uit de Hemel op het altaar nederdalende, verteerde het offer in het gezicht van al het volk. Zulk een groot wonderwerk liet niemand in twijfel of God die Tempel bewoonde: en elk wierp zich ter aarde, om Hem te aanbidden en te danken. Salomo vervolgde met het verkondigen van des Heren lof; en om het volk te bewegen dat zij hetzelfde deden, en met nog meerder ijver baden, stelde hij hun voor, dat na zulke blijkbare tekenen van Gods grote goedheid jegens hen, zij Hem niet te veel konden bidden om hen altoos gunstig te willen zijn, hen voor alle zonde te behoeden, en hen in godvruchtigheid en gerechtigheid, volgens de geboden, hun door Mozes gegeven, en welker onderhouding hen de gelukkigste van alle mensen kon maken, te doen leven. Eindelijk vermaande hij hen te bedenken, dat het enige middel, om de goederen, welke zij genoten, te behouden en er nog meer te verkrijgen, was, God met een volkomen zuiverheid des

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

harten te dienen, en zich niet in te beelden dat het meerder ere was te verkrijgen hetgene men niet heeft, dan te bewaren hetgene men bezit. Deze gelukkige Vorst offerde diezelfde dag, zo voor zichzelf als voor al het volk, twaalfduizend kalveren, en honderdtwintigduizend lammeren: en deze slachtoffers waren de eerste, welker bloed in de Tempel vergoten werd. Hij richtte daarna voor het volk, zo mannen, vrouwen, als kinderen, een algemeen gastmaal aan van een gedeelte van het vlees dier geofferde beesten; en men vierde veertien dagen lang bij de Tempel het Loofhuttenfeest met openbare gastmalen en een koninklijke pracht. Nadat Salomo aldus alles, hetwelk blijken van zijn ijver en godsdienstigheid kon geven, volbracht had, liet hij ieder weer naar huis keerer. Ondertussen kon al het volk hem niet genoeg danken voor de goedheid, met welke hij hen regeerde; en ieder prees zijn wijsheid, die hem zulk een groot werk had doen ondernemen en voltooien. Zij baden God dat hij vele jaren lang gelukkiglijk over hen mocht regeren; en zij vertrokken met zulk een blijdschap, Gode onophoudelijk lofzangen zingende, dat zij te huis kwamen, zonder dat de lengte van de weg hen enigszins verdroten had.

330 Nadat de Ark aldus in de Tempel was gezet, (1 Kon. 9) en ieder de grootheid en praal van dit prachtig gebouw had aanschouwd; nadat men Gode zulk een menigte van slachtoffers geofferd, en zo vele dagen met gastmalen en openbare vreugdetekenen had doorgebracht, en elk weer naar zijn huis vertrokken was, gaf God Salomo in een droom te verstaan, dat Hij zijn gebed, om de Tempel te behoeden, verhoord had, en dat Hij niet laten zou die met zijn tegenwoordigheid te vereren, zolang hij en het volk zijn geboden onderhielden. En dat, wat hemzelven in het bijzonder aanging, Hij hem met zoveel geluk zou overladen, dat niemand dan die van zijn geslacht en van de stam Juda over Israël regeren zou, mits dat hij zich altoos schikte naar de onderwijzingen, welke hij van zijnen vader ontvangen had. Maar dat, indien hij zich zodanig vergat dat hij de godvruchtigheid verliet, en door een trouweloze verandering aan de valse goden der vreemde volken enige godsdienstige ere bewees, hij hem met zijn gehele geslacht zou uitroeien; dat zijn onderdanen dan in zijn straffe delen zouden; dat zij door oorlogen en allerlei plagen zouden gekweld worden; en Hij hen uit het land, dat Hij hun vaderen had gegeven, verdrijven zou; dat zij in vreemde landen zouden dolen en omzwerven; dat die Tempel, welke hij met Gods toelating gesticht had, door uitheemse volken verdelgd en in de as gelegd zou worden; dat men hun steden zou verwoesten; en eindelijk, dat zij in zulke jammerlijke rampen zich zouden storten, dat het gerucht, hetwelk zich daarvan naar alle kanten verspreiden zou, zo ongelooflijk zou schijnen, dat men met verbaasdheid zou zeggen: "Hoe kan het wezen, dat deze Israëlieten, welke God eertijds tot zulk een hoogte van geluk en heerlijkheid verheven had, nu zo gehaat en van Hem verlaten zijn?" Waarop dan het droevig overschot van dat rampzalig volk zou antwoorden: "‘t Zijn onze zonden, en de overtreding der wetten, welke God aan onze voorvaderen gegeven had die ons in deze afgrond van ellende gestort hebben." Zodanig een verhaal vindt men in de heilige Schrift van hetgene God aan Salomo in een droom openbaarde.

331 Nadat deze machtige Koning zeven jaren, gelijk wij gezegd hebben, (1 Kon. 7) aan de tempelbouw besteed had, besteedde hij er dertien aan zijn koninklijk paleis, doordien hij dat werk niet met zulk een ijver ondernam, hoewel het echter zodanig was dat God hem noodzakelijk bijstaan moest, om het binnen die tijd te voltooien. Maar hoe treffelijk het ook was, het kon echter geenszins bij de Tempel vergeleken worden, zo omdat de bouwstoffen niet met zulk een grote zorgvuldigheid daartoe bereid waren, als omdat het maar een huis des Konings en niet een huis Gods was. Niettemin kon men uit de kostelijkheid van dit prachtige paleis genoeg bespeuren, hoedanig de voorspoed van dat grote Rijk, en het ongemeen geluk van die Vorst was, in wiens handen het Gode beliefd had de scepter te stellen. En tot voldoening des lezers acht ik het niet onvoeglijk een beschrijving van dat gebouw alhier te geven. Dit paleis was door vele zuilen onderschraagd, en het was niet minder ruim dan prachtig, vermits

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Salomo wilde dat het geschikt zou zijn, om de grote menigte van volk, hetwelk tot beslechting hunner geschillen daar te samen kwam, te bevatten. Het was honderd ellebogen lang, vijftig breed, en dertig hoog. Zestien grote vierkante pilaren van de Korintische orde ondersteunden het, en de net bewerkte deuren dienden niet minder tot deszelfs sieraad, dan tot sluiting. Een groot gebouw van dertig ellebogen in het vierkant, desgelijks steunende op zware zuilen, en tegenover de Tempel geplaatst, verhief zijn kruin in het midden van dit prachtig gesticht, en binnen hetzelve was een grote troon, waarop de Koning het recht uitsprak.

332 Bij dit gebouw voegde Salomo een koninklijk huis voor de Koningin, en andere vertrekken, om na het afdoen der rijkszaken zijn rust te nemen. Alles was met cederhout beschoten, en van stenen van tien ellebogen in het vierkant gebouwd, waarvan een gedeelte met platen van kostelijk marmer, dat men doorgaans niet dan tot versiering van tempels en koninklijke paleizen gebruikt, bekleed was. De wanden dezer vertrekken waren met drie rijen van kostelijke tapijten behangen, op welke velerlei bomen en gewassen zo kunstig afgebeeld waren, dat de takken en bladeren daarvan het gezicht bedrogen, en zich schenen te bewegen, en de zoldering was met verscheidene schilderijen op een witten grond versierd. Nog deed de Vorst, alleen tot sieraad, vele andere gebouwen maken met grote galerijen en ruime zalen, tot maaltijden geschikt; al het huisraad daartoe nodig was van goud. ‘t Zou zwaar vallen de menigte, de ruimte, en de pracht van al deze gebouwen te beschrijven, van welke sommige groter, andere kleiner, enige diep onder de aarde, en andere hoog in de lucht opgetrokken waren: alsmede hoedanig de schoonheid der bossen en tuinen was, welke hij tot vermaak voor het oog, en om zich in derzelver koele schaduw, als de zon op het heetst was te vermeien, had doen planten. Wit marmer, cederhout, bovendien goud en zilver, waren de stoffen, waarvan het paleis gebouwd, en waarmee het versierd was; en men zag het beschot en de welfsels van dit gebouw, zowel als van de Tempel, met een menigte van kostelijke gesteenten, in goud gezet, pronken. Salomo deed ook een zeer groten ivoren troon maken, op de wijze van het gestoelte eens rechters. Men klom er langs zes trappen op, op welke aan de einden een leeuw afgebeeld stond; (1 Kon. 10) en boven die trappen en bij de zetel zelf, waren evenzo twee leeuwen. De leuningen van de zetel waren als twee armen, die de Vorst, wanneer hij er op zat, schenen te omvatten. De zetel zelf rustte op een halven os, die zijn kop naar zijn rug toekeerde. Voorts was er niets aan deze prachtigen troon, dat niet met goud overtogen was.

333 Salomo volbracht dit alles in twintig Jaren; Hiram, Koning van Tyrus, beschikte hem een menigte van goud, ceder- en dennehout, waartegen Salomo hem grote geschenken gaf, hem jaarlijks koorn zendende, wijn en olie in overvloed: daarenboven gaf hij hem twintig steden van Galiléa, die nabij Tyrus lagen: doch de Vorst, deze bezichtigd hebbende, behaagden zij hem niet; zodat hij ze weigerde; waardoor zij de naam kregen van Kabul, hetwelk in de Feniciesche taal onaangenaam betekent. Diezelfde Vorst verzocht Salomo hem enige raadselen uit te leggen, en deze deed het met grote schranderheid van geest en verstand. Menander, die de Jaarboeken van Fenicië en Tyrus in het Grieks vertaald heeft, spreekt van deze twee Koningen aldus: "Na de dood van Abibal, Koning der Tyriërs, volgde hem Hiram zijn zoon op, en leefde drieenvijftig jaren, waarvan hij er vierendertig regeerde. Deze Vorst vergrootte het eiland Tyrus door een hoeveelheid aarde, welke hij daar deed aanbrengen; die vergroting noemde men het grote Veld. Hij wijdde ook een pilaar van goud in de tempel van Jupiter, en deed veel hout op de berg Libanon houwen, om tot het dekken van tempels te gebruiken; want hij deed de oude afbreken en nieuwe ter ere van Herkules en Astarte bouwen. Hij was het, die allereerst Herkules een beeld oprichtte in de maand, welke de Macedoniërs Peritius noemen. Hij deed de Lyciërs, omdat ze de schuldige schatting weigerden te betalen, de oorlog aan, en overwon hen. In zijn tijd was er een jonkman, genaamd Abdemon, die de raadselen, welke Salomo. Koning van Jeruzalem, hem voorstelde, wist uit te leqgen." Een ander historieschrijver, Dion geheten,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

spreekt er aldus van: "Na de dood van Abibal, versterkte Hiram zijn zoon en opvolger, de stad Tyrus aan de oostzijde, en om er de temeel van Jupiter Olympius aan te hechten, deed hij de ruimte tussen beide met aarde vullen. Hij gaf aan die tempel een grote somme gouds, en deed ook veel hout op de berg Libanon houwen om voor dergelijke gebouwen te gebruiken." Waarbij deze historieschrijver nog voegt, dat Salomo, Koning van Jeruzalem, aan Hiram raadselen zond en andere van hem verzocht, onder voorwaarde, dat wie des anderen raadselen niet uitleggen kon, een geldboete zou betalen: dat Hiram, dit aangenomen hebbende, maar niet kunnende volbrengen, aan hem een grote som gelds betaalde; doch dat hij daarna door een Tyriër, geheten Abdemon, Salomo's raadselen verklaarde, en hem andere voorstelde, welke Salomo niet uitleggen kon, en dat hij daardoor veel geld van deze terugkreeg. Dit is hetgene ons Dion daarvan schrijft.

334 Salomo ziende, dat de muren van Jeruzalem niet met de grootheid en de naam van zulk een grote stad overeen kwamen, deed er nieuwe om maken, en ze tot meerdere versterking van grote torens en bolwerken voorzien. Hij stichtte ook Hazor en Megiddo, twee zo schone steden, dat zij wel onder de voornaamste mogen gerekend worden, en herbouwde Gezer in Palestina, welke stad Faraö, Koning van Egypte, nadat hij ze stormenderhand ingenomen, en nevens alle inwoners verdelgd had, aan zijn dochter, toen zij met de Koning Salomo trouwde, tot een geschenk had gegeven. Haar geschikte ligging bewoog Salomo om ze te herbouwen, omdat ze daardoor in een tijd van oorlog van groot belang was, en meteen geschikt in vredestijd om een opstand des volks te verhinderen. Voorts stichtte hij Bethhoron en Balath, niet verre van daar; ook stichtte hij enige andere steden, zeer geschikt voor vermaak en verlustiging omdat de lucht daar zeer zuiver, het aardrijk heel vruchtbaar, en het water zeer goed was. Deze gelukkige Vorst, zich aldus meester van de woestijn, die boven Syrië is, gemaakt hebbende, deed daar ook een grote stad bouwen, twee dagreizen van OpperSyrië, één dagreize van de Eufraat, en zes dagreizen van het grote Babylon. En hoewel die plaats verre van de andere bewoonde plaatsen van Syrië af lag, echter ondernam hij dat werk, omdat het de enige plaats is, alwaar degenen, die uit de woestijn komen, putten en fonteinen vinden. Deze stad gebouwd hebbende, deed hij haar met sterke muren omringen, en noemde haar Thamor, gelijk ze ook door de Syriërs genoemd wordt; maar bij de Grieken heeft zij de naam van Palmyra.

335 Dit waren de werken, welke Salomo gedurende zijn regering deed maken. En dewijl ik opgemerkt heb, dat velen begerig zijn te weten, vanwaar het komt dat al de Koningen van Egypte sedert Menes, die de stad Memfjs gebouwd heeft, en vele jaren voor Abraham leefde, meer dan dertienhonderd jaren lang, en tot aan de tijd van Salomo toe, de naam van Faraö, zijnde die van een hunner Koningen, gevoerd hebben, acht ik het der moeite waard, de reden daarvan aan te geven. Faraö betekent in het Egyptisch Koning; en daarom geloof ik, dat die vorsten andere namen in hun jonkheid gehad hebbende, deze naam hebben aangenomen zodra zij tot de kroon kwamen, omdat hij volgens de taal huns lands hun oppermacht betekende. Want zien wij ook niet dat al de Koningen van Alexandrië, welke eerst andere namen droegen, die van Ptolomeüs naar de eersten Koning aangenomen hebben, wanneer zij ten rijkstroon stegen, en dat de Romeinse Keizers hun geslachtsnamen weglieten om die van Caesar, als zijnde veel aanzienlijker, aan te nemen. Dat nu Herodotus de Halikarnasser niet spreekt van de namen van driehonderd dertig Koningen van Egypte, welke hij zegt dat na malkander sedert Menes geregeerd hebben, is mijns oordeels om deze reden, dat ze allen Faraö genaamd waren. Als er na hen een vrouw regeerde, laat hij niet na te zeggen dat zij Nikaulis genoemd werd, doordien het alleen mannen waren, die de naam van Faraö konden dragen. Ik vind ook in onze Kronieken, dat geen ander Koning van Egypte, na de schoonvader van Koning Salomo, de naam van Faraö gevoerd heeft, en dat die vorstin Nikaulis, toen over Egypte en Ethiopië heersende, de Koning

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

van Israël kwam bezoeken, gelijk wij zo aanstonds zullen zeggen; hetwelk ik verhaal om aan te tonen dat onze historie in vele zaken met die der Egyptenaren overeenkomt.

336 Dewijl er van de berg Libanon af tot aan de stad Amath toe nog enige Kanaänieten over waren, die de Koningen Israëls niet wilden erkennen, bracht Salomo hen ten onder, en legde hun tot een tol op, jaarlijks een zeker getal slaven te leveren, om voor verscheidene werken, en inzonderheid voor de landbouw, gebruikt te worden; want niemand onder de Israëlieten was gehouden zich tot dergelijk slaafs werk te laten gebruiken; omdat het niet billijk scheen, dat God zovele volken onder hun heerschappij gebracht hebbende, zij niet in beteren staat zouden zijn dan die, welke zij overwonnen hadden. Dus hielden zij zich alleen bezig met krijgsoefeningen, met het bereiden van wapenen, en het mennen van wagens en paarden. Vijfhonderd vijftig mannen werden aangesteld om over de arbeid dier slaven het opzicht te hebben.

337 Salomo deed ook vele schepen bouwen in de Egyptischen zeeboezem, de Rode zee, op een plaats genoemd Ezeongeber, welke men hedendaags Berenice noemt, niet verre gelegen van een andere stad, Elan geheten, welke landstreek toen tot het Koninkrijk van Israël behoorde. De Koning Hiram betoonde hem veel gunst in dit geval; want hij gaf hem zo vele stuurlieden. die ervaren in de zeevaart waren, als hij begeerde, om nevens zijn ambtenaren goud te gaan halen uit een landschap van Indië, Ofir genoemd, hedendaags het Goudland geheten, vanwaar zij vierhonderd talenten gouds voor Salomo brachten.

338 De Koningin van Egypte en Ethiopië, waarlijk een uitmuntende vorstin, van de deugden en wijsheid van Salomo hebbende horen spreken, was begerig met haar eigen ogen te zien of het waar was, hetgene de faam van hem had verbreid, dan of het alleen één van die geruchten was, welke verdwijnen, wanneer men ze naspeurt; hierom schroomde zij niet de reize te ondernemen, om over vele zeer gewichtige zaken met hem in gesprek te treden. Zij kwam dan te Jeruzalem met een uitrusting aan, zulk een grote Koningin betamende, kamelen bij zich hebbende, met goud, gesteenten, en kostelijk reukwerk beladen. De vorst ontving haar met een ere, zo als men haar schuldig was, en loste haar twijfelingen zo gemakkelijk op, dat zij ze nauwelijks had voorgesteld, of zij werd er klaar in onderricht. Zulk een ongemeen schrander begrip vervulde haar met verbaasdheid; zij moest bekennen dat zijn wijsheid het gerucht, dat zich daarvan alom verspreid had, nog overtrof; en zij kon zich over zijn groot verstand, dat in de luister en de statelijkheid zijner gebouwen, in zijn huishouding, en in al zijn overig beleid uitmuntte, niet genoeg verwonderen. Maar niets verwonderde haar meer dan het sierlijke huis, dat men het Bos van Libanon noemde, en de prachtige gastmalen, welke die vorst daar dikwijls aanrichtte, alwaar hij dan zeer statig door ongemeen kostelijk geklede ambtenaars bediend werd. Zij stond niet minder versteld over de menigte van offeranden, welke men Gode dagelijks offerde, en over de vlijt en godvruchtigheid der priesteren en Levieten in hun dienst. Aldus nam haar verwondering steeds toe zodat zij niet laten kon zich in dezer voege daarover tegenover die wijzen Koning uit te drukken: "Men mag met reden aan ongemene zaken twijfelen, wanneer men er niets van weet dan door het algemeen gerucht; maar hoewel men mij verhaald heeft van de wonderen, welke gij, zo door uw wijsheid en uw uitmuntend gedrag, als door de grootheid van uw machtig en bloeiend Koninkrijk bezit, echter beken ik dat datgene, hetwelk ik nu zelf van uw geluk zie, verre overtreft wat ik mij daarvan verbeeld had; want het is zo groot, dat men het moet gezien hebben, om het te kunnen geloven. Wat zijn uw onderdanen gelukkig, dat zij zulk een groten vorst tot Koning hebben, en hoe gelukkig uw vrienden en dienaars, dat zij dagelijks uw tegenwoordigheid genieten! Zeker, zij kunner; God niet te veel danken voor zulk een genade!" Maar het was niet alleen door woorden, dat deze grote Koningin de ongemene achting, welke zij voor die uitmuntenden Koning had, aan hem betuigde, maar zij voegde daar

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

nog een geschenk bij van twintig talenten goud, vele kostelijke gesteenten, en een menigte van voortreffelijk reukwerk. Men zegt ook dat ons land aan haar midheid zekere balsemplant verschuldigd is, welke zich zodanig vermenigvuldigd heeft, dat ze tegenwoordig in Judea zeer welig groeit. Salomo van zijnen kant deed voor haar niet onder in milddadigheid, en weigerde haar niets van hetgene zij van hem begeerde. Aldus keerde deze vorstin weer naar huis, met het grootste vergenoegen, zo ten aanzien van hetgene zij ontvangen, als van wat zij gegeven had.

339 Terzelfder tijd bracht men Salomo met de vloot uit het gewest, dat het Goudland genoemd werd, edele gesteenten, en het schoonste pijnbomenhout, dat men nog ooit gezien had, van hetwelk hij het pilaarwerk van de Tempel en van zijn paleis, alsmede harpen en andere speeltuigen ten dienste der Levieten deed maken, om er lofzangen ter ere Gods bij te zingen. Dit hout geleek zeer veel op dat van de vijgeboom, uitgenomen dat het blanker en glimmender was, en veel verschilde van hetgene de kooplieden die naam geven, om het beter te kunnen verkopen. Dit achtte ik nodig te zeggen, opdat niemand hierdoor misleid mocht worden. Diezelfde vloot bracht voor die vorst ook zeshonderd zes en zestig talenten goud mede, zonder daaronder te rekenen hetgene de kooplieden voor zichzelf medegebracht, en hetgene de Koningen van Arabië hem tot een geschenk gezonden hadden. Hiervan deed hij tweehonderd schilden van louter goud maken, wegende ieder zeshonderd sikkelen, en driehonderd andere, elk drie gouden minen zwaar, welke hij alle in het huis, het Bos Libanons genoemd, deed ophangen. Hij deed ook een menigte van gouden kroezen met gesteenten bezet, en ander gouden vaatwerk maken, om op gastmalen te gebruiken, alwaar niets dan louter goud gebezigd werd; want wat het zilver aangaat, het was toen ter te in geen achting, omdat de schepen, van welke Salomo een groot getal op de Tarsische zee hield, om allerlei waren naar uitheemse volken te voeren, hem er een overgrote hoeveelheid van thuis brachten, bovendien goud, olifantstanden, Ethiopische slaven en apen. Deze schepen hadden drie jaren voor hun heen- en wederreize nodig

340 Het gerucht van de deugd en wijsheid van deze machtigen vorst verspreidde zich zo door de ganse wereld, dat vele Koningen, geen geloof kunnende slaan aan hetgene men daarvan vertelde, begerig werden hem te zien, om van de waarheid verzekerd te zijn. Om te betonen dat zij hem een ongemene achting toedroegen, zonden zij hem tot een geschenk gouden en zilveren vaten, purperen kledingen, allerlei soorten van specerijen, paarden, wagens en muilezels, die zo sterk en schoon waren, dat men niet twijfelen kon of zij moesten hem aangenaam zijn. Aldus werd zijn getal van duizend wagens, en twintigduizend paarden, welke hij alreeds bezat, met nog vierhonderd wagens vergroot. De paarden, die men hem gezonden had, waren niet alleen zeer schoon, maar overtroffen al de andere in snelheid. De berijders daarvan deden dit nog meer uitkomen; want het waren jonkmans, kloek van lichaam, in Tyrisch purper uitgedost, met pijlkokers gewapend, lang haar, met goudstof bestrooid, dragende, waardoor hun hoofden glinsterden, als er de zon met haar stralen op scheen. Deze prachtige benden verzelden de Koning elken morgen, wanneer hij naar gewoonte op een kostelijken wagen, en in het wit gekleed, ter stad uitreed naar zeker lusthuis, niet verre van Jeruzalem, Ethan genoemd, alwaar hij zijn vermaak nam, omdat er zeer schone tuinen waren, sierlijke fonteinen, en het een zeer vruchtbare landouw was.

341 Nademaal de wijsheid, welke deze grote vorst van God ontvangen had, zich tot alles uitstrekte, en dat daardoor niets zijner opmerkzaamheid ontgaan kon, verzuimde hij ook niet hetgene de grote wegen betrof; maar hij deed alle, die op Jeruzalem uitliepen, met bruine stenen bestraten, zo tot gerief des volks, als om zijn heerlijkheid te tonen. Hij hield maar weinig wagens bij zich, en verdeelde de andere in de steden, die een zeker getal onderhouden moesten, en daarom de wagensteden genoemd werden. Hij vergaderde te Jeruzalem zulk een grote hoeveelheid zilver, dat het zo gemeen werd als de stenen; en hij deed zovele cederen planten op

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

de velden van Judea, alwaar ze te voren niet waren, dat ze zo gemeen werden als moerbeziënbomen. Voorts deed hij in Egypte paarden opkopen, waarvan het paar met de wagen hem op niet meer dan zeshonderd drachmen zilver kwam te staan, welke hij dan de Koningen van Syrië en anderen vorsten aan geen zijde van de Eufraat toezond.

342 Doch deze vorst, de van God meest begunstigde en geëerdste van al de Koningen zijns tijds, (1 Kon. 11) en die in wijsheid niet minder dan in rijkdom allen, die voor hem over Gods volk geregeerd hadden, overtrof, volhardde zo niet tot de einde toe; maar verliet de wetten zijner vaderen. Zijn laatste daden bezwalkten al de luister en de glorie zijns vorigen levens; want hij liet zich zo door de liefde tot de vrouwen vervoeren, dat die dwaze drift hem het verstand benevelde. Hij vergenoegde zich niet met die van zijnen landaard, maar hij nam ook uitheemsen tot zich; als Sidoniesche, Tyrische, Ammonietische, Idumeesche; hij schaamde zich niet, opdat hij haar mocht behagen, haar goden te eren, en alzo met voeten de inzettingen van Mozes te treden, die zo uitdrukkelijk verboden had, vrouwen van vreemde volken te nemen, uit vreze dat zij het volk tot afgoderij zouden vervoeren, en het de dienst van de enigen eeuwigen, en waarachtigen God doen verlaten. Maar de dierlijke wellust van deze vorst deed hem al zijn plichten vergeten, want hij trouwde tot zevenhonderd vrouwen toe, allen van groten staat, onder welke ook, gelijk wij reeds gezegd hebben, de dochter van Faraö, Koning van Egypte was; en hij onderhield meer dan driehonderd bijwijven. Zijn geile drift maakte hem ten enenmale haar slaaf, zodat hij zich niet weerhouden kon, haar in haar goddeloosheid na te volgen; hoe meer zijn jaren toenamen, zo veel te meer nam zijn verstand af; zodat hij van de dienst Gods afwijkende, zich aan de heilloze plechtigheden harer afgoderij gewende. Doch dit was de eerste stap niet, die hij afwijkende deed; want hij was al begonnen de geboden Gods te overtreden, toen hij de koperen ossen, die de gegotene zee onderschraagden, en de leeuwen op de trappen zns troons had doen maken, hetwelk niet geoorloofd was. (1 Kon. 8, 10) Dewijl hij dan niet meer wandelde in de voetstappen van zijnen vader, die door zijn godvruchtigheid tot zulk een hogen trap van heerlijkheid gestegen was, en die hij te meer gehouden was na te volgen, omdat God hem zulks verscheidene malen in de droom bevolen had, zo heeft hij zijn gedachtenis daarmee bevlekt, en is met minder roem gestorven. God deed hem welhaast door zijnen profeet aanzeggen, dat zijn bedrijf Hem bekend was, en dat hij de voldoening niet zou hebben van Hem ongestraft te vertoornen. Dat nochthans ter oorzake der belofte, welke Hij David gedaan had, God hem, zolang hij leefde, zou laten regeren; maar dat Hij na zijnen dood zijnen zoon om zijnentwille zou straffen. Dat Hij deze echter niet ten enenmale van het rijk zou beroven, maar dat tien stammen zich aan zijn gehoorzaamheid onttrekken, en dat de twee overige hem onderdanig blijven zouden, zo om de liefde, welie de Here zijnen vader toegedragen had, als uit liefde voor de stad Jeruzalem, alwaar Hij gewild had dat men Hem een Tempel zou bouwen. Het is nodeloos te zeggen, hoedanig Salomo’s droefheid was, toen hij door die woorden vernam dat hij door zulk een verandering van staat zo ongelukkig stond te worden, als hij te voren gelukkig geweest was. Enige tijd na deze bedreiging van de profeet verwekte God aan Salomo een vijand, Hadad genoemd, en dat uit deze oorzaak. Toen Joab, Davids veldoverste, Idumea ten onderbracht, en toen hij gedurende de tijd van zes maanden allen, die bekwaam waren de wapenen te dragen, deed ombrengen, vluchtte Hadad, die van koninklijken bloede, en toen nog heel jong was, vandaar, en begaf zich naar Faraö, Koning van Egypte, die hem niet alleen wel ontving en gunstig bejegende, maar zulk een genegenheid voor hem kreeg, dat hij hem, tot mannelijken ouderdom gekomen zijnde, de zuster zijner gemalin, Taphis geheten, ter vrouwe gaf, bij welke hij een zoon teelde, die met de kinderen van Faraö opgevoed werd. Na de dood van David en Joab, verzocht Hadad verlof van de Koning om weer naar zijn land te keren; maar hoezeer hij daarop aanhield, hij kon het verlof niet verwerven; de vorst vraagde hem telkens, welke reden hij daartoe had, en of hem iets in Egypte ontbrak. Doch toen God, die Faraö te voren weerhouden had om Hadads verzoek toe te staan,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

het besluit nam om Salomo's ongodsdienstigheid, welke Hij niet langer kon gedogen, te straffen, liet Hij toe dat Farao Hadad weer naar Idumea liet keren. Zodra deze aldaar aangekomen was, liet hij niets achterwege om het volk tot afwerping van het juk der Israëlieten op te ruien, maar hij kon er hen niet toe bewegen, omdat de sterke bezetting, welke Salomo in hun land gelegd had, hen afschrikte om iets te ondernemen. Hadad trok derhalve naar Syrië, alwaar hij Rezon vond, die tegen Hadad-Ezer, Koning der Sophoniërs, opgestaan zijnde, met een grote menigte rovers het ganse land plunderde en verwoestte: met deze maakte hij een verbond, en bemachtigde door zijnen bijstand een gedeelte van Syrië, zodat hij tot Koning daarvan verklaard werd, en nog bij Salomo's leven dikwijls in het land der Israëlieten kwam stropen, en er veel kwaad aanrichtte.

343 Maar het waren niet alleen uitheemsen, die de kalmen vrede, welke Salomo te voren genoten had, kwamen storen; maar zijn eigen onderdanen deden hem de oorlog aan; want Jerobeam, zoon van Nebath, door een oude voorzegging bemoedigd, stond ook tegen hem op. Diens vader was hem vroeg ontvallen, zodat zijn moeder de zorg voor zijn opvoeding had gehad. Toen hij volwassen was, gaf Salomo, ziende dat hij iets groots kon worden, hem het opzicht over de vestingbouw van Jeruzalem. Van dit ambt kweet hij zich zo wel, dat de Koning hem vervolgens de landvoogdij over de stam van Jozef gaf. Het gebeurde nu, toen hij in die tijd uit Jeruzalem ging, dat de profeet Ahia van Silo hem ontmoette. Deze hem gegroet hebbende leidde hem naar een veld, dat van de weg af lag, alwaar niemand hen zien kon; toen scheurde hij zijnen mantel in twaalf stukken, en gebood hem tien stukken daarvan te nemen, zeggende dat God zulks bevolen had tot een teken dat Hij hem over tien stammen tot Koning zou stellen, tot straffe voor Salomo, omdat hij zich zo aan de liefde zijner vrouwen overgegeven had, dat hij, om haar te behagen, haar afgoden had geëerd; maar dat de twee andere stammen aan zijnen zoon zouden blijven om de belofte, welke God David gedaan had. "Naardien gij dan, " vervolgde de profeet, "nu ziet, wat de Here bewogen heeft zijn gunsten aan Salomo te onttrekken en hem te verwerpen, zo onderhoud godsdienstiglijk zijn geboden, heb de gerechtigheid lief, en stel u zelf altoos voor ogen, dat, als gij Gode de ere geeft, die gij Hem schuldig zijt, Hij uw godvruchtigheid zal belonen, en u met dezelfde gunsten, welke Hij David bewezen heeft, in ruime mate zegenen."

Dewijl Jerobeam van een eerzuchtigen en opbruisenden aard was, bliezen die woorden van de profeet hem zo op, en maakten zulk een krachtigen indruk op zijn gemoed, dat hij in zijn gebied gekomen, geen tijd liet verloren gaan, om het volk tegen Salomo op te ruien, ten einde men hem tot Koning in diens plaats aanstelde. Salomo bericht hiervan krijgende, zond enigen af om hem te vangen en te doden; maar hij vluchtte naar Sisak, Koning van Egypte, en bleef bij deze, totdat Salomo gestorven was, om alzo een gunstiger gelegenheid tot uitvoering van zijn voornemen af te wachten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Salomo's dood. Rehabeam, zijn zoon, maakt het volk misnoegd. Tienstammen scheuren zich van hem af, en nemen Jerobeam tot hun Koning, die om hen te beletten naar de Tempel te Jeruzalem te gaan, hen tot de afgoderij verleidt, en zelf het Hogepriesterambt wil bedienen. De profeet Jadon bestraft hem, en doet een groot wonderwerk. Een vals profeet bedriegt die waren profeet, en is do oorzaak zijns doods. Hij bedriegt Jerobeam ook die zich aan alle goddeloosheden overgeeft. Rehabeam verlaat God desgelijks.

Salomo stierf eindelijk in de ouderdom van vier en negentig jaren, van welke hij er tachtig geregeerd had. Hij was de gelukkigste, de rijkste, en de wijste aller Koningen geweest, tot dat hij op het laatst van zijn leven zich zodanig door de liefde tot zijn vrouwen liet vervoeren, dat hij Gods wet schond, en alzo de oorzaak was van al die rampen en placht, welke de Israëlieten overkwamen, gelijk het vervolg dezer historie zal tonen.

345 Rehabeam, zijn zoon, wiens moeder Naäma geheten, een Ammonietische was, volgde hem in de regering. Terstond werd Jerobeam door velen van de voornaamsten des rijks uit Egypte terug ontboden. Hij kwam met spoed in de stad Sichem; Rehabeam verscheen er evenzo, hebbende goed gevonden al het volk aldaar te doen samenkomen, om zich met algemene toestemming te doen kronen. De vorsten der stammen, bovendien Jerobeam, verzochten hem dat hij hen van een gedeelte der grote schattingen, waarmee Salomo hen bezwaard had, wilde bevrijden, om hun alzo het middel tot betaling te geven, en zijn regering te vaster en zekerder te maken, dewijl zij alsdan door liefde, en niet door vreze aan hem onderworpen zouden zijn. Hij eiste drie dagen tijd om zich te beraden; maar dit uitstel baarde wantrouwen bij hen, doordien zij oordeelden dat een Vorst, en voornamelijk van zo jonge jaren, met vermaak enige goedgunstigheid jegens zijn onderzaten behoorde te betonen. Evenwel hoopten zij, dat, hoewel hij hun niet op staanden voet hun verzoek toegestaan had, Zij het nochthans verwerven zouden. Rehabeam ondertussen deed de vrienden van de Koning, zijnen vader, te samenkomen, om met hen te overleggen welk antwoord hij geven zou. Deze bejaarde mannen, die niet minder ervarenheid dan wijsheid hadden, en die de aard des volks wel kenden, rieden hem dat hij het met zachtheid zou aanspreken, en bij deze gelegenheid die hoogmoed, welke als onafscheidelijk van de koninklijke macht is, wat laten verdwijnen, om hen daardoor te winnen, dewijl de onderdanen lichtelijk tot het beminnen hunner Koningen gedreven worden, wanneer die hen zachtelijk handelen, en zich enigermate vernederen, door hun genegenheid te betonen.

Doch Rehabeam keurde deze raad, die hem in die tijd zo nodig was, niet goed, maar ontbood de jongelingen, die met hem opgevoed waren, en hun verhaald hebbende, wat de oude raadsheren hem geraden hadden, beval hij dat zij hem hun gevoelen zou zeggen. Deze, die zo door hun jonkheid, als omdat God het niet anders geliefde toe te laten, niet wisten wat best was, rieden hem het volk te antwoorden, dat zijn kleinste vinger dikker was dan zijns vaders lenden; dat indien die hen hard behandeld had, hij hen nog strenger behandelen zou; en dat in plaats van hen met roeden te geselen gelijk die gedaan had, hij hen met schorpioenen zou slaan. Deze raad behaagde Rehabeam, als best, zijns bedunkens, bij de koninklijke majesteit passende. De derde dag dan gekomen zijnde, deed hij het volk bijeenkomen, hetwelk een gunstig antwoord verwachtende, integendeel op zodanig een wijze door hem aangesproken werd, als de jonge lieden hem geraden hadden; dit alles buiten twijfel door Gods bestiering, om alzo hetgene de profeet Ahia voorzegd had, te vervullen. Zulk een wreed antwoord maakte zulk een indruk op de gemoederen des volks, alsof zij er de uitvoering reeds van gevoeld hadden; zodat zij verwoed uitschreeuwden, dat ze voor altoos van Davids geslacht afzagen; dat hij, zo hij wilde, de Tempel, die zijn vader had doen bouwen, mocht behouden, maar dat zij hem nooit

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

onderdanig wilden zijn. Hun gramschap liep zo hoog, dat Adoram, die opziener der schattingen was, tot hen gezonden zijnde om de scherpe woorden des Konings te vergoelijken, en om hun voor te houden, dat zij die eerder aan de geringe ervarenheid van de vorst, dan aan enige kwaadwilligheid moesten toeschrijven, met stenen dood gegooid werd zonder dat zij hem wilden horen spreken. Rehabeam, daar uit bemerkende dat hij zelf, onder zulk een verbitterde menigte, zijn leven niet zeker was, steeg op zijnen wagen, en reed vluchtende naar Jeruzalem, alwaar de stammen van Juda en Benjamin hem als Koning erkenden. Maar de andere tien stammen ontsloegen zich voor altoos van de gehoorzaamheid aan Davids nazaten, en verkoren Jerobeam om over hen te heersen. Rehabeam, zulks niet kunnende dulden, bracht honderdtachtigduizend mannen uit de twee stammen, die hem getrouw gebleven waren, op de been, om de tien andere door geweld onder zijn gehoorzaamheid te brengen. Maar God verbood hem door zijnen profeet zich in die oorlog te wikkelen, zo omdat het niet edel was tegen zijn eigen landzaten te strijden, als doordien het op Gods bevel was dat die stammen hem verlaten hadden.

Ik zal nu de daden van Jerobeam, Koning van Israël, gaan verhalen, en vervolgens tot die van Rehabeam Koning van Juda, komen, dewijl de orde der historie zulks vereist.

346 Jerobeam deed te Sichem, alwaar hij zijn woning vestigde, een paleis bouwen, en een ander in ae stad Penuël. Enige tijd daarna, toen het Loofhuttenfeest aankwam, begon hij te denken, dat indien hij zijnen onderdanen toeliet naar Jeruzalem te gaan om aldaar hetzelve te vieren, zij door de praal der plechtigheden, en door de dienst, welke men Gode in de Tempel bewees, lichtelijk tot berouw, dat ze hem tot hun Koning verkoren hadden, konden bewogen worden; en dat zij, hem alzo verlatende, zich weer onder Rehabeams gehoorzaamheid zouden begeven, waardoor hij dan niet alleen de kroon zou kwijt raken, maar ook gevaar lopen van er zijn leven bij in te schieten. Tot voorkoming dan van dit gevreesde kwaad, deed hij twee tempels, de éénen in de stad Bethel, en de anderen te Dan, dicht bij de oorsprong van de kleine Jordaan, bouwen, en vervolgens twee gouden kalveren maken, welke in die beide tempels gezet werden. Daarna vergaderde hij zijn tien stammen, en sprak hen aldus aan: "Mijn vrienden, ik acht dat gijlieden er niet onkundig van zijt dat God overal tegenwoordig is, en dat er daarom geen plaats is, alwaar Hij de gebeden diegenen, die Hem aanroepen, niet verhoort. Hierom is het dat ik het niet geraden vinde, dat gij, om uw godsdienst uit te oefenen, de moeite neemt van naar Jeruzalem te gaan, hetwelk zo verre van hier ligt, en onze vijand is. Hij, die de Tempel deed bouwen was een mens, zowel als ik; ik heb twee gouden kalveren doen maken en wijden, waarvan het één te Bethel, en het ander te Dan opgericht is, ten einde gijlieden naar ééne dier twee steden, die u het naastgelegen is zou kunnen gaan om God te aanbidden. Het zal uijeden aan geen priesters en Levieten ontbreken; ik zal die uit het midden van u aanstellen, zonder dat gij daarom u tot de stam van Levi, of het geslacht van Aäron behoeft te wenden; maar wie tot die dienst begeren toegelaten te worden, behoeven Gode maar een kalf en een schaap te offeren, op dezelfde wijze als Aäron deed, toen hij eerst tot priester aangesteld werd." Op deze wijze was het dat Jerobeam het volk, dat zich aan hem onderworpen had, bedroog, en tot verlating van Gods wet, en de godsdienst hunner voorvaderen, vervoerde, hetwelk oorzaak was van de rampen, die de Hebreën naderhand overkwamen, en van de slavernij, waartoe zij eindelijk vervielen, nadat ze door vreemde volken ten ondergebracht waren, gelijk wij ter behoorlijker plaatse zullen verhalen.

Het feest van de zevende maand daarop genakende, bcsloot Jerobeam het te Bethel te vieren, gelijk het door de stammen van Juda en Benjamin te Jeruzalem gevierd werd. Hij deed een altaar tegenover het gouden kalf oprichten; en wilde het ambt van Hogepriester zelf bedienen. Aldus klom hij naar dit altaar, verzeld van priesters van zijn eigen maaksel. Maar toen hij de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

slachtoffers in tegenwoordigheid des gansen volks zou offeren, kwam er van Jeruzalem op Gods bevel een profeet, Jadon genaamd. die zich in het midden van die grote menigte begevende, zijn aangezicht naar het altaar keerde, en zo luid, dat het door de Koning en al de omstanders kon gehoord worden, aldus sprak: "Altaar, altaar, dit zegt de Here: Daar zal een vorst uit Davids stamhuis, genaamd Josia, voortkomen, die op ditzelfde altaar die valse priesters, welke alsdan leven zullen, zal offeren, en de beenderen diegenen, die dood zijn, verbranden omdat zij dit volk bedriegen, en het tot goddeloosheid verleiden En opdat niemand aan de waarheid mijner voorzegging twijfele, zult gij op dit ogenblik de bevestiging daarvan zien: dit altaar zal vaneen gescheurd, en het vet der beesten, waarmee het bedekt is, op de aarde gestort worden." Deze woorden maakten Jerobeam zo vertoornd, dat hij beval de profeet te grijpen, tot die einde zelf zijn hand uitstrekkende; maar hij kon ze niet weer naar zich halen, omdat zij terstond verlamde, en als een verstorven lid werd. Het altaar scheurde terzelfder tijd ook vaneen, en de offeranden, die er op lagen, vielen ter aarde, volgens hetgene de man Gods voorzegd had. Jerobeam alstoen niet betwijfelende, of God had door die profeet gesproken, verzocht hem de Here om zijn genezing te bidden. De profeet deed dit, en de hand werd terstond in haar vorigen staat hersteld. Dit verblijdde hem zo, dat hij de profeet bad zijn gastmaal te willen bijwonen, maar deze weigerde zulks, zeggende dat God hem verboden had een voet in het paleis te zetten of in de stad brood te eten of water te drinken: ja dat Hij hem bevolen had langs een anderen weg, dan die hij gekomen was, weer te keren. Deze onthouding des Profeets vermeerderde Jerobeams ontzag voor hem, en hij begon te vrezen dat de uitslag zijner onderneming niet gelukkig zou zijn.

In die zelfde stad woonde een vals profeet, die hoewel hij Jerobeam bedroog, nochthans in grote ere bij hem was, omdat bij hem niet dan aangename zaken voorzeide. En dewijl hij zeer oud en zwak was, hield hij alstoen in die kwijnenden staat het bed. Ondertussen verhaalden zijn zonen hem, dat er een profeet van Jeruzalem gekomen was, die onder andere wonderwerken, welke hij gedaan had, de verlamde hand des Konings had hersteld. Deze daad deed hem vrezen dat Jerobeam die profeet meer zou achten dan hem, en dat hij alzo al zijn aanzien verliezen zou. Hij belastte derhalve zijnen zonen fluks zijn ezel te zadelen, waarmee hij zich op weg begaf om de profeet te achterhalen, die hij onder de schaduw eens eikebooms vond rusten. Hij groette hem, en deed zijn beklag, dat hij niet in zijn huis gekomen was, alwaar hij een blij onthaal zou genoten hebben. Jadon antwoordde dat God hem verboden had, in die stad te eten bij wien het ook ware. "Dat verbod, " hernam de valse profeet, "behoort zich tot mij niet uit te strekken, want ik ben ook een profeet gelijk gij ik aanbid God op dezelfde wijze, en het is op zijn bevel dat ik u hier achterhaal, om u ten mijnent te brengen, en gastvrijheid jegens u te oefenen." Jadon hem gelovende, liet zich bedriegen en volgde hem. Maar toen zij te samen aten, verscheen God hem, en zei dat hij, tot straf voor zijn ongehoorzaamheid, bij het wederkeren een leeuw zou ontmoeten, die hem doden zou, en dat hij in het graf zijner vaderen niet begraven zou worden; hetwelk ik acht aldus naar Gods wille geschied te zijn, opdat Jerobeam, wiens godsdienst door Jadon als vals veroordeeld was, aan de woorden des valsen profeets geen geloof zou slaan. De profeet ondervond welhaast de uitvoering van Gods woorden; want bij het wederkeren kwam hem een leeuw tegen, die hem van zijn ezel wierp en doodde, en zonder de ezel aan te roeren, bij het lichaam bleef staan om het te bewaren. Enige voorbijgangers, hem in die staat ziende, boodschapten zulks de valsen profeet, die aanstonds zijn zonen heen zond om het lijk te halen, hetwelk hij met grote staatsie deed begraven, en beval dat wanneer hij gestorven zou zijn, men zijn lichaam in hetzelfde graf zou leggen. Doordien een gedeelte der zaken, welke Jadon voorzegd had, reeds gebeurd waren, twijfelde hij niet of het overige zou ook gebeuren; en dat gelijk het altaar vaneen gescheurd was, alzo ook de priesters en valse profeten behandeld zouden worden, zoals deze voorzegd had; dat derhalve als zijn beenderen onder die van Jadon gemengd waren, hij geen oorzaak zou hebben om te vrezen, dat ze nevens de andere zouden

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

verbrand worden. Toen deze goddeloze man dit bevel gegeven had, ging hij naar Jerobeam, en vraagde hem, waarom hij zich zo had laten ontrusten door de woorden van een buitensporig mens. Deze antwoordde dat hetgene met het altaar en met zijn hand gebeurd was, genoeg deed blijken, dat die man met Gods geest vervuld, en een waarachtig profeet was. Hierop bracht deze kwaadaardige man enige aannemelijke doch valse redenen bij, om de vorst dat geloof te benemen, en de waarheid te verduisteren; want hij zei tot hem, dat betreffende hetgene zijn hand overkomen was, zulks alleen ontstaan was uit vermoeidheid, omdat hij zo vele slachtoffers op het altaar gelegd had, gelijk genoegzaam bleek, doordien zij na een weinig rust in haar vorigen staat hersteld was. En belangende het altaar, voorzoveel dit eerst nieuw gebouwd was, behoefde men zich niet te verwonderen dat het het gewicht van zo vele geofferde beesten niet had kunnen dragen. Voorts dat het klaar bleek, nademaal een leeuw die man verscheurd had dat niets, van hetgene hij gezegd had, waar was. De Koning, door dit gesprek overreed, vervreemde zich niet alleen van God, maar verviel tot zulk een vermetelheid en dwaasheid, dat hij bestond zich tegen Hem te verheffen; want hij gaf zich over aan allerlei misdaden, en poogde gestadiglijk nieuwe uit te voeren, die de eerste overtroffen.

348 Hebbende aldus van deze vorst gesproken, (1 Kon. 14) zo staat Ons ook iets te zeggen van Rehabeam, Salomo’s zoon, die maar over twee stammen regeerde. In die van Juda deed hij vele grote steden bouwen, te weten: Bethlehem, Etham, Thekoa, Bethzur, Socho, Adullam, Ipa, Maresa, Zif, Adoraim, Lachis, Azeka, Zora, Ajalon en Hebron. Ook stichtte hij enige grote steden in de stam van Benjamin, stelde overal stadvoogden en sterke bezettingen, verzorgde ze met koorn, wijn, olie, en andere onmisbaarheden, waaronder schilden en speren voor vele duizenden. De priesters en Levieten, en alle godvruchtige personen, die in de tien stammen onder Jerobeam waren, niet kunnende dulden dat die vorst hen wilde noodzaken, de gouden kalveren, welke hij had doen maken, te aanbidden, verlieten de steden, waar zij woonden, om God te Jeruzalem te dienen; en deze daad van godvruchtigheid vermeerderde in de tijd van drie jaren het getal van Rehabeams onderdanen zeer veel. De Koning van Juda nam eerst iemand zijner eigen magen ter vrouwe, bij welke hij drie zonen kreeg, en trouwde daarna met een andere van zijn maagschap, Maächa geheten, oudste dochter van Thamar, Absaloms dochter, bij wie hij een zoon teelde, Abia genaamd. En hoewel hij nog andere echte vrouwen had ten getale van achttien, en dertig bijwijven, en hij van deze acht en twintig zonen, en zestig dochters kreeg, echter beminde hij Maächa boven al de anderen, en verkoor Abia, haar zoon, tot zijnen opvolger, en vertrouwde hem zijn schatten en sterkste plaatsen toe.

Gelijk het doorgaans gebeurt dat de voorspoed verdorvenheid van zeden voortbrengt, zo deed de aanwas van Rehabeams macht hem God vergeten, en het volk volgde zijn goddeloosheid na; want de levenswijze des Konings is meest altijd een voorbeeld voor de onderdanen; gelijk het voorbeeld van ‘s vorsten deugd hen bij hun plicht houdt, zo leidt dat van ondeugden hen tot wanorde, doordien zij zich verbeelden dat men de Koningen onteert, als men hen niet navolgt. Dewijl nu Rehabeam alle eerbiedigheid en vreze Gods met voeten trad, vervielen zijn onderdanen tot dezelfde misdaad, even alsof zij vreesden te zullen misdoen, indien ze rechtvaardiger waren dan hij.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

Sisak, Koning van Egypte, belegert de stad Jeruzalem, welke Rehabeam lafhartig aan hem overgeeft. Hij plundert de Tempel en berooft die van de schatten, door Salomo nagelaten. Rehabeams dood. Abia, zijn zoon olgt hem op. Jerobeam zendt zijn vrouw naar de profeet Ahia, om raad te vragen omtrent de ziekte van Abia, zijn zoon. De profeet antwoordt dat deze sterven zou En voorzegt verder de ondergang van Jerobeam en zijn ganse geslacht ter oorzake zijner goddeloosheid.

God, om rechtvaardige straf tegen ahabeam te oefenen, bediende zich van Sisak, Koning van Egypte. (Herodotus dwaalt, wanneer hij dit bedrijf aan Sesostris toeschrijft) Deze vorst kwam in het vijfde jaar van Rehabeams regering in diens land met een heer van twaalfhonderd wagens, zestigduizend ruiters, en vierhonderdduizend mannen te voet, welker grootste gedeelte uit Libiërs en Ethiopiërs bestond; en nadat hij bezettingen in verscheidene plaatsen, die zich aan hem overgaven, gelegd had, belegerde hij Jeruzalem. Rehabeam, die zich daarbinnen opgesloten had, nam zijn toevlucht wel tot God; maar deze luisterde naar zijn gebed niet; en de profeet Semaja verschrikte hem, door te zeggen dat gelijk hij en zijn volk God hadden verlaten, God hen ook alzo verlaten had. De vorst en zijn onderdanen zich aldus buiten hope op ontzet ziende; verootmoedigden zich, en bekenden dat het recht was dat zij straffen voor hun goddeloosheid en misdaden ontvingen. God, door hun berouw bewogen, liet hun door zijnen profeet zeggen dat Hij hen niet ganselijk zou uitroeien; maar dat Hij hen onder de heerschappij der Egyptenaren zou doen komen, om hun het onderscheid te laten voelen, dat er is tussen onderworpen te zijn aan God alleen, of aan mensen. Aldus ontzonk Rehabeam de moed, en hij gaf Jeruzalem bij verdrag aan Sisak over, die zijn woord niet hield; want hij plunderde de Tempel, nam al de schatten, Gode toegewijd weg, en ook die van Rehabeam, alsmede de gouden schilden, welke Salomo had doen maken, en de gouden pijlkokers der Sofoniërs, welke David Gode toegewijd had, en keerde aldus weer naar zijn land, beladen met een zeer kostelijken buit, die een ongelooflijke somme beliep. Herodotus maakt van deze oorlog gewag, en bedriegt zich alleen in de naam des Konings van Egypte, wanneer hij zegt, dat deze na verscheidene landschappen doorkruist te hebben, de Syriërs in Palestina, die zich zonder vechten aan hem overgaven, onder zijn heerschappij bracht; hetwelk duidelijk te verstaan geeft dat het van ons volk is dat hij spreekt, en dat het door de Egyptenaren ten onder gebracht werd; want hij voegt er bij, dat die vorst in de plaatsen, welke zich zonder slag of stoot aan hem hadden overgegeven, zuilen deed oprichten, op welke hij, tot verwijt voor hun lafhartigheid, de delen der vrouwelijkheid had doen uithouwen; hetwelk buiten twijfel op Rehabeam ziet, omdat hij de enige onzer Koningen geweest is, die Jeruzalem overgaf, zonder een storm af te wachten. Die zelfde historieschrijver zegt ook, dat de Ethiopiërs de besnijdenis van de Egyptenaren geleerd hebben: "want (schrijft hij) de Feniciërs en de Syriërs, die in Palestina wonen, bekennen zelf, dat ze die van de Egyptenaren geleerd hebben." Nu is het kenbaar dat in Palestina geen Syriërs, maar wij alleen, besneden worden. Maar ik laat aan ieder de vrijheid om daarover te schrijven, zoals hem goeddunkt. Toen de Koning Sisak weer naar Egypte gekeerd was, deed Rehabeam in plaats van de gouden schilden, welke door Sisak weggevoerd waren, een gelijk getal van koperen maken, welke hij aan zijn lijfwachten gaf. Het overige zijns levens bracht hij, zonder enige merkwaardige daad te verrichten, in rust door, echter door vreze gekweld, dewijl hij met Jerobeam in een onverzoenlijke vijandschap leefde Hij stierf in de ouderdom van zeven en vijftig jaren, van welke hij er zeventien geregeerd had. Zijn onverstand en trotsheid deden hem, gelijk wij gezien hebben, het grootste gedeelte zijns rijks verliezen, omdat hij de raad van de vrienden zijns vaders Salomo niet had willen aannemen. Hij is te Jeruzalem in de koninklijke grafstede begraven. Abia, zijn zoon, volgde hem op de troon, in het achttiende jaar van Jerobeams regering over de tien stammen. Aldus verhaald hebbende

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hoedanig Rehabeams einde was, zo staat ons te zeggen hoe dat van Jerobeam geweest is. Deze verfoeielijke vorst ging steeds voort met God te vertoornen door zijn schrikkelijke goddeloosheden; want hij deed gestadig altaren op de hoogste plaatsen der bossen oprichten, en stelde personen uit het geringe volk tot priesters aan. Maar God vertoefde niet lang met hem voor al die gruwelen te straffen door de rechtvaardige straf, die Hij aan hem en al zijn nakomelingen oefende; want Abia, zijn zoon, ziek geworden zijnde, beval hij der Koningin, zijn vrouw, zich met een eenvoudig gewaad te kleden, en naar de profeet Ahia, die hem weleer voorzegd had dat hij Koning zou worden, te gaan; voorts zich als een vreemde aan te stellen, en van hem te vernemen of zijn zoon aan die ziekte sterven zou. Zij vertrok aanstonds naar Silo; en zij dicht bij het huis van Ahia gekomen zijnde, openbaarde God aan de profeet, die van ouderdom bijna blind was, dat Jerobeams vrouw tot hem kwam, en gaf hem in, wat hij haar antwoorden moest. Toen zij aan de deur gekomen was, veinzende een geringe en vreemde vrouw te zijn, riep de profeet haar toe: "Kom in, gij vrouw van Jerobeam, zonder te willen verbergen, wie gij zijt; want God heeft het mij geopenbaard, en mij bekend gemaakt, wat ik u antwoorden zal. Keer dan weer naar uw man, en boodschap hem deze woorden des Heren: Toen gij van weinig aanzien waart, heb Ik het rijk, dat aan Davids nazaten komen moest, gescheurd, om er U een deel van te geven; doch uw schrikkelijke ondankbaarheid heeft u al mijn weldaden doen vergeten; gij hebt mijn dienst verlaten, om afgoden, door uw handen gemaakt, te aanbidden. Maar ik zal uw ganse geslacht uitroeien; en het de honden en vogelen te eten geven; en Ik zal een Koning over Israël stellen, die niemand uwer nakomelingen verschonen zal. Het volk, dat onder u staat, zal van die straffen niet vrij wezen; het zal uit dit vruchtbaar land, dat gij tegenwoordig bezit, verdreven, en aan geen zijde van de Eufraat verstrooid worden, omdat Set uw goddeloosheid nagevolgd, en Mij de schuldige ere onthouden heeft, om een heillozen dienst aan de valse goden, die het maaksel der mensen zijn, te bewijzen. Haast u dus, " vervolgde de profeet, "om dit antwoord uw man te brengen; en wat uw zoon aangaat, hij zal, zodra gij ter stad intreedt, sterven; men zal hem een eervolle begrafenis geven, en al het volk zal hem bewenen, omdat hij de enige van al Jerobeams geslacht is, in welke iets goeds is." Deze vorstin door dit antwoord van droefheid vervuld, en haar zoon reeds als dood beschouwende, keerde al wenende weer naar de Koning; door zich te haasten, verhaastte zij de dood van haar zoon, die niet voor haar aankomst sterven zou, en die zij niet hopen kon levend weer te zien. Ook vond zij hem gestorven, volgens de voorzegging van de profeet, en verhaalde toen aan Jerobeam alles, wat deze haar gezegd had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Grote overwinning door Abia, Koning van Juda, op Jerobeam, koning van Israël bevochten. Abia sterft; zijn zoon Asa volgt hem op in de regering. Jerobeams dood. Nadab, zijn zoon, komt na hem aan de regering, Baëza vermoordt hem. en brengt Jerobeams geslacht om.

Jerobeam, de voorzeggingen, welke God door de mond zijns profeets uitgesproken had, (1 Kon. 15 en 1 Kron. 13) verachtende, verzamelde achthonderdduizend mannen, om Abia, Rehabeams zoon, wiens jonkheid hij versmaadde, te beoorlogen. Doch vermits de kloekmoedigheid van die vorst zijn jaren overtrof, ontzette hij zich niet over die grote menigte van vijanden; maal hopende op een overwinning, bracht hij uit de twee stammen, die onder hem stonden, een heer van vierhonderdduizend mannen op de been, trok Jerobeam tegen, legerde zich dicht bij de berg Zemaraim, en bereidde zich tot een gevecht. Toen de heiren in slagorde geschaard stonden, en tot de aanval gereed waren, klom Abia op een heuvel, gaf een teken met zijn hand aan Jerobeams krijgsbenden, dat hij iets tot hen te spreken had, en hij ving aldus aan: "Ulieden is niet onbekend, dat God David, mijn overgrootvader, over al zijn volk gesteld hebbende, hem beloofde dat zijn nakomelingen na hem regeren zouden. Hierom kan ik mij er niet genoeg over verwonderen, dat gijlieden u der heerschappij van de Koning, mijn vader, onttrokken hebt, om u aan die van Jerobeam, zijn geboren onderdaan, te onderwerpen; dat gij thans zelfs gewapenderhand opkomt tegen mij, die van God gesteld ben om over u te gebieden, en dat gij mij dit klein gedeelte des koninkrijks, hetwelk mij nog overig is, wilt ontweldigen, terwijl Jerobeam zulk een groot deel daarvan bezit. Maar ik hoop dat hij die onrechtvaardige heerschappij niet lang bezitten zal. God zal hem buiten twijfel straffen voor al de misdaden, die hij begaan heeft, die hij nog dagelijks begaat, en tot welke hij ulieden ook doet vervallen. Want hij is het, die u heeft aangedreven om tegen mijn vader op te staan, welke u geen ander kwaad gedaan heeft, dan dat hij ulieden al te streng aansprak door de kwaden raad, die hij volgde, en die uw misnoegen zo deed opwellen, dat hij u stemde om niet alleen uw wettigen vorst, maar God zelf, door het schenden zijner heilige wetten, te verlaten; terwijl gijlieden de onbezonnen woorden eens jongen Konings, die niet gewoon was een openbare aanspraak te houden, behoordet verschoond te hebben. En indien hij al door zijn geringe ervarenheid u een billijke oorzaak van klagen gegeven had, behoorden dan niet de weldaden, waardoor gijlieden aan de Koning Salomo, mijn grootvader, verhouden waart, u zulks te hebben doen vergeten; naardien er niets betamender is, dan de misslagen der kinderen, uit aanmerking van de goede daden hunner vaderen, te vergeven. En nochthans, zonder u door enig dezer inzichten te laten leiden, komt gijlieden mij met een groot heer bestrijden. Ik moet bekennen dat ik niet begrijpen kan, waarop gij uw vertrouwen bouwt. Is het op de gouden kalveren, en op de altaren, die op de hoogten opgericht zijn? Zijn die dingen, in plaats van tekenen uwer godvruchtigheid, niet veel eer blijken uwer goddeloosheid? Of steunt gij op het getal uwer krijgsbenden, hetwelk het mijn verre overtreft? Maar hoe groot ook een heer zij, kan het op een gelukkigen uitslag hopen wanneer het tegen de gerechtigheid strijdt? Deze alleen, gevoegd bij een zuiveren godsdienst, kan een overwinning te weeg brengen. Hierom mag ik mij dezelve beloven, nademaal noch ik, noch ook deze, die mij getrouw zijn gebleven, van het onderhouden der wetten onzer vaderen zijn afgeweken; maar altoos de waren God, de Schepper van het heelal, die het begin en einde aller dingen is, aanbeden hebben, en niet de afgoden, door mensenhanden uit een vergankelijke stof gemaakt, ja door een tiran, die uw lichtgelovigheid misbruikt om ulieden ten verderve te brengen. Komt dan tot inkeer, volgt een beteren raad, en houdt op, u verder van het wijs beleid onzer voorvaderen te verwijderen, en die heilige wetten, welke ons tot het toppunt van grootheid en macht verheven hebben, te vertreden." Terwijl Abia sprak, deed Jerobeam heimelijk een gedeelte zijner benden afzakken, om het heer zijns vijands van achteren te omsingelen en aan te grijpen, hetwelk onder het krijgsvolk van Abia een groten schrik baarde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar deze, zonder zich daarover te ontzetten, vermaande hen, al hun vertrouwen op God te stellen, die door geen mensen kon geëvenaard worden. Door deze stoutmoedige toespraak schepten zij zulk een moed, dat zij God om zijnen bijstand aangeroepen, en hun veldgeschrei met het geschal van de bazuinen der priesteren gemengd hebbende, met een ongemene kloekmoedigheid ten strijde gingen. God vernederde de hoogmoed hunner vijanden dermate, dat men noch in de historiën der Grieken, noch in die der Barbaren van dergelijk een slachting in enig gevecht leest; want vijfhonderdduizend mannen van Jerobeams heer sneuvelden in de roemrijke overwinning, welke God aan de Koning Abia verleende. Deze roemruchtige Vorst veroverde daarna Bethel en Jesana met derzelver onderhorige landstreken, en vele andere van Jerobeams sterkste plaatsen, en hij bracht diens zaken in zodanig een staat, dat hij gedurende het leven van deze Koning van Juda ten enenmale machteloos was. Maar diens tijd was Kort; want hij regeerde maar drie jaren. Hij werd te Jeruzalem in het graf zijner voorvaderen begraven, en liet bij veertien vrouwen zestien dochters en twee en twintig zonen na, waarvan één, genaamd Asa, die hij bij Michaja geteeld had, hem in het bestuur opvolgde, en tien jaren in volkomen vrede regeerde.

353 Dit is hetgene men bij geschrifte omtrent Abia, koning van Juda vermeld vindt. Jerobeam, Koning van Israël overleefde hem niet lang; hij regeerde twee en twintig jaren; en zijn zoon Nadab, die hem zowel in zijn goddeloosheid als in de regering volgde, nadat Asa reeds twee jaren geregeerd had, regeerde maar twee jaren, daar hij terwijl hij Gibbethon, een stad der Filistijnen, belegerde, door Baëzà, zoon van Ahia, verraderlijk werd gedood; waarna deze, zich meester van het rijk gemaakt hebbende, Jerobeams ganse geslacht, volgens Gods voorzegging, uitroeide, en hun lichamen, tot straf voor hun misdaden en goddeloosheid, de honden te eten gaf.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Deugden van Asa, Koning van Juda, en zoon van Abia. Merkwaardige overwinning door hem op Zerah, Koning der Ethiopiërs, behaald. De Koning van Damascus staat hem bij tegen Baëza, Koning van Israël, die sterft; Ela zijn zoon, die bem opvolgt, wordt door Zimri vermoord.

Asa, Koning van Juda, en zoon van Abia, was zulk een wijs en godsdienstig vorst, dat hij geen ander richtsnoer zijner daden had dan Gods wet. (1 Kon. 15 en 2 Kon. 14 en 16) Hij bestrafte de ondeugden, verbande de ongeregeldheden, en ging de verdorvenheid tegen, die in zijn rijk ingeslopen was. Hij had alleen in de stam van Juda driehonderdduizend uitgelezene mannen, met speren en schilden gewapend, en tweehonderdvijftigduizend in die van Benjamin, welke ook schilden hadden en zich van pijl en boog bedienden. In het tiende jaar zijner regering kwam Zerah, Koning van Ethiopië, tegen hem te velde met een heer van honderdduizend ruiters, negenhonderdduizend voetknechten en driehonderd wagens. Asa trok hem tegen tot aan Maresa, een stad in Judea, en stelde zijn heer in het dal Zefßta, niet ver van die stad, in slagorde. Toen hij deze grote menigte van vijanden aanschouwde, liet hij de moed niet vallen, maar zich tot God wendende om zijnen bijstand te verzoeken, zei hij in zijn gebed, dat hij zich die beloven durfde, vermits hij tot het bevechten van zulk een machtig heer niet opgetrokken was, dan vol van vertrouwen op zijn hulp; en dat hem bekend was, dat de Here een klein getal overwinnaar van een groot kon maken, en de zwakste over de sterkste en machtigste doen zegepralen.

Dit gebed van deze deugdzamen vorst was Gode zo aangenaam, dat Hij hem door een teken zijn aanstaande overwinning bekend maakte. Hij trad dan met volkomen vertrouwen ten strijde, doodde een grote menigte van vijanden, sloeg de overigen op de vlucht, en jaagde hen na tot aan de stad Gerar, welke hij met geweld innam. Zijn krijgslieden plunderden de stad, en beroofden het leger der Ethiopiërs, alwaar zij zulk een grote menigte van goud, kamelen, paarden, en vee kregen, dat zij, met rijken buit beladen, weer naar Jeruzalem keerden. Toen zij de stad naderden, kwam de profeet Azaria hun te gemoet, beval hun stil te staan, en zei tot hen, dat God hun die heerlijke zege verleend had, omdat Hij hun godvruchtigheid en onderwerping aan zijn heilige wetten gezien had; en dat, indien zij voortgingen zo te leven, Hij hen ook steeds over hun vijanden zou doen zegepralen. Maar dat, indien zij van de waren godsdienst afweken, zij tot zulk een jammerlijke ellende vervallen zouden, dat er niet één waarachtig profeet, noch één rechtvaardig priester onder hen te vinden zou zijn; dat hun steden verdelgd zouden worden, en zij, over de gansen aardbodem verstrooid, als ballingen zouden omzwerven. Dat Hij hen derhalve vermaande de deugd meer en meer te beminnen, terwijl het in hun macht was, en hun geluk van Gods gunstelingen te zijn, niet moedwillig met de voet te verstoten. Deze woorden vervulden Asa en de zijnen met zulk een blijdschap, dat zij, zo allen in het algemeen als elk in het bijzonder, niets, dat in hun vermogen was, achterwege lieten, om Gods wet te doen onderhouden.

355 Ik keer nu weer tot Baëza, die Nadab, Jerobeams zoon, vermoord hebbende, zich het bestuur over het rijk Israëls had aangematigd. Deze vorst verkoor de stad Thirza tot zijn verblijfplaats, en regeerde vier en twintig jaren, zijnde nog erger en goddelozer dan Jerobeam en zijn zoon Nadab; want daar waren geen kwellingen, waarmee hij zijn onderdanen niet plaagde, noch lasteringen, welke hij niet tegen God uitbraakte. (Kon. 16) Aldus haalde hij des Heren toorn over zich; en God deed hem door Jehu, zijnen profeet, aanzeggen, dat Hij zijn ganse geslacht verdelgen zou, gelijk Hij dat van Jerobeam verdelgd had; vermits hij, in plaats van de gunst des Hemels, waardoor hij Koning geworden was, te erkennen, en het hart zijns volks door liefde tot de godsdienst en de gerechtigheid te winnen, de verfoeielijken Jerobeam in zijn misdaden en gruwelen nagevolgd was. Deze bedreigingen brachten die goddelozen vorst

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

geenszins tot verbetering en boete, om daardoor Gods gramschap te stillen, maar hij dompelde zich meer dan ooit in allerlei zonden. Hij belegerde Rama, een fraaie stad, slechts veertig stadiën van Jeruzalem gelegen: en nadat hij haar ingenomen had, versterkte hij ze, en legde er een zware bezetting in, om vandaar uit ten platten lande te kunnen stropen. De Koning Asa, om zich daartegen te beschermen, zond gezanten naar de Koning van Damascus, om bijstand van hem te verzoeken, met het oog op het verbond dat er tussen hun vaderen opgericht was. Deze vorst nam het geld aan, en zond aanstonds een heer in het land van Baëza, alwaar het grote roverijen pleegde, enige steden verbrandde, Ijon, Dan, Abelmaïm en vele andere plunderde, en Baëza noodzaakte de vestingbouw van Rama te staken, om zijn eigen land te beschermen. Ondertussen gebruikte Asa de bouwstoffen, die Baëza had doen vervaardigen om tot versterking van Rama te dienen, tot het versterken van Geba en Mizpa. Baëza heeft na die tijd niets tegen Asa kunnen ondernemen, alzo hij door de dood verhinderd werd. Hij ligt in de stad Thirza begraven. Ela zijn zoon volgde hem op in het bestuur, en regeerde maar twee jaren; want Zimri, die over de helft der ruiterij gebood, deed herm vermoorden op een gastmaal ten huize van een zijner ambtenaren, Arza geheten, waar hij geen lijfwacht bij zich had, doordien hij al zijn krijgsvolk uitgezonden had om een stad der Filistijnen Gibbethon geheten te belegeren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

Het heer van Ela, Koning van Israël, die door Zimri vermoord was, kiest Omri tot Koning. Zimri verbrandt zichzelf. Achab volgt Omri, zijn vader, op in het rijk van Israël. Zijn grote goddeloosheid. Straf, waarmee God hem bedreigt door de profeet Elia, die zich naar de woestijn begeeft en daar door de raven gespijsd wordt. Ella komt bij een weduwe te Sarepta, waar hij grote wonderen verricht. Hij doet ook een groot wonder in tegenwoordigheid van Achab en al het volk, en doet vierhonderd Baälpriesters doden. Izébel staat hem naar het leven, waarop hij de vlucht neemt. God beveelt hem om Jehu tot Koning van Israël en Hazaël tot Koning van Syrië te doen zalven. Elisa aangesteld tot profeet, Izébel doet Naboth stenigen, om Achab in het bezit van Naboths wijnberg te stellen. God zendt Elia om Achab te bestraffen, en deze toont berouw over zijn zonde.

Zimri, de Koning Ela vermoord en de kroon daarop aanvaard hebbende, roeide, volgens de voorzegging van de profeet Jehu, het ganse geslacht van Baëza uit, gelijk met dat van Jerobeam geschied was. Maar de straf over zijn misdaad vertoefde niet lang; want het heer, dat Gibbethon belegerde, de moord door hem begaan, en zijn bemachtigen van het rijk vernomen hebbende, brak het beleg op, en koos de veldheer Omri tot Koning. Deze ging terstond Zimri in Thirza belegeren, en nam de stad stormenderhand in. De geweldenaar hierop zich van alle hulp ontbloot ziende, vluchtte naar het binnenste van het koninklijk paleis, stak er de vlam in, en verbrandde zichzelf, na slechts zeven dagen geregeerd te hebben. Thans werd het volk verdeeld, daar de één Omri, en de andere Tibni tot Koning wilde hebben. Maar de partij van Omri was de sterkste, en deze bleef in vreedzame bezitting van de kroon van Israël door de dood van Tibni, die om ‘t leven gebracht werd. Hij steeg ten rijkstroon in het dertigste jaar van Asa, Koning van Juda, en regeerde twaalf jaren, zes in de stad Thirza, en zes te Samaria. Hij noemde die stad Samaria, naar de naam desgenen, van wien hij de berg, op welke hij ze stichtte, gekocht had. Hij verschilde niet van de Koningen, zijn voorzaten, dan dat hij in goddeloosheid hen allen nog te boven ging; want daar was geen ondeugd, welke hij niet pleegde, om het volk van de godsdienst hunner vaderen af te wenden. Maar God verdelgde hem en zijn ganse geslacht door een rechtvaardige straffe. Hij stierf te Samaria, en Achab, zijn zoon, volgde hem in de regering op.

357 Deze voorbeelden van gunsten, waarmee God de vromen beloont, en van de straffen, welke Hij over de bozen brengt, tonen, hoe Hij over de bedrijven der mensen waakt; want wij zien dat de Koningen van Israël in korten tijd, de één na de ander verdelgd, en met hun ganse geslacht, wegens hun goddeloosheid, uitgeroeid werden, en dat God daarentegen, om de godvruchtigheid van Asa, Koning van Juda, hem een en veertig jaren, in voorspoed liet regeren. Hij stierf in een gezegenden ouderdom, en Josafat, zijn zoon, die hij bij Abeda verwekt had, volgde hem zowel in zijn deugd, als in zijn bestuur, en betoonde door zijn daden dat hij een waardig navolger van de godvruchtigheid en kloekmoedigheid van David, uit wien hij gesproten was, geweest is, gelijk men breder in het vervolg zal zien.

358 Achab, Koning van Israël, nam zijn verblijf te Samaria, en regeerde twee en twintig jaren. In stede van de verfoeielijke inzettingen der Koningen, zijn voorzaten, te veranderen, bedacht hij nieuwe, en trachtte hen, en wel inzonderheid Jerobeam, in goddeloosheid te overtreffen; want hij aanbad ook de gouden kalveren, door deze ongericht, en voegde bij die grote misdaad nog andere. Hij trouwde met Izébel, dochter van Ethbaël, Koning der Tyriërs en Sidoniërs, en werd een aanbidder van hun goden. Nooit heeft men stouter en kwaadwilliger vrouw gezien; ja, haar goddeloosheid ging zo verre, dat zij zich niet schaamde Baël, de god der Tyriërs, een tempel te stichten, voor hem bossen van allerlei geboomte te doen planten, en valse profeten

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

voor de verfoeielijken dienst van die afgod aan te stellen. En dewijl Achab al zijn voorzaten in boosheid overtrof, had hij altoos gaarne zulk soort van mensen bij zich.

359 Zeker profeet, (1 Kon. 17) genaamd Elia, van Thisbe, een stad in Gilead, kwam hem van Gods wege zeggen, en verzekerde hem met ede, dat, wanneer hij na het verrichten van zijnen last weggegaan zou zijn, God noch regen noch dauw op het aardrijk zou geven in al de tijd van zijn afwezen. Dit gesproken hebbende, ging hij naar het zuiden, en zette zich aldaar neer bij een beek, om geen gebrek aan drank te hebben; want wat zijn spijze aangaat, die werd hem dagelijks door de raven gebracht. Toen deze beek uitgedroogd was, ging hij op Gods bevel naar Sarepta, een stad tussen Tyrus en Sidon gelegen, om aldaar bij een weduwe spijze en onderhoud te genieten. Toen hij dicht bij de poort der stad gekomen was, ontmoette hij een vrouw, die bezig was met hout op te rapen, en God openbaarde hem dat het deze was, bij welke hij zijnen inkeer nemen moest. Hij, bij haar gekomen zijnde, groette haar, en verzocht dat zij hem een teug water wilde geven. Zij deed zulks, en toen zij wegging verzocht hij dat zij hem wat brood wilde brengen. Doch zij verzekerde hem met ede, dat zij maar een handvol meel en een weinig olie had, en dat zij gekomen was om wat hout op te zoeken, en daarmee een broodje voor zich en haar zoon te bakken, waarna zij genoodzaakt zouden zijn van honger te sterven. "Wees welgemoed", hernam de profeet, en heb betere hope; geef mij maar iets van hetgene gij te eten hebt; want ik beloof u dat uw schotel nooit zonder meel, noch uw kruik zonder olie zijn zal, totdat God regen van de hemel doet vallen." De vrouw gehoorzaamde hem; en noch hij, noch zij, noch haar zoon hadden enig gebrek tot aan de dag toe, dat de droogte ophield. De historieschrijver Menander, wanneer hij de daden van Ethbaël, Koning der Tyriërs, verhaalt, spreekt van deze droogte aldus: "In zijnen tijd was er een grote droogte, die van de maand Hyperbereteus tot aan diezelfde maand in ‘t volgende jaar duurde. Deze vorst liet grote gebeden doen, en die werden door een zwaren donder gevolgd. Hij was het die de stad Botrys in Fenicië en Auzate in Libië deed bouwen." Buiten twijfel wordt met deze woorden die droogte bedoeld, welke onder de regering van Achab voorviel; want Ethbaël regeerde terzelfder tijd te Tyrus.

360 De zoon der weduwe, van wien wij zo even gesproken hebben, stierf kort daarna, en de droefheid der bedrukte moeder vervoerde haar zozeer, dat zij dat verlies aan de komst des profeets toeschreef; omdat, zei zij, hij, haar zonden bespeurd hebbende, de oorzaak was dat God, om haar daarover te straffen, haar enigen zoon had weggenomen. Maar de profeet vermaande haar op God te vertrouwen, begeerde het lijk van haar zoon te zien, en beloofde hem levend aan haar weer te geven. Zij gaf hem het dode kind; en hij bracht het op zijn kamer, legde het op zijn bed, en zijn stem tot God verheffende, zei hij, in droefenis zijner ziele, dat wijl de dood van dat kind een slechte vergelding zou zijn van de liefde, welke de meder, in het herbergen en spijzigen, aan hem bewezen had, hij de Here derhalve bad het leven aan de knaap te willen weergeven. God door medelijden jegens de moeder bewogen, en niet begerende, dat men de profeet als de oorzaak van haar ongeluk zou aanzien, maakte de jongen weer levend. De vrouw, van blijdschap verrukt, en tegen alle hope haar zoon weer levend in haar armen ziende, zei tot Elia: "Nu bemerk ik dat gij door Gods geest spreekt."

361 Enige te daarna zond God deze profeet naar de Koning Achab, (1 Kon. 18) om hem te zeggen dat er regen komen zou. De hongersnood was toen zo groot, en het gebrek aan alles, wat tot levensonderhoud nodig was, zo ongemeen, dat zelfs de paarden en andere dieren door de overgrote droogte geen gras op het veld vonden. Weshalve Achab, om zijn beesten in het leven te behouden, aan Obadja, die het opzicht over al zijn veehoeders had, beval, voeder in de vochtigste plaatsen te doen zoeken; en ziende, dat degenen die hij alom uitgezonden had, om de Profeet Elia te zoeken, hem niet vonden, werd hij te rade zelf hem te gaan zoeken, en belastte

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Obadja hem te volgen, maar langs een anderen weg. Deze Obadja was een vroom man, en zo godvrezend, dat hij, toen Achab en Izébel de profeten des Heren deden ombrengen, honderd van hen in holen verborgen had, alwaar hij hen met water en brood spijsde. Hij had de koning slechts even verlaten, of Elia kwam hem tegen. Obadja vraagde hem wie hij was, en zulks vernomen hebbende, wierp hij zich voor zijn voeten neer. "Boodschap de Koning mijn komst", zei de profeet. "Wat kwaad heb ik u gedaan, " antwoordde Obadja, "dat gij mijn dood bewerken wilt? Want dewijl de Koning u overal laat zoeken om u te doden, zal hij mij buiten twijfel doen sterven, als ik hem zal gezegd hebben dat gij gekomen zijt, en Gods geest u dan naar elders gevoerd zal hebben, waardoor hij menen zal dat ik hem bedrogen heb. Gij kunt echter, zo gij wilt, mijn leven redden; en ik bid u dat gij het doet om de genegenheid, die ik aan honderd profeten, uws gelijken, getoond heb, welke ik der woede van Izébel ontrukt en in holen verborgen heb, alwaar ik hen nog onderhoud." De man Gods zei hem dat hij met een volle gerustheid naar de Koning kon gaan, dewijl hij hem met ede beloofde, dat hij zelf die dag nog voor deze verschijnen zou. Obadja ging dan heen, en Achab kwam op dat bericht Elia te gemoet, en zei geheel vergramd tot hem: "Zijt gij het dan, die zoveel kwaad, en inzonderheid deze onvruchtbaarheid, welke ons tot zulk een ellende gebracht heeft, in mijn rijk veroorzaakt hebt?" De profeet, zonder zich eens te ontzetten, antwoordde hem, dat al dat onheil, waarover hij klaagde, hem zelf te wijten was; dewijl hij het op zich gehaald had door de verfoeielijken dienst, welke hij de afgoden der volken bewees, ondertussen de waren God verlatende. Verder beval hij hem al het volk op de berg Karmel te doen bijeenkomen, en aan zijn profeten en die der Koningin, welke hij allen bij hun getal noemde, bovendien de vierhonderd profeten der Hoogten, te gelasten dat zij zich ook aldaar lieten vinden. Nadat die allen daar verschenen waren, sprak Elia de grote menigte aldus aan: "Hoe lang zult gijlieden in twijfel blijven hangen tot welke zijde gij zult overslaan? Indien gij gelooft dat onze God de enige eeuwige God is, waarom kleeft gij Hem dan niet aan met een volkomen onderwerping des harten, en trouwe onderhouding zijner geboden? En bijadien gij gelooft dat gij de vreemde goden aanbidden moet, waarom neemt gij hen dan niet als uw goden aan?" Toen niemand antwoordde, vervolgde de profeet aldus: "Om dan door een ontwijfelbaar blijk te tonen, wie de machtigste is, óf de God, die ik aanbid, of de goden, welke men wil dat gijlieden eren zult, en welke godsdienst, óf de mijn, of die der vierhonderd profeten, de ware is, zal ik een os nemen, die ik op het hout, voor de offerande bereid, zal leggen, doch zonder enig vuur daarbij te doen. Laat dan de vierhonderd profeten hetzelfde doen, en hun goden bidden, gelijk ik mijn God bidden zal, dit hout aan brand te steken; alsdan zal men zien, wie de ware God is." Deze voorslag goedgekeurd zijnde, zei Elia tot die profeten dat zij een os mochten uitkiezen, eerst offeren, en al hun goden aanroepen. Zij deden zulks, maar te vergeefs. Elia, om hen te bespotten, zei dat zij luider moesten roepen, omdat hun goden misschien op enige reis, of in slaap gevallen waren. Zij hielden aan met roepen en tieren tot aan de middag toe, en sneden zich, volgens hun gewoonte, met scheermessen en priemen in de huid, zonder dat zij iets daarmee vorderden. Toen het Elia’s beurt geworden was om te offeren, beval hij hun terzijde te gaan, en gelastte hij het volk nauw toe te zien of hij ook heimelijk enig vuur bij het hout bracht. Elk naderde daarop, en Elia nam twaalf stenen, volgens het getal der stammen, bouwde daarvan een altaar, dat hij met een diepe groeve omringde, waarna hij het hout er op schikte, en toen het slachtoffer op het hout leide. Toen deed hij er vier grote kruiken fonteinwater overheen gieten, waardoor niet alleen het offer en al het hout doornat, maar ook de groeve met water gevuld werd. Toen dit gedaan was, begon de profeet God aan te roepen, en bad Hem zijn macht aan het volk, dat zo lang in blindheid was gehouden, te willen bekend maken. Daarop zag men vuur uit de hemel op het altaar nederdalen, en het offer en al het water verteren, zodat de plaats zo droog was als te voren. Het volk over dit grote wonderwerk verbaasd, viel ter aarde neer en aanbad de Here, roepende dat Hij de enige en waarachtige God was: dat al de andere goden maar ijdele verdichtselen, zonder kracht en vermogen, en verachtenswaard waren, zodat men hun zonder dwaas te zijn geen eer

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

bewijzen kon. Vervolgens grepen zij op het bevel van Elia de vierhonderd valse profeten aan, en brachten hen om het leven. Daarna beval hij de Koning zijn maaltijd onbekommerd te houden, zeggende dat God welhaast regen geven zou. Nadat de vorst vertrokken was, klom de profeet op de top van de berg Karmel, zat aldaar op de aarde neer, en legde zijn hoofd tussen zijn knieën. Dewijl de lucht helder en klaar was, beval hij zijnen dienaar op een rots te klimmen, en naar de zeekant uit te zien, om te ontdekken of er niet een wolkje opkwam. De knecht zulks gedaan hebbende, boodschapte hem dat hij niets zag, maar weer heengezonden zijnde tot zevenmaal toe, kwam hij hem eindelijk zeggen, dat hij iets zwarts aan de lucht zag, dat zich niet meer dan een voet groot vertoonde. Alstoen zond de profeet zijn knecht de Koning achterna, om hem te zeggen dat hij zich met grote haast naar de stad Jizreël moest spoeden, indien hij niet door een zware bui wilde overvallen worden. Achab, dit vernemende, deed zijn wagen in der ijl voortrennen; en de profeet door Gods geest gedreven liep niet minder snel. Nauwelijks waren zij aan de stad gekomen, of de lucht betrok geheel met dikke wolken, en een onstuimige wind zich verheffende, viel er een zware slagregen op aarde neer.

362 Toen Izébel de wonderen door Elia gedaan, en de dood harer profeten vernomen had, deed zij hem aanzeggen dat zij hem eveneens zou doen behandelen, als hij hen behandeld had. Hij, door deze dreigementen verschrikt, vluchtte naar de stad Berseba, liggende aan het uiterste van de stam van Juda, op de grenzen van Idumea, waar hij zijnen dienaar liet, terwijl hij alleen naar de woestijn ging. Daar gekomen zijnde, bad hij God hem uit de wereld te willen wegnemen, en viel eindelijk onder een boom in slaap. Aldus van droefheid overstelpt zijnde, gevoelde hij, dat iemand hem wakker maakte, en zag hij dat hem water en spijze gebracht was. Door dit onverwachte voedsel zich gesterkt hebbende, ging hij weer voort, totdat hij aan de berg Sinaï kwam, alwaar God de wet aan Mozes gegeven had; en een wijd hol gevonden hebbende, besloot hij zijn verblijf daarin te nemen. Hier hoorde hij een steln, die hem vraagde, waarom hij de stad verlaten, en zich naar de woestijn begeven had. Hij antwoordde, dat, dewijl hij de profeten der afgoden had doen ombrengen, en getracht had het volk tot de aanbidding van de waarachtigen God, die alleen aanbiddenswaardig is, te overreden, Izébel hem overal liet zoeken, om hem het leven te benemen. De stem beval hem dan des anderen daags uit het hol te komen, om te horen wat hem te doen stond. Hij deed zulks, en werd terstond gewaar dat de aarde onder zijn voeten beefde, en dat zijn ogen door een helderen glans van vuur getroffen werden. Vervolgens kwam er een grote stilte, en hij hoorde een hemelse stem, die hem beval niet te vrezen, zeggende dat hij niet in de macht zijner vijanden vallen zou; maar dat hij weer naar huis zou keren, en Jehu, zoon van Nimsi, tot Koning over Israël, en Hazael tot Koning der Syriërs zalven moest. omdat de Here zich van hen bedienen wilde, om al die booswichten te straffen. Verder beval die stem hem Elisa, zoon van Safat, uit de stad Abel tot profeet in zijn plaats aan te stellen. Elia, om dit bevel te gehoorzamen, vertrok aanstonds, en Elisa, nevens enige anderen, die met twaalf paar ossen de akker bebouwden, op de weg aangetroffen hebbende, wierp hij zijnen mantel op hem. Straks begon Elisa te profeteren, verliet zijn ossen, en met Elia's verlof afscheid van zijn ouders genomen hebbende, volgde hij hem, zonder hem ooit te verlaten.

363 Zeker inwoner van de stad Izreël, Naboth geheten, (1 Kon. 21) had een wijnberg, die aan des Konings landerijen paalde waarom Achab hem verscheidene malen verzocht had, die aan hem tot zulk een prijze, als hij zelf daarvoor begeerde, te willen verkopen, of tegen een andere hoeve te verruilen, omdat hij er de zijn mee vergroten wilde. Maar Naboth kon daartoe niet overgaan, zeggende dat geen vruchten hem zo aangenaam waren, als die van zijn vaderlijk erfgoed voortkwamen. Deze weigering verstoorde Achab in dier voege, dat hij noch eten, noch drinken, noch zich wassen wilde. Izébel hem de oorzaak daarvan gevraagd hebbende, zei hij haar dat Naboth door een onbetamelijke onbeleefdheid hem hardnekkig geweigerd had, zijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

landgoed aan hem te verkopen of te verruilen, alhoewel hij zich zo verre vernederd had, dat hij er hem om had gebeden met woorden, der Koninklijke Majesteit geenszins betamende. Deze trotse vorstin antwoordde, dat het geen zaak was, waarom hij zich behoefde te bedroeven, en zijn gezondheid niet in acht te nemen; dat hij geheel gerust konde wezen, zonder zich langer te kwellen, want dat zij het zo beschikken zou dat Naboths stijfhoofdigheid niet ongestraft bleve. Terstond schreef zij uit ‘s Konings naam aan de voornaamste ambtenaren des landschaps, dat zij een vastendag zouden uitschrijven, en dat ze, als het volk vergaderd was, aan Naboth, wegens zijn aanzienlijk geslacht, de eerste plaats zouden inruimen; maar vervolgens door drie mannen, daartoe omgekocht, tegen hem doen getuigen dat hij God en de Koning gelasterd had; om zich door dat middel van hem te ontslaan. Dit bevel werd uitgevoerd, en Naboth door het volk gestenigd. Zodra Izébel deze tijding bekomen had, ging zij naar de Koning, om hem te zeggen dat hij zich in het bezit van Naboths wijnberg kon stellen, zonder dat het hem iets behoefde te kosten. Hij verheugde zich zo daarover, dat hij uit het bed opstond, en stuks heenging. Maar God, door dit bedrijf vertoornd, zond Elia naar hem toe, om te vragen, waarom hij de wettigen bezitter van dat erf had doen doden, om er zich onrechtvaardig meester van te maken. Achab vernomen hebbende dat de profeet aankwam, ging hem te gemoet, en om de schande van het verwijt, dat hij verwachtte, te ontgaan, bekende hij, dat hij zich dat erf aangematigd had, maar bracht tot verschoning bij, dat hij het had willen kopen en betalen. "Uw bloed, " antwoordde de profeet, "en dat van uw vrouw, zal terzelfder plaatse, waar dat van Naboth gestort en door de honden gelikt is, vergoten, en uw ganse geslacht uitgeroeid worden, tot straffe voor dit snode feit, dat men een burger tegen alle recht en billijkheid om het leven heeft doen brengen." Deze woorden maakten zulk een indruk op Achabs gemoed, dat hij zijn zonde bekende, zich met een zak bekleedde, blootsvoets ging, en niet wilde eten, om alzo voor zijn misdaad verzoening te verwerven. God, door zijn berouw bewogen, deed hem door Elia zeggen, dat dewijl hij leedwezen over die grote misdaad had, Hij de straffe daarvoor tot na zijn dood zou uitstellen, maar dat zijn zoon het zou moeten ontgelden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Benhadad, Koning van Syrië en Damascus, door twee en dertig andere Koningen bijgestaan, belegert Achab, Koning van Israël, in Samaria. Hij wordt door een wonderwerk verslagen en gedwongen het beleg op te breken. Hij hervat de oorlog in het volgende jaar, verliest een groten veldslag en ternauwernood ontkomen zijnde, neemt hij zijn toevlucht tot Achabs goedertierenheid, die hem gunstiglijk bejegent, en weer naar zijn land laat trekken. God daardoor getergd, dreigt hem door de profeet Micha met straf.

Terzelfder tijd verzamelde Benhadad, Koning van Syrië en Damascus, al zijn krijgsmacht, riep twee en dertig Koningen, die over de Eufraat woonden te hulp, en trok op tegen Achab, die zich niet sterk genoeg achtende om het tot een veldslag te laten komen, alles, wat hij ten platten lande had, naar zijn sterkste plaatsen deed brengen, en zichzelf binnen Samaria opsloot, hetwelk zo sterk gemaakt was, dat het onwinbaar scheen. Benhadad zond hem een krijgsbode om vrijgeleide te verzoeken voor gezanten, die hem voorslagen van vrede zouden doen. Toen hij dit verzoek inwilligde, deed Benhadad hem voorstellen, dat indien hij zijn schatten, vrouwen, en kinderen aan deze wilde overleveren, om er mee te doen wat hem beliefde, hij het beleg opbreken, en weer naar zijn land zou keren. Achab stond dit toe, en Benhadad zond hem die zelfde gezanten daarna weer, om hem te zeggen dat hij van voornemen was, de volgenden dag enigen van de zijnen te zenden, om zijn paleis, en al de huizen zijner magen en vrienden te doorzoeken, en er uit te nemen wat hun aanstond. Achab, over deze nieuwen voorslag versteld, deed het volk te samen komen, en zei tot hen, dat zijn grote genegenheid voor hun welstand, en zijn begeerte om vrede voor hen te verwerven, hem tot inwilliging van Benhadads eis, om zijn vrouwen, kinderen en schatten aan hem af te staan, had doen besluiten. Maar dat hij nu een anderen eis deed om zijn volk alle huizen binnen te zenden, om alles, wat hun aanstond, daaruit te nemen, waardoor hij genoeg deed blijken dat hij geen vrede in de zin had; doordien hij, bemerkt hebbende dat Achabs liefde tot zijn onderdanen hem bewogen had om alles, wat hem zelf toebehoorde af te staan, nu een voorwendsel van twist zocht door te vragen der burgerij behoorde. Doch dat hij zelf nochthans gereed was om te doen wat het volk begeerde. Elk riep toen dat men naar de trotsen eis van die barbaar niet luisteren, maar zich ten oorlog toerusten moest. Daarop deed Achab de gezanten bij zich komen, en zei tot hen, dat zij hun meester houden zeggen, dat zijn liefde tot zijn onderdanen hem de voorwaarden van het eerste voorstel deed aannemen, maar niet van het tweede. Over dit antwoord werd Benhadad zo vertoornd, dat hij die gezanten ten derden male zond om met bedreigingen te zeggen, dat hij wel zag dat Achab zich op de sterkte zijner stad verliet, maar dat zijn soldaten elk maar een handvol aarde behoefden aan te brengen, om stormkatten op te werpen, die hoger zouden zijn dan de stadsmuren; daarmee de grootheid van zijn heer willende aantonen. Hierop antwoordde Achab, dat het geen woorden, maar daden waren, die de krijgszaken beslissen moesten. De gezanten kwamen weer bij Benhadad, terwijl hij die twee en dertig Koningen, zijn bondgenoten, op een gastmaal onthaalde; en al die vorsten besloten gezamenlijk de stad met geweld aan te grijpen, en alle middelen in het werk te stellen om ze te bemachtigen. In dit groot gevaar, waarin Achab zich met zijn volk gebracht zag, kwam een profeet hem van Gods wege aanzeggen, dat hij niet moest vrezen, dewijl hij al die vijanden overwinnen zou. De vorst vragende, van wien God zich bedienen wilde, om hem te verlossen, antwoordde de profeet: "Van de jongens van uw veldheren, en gij zelf zult om hun onbedrevenheid hun tot hoofd verstrekken." Achab deed hen dan bijeenkomen, en bevond hun getal tweehonderd twee en dertig te zijn. Terzelfder tijd werd hem geboodschapt dat Benhadad goede sier maakte, en zich aan brasserij overgaf; daarom beval hij deze kleine schare tegen dit grote heer uit te trekken. Benhadad, door zijn schildwachten hiervan verwittigd, zond hem enigen van de zijnen tegen, met bevel om die uitgetrokkenen, hetzij dat ze kwamen om over vrede te handelen, of om te vechten, aan handen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

en voeten gebonden tot hem te brengen. Ondertussen deed Achab al het krijgsvolk in de stad in het geweer komen, terwijl deze jongens Benhadads voorposten zo vinnig aangrepen, dat Zij er verscheidenen van doodsloegen, en de overigen tot in hun leger vervolgden. Om dit gelukkig begin te vervolgen, deed Achab zijn krijgsbenden uittrekken, die de Syriërs zonder veel moeite versloegen, omdat zij, op zo iets niet bedacht, bijna allen dronken waren; elk smeet zijn geweer weg, om het op een lopen te zetten, en Benhadad zelf zocht zijn behoudenis in de snelheid van zijn paard. Achab en de zijnen jaagden hem lang na, doodden allen die in hun handen vielen, plunderden hun leger, en kwamen met een groten buit van goud, zilver, paarden en wagens weer te Samaria. Dezelfde profeet zei daarna tot Achab, dat hij een heer moest verzamelen, omdat hij in het volgende jaar een anderen zwaren aanval zou hebben door te staan, vermits de Syriërs hem opnieuw zouden komen bevechten.

365 Benhadad, dit grote gevaar ontkomen zijnde, hield krijgsraad met zijn voornaamste bevelhebbers, om te overleggen, op welke wijze men de oorlog tegen de Israëlieten zou voortzetten. Zij waren van gevoelen, dat als men hen overwinnen wilde, men hen dan niet in het gebergte moest aangrijpen, doordien hun God al daarzo machtig was, dat Hij hen daar altoos zeeghaftig maakte; maar dat, zo men hen in de vlakte aantastte, zij dan overwonnen zouden worden. Voorts dat hij de Koningen, ter zijner hulpe gekomen, moest terug zenden, en alleen krijgsbenden en oversten bij zich houden: en dat hij ruiterij en voetvolk moest werven tot vervanging diegenen, welke hij verloren had. Deze raad werd door Benhadad goedgekeurd, en op zijn bevel in het werk gesteld. Zodra de lente gekomen was, trok hij in het land der Israëlieten, en legerde zich in een groot veld, dicht bij de stad Afek. Achab toog hem tegen; en hoewel zijn heer veel minder in getal was, echter legerde hij er zich tegenover. De profeet kwam toen bij hem, en zei, dat God, om te tonen dat Hij niet minder machtig in de vlakte, dan in het gebergte was, tegen de verwachting der Syriërs, hem wederom de zege zou geven. De heiren bleven in elkanders gezicht, eer zij handgemeen werden, zeven dagen liggen. Op de laatsten, dat is de zevenden dag, des morgens, ving de strijd aan, en het gevecht was ongemeen hardnekkig; maar eindelijk waren de Syriërs genoodzaakt te wijken, en de Israëlieten de rug te keren, die hen met zulk een ijver najaagden, dat het getal diegenen, welke zij in de strijd of in de vlucht ombrachten, gevoegd bij hen, die door hun eigen wagens en volk gedood werden, honderdduizend mannen beliep. Zeven en twintigduizend kwamen binnen Afek, welke stad het met hen hield, zodat zij aldaar veilig meenden te zijn, maar zij sneuvelden onder haar instortende muren. De Koning Benhadad met enige zijner voornaamste bevelhebbers in een hol gevloden zijnde, verzekerden deze hem, dat de Koningen van Israël zulke goede en edelmoedige vorsten waren, dat men Achab wel bewegen konde om hem het leven te schenken, indien hij hun toeliet om uit zijnen naam lijfsgenade voor hem te verzoeken. Hij veroorloofde hun zulks; en zij met zakken bekleed, en een koord om de hals, hetwelk de gewoonte der Syriërs is om hun verootmoediging te betonen, gingen naar Achab, en baden hem om het leven van hun Koning, met belofte dat hij altoos aan hem onderworpen zou zijn. Achab, die zich verblijd toonde dat Benhadad niet in de strijd gesneuveld was, zei dat zij zich verzekerd houden konden, dat hij hem als zijnen broeder bejegenen zou, welke belofte hij met ede bevestigde. Op dit gegeven woord kwam Benhadad bij hem, en wierp zich voor hem neer. Achab, die toen op zijn wagen zat, bukte zich, en hem de hand toegereikt hebbende, deed hij hem bij zich komen, kuste hem, en zei dat hij zich verzekerd mocht houden, dat hem van zijnentwege geen onthaal, dan met zijnen staat overeenkwam, zou wedervaren. Benhadad hem daarvoor bedankt hebbende, betuigde dat hij zulk een grote weldaad nooit vergeten, dat hij alle steden, welke zijn voorzaten van de Israëlieten veroverd hadden, zou weergeven, en dat de weg van Damascus niet minder vrij voor hen zou zijn, dan die van Samaria. Nadat dit verbond tussen die twee Koningen gemaakt, en met ede bevestigd was, zond Achab Benhadad met geschenken terug.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

366 Zodra dit geschied was, beval zeker profeet, Micha genoemd, aan een Israëliet, dat hij hem een slag aan het hoofd moest geven, dewijl de Here zulks begeerde. Doch deze man kon daartoe niet besluiten; toen zei de profeet tot hem, dat hij, tot straffe, dewijl hij geen geloof geslagen had aan hetgene hem van Gods wege bevolen was, door een leeuw zou verscheurd worden: hetwelk ook zo gebeurde. De profeet gaf daarop hetzelfde bevel aan een ander, die zich aan zijn makker spiegelende, hem gehoorzaamde. Alstoen bewond Micha zijn hoofd, en ging aldus naar Achab toe, tot wien hij zei, dat hij in ‘s Konings leger gediend had, en dat zijn hoofdman hem een gevangene in bewaring gegeven had, met bedreiging tevens dat het zijn leven zou kosten, indien hij hem liet ontkomen; dat het ongeluk echter gewild had dat de gevangene hem ontsnapt was, en hij daardoor gevaar van zijn leven liep. Achab antwoordde dat hij niet anders verdiend had, dan het te verliezen. Thans ontblootte Micha zijn hoofd, waardoor de Koning hem terstond kende, en wel begreep dat hij zich van die list bediend had, om zijn zeggen meerder klem bij te zetten. De profeet verklaarde dan aan hem dat, nademaal hij Benhadad, die zo vele lasteringen tegen God had uitgebraakt, had laten ontvluchten, de Here tot zijn straffe toelaten zou, dat zijn heer door deze verslagen, en hij zelf in de slag gedood zou worden. Deze bedreiging van de Profeet verbitterde Achab dermate, dat hij hem deed gevangen zetten, en zich geheel bedroefd naar zijn Paleis begat.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 9

Grote godvruchtigheid van Josafat, Koning van Juda. Zijn geluk; zijn krijgsmacht, Hij huwt zijn zoon Joram uit aan een dochter van Achab Koning van Israël, en voegt zich bij hem om Benhadad, Koning van Syrië, te beoorlogen, nlaar hij begeert eerst Het de profeten raad te plegen.

Wij keren nu weer tot Josafat, Koning van Juda. Hij vergrootte zijn rijk, (2 Kron. 17 en 18) en legde sterke bezettingen met alleen in al zijn steden, maar ook in die in de stam van Efraïm, welke zijn grootvader Abia de Koning Jerobeam, die over Israël regeerde, ontnomen had. Deze vorst werd steeds van God begunstigd, omdat hij, rechtvaardig en godvruchtig zijnde, Hem onophoudelijk poogde te dienen en te behagen. De naburige Koningen droegen hem zulk een eerbied toe, dat zij het zelfs door geschenken toonden; zodat men zijn ere en rijkdom zag aanwassen. In het derde jaar zijner regering deed hij de voornaamste heren zijns rijks en de priesters bijeenkomen, en beval hun naar alle steden te gaan, om het volk in Mozes wetten te onderwijzen, en hen uit alle vermogen tot de aanbidding en gehoorzaamheid, die zij Gode schuldig waren, te brengen. Zulk een heilig bevel had zulk een gelukkigen uitslag, dat elk om strijd zich schikte om de geboden Gods te onderhouden. De vrome vorst heerste niet alleen in de harten zijner onderdanen, maar de naburige volken beminden en eerden hem ook, en zochten nooit de vrede met hem te verbreken. De Filistijnen betaalden hem de schuldige schattingen, en de Arabieren de zeshonderd en dertig lammeren, en evenveel geitebokjes, welke zij gehouden waren jaarlijks aan hem op te brengen. Hij versterkte de grote steden, die te voren zwak waren, en hield behalve de bezettingen een grote krijgsmacht op de been; want hij had in de stam van Juda driehonderdduizend mannen met schilden gewapend, waarvan Adna honderdduizend, en Johanan tweehonderdduizend aanvoerde, behalve nog tweehonderdduizend boogschutters uit de stam van Benjamin, van welke hij ook overste was. Een ander veldheer, Jozabad genaamd, had evenzo honderdtachtigduizend mannen, met schilden gewapend, onder zijn bevel. Nadat Josafat zijnen staat aldus in veiligheid gesteld had, gaf hij zijnen zoon Joram ten huwelijk aan Athalia, dochter van Achab, Koning van Israël, en ging naar Samaria om die vorst te bezoeken, welke hem niet alleen prachtig ontving, maar ook al zijn krijgsvolk, dat hij met zich gebracht had, wel onthaalde, en hem vervolgens verzocht zijn wapenen bij de zijn te voegen, om de Koning van Syrië te beoorlogen, en de stad Ramoth in Gilead, die de vader van deze Koning zijnen vader Omri ontnomen had, te herwinnen. (2 Kron. 22) Josafat bewilligde in zijn verzoek, en deed tot die einde van Jeruzalem een heer; zo sterk als dat van Achab, te Samaria komen. Deze twee Koningen, elk afzonderlijk op een troon buiten de stadspoorten gezeten zijnde, hielden aldaar wapenschouwing over hun benden, en deden soldij aan hen betalen. Josafat begeerde daarna ernstig dat men profeten, zo er enigen waren, zou doen komen, en met hen omtrent de oorlog raadplegen, om te weten of zij het geraden vonden, die aan te gaan, doordien Achab; drie jaren te voren Benhadad Koning van Syrië in vrijheid gesteld hebbende, sedert altoos in vrede met hem geleefd had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 10

De valse profeten van Achab, en voornamelijk Zedekia verzekeren hem dat hij de koning van Syrië overwinnen zal; maar de profeet Mircha voorzegt hem het tegendeel De Slag wordt geleverd. en Achab sneuvelt. Ahazia, zijn zoon, volgt hem in de regering op.

Hierop ontbood Achab zijn valse profeten, ten Hij getale van vierhonderd, om van hen te weten of God hem de overwinning over Benhadad geven, en of hij de stad, die de oorzaak des oorlogs was, bemachtigen zou. Zij antwoordden hem, dat hij niet behoefde te schromen de krijg aan te gaan, dewijl het hem zeker wel gelukken, en die Koning, even als de eerste reize, in zijn handen zou vallen. Maar de Koning Josafat oordeelde uit hun manier van spreken dat zij valse profeten waren, en vraagde Achab of er niet een profeet des Heren was, van wien zij met meerdere zekerheid zouden kunnen vernemen wat hun beschoren was. Hij antwoordde dat er één was, Micha genaamd; maar dat hij hem haatte en in de gevangenis had doen zetten, omdat hij hem nooit dan kwaad profeteerde, en hem ook voorzegd had, dat hij door de Koning van Syrië overwonnen en gedood zou worden. Josafat verzocht echter dat men hem deed komen; dus liet hij hem halen door een kamerling, die hem onderweg vertelde, wat de andere profeten voorzegd hadden. Micha zei daarop tot hem, dat het niet geoorloofd was voor God te liegen, en dat hij derhalve tot de Koning zeggen zou, hetgene de Here hem ingaf. Toen hij gekomen was, en men hem bevolen had de waarheid te verklaren, zei hij, dat God hem de Israëlieten getoond had, die hier en daar als schapen zonder herder vluchtende door de Syriërs vervolgd werden; en dat dit betekende dat zij het allen zouden ontkomen, en dat de Koning alleen in de slag sneuvelen zou. Alstoen zei Achab tot Josafat: "Heb ik het u niet gezegd, dat die man mijn vijand is?" Micha verzekerde hem echter dat hij niet gesproken had, dan hetgene God hem had te verstaan gegeven, en dat die valse profeten hem bedrogen, door hem die oorlog aan te raden, en hope te geven dat hij de zege behalen zou, daar nochthans, indien hij zich daarin wikkelde, zijn verderf onvermijdelijk zou wezen. Deze woorden maakten Achab eerst bekommerd. Maar Zedekia, één dier valse profeten, trad te voorschijn, en zei tot hem dat hij aan dit zeggen van Micha geen geloof moest slaan, dewijl die nooit iets waarachtigs voorspelde; dat men daarvan geen ander bewijs behoefde, dan hetgene Elia, een groter profeet dan hij, voorzegd had, namelijk dat de honden zijn bloed te Izreël op Naboths wijnberg zouden likken, gelijk zij dat van Naboth gedaan hadden, toen deze door het volk gestenigd werd; waaruit dan bleek dat Micha’s voorzegging tegen die van Elia streed; en dat er daarom niets valser kon zijn, dan dat hij verzekerde dat de Koning binnen drie dagen gedood zou worden; maar dat men welhaast zou zien, wie van beiden, of hij, of Micha, de waarheid sprak, en met Gods Geest vervuld was "Want", voegde Zedekia daarbij, "ik zal hem in het aangezicht slaan, en laat hij dan, zo hij een waar profeet is, maken dat mijn hand verdorre, gelijk u niet onbekend is dat de profeet Jadon aan de Koning Jerobeam deed, toen deze hem wilde doen vatten." Thans sloeg hij Micha, en dewijl hem niets kwaads deswege wedervoer, liet Achab alle vreze varen, en trok onbeschroomd tegen de Syriërs op. Ik acht dat God, deze kwaden vorst willende straffen, de zaak aldus bestierde, dat hij, om in zijn ongeluk te storten, meer geloof sloeg aan zijn valse profeten, dan aan een waar profeet. Zedekia nam daarna ijzeren hoornen, en zei tot Achab: "Zie, dit zal u tot een teken zijn, waardoor God u te kennen geeft, dat Syrië verdelgd zal worden." Maar Micha verzekerde hem van het tegendeel, en zei dat het welhaast gebeuren zou, dat Zedekia zich zou trachten te verschuilen, om de straf voor zijn leugen te ontvlieden. Deze woorden vertoornden Achab in dier voege, dat hij de stadvoogd Amon beval Micha in bewaring te nemen, en hem niet dan water en brood te eten te geven.

369 Daarop trokken Achab en Josafat met hun ganse krijgsmachten te velde om Ramoth in Gilead te belegeren. Benhadad, Koning van Syrië, toog hen tegen, en legerde zich niet verre van

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

die plaats. De twee zaam verbondene Koningen hadden besloten dat Achab, om Micha's profetie te verijdelen, zich maar als een eenvoudig soldaat zou kleden, en dat Josafat, zo gewapend en gekleed als Achab gewoon was, in de veldslag verschijnen zou. Maar de verandering van gewaad veranderde Achabs noodlot niet. Benhadad had aan al zijn oversten bevolen, en door hen zijnen soldaten doen aanleggen, dat zij niemand dan Achab alleen zouden doden. Zij dan, menende dat Josafat Achab was, liepen allen op hem aan, en omringden hem van alle kanten. Waar nabij hem komende, bemerkten zij dat ze bedrogen waren, en weken terug. Het gevecht duurde van de morgen tot de avond, en de Syriërs hadden steeds de overhand; doch om hun Koning te gehoorzamen, brachten zij niemand om het leven, doordien het alleen op Achab gemunt was, die zij overal te vergeefs zochten. Maar een pijl, bij toeval door iemand van Benhadads knechten, Aman geheten, geschoten, trof hem, doorboorde zijn pantser, en kwetste hem in de long. De vreze, die hij had, dat zijn wonde de zijnen versaagdheid zou aanjagen, deed hem zijnen wagenmenner bevelen, met hem uit de strijd te rijden; hij wilde echter niet afstijgen voor dat de zon ondergegaan zou zijn, alhoewel hij zeer hevige pijn leed. Maar hij verloor zo veel bloed, dat zijn krachten hem eindelijk begaven, en hij de geest gaf. Toen de nacht gekomen was, vernamen de Syriërs zijnen dood door een krijgsbode, die men hun toezond, en daarop keerden zij weer naar hun land. Het lijk van de vorst werd inmiddels naar Samaria gevoerd, om aldaar begraven te worden: en toen men zijn wagen, die overal met zijn bloed bemorst was, aan de fontein te Izreël afspoelde, zag men de vervulling van Elia's profetie, want de honden kwamen aldaar zijn bloed likken; en sedert die tijd zijn de hoeren gewoon geweest, zich bij die fontein te wassen. Ook werd Micha's profetie vervuld, dewijl Achab bij Ramoth gestorven was. Uit dit voorbeeld kan men zien, dat men de woorden van de profeten des Heren in grote achting behoort te houden, en niet die der valse profeten, welke, om de mensen te behagen, niets zeggen dan hetgene deze aangenaam is, daar het nochthans de godspraken alleen zijn, die ons waarschuwen omtrent hetgene, dat ons nut is te doen of te laten. Uit dit zelfde voorbeeld kunnen wij ook leren, hoe groot de kracht der besluiten is, die door God uitgesproken zijn, omdat, wat kennis wij er ook van hebben, wij de uitvoering daarvan niet kunnen afwenden. Maar de mensen vleien zich zo lang met een ijdele hope, totdat zij in de rampen storten, die hun voorzegd zijn. Aldus wilde Achab degene, die hem zijnen dood voorspeld had, niet geloven, maar gaf meer geloof aan degenen, Gie hem bedrogen, door hem het tegendeel te zeggen. Ahazia, zijn zoon, volgde hem op in de regering.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

NEGENDE BOEK

HOOFDSTUK 1.

De profeet Jehu berispt Josafat Koning van Juda, omdat hij zijn wapenen bij die van Achab, Koning van Israël, gevoegd had. Hij erkent zijnen misslag, en God vergeeft het hem. Zijn uitmuntend beleid. Wonderdadige overwinning, welke hij op de Moabieten, de Ammonieten, en Arabieren behaalt. Goddeloosheid en dood van Ahazia, Koning van Israël, gelijk de profeet Elia voorzegd had. Joram, Zijn broeder volgt hem op in de regering. Elia opgenomen. Joram door Josafat en de Koning van Idumea bijgestaan, behaalt een grote overwinning op Mesa, Koning der Moabieten. Dood van Josafat, koning van Juda.

Toen de Koning Josafat, nadat hij zijn wapenen bij die van Achab tegen de Koning van Syrië gevoegd had, (2 Kron. 19) weer van Samaria te Jeruzalem kwam, ging de profeet Jehu hem te gemoet, en bestrafte hem dat hij zulk een goddelozen Koning bijgestaan had zeggende dat God daarover vertoornd was, doch dat Hij hem des niet tegenstaande in het leven behouden, en Hem, ter oorzake van zijn deugd, uit de handen zijner vijanden gerukt had. De godvruchtige vorst, met berouw over zijnen misslag vervuld, keerde zich met dankzeggingen en offeranden tot God. Daarna doorreisde hij zijn ganse rijk, om het volk in de heilige geboden des Heren te onderwijzen, en hen te vermanen dat zij Hem van ganser harte moesten dienen en aanbidden. Hij stelde overheden aan in alle steden, en beval hun uitdrukkelijk aan iedereen recht te doen, zonder zich door geschenken te laten omkopen, of enig onderscheid te maken voor adel, rijkdom en andere voordelen, indachtig zijnde dat God, die de verborgenste dingen doorgrondt, alle daden der mensen aanschouwt. Toen hij dit in alle steden der twee stammen gedaan had en weer te Jeruzalem gekomen was, stelde hij aldaar ook rechters aan, welke hij uit de priesters, Levieten, en voornaamsten des volks verkoor, en wien hij zowel als de anderen beval, het recht ongekrenkt te handhaven. Hij beval ook dat wanneer hun uit de andere steden gewichtige zaken voorgebracht werden, zij met de uiterste zorgvuldigheid zouden toezien, om een rechtvaardig oordeel daarover te vellen; omdat het betamelijk was, dat het recht en de billijkheid gehandhaafd werden, voornamelijk in een stad, alwaar de Tempel Gods, en het paleis der Koningen was. Voorts stelde hij de priesters Amarja en Zebadja, die uit de stbim van Juda waren, tot Hoofden aan van die Raad.

371 Omtrent die tijd kwamen de Moabieten en Ammonieten, bovendien de Arabieren, (2 Kron. 20) die zij ter hunner hulde verzocht hadden, met een groot heer in Josafats landen trekken, en zich driehonderd stadiën van Jeruzalem legeren, dicht bij het meer Asphaltis in de landstreek van Engedi, alwaar de balsem en zeer schone dadelbomen groeien. Josafat met verbaasdheid horende, dat deze volken zo verre in zijn rijk gekomen waren, deed al de inwoners in de Tempel te samen komen, en bad God dat Hij hem tegen die machtige vijanden wilde bijstaan en hun stoutheid straffen, waardoor ze aangedreven waren om hem en zijn volk uit een land te drijven, waarvan de Here zelf hun het bezit gegeven had; dat hij dit te meer van de Here smeekte, alzo zij, die die Tempel gesticht hadden, al hun vertrouwen op zijnen bijstand gesteld hadden, zonder te betwijfelen of Hij zou hun altoos gunstig zijn. De vorst bad aldus met tranen; en al het volk, mannen, vrouwen en kinderen, voegden hun gebeden daarbij. Alstoen kwam de profeet Jahaziël aantreden, en zei overluid, sprekende tot de Koning en al het volk, dat hun gebeden verhoord waren; dat God voor hen strijden, en hun de overwinning geven zou; dat zij des anderen daags hun vijanden tot aan een heuvel, Siz genoemd, (dat is in het Hebreeuws uitmuntendheid) gelegen tussen Jeruzalem en Engedi, moesten tegentrekken, en dat zij aldaar bij hen komende, hun geweer niet zouden behoeven te gebruiken, maar alleen toeschouwers zijn van de strijd, die de Here voor hen voeren zou. Nadat de profeet aldus gesproken had, vielen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

de Koning en al het volk met het aangezicht ter aarde, dankten God, en aanbaden Hem, terwijl de Levieten op hun speeltuig lofzangen ter zijner ere aanhieven.

372 De volgenden dag, met het aanbreken van de dageraad, begaf de Koning Josafat zich te velde; en toen hij in de woestijn bij de stad Thekoa gekomen was, zei hij tot zijn benden, dat zij zich niet in slagorde behoefden te stellen, dewijl al hun kracht bestond in een volkomen vertrouwen op de bijstand, welke God hun door zijnen profeet beloofd had; maar dat zij de priesters met hun bazuinen, en de Levieten, met hun zangers vergezeld, slechts vooruit behoefden te laten gaan, om God voor de reeds verkregene overwinning en de zege op de vijanden behaald, te danken. Dit bevel des Konings werd met eerbied door het ganse heer ontvangen en stiptelijk nagekomen.

Aanstonds sloeg God de Ammonieten en andere volken, die zich bij hen gevoegd hadden, met zulk een schrik en vervaardheid, dat zij malkanderen voor vijanden aanziende, door woede vervoerd, de één de ander doodsloegen, met zulk een verbittering en toorn, dat er van dat overgroot getal niet één in het leven bleef, en het dal, waar dit gevecht voorviel, geheel met doden bedekt was. Josafat, vervuld van blijdschap, dankte de Here voor deze wonderdadige zege, waarbij degenen, die er de eer en het voordeel van wegdroegen, niets gedaan, noch ook enig gevaar deswege uitgestaan hadden; hij gaf zijn krijgsvolk daarna verlof om het leger der vijanden te plunderen, en de doden uit te schudden, tot hetwelk drie gehele dagen nauwlijks genoeg waren, zo groot was het getal der verslagenen, en zulk een menigte van buit werd er gevonden. De vierden dag verzamelde al het volk zich in zeker dal, om Gods lof en de wonderen zijner kracht uit te spreken; waarom men die plaats sedert het dal des lofs genoemd heeft. Nadat deze roemruchte vorst met zijn heer weer naar Jeruzalem gekeerd was, bracht hij enige dagen door met offeranden te doen, en openbare gastmalen te geven, tot erkentenisse der weldaden, welke God aan hem en zijn ganse rijk bewezen had, door voor hen te strijden, en hun vijanden door zijn almacht te verdelgen. Vermits het gerucht dezer bovennatuurlijke overwinning zich onder de andere volken verspreid had, konden deze niet betwijfelen of die vorst werd bijzonderlijk van God begunstigd, en zij kregen zulk een groten dunk van zijn gerechtigheid en heiligheid, dat die gedurende het overige gedeelte zijns levens niet uit hun gemoed gewist werd.

373 Naardien hij met Ahazia, Koning van Israël, vriendschap onderhield, rustten zij te samen een vloot uit, om op Pontus en Thracië te handelen; maar die schepen leden schipbreuk, omdat zij al te groot waren en niet goed bestuurd konden worden, waardoor die toeleg in het riet liep.

374 Wij komen nu tot Ahazia. (2 Kon. 1) Hij hield zijn verblijf te Samaria, was niet beter dan zijn vader en grootvader, en toonde zich een groot navolger te zijn van Jerobeams goddeloosheid, die allereerst het volk van de aanbidding Gods afwendde. In het tweede jaar der regering dezes jongen Konings weigerden de Moabieten hem de schatting te betalen, die zij aan Achab, zijnen vader, betaald hadden. Eens gebeurde het dat hij van de galerij zijns paleis afklimmende, van boven neerviel, en vermits hij zich geweldig bezeerd had, zond hij naar Ekron om de god der Vliegen, want zo was de naam van die afgod, te vragen, of hij van die val weer opkomen en genezen zou. Hierop beval God de profeet Elia de boden, die de Koning heengezonden had, tegemoet te gaan, en hun te vragen of het volk Israëls dan geen eigen God had, dat de vorst hen aldus naar een vreemden God zond om raad te vragen. Nadat Elia dit gezegd had, beval hij hun hun meester te zeggen, Zat hij aan zijn wonden zou sterven. Aldus keerden zij weer terug. Ahazia verwonderd dat hij hen zo spoedig zag wederkomen, vraagde naar de oorzaak daarvan; en zij antwoordden dat ze een man ontmoet hadden, die hun verboden had verder te gaan, en meteen belast hem van Gods wege te zeggen, dat zijn ziekte steeds zou

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

toenemen. Toen de Koning hun hierop vraagde, hoe die man er uitzag, en hoedanig een persoon hij was, zeiden zij dat hij geheel met haar bedekt, en met een lederen gordel omgord was. Hieruit begreep de vorst dat het Elia was, en zond een hoofdman met vijftig soldaten om hem te halen. Deze bevelhebber vond hem op de top des bergs gezeten, en zei tot hem dat hij moest afkomen, om mede naar de Koning te gaan, en dat, indien hij het niet gewillig deed, hij er hem met geweld zou heenbrengen. Elia antwoordde dat hij hem metterdaad zou doen zien, dat hij een waarachtig profeet was; daarop bad hij God dat er vuur van de hemel mocht nederdalen, om die hoofdman met zijn soldaten te verbranden; terstond zag men een vlammenden wervelwind in de lucht verschijnen, die hen allen tot as verteerde. De tijding hiervan de Koning aangediend zijnde, zond hij een anderen hoofdman met een gelijk getal soldaten, die de profeet evenzo dreigde met geweld te halen, zo hij niet goedschiks afkwam. Elia herhaalde zijn gebed, en het vuur des hemels verteerde die hoofdman en degenen, die hem vergezelden, gelijk het de eersten gedaan had. De Koning zond toen ten derden male een hoofdman met vijftig andere soldaten; maar deze wijzer zijnde, groette de profeet, toen hij tot hem genaderd was, zeer beleefdelijk, en zei tot hem; "U is buiten twijfel niet onbekend dat het tegen mijn wil is, en dat het alleen geschiedt om het bevel des Konings te gehoorzamen, dat ik tot u kom, gelijk de anderen gedaan hebben; derhalve bid ik u mededogen met ons te hebben, en vrijwillig af te komen om naar de Koning te gaan." Elia, door het eerbiedig gedrag van deze hoofdman bewogen, kwam af, en volgde hem. Toen hij bij de Koning gekomen was, gaf God hem in wat hij zeggen zou; zodat hij die vorst op deze wijze aansprak: "Aldus zegt de Here: Nademaal gij Mij niet voor uw God hebt willen erkennen, en met geloofd hebt dat Ik machtig was om u de uitslag uwer kwaal te voorzeggen, maar naar de God van Ekron gezonden hebt om raad te vragen, zo verklaar Ik u dat gij sterven zult."

375 Een korten tijd daarna werd die voorzegging vervuld; en vermits Ahazia geen kinderen had, volgde Joram, zijn broeder, hem op in de regering. Deze regeerde twaalf jaren, wandelde zijns vaders goddeloosheid na, en verliet, even als deze, de God zijner voorvaderen, om de vreemde goden te aanbidden, alhoewel hij anders zich niet onbekwaam gedroeg. Onder zijn regering was het dat Elia uit het gezicht der mensen verdween, zonder dat men ooit heeft kunnen weten, wat van hem geworden is. Hij had Elisa, gelijk gezegd is, tot zijnen leerling aangenomen. Men ziet uit de Heilige Schrift dat hij en Enoch, die voor de zondvloed leefde, van de mensen weggenomen zijn; maar men heeft nooit enige kennis van hun dood gehad.

376 Nadat Joram aldus aan de kroon van Israël gekomen was, (2 Kon. 3) besloot hij Mesa, Koning der Moabieten, de oorlog aan te doen, omdat hij de schatting van tweehonderdduizend schapen met hun vachten, welke hij aan zijnen vader Achab placht te betalen, nu aan hem weigerde op te brengen. Hij dan, zijn eigen macht bijeenverzameld hebbende, deed aan Josafat, Koning van Juda, verzoeken, of hij hem in die zaak wilde bijstaan, gelijk hij weleer Achab, zijnen vader, bijgestaan had. Hierop antwoordde Josafat dat hij hem niet alleen bijstaan wilde, maar dat hij de Koning van Iduméa, die van hem afhankelijk was, met zich zou brengen: over welk bericht Joram zich zo verheugde, dat hij met zijn heer naar Jeruzalem trok om er hem voor te bedanken. Josafat ontving hem zeer statelijk; en die twee vorsten, nevens de Koning van Iduméa, besloten in het land der vijanden te trekken door de woestijn van Iduméa, van welke kant de Moabieten geenszins enigen aanval verwachtende waren. Deze drie Koningen togen dan gezamenlijk heen, en nadat zij zeven dagen voortgetrokken, en door gebrek aan goede wegwijzers verdoold waren, bevonden zij zich uit gebrek aan water in zulk een nood, dat mensen en paarden van dorst stierven. Vermits Joram van een ongeduldigen aard was, vraagde hij de Here al morrende, wat kwaad hij Hem gedaan had, dat dus drie Koningen zonder vechten in de handen hunner vijanden moesten vervallen. Josafat daarentegen, die een godvruchtig vorst was, troostte hem, en liet vernemen of er in het heer niet een profeet Gods was, met wien zij in

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

deze uitersten nood konden raadplegen. Een van Jorams knechten zei dat hij Elisa, zoon van Safat, die een leerling van Elia was, gezien had. Terstond gingen de drie Koningen op Josafats aanraden hem in zijn hut, die buiten het leger was, bezoeken, en zij baden hem, bij monde van Joram, dat hij hun zeggen wilde, hoedanig de uitslag van die oorlog zou zijn. Elisa gaf die vorst tot antwoord, dat deze hem maar met vrede zou laten, en liever de profeten van zijn vader en zijn moeder daarover om raad vragen. Doch Joram bleef aanhouden en bad hem te willen spreken, dewijl hun aller leven daaraan hing. Hierop riep Eliza God aan tot getuige, en verklaarde met ede, dat hij hem niet geantwoord zou hebben, indien het niet geweest ware om de wille van Josafat, die een rechtvaardig en godvrezend vorst was. Hij zei dan dat men een speelman moest ontbieden; en zodra die begon te spelen, zei de profeet, met Gods geest vervuld, tot de drie Koningen, dat zij groeven in de beek moesten doen graven, en dat ze dan zien zouden dat die groeven, zonder dat zich enige wind aan de lucht bewoog, of dat er van de hemel één druppel water viel, vol zouden worden, en hun en het ganse heer water verschaffen om hun dorst te lessen. "Maar, " vervolgde de profeet, "dat zal de enige gunst niet zijn, welke gijlieden van God verwerven zult: gij zult door zijnen bijstand over uw vijanden zegepralen; gij zult hun schoonste en sterkste steden innemen, hun land plunderen, hun bomen afhouwen, hun fonteinen toestoppen, en hun beken elders heen leiden." Nadat de profeet aldus gesproken had, zag men ‘s anderen daags voor zonnenopgang de beek vol water, hetwelk van Iduméa, drie dagreizen vandaar, alwaar God regen had doen vallen, gekomen was; en aldus kreeg dit grote heer water in overvloed. De Koning der Moabieten, vernomen hebbende dat de drie Koningen dwars door de woestijn tegen hem optrokken, verzamelde al zijn krijgsmacht op de grenzen van zijn rijk, om hen tegen te trekken, en hun alzo de intocht te beletten. Toen hij tot aan de beek gekomen was, vertoonde het water, door de weerschijn van de stralen der opgaande zon, zich roodachtig; weshalve deze vorst en de zijnen meenden dat het bloed was, en zichzelf daarom wijs maakten, dat dit dus als een stroom kwam aanvloeien, doordien hun vijanden, van dorst versmachtende, malkanderen hadden omgebracht. Met deze valse mening ingenomen, verzochten de Moabieten verlof van hun Koning, om het leger te plunderen: en zulks verworven hebben des togen zij onbedacht en zonder orde als naar een buit, die zij meenden zeker in bezit te hebben. Maar zij vonden zich welhaast van alle kanten door hun vijanden omringd, die een gedeelte van hen doodsloegen, en de overigen op de vlucht dreven. Thans vielen de drie Koningen in hun land, verwoestten vele steden, bedierven de vruchtbaarste akkers, die vol stenen uit de beken werpende, hieuwen de beste bomen omverre, verstopten de fonteinen, vernielden alles, en belegerden de Koning zelf in de plaats, waarnaar hij gevlucht was. De vorst, zich in gevaar ziende van aldaar overweldigd te worden, besloot een uitval te doen om zich te redden. Dies toog hij met zevenhonderd uitgelezene mannen ter stad uit, en poogde door het leger der vijanden, ter plaatse waar hij meende, dat men minst op zijn hoede was, heen te slaan; maar dit mislukte hem, zodat hij genoodzaakt werd weer ter stad in te keren, alwaar hij uit wanhoop iets deed, hetwelk men niet zonder schrik verhalen kan: hij nam de Prins, zijn oudsten zoon, die zijn opvolger moest zijn, en offerde hem op de muren der stad in het gezicht der belegeraars. Dit ijselijk schouwspel vervulde de drie Koningen met zulk een grote deernis, dat zij met het oog op deze menselijke lotgevallen het beleg opbraken, en ieder weer naar zijn land keerde. Josafat overleed niet lang daarna te Jeruzalem in de ouderdom van zestig jaren, waarvan hij er vijf en twintig geregeerd had. Hij werd met zodanig een statie begraven, als zulk een groot vorst en navolger van Davids deugden verdiende.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Joram, zoon van Josafat, volgt hem op in de regering. De olie ener weduwe wonderdadiglijk door Elisa vermenigvuldige. Benhadad. Koning van Syrië, enig volk zendende om hem te vangen, verwerft Eliza van God dat dit met blindheid geslagen wordt, en brengt het te Samaria. Benhadad belegert aldaar Joram, Koning van Israël. Het beleg wonderdadiglijk volgens Eliza's voorzegging opgebroken. Benhadad vermoord door Hazaël, die zich de regering over Syrië en Damascus aanmatigt. Sohrikkelijke goddeloosheid en afgoderij van Joram, Koning van Juda. Zware straffe, waarmee God hem dreigt.

Josafat, Koning van Juda, liet vele kinderen na, van welke Joram, de oudste, hem in de regering opvolgde, gelijk hij bevolen had. (2 Kron. 21) Hij had dezelfde naam als de broeder van zijn vrouw, Joram, Koning van Israël, Achabs zoon, die, van de oorlog tegen de Moabieten weerkerende, Eliza met zich te Samaria gebracht had. De daden van die profeet zijn zo merkwaardig, dat ik nodig acht die alhier te verhalen, zoals men ze in de Heilige Schrift aangetekend vindt.

378 De weduwe van Obadja, hofmeester van de Koning Achab, (2 Kon. 4) kwam die profeet klagen dat zij niet in staat was om het geld weer te geven, dat haar man geleend had tot onderhoud dier honderd profeten, welke hij, gelijk Eliza buiten twijfel bekend was, uit Izébels macht had gered, en voor haar vervolging behoed; en nu door haar schuldeisers zo lastig gevallen werd, dat ze haar en haar zonen tot slaven wilden hebben; en dat zij daarom in deze hogen nood tot hem gekomen was, biddende dat hij zich harer ontfermen wilde. Eliza vraagde haar of zij dan niets had. Zij antwoordde dat haar niets anders was overgebleven dan een weinig olie in een kruik. Hierop beval hij haar van haar geburen zo vele ledige vaten, als zij krijgen kon te lenen, de deur van haar kamer dan toe te sluiten, en de olie uit haar kruik in die vaten over te gieten, die God onderwijl alle vullen zou. Zij deed gelijk haar bevolen werd, en de belofte des profeets door de daad bekrachtigd zijnde, ging zij weer naar hem toe, om hem zulks te verhalen. Hij gelastte haar toen die olie te verkopen, een gedeelte van het geld tot betaling harer schulden, en het overige tot onderhoud van haar en haar kinderen te gebruiken. Aldus redde hij deze arme vrouw van de vervolging harer schuldeisers.

379 Ik zal nu een andere daad van die groten profeet verhalen. (2 Kon. 6) Benhadad, Koning van Syrië, enig volk in een hinderlaag gelegd hebbende, om Joram, Koning van Israël, als hij ter jacht ging, te doden, zo waarschuwde Eliza deze daarvoor, en belette alzo dat hij er heen ging. Benhadad, zijn toeleg dus mislukt ziende, werd zo toornig, dat hij degenen, welke hij zijn voornemen meegedeeld had; met de dood dreigde, omdat hij tot niemand anders daarvan gesproken hebbende, oordeelde dat zij hem verraden, en er zijnen vijand kennis van gegeven hadden. Hierop zei een van hen, dat zij allen onschuldig aan die misdaad waren; maar dat men het aan Eliza, de profeet, wijten moest, die, al zijn aanslagen wetende, die aan Joram ontdekte. Benhadad dit vernemende, beval dat men uitvorsen zou in welke stad die profeet zich onthield; en verwittigd dat het te Dothan was, zond hij een groot getal van krijgslieden om hen te vangen. Zij bezetteden de stad bij nacht, opdat hij het niet ontkomen mocht; de knecht van Eliza, zulks des morgens vroeg vernomen hebbende, ging al bevende naar zijnen meester, om er hem kennis van te geven. De profeet, die zich op de bijstand des Hemels verliet, beval hem onbekommerd te wezen, en bad de Here dat Hij hem moed wilde doen grijpen, door hem de grootheid zijner oneindige macht te tonen. God verhoorde zijn gebed, en toonde de dienaar een grote menigte van ruiters en wagenen, tot bescherming des profeets gewapend. Eliza bad de Here ook de Syriërs zo te willen verblinden, dat zij hem niet zouden kennen: God hem zulks beloofd hebbende, ging hij midden onder hen, en vraagde wat zij begeerden. Zij antwoordden dat zij de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Profeet Eliza zochten. "Indien gij mij volgen wilt", hernam hij, "zal ik u in de stad brengen, waar hij is" en dewijl hun gemoed niet minder dan hun ogen verduisterd was, volgden zij hem, en werden alzo binnen Samaria gebracht. Alstoen deed de Koning Joram op Eliza's aanraden hen door al zijn krijgsbenden omringen, en de poorten der stad sluiten, en de profeet bad toen God, de verblinding hunner ogen te doen verdwijnen. Hij verwierf zijn bede; en men kan lichtelijk oordelen; hoe groot hun verbaasdheid en schrik waren, dat zij zich dus in het midden hunner vijanden zagen. Joram vraagde de man Gods, of hij wilde toestaan dat men hen allen met pijlen doorschieten zou. Maar de profeet antwoordde uitdrukkelijk van neen, zeggende, dat het onbillijk zou zijn, gevangenen te doden, welke hij niet door de krijg bekomen had, en die geen kwaad in zijn land gedaan hadden, maar wonderdadiglijk door God in zijn handen geleverd waren; dat hij integendeel hen wel behoorde te onthalen, en weer naar hun Koning te zenden. Joram volgde zijnen raad; en Benhadad verwonderde zich zo over Gods macht en de genade, waarmee deze zijnen profeet begunstigde, dat hij zo lang Eliza leefde, geen list meer tegen de Koning van Israël gebruiken, maar hem alleen met openbare macht bestrijden wilde. Dus toog hij met een groot heer in zijn land; en Joram zich onmachtig bevindende om hem in het veld te weerstaan, hield zich binnen Samaria opgesloten, vertrouwende op zijn sterke vestingen. Benhadad, oordelende dat hij de plaats niet wel met geweld zou kunnen bemachtigen, werd te rade haar uit te hongeren, en begon alzo het beleg. Het gebrek aan alle levensnooddruft werd welhaast zo groot, dat een ezelskop tachtig, en een maat duivendrek, welke men in plaats van zout gebruikte, vijf zilverlingen gold. Joram, ter oorzake dezer ellende vrezende dat iemand, door wanhoop gedreven, de vijanden de stad mocht binnenlaten, ging dagelijks zelf de ronde op de muren doen, en bezichtigde al de wachten. Toen gebeurde het dat een vrouw zich voor zijn voeten kwarn werpen, en hem bad zich harer te ontfermen. Hij, menende, dat zij enige spijze van hem begeerde, antwoordde haar heel forse, dat hij geen schuur of voorraadkamer had, om haar te kunnen verzorgen. Doch de vrouw zei dat zij van hem zulks niet vergde, maar alleen begeerde dat hij zeker geschil, hetwelk zij met een van haar buurvrouwen had. beslechten wilde. Hij beval haar dan te zeggen, wat het was; hierop verhaalde zij, hoe die andere vrouw en zij, beiden op 't punt zijnde om van honger te sterven, en elk een zoontje hebbende, te samen overeengekomen waren die beiden op te eten, omdat er geen ander middel voor haar over was om in het leven te blijven; dat ze daarop haar zoon had gedood, en zij hem te samen opgegeten hadden; maar dat die buurvrouw nu, tegen haar belofte haar kind niet wilde slachten, maar het verscholen had. Deze woorden troffen de vorst zo aan het hart, dat hij, zijn gewaad scheurende, een luiden schreeuw gaf, en door toorn tegen de profeet Eliza vervoerd, voornam hem te doen doden, omdat hij, door zijn gebeden van God een verlossing kunnende verwerven, Hem daarom niet bidden wilde. Dus beval hij dat men hem op staanden voet het hoofd zou afhouwen, en een dienaar ging terstond heen om deze last uit te voeren. De profeet, die zich stil in zijn huis hield, dit door een goddelijke openbaring vernomen hebbende, zei tot zijn leerlingen: "De Koning, die eens moordenaars zoon is, zendt iemand om mij het hoofd af te houwen; maar houdt u bij de deur, om ze te sluiten, zodra gij hem ziet aankomen Het zal de Koning weldra berouwen dat hij zulk een bevel gegeven heeft, en hij zal zelf straks hier komen." Zij deden gelijk hun bevolen was; en Joram, getroffen door berouw over de last, die hij gegeven had, en vrezende dat men die zou uitvoeren, kwam met grote haast om zulks te beletten. Hij deed zijn beklag bij de profeet, dat die zo weinig door zijn en des volks rampen bewogen was, en zich niet verwaardigde God om verlossing uit die placht te bidden. Eliza beloofde hem toen dat er 's anderen daags, op dat zelfde uur, zulk een overvloed van levensmiddelen in Samaria zou zijn, dat men een maat meelbloem openlijk op de markt voor een sikkel zou verkopen, en dat twee zulke maten gerst niet meer gelden zouden. Dewijl de vorst aan de voorzeggingen des profeets niet kon twijfelen, nadat hij er zo menigmaal de waarheid van ondervonden had, veroorzaakte de hope op dit naderende geluk hem zulk een blijdschap, dat hij er al de tegenwoordige ongelukken door vergat: en zij, die hem vergezelden, waren er niet minder over verheugd,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

uitgenomen een der voornaamste bevelhebbers die overste van het derde deel zijner krijgsmacht was, en op wiens schouder Joram leunde. Deze zei tot Eliza: "O profeet, hetgene gij de Koning belooft, is niet gelofelijk, al ware het ook dat God meel en gerst uit de Hemel deed regenen." "Twijfel er niet aan, " antwoordde Eliza, "gij zult het met uw eigen ogen zien; maar gij zult er ook niet meer dan het gezicht van hebben, want het genot zal u niet mogen te beurt vallen." Dit viel uit gelijk het voorzegd was.

Het was te Samaria de gewoonte dat de melaatsen zich niet binnen de stad mochten ophouden: en om die reden hadden vier Samaritanen, die met die kwaal besmet waren, zich in een woning buiten de wallen begeven. Dewijl zij nu niets hadden om van te leven, en niet hopen konden uit de stad iets te krijgen, ter oorzake van de groten hongersnood, waartoe deze gebracht was, zodat, hetzij ze daar gingen om een aalmoes te verzoeken, of dat ze te huis bleven, zij de dood toch niet konden ontgaan, zo oordeelden zij het best zich aan de vijanden over te geven, naardien ze, wanneer die medelijden met hen hadden hun leven behouden zouden; en indien die hen ombrachten, zulk een dood hun gemakkelijker zou vallen, dan die, welke zij door de honger niet ontgaan konden. Nadat zij dit besluit genomen hadden, gingen zij des nachts naar het leger der Syriërs. Maar vermits God deze diezelfde nacht een geraas had doen horen, als dat van paarden, wagens en een groot heer, hetwelk hen kwam bevechten, waren deze daardoor zo verschrikt geworden, dat ze hun tenten verlaten, en tot Benhadad, hun Koning, gezegd hadden, dat de Koning van Egypte en de Koningen der eilanden Joram te hulp gekomen waren, en hot gekletter hunner wapenen reeds deden horen. Dewijl Benhadad hetzelfde gedruis gehoord had, sloeg hij lichtelijk geloof aan hun zeggen; en zonder dat hij of de zijnen wisten wat zij deden, namen zij met zulk een haast en wanorde de vlucht, dat ze van al hun goederen en schatten, waarvan het leger vol was, niets medenamen. De vier melaatsen, daarna in het leger komende, vonden er alles in overvloed, en hoorden niet het minste gerucht; dus traden zij voort, en gingen in een tent, alwaar zij niemand vindende, zoveel aten en dronken als zij wilden, en toen klederen en veel goud en zilver namen, dat zij in een veld buiten het leger begroeven. Vandaar gingen zij in een andere tent, en daarna nog in twee andere, alwaar zij hetzelfde deden, zonder enig mens te vinden. Zij konden toen niet langer twijfelen, of de vijanden waren gevlucht, en zij beschuldigden zichzelf, dat zij de Koning en hun medeburgeren die tijding niet gebracht hadden. Zij spoedden zich dan zoveel zij konden, en riepen de schildwachten toe dat de vijanden de vlucht genomen hadden; deze boodschapten zulks aan de lijfwacht des Konings, die, zodra hij dit vernam, raad hield met zijn oversten en vrienden, en tot hen zei dat die vlucht der Syriërs bij hem verdacht was, en hij vreesde dat Benhadad, buiten hope zijnde van de stad door hongersnood te bemachtigen, geveinsd had af te trekken, maar de belegerden, indien zij uitkwamen om het leger te plunderen, terstond van alle kanten zou omringen en in stukken houwen, om alzo de stad zonder tegenstand te kunnen innemen. Dat derhalve zijn gevoelen was, dat men niet minder op zijn hoede moest wezen dan te voren. Een van de verstandigsten onder hen prees deze raad, en zei dat hij het geraden oordeelde, twee ruiters uit te zenden, om al het land tot aan de Jordaan toe te verspieden; dat, indien zij door de vijanden gevangen werden, anderen door dat voorbeeld geleerd, op hun hoede moesten zijn, om niet in dergelijk ongeval te komen; en dat, indien zij gedood werden, hun dood daarom juist niet verhaast zou worden, dewijl zij toch anders door hongersnood zouden hebben moeten sterven. De Koning keurde dit voorstel goed, en zond straks ruiters uit. Deze, wedergekomen zijnde, boodschapten dat ze niet één van de vijanden gevonden, maar de gansen weg met wapenen en granen, die weggeworpen waren, om te sneller te kunnen vluchten, bezaaid gezien hadden. Joram gaf de zijnen alstoen verlof om het leger der Syriërs te plunderen, en zij kregen er een zeer groten buit; want behalve al het goud, zilver, de paarden, en het vee, vonden zij er zo veel tarwe en gerst, dat het wel een droom scheen. Aldus vergaten zij al hun geleden ongemak, en de overvloed was zodanig als Eliza voorzegd had: twee maten gerst werden voor éénen sikkel verkocht, en ééne maat

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

meelbloem voor die zelfden prijs, zijnde een maat gelijk aan anderhalve Italiaanse mudde. De enige, die van deze gelukkige verandering geen genot had, was die bevelhebber, op wien de Koning leunde, toen hij bij Eliza kwam; want vermits de vorst hem bevolen had bij de stadspoort op te passen, dat het volk, naar buiten lopende, malkanderen door de drang niet onder de voet trad, had hij het ongeluk van zelf vertreden te worden, en stierf alzo zonder iets van de overvloed te genieten, gelijk de profeet voorzegd had, alleen omdat hij diens woorden niet geloofd had.

380 Toen Benhadad, weer te Damascus gekomen, (2 Kon. 8) vernam dat die schrik, welke zijn heer, buiten toedoen van enigen vijand, verdelgd had, van God gezonden was, baarde het hem zulk een verdriet, te zien dat God hem dus tegen was, dat hij in een zware ziekte viel. Terzelfder tijd vernomen hebbende, dat Eliza naar Damascus op weg was, beval hij zijnen vertrouwdsten dienaar Hazaël hem met geschenken te gemoet te gaan, en hem te vragen of hij van zijn ziekte zou opkomen. Hazaël deed veertig kamelen met de beste vruchten van het land en andere kostelijkheden beladen, en na de profeet gegroet te hebben, bood hij hem die van ‘s Konings wege aan, en vraagde uit diens naam of er hope op herstel voor hem was. De profeet antwoordde hem dat Benhadad sterven zou, doch wilde niet dat hij zulks boodschappen zou. Deze woorden bedroefden Hazaël; de profeet daarentegen stortte tranen bij het voorzien van de placht, die zijn volk na Benhadads dood stonden te overkomen. Hazaël, dit ziende, vraagde hem naar de oorzaak zijner droefheid; en Eliza antwoordde: "Ik ween om het kwaad, dat gij de Israëlieten zult aandoen; want gij zult de beste mannen onder hen ombrengen; hun sterkste plaatsen in de asse leggen; hun kinderen tegen de stenen verpletteren, en zelfs de zwangere vrouwen zult gij niet verschonen." Hazaël, over deze rede versteld, vraagde hoe dat zou kunnen geschieden, en welke waarschijnlijkheid er was, dat hij ooit zulk een grote macht zou hebben. Toen verklaarde de profeet dat God hem geopenbaard had, dat hij Koning van Syrië zou worden. Hazaël, weer bij Benhadad gekomen zijnde, gaf hem hope op beterschap; doch ‘s anderen daags smoorde hij hem met een natten doek, en maakte zich meester van de regering. Hij was overigens een dapper man, en won de genegenheid der Syriërs en die van Damascus dermate, dat zij hem nog hedendaags nevens Benhadad onder het getal hunner goden stellen, en beiden gestadige eer bewijzen, zo wegens de weldaden, die zij van hen ontvangen, als om de prachtige tempels en andere sieraden, waarmee beiden de stad Damascus in aanzien gebracht hebben. Ook roemen zij zeer op de grote oudheid van hun geslacht, zonder te bedenken dat het nog geen elfhonderd jaren is, dat hun geslacht leefde. Joram, Koning van Israël, Benhadads dood vernomen hebbende, meende, dat hij nu niets meer te vrezen had, en dat hij het overige zijner dagen in rust en vrede zou doorbrengen.

381 Maar om weer te keren tot Joram, Koning van Juda, (2 Kon. 8 en 2 Kron. 21) die, zoals we gezegd hebben, dezelfde naam droeg als de Koning van Israël, nauwelijks was hij op de troon gezeten, of hij maakte zijn regering berucht door de moord zijner eigen broederen, en des voornaamsten zijns rijks, welke door de Koning Josafat, zijnen vader, zeer bemind was geweest. Het was hem met genoeg dat hij een navolger was der Koningen van Israël, die de eersten geweest zijn, welke de wetten onzer vaderen schonden, en alle godvruchtigheid verachtten; maar hij overtrof hen in allerlei boosheden. en leerde van zijn vrouw Athalia, Achabs dochter, een goddeloze verering aan de vreemde goden bewijzen. Aldus tergde hij God dagelijks meer en meer door zijn misdaden en goddeloosheid, en door de ontwijding der heiligste zaken van onzen godsdienst. Evenwel wilde God hem, wegens de belofte aan David gedaan, niet uitroeien. Maar de Idumeërs, die hem te voren onderworpen waren, schuddeden het juk af, en begonnen daarmee, door hun koning, die Josafat altoos getrouw gebleven was, te doden, waarna zij een ander in zijn plaats aanstelden. Joram, om wraak daarover te nemen, kwam bij nacht met een grote menigte van ruiterij en wagens in hun land, en verwoestte enige

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

steden en dorpen op de grenzen, zonder dat hij verder durfde voorttrekken. Maar deze tocht, in stede van aan die volken ontzag voor hem in te boezemen, bewoog nog anderen om tegen hem op te staan; en degenen, die het land Labin bewoonden, wilden hem niet meer erkennen.

De dwaasheid en uitzinnigheid van die vorst spatte zo verre uit, dat hij zijn onderdanen dwong naar de bossen op het gebergte te gaan, om aldaar de valse goden te aanbidden. Eens toen hij met die razernij bezeten was, bracht men hem een brief van de profeet Elia, in welke hij met een schrikkelijke straffe Gods bedreigd werd, vermits hij, in plaats van de wetten des Heren, gelijk zijn voorzaten deden, te onderhouden, de gruwelen der Koningen Israëls nagevolgd, en die van de stam van Juda benevens de inwoners van Jeruzalem gedwongen had, zoals de Israëlieten door Achab gedwongen werden, om de dienst huns Gods te verlaten en de afgoden te aanbidden; bij hetwelk hij nog de moord van zijn broederen en van zo vele brave lieden gevoegd had; maar dat hij er de verdiende straffe voor lijden zou; dat zijn volk door het zwaard zijner vijanden zou vallen; dat wrede overwinnaars zijn eigen vrouwen en kinderen niet verschonen zouden; dat hem door een langzamen buikloop zijn ingewand uit zijn lijf zou uitgaan en hij alsdan berouw zou hebben, maar al te laat, dewijl dit niet zou kunnen verhinderen dat hij de adem in het midden van duizend pijnen uitblies.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Schrikkelijke dood van Joram, koning van Juda. Ahazia, zijn zoon, volgt hem op in de regering.

Enige tijd daarna deden de Arabieren, die dicht bij Ethiopië wonen, door een groot getal andere woeste volken bijgestaan, een inval in Jorams rijk, hetwelk zij ganselijk uitplunderden, en zijn vrouwen en kinderen doodden, uitgenomen één, Ahazia genaamd. Joram viel, volgens de voorzegging des profeets, in die ijselijke ziekte, waarmee hij bedreigd was, zodat, zijn ingewand hem dagelijks door de stoelgang uitgaande, hij eindelijk een jammerlijken dood stierf. Het volk, in plaats van hem te beklagen, had zulk een afkeer van hem, dat het hem alle ere onwaardig achtte, en zelfs niet wilde dat hij in het graf zijner voorouderen, maar dat hij elders, als een gering man; zou begraven worden: en zulks, zo ik meen, om deze reden, dat iemand, die door Gods toorn aan zulk een plaag gestorven was, niet beter verdiende behandeld te worden. Hij heeft veertig jaren geleefd, waarvan hij er acht regeerde, door zijnen zoon Ahazia in de regering opgevolgd wordende.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

Joram, Koning van Israël, belegert Ramoth, wordt gekwetst, wijkt naar Jizreël om zich te laten verbinden, en laat zijnen veldheer Jehu het beleg voortzetten. De profeet Eliza gezonden om Jebu tot Koning van Israël te zalven, met bevel van God om het ganse geslacht Achabs uit te roeien. Jehu trekt op Jizreël aan, alwaar Joram, en Ahazia, Koning van Juda, gekomen waren.

Joram, Koning van Israël, hopende, dat hij na de dood des Konings van Syrië, de stad Ramoth in Gilead terug bekomen zou, belegerde die met een groot heer; en werd onder dat beleg door een pijl, door een Syriër geschoten, gekwetst; maar dewijl het geen dodelijke wonde was, begaf hij zich naar de stad Jizreël, om zich aldaar van zijn wonden te laten genezen, ondertussen het opzicht over het beleg aan zijnen veldheer, Jehu, zoon van Nimsi, aanbevelende. Deze veldoverste nam de stad stormenderhand in; en Joram besloot met het beoorlogen der Syriërs voort te varen, zodra hij van zijn kwetsuur zou genezen zijn. Terzelfder tijd beval de profeet Eliza één zijner leerlingen de heilige olie te nemen, en er mee naar Ramoth te gaan, om aldaar Jehu tot Koning van Israël te zalven; en hem te verklaren dat hij zulks op Gods bevel deed; waarna hij hem enige zaken van Godswege zou gelasten, en zich dan, als iemand die vluchtte, wegmaken, opdat men niet mocht denken dat hij medeplichtig aan dat bedrijf was. De leerling vond Jehu, gelijk de profeet gezegd had, in het midden der krijgsbevelhebbers gezeten, en verzocht hebbende, om hem alleen te spreken, stond Jehu op, en bracht hem in zijn kamer. Aldaar goot de man hem de olie op het hoofd, en zei tot hem: "God wijdt u tot Koning over Israël, opdat gij de misdaad, door Jezébel begaan, toen zij tegen alle recht het bloed der profeten vergoot, zou wreken; en Hij beveelt u Achabs ganse geslacht uit te roeien, gelijk dat van Jerobeam, zoon van Nebat, en dat van Baësa wegens hun goddeloosheid uitgeroeid is." Dit gezegd hebbende, ging hij de kamer uit, en liep met grote haast weg. Jehu kwam toen weer bij de leden van zijn gezelschap, en zij hem vragende, wat die persoon toch bij hem was komen doen, dewijl hij hun toegeschenen had niet wel bij zijn zinnen te wezen, antwoordde hij: "Gij hebt gelijk, dus te denken; want hij heeft tot mij gesproken als een zinneloze." De nieuwsgierigheid om te weten wat het was, maakte dat zij bij hem aandrongen om het hun te zeggen; waarop hij zei: "Hij heeft mij verklaard dat het Gods wil is, mij tot uw Koning aan te stellen." Op die woorden legden zij allen hun mantels op de grond, en stapelden ze op malkanderen, om er hem op te doen zitten als op een troon, en riepen hem toen onder het geschal der trompetten tot Koning uit. Terstond trok deze vorst met het ganse heer naar Jizreël, alwaar de Koning Joram, gelijk gezegd is, zich van zijn wonde deed genezen, en waar Ahazia, Koning van Juda, zoon zijner zuster, gekomen was om hem te bezoeken. Jehu, om Joram te verrassen, en in zijnen toeleg niet te falen, zei tot zijn krijgsvolk, dat, indien zij hem een blijk wilden geven dat ze hem van harte tot hun Koning verkoren hadden, zij dan moesten beletten dat Joram enige kennis van zijn komst kreeg.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Jehu doodt met eigen hand Joram, Koning van Israël, en Ahazia, koning van Juda.

Het heer van Jehu gehoorzaamde zijn bevel met blijdschap, en bezette alle wegen, die op Jizreël uit liepen, zo wel, dat het onmogelijk was de Koning Joram enig bericht van zijn aankomst te brengen en Jehu, op zijnen wagen gezeten, en door zijn ruiterij gevolgd, trok naar de stad toe. Toen hij er dicht bij was, riep de torenwachter dat er een grote troep ruiters aan kwam. Daarop beval de Koning aan iemand van de zijnen te gaan zien welk volk het was. Deze ruiter, bij Jehu komende, zei tot hem, dat hij door de Koning gezonden was, om te vernemen hoe het in het heer ging. Jehu antwoordde dat hij zich daarover niet te bekommeren had, maar hem volgen moest. De wachter, ziende dat die ruiter, in plaats van terug te komen, zich bij de troep gevoegd had, deed er Joram van verwittigen, die straks een anderen zond, welke Jehu desgelijks bij zich hield. De wachter deed dit Joram boodschappen, die toen op zijnen wagen klom, om nevens Ahazia, Koning van Juda, zelf te gaan zien wat er te doen was; want Jehu kwam slechts langzaam aantrekken. Hij ontmoette hem op Naboths akker, en vraagde hem, of alles in zijn leger nog wel stond. Jehu, in plaats hem te antwoorden, verweet hem dat hij zich beroemen kon de zoon ener toveresse en losbandige te zijn. Deze woorden gaven Joram duidelijk te verstaan dat men zijn verderf gezworen had, zodat hij tot de Koning Ahazia zei: "Wij zijn verraden; " en terzelfder tijd wendde hij zijnen wagen, om naar de stad te vluchten. Maar Jehu belette het hem door het schot met een pijl, die hem het hart doorboorde, en hem dood onder zijn wagen deed vallen. Toen werd Jehu indachtig, dat hij zelf de profeet Elia tot Achab, Jorams vader, had horen zeggen, dat hij en zijn ganse geslacht op de zelfden akker, die hij Naboth zo onrechtvaardig ontweldigd had, sneuvelen zouden, en daarom beval hij Bidkar, overste van een derde deel zijner benden, dat hij Jorams lichaam op dat stuk land van Naboth zou werpen: en aldus werd die voorzegging vervuld. De vreze, die Ahazia had van eveneens als Joram behandeld te worden, deed ook hem zijn wagen wenden, om een anderen weg in te slaan. Maar Jehu jaagde hem na tot aan een kleinen heuvel, alwaar hij hem met een pijl kwetste; Ahazia, zich gekwetst gevoelende, klom van zijnen wagen, steeg te paard, en vluchtte met lossen toom naar de stad Megiddo, alwaar hij niet lang waarna aan die wonde stierf. Men bracht zijn lijk te Jeruzalem, daar het begraven werd, nadat hij maar een jaar geregeerd, en reeds getoond had, dat hij nog erger was dan zijn vader.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Jehu, Koning van Israël, doet Izébel, de zeventig zonen Achabs, al de magen van die vorst, twee en veertig bloedvrienden van Ahazia, Koning van Juda, en voorts al de priesters van Baäl, voor wien Achab een tempel had doen bouwen, ombrengen.

Toen Jehu zijn intrede te Jizreël deed, klom de Koningin Izébel, die zich prachtig opgetooid had, op een toren, om hem te zien aankomen, en zei, toen zij hem zag naderen: "O wat een getrouw dienaar, die zijnen heer vermoord heeft!" Op die woorden sloeg Jehu zijn ogen op, vraagde haar wie zij was, en beval dat ze zou afkomen; doch zij zulks weigerende, gebood hij de kamerlingen, die bij haar stonden, dat zij haar van boven neer zouden werpen. Zij gehoorzaamden hem; en de rampzalige vorstin werd onder de val zo tegen de muren verpletterd, dat zij ze met haar bloed verfde, en op de grond liggende, onder de voeten der paarden, die haar overreden, de adem uitblies. Jehu, in het paleis gegaan zijnde, beval daarna dat men haar begraven zou volgens haar staat, dewijl zij van koninklijke afkomst was; maar men vond niet dan de uiterste delen van haar lichaam, dewijl de honden al het overige opgegeten hadden. Dit deed de nieuwen Koning denken aan de profetie van Elia, die haar zodanigen dood voorspeld had.

386 Achab had zeventig zonen nagelaten, die allen te Samaria opgevoed werden. (2 Kon. 10) Jehu, om te onderzoeken, hoe de gezindheid der Samaritanen ten zijnen opzichte was, schreef aan de opzieners dier jonge Prinsen, en aan de voornaamste regeerders der stad, dat, dewijl hun geen wapenen, paarden, wagens, krijgsvolk, noch sterke vestingen ontbraken, zij uit Achabs zonen éénen tot Koning mochten kiezen, die zij de bekwaamste oordeelden om te regeren, en zich op de doodslager van hun heer te wreken. De overheid en inwoners, zich niet in staat achtende te zijn om iemand, die twee zulke machtige Koningen gedood had, te weerstaan, antwoordden, dat zij geen anderen heer erkenden dan hem, en dat ze gereed waren, om alles te doen, wat hij hun gebieden zou. Op dit antwoord schreef hij aan de overheid, dat zo zij inderdaad dus gezind waren, zij hem dan de hoofden van al de zonen van Achab moesten toezenden. Zij, deze brief ontvangen hebbende, ontboden de opzieners dier jonge Prinsen, en belastten hun uit te voeren hetgene Jehu bevolen had. Deze onmeedogende mensen volgden dat bevel op, legden de afgehouwene hoofden in korven, en zonden ze Jehu toe. Hij zat met enige zijner vrienden aan de maaltijd, toen men er mee aankwam, en beval dat men ze in twee hopen aan de zijden van de poort van zijn paleis zou leggen. De volgenden morgen ging hij ze bezien, en zei toen tot het volk: "Het is waar, dat ik de Koning, mijn meester, gedood heb; maar deze heb ik niet gedood." Hij wilde hun daardoor te verstaan geven, dat er niets gedaan was, dan volgens het besluit en de wille Gods, die door de profeet Elia voorspeld had, dat men Achab en zijn ganse geslacht zou uitroeien. Hij deed daarna allen, die van Achabs maagschap nog in het leven waren, ombrengen, en begaf zich toen naar Samaria. Onderweg ontmoette hij twee en veertig bloedverwanten van Ahazia, Koning van Juda, en vraagde hun waarheen zij gingen. Zij antwoordden dat ze Joram, Koning van Israël, en Ahazia, hun Koning, die bij hem was, wilden gaan begroeten; want zij wisten niet dat hij hen beiden gedood had. Maar Jehu deed hen vatten, en allen om het leven brengen. Kort daarna kwam Jonadab, een vroom man en Zijn oude vriend, bij hem, en prees hem dat hij, door het uitroeien van Achabs ganse geslacht, Gods bevel zo getrouwelijk uitvoerde. Jehu beval hem op de wagen te komen, om met hem naar Samaria te rijden, en ooggetuige te zijn dat hij niet één van die booswichten verschonen zou; maar dat hij al de valse profeten en verleiders des volks, die het daartoe gebracht hadden, dat het de dienst Gods had verlaten, en valse godheden aanbad, door het zwaard zou doen ombrengen; naardien zulk een vromen man, als hij was, niets aangenamer kon wezen dan te zien dat de goddelozen naar verdienste gestraft werden. Jonadab gehoorzaamde hem, klom op zijn wagen, en kwam met

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hem te Samaria. Jehu deed toen Achabs magen opzoeken en doden; en opdat er niet één der afgodische profeten van die vorst ontkwame, bediende hij zich van deze list: hij deed al het volk bijeenkomen, en zei tot hen, dat hij zich voorgenomen hebbende de dienst, welke men Achabs goden bewees, te verbreiden, daarin niets wilde doen dan met goedvinden hunner priesteren en profeten; dat hij derhalve begeerde dat deze allen, niemand uitgezonderd; bij hem zouden komen, om een menigte van offeranden aan Baäl, hun god, op het feest te offeren; en dat degenen, die achterbleven, met de dood gestraft zouden worden. Thans stelde hij een dag voor die plechtigheid, en deed zijn bevel in al de plaatsen zijns rijks afkondigen. Toen de priesters en profeten gekomen waren, deed hij hun allen klederen geven, en ging toen met Jonadab, zijn vriend, tot hen in de Tempel, aldaar nauwkeurig doende onderzoeken, of ook iemand vreemds zich onder hen gemengd had, omdat hij, zo hij zei, niet wilde dat ongewijden aan die plechtigheden deel zouden hebben. Toen nu de profeten en priesters zich gereed maakten om te offeren, beval hij aan tachtig van de getrouwste mannen zijner lijfwacht, hen allen om het leven te brengen, om alzo wraak te nemen over de langdurige verachting van de godsdienst der voorvaderen, en hij dreigde hen zelf met dan dood, indien zij iemand verschoonden. Zij kwamen deze last stiptelijk na, en staken zelfs op zijn bevel de brand in Baals tempel, om Samaria van al de gruwelen en afgoderijen, aldaar gepleegd, te zuiveren. Deze Baäl was de god der Tyriërs, voor wien Achab, om Ethbaäl Koning van Tyrus en Sidon, zijn schoonvader, te behagen, een tempel te Samaria had doen bouwen, en profeten en alle andere benodigdheden bezorgd om hem eer te bewijzen. Deze afgodische dienst werd door Jehu afgeschaft, maar des niet tegenstaande liet hij de Israëlieten toe de gouden kalveren te aanbidden. En hoewel dit Gode mishaagde, niettemin beloofde Hij hem door zijnen profeet, dat, dewijl hij zovele goddeloosheden gestraft had, zijn nakomelingen tot in het vierde geslacht over Israël regeren zouden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

Athalia, Jorams weduwe, wil Davids ganse geslacht uitroeien. Jojada, de Hogepriester, behoedt Joas, de zoon van Ahazia, zet hem op de troon, en doet Athalis doden.

Athalia, dochter van Achab, Koning van Israël, en weduwe van Joram, Koning van Juda, ziende dat Jehu de Koning Joram, haar broeder, gedood had, (2 Kron. 2, 22 en 23) en dat hij haar gehele geslacht verdelgd, en zelfs Ahazia, haar zoon, koning van Juda, niet verschoond had, besloot desgelijks het gehele geslacht van David uit te roeien, opdat niemand zijner nakomelingen de troon zou kunnen beklimmen. Zij liet niet achterwege dit uit te voeren; en daar was maar één van de zonen van Ahazia, die de dood ontkwam, hetwelk aldus toeging: Joseba, zuster van Ahazia en huisvrouw van Jojada, de Hogepriester, in het paleis gekomen zijnde, en in het midden van die moord dit kind, Joas geheten, vindende hetwelk toen nog maar een jaar oud en door zijn voedster verscholen was, nam het met zich, en voedde het buiten weten van iemand anders dan van haar man in de Tempel op, gedurende de zes jaren, die Athalia over Jeruzalem regeerde. Aan het einde van die tijd overreedde Jojada vijf hoofdlieden, dat zij met hem zonden samenspannen om Athalia de kroon te ontnemen, en die op het hoofd van Joas te zetten. Zij verbonden zich allen met ede, deze toeleg geheim te houden, en kregen een vaste hope dat zij die ook konden uitvoeren. Thans gingen deze vijf hoofdlieden overal rond, om uit de naam des Hogepriesters aan alle priesteren, Levieten, en de voornaamsten der stammen te bevelen, dat zij te Jeruzalem bij hem zouden komen. Toen zij aldaar aangekomen waren, zei Jojada tot hen, dat, indien zij hem wilden beloven zeker geheim voor zich te houden, hij hun een zaak van groot belang voor het ganse rijk, waarin hij hun bijstand van node had, wilde bekend maken. Zij beloofden het hem met ede: daarop bracht hij tot hen de enigsten Prins, die er nog van Davids geslacht over was, en zei tot hen: "Ziet daar uw Koning, en wel de enige, die er nog is overgebleven van het stamhuis, hetwelk gijlieden weet, dat God voorzegd heeft, dat altoos over u regeren zal. Indien gij dan mijn raad volgen wilt, zo ben ik van oordeel, dat het derde deel van ulieden, die hier zijt, deze Prins in de Tempel moet bewaren; dat het ander derde deel al de toegangen moet bezetten, en dat het overige derde deel moet wacht houden aan de poort, waardoor men in ‘s Konings paleis gaat, en dat allen, die ongewapend zijn, in de Tempel blijven, alwaar men niemand met geweer zal laten inkomen dan alleen de priesters." Daarna verkoos hij enige priesters en Levieten, om zich gewapend bij hun nieuwen Koning te houden, en hem tot een wacht te dienen, met bevel om allen, die er gewapend wilden indringen, dood te slaan, en alleen voor de behoudenis van die Prins zorg te dragen. Allen keurden zij deze raad goed, en schikten zich om die op te volgen. Alstoen opende Jojada in de Tempel het wapenhuis, hetwelk David had doen maken, deelde al het geweer, dat hij daar vond, aan de priesteren en Levieten uit, en plaatste hen allen rondom de Tempel zo dicht aaneen, dat zij malkanderen bij de hand konden vatten, opdat er niemand zou kunnen doordringen. Daarna werd de jonge Koning te voorschijn gebracht, gekroond, en door Jojada met de heilige olie gezalfd, terwijl al de omstanders met handgeklap en gejuich riepen: "Lang leve de Koning!"

388 Athalia, dit gerucht horende, was er niet minder over versteld dan verwonderd, zodat zij van haar lijfwacht verzeld, ten paleize uitging naar de Tempel, alwaar de priesters haar lieten inkomen; maar haar lijfwacht werd door hen, die rondom de Tempel gesteld waren, buiten gehouden. Zodra deze trotse vorstin de jongen Prins op de troon gezeten zag, met de kroon op het hoofd, scheurde zij haar gewaad, en riep dat men die jongen, van wien men zich bediende om haar van het rijk te beroven, zou doden. Jojada daarentegen beval de hoofdlieden, dat zij haar aangrijpen, en naar de beek Kedron zouden leiden, om haar aadaar de verdiende straffe te doen ondergaan, doordien het onbetamelijk zou zijn de Tempel met het bloed van zulk een verfoeielijke persoon te bezoedelen. Voorts gelastte hij, dat zo iemand op zich nam haar te

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

beschermen, zij die maar op staanden voet zouden doden. Dit bevel werd terstond uitgevoerd; en zodra zij buiten de poort van ‘s Koning muilezels gekomen was, benam men haar het leven.

389 Na deze grote verandering deed Jojada allen, die in het geweer waren, benevens al het volk, in de Tempel komen, en hen de eed van getrouwheid aan hun niewen Koning afleggen, met belofte om voor zijn behoudenis te waken, en aan de vergroting zijns rijks te arbeiden. Ook deed hij Joas met ede beloven, dat hij Gode de schuldige ere bewijzen, en de wetten, door Mozes gegeven, nooit schenden zou. Thans liepen zij allen naar Baäls tempel, welke Athalia en de Koning Joram, haar gemaal, om de Koning Achab te behagen, tot schande van de almachtigen God, hadden doen bouwen; en zij vernielden hem tot de grond toe, Matthan, de priester van Baäl, dodende. Jojada beval toen, volgens de instelling van de Koning David, de bewaring des Tempels toe aan de priesteren en Levieten, gelastte hun Gode tweemaal ‘s daags, gelijk de wet meebrengt, de plechtige offeranden, bovendien het reukwerk te offeren, en koos enige Levieten om de Poorten des Tempels te bewaren, opdat er niemand, die onrein was, inkwame. Toen de Hogepriester alles aldus beschikt had, bracht hij de jongen vorst, verzeld van de menigte des volks, uit de Tempel naar het koninklijk paleis. Aldaar werd hij op de troon gezet, en het gejuich vernieuwd; en dewijl er niemand was, die zich niet gelukkig achtte, te zien dat Athalias dood hun zulk een rust bereidde, bracht de gehele stad Jeruzalem vele dagen in feesten en gastmalen door. De jonge Koning, wiens moeder Sibja was genaamd, was uit de stad Berseba gesproten, en toen nog maar zeven jaren oud. Hij was een godsdienstig onderhouder van Gods wetten, zolang, Jojada leefde, en trouwde op zijn aanraden twee vrouwen, bij welke hij zonen en dochteren verwekte.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Dood van Jehu, koning van Israël. Joahaz zijn zoon, volgt hem in de regering op. Joas, Koning van Juda, doet de Tempel van Jeruzalem herstellen, Dood van Jojada de Hogepriester. Joas vergeet God, en begeeft zich tot allerlei goddeloosheid. Hij doet Zacharia, de Hogepriester en zoon van Jojada, stenigen. Hazaël, Koning van Syrië, belegert Jeruzalem. Joas geeft hem al zijn schatten, opdat hij het beleg opbreke, en wordt door de vrienden van Zacharia gedood.

Hazaël, Koning van Syrië, beoorloogde Jehu, Koning van Israël, (2 Kon. 10) en verwoestte al het land. dat de stammen van Ruben, Gad, en de halve stam Manasse aan geen zijde van de Jordaan bewoonden; ook plunderde hij Gilead en Bathanea, brandde en blaakte overal, en verschoonde niemand van degenen, die in zijn handen vielen, zonder dat Jehu zich inspande om het te beletten. En deze rampzalige Koning, wiens schijnbare ijver maar geveinsdheid was geweest, betoonde zich door zijn vermetele trotsheid een verachter van Gods wet te zijn. Hij stierf nadat hij zeven en twintig jaren geregeerd had en werd te Samaria begraven. Joahaz, zijn zoon, volgde hem op in de regering.

391 Dewijl het onderhouden des Tempels ten enenmale onder de regeringen van Joram, Ahazia en Athalia was verwaarloosd, besloot Joas denzelven te vernieuwen, (2 Kon. 12 en 2 Kron. 24) en beval hij Jojada Levieten door het ganse rijk te zenden, om van ieder zijner onderdanen een halven zilveren sikkel tot die einde te eisen. Doch dewijl Jojada niet geloofde dat het volk dat geld vrijwillig geven zou, kwam hij die last niet na. Toen de Koning, in het drie en twintigste jaar zijner regering, hem en de Levieten hierover bestrafte, en bevel gaf om voortaan toe te zien, dat de Tempel hersteld werd, zo deed hij een houten kist maken met een deksel, dat er dicht op sloot, en in hetwelk een gat was; deze kist in de Tempel bij het altaar gezet zijnde, beval hij dat elk zoveel daarin zou werpen, tot herstelling van de Tempel, als het hem goeddacht. Deze manier behaagde het volk zo wel, dat ieder om strijd goud en zilver daarin wierp; de priester benevens de schrijver, die het opzicht over de schat des Tempels had, maakten de kist alle dagen in het bijzijn des Konings ledig; en nadat zij het geld geteld en opgeschreven hadden, brachten zij de kist weer op haar plaats. Toen men bevond dat er geld genoeg was, namen de Hogepriester en de Koning het vereiste werkvolk daartoe aan, en bezorgden de bouwstoffen, die tot vernieuwing van het gebouw nodig waren. Nadat het werk voltooid was, werd het overige goud en zilver, hetwelk nog een grote som bedroeg, tot bekers, drinkschalen en andere vaten ten behoeve van de godsdienst, gebruikt. Daar ging geen dag voorbij, dat men niet vele offeranden offerde; en men onderhield die gewoonte, zolang de Hogepriester leefde. Hij overleed eindelijk in de ouderdom van honderd en dertig jaren; en men begroef hem in de grafsteden der Koningen, zo om zijn ongemene vroomheid, als omdat hij Davids geslacht voor uitsterven behoed, en de kroon in hetzelve bewaard had. Na zijnen dood zag men welhaast dat Joas, en op zijn voorbeeld de voornaamsten zijns rijks, God vergaten, zich aan allerlei goddeloosheden overgaven, en niets dan het vertreden van de godsdienst en de gerechtigheid schenen te behartigen. God deed er hen scherp over bestraffen door zijn profeten, die hun te kennen gaven, dat de Here op hen vertoornd was. Maar zij werden zo verhard in hun zonde dat zij, noch door dreigementen, noch door het gedenken der straffen, die hun voorvaders om dergelijke misdaden geleden hadden, weer tot hun plicht konden gebracht worden. Ja hun verwoedheid liep zo hoog, dat Joas, de grote weldaden, waardoor hij aan Jojada verbonden was vergetende, diens zoon Zacharia, die hem in het Hogepriesterambt was opgevolgd, deed stenigen, omdat deze door ingeving van Gods Geest hem in tegenwoordigheid des volks vermaand had, om in het toekomende gerechtigheid te oefenen, en hem met zware straf gedreigd had, indien hij in zijn zonden voortging. De profeet riep al stervende God tot getuige, dat deze vorst, tot beloning voor de heilzamen raad, die hij hem gegeven, en voor de diensten, welke zijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vader hem gedaan had, nu zo onrechtvaardig en wreed was, dat hij hem op die wijze deed sterven.

392 Maar God vertraagde niet lang met het straffen van zulk een zware misdaad. Hazaël, Koning van Syrië, kwam met een groot heer in Joas rijk, plunderde en verdelgde de stad Gath, en belegerde Jeruzalem. Joas werd hierdoor zo van schrik bevangen, dat hij al de schatten, die in de Tempel waren, alsmede die van de Koningen zijn voorzaten, en alle geschenken, welke het volk Gode geofferd had, hem toezond, en daardoor aan de gierigheid van die vorst zo voldeed, dat deze het beleg opbraken wegtrok. Doch Joas ontvlood daarom zijn verdiende straf niet; want hij viel in een gevaarlijke ziekte; en de vrienden van Zacharia benamen hem in zijn bed het leven, om de dood van hun vriend, en de zoon eens mans, die bij hen in zo groot een ere was geweest, te wreken. Deze goddeloze vorst was toen nog maar zeven en veertig jaren oud. Men begroef hem te Jeruzalem, maar niet in het graf der Koningen, omdat men hem die ere onwaardig oordeelde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 9

Amazia volgt Joas, zijnen vader, op in de regering van Juda. Joahas, Koning van Israël, zich bijna ten ondergang gebracht ziende door Hazaël, Koning van Syrië, neemt zijn toevlucht tot God, en wordt van de Here bijgestaan. Joas, zijn zoon, volgt hem op in de regering. De dood van de profeet Eliza, die hem voorzegt dat hij de Syriërs overwinnen zal. Het lijk van die profeet maakt een dode weer levend. Dood van Hazaël, Koning van Syrië. Benhadad, zijn zoon, volgt hem op in de regering.

Amazia volgde Joas, zijnen vader, op in de regering van Juda, (2 Kon. 14). En (2 Kron. 25) Joahas was Jehu, zijn vader, in de regering van Israël opgevolgd in het een en twintigste jaar der regering van Joas, en regeerde zeventien jaren. Joahas was niet alleen zijnen vader gelijk, maar zelfs de eersten Koningen van Israël, die God zo openbaarlijk veracht hadden; en hoewel hij een grote krijgsmacht had, echter nam Hazaël, Koning van Syrië, zo vele sterke plaatsen van hem, en versloeg zulk een menigte van zijn volk, dat hij niet meer dan tienduizend mannen te voet, en vijfhonderd te paard overhield. Zo grote rampen troffen de Israëlieten volgens hetgene de profeet Eliza aan Hazaël voorzegd had, toen hij hem verzekerde dat hij, na het ombrengen van de Koning Benhadad, over Syrië en Damascus zou regeren. Joahas, zich in deze nood bevindende, nam zijn toevlucht tot God, en bad dat Hij hem wilde beschermen, en niet toelaten, dat hij onder de macht van Hazaël kwam. De Opperheer van het heelal toonde toen dat Hij zijn gunsten niet alleen over de rechtvaardigen uitstort, maar ook over hen, die berouw over hun misdaden hebben: en dat in plaats van hen ganselijk te verdelgen, gelijk Hij doen kon, Hij zich vergenoegt met hen te straffen; want Hij verhoorde die vorst, gaf hem weer vrede in zijn rijk, en deed hem zijn eerste geluk wederkrijgen.

394 Na de dood van Joahas volgde Joas, zijn zoon, hem op in het rijk van Israël in het zeven en dertigste jaar der regering van Joas, (1 Kon. 13) Koning van Juda; (want die twee Koningen voerden beiden dezelfde naam,) en regeerde zestien jaren. Hij geleek zijnen vader Joahas niet, maar was een vroom man; en vermits de profeet Eliza toen al zeer oud, en daarbij heel ziek geworden was, ging hij hem bezoeken; ziende dat deze op zijn uiterste lag, begon hij te wenen en te jammeren, hem zijn vader, zijn steun, en zijn enigsten toeverlaat noemende. Hij zei tot hem, dat zolang Eliza geleefd had, hij zijn toevlucht nooit tot de wapenen had behoeven te nemen om zijn vijanden te overwinnen, doordien hij hen altoos zonder vechten, door de bijstand van diens voorzeggingen en gebeden, overweldigd had. Maar dat, nu deze uit de wereld scheidde, hij hem ongewapend en weerloos liet, bloot staande aan de woede der Syriërs en andere volken, die zijn vijanden waren, en dat hij het derhalve beter voor zich zou achten met hem te sterven, dan, van zijn hulpe verstoken, langer te leven. De profeet werd zo ontroerd en bewogen door deze klachten, dat hij de Koning troostte, en gelastte dat men hem een boog met pijlen zou brengen. Dit geschied zijnde, beval hij de vorst de boog te spannen en er mee te schieten. Joas deed zo, doch schoot maar drie pijlen: daarop zei de profeet: "Indien gij er meer geschoten hadt, gij zou geheel Syrië hebben kunnen verdelgen; maar dewijl gij u vergenoegd hebt met maar drie pijlen te schieten, zult gij de Syriërs maar driemaal overwinnen, en de landen, welke zij uw voorzaten ontnomen hebben, weer veroveren." Kort nadat de profeet deze woorden gesproken had, overleed hij. Hij was een man van uitmuntende deugd, die op een zeer zichtbare wijze van God bijgestaan werd. Men heeft zeer buitengewone blijken van zijn profetischen geest gezien, waarom zijn gedachtenis tegenwoordig nog in grote ere onder de Hebreën gehouden wordt. Men maakte hem ook een treffelijke grafstede, gelijk iemand, die met zo grote genade van God begunstigd was, verdiende. Het gebeurde eens dat rovers, een man vermoord hadden, en hem in dat graf wierpen; maar zodra had dit dode lichaam dat van de profeet niet aangeroerd, of het werd weer levend. Dit hadden wij van de profeet Eliza te

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zeggen, omtrent hetgene hij bij zijn leven voorzegd, en na zijn dood door goddelijke kracht verricht heeft.

395 Hazaël, Koning van Syrië, gestorven zijnde, werd door Benhadad, zijn zoon, in de regering opgevolgd; Joas, Koning van Israël, sloeg hem in drie veldslagen, en herwon alzo van hem de landen, welke zijn vader Hazaël de Israëlieten ontnomen had, gelijk door de profeet Eliza voorzegd was. Joas eindelijk ook overleden zijnde, werd te Samaria begraven, en door zijn zoon Jerobeam in het rijk Israëls opgevolgd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 10

Amazia, Koning van Juda, door God bijgestaan, verslaat de Amalekieten, de Idumeërs, en de Gabalitanen. Hij vergeet God, en offert de afgoden, tot straf voor welke zonde hij overwonnen en gevangen genomen wordt door Joas, Koning van Israël, aan wien hij gedwongen wordt Jeruzalem over te geven. Hij wordt door de zijnen vermoord, en door zijnen zoon Uzzia in de regering opgevolgd.

In het tweede jaar der regering van Joas, Koning van Israël, volgde Amazia, Koning van Juda, wiens moeder, Joaddan geheten, van Jeruzalem was, zijn vader op in de regering. Alhoewel hij nog jong was, echter beminde hij de gerechtigheid. Hij begon zijn regering met wraak te oefenen over de dood zijns vaders; hij verschoonde niemand diegenen, die, voorgevende zijn vrienden te zijn, hem zo wredelijk vermoord hadden; maar hun kinderen deed hij geen leed, omdat de wet verbiedt de kinderen om de zonden hunner vaderen te straffen. Hij besloot de Amalekieten, bovendien de Idumeërs, en Gabalitanen de oorlog aan te doen; ten die einde bracht hij uit de stammen van Juda en Benjamin omtrent driehonderdduizend mannen op de been, allen in de bloei huns levens, en die ongeveer twintig jaren oud waren. Hij stelde bevelhebbers over hen aan, en zond honderd talenten zilvers aan Joas, Koning van Israël, om met honderdduizend mannen door hem bijgestaan te worden. Toen hij gereed was, om met dit grote heer te velde te trekken, beval een profeet hem van Gods wege, die Israëlieten terug te zenden omdat zij goddelozen waren, en hij zeker overwonnen zou worden, indien hij zich van hen bediende, terwijl hij, op Gods bijstand steunende, door zijn krijgsmacht alleen zijn vijanden zou overwinnen. Dit speet hem, omdat hij reeds geld tot soldij der hulpbenden gegeven had; maar de profeet vermaande hem tot gehoorzamen aan het bevel Gods, die hem dat verlies met woeker kon vergoeden. Hij zond dan die honderdduizend mannen terug, zonder het gegeven geld weer te eisen; thans trok hij zijnen vijanden tegen, overwon hen in een hevig gevecht, versloeg tienduizend van hen, en nam er een gelijk getal gevangen, welke hij op de plaats genoemd de grote rots liet brengen, dicht bij Arabië, alwaar hij hen allen van boven neer deed werpen. Hij kreeg ook een groten en kostelijken buit: maar de Israëlieten, welke hij terug gezonden had, daarover gebelgd zijnde, stroopten in zijn land tot aan Bethhoron, voerden veel vee weg, en doodden drieduizend ingezetenen. Amazia, opgeblazen door de voorspoed zijner wapenen, vergat dat hij die aan God verschuldigd was, en door een schandelijke ondankbaarheid, in stede van Hem de ere te geven, verliet hij zijnen dienst, om de valse godheden der Amalekieten te aanbidden. De profeet kwam daarop bij hem, en zei, dat hij ten hoogste verwonderd was te zien dat hij als goden zodanigen eerde, die hun aanbidders tegen hem niet hadden kunnen beschermen, noch beletten dat hij zo velen van hen doodde, zo vele anderen gevangen nam, en zelfs die afgoden nevens anderen buit naar Jeruzalem kon brengen. Deze woorden maakten Amazia zo toornig, dat hij de profeet dreigde te doden, indien hij meer op die wijze waagde te spreken. Deze antwoordde dan, dat hij zich stil zou houden, doch dat God echter niet nalaten zou, hem naar verdienste te straffen. Nademaal de hoogmoed van Amazia steeds groter werd, en hij er behagen in had de Here te beledigen, in plaats van te erkennen dat al zijn geluk van Hem kwam, en er Hem voor te danken, schreef hij enigen tijd daarna aan Joas, Koning van Israël, dat deze hem met al zijn volk moest gehoorzamen, gelijk de tien stammen Israëls weleer zijnen voorvaderen David en Salomo gehoorzaamd hadden; en dat, indien hij niet gezind ware zulks vrijwillig te doen, hij zich dan ten oorlog toerusten moest, naardien hij besloten was, dat geschil door de wapenen te beslechten. Joas antwoordde daarop in dezer voege: "De Koning Joas aan de Koning Amazia. Daar was eens op de berg Libanon een grote cypresseboom, en een distel; de distel verzocht van de cipres zijn dochter voor zijnen zoon ten huwelijk; maar terwijl hij dit verzoek liet doen, kwam er een wild beest, dat hem vertrad en verpletterde. Spiegel u aan dit voorbeeld, om niets boven uw macht te ondernemen;

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

en wees door uw overwinning, op de Amalekieten behaald, niet zo opgeblazen, dat gij u in gevaar zou stellen van uw ganse rijk te verliezen." Amazia ten hoogste over deze brief verstoord, rustte zich ten oorlog toe; buiten twijfel dreef God hem daartoe aan, om zijn rechtvaardige straf aan hem uit te oefenen. Toen de heiren elkaar en genaderd waren, en zich in slagorde gesteld hadden, werd dat van Amazia schielijk door zodanigen schrik van de Hemel geslagen, dat het de vlucht nam, eer men zelfs handgemeen werd, Amazia ter genade zijner vijanden latende. Joas, hem in zijn macht hebbende, zei dat er geen middel voor hem was om de dood te ontgaan, dan door de poorten van Jeruzalem voor hem en zijn heer open te stellen. De begeerte, die de vorst had om zijn leven te behouden, deed hem de inwoners overhalen dat zij deze voorwaarde aannamen. Joas dan, een bres van vierhonderd ellebogen wijd in de stadsmuur hebbende doen breken, reed zegepralende op zijnen wagen, gevolgd van zijn ganse heer, in deze hoofdstad des rijks, Amazia gevangen met zich leidende. Hij nam al de schatten, die in de Tempel waren, en al het goud en zilver, dat hij in het paleis der Koningen vond, stelde Amazia in vrijheid, en keerde weer naar Samaria. Dit viel voor in het veertiende jaar der regering van Amazia. Enige jaren daarna, toen deze ongelukkige vorst zag dat zijn vrienden zelfs hem belaagden, vluchtte hij naar de stad Lachis; maar dat kon hem niet behoeden; want daar benamen zijn belagers hem het leven, en brachten zijn lichaam te Jeruzalem, alwaar hij met zodanig een lijkstaatsie, als voor Koningen gebruikelijk is, begraven werd. Aldus eindigde hij jammerlijk zijn dagen in het negen en twintigste Jaar zijner regering, en het vier en vijftigste zijns levens, tot straffe, dat hij God veracht, en de waren godsdienst verlaten had, om de afgoden te aanbidden. Uzia, zijn zoon, volgde hem op in de regering.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 11

De profeet Jona voorzegt Jerobeam, koning van Israël, dat hij de Syriërs overwinnen zal. Geschiedenis van die profeet, door God naar Ninevé gezonden om de ondergang van het rijk van Assyrië te voorzeggen. Jerobeams dood. Zacharia, zijn zoon, volgt hem in de regering op. Treffelijke hoedanigheden van Uzzia, Koning van Juda. Hij verovert vele plaatsen, en versterkt Jeruzalem. Maar zijn voorspoed doet hem God vergeten waarom de Here Hem schrikkelijk straft. Jotham, zijn zoon, volgt hem op in de regering. Sallum vermoordt Zacharia, Koning van Israël, en matigt zich de kroon aan. Menahem doodt Sallum, en regeert tien jaren. Pekahia, zijn zoon, volgt hem op. Pekah vermoordt hem en regeert in zijn plaats. Tiglat-Pilezar, koning van Assyrië, voert een zwaren oorlog tegen hem. Deugden van Jotham, Koning van Juda. De profeet Nahum voorzegt de verdelging van het rijk van Assyrië.

In het vijftiende jaar der regering van Amazia, Koning van Juda, was Jerobeam, (2 Kon. 14) zijnen vader Joas in het rijk van Israël opgevolgd, en gedurende veertig jaren, welke hij regeerde, hield hij zijn verblijf te Samaria even als zijn voorzaten. De goddeloosheid van die vorst, en zijn neiging tot afgoderij was zeer groot, zodat hij daardoor buitensporige dingen bedreef, en in het vervolg zeer vele placht over zijn onderzaten bracht. Zeker profeet, Jona genoemd, voorzeide hem dat hij de Syriërs overwinnen, en de landpalen zijns rijks uitbreiden zou tot aan de stad Hamath naar het noorden, en tot aan het meer Asphaltis naar het zuiden, welke de oude grenzen van het land Kanaän waren, die Jozua gesteld had. Jerobeam, door deze voorzegging aangemoedigd, verklaarde de oorlog aan de Syriërs, en veroverde al het land, hetwelk Jona voorzegd had dat hij vermeesteren zou. Dewijl ik beloofd heb oprechtelijk en getrouwelijk te zullen verhalen, hetgene men in de heilige boeken der Hebreën geschreven vindt, mag ik niet stilzwijgend voorbijgaan hetgene die profeet betreft. God beval hem de inwoners van Ninevé, die grote en machtige stad, aan te kondigen, dat het rijk van Assyrië, waarvan het de hoofdstad was, verdelgd zou worden. Die last scheen hem zo gevaarlijk te zijn, dat hij niet besluiten kon die uit te voeren; en alsof het in zijn macht geweest ware, zich voor Gods ogen te verbergen, ging hij te Joppe scheep om naar Tarsis in Cilicië te varen. Maar er ontstond zulk een zware storm, dat de schipper, de stuurman en het bootsvolk, zich in gevaar ziende van te vergaan, gebeden voor hun behoudenis deden. Jona was de enige, die in een hoek van het schip met zijn mantel bedekt liggende, hun voorbeeld niet navolgge. Terwijl het onweer ondertussen hand over hand toenam, schoot hun in de zin, of mogelijk iemand onder hen de oorzaak van dit ongeluk was; en om te weten, wie dit zou mogen wezen, wierpen zij het lot, en het viel op Jona. Zij vraagden hem wie hij was, en waarom hij die reis ondernomen had. Hij antwoordde dat hij een Hebreër en een profeet des almachtigen Gods was, en dat indien zij het gevaar, dat hen dreigde, ontkomen wilden, zij hem in de zee moesten werden, omdat hij er alleen de oorzaak van was. Zij konden in het eerst daartoe niet besluiten, doordien het hun een soort van goddeloosheid toescheen aldus een vreemdeling, die zijn leven aan hen vertrouwd had, aan een wissen dood over te geven. Maar toen zij zich op het punt zagen van te zullen vergaan, wierpen zij, ten dele door Jona zelf, ten dele door de begeerte om zich te redden, aangezet, de profeet in zee; waarop het onweer bedaarde. Men leest dat een walvis hem opslokte, en dat hij na drie dagen eneven zo vele nachten, levend en onbeschadigd weer uitgespogen werd aan de oever van de Euxynsche zee, alwaar hij God om vergiffenis gebeden hebbende, toen naar Ninevé ging, en aan dat volk verkondigde dat zij de heerschappij over Azië haast verliezen zouden. Dus luidt zijn geschiedenis, zo als ik die uit onze schrijvers heb opgemaakt.

399 Jerobeam, Koning van Israël, overleed nadat hij veertig jaren voorspoedig geregeerd had, en werd te Samaria begraven. (2 Kon. 14 en 15) Zacharia, zijn zoon, volgde hem op in de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

regering, gelijk Uzzia, in het veertiende jaar van Jerobeams regering, zijnen vader Amazia, die hem bij Jechobia van Jeruzalem verwekt had, in de regering van Juda gevolgd was.

400 De Koning Uzzia was zo goedaardig, zulk een beminnaar van de gerechtigheid, (2 Kron. 26) en zo kloekmoedig en voorzichtig, dat al die voortreffelijke hoedanigheden te samen gevoegd, hem bekwaam maakten om grote daden uit te voeren. Hij overwon de Filistijnen, en ontweldigde hun de steden Gath en Jabne, wier muren hij deed slechten; hij bestreed de Arabieren, geburen van Egypte; stichtte een stad dicht bij de Rode zee, waarin hij een sterke bezetting legde; bracht de Ammonieten ten onder en maakte hen cijnsbaar; bemachtigde al het land, dat zich tot aan Egypte uitstrekt; en wendde daarna zijn vlijt aan tot het herstellen en versterken van Jeruzalem. Hij deed de muren, die door het verzuim zijner voorgangers zeer vervallen waren, verbeteren; hij liet het vak, dat Joas, Koning van Israël, in de muur deed breken, toen hij na het gevangen nemen van de Koning Amazia in zegepraal ter stad inreed, weer dicht maken; hij deed opnieuw vele torens bouwen van honderdvijftig ellebogen hoog; hij beval schansen op te werpen aan de afgelegenste hoeken der stad; en maakte ook vele waterleidingen. Hij onderhield een zeer groot getal van paarden en vee, doordien het land zeer rijk in weiden was; en dewijl hij een groot liefhebber van de landbouw was, deed hij zeer vele vruchtbomen en andere gewassen Planten Hij onderhield driehonderdzeventigduizend soldaten, allen uitgelezen volk, gewapend met zwaarden, schilden, koperen harnassen, bogen en slingers, en deelde hen in regimenten onder het opzicht van tweeduizend goede bevelhebbers. Hij deed ook vele stormgevaarten maken om stenen en schichten te werpen, alsmede grote haken en ander tuig om steden te bestormen. De hoogmoed bij zulk een groten voorspoed bedierf het gemoed van die vorst dermate, dat die tijdelijke en vergankelijke macht hem de eeuwige en onvergankelijke macht Gods deed verachten; want hij sloeg Gods heilige wetten niet gade, en in plaats van de deugd te betrachten, begon hij zijn vader in het plegen van goddeloosheid na te volgen. Zijn voorspoed en de luister zijner grote daden strekten maar tot zijn verderf, en deden blijken dat het de mensen zwaar valt, zich in groot geluk gematigd te houden. Eens op een feestdag kleedde hij zich met het priesterlijk gewaad, en kwam in de Tempel om Gode reukwerk op het gouden altaar te offeren. De Hogepriester Azaria kwam daarop toelopen, vergezeld van tachtig priesters, zei dat zulks hem niet geoorloofd was, en dat hij niet verder mocht treden, maar moest terug gaan, indien hij God door zulk een roekeloze daad niet vertoornen wilde. Uzzia werd hierover zo vergramd, dat hij dreigde hem, bovendien al de andere priesters, te doden, indien hij hem in zijn voornemen belette. Nauwelijks waren deze woorden uitgesproken, of er ontstond een grote aardbeving; het dak des Tempels opende zich, een straal der zon sloeg die goddelozen Koning in het gezicht, en hij bevond zich op dat ogenblik geheel door melaatsheid bedekt. De aardbeving scheurde ook de berg van een, die op een plaats, dicht bij de stad, naar het westen lag en Eroge genoemd werd, waarvan de helft, vier stadiën vandaar, tegen een anderen berg, die zich naar het oosten strekte, gevoerd werd, hetwelk de gansen weg versperde, en des Konings tuinen met aarde bedekte. De priesters, de vorst geheel melaats ziende, konden gemakkelijk begrijpen, wat er de oorzaak van was; dus zeiden ze hem dat die kwaal hem als een blijkbare straf van God was toegezonden, en bevalen hem ter stad uit te gaan. Zijn grote schande benam hem de stoutheid van zich daartegen te kanten; zodat hij dit bevel gehoorzaamde, en aldus rechtvaardig voor zijn goddeloosheid en zijn roekeloos bestaan, om zich boven alle menselijke ordening te verheffen, gestraft werd. Hij bracht aldus enigen tijd buiten de stad door, als een ambteloos persoon levende, terwijl Jotham, zijn zoon, de regeringszaken waarnam. Hij stierf eindelijk van verdriet, dat hij zich tot zulk een staat gebracht zag. Hij was acht en zestig jaren oud, hebbende twee en vijftig daarvan geregeerd. Men begroef hem in zijnen tuin in een afzonderlijk graf, en Jotham volgde hem in de regering op.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

401 Aangaande Zacharia, Koning van Israël, (2 Kon. 15) deze had nauwelijks zes maanden geregeerd of een zijner vrienden, Sallum genaamd, zoon van Jates, vermoordde hem, en matigde zich het rijk aan; maar hij bezat die heerschappij, welke hij door zulk een schelmstuk verkregen had, niet langer dan een maand. Menahem, de veldoverste, die toen in stad Thirza was, de moord van Zacharia vernomen hebbende, trok met zijn ganse krijgsmacht recht op Samaria aan; bevocht, overwon en doodde Sallum; zette zich op eigen gezag de kroon op het hoofd, en keerde met zijn zegepralend heer naar Tifsah terug. Doch vermits de inwoners hem niet erkennen wilden, en de poorten voor hem sloten, plunderde hij het ganse land, nam de stad met geweld in, doodde allen, verschoonde zelfs de kinderen niet, en pleegde alzo tegen zijn eigen volk zodanige wreedheden, welke men nauwelijks tegen overwonnen barbaren zou oefenen. Ook betoonde hij even weinig zachtzinnigheid en menselijkheid gedurende de tien jaren, die hij over Israël regeerde. Pul, Koning van Assyrië, verklaarde de oorlog aan hem; en dewijl hij zich niet machtig genoeg achtte om deze het hoofd te bleden kocht hij de vrede van hem voor duizend talenten zilvers, en vorderde daarna zijn onderdanen die som af, door een belasting van vijftig drachmen voor ieder persoon. Hij stierf niet lang daarna en werd te Samaria begraven. Pekahia, zijn zoon, volgde hem op in de regering, en erfde zijn wreedheid zowel als zijn kroon; doch deze regeerde niet langer dan twee jaren. Pekah, zoon van Remalia, overste ener bende van duizend mannen, doodde hem verraderlijk op een gastmaal, dat hij voor zijn vrienden had aangericht, bemachtigde het rijk, en regeerde twintig jaren, zonder dat men zeggen kan of hij meer in goddeloosheid dan in onrechtvaardigheid uitmuntte. Tiglath-Pilesar, Koning van Assyrië, beoorloogde hem, veroverde het ganse land van Gilead, alsmede de landstreek aan geen zijde van de Jordaan, en het daarbij gelegen Galiléa, nevens Kedes en Hazor, en voerde al de inwoners gevangen naar zijn rijk.

402 Jotham, zoon van Uzzia, Koning van Juda, verwekt bij Jeruzalem, van Jeruzalem geboortig, regeerde toen. Hij was een vorst, van alle deugden voorzien; want hij was niet minder gehoorzaam aan God, dan rechtvaardig jegens de mensen. Hij wendde grote vlijt aan tot het verbeteren en versieren der grote stad: hij deed het voorplein en de poorten des Tempels verbouwen, en een gedeelte der neergestorte muren weer opbouwen; waarbij hij grote en sterke torens voegde, terwijl hij tevens alle wanorde uit zijn rijk verbande. Hij overwon de Ammonieten, legde hun een jaarlijkse schatting op van honderd talenten, tienduizend maten tarwe en even zoveel gerst; en hij vergrootte het gebied en de macht van zijnen staat zodanig, dat hij niet minder door zijn vijanden ontzien, dan door zijn onderdanen bemind werd.

403 Gedurende zijn regering voorspelde zeker profeet, Nahum genaamd, de val des rijks van Assyrië en de verdelging van Ninevé, met deze woorden: "Gelijk het water van een groten vijver door de wind beroerd wordt, zo zal men het volk van Ninevé door vreze ontroerd zien, en hun gedachten zullen zo geslingerd zijn, dat als zij tot malkander zullen zeggen: laat ons vluchten, Zij ook zeggen zullen: laten we blijven, om ons goud en zilver mede te nemen; maar niemand van hen zal die laatsten raad volgen, omdat zij hun leven liever zullen bergen dan hun goed. Men zal onder hen niet horen dan gejammer en geklag; hun schrik zal zo groot zijn dat zij nauwelijks op hun benen zullen kunnen staan, en hun gelaat zal niet kenbaar wezen. Waar zullen zich dan de leeuwen, en de moeders der leeuwenwelpen ophouden? O Ninevé, zegt de Here, Ik zal u uitroeien, en men zal geen leeuwen meer uit u zien voortkomen, die de ganse wereld zullen doen beven." De profeet sprak nog vele andere dergelijke zaken aangaande die machtige stad, welke ik alhier niet verhaal, om de lezer niet te vervelen. Honderd vijftien jaren daarna zag men de vervulling dier profetie.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 12

Dood van Jotham, Koning van Juda. Achaz, zijn goddeloze zoon, volgt hem op in de regering. Rezin, Koning van Syrië en Pekah, Koning van Israël, beoorlogen hem. Nadat die twee Koningen gescheiden waren, voert hij krijg tegen Pekah en wordt door hem in een veldslag overwonnen. De profeet Oded beweegt de Israëlieten de gevangenen terug te zenden.

Jotham, Koning van Juda, stierf in de ouderdom van een en veertig jaren, nadat hij er zestien van geregeerd had, (2 Kon. 18 en 2 Kron. 28) en werd in het graf der Koningen begraven. Achaz, zijn zoon, volgde hem op in de regering. Deze vorst was zeer goddeloos, want hij vertrad Gods wetten, en volgde de Koningen van Israël hun gruwelen na. Hij richtte te Jeruzalem altaren op om de afgoden te offeren; hij offerde zijn eigen zoon ten brandoffer, volgens de gewoonte der Kanaänieten, en beging vele andere verfoeielijke misdaden. Rezin, Koning van Syrië en Damascus, en Pekah, Koning van Israël, die te samen vrienden waren, deden hem de oorlog aan, en belegerden hem in Jeruzalem. Maar de stad was zo sterk dat zij zich genoodzaakt vonden het beleg op te breken. Rezin veroverde daarna de stad Elath, aan de Rode zee gelegen, deed al de inwoners ombrengen, en bracht daar een volksplanting van Syriërs in. Hij nam ook vele andere plaatsen in, doodde een groot getal Joden, en keerde met zijn heer, beladen met buit, weer naar Damascus. Toen Achaz zag dat de Syriërs weggetogen waren, dacht hij dat hij niet minder sterk was dan de Koning van Israël; daarom trok hij tegen hem op; het kwam tot een veldslag, in welke God, om hem wegens zijn misdaden te straffen, toeliet, dat hij overwonnen werd, met verlies van honderdtwintigduizend mannen, en van zijn zoon, Maäseja genaamd, die gedood werd door Zichri, veldoverste van Israël, welke ook Azrikam, ‘s rijks opperbewindsman, en Elkana, veldoverste van Juda, gevangen nam. De Koning van Israël voerde daarbenevens een grote menigte van mannen en vrouwen gevangen weg. Toen de Israëlieten zegepralende en met buit beladen weer naar Samaria keerden, kwam de profeet Oded hen tegemoet, en voegde hun toe, dat zij hun overwinning niet aan hun eigen macht moesten toeschrijven, maar aan Gods gramschap tegen Achaz. Hij bestrafte hen dat zij, zich met hun geluk niet vergenoegende, zulk een menigte van personen durfden gevangen nemen, die uit de stammen van Juda en Benjamin voortgekomen, uit hetzelfde bloed gesproten waren als zij; en hij zei hun, dat indien zij ze niet in vrijheid stelden, God hen streng straffen zou. De Israëlieten hielden daarop raad, en Berechja, die een man van groot aanzien onder hen was, benevens drie anderen, zeiden, dat zij niet zouden dulden dat men die gevangenen in hun steden bracht, uit vreze dat zij daardoor Gods gramschap en wraak op zich zouden halen: en dat zij reeds al te veel andere zonden, waarover zij door de profeten bestraft waren, begaan hadden, al ware het dat zij er niet meer nieuwe bijvoegden. Het krijgsvolk, door deze rede bewogen, liet het aan hen over om te doen zoals zij het zouden goedvinden; en daarop namen deze verstandige mannen de gevangenen de ketens af, onthaalden hen wel, gaven hun reisgeld om weer naar huis te keren, ja vergezelden hen tot voorbij Jericho, niet verre van Jeruzalem; waarna zij zich weer naar Samaria begaven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 13

Achaz, Koning van Juda, verzoekt de bijstand van Tiglath-Pileser, koning van Assyrië, die Syrië verwoest, Rezin, Koning van Damascus, doodt en Damascus inneemt. Schrikkelijke goddeloosheid van Achaz. Zijn dood. Hizkia, zijn zoon, volgt hem op in de regering. Pekah, Koning van Israël, vermoord door Hosea, die het rijk voor zich meest, en door Salmaneser, Koning van Assyrië, overwonnen wordt. Hizkia herstelt de godsdienst, overwint de Filistijnen, en veracht de dreigementen van de Koning van Assyrië.

Na zulk een groot verlies zond Achaz, Koning van Juda, (2 Kon. 16 en 17) gezanten met kostelijke geschenken naar Tiglath-Pileser, Koning van Assyrië, om bijstand van hem te verzoeken tegen de Israëlieten, de Syriërs en die van Damascus, en beloofde hem een grote som geld. Deze vorst kwam daarop zelf in persoon met een machtig heer, verwoestte geheel Syrië, nam de stad Damascus met geweld in, doodde Rezin, de Koning daarvan, zond de ingezetenen naar Opper-Medië, en deed de Assyriërs in hun plaats komen. Daarna trok hij op tegen de Israëlieten, en voerde velen van hen gevangen weg. Achaz ging toen naar Damascus om hem te bedanken, en bracht hem niet alleen al het goud en zilver, dat hij in zijn schatkist had, maar ook dat, hetwelk in de Tempel was, zonder zelfs de geschenken, die Gode geofferd waren, daarvan uit te zonderen. De snode vorst had zo weinig verstand en oordeel, dat hoewel de Syriërs zijn openbare vijanden waren, hij echter niet naliet hun goden te aanbidden, even alsof hij al zijn hoop op hun bijstand moest stellen. Maar toen hij zag dat deze door de Assyriërs overwonnen waren, aanbad hij de goden der overwinnaars, vermits er geen valse godheden waren, welke hij niet liever wilde eren dan de waarachtigen God, de God zijner voorvaderen, wiens gramschap, welke hij zich op de hals gehaald had, de oorzaak van al zijn rampen was. Zijn goddeloosheid ging zo ver, dat het hem niet genoeg was, de Tempel van al zijn schatten te beroven, maar hij deed hem ook sluiten, opdat niemand God met de plechtige en gewone offeranden zou eren. Nadat hij de Here door zovele misdaden getergd had, stierf hij in de ouderdom van zes en dertig Jaren, waarvan hij er zestien geregeerd had, en liet zijnen zoon Hiskia als zijn opvolger na.

406 Omtrent diezelfde tijd werd Pekah, Koning van Israël, verraderlijk gedood door Hosea, een zijner vertrouwdste vrienden, die na hem het rijk negen jaren bestuurde, een zeer boos en goddeloos mens zijnde. Salmaneser, Koning van Assyrië, deed hem de oorlog aan, en had geen moeite om hem te overwinnen en een schatting op te leggen, doordien hij van God verlaten was.

407 In het vierde jaar der regering van Hosea beklom Hizkia, zoon van Achaz en Abia, een Jeruzalemse vrouw, de rijkstroon van Juda. (2 Kon. 18 en 2 Kron. 29, 30, 31) Deze vorst was zo vroom, rechtvaardig, en godsdienstig, dat hij, van het begin zijner regering af, oordeelde niets voordeligers voor zich en zijn onderdanen te kunnen doen, dan de godsdienst te herstellen. Ten die einde vergaderde hij al het volk, de priesters en de Levieten, en sprak aldus tot hen: "Gijlieden weet van de placht, welke gij ter oorzake van de zonden mijns vaders geleden hebt, omdat hij Gode zijn rechtmatige ere onthouden, en u daarenboven tot de aanbidding der valse goden, welke hij zelf aanbad, overgehaald heeft. Nademaal gijlieden dan de straf, die op de goddeloosheid volgt, geleden hebt, vermaan ik u afstand daarvan te doen, uw gemoederen van al die onreinheden te zuiveren, en u bij de priesters en de Levieten te vervoegen, om de Tempel des Heren te openen, door plechtige offeranden te reinigen, en in zijnen vorigen luister te herstellen, dewijl dit het enige middel is om Gods gramschap te stillen, en Hem gunstig jegens u te doen zijn." Nadat de Koning aldus gesproken had, openden de priesters de Tempel, reinigden hem, maakten de gewijde vaten klaar, en brachten de offeranden, volgens de gewoonte hunner voorouders, op het altaar. Thans zond Hizkia boden naar al de plaatsen van zijn rijk, om het

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

volk te bevelen naar Jeruzalem te komen; ten einde men aldaar het feest der ongehevelde broden, hetwelk door de goddeloosheid van de Koningen, zijn voorzaten, gedurende vele jaren was verzuimd, vieren mocht. Zijn ijver ging nog verder; hij deed ook de Israëlieten door gezanten vermanen hun bijgeloof te verlaten, en weer tot hun oude heilige gewoonten terug te keren, om Gode de schuldige ere te geven; hij beloofde dat hij hen te Jeruzalem wel ontvangen zou, indien zij het feest aldaar met hun landslieden wilden komen vieren. Hij verzekerde dat hij alleen hun geluk, en niet zijn eigen belang beoogde, en dat dit hem bewoog, om hen tot het volgen van zulk een heilzamen raad uit te nodigen. Doch de Israëlieten luisterden naar die boodschap niet, maar dreven de spot met de afgezondenen, en beschimpten de profeten, die hen vermaanden die wijzen raad te volgen, en hun voorzeiden, wat placht hun beschoren waren, indien zij in hun goddeloosheid voortgingen. Ja, hun dwaasheid en woede liep zo hoog, dat zij zelfs de profeten om het leven brachten, en hun misdaden door nieuwe overtredingen verzwaarden, totdat God hen eindelijk tot hun straf in de handen hunner vijanden overleverde, gelijk hierna staat verhaald te worden. Evenwel waren er nog velen onder de stammen van Manasse, Zebulon en Issaschar, die door de woorden der profeten bewogen, zich bekeerden, en naar Jeruzalem gingen om God aldaar te aanbidden. Toen deze nu daar gekomen waren, begaf de Koning zich met alle groten des rijks en het volk naar de Tempel, alwaar hij zeven stieren, zeven rammen, zeven lammeren, en zeven bokken voor zichzelf offerde. Nadat de vorst en de groten hun handen op de hoofden der slachtoffers gelegd hadden, werden ze door de priesters gedood, en, ten brandoffer bestemd zijnde, ten enenmale door het vuur verteerd. De Levieten, die er rondom stonden, zongen ondertussen bij verscheidene soorten van speeltuig lofzangen ter ere Gods, gelijk David eertijds bevolen had; de priesters bliezen op de bazuinen, en de Koning en al het volk lagen met het aangezicht ter aarde om God te aanbidden. De vorst offerde daarna nog zeventig ossen, honderd rammen, en tweehonderd lammeren, en gaf aan het volk zeshonderd ossen, en drieduizend andere dieren; en nadat de priesters al deze plechtigheden, zoals de wet vereiste, volbracht hadden, hield de Koning een maaltijd met al het volk, en dankte de Here nevens hen. Toen het feest der ongezuurde broden gekomen was, offerde men de paaschofferanden en andere slachtoffers zeven dagen lang. Behalve de offers, die door het volk geofferd werden, gaf de Koning tweeduizend stieren, en zevenduizend andere dieren, de groten, om zijn mildheid na te volgen, gaven evenzo duizend stieren, en duizend veertig stuks ander vee; zodat men sedert de tijd van Salomo geen feest zo statelijk had zien vieren. Vervolgens zuiverde men Jeruzalem en het ganse land van de gruwelen, door de goddelozen dienst der afgoden ingevoerd, en de Koning verschafte van het zijn het nodige vee om de dagelijkse offeranden, door de wet ingesteld, te offeren. Hij beval dat het volk aan de priesters en de Levieten de tienden en de eerstelingen der vruchten betalen zou, opdat deze gelegenheid mochten hebben om zich ganselijk met de dienst Gods bezig te houden; hij deed bekwame bewaarplaatsen voor hen bouwen, om hetgene hun aldus voor hun vrouwen en kinderen gegeven werd, te kunnen wegleggen. Zodat alles, wat de godsdienst betrof, volgens de oude wijze hersteld werd.

408 Nadat deze godsdienstige vorst dit alles in dezer voege beschikt had, verklaarde hij de oorlog aan de Filistijnen, overwon hen, en maakte zich meester van al hun steden van Gaza af tot Gath toe. De Koning van Assyrië dreigde hem met de verwoesting van zijn ganse land, indien hij de schatting niet betaalde, welke zijn vader gewoon was op te brengen. Maar het vertrouwen, dat hij door zijn godvruchtigheid op God stelde, en het geloof dat hij sloeg aan de voorzeggingen van de profeet, Jesaja, die hem onderrichtte van alles, wat te gebeuren stond, deed hem die dreigementen versmaden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 14

Salmaneser, Koning van Assyrië, neemt Samaria in, verdelgt het rijk van Israël ten enenmale, voert de Koning Hosea en al zen volk gevangen weg, en zendt een goed getal van Chuteërs om het koninkrijk van Israël te bewonen,

Salmaneser, Koning van Assyrië, (2 Kon. 17) vernomen hebbende dat Hosea, Koning van Israël, heimelijk iemand naar de Koning van Egypte afgezonden had om die tot het aangaan van een verbond tegen hem te bewegen, toog in het zevende jaar der regering van Hoséa, met een groot heer naar Samaria, en maakte zich na een beleg van drie jaren daarvan meester, in het negende jaar der regering van Hoséa, en het zevende van Hizkia, Koning van Juda. Hij nam Hoséa gevangen, verdelgde het koninkrijk van Israël ganselijk, voerde al het volk gevankelijk weg naar Medië en Perzië, en zond naar Samaria, en alle andere plaatsen van het rijk Israëls, volkplantingen van Chuteërs, volken zijnde uit zeker landschap van Perzië, die die naam gekregen hebben van de rivier Chuth, langs welke zij wonen. Aldus werden de tien stammen, uit welke het koninkrijk van Israël bestond, uit hun land verdreven, negenhonderd zeven en veertig jaren, nadat hun voorvaders uit Egypte getogen waren en het land door de wapenen veroverd hadden; achthonderd jaren na de regering van Jozua; en tweehonderd veertig jaren, zeven maanden en zeven dagen nadat zij van Rehabeam, kleinzoon van David, waren afgevallen, om Jerobeam, zijn onderdaan, aan te hangen en hem als Koning te erkennen, gelijk hierboven verhaald is. Dus was het dat dit rampzalig volk gestraft werd, omdat het Gods wet, en de stem der profeten, die hun zo menigmaal de rampen voorzegd hadden, waarin zij zich storten zouden, indien zij in hun goddeloosheid voortgingen, veracht had. Jerobeam was de heilloze stichter van dit kwaad, toen hij, ten troon verheven, het volk door zijn voorbeeld tot afgoderij vervoerde, en de toorn Gods over hen haalde, waarvoor zij naar verdienste gestraft werden De Koning van Assyrië deed de kracht zijner wapenen ook aan Syrië en Fenicië gevoelen; men vindt gewag van hem gemaakt in de jaarboeken der Tyriërs, doordien hij hen onder de regering van Eluleus, hun Koning beoorloogde. gelijk Menander in zijn Historie der Tyriërs, die in ‘t Grieks overgezet is, verhaalt, er aldus van sprekende:, , Eluleus regeerde zes en dertig jaren; en dewijl de Gitteërs van hem afvielen, toog hij hen tegen met een vloot, en bracht hen weer onder bijwijze gehoorzaamheid. De Koning van Assyrië zond ook een heer tegen hem, vermeesterde gans Fenicië, en keerde na het maken van de vrede weer naar zijn land. Niet lang daarna gebeurde het dat de steden Sidon, Arce, het aloude Tyrus, en vele andere, het juk der Tyriërs afschudden, om zich onder de heerschappij des Koning’s van Assyrië te begeven. En dewijl de Tyriërs alleen zich aan hem niet wilden onderwerpen, zond hij hun zestig schepen tegen, die door de Feniciërs uitgerust, en van achthonderd roeiers voorzien waren. Maar de Tyriërs gingen met twaalf schepen die vloot te keer, verstrooiden dezelve, namen vijfhonderd mannen gevangen, en legden met die overwinning grote ere in. De Koning van Assyrië keerde toen weer, maar liet veel krijgsvolk langs de rivier en bij de waterleidingen, om de Tyriërs te beletten dat zij er water vandaan haalden; hetwelk vijf jaren geduurd hebbende, werden zij genoodzaakt putten te delven. Dit is hetgene men in de Kronieken der Tyriërs betreffende Salmaneser, Koning van Assyrië, vindt.

410 De nieuwe inwoners van Samaria. die Chuteërs genoemd werden, om de reeds gemelde reden, bestonden uit vijf verschillende volken, die elk een bijzonderen God dienden en aanbaden, gelijk zij te voren in hun eigen land gewoon waren. Maar God werd hierover zo vertoornd, dat hij hun een zware pest toezond, waartegen zij geen hulpmiddel vonden, totdat zij door een orakel vermaand werden de almachtigen God te aanbidden, opdat Hij hen dan verlossen zou. Aanstonds zonden zij enigen naar de Koning van Assyrië, om hem te bidden dat hij hun ettelijke van de Hebreeuwse priesters, welke hij gevangen hield, wilde toezenden. De

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vorst stond hun dit verzoek toe; en nu werden zij in de wet Gods onderwezen, gaven Hem de behoorlijke ere, en terstond begon de pest op te houden. Deze volken, welke de Grieken Samaritanen noemen, volharden nog tot deze huidigen dag in die godsdienst. Ten onzen opzichte veranderen zij naar de tijdsomstandigheden; want als onze zaken in een goeden staat zijn, betuigen zij dat ze ons als hun broeders aanmerken, omdat de één zo wel als de ander van Jozef afkomstig zijnde, wij allen onzen oorsprong tot een zelfden broeder terugbrengen. Maar wanneer het geluk ons tegen loopt, dan zeggen zij dat ze ons niet kennen, en dat ze niet gehouden zijn ons te beminnen, omdat zij, uit zulk een ver land gekomen zijnde om zich neer te zetten in de streek, die zij nu bewonen, niets gemeen met ons hebben. Maar laat ons tot een betere gelegenheid uitstellen om daarvan te spreken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

TIENDE BOEK

HOOFDSTUK 1.

Sanherib, Koning van Assyrië, komt met een groot heer in het Koninkrijk van Juda en houdt tegenover koning Hizkia, die, om hem tot terugkeren te bewegen, een grote somme geld gegeven had, geen woord. Hij oorloogt in Egypte, en laat Jeruzalems door zijn veldheer Rabsake belegeren. De profeet Jesaja verzekert Hizkia van Gods bijstand. Sanherib komt uit Egypte terug zonder aldaar zijn voornemen te hebben kunnen volbrengen.

In het veertiende jaar der regering van Hizkia, Koning van Juda, kwam Sanherip, (2 Kon. 19) Koning van Assyrië, met een machtig heer in zijn rijk; en nadat hij al de andere steden van Juda en Benjamin ingenomen had; trok hij naar Jeruzalem. Hizkia zond gezanten aan hem, met de aanbieding van zijn schatplichtige te worden op zodanige voorwaarden, als hij zelf begeren zou. De vorst nam dit aan, en beloofde hem met ede, dat hij zonder enige vijandelijkheid te plegen uit zijn land zou trekken, mits dat Hizkia hem dertig talenten goud, en driehonderd talenten zilver betaalde. Deze, zich op zijn woord verlatende, putte al zijn schatkisten uit om hem die som te zenden, in de hoop van daardoor vrede te hebben. Maar Sanherib, dit geld ontvangen hebbende, wilde zijn gegeven woord niet houden; en zelf in persoon tegen de Egyptenaars en Ethiopiërs uitgetogen zijnde, liet hij Rabsake zijn opperveldheer met een grote krijgsmacht, en verzeld van twee andere zijner voornaamste legerhoofden, Tharton en Anacharis genaamd, in Judéa, om de oorlog, welke hij aldaar begonnen had, voort te zetten. Deze veldoverste dan, Jeruzalem genaderd zijnde, deed Hizkia boodschappen dat hij moest komen om met hem in gesprek te treden. Maar de Koning hem niet vertrouwende, zond drie zijner getrouwste ambtenaren af, te weten Eljakim, zijn opperhofmeester, Sebna, zijn geheimschrijver en Joah, zijn kanselier. Deze in het heer gekomen zijnde, zei Rabsake tot hen in tegenwoordigheid van al zijn bevelhebbers: "Keert weer naar uw meester, en zegt hem dat de grote Koning Sanherib vraagt, waarop hij zich verlaat dat hij weigert, diens heer binnen Jeruzalem te ontvangen. Indien het is op een bijstand der Egyptenaren, dan moet hij zijn verstand verloren hebben, en hij gelijkt naar iemand, die op een riet steunende, zijn hand door het breken daarvan kwetst, in plaats dat het hem tot een steun zou dienen. Voorts moet hij weten dat het op Gods bevel is dat de Koning deze oorlog ondernomen heeft, en dat deze hem daarom even wèl gelukken zal, als die, welke hij tegen de Israëlieten heeft gevoerd, en dat hij zich meester van beide die Koninkrijken zal maken." Rabsake in het Hebreeuws, dat hij heel wel kende, gesproken hebbende, zo verzocht Eljakim, uit vreze dat het volk zulks horende, versaagd mocht worden, dat hij in het Syrisch wilde spreken. Maar de ander, wel bemerkende, waarom Eljakim dit begeerde, vervolgde overluid in het Hebreeuws: "Daar gijlieden niet onkundig zijt, wat de wil des Konings is, en hoeveel er u aan gelegen ligt u daaraan te onderwerpen, waartoe dan langer gedraald met ons in uw stad te ontvangen? en waarom poogt uw meester, en gij met hem, het volk met ijdele en dwaze hope te vleien? Want indien gijlieden u dapper genoeg acht om ons te weerstaan, wel aan, ik zal u tweeduizend van mijn paarden schenken, zo gij mij uit de uw zoveel manschappen tonen kunt. Maar hoe kunt gijlieden tonen, wat gij niet hebt? En wat vertoeft gij u te onderwerpen aan degene, welke gij niet weerstaan kunt? Weet gij niet, wat voordeel het is, vrijwillig te doen, hetgene men niet ontgaan kan, en hoe gevaarlijk het is, als men wacht totdat men er met geweld toe gedwongen wordt?" Dit antwoord bracht de Koning Hizkia in zulk een verslagenheid, dat hij zijn koninklijk gewaad aflegde, en zich met een zak, volgens het gebruik onzer voorvaderen, kleedde, en met zijn aangezicht op de aarde viel, en God bad, hem in die nood bij te staan, naardien er geen hulpe dan van Hem alleen te verwachten was. Voorts zond hij enige zijner vrienden, en ettelijke priesters, om de profeet Jesaja te verzoeken dat hij Gode offeranden wilde offeren, ten einde het de Here mocht

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

believen mededogen met zijn volk te hebben, en de verwaanden hoogmoed der vijanden te vernederen. De profeet deed hetgene Hizkia verzocht; en door een openbaring van God ingelicht, beval hij hem niet bevreesd te zijn, doordien de Here op een zeldzame wijze de stoutheid dier barbaren te schande zou maken, en zij met schaamte en zonder vechten zouden moeten wijken; waarbij hij nog voegde, dat de Koning der Assyriërs, tot dusverre zo ontzaglijk, door de zijnen in zijn eigen land zou vermoord worden, na zijn terugkomst uit de oorlog in Egypte, die hem niet gelukken zou. Terzelfder tijd ontving de Koning Hizkia brieven van die vorst, door welke deze hem liet weten, dat hij zijn verstand moest verloren hebben, om zich te kunnen verbeelden, dat hij zich niet aan een overwinnaar van zo vele machtige volken zou moeten onderwerpen; verder dreigde hij, hem met al zijn volk te zullen verdelgen, bijaldien hij de poorten van Jeruzalem voor zijn benden niet open stelde. Doch het vast vertrouwen, dat Hizkia op God had, deed hem deze brieven verachten, zodat hij ze weer toegevouwen hebbende, die in de Tempel legde, en in zijn gebeden tot God, dat Hij Jeruzalem mocht verlossen, volhardde. Toen boodschapte de profeet Jesaja hem, dat zijn smekingen verhoord waren, dat hij niets van de pogingen der Assyriërs te vrezen had, en dat hij zich en al de zijnen in staat zou zien, om in vollen vrede de akkers te bebouwen, welke zij door de oorlog hadden moeten verlaten. Sanherib was toen bezig met het beleg der stad Pelusium, waarvoor hij reeds een langen tijd gelegen had; maar toen zijn stormwallen tot zulk een hoogte opgeworpen waren als de stadsmuren, en hij tot de storm gereed was, kreeg hij bericht dat Tirhaka, Koning van Ethiopië, met een machtig heer tot bijstand der Egyptenaren in aantocht was, en door de woestijn kwam trekken om hem te overvallen; daarom brak hij het beleg op, en toog weg. Herodotus, in het tweede boek zijner Historiën van Sanherib sprekende, zegt dat hij gekomen was om de Koning van Egypte, die ook een priester van Vulkanus was, te beoorlogen; en hij voegt er bij, dat de reden, die hem noodzaakte het beleg van Pelusium op te breken, was, dat die Koning en priester zijn god Vulkaan om hulpe gebeden hebbende, ‘s nachts in het heer des Konings der Arabieren (waarin de historieschrijver dwaalt, want hij moest gezegd hebben der Assyriërs) zulk een menigte van muizen kwam, dat zij de pezen der bogen doorknaagden, en het ander geweer onbruikbaar maakten, hetwelk hem noodzaakte het beleg te staken. Berosus, die de historie der Chaldeën beschreven heeft, maakt ook van Sanherib gewag, zeggende dat hij Koning der Assyriërs was, en een oorlog in geheel Azië en Egypte voerde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Door een pest, van God gezonden, sterven op éénen nacht honderdvijfentachtig duizend mannen van het heer van Sanherib, die Jeruzalem belegert, hetwelk hem noodzaakt het beleg op te breken, en weer haar zijn land te keren, alwaar twee zijner zonen hem vermoorden.

SANHERIB bevond hij zijn wederkomst uit Egypte dat zijn heer met honderdvijf en tachtig duizend mensen verminderd was door een pest, van God gezonden, de eersten nacht nadat hij begonnen was Jeruzalem met geweld onder het beleid van Rabsake aan te tasten. Dit ontstelde hem zo dat hij, uit vreze van nog meer volk te verliezen, zich in grote haast naar Ninevé, de hoofdstad zijns rijks, begaf, alwaar korten tijd daarna Adramelech en Sareser, zijn twee oudste zonen, hem in de Tempel van zijnen god Nisroth ombrachten; welke vadermoord bij het volk zulk een afgrijzen baarde, dat men hen ten lande uitjaagde. Zij namen de vlucht naar Armenië: en Esar-Haddon volgde hem op in de regering.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Hizkia, Koning van Juda, zwaarlijk ziek zijnde, bidt God hem een zoon te geven, en zijn leven te verlengen. God bewilligt in zijn bede, en de profeet Jesaja geeft er hem een teken van, door de schaduw der zon tien graden terug te doen gaan. Baladan, Koning der Babyloniërs, zendt gezanten aan Hizkia om een verbond met hem te maken. Hij toont hun al zijn kostbaarheden, hetwelk de Here zo mishaagt, dat Hij hem door de profeet doet zeggen dat al zijn schatten en kinderen eens naar Babylon zouden gevoerd worden. De koning sterft.

ALDUS werd Hizkia, Koning van Juda, tegen alle hope van het verderf, (2 Kon. 20) dat hem dreigde, verlost; en hij kon deze wonderdadige redding aan niemand dan Gode toeschrijven, die zijn vijanden eensdeels door de pest, en anderdeels door vreze, dat het overige van het heer hetzelfde lot ondergaan zou, verdreven had. Weshalve hij met al zijn volk de goddelijke Majesteit openlijk dankte voor die bijstand, waardoor de Assyriërs gedwongen waren geweest, het beleg op te breken. Enige tijd daarna verviel hij in zulk een zware ziekte, dat de artsen en al zijn vrienden aan zijn leven wanhoopten. Maar dit was het eigenlijk niet, dat hem meest bekommerd maakte: zijn grootste verdriet was dat hij, zonder kinderen stervende, zijn geslacht met hem uitgestorven en het rijk zonder wettigen opvolger zou zijn. In deze droefheid bad hij God zijn dagen te willen verlengen totdat Hij hem kinderen zou gegeven hebben. God, in zijn hart ziende dat dit waarlijk de reden was, waarom hij dit verzoek deed, en dat het niet was om de genoegens van het koninklijk leven langer te genieten, zond de profeet Jesaja, om hem te zeggen dat hij binnen drie dagen weer gezond zou worden, dat hij nog vijftien jaren leven, en, eer hij stierf, een zoon hebben zou. De felheid zijner ziekte scheen hem zo weinig overeenkomst met de toezegging van zulk een groot geluk te hebben, dat hij er bezwaarlijk volkomen geloof aan kon slaan; dus bad hij de profeet, dat hij hem toch door enig teken wilde tonen, dat het van Gods wege was, dat hij aldus tot hem sprak, om alzo zijn geloof te versterken; dewijl men aldus de waarheid der zaken, als zij zo ongemeen zijn dat men ze niet zou durven geloven, best bewijzen kan. De profeet vraagde hem hoedanig een teken hij begeerde; de Koning antwoordde, dat hij wenste te zien dat de zon, die nu reeds tien graden ver de schaduw in zijn paleis had uitgestrekt, die weer geheel mocht doen wijken. en dat dezelfde schaduw, na zo een terugtred gedaan te hebben, weer op de vorige plaatse mocht komen. De profeet verzocht dit van de Here, en het werd hem toegestaan; na welk wonderteken Hizkia terstond gezond werd, en naar de Tempel ging om God aldaar te loven en te aanbidden.

414 Omtrent die tijd vermeesterden de Meden het rijk der Assyriërs, gelijk wij ter zijner plaatse zullen verhalen; en Baladan, Koning der Babyloniërs, zond gezanten naar Hizkia, met geschenken, om een verbond met hem te maken. Deze ontving en onthaalde hen prachtig, toonde hun zijn schatten, zijn gesteenten, zijn wapenhuizen, voorts alles, wat enigszins kostelijk was, en zond hen toen met geschenken voor hun Koning terug. Jesaja kwam daarna bij hem, en vraagde, vanwaar die mannen, die hem bezocht hadden, gekomen waren. Hij antwoordde, dat het gezanten waren, welke de Koning van Babylon gezonden had, en dat hij hun al zijn kostbaarheden had getoond, opdat zij hun meester zouden kunnen verhalen, hoedanig zijn rijkdom en macht was. "Ik verklaar u van Gods wege", zei de profeet, "dat binnen korten tijd al uw rijkdom naar Babylon gevoerd zal worden; dat men uw nakomelingen tot gesnedenen zal maken, en dat zij in die hoedanigheid de Koning van Babylon zullen moeten dienen." Hizkia met grote droefheid horende, dat zijn Rijk en zijn nakomelingen met zulke zware rampen bedreigd werden, antwoordde de profeet, dat nademaal niets de uitvoering van Gods besluit kon beletten, hij Hem ten minste om deze gunst bad, dat hij het overschot zijner dagen in vrede verslijten mochte. De historieschrijver Berosus maakt ook gewag van deze Baladan, Koning van Babylon. En aangaande Jesaja, die uitmuntenden profeet, die nooit naliet de waarheid te zeggen, het

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vertrouwen, dat hij had op de zekerheid zijner voorzeggingen, maakte dat hij niet schroomde die op te schrijven, ten einde zij, die na hem zouden komen, daaraan niet behoefden te twijfelen. En hij was het niet alleen, die dus deed; maar daar zijn nog twaalf andere profeten geweest, die desgelijks gedaan hebben: en wij zien, dat al het goede en kwade, dat ons overkomt, volkomen met hun profetie overeenstemt, gelijk het vervolg dezer historie zal tonen. Nadat de Koning Hizkia, volgens Gods belofte, nog vijftien jaren na zijn ziekte geleefd had, overleed hij in de ouderdom van vier en vijftig jaren, waarvan hij er negen en twintig had geregeerd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

Manasse, Koning van Juda, vervalt tot allerlei goddeloosheden. God dreigt hem door zijn profeten, maar hij slaat er geen acht op. Een heer des Konings van Babylon verwoest zijn ganse land en voert hem gevangen weg, maar hij, zijn toevlucht tot God nemende, wordt weer in vrijheid gesteld, waarna hij tot aan het einde zijns levens God getrouwlijk dient. Zijn dood. Amon, zijn zoon, volgt hem op in de regering. Hij wordt vermoord; en Josia, Zijn zoon, komt mij zijn plaats.

MANASSE, welke Hizkia, Koning van Juda, (2 Kon. 21) bij Hefzibah, een Jeruzalemse vrouw, verwekt had, volgde hem op in de regering; maar hij sloeg een geheel anderen weg in dan zijn vader gevolgd was; want hij gaf zich over aan allerlei ondeugden en goddeloosheid en was een navolger der Koningen van Israël, welke God om hun gruwelen verworpen had. Hij waagde het zelfs de Tempel, de ganse stad Jeruzalem, en het gehele land te ontheiligen; want door geen vreze voor Gods gerechtigheid weerhouden, versmaadde hij zijn geboden, en deed vele vrome lieden ombrengen; zonder zelfs de profeten te verschonen; zodat er geen dag voorbij ging, die niet iemand van hen het leven kostte, en op welke men de stad niet door hun bloed bezoedeld zag. God, door al deze misdaden tot toorn getergd, zond Gods profeten om hem en al zijn volk met dezelfde straffen te dreigen, die hun broederen, de Israëlieten, overkomen waren, omdat zij, even als die, zijn gramschap en verbolgenheid over zich gehaald hadden. Maar deze verstokte Koning en zijn volk wilden aan deze woorden geen geloof slaan, alhoewel zij, indien zij er naar hadden willen luisteren, hun rampen hadden kunnen voorkomen. Naderhand moesten zij de waarheid daarvan metterdaad ondervinden; want steeds voortgaande met God te beledigen, wekte Deze de Koning der Babyloniërs en Chaldeën tegen hen op, zodat die een groot heer in Judéa zond, hetwelk niet alleen het ganse land verwoestte, maar Manasse zelf door bedrog gevanger. kreeg, en naar zijnen vijand bracht, die hem naar zijn goeddunken strafte. Alstoen bekende die ellendige vorst dat de grootheid zijner zonden hem tot die staat gebracht had; hij nam derhalve zijn toevlucht tot God, en bad Hem dat Hij zich zijner ontfermen wilde. Zijn gebed werd verhoord; de zegevierende Koning van Babylon zond hem weer vrij naar Jeruzalem; en de verandering zijns levens toonde, dat zijn bekering oprecht was. Hij poogde de gedachtenis zijner vorige daden te vernietigen, en al zijn zorgen tot herstelling van de godsdienst aan te wenden. Hij wijdde de Tempel opnieuw, deed het altaar herbouwen, om er offeranden volgens de wet van Mozes op te offeren; hij reinigde de ganse stad; en om de weldaad, dat God hem uit de slavernij verlost had, te erkennen, trachtte hij het overige zijns levens zich door zijn deugd welbehagelijk in de ogen des Heren te maken, en in gestadige dankbaarheid voor Hem te wandelen. Door dit gedrag, hetwelk ten enenmale streed tegen hetgene hij voorheen gedaan had, bewoog hij zijn onderdanen om hem in zijn boetvaardigheid na te volgen, gelijk zij hem weleer in zijn zonden, die zovele onheilen over hen hadden gehaald, nagevolgd hadden. Nadat hij dus al de plechtigheden van de ouden godsdienst hersteld had, begon hij Jeruzalem te versterken. Hij vergenoegde zich niet met de oude muren te verbeteren, maar hij deed nieuwe maken, en ze van hoge torens voorzien; voorts versterkte hij de voorsteden, en verzorgde ze met koorn en alle andere noodwendigheden. Kortom, de verandering van die vorst was zo groot, dat men van die dag af, dat hij God begon te dienen, tot aan het einde zijns levens toe, hem in zijnen ijver voor de godsdienst niet zag verkoelen. Hij overleed in de ouderdom van zeven en zestig jaren, nadat hij vijf en vijftig daarvan geregeerd had, en werd in zijnen tuin begraven. Amon, zijn zoon, die hij bij Mesullemet, van de stad Jotba gebooitig, verwekt had, volgde hem op in de regering. Hij wandelde de goddeloosheden na, die zijn vader in zijn jonkheid gepleegd had, en het duurde niet lang of hij werd er voor gestraft; want nadat hij twee jaren geregeerd, en de ouderdom van vier en twintig jaren bereikt had, werd hij door zijn eigen dienaars vermoord. Het volk benam deze daarop het leven, en begroef

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hem in zijns vaders graf. Josta, zijn zoon, die toen nog maar acht Jaren oud was, volgde hem op in de regering.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Grote deugden en uitmuntende godvruchtigheid van Josia, Koning van Juda. Hij schaft de afgoderij ten enenmale af in zijn rijk, en herstelt de godsdienst.

DE moeder van Josia, Koning van Juda, (2 Kon. 22) Jedida genaamd, was van de stad Bozkath, en deze vorst was zo rechtschapen, en zo gehecht aan de deugd, dat hij gedurende zijn ganse leven de Koning David tot een voorbeeld nam. In de ouderdom van twaalf jaren gaf hij een doorluchtig blijk zijner godsvrucht en liefde tot de gerechtigheid, want hij vermaande het volk afstand te doen van de dienst der valse goden, en de God hunner vaderen te aanbidden; en hij begon de onderhouding der oude wetten met zulk een wijs overleg te herstellen, alsof hij veel ouder was geweest. Hij deed hetgene hij instelde stiptelijk waarnemen; en behalve die wijsheid, welke hem zelf eigen was, bediende hij zich van de oudste en bekwaamste mannen, om de dienst Gods in zijnen vorigen staat, en zijn rijk in orde te stellen; zich wachtende van tot zodanige misdaden te vervallen, die de ondergang van enige zijner voorzaten veroorzaakt hadden. Hij liet te Jeruzalem en door zijn ganse rijk een onderzoek doen naar de plaatsen, waar men de valse goden aanbad; hij deed de bossen omhouwen, en de altaren, aan hen toegewijd, afbreken, hen berovende van hetgene andere Koningen daar ter hunner ere geofferd hadden. Door dit middel trok hij het volk af van die dwaze eerbewijzingen, welke het aan die valse godheden betoond had, en bewoog het, om de waren God door behoorlijke aanbidding te eren. Hij deed daarna de gewone brandoffers en offeranden offeren; en stelde weer de overheden en tuchtmeesters aan, om nauwkeurig recht te oefenen, en scherp toe te zien, dat elk zijn plicht waarnam: hij deed door zijn ganse gebied een bevel uitgaan, dat elk zoveel goud en zilver als hij zelf wilde, tot herstelling van de Tempel zou geven, zonder iemand daartoe te dwingen; en hij beval de zorg en het bestier van dat werk aan Maäsèja, stadvoogd van Jeruzalem, Safan de geheimschrijver, Joha, de kanselier, en Hilkia de Hogepriester. Zij arbeidden daaraan met zodanige vlijt, dat de Tempel welhaast in zulk een fraaien staat hersteld werd, dat elk met vermaak dit heerlijk bewijs van des Konings godvruchtigheid aanschouwde. In het achttiende jaar zijner regering beval hij de Hogepriester, om niet alleen al het overgeschoten goud en zilver, maar ook hetgene in de schatkist was, te gebruiken tot het maken van drinkvaten en schalen ten dienste des Tempels. Onder het nakomen van dit bevel vond de Hogepriester de heilige boeken, die door Mozes nagelaten waren, en in de Tempel bewaard werden. Hij stelde ze de geheimschrijver Safan ter hand, die dezelve las, en bij de Koning bracht; en na hem gezegd te hebben, dat alles, wat hij bevolen had, volbracht was, las hij hem die boeken voor. De vorst werd er zo door ontroerd, dat hij zijn klederen scheurde, en Safan, benevens de Hogepriester en enige zijner vertrouwdste vrienden naar de profetesse Hulda, huisvrouw van Sallum, die een man van groot aanzien, en van een doorluchtig geslacht was, henenzond, om haar uit zijnen naam te verzoeken, dat zij Gods gramschap wilde verzoenen, en om Deszelfs gunst smeken, omdat hij meende reden te hebben om te vrezen, dat hij, tot straffe voor de zonden, door de Koningen, zijn voorzaten, door het overtreden van Mozes wetten begaan, met al zijn volk uit zijn land verdreven, en naar een vreemd land gevoerd zou worden, om aldaar hun leven jammerlijk te eindigen. De profetesse beval hun de Koning te boodschappen, dat geen gebeden machtig waren om van God een herroeping van zijn vonnis te verwerven; dat zij uit hun vaderland verdreven, en van alles beroofd zouden worden, omdat zij zijn wetten geschonden hadden, zonder berouw daarover te tonen, schoon zij overvloedig tijd gehad hadden om zich te bekeren; dat de profeten hen daartoe vermaand, en hun menigmaal hun naderende straf voorzegd hadden. Dat God hen derhalve in al de rampen, waarmeê zij bedreigd waren, zou doen vervallen, om hun te doen weten dat Hij God is, en dat zijn profeten hun van zijnentwege niets, dan hetgene waarachtig was, verkondigd hadden. Doch dat Hij des niet tegenstaande, wegens de godvruchttigheid van hun tegenwoordigen Koning, de uitvoering

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

daarvan uitstellen zou tot na diens dood; maar dat dan de straf niet langer uitgesteld zou worden. Nadat de Koning dit antwoord ontvangen had, (2 Kon. 23) deed hij al de priesters en Levieten, en al zijnen anderen onderdanen aanzeggen, dat zij te Jeruzalem moesten komen. Toen zij aldaar bijeengekomen waren, las hij hun voor, wat in die heilige boeken geschreven stond; klom daarna op een verhevene plaats, en deed hen met ede beloven dat zij God van ganser harte dienen, en Mozes wetten onderhouden zouden. Zij beloofden hem zulks, en offerden offeranden om Gods bijstand te verwerven. Thans gelastte de Koning de Hogepriester te zien, of er in de Tempel niet nog enige vaten overgebleven waren, welke de Koningen, zijn voorzaten, ten dienste der afgoden gebruikt hadden; men vond er een vrij groot getal van, welke hij alle deed verbranden, en de as daarvan in de lucht strooien; waarna ook alle afgodische priesters, die niet van Aärons geslacht waren, omgebracht werden. Nadat hij te Jeruzalem al deze plichten godvruchtig volbracht had, doorreisde hij zelf zijn landschappen, om aldaar ten enenmale alles te doen afbreken, wat de Koning Jerobeam ter ere der vreemde goden had opgericht; ook deed hij de beenderen der valse profeten op het altaar, dat Jerobeam gebouwd had, verbranden, volgens hetgene een profeet die goddelozen vorst, toen hij op dat altaar, in tegenwoordigheid des gansen volks offerde, voorzegd had; te weten, dat een nazaat van de Koning David, genaamd Josia, dit alles zou uitvoeren. En aldus zag men er na driehonderdzestig jaren de vervulling van. Josia's godvruchtigheid ging nog verder. Hij liet een zorgvuldig onderzoek doen naar al de Israëlieten, die de Assyrische gevangenschap ontkomen waren, en hij vermaande hen, de heillozen dienst der afgoden te verlaten, om de almachtigen God te aanbidden, gelijk hun vaderen gedaan hadden. Daar waren geen steden, vlekken, of dorpen, waar hij geen nauwkeurige huiszoeking liet doen naar alles, hetwelk tot afgoderij gediend had. Hij deed ook alle wagens, welke zijn voorzaten aan de zon toegewijd hadden, verbranden, en liet niets over van hetgene het volk aanleiding tot de afgodendienst gegeven had. Toen hij aldus zijn ganse Rijk had gezuiverd, deed hij al het volk te Jeruzalem bijeenkomen, om aldaar het feest der ongedesemde broden, hetwelk wij Pascha noemen, te vieren, en hij gaf van zich zelf aan het volk dertigduizend lammeren en geitebokjes, en drieduizend runderen, om openbare gastmalen te houden. De voornaamste priesteren schonken ook aan de mindere priesteren tweeduizend zeshonderd lammeren, de voornaamste Levieten gaven aan de minderen vijfduizend lammeren, en vijfhonderd ossen; daar was niet één van die beesten, hetwelk niet naar de inzettingen van Mozes, onder het naarstig opzicht der priesteren, geofferd werd. Sedert de te van de profeet Samuël werd geen feest met zo groot een pracht gevierd, vermits men er al de plechtigheden bij waarnam, die door de wet, en volgens de oude overlevering, ingesteld waren. Nadat nu de Koning Josia in rast en vrede geleefd, en zich met rijkdom en eer had gezegend gezien, eindigde hij zijn dagen op zodanig een wijze, als ik zal verhalen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Josia, Koning van Juda belet de doortocht aan het heer van Necho. Koning van Egypte, die de Meden en Babyloniërs gaat beoorlogen. Hij wordt gekwetst, waardoor hij sterft. Zijn zoon Joahaz volgt hem op en is zeer goddeloos. Koning Necho voert hem gevankelijk naar Egypte, alwaar hij sterft. Necho stelt zijn oudsten broeder Eljakim in zijn plaats tot Koning aan, hem Jojakim noemende.

NECHO, Koning van Egypte, zich meester willende maken van Azië, trok met een groot heer naar de Eufraat, om de Meden en Babyloniërs, die het Assyrische rijk verdelgd hadden, te beoorlogen. Toen hij bij de stad Megiddo, die tot het koninkrijk van Juda behoort, gekomen was, kantte de Koning Josia zich tegen zijnen doortocht aan. Necho deed deze door een krijgsbode aanzeggen, dat zijn voornemen niet was hem te bestrijden, maar dat hij naar de Eufraat trok, en dat Josia hem derhalve niet behoorde te noodzaken om hem tegen zijn voornemen de oorlog aan te doen. Maar Josia door deze redenen niet bewogen. volhardde in zijn besluit: het scheen dat zijn hooghartigheid hem daartoe aandreef. Terwijl hij zijn heer in slagorde stelde, en op zijnen wagen gezeten, van rij tot rij reed, om zijn soldaten aan te moedigen, schoot een Egyptenaar hem met een pijl, die hem zo zwaar kwetste, dat hij van pijn genoodzaakt was zijn heer te doen aftrekken; hij keerde weer naar Jeruzalem, alwaar hij aan zijn wonde stierf. Hij werd met grote pracht in het graf zijner voorouderen begraven, nadat hij negen en dertig jaren geleefd, en een en dertig geregeerd had. Het volk was ongemeen bedroefd over het verlies van deze vorst, zodat het hem vele dagen beweende. De profeet Jeremia heeft een lijkdicht tot zijnen lof gemaakt, hetwelk nog voorhanden is. Die zelfde profeet voorzeide ook in zijn, nog bestaande geschriften, de rampen, die Jeruzalem zouden overkomen, bovendien de Babylonische gevangenschap; en niet alleen hij, maar ook de profeet Ezechiël had te voren twee boeken over die zaak geschreven. Die twee mannen waren beiden van priesterlijke afkomst; Jeremia woonde te Jeruzalem van het dertiende jaar van Josia's regering tot aan de verdelging van de stad en de Tempel, gelijk ter zijner plaatse zal verhaald worden.

418 Na de dood van Josia volgde zijn zoon Joahaz, die hij bij Hamutal van Libna gewonnen had, hem op in de regering. Hij was drie en twintig jaren oud, en leefde zeer goddeloos. De Koning van Egypte, weerkerende van de oorlog, die hij ondernomen had, ontbood hem bij zich te Hamath, een stad in Syrië. Toen hij aldaar gekomen was, hield hij hem gevangen, en stelde tot Koning in zijn plaats Eljakim aan, zijn oudsten broeder, maar zoon ener moeder Zabida geheten, uit de stad Abuma. Hij gaf deze de naam van Jojakin, legde hem een schatting op van honderd talenten zilver en een talent goud, en voor de Joahaz naar Egypte, alwaar hij stierf, maar drie maanden en tien dagen geregeerd hebbende. De Koning Jojakim was ook een goddeloos vorst, zonder vreze voor God, of enige liefde jegens de mensen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

Nebukadnezar, koning van Baylonië, verslaat in een groten veldslag Necho, Koning van Egypte, en maakt Jojakim, Koning van Juda, tot zijn schatplichtige. De profeet Jeremia voorzegt Jojakim de onheilen, die hem beschoren waren; waarom de Koning hem naar het leven staat.

IN het vierde jaar der regering van Jojakim, Koning van Juda, kwam Nebukadnezar, Koning van Babel, met een groot heer tot aan de stad Karchamis, aan de Eufraat gelegen, om Necho, Koning van Egypte, die toen over geheel Syrië heerste, te beoorlogen. De vorst toog hem met een grote krijgsmacht tegen, en nadat hij bij die vloed slag geleverd had, werd hij overwonnen, en genoodzaakt met groot verlies te wijken. Nebucadnezar trok thans de Eufraat over, en veroverde gans Syrië tot aan Pelusium toe. Hij wilde toen echter Judea niet binnentrekken; maar in het vierde jaar zijner regering, hetwelk het achtste van Jojakim was, naderde hij met een machtig heer, en dreigde de Joden geweldig, zo zij hem geen schatting betaalden. Jojakim, hierdoor verschrikt, besloot de vrede aan te nemen, en betaalde schatting gedurende drie jaren; maar het volgende jaar, vernemende dat de Koning van Egypte die van Babel de oorlog zou aandoen, weigerde hij de opgelegde schatting te betalen. (2 Kon. 24). Doch hij werd in zijn hoop bedrogen; want de Egyptenaars durfden tegen de Babyloniërs niet ten strijde trekken, gelijk de profeet Jeremia hem dikwijls voorspeld had dat gebeuren zou, en dat het te vergeefs voor hem zou zijn, zijn vertrouwen op hun bijstand te stellen. Die profeet had hem ook gezegd, dat de Koning van Babel Jeruzalem innemen, en hij diens slaaf zou zijn. Hoe waarachtig die voorzeggingen ook waren, niemand sloeg er geloof aan; niet alleen het volk verachtte ze, maar zelfs de groten dreven er de spot meê, en werden zo toornig, omdat de profeet hun niets dan ongeluk voorspelde, dat zij hem bij de Koning beschuldigden, en deze aanzetten om hem te doen sterven. De vorst bracht de zaak voor zijnen raad, welks grootste deel van gevoelen was dat men hem ter dood moest veroordelen. Anderen, die wijzer waren, rieden aan dat men hem zou laten gaan, zonder hem enig leed te doen, herinnerende dat hij de enige niet was, die Jeruzalem zware onheilen had voorspeld, want dat de profeet Micha en anderen hetzelfde gedaan hadden, zonder dat zij daarom door de Koningen, die toen leefden, kwalijk waren bejegend, maar veeleer als profeten Gods geëerd. Ofschoon dus Jeremia door de meeste stemmen ter dood verwezen was, redde dit verstandig oordeel zijn leven. Hij schreef al die profetieën in een boek; en het volk daarna op een algemenen vastendag in de negende maand van het vijfde jaar van Jojakims regering in de Tempel vergaderd zijnde, las hij openlijk alles, wat hij in dat boek geschreven had voor, omtrent hetgene der stad, de Tempel, en het volk nakende was. De voornaamsten der vergadering rukten hem het boek uit de handen, raadden hem en Baruch, zijnen schrijver, zich weg te maken, zodat niemand hen vinden kon, en brachten het boek bij de Koning. Deze deed het zich voorlezen, en werd er zo toornig om, dat hij het verscheurde, in het vuur wierp, en beval dat men Jeremia en Baruch halen zou om hen te doden; maar zij waren reeds gevlucht om zijn gramschap te ontwijken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Jojakim, Koning van Juda, laat Nebucadnezar binnen Jeruzalem komen, doch deze geen woord houdende, doet hem nevens vele anderen ombrengen voert drieduizend der voornaamste Joden, onder welke ook Ezechiël was gevangen weg. Jojachin wordt tot Koning van Juda in plaats van Jojakim zijnen vader. aangesteld.

NIET lang daarna kwam de Koning Nebukadnezar met een groot heer. De Koning Jojakim, die hem niet wantrouwde, en evenwel door de voorspellingen van de profeet ontroerd was, bevond zich geenszins in staat om te oorlogen; weshalve hij hem binnen Jeruzalem liet komen, op zijn toezegging dat hij er geen kwaad zou doen. Doch hij hield zijn woord niet, maar deed hem met al de uitgelezene jonge mannen der stad ombrengen, en beval dat men zijn lichaam buiten de stad zou werpen, zonder aan hetzelve de begrafenis te vergunnen. Na die trouweloze en wrede daad stelde hij Jojachin, de zoon, tot Koning in zijns vaders plaatse aan, en voerde drieduizend der voornaamste Joden, onder welke ook de profeet Ezechiël, die doch toen nog heel jong was, gevankelijk naar Babel. Dit was het einde van Jojakim, Koning van Juda. Hij leefde maar zes en dertig jaren, waarvan hij er elf geregeerd had. Jojachin, zijn zoon, welke hij bij Nehusta, een Jeruzalemse vrouw gewonnen had, regeerde maar drie maanden en tien dagen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 9

Nebukadnezar heeft berouw dat hij Jojachin tot Koning aangesteld heeft. Hij doet hem met zijn moeder, zijn voornaamste vrienden, en een groot getal inwoners van Jeruzalem gevangen wegvoeren.

HET berouwde Nebukadnezar welhaast dat hij Jojachin tot Koning van Juda aangesteld had, want hij vreesde dat het herdenken van hetgene zijnen vader was aangedaan, hem tot afval mocht bewegen; daarom zond hij een groot heer om Jeruzalem te belegeren. Dewijl Jojachin een goed en rechtvaardig vorst was, deed zijn liefde voor zijn onderdanen, en zijn begeerte om hen voor ongelukken te behoeden, hem besluiten om zijn moeder en enige zijner nabestaanden aan de voornaamsten van het vijandelijk heer in gijzeling te geven, nadat hij hun alvorens met ede had doen beloven, dat zij hem en de stad geen kwaad zouden doen. Maar daar was geen jaar voorbij of Nebukadnezar brak al wederom zijn woord: hij beval zijnen veldoversten dat zij hem al de jonge mannen, benevens al de handwerkslieden en kunstenaars van Jeruzalem gevangen zouden overzenden. Het getal van deze bedroeg tienduizend achthonderd twee en dertig, onder welke de Koning Jojachin zelf; zijn moeder, en zijn voornaamste vrienden waren, welke allen door die trouwlozen vorst streng bewaard werden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 10

Nebukadnezar stelt Zedekia tot Koning van Juda aan in plaats van Jojachin. Zedekia gaat een verbond met de koning van Egypte tegen hem aan. Nebukadnezar belegert hem in Jeruzalem. De koning van Egypte komt hem te hulp. Nebukadnezar breekt het beleg op om slag te leveren, verslaat hem, en komt daarna het beleg weer voortzetten. De profeet Jeremia voorzegt al het nakend onheil, en wordt daarom in de gevangenis, en daarna in een put gezet, om hem te doen sterven. Zedekia doet hem er uithalen, en vraagt hem wat hij doen moet. Zijn raad is Jeruzalem over te geven; doch Zedekia kan er met toe besluiten.

DEZELFDE Nebukadnezar, Koning van Babel, stelde in Jojachin's plaats zijnen oom van vaders zijde, Zedekia, tot Koning van Juda aan, nadat hij hem had doen zweren dat hij hem getrouw blijven, en met de Egyptenaars geen verstandhouding zou hebben. (2 Kon. 25) Deze vorst was toen nog maar een en twintig jaren oud, zijnde de broeder van Jojakim, beiden zonen van de Koning Josia, en Hamutal. Dewijl hij alleen omgang hield met personen van zijnen ouderdom, die, hoewel hoog van staat, echter goddeloos waren, verachtte hij, zowel als zij, de deugd en gerechtigheid, en het volk, op zijn voorbeeld, gaf zich over aan allerlei ongebondenheden. De profeet Jeremia vermaande hem dikwijls van Gods wege om boete te doen, zich te bekeren, en geen geloof te slaan aan die slechte vrienden, met welke hij verkeerde, noch aan de valse profeten, die hem bedrogen, en zeiden dat de Koning van Babel Jeruzalem niet meer belegeren, maar dat de Koning van Egypte hem beoorlogen en overwinnen zou. Deze woorden van de profeet schenen, terwijl hij sprak, enigen indruk op het gemoed van de vorst te maken, zodat hij voorgaf zijnen raad te zullen volgen, maar zijn gunstelingen, die hem leidden zoals zij wilden, deden hem terstond van voornemen veranderen. Ezechiël, die, gelijk wij gezegd hebben, toen te Babel was, voorzeide ook de verdelging des Tempels, en zond bericht daarvan naar Jeruzalem. Maar Zedekia sloeg ook geen geloof aan zijn profetieën, omdat, ofschoon ze met die van Jeremia overeen kwamen in hetgene de val en de gevangenschap van Zedekia betrof, zij echter daarin geen overeenkomst schenen te hebben, dat Ezechiël omtrent hem verzekerde dat hij Babel niet zien zou, terwijl Jeremia duidelijk zei dat de Koning van Babel hem gevangen weg zou leiden; dit verschil maakte dat Zedekia hun voorzeggingen niet geloofde. Maar de uitkomst heeft de waarheid daarvan getoond, gelijk wij ter zijner plaatse zullen verhalen.

423 Acht jaren daarna verbrak Zedekia het verbond met de Koning van Babel, om tot dat met de Koning van Egypte over te gaan, in de hoop dat zij hun macht te samen gevoegd hebbende, de ander hun niet zou kunnen weerstaan. Maar zodra Nebukadnezar bericht hiervan ontvangen had, kwam hij met een machtig heer te velde, verwoestte Judéa, vermeesterde de sterkste plaatsen, en belegerde Jeruzalem. De Koning van Egypte kwam toen met een grote krijgsmacht Zedekia te hulp; waarop de Koning van Babel het beleg opbrak, hem tegen trok, hem in een groten veldslag overwon, en uit geheel Syrië verdreef. Inmiddels lieten de valse profeten niet na, toen de belegering gestaakt was, Zedekia te bedriegen, zeggende dat hij geen reden zou hebben om te vrezen dat hij weer beoorloogd zou worden, maar dat hij zijn onderdanen, die in Babel gevangen waren, welhaast zou zien wederkeren, met al de gewijde vaten, welke men uit Gods Tempel geroofd had. Maar Jeremia zei hem integendeel, dat die lieden hem bedrogen door hem zulke hope te geven; dat hij zich op de bijstand der Egyptenaren niet behoefde te verlaten; dat de Koning van Babel hen overwinnen zou; dat hij Jeruzalem belegeren, uithongeren, en deszelfs inwoners naar Babel gevangen zou wegvoeren: dat hij al de schatten des Tempels roven, de brand daarin steken, en de stad ganscheli, jk verwoesten zou. Dat die gevangenschap zeventig jaren zou duren; maar dat de Perzen en Meden de heerschappij; der Babyloniërs zouden vernietigen, en de Hebreën, door hen uit de slavernij verlost, weer te Jeruzalem komen, en de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Tempel herbouwen zouden. Deze woorden van Jeremia vonden bij velen geloof; maar de vorsten, en allen, die eveneens hun roem er in stelden goddeloos te zijn, bespotteden hem als een waanzinnige. Enige tijd daarna gebeurde het dat deze profeet, naar Anathot, zijn geboorteplaats gaande, twintig stadiën van Jeruzalem gelegen, iemand van de overheid onderweg ontmoette, die hem staande hield, en beschuldigde dat hij tot de Koning van Babel wilde overlopen. Jeremia antwoordde hem dat hij zulks niet in zijn gedachten had, maar dat hij eens naar zijn geboortestad ging. Doch deze heer, aan zijn zeggen geen geloof slaande, voerde hem voor de rechtbank, alwaar hij gepijnigd werd; waarna men hem in de kerker zette, met het voornemen om hem met de dood te straffen.

424 In het negende jaar der regering van Zedekia, op de tienden dag der tiende maand, hervatte de Koning van Babel de belegering van Jeruzalem, en deed gedurende achttien maanden alle mogelijke pogingen, om er zich meester van te maken. De wapenen van die vorst waren het enige kwaad niet, dat de belegerden kwelde, zij zagen zich terzelfder tijd geplaagd door twee ijselijke gesels, hongersnood en pest, waarvan de een niet minder groot, dan de andere scherp was. Ondertussen riep Jeremia het volk van uit de gevangenis steeds toe, dat zij de poorten voor de Koning van Babel moesten open zetten, vermits er geen ander middel overig was om zich te redden. Maar hoe groot ook hun rampen waren, de vorsten en aanzienlijkste heren, in plaats van zich door de woorden des profeets te laten bewegen, werden zo vertoornd op hem, dat zij hem bij de Koning aanklaagden als een waanzinnige, die hun en het volk allen moed poogde te benemen, door hun niet dan onheilen te voorzeggen. Dat wat henzelf aanging, zij bereid waren voor ‘s Konings dienst en voor het vaderland te sterven; maar dat deze onzinnige hen door zijn zwaarmoedigheid tot vluchten aanmaande, zeggende dat de stad ingenomen worden, en zij allen sneuvelen zouden. De Koning, door een zekere aangeborene goedaardigheid, was juist niet verbitterd tegen Jeremia; maar vrezende de voornaamste personen van zijn rijk in die staat van zaken reden tot ongenoegen te geven, liet hun toe, met hem te doen wat zij wilden. Daarop gingen zij naar de gevangenis, haalden de profeet daaruit, en lieten hem met een touw neer in een put vol modder, opdat hij er in smoren zou, en waarin hij zonk tot aan de keel toe. Zeker dienaar des Konings, een Moor, die bij deze goed stond aangeschreven, boodschapte hem wat de profeet wedervaren was, zeggende dat de rijksgroten zeer kwalijk deden dat zij zulk een vromen man zo mishandelden, en dat zij hem liever in de kerker moesten hebben laten sterven, dab hem op zulk een jammerlijke wijze om het leven te brengen. De Koning door deze woorden getroffen, kreeg berouw dat hij de profeet dus ter genade zijner vijanden gelaten had, en gelastte die Ethiopiër dertig zijner ambtenaren met zich te nemen, en hem spoedig uit de put te trekken. De Moor voerde deze last aanstonds uit, en stelde Jeremia in vrijheid; waarna de Koning hem heimelijk bij zich ontbood, en vraagde of hem niet enig middel bekend was, om van God ver lossing uit het gevaar, dat hun dreigde, te verwerven. Hij antwoordde dat hij wel een middel wist, maar dat het te vergeefs was hem dat te zeggen, omdat hij wel verzekerd was dat degenen, op wie de Koning zich het meest verliet, in plaats van geloof daaraan te slaan, tegen hem zouden opstaan, als of hij, met zulk een voorslag te doen, een grote misdaad begaan had. "Maar, " vervolgde hij, "waar zijn ze nu, die u bedriegen, en zo ronduit zeggen dat de Koning van Babel niet zal weer komen. Heb ik geen reden om bevreesd te zijn als ik u de waarheid durf te zeggen, dewijl het mijn leven geldt?" De Koning beloofde hem toen onder ede, dat hij noch van hem, noch van de groten, gevaar zou lopen. Jeremia daardoor aangemoedigd, zei dat de raad, die hij hem te geven had op Gods stellige bevel, was, de stad aan de Babyloniërs over te geven; dat dit het enige middel was om zich te redden, en voor te komen dat de stad verwoest, en de Tempel verbrand werd; dat, zo hij zulks niet deed, hij de oorzaak van al de naderende rampen zijn zou. De Koning antwoordde dat hij gaarne zijnen raad wilde opvolgen, maar dat hij vreesde dat de overlopers, die bij de Koning van Babel waren, hem zouden benadelen en oorzaak van zijnen dood worden. Doch de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

profeet voegde hem daarop toe, dat, indien de Koning zijnen raad volgde, hij er voor instaan wilde, dat noch hem, noch zijn vrouwen en kinderen, noch de Tempel, iets kwaads wedervaren zou. De Koning verbood hem aan iemand iets te verhalen van hetgene er tussen hen verhandeld was, inzonderheid niet aan de groten, indien zij hem mochten vragen, waarover hij met de Koning in gesprek geweest was; dat hij zeggen kon dat hij aan de Koning verzocht had in vrijheid te mogen blijven. De groten lieten niet na de profeet te vragen wat er tussen hem en de Koning voorgevallen was; en hij antwoordde zo als de vorst hem bevolen had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 11

Nebukadnezars heer neemt Jeruzalem in, plundert de Tempel, verbrandt hem even als het koninklijk paleis, en verdelgt de stad. Nebukadnezar doet Seraja de Hogepriester en vele anderen doden, doet de Koning Zedekia de ogen uitsteken, en voert hem gevangen naar Babel, bovendien een grote menigte van Joden. Zedekia sterft.Volgreeks der Hogepriesteren. Gedalia door Nebukadnezar aangesteld om over de in Judéa gebleven Hebreën te gebieden. Ismaël vermoordt hem. Hij neemt enigen gevangen. Johanan en zijn vrienden jagen hem na, verlossen hen, en vluchten naar Egypte tegen de raad van de profeet Jeremia. Nebukadnezar, de Koning van Egypte overwonnen hebbende, voert de Joden gevangen naar Babel, doet hun kinderen die van groten staat waren, wel opvoeden. Daniël en drie zijner metgezellen alle vier maagschap van de koning Zedekia, waren onder dat getal. Daniël, die toen Beltsazar genoemd werd, legt de Koning een droom uit, en wordt nevens zijn metgezellen in de voornaamste rijksambten gesteld. De drie metgezellen van Daniël, Sadrach, Mesach en Abednego weigeren het beeld, dat Nebuakadnezar had doen oprichten, te aanbidden, en worden daarom in een gloeienden oven geworpen. God bewaart hen. De Koning heeft weer een droom, die hem door Daniël verklaard wordt, maar na hij zeven Jaren in de woestijn onder de beesten verkeert, doch eindelijk tot zijnen vorigen staat terugkeert. Zijn dood. Prachtige gebouwen door hem te Babel gesticht.

ONDERTUSSEN zette de Babyloniër het beleg wakker voort; hij deed hoge torens maken, en vele wallen, zo hoog als de stadsmuren, opwerpen, vanwaar hij de belegerden bestormde. De inwoners van hun kant lieten niet na zich met alle mogelijke dapperheid te verweren, zonder dat hongersnood of pest machtig waren hen daarin te doen verflauwen. Hun kloekmoedigheid sterkte hen tegen alle onheilen en gevaren; en zonder zich door de stormgevaarten hunner vijanden te laten verbazen, stelden zij andere daartegen over. Aldus was het niet alleen met openbaar geweld, maar met behendigheid en list dat deze dappere volken elkaar bestreden; en het was voornamelijk door het laatste dat de een de plaats hoopte te winnen, en de ander zulks te beletten. Achttien maanden liepen er aldus voorbij; maar eindelijk, toen de belegerden van binnen door hongersnood en pest, en van buiten door een menigte van pijlen, welke de belegeraars uit hun hoge torens neêrschoten, geperst werden, werd de stad ingenomen, omtrent middernacht, in het elfde jaar van Zedekia’s regering, op de negenden dag der vierde maand, door Nergelear, Aremantus, Emagar, Nabozar, en Echarampsar, veldoversten van Nebukadnezar, die toen zelf te Ribla was. Zij trokken recht op de Tempel aan. De Koning Zedekia met zijn gemalin, kinderen, nabestaanden, en enige personen van aanzien, welke hij het meest beminde, ging ter stad uit om door zekere enge wegen naar de woestijn te vluchten. De Babyloniërs, hiervan door enige overlopers verwittigd, jaagden hem na met het aanbreken van de dag; zij achterhaalden hem bij Jericho, en dewijl zijn meeste volgelingen op het gezicht van de vijand hem verlaten hadden, namen zij hem met zijn vrouwen en kinderen, en die weinigen, welke hem bijgebleven waren, gevangen, en brachten hem bij hun Koning. Nebukadnezar schold hem voor een trouwloze, die zich niet ontzien had de belofte te breken, waarmee hij voorheen toegezegd had het rijk, welks kroon hij aan hem verschuldigd was, onschendbaar in af hankelijkheid van Babel te zullen houden. Verder verweet hij hen; zijn ondankbaarheid, dewijl hij, de weldaad vergetende, welke hij hem had bewezen door het rijk, dat zijn neef Jojachin eigenlijk toebehoorde, aan hem te geven; dat hij daarenboven de macht, die hij van zijn weldoener had ontvangen, tegen deze gebruikt had; en hij eindigde met deze woorden: "Maar de grote God heeft u in mijn handen geleverd om u te straffen." Hij deed daarna in zijn tegenwoordigheid, en in het bijzijn der andere gevangenen, Zedekia’s zonen en vrienden doden, hemzelven de ogen uitsteken, en beval dat men hem met ketenen zou boeien, om hem in die staat naar Babel te voeren. Aldus werden de voorzeggingen van Jeremia en Ezechiël, welke die

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

rampzalige vorst zo zeer veracht had, beide vervuld; te weten die van Jeremia, dat hij gevangen naar Nebukadnezar zou gevoerd worden, en van aangezicht tot aangezicht met hem spreken, en die van Ezechiël, dat hij naar Babel geleid zou worden, doch het niet zien zou. Uit dit voorbeeld kunnen zelfs de eenvoudigsten zien, hoedanig de oneindige macht en wijsheid Gods is, dewijl Hij door onderscheidene middelen, juist in de tijd, welke Hij besloten heeft, alles wat Hij beveelt en voorzegt, kan doen gebeuren. Ook bespeurt men daaruit de onkunde en ongelovigheid der mensen, die hun beletten te voorzien wat hun nakende is, en die hen in de gedreigde onheilen doen vallen, als zij er minst op verdacht zijn, en die daarenboven maken dat zij dezelve niet gewaar worden voor dat zij ze voelen, en het niet meer in hun macht is ze te ontwijken. Dit was het einde van Davids geslacht, nadat een en twintig Koningen, van hem afkomstig, na malkanderen de scepter van het Koninkrijk van Juda gevoerd, en al deze regeringen te samen, de twintig jaren van Saul, die uit een anderen stam was gesproten, daaronder begrepen, vijfhonderd veertien jaren, zes maanden, en tien dagen geduurd hadden. Na deze overwinning zond Nebukadnezar zijnen veldoverste Nebusaradan naar Jeruzalem, met bevel om de Tempel, na alles, wat er in was, daaruit genomen te hebben, te verbranden, het koninklijk paleis in de as te leggen, de stad te verdelgen, en al de inwoners naar Babel in slavernij te voeren. In het achttiende jaar der regering van die vorst, hetwelk het elfde van Zedekia's regering was, op de eersten dag der vijfde maand, beroofde die veldheer de Tempel van alles, wat hij er in vond, wegnemende al de gouden en zilveren vaten, en het groot koperen wasvat, de Zee genaamd, hetwelk Salomo had doen maken, en de twee koperen pilaren met hun kapitelen, en de gouden tafels en kandelaren, waarna hij de Tempel in brand stak, en de ganse stad vernielde. Dit viel voor, vierhonderd zeventig jaren, zes maanden, tien dagen na het bouwen van de Tempel; duizend twee en zestig jaren, zes maanden, en tien dagen na de uittocht uit Egypte; negentienhonderd zeven en vijftig jaren, zes maanden, tien dagen na de zondvloed, en drieduizend vijfhonderd dertien jaren, zes maanden, tien dagen na de schepping der wereld. Nebusaradan gaf voorts bevel het volk naar Babel gevangen te voeren, en leidde zelf Seraja, de Hogepriester, Zefanja de tweeden onder de priesters, de drie bevelhebbers, welke de wacht des Tempels aanbevolen geweest was, de voornaamsten der kamerlingen, zeven diegenen die in het grootste aanzien bij Zedekia geweest waren, zijnen geheimschrijver van staat, en zestig andere voorname personen, naar zijnen Koning, die toen te Ribla, een stad in Syrië, was, aan wien hij deze mannen, met de schat des Tempels aanbood. De Koning deed terstond de Hogepriester, en enigen der aanzienlijksten het hoofd afhouwen, en de Koning Zedekia, Josadok, zoon van Seraja, bovendien de andere gevangenen, naar Babel voeren. Nu ik aldus verhaald heb hoedanig de volgreeks der Koningen, die de scepter over Gods volk gevoerd hebben, geweest is, zal ik ook die der Hogepriesteren vermelden, welhe na het bouwen van Salomo's Tempel malkanderen gevolgd zijn: De eerste was Sadok, wiens opvolgers waren Ahimaäz; Azaria, Joram, Hisus, Achioram, Phideas, Sudeas, Julus, Jotham, Urias, Nerias, Odeas, Sallum, Elcias, Seraja en Josadok, die te Babel gevangen binnen gebracht werd. Deze allen zijn van vader tot zoon malkanderen in het Hogepriesterschap gevolgd. Belangende het geringe volk de armen, en de vluchtelingen, Nebusaradan, door Nebukadnezar tot landvoogd van Judéa aangesteld, liet ze daar blijven, en stelde tot gebieder over hen Gedalia, zoon van Ahikam aan, die van adellijke afkomst en een fraai man was. Hij legde hun een schatting op ten behoeve van de Koning. De gemelde Nebusaradan haalde de profeet Jeremia uit de gevangenis, maande hem sterk aan om mede naar Babel te gaan, alwaar hij hem volgens bevel van de Koning, zijnen meester, alles geven zou wat hij van node had; doch hij liet nochthans, indien hij niet gezind was hem te volgen, het in zijn keus in welke plaats hij liefst wonen wilde, opdat hij er zijnen vorst kennis van geven mocht. De profeet gaf te verstaan dat hij geen van beide begeerde te doen; maar dat hij op de puinhopen zijns vaderlands zijn dagen wilde eindigen, om het droevig overschot van die deerlijke verwoesting niet uit het gezicht te verliezen. Nebusaradan gelastte Gedalia wèl zorg voor hem te dragen; en nadat hij de profeet grote

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

geschenken gegeven, en hem ook voor Baruch, zoon van Neri, die mede van een zeer edel geslacht, en wèl in de taal zijns lands onderwezen was, de vrijheid toegestaan had, keerde hij weer naar Babel, en Jeremia nam zijn verblijf in de stad Mizpa.

426 Toen de Hebreën, die gedurende de belegering van Jeruzalem gevlucht, en naar verscheidene plaatsen geweken waren, vernomen hadden dat de Babyloniërs weer naar hun land gekeerd waren, kwamen zij van alle kanten bij Gedalia te Mizpa. De voornaamsten waren Johanan, zoon van Kareas, Jesanja, Seraja, en enige anderen, bovendien Ismaël, die van koninklijk geslacht, doch zeer boosaardig en doortrapt was, daar hij zich, toen Jeruzalem belegerd was, bij Bahalis, Koning der Ammonieten gevoegd had. Gedalia ried hun hun landerijen te bebouwen, zonder voor de Babyloniërs te vrezen, en hij zwoer hen te zullen bijstaan, indien men hen stoorde; zeggende, dat zij maar een besluit behoefden te nemen in welke stad zij zich wilden neêrzetten; dat hij tot de nodige herbouwing der plaatsen order zou geven, om ze bewoonbaar te maken; maar dat zij het seizoen niet moesten laten voorbijgaan, opdat ze koorn, wijn, en olie mochten bekomen, om in de winter van te kunnen leven. Hij liet hun toe zodanige plaatsen als zij wilden te kiezen om te bebouwen. Toen door al de naburige landschappen van Judea het gerucht zich verspreidde, hoe Gedalia allen, die tot hem kwamen, ontving, en hun landerijen gaf om te bebouwen, mits dat zij een zekere schatting aan de Koning van Babel betaalden, kwam men van alle kanten bij hem, en elk schikte zich tot de arbeid. Vermits deze minzaamheid van Gedalia hem bij Johanan en andere voorname personen bemind maakte, verwittigden zij hem dat de Koning der Ammonieten Ismaël tot hem gezonden had, om hem verraderlijk te doden, waarna deze zich dan tot Koning van Israël kon opwerpen, als zijnde van koninklijke afkomst. Dat het middel om daartegen te waken, was, hun verlof te geven om Ismaël om te brengen, opdat zij het overschot huns volks zouden mogen behoeden voor het verderf, dat hen onvermijdelijk treffen zou, indien hij zijnen kwaden aanslag uitvoerde. Gedalia antwoordde, dat het niet waarschijnlijk was dat Ismaël, die niets dan goeds van hem ontvangen had, het op zijn leven zou toeleggen; dat hij niets kwaads verricht had gedurende de nood, waarin hij verkeerd had, dus nu zulk een slecht feit wel niet wagen zou tegen zijn weldoener, welke hij met al zijn macht behoorde bij te staan, indien anderen iets tegen deze ondernamen. Johanan en de andere oversten, Gedalia dus niet kunnende overtuigen, gingen weg. Dertig dagen daarna kwam Ismaël, vergezeld van tien zijner vrienden te Mizpa om Gedalia te bezoeken, die hen minnelijk ontving en wel onthaalde, en hun verscheidene malen toedronk, om hun zijn genegenheid te betuigen. Toen Ismaël, en zij, die met hem gekomen waren, zagen dat de wijn en daarna de slaap Gedalia begon te bevangen, doodden zij hem en al de andere gasten, die zich aan de drank waren te buiten gegaan, en vermoordden toen, onder begunstiging van de nacht, de Joden en de Babylonische soldaten, die in de stad waren, terwijl deze gerust lagen te slapen. De volgenden dag, ‘s morgens kwamen omtrent tachtig personen van het land om geschenken aan Gedalia te brengen; Ismaël zei dat hij maken zou dat zij hem te spreken kregen; doch zodra zij binnenshuis gekomen waren, werden ze door hem en zijn makkers gedood, en om de moord bedekt te houden, in een diepen put geworpen, uitgenomen enigen, die hun beloofden aan te wijzen, waar ze op het land hun huisraad, klederen en koorn verborgen hadden. Ismaël nam ook ettelijke personen te Mizpa met vrouwen en kinderen, en daaronder de dochters van de Koning Zedekia, welke Nebusaradan in Gedalia’s bewaring gelaten had, gevangen; en nadat deze booswicht zovele schelmstukken begaan had, toog hij op weg om weer naar de Koning der Ammonieten te keren. Maar Johanan en andere personen van aanzien, zijn vrienden, vernomen hebbende wat er gebeurd was, toonden zich zo gevoelig hierover, dat zij met al het gewapend volk, dat ze bijeen konden krijgen, Ismaël najaagden, en hem bij de fontein van Hebron achterhaalden. De gevangenen, welke hij wegvoerde, bemerkten welhaast dat Johanan met de zijnen tot hun ontzet gekomen was; dus liepen zij met blijdschap tot hem over, en Ismaël nam alleen met acht van zijn makkers de vlucht naar de Koning der Ammonieten. Johanan met zijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vrienden en degenen, welke hij dus verlost had, ging naar Mandra, alwaar hij die dag doorbracht, en daarna te rade werd zich naar Egypte te begeven, uit vreze dat de Babyloniërs hen mochten doden, om de dood van Gedalia, die zij als gezaghebber hadden aangesteld, op hen te wreken. Evenwel wilden zij eerst de raad van Jeremia daarover inwinnen; dus gingen zij naar hem toe, en verzochten van hem de wil van God in deze te vernemen, met ede belovende te zullen nakomen, wat deze hun bevelen zou. De profeet voldeed aan hun verzoek, en tien dagen daarna verscheen God aan hem, en beval hem aan Johanan en de zijnen, en aan al het volk te zeggen, dat indien zij bleven waar ze waren, Hij zorg voor hen dragen, en beletten zou dat de Babyloniërs hun enig leed deden; maar indien ze naar Egypte gingen, dat Hij hen zou verlaten, en in zijn gramschap hen eveneens straffen als Hij hun broederen gedaan had. Jeremia gaf hun dit antwoord van Gods wege; doch zij sloegen het in de wind, en wilden niet geloven dat het op des Heren bevel was dat hij hun belastte daar te blijven; maar verbeeldden zich dat hij hun die raad gaf, om Baruch, zijnen leerling, te behagen, en hen aan de woede der Babyloniërs bloot te stellen. Hierom verachtten zij Gods bevel, en gingen naar Egypte, Jeremia en Baruch met zich voerende. Alstoen openbaarde God zich aan zijnen profeet, en beval hem tot zijn volk te zeggen, dat de Koning van Babel de Koning van Egypte beoorlogen, en overwinnen zou; dat een gedeelte van hen gedood, en de overigen gevangen naar Babel gevoerd zouden worden. Deze voorzegging werd door de uitkomst bewaarheid; want vijf jaren na de verwoesting van Jeruzalem, zijnde in het drie en twintigste jaar van Nebukadnezar's regering, kwam die vorst met een groot heer in Neder-Syrië, bemachtigde het, overwon de Ammonieten en Moabieten, beoorloogde daarna Egypte, veroverde het, doodde de Koning, die er toen regeerde, stelde een anderen in zijn plaats, en voerde al de Joden, welke men daar te lande vond, naar Babel.

427 Zie daar de rampzaligen staat, waartoe het ganse Hebreeuwse volk zich gebracht zag, zijnde tweemaal, telkens door een bijzonder toeval, over de Eufraat gevoerd; de eerste keer toen Salmaneser, Koning der Assyriërs, onder de regering van Hosea, Koning van Israël, Samaria ingenomen hebbende, de tien stammen gevankelijk wegvoerden; en daarna toen Nebukadnezar, Koning der Chaldeën en Babyloniërs, nadat hij Jeruzalem had ingenomen, de twee overige stammen ten lande uitvoerde. Maar terwijl Salmaneser uit het binnenste van Perzië en Medië Chuteërs naar Samaria gezonden had, van waar zij Samaritanen genaamd zijn, zond Nebukadnezar geen volkplantingen naar het land der twee stammen, door hem veroverd, zodat Judéa, Jeruzalem, en de Tempel zeventig jaren woest en verlaten bleven. Er verliepen honderd dertig jaren, zes maanden, en tien dagen tussen de gevankelijke wegvoering der tien stammen, welke het rijk van Israël uitmaakten, en die der overige twee stammen, waaruit het koninkrijk van Juda bestond.

428 Uit de kinderen van het Joodse volk, (Dan. 1) die aan de Koning Zedekia vermaagschapt, of anderszins van doorluchtigen huize waren, koos Nebukadnezar de zodanigen uit, die de bevalligsten, en van een schone gestalte waren, stelde opzieners en leermeesters over hen aan, om hen op te voeden, en vlijtig te onderwijzen; ook deed hij sommigen ontmannen, gelijk hij gewoon was te doen tegenover alle volken, die hij overwon. Hij gelastte dat men hun van dezelfde spijzen zou geven; die op zijn tafel opgedist werden, en hij deed hun niet alleen de Chaldese en Babylonische talen leren, maar ook al de wetenschappen dier volken, waarin zij zich zeer leerzaam toonden. Onder deze jongelingen, die Zedekia in de bloede bestonden, waren er vier zeer schoon van gestalte, en van groot verstand, genaamd Daniël, Hananja, Misaël en Azarja; maar de Koning veranderde hun namen, en gaf aan Daniël die van Beltsasar, aan Hananja die van Sadrach, aan Misaël die van Mesach, en aan Azarja die van Abednego. Hun voortreffelijke inborst, uitmuntend verstand, en ongemene wijsheid, maakten dat de vorst een grote genegenheid voor hen kreeg. Ondertussen waren zij zo matig, dat ze liever eenvoudige spijzen aten, en zich van alles, wat leven ontvangen had, onthielden, dan dat zij gespijsd

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

werden met de lekkere gerechten, welke men hun van ‘s Konings tafel voordiende. Derhalve verzochten zij de kamerling Aspenaz, die in last had om hen te verzorgen, dat hij de spijze, voor hen bestemd, voor zichzelf wilde houden, en hun slechts peulvruchten, dadelen, of iets dergelijks uit het plantenrijk geven, omdat zij tegen die lekkere spijzen een tegenzin hadden. Hij antwoordde dat hij aan hun begeerte gaarne zou voldoen, maar dat hij vreesde, indien hij zulks deed, dat de Koning uit de verandering van hun gelaat het bemerken zou, omdat het wezen en de kleur zich doorgaans schikt naar het voedsel, dat men gebruikt; dat dit nog sterker zou blijken door het verschil tussen hen en de andere jongelingen, die lekkerder gespijsd werden; en dat het niet te vergen was, dat hij om hun te behagen, zich in gevaar zou stellen van zijn leven te verliezen. Toen zij bemerkten dat deze gesnedene niet ongenegen was hun van dienst te zijn, drongen zij er te meer op aan, en verwierven van hem dat hij er ten minste voor de tijd van tien dagen de proef van name, om indien die levenswijze geen schade aan hun gezondheid toebracht, daarmeê voort te gaan, of zo men enige vermindering in hun uiterlijk bespeurde, de vorige manier te hervatten. Hij stond hun verzoek dan toe; en nadat hij gezien had, dat het hun niet alleen niet schaadde, maar dat zij zelfs frisser en kloeker werden dan de andere jongelingen van hun ouderdom, die met de spijzen van ‘s Konings tafel gevoed werden, behield hij onbeschroomd voor zich de spijze, die voor hen bestemd was, en gaf hun zulken kost als zij begeerden. Aldus werden hun lichamen veel bekwamer voor de arbeid, en hun verstand vatbaarder om iets te leren; en dewijl zij door geen lekkernijen, die de mensen verwijfd maken, verzwakt werden, namen zij zeer toe in de wetenschappen der Egyptenaren en Chaldeën; inzonder heid Daniël, die zich ook tot het uitleggen van dromen begaf en van God zelf met openbaringen begunstigd werd.

429 Twee jaren na de overwinning, die Nebukadnezar op de Egyptenaren behaalde, (Dan. 2) had die vorst een wonderlijken droom, waarvan God hem, terwijl hij sliep, de uitlegging gaf; maar zodra hij ontwaakte was hij de droom en zijn betekenis vergeten. Hij ontbood derhalve de geleerdsten onder de Chaldeën, die er hun werk van maakten toekomende zaken te voorzeggen, en ter oorzake hunner wijsheid de naam van Wijzen gekregen hadden. Hij verhaalde hun dat hij een droom gehad, maar hem vergeten had, en beval hun dat zij hem denzelven, en zijn betekenis zouden zeggen. Zij antwoordden, dat hetgene hij begeerde, voor mensen onmogelijk was, en dat alles, wat zij doen konden, was, hem de uitlegging van zijnen droom te geven, nadat hij die aan hen verteld zou hebben. Doch hij dreigde hen met de dood, indien zij aan zijn begeerte niet voldeden, en dewijl zij bij hun zeggen bleven, gelastte hij dat men hen doden zou. Daniël, dit bevel vernomen hebbende, en ziende dat hij en zijn metgezellen hetzelfde gevaar liepen, ging naar Arioch, hoofdman van ‘s Konings lijfwacht, om de reden daarvan te weten. Arioch verhaalde hem de ganse zaak; daarop verzocht Daniël dat hij de Koning wilde bidden, dat de uitvoering, van hetgene deze bevolen had tot ‘s anderendaags mocht uitgesteld worden, omdat hij hoopte dat God zijn gebed verhoren, en hem de droom openbaren zou. De bevelhebber verhaalde dit de Koning, en de vorst stond het verzoek toe. Daniël en zijn metgezellen brachten de gansen nacht in gebeden door, om van God te verwerven dat het Hem believen mocht de Wijzen en henzelf uit het gevaar, waarin zij door ‘s Konings gramschap gebracht waren, te verlossen, door hun de droom, die de vorst vergeten had, bekend te maken. God, door ontferming bewogen, openbaarde aan Daniël welke die droom geweest was, en wat die betekende, opdat hij zulks de Koning mocht bekend maken. De blijdschap, welke Daniël deswege had, was zo groot, dat hij fluks opstond, om zijnen metgezellen de gunst, welke hij van God ontvangen had, bekend te maken; en hen in een wanhopigen staat vindende, waarin zij niets dan de dood voor ogen schenen te hebben, beval hij hun moed en betere hope te hebben. Zij dankten de Here dat Hij zich over hun jonkheid ontfermd had; en zodra het dag geworden was, ging Daniël naar Arioch, verzoekende dat hij hem bij de Koning wilde brengen, opdat hij hem zijnen droom bekend mocht maken. Toen hij voor de vorst gebracht was, begon hij aldus tot

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hem te spreken: dat, schoon hij hem zijnen droom verklaarde, hij hem echter bad niet te willen denken dat hij verstandiger was dan de Wijzen, die het niet hadden kunnen doen; want dat de kennis, die hij daarvan bekomen had, daaruit voortvloeide, dat God, uit medelijden met het gevaar, waarin hij en zijn metgezellen zich bevonden, hem de droom en deszelfs betekenis geopenbaard had. "En, " vervolgde hij, "ik was niet zozeer ontroerd, o Koning, door het gevaar, dat mijn makkers en mij bedreigde, als door het verdriet om het ongelijk te zien dat gij u zelf aandeedt, door onrechtvaardiglijk zovele brave lieden ter dood te veroordelen, omdat zij geen zaak konden doen, die de mensen, hoe verstandig ze ook mogen zijn, ten enenmale onmogelijk is, en die niemand dan God alleen doen kan. De zaak dan, Heer Koning, heeft zich aldus toegedragen: toen gij in bekommering waart om te weten, wie na u over de wereld heersen zou, heeft God, om u de volgende Monarchen bekend te maken, u in de droom een groot beeld getoond, welks hoofd was van goud, schouders en armen van zilver, de buik en dijen van koper, en de benen en voeten van ijzer. Daarna zaagt gij een steen van een berg afgerukt tegen dat beeld aanvallen, waardoor het aan stukken geslagen, en tot gruis en stof vermaald werd, hetwelk de wind wegvoerde, zonder dat er in het minste iets van overbleef. En eindelijk zaagt gij dat die steen zo aangroeide, dat hij de ganse aarde bedekte. Dusdanig was uw droom, o Koning, en dit is er de betekenis van: het gouden hoofd stelt u en de Koningen van Babel, uw voorzaten voor. De schouders en armen van zilver betekenen dat uw rijk door twee machtige Koningen overheerd zal worden. De dijen van koper geven te kennen dat een andere Koning die uit het westen zal komen, die twee Koningen overheren zal. En de benen en voeten van ijzer geven te kennen, dat gelijk het ijzer harder is dan het goud, het zilver en het koper, alzo ook een ander overwinnaar zal komen, die hem ten onder zal brengen." Daniël verklaarde de Koning evenzo, wat die steen betekende; maar dewijl mijn voornemen is om alleen verledene en geen toekomende zaken te verhalen, zal ik daarvan niet meer zeggen; doch zo iemand nadere onderrichting daarvan begeert, die leze in de heilige Schrift het boek van Daniël.

Nebukadnezar door blijdschap en verwondering vervoerd viel voor hem neêr om hem te aanbidden, beval aan al zijn onderdanen dat zij aan hem offeranden zouden offeren als aan een God, gaf hem de naam desgenen, welke hij te voren als zijnen God erkend had, en verhief hem en zijn vrienden tot de voornaamste ambten des rijks. Zulk een schielijk en zeldzaam geluk verwekte zo groot een afgunst tegen die vier personen, dat het hun bijna het leven gekost had door dit volgende voorval.

430 Nebukadnezar deed een gouden beeld maken (Dan. 3) van zestig ellebogen hoog en zes breed, hetwelk op het grote plein van Babel opgericht werd; en toen hij het wilde doen inwijden, ontbood hij de voornaamste Personen uit alle plaatsen zijns rijks, en beval dat ieder op het eerste geschal der trompetten ter aarde zou neêrvallen, om het te aanbidden, met bedreiging dat allen, die zulks niet deden, in een gloeienden oven zouden geworpen worden. Elk gehoorzaamde dit gebod, uitgenomen Daniëls vrienden, welke zeiden zulks niet te kunnen doen, zonder de wetten hunner vaderen te overtreden. Terstond werden zij in het vuur geworpen, maar God redde hen; want door zijn oneindige macht werden zij door het vuur, alsof het van hun onschuld wist, gespaard, in plaats van er door verteerd te worden, en zij bleven overwinnaars van de vlammen. Dit wonderwerk vermeerderde de achting, die de Koning hun toedroeg, omdat hij hen aanmerkte als personen van een ongemene deugd, die bijzonderlijk van God bemind waren.

431 Kort daarna had die vorst een anderen droom, (Dan. 4) in welke hij meende dat hij van zijn koninkrijk beroofd was, en zeven jaren in de woestijn bij de beesten door bracht, en daarna in zijn vorige waardigheid hersteld werd. Hij ontbood de Wijzen, verhaalde hun zijnen droom, en begeerde de uitlegging daarvan; maar daar was niemand, die ze hem geven kon. Daniël was de

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

enige, die zulks naar waarheid deed, niets zeggende dan hetgene men inderdaad zag gebeuren; want die vorst steeg weer op de troon, nadat hij zeven jaren in de woestijn doorgebracht, en Gods gramschap door grote boetvaardigheid gestild had, zonder dat iemand gedurende die tijd zijn rijk durfde bemachtigen. Dat ik dit alhier verhaal, behoort mij door niemand kwalijk geduid te worden, dewijl men het in de heilige Schrift beschreven vindt, en dat ik in het begin dezer Historie verklaard heb, niets anders te zullen doen dan in het Grieks ter goeder trouw te schrijven hetgene men in de boeken der Hebreën verhaald vindt, zonder iets daar af of bij te doen.

432 Nadat Nebukadnezar drie en veertig jaren geregeerd had, is hij eindelijk gestorven. Hij was een vorst van groot verstand, en veel gelukkiger dan iemand van zijn voorzaten. Berosus spreekt in zijn derde boek van de Historie der Chaldeën aldus van hem: Nebukadnezar, de vader desgenen van wien wij gesproken hebben, vernemende dat de landvoogd, die hij over Egypte, Neder-Syrië, en Fenicië gesteld had, van hem afgevallen was, en zelf niet langer bekwaam zijnde om de ongemakken des oorlogs te kunnen doorstaan, deed zijnen zoon met een gedeelte zijner krijgsmacht tegen hem optrekken. Deze jonge vorst overwon de muiter, bracht al de landschappen weer onder de gehoorzaamheid zijns vaders, en vernomen hebbende dat deze terzelfder tijd te Babel, nadat hij een en twintig jaren geregeerd had, gestorven was, bracht hij de zaken van Egypte en andere landschappen in orde, beval zijnen vertrouwdsten bevelhebbers het heer met de gevangene Joden, Syriërs, Feniciërs, en Egyptenaren, weer naar Babel te voeren; en zelf, van weinig volk verzeld, spoedig voorttrekkende, nam hij de weg dwars door de woestijn. Toen hij in zijn rijk aangekomen was, aanvaardde hij de regering, nadat het bewind gedurende zijn afwezigheid waargenomen was door de Chaldese Wijzen, wier voornaamsten niets beter behartigd hadden dan de heerschappij voor hem te bewaren; en aldus volgde hij de Koning zijnen vader in de regering op. Een der eerste zaken, welke hij deed, was de meegebrachte gevangenen door zijn ganse gebied in volkplantingen te verdelen; voorts wijdde hij de kostelijken buit, die hij bekomen had, aan de tempel van Bel en andere tempels; en hij vergenoegde zich niet met de oude gebouwen van Babel te verbeteren, maar hij vergrootte ook de stad, en versterkte de watergracht; en om de vijanden het bemachtigen daarvan te beletten, al ware het dat zij de rivier overgetrokken waren, deed hij van binnen en buiten hope drie dubbele muren van gebakken steen maken. Ook versterkte hij het overige der stad, deed er prachtige poorten bouwen, en stichtte een nieuw paleis dicht bij dat van wijlen de Koning, zijnen vader, welks kostbaarheid en sieraad alhier te beschrijven overtollig zou zijn. Maar toch kan ik niet nalaten te verhalen dat dit prachtige gebouw in vijftien dagen voltooid werd. En omdat zijn gemalin, die in Medië opgevoed was, enige overeenkomst met haar vaderland begeerde te zien, deed hij om haar te behagen, terrassen boven op dat paleis maken, van zulke grote stenen, dat het wel bergen geleken; en die terrassen deed hij met aarde bedekken, en er velerlei soorten van bomen in planten, zodat die hangende tuinen in de lucht voor een van ‘s werelds wonderen zijn gehouden geworden. Van deze verwonderlijke tuinen maakt Megasthenes in het derde boek zijner Historie van Indië ook gewag; en hij poogt te bewijzen dat die vorst, door zijn grote en uitmuntende daden, Herkules verre overtroffen, en niet alleen Lybië, maar ook Iberië (Spanje) veroverd heeft. Diokles spreekt er in het tweede boek zijner Historie van Perzië mede van; en Philostratus zegt in die van Indië en Fenicië, dat hij de stad Tyrus, waarvan Ethbaäl toen Koning was, dertien jaren lang belegerde. Dit is alles wat ik omtrent die vorst bij de historieschrijvers heb kunnen vinden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 12

Dood van Nebukadnezar, Koning van Babel. Evilmerodach, zijn zoon, volgt hem in de regering op, en stelt Jojachin, koning van Juda in vrijheid. Volgreeks der Koningen van Babel tot op de Koning Beltsasar. Cyrus, Koning van Perzië, en Darius, Koning der Meden, belegeren hem in Babel. Zijn gezicht; waarvan Daniël hem de uitlegging geeft. Cyrus neemt Babel in, en de Koning Beltsasar gevangen. Darius voert Daniël naar Medië, en verheft hem tot groten staat. De afgunst der groten tegen hem is oorzaak dat hij in de leeuwekuil geworpen wordt. God bewaart hem, en hij wordt machtiger dan te voren. Zijn profetieën en lof.

NADAT Nebukadnezar gestorven was, volgde zijn zoon Evilmerodach, hem op in de regering, en stelde niet alleen Jechonias, Koning van Juda, anders Jojachin genaamd, in vrijheid, maar gaf hem grote geschenken, maakte hem tot opziener over zijn huis, en bewees hem grote vriendschap. Aldus bejegende hij hem heel anders dan Nebukadnezar gedaan had, toen hij uit liefde tot zijn vaderland, gelijk hierboven verhaald is, zich met zijn vrouwen, kinderen en al zijn goed, ter goeder trouw aan die Koning overgaf, mits dat deze het beleg van Jeruzalem zou opbreken; waarin deze nochthans zijn woord niet hield. Evilmerodach regeerde achttien jaren, waarna zijn zoon Niglizar hem in de regering opvolgde, en veertig jaren op de troon zat. Labosordach, zijn zoon, die na hem kwam, regeerde maar negen maanden; en Beltsasar zijn zoon, die de Babyloniërs Naboandel noemen, volgde hem op. Deze werd door Cyrus, Koning der Perzen en Darius, Koning der Meden, beoorloogd, en in Babel belegerd.

434 Terwijl deze vorst belegerd werd, zag hij zeker wonderbaar en verbazend gezicht (Dan. 5). Hij gaf een gastmaal aan de groten van zijn hof, en aan zijn bijwijven, in een zaal, alwaar een prachtig toestel stond van gouden en zilveren vaten, gelijk de Koningen gewoon zijn te gebruiken; doch om de praal te vergroten beval hij dat men die vaten, welke uit de Tempel te Jeruzalem genomen, en door Nebukadnezar aan zijnen afgodstempel geschonken waren, halen zou; toen hij nu door de wijn verhit was, werd hij zo stout dat hij uit die vaten dronk, en lasterlijke woorden tegen God uitbraakte. Doch op staanden voet zag hij een hand uit de muur te voorschijn komen, en daarop schrijven. Dit gezicht verschrikte hem: daarom ontbood hij de wijsten van de Chaldeën en andere volken, die er hun werk van maakten om gezichten en dromen uit te leggen, en beval hun dat zij hem zeggen zouden, wat die woorden betekenden. Zij antwoordden hem dat het hun onmogelijk was. Hierdoor werd zijn bekommering zo groot, dat hij door zijn ganse gebied deed uitroepen, dat hij een gouden ketting, een purperen tabbaard, gelijk de Koningen der Chaldeën gewoon waren te dragen, en het bestuur over het derde deel van zijn koninkrijk zou geven aan degene, die hem deze woorden verklaarde. Op deze grote aanbieding kwamen er van alle kanten dezulken, die voor de verstandigsten gehouden werden, en zij lieten niet na hun uiterste pogingen te doen om de uitlegging daarvan te vinden; maar al hun arbeid was vergeefs. De grootmoeder des Konings, hem in zulk een ongerustheid ziende, zei dat hij de hoop om een gewenste verklaring te bekomen niet moest opgeven, dewijl er onder de gevangenen, welke Nebukadnezar, na de verdelging van Jeruzalem, naar Babel had doen voeren, iemand, Daniël genaamd, was, van zulk een ongemene kennis, dat hij zaken, die Gode alleen bekend waren, verklaarde, en dat hij Nebukadnezar een droom uitgelegd had, die niemand had weten te verklaren; weshalve hij hem maar behoefde te ontbieden, en zijn begeerte te zeggen, om te weten wat die woorden betekenden, al ware het ook dat ze hem enige ramp voorspelden. Op dit bericht ontbood Beltsazar Daniël terstond; en hem gelukkig genoemd hebbende omdat hij van God de gave ontvangen had, om alles, wat anderen niet wisten, te doorgronden, verzocht hij hem te willen zeggen wat die woorden, op de muur geschreven, betekenden, en beloofde, zo hij zulks doen konde, hem een purperen tabbaard, een gouden ketting, en het bevel over het derde deel zijns koninkrijks te geven, om aan de gehele wereld

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

door die tekenen van ere te tonen, hoedanig zijn uitstekende wijsheid was, wanneer men naar de oorzaak van zulk een begunstiging vernam. Daniël, wetende dat de wijsheid, die van God komt, altoos geneigd moet zijn om goed te doen zonder enige beloning daarvoor te begeren, betuigde de Koning dat hij daarvoor niets wilde ontvangen, en zei vervolgens, dat die woorden betekenden dat het einde zijns levens nabij was, omdat hij zich aan de straffe, waarmee God de Here de goddeloosheid van zijnen overgrootvader Nebukadnezar had getuchtigd, niet had gespiegeld, noch door dat voorbeeld geleerd had, zich niet boven zijnen geoorloofden staat te verheffen; dat hem niet onbekend was dat die vorst gedurende enige jaren als de beesten had moeten leven; dat God, door zijn gebeden tot ontferming bewogen, hem in de omgang met mensen, en in zijn regering hersteld had; en dat hij zich zo erkentelijk daarvoor getoond had, dat hij niet opgehouden had gedurende het overige zijns levens de Here daarvoor te danken, en zijn almacht te loven. Dat hij, Beltsazar, des niet tegenstaande, in plaats van lering uit zulk een groot voorbeeld te trekken, niet geschroomd had lasteringen tegen God uit te braken, en met zijn bijwijven uit de gewijde vaten te drinken, waarover de Here zo vertoornd was, dat Hij hem door die lettertekenen had willen te verstaan geven, hoedanig het einde zijns levens zou zijn. Want, vervolgde hij, dit is de betekenis dier woorden: MENÉ, is te zeggen Getal, en betekent dat het getal, hetwelk God voor de jaren uwer regering gesteld heeft, bij kans vol is, en dat gij nog maar weinig tijds te leven hebt. THEKEL is Gewicht, en betekent dat God de tijd uwer regering in zijn rechtvaardige weegschaal gewogen heeft, en dat deze ten einde loopt. En UPHARSIN is een Stuk en Verdeling, en betekent dat uw rijk onder de Meden en Perzen verdeeld en gescheurd zal worden. Hoe groot ook het hartzeer was dat de Koning Beltsazar beving bij het vernemen van de rampen, welke hem door de verklaring dier duistere woorden voorspeld werden, echter oordeelde hij dat Daniël, als een vroom man, niets anders gedaan had, dan hem de waarheid te verklaren, en dat het onbillijk zou zijn zulks aan hem te wreken; daarom liet hij niet na hem te geven hetgene hij beloofd had.

435 Kort daarna, in het zeventiende jaar zijner regering, nam Cyrus, Koning van Perzië, Babylon in, en Beltsazar zelf gevangen: deze was de laatste Koning van Nebukadnezars geslacht. Darius, zoon van Astyages, aan wien de Grieken een anderen naam geven, was twee en zestig jaren oud, toen hij met hulp van zijnen bloedverwant Cyrus de Babylonische heerschappij vernietigde (Dan. 6). Hij voerde de profeet Daniël met zich naar Medië; en om te tonen hoe hoog hij hem achtte, maakte hij hem één van de drie opperlandvoogden, welker macht zich over driehonderd zestig anderen uitstrekte; want hij merkte hem aan als een zeer bekwaam man, en hield in de gewichtigste zaken met hem alleen raad. Zijn andere staatsdienaren, niet kunnende dulden dat hij dus boven hen gesteld was, werden er zo jaloers om, gelijk het doorgaans aan de hoven der Koningen toegaat, dat zij niets onbeproefd lieten om enige gelegenheid te vinden, waardoor zij hem bij de vorst konden belasteren; maar dit was hun onmogelijk, omdat Daniëls deugd zo groot was, en zijn handen zo zuiver waren, dat hij geloofd zou hebben die te bezoedelen, indien hij geschenken aangenomen had; omdat hij het als een schandelijke zaak aanmerkte enig loon te willen trekken voor zijn weldoen. Doch zij lieten daarom niet na hem te belagen, en meenden eindelijk een middel gevonden te hebben, waardoor zij hem ten verderve konden brengen. Zij hadden opgemerkt dat hij driemaal ‘s daags God bad; daarom gingen zij naar de Koning, en zeiden tot hem dat al de groten en regeerders zijns rijks goedgevonden hadden, dat er een wet gemaakt werd, door welke het aan al zijn onderdanen verboden zou zijn binnen dertig dagen iets aan hem of aan de goden te verzoeken; en dat de overtreders van dat gebod in de kuil der leeuwen zouden geworpen worden. Darius, die op hun boosaardigheid niet verdacht was, stond hun verzoek toe, en deed dat bevelschrift door zijn ganse gebied afkondigen. Een ieder poogde het bevel te onderhouden, uitgenomen Daniël, die zonder zich daaraan te bekreunen, voortging met zijn gebeden tot God te richten, ten aanzien van iedereen. Zijn vijanden lieten niet na hem aanstonds bij de Koning te beschuldigen, dat hij diens

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

bevel overtreden had, en dat hij de enige was, die zulks had durven bestaan; dat hij te meer schuld had, omdat hij het niet uit enige godvruchtigheid gedaan had, maar omdat hij wist dat degenen, die zijn vrienden niet waren, op zijn bedrijf acht sloegen. En vermits deze heren vreesden dat de grote liefde, welke Darius Daniël toedroeg, hem tot het verlenen van vergiffenis mocht doen neigen, drongen zij er bij hem zo sterk op aan, om omtrent het uit voeren van zijn bevel onverzettelijk te blijven, en te gelasten dat men Daniël in de leeuwekuil zou werpen, dat hij er zich onmogelijk van ontslaan kon. Maar hopende dat God Daniël voor de woede dier woeste dieren bewaren zou, vermaande Darius hem zijn ongeluk grootmoediglijk te dragen. Hierop werd Daniël in de kuil der leeuwen geworpen, en de ingang met een groten steen gesloten, waarna Darius die met zijnen zegelring deed verzegelen, en weer naar zijn paleis keerde, met zulk een grote bekommeling en ongerustheid wegens hetgene Daniël wedervaren zou, dat hij niet wilde eten, en de gansen nacht slapeloos doorbracht. Des anderen daags, ‘s morgens vroeg, ging hij naar de kuil, en vond zijn zegel nog ongeschonden; dies riep hij door een opening, die aan de ingang was, Daniël met luider stemme toe, en vraagde of hij nog leefde. Deze antwoordde, ja, en dat hem geen leed geschied was; waarop de vorst aanstonds gelastte hem uit de kuil te trekken. De vijanden van Daniël in plaats van te bekennen dat God hem door een wonderwerk bewaard had, zeiden stoutelijk tot de Koning dat zulks geschied was, doordien men de leeuwen te voren zoveel eten gegeven had, dat zij geen honger hadden. Over deze boosaardigheid werd de Koning zo vertoornd, dat hij beval de leeuwen spijze voor te werpen, en nadat zij verzadigd waren Daniëls beschuldigers in de kuil te stoten, om te zien of zij hen verschonen zouden, gelijk ze zeiden dat hij door die beesten gespaard was. Dit bevel werd uitgevoerd, en niemand twijfelde toen of God alleen had Daniël gered; want de leeuwen verslonden al die lasteraars met zulk een gulzige woede, alsof zij de uitgehongerdste dieren van de wereld geweest waren. Maar mijns oordeels was het de misdaad dier booswichten, en niet de honger, die deze felle beesten tegen hen aanhitste; omdat God wilde dat zelfs de onredelijke dieren de dienaars zijner rechtvaardige wrake zouden zijn. Nadat Daniëls vijanden aldus gestraft waren, deed Darius door zijn ganse rijk afkondigen, dat de God, die Daniël aanbad, de enige, waarachtige, en alvermogende God was, en hij verhief deze uitmuntenden man tot zulk een aanzienlijken staat, dat niemand twijfelen kon of hij was boven alle anderen bij de Koning bemind; en in die grote ere en ongemene begunstiging van God werd hij met de hoogste bewondering door ieder aanschouwd. Hij deed te Ekbatana, hoofdstad van Medië, een prachtig paleis bouwen, hetwelk tegenwoordig nog te zien is, en zich zo sierlijk, in strijd met de gewone gesteldheid der gebouwen, houdt, alsof het maar kort geleden gebouwd, was. In dit paleis is de grafstede van de Koningen der Perzen, Meden en Parthen; en de bewaring daarvan wordt nog ten huidigen dage een priester van ons volk aanbevolen. Ik vind in die groten profeet niets verwondelijker, dan dat bijzonder en bijna ongelooflijk geluk dat hij boven de anderen gehad heeft, van gedurende zijn ganse leven door Koningen en volken geëerd te zijn geweest, en na zijnen dood een onsterfelijke gedachtenis nagelaten te hebben. Want de boeken, die hij geschreven heeft, en welke door ons nog gelezen worden, geven te kennen dat God zelf tot hem sprak, en dat hij niet alleen in het algemeen, gelijk de andere profeten, toekomende zaken voorzegd, maar ook de tijd, waarin ze gebeuren zouden, aangewezen heeft; en dat, daar de anderen niets voorzeiden dan onheilen, waardoor zij zich bij de vorsten en hun onderdanen gehaat maakten, deze hun voordelige en gunstige zaken voorzegd heeft, die hen bewogen om hem te beminnen, en welker waarheid, sedert door de uitkomst bekrachtigd zijnde, iedereen verplicht heeft, niet alleen aan zijn woorden geloof te slaan, en hem in achting te houden, maar ook te geloven dat er iets goddelijks in hem was. Ik zal ééne zijner voorzeggingen verhalen, om te tonen hoe zeker zij waren. Hij zegt dat hij met zijn vrienden buiten Suza, hoofdstad van Perzië, gegaan zijnde om de buitenlucht te scheppen, er een aardbeving ontstond, welke zijn gezelschap zo ontzette en verschrikte, dat zij wegvloden, en hem alleen lieten; dat hij toen met zijn aangezicht op de aarde neêrviel en in die staat iemand voelde, die hem aanraakte

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

en beval op te staan, om dingen te zien, die lang daarna aan zijn volk geschieden zouden. Dat hij toen opstond en een ram zag met vele hoornen, waarvan de laatste al de anderen in grootte overtrof. Toen zijn ogen naar het Westen kerende, zag hij een bok komen, die de ram stiet, ter aarde wierp, en met voeten trad. Dat hij daarna uit het voorhoofd van die bok een groten hoorn zag te voorschijn komen, die gebroken werd, en dat er vier anderen uit voortkwamen, die naar de vier winden gekeerd waren; dat tussen die vier hoornen zich een kleine vertoonde; en dat God hem gezegd had, dat wanneer deze hoorn zou volwassen zijn, deze zijn volk beoorlogen, Jeruzalem met geweld innemen, al de tempeldiensten afschaffing, en gedurende twaalf honderd zes en negentig dagen de offeranden beletten zou. Nadat God hem dit gezicht getoond had, verklaarde hij het de Koning aldus: dat de ram de heerschappij; der Meden en Perzen betekende, wier Koningen door de hoornen afgebeeld werden, en dat de grootste de laatste onder hen was, doordien hij al de anderen in rijkdom en macht overtreffen zou. Dat de bok betekende dat er uit Griekenland een Koning zou komen die de Perzen overwinnen, en zich van hun grote rijk meester zou maken. Dat de grote hoorn die Koning betekende, en dat de vier kleine hoornen uit die groten voortgekomen, zich naar de vier delen der wereld uitstrekkende, degenen verbeeldden, die, na de dood van die vorst, dat grote rijksgebied onder zich verdelen zouden, ofschoon zij zijn kinderen noch nakomelingen waren. Dat zij vele jaren zouden regeren: dat uit hun nakomelingen een koning zou komen, die de Joden beoorlogen, al hun wetten en staatsbestuur afschaffen, de Tempel plunderen, en drie jaren lang de dienst der offeranden aldaar verbieden zou; al hetwelk onder de regering van Antiochus Epifanes gebeurd is. Deze profeet had ook kennis van het Romeinse rijk, en van de vreselijke verwoesting, die ons land daardoor zou overkomen. God had al die zaken aan hem getoond, en hij heeft ze bij geschrifte nagelaten, opdat zij, die er de uitkomst van zouden zien, zich over de gunsten, welke hij van de Here ontvangen had, mochten verwonderen; en ook, opdat hij daardoor de dwaling der Epikuristen mocht weerleggen, die in plaats van Gods Voorzienigheid te aanbidden, geloven, dat Hij zich met de dingen dezer wereld niet bemoeit, en dat deze door dat opperste, gelukzalig, onverderflijk, en almachtig Wezen niet bewaard of bestuurd wordt; maar dat zij door zichzelve bestaat; zonder op te merken, dat indien hun bewering waar was, men de wereld welhaast vernield zou zien, gelijk een schip, dat zonder stuurman door de woedende baren geslingerd, of als een wagen, die zonder voerman door hollende paarden voortgerukt wordt. Men behoeft geen ander bewijs dan Daniëls profetieën, om de dwaasheid der mensen, die niet willen erkennen dat God zorg draagt voor hetgene hier op aarde geschiedt, ten toon te stellen; want indien alles, wat in de wereld voorvalt slechts bij toeval gebeurde, hoe zou het dan kunnen wezen, dat wij al die voorzeggingen vervuld zien? Ondertussen heb ik het mijn plicht geacht deze dingen, zo als ik ze in de heilige Boeken beschreven vind, te verhalen; aan hen, die van een ander gevoelen zijn, de vrijheid latende om daarvan te geloven wat hun goeddunkt.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ELFDE BOEK

HOOFDSTUK 1.

Cyrus, Koning van Perzië, laat de Joden weer naar hun land keren, om Jeruzalem en de Tempel te herbouwen.

In het eerste jaar der regering van Cyrus, Koning van Perzië, zeventig jaren nadat de stammen van Juda en Benjamin gevankelijk naar Babel gevoerd waren, (Esra 1, 3) vervulde God, uit ontferming over hun wederwaardigheden, hetgene Hij door de profeet Jeremia nog vóór de verdelging van Jeruzalem voorzegd had; namelijk, dat wij, na zeventig jaren onder Nebukadnezar en zijn nakomelingen in slavernij doorgebracht te hebben, weer naar ons land keren, de Tempel herbouwen, en onzen vroegeren gelukkigen staat genieten zouden. Dus gaf Hij Cyrus in het hart de volgenden brief te laten schrijven, en die door geheel Azië te zenden: "Dit verklaart de Koning Cyrus: Wij geloven dat de almachtige God, die ons tot Koning van de gehele wereld gesteld heeft, de God is, die het volk Israëls aanbidt; want Hij heeft door de profeten voorzegd hoedanig mijn naam zou zijn, en dat ik de Tempel van Jeruzalem, in Judea, ter zijner ere gewijd, herstellen zou." Dat de vorst aldus sprak, was, omdat hij in de profetieën van Jesaja, tweehonderd en tien jaren, eer hij geboren was, geschreven, en dus honderd en veertig jaren vóór de verdelging des Tempels, gelezen had, dat God die profeet had bekend gemaakt, dat Hij Cyrus tot Koning over verscheidene volken zou aanstellen, en hem het voornemen ingeven om zijn volk tot herbouwing van zijnen Tempel weer naar Jeruzalem te zenden. Deze voorzegging baarde zulk een verwondering bij hem, dat hij begerig om die te vervullen, de voornaamsten der Joden te Babel deed te samen komen, en tot hen zei, dat hij hun verlof gaf om weer naar hun land te keren, en de stad Jeruzalem, bovendien de Tempel, wederom gij op te bouwen; dat zij niet behoefden te vrezen dat God hen in die toeleg niet zou bijstaan; en dat hij aan de naburige vorsten en landvoogden omtrent Judea zou schrijven, dat zij hun het goud en zilver, daartoe nodig, en dieren voor de offeranden beschikken moesten." Hierop begaven de voornaamsten der stammen van Juda en Benjamin zich met de priesters en Levieten spoedig naar Jeruzalem; maar die hun bezittingen niet wilden verlaten, bleven in Babel. Toen zij daar aangekomen waren, gaven de groten, aan welke de Koning geschreven had, hun goud en zilver; velen gaven vee en paarden, en anderen, die geloften gedaan hadden, offerden tot betaling daarvan plechtige offeranden, terwijl men nu de stad begon te herbouwen, en de voorvaderlijke inzettingen weer waar te nemen. Cyrus zond terzelfder tijd de gewijde vaten, die onder de regering van Nebukadnezar uit de Tempel des Heren genomen, en naar Babel gevoerd waren, terug, en gaf die aan Mithridates, zijnen schatmeester, met bevel om ze aan Abasar over te leveren, opdat die dezelve zou bewaren totdat de Tempel voltooid was, en ze dan aan de priesters en de voornaamsten der Joden te geven om ze weer in de Tempel te zetten. Ook schreef hij de volgenden brief aan de landvoogden van Syrië: "De Koning Cyrus aan Sysina en Sarabasan heil: Wij hebben aan alle Joden, die in ons gebied wonen, en die weer naar hun vaderland willen keren, vrijheid verleend om derwaarts te gaan, de stad Jeruzalem te herbouwen, en de Tempel des Heren in zijnen vorigen staat te herstellen. Wij zenden Zerubbabel, hun vorst, en Mithridates, onzen schatmeester, om er de grondvesten van te leggen, en hem ter hoogte van zestig ellebogen en een gelijke breedte op te bouwen, met drie rijen van gepolijste stenen, en ééne rij van hout, dat daar te lande groeit. Wij willen ook dat er een altaar gebouwd worde, om Gode te offeren, en wij begeren dat alles op onze kosten geschiede. Ook zenden wij door Mithridates en Zerubbabel de gewijde vaten, welke de Koning Nebukadnezar uit de Tempel deed nemen, terug, om ze aldaar weer te plaatsen. Het getal daarvan is vijftig gouden en vijfhonderd zilveren bekkens, veertig gouden Therikleefsche drinkkoppen (aldus naar de eersten maker genoemd) en vijfhonderd zilveren, vijftig gouden en vijfhonderd zilveren

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

emmers, dertig gouden en driehonderd zilveren offerschalen, dertig gouden en tweeduizend vierhonderd zilveren kleinere schalen, en nog duizend andere grote vaten. Wij staan daarenboven de Joden dezelfde inkomsten toe, welke hun voorvaderen genoten hebben; en voor beesten, wijn, en olie geven wij hun tweehonderdvijfduizend vijfhonderd drachmen; en voor meelbloem twintigduizend vijfhonderd Perziaansche maten koorn, hetwelk wij willen dat uit de landerijen van Samaria gehaald zal worden. De priesters zullen volgens Mozes inzetting Gode al de slachtoffers te Jeruzalem offeren, en Hem voor onzen welstand en de behoudenis van ons huis en voor het rijk der Perzen bidden. En zo iemand zo vermetel is, dat hij onze bevelen niet in alles nakomt, willen wij dat hij gekruisigd, en zijn goed aan onze schatkist vervallen verklaard worde." Dit was de inhoud van ‘s Konings brief.—Het getal der Joden, die weer naar Jeruzalem keerden, was twee en veertig duizend vierhonderd twee en zestig personen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

De Joden beginnen Jeruzalem en de Tempel te herbouwen. Na de dood van Cyrus schrijven de Samaritanen en andere omliggende volken aan de Koning Cambyses, zijnen zoon, om dat werk te doen stilstaan.

TOEN de Joden, tengevolge van het bevel door de Koning Cyrus gezonden, de grondvesten des Tempels legden, (Ezra 4) en met ijver aan de wederopbouwing daar van werkten, kwamen de naburige volken, en inzonderheid de Chuteërs, welke Salmaneser, Koning van Assyrië, uit Perzië en Medië had doen komen om Samaria weer te bevolken, nadat de Israëlieten daaruit weggevoerd waren, aan de landvoogden en die het opzicht over dat werk hadden verzoeken, dat zij de Joden de voortgang van dat werk, en het herbouwen der stad beletten wilden. Deze personen, door hen omgekocht, begonnen zich nalatig in het uitvoeren van hun last te betonen, te meer dewijl Cyrus geen bericht daarvan krijgen kon, omdat hij toen in de oorlog tegen de Massageten gewikkeld was, in welke hij ook het leven verloor. Cambyses, zijn zoon, volgde hem op, en zodra deze aan de regering gekomen was, werd hem door de Syriërs, Feniciërs, Ammonieten, Moabieten, en Samaritanen, de volgende brief gezonden: "Heer Koning! Uw knechten Rehum, de kanselier, Simsai, de schrijver, en de andere ambtenaars van Syrië en Fenicië wensen u heil. Wij achten ons verplicht om u te verwittigen, dat de Joden, die naar Babel vervoerd waren, weer in dit land gekomen zijn; dat zij hun stad, die ter zake van hun oproer verdelgd was, weer opbouwen; dat zij de muren daarvan weer oprichten, markten instellen, en de Tempel weer opbouwen. Bij aldien men hun toelaat, daarmee voort te gaan, zullen zij het werk niet voltooid hebben, of zij zullen aanstonds weigeren u de schattingen te betalen, en uw bevelen na te komen, en zij zullen zich altoos tegen de Koningen verzetten, vermits zij geneigd zijn steeds te gebieden, en nooit te gehoorzamen. Ziende dan hoe ijverig zij aan het opbouwen van die Tempel arbeiden, hebben wij het onzen plicht geacht u daarvan kennis te geven. Zo het u belieft de schriften van uw voorzaten na te zien, zult gij daarin vinden dat de Joden de natuurlijke vijanden der Koningen zijn, en dat het om die reden is dat men hun stad verdelgd heeft. Waarbij wij nog kunnen voegen, dat, indien gij hun toelaat de stad te herbouwen en met muren te versterken, u daardoor de doortocht naar Fenicië en Coelo-Syrië zal gesloten zijn."

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Cambyses Koning van Perzië, verbiedt de Joden het verder opbouwen van Jeruzalem en de Tempel. Hij sterft op Zijn terugreis uit Egypte. De Wijzen regeren het rijk een jaar. Darius tot Koning verkoren.

DEZE brief verbitterde Cambyses, die van nature boosaardig was, uitermate; zo dat hij er aldus op antwoordde: "De Koning Cambyses aan Rehum, onzen kanselier, Simsai en Bislam, onze schrijvers, nevens de overigen van hun medegenoten, met de andere ingezetenen van Samaria en Fenicië, onze groet. Nadat wij uw brief ontvangen hadden, hebben wij de schriften onzer voorvaderen nagezien, en daarin gevonden dat de stad Jeruzalem van alle tijden her een vijandin der Koningen geweest is; dat haar inwoners altoos oproerig en tot oproer geneigd zijn geweest; en dat zij bestuurd is geworden door machtige en heerszuchtige vorsten, die Coelo-Syrië en Fenicië met geweld schatting hebben afgedwongen. Om derhalve te beletten dat de stoutheid van dit volk hen tot een nieuwen afval vervoere, verbieden wij u hun het herbouwen dier stad toe te laten." Rehum, Simsai, en de anderen hadden deze brief ternauwernood ontvangen, of zij gingen met een groot gevolg te paard naar Jeruzalem, en verboden de Joden met het herbouwen van de stad en de Tempel voort te gaan. Aldus stond dit werk negen jaren stil, tot in het tweede jaar der regering van Darius, Koning van Perzië; want Cambyses regeerde maar zes jaren, en stierf te Damascus, op zijnen terugtocht uit Egypte, hetwelk hij onderworpen had. De Wijzen regeerden na zijnen dood het rijk een jaar met een onbeperkte macht; maar na het ombrengen van hen verkoren de zeven Perziaansche huizen, gelijk men ze noemt, met algemene toestemming Darius, Hystaspes zoon, tot Koning.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

De Koning Darius legt aan Zerubbabel, vorst der Joden, en twee anderen vragen voor; en door Zerubbabel daarop geantwoord zijnde, staat hij hem tot vergelding het herbouwen van de stad Jeruzalem en de Tempel toe. Een groot getal Joden keert weer naar Jeruzalem, onder het geleide van Zerubbabel, en arbeidt aan dat werk. De Samaritanen en andere volken verzoeken aan Darius, om het hun te beletten, maar die vorst weigert hun verzoek.

TOEN Darius nog niet aan de regering was, had hij Gode een gelofte gedaan, (Ezra 5, 6) dat indien hij ooit de troon beklom, hij al de gewijde vaten, die te Babel nog over waren, weer naar de Tempel te Jeruzalem zou zenden. Tot Koning verklaard zijnde, gebeurde het dat Zerubbabel, vorst der Joden, zijn oude vriend, bij hem kwam; hij deed hem en twee anderen de eer aan, dat hij hen tot zijn drie voornaamste lijftrawanten verhief. Deze Koning richtte in het eerste jaar zijner regering een prachtig gastmaal aan, zo voor zijn voornaamste ambtenaren, als voor de grootste heren der Meden en Perzen, en de landvoogden der honderd zeven en twintig landschappen, over welke zijn gebied zich uitstrekte, van Indië tot aan Ethiopië. Na het scheiden van de maaltijd ging elk naar zijn verblijf. Darius na een korten slaap wakker geworden zijnde, en niet weer kunnende slapen, begon met zijn drie lijftrawanten wat te praten, en zei tot hen dat hij aan degene, die zijn vraag het best zou kunnen beantwoorden, zou toestaan een purperen kleed en een gouden halsband te dragen, uit een gouden beker te drinken, op een gouden ledikant te slapen, op een wagen, welks paardentuig van goud was, te rijden, een zijden tulband te dragen, naast hem te zitten, en zijn bloedvriend genaamd te worden. Hij vraagde dan aan de eerste, of de wijn niet het allersterkste was; aan de tweede of het de Koningen, en aan de derde of het de vrouwen niet waren, dan of niet misschien de waarheid allen in kracht overtrof; en hij beval hun dat zij er hun gedachten over zouden laten gaan. De volgenden morgen ontbood hij al de vorsten en grote heren van Perzië en Medië; en op zijnen troon, alwaar hij gewoon was vonnissen uit te spreken, zich gezet hebbende, beval hij aan deze drie trawanten, dat zij voor de ganse vergadering zouden antwoorden op de drie vragen, welke hij hun voorgesteld had. De eerste, om de kracht des wijns te tonen sprak aldus: "Doorluchtige mannen! om te tonen dat alles voor de kracht van de wijn moet wijken, dunkt mij dat er eeen ander bewijs nodig is, dan dat men ziet hoe hij het verstand benevelt, en de Koningen zelfs in een zodanigen staat brengt, dat ze zijn als kinderen, die men leiden moet; dat hij aan de slaven de vrijheid van spreken, welke zij door de dienstbaarheid kwijtgeraakt zijn, wedergeeft; dat hij de armen zo vergenoegd maakt als de rijken; dat hij het gemoed der mensen zo verandert, dat zelfs in de allerellendigsten het besef hunner rampen verdoofd wordt, zodat zij, hun armoede vergetende, zich zulk een overvloed voorstellen dat ze niet dan van millioenen spreken; dat hij hen hoogdravend doet spreken, gelijk zulken die van groten staat zijn, hun de vreze voor de ontzaglijkste personen, ja zelfs voor de grootste monarchen benemende; en dat hij maakt dat zij hun beste vrienden niet alleen niet kennen, maar ook haten. En dat, als deze mensen uitgeslapen hebben en weer nuchteren zijn, zij niet meer denken aan hetgene zij in hun dronkenschap gezegd of gedaan hebben. Hierom acht ik dat de wijn voor de sterkste behoort gehouden te worden." Nadat de eerste aldus tot lof van de wijn gesproken had, hief degene, die bewijzen zou dat niets de macht der Koningen kon evenaren, aldus aan: "Niemand kan in twijfel trekken dat de mensen alles onder hun gezag hebben, want zij heersen over de aarde en de zee, en gebruiken die elementen tot zodanigen dienst als hun goeddunkt. Maar de Koningen gebieden over de mensen, en heersen over zulken, die alle andere dieren onder hun bedwang hebben. Wat is er dan dat tegen hun macht op weegt? Alles, wat zij hun onderdanen bevelen, wordt aanstonds uitgevoerd. Als het hun goeddunkt, wikkelen zij deze in oorlogsgevaren; en, hetzij dat er muren te bestormen, of vijanden op het veld te bestrijden, of in ontoegankelijke gebergten te bevechten zijn, zij maken geen zwarigheid in de dood te gaan om hun vorsten te gehoorzamen. Wanneer zij

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

veldslagen gewonnen, en overwinningen behaald hebben ten koste van hun bloed, gedijt al de roem daarvan ten voordele der Koningen, die ook het genot van de arbeid en van het zweet diegenen plukken, welke zich met de landbouw bezighouden, terwijl anderen ten oorlog trekken. Aldus maaien de vorsten, hetgene zij niet gezaaid hebben; zij genieten allerlei vermaak, en slapen op hun gemak, terwijl hun wachters aan hun deur waken, en zij smaken alle genoegens, hoe gewichtig een zaak zij ook elders te verrichten hebben. Hoe kan men dan nog betwijfelen of de macht der Koningen alles overtreft?" Zerubbabel, die het laatst moest spreken, om het vermogen van de vrouwen en haar waardigheid aan te tonen, begon aldus: "Ik stem toe dat de kracht des wijns en de macht der Koningen groot is; maar echter beweer ik dat het vermogen der vrouwen nog groter is. Alle mannen, ja zelfs de Koningen, zijn van vrouwen geboren, en indien zij degenen, die de akker bebouwen, niet ter wereld gebracht hadden, de wijnstok zou die vrucht, wier sap zo aangenaam is, niet voortbrengen. Zonder de vrouwen zou ons alles ontbreken; aan haar arbeid zijn wij de voornaamste gerieflijkheden des levens verschuldigd; zij spinnen de wol en de zijde, waarvan wij klederen dragen; zij nemen de huishouding waar, zodat wij haar geenszins zouden kunnen missen. Haar schoonheid heeft zovele bekoorlijkheden, dat zij ons het goud, het zilver, en al wat kostelijk in de wereld is, doet vergeten, om haar gunst te winnen. Om haar te volgen, verlaten wij zonder verdriet vader, moeder, vrienden, magen, en zelfs ons vaderland; en wij maken haar voogdessen, niet alleen van alles, wat wij ter zee en te land door duizend moeilijkheden verkregen hebben, maar ook van onzen persoon. Zal ik hier nog bijvoegen, dat ik gezien heb dat de Koning, die over zo vele volken heerst, toeliet dat Apaméa zijn minnares, dochter van Rapsakes, de Themasyner, hem een kinnebakslag gaf, zijn kroon hem van het hoofd rukte, om ze op haar eigen hoofd te zetten, en dat die grote vorst lachte, als zij in een goede luim was, en zich bedrukt toonde als zij droevig was, haar vleide, haar gedrag navolgde, en zich zo verre vernederde dat hij verschoning van haar verzocht, wanneer hij haar ergens in mishaagd mocht hebben?" Al de omstanders stonden zo verwonderd over deze rede, dat zij malkanderen aanzagen. Daarop ging Zerubbabel van de lof der vrouwen tot die der waarheid over. "Ik heb aangetoond, zei hij, hoe groot het vermogen der vrouwen is: maar noch de vrouwen, noch de Koningen kunnen bij de waarheid vergeleken worden; want hoe groot ook de aarde, hoe hoog de hemel, en hoe snel de loop der zon zij, het is God die hen beweegt en bestuurt. God nu is rechtvaardig en waarachtig; dus blijkt het klaar, dat niets het vermogen der waarheid kan evenaren. De ongerechtigheid vermag niets tegen haar; en hoewel alle andere dingen vergankelijk zijn, en als een bliksem voorbijgaan, is de waarheid niet alleen onsterfelijk en eeuwigdurend? maar zijn ook de voordelen, waarmee zij ons verrijkt, even duurzaam als zij zelf: het toeval kan ons daarvan niet beroven, noch de tijd die veranderen, omdat ze boven hun bereik zijn, en door niets kunnen vernietigd worden." Zerubbabel aldus gesproken hebbende, werd ten hoogste geprezen; en men erkende dat hij wel bewezen had, dat de waarheid de sterkste was, en dat zij nooit verouderde, of aan enige verandering onderhevig was. De Koning zei hem, dat hij maar zeggen moest wat hij begeerde boven hetgene hij beloofd had aan degene, die zijn voorstel het best verklaren zou; dewijl hij het zeer gewillig zou geven, daar hij hem als de wijste en verstandigste van allen erkende: waarbij de vorst nog voegde, dat hij in het toekomende zijnen raad wilde inwinnen, hem naast zich zou doen zitten, en hem in geen mindere achting houden, dan of hij een zijner naaste bloedverwanten ware. Zerubbabel antwoordde, dat hij geen andere gunst van hem begeerde, dan de vervulling zijner belofte, om Jeruzalem, zo hij ooit tot de kroon kwam, te doen herbouwen, de Tempel weer op te richten, en er al de gewijde vaten, welke de Koning Nebukadnezar daaruit had doen lichten en naar Babel voeren, weêr in te brengen. Alstoen rees de Koning met een blij gelaat van zijnen troon op, kuste Zerubbabel, en gelastte, aan zijn landvoogden te schrijven, dat zij hem en allen, die met hem wilden heentrekken om de tempel te Jeruzalem te herbouwen, op de reis behulpzaam moesten zijn. Ook beval hij de overheden van Syrië en Fenicië, cederbomen op de berg Libanon te doen vellen om naar Jeruzalem gevoerd te

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

worden, en degenen die de stad zouden herbouwen, daarin bij te staan: voorts berichtten die brieven, dat alle Joden, die weer naar Jeruzalem keerden, van hun gevangenschap ontslagen zouden zijn; en dat de Koning wilde dat zijn ambtenaren hun geen schatting zouden opleggen, maar hen zo veel land laten bebouwen als zij bewerken konden: dat de Idumeërs, Samaritanen, en die van Coelo-Syrië hun alle landerijen, welke hun voorvaders bezeten hadden, weer zouden moeten inruimen, en hun vijftig talenten voor het bouwen van de Tempel geven: dat de Joden dezelfde offeranden en plechtigheden zouden mogen waarnemen, die door hun voorvaderen onderhouden waren; dat men uit zijn schatkist zou nemen hetgene nodig was voor de klederen der Hoge- en gewone priesteren, en voor de speeltuigen, waarbij de Levieten lofzangen zongen; en dat men jaarlijks aan de wachters van de Tempel en de stad zoveel land en geld geven zou, als tot hun onderhoud nodig was. In het kort, Darius bekrachtigde alles wat Cyrus omtrent de herstelling der Joden, en de teruggave der gewijde vaten bevolen had.

440 Nadat Zerubbabel aldus van die vorst alles, wat hij wensen kon, verworven had, was het eerste, dat hij bij het verlaten van het paleis deed, God te danken voor de gunst, dat hij in de ogen van die vorst boven anderen uitmuntte, erkennende dat hij al zijn geluk aan Gods bijstand verschuldigd was, en biddende dat het Hem behagen mochte verder hem daarmee te zegenen. Toen hij te Babel gekomen was, en aan zijn volk die goede tijding bekend gemaakt had, dankte het God nevens hem, omdat het Hem behaagd had hen naar hun vaderland weer te brengen, en zij brachten zeven dagen met gastmalen en andere vrolijkheden door. Vervolgens kozen de huisgezinnen personen uit hun stammen, om hen naar Jeruzalem te geleiden; en zij voorzagen zich van paarden en andere beesten om hun vrouwen en kinderen te dragen. Aldus toog deze grote menigte van mannen en vrouwen, jong en oud, begeleid door degenen welke Darius daartoe bestemd had, met een ongelooflijke blijdschap, onder het geschal van fluiten en trommelen, op weg. Om de lezer niet lastig te vallen, en de draad mijner rede niet af te breken, zal ik hun namen overslaan en mij vergenoegen met hun getal te te melden. Van de stammen van Juda en Benjamin waren van de ouderdom van twaalf jaren en ouder vier millioen zeshonderd acht en twintig duizend personen: deze werden gevolgd door vierduizend zeventig Levieten, en veertigduizend zevenhonderd twee en veertig vrouwen en kinderen. Van het geslacht der Levieten waren er honderd en acht en twintig zangers, honderd tien deurwachters, en driehonderd twee en negentig, die het Heiligdom bedienden. Voorts waren er zeshonderd twee en zestig, die zich Israëlieten noemden, doch niet bewijzen konden dat zij het waren, en daarom ook niet als zodanig erkend werden; alsmede vijfhonderd vijfentwintig, die vrouwen getrouwd hadden, welke zij zeiden van het geslacht der priesteren en Levieten te zijn, maar wier namen in derzelver geslachtregisters niet te vinden waren, en welke daarom van het priesterschap geweerd werden. Daarna volgden nog zevenduizend driehonderd zevenendertig slaven; tweehonderd vijfenveertig zangers en zangeressen; vierhonderd vijfendertig kamelen, en vijfduizend vijfhonderd vijfentwintig lastbeesten, om de pakkage te dragen. Zerubbabel, zoon van Sealthiël, uit de stam Juda, en van David afkomstig, was het hoofd van deze grote menigte, benevens Jesua, zoon van Josadak, de Hogepriester. Behalve deze twee waren nog uit het volk tot hoofden aangesteld Mardocheus, en Zerebeus; welke ook honderd stukken goud, en vijfduizend zilverlingen voor de reiskosten gaven. In dezer voege was het dat de priesters, Levieten, en een gedeelte van het Joodse volk, dat in Babylonië was, weer heentrokken om Jeruzalem te bewonen; terwijl degenen die achterbleven, slechts terugkeerden, nadat zij hen een gedeelte van de weg uitgeleid hadden.

441 In de zevende maand daarna zonden Jesua, de Hogepriester, en de vorst Zerubbabel naar alle kanten om die van hun volk uit te nodigen te Jeruzalem te komen Zij deden zulks met grote blijdschap; en na een altaar gebouwd te hebben ter zelfder plaatse, alwaar het eerste stond, offerden zij er Gode offeranden naar de instelling van Mozes; hetwelk de naburige volken niet

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

dan met afgunst aanschouwden, wegens de haat, die zij hun toedroegen. Terzelfder tijd vierden de Joden ook het Loofhuttenfeest, zoals het eerst was ingesteld; en zij brachten de dagelijkse offeranden, alsook die der Sabbathen feestdagen, benevens andere plechtigheden. Zij die geloften gedaan hadden, voldeden dezelve door te offeren na de nieuwe maan der zevende maand. Daarna begon men aan het bouwen van de Tempel te arbeiden, veel geld aan de steenhouwers en werkbazen voorschietende, en tot betaling diegenen, die het bouwgereedschap aanbrachten. De Sidoniërs zonden met grote genegenheid cederhout, dat op het gebergte van Libanon gehouwen, en tot vlotten aaneengehecht, over zee gevoerd was tot aan de haven van Joppe, gelijk Cyrus en Darius gelast hadden. In de tweede maand des tweeden jaars na der Joden wederkering te Jeruzalem, begonnen zij de Tempel te stichten; en met de nieuwe maan de fondamenten gelegd hebbende, bouwden zij daarop. Al de Levieten, die twintig jaren en daarboven oud waren, Jesua met zijn zonen en broeders, en Kadmiël, broeder van Juda, zoon van Aminadab met zijn zonen, wien het opzicht over het werk aanbevolen was, arbeidden er zo vlijtig aan, dat het veel eer voltooid was dan men verwacht had. Het heiligdom voltooid zijnde, kwamen de priesters, bekleed met hun priesterlijk gewaad, onder het geschal der bazuinen aantreden, en de Levieten en de nakomelingen van Asaf zongen liederen en psalmen, door de Koning David tot Gods lof gemaakt. De bejaardsten der Levieten en des volks, die de pracht en kostbaarheid van de eersten Tempel gezien hadden, ziende hoeveel deze daarvan verschilde, en daardoor het verschil tussen hun verleden en hun tegenwoordig geluk erkennende, werden zo door droefheid getroffen, dat zij zich niet van zuchten en tranen konden onthouden. Maar het gemene volk daarentegen, hetwelk zich slechts door wat voor ogen is laat treffen, en op zodanig een vergelijking geenszins dacht, was zo hoogst vergenoegd, dat hun gejuich en het geluid der bazuinen het klagen der anderen verdoofden

442 De mare van die bouw zich te Samaria verspreid hebbende, kwamen de inwoners van die stad, om naar de oorzaak daarvan te vernemen; en gehoord hebbende dat de Joden, wedergekeerd uit de Babylonische gevangenschap, de Tempel weêr opbouwden, verzochten zij aan Zerubbabel, Jesua, de Hogepriester en de vorsten der stammen, dat zij mede in die kosten mochten bijdragen, zeggende dat zij dezelfde God met hen aanbaden, en dat zij geen anderen godsdienst hadden gehad, sedert dat Salmaneser, Koning van Assyrië, hen uit Chute en Medië gezonden had om Samaria te bewonen. Maar de hoofden der Joden antwoordden allen eenparig daarop, dat ze hun begeerte niet konden inwilligen, doordien Cyrus en Darius aan niemand dan aan hen het bouwen van de Tempel bevolen hadden; doch dat zulks evenwel niet zou verhinderen dat zij en andere volken, die God aldaar wilden komen aanbidden, het vrijelijk zouden mogen doen. De Chuteërs (want zo noemen wij de Samaritanen) toonden zich zo gebelgd over dit antwoord, dat zij de Syriërs en hun landvoogd bewogen om tot het beletten van de Tempelbouw dezelfde middelen te gebruiken, waarvan zij zich weleer ten tijde van Cyrus en Cabyses bediend hadden; zij zeiden dat men geen tijd moest laten verloren gaan, omdat de Joden zo vlijtig aan die arbeid werkten. Terzelfder tijd kwam Sisina, landvoogd van Syrië en Fenicië, verzeld van Sarabazan en enige anderen, te Jeruzalem, en vraagde de voornaamsten der Joden, wie hun verlof gegeven had de Tempel te herbouwen, en hem zo sterk te maken dat hij meer naar een kasteel dan naar een Tempel geleek; en waarom zij de stad met zulke dikke muren omringden. Zerubbabel en de Hogepriester antwoordden hun: dat zij dienaars des allerhoogsten Gods waren; dat die Tempel eertijds ter zijner ere was gebouwd door een hunner Koningen, die een van de gelukkigste vorsten der wereld geweest was, en met wien nooit iemand in kennis en wijsheid had kunnen vergeleken worden. Dat dit prachtige gebouw verscheidene eeuwen was in stand gebleven; maar dat hun vaders God door hun zonden vertoornd hebbende, Hij toegelaten had dat Nebukadnezar, Koning van Babel en der Chaldeërs, de stad stormenderhand innam, verdelgde, en de Tempel verbrandde, nadat hij er al de schatten en kostbaarheden had uitgenomen, terwijl hij toen het volk gevankelijk voerde naar Babel. Dat

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Cyrus, naderhand Koning van Perzië en Babylonië, uitdrukkelijk in brieven, ten die einde geschreven, bevolen had, dat men de Tempel zou herbouwen, en dat als hij voltooid zou zijn, men al de gewijde vaten, die er uitgenomen waren, weer daarin zou brengen, welke hij tot dat einde aan Zerubbabel en Mithridat, zijnen schatmeester, had doen overhandigen. Dat hij, om de Tempelbouw te verhaasten, Sesbazar naar Jeruzalem gezonden had, om de grondvesten te leggen. Dat sedert die tijd de volken, die hun vijandig waren, alles, wat in hun vermogen was, gedaan hadden om dat werk te stuiten; dat zij tot een bewijs van de waarheid van dat alles, slechts aan de Koning behoefden te schrijven, en te verzoeken of zij in de schriften en aantekeningen der voorgaande Koningen zouden mogen nagaan of de zaak zich aldus niet toegedragen had. Sisina en die hij bij zich had werden door deze redenen zo overtuigd, dat zij het werk niet wilden verhinderen, zonder alvorens de wil des Konings te weten; en daarom schreven zij aan hem. Ondertussen vreesden de Joden dat die vorst zijn gegeven verlof weer zou intrekken; maar de twee profeten, die in die tijd onder hen waren, Haggaï en Zacharia, zeiden tot hen, dat zij voor Darius noch de Perzen behoefden te vrezen, en dat zij daaromtrent door God onderricht waren. Toen schepte het volk weer moed, en vervolgde het werk onophoudelijk. Inmiddels lieten de Samaritanen of Chuteërs niet na aan de Koning Darius te schrijven dat de Joden hun stad versterkten, en een Tempel bouwden, die veeleer naar een vesting, dan naar een plaats van godsverering geleek; en dat, om de Koning te tonen, hoe nadelig zulks voor hem was, zij hem de brief van de Koning Cambyses zonden, in welke hij de voortzetting van de tempelbouw verboden had, omdat hij zulks niet bevorderlijk voor zijn macht oordeelde. Toen Darius deze brief en die van Sisina ontvangen had, beval hij dat men de gedenkschriften der Koningen zou nazien; men vond toen op het slot Ekbatana in Medië in die schriften dit volgende aangetekend: De Koning Cyrus belastte in het eerste jaar zijner regering dat men te Jeruzalem een Tempel zou bouwen, zestig ellebogen hoog en van dezelfde breedte, met drie rijen gepolijste stenen, en ééne rij hout, dat daar te lande groeit; alsmede dat men een altaar in die Tempel zou maken, alles op zijn kosten. Dat men de gewijde vaten, welke Nebukadnezar uit de vorigen Tempel gehaald had, weer in de nieuwen zou brengen. Dat Sesbazar, landvoogd van Syrië en Fenicië, en de ambtenaren des landschaps, zou de zorgen dat het werk voortgezet werd, zonder nochthans naar Jeruzalem te gaan; omdat het de Joden, hun vorsten, als die dienaars Gods waren, toekwam het opzicht daarover te hebben, vermits het genoeg was dat Sesbazar hen voorzag van geld, hetwelk uit de schattingen dier landschappen kwam, en dat hij hun ossen, schapen, lammeren, geiten, meelbloem, olie, wijn, en alles, wat de priesters eisten, voor hun offeranden moesten geven, opdat zij voor de welstand van de Koning en het rijk der Perzen mochten bidden. Dat, indien iemand zo stout was dat hij dit gebod niet gehoor zaamde, men hem kruisigen, en al zijn goederen verbeurd verklaren zou. Hierbij was nog een vervloeking gevoegd, uitdrukkende, dat indien er enigen waren, die de bouw des Tempels wilden verhinderen, de Koning God bad, dat Hij zijn rechtvaardige wraak aan hen wilde betonen, om hen wegens zulk een grote goddeloosheid te straffen." Darius, deze gedenkschriften van Cyrus gezien heb bende, schreef aan Sisina en zijn andere ambtenaren dit volgende: "De Koning Darius aan Sisina, algemeen bevelhebber onzer ruiterij, en Sarabasan, bovendien de andere landvoogden, heil. Wij zenden ulieden een afschrift der bevelen van de Koning Cyrus, hetwelk men in zijn gedenkschriften gevonden heeft; en wij begeren dat de inhoud daarvan stiptelijk nagekomen worde. Vaart wel." Sisina en de anderen aan wie de brief gericht was, des Konings mening vernomen hebbende, lieten van hun kant niet na dat bevel na te komen, en waren de Joden uit al hun vermogen behulpzaam, om het werk des Tempels voort te zetten; ook vorderde het daardoor, en door de aanmoediging, die de Profeten Haggaï en Zacharia aan het volk gaven, zo zeer, dat het na verloop van zeven jaren, in het negende jaar der regering van Darius, op de drie en twintigsten dag der twaalfde maand, welke wij Adar, en de Macedoniërs Dystrus noemen, voltooid werd. De priesters, Levieten, en de overigen des volks dankten God, dat het Hem behaagd had hen na zulk een lange gevangenschap in hun ouden

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gelukkigen staat te herstellen, en hun een nieuwen Tempel te geven; zij offerden Hem honderd stieren, tweehonderd rammen, vierhonderd lammeren, en twaalf bokken voor de zonden der twaalf stammen. Voorts kozen de Levieten uit hun geslacht deurwachters, om aan al de poorten des Tempels, volgens Mozes instelling, te zetten. Toen nu het feest der ongezuurde broden naderde en in de eerste maand, welke de Macedoniërs Xantikus, en wij Nisan noemen, stond gevierd te worden, kwam het volk van alle kanten uit de vlekken en dorpen, met hun vrouwen en kinderen te Jeruzalem; en nadat zij zich gereinigd hadden, offerden zij het Paaslam op de veertienden dag der maan in die maand, volgens het gebruik onzer voorouderen, en brachten zeven dagen met gastmalen en vrolijkheid door, zonder daarom na te laten Gode brandoffers te offeren, en Hem te danken, omdat het Hem behaagd had het hart des Konings te neigen, om hen weer te brengen in het land, hetwelk zijn goddelijke Majesteit hun vaderen gegeven had, opdat zij Hem de schuldigen dienst zouden kunnen bewijzen. Vervolgens stelden zij een regering aan, waarin de voornaamsten aan het hoofd stonden, doch onder het oppergezag van de Hogepriester, tot de tijd dat de Asmoneërs zich tot het Koningschap verhieven, en de Joden toen weer een koninklijke regering verkregen, onder welke zij vijfhonderd twee en dertig jaren, zes maanden en tien dagen, van Saul en David tot aan de Babylonische gevangenschap geleefd hadden, terwijl zij te voren, na Mozes en Jozua, meer dan vijfhonderd jaren geregeerd waren geweest door mannen welke zij Richters noemden. De Samaritanen ondertussen, die wegens de haat en de afgunst, welke zij ons volk toedroegen, niet dulden konden dat zij genoodzaakt werden de nodige dingen voor onze offeranden te verschaffen, en zich daarenboven beroemden, uit hetzelfde land gesproten te zijn als de Perzen, hielden niet op ons al het kwaad aan te doen, dat zij konden. En de landvoogden van Syrië en Fenicië lieten geen gelegenheid voorbij gaan om hun daarin behulpzaam te zijn. De Raad en het volk van Jeruzalem hen zo verbitterd ziende, besloten Zerubbabel en vier anderen der bekwaamsten naar Darius te zenden, om over de Samaritanen te klagen. Zodra die vorst deze afgezondenen gehoord had, deed hij hun een brief voor de voornaamste ambtenaren van Samaria, geven, die aldus luidde: "De Koning Darius aan Tangar en Sembab, oversten zijner ruiterij te Samaria, almede Sadrach, Bobelon en andere opzieners daar te lande. Zerubbabel, Ananias, en Mardochéus, gezanten der Joden, ons geklaagd hebbende de moeilijkheid, welke gijlieden hun bij het bouwen van de Tempel aandoet, naardien gij weigert, hun voor hun offeranden dat geen te verschaffen hetwelk wij u bevolen hebben, zo schrijven wij ulieden deze brief, ten einde gij, zodra gij die zult ontvangen hebben, niet nalaat uit onze schatkist, waarin de schattingen van Samaria verzameld worden, alles te geven, wat de priesters van Jeruzalem voor hun offeranden nodig hebben, opdat zij niet ophouden God dagelijks voor onzen voorspoed en die van het Perzische rijk te bidden."

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Xerxes volgt Darius zijnen vader op in hat Perzische rijk. Hij laat Ezra, de priester, met een groot getal Joden weer naar Jeruzalem keren, en staat hem alles toe, wat hij begeert. Ezra beveelt degenen, die vreemde vrouwen getrouwd hadden, deze weg te zenden. Zijn lof en zijn dood. Nehemia verwerft van Xerxes verlof om de muren van Jeruzalem weer op te bouwen, en brengt dat grote werk ten einde.

XERXES volgde zijnen vader Darius op in de regering, (Ezra 1 , 7) en was zowel erfgenaam van diens godvruchtigheid, als van zijn kroon; want hij veranderde niets van de instellingen omtrent de godsdienst, en droeg de Joden altoos een grote genegenheid toe. Joachim, zoon van Jesua, was Hogepriester onder zijn regering, en Ezra was de voornaamste en aanzienlijkste der priesteren, die te Babel gebleven waren. Hij was een zeer vroom man, en genoot grote achting onder het volk, in de wetten van Mozes wel onderwezen zijnde, en zeer door de Koning bemind. Zodra als hij zich voorgenomen had naar Jeruzalem te keren, en enige Joden, die te Babel gebleven waren, met zich te nemen, kreeg hij van de vorst brieven van aanbeveling aan de landvoogden van Syrië, van deze inhoud: "Xerxes, Koning der Koningen, wenst Ezra, priester en leraar van Gods wet, heil. Achtende dat het onze goedertierenheid meebrengt aan alle Joden, zo priesteren, Levieten, als anderen, die het zouden mogen begeren, toe te laten dat zij weer naar Jeruzalem keren, om God aldaar te dienen, zo hebben wij, met goedvinden van onze zeven raadsheren, hun die gunst toegestaan; en wij bevelen u Gode te offeren, hetgene wij en onze vrienden beloofd hebben. Wij verlenen u volmacht om al het goud en zilver, hetwelk uw landslieden, die nog in Babylonië verspreid zijn, Gode willen geven, mede te nemen, om er beesten voor te kopen, die men op Godsaltaar offere, en voorts te besteden voor zodanige gouden en zilveren vaten ten zijnen dienste, als gij en uw broeders begeren zult. Ook zult gij de gewijde vaten, welke wij u ter hand zullen stellen, aan uw God opofferen; wij geven u daarenboven macht, om alles te doen wat gij nodig oordeelt, verlangende dat de gelden daartoe uit onze schatkist genomen worden. Tot die einde schrijven wij aan onzen schatmeester van Syrië en Fenicië, dat hij u zonder verzuim geve hetgene gij van hem zult eisen. En opdat God ons en onzen nakomelingen gunstig zij, willen wij dat men Hem honderd maten tarwe volgens zijn wet offere. Verder verbieden wij allen onzen ambtenaren, om de priesters, Levieten, zangers, deurwachters, of anderen, die de Tempel dienen, iets af te eisen, of hun enige schattingen of andere belastingen op te leggen. En gij, Ezra, zult volgens het verstand en de wijsheid, u van God verleend, in Syrië en Fenicië rechters aanstellen, die het recht zullen bedienen voor degenen, die reeds in uw wet onderwezen zijn, die de onkundigen zullen onderwijzen, en die dezulken, welke niet schromen zijn en onze wetten te overtreden, met geldboeten, of met de dood zullen straffen. Vaar wel." Ezra, deze brief ontvangen hebbende, aanbad God, en dankte Hem daarvoor, dewijl hij deze ongemene blijken van ‘s Konings goedertierenheid alleen aan des Heren bijstand toeschreef. Thans deed hij alle Joden, die toen te Babel waren, te samen komen, en las hun die brief voor, van welke hij het oorspronkelijke voor zich hield, en afschriften daarvan zond aan de Joden, die in Medië woonden. Men kan lichtelijk nagaan, hoe groot des volks blijdschap was, toen hij des Konings eerbied jegens God, en zijn goedgunstigheid jegens Ezra bespeurden. Velen werden te rade zich aanstonds met al hun have naar Babel te begeven, om met Ezra naar Jeruzalem te gaan; maar het gros der Israëlieten wilden het land niet verlaten, zodat alleen de stammen van Juda en Benjamin weer naar Jeruzalem keerden; en deze zijn het, die nu in Azië en Europa onder de heerschappij der Romeinen staan; want de andere tien stammen zijn aan geen zijde van de Eufraat gebleven, en aldaar spoedig ongelofelijk vermenigvuldigd. Onder die, welke zich in groten getale bij Ezra vervoegden, waren vele priesters, Levieten, deurwachters, zangers, en andere tempeldienaars, welke hij bij de Eufraat deed te samen komen; en na aldaar drie dagen te zijn gebleven, plechtig

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gevast, en God om zijn bescherming op hun reis gebeden te hebben, begaven zij zich op weg, de twaalfden dag der eerste maand, in het zevende Jaar van Xerxes regering, zonder dat Ezra een ruiterbende, welke die vorst hun tot geleide wilde geven, begeerde te hebben, daar hij zei dat hij zich op Gods bijstand verliet, die zorg voor hem en de zijnen dragen zou. In de vijde maand van hetzelfde jaar kwamen zij te Jeruzalem. Terstond leverde Ezra aan de bewaarders van de schatten des Tempels, die van priesterlijken geslachte waren, de gewijden schat over, welke de Koning, zijn vrienden, en de Joden, die te Babel gebleven waren, hem toevertrouwd hadden; deze bestond uit zeshonderd vijftig talenten zilvers, honderd talenten waarde aan zilveren vaten, twintig talenten waarde aan gouden vaten, en het gewicht van twaalf talenten koperen vaten, kostbaarder dan goud. Thans offerde Ezra, volgens de wet, twaalf stieren Gode ten brandoffer, voor de behoudenis des volks, negentig rammen en twee en zeventig lammeren, bovendien twaalf bokken voor de zonden; daarna leverde hij aan de landvoogden en ambtenaren des Konings in Coelo-Syrië en Fenicië de brieven over, welke de vorst aan hen geschreven had; en dewijl zij niet laten konden, die te gehoorzamen, bewezen zij aan ons volk grote eer, en waren het in alles behulpzaam. Men is aan Ezra de eer dezer verhuizing verschuldigd; want niet alleen deed hij er de eersten voorslag van, maar buiten twijfel is zijn deugd en godvruchtigheid oorzaak geweest van de gelukkige uitkomst, welke het Gode behaagde daarop te verlenen.

444 Enige tijd daarna vernam hij dat er priesters en Levieten waren, die zich niet aan enige tucht onderwerpen wilden, doch door moedwillige verachting der voorvaderlijke wetten, vreemde vrouwen genomen, en alzo de zuiverheid der priesterlijke orde bezoedeld hadden. Die hem dit bericht gaven, verzochten hem dat hij ijver voor de godsdienst wilde tonen, en beletten, dat de misdaad van die bijzondere personen Gods gramschap over geheel het volk haalde, en het weer in dezelfde rampen stortte, waaruit het zo pas eerst verlost was. Dewijl het van de aanzienlijkste personen waren, die zich aan die zonde hadden schuldig gemaakt, begreep Ezra wel dat zij weigeren zouden hem te gehoorzamen, indien hij hun beval hun vrouwen en kinderen weg te zenden; dit vervulde hem met zulk een diepe droefheid, dat hij zijn klederen scheurde, het haar uit zijn hoofd en baard rukte, en al wenende zich op de grond nederwierp. Ondertussen vervoegden de vroomste lieden zich bij hem, en mengden hun tranen onder de zijn. In deze treurigen staat hief hij zijn ogen en handen ten hemel op, en zei: "Ik schaam mij, o God! de hemel te aanschouwen, wanneer ik bedenk dat dit volk telkens wederom tot zonden vervalt, en de straffen, waarmee Gij de goddeloosheid hunner vaderen getuchtigd hebt, zo spoedig uit het geheugen verliest. Nochthans, Here, dewijl Uw barmhartigheid oneindig is, heb medelijden, zo het U behaagt, met dit overblijfsel ener langdurige gevangenschap, hetwelk Gij eindelijk weer in zijn oude vaderland gebracht hebt. Vergeef, Here, ook deze misdaad; en hoewel zij de dood verdiend hebben, laat het U toch behagen Uw genade te betonen, door hen in het leven te behouden." Terwijl hij aldus sprak, en terwijl allen, die bij hem waren, zo mannen als vrouwen en kinderen, nevens hem weenden, kwam Sechanja, een voornaam man van Jeruzalem, en zei; "dat men niet behoefde te twijfelen of degenen, die met vreemde vrouwen getrouwd waren, hadden een zware zonde begaan, dat men hen derhalve met ede verplichten moest die vrouwen benevens de kinderen, die zij er bij verwekt hadden, weg te zenden, en dat men de ongehoorzamen, die weigerden zulks na te komen, volgens Gods wet behoorde te straffen." Ezra keurde deze raad goed, en deed de voornaamsten der priesters en Levieten en des volks met ede beloven de hand aan de uitvoering daarvan te zullen houden. Nadat hij uit de Tempel gegaan was, begaf hij zich ten huize van Johanan, zoon van Eljasib, en bracht het overige van de dag door zonder te eten of te drinken, dewijl zijn hart door droefheid beklemd was. Daarna deed hij overal afkondigen, dat allen die uit de gevangenschap wedergekeerd waren, binnen twee of drie dagen te Jeruzalem moesten komen, onder bedreiging dat zij anders in de ban gedaan, en hun goederen ten voordele van de schatkist aangeslagen zouden worden, volgens het vonnis, dat de oudsten daarover zouden vellen. De derden dag, zijnde de twintigste der negende maand, welke

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

de Hebreën Thebeth, en de Macedoniërs Appelleus noemen, begaven die van de stammen van Juda en Benjamin zich naar het opperste deel des Tempels; en toen de voornaamsten gezeten waren, stond Ezra op, en toonde aan dat degenen, die zich met vreemde vrouwen, tegen het verbod der wet, in het huwelijk begeven hadden, zulk een grote zonde begaan hadden, dat zij God niet bevredigen konden, dan door haar weg te zenden. Hierop werd van allen met luider stemme geantwoord, dat zij het gewillig doen zouden, maar dat het getal zo groot, en het seizoen zo ongeschikt was, wegens de winter en de felle koude, dat men hetzelve zo spoedig niet zou kunnen doen; dat men derhalve wat geduld moest hebben; en dat ondertussen de voornaamsten onder het volk, die zich van deze misdaad vrij kenden, nauwkeuriglijk zouden vernemen, wie ze waren, die tegen de wet overtreden hadden. Deze raad werd goed geoordeeld; en de eersten dag der tienden maand begon men een onderzoek te doen naar degenen, die zulke ongeoorloofde huwelijken hadden aangegaan. Dit duurde tot de eersten dag der volgende maand; en vele bloedverwanten, zo van Jesua, de Hogepriester, als van andere priesters en Levieten, alsmede velen van het volk, zonden hun vrouwen weg, alzo de onderhouding der wetten boven de liefde stellende, welke zij haar toedroegen; en zij offerden Gode rammen om zijn gramschap te verzoenen. Ik zou hun namen wel kunnen melden, maar acht zulks onnodig. Aldus stuitte Ezra dit misdrijf, door het aangaan van ongewijde huwelijken gepleegd, en schafte die kwade gewoonte zo ten enenmale af, dat men er naderhand niet weer in verviel.

In de zevende maand, toen de tijd gekomen was, om het Loofhuttenfeest te vieren, verzamelde bijna al het volk zich buiten de poort des Tempels, die naar het oosten uitziet, en verzocht Ezra dat hij hun de wetten van Mozes wilde voorlezen. Hij deed zulks, en las van de morgen tot de middag, waardoor de toehoorders zo bewogen werden, dat zij merendeels weenden, doordien de heilige wetten hun niet alleen aanwezen, wat zij voor het tegenwoordige en in het toekomende moesten doen; maar hun ook te verstaan gaven dat, indien zij ze te voren onderhouden hadden, zij in zovele rampen niet zouden gestort zijn. Ezra hen zo bedroefd ziende, beval hun naar huis te gaan, en hun tranen te bedwingen, omdat men op zo een plechtig feest niet behoorde te wenen, maar zich eerder te verblijden, en zulk een goed gebruik van het berouw over het verleden misbruik te maken, dat men in het toekomende in die zonden niet weer verviel. Deze woorden troostten hen zo, dat zij met blijdschap acht dagen lang dat grote feest in tenten vierden, Ezra voor het hervormen hunner zeden dankten, en toen weer naar huis keerden en Gode lofzangen zongen. Zulk een opmerkelijk bedrijf, gevoegd bij de andere weldaden, waarvoor ons volk veel aan hem verplicht is, bracht hem zoveel eer aan, dat men hem, toen hij in een gelukkigen ouderdom zijn dagen geëindigd had, met grote staatsie te Jeruzalem begroef. Joachim, de Hogepriester, overleed omtrent diezelfde tijd, en Eliasib, zijn zoon, volgde hem in het ambt op.

445 Ondertussen gebeurde het dat een Jood onder de gevangenen, Nehemia (Neh. 1) genaamd, schenker van de Koning Xerxes, eens buiten Suza, de hoofdstad van Perzië wandelende, ettelijke vreemdelingen gewaar werd, die uit verre landen schenen te komen: horende dat zij Hebreeuws te samen spraken, naderde hij tot hen, om te vernemen vanwaar zij kwamen, en vernam dat zij uit Judéa gekomen waren; toen vroeg hij hoe het daar te lande ging, en inzonderheid te Jeruzalem. Zij antwoordden, dat alles daar in een slechten staat was; dat de stadsmuren omver lagen, dat de naburige volken hun niet dan alle kwaad deden, en onophoudelijk ten platten lande stroopten, zelfs de inwoners der stad gevangen namen, en dat men gestadig lijken langs de weg vond. Nehemia werd door die rampzaligen toestand zijns vaderlands zo ontroerd, dat hem de tranen uit de ogen vloeiden; hij keerde zijn gezicht ten hemel, en bad tot God: "Hoe lang, o Here, zult Gij dulden, dat ons volk door zovele onheilen gekweld wordt! Hoe lang zult Gij het ten prooi aan zijn vijanden laten!" Terwijl hij dus zijn klachten uitte en aan de poort vertoefde, kwam men hem boodschappen dat de Koning gereed

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

was, zich ter tafel te voegen; dus ging hij terstond, zonder eerst zijn aangezicht te wassen, zo beschreid als hij was, tot de Koning, om zijnen dienst te verrichten.

De vorst, die toen in een goede luim was, (Neh. 2) bij het verlaten van de tafel bemerkt hebbende dat Nehemia zeer bedroefd was, vraagde hem naar de oorzaak daarvan. Hij, God in zijn hart gebeden hebbende om zijnen woorden klem bij te zetten, antwoordde: "Hoe kan ik, o Koning, anders dan droevig wezen, wanneer ik verneem, in welke staat Jeruzalem, de stad mijner vaderen, alwaar de graven mijner voorouderen zijn, gebracht is; want haar muren zijn omver geworpen, en haar poorten in de as gelegd. gewijs mij derhalve de gunst, bid ik u, dat ik heenga om die weer op te richten, en te zorgen voor hetgene aan de voltooiing des Tempels nog zou mogen ontbreken." De Koning stond niet alleen dit verzoek toe, maar beloofde hem, aan zijn landvoogden te zullen schrijven dat zij hem met alle eer zouden behandelen, en hem behulpzaam zijn met alles, wat hij begeerde. "Vergeet dan, " vervolgde de vorst, "uw droefheid, en die mij met blijdschap." Nehemia dankte God en de Koning voor deze grote gunst, en zijn gelaat werd vrolijk als te voren. De volgenden dag stelde de Koning hem brieven ter hand aan Sadeus, landvoogd van Syrië, Fenicië en Samaria, hem bevelende Nehemia wel te bejegenen, en van alles, wat hij tot de opbouw van node had, te voorzien. Met deze brieven ging Nehemia naar Babel, van waar hij verscheidenen zijner landgenoten met zich nam, en in het vijf en twintigste jaar van Xerxes regering te Jeruzalem aankwam. Nadat hij de brieven aan Sadeus, en de overige ambtenaren overgeleverd had, verzamelde hij al het volk in de Tempel, en sprak hen aldus aan: "Het is u niet onbekend, hoe de almachtige God voor Abraham, Izaäk en Jakob, onze voorouderen, ter oorzake van hun godvruchtigheid en oprechtheid, zorg gedragen heeft. Hij laat ons nu duidelijk zien dat Hij ons niet verlaten heeft, vermits ik door zijnen bijstand van de Koning verlof verworven heb om onze muren weer op te richten, en aan de tempelbouw de laatste hand te leggen. Maar daar gijlieden niet twijfelen kunt aan de haat, welke de naburige volken ons toedragen en weet, dat zij niets achterwege zullen laten om ons tegen te werken, als zij ons met vlijt aan die werken zien arbeiden; zo dunkt mij dat wij twee zaken te doen hebben: eerstelijk, ons vertrouwen te stellen op Gods bijstand, die de aanslagen onzer vijanden gemakkelijk kan verijdelen; en ten andere, nacht en dag met een onvermoeiden ijver te werken om ons oogmerk te volbrengen, zonder een ogenblik van de tijd, die ons gunstig is, en zo kostbaar behoort te wezen, verloren te laten gaan." Na deze rede beval Nehemia aan de overheid de omtrek des muurs te doen meten, verdeelde het werk onder het volk, wees aan ieder gedeelte burchten en vlekken aan, om aldaar te arbeiden, en beloofde hen uit al zijn vermogen bij te staan. Elk, door deze woorden aangemoedigd, sloeg terstond de hand aan het werk. Het was in die tijd dat men aan ons volk, dat uit Babylonië wedergekeerd was, de naam van Joden, en aan hun land de benaming van Judéa begon te geven, omdat het weleer door de stam van Juda was bezeten geweest.

Toen de Ammonieten, Moabieten, Samaritanen, en de inwoners van Coele-Syrië vernamen dat dit werk voortging, (Neh. 4, 6) verdroot het hun zo geweldig, dat zij alle middelen zochten aan te wenden om het te beletten; zij leiden de onzen lagen, brachten allen om, die in hun handen vielen, en dewijl Nehemia het voornaamste voorwerp van hun haat was, gaven zij geld aan moordenaars om hem te overvallen en te doden. Ook poogden zij de Joden door ijdele vrees een schrik aan te jagen, het gerucht verspreidende dat een heer van verscheidene volken in aantocht was, om hen te overvallen. Al deze lagen en listen verschrikten het volk dermate, dat het het werk bijna staakte. Maar niets was machtig Nehemia te verschrikken, of te doen verslappen; hij bleef onversaagd in het midden van al die gevaren, vervolgde de arbeid met groter ijver dan te voren, en nam enig krijgsvolk tot zijn lijfwacht; niet dat hij de dood zelf schroomde, maar uit vreze dat zijn medeburgers de moed zouden verliezen, wanneer zij hem niet meer bij zich hadden, om hen tot het uitvoeren hunner onderneming aan te moedigen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij beval de werklieden dat zij onder het arbeiden altoos het zwaard op zijde, en hun schilden bij de hand moesten hebben, om er zich des noods van te kunnen bedienen; en van vijfhonderd tot vijfhonderd schreden stelde hij trompetters aan, om alarm te blazen, en het volk te wapen te roepen, zodra men de vijanden zag verschijnen. Hij zelf deed de gansen nacht de ronde om de stad, tot voortzetting van de arbeid, en hij at, dronk, of sliep niet meer dan volstrekt nodig was; hetwelk hij niet alleen voor enigen te deed, maar gedurende de acht en twintig maanden, welke aan het herbouwen der stadsmuren besteed werden. Eindelijk werd dit werk in de negende maand van het acht en twintigste jaar der regering van Xerxes voltooid. Toen offerden Nehemia en al het volk Gode offeranden, en brachten acht dagen met gastmalen en vrolijkheid, tot groot hartzeer der Syriërs door. Nehemia, ziende dat Jeruzalem niet genoeg bevolkt was, raadde de priesters en Levieten, die op het land woonden, dat zij zich met der woon naar de stad zouden begeven, waar hij huizen voor hen deed bouwen; en vermaande de landbouwers dat zij hun de tienden zouden brengen; hetwelk deze met blijdschap deden, opdat niets hen mocht verhinderen, zich geheel aan de dienst Gods toe te wijden. Aldus werd Jeruzalem bevolkt. Nehemia, nadat hij vele andere loffelijke zaken verricht had, overleed in een hogen ouderdom. Hij was zo vroom, rechtvaardig, en ijverig voor de welstand zijns volks, en heeft het door zovele weldaden aan zich verplicht, dat zijn nagedachtenis nooit onder de Joden zal vergaan. Dit is het voornaamste, dat met ons volk onder de regering van Xerxes gebeurd is.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Artaserxes volgt zijnen vader Xerxes op in de regering over Perzië. Hij verstoot de Koningin Vasthi, en trouwt met Esther, nicht van Mordechai. Haman raadt Artaxerxes aan alle Joden uit te roeien, en meent Mordechai te doen ophangen; doch wordt zelf opgehangen, en Mordechai in zijn plaats tot hogen staat verheven.

Na de dood van de Koning Xerxes volgde hem zijn zoon Cyrus, die de Grieken Artaxerxes noemen, op; (Esth. 1) onder zijn regering liepen de Joden gevaar van ten enenmale uitgeroeid te worden, gelijk ik zal verhalen. Eerst staat ons echter iets van die vorst te melden, en te verhalen, hoe hij een Joodse vrouw ten huwelijk nam, die van koninklijk geslacht was, en aan welke onze landgenoten hun behoudenis naast God verschuldigd zijn. Nadat deze nieuwe Koning op de troon van zijnen vader gestegen was, en landvoogden aangesteld had in de honderd zeven en twintig landschappen, over welke hij van Indië tot aan Ethiopië regeerde onthaalde hij hen en zijn vrienden in het derde jaar zijner regering te Suza, hoofdstad van Perzië, honderd tachtig dagen lang, met een ongemene kostelijkheid en pracht; daarna onthaalde hij de gezanten der vreemde volkeren zeven dagen lang. Deze gastmalen werden gehouden onder paviljoenen, geschraagd door gouden en zilveren pilaren, alle met kostelijke tapijten overdekt, en zo ruim, dat ze een grote menigte van mensen konden bevatten. Al het vaatwerk, dat men gebruikte, was van goud, en met gesteenten bezet. Artaxerxes beval zijnen dienaars dat men niemand zou dwingen naar de gewoonte der Perzen te drinken, maar ieder zijn vrijheid laten om daaromtrent te doen, zoals hij verkoos. Ook deed hij door zijn ganse gebied afkondigen, dat het volk enige dagen de arbeid zou nalaten, om zich vrolijk te maken, en hem een gelukkige regering te wensen. De Koningin Vasthi onthaalde terzelfder tijd de vrouwen in haar paleis met dergelijk een pracht als de Koning bij het onthaal der groten en vorsten toonde. Vermits Artaxerxes zijn gasten wilde doen zien dat de Koningin in schoonheid alle andere vrouwen overtrof, ontbood hij haar om in die grote vergadering te komen. Maar dewijl de gewoonte der Perzen aan de vrouwen niet toelaat, zich aan vreemdelingen te vertonen, kon zij niet besluiten derwaarts te gaan, alhoewel de Koning verscheidene malen gesnedenen zond om haar daartoe aan te zetten. Deze hardnekkigheid maakte hem verstoord; zodat hij de feestzaal verliet, zijn zeven wijzen, die onder de Perzen uitleggers der wetten zijn, deed te samenkomen, hun klaagde dat hij de Koningin zo menigmaal ontboden had, maar zij hem niet had willen gehoorzamen, en hun nu beval dat zij hem zeggen zouden, wat hem daarin volgens de wetten te doen stond. Memuchan, een van hen, antwoordde: dat die ongehoorzaamheid der Koningin, en dat ongelijk, hetwelk zij de Koning had aangedaan, hem niet alleen betrof en hoonde, maar dat al de Perzen daardoor beledigd waren, doordien hun vrouwen, ziende dat de Koningin niet schroomde zulk een machtigen vorst door haar moedwillige verachting, te beledigen, haar mannen ook verachten zouden, om het voorbeeld der Koningin na te volgen. Dat hij hem derhalve raadde, haar streng te straffen, en door zijn ganse gebied te doen afkondigen, wat hij tegen haar zou besluiten. De andere wijzen hun gevoel ook gezegd hebbende, werd besloten, dat de Koning de Koningin verstoten, en een andere ter vrouw nemen zou.

447 Dit besluit bedroefde de vorst zeer, (Esth. 2) omdat hij aan de een kant de wetten niet overtreden wilde, en aan de andere zijde der Koningin een grote liefde toedroeg, ter oorzake harer uitmuntende schoonheid. Zijn vrienden hem zo besluiteloos ziende, rieden hem die genegenheid, welke hem zo kwelde, uit zijn gemoed te verbannen, en in al zijn landschappen naar de schoonste dochters te laten zoeken, en met diegene te trouwen, welke hem behaagde, om door haar liefde die voor Vasthi allengskens te doen afnemen, en eindelijk ten enenmale uit te wissen. De Koning keurde die raad goed, en deed zulks terstond door zijn ganse gebied boodschappen. Daarop bracht men hem verscheidene maagden, die in schoonheid uitmuntten,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

onder welke ook ééne was, die men te Babel gevonden had, Esther geheten, die geen vader of moeder had, en door haar oom Mordechai, uit de stam van Benjamin, en een van de voornaamsten der Joden, opgevoed was. De schoonheid dezer dochter, haar zedigheid, en haar bevalligheid waren zo ongemeen, dat zij de ogen en bewondering van allen daardoor tot zich trok. Zij werd nevens vierhonderd anderen in bewaring van een gesnedenen kamerling gesteld, die last had zorg voor haar te dragen, en ook niets verzuimde om zich van zijnen plicht te kwijten. Hij onthaalde haar zes maanden lang op alle bedenkelijke lekkernijen, en gebruikte ook veel kostelijk reukwerk om haar een liefelijk voorkomen te geven. Toen hij nu na verloop van die tijd oordeelde, dat zij in staat waren om de Koning te behagen, zond hij er hem alle dagen ééne toe, welke de vorst hem dan ‘s anderen daags wederzond. Toen Esthers beurt gekomen was, werd Artaxerxes met zulk een liefde voor haar vervuld, dat hij haar tot zijn gemalinne verkoos; en men vierde de bruiloft in de twaalfde maand, Adar genaamd, in het zevende jaar zijner regering. Thans zond hij boden, door de Perzen Angaros genoemd, door zijn ganse gebied, om af te kondigen dat het volk de dag zijner bruiloft vieren zou; en hij onthaalde de voornaamsten der Perzen en Meden, en van andere volken, die onder hem stonden, zeer prachtig, een maand lang. Nadat hij de nieuwe Koningin in haar paleis gebracht had, zette hij haar de kroon op het hoofd, en beminde haar altoos als zijn vrouw, zonder haar ooit te vragen van wat volk zij was, en zonder dat zij het hem ook zei. Mordechai, die haar beminde, alsof zij zijn eigen dochter geweest ware, verliet om harentwille Babel, om te Susa te gaan wonen; en daar ging geen dag voorb, dat hij niet naar het hof ging, om naar haar te vernemen.

Omstreeks die tijd vaardigde de Koning een bevel uit, waarbij hij op straffe des doods verbood dat iemand van zijn hof zich zou verstouten, niet ontboden zijnde, bij hem te komen, als hij op zijnen troon gezeten was; zijn gewapende lijfwacht, die hem omringde, had last de zodanigen, die naderden, terneder te stoten, en alzo dat bevel uit te voeren. Hij hield alsdan een gouden staf in zijn hand, en wanneer hij genade wilde bewijzen aan iemand diegenen, die gewaagd hadden te komen zonder ontboden te zijn, raakte hij hem met die gouden staf aan, welke die persoon dan kuste, en daardoor de dood ontging.

Enige tijd daarna smeedden twee gesnedenen, Bigthana en Theres genaamd, een aanslag om de Koning te doden; en een Jood, Barnabas geheten, die een van hen diende, verwittigde Mordechai daarvan, die zulks aanstonds door de Koningin Esther, zijn nicht, de Koning bekend maakte. Men bracht hen in scherp verhoor, zij bekenden hun misdaad, en werden aan een galg opgehangen. Artaxerxes gaf Mordechai alstoen geen vergelding daarvoor, maar deed echter die bewezen dienst in zijn gedenkschriften aantekenen, en liet hem toe in zijn paleis te komen, even alsof hij een van zijn naaste vrienden geweest ware.

Een Amalekieter, Haman genaamd, zoon van Hamedatha, was toen in zulk een groot aanzien, dat telkens, als hij in het paleis kwam, de Perzen en de vreemdelingen verplicht waren, in gehoorzaamheid aan ‘s Konings bevel, voor hem te buigen; Mordechai was de enige, die hem die ere niet bewees, omdat Gods wet hem zulks verbood. Haman hem gezien hebbende, vraagde vanwaar hij was, en vernemende dat hij een Jood was, werd Haman zo toornig, dat hij uitriep: "Hoe, de Perzen, die vrije lieden zijn, buigen zich op de knieën voor mij ter aarde, en deze slaaf verwaardigt zich niet zulks te doen!" Dewijl hij nu natuurlijk een doodvijand der Joden was, doordien de Amalekieten eertijds door deze overwonnen waren, ging zijn woede zoverre, dat hij het te weinig tot voldoening zijner wraakzucht achtte, zich met de dood van Mordechai te vergenoegen, maar zich voornam ook al diens landgenoten nevens hem uit te roeien. Hij ging dan naar de Koning toe, en zei tot hem: dat er zeker volk door zijn landen verspreid was, hetwelk vijandig aan alle andere zijnde, wetten, plechtigheden, en gewoonten had, die ten enenmale strijdig tegen de hun waren; en dat het bij alle mensen zo gehaat was, dat de grootste

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gunst, welke hij zijnen onderdanen doen bewijzen, was, het te verdelgen. Dat hij derhalve, opdat ‘s lands inkomsten daardoor niet mochten verminderd worden, hem veertigduizend talenten zilver aanbood, welke hij hem van goeder harte geven zou, om hem de groten dienst te vergelden als hij zijn rijk van zulk een pest verloste. De Koning antwoordde, dat wat het geld aanging, hij hem dat gewillig schonk, en belangende dat volk, dat hij het aan hem overliet om er mee te doen, zoals hij wilde. Haman aldus verworven hebbende hetgene hij begeerde, deed op ‘s Konings naam een bevel uitgaan van deze inhoud:

"De grote koning Artaxerxes aan de honderd zevenen twintig landvoogden, welke wij over onze landschappen van Indië tot aan Ethiopië gesteld hebben: Dewijl zovele verschillende volken aan onze heerschappij onderworpen zijn, en wij ons gezag zelfs over de gansen aardbodem uitgestrekt hebben zo verre wij wilden, dewijl wij, in plaats van onze onderdanen streng te behandelen, geen groter geluk kennen dan hun blijken onzer goedertierenheid te geven, en hun een gelukkigen vrede te doen genieten, zo blijft ons niet over dan op middelen bedacht te zijn om hun geluk duurzaam te maken. Hierom is het dat wij, door Haman, die wij wegens zijn getrouwheid, vroomheid, en wijsheid boven alle anderen eren, vernomen hebbende, dat er een volk overal verspreid is, hetwelk vijandig aan alle anderen zijnde, bijzondere wetten en gewoonten heeft, geheel verdorven van zeden is, en door zijn natuurlijke neiging de Koningen zo groten haat toedraagt, dat het noch onze heerschappij, noch de voorspoed onzes rijks dulden kan, zo willen en bevelen wij, dat wanneer Haman, die wij als onzen vader aanmerken, ulieden zulks zal bekend gemaakt hebben, gij dat ganse volk met hun vrouwen en kinderen zult uitroeien, zonder iemand te verschonen, of door mededogen u van het gehoorzamen van onzen wil te laten aftrekken. Wij begeren dat dit de dertienden dag der twaalfde maand van dit jaar uitgevoerd worde; opdat die openbare vijanden allen op éénen dag gedood worden, en gijlieden het overige uws levens in rust en vrede moogt doorbrengen." Toen die brief bij wijze van bevelschrift overal afgekondigd was, bereidde elk zich om de Joden ten bestemden dage uit te roeien, en men maakte zich ook gereed om hetzelfde binnen Suza, hoofdstad van Perzië te doen. Ondertussen maakten de Koning en Haman zich met feestvieren vrolijk, terwijl de ganse stad ontroerd en benauwd was.

Toen Mordechai de inhoud van dit wrede bevel vernomen had, (Esth. 4) scheurde hij zijn gewaad, bekleedde zich met een zak, strooide as op zijn hoofd, en ging wenende door de stad, klagende dat het een schrikkelijke zaak was, dat men een onschuldig volk aldus verdelgen wilde. Maar hij werd genoodzaakt voor de poort van het paleis te blijven staan, omdat het hem niet geoorloofd was in die staat daar binnen te treden. De droefheid der Joden in al de andere steden, alwaar dat bevel was afgekondigd, was het niet minder; en in die algemenen rouw weergalmde de lucht van gejammer en geklag. De Koningin ontroerd, toen zij vernam dat Mordechai in zulk een jammerlijken staat voor de poort van het paleis was, zond hem een ander gewaad om er zich te mede bekleden; maar hij weigerde zulks, omdat de oorzaak zijner droefheid niet weggenomen werd, en hij dus niet besluiten kon de blijken daarvan af te leggen. Op deze weigering zond de vorstin de kamerling Hatach, om hem te vragen, welke reden hij had zo droevig te zijn, dat hij op haar verzoek zijn treurgewaad niet wilde afleggen. Mordechai liet haar door de Kamerling weten, dat Haman de Koning een grote som geld aangeboden had, om tot het verdelgen der Joden van hem verlof te bekomen; en dat de vorst hem zulks toegestaan hebbende, men te Suza, en in al de landschappen van het rijksgebied, een bevel afgekondigd had, waarvan hij haar een afschrift zond; dat dit de gansen ondergang van het volk, waaruit de Koningin gesproten was, betrof en hj haar bad dat zij niet wilde schromen, zich zoverre te vernederen, dat zij de Koning te voet viel om de behoudenis van dit volk van hem af te bidden, vermits zij alleen zulks doen konde; terwijl Haman, tegen wien niemand in invloed en gezag opwoog, die vorst onophoudelijk tegen hetzelve verbitterde." Hierop deed de Koningin hem

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

wederom zeggen, dat indien de Koning haar niet ontbood, zij niet bij hem kon komen, zonder haar leven daarbij te wagen, tenzij hij om haar gunst te bewijzen, haar met de gouden staf aanraakte. Mordechai dit vernemende, verzocht de kamerling dat hij der Koningin wilde boodschappen, dat zij in dit geval niet zozeer op haar eigen behoudenis, als op die van haar volk behoorde te zien; dat indien zij te bevreesd was, God niet laten zou zorg voor hetzelve te dragen; maar dat Hij haar dan met haar ganse geslacht zou straffen, omdat zij zich ongevoelig omtrent de ondergang haars volks getoond had. De Koningin door deze woorden bewogen, deed hem door dezelfde bode aanzeggen, dat hij alle Joden, die te Suza waren, zou doen te samenkomen, en hun een vasten van drie dagen bevelen, om God voor haar te bidden; dat zij desgelijks met haar staatsjufferen zou doen, en vervolgens tot de Koning gaan zonder ontboden te zijn, al zou het ook haar leven kosten. Mordechai kwam dit bevel na, en bad God gedurende die vastentijd, dat Hij de verdelging zijns volks niet wilde toelaten, maar hen bijstaan, gelijk Hij in zovele andere voorvallen gedaan had; hun hun zonden vergeven, en hen uit dit grote gevaar redden, dewijl zij er door hun eigen schuld niet in vervallen waren. "Want, " zei hij: "Gij weet, o God, dat de gramschap van Haman, die ons verderf gezworen heeft, alleen ontstaan is, omdat ik Uw heilige wetten niet heb willen schenden, door mij voor hem neer te buigen en hem een eer te bewijzen, die U alleen toekomt." Dit vurig gebed werd verzeld van de gebeden des gansen volks, hetwelk met geen minder ijver God smeekte, hen in die hogen nood te willen bijstaan. De Koningin, ook een rouwkleed aangedaan hebbende, strekte zich op de grond neer, en bracht die drie dagen door, zonder spijs of drank te nuttigen, of enige zorg voor haar lichaam te dragen, God onophoudelijk biddende zich harer te ontfermen, haar in de mond te geven, wat zij tot de Koning zeggen moest, en haar bevalliger in zijn ogen te maken dan te voren, om in dat gevaar niet alleen zijn goedertierenheid jegens haar en haar gehele volk op te wekken, maar ook te maken dat hij zijnen toorn tegen haar vijanden wendde; en deze alzo in het verderf, dat ze voor hen bereid hadden, zelf mochten storten. Nadat zij aldus drie dagen in de gebede had doorgebracht, legde zij haar treurgewaad af, en trok een kostbaar kleed aan, daarbij al de versierselen voegende, waarmee een Koningin gewoon is zich op te sieren. Thans ging zij naar de Koning, vergezeld van twee harer staatsjufferen, op ééne van welke zij steunde, terwijl de andere de langen sleep van haar tabberd nadroeg. Men zag een zedigen blos op haar wangen; de schoonheid en majesteit blonken op haar gelaat; doch haar hart was niet vrij van vrees. Toen zij de vorst op zijnen troon gezeten zag, rondom schitterende van gesteenten, en hij haar mogelijk niet heel gunstig aanzag, beving haar zulk een schrik, dat zij in onmacht vallende, neerzeeg tegen de kamenier, die haar ondersteunde. De Koning, wiens hart God buiten twijfel op dat ogenblik bewoog, werd met zulk een vrees voor haar bevangen, dat hij haastig van zijnen troon trad, haar in zijn armen nam, en met minnelijke en tedere woorden tot haar zei, dat zij niet bevreesd behoefde te zijn, omdat zij gekomen was, zonder door hem ontboden te wezen, naardien die wet alleen voor zijn onderdanen gemaakt was, en niet voor haar, die deelgenote zijner kroon en boven de wetten verheven was. Aldus sprekende, gaf hij haar zijnen scepter in de hand, om haar moed te doen grijpen, en om zijn wet, die hij gemaakt had, niet te overtreden, raakte hij haar met de gouden staf zachtelijk aan het hoofd. Toen kwam de Koningin weer tot zich zelf, en zei, nadat zij wat bedaard was: "Ik kan u geen andere reden mijner ontroering geven, dan dat mijn verbaasdheid zo groot was, toen ik u zo vol van heerlijkheid, luister en majesteit aanschouwde, dat ik daardoor in onmacht viel, zonder te weten wat mij overkwam." Deze woorden sprak zij met zulk een flauwe stem uit, dat des Konings ongerustheid daardoor vermeerderd werd; en om haar moed in te spreken, zei hij haar dat er geen gunsten waren. welke zij niet van hem verwachten mocht, ja, dat al eiste zij ook de helft van zijn koninkrijk, hij haar dit met blijdschap zou geven. Zij antwoordde dat de enige gunst, die zij nu van hem begeerde, was, dat het hem mocht behagen ‘s anderendaags met Haman bij haar ten avondmaal te komen. De Koning stond haar dit verzoek zeer gaarne toe; en nadat zij beiden gekomen, en aan de tafel gezeten waren, beval hij haar te zeggen, wat ze van hem begeerde, haar nog eens

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

verzekerende, dat hij haar niets weigeren zou, al ware het ook een gedeelte zijns koninkrijks. Daarop verzocht zij dat het hem behagen mocht goed te vinden, dat zij haar bede tot de volgenden dag uitstelde en dat hij dan wederom met Haman bij haar te gast wilde komen. De vorst bewilligde gaarne daarin; en Haman ging zeer verblijd heen, wegens de ongemene gunst, welke de Koningin hem bewees, door hem alleen te verkiezen om de eer te hebben van met de Koning en haar te eten; maar Mordechai in het paleis ontmoetende, werd hij door toorn vervoerd, ziende dat deze zich niet voor hem nederboog. Te huis gekomen zijnde, schetste hij aan zijn vrouw, Zaraza geheten, en zijn vrienden, de bijzondere gunst, welke de Koning en de Koningin hem bewezen, doordien hij alleen bij hen ter maaltijd geweest, en tegen de volgenden dag wederom genodigd was. "Maar, " vervolgde hij, "hoe kan ik vergenoegd zijn, zolang ik Mordechai, de Jood, die de stoutheid heeft mij te verachten, in het paleis moet zien." Zijn huisvrouw antwoordde hem, dat hij, om zich van die ergernis te bevrijden, een galg van vijftig ellebogen hoog moest doen maken, en van de Koning des anderen daags ‘s morgens verlof verzoeken, om Mordechai daaraan te doen ophangen. Deze raad behaagde hem zo wel, dat hij een galg voor zijn paleis deed oprichten. (Esth. 6) Maar God, die wist, wat er gebeuren zou, spotte met dit verfoeielijke voornemen, en bracht, tot verijdeling daarvan, teweeg, dat de Koning de volgenden nacht niet slapen konde, en dat hij, om de tijd door te brengen, de schriften, waarin het gedenkwaardigste, dat door hem en zijn voorvaderen was verricht, stond aangetekend, deed halen, en zich die door zijnen geheimschrijver voorlezen. Alstoen hoorde hij, dat men een groot landgoed aan iemand gegeven had tot beloning ener voortreffelijke daad; dat een ander grote geschenken ontvangen had voor zijn betoonde getrouwheid: en dat Mordechai de samenzwering van de kamerlingen Bithan en Theres ontdekt had. De schrijver, met lezen willende voortgaan, werd door de Koning weerhouden, die vraagde of er niets gemeld stond van enige beloning, welke Mordechai voor die groten dienst genoten had; hij antwoordde dat hij daarvan niets vond, waarop hem gelast werd met lezen op te houden. Vervolgens vraagde de vorst aan iemand zijner ambtenaren, die last had op de tijd te letten, welk uur van de nacht het was; vernemende dat het begon te dagen, beval hij dat men aan de poort van het paleis zou gaan zien, of niet iemand van zijn vrienden zich aldaar bevond. Het toeval wilde dat Haman daar was, doordien hij veel vroeger dan naar gewoonte gekomen was, om te verzoeken dat hij Mordechai mocht laten ter dood brengen. De Koning gelastte dat hij zou binnen komen; en zei tot hem, nadat hij binnengetreden was: "Dewijl ik verzekerd ben dat niemand mij meer genegenheid toedraagt dan gij, verzoek ik u dat gij mij zegt, wat ik behoor te doen om iemand, die ik zeer bemin, op een betamelijke wijze te eren." Haman, die wist, dat niemand in zulk een grote gunst bij de Koning stond als hij, beeldde zich in dat dit op hem zag, en denkende dat hoe gunstiger de raad was, die hij gaf, zulks des te meer tot zijn eigen voordeel zou zijn, antwoordde aldus: "Indien gij, o Koning, iemand, die u zeer lief en waard is, op het hoogste eren wilt, doe hem dan, met uw koninklijk gewaad gekleed, en met een gouden ketting omhangen, op uw paard stijgen, en laat iemand uwer hoogste dienaren door de ganse stad voor hem heen gaan, en roepen, gelijk een heraut: "Aldus is het dat men degene eren moet, die de Koning met zijn gunsten eren wil." De Koning hoorde met blijdschap deze raad, die Haman meende ten voordele van zichzelf gegeven te hebben, en zei daarna tot hem: "Neem dan een van mijn paarden, een mijner purpere tabberden, en een gouden ketting; versier daarmee de Jood Mordechai op zodanig een wijze als gij voorgeslagen hebt, voer hem in die uitrusting door de stad, en ga voor hem heen, roepende, gelijk een heraut, hetgene gij geoordeeld hebt gevoegelijk te zijn; want dewijl ik niemand liever heb dan u, is het niet meer dan billijk dat gij de uitvoerder zijt van die wijzen raad welke gij mij gegeven hebt, om de man, die mij het leven behouden heeft, te belonen." Haman stond over deze toespraak geheel versteld, en zij klonk hem als een donderslag in de oren; maar zich genoodzaakt vindende dit uitdrukkelijke bevel te gehoorzamen, ging hij het paleis uit, met een paard, een purperen tabberd, en een gouden ketting, om Mordechai te zoeken. Hij vond hem bij de poort met een zak bekleed, en beval hem

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

die af te leggen, dat gewaad en de ketting om te hangen, en te paard te stijgen. Mordechai zich niet kunnende verbeelden, wat Haman bewoog om aldus te spreken, meende dat hij de spot met hem dreef, en zei daarom tot hem: "Is het aldus, o snode, dat gij onze ellende beschimpt?" Maar daarna vernemende, dat het de Koning was, die hem met die gunst vereerde, ter beloning voor de dienst, welke hij hem bewezen had, trok hij die tabberd aan, versierde zich met de ketting, steeg te paard, en reed alzo door de ganse stad, terwijl Haman voor hem uitriep: "Aldus is het, dat men degene eren moet, die de Koning eren wil." Daarna begaf Mordechai zich naar het paleis; maar Haman, met schaamte overstelpt, ging naar huis, en verhaalde met tranen zijn wedervaren aan zijn vrouw en vrienden. Zij zeiden hem, dat dewijl het zo klaar bleek dat God Mordechai bijstond, hij niet te verwachten had dat hij zich op hem zou kunnen wreken. Terwijl zij te samen sprekende waren, kwamen twee kamerlingen van de Koningin hem boodschappen, dat hij zich moest haasten om bij haar ter maaltijd te komen. Een van hen, Charbona genaamd, die galg ziende, vraagde aan iemand, voor wien zij opgericht was, en vernam dat men ze voor Mordechaï vervaardigd had. Nadat nu de Koning met Haman aangezeten was, (Esth. 7) zei hij onder de maaltijd tot de Koningin, dat zij maar eisen moest, alles wat zij begeerde, en dat het haar geworden zou. Hierop begon zij de ellende haars volks te bewenen en te zeggen: dat het gevaar, waarin zij met haar volk was, haar niet toeliet, van iets anders te spreken; dat zij de vrijheid niet genomen zou hebben van hem lastig te vallen, indien zij alleen tot een zware slavernij waren veroordeeld geweest, doordien zulk een ramp, hoe zwaar ook, evenwel nog draaglijk zou geweest zijn. Maar dewijl men het op de gehele verdelging van haar en haar volk toelegde, had zij niet kunnen nalaten in dat uiterste gevaar haar toevlucht tot zijn goedertierenheid te nemen. De Koning, versteld over dit verhaal, vraagde, wie toch die aanslag gesmeed had; en zij antwoordde dat het Haman was, die door de dodelijken haat, welke hij de Joden toedroeg, besloten had hun ondergang te bewerken. De ontsteltenis des Konings was zo groot, dat hij van tafel opstond, en geheel ontroerd naar de tuin ging. Haman twijfelde toen niet of hij was een verloren man; dus bad hij de Koningin om vergiffenis, en viel bij het nederbuigen op haar tafelbed. Ondertussen kwam de Koning weer in, en hem in die staat ziende, werd zijn toorn zo ontstoken, dat hij hem toeriep: "Ha, gij boosaardige en vermetele, meent gij de Koningin te verkrachten!" Deze woorden vervulden Haman met zulk een schrik, dat het hem onmogelijk was daarop iets te antwoorden; en de kamerling Charbona, die er bij stond, verhaalde de Koning dat, toen hij bij Haman geweest was om hem van wege de Koningin te boodschappen, dat hij ter maaltijd gewacht werd, hij voor zijn nuis een galg van vijftig ellebogen hoogte gezien, en van iemand van de dienaars gehoord had, dat ze opgericht was om er Mordechai aan te hangen.

De Koning, dit horende, beval dat men Haman zelf aanstonds daaraan zou ophangen, om hem rechtvaardig met dezelfde straf te straffen, die hij ten onrechte een ander wilde doen lijden. -Ik ben gedrongen mij alhier over Gods wijsheid en zonderlinge bestiering te verwonderen, dewijl Hij Haman niet alleen naar verdienste strafte, maar daartoe hetzelfde middel gebruikte, waarmee deze zich op zijnen vijand meende te wreken. De bozen behoren zich aan zodanig een voorbeeld te spiegelen; vermits men daaruit ziet dat het kwaad, hetwelk zij anderen willen berokkenen, veeltijds op hun eigen hoofd neerkomt.

Haman kwam aldus aan zijn einde, omdat hij de grote genegenheid, welke Artaxerxes hem toedroeg, moedwillig misbruikte. De vorst schonk al zijn goederen aan de Koningin; en alstoen vernomen hebbende dat Mordechai haar oom was, stelde hij hem zijnen zegelring, die Haman placht te dragen, ter hand. De Koningin stelde hem in het bezit van Hamans goederen, en bad de Koning dat hij haar van de vrees wilde verlossen, waarin zij verkeerde door de brieven, welke die booswicht in ‘s Konings naam geschreven, en naar al de landschappen van zijn rijk afgezonden had, om al de Joden op éénen dag te vermoorden, vermits de dood haar aangenamer

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

was, dan de ondergang van haar volk te overleven. De vorst stond haar dit gewillig toe, en beloofde haar zodanige brieven, als zij begeerde, te laten schrijven; die met zijn zegel te bekrachtigen, en ze naar al zijn landschappen af te zenden, opdat niemand iets daartegen zou durven ondernemen. Vervolgens deed hij aan de landvoogden en overheden der honderd zeven en twintig landschappen van zijn gebied een brief schrijven, luidende aldus:

"De grote Koning Artaxerxes, aan al de landvoogden onzer landschappen, en onze andere ambtenaren, heil! Het gebeurt dikwijls dat degenen, die van Koningen door een grote goedgunstigheid met goederen en eer voorzien worden, die weldaden niet alleen door het verachten van hun minderen misbruiken, maar zich ook baldadig tegen hun weldoeners verheffen, even alsof zij alle dankbaarheid uit het hart der mensen wilden verbannen, en meenden dat zij God bedriegen, en zich aan zijn gerechtigheid onttrekken kunnen. Wanneer dan de gunst hunner vorsten hen tot de regering hunner staten met gezag heeft bekleed, schromen zij niet, in plaats van de algemenen welstand te bevorderen, misbruik van der vorsten gunst te maken, om hun bijzondere vijandschap bot te vieren, en de onschuldigen door lasteringen te benadelen. Het zijn geen blote verhalen van vroegere voorvallen, maar het is een misdaad, waarvan onze eigen ogen getuigen zijn geweest, die ons zulks toont, en ons verplicht in het toekomende aan allerhande beschuldigingen niet lichtelijk geloof te slaan, maar de waarheid daarvan na te sporen, om de schuldigen streng te straffen, en de onschuldigen te beschermen, oordelende over beiden naar hun daden, en niet naar de woorden. Want Haman, zoon van Hammedatha, een Amalekieter, en alzo een vreemdeling, en geen Perziaan, die door ons tot zulk een eer verheven was, dat wij hem onzen Vader noemden, en dat wij bevalen dat men voor hem nederbuigen, en hem als van de eersten rang naast ons zou aanmerken, heeft zich bij zulk een groten voorspoed niet kunnen bedwingen, noch in zulk een hogen staat zich binnen de palen van matigheid houden. Zijn eerzucht steeg zo hoog, dat hij het op onzen Staat toelegde; dat hij ons wilde overhalen om Mordechai, aan wien wij ons leven verschuldigd zijn, te doden; ja, dat hij door zijn listen poogde de Koningin Esther, onze gemalin, hetzelfde lot te doen ondergaan; ten einde hij, ons alzo berovende van de personen, die ons het liefst, meest toegenegen, en getrouwst zijn, onze kroon zou kunnen bemachtigen. Maar vermits wij bemerkt hebben dat de Joden, tot wier gehelen ondergang hij ons reeds had doen besluiten, niet alleen niet schuldig zijn, maar een heilige tucht onderhouden, en de God aanbidden, die ons en onzen voorvaderen de scepter ter hand gesteld heeft, en die dit rijk bewaart, zo is het ons niet genoeg dit volk te bevrijden van de straffe, aangeduid in de brieven, welke Haman ons aanraadde te schrijven, en waarop gijlieden geen acht moet geven, maar wij gelasten u daarenboven, dat gij hen met ere moet bejegenen; gelijkerwijs wij, zo om hun recht te doen, als om de wil Gods te gehoorzamen, die ons beveelt de misdaden te straffen, die trouweloze, die hun verderf gezworen had, nevens zijn ganse geslacht, aan de poorten van Suza hebben doen ophangen. Voorts bevelen wij dat er afschriften van deze brief naar al onze landschappen gezonden worden, ten einde een ieder van onzen wil onderricht worde, en de Joden in rust en in de onderhouding hunner wetten late leven, en hen ook bijsta in de wrake, welke wij beloven te zullen nemen over de hoon, hun gedurende de tijd hunner verdrukking aangedaan. Wij verkiezen daartoe de dertienden dag der twaalfde maand, Adar genaamd, welke God gelukkig voor hen heeft willen maken, alhoewel hij eerst tot hun gehelen ondergang bestend was; en wij begeren dat diezelfde dag geluk toebrenge aan allen, die ons getrouw zijn, en dat hij altoos tot een teken van de straf der bozen strekke. Allen volken en steden zij ook bekend gemaakt, dat allen, die nalaten de inhoud van deze tegenwoordigen brief te gehoorzamen, te vuur en te zwaard vervolgd zullen worden. En opdat niemand hiervan onwetend zij, willen wij dat deze afgekondigd worde in alle landen onder ons gebied; opdat de Joden zich bereiden om ten bestemden dage zich op hun vijanden te wreken."

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zodra als de brieven vervaardigd waren, zond men nostloopers af, om ze met spoed overal heen te brengen. Ten zelfden tijde kwam Mordechai uit het paleis, recht koninklijk gekleed, met een gouden kroon op het hoofd, en een gouden ketting om de hals. De Joden, die te Suza waren, hem in zulk een groot aanzien ziende, waren niet minder over zijn geluk verheugd dan hij zelf. Allen, die in de landschappen woonden, alwaar des Konings brieven gebracht werden, merkten deze met grote vreugde als een gunstig teken aan, dat hun hun verlossing verkondigde; en hun vijanden werden zo bevreesd voor hun wraak, dat velen, om hun verderf te voorkomen, zich lieten besnijden. Want de boden bleven niet in gebreke, de Joden te verwittigen, dat zij op de dertienden dag der twaalfde maand, welke wij Adar en de Macedoniërs Dystrus noemen, zich vrijelijk op hun vijanden mochten wreken. Men zag derhalve geen vorsten, landvoogden, groten, en overheden, die niet de Joden ere bewezen, uit vrees voor Mordechai.

Toen de dag, voor de Joden bestemd, om zich op hun vijanden te wreken, gekomen was, doodden zij er te Suza omtrent vijfhonderd. De Koning verhaalde zulks aan de Koningin, en vraagde haar of zij voldaan was, en dat zij anders maar moest zeggen, wat hij moest doen om haar genoegen te geven. Daarop verzocht zij dat men de volgenden dag met dit doden mocht voortgaan, en de tien zonen van Haman ophangen. Hij stond het haar toe; zodat de Joden op de veertienden dag dier maand binnen Suza nog omtrent driehonderd mensen ombrachten, zonder hun goederen aan te roeren. Het getal diegenen, welke zij de voorgaanden dag in al de andere steden gedood hadden, beliep vijfenzeventig duizend. De dag daarna werd met gastmalen en in vreugde doorgebracht; en nog hedendaags vieren de Joden overal, waar zij in de wereld verstrooid zijn, die dag, en zenden malkanderen enige gerechten van hun tafel toe. Mordechai gelastte de Joden, onderdanen van Artaxerxes, dat zij die twee dagen vieren zouden, en aan hun nakomelingen hetzelfde bevelen, om de zaak in een eeuwige gedachtenis te houden; omdat het betamelijk was dat zij God altoos zouden dankbaar zijn, dat Hij hen voor de woede hunner vijanden had behoed, toen zij door Hamans dodelijken haat gevaar liepen verdelgd te worden, en bovendien in staat had gesteld om zich op hun vijanden te wreken. De Joden vierden die dagen, en noemden ze Purim. Ondertussen wies het aanzien van Mordechai zo aan, dat de Koning hem zo hoog verhief dat hij door hem het ganse koninkrijk regeerde; ook had de Koningin volkomen macht; zodat het geluk der Joden veel verder ging, dan zij ooit hadden durven wensen.- Hetgene ik alhier verhaald heb, is het voornaamste, wat ons volk onder de regering van Artaxerxes weer varen is.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

Johanan, de Hogepriester, doodt Jesua, zijnen broeder In de Tempel. Manasse, broeder van Jesua, de hogepriester, huwt met de dochter van Sanballat, landvoogd van Samaria.

Na de dood van Eljasib, de Hogepriester, volgde zijn zoon Jojada hem in dat ambt op; en deze gestorven zijnde, werd door zijnen zoon Johanan opgevolgd; deze was de oorzaak dat Bagoses, veldoverste van Artaxerxes, de Tempel ontheiligde, en de Joden een schatting oplegde van vijftig drachmen, ten laste van de Tempel, voor ieder offerdier, dat zij offerden. Dit was om de volgende oorzaak. Bagoses beminde Jesua, de broeder van Jonahan, zeer, en had hem het Hogepriesterambt beloofd. Op zekeren dag dat deze twee broeders te samen in de Tempel waren, geraakten zij daarover in zulk een twist, dat Johanan, door toorn vervoerd, zijnen broeder in die heilige plaats doodde, en alzo zulk een verfoeielijk feit beging, dat men noch onder de Grieken, noch zelfs onder de allerwoestste volken, daarvan een voorbeeld vindt. Maar God liet deze kerkschennis niet ongestraft; de Joden verloren daardoor hun vrijheid, en de Tempel werd door de Perzen ontheiligd; want nauwelijks had Bagoses dit vernomen, of hij kwam als verwoed, roepende tot de Joden: "gij ontaarden, hebt gij u niet ontzien in uw eigen Tempel zulk een schrikkelijk feit te begaan!" Daarop wilde hij in de Tempel treden, en dewijl men het hem poogde te beletten, zei hij: "Acht gij mij dan onreiner dan het dode lichaam, dat in deze Tempel verslagen ligt?" Thans trad de Tempel in, en bediende zich van die gelegenheid om de Joden zeven jaren lang te onderdrukken.

Na de dood van Johanan, volgde Jaddua, zijn zoon, hem in het ambt van Hogepriester op. Hij had een broeder, Manasse genaamd, die getrouwd was met Nikasis, dochter van Sanballat, een Chuteër, en landvoogd van Samaria onder Darius, de laatsten Koning der Perzen. Sanballat had Manasse tot zijnen schoonzoon verkoren, omdat hij, ziende dat Jeruzalem een aanzienlijke stad was, welke de Koningen van Assyrië en de Coele-Syriërs veel werks gegeven had, door dat middel invloed bij de Joden hoopte te verkrijgen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Alexander de Grote, Koning van Macedonië, trekt uit Europa naar Azië, vernietigt het rijk der Perzen; doch toen men meende dat hij de stad Jeruzalem verdelgen zou, verleent hij haar genade, en bejegent de Joden gunstig.

Te dier tijd werd Filippus, Koning van Macedonië, in Egéa door Pausanias, zoon van Cerastes, die van Orestes afkomstig was, verraderlijk gedood. Alexander de Grote, zijn zoon, die hem mij de regering opvolgde, voer de Hellespont over, kwam in Azië, en overwon in een groten veldslag bij de rivier Granikus de bevelhebbers van Darius heer; waarna hij Lydië en Iödië veroverde, Karië doortrok, en in Pamfilië kwam, gelijk elders verhaald is.

450 Ondertussen konden de voornaamsten van Jeruzalem niet dulden dat Manasse, broeder van Jaddua de Hogepriester, een vreemde vrouw ten huwelijk genomen had; omdat dit een schending der huwelijkswetten, en een onheilige vermenging met afgodische volken was, hetwelk weleer de oorzaak hunner gevangenschap en der rampen, hun overkomen, was geweest. Hierom begeerden zij dat Manasse zijn huisvrouw terugzond, of het altaar niet meer genaakte; en Jaddua door die klachten bewogen, verbood hem hetzelve te naderen. Manasse trok daarop naar Sanballat, zijnen schoonvader, en zei tot hem, dat hij zijn huisvrouw zeer beminde, maar het priesterambt echter zulk een aanzienlijk ambt onder zijn volk was, dat hij niet besluiten kon, daarvan verstoken te zijn. Sanballat antwoordde hem, dat, zo hij zijn dochter bij zich wilde houden, hij hem niet alleen in dat ere-ambt zou handhaven, maar hem tot Hogepriester en vorst van Judéa doen aanstellen, en van de Koning Darius verlof voor hem verwerven om een Tempel te bouwen, gelijk aan die van Jeruzalem, op de berg Gerizim, de hoogsten van het ganse land, en die Samaria beheerst. Sanballat was toen al hoog bejaard; maar Manasse erlangde evenwel de uitvoering zijner belofte door de gunst van Darius. Aldus zette hij zich te Samaria neer; en vermits vele priesters en andere Joden ook dergelijke huwelijken gesloten hadden, begaven zij zich mede derwaarts. Sanballat, om de eerzucht zijns schoonzoons te bevredigen, gaf hun om zijnentwille geld, huizen, en land, hetwelk die van Jeruzalem zeer verdroot.

451 Darius, vernomen hebbende, dat Alexander de Hellespont overgetrokken was, en zijn veldoversten bij de Granikus had overwonnen, verzamelde zijn gehele krijgsmacht om hem tegen te trekken, eer hij zich meester van Azië kon maken; en nadat hij de Eufraat, en de berg Taurus in Cilicië overgetrokken was, besloot hij hem te bevechten. Toen Sanballat zag dat hij Judéa naderde, zei hij tot Manasse dat hij zijn belofte zou nakomen, zodra Darius Alexander overwonnen had; want hij, en al de volken van Azië twijfelden niet, of de Macedoniërs, zo klein in getal zijnde; zouden zich met het ontzaglijk heer der Perzen niet in een gevecht durven wagen. Maar de uitkomst toonde het tegendeel. De slag werd geleverd, Darius met groot verlies overwonnen, zijn moeder, gemalin, en kinderen gevangen genomen, en hij zelf genoodzaakt zijn behoud in de vlucht naar Perzië te zoeken. Na deze overwinning kwam Alexander in Syrië, nam Damascus in, veroverde Sidon, en belegerde Tyrus. Terwijl hij met dit beleg bezig was, schreef hij aan Jaddua, Hogepriester der Joden, dat hij drie zaken van hem begeerde, te weten: hulp, een vrijen handel met zijn heer, en dezelfde bijstand, welke hij aan Darius gegeven had, hem verzekerende, dat indien hij zulks deed, hij geen oorzaak zou hebben van het zich te beklagen dat hij zijn vriendschap boven die van anderen gesteld had. De Hogepriester antwoordde dat de Joden aan Darius met ede beloofd hadden, dat zij nooit de wapenen tegen hem zouden opnemen, en dat zij die belofte moesten houden, zolang hij leefde. Dit antwoord vertoornde Alexander dermate, dat hij hem liet weten, dat zodra Tyrus zou bemachtigd zijn, hij hem met zijn heer zou tegentrekken, om hem en ieder te tonen, aan wien hij de eed houden moest. Daarop bestookte hij Tyrus zo fel, dat hij er zich meester van maakte; en na op alles

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

orde gesteld te hebben, ging hij Gaza belegeren, alwaar Babemeses, onder de Koning van Perzië, het bevel voerde.

452 Maar, om tot Sanballat weer te keren: terwijl Alexander nog met het beleg van Tyrus bezig was, meende hij dat het een geschikte tijd was, om zijn oogmerk te bereiken, waarom hij de partij van Darius verliet, en met achtduizend mannen tot Alexander overging. Deze grote vorst hem wel ontvangen hebbende, zei hij tot deze, dat hij een schoonzoon had, Manasse genaamd, broeder van de Hogepriester der Joden; dat velen van dat volk hem uit genegenheid aanhingen, en dat hij gaarne een Tempel dicht bij Samaria zou bouwen; dat de Koning groot voordeel daaruit konde trekken, omdat zulks de macht der Joden verdelen, en beletten zou dat zij tegen hem zouden kunnen opstaan, en hem zoveel moeite veroorzaken, als hun voorouders de Koningen van Assyrië veroorzaakt hadden. Alexander stond hem zijn verzoek toe; waarop hij aanstonds met grote vlijt aan het bouwen van een Tempel deed werken, Manasse tot Hogepriester aanstelde, zelf niet weinig verblijd zijnde dat hij zulk een eerambt voor de kinderen, die uit zijn dochter geboren konden worden, verworven had. Eindelijk stierf hij, nadat hij zich zeven maanden bij het beleg van Tyrus, en twee bij dat van Gaza, bij Alexander opgehouden had. Toen deze roemruchte overwinnaar deze laatste plaats ingenomen had, trok hij naar Jeruzalem. De Hogepriester Jaddua, wien des Konings toorn tegen hem wel bekend was, zich met al het volk in zo groot gevaar ziende, nam zijn toevlucht tot God, beval openlijke gebeden, om Hem om zijnen bijstand te smeken, en offerde Hem. Hierop verscheen de Here hem de volgenden nacht in een droom, beval hem de stad met bloemen te doen bestrooien, al de poorten te doen openzetten, met al de priesters, in het priesterlijk gewaad gedost, en met de andere ingezetenen in het wit gekleed, Alexander onbeschroomd te gemoet te gaan, en zich op de goddelijke bescherming te verlaten. Jaddua, hierover verheugd, maakte het volk deze openbaring bekend, en elk bereidde zich om in die staat de komst des Konings af te wachten. Toen men vernam, dat hij naderde, ging de Hogepriester, vergezeld van de andere priesters en de burgers met zulk een statelijke praal, veel van die van andere volken verschillende, hem te gemoet, tot aan een plaats, Sapha genaamd, hetwelk zoveel als Uitkijk betekent, omdat men vandaar de stad Jeruzalem en de Tempel zien kon. De Feniciërs en Chaldeën, die in het heer van Alexander waren. twijfelden niet, ter oorzake zijner gramschap tegen de Joden, of hij zou hun toelaten Jeruzalem te plunderen, en de Hogepriester, anderen ten voorbeelde, te straffen. Maar het viel heel anders uit; want nauwelijks zag deze vorst die grote menigte van mensen, in het wit gekleed, de priesters met hun linnen gewaad, de Hogepriester met zijnen Efod van hemelsblauwe kleur, met goud versierd, en zijn muts op het hoofd met een gouden plaat, waarop de naam des Heren geschreven stond, -of hij naderde alleen tot hem, aanbad die heiligen naam, en groette de Hogepriester, die nog door niemand anders gegroet was. Alstoen omringden de Joden Alexander, en wensten hem met luider stemme geluk en voorspoed. De Koningen van Syrië en andere groten, die hem vergezelden, stonden hierover geheel versteld, niet wetende, wat zij daarvan denken moesten. Zelfs Parmenio, zijn voornaamste gunsteling, vraagde hem waarom hij, die door ieder aanbeden werd, de Hogepriester der Joden aanbad. "'t Is niet, " antwoordde Alexander, "de Hogepriester, die ik aanbid, maar het is de God, wiens dienaar hij is; want toen ik nog te Dio in Macedonië was, en overlegde, hoe ik Azië zou kunnen bemachtigen, verscheen Hij mij in een droom in ditzelfde gewaad, vermaande mij niets te vrezen, beval mij onbeschroomd de engte van de Hellespont over te trekken, en verzekerde mij dat Hij mijn heer zou geleiden, en mij het rijk der Perzen doen veroveren. Hierom is het dat ik niet twijfelen kan, of het is door een goddelijke bestiering, dat ik deze oorlog ondernomen heb, daar ik nooit iemand in zodanig gewaad, gelijk deze, die mij in de droom verscheen, gezien heb. Ik ben overtuigd dat ik Darius zal overwinnen, het rijk der Perzen vernietigen, en dat alles mij naar wens zal gelukken." Alexander, aldus tot Parmenio gesproken hebbende, omhelsde de Hogepriester en de andere priesters, en daarna in hun gezelschap voortgaande, kwam hij aldus

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

te Jeruzalem, alwaar hij naar de Tempel opging, en Gode offerde, op zodanig een wijze als de Hogepriester hem beval, hem en de andere priesters op een ongemene wijze vererende. De Hogepriester toonde hem vervolgens het boek van Daniël, in hetwelk geschreven stond dat een Grieks vorst het rijk der Perzen vernietigen zou; hetwelk hij op zichzelf toepaste, en verheugd de menigte liet henengaan. Des anderen daags deed hij hen weer te samenkomen, en beval hun te zeggen welke gunst zij van hem begeerden. De Hogepriester antwoordde, dat zij hem baden, hun te willen toestaan, volgens hun voorvaderlijke wetten te leven, en hen om het zevende jaar vrij te stellen van de tol, die zij hem jaarlijks betaalden. Hij stond hun dit toe; en verder verzocht zijnde dat de Joden, die in Babylonië en Medië waren, evenzo volgens hun wetten mochten leven, beloofde hij zulks mede, en zei dat zo enigen van hen in zijn heer wilden dienen, hij hun zou toelaten aldaar volgens hun godsdienst te leven, en hun gewoonten te onderhouden, waarop velen zich onder zijn banieren vervoegden.

Nadat deze vorst dit te Jeruzalem verricht had, trok hij naar de naburige steden, en werd aldaar met opene poorten ontvangen. De Samaritanen, welker hoofdstad toen Sichem was, op de berg Gerizim gelegen, en door de Joden, die hun land verlaten hadden, bewoond, ziende dat die overwinnaar de inwoners van Jeruzalem zo gunstig behandeld had, besloten te zeggen dat zij ook Joden waren. Want gelijk wij reeds vroeger gezegd hebben, zij erkennen ons niet als hun landgenoten als het kwalijk met onze zaken staat, en zij spreken alsdan naar waarheid; maar wanneer het geluk ons gunstig is, trachten zij te doen geloven dat wij met hen uit éénen bloede gesproten zijn, als zijnde, gelijk zij zeggen, van Jozef, uit zijn zonen Manasse en Efraïm, afkomstig. Zodra dan Alexander uit Jeruzalem getrokken was, gingen zij met het krijgsvolk, hetwelk Sanballat hun gezonden had, die vorst met grote staatsie en betoning van vreugde te gemoet, om hem te verzoeken dat hij in hun stad wilde komen, en hun tempel met zijn tegenwoordigheid vereren. Hij beloofde hun dat hij er bij zijn terugkomst komen zou; en vermits zij hem baden dat hij hun om het zevende jaar de schatting wilde kwijtschelden, omdat zij alsdan hun akkers niet bezaaiden, vraagde hij van welk volk zij dan waren. Zij antwoordden dat ze Hebreën waren, maar dat de Sidoniërs hen Sichemieten noemden. hij vraagde verder, of zij dan Joden waren. Hun antwoord was, neen; hetwelk hem deed zeggen: "Ik heb die gunst aan niemand dan de Joden toegestaan; maar op mijn terugkomst zal ik naar die zaak vernemen; en als ik er bericht van bekomen heb, zal ik zien wat billijk is." Na aldus tot hen gesproken te hebben, zond hij hen terug; maar hij beval aan de krijgsbenden van Sanballat hem naar Egypte te volgen, alwaar hij hun landerijen zou geven, gelijk hij ook dadelijk daarna deed, en hen te Thebe in bezetting legde.

Na Alexanders dood werd zijn rijksgebied onder zijn veldoversten verdeeld. Dewijl de Tempel, die op de berg Gerizim gebouwd was, bestaan bleef, gebeurde het soms dat de Joden, die te Jeruzalem woonden, en tegen de wet gezondigd hadden, hetzij door het eten van verbodene spijzen, of door het niet onderhouden van de Sabbath, of door andere dergelijke dingen, tot de Sichemieten overliepen, bewerende dat men hen verongelijkt had. Jaddua, de Hogepriester, overleed omstreeks die tijd, en werd door zijnen zoon Onias in zijn ambt opgevolgd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

TWAALFDE BOEK

HOOFDSTUK 1.

De veldoversten van Alexander de Grote verdelen zijn rijksgebied na zijn dood. Ptolomeüs, één van hen, vermeestert Jeruzalem door overrompeling. Hij zendt vele volkplantingen van Joden naar Egypte, en verlaat zich op hen. Gestadige oorlogen tussen die van Jeruzalem en de Samaritanen.

Alexander de Grote gestorven zijnde, nadat hij de Perzen overwonnen en de zaken te Jeruzalem geregeld had, gelijk verhaald is, werd zijn rijksgebied onder de oversten zijner heirlegeren verdeeld. Antigonus nam voor zich Azië; Seleukus Babylonië en de naburige landen, Lysimachus de Hellespont, Kassander Macedonië, en Ptolomeüs, de zoon van Lagus, Egypte. De twist, die onder hen over het bestuur ontstond, veroorzaakte lange en bloedige oorlogen, de verwoesting veler steden, en de dood van een grote menigte mensen. Gans Syrië moest mede al deze onheilen dragen onder de regering van de vermelden Ptolomeüs, aan wien men de naam van Soter, dat is Behouder, gaf, schoon hij deed blijken dat die naam hem geenszins toekwam. Hij kwam te Jeruzalem op de Sabbath onder voorwendsel van te willen offeren. Dewijl de Joden hem niet wantrouwden, en die dag hun rustdag was, ontvingen zij hem zonder enige zwarigheid. Doch hij, zich meester van de stad gemaakt hebbende, behandelde haar wredelijk. Agatarchides, de Knidiër, die de Historie van Alexanders opvolgers geschreven heeft, verwijt ons daarin ons bijgeloof, zeggende dat wij daardoor onze vrijheid verloren. "Een volk, " zegt hij, "dat Joden genoemd wordt, en een sterke stad, Jeruzalem geheten, bewoont, wilden door een dwaas bijgeloof de wapenen niet opnemen, en moesten daardoor dulden dat Ptolomeüs zich meester van hun stad maakte, en hun tot een strengen opperheer verstrekte." Deze vorst deed vele inwoners uit het gebergte van Judéa, van de plaatsen nabij Jeruzalem, uit Samaria en van de berg Gerizim komen, om ze naar Egypte te zenden. Vermits hem uit het antwoord, dat de Joden aan Alexander gaven, nadat hij Darius overwonnen had, bekend was dat zij hun eden getrouwelijk hielden, vertrouwde hij hun de bewaking van verscheidene plaatsen toe, gaf hun te Alexandrië, evenals de Macedoniërs, het burgerrecht, en deed hen met ede beloven, hem en zijnen nakomelingen getrouw te zijn. Vele andere Joden begaven zich vrijwillig met der woon naar Egypte, daartoe bewogen zijnde door de vruchtbaarheid des lands, en door de genegenheid, welke Ptolomeüs aan hun volk betoonde. De nakomelingen dezer Joden waren gestadig in oorlog met de Samaritanen, doordien beide volken van hun gewoonten niet wilden afwijken. Die van Jeruzalem beweerden dat hun Tempel alleen heilig was, en dat men elders niet offeren mocht. De Samaritanen daarentegen hielden staande dat men op de berg Gerizim moest offeren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Ptolomeüs Filadelphus, koning van Egypte, zendt honderdtwintigduizend Joden die in zijn rijk als gevangenen waren, weer terug. Hij doet twee en zeventig geleerden uit Judea komen, Om de Joodse wetten in het Grieks te vertalen. en zendt kostbare geschenken voor de Tempel, en onthaalt de afgezondene geleerden koninklijk.

Alexander twaalf jaren, en Ptolomeüs Soter, na hem, dertig, jaren geregeerd hebbende, zo volgde Ptolomeüs bijgenaamd Filadelphus zijnen vader op in het bestuur over Egypte, en regeerde negen en dertig jaren. Hij deed de wetten der Joden in het Grieks vertalen, en gaf aan honderdtwintigduizend mensen van hun volk verlof om weer naar hun land te keren, en dat om deze oorzaak. Demetrius Phalereus, opziener der boekerij van die vorst, wendde een ongemene vlijt en zorg aan, om van alle plaatsen der wereld de boeken, welke hij oordeelde dat dit waardig waren, en des Konings aandacht verdienden, bijeen te verzamelen. Eens toen de Koning hem vraagde, hoeveel hij er reeds had, antwoordde hij dat er omtrent tweehonderdduizend bijeen waren, maar dat hij hoopte binnen korten tijd er wel vijfhonderdduizend te hebben; dat hij vernomen had dat er onder de Joden boeken waren, over hun wetten en gewoonten, in hun taal en met hun letteren geschreven, welke zeer waardig moesten zijn een plaats in zijn boekzaal te hebben; maar dat het veel moeite zou kosten, die in het Grieks te vertalen, omdat de Hebreeuwse taal en letters grote overeenkomst met de Syrische hadden; dat het niettemin wel doenlijk was, als de Koning niet op de kosten zag. Ptolomeüs, in die voorslag behagen hebbende, schreef aan de Hogepriester der Joden of hij hem die boeken wilde toezenden. Het gebeurde in die tijd dat Aristeus, die om zijn bescheidenheid en wijsheid zeer door de vorst bemind was, het voornemen opvatte hem te bidden dat hij de Joden, die in zijn rijk waren, in vrijheid wilde stellen; en deze gelegenheid, die zich nu door die boeken voordeed, scheen hem zeer gunstig daartoe. Hij werd echter te rade zulks aan Sosibus de Tarentiner, en Andreas, hoofdlieden der lijfwacht, bekend te maken, eer hij het de Koning voorstelde, hopende dat zij hem in zijn verzoek zouden ondersteunen. Zij vonden zijn verzoek goed; en daarop sprak hij de vorst aldus aan: "Dewijl ik vernomen heb, o Koning, dat uw voornemen is niet alleen een afschrift van de wetten der Joden te hebben, maar die ook te doen vertalen, zo zou het niet oprecht zijn, indien ik ontveinsde, dat ik niet zie, hoe zulks op een eerlijke wijze geschieden kan, in een tijd, dat gij zulk een groot getal lieden van dat volk als slaven in uw rijk houdt. Het zou waarlijk uw goedertierenheid en grootmoedigheid betamen, hen uit die ellende te verlossen; want voor zoveel ik na een vlijtig onderzoek heb kunnen ontdekken, dan is dezelfde God, die uw rijk regeert, en die wij onder de naam van Zeus, dat is Jupiter, aanbidden, omdat Hij ons allen doet leven, de Wetgever dezes volks. Nademaal nu geen ander volk Hem zulk een grote eer bewijst, en op een zo bijzondere wijze dient, schijnt uw godvruchtigheid u te verplichten dat gij hen weer naar hun vaderland zendt. En ik bid u, o Koning, te willen geloven, dat de vrijheid, die ik neem om dit voor te stellen, geenszins ontstaat uit enige verbintenis of vermaagschapping met dat volk, maar alleen omdat ik weet, dat God de Schepper van alle mensen is, en dat hun goede werken Hem aangenaam zijn." De Koning luisterde goedgunstig naar deze rede, en vraagde Aristeus met een lachend gelaat, hoe groot het getal der Joden wel was, welke hij verzocht in vrijheid gesteld te zien. Andreas, die er bij tegenwoordig was, antwoordde dat er mogelijk omtrent honderdtwintigduizend waren. Hierop zei de Koning: "Denkt gij dan Aristeus, dat hetgene gij vraagt, maar een geringe zaak is?" Sosibus, en die met hem waren, alstoen het woord nemende, zei tot de Koning, dat hij niets kon doen dat betamelijker was, dan door zulk een voortreffelijke daad zich erkentelijk jegens God te tonen, omdat Hij hem op de troon verheven had. Het behaagde de vorst zozeer hen dus eensgezind te zien, dat hij beloofde dat hij, om de wille Gods en het verzoek van Aristeus te voldoen, aan zijn krijgsvolk boven hun soldij honderdtwintig drachmen voor iederen Jood, die

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zij als slaaf hadden, zou betalen; dat hij hiervan een openlijk bevelschrift zou geven; ja, dat hij niet alleen hen, welke onder zijn vader, maar ook hen, welke vroeger en daarna in zijn rijk waren ingevoerd, zou vrijkopen. En toen men hem zei dat dit losgeld meer dan vierhonderd talenten zou belopen, antwoordde hij dat hij het daarom nochthans niet zou laten. Ik zal hier de bevelbrief van die vorst dienaangaande, van woord tot woord inlassen, opdat zijn edelmoedigheid te beter blijke. Hij luidde aldus: "Wij willen, dat al de Joden, welke de soldaten van wijlen de Koning, onzen vader, in Syrië, Fenicië, en Judea gevangen genomen, en naar Egypte gevoerd en verkocht hebben, alsmede die, welke te voren of daarna evenzo in ons rijk verkocht zijn, van dienstbaarheid bevrijd worden; en dat men uit onze schatkist voor ieder van hen honderdtwintig drachmen betale, welke onze krijgslieden boven hun soldij ontvangen zullen voor degenen, die zij in hun bezit hebben, en dat onze schatmeesters het losgeld der anderen zullen betalen aan de meesters, wier slaven zij zijn. Want dewijl er reden is om te geloven dat het tegen de wil van de Koning, onzen vader, en tegen alle billijkheid geweest is, dat de soldaten dit groot getal gevangenen naar Egypte gevoerd hebben, enkel uit begeerte naar voordeel, zo verplicht ons de liefde tot de gerechtigheid, en het medelijden, dat men met ongelukkigen behoort te hebben, om al die gevangenen in vrijheid te stellen, nadat men aan hun heren de gemelden prijs zal betaald hebben. En dewijl wij niet twijfelen of deze goedertierenheid in dit geval ons zal voordelig zijn, zo verordenen wij dat dit tegenwoordige bevelschrift ter goeder trouw uitgevoerd worde, en dat de eigenaars der slaven, nadat het drie dagen achtereen zal afgekondigd zijn, het stipt zullen gehoorzamen. En bijaldien iemand zich ongehoorzaam zou betonen, die zal men mogen aanklagen, en zijn goederen zullen ten onzen voordele verbeurd verklaard worden."

Toen deze bevelbrief aan de Koning allereerst getoond werd, gelastte hij dat er al de Joden onder begrepen zouden zijn, die voor en na Ptolomeüs Soter, zijn vader, uit Judea waren gevoerd; dies wilde hij door een koninklijke goedertierenheid hun ook dezelfde gunst bewijzen, bevelende dat ook zij zouden verlost worden, en dat men de gelden daartoe uit de schatkist nemen zou, om aan zijn schatmeesters overhandigd, en dan aan de krijgsknechten tot losgeld gegeven te worden. Dit bevel werd in zeven dagen uitgevoerd, en het kwam die vorst op meer dan vierhonderd zestig talenten te staan; want de eigenaars der slaven begeerden ook voor de kinderen de beloofde honderdtwintig drachmen, alsof het de mening van de vorst ware geweest ook voor deze te betalen.

Nadat deze vrijheid aldus verleend was, gelastte de Koning, die niets deed dan met een rijp overleg, dat Demetrius zou te kennen geven, wat hij omtrent de vertaling der Hebreeuwse boeken in het Grieks begeerde. Men deed aantekening houden van het verzoekschrift door Demetrius aan de Koning vertoond, van de brieven, deswege geschreven, van het getal en de waarde der geschenken, die gezonden werden, ten einde de grootmoedigheid des Konings blijken mocht, en van hetgene de werklieden door hun kunst daartoe bijgebracht hadden. Het voorstel van Demetrius, bij wijze van verzoekschrift aan de Koning gedaan, luidde aldus:

"Demetrius, aan de groten Koning. Naardien gij mij, o Koning, bevolen hebt nauwkeurig te vernemen naar boeken, die nog ontbreken om uw koninklijke boekerij meer voltallig te maken, heb ik alle vlijt en moeite aan gewend, en vind mij verplicht u te verwittigen dat de boeken, waarin de wetten der Joden zijn vervat, een gedeelte zijn van hetgene, dat er nog aan ontbreekt, zo omdat ze met Hebreeuwse letters, en in die taal geschreven zijn, als omdat men zich niet bemoeid heeft daarnaar te zoeken, dewijl gij nooit genegenheid getoond hadt om ze te bezitten. Het is nochthans nodig dat gij dezelve hebt, en dat zij getrouwelijk overgezet worden, doordien ze de allerwijste en volkomenste wetten behelzen, dewijl het God zelf is die ze gegeven heeft. Dit heeft de historieschrijver Hekateus Abderita doen zeggen, dat er geen poëet noch

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

historieschrijver gevonden wordt, die er ooit gewag van heeft gemaakt, noch enig mens bestond, die zulk een gedrag gehouden heeft als die wetten bevelen; dewijl zij heilig zijnde, niet door onheiligen in de mond behoren genomen te worden.

Gij moet dan, indien het u goeddunkt, aan de Hogepriester der Joden schrijven, dat hij u zes van de oudsten en voornaamsten van elken stam, die het meeste verstand van die wetten hebben, toezende, ten einde zij gezamenlijk een nauwkeurige vertaling vervaardigen, die geschikt is om uw begeerte volkomen te voldoen."

Nadat de Koning dit verzoekschrift gezien had, beval hij dat men aan Eleazar, de Hogepriester der Joden, volgens die inhoud schrijven, en hem ook berichten zou dat hij aan alle Joodse slaven in zijn rijk vrijheid verleende; dat hij vijftig talenten goud om er bekers, schalen en andere offervaten van te maken, een grote menigte edelgesteenten, waarvan de schatmeesters de keus gelaten hadden aan de werklieden, die ze verwerken zouden, en honderd talenten zilver voor offeranden en andere tempeldiensten, ten geschenke zond. Van de werken en sieraden, waartoe dit alles gebruikt werd, zal ik hierna spreken; doch eerst het afschritt van de brief, aan de Hogepriester geschreven, neerstellen, en ook verhalen op hoedanige wijze hij tot die waardigheid verheven werd.

Na de dood van de Hogepriester Onias volgde zijn zoon Simon hem in het ambt op; deze werd toegenaamd de Rechtvaardige, ter oorzake van zijn godvruchtigheid en goedertierenheid jegens zijn volk. Hij liet maar één zoon na, Onias genaamd, die nog zo jong was, dat Eleazar, broeder van de gemelden Simon, in zijn plaats het Hogepriesterschap bediende. Aan deze Eleazar was het dat de Koning Ptolomeüs de volgenden brief schreef: "De Koning Ptolomeüs aan Eleazar, de Hogepriester, heil. Toen wijlen de Koning, mijn vader, in zijn rijk vele Joden vond, welke de Perzen aldaar als gevangenen gebracht hadden, bejegende hij hen zo gunstig, dat hij aan een gedeelte van hen ambten in zijn heiren gaf met een grote soldij, velen in zijn steden in bezetting legde, en hun zelfs de bewaking daarvan toevertrouwde, hetwelk hen bij de Egyptenaren geëerd maakte. Sedert wij op de troon gekomen zijn, hebben wij hun geen mindere goedgunstigheid betoond, in zonderheid aan uw burgers uit uw stad Jeruzalem; want wij hebben meer dan honderdduizend van hen in vrijheid gesteld, na het losgeld betaald te hebben aan degenen, wier slaven zij waren, menende dat wij Gode niets aangenamers konden doen tot erkentenis van de weldaad, welke Hij ons bewezen heeft, door ons de scepter van zulk een groot Koninkrijk ter hand te stellen. Wij hebben ook onder onze krijgsbenden doen inschrijven dezulken, wier ouderdom hen bekwaam maakte om de wapenen te dragen; en hebben velen in dienst genomen om onzen persoon tot lijfwachten te dienen, om de goeden dunk die wij van hun getrouwheid hebben. Maar om nog klaarder te doen blijken, hoedanig onze genegenheid tot de Joden is die de ganse wereld door verspreid zijn, hebben wij besloten uw wetten uit het Hebreeuws in het Grieks te doen vertalen, en die overzetting in onze boekzaal te zetten. Daarom zult gij ons een aangenamen dienst doen, zo gij uit elk uwer stammen zes personen kiest, die door hun ouderdom en wijsheid zulk een grote kennis van uw wetten verkregen hebben, dat zij bekwaam zijn, die nauwkeurig te vertalen en over te schrijven. Wij twijfelen niet of dat werk, wèl uitvallende, gelijk wij honen. zal ons een grote eer aanbrengen. Om derhalve met u over die zaak te handelen, zenden wij u Andreas, hoofdman onzer lijfwacht, en Aristeus, twee bij ons zeer geachte mamlen, die u van onzentwege, als een eersteling van geschenken, honderd talenten zilver zullen brengen, om voor offeranden en andere diensten des Tempels te dienen. Wij verwachten uw antwoord, hetwelk ons veel vreugde zal geven."

Eleazar, om die brief op het eerbiedigst te beantwoorden, schreef aan de Koning in dezer voege: "De Hogepriester Eleazar aan de Koning Ptolomeüs, heil. Het zal ons altoos het grootste

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

geluk zijn, indien uw Koninklijke majesteit, de Koningin Arsinoë en uw doorluchtige kinderen welvaren. Wij hebben met betamelijke erkentenis uwer Koninklijke goedgunstigheid de brief ontvangen, welke het u geliefd heeft ons te schrijven; en die in tegenwoordigheid van al het volk gelezen hebbende, hebben wij met grote blijdschap de tekenen uwer godvruchtigheid daaruit gezien. Wij hebben ook ontvangen, en aan een ieder getoond, de twintig gouden vaten, en de dertig zilveren, de vijf bekers, en de tafel, welke voor de offeranden en ten gebruike des Tempels zijn gewijd, alsmede de honderd talenten, die ons van uwentwege door Andreas en Aristeus, wier verdiensten hun de gunst, waarmee zij door u vereerd zijn, waardig maakt, gebracht zijn. Gij moogt u Heer Koning! verzekerd houden, dat er niets is, dat wij niet zullen doen om u onze erkentelijkheid, wegens de gunsten, welke wij van u genieten, te betonen. Wij hebben aanstonds Gode geofferd voor u, voor de Prinses, uw zuster, voor de Prinsen, uw zonen, en voor alle personen, die u lief en waard zijn. Al het volk heeft de Heer gebeden uw wensen te verhoren, uw rijk in vrede te bewaren, en te maken dat de overzetting" onzer wetten aan u al het genoegen geve, dat gij zou kunnen wensen. Wij hebben, Heer Koning, zes mannen uit elken onzer stammen verkozen, om u die wetten te brengen; en wij hopen van uw goedheid en gerechtigheid dat, als gij ze niet meer nodig zult hebben, het u dan behagen zal, ze veilig terug te zenden met hen, die ze u zullen aanbieden. Vaar wel."

Het zou mijns oordeels nutteloos zijn, alhier de namen te melden van die twee en zeventig wetgeleerden, welke de wetten der Joden aan de Koning Ptolomeüs brachten, alhoewel zij allen in de gemelden brief des Hogepriesters genoemd zijn. Maar toch meen ik dat het niet voegen zou de pracht en kostbaarheid der geschenken, welke die vorst Gode offerde, omdat men zijn godvruchtigheid daaruit bemerken kan, met stilzwijgen voorbij te gaan. Hij vergenoegde zich niet met grote kosten tot dat einde te maken; maar hij gaf ook de werklieden geschenken, opdat zij, daardoor aangemoedigd, met meerder vlijt zouden arbeiden. Alhoewel nu de draad der historie mij niet verplicht daarvan te spreken, echter zal ik het daarom niet laten; vermits zulk een ongemene mildheid verdient dat de gedachtenis daarvan onder de nakomelingen blijve bestaan.

Ik zal dan beginnen met de prachtige tafel. Vermits de Koning begeerde dat zij die, welke in de Tempel te Jeruzalem was, ware ‘t mogelijk, verre zou overtreffen, liet hij er de maat van nemen, zijnde van voornemen dat zij vijfmaal zo groot zou worden. Maar daarna ziende zowel op de doelmatigheid als op de pracht, werd hij te rade, uit vreze dat die tafel onnut voor het gebruik mocht wezen, haar van dezelfde grootte te maken als de andere; en alles, wat zij meer zou gekost hebben, indien zij groter geweest ware, gebruikte hij nu om haar te versieren en kostbaar te maken; want hij was zeer ervaren in allerlei kunsten, en zo vernuftig in het uitvinden van nieuwe en zeldzame dingen, dat hij zelfs de werklieden het voorbeeld daarvan gaf, en hen onderwees, hoe zij het werk moesten maken. De lengte dier tafel was twee en een halve elleboog, de breedte één elleboog, en de hoogte anderhalve; zij was van louter goud; haar lijst was een hand breed, en een krans was er rondom heen, die op de wijze van touwwerk zeer aardig gevlochten was, en in al de drie hoeken tot elkaar toeliep; en schoon de krans driehoekig was, waren echter de hoeken zo geheel gelijk, dat, hoe men ze ook draaide, zij altoos dezelfde gedaante vertoonde. Het gedeelte der lijst, dat onder de tafel kwam, was mede zeer kunstig gesneden; maar het bovenste was het sierlijkste, omdat het meer aan het gezicht bloot stond; en naar welke kant men de tafel ook draaide, zij was overal zeer schoon. Het gedraaide touwwerk was met kostbare gesteenten, die op een gelijken afstand met goud beslag daarin vast gezet waren, kunstig versierd. De zijden van de lijst der tafel waren met vele eironde stenen, tussen welke zich enig lofwerk vertoonde, bezet. Onder die eironde stenen liep een krans, verschillende soorten van vruchten verbeeldende, als druiven, koornaren, en granaatappelen, alle gemaakt van kostelijke gesteenten, die van dezelfde kleur als de vruchten, en in goud gezet

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

waren. Onder deze kroon was weer een rij van eironde stenen, en weer een lofwerk van hetzelfde fatsoen, en even als het voorgaande. Voorts was de tafel overal zo net en kunstig gewrocht, dat hoe men haar ook zette of draaide, men nergens enig onderscheid bespeurde. Onder de tafel was een gouden plaat van vier vingeren breed, zo groot als de tafel zelf, in welke de voeten der tafel met gouden krammen op een gelijken afstand aan de lijsten waren vastgemaakt; en door deze krammen was het bovenste en het onderste zo aaneen gehecht, dat, hoe men de tafel ook stelde, zij zich van alle kanten geheel gelijk vertoonde. Boven op de tafel was een geslingerd lofwerk afgebeeld, dat met zeer kostbare stenen, als met sterren, bezet was; zodat men er een zeer aangename schittering zag van robijnen, smaragden, en andere gesteenten van grote waarde. Langs deze kronkelenden slinger zag men strikwerk, waarvan het midden ruitsgewijze gemaakt, met kristal en amber op een gelijken afstand versierd, en zeer aardig bezet was. Het bovenwerk van de voeten der tafel was gemaakt als lelies, wier bladen zich onder de tafel ombogen, alhoewel de stam recht overeind stond. Het onderste gedeelte dezer voeten rustte als op een dijk van robijnen! acht vingeren breed. Deze voeten waren zeer kunstig uitgehouwen, en met klimop en wijngaardranken, waaraan de druiven hingen, doorvlochten, en alles zo aardig naar het leven afgebeeld, alsof er de wind in speelde, zodat het eerder een werk der natuur, dan van kunst geleek. De gehele tafel was als driedubbel van gedaante, en de stukken waren zo net aaneen gevoegd, dat het onmogelijk was de voegen te onderscheiden; en de dikte der tafel was een halve elleboog. Aldus bleek uit de kostbaarheid der stof, en de verscheidenheid der sieraden van dit prachtige werkstuk, dat hoewel de Koning om de bovengemelde redenen deze tafel niet groter had doen maken dan die, welke in de Tempel stond, hij echter niets gespaard had, om haar kostbaarder te doen zijn.

Voorts waren er twee gouden vaten, als bekers, met schubben gesneden, van onderen tot boven geheel bezet met enige rijen van kostelijke stenen, van verschillende gedaanten, een geslingerd lofwerk verbeeldende, dat een elleboog hoog en met gesneden werk versierd was. Een aardig netwerk, dat zich tot aan de bovenrand dezer vaten uitstrekte, en met ruiten van vier vingeren breed geschakeerd was, vermeerderde het sieraad van dit werkstuk. In het midden waren schildjes, van enkele stenen, ter grootte van vier vingerbreedte, die er een prachtig aanzien aan gaven. De boorden dezer vaten waren met lelies en andere bloemen, en met wijngaardranken en druiventrossen omvlochten; elk dezer vaten hield twee grote maten in.

De zilveren schalen overtroffen in glans de blinkendste spiegels; en men kon er zijn gelaat beter in zien dan in een spiegel. Hierbij voegde de Koning nog dertig vaten, op welke, daar zij niet met gesteenten bezet waren, klimop en wijngaardloof gesneden was. Men kon deze werken niet zonder bewondering aanschouwen, omdat de grote vlijt en milddadigheid des Konings niet minder daartoe bijgebracht hadden, dan de arbeid en hunstzin der voortreffelijkste kunstenaars. Het was de vorst niet genoeg dat hij geen kosten spaarde, maar dikwijls verliet hij gewichtige zaken om de werklieden te zien arbeiden, en hij moedigde hen door zijn tegenwoordigheid zo aan, dat zij hun pogingen verdubbelden om hem genoegen te geven. Nadat de Hogepriester Eleazar deze kostbare geschenken ontvangen had, wijdde hij ze Gode toe in de Tempel, uit naam van de vorst, bewees grote ere aan degenen, die ze gebracht hadden, en zond hen met geschenken terug.

De Koning vraagde Andreas en Aristeus, bij hun terugkomst, naar verscheidene zaken, en had zulk een begeerte om met de afgezondenen, die met hen overgekomen waren, om de wet te vertalen, te spreken, dat hij tegen zijn gewoonte diegenen terug zond, die gekomen waren om gehoor bij hem te hebben, hetwelk hij aan zijn onderdanen alle vijf dagen, en aan de afgezanten alle maanden verleende. De wetgeleerden dan ingekomen zijnde, boden hem de geschenken van de Hogepriester aan, de perkamenten bij zich hebbende, op welke de wet met gouden letteren

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

geschreven was. De vorst vroeg hun aanstonds naar dezelve; en nadat zij ze ontrold hadden verwonderde hij zich niet minder over de fijnheid van het perkament, dan over de te zamenhechting der bladen, die zo net was, dat men er geen naden aan bespeuren kon. Toen hij alles genoeg beschouwd had, zei hij, dat hij hen dankte voor hun komst, en dat hij nog meer dankbaar was aan degene, die hen gezonden had, doch allermeest aan God, wiens wetten zij hem gebracht hadden. De afgezondenen wensten hem allen voorspoed, met betuiging van toegenegenheid, waardoor hij zo bewogen werd, dat hij zijn tranen niet kon weerhouden, want tranen zijn zowel tekenen van grote blijdschap als van droefheid. Thans beval hij die boeken in handen diegenen te stellen, die er de bewaring van zouden hebben, omhelsde al de afgezondenen, en zei tot hen dat het billijk was, nu hij tot hen over de reden hunner reis gesproken had, ook over hetgene hun zelf betrof te spreken. Dat hij derhalve, om te betonen hoe aangenaam hun komst hem was, zo lang hij leefde de gedachtenis van die dag wilde vieren, die juist dezelfde was, op welke hij een overwinning ter zee op Antigonus bevochten had. Hij deed hun ook de eer aan van hen aan zijn tafel te gast te nodigen, en beval dat men hun goede huisvesting geven zou, dicht bij het hof. Nikanor, die last had om de vreemdelingen te ontvangen, beval aan Dorotheus, die aangesteld was om daarvoor alles te bezorgen, deze mannen al wat hun tot voedsel nodig was, te beschikken, zoals de Koning het gelast had: dat om de vreemdelingen beter te onthalen, de steden datgene, hetwelk hun best smaakte, zouden beschikken, en dat men het op hun landswijze zou toebereiden; omdat hij wel wist dat hoe voortreffelijk de spijzen ook waren, men ze echter niet goedkeurt, als zij niet op een behagelijke wijze, en gelijk men gewoon is, toebereid zijn. Dewijl nu Dorotheus die zorg aanbevolen was, deed hij op last des Konings twee rijen banken maken, waarop zij bij de maaltijd bij de Koning zitten zouden, de een helft aan zijn rechter-, en de andere helft aan zijn linkerhand; want de vorst wilde niets achterwege laten om hun eer aan te doen; en hij gelastte Dorotheus hen volgens hun landswijze te dienen. De Egyptische priesters, die gewoon waren bij de maaltijd des Konings het gebed te doen, deden het nu niet; maar de vorst beval Eliseus, een der afgezondenen, die ook een priester was, het te doen. Deze stond op, en bad God voor de welstand des Konings en zijner onderdanen. Allen, die er bij tegenwoordig waren, juichten hierop van blijdschap, waarna elk zich ter tafel voegde. Onder de maaltijd stelde de Koning, nadat hij zolang als het hem betamelijk dacht, gezwegen had, aan de afgezanten enige natuurkundige vragen voor, en was zo voldaan over hun antwoord, dat hij hen twaalf dagen lang aldus onthaalde. Zo iemand een bijzonder bericht van het voorgevallene en overwogene op die maaltijden mocht begeren, die behoeft maar na te zien hetgene Aristeus daarover geschreven heeft. Maar de Koning was het niet alleen, die zich over hun antwoorden verwonderde; de filosoof Menedemus werd er ook door gedrongen te erkennen, dat alles door de Voorzienigheid bestuurd wordt, en dat ze hem redenen verschaften, waardoor hij het ten volle geloofde. De Koning zei ook dat hij zoveel nut uit hun gesprekken getrokken had, dat hij er door had geleerd hoedanig hij zich moest gedragen, om zijn rijk wel te regeren; voorts deed hij aan ieder drie talenten geven, en beval dat men hen naar de woningen, welke hij voor hen had laten vervaardigen zou brengen. Drie dagen daarna bracht Demetrius hen langs een bestraten weg van zeven stadiën lang, en over de brug, die het eiland aan het vaste land hecht, in een huis, gelegen aan de oever der zee aan de noordzijde, zoverre van het geraas afgescheiden, dat niets hen in een arbeid, die nadenken vereiste, aldaar storen kon; en hij verzocht hun, dat dewijl zij daar ter plaatse alles hadden wat zij konden begeren, zij aan dat grote werk, voor hetwelk zij gekomen waren; een begin zouden maken. Zij deden zulks met allen mogelijken ijver en vlijt, opdat hun overzetting net en nauwkeurig mocht wezen; zij waren gestadig bezig tot aan de negende ure, wanneer men hun spijze bracht; en hoewel men hen wel verzorgde, echter liet Dorotheus niet na, volgens zijnen last, hun van de spijzen aan te bieden, die voor des Koningstafel bereid waren. Elken morgen gingen zij naar het hof om de vorst te begroeten, en begaven zich dan, na alvorens hun handen in het zeewater gewassen en zich gereinigd te hebben, aan het werk.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen nu de overschrijving en vertaling der wet, in twee en zeventig dagen ten einde gebracht was, deed Demetrius al de Joden te samenkomen, en las hun deze overzetting in tegenwoordigheid der twee en zeventig overzetters voor; het volk keurde ze goed; zij prezen Demetrius, op wiens aanraden dit nuttige werk ondernomen was, en verzochten hem dat hun oversten het ook mochten lezen. De priester Eliseus, de oudste der overzetters, en de oversten des volks begeerden toen, dat, dewijl dit werk zo gelukkig volbracht was, het niet toegelaten mocht worden daarin iets te veranderen. Dit werd besloten, mits dat het, eer zulks tot een wet gemaakt werd, zou vrijstaan om te zien of er ook iets moest bijgevoegd of afgenomen worden, ten einde het, zorgvuldig nagezien zijnde, naderhand onveranderd bleve.

De Koning zag met groot genoegen dat zijn toeleg zo tot nut en voordeel van het algemeen uitgevallen was, maar zijn blijdschap was nog groter toen hem die wetten voorgelezen werden; hij kon zich niet genoeg verwonderen over de wijsheid des Wetgevers. Eens, toen hij met Demetrius in gesprek was, vraagde hij hem hoe het wezen kon dat geen historieschrijver of poëet iets van die uitmuntende wetten vermeld had. Demetrius antwoordde, dat dewijl ze gans goddelijk waren, niemand zulks had durven wagen; dat er ook enigen gestraft waren, die er iets van hadden willen melden; dat Theopompus, van voornemen zijnde iets daarvan in zijn Historie in te voegen, zinneloos was geworden gedurende de tijd van dertig dagen; doch dat hij, bij tussenpozen, en in een droom, bemerkt hebbende dat hem zulks overkomen was omdat hij goddelijke zaken had willen doorsnuffelen, en aan onheilige mensen kennis daarvan geven, Gods gramschap door zijn gebeden verzoende, en weer bij zijn zinnen kwam. Dat de toneeldichter Theodektes, in zeker spel iets gemengd hebbende, dat hij uit de heilige boeken had getrokken, zijn gezicht verloren, en het niet wedergekregen had, voordat hij zijn misdaad bekend, en God om vergiffenis gebeden had.

Toen de Koning deze boeken uit de handen van Demetrius ontvangen had, aanbad hij ze, en beval dat men ze zorgvuldig bewaren, en niets daarin veranderen zou. Vervolgens zei hij tot de vertalers, dat, dewijl het niet meer dan billijk was dat hij hen weer naar hun vaderland liet keren, hij hun verzocht dikwijls weer te komen om hem te bezoeken; en dat hij hen zo goed onthalen en begiftigen zou, dat zij zich hun reis niet zonden behoeven te beklagen. Na dus beleefdelijk met hen gesproken te hebben, zond hij hen met geschenken terug, aan elk drieërlei sierlijke kleding gevende, twee talenten goud, een beker van een talent waarde, benevens een schoon aanligbed. Ook zond hij de Hogepriester Eleazar tien aanligbedden en hun toebehoren, met zilveren voeten, een drinkvat van dertig talenten, tien purpere tabberden, een sierlijke kroon, honderd stukken fijn lijnwaad, verscheidene drinkvaten, wierookvaten, en twee gouden bekers, om Gode toe te wijden; hij verzocht hem in de brief, die hij aan hem schreef, die afgezondenen te vergunnen, dat zij hem zo menigmaal kwamen bezoeken als zij begeerden, vermits het hem een groot vermaak was met hen te spreken, ter oorzake van hun groot verstand en wijsheid; en dat hij hun blijken zijner mildheid zou geven. Uit dit verhaalde kan men beoordelen hoe Ptolomeüs Filadelphus, Koning van Egypte, de Joden bejegende.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Gunsten door de Joden van de Koningen van Azië ontvangen. Antiochus de Grote gaat een verbond aan met Ptolomeüs, koning van Egypte, en geeft hem Cleopatra, zijn dochter, ten huwelijk, nevens verscheidene landschappen, waaronder ook Judea was. Onias, de Hogepriester, vertoornt de Koning van Egypte, door zijn weigering om de schatting te betalen, welke hij hem schuldig was.

De Koningen van Azië bewezen de Joden ook veel eer om de blijken van hun getrouwheid en kloekmoedigheid, die deze hun in de oorlog gaven. Seleukus, Nikanor bijgenaamd, gaf hun het burgerrecht evenals aan de Macedoniërs en Grieken, in alle steden, welke hij in Azië en in Neder-Syrië bouwde, en zelfs in Antiochië, de hoofdstad daarvan. Zij genieten dit recht nog heden ten dage; want dewijl zij geen olie van vreemden willen gebruiken, zijn die, welke het bewind voeren, gehouden in plaats van de uitgedeelde olie hun een zekere som geld tot dezelfde waarde te geven. De inwoners van Antiochië poogden gedurende de laatsten oorlog die gewoonte af te schaffen, maar Mucianus, landvoogd van Syrië, belette zulks. Ook hebben die inwoners, evenmin als die van Alexandrië, van de Keizers Vespasianus en Titus kunnen verwerven dat zij de Joden van het burgerrecht beroofden; waarin de Romeinen, en inzonderheid die twee vorsten, hun billijkheid en edelmoedigheid betoond hebben. De moeilijkheid der oorlogen, welke zij tegen ons hebben gevoerd, en het verdriet wegens onzen opstand, hebben hen niet kunnen doen besluiten onze voorrechten te besnoeien. In plaats van zich door gramschap, en dat op het aandringen van twee zo machtige volken, als die van Antiochië en Alexandrië, te laten leiden, hebben zij meer acht geslagen op de oude verdiensten van ons volk, dan op de beledigingen, die zij er van ondergaan hebben, en op de dank, die onze vijanden hun zouden bewezen hebben, zo zij ons kwalijk behandelden. Zij hebben er deze gewichtige reden voor gegeven, dat die van ons, welke de wapenen tegen de Romeinen hebben opgenomen, genoeg daarvoor in de oorlog zijn gestraft geworden, en dat ten opzichte diegenen, die hen niet beledigd hadden, het niet billijk was, hen van hun voorrechten te beroven

Het is ook bekend dat Markus Agrippa zich niet minder welwillend jegens de Joden gedragen heeft, toen de Ioniërs bij hem aandrongen om hen van het burgerrecht, waarmee zij door Antiochus, kleinzoon van Seleukus die bij de Grieken een God genoemd wordt, begunstigd waren, te beroven; of zo ze evenals zij wilden behandeld worden, dat ze dan ook dezelfde goden zouden moeten aanbidden; want nadat het in beraad genomen was, werd de zaak door de Joden, die Nikolaus van Damascus tot voorspraak hadden, gewonnen, en hun toegelaten volgens hun wetten en gewoonten te leven; vermits Agrippa de uitspraak deed, dat het hem niet vrijstond daaromtrent enige nieuwigheid in te voeren. Bijaldien iemand nieuwsgierig is om duidelijker te weten hoe die zaak zich toegedragen heeft, die behoeft slechts het honderd drie- en vier en twintigste boek van die Nikolaus te lezen. Het is waar, men behoeft zich juist niet te verwonderen over het oordeel, dat Agrippa toen uitsprak, dewijl wij toen de wapenen tegen de Romeinen nog niet opgenomen hadden. Maar men kan zich over de edelmoedigheid van Vespasianus en Titus niet genoeg verwonderen, die na zoveel moeite en gevaar in de oorlog tegen ons uitgestaan te hebben, in plaats van tot wraakzucht te neigen, zich zo gematigd en welwillend jegens ons hebben gedragen. Doch het wordt tijd, dat wij de draad van ons verhaal hervatten.

456 In de tijd dat Antiochus de Grote in Azië regeerde, en Ptolomeüs Eupator, de Koning van Egypte, en zijn zoon Epifanes beoorloogde, werden, hetzij dat hij overwinnaar of overwonnen was, Judea en Coele-Syrië steeds verdrukt, en als een schip door de baren, onder de voor- en tegenspoeden van Antiochus, geslingerd. Maar Antiochus eindelijk overwinnaar gebleven

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zijnde, bracht Judea ten onder. Na de dood van Ptolomeüs Philopator, zond zijn zoon Ptolomeüs, bijgenaamd Epifanes, een groot heer naar Coele-Syrië onder het geleide van Skopas, die vele steden veroverde, en ons volk onder de gehoorzaamheid van die vorst bracht. Enige tijd daarna overwon Antiochus Skopas in een groten veldslag, bij de oorsprongen van de Jordaan geleverd, en herwon Coele-Syrië en Samaria. Hierop gaven de Joden zich gewillig aan hem over, ontvingen zijn leger in hun stad, onderhielden zijn olifanten, en kwamen zijn benden te hulp, die de bezetting bestreden, welke Skopas in de vesting van Jeruzalem gelaten had. Antiochus, om hen voor die genegenheid te belonen, schreef aan zijn veldoversten en aan zijn vertrouwdste dienaren, die er kennis van hadden, dat hij besloten had hen te begunstigen. Ik zal een afschrift van zijnen brief geven, na alvorens gezegd te hebben hoe Polybius Megalopolitanus in het zestiende boek zijner Historie daarvan spreekt. Skopas, zegt hij, veldoverste van Ptolomeüs, kwam in de winter in het hoge land, en bracht de Joden ten onder. En iets verder verhaalt hij: dat toen Antiochus Skopas overwonnen had, hij de steden Samaria, Gadara, Bathanea, en Abila bemachtigde; en dat aanstonds de Joden, te Jeruzalem wonende, alwaar de vermaarde Tempel is, zijn zijde kozen: van hetwelk, voornamelijk van de Tempel, veel te zeggen zijnde, stelt hij zulks echter tot gelegener tijd uit. Aldus spreekt die historieschrijver. De brief van Antiochus (met welke ik onze historie vervolgen zal) luidt aldus:

"De Koning Antiochus aan Ptolomeüs, heil. Nademaal de Joden ons zoveel genegenheid betoond hebben, dat zij, zodra wij in hun land zijn gevallen, ons door de voornaamsten onder hen te gemoet zijn gekomen; dat zij ons met alle ere in hun steden ontvangen hebben; dat zij onze krijgsbenden en olifanten onderhouden en verzorgd hebben; en zich bij ons gevoegd tegen de Egyptische bezetting in de sterkte van Jeruzalem; zo achten wij dat het de plicht onzer goedertierenheid is, onze erkentelijkheid daarvoor te tonen. Om hun dan een middel te geven ter bevolking hunner stad, die door zovele rampen woest en verlaten geworden is, en om haar vorige inwoners, die in verscheidene plaatsen verstrooid zijn, terug te doen komen, bevelen wij dit volgende: Eerstelijk dat men tot bevordering van de godsdienst en de godsvrucht, hun twintigduizend zilverlingen zal geven, onm er offerbeesten, wijn, olie, en wierook voor te kopen; veertienhonderd zestig maten tarwe om meelbloem van te maken, en driehonderd vijf en zeventig maten zout. Ook willen wij dat men hun alles wat nodig is voor de deuren, of enige andere verbetering van de Tempel, beschikke; en dat het hout, hetwelk men tot die einde uit Judea, de naburige landen, en van de berg Libanon zal halen, tolvrij zal zijn, zowel als alle andere bouwstoffen, welke men tot het herstellen van de Tempel zou mogen van node hebben. Ook staan wij de Joden toe, volgens hun wetten en gewoonten te leven; en ontslaan hun regeerders, priesters, schrijvers en zangers van het opgelegde hoofdgeld, van het geschenk, dat men gewoon is de Koning tot een gouden kroon aan te bieden, en van andere schattingen. En ten einde de stad Jeruzalem te eer bevolkt worde, stellen wij allen, die er tegenwoordig wonen, en die er in de maand van Hyperbereteus met der woon zullen wederkeren, voor de tijd van drie jaren van schattingen vrij, en met het oog op de schade, die zij geleden hebben, scheiden wij hun voor het toekomende een derde deel van al de schattingen kwijt. Daarenboven begeren wij dat alle gevangene burgers, die als slaven gehouden zijn, vrijgelaten, en in het bezit van hun goederen hersteld worden."

De vorst vergenoegde zich niet met aldus geschreven te hebben, maar om zijnen eerbied jegens de Tempel te betonen, vaardigde hij een bevel uit, behelzende dat het geen vreemdeling zou toegestaan worden binnen de voorhof des Tempels te gaan: en dat dit ook geen Jood, die niet volgens hun wet gereinigd was, zou vrijstaan. Dat men geen vlees van een paard, muildier wilden- of tammen ezel, panther, vos, haas, of enig ander onrein dier, dat de Joden verboden is te eten, in de stad zou mogen brengen, zelfs hun huiden of vellen niet, of er enige andere dieren

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

te voeden dan alleen dezulke, welke hun voorouders gewoon waren te offeren; op verbeurte van drieduizend drachmen zilver, ten behoeve der priesters.

Ook gaf de vorst ons nog een ander groot blijk van zijn toegenegenheid en vertrouwen; want vernomen hebbende dat er in Frygië en Lydië opstand plaats had, schreef hij aan Zeuxis, die zijn heer in de hoge landen aanvoerde, en zijn geachtste veldheer was, dat hij naar Frygië enigen der Joden, die te Babylon woonden, zenden zou. Zijn brief luidde aldus: "De Koning Antiochus aan vader Zeuxis, heil. Het zal ons lief zijn dat gij welvarende zijt; ons aangaande wij varen wel. Alzo wij vernomen hebben, dat sommigen in Frygië en Lydië enige beroerten beginnen te verwekken, hebben wij geoordeeld dat dit een zaak is, waarin wij moeten voorzien; en na hetzelve in onzen raad overwogen te hebben, vinden wij geraden, in de plaatsen, welke men het geschiktst zal achten, bezettingen te leggen van tweeduizend Joodse huisgezinnen, die in Mesopotamië en Babylon wonen, omdat hun godvruchtigheid, en de blijken, welke de Koningen, onze voorouders, van hun genegenheid en getrouwheid hebben ontvangen, ons reden geven te geloven dat zij ons wel zullen dienen. Derhalve willen wij, dat gij onaangezien alle zwarigheden, hen derwaarts zult doen trekken; dat zij daar volgens hun wetten zullen leven, dat men hun plaatsen om te bebouwen, en landen om te bezaaien en met wijngaarden te beplanten, zal geven, zonder dat zij in tien jaren gehouden zullen zijn iets te betalen van de vruchten, die zij inzamelen. Wij willen ook dat gij hen van koorn voorziet, dat zij nodig zullen hebben ter tijd toe dat zij zelf vruchten van hun arbeid zullen hebben gemaaid; ten einde zij, zovele blijken onzer goedgunstigheid ontvangen hebbende, ons voortaan nog te beter mogen dienen. Voorts bevelen wij u goede zorg voor hen te dragen, opdat niemand de stoutheid hebbe, hun enigen overlast aan te doen."

457 Dit is genoeg om te tonen hoedanig een genegenheid Antiochus de Grote de Joden toedroeg. Deze vorst vermaagschapte zich met Ptolomeüs, Koning van Egypte, en gaf hem Cleopatra zijn dochter, ten huwelijk, en tot haar huwelijksgift Coele-Syrië, Fenicië, Judea, en Samaria; ook deelden zij onderling de schattingen, welke door de groten van elk land gepacht werden voor zekere som, die ze aan de twee Koningen opbrachten.

458 Terzelfder tijd deden de Samaritanen, die toen zeer machtig waren, de Joden groot kwaad, zo door stropende in het land te vallen, als door het gevangen nemen van vele personen; voornamelijk deden zij dit onder het Hogepriesterschap van Onias. Deze had na Manasse, de oom en opvolger van Eleazar, dit ambt bekomen. Hij was de zoon van Simon de Rechtvaardige, welke, zoals gezegd is, de broeder was van Eleazar. Onias was een mens van weinig verstand, en zo gierig, dat hij de schatting van twintig talenten zilver, welke zijn voorgangers gewoon waren aan de Koning van Egypte op te brengen, niet betalen wilde. Ptolomeüs, bijgenaamd Energetes, vader van Philopator, was hierover zo vertoornd, dat hij Athenion, zijnen gunsteling naar Jeruzalem zond, om hem te dreigen dat hij het land aan zijn krijgsvolk ten buit zou geven, indien hij hem niet voldeed; hij liet zich echter daardoor niet verschrikken, zo ongevoelig had de liefde tot het geld hem gemaakt.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

Josephus, neef van de Hogepriester Onias, verwerft van Ptolomeüs, Koning van Egypte, vergiffenis voor zijnen oom, komt bij de vorst in gunst, en geraakt in aanzien. Hyrkanus, zoon van Josephus, komt desgelijks bij Ptolomeüs in aanzien. Josephus sterft.

Josephus, zoon van Tobias en van de zuster van Onias, die, hoewel jong, zo wijs en deugdzaam was, dat elk hem te Jeruzalem eerde, van zijn moeder, in zijn geboorteplaats, Phichola genoemd, waar hij toen was, vernomen hebbende, dat er een man van wege de in Koning de stad gekomen was om de oorzaak, hierboven vermeld, ging terstond naar zijnen oom Onias, en zei hem: "dat het vreemd was, dat hij, door het volk tot het Hogepriesterambt verheven zijnde, zich zo weinig aan de staat liet gelegen liggen, dat hij niet schroomde al zijn medeburgers eerder in groot gevaar te brengen, dan te betalen hetgeen hij schuldig was; dat indien zijn baatzucht zo groot was, dat ze hem het belang zijns vaderlands deed verwaarlozen, hij ten minste naar de Koning had moeten gaan om kwijtschelding van het geheel, of van een gedeelte der som, welke hij niet betaald had, te verzoeken." Onias antwoordde hem, "dat hij zich zo weinig omtrent het Hogepriesterschap bekommerde, dat hij het liever wilde afstaan, dan zich naar de Koning begeven." Josephus verzocht hem dan te willen toelaten, dat hij er naar toeging, uit naam der inwoners van Jeruzalem, en dewijl hij dit met weinig moeite verwierf, deed hij al het volk in de Tempel bijeenkomen, en stelde hun voor dat het verzuim zijns ooms hen niet met zulk een grote vrees behoorde te vervullen, dewijl hij zich aanbood om naar de Koning te gaan, en hem van hunnentwege voor te stellen dat zij niets gedaan hadden, hetwelk hem mishagen konde. Het volk dankte hem voor deze aanbieding; en Josephus ging daarop naar des Konings gezant, bracht hem in zijn huis, onthaalde hem enige dagen zeer wel, gaf hem fraaie geschenken, en zei dat hij hem welhaast naar Egypte hoopte te volgen. Al deze beleefdheden, gevoegd bij de openhartigheid en andere brave hoedanigheden van Josephus, bekoorden Athenion dermate, dat hij hem zelf die reis aanried, en beloofde zulk een goeden dienst te doen, dat hij buiten twijfel alles, wat hij begeerde, van de Koning verwerven zou. Toen de gezant weer bij de Koning in Egypte gekomen was, laakte hij de ondankbaarheid van Onias zeer, maar prees Josephus ten hoogste, en zei dat deze zelf welhaast bij de Koning zou komen om voor zijn volk, als deszelfs voorspraak, verontschuldigingen aan te bieden. De gezant deed Josephus zulk een goeden dienst, dat de Koning en de Koningin Cleopatra, zijn gemalin, hem toegenegen werden, eer zij hem nog gezien hadden. Josephus middelerwijl leende van zijn vrienden te Samaria geld, besteedde twintigduizend drachmen om zich uit te rusten, en vertrok toen naar Alexandrië. Onderweg ontmoette hij de voornaamsten uit de steden van Syrië en Fenicië, die naar de Koning gingen om met hem te handelen over de pacht der schattingen, welke die vorst jaarlijks aan de rijksten onder hen voor zekere som gaf. Zij bespotten de armen staat van Josephus, welke, te Alexandrië gekomen zijnde, aldaar vernam, dat de Koning van Memfis terug kwam. Derhalve ging hij de vorst te gemoet, welke nevens de Koningin op zijnen wagen gezeten was, Athenion bij zich hebbende, die Josephus nauwelijks gezien had, of hij zei tot de Koning dat deze de Jood was, van wien hij hem zoveel goeds gezegd had. De Koning groette hem, beval hem op zijnen wagen te klimmen, en deed zijn beklag over Onias. Josephus verzocht de vorst de ouderdom zijns ooms een weinig te verschonen, omdat de oude lieden niet veel van kinderen verschillen; maar beloofde dat hij en al de anderen, die nog jong waren, nooit iets zouden doen dat hem zou kunnen mishagen. Dit voorzichtige antwoord vermeerderde de genegenheid, welke de Koning reeds voor hem had; en hij beval hem in zijn hof huisvesting te nemen, en aan zijn tafel te komen eten; terwijl de Syriërs door geen kleine spijt getroffen werden, toen ze bij de aankomst van de vorst te Alexandrië Josephus nevens hem op de wagen zagen zitten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De dag van de verpachting der tollen gekomen zijnde, kwamen die van Coele-Syrië, Fenicië, Judea, en Samaria op een bod van achtduizend talenten. Hierop verweet Josephus hun dat zij zich met malkander verstonden, om zo weinig te geven, en hij bood tweemaal zoveel, willende daarenboven aan de Koning het voordeel laten van de verbeurde goederen diegenen, die verwezen zouden worden, hetwelk de anderen aan zich wilden trekken. De Koning zag met groot genoegen dat Josephus aldus zijn inkomsten vermeerderde, maar vraagde hem welke borgen hij stellen zou; Josephus antwoordde dat hij hem zulke zou geven, die zeer goed waren, en welke hij niet zou kunnen afslaan. Ptolomeüs hierop bevelende dat hij ze hem noemen zou, zei hij: "mijn borgen, Heer Koning, zult gij en uw gemalin zijn, die beiden voor mij zult gelieven in te staan." De vorst wees hem glimlachende, de pacht der tollen toe, zonder borg daarvoor te eisen, en dus moesten die voornaamste ingezetenen der genoemde steden beschaamd weer naar hun land keren.

Josephus nam toen tweeduizend van ‘s Konings krijgslieden, om de zodanigen, die weigeren zouden schatting te betalen, daartoe te dwingen, en nadat hij te Alexandrië vijfhonderd talenten van ‘s Konings vrienden geleend had, trok hij naar Syrië. De inwoners van Askalon waren de eersten, die zijn bevelen verachtten; want zij wilden niet alleen niet betalen, maar bejegenden hem daarenboven met scheldwoorden. Doch hij deed terstond twintig der voornaamsten gevangen nemen, en met de dood straffen; waarna hij aan de Koning schreef wat hij gedaan had, en hem duizend talenten, die uit hun verbeurde goederen afkomstig waren, toezond. De vorst nam zulk een groot genoegen in zijn wijs beleid, dat hij hem ten hoogste daarover prees, en het geheel aan hem overliet, om in het toekomende te doen, zoals hij het zelf goed vond. De straf der Askalonieten baarde zulk een schrik in de andere steden van Syrië, dat zij haar poorten open zetteden, en allen de schatting zonder enig verzet betaalden. Alleen de inwoners van Scythopolis weigerden zulks, en hoonden Josephus ook; maar hij behandelde hen, zoals hij de Askalonieten gedaan had, en zond de koning het geld toe, dat uit de verbeurdverklaring hunner goederen gekomen was. Terwijl hij aldus des Konings schat vermeerderde, haalde hij voor zichzelf ook groot voordeel daaruit, en dewijl hij zeer verstandig was, oordeelde hij dat hij zich daarvan bedienen moest om zijn aanzien te stijven; hierom vergenoegde hij zich niet met de vorst te voldoen, maar hij zond ook grote geschenken aan diens gunstelingen en voornaamste hovelingen

460 Aldus leefde Josephus twee en twintig jaren in groten voorspoed, en kreeg zeven zonen bij ééne huis vrouw, en een achtsten, Hyrkanus genoemd, bij een andere, die de dochter van zijnen broeder Solymus was, en welke hij bij deze gelegenheid ter vrouwe genomen had. Het gebeurde namelijk eens dat hij naar Alexandrië gegaan was met Solymus, die zijn dochter medegenomen had, om ze aan enig voornaam persoon onder zijn landgenoten uit te huwelijken; en terwijl nu Josephus met de Koning het avondmaal hield, danste een zekere schone dochter des Konings met zulk een bevalligheid voor die vorst, dat Josephus op haar verliefde. Hij openbaarde hetzelve aan zijnen broeder, en verzocht hem, dewijl hun wet hem niet toeliet haar ter vrouwe te nemen, dat hij alles zo wilde leiden, dat hij haar als zijn minnares nemen mocht. Solymus beloofde hem zulks; maar in plaats van zijn woord na te komen, deed hij zijn eigen dochter, kostelijk opgetooid, die avond in zijns broeders bed leggen. Josephus, die die dag goede sier gemaakt had, werd het bedrog niet gewaar maar zijn liefde nam zo toe, dat hij tot zijnen broeder zei, dat hij zijn drift niet kon bedwingen, maar vreesde dat de Koning hem die dochter niet zou willen geven. Solymus antwoordde dat hij zich daarover niet behoefde te bekommeren, maar onbeschroomd zijnen lust mocht boeten, en met haar trouwen. Toen verhaalde hij hem wie zij was, en hoe hij liever gewild had dat aan zijn dochter die oneer aangedaan werd, dan toe te laten dat zijnen broeder zulk een schande overkwam. Josephus dankte hem voor zijn genegenheid, en nam zijn dochter ter vrouwe, bij haar Hyrkanus

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

verwekkende; van wien wij reeds gesproken hebben. Deze gaf reeds op de leeftijd van dertien jaren zulke blijken van verstand en wijsheid, dat hij zijn broeders verre overtrof; maar zijn uitmuntende hoedanigheden verwekten hem, in plaats van liefde, niets dan hun haat en afgunst. Josephus, inmiddels willende zien, wie van de kinderen uit zijn eerste huwelijk de bekwaamste ware, deed hen allen zorgvuldig door de vermaardste leermeesters onderwijzen; maar zij waren zo traag en dom, dat ze even dom weer te huis kwamen, als zij heengegaan waren. Daarna zond hij Hyrkanus, die de jongste van allen was, met driehonderd paar ossen twee dagreizen ver in de woestijn, om het land aldaar te doen omploegen en te bezaaien, doch deed de trekzelen, waarmee de ossen voor de ploeg gespannen werden, heimelijk wegnemen. Hyrkanus, ter aangewezene plaatse gekomen zijnde, besloot iemand naar zijnen vader te zenden, om trekzelen te halen; maar geen tijd willende verliezen, bedacht hij een middel, hetwelk het gewone verstand zijner jaren te boven ging: hij deed tien van de ossen slachten, gaf het vlees aan zijn volk te eten, en gebruikte de huiden om er trekzelen van te maken. Aldus deed hij het land beploegen en bezaaien, en werd bij zijn terugkomst door zijnen vader omhelsd, en zeer geprezen. Ook vermeerderde dit blijk van zijn overleg en verstand des vaders genegenheid, zodat deze hem sedert zo beminde, alsof hij geen andere kinderen behalve hem had; daarentegen nam de spijt en afgunst der broederen van Hyrkanus steeds toe.

Ondertussen kwam er tijding dat de Koning Ptolemeus een zoon geboren was; waarover men door geheel Syrië grote vreugde betoonde. De voornaamsten van het land gingen zelfs met groot gevolg naar Alexandrië, om de vorst geluk te wensen. Doch Josephus was wegens zijnen hogen ouderdom genoodzaakt te huis te blijven, en vraagde daarom aan de kinderen uit zijn eerste huwelijk of zij die reize wilden doen. Maar zij weigerden dit, omdat ze niet wisten, hoe men ten hove moest leven, en op welke wijze men met Koningen moest omgaan; doch zij zeiden dat hij hun jongsten broeder Hyrkanus wel derwaarts zenden konde. Josephus was niet ontevreden over dit antwoord, en vraagde aan Hyrkanus of hij bereid was die reize te ondernemen. Hij antwoordde ja, en dat tienduizend drachmen hem genoeg zouden zijn, omdat hij niet gezind was grote kosten te maken: dat ten opzichte van de geschenken, welke hij aan de Koning moest geven, hij het niet nodig achtte die mede te nemen; maar dat zijn vader te Alexandrië door zijnen bewindsman wel gelden aan hem kon laten uitkeren, om aldaar iets kostelijks daarvoor te kopen, en van zijnentwege de vorst aan te bieden. De vader, die een zuinig huisbestierder was, toonde zich zo voldaan over de bescheidenheid zijns zoons, dat hij oordeelde dat tien talenten genoeg zouden zijn voor zulk een geschenk, en schreef daarop aan Arion om hem die te bezorgen. Deze Arion had het bestier over al de gelden, welke hij van Syrië naar Alexandrië zond, om de Koning de schattingen te betalen, wanneer ze vervallen waren; jaarlijks ging er een som van omtrent drieduizend talenten door zijn handen. Hyrkanus vertrok met de brief; en zodra hij, te Alexandrië gekomen zijnde, hem overgeleverd had, vraagde Arion hoeveel geld hij van hem wilde hebben, denkende dat hij niet boven de tien talenten, of iets meer, van hem begeren zou; maar hij eiste duizend talenten. Hierover werd deze bewindsman zo verstoord, dat hij hem verweet dat hij, in plaats van het voorbeeld zijns vaders, die door zijn moeite en zuinigheid veel rijkdom vergaderd had, na te volgen, het door onnutte kosten en overdaad wilde verkwisten; dat hij hem niet meer dan tien talenten geven zou, volgens het bevel, dat hij ontvangen had, en zelfs met beding van die te besteden tot tet kopen van geschenken om de Koning aan te bieden. Hyrkanus door dit antwoord vertoornd, deed Arion gevangen zetten; maar vermits deze bij de Koningin Cleopatra wel gezien was, zond hij zijn huisvrouw naar haar toe, om haar kennis te geven van hetgene er was voorgevallen, en haar te bidden dat zij die moedwil geliefde te doen straffen. De vorstin sprak er met de Koning over, die daarop Hyrkanus deed vragen, waarom hij, door zijnen vader tot hem gezonden zijnde, niet gekomen was om hem te begroeten, maar Arion in de gevangenis had doen zetten. Hij antwoordde, dat de wetten zijns lands aan de kinderen des huisgezins verboden enige geofferde spijzen te proeven, voor dat zij

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

in de Tempel geweest waren om Gode te offeren, en hij geoordeeld had, niet voor de Koning te moeten verschijnen, voordat hij hem de geschenken kon aanbieden; welke zijn vader hem gelast had over te leveren, tot een bewijs van erkentenis voor de weldaden van hem genoten. Dat, wat Arion aanging, hij hem met recht gestraft had, omdat deze hem niet had willen gehoorzamen; en alle meesters, hetzij aanzienlijk hetzij gering, een gelijke macht over hun dienaars hebben: en zo zij niet door hun knechten gehoorzaamd werden, de Koningen welhaast door hun onderdanen veracht zouden worden. De Koning lachte hierom, en verwonderde zich over de vrijmoedigheid van de jongeling. Arion, dit vernomen hebbende, en daardoor weinig hulp van het hof te gemoet ziende, gaf hem de duizend talenten, welke hij eiste, om alzo uit de gevangenis te geraken. Drie dagen daarna ging Hyrkanus de Koning en de Koningin begroeten, en werd zo gunstig ontvangen, dat zij hem de eer aandeden van hem aan hun tafel te laten eten, ter oorzaak van de genegenheid, welke zij zijnen vader toedroegen. Daarna kocht hij heimelijk honderd schone knapen, die wél in de letteren onderwezen waren, en die hem ieder een talent moesten kosten. Ook kocht hij honderd jonge dochters voor dezelfde prijs. Thans richtte de Koning een gastmaal aan voor de aanzienlijksten uit zijn landschappen, en nodigde ook hem om erop te verschijnen; maar hij werd aan het laagste einde gezet. Dewijl nu de andere gasten hem om zijn jonkheid verachtten; legden zij de beenderen van het vlees, dat zij gegeten hadden. voor hem, zonder dat hij het zich scheen aan te trekken, Zekere Tryphon, die er zijn werk van maakte op ieder te schimpen, en de Koning met zijn spotternijen te vermaken, zei hierop, om de gasten te behagen: "Gij ziet, Heer Koning, welk een menigte van beenderen voor Hyrkanus ligt, en kunt daaruit afleiden, hoe zijn vader gans Syrië afknaagt." Deze woorden deden de Koning lachen; en hij vraagde Hyrkanus, hoe het kwam dat hij zovele beenderen voor zich had. Waarop deze tot antwoord gaf: "men behoeft zich, Heer Koning, daarover niet te verwonderen; want de honden vreten het vlees met de beenderen op, gelijk men zien kan aan degenen, die aan uw tafel zijn, " daarop naar die gasten wijzende, welke niets meer voor zich hadden liggen; "maar de mensen vergenoegen zich met het vlees te eten, en laten de beenderen over, gelijk ik gedaan heb, omdat ik een mens ben. De Koning nam zulk een genoegen met dit antwoord, dat hij aan al de gasten verbood zich daarover te verstoren. De volgenden dag begaf Hyrkanus zich naar degenen, die het meest in des Konings gunst stonden, en vraagde hun dienaars, welke geschenken hun heren bij zich hadden, om de koning, met het oog op de geboorte van zijnen zoon, aan te bieden. Zij zeiden hem dat sommigen twaalf talenten, en anderen meer of minder, ieder naar zijn vermogen, zouden geven. hij gaf te kennen dat hem zulks ergerde, omdat hij niet in staat was zoveel te kunnen geven, en dat alles, wat hij zou kunnen doen, was, de vorst vijf talenten aan te bieden. De dienaars, dit aan hun heren verhalende, waren deze er blijde om, gelovende dat de Koning misnoegd zou zijn, als hij zulk een klein geschenk van Hyrkanus ontving. De bestemde dag daarop gekomen zijnde, gaven zij, die de Koning geschenken brachten, niet meer dan twintig talenten. Maar Hyrkanus bood de vorst zijn honderd jonge knapen aan, die hem ieder een talent aanboden; en aan de Koningin de honderd jonge dochters, die desgelijks elk een talent aan de vorstin vereerden. Ptolomeüs en Cleopatra, nevens het ganse hof, stonden zeer verwonderd over deze uitstekende milddadigheid. Doch Hyrkanus liet het daarbij niet blijven, maar gaf ook grote geschenken aan des Konings vrienden en ambtenaren, om hun gunst te winnen, en zich voor het gevaar te behoeden, waarin de brieven zijner broederen hem gebracht hadden, die hem van kant wilden laten maken, op welke wijze het ook ware. Ondertussen was de Koning zo ingenomen met deze mildheid, dat hij Hyrkanus beval te eisen wat hij wilde. Deze antwoordde, dat hij niets anders begeerde, dan dat het de vorst behagen mocht ten zijnen gunste aan zijnen vader en broeders te schrijven. De Koning was hem daarin ter wille, en schreef ook aan zijn landvoogden ter zijner aanprijzing; en na hem bijzondere tekenen zijner toegenegenheid gegeven te hebben, zond hij hem met grote geschenken terug. Zijn broeders, met groot misnoegen vernomen hebbende dat de Koning hem zulk een eer had aangedaan, gingen hem te gemoet, met het voornemen om hem te doden, zonder dat hun vader zulks poogde te beletten, hoewel hij er

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

kennis van droeg; zo toornig was deze omdat zijn zoon zulk een grote som geld aan geschenken had verkwist; maar hij durfde het niet laten blijken uit vrees voor de Koning. Aldus werd Hyrkanus dan op de weg door zijn broeders aangetast, maar hij verweerde zich zo dapper, dat er twee zijner broeders en velen van hun gevolg het leven lieten, terwijl de anderen de vlucht namen naar hun vader te Jeruzalem, die daar ook aangekomen was en met grote verwondering zag dat hij door niemand ontvangen werd. Hij week daarop over de Jordaan, en zamelde aldaar de schattingen in, welke de barbaren schuldig waren. Seleukus, toegenaamd Soter, zoon van Antiochus de Grote, regeerde toen over Azië; en Josephus, de vader van Hyrkanus, overleed omstreeks die tijd, nadat hij twee en twintig jaren de schattingen van Syrië, Fenicië, en Samaria ingezameld had. Hij was een vroom en verstandig man, en van zulk een groot beleid, dat hij de Joden uit hun armoede verloste, en in staat stelde om op hun gemak te kunnen leven. Onias, zijn oom, stierf ook niet lang daarna, en liet als opvolger in het Hogepriesterambt zijnen zoon Simon na, die een zoon had, Onias geheten, welke na hem zijn plaats bekleedde; aan deze schreef Arius, Koning van Lacedemonië, de volgenden brief.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Brief van Arius, Koning van Lacedemonië, aan Onias, de Hogepriester, om een verbond met de Joden aan te gaan; dewijl de Lacedemoniërs zowel als zij van Abraham afkomstig waren. Hyrkanus bouwt een prachtig paleis, en brengt zichzelf om het leven, uit vrees van in de handen van koning Antiochus te vallen.

Arius, Koning van Macedonië, aan Onias, heil. Ons is uit een zeker geschrift gebleken, dat de Joden en de Lacedemoniërs één en dezelfde oorsprong hebben, en beiden van Abraham af komstig zijn. Nademaal wij dan broeders zijn, en al onze belangen dezelfde behoren te wezen, is het billijk, dat gij ons met een volkomen vrijheid laat weten, wat gij van ons zou mogen begeren; en dat wij ten uw opzichte eveneens doen. Demoteles zal u deze brief overhandigen, geschreven op een vierkant blad, en gezegeld met een zegel, waarop een arend met een slang in zijn klauwen afgebeeld staat."

462 Na de dood van Josephus verwekte de verdeeld heid zijner zonen grote onrust; want het grootste deel des volks begunstigde de oudste tegen Hyrkanus, die de jongste was. Onder anderen deed ook Simon, de Hogepriester ter alzo, dewijl hij met hem vermaagschapt was. Hierom wilde Hyrkanus niet weer naar Jeruzalem keren, maar bleef aan geen zijde van de Jordaan, waar hij gestadig tegen de Arabieren krijg voerde, en velen van hen doodde, of gevangen nam. Hij bouwde een zeer sterk slot, welks muren van onderen tot boven toe van wit marmer waren, en waarop vele dieren afgebeeld stonden van meer dan levensgrootte. Dit kasteel omringde hij met een brede en diepe gracht, die vol water was; en hij deed vele grote holen, welker ingang zo eng was, dat er niet meer dan één man tegelijk kon ingaan, in de rots eens nabijgelegenen bergs uithouwen, om zich aldaar te kunnen bergen, indien zijn broeders hem met geweld besprongen. Binnen het slot waren grote zalen, ruime kamers met al het nodig gerief, en zovele springende fonteinen, dat niets sierlijkers en aangenamers gemaakt kon worden. Dit prachtige gebouw, gelegen aan geen zijde van de Jordaan, dicht bij Essebon, op de grenzen van Arabië en Judea, was van schone tuinen voorzien. Hij gaf het de naam van Tyri, en week niet vandaar, gedurende de zeven jaren, die Seleukus in Syrië regeerde. Nadat deze vorst gestorven was, volgde zijn broeder Antiochus, bijgenaamd Epifanes, hem in de regering op. Ptolomeüs, Koning van Egypte, evenzo toegenaamd Epifanes, stierf ook omstreeks die tijd, en liet twee zonen na, welker oudste Philometor, en de jongste Phiskon geheten was. De grote macht van Antiochus verbaasde Hyrkanus, en maakte hem zo bevreesd om in diens handen te vallen, en streng gestraft te worden wegens de overlast, die hij de Arabieren had aangedaan, dat hij zich zelf ombracht; waarop Antiochus al zijn goederen aan zich trok.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Onias, Menelaüs toegenaamd, zich van het Hogepriesterschap verstoken ziende, vlucht naar de Koning Antiochus, en verlaat de godsdienst zijner vaderen. Antiochus komt in Egypte, en wordt, toen hij gereed stond het te bemachtigen, door de Romeinen genoodzaakt te wijken.

Onias, de Hogepriester, omstreeks die tijd gestorven zijnde, gaf Antiochus, Koning van Syrië, het Hogepriesterschap aan Jezus, toegenaamd Jason, broeder van Onias, die maar éénen zoon had, die nog zeer jong was, en over wien op zijn plaats zal gesproken worden. Maar Antiochus, daarna op Jason ontevreden geworden zijnde, ontnam hem dat ambt, en gaf het aan Onias, toegenaamd Menelaüs, zijnen jongsten broeder, die één der drie zonen was, welke Simon nagelaten had, en welke allen na elkaar Hogepriesters werden, gelijk wij gezegd hebben. Jason, niet kunnende dulden dat hij dus van dit ambt beroofd was, kwam in groten twist met Menelaüs, voor wien de zonen van Tobias zich verklaarden; maar het grootste deel des volks begunstigde Jason, zodat de anderen genoodzaakt waren zich naar Antiochus te begeven, wien zij verklaarden, dat ze gezind waren de godsdienstplechtigheden huns volks te verzaken om zijnen godsdienst en de Griekse levenswijze aan te nemen; zij verzochten hem daarom dat hij hun wilde toelaten, een oefenplaats te Jeruzalem te bouwen. Hij stond hun zulks toe; en daarop namen zij de voorhuid weer aan, om onder de Grieken niet kenbaar te zijn, wanneer zij naakt liepen of worstelden; en aldus hun vaderlijke wetten verlatende, verschilden zij niet van de vreemde volkeren.

464 De kalme vrede, die Antiochus genoot, en de minachting voor de kinderen van Ptolomeüs, welker jonkheid hen onbekwaam maakte om zich met staatszaken te bemoeien, deed hem aan het veroveren van Egypte denken. Daarom trok hij met een machtig heer recht op Pelusium aan, bedroog de Koning Philopator, nam Memfis in, en toog naar Alexandrië, om de stad te vermeesteren, en de Koning in handen te krijgen. Maar toen de Romeinen verklaarden, dat zij hem de oorlog zouden aanzeggen, indien hij niet weer naar zijn land keerde, was hij gedwongen die toeleg te staken, gelijk wij elders gezegd hebben. Doch, dewijl ik maar als in het voorbijgaan heb aangeroerd, hoe hij zich van Judea en de Tempel meester maakte, zal ik zulks hier omstandig beschrijven, en de zaken daarom van wat hoger ophalen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

De Koning Antiochus, in de stad Jeruzalem gekomen zijnde, verdelgt haar geheel, plundert de Tempel, bouwt er een sterkte, en vernietigt de godsdienst. De Joden verlaten hun godsdienst. De Samaritanen verloochenen de Joden, en wijden hun Tempel van Gerizim aan de Grieksen Jupiter.

Antiochus aldus, uit vreze van in een oorlog met de Romeinen te geraken. genoodzaakt zijnde het veroveren van Egypte te staken, kwam met zijn heer te Jeruzalem, honderd drie en veertig jaren, nadat het rijk van Syrië aan Seleukus en de zijnen gekomen was. Hij maakte zich zonder moeite meester van die grote stad, doordien zijn aanhangers zelf hem de poorten openden; hij deed velen van de andere partij ombrengen, nam veel geld weg, en keerde daarop weer naar Antiochië.

Twee jaren daarna, op de vijf en twintigsten dag der maand, welke de Hebreën Chasleu, en de Macedoniërs Apelleus noemen, in de honderd drie en vijftigste Olympiade, kwam hij weer te Jeruzalem, en verschoonde zelfs hen niet, welke hem ontvingen met de hoop, dat hij geen vijandelijkheid zou plegen. Zijn onverzadelijke gierigheid maakte dat hij niet schroomde zijn trouw te schenden, en de Tempel van de schatten; waarmee hij gevuld was, te beroven. Hij nam de gewijde vaten, de gouden kandelaars, de tafel der toonbroden, de wierookvaten, en de tapijten van scharlaken en fijn linnen weg; roofde de verborgene schatten, en liet niets overblijven. En om deze bitteren overlast te voltooien, verbood hij de Joden, om Gode de gewone offerande volgens de wet te offeren. Nadat hij aldus de ganse stad geplunderd had, deed hij een gedeelte der inwoners om het leven brengen, voerde tienduizend anderen met vrouwen en kinderen gevankelijk weg, stak de schoonste gebouwen in brand, vernielde de muren, deed in de benedenstad een slot met grote torens bouwen om de Tempel te bedwingen, en legde er een bezetting van Macedoniërs in, onder welke vele Joden waren, doch zo snood en goddeloos, dat zij de inwoners niets dan kwaads deden. Ook deed hij een altaar in de Tempel bouwen, en er varkens op offeren; hetwelk een van de allerstrijdigste dingen tegen onzen Godsdienst is. Voorts dwong hij de Joden de dienst des waren Gods te verzaken, om zijn afgoden te aanbidden. Hij beval dat men tempels in al de steden voor zijn goden zou bouwen, en gelastte dat men niet éénen dag zou laten voorbijgaan, op welke men geen zwijnen offerde. Ook verbood hij de Joden op zware straffen hun kinderen te besnijden, en stelde personen aan om toe te zien, of zij al de wetten, welke hij hun oplegde, onderhielden, en om hen, indien zij nalatig waren, daartoe te dwingen. Het grootste gedeelte des volks was hem gehoorzaam, hetzij vrijwillig, hetzij uit vrees; maar dewijl deze dreigementen degenen, die vroom en edelaardig waren, niet konden beletten de wetten hunner vaderen te onderhouden, deed deze wrede vorst hen onder velerlei pijnigingen sterven. Wanneer hij hun door geselslagen het lichaam had doen openrijten, was het zijner onmenselijkheid niet genoeg hen aan kruisen te laten hechten; maar terwijl ze nog leefden, deed hij hun vrouwen en besneden kinderen voor hun ogen verworgen. Ook deed hij al de boeken der Heilige Schrift verbranden, en verschoonde niemand, bij wien deze Schriften gevonden werden.

466 De Samaritanen, de Joden dus deerlijk geplaagd ziende, onthielden zich toen wel van te beweren dat zij één en dezelfde oorsprong hadden, en dat hun tempel van Gerizim aan de almachtigen God toegewijd was; maar zij verklaarden dat ze van de Perzen en de Meden afkomstig waren, en dat ze naar Samaria gezonden waren, om die plaats te bewonen; hetwelk inderdaad waar was. Zij zonden gezanten aan de Koning Antiochus, die hem het volgende smeekschrift overleverden: "Verzoek hetwelk de Sidoniërs, die te Sichem wonen, aan de Koning Antiochus, de zichtbaren God, aanbieden. Onze voorouders, door grote en gedurige

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

pestziekten geplaagd, hebben door een oud bijgeloof zich laten bewegen een feestdag te vieren, die door de Joden Sabbath genoemd wordt; ook hebben zij op de berg Gerizim een tempel ter ere van een naamlozen God gebouwd, en daarna slachtoffers geoWerd. Thans echter, nu het u goed gedacht heeft de Joden te straffen, gelijk zij verdienen, willen zij, die uw bevelen uitvoeren, ons eveneens behandelen als hen, doordien zij zich inbeelden dat wij één zelfden oorsprong hebben. Maar het zal ons licht vallen uit onze gedenkschriften te tonen, dat wij Sidoniërs zijn. Nademaal wij dan, Heer Koning, aan uw goedertierenheid en bescherming niet kunnen twijfelen, bidden wij u, aan Apollonius, onzen landvoogd, en Nikanor uw koninklijken bewindsman, te bevelen, dat zij ons niet schuldig achten aan dezelfde misdaden als de Joden, welker gewoonten en oorsprong ten enenmale van de onze verschillen. Voorts verzoeken wij, dat onze tempel, die tot hiertoe geen naam van enigen God gevoerd heeft, voor het toekomende de tempel van de Grieksen Jupiter genoemd worde; opdat wij in ruste mogen blijven, en, onzen arbeid onbeschroomd verrichtende, u des te grotere schattingen kunnen betalen."

Op dit verzoek schreef Antiochus aan Nikanor aldus: "De Koning Antiochus aan Nikanor. De Sidoniërs, te Sichem wonende, hebben ons dit nevensgaande smeekschrift aangeboden, en de brengers daarvan hebben aan ons en onzen Raad genoegzaam doen blijken, dat zij aan de misdrijven der Joden geen deel hebben, maar dat zij genegen zijn volgens de gewoonten der Grieken te leven. Hierom is het dat wij hen onschuldig verklaren aan alle medeplichtigheid, en hun verzoek, om hun tempel naar de Grieksen Jupiter te noemen, toestaan, hetzelve ook aan Apollonius, hun landvoogd bevelende. Gegeven in het zes en veertigste jaar, op de achttienden dag der maand Hekatombeon.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Mattathias en zijn zonen doden degenen, welke de Koning Antiochus gezonden had, om hen tot het brengen van verfoeielijke offeranden te dwingen; en vluchten in de woestijn. Zij worden door velen gevolgd; en een grote menigte wordt in de holen verstikt, omdat zij zich op de Sabbath niet willen verweren. Mattathias schaft dit bijgeloof af, en vermaant zijn zonen om hun vaderland van de slavernij te verlossen.

Te dier tijd woonde in een vlek van Judea, Modin genoemd, een priester uit het geslacht van Joarib, geboortig van Jeruzalem, en Mattathias geheten, zoon van Joannes, zoon van Simon, zoon van Asmoneus. Deze Mattathias had vijf zonen, te weten: Johannes, bijgenaamd Gaddes, Simon, bijgenaamd Matthes, Judas, bijgenaamd de Makkabeër, Eleazar, bijgenaamd Auran, en Jonathan, bijgenaamd Aphus. Deze vrome man klaagde menigmaal tegen zijn zonen over de jammerlijken staat, waartoe hun volk vervallen was; vermits Jeruzalem verdelgd, de Tempel verwoest, en zij door zovele andere rampen geplaagd werden; en voegde daarbij, dat het veel beter voor hen zou zijn, voor de bescherming van de godsdienst en de wetten hunner vaderen, het leven te laten, dan onder zulk een grote versmaadheid te leven.

468 Toen degenen, die door de Koning gelast waren om de Joden tot het nakomen zijner bevelen te dwingen, in dit vlek waren aangekomen, spraken zij Mattathias, als de voornaamste, eerst aan, om hem tot het brengen van die verfoeielijke offeranden te bewegen, niet twijfelende of de anderen zouden zijn voorbeeld volgen. Zij beloofden hem grote vergeldingen daarvoor van de koning. Hij antwoordde, dat, al ware het dat alle volken dit onrechtvaardige bevel uit vrees gehoorzaamden, hij en de zijnen echter nooit de godsdienst hunner voorouders zouden verlaten. Het gebeurde hierop, dat een Jood aankwam, om volgens des Konings bevel de afgoden te offeren. Mattathias en zijn zonen, door dit bedrijf in ijver ontstoken, vielen met het zwaard in de hand op hem aan, en brachten niet alleen hem om, maar ook de hoofdman Apelles en zijn soldaten, die gekomen waren om het volk tot afgoderij te dwingen. Mattathias wierp daarna het altaar omver, en riep: "Zo er iemand is, wien de liefde tot onzen godsdienst ter harte gaat, die volge mij." Daarop verliet hij al zijn have, en week met zijn zonen naar de woestijn. Al de andere inwoners volgden hem met hun vrouwen en kinderen, en begaven zich in holen. Zodra de bevelhebbers van ‘s Konings krijgsmacht dit vernomen hadden, namen zij een gedeelte der bezetting uit het slot te Jeruzalem, en jaagden hen na. Bij hen gekomen zijnde, poogden zij hen met schone woorden over te halen, en tot andere gedachten te brengen, opdat zij niet gedwongen wierden geweld tegen hen te gebruiken. Maar dewijl zij hen niet konden overreden, grepen zij hen op een Sabbath aan, en verbrandden hen in hun holen. De eerbied, welke de Joden die dag toedroegen, was zo groot, dat zij uit vrees van die te schenden, zelfs in de uitersten nood, zich niet alleen niet verweerden, maar ook de ingang hunner holen niet hadden willen sluiten; daardoor werden er wel duizend, met hun vrouwen en kinderen, verbrand of verstikt. Die het ontkomen waren, kwamen tot Mattathias, en kozen hem tot hun opperhoofd. Hij onderrichtte hen, dat zij geen zwarigheid moesten maken om op de Sabbath te strijden, dewijl ze anders de wet overtraden door hun eigen leven te verkorten; vermits hun vijanden niet laten zouden die dag te kiezen, om op hen aan te vallen, en dat zij, zich niet verdedigende, gemakkelijk konden gedood worden. Aldus bracht hij hen van die dwaling af; en sedert hebben wij geen zwarigheid gemaakt om op die dag de wapenen op te nemen, wanneer de nood ons daartoe dwong. Dit opperhoofd kreeg binnen korten tijd een aanzienlijke krijgsmacht bijeen; want die uit vrees naar de naburige volken geweken waren, kwamen zich bij hem vervoegen. Hierop wierp hij de afgodische altaren omver, verschoonde niemand van de afvalligen, die in zijn handen vielen, deed al de kinderen besnijden, en verjaagde degenen, welke door Antiochus aangesteld waren om zulks te beletten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

469 Nadat Mattathias het getrouwe volk een jaar bestuurd had, werd hij ziek; en ziende dat de dood genaakte, ontbood hij zijn zonen, en sprak hen aldus aan: "Ik ben nu, mijn kinderen, tot die laatsten stond gekomen, welke niemand ontwijken kan. Gijlieden weet wat mijn toeleg geweest is; en ik bid u denzelven niet op te geven, maar aan de wereld te doen zien, hoe lief de gedachtenis uws vaders ulieden is, door u ijverig te tonen om onze wetten te onderhouden, en de eer onzes vaderlands weer te herstellen. Verenigt u nooit met dezulken, die het land vrijwillig of door dwang aan onze vijanden verraden; maar doet blijken dat gij waarlijk mijn kinderen zijt, alles vertredende, wat zich als een hinderpaal tegen het onderhouden onzer wetten zou willen aankanten; en weest altoos bereid uw leven daarvoor op te offeren. Houdt u verzekerd dat God u dan met een gunstig oog zal aanzien; dat Hij uw deugd zal belonen, en u in die gelukkige vrijheid zal herstellen, waardoor gij de levenswijze onzer voorouders met blijdschap zult kunnen onderhouden. Onze lichamen zijn tot sterven bestemd; maar de geheugenis onzer voortreffelijke daden maakt ons enigermate onsterfelijk. Draagt dan der ware eer en de roem zulk een liefde toe, dat gij, om die te verkrijgen, niet schroomt uw leven in gevaar te stellen; en leeft zo geheel in eendracht, dat elk van u met vermaak aanschouwe dat de anderen hun verkregen gaven ten beste van het algemeen in zulk een rechtvaardige zaak besteden. Dewijl dan Simon een verstandig man is, zult gij wel doen dat gij zijnen raad niet minder acht, dan of hij uw vader ware; en de dapperheid van Judas behoort u te verplichten, om hem het bevel over uw krijgsmacht op te dragen; naardien gij onder zijn beleid u zult kunnen wreken over het leed, dat ons volk is aangedaan; terwijl alle deugdzame en godvruchtige lieden niet laten zullen tot die einde met u samen te spannen."

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 9

Dood van Mattathias. Jadas de Makkabeër, een zijner zonen, aanvaardt het bewind der zaken, verlost zijn vaderland, en reinigt het van de gruwelen, aldaar gepleegd.

Mattathias, aldus gesproken hebbende, (1 Makk. 3) bad God dat Hij zijn zonen in hun rechtmatig voornemen wilde begunstigen, en zijn volk in hun oude levenswijze herstellen. Kort daarna overleed hij, en werd te Modin begraven. Al het volk beweende hem met groten rouw; en in het jaar honderd zes en veertig aanvaardde zijn zoon Judas, toegenaamd de Makkabeër, het beheer der zaken in zijn plaats. Deze, door zijn broeders voortreffelijk geholpen, verjoeg de vijanden, deed alle Joden, die de vaderlijke wetten overtreden hadden, ombrengen, en zuiverde het ganse landschap van de gruwelen, die aldaar bedreven waren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 10

Judas de Makkabeër verslaat Apollonius, landvoogd van Samaria, en Seron landvoogd van Neder-Syrië.

Toen Apollonius, landvoogd van Samaria, onder de Koning Antiochus, dit bedrijf van Judas de Makkabeër vernomen had, trok hij hem met zijn heer tegen. Doch deze krijgsheld draalde niet om hem te gemoet te trekken, versloeg zijn heer, en doodde hem, nevens velen van de zijnen; daarna plunderde hij zijn leger, bracht zijn zwaard tot een zegeteken mede, en bleef alzo volkomen overwinnaar.

472 Thans verzamelde hij een aanzienlijk heer; en Seron, landvoogd van Neder-Syrië, van de Koning Antiochus bevel ontvangen hebbende om de stoutheid dier oproerigen te beteugelen, kwam met al zijn krijgsbenden, bovendien de afvallige Joden, die hun vaderland verraden, en zich bij hem gevoegd hadden, zich legeren in een vlek van Judea, Bethoron genoemd. Judas trok hem tegen, om hem te bevechten; maar zijn volk ongenegen daartoe ziende, zo om de menigte der vijanden, als omdat zij lang gevast hadden, hield hij hun voor, dat de overwinning niet afhing van het groot getal der mensen, maar van het vertrouwen op God; dat zij zulks konden zien aan het voorbeeld hunner voorouders, die zovele roemrijke overwinningen op ontelbare menigten hunner vijanden behaald hadden; dat zij tot behoud hunner wetten, en voor de behoudenis hunner vrouwen en kinderen streden; dat derhalve niets in staat zou zijn hen te weerstaan, omdat zij het recht aan hun zijde hadden, en omdat de macht, welke dit geeft, onoverwinnelijk is. Deze woorden moedigden hen zo aan, dat zij, het vreselijke heer der Syriërs niet achtende, hen aangrepen, er op invielen, en na de veldoverste gedood te hebben, hen op de vlucht joegen, en najaagden tot aan de plaats, het Vlakke Veld geheten. Achthonderd sneuvelden er in dit gevecht; en de overigen namen de vlucht naar de zeekant.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 11

Judas de Makkabeër verslaat een groot heer, hetwelk de Koning Antiochus de Joden tegen gezonden had. Lysias komt het volgende jaar met een nog groter heer te velde. Judas verslaat vijfduizend mannen van diens volk, en doet hem wijken. Hij reinigt en herstelt de Tempel te Jeruzalem. Zijn andere grote krijgsdaden,

De Koning Antiochus werd zo vertoornd wegens de nederlaag zijner twee veldoversten, dat hij zich niet vergenoegde met al zijn krijgsmacht bijeen te verzamelen, maar ook soldaten van de eilanden in dienst nam, en besloot in het begin van de lente tegen de Joden op te trekken. Maar toen hij zijn krijgsvolk betaald had vond hij zijn schatkist zo uitgeput, zo ter oorzake van de oproeren zijner onderdanen, waardoor hij verhinderd werd al zijn tollen te ontvangen, als omdat hij van natuur op pracht gesteld zijnde, zeer grote onkosten maakte, dat hij zich voornam eerst naar Perzië te gaan, om aldaar de schattingen in te vorderen. Bij zijn vertrek gaf hij aan Lysias, in wien hij groot vertrouwen stelde, het beheer der zaken over, benevens het bestuur over de landschappen van de Eufraat tot aan Egypte en Klein-Azië, en over een gedeelte van zijn krijgsbenden en olifanten. Hij beval hem gedurende zijn afwezen wél zorg te dragen voor de Prins Antiochus, zijnen zoon; geheel Judea te verwoesten, de inwoners daarvan gevankelijk weg te voeren, Jeruzalem ten enenmale te verdelgen, en het Joodse volk uit te roeien. Nadat hij deze bevelen gegeven had, zette hij in het jaar honderd zeven en veertig zijn reis naar Perzië voort, toog over de Eufraat, en kwam in de Opperlandschappen.

474 Lysias koos toen uit de voornaamste krijgsoversten, op welke de Koning het meest vertrouwde, Ptolomeüs, zoon van Orimenes, Gorgias, en Nikanor; en zond hen met veertigduizend mannen te voet, en zevenduizend te paard, naar Judea. Toen zij te Emeus gekomen, en in een vlakte daar dicht bij gelegerd waren, werden zij door de hulpbenden der Syriërs en naburige volken, benevens een grote menigte afvallige Joden, versterkt. Ook kwamen er vele kooplieden met geld om gevangenen als slaven te kopen, en met handboeien om hen te kluisteren. Judas, deze grote menigte van vijanden ziende, vermaande zijn krijgsvolk niet te vrezen, maar al hun vertrouwen op God te stellen; en, met zakken bekleed, volgens de wijze hunner voorvaderen, Hem te bidden dat Hij hun de overwinning geven wilde, omdat het gebed het middel was om Hem tot barmhartigheid te bewegen, en kracht van Hem te verwervens om hun vijanden te overwinnen. Daarna stelde hij oversten en hoofdlieden aan, om het krijgsvolk aan te voeren volgens het oud gebruik; en zond de pas getrouwden, en dezulken, die landerijen gekocht hadden, terug, opdat niet het verdriet van hun vrouwen en landgoederen te moeten verlaten, hen flauwhartig mocht maken. Toen sprak hij zijn soldaten in dezer voege aan: "Nooit zal ons een gelegenheid voorkomen, die meer vereist, dat wij onze dapperheid tonen, en het gevaar verachten; want zo wij kloekmoedig strijden, zal onze vrijheid de beloning onzer dapperheid zijn; en hoe wenselijk deze ook op zichzelve moge wezen, echter behoren wij haar te meer te waarderen, nu wij zonder haar zelfs onzen godsdienst niet kunnen bewaren. Bedenkt dan dat de uitslag van deze strijd ons òf met geluk zal overladen, door ons een middel te geven om onze voorvaderlijke wetten en gewoonten gerust te onderhouden; òf ons in allerlei ellenden dompelen, en met schande overladen, indien wij door lafhartigheid oorzaak zijn dat het overschot van ons volk ten enenmale uitgeroeid wordt. Weest indachtig dat de blodaard evenmin de dood ontwijken kan, als de dappere; dat men een onsterfelijken roem verkrijgt door zijn leven voor godsdienst en vaderland te wagen; en twijfelt er niet aan, wanneer gij maar met een vast besluit, om te sterven of te overwinnen, ten strijde gaat, of de dag van morgen zal ulieden over uw vijanden doen zegepralen."

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Door deze woorden sprak Judas hun moed in; en vernomen hebbende dat Gorgias, door enige overgelopene Joden geleid, met duizend paarden en vijfduizend voetknechten in aantocht was, om hen bij nacht te overvallen, besloot hij hem voor te komen; en terzelfder tijd het leger der vijanden, hetwelk met zulk een getal van mensen verminderd was, aan te tasten. Nadat hij dan zijn volk wat had doen eten, en vele vuren in het leger had doen aansteken, toog hij, onder begunstiging der duisternis, naar Emeus. Gorgias kwam ondertussen in het leger der Joden; en niemand daar vindende, meende hij dat de vrees hen had doen wijken, om zich in het gebergte te verschuilen, en toog hij daarop derwaarts om hen op te zoeken. Judas daarentegen kwam met het aanbreken van de dag in het leger der vijanden, alleen met drieduizend mannen, die uit armoede slecht gewapend waren; ziende dat zij, welke hij bevechten wilde, zo wèl gewapend en in hun leger verschanst waren, zei hij tot de zijnen, dat al waren ze ook naakt, zij echter niets moesten vrezen, dewijl het Gode juist aangenaam zou zijn, te zien dat zij niet schroomden, zulk een groot getal welgewapende vijanden in die staat aan te tasten, en dat Hij hun zeker de overwinning geven zou. En daarop deed hij de aanval blazen. De schrik en verbaasdheid der vijanden was zo groot, dat er aanstonds velen sneuvelden, terwijl de anderen de vlucht namen, en tot aan Gadara, de velden van Idumea, Azote en Jamnia nagejaagd werden, zodat er wel drieduizend het leven lieten. Judas verbood de zijnen zich met de plundering op te houden, omdat Gorgias nog te bestrijden was, daar zij, wanneer deze overwonnen was, zich op hun gemak tot de roof zouden kunnen begeven. Terwijl hij nog sprak, werd men Gorgias, die met zijn benden terug kwam, op een hoogte gewaar. Toen deze zag dat het heer des Konings dus geslagen, en het leger vol van vuur en rook was, en daarbij bemerkte dat Judas zich gereed maakte om hem aan te grijpen, vond hij het niet geraden hem af te wachten, maar trok terug. Aldus dreef Judas hem op de vlucht, zonder vechten, en liet zijn volk toen plunderen. Zij vonden een menigte van goud, zilver, scharlaken en purper, en keerden met grote blijdschap weer, lofzangen zingende ter ere Gods, die de bewerker dezer overwinning was, welke zeer veel tot het herkrijgen hunner vrijheid toebracht.

475 In het volgende jaar verzamelde Lysias, om de schande van dit verlies te herstellen, een nieuw heer, bestaande uit een getal van zestigduizend uitgelezene voetknechten en vijfduizend ruiters, waarmee hij Judea introk, en, dwars over het gebergte, zich te Bethsura kwam legeren. Judas trok hem tegen met tienduizend man; en de grote macht zijner vijanden ziende, bad hij God hem gunstig te willen zijn; en op Diens bijstand zich verlatende, greep hij de voorhoede aan, verbrak de gelederen, doodde vijfduizend mannen, en bracht zulk een schrik onder de vijanden, dat Lysias, ziende dat de Joden besloten waren te sterven of hun vrijheid weer te bekomen, en hun wanhoop meer dan hun macht vrezende, met het overige zijns legers naar Antiochië terug keerde; waar hij vreemd krijgsvolk aannam, en zich gereed maakte, om met een machtiger leger Judea in te trekken.

476 Judas, zulke grote overwinningen op de veldoversten van Antiochus behaald hebbende, bewoog de Joden naar Jeruzalem te gaan, om Gode dankzeggingen te brengen, zijnen Tempel te zuiveren, en Hem offeranden te offeren. Aldaar gekomen zijnde, zagen zij dat de Tempelpoorten verbrand, en de voorhoven vol ruigte en struiken waren, welke daar gegroeid waren, sedert dat deze verwoest geworden waren. Deze jammerlijke staat perste hun zuchten uit de boezem, en tranen uit de ogen. Nadat Judas een gedeelte van zijn krijgsvolk bevolen had de burg te belegeren, was hij de eerste, die de hand aan het werk sloeg, om de Tempel te reinigen. Nadat dit zorgvuldig gedaan was, deed hij er nieuwe vaten, een nieuwen kandelaar, tafel, en altaar, alle van goud, weer inbrengen; ook deed hij er nieuwe deuren aanhangen, en voorhangselen daarvoor hangen. Toen beval hij dat men het brandofferaltaar zou afbreken, omdat het ontheiligd was, en een nieuw van ongehouwene stenen zou bouwen. De vijf en twintigsten dag der maand Chasleu, welke de Macedoniërs Apelleus noemen, werden de lampen van de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

kandelaar aangestoken, en werd op het altaar gewierookt, broden op de tafel gezet, en brandoffers op het nieuwe altaar geofferd. Dit was op dezelfde dag dat de Tempel, drie jaren te voren, door Antiochus snood ontheiligd, en verwoest was; want dit was geschied op de vijf en twintigsten dag der maand Apelleus, in het honderd vijf en veertigste jaar en in de honderd drie en vijftigste Olympiade; en deze vernieuwing geschiedde op dezelfde dag van het honderd acht en veertigste jaar, en de honderd vier en vijftigste Olympiade; gelijk de profeet Daniël, vierhonderd acht jaren, te voren duidelijk voorzegd had, dat de Tempel door de Macedoniërs ontheiligd zou worden.

Judas vierde acht dagen lang met al het volk, door plechtige offeranden, het feest van de herstelling des Tempels; en men bracht die tijd door met allerlei gepaste vermakelijkheden. Overal hield men openbare gastmalen; de lucht weergalmde van lofzangen ter ere Gods; en de blijdschap was zó groot, omdat men, na zovele jaren, toen men zulks het minst verwachtte, de aloude plechtigheden en de godsdienst onzer vaderen hersteld zag, dat er een instelling gemaakt werd om alle jaren ter gedachtenis daarvan een hoogtijd van acht dagen te vieren; hetwelk men sedert, jaarlijks, onderhouden heeft, en het Feest der Lichten noemt, omdat dit geluk, zo ik meen, als een aangenaam licht was, dat de duisternissen onzer lange wederwaardigheden verdreef, en dat in een tijd verscheen, toen wij ons zulks geenszins durfden beloven.

Judas deed daarna de muren der stad weer opbouwen, en ze met grote torens versterken, waarin hij krijgsvolk legde om de vijand af te weren; ook versterkte hij de stad Bethsura, om zich daarvan, als van een burg, tegen hun aanval te bedienen.

477 Maar dewijl de naburige volken niet dulden konden, dat de macht van ons volk aldus weer herleefde, legden zij de Joden lagen, en brachten velen van hen om het leven. Judas, die gestadig te velde was, om die stroperijen te weren, tastte terzelfder tijd het Akrabataansche land aan, versloeg aldaar vele Idumeërs, van Esau afkomstig, en voerde groten buit vandaar weg; ook nam hij het slot in, van waaruit de zonen van hun vorst, Baän, de Joden belaagden; en nadat hij degenen, die er in waren, gedood had, stak hij het in brand. Daarna toog hij op, tegen de Ammonieten, die in groten getale, onder het geleide van Timotheüs, op de been gekomen waren, en overwon hen, hun stad Jasor innemende, welke hij plunderde en verbrandde, de inwoners gevangen wegvoerende. Maar zodra de omliggende volken vernomen hadden, dat hij weer naar Jeruzalem gekeerd was, verzamelden zij al hun macht, en vielen de Joden aan, die op de grenzen van Gilead woonden, welke daarop naar het kasteel Atheman de vlucht namen, en aan Judas bericht zonden van het gevaar, waarin zij waren, van in Timotheüs handen te vallen. Ook ontving hij omtrent diezelfde tijd brieven van de Galileërs, waarin zij hem verwittigden, dat de inwoners van Ptolomaïs, Tyrus, Sidon, en andere naburige volken, zamenspanden, om hen te bestrijden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 12

Bedrijven van Simon, broeder van Judas de Makkabeër, in Galilea; en overwinning, door Judas en Jonathan, op de Ammonieten behaald. Andere daden van Judas.

Judas de Makkabeër, om de twee volken, die te gelijk bedreigd werden, in hun nood bij te staan, zond zijnen broeder Simon, met drieduizend uitgelezene mannen, de Joden van Galilea te hulp; terwijl hij met Jonathan, zijn anderen broeder, en achtduizend krijgslieden naar Gilead trok, en zijn overige krijgslieden, tot beveiliging van Judea, onder het opzicht liet van Josephus, Zacharias zoon, en van Azarias, met bevel om wèl zorg te dragen voor het behoud van dat landschap, en om vóór zijn wederkomst geen veldslag te wagen.

Zodra Simon in Galilea aangekomen was, leverde hij de vijanden slag, dreef hen op de vlucht, vervolgde hen, tot aan de poorten van Ptolemaïs, doodde bij de drieduizend van hen, verloste de Joden, welke zij gevangen genomen hadden, en keerde met groten buit weer naar Judea.

Judas, trok, van een anderen kant, vergezeld van zijnen broeder Jonathan, over de Jordaan, en werd drie dagen later door de Nabatheërs als vriend ontvangen. Hij vernam van hen, dat hun landgenoten in Gilead in hun woonplaatsen belegerd, en zeer door de vijanden benauwd werden; weshalve zij hem rieden, zich te haasten, om hen te ontzetten. Op dit bericht, toog hij door de woestijn; op zijnen weg nam hij de stad Bozora in, stak ze in brand, deed al de inwoners, die bekwaam waren om de wapenen te dragen, ombrengen, en vervolgde zijnen tocht, de gansen nacht door, totdat hij dicht bij het kasteel kwam, alwaar de Joden door Timotheüs belegerd werden. Hij kwam daar, met het krieken van de dag, en bevond dat de vijanden reeds ladders aansloegen, om de plaats te beklimmen; en dat zij bezig waren met het stormtuig aan te voeren. Hierop beval hij zijnen trompetters de aanval te blazen, vermaande zijn volk hun dapperheid te tonen, en kloekmoedig, tot ontzet hunner broederen, te strijden. Nadat hij zijn benden in drie partijen verdeeld had, greep hij de vijanden van achteren aan, en versloeg hen zonder veel moeite; want, zodra zij vernomen hadden, dat hij die Makkabeër was, wiens dapperheid en voorspoedig beleid zij bij zovele andere aanvallen ondervonden hadden, namen zij de vlucht. Maar hij zat hen zo haastig op de hielen, dat achtduizend hunner het leven verloren. Daarna nam hij een stad der Barbaren, Mallan genoemd, stormenderhand in, deed al de inwoners, uitgenomen de vrouwen, doden, en de plaats verbranden; ook verdelgde hij Bosor, Chaspora, en nog andere steden van Gilead.

Enige tijd daarna, verzamelde Timotheüs een grote krijgsmacht, en nam nevens andere hulptroepen getal Arabieren aan, waarmee hij aan geen beek, tegenover de stad Rapha, zich legerde volk vermaande de uiterste pogingen te doen, om de Joden de overtocht te beletten, omdat deze daarop de hoop op hun overwinning grondden. Zodra Judas vernam, dat Timotheüs zich tot een gevecht bereidde, kwam hij met al zijn benden aantrekken, toog over de beek, en viel op de vijand aan. Het grootste gedeelte diegenen, die hem weerstand boden, werd gedood, en de anderen wierpen hun geweer neer; een gedeelte ontkwam het, en de overigen weken in de tempel van Karnaim, hopende daar hun veiligheid te vinden; doch Judas nam de stad in, verbrandde de tempel, en deed allen door het staal of het vuur omkomen.

479 Na al deze voorspoedige krijgstochten, herzamelde de krijgsheld al de Joden, die in het landschap Gilead waren, met hun vrouwen, kinderen en have, om hen weer naar Judea te brengen; en dewijl hij, om geen verren omweg te nemen, genoodzaakt was door de stad Ephron te trekken, deed hij de inwoners verzoeken, dat zij hem zulks wilden toestaan; maar zij sloten de poorten voor hem toe, en stopten ze dicht met stenen, Judas, door die weigering getergd,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vermaande de zijnen wraak te nemen, belegerde de stad, en bemachtigde ze binnen de tijd van vier en twintig uren. Hij deed al de inwoners uitgenomen de vrouwen, ombrengen, en stak de plaats in brand. Het getal diegenen, die er sneuvelden, was zo groot, dat men de stad niet kon doorgaan, zonder op de lijken te treden. Nadat hij de Jordaan overgetrokken was bovendien het grote veld, waarin de stad Betsan ligt, welke de Grieken Scythopolis noemen, kwam hij met zijn heer te Jeruzalem, lofzangen en liederen zingend, ter ere Gods; waarbij al de andere tekenen van blijdschap, bij grote overwinningen gebruikelijk, gevoegd werden, omdat er, na zovele gevechten, niet één van de Joden gemist werd.

480 Josephus, Zacharias zoon, welke Judas: achtergelaten had, om Judea te bewaken, toen hij, met zijn broeder Jonathan, naar Gilead, tegen de Ammonieten, getrokken was, en Simon, zijnen anderen broeder naar Galilea tegen die van Ptolomaïs uitgezonden had, was evenzo gezind roem te behalen. Deze toog derhalve met zijn krijgsmacht naar de stad Jamnia; maar Gorgias, die er het bevel voerde, trok hem tegen, versloeg hem, en doodde tweeduizend van zijn volk, terwijl de overigen naar Judea de vlucht namen. Aldus onderging hij rechtmatige straf, dewijl hij het bevel, dat Judas hem gegeven had, om zich vóór diens wederkomst in geen gevecht met de vijanden in te laten, ongehoorzaam was geweest. En dit werd de reden, dat men zich, van die tijd af, hoe langer hoe meer, over de voorzichtigheid en het wijs beleid van het uitmuntend krijgshoofd der Israëlieten verwonderde.

Inmiddels hielden Judas en zijn broeders niet op, de Idumeërs te beoorlogen, en van alle kanten te benauwen, totdat zij hun stad Hebron bemachtigden, al haar sterkten vernielden, de torens in brand staken, al het land rondom verwoestten, zich meester van de steden Marissa en Azote maakten, en die uitplunderden, waarna zij met groten buit weer naar Judea keerden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 13

De Koning, Antiochus Epifanes, sterft van spijt, dat hij gedwongen was het beleg der stad Elymaïs, in Perzië, alwaar hij een tempel van Diana wilde plunderen, schandelijk op te breken.

Tenzelfden tijde vernam de Koning, Antiochus Epifanes, die naar de hooggelegen landschappen gereisd was, dat er in een zeer rijke stad van Perzië, Elymaïs genoemd, een tempel van Diana was, vol van kostbare geschenken, die men aldaar geofferd had; waaronder ook schilden en harnassen waren, die Alexander de Grote, de zoon van Filippus, Koning van Macedonië, daar had gebracht. Antiochus besloot derhalve zich meester van die stad te maken, en belegerde haar tot dat einde; maar hij vond zich in zijn hoop bedrogen; want de inwoners kweten zich zo dapper, dat zij hem niet alleen dwongen het beleg op te breken, maar hem najaagden; zodat het eerder vluchtende, dan wijkende was, dat hij weer te Babel kwam, met verlies van veel volks. Terwijl hij zich over deze rampspoedigen tocht bedroefde, bracht men hem de tijding, dat de Joden zijn veldoversten verslagen hadden, en zich meer en meer versterkten. Dit vermeerderde zijn hartzeer dermate, dat hem een ziekte overviel; en dewijl zijn kwaal steeds toenam, vreesde hij wel, dat er de dood spoedig op volgen zou. Hij ontbood dan zijn vertrouwdste dienaars, verhaalde hun, hoe hij zich gevoelde, en wat er de oorzaak van was; maar bekende, dat hij die straf verdiende, omdat hij de Joden vervolgd, hun Tempel geplunderd, en de God, die zij aanbaden, veracht had. Aldus gesproken hebbende, gaf hij de geest. -Hierover verwonder ik mij, dat Polybius, de Megalopolitaner, die anders een vroom man was, de dood van deze vorst heeft toegeschreven aan zijn poging, om de Tempel van Diana te beroven; want zulk een toeleg, zonder dat de daad volgde, kon niet geacht worden, de dood te verdienen. Maar veel waarschijnlijker is het, dat zijn dood een straf geweest zij voor de kerkroof, welke hij door het plunderen van de schatten, in de Tempel te Jeruzalem, begaan had. Doch zo iemand meerder behagen heeft in het gevoelen van Polybius, dan in het mijn, ik zal er met hem niet over twisten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 14

Antiochus Eupator volgt zijnen vader, Antiochus Epifanes op, in de regering. Judas de Makkabeër belegert de burg van Jeruzalem. Antiochus trekt hem met een groot heer tegen, en belegert Bethsura. Beiden breken zij het beleg op, en komen tot een veldslag. Zeldzame kloekmoedigheid, en dood van Eleazar, een van Judas broeders. Antiochus neemt Bethsura in, en belegert de Tempel van Jeruzalem. Toen de Joden tot het uiterste gebracht waren, breekt hij het beleg op, bij de tijding dat Filippus zich als Koning van Perzië had doen uitroepen.

De Koning, Antiochus Epifanes, had kort voor zijnen dood, die in het honderd negen en veertigste jaar voorviel, Filippus, éénen diegenen, op wien hij het meest vertrouwde, tot rijksbestierder benoemd; en hij had hem zijn kroon, zijnen koninklijken mantel, en zijnen zegelring ter hand gesteld, om die zijnen zoon te brengen, en hem gelast op diens opvoeding, en de staat des rijks toezicht te houden, tot de tijd, dat deze bekwaam zou zijn de regering zelf te aanvaarden. Zodra Lysias, opziener van de jongen Antiochus, ‘s Konings overlijden vernomen had, gaf hij het volk kennis daarvan, en stelde hun de nieuwen Koning voor, welke hij de naam van Eupator gaf.

483 Terzelfder tijd deden de Macedoniërs, die in de burg van Jeruzalem in bezetting lagen, en versterkt waren door de Joden, die zich bij hen gevoegd hadden, de anderen Joden veel kwaad; want vermits dit slot tegenover de Tempel lag, deden zij telkens uitvallen, en doodden degenen, die kwamen om te offeren. Judas de Makkabeër, dit niet kunnende dulden, besloot deze sterkte te belegeren; hij verzamelde tot dat einde zoveel krijgsmacht als hij kon, en besprong de vesting, in het honderd vijftigste jaar, nadat die landschappen onder het gezag van Seleukus gekomen waren. Hij gebruikte stormgereedschap, wierp hoogten op, en liet niets achterwege, om zijnen toeleg uit te voeren. Velen, der overgelopene Joden, bij nacht uit de plaats vluchtende, gingen met anderen, die niet beter waren dan zij, naar de jongen Koning Antiochus; en stelden hem voor, dat het in zijn belang was, hen, benevens enige anderen van hun volk, voor het gevaar, waarin zij zich bevonden, te behoeden; dat hun dit leed was overkomen, omdat zij hun landgenoten verlaten hadden, om de Koning, zijnen vader, te gehoorzamen; en dat de burg van Jeruzalem, en de koninklijke bezetting, welke hij daar gelegd had, in de handen van Judas zou moeten vallen, indien hij hun niet te hulp kwam. De jonge vorst, vertoornd door dit verhaal, ontbood terstond zijn krijgsoversten, en beval niet alleen overal in zijn land volk op de been te brengen, maar ook vreemden te werven. Aldus verzamelde hij een heer van honderdduizend mannen te voet, twintigduizend te parel, en twee en dertig olifanten, waarover hij Lysias tot veldheer aanstelde. Met deze macht, toog deze uit Antiochië naar Idumea, en belegerde Bethsura. Hij verloor aldaar veel tijd, omdat de inwoners zich dapper verweerden, en, in grote uitvallen, het stormtuig, waarmee hij de muren rammeide, in brand staken. Judas intussen, de aantocht des Konings vernomen hebbende, brak het beleg op, trok met al zijn benden hem tegen, en legerde zich zeventig stadiën van diens heer in een engte, genaamd Bethsacharia. Zodra Antiochus dit vernomen had, brak hij het beleg van Bethsura ook op, om zijnen vijand tegen te trekken; en toen hij dicht bij hem gekomen was, deed hij met het aanbreken van de dag zijn heer in slagorde stellen. Vermits de plaats echter te eng was, om zijn olifanten nevens malkander te doen gaan, was hij genoodzaakt hen achter elkaar te laten voorttrekken. Bij ieder van dezelve voegde hij vijfhonderd ruiters en duizend voetknechten, en elke olifant droeg een kasteel met boogschutters, op zijnen rug. Het overige van zijn heer werd door de bevelhebbers gelast, ter wederzijde van de berg op te trekken. Op deze wijze geschiedde de aanval met zulk een groot gekrijs, dat de dalen er van weergalmden; de gouden en koperen schilden gaven een glans, dat er de ogen van schemerden. Maar niets was in staat, om Judas de Makkabeër te doen versagen; hij ontving de vijanden met zulk een dapperheid en moed, dat zeshonderd van de eerste

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

aanvallers op de plaats het leven lieten. Eleazar, zijn broeder, Auran toegenaamd, ziende dat er onder de olifanten één ongemeen grote, en prachtiger geharnast was, dan al de andere, verbeeldde zich dat de Koning daarop zat; weshalve hij, zonder te letten op de grootheid van het gevaar, waarin hij verkeerde, zich een weg baande, dwars door het krijgsvolk, dat die olifant omringde, velen van hen dodende, en de anderen op de vlucht jagende, totdat hij, bij dit woedende dier komende, zich onder zijnen buik begaf, en het met zijn zwaard doodstak. Maar hij werd onder het gewicht daarvan verpletterd, en vond zelf de dood, terwijl hij die het beest toebracht, alzo roemruchtig zijn leven eindigende, nadat hij dit eerst aan zijn vijanden duur verkocht had. Judas, inmiddels ziende, dat deze hem zo verre in getal overtroffen, week naar Jeruzalem, om het beleg van de burg voort te zetten; en Antiochus, een gedeelte van zijn heer naar Bethsura gezonden hebbende, toog met het overige ook naar Jeruzalem. Toen die van Bethsura, welke het reeds aan levensmiddelen ontbrak, zich zo heftig aangetast zagen, gaven zij zich over, op belofte, met ede gedaan, dat hun geen leed wedervaren zou. Maar Antiochus hield hun geen woord; want hij schonk hun alleen het leven, en joeg hen naakt ter stad uit, een bezetting in de plaats leggende. Daarna belegerde hij de Tempel van Jeruzalem; welk beleg lang duurde, omdat de Joden zich dapper verdedigden, en zijn stormtuig door ander gereedschap vernielden. Maar de leeftocht begon te ontbreken, omdat het juist in het zevende jaar was, in hetwelk onze wet verbiedt het land te bezaaien; hierdoor werden velen genoodzaakt te wijken, zodat er maar weinigen overbleven, om het beleg uit te houden. De zaken in deze staat zijnde, vernamen de Koning, en Lysias, zijn veldoverste, dat Filippus zich als Koning had doen uitroepen, dat hij uit Perzië kwam, en reeds tegen hen in aantocht was. Op deze tijding, besloten zij het beleg op te breken, zonder tot de hoofdlieden en soldaten iets over Filippus te spreken. Lysias had alleen in last, van de Koning, hun te zeggen, dat de Tempel zo sterk was, dat men veel tijd behoefde om hem in te nemen; dat het heer gebrek aan leeftocht begon te lijden, en dat de staatszaken de Koning elders riepen. En dat, dewijl de Joden zo sterk op het onderhouden hunner wetten stonden, dat zij liever altoos oorlog wilden voeren, dan daarin gestoord te worden, het beter was, een verbond van vriendschap met hen aan te gaan, en weer naar Perzië te keren. Lysias, aldus gesproken hebbende, werd zulks met algemene instemming goedgekeurd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 15

De Koning, Antiochus Eapator, maaakt vrede met de Joden, maar doet, tegen zijn woord, de muur, die de Tempel omringde, afbreken. Hij doet Onias, de Hogepriester, ook Menelaüs genoemd, doden, en geeft diens ambt aan Alcimus. Onias, neef van Menelaüs, begeeft zich naar Egypte, alwaar de Koning, en de Koningin Cleopatra, hem toelaten, te Heliopolis, een tempel, gelijk aan die van Jeruzalem, te bouwen.

Nadat dit besluit genomen was, deed de Koning Antiochus, door een krijgsbode, Judas de Makkabeër en allen, die nevens hem in de Tempel belegerd waren, aanzeggen, dat hij hun de vrede wilde geven, en hun toelaten, volgens hun wetten te leven. Zij ontvingen deze voorslag met blijdschap; en nadat die vorst hun zijn woord gegeven, en het met een eed bekrachtigd had, trokken zij de Tempel uit, en Antiochus ging er in. Maar toen hij de plaats beschouwd had, en gezien, hoe sterk zij was, brak hij zijnen eed, en liet de muur, die de Tempel omringde, tot de grond toe afbreken. Daarna keerde hij weer naar Antiochië, voerde de Hogepriester Onias, die ook Menelaüs genoemd werd, met zich, en deed hem te Beroë, in Syrië, om het leven brengen. Het was Lysias, die hem de raad daartoe gaf; zeggende, dat zo hij wilde, dat de Joden in rust bleven, en zijnen staat door nieuwe beroerten niet stoorden, hij hem moest doen doden, vermits hij het was, die de Koning, zijnen vader, bewogen had, het volk tot het verlaten van hun godsdienst te dwingen, waardoor al de gebeurde onheilen ontstaan waren. En inderdaad, die Hogepriester was zulk een snood en goddeloos mens, dat hij, om tot zijn ambt te komen, hetwelk hij tien jaren bediende, niet schroomde zijn landgenoten tot het schenden hunner wetten te dwingen. Alcimus, anders Jacimus genaamd, volgde hem in het Hogepriesterschap op.

485 Nadat Antiochus de zaken van Judea aldus beschikt had, trok hij tegen Filippus op, en bevond dat deze het rijk reeds bemachtigd had; maar hij strafte die indringer welhaast; want nadat hij hem in een groten veldslag overwonnen en gevangen genomen had, deed hij hem om het leven brengen.

486 De zoon van de Hogepriester Onias, die nog maar een kind was, toen zijn vader stierf, ziende, dat de Koning, op raad van Lysias, zijnen oom Menelaüs had doen ombrengen, en het ambt aan Alcimus, die niet van de priesterlijken stam was, had gegeven, waardoor het in een ander geslacht was overgegaan, vluchtte naar Ptolormeüs, Koning van Egypte; en hij werd door deze en de Koningin Cleopatra zo wèl ontvangen, dat zij hem toestonden in het gebied van Heliopolis een tempel, gelijk aan die van Jeruzalem, te bouwen, waarvan ter zijner plaatse zal gesproken worden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 16

Demetrius, zoon van Seleukus, vlucht uit Rome, komt in Syrië, doet zich tot Koning kronen, en laat Koning Antiochus en Lysias ombrengen. Hij zendt Bacchides met een heer in Judea, om Judas de Makkabeër, en zijn ganse land, ten onder te brengen, en draagt het gezag op aan de Hogepriester Alcimus, die grote wreedheden bedrijft. Maar Judas noodzaakt hem, naar Demetrius te vluchten.

Omtrent die tijd vluchtte Demetrius, zoon van Seleukus, uit Rome, nam de stad Tripolis in, wierf veel krijgsvolk, en deed zich tot Koning kronen. (1 Makk. 7) Het volk kwam van alle kanten tot hem, en viel hem met zulk een blijdschap toe, dat zij de Koning, Antiochus, en Lysias, in zijn handen leverden, welke beiden hij deed ombrengen. Antiochus had toen nog maar twee jaren geregeerd. Vele Joden, die wegens hun goddeloos gedrag gevlucht waren, begaven zich naar die nieuwen Koning; en Alcimus, de Hogepriester, voegde zich bij hen, om zijn landgenoten, inzonderheid Judas de Makkabeër en zijn broeders te beschuldigen, dat zij allen van zijnen aanhang, die in hun handen gevallen waren, gedood, en hen alzo tot het verlaten van hun land, genoodzaakt hadden, om elders hun veiligheid te zoeken; dat zij daarom bij de Koning gekomen waren, om te verzoeken, dat hij iemand, op wien hij zich verlaten kon, wilde zenden, om te onderzoeken naar hetgene, waarvan zij Judas beschuldigden.

Demetrius, hierdoor tegen Judas opgehitst, zond Bacchides, landvoogd van Mesopotamië, die een dapper man, en groot vriend van de Koning, Antiochus Epifanes, geweest was, met een leger af, om Judas en al ee zijnen te verdrijven, hem in het bijzonder bevelende Alcimus, die hem op die tocht zou vergezellen, bij te staan. Deze veldheer vertrok dan van Antiochië; en in Judea gekomen zijnde, deed hij aan Judas en zijn broeders, met het oogmerk om hen te overrompelen, boodschappen, dat hij een verbond van vrede met hen wilde aangaan. Maar Judas mistrouwde hem; en oordeelde, zeer terecht, dat wijl hij met zo groot een krijgsmacht kwam, zulks eer was om te oorlogen, dan om vrede te zoeken. Anderen echter, die zo voorzichtig niet waren, sloegen geloof aan de woorden van Bacchides, en menende dat zij van Alcimus, hun landgenoot, niets te vrezen hadden, gingen zij naar hem toe, nadat men hun alvorens met ede beloofd had, dat hun noch de hun enig leed wedervaren zou. Maar Bacchides deed zestig van hen, tegen zijn gegeven woord, ombrengen; welke trouweloosheid de anderen terug hield. Hij vertrok daarna van Jeruzalem, en kwam te Bethsethe, alwaar hij allen, die hij kon gevangen krijgen, deed doden. Hij beval de ingezetenen, Alcimus te gehoorzamen; liet onder hem een gedeelte zijner krijgsmacht achter, en begaf zich weer naar Antiochië tot de Koning Demetrius.

488 Alcimus, om de genegenheid des volks te winnen, en zijn gezag te sterken, sprak iedereen zo minzaam aan, dat velen, waarvan echter het grootste deel maar snood geboefte en overlopers waren, zich bij hem vervoegden. Hierop begon hij door het land te stropen, en deed allen van Judas aanhang, die in zijn handen vielen, om het leven brengen. Judas, ziende dat Alcimus van dag tot dag sterker werd, en dat vele brave lieden door zijn wreedheid omkwamen, toog te velde, en doodde zovelen van de vijanden, als hij kon. Alcimus, zich te zwak bevindende om hem te kunnen weerstaan, ging naar Antiochië, om bijstand van de Koning Demetrius te verzoeken, die hij nog meer tegen Judas opzette: want hij beschuldigde deze, dat hij de Koning veel schade berokkend had, en hem nog grotere afbreuk zou doen, indien er niet een sterke krijgsmacht gezonden werd, om hem te straffen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 17

De koning Demetrius zendt, op het aandringen van Alcimus, Nikanor met een groot leger tegen Judas de Makkabeër, om hem te overrompelen. Zij komen tot een gevecht, waarin Nikanor sneuvelt. Dood van Alcimas, door een schrikkelijke straffe Gods. Judas, tot Hogepriester in zijn plaats aangesteld, gaat een verbond aan met de Romeinen.

Op deze klachten van Alcimus, oordeelde de Koning Demetrius, dat de veiligheid van zijnen staat vereiste, niet te dulden, dat Judas de Makkabeër zich meer versterkte. (1 Makk. 7) Daarom zond hij Nikanor, die met hem uit Rome gevlucht, en in groot aanzien bij hem stond, met een groot heer henen. Deze veldheer vertrok, met bevel om niemand der Joden te verschonen; maar, bij Jeruzalem gekomen zijnde, achtte hij het niet geraden aan Judas te laten blijken, waartoe hij gekomen was. Hij besloot derhalve met list te werk te gaan; en liet hem weten, dat hij niet begrijpen kon, waarom hij zich in het gevaar van een zwaren oorlogs wilde steken, naardien hij bereid was, hem met ede te verzekeren, dat er niets voor hem te vrezen was, en dat hij met de zijnen alleen gekomen was, om hem de gunstige voornemens des Konings, omtrent zijn landgenoten, bekend te maken. Judas en zijn broeders lieten zich door deze schone woorden misleiden; men legde ter wederzijde de eed af, en liet daarop Nikanor met zijn leger binnentrekken. Deze begroette Judas; maar, terwijl hij met hem sprak, gaf hij zijn volk een teken, om hem te vatten. Maar Judas; dit bemerkende, ontweek het, en keerde tot de zijnen terug. De verraderlijke toeleg van Nikanor aldus ontdekt zijnde, was Judas alleen er op bedacht, om zich ten oorlog toe te rusten. Men kwam dan tot een gevecht, bij het vlek Kapharsalama, alwaar Judas het zo te kwaad kreeg, dat hij genoodzaakt was naar Jeruzalem te wijken.

490 Eens, toen Nikanor, uit de burg komende, naar de Tempel trad, kwamen enige priesters en oudsten hem met slachtoffers te gemoet, welke zij zeiden voor de welvaart van de Koning Demetrius te willen offeren; maar hij, in plaats van hen gunstig te bejegenen, sprak lasteringen tegen God uit, en dreigde de Tempel tot de grond toe te verdelgen, indien zij Judas niet aan hem overleverden; en daarop ging hij ter stad uit. Alles, wat zij in hun verbaasdheid wisten te doen, was, God met tranen te bidden, dat Hij hen beschermen wilde. Nikanor sloeg zijn leger te Bethoron neer, alwaar hem, van uit Syrië, vers krijgsvolk toegezonden werd; Judas legerde zich dertig stadiën van hem af, bij een plaats, Adaso genoemd, maar duizend mannen bij zich hebbende, welke hij vermaande zich over de menigte der vijanden, en andere schijnbare voordelen diegenen, welke zij te bestrijden hadden, niet te ontzetten, maar te bedenken wie zij zelf waren, en waarom zij streden, dewijl dat genoeg was, om hun alle vrees te benemen. Hierop begon het gevecht met een grote woede ter wederzijde; vele vijanden lieten er het leven, zelfs Nikanor, na alles gedaan te hebben, wat men van een dapperen krijgsoverste verwachten kon. Door zijnen dood, gaven zijn benden de moed verloren, wierpen hun geweer weg, en namen de vlucht. Judas jaagde hen wakker na, sloeg alles dood wat hij aantrof, en deed met trompetgeschal door het ganse land verkondigen, dat God hem de overwinning gegeven had. De Joden, daarvan verwittigd, kwamen aanstonds in het geweer, en sneden de vluchtenden de weg af; zodat er van de negenduizend mannen, waaruit hun leger bestond, niet één was, die het ontkwam. Deze zege werd bevochten, op de dertienden dag der maand Adar, welke de Macedoniërs Dystrus noemen, en is sedert door ons jaarlijks gevierd geworden. Ons volk bleef toen enigen tijd daarop in rust, en genoot de vruchten des vredes, totdat het weer in nieuwe gevaren gewikkeld werd.

491 Alcimus, de Hogepriester, wilde de ouden muur van het Heiligdom, eertijds door de profeten gebouwd, doen omver werpen; maar God bezocht hem op staanden voet met zulk een zware ziekte, dat hij ter aarde viel, van stem en spraak beroofd werd, en er eindelijk aan stierf,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

nadat hij, vele dagen lang, gestadige en onlijdelijke pijnen had uitgestaan. Hij had het Hogepriesterambt vier jaren bediend; en het volk verkoor met algemene toestemming Judas de Makkabeër tot zijnen opvolger.

492 De nieuwe Hogepriester, vernomen hebbende, dat de macht der Romeinen zo groot was, dat zij de Galliërs, Spanjaarden, en Carthagers ten ondergebracht, Griekenland bedwongen, en de Koningen Perseus, Filippus, en Antiochus de Grote overwonnen hadden, besloot vriendschap met dit volk te sluiten; en hij zond, tot die einde, zijn twee vrienden Eupolemus, Johannes zoon, en Jason, zoon van Eleazar, naar Rome, met last om aan de Romeinen te verzoeken, dat zij hen tot een verbond van vriendschap wilden ontvangen, en aan de Koning Demetrius schrijven, dat deze hen in rust liete. De Raad ontving deze gezanten gunstig, stond hun verzoek toe, deed dit raadsbesluit op koperen tafelen graveren, die in het Kapitool bewaard werden, en gaf hun een afschrift daarvan, hetwelk van deze inhoud was: "Niemand diegenen die onder de gehoorzaamheid der Romeinen staan, zal de Joden oorlog mogen aandoen, noch hun vijanden, met koorn, schepen, of geld, te hulp komen. De Romeinen zullen de Joden met al hun macht bijstaan, tegen de zodanigen, die hen aanvallen; de Joden zullen de Romeinen desgelijks te hulp komen, indien deze aangevallen worden. Bij aldien de Joden van dit verbond iets zouden willen af-, of er bij-doen, zal zulks niet mogen geschieden, dan met toestemming van het Romeinse volk, hetwelk die verandering zal moeten bekrachtigen." Dit afschrift was geschreven door Eupolemus en Jason, ten tijde toen Judas Hogepriester, en Simon, zijn broeder, veldoverste was. Dit verbond was het eerste, dat de Joden met de Romeinen maakten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 18

De Koning Demetrius zendt Bacchides met een vers leger, tegen Judas de Makkabeër die, hoewel bij maar achthonderd mannen tot zijnen dienst had, echter besloot tegen hem te strijden.

De Koning Demetrius, de tijding van Nikanors dood, en van de nederlaag zijns legers vernomen hebbende, (1 Makk. 9) zond een ander heer tegen de Joden, onder het bevel van Bacchides. Deze toog van Antiochië naar Judea, legerde zich bij Arbelle in Galilea, bemachtigde de holen, waarin vele Joden geweken waren, en trok toen naar Jeruzalem. Onderweg vernomen hebbende, dat Judas in een vlek was, Berseth genoemd, toog hij terstond naar hem toe. Judas had toen maar duizend mannen bij zich, waarvan enigen nog zo verschrikt waren door het groot getal der vijanden, dat zij de vlucht namen, waardoor hem slechts achthonderd mannen overschoten. Maar hoewel hij dus verlaten was, en geen kans zag, om zijn troepen te versterken, echter besloot hij met dat kleine getal te strijden. Hij vermaande hen de grootheid van het gevaar door hun kloekmoedigheid te boven te komen; en toen daarop gezegd werd, dat er zulk een grote ongelijkheid tussen zijn macht, en die der vijanden was, zodat het beter zou zijn te wijken, om vers volk te bekomen, en alsdan ten strijde te trekken, antwoordde hij: "Het zij verre dat ik zo lafhartig zou zijn, dat de zon mij ooit mijn rug de vijanden zie toekeren. Al zou ik er ook mijn leven bij inschieten, zo zal ik, door een schandelijke vlucht, de luister van al de overwinningen, welke ik op hen behaald heb, niet bezwalken; maar ik zal met de wapenen in de vuist, en kloekmoedig, strijdende, alles afwachten, wat Gode zal behagen, dat geschieden zal."

Deze woorden van die held hadden zoveel invloed, dat zij dit kleine getal bewogen, om het grote gevaar te verachten, en onbevreesd tegen de aanval van zulk een aanzienlijk leger stand te houden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 19

Judas de Makkabeër strijdt met achthonderd mannen tegen het ganse leger van de Koning Demetrius, en sneuvelt, na het verrichten van ongemene dappere daden. Zijn lof.

Bacchides stelde zijn krijgsvolk in slagorde, plaatste zijn ruiterij aan de twee vleugels, en zette de licht gewapenden en de boogschutters in het midden, waarachter de Macedonische benden volgden. Hij zelf voerde de rechtervleugel aan, en nadat hij met zijn leger, in deze orde voorttrekkende, de Joden genaderd was, beval hij de trompetters de aanval te blazen, en gelastte zijn volk de strijd te beginnen. Judas deed van zijnen kant desgelijks, en het gevecht was zo hardnekkig, dat het tot zonsondergang duurde. Judas, alstoen bemerkt hebbende, dat Bacchides met het puik zijns krijgsvolks aan de rechtervleugel streed, nam de dappersten van de zijnen tot zich, en viel zo kloekmoedig op die strijdbare benden aan, dat hij er door heen stoeg, ze in wanorde en op de vlucht bracht, ze najagende tot aan de berg Aza. Toen die van de linkervleugel zagen, dat hij zich zo ver vooruit begeven had, volgden zij hem na, en omringden hem van alle kanten. Hij, alstoen ziende dat het hem onmogelijk was te wijken, hield zich met de zijnen pal en gesloten; en nadat hij een groot getal zijner vijanden gedood had, geraakte hij zo buiten adem, dat hij geheel vermoeid neerviel en zijn dagen alzo eindigde, door een roemruchtigen dood, die al zijn andere Jroote en dappere daden bekroonde. Zijn krijgslieden konden, na het verlies van zulk een opperhoofd, geen stand houden, en zochten elk een goed heenkomen. Zijn lijk werd, gedurende een stilstand van wapenen, door zijn broeders, Simon en Jonathan, opgenomen, en naar Modin gevoerd, alwaar het met grote staatsie in zijns vaders graf begraven werd. Het volk beweende hem vele dagen lang, en betoonde hem zodanig een eer, als het gewoon was aan de gedachtenis der doorluchtigste personen te bewijzen.

Dit was het roemrijke einde van Judas de Makkabeër, die groten en kloekmoedigen krijgsman, die, altoos het bevel zijns vaders voor ogen hebbende, zich met een onbezweken dapperheid in zovele moeilijkheden en gevaren wikkelde, om de vrijheid zijns vaderlands te bewerken. Het is dan ook geen wonder, dat de eer, van zijn volk, door een menigte van ongemene daden, uit de dienstbaarheid der Macedoniërs bevrijd te hebben, hem een naam verworven heeft, die door de tijd niet zal uitgewist worden. Hij had het Hogepriesterschap drie jaren bediend, toen hij sherf.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

DERTIENDE BOEK

HOOFDSTUK 1.

Na de dood van Judas de Makkabeër, wordt zijn broeder Jonathan door de Joden tot hun veldoverste gekozen. Bacchides, veldheer van Demetrius meent hem verraderlijk te doen doden; doch, dit niet gelukkende, bestrijdt hij hem. Wakker gevecht, en roemrijke aftocht van Jonathan. De zonen van Amar doden zijnen broeder Johannes. Hij wreekt zulks. Bacchides belegert hem en zijnen broeder Simon, in Bethalage, maar wordt genoodzaakt het beleg op te breken.

In het voorgaande boek hebben wij verhaald, op welke wijze de Joden van de Macedonische dienstbaarheid, door de dapperheid en het beleid van Judas de Makkabeër verlost werden; en (1 Makk. 9) hoe deze eindelijk, strijdende voor hun vrijheid, zijn leven verloor. Na het verlies van deze krijgsheld, deden de afgevallene Joden, die hun voorvaderlijke wetten verlaten hadden, meer kwaad, dan ooit te voren, aan degenen, die Gode getrouw gebleven waren. Ook werd Judea door zulk een zwaren hongersnood geteisterd, dat velen deze dubbele onheilen, die hun de armoede en de vijand toebracht, niet konden verdragen, en, om daarvan bevrijd te zijn, tot de Macedoniërs overgingen. Aan deze afvalligen droeg Bacchides het bestuur van de zaken des landschaps op; waarom zij allen, welke zij in handen konden krijgen, zowel de vrienden van Judas de Makkabeër, als anderen, die zijn partij begunstigd hadden, aan Bacchides overleverden, wien het niet genoeg was, hen te doen ombrengen, maar zijn wreedheid ging zo ver, dat hij hen eerst wrede pijnigingen deed lijden. De Joden, zich in zulk een ellendigen toestand gebracht ziende, als zij sedert de Babylonische ballingschap niet gekend hadden, en vrezende voor hun gehelen ondergang, baden Jonathan, de broeder van Judas, dat hij de navolger wilde zijn van de dapperheid zijns voortreffelijken broeders, die zijn leven geëindigd had, met, tot de laatsten adem toe, voor de behoudenis zijns vaderlands te strijden, en dat toch hij niet wilde toelaten, dat zijn ganse volk verloren ging, uit gebrek aan een opperhoofd, dat zo bekwaam was, als hij, om over hen te gebieden. Hij antwoordde, dat hij bereid was zijn leven, ten bate van de Staat, te wagen; en, dewijl zij allen gezamenlijk geloofden, dat dit ambt aan geen waardiger persoon kon opgedragen worden, verkoren zij hem, met algemene toestemming, tot hun opperhoofd.

496 Nauwelijks had Bacchides dit vernomen, of hij besloot, uit vrees dat Jonathan, niet minder dan zijn broeder, aan de koning en de Macedoniërs werk verschaffen zou, hem verraderlijk te doen doden; maar Jonathan en Simon ontdekten zijnen toeleg, en weken met velen van de hun in de woestijn, die dicht bij Jeruzalem is, alwaar zij, bij het meer van Asphar, zich bleven ophouden. Bacchides geloofde dat zij bevreesd waren, trok terstond met zijn gehele krijgsmacht tegen hen op, en legerde zich over de Jordaan. Jonathan, dit vernomen hebbende, zond Johannes, zijnen broeder, Gadis bijgenaamd, met de pakkage naar de Nabatheesche Arabieren, die zijn vrienden waren, om te verzoeken, dat zij die bewaren wilden, totdat hij Bacchides slag geleverd had. Maar de zonen van Amar trokken uit de stad Medaba, vielen op hem aan, plunderden al de pakkage, en doodden hem, met allen, die hem vergezelden. Dit snood bedrijf bleef niet ongestraft, maar werd door de broeders van Johannes fel gewroken, gelijk hierna zal verhaald worden. Bacchides, wetende dat Jonathan naar het moeras van de Jordaan geweken was, koos de Sabbathdag, om hem te bevechten, denkende dat de begeerte, om de wet te onderhouden, hem niet zou toelaten te strijden. Jonathan stelde de zijnen voor, dat, vermits de vijanden van voren, en de rivier van achteren, hun alle middelen benamen om te vluchten, er niets overschoot, om hen uit zulk een groot gevaar te redden, dan hun kloekmoedigheid. Hij deed een gebed om de overwinning, en viel toen op de wijanden aan, van welke hij er velen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

doodde; en ziende, dat Bacchides stoutelijk op hem aankwam, spande hij al zijn krachten in, om hem te verslaan, maar Bacchides ontweek hem. Jonathan, toen niet in staat zijnde om zulk een groot getal langer te kunnen weerstaan, sprong met de zijnen in de rivier, en zwom er over, hetwelk de vijanden hem niet durfden nadoen. Bacchides, in dit gevecht bijna tweeduizend mannen verloren hebbende, keerde weer naar de burg van Jeruzalem, en versterkte enige verwoeste steden, als Jericho, Emas, Bethoron, Bethella, Thamnata, Pharaton, Tochoa, en Gazara, deed ze met muren en sterke torens omringen, en legde er bezettingen in, om vandaar uitvallen tegen de Joden te kunnen doen. Maar de burg van Jeruzalem versterkte hij bovenal; want daar was het, dat hij de kinderen van de voornaamste Joden, die hem tot gijzelaars gegeven waren, in bewaring hield.

497 Ten zelfden tijde vernamen Jonathan en Simon, dat de zonen van Amar de dochter van een der voornaamste Arabieren, met welke een van hen ondertrouwd was, met grote pracht en staatsie uit de stad Gathala zouden leiden, om het bruiloftsfeest te vieren. De twee broeders oordeelden, dat zij geen betere gelegenheid zouden kunnen vinden, om de dood van hun broeder Johannes te wreken. Zij togen daarop met een grote schare naar Medaba, en legden zich achter een berg, die langs de weg liep, in een hinderlaag. Zodra zij de bruidegom en de bruid, van hun vrienden vergezeld, zagen aankomen, vielen zij op hen aan, sloegen hen allen dood, namen al wat kostbaar was, en keerden terug, nadat zij aan hun wraak geheel voldaan hadden; want zij brachten vierhonderd personen, zo mannen als vrouwen en kinderen, om het leven. Na dit bedrijf, namen zij hun verblijf weer in het moerasland van de Jordaan.

498 Nadat Bacchides overal in Judea bezettingen gelegd had, keerde hij weer naar de Koning, Demetrius, en bleven de Joden twee jaren in vrede. Maar de afgevallenen, ziende dat Jonathan en de zijnen in rust leefden en niets kwaads vreesden, deden de Koning verzoeken, dat hij Bacchides wilde zenden om deze te overvallen, zeggende dat men hen gemakkelijk bij nacht kon overrompelen, en hen allen doodslann. Bacchides kreeg daarop bevel van zijnen vorst, om te vertrekken; en zodra hij in Judea gekomen was, schreef hij aan zijn vrienden en de Joden van zijnen aanhang, dat zij Jonathan moesten zien te vatten. Deze poogden die last uit te voeren; maar te vergeefs; omdat hij zich op zijn hoede hield. Hierom werd Bacchides zo vertoornd op die valse Joden, denkende dat zij hem en de Koning bedrogen hadden, dat hij vijftig van de voornaamsten deed ombrengen. Jonathan en zijn broeder, ziende dat zij niet sterk genoeg waren, weken met de hun naar een vlek in de woestijn, Bethalage genoemd, deden het met muren omringen, en met torens versterken, om aldaar in meerdere veiligheid te kunnen wonen. Bacchides belegerde die vesting, met al zijn krijgsbenden en de Joden van zijnen aanhang; maar die van binnen verweerden zich dapper; en Jonathan, zijnen broeder Simon in de plaats achterlatende om het beleg uit te houden, toog heimelijk uit de vesting naar het nabijgelegen land. Hij verzamelde zoveel volks, als hij kon, en viel bij nacht op het leger der vijanden aan, doodde velen van hen, en gaf aan zijnen broeder kennis van zijn komst, die terzelfder tijd een uitval deed, het stormtuig in brand stak, en velen van de vijanden om het leven bracht. Bacchides, zich aldus van alle kanten besprongen ziende, en niet kunnende hopen de plaats te zullen bemachtigen, werd zó ontsteld dat hij bijna uitzinnig scheen. Hij deed de zwaarte zijner gramschap gevoelen aan die goddeloze afvalligen, welke hij meende dat de Koning bedrogen hadden, doordien het op hun aanraden was, dat men hem naar Judea gezonden had; en daarna overlegde hij hoe hij het beleg het best zonder schande zou opbreken, en weer naar zijn land keren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Jonathan maakt vrede met Bacchides.

Jonathan, bemerkt hebbende dat Bacchides aldus gezind was, (1 Makk. 9) deed hem een voorslag van vrede doen, en liet hem weten, dat, indien hij daartoe gezind was, men er dan een begin mede maken moest, door de gevangenen van wederzijden te ontslaan. Bacchides, om geen gelegenheid te verliezen om het beleg met ere te kunnen onbreken, verklaarde zich bereid, om tot een onderhandeling te komen. Dies beloofden zij elkaar, onder ede, de oorlog te zullen staken; waarop de gevangenen in vrijheid gesteld werden. Thans keerde Bacchides weer naar de Koning, zijnen meester, te Antiochië, en voerde nooit meer de wapenen in Judea.

Jonathan, aldus aan zijn land zekerheid en rust gegeven hebbende, nam zijn verblijf in de stad Michmas, alwaar hij de zaken des lands bestuurde, de geschillen beslechtte, de schuldigen strafte, en alles, tot de hervorming van de zeden zijns volks, aanwendde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Alexander Balas, zoon van de Koning, Antiochus Epifanes, komt tegen Syrië in de wapenen. De bezetting van Ptolomais opent hem de poorten, ter oorzake van haar haat tegen de Koning, Demetrius, die zich ten oorlog uitrust.

In het jaar honderd zestig, kwam Alexander, Balas toegenaamd, zoon van de Koning, Antiochus Epifanes, gewapenderhand in Syrië; waarop de bezetting van Ptolomaïs de plaats aan hem overleverde, uit haat tegen de Koning, Demetrius, ter oorzake van diens losbandigheid. Deze hield zich opgesloten in een koninklijk huis, dicht bij Antiochië, met vier grote torens versterkt, alwaar hij niemand bij zich liet komen, -en zonder zich met de regering van het rijk te bemoeien, bracht hij zijn leven aldaar in ledigheid door, waardoor hij de verachting en de afkeer zijner onderdanen op zich haalde, gelijkwij elders vermeld hebben. Maar toen hij vernam, dat Alexander in Ptolomaïs ontvangen was, verzamelde hij zijn krijgsmacht, om hem tegen te trekken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

De Koning, Demetrius, zoekt een verbond met Jonathan aan te gaan, die zich van deze gelegenheid bedient, om de vestingen van Jeruzalem te herbouwen.

Demetrius zond terzelfder tijd gezanten naar Jonathan, (1 Makk. 10) om hem tot het sluiten van een verbond met hem uit te nodigen; want hij wilde Alexander voorkomen, niet twijfelende, of deze zou hetzelfde voornemen hebben, om de bijstand van Jonathan te verzoeken; in hetwelk Alexander wellicht te eerder zou slagen, wegens de haat, die eertijds tussen hen beiden geweest was. Hij beval hem dan zoveel krijgsvolk, als hij kon, bijeen te verzamelen, om hem in de oorlog bij te staan; en de gijzelaars der Joden, welke Bacchides in de burg van Jeruzalem gelaten had, weer in vrijheid te stellen. Zodra had Jonathan deze brief niet ontvangen of hij ging er mee naar Jeruzalem, en las hem daar in de tegenwoordigheid van al het volk, en van de bezetting des burchts voor. De goddeloze Joden en de afvalligen, die zich derwaarts begeven hadden, stonden verbaasd, bij het horen, dat de Koning aan Jonathan toestond krijgsvolk te verzamelen, en de gijzelaars vrij te laten. Nadat men hem dan deze pandslieden ter hand gesteld had, leverde hij ze weer aan hun ouders over, en bediende zich van die gelegenheid om het vervallene te Jeruzalem te doen herstellen. Ook nam hij er zijn verblijf, zonder dat iemand zich daar tegen kantte; en hij deed de muren met grote vierkante stenen weer opbouwen, opdat zij het geweld der vijanden zouden kunnen weerstaan. Toen de verstrooide bezettingen in Judea dit gewaar werden, verlieten zij haar plaatsen, en keerden weer naar Antiochië, uitgenomen die van Bethsura, en van de burg te Jeruzalem, welke voornamelijk bestonden uit overgelopene Joden, die geen godsdienst hadden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

De Koning, Alexander Balas, zoekt Jonathan's vriendschap, en geeft hem het ambt van hogepriester, hetwelk door de dood van Judas de Makkabeër, zijnen broeder, openstond. De Koning, Demetrius, doet hem, en zijnen landslieden, nog grotere aanbiedingen. Die twee Koningen komen tot een veldslag, waarin Demetrius het leven verliest.

Nademaal de Koning, Alexander Balas, niet onkundig was van Jonathan's grote daden, in de oorlog, die hij tegen de Macedoniërs gevoerd had, en daarbenevens wist, hoe hij door Demetrius, en zijnen veldheer Bacchides, was geplaagd geweest, had hij niet zodra van de aanbiedingen, welke die vorst hem deed, vernomen, of hij zei tot zijn dienaren, dat hij in zodanigen staat van zaken met niemand een verbond zou kunnen aangaan, wiens bijstand hem voordeliger zou zijn, dan die van Jonathan, omdat deze, behalve zijn grote dapperheid en ervarenheid in de oorlog, bijzondere oorzaken had, om Demetrius te haten, dewijl hij groot leed van hem ondergaan, maar ook het hem weer aangedaan had. Dat hij derhalve, indien zij het geraden oordeelden, met hem in een verbond tegen Demetrius wilde treden, dewijl hij meende dat dit hem zeer voordelig kon wezen. Zij allen keurden dit voornemen goed; en daarop schreef hij terstond aan Jonathan de volgenden brief: "De Koning, Alexander, aan Jonathan, zijnen broeder, groetenis. Naardien de achting welke wij, sedert langen tijd, voor uw dapperheid en getrouwheid gevoeld hebben, ons genegen maakt om een verbond van vriendschap met u aan te gaan, zenden wij u tot dat einde enige afgezanten. En om u blijken daarvan te geven, stellen wij u hierbij tot Hogepriester aan, nemen u onder het getal onzer vrienden op, en zenden u, tot een geschenk, een purperen tabberd en een gouden kroon, terwijl wij niet twijfelen, of al die tekenen van eer, welke gij van ons ontvangt, bovendien ons verzoek, zullen u tot erkentelijkheid bewegen." Jonathan deze brief ontvangen hebbende, kleedde zich met de versierselen van het Hogepriesterschap, op de dag van het Loofhuttenfeest, vier jaren na de dood van zijnen broeder Judas de Makkabeër, gedurende welke tijd dat ambt had opengestaan; voorts verzamelde hij veel volk, en deed een menigte van wapenen vervaardigen.

503 Demetrius, dit vernomen hebbende, had grote spijt daarover, en beschuldigde zijn eigen traagheid, dewijl hij aan Alexander tijd had gelaten om, door zulke grote blijken van genegenheid, een man van zulke verdiensten tot zijn zijde te trekken; niettemin schreef hij aan Jonathan, en het volk, in dezer voege: "De Koning, Demetrius, aan Jonathan, en het Joodse volk, heil. Dewijl wij weten, hoe gij de aanzoeken, door onze vijanden gedaan, om u tot het breken van het verbond met ons te bewegen, weerstaan hebt, kunnen wij uw getrouwheid niet genoeg prijzen, noch u te veel vermanen om steeds alzo te doen. Gij moogt er u op ons woord van verzekerd houden, dat er geen gunsten zijn, welke gij, tot beloning daarvoor van ons niet te verwachten hebt. En om u zulks metterdaad te tonen, schelden wij u het grootste gedeelte der schattingen kwijt, en ontslaan u hierbij van hetgene gij gewoon zijt aan ons, en aan de Koning gen, onze voorgangers, te betalen, alsmede van het zoutgeld, het goud, dat gij ons tot een geschenk placht te geven, het derde deel van het zaad, de helft der boomvruchten, en voorts van het hoofdgeld, dat aan ons betaald werd, door de inwoners van Judea, en de naburige landschappen, Samaria, Galilea, en Perea; en dat voor altoos. Verder begeren wij, dat de stad Jeruzalem, als een heilige plaats, het recht ener vrijstad geniete, en, met haar landpalen, van tienden en allerlei belastingen vrij zij. Wij staan aan Jonathan, uw Hogepriester toe, dat hij de burg van Jeruzalem met een wacht bezette van de zodanigen, welke hij het meest vertrouwt, om hem voor u te bewaren. Wij stellen de Joden, die in de oorlog gevangen genomen, en slaven onder ons zijn, in vrijheid; en wij ontslaan u van de last, om postpaarden te verschaffen. Wij willen dat de Sabbathen, de Hoogtijden, en de drie dagen, die er voorafgaan, dagen van vrijheid zullen zijn; dat de Joden, in onze landen wonende, vrij zullen wezen, en de wapenen,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

tot onzen dienst, zullen mogen dragen, ten getale van dertigduizend man, met dezelfde soldij, welke wij aan onze andere soldaten geven; dat zij in de bezettingen onzer plaatsen zullen mogen gelegd, onder het getal onzer lijfwacht opgenomen, en hun oversten gunstig aan ons hof bejegend zullen worden. Wij laten ulieden, en die der drie gemelde naburige landschappen toe, volgens de wetten uwer vaderen te leven; en wij vergunnen uw Hogepriester, te zorgen dat niemand der Joden in een anderen Tempel, dan te Jeruzalem, zijnen godsdienst verrichte. Wij bevelen, dat men jaarlijks, uit onze inkomsten, honderdvijftig duizend drachmen zilver neme, om er de offeranden uit te bekostigen, en dat het overige ten uw behoeve zij. En belangende de tienduizend drachmen, welke de Koningen jaarlijks van de Tempel plachten te ontvangen, wij schelden ze de priesters en anderen tempeldienaren kwijt, omdat wij vermenen dat ze hun toebehoren. Wij verbieden ook de personen of de goederen diegenen aan te tasten, die in de Tempel te Jeruzalem, of in het bedehuis daar dicht bij, om schuld aan het land, of ergens anders om, zouden mogen gevlucht zijn. Wij staan u toe, ten onzen koste de Tempel te verbeteren, alsmede de stadsmuren, en er hoge en sterke torens op te zetten: en indien er in Judea geschikte plaatsen zijn, om kastelen te bouwen, willen wij, dat men die ook op onze kosten make."

Nadat de Koning Alexander een grote krijgsmacht bijeen vergaderd had, zo van dezulken, die in zijn soldij waren, als van die, welke in Syrië tegen Demetrius waren opgestaan, trok hij hem tegen, en men kwam tot een veldslag. De linkervleugel van Demetrius heer brak de rechtervan dat van Alexander door, dwong hem te vluchten, vervolgde hem lang met een grote felheid, en plunderde zijn leger. Maar de rechtervleugel van Demetrius, waarin hij zelf streed, kon de linker- van zijnen tegenstander niet weerstaan. Niettemin betoonde deze vorst een ongemene dapperheid; hij doodde met eigen hand vele zijner vijanden; maar terwijl hij anderen nazettede, zonk zijn paard zo diep in een modderpoel, dat het er niet uit kon komen. En, aldus ruiter te voet geworden, van allen bijstand ontbloot, en van alle kanten omringd zijnde, werd hij met zovele pijlen doorschoten, dat hij, na zich lang met een grote kloekmoedigheid verweerd te hebben, eindelijk, overal van wonden doorboord, nederviel; elf jaren geregeerd hebbende, gelijk wij elders verhaald hebben.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Onias, zoon van Onias, de Hogepriester, bouwt in Egypte een Tempel, van hetzelfde fatsoen, als die te Jeruzalem. Twist tussen de Joden, en de Samaritanen, voor Ptolomeüs Philometor, koning van Egypte, gevoerd, over de Tempel van Jeruzalem, en die van Gerizim. De Samaritanen verliezen het geding.

Onias, zoon van Onias, de Hogepriester, die, gelijk wij hiervoor gezegd hebben, zich naar Alexandrië, naar Ptolomeüs Philometer, Koning van Egypte, begeven had, ziende, dat Judea door de Macedoniërs en hun Koningen verwoest was, werd door een zucht om zijn nagedachtenis te vereeuwigen, genoopt, om aan de Koning, en de Koningin, Cleopatra, te schrijven, en hun te verzoeken, dat zij hem wilden toelaten in Egypte een Tempel, gelijk aan die van Jeruzalem te bouwen, en aldaar priesters en Levieten uit zijn landgenoten aan te stellen. In dit voornemen werd hij ook gesterkt door zekere profetie van Jesaja, die, reeds zeshonderd jaren te voren voorzegd had, dat een Jood in Egypte een Tempel ter ere Gods zou bouwen. De brief, die hij deswege schreef, luidde aldus: "Toen ik, met Gods bijstand, ulieden zulke grote diensten in de oorlog bewees, heb ik bij het doortrekken van Neder-Syrië, Fenicië, Leontopolis, dat onder de landvoogdij van Heliopolis behoort, en andere plaatsen, opgemerkt, dat de Joden aldaar verscheidene Tempels gebouwd hadden, zonder enige nodige regelen ten die einde in acht te nemen, hetwelk een grote verdeeldheid tussen hen baarde. En de Egyptenaars begaan dezelfde misslag, door de menigte hunner tempels, en de verscheidenheid van hun gevoelens, in zaken van godsdienst. Maar ik heb bij een kasteel, Bubaste genoemd, dat woest ligt, een geschikte plaats gevonden, om een Tempel te bouwen, dewijl daar overvloed is van dieren, en van andere zaken, voor offeranden nodig; ook dat er reeds een vervallen tempel staat, die aan geen Godheid is toegewijd, en wiens afbraak, zo het ulieden gelieft zulks toe te laten, dienen kan, tot het bouwen van een, ter ere des almachtigen Gods, die de Jeruzalemsen tempel gelijk zij, en waar men Hem, voor de welvaart van u beiden en uw kinderen zal bidden; hetwelk ook alle Joden, die in Egypte wonen, zal verenigen, doordien zij daar zullen te samen komen, om Gods lof te vermelden, gelijk de profeet Jesaja voorzegd heeft, dat er in Egypte een plaats de Here heilig zal zijn." Hij voegde nog verscheidene andere zaken aangaande de gelegenheid van dat oord daarbij.

De Koning Ptolomeüs, en de Koningin, Cleopatra, die te gelijk zijn zuster en zijn gemalin was, betoonden hun godvruchtigheid, door hun antwoord, hetwelk zo was gesteld, dat het al de zonde en overtreding van de wet, door deze tempelbouw te begaan, op Onias schoof; want hun brief luidde aldus: "De Koning Ptolomeüs, en de Koningin, Cleopatra, aan Onias, heil. Wij hebben uw brief gezien, en daaruit uw verzoek aan ons vernomen om de vervallen Tempel, bij het woest Bubaste, dicht bij Leontopolis, onder de landvoogdij van Heliopolis, weer op te bouwen; maar wij kunnen nauwelijks geloven, dat het Gode aangenaam zal zijn, op zulk een onreine plaats, zo vol van gedierte, Hem een tempel te bouwen. Doch, daar gij ons verzekert dat de profeet Jesaja lang geleden voorzegd heeft, dat zulks geschieden zou, staan wij het u toe, zo het een zaak is, die zonder schennis uwer wet geschieden kan; want wij willen de Here niet beledigen." Onias, dit verlof bekomen hebbende bouwde een Tempel, van gedaante aan die te Jeruzalem gelijk, maar kleiner, en niet zo kostbaar. Ik zal de maat daarvan, of hoedanig de vaten tot deszelfs dienst waren, alhier niet vermelden, omdat ik er in het zevende boek der Joodse Oorlogen van spreken zal. Inmiddels viel het Onias niet zwaar, onder de Joden, priesters en Levieten naar zijn genoegen te vinden, om in die tempel te dienen.

505 Omtrent die tijd ontstond te Alexandrië zulk een grote twist, tussen de Joden en de Samaritanen, die onder de regering van Alexander de Grote een Tempel op de berg Gerizim

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gesticht hadden, dat Ptolomeüs zelf van die zaak kennis moest nemen. Want de Joden zeiden, dat de Tempel te Jeruzalem, volgens de wetten van Mozes gebouwd zijnde, de enige was, die men erkennen moest. De Samaritanen hielden daarentegen staande, dat die van Gerizim de ware Tempel was. De Koning dan, de groten Raad tot dat einde vergaderd hebbende, beval dat de pleitbezorgers, die hun geding verloren, met de dood gestraft zouden worden. Sabeus en Theodosius spraken voor de Samaritanen, en Andronikus, zoon van Messalanus, voerde het woord voor de Joden, en voor die van Jeruzalem. Zij betuigden allen met ede, voor God en de Koning, dat zij geen bewijzen zouden bijbrengen, dan die uit de Wet gehaald waren, en zij verzochten de vorst, dat hij de schenders van die eed wilde doen sterven. Ondertussen waren de Joden te Alexandrië zeer bekommerd over degenen, die hun zaak zouden voorstaan, en konden niet zonder groot verdriet aanschouwen, dat men het recht van de oudsten en heerlijksten Tempel, die er in de wereld was, in twijfel trok. Sabeus en Theodosius dan, toegestaan hebbende dat Andronikus eerst sprak, toonde deze, door bewijzen uit de Wet getrokken, en door de gestadige opvolging der Hogepriesters, hoe groot de achtbaarheid en de heiligheid van de Tempel te Jeruzalem was. Voorts wees hij aan, dat alle Koningen van Azië, door kostbare geschenken, grote eer aan denzelven bewezen hadden, zonder van die van Gerizim enig werk te maken. Hij voegde nog andere redenen daarbij, die de Koning dermate overtuigden, dat hij verklaarde, dat de Tempel te Jeruzalem volgens Mozes inzettingen gebouwd was, en daarop Sabeus en Theodosius ter dood veroordeelde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

Alexander Balas, zich in het vreedzaam bezit van het rijk van Syrië, door de dood van Demetrius, ziende, neemt de dochter van Ptolomeüs Philometor, Koning van Egypte, ter vrouw. Alexander doet Jonathan, de hogepriester, grote eer aan.

Nadat de Koning, Demetrius, gelijk reeds gezegd is, in de slag gesneuveld was, (1 Makk. 11) en Alexander Balas zich, door deze dood, meester van gans Syrië zag, schreef hij aan Ptolomeüs Philometor, Koning van Egypte, en verzocht de Prinses, Cleopatra, zijn dochter, van hem ten huwelijk, zeggende, dat het billijk was, dewijl God hem de gunst bewezen had, om Demetrius te overwinnen, en het rijk zijns vaders weer te bemachtigen, dat hij hem in zijn verwantschap opnam, waartoe ook andere redenen hem niet onwaardig maakten. Ptolomeüs ontving die brief met blijdschap, en antwoordde daarop: dat hij met groot genoegen vernomen had, dat Alexander de regering, die hem van rechtswege toekwam, verkregen had; dat hij hem zijn dochter gaarne geven wilde; dat hij slechts naar Ptolomaïs behoefde te komen, waar zijn voornemen was haar te brengen, om aldaar de bruiloft te houden. Dit geschiedde alzo; en Ptolomeüs gaf aan zijn dochter een somme gelds, zulk een Koning waardig, ten bruidsschat. Alexander nodigde de Hogepriester Jonathan, door een brief, ook tot zijn bruiloft; deze liet niet na, daar te verschijnen, gaf grote geschenken aan de beide Koningen, en werd met grote eer door hen ontvangen; want Alexander deed hem zijn eigen gewaad afleggen, om een purperen tabberd aan te trekken, deed hem nevens zich op zijnen troon zitten, en beval aan zijn voornaamste ambtenaren, dat zij hem door de stad zouden leiden, en voor hem doen uitroepen, dat niemand iets tegen hem zou mogen inbrengen, of hem enigen overlast aandoen. Al deze gunsten gaven aan iedereen te kennen, in welk aanzien Jonathan bij de Koning stond; weshalve zijn vijanden, die gekomen waren om hem te beschuldigen, weer heengingen, uit vrees dat het kwaad, hetwelk zij hem wilden aandoen, op hun eigen hoofd zou neerkomen. De genegenheid, welke de vorst hem toedroeg, was zo groot, dat hij hem behandelde als iemand, die hij boven alle anderen beminde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Demetrius Nikanor, zoon van de koning, Demetrius, komt met een leger in Cilicië. De koning, Alexander Balas, geeft het bevel over het zijn, aan Apollonius, die Jonathan, de Hogepriester, bestrijdt: doch deze verslaat hem, neemt Azote in, en verbrandt Dagons tempel. Ptolomeüs Philometor, Koning van Egypte, komt de koning, Alexander, zijnen schoonzoon, te hulp, die hem door Ammonius lagen doet leggen. Ptolomeüs ontneemt hem zijn dochter en geeft haar aan Demetrius, ten huwelijk; maakt dat de inwoners van Antiochië deze erkennen en Alexander verjagen, die met een leger wederkomt. Ptolomeüs en Demetrius bevechten, en overwinnen hem; maar Ptolomeüs bekomt zovele wonden, dat hij er aan sterft, na alvorens het hoofd van Alexander gezien te hebben, hetwelk hem door een Arabischen vorst toegezonden werd. Jonathan belegert de burg van Jeruzalem, en bevredigt de Koning Demetrius, die de Joden nieuwe gunsten bewijst. Deze vorst, zich in vrede ziende, dankt zijn oude soldaten af.

In het honderd vijf en zestigste jaar nam Demetrius, Nikanor toegenaamd, zoon van de Koning Demetrius, veel krijgsvolk in dienst, hetwelk Lasthenes, de Kretenzer, hem verschafte; en ging van dat eiland scheep naar Cilicië. De tijding daarvan ontstelde de Koning, Alexander Balas, die toen in Fenicië was, zo zeer, dat hij terstond naar Antiochië vertrok, om in alles te voorzien, eer Demetrius daar kon komen, en gaf het bevel over zijn leger aan Apollonius Davus. Deze toog naar Jamnia, en schreef aan de Hogepriester Jonathan: dat het vreemd was, dat deze op zijn gemak leefde, en in rust bleef, zonder de Koning enigen dienst te bewijzen; maar dat hij het verwijt, dat hij van iedereen horen moest, dat hij hem niet tot zijnen plicht bracht, niet langer wilde dulden. Dat hij zich niet behoefde te vleien, met de hoop, dat men hem in het gebergte niet zou kunnen overweldigen; dat, indien hij zo manhaftig was. en inderdaad zoveel vertrouwen op zijn macht stelde, als hij voorgaf, hij dan in de vlakte moest komen, om het geschil door de wapenen te beslechten, en dat dan de uitslag tonen zou, wie van hen beiden de dapperste was. Dat hij hem liet weten, dat hij de beste soldaten, die er waren; bij zich had, en dat ze uit alle plaatsen gelicht, en gewoon waren te overwinnen; dat men het gevecht zou houden op een plaats, waar men wapenen behoefde, en geen stenen, en waar de overwonnenen zich niet door de vlucht zouden kunnen redden.

Jonathan, door deze grootspraak getergd, vertrok terstond van Jeruzalem met tienduizend uitgelezene mannen, vergezeld van zijnen broeder Simon; en hij legerde zich bij de stad Joppe. De inwoners sloten de poorten voor hem toe, alzo zij in hun midden bezetting van Apollonius hadden, maar zlende, dat hij zich gereed maakte om hen met geweld aan te tasten openden zij de poorten weer. Apollonius, vernomen hebbende, dat Jonathan meester van de stad was, nam zijnen weg door Azote, met achtduizend mannen te voet, en drieduizend te paard, en kwam, met kleine dagreizen, in stilte bij Joppe: daarna trok hij een weinig af, om Jonathan in het veld te doen komen, dewijl hij zich op zijn ruiterij verliet. Jonathan trok daarop voort, en volgde hem, de weg op, naar Azote. Zodra Apollonius zag, dat Jonathan in de vlakte gekomen was, keerde hij met de zijnen om, en deed terzelfder tijd duizend naarden komen uit een hinderlaag, welke hij gelegd had, om de Joden van achteren te overvallen. Jonathan, die zulks reeds van te voren gezien had, verschrikte daardoor niet, maar stelde zijn slagorde in het vierkant op, om de vijanden van alle kanten het hoofd te kunnen bieden, en vermaande toen de zijnen, zich dapper in de strijd te gedragen. Nadat het gevecht tot de avond geduurd had, gaf hij het bevel over een gedeelte van het leger aan zijnen broeder Simon, en gelastte terzelfder tijd aan de benden, welke hij onder zijn eigen bevel hield, dat zij zich met hun schilden zouden dekken, om er de pijlen der vijandelijke ruiters op te doen afstuiten. Deze deden gelijk hun bevolen was, waardoor de vijanden al hun pijlen verschoten, zonder hun enig leed te doen. Toen Simon zag, dat de ruiters vermoeid waren, daar zij de gansen dag zovele pijlen te vergeefs geschoten

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hadden, viel hij zo wakker op hun voetvolk aan, dat hij deze aan het wijken bracht. Door hun vlucht, ontzonk der ruiter de moed, zodat ook zij in grote wanorde de vlucht nam. Jonathan jaagde hen na, tot aan Azote, en versloeg een grote menigte van hen; de overigen vloden in de tempel van Dagon, om daar hun behoudenis te zoeken. Maar hij met de zijnen, tegelijk met de vluchtenden, de stad binnentrekkende; deed er de brand in steken, alsmede in de dorpen daarom heen; en zonder de tempel van de afgod te verschonen, verbrandde ook die, met allen, die er in geweken waren. Het getal der vijanden, welke die dag door het staal en de vlammen sneuvelden, bedroeg achtduizend. Jonathan, daarna Azote verlatende, legerde zich dicht bij Askalon, welks inwoners hem geschenken aanboden, die hij ontving, hen voor hun goedwilligheid dankende, en hij keerde alzo zeeghaftig, met rijken buit, weer naar Jeruzalem. De Koning Alexander Balas scheen blijde over Apollonius nederlaag te zijn, omdat deze zijnen vriend en bondgenoot buiten zijnen last had aangevallen; en, om aan Jonathan blijken te geven van de achting, die hij hem toedroeg, zond hij hem een gouden gesp, zoals door niemand dan des Konings magen mocht gedragen worden, en hij gaf hem Akkaron en deszelfs grondgebied voor altoos in eigendom.

508 Terzelfder tijd kwam Koning Ptolomeüs Philometor, met zijn land- en zeemacht, in Syrië, tot bijstand van zijnen schoonzoon Alexander, op wiens bevel al de steden hem met blijdschap ontvingen, uitgenomen Azote, hetwelk hem zware klachten deed, dat Jonathan Dagons tempel verbrand, en al het land te vuur en te zwaard verwoest had; klachten, op welke hij niet antwoordde. Jonathan kwam hem bij Joppe te gemoet, werd wel ontvangen, vergezelde hem tot aan de rivier Eleutherus, en keerde toen met kostbare geschenken, die hij van de vorst ontvangen had, weer naar Jeruzalem.

509 Toen Ptolomeüs te Ptolomaïs was, scheelde het weinig, of hij ware omgekomen door de lagen, welke Alexander hem, door zijnen vriend Ammonius, legde; maar hij ontdekte ze, en schreef aan Alexander, dat hij die verrader naar verdienste behoorde te straffen; ziende, dat daar niets op volgde, bemerkte hij wel dat Alexander zelf aan dat verraad schuldig was. Hij werd daarom zeer vertoornd op die trouwelozen vorst, die zich reeds zeer gehaat gemaakt had bij de inwoners van Antiochië, ter oorzaak van die Ammonius, van wien zij groten overlast geleden hadden. Echter heeft deze booswicht zijn verdiende straf niet ontgaan; want, om zich te redden, vrouwenklederen aangetrokken hebbende, werd hij in dat gewaad gedood, en stierf alzo een schandelijken dood, gelijk wij elders verhaald hebben.

510 Ptolomeüs kreeg ondertussen berouw over de verbintenis, met Alexander aangegaan, en over de bijstand, hem verleend, waarom hij hem zijn dochter ontnam, en gezanten aan Demetrius zond, om deze hem ten huwelijk aan te bieden, met de belofte van hem in zijn rijk te herstellen. Deze ontving die aanbieding met grote blijdschap; dus stond er voor Ptolomeüs nu niets anders te doen, dan de ingezetenen van Antiochië te overreden, dat zij die jongen vorst aannamen, op wien zij vertoornd waren, door de herinnering aan hetgene zij onder zijns vaders regering geleden hadden. Doch de haat, die zij Alexander, ter oorzaak van Ammonius, toedroegen, deed hen zonder veel moeite besluiten hem uit hun stad te verjagen. Hij week dan naar Cilicië; en Ptolomeüs Philometor trok de stad Antiochië binnen, waar hij als Koning begroet werd door de inwoners en door zijn leger, en gedwongen toe te laten dat men hem twee kronen op het hoofd zettede, de ééne in de hoedanigheid van Koning over Azië, en de andere als Koning van Egypte. Maar dewijl hij van natuur zeer rechtvaardig, wijs, gematigd, en niet eerzuchtig was, en de Romeinen geenszins beledigen wilde, verzamelde hij al de inwoners dier grote stad, en ried hun Demetrius tot hun Koning aan te nemen, hun verzekerende, dat hij, om die weldaad, de vijandschap, die er tussen zijnen vader en hen geweest was, vergeten zou; waarbij hij voegde, dat hij nem onderwijzen zou, hoe hij wel regeren moest, en dat hij hem zou

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

aanbevelen nooit iets te doen, dat een vorst onbetamelijk was: en wat hemzelven aanging, dat hij zich met het rijk van Egypte vergenoegde. Op deze wijze overreedde die wijze Koning hen, om Demetrius aan te nemen.

511 Alexander, een groot leger bijeen verzameld hebbende, trok daarmee naar Cilicië en Syrië, plunderde die landen, en verwoestte alles, met blakeren en branden. Ptolomeüs, en Demetrius, die toen zijn schoonzoon geworden was, togen tegen hem ten strijde, overwonnen hem, en dwongen hem, naar Arabië te vluchten. In dit gevecht gebeurde het, dat het paard van Ptolomeüs, verschrikt door het geschreeuw eens olifants, ter aarde viel; waarop de vijanden hem van alle kanten omringden, en hem gedood zouden hebben, indien zijn lijfwacht hem niet uit het gevaar gered hadde; maar hij bekwam zovele wonden aan zijn hoofd, dat hij vier dagen was, zonder iets te kunnen spreken, of te verstaan hetgeen men tot hem sprak. De vijfden dag, toen hij weer tot zichzelf begon te komen, zond een zeker Arabisch vorst, Zabez geheten, hem het hoofd van Alexander. Daardoor vernam hij de dood van zijnen vijand, en zag met eigen ogen, dat die tijding waar was, maar hij overleefde zijn blijdschap niet lang, want nauwelijks had hij die tijding ontvangen, of hij stierf. Alexander Balas regeerde maar vijf jaren, gelijk wij eldews gezegd hebben.

512 Demetrius Nikanor, door zijnen dood in het bezit van het rijk gekomen zijnde, deed zijnen kwaden aard welhaast blijken; want, de weldaden van Ptolomeüs Philometor vergetende, en de verwantschap, waarin hij door het huwelijk met Cleopatra getreden was, behandelde hij zijn krijgslieden zo kwalijk, dat zij, zijn ondankbaarheid verfoeiende; naar Alexandrië weken, maar hem de olifanten lieten behouden.

513 Terzelfder tijd vergaderde Jonathan, de Hogepriester, al zijn krijgsbenden uit geheel Judea, om de burg van Jeruzalem aan te tasten, waarin een bezetting van Macedoniërs lag, en de afvallige Joden zich begeven hadden. Hun vertrouwen op de sterkte der plaats maakte, dat zij in de beginne met zijn onderneming de spot dreven. Enige aller Joden gingen er heimelijk uit, om Demetrius kennis van dat beleg te geven. Deze werd hierover zo vertoornd, dat hij met een leger van Antiochië tegen Jonathan optrok; en toen hij te Ptolemaïs gekomen was, aan hem schreef, dat hij daar bij hem moest komen. Jonathan ging er heen, zonder echter het beleg op te breken; hij nam enige priesters en oudsten des volks met zich; en bracht hem goud, zilver, kostbare klederen, en vele andere geschenken om zijn gramschap te stillen. De Koning ontving hem met grote eer, bevestigde hem in het Hogepriesterschap, gelijk de Koningen, zijn voorgangers, gegaan hadden; en sloeg niet alleen geen geloof aan de beschuldiging der overgelopen Joden, maar vergunde hem ook dat Judea, benevens de drie onderhorige landschappen van Samaria, Joppe, en Galilea, niet meer dan driehonderd talenten als schatting betalen zouden, gelijk blijkt uit de open brief, welke hij daarvan verleende, en die aldus luidde: "De Koning Demetrius aan Jonathan, zijnen broeder, en het Joodse volk, heil. Wij zenden u het afschrift van de brief, die wij aan onzen bloedverwant Lasthenes geschreven hebben, ten einde gij de inhoud daarvan moogt zien. De koning Demetrius aan Lasthenes, onzen vader, heil. Willende aan de Joden betuigen, hoezeer wij over hun erkentelijkheid, wegens de liefde, die wij hun toedragen, voldaan zijn, en hun blijken daarvan willende geven, zo bevelen wilt dat de drie landvoogdijen van Apherema, Lydda, en Ramath, met haar rechtsgebied, aan Samaria ontnomen, en aan Judea toegevoegd worden; en wij schelden hun alles kwijt, wat de Koningen, onze voorgangers, gewoon waren te ontvangen van degenen, die naar Jeruzalem gingen om te offeren; alsmede alle andere schattingen, welke zij van de aard- en boomvruchten van hen trokken. Wij ontslaan hen ook van de zouttol, en de geschenken, welke zij de Koningen plachten te zenden; zonder dat men hun iets in het toekomende daarvan zal mogen afeisen. Geef dan

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

bevel dat onze verordening uitgevoerd worde, en zend een afschrift van deze brief aan Jonathan, om in een openbare plaats van de heiligen Tempel bewaard te worden."

514 Demetrius zich nu in rust ziende, achtte dat hij niets te vrezen had; dus dankte hij zijn krijgsknechten, welker soldij hij te voren al besnoeid had, af, en hield alleen de vreemdelingen, welke hij uit Kreta en de andere eilanden medegebracht had, in dienst. Hierdoor haalde hij zich de haat van zijn eigen krijgsvolk op de hals; vermits de Koningen, zijn voorgangers, niet zo met hen gehandeld, maar hun ook in tijd van vrede soldij betaald hadden, opdat zij altoos door hen zouden kunnen gediend worden, wanneer de nood het kwam te vereisen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 9

Tryfon waagt het Antiochus, zoon van Alexander Balas, in de regering over Syrië te herstellen. Jonathan belegert de burg van Jeruzalem, en zendt aan Koning Demetrius Nikanor bijstand, die daardoor de inwoners van Antiochië, welke hem in zijn paleis belegerd hadden, beteugelt. Zijn ondankbaarheid tegen Jonathan. Hij wordt overwonnen door de jongen Antiochus, en vlucht naar Cilicië. Antiochus doet Jonathan grote ere aan, en wordt door hem bijgestaan tegen Demetrius. Luisterrijke overwinning, door Jonathan op het leger van Demetrius behaald. Hij vernieuwt het verbond met de Romeinen en Lacedemoniërs. De secten der Farizeën, Sadduceën, en Esseërs. Een ander leger van Demetrius durft Jonathan niet te bestrijden. Jonathan begint Jeruzalem te versterken. Demetrius overwonnen, en door Arsaces, Koning der Parthen, gevangen genomen.

Toen Diodorus, toegenaamd Tryfon, een Apamener, en weleer een der opperbevelhebbers van het leger van de Koeing, Alexander Balas, zag, dat het krijgsvolk van Demetrius Nikanor zo ontevreden op hem was, ging hij naar een Arabier, Maleus genoemd, bij wien Antiochus, de zoon van Alexander, opgevoed werd, en hem het misnoegen van het leger van Demetrius verhalende, verzocht hij om die jongen Prins, ten einde hem in zijns vaders rijk te herstellen. De Arabier, die zijnen woorden geen geloof kon geven, weigerde zulks eerst, maar Tryfon hield zo sterk aan, dat hij er eindelijk toe besloot.

516 Jonathan, de Hogepriester, volhardende in zijn voornemen, om de Macedoniërs, die in de burg van Jeruzalem in bezetting lagen, en de goddeloze Joden, die hun toevlucht aldaar genomen hadden, vandaar te verdrijven, en al de andere sterkten van de bezettingen te verlossen, zond gezanten met geschenken naar de Koning Demetrius, om daartoe van hem verlof te verzoeken. De vorst stond hem zulks niet alleen toe; maar liet hem zelfs weten dat hij nog meer zou doen, zodra hij verlost zou zijn van de oorlog, die hij voerde, en die hem nu belette te kunnen doen, wat hij wenste. Doch intussen verzocht hij hem, enige hulp te zenden, omdat zijn volk hem verliet, en tot de vijand overliep. Hierop zond Jonathan hem drieduizend uitgelezene krijgsknechten.

Toen de inwoners van Antiochië, die slechts naar gelegenheid verlangden om zich van Demetrius te ontslaan, ter oorzake van het leed en de overlast, welke zij van hem en zijnen vader ondervonden hadden, zagen, welke bijstand hij van Jonathan gekregen had, deed de begeerte om hem te voorkomen, eer hij een grote macht verzamelen kon, hen de wapenen opnemen, en hem in zijn hof belegeren, waarvan zij de toegangen overal bezetten, opdat niemand zou kunnen ontkomen. Hij poogde wel met zijn vreemde soldaten, en met de Joden, die hem ter hulp gekomen waren, een uitval te doen, maar na een ernstig gevecht, werd hij door het grote getal der ingezetenen genoodzaakt weer naar zijn paleis terug te keren. De Joden, zich toen van de hoogte der plaats, waarop zij stonden, bedienende, schoten van de muren zovele schichten neer, dat zij de inwoners dwongen, de nabijgelegene huizen te verlaten, waarna zij deze in brand staken; de brand verbreidde zich terstond, en zette de ganse stad in vlammen, omdat de huizen zeer dicht aaneen, en maar van hout gebouwd waren. De inwoners, die het geweld van het vuur niet konden weerstaan, en zich alleen inlieten met het redden van hun vrouwen en kinderen, werden van de een kant door de Joden opgejaagd, en van de anderen op verscheidene plaatsen door de Koning bestreden, waardoor velen omgebracht, en de overigen genoodzaakt werden, het geweer neer te werpen, en zich op genade of ongenade over te geven. Daarop vergaf hij hun hun opstand, stilde de muiterij, schonk de Joden de geroofden buit, en zond hen weer naar Jeruzalem tot Jonathan, met de betuiging dat hij aan hen het dempen van het oproer zijner onderdanen verschuldigd was. Hij toonde echter wel haast zijn ondankbaarheid;

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

want het was hem niet genoeg, dat hij zijn belofte, aan Jonathan gedaan niet nakwam, maar hij dreigde hem met een oorlog, indien de Joden hem dezelfde schatting niet opbrachten, die zij aan zijn voorgangers betaald hadden; en deze bedreigingen zouden door daden gevolgd zijn geworden, indien Tryfon hem niet gedwongen had, zijn wapenen tegen hem te keren. Deze kwam uit Arabië en Syrië, met de jongen Antiochus, zoon van Alexander Balas, die hij tot Koning deed kronen; en dewijl de krijgslieden van Demetrius, welke hij hun soldij onthouden had, hem bijvielen, leverde hij Demetrius slag, overwon hem, nam zijn olifanten, maakte zich meester van Antiochië, en dwong hem naar Cilicië te vluchten.

517 Toen zond de jonge Antiochus gezanten naar Jonathan met brieven, waarin hij hem zijnen vriend en bondgenoot noemde, en hem zowel in het ambt van Hogepriester als in het bestuur over de vier landvoogdijen, die aan Judea toegevoegd waren, bevestigde. Hij zond hem ook gouden vaten en drinkbekers, een purperen tabberd, een gouden gesp, met verlof om die te dragen; en verzekerde hem, dat hij hem beschouwde, als een zijner voornaamste vrienden. Daarenboven stelde hij Simon, Jonathans broeder, tot overste van het krijgsvolk aan, dat hij van Tyrus tot aan Egypte onderhield. Jonathan, ziende dat hem zoveel gunst en eer bewezen werd, zond gezanten aan die jongen vorst en aan Tryfon, om hun te verzekeren, dat het hem nooit aan genegenheid en getrouwheid jegens hen ontbreken zou, en dat hij bereid was, hen te helpen, om Demetrius te bestrijden, over wien hij grote reden had zich te beklagen, dewijl deze de diensten, hem bewezen, niet dan met ondankbaarheid vergolden had. Hierop stond Antiochus hem toe, krijgsvolk in Syrië en Fenicië te werven, om de benden van Demetrius tegen te trekken; en daartoe trok hij terstond naar de naburige steden, alwaar hij wel ontvangen werd, maar toch geen soldaten kreeg. Hij trok dan naar Askalon, waarvan de inwoners hem met geschenken te gemoet kwamen, en welke hij, even als die van de andere steden, en van Neder-Syrië, vermaande, naar zijn voorbeeld de zijde van Antiochus te kiezen, en die van Demetrius te verlaten, willende zich door deze handeling wreken, over het ongelijk, door Demetrius hem aangedaan. De redenen, welke hij aanvoerde, waren zo krachtig, dat de inwoners er door overtuigd werden, en hem hulp toezeiden. Vandaar ging hij naar Gaza, om de inwoners ook tot Antiochus zijde over te halen; maar, in plaats van zijn oogmerk te bereiken, vond hij de poorten toegesloten. Om zich daarover te wreken, verwoestte hij het platte land, belegerde de stad; en een gedeelte zijner benden tot belegering der plaats achtergelaten hebbende, ging hij met de overigen naar de naburige vlekken, om die in brand steken. Die van Gaza, in dit gevaar op geen hulp van Demetrius kunnende hopen, omdat al ware deze in staat geweest om hun bijstand te zenden, hij echter te ver van de hand was om het tijdig genoeg te doen, waren gedwongen voor de nood te bukken; daarom zonden zij gezanten naar Jonathan, sloten een verdrag met hem, en verbonden zich, om hun wapenen in die oorlog bij de zijn te voegen. Dit voorbeeld toont, dat de meeste mensen niet weten wat hun nut is, dan bij de ondervinding van het onheil, dat hun overkomt; terwijl voorzichtigheid hen moest leren, om het te voorkomen, en vrijwillig te doen, hetgeen zij toch niet kunnen vermijden. Nadat Jonathan dan gijzelaars van hen ontvangen had, welke hij naar Jeruzalem zond, bezocht hij het ganse landschap, tot aan Damascus.

518 Middelerwijl kwam een groot leger, hetwelk Demetrius verzameld had, zich bij de stad Cedasa, die tussen het land van Tyrus en Galilea ligt, legeren, om Jonathan daardoor te noodzaken, Syrië te verlaten, en Galilea, dat onder zijn bestuur stond, te hulp te komen. Hij kwam ook welhaast naar die kant; maar liet zijnen broeder Simon in Judea, die, zoveel krijgsvolk, als hij kon, bijeen gebracht hebbende, Bethsura, de sterkste plaats van dat landschap, alwaar Demetrius, een bezetting hield, belegerde, en haar zo wakker met stormgereedschap aantastte, dat de inwoners, vrezende dat zij met geweld bemachtigd, en dan allen omgebracht zouden worden, tot een verdrag kwamen, en zich naar Demetrius begaven, nadat zij de plaats in handen van Simon gesteld hadden, die er een bezetting in legde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

519 Jonathan brak van het meer van Genezareth in Galilea op, en trok naar Azot, denkende dat hij daar geen vijanden zou aantreffen; deze daarentegen, daar zij ‘s daags te voren van zijnen aantocht verwittigd waren, legden in het gebergte enig volk in een hinderlaag, en togen langs de vlakte op hem aan. Zodra hij hen zag komen, stelde hij zijn volk in slagorde, om het gevecht te beginnen; maar toen de Joden degenen, die in hinderlaag gelegd waren, te voorschijn zagen komen, werden zij zo bevreesd, dat ze van alle kanten omringd en aangegrepen zouden worden, dat zij de vlucht namen, en hun veldheer verlieten, uitgenomen Mattathias, Absaloms zoon, en Judas, Chapsus zoon, onderveldoversten van Jonathan, benevens vijftig andere dappere mannen, die, door wanhoop gedreven, met zulk een woede op de vijanden aanvielen, dat deze, door die ongemene kloekmoedigheid verbaasd, de vlucht namen. Deze onverhoopte uitslag verdreef de schrik der anderen, die Jonathan verlaten hadden, zodat zij wederkeerden, de vijanden tot aan hun leger, dicht bij Cedasa, vervolgden, en tweeduizend van hen versloegen. Jonathan, door Gods bijstand zulk een heerlijke overwinning bevochten hebbende, keerde weer naar Jeruzalem, zond gezanten naar Rome, om het verbond met het Romeinse volk te vernieuwen; en beval hun, bij hun wederkomst door Lacedemonië te trekken, om het verbond van vriendschap aldaar ook op nieuw te bevestigen. Deze afgezanten werden te Rome zo wèl ontvangen, dat zij niet alleen alles verwierven, wat zij begeerden, maar ook brieven meekregen aan de Koningen van Azië en Europa, en aan alle stadvoogden, om hun volkomen veiligheid op hun reis te verschaffen. Te Lacedemon gekomen zijnde, leverden zij een brief over van de volgenden inhoud: "Jonathan, de Hogepriester, en de raad en het Joodse volk, aan de opzieners, de raad, en het volk van Macedonië, onzen broederen, groetenis: Indien gijlieden welvaart, en uw algemene en bijzondere zaken wel staan, zal het ons aangenaam zijn; wat ons aangaat, wij zijn welvarend.

Het is enige jaren geleden, dat Demotheles aan Onias, alstoen Hogepriester van ons volk, een brief overleverde van Arius, uw Koning, waarvan wij ulieden een afschrift zenden, waaruit gij zult zien, dat hij melding maakt van een verwantschap tussen ons. Wij ontvingen die brief met grote blijdschap, en betuigden zulks ook aan Arius en Demotheles, hoewel die verwantschap ons niet onbekend was, doordien onze heilige boeken ons daarvan kennis geven; hetgene ons belet, had daarvan tot ulieden te spreken, is, dat wij meenden, dat we u de eer, van ons daarin te voorkomen, behoorden te gunnen. Maar sedert die dag, dat wij ons verbond hebben vernieuwd, hebben wij niet nagelaten, God in onze offeranden, en op onze plechtige hoogt de, te bidden, dat Hij ulieden beware, en u de overwinning over uw vijanden verlene. Alhoewel nu de eerzucht onzer geburen ons genoodzaakt heeft, zware oorlogen te voeren, hebben wij echter onzen bondgenoot tot geen last willen zijn; maar, nadat wij er ons gelukkig hebben door gered, hebben wij Numenius, zoon van Antimachus, en Antipater, Jasons zoon, twee aanzienlijke raadsheren, naar de Romeinen afgezonden, en hebben hun bevolen ook aan ulieden deze brief te overhandigen, om de vriendschap en het goed verstand, dat er tussen ons is, te vernieuwen. Het zal ons aangenaam zijn, zo gijlieden ons weten laat, waarin wij u nuttig kunnen wezen, dewijl wij bereidwillig zijn u alle goede diensten te bewijzen." De Lacedemoniërs ontvingen deze gezanten zeer wel, en gaven hun een openbaar schriftelijk blijk der vernieuwing van de vriendschap en van het verbond.

520 Toen ter tijd waren er onder ons drie gezindheden, die verschillende gevoelens hadden, omtrent de godsdienstige aangelegenheden; de eerste was die der Fariseën, de tweede die der Sadduceën, en de derde die der Esseërs. De Fariseën schrijven enige zaken, maar niet alle, aan het noodlot toe, en geloven dat sommige dingen in onze macht zijn; zodat wij die doen of laten kunnen, naar ons believen. De Esseërs beweren, dat alles van het noodlot afhangt, en dat ons niets buiten Gods beschikking overkomt. De Sadduceën daarentegen, loochenen dat er een goddelijke voorbeschikking is, en zeggen, dat deze alleen in de verbeelding bestaat, en zij

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

beweren dat al onze bedrijven zo volstrekt van ons zelf afhangen, dat wij alleen, voor zoveel wij een goeden of kwaden raad volgen, de veroorzakers zijn van al het goed en kwaad, dat ons bejegent. Maar ik heb in het bijzonder over deze zaak gehandeld in het tweede boek der Joodse Oorlogen.

521 Om nu weer tot Demetrius te keren, de oversten van zijn leger, de geledene schade willende herstellen, verzamelden een grotere macht dan te voren, om tegen Jonathan op te trekken. Hij, daarvan verwittigd, toog hen te gemoet, in de vlakte van Hamath, om hun de ingang in Judea te beletten; hij legerde zich vijftig stadiën van hen, en zond enigen uit, om hun leger te bespieden. Nadat hij, door hun bericht, en dat van enige, in de nacht gevangen mannen, vernomen had, dat zij van voornemen waren hem te overrompelen, stelde hij met spoed op alles goede orde, zette schildwachten uit, en hield zijn leger de gansen nacht in de wapenen. Toen de vijanden, die zich niet sterk genoeg oordeelden, om hem openlijk te bestrijden, zagen, dat hun toeleg ontdekt was, braken zij hun leger op, en staken een menigte van vuren aan, om hun aftocht verborgen te houden. Des morgens, zeer vroeg, toog Jonathan op, om hen in hun leger aan te vallen; en bevindende dat zij het verlaten hadden, vervolgde hij hen, maar te vergeefs; want zij waren de rivier Eleutherus reeds overgetrokken, en in veiligheid. Hij wendde zich toen naar Arabië, verwoestte het land der Nabatheërs, behaalde er groten buit, en voerde vele gevangenen weg, welke hij te Damascus verkocht.

522 Terzelfder tijd trok Simon, broeder van Jonathan, door gans Judea en Palestina, tot aan Askalon toe, legde bezettingen in alle plaatsen, waar hij het nodig vond; en nadat hij het land aldus verzekerd en versterkt had, trok hij naar Joppe, nam het in, en legde er een sterke bezetting, omdat hij vernomen had, dat de inwoners hun stad aan Demetrius wilden overgeven.

523 Na het verrichten dezer treffelijke bedrijven, keerden de twee broeders weer naar Jeruzalem, alwaar Jonathan het volk deed bijeenkomen, en aanried de stadsmuren weer op te bouwen; de muur, waarmee de Tempel was omringd geweest, te herbouwen, en tot meerdere sterkte, van grote torens te voorzien, alsmede een anderen muur in het midden der stad te bouwen, om de bezetting van de burg in te sluiten, en haar door dat middel de toevoer van levensmiddelen af te snijden. Ook gaf hij te kennen, dat men de voornaamste plaatsen des landschaps beter behoorde te voorzien en te versterken. Deze voorslag werd goedgekeurd; daarop nam hij het versterken der stad op zich, terwijl zijn broeder Simon dat van de andere plaatsen op zich nam.

524 De Koning Demetrius, de rivier overgetrokken zijnde, ging naar Mesopotamië, om dat land, en de stad Babel te vermeesteren, en aldaar zijnen rijkszetel te vestigen, wanneer hij de andere landschappen onder zijn gebied zou gebracht hebben; de Grieken en Macedoniërs, die daar woonden, hadden hem gestadig gezanten gezonden, om hem te verzekeren, dat zij zich aan hem zouden onderwerpen, en in de oorlog tegen Arsaces, Koning der Parthen, dienen. Demetrius, zich met die hoop vleiende, spoedde zich met zijnen tocht naar dat land, menende, dat indien hij de Parthen kon overwinnen, het hem licht zou vallen, Tryfon uit Syrië te verdrijven. De inwoners dier landschappen ontvingen hem met blijdschap; en nadat hij een talrijk leger verzameld had, deed hij Arsaces de oorlog aan; maar die vorst versloeg hem ten enenmale, en kreeg hem levend in handen, gelijk wij elders verhaald hebben.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 10

Tryfon, Demetrius verslagen ziende, wordt te rade zich van Antiochus te ontslaan, om zelf in zijn plaats te regeren, en Jonathan ook in het verderf te storten. Hij behandelt deze bedrieglijk, doet duizend mannen van zijn volk te Ptolomais ombrengen, en houdt hem gevangen.

Toen Tryfon zag, dat Demetrius ten enenmale in zijn verderf was gestort, (1 Makk. 31) vergat hij de trouw, welke hij Antiochus schuldig was, en werd te rade, hem te doen ombrengen, om in zijn plaats te regeren. Dewijl hij nu geen anderen hinderpaal daarvoor zag, dan de vriendschap, die Jonathan aan Antiochus toedroeg, besloot hij zich eerst van de eersten te ontslaan, en daarna de jongen vorst te doen vallen. Met dit voornemen, ging hij van Antiochus naar Bethsa, hetwelk de Grieken Scythopolis noemen, en bevond dat Jonathan veertigduizend uitgelezene mannen bijeen had, om tegenstand te kunnen bieden, in geval men iets tegen hem ondernemen wilde. Tryfon dan, geen kans ziende om zijnen toeleg te doen gelukken, nam zijn toevlucht tot list. Hij zond Jonathan geschenken, en betoonde hem grote beleefdheid; en om hem alle wantrouwen te benemen, ja, om hem ten val te brengen, wanneer hij er het minst op verdacht zou zijn, beval hij zijnen bevelhebbers, dat zij Jonathan, als hem zelf, houden gehoorzamen. Hij gaf hem de raad, omdat alles in rust, en zulk een groot getal krijgsvolk onnodig was, hetzelve af te danken, en alleen een klein gedeelte te houden, om hem tot aan Ptolomaïs te vergezellen, hetwelk hij hem, met de andere vaste plaatsen van het land, in handen wilde stellen, daar hij met geen ander oogmerk bij hem gekomen was. Jonathan, gelovende dat Tryfon oprecht tot hem sprak, liet al zijn volk, op drieduizend mannen na, gaan, van welke hij tweeduizend in Galilea liet, en vergezelde, met de overige duizend, Tryfon naar Ptolomaïs. Toen zij in de stad gekomen waren, sloten de inwoners, volgens het bevel van Tryfon, de poorten, en brachten hen allen om het leven, uitgenomen Jonathan, die Tryfon gevangen hield. Daarop zond hij een gedeelte van zijn heer naar Galilea, om de tweeduizend mannen, die daar gebleven waren, mede te doden. Maar deze, bericht bekomen hebbende van hetgene Jonathan wedervaren was, doordien het gerucht daarvan zich reeds verspreid had, namen de wapenen op, en trokken zonder enig verlies af, vermits Tryfons krijgsvolk, ziende dat zij besloten hadden, hun leven duur te verkopen, hen niet durfde aanvallen, en alzo onverrichter zake wederkeerde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 11

De Joden kiezen Simon de Makkabeër tot hun opperhoofd, in plaats van Jonathan, zijnen broeder, die gevangen gehouden wordt door Tryfon welke, honderd talenten en twee zijner zonen tot pand ontvingen hebbende, om hem in vrijheid te stellen, zijn woord niet houdt, maar hem doet ombrengen. Simon richt voor hem, zijnen vader en zijn andere broederen, een prachtige grafstede op. Hij wordt tot vorst en Hogepriester der Joden aangesteld. Zijn treffelijk beleid. Hij verlost zijn volk van de onderwerping aan de Macedoniërs neemt de burg van Jeruzalem stormenderhand in, en doet hem slechten, alsmede de berg, waarop hij gelegen was.

De tijding, van hetgene Jonathan wedervaren was, bedroefde de inwoners van Jeruzalem zeer, zo wegens de genegenheid, welke zij hem toedroegen, als om de vrees, dat de naburige volken, die alleen uit ontzag voor hem zich stil gehouden hadden, hen van zulk een wijzen en kloekmoedigen overste beroofd ziende, hun de oorlog zouden aandoen, en in de uitersten nood zouden brengen. Het bleek ook, dat zij zich niet bedrogen; want die volken hadden het gerucht, dat zich van Jonathans dood verspreidde, nauwelijks gehoord, of zij kondigden hun de oorlog aan, en Tryfon verzamelde ook een leger, om in Judea te trekken. Simon, om de Joden, welke hij zo verslagen zag, te bemoedigen, deed al het volk in de Tempel te samen komen, en sprak hen aldus aan: "Ulieden is het niet onbekend, broeders, dat mijn vader, mijn broeders, en ik, zich aan alle gevaren blootgesteld hebben, om uw vrijheid te verkrijgen, en te bewaren. Gelijk ik dan in mijn eigen geslacht voorbeelden vind, die mij verplichten de dood te verachten, om de wetten en de godsdienst onzer vaderen voor te staan, zo zullen geen gevaren mij ooit beletten, mijn eer en plicht boven mijn leven te steilen. Nademaal het ulieden dan niet ontbreekt aan een hoofd, dat zo ijverig voor uw welstand is, dat het altoos bereid is, tot bevordering daarvan, allen gevaren het hoofd te bieden, zo volgt mij kloekmoedig overal, waar ik u leide. Dewijl ik niet meer verdienste heb dan mijn broeders, zo behoor ik mijn leven niet meer te verschonen, dan zij gedaan hebben; ik zou lafhartig moeten zijn, indien ik hun wegen niet bewandelde; het zal mij tot roem verstrekken, hen na te volgen, door, met blijdschap, voor de verdediging van ons vaderland, onze wetten, en onzen godsdienst, te sterven: ik hoop door mijn daden te doen blijken, dat ik geen onwaardig broeder ben van die doorluchtige en dappere mannen, wier gelukkig en wijs beleid ulieden zovele overwinningen heeft doen behalen. Ik zal, met Gods bijstand, u op uw vijanden wreken; ik zal u met uw vrouwen en kinderen tegen de overlast, die zij u willen aandoen, beschermen, en ik zal beletten, dat hun moedwil onzen Tempel ontheilige; want deze afgodendienaars zouden u niet zo stout verachten, en bespringen, indien zij zich niet inbeeldden, dat gij zonder opperhoofd waart." Het volk, door die woorden opgewekt, schiep moed, en kreeg meerder hoop; zij riepen allen, met eenparige stem, dat zij hem verkozen, om de plaats van Judas en Jonathan te bekleden, en dat zij hem blijmoedig gehoorzamen zouden. De nieuwe opperbevelhebber verzamelde terstond allen, die hij tot de krijgsdienst bekwaam oordeelde, en liet geen tijd verloren gaan, om Jeruzalem met muren en sterke torens te doen omringen. Ook zond hij Jonathan, Absaloms zoon, die zijn grote vriend was, naar Joppe, en gaf hem bevel, de inwoners uit de stad te drijven, opdat zij haar niet aan Tryfon overleverden; en hij bleef zelf te Jeruzalem.

527 Tryfon vertrok middelerwijl, met een groot leger, van Ptolomaïs naar Judea, en voerde Jonathan, zijnen gevangene, met zich. Simon trok hem met de krijgsmacht, die hij bij zich had, te gemoet, tot aan het vlek Adida, op een berg gelegen, die grensde aan de velden van Judea. Zodra Tryfon vernomen had, dat Simon veldoverste der Joden was, zond hij mannen tot hem om hem te bedriegen; want hij deed hem boodschappen, dat Simon hem honderd talenten zilver moest zenden, met twee van Jonathans zonen, om als borgen te dienen voor huns vaders belofte, dat hij de Joden niet van de Koning afvallig zou maken. Dat, zodra hieraan voldaan was,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Jonathan in vrijheid gesteld zou worden; want, dat hij maar gevangen gehouden werd, totdat hij aan de vorst het geld, hetwelk hij hem schuldig was, zou betaald hebben. Simon bemerkte wel dat deze voorslag slechts een list was, en dat, al ware het dat men aan Tryfon gaf hetgene hij eiste, en hem Jonathans kinderen ter hand stelde, hij deze echter niet ontslaan zou. Maar vrezende nochthans, dat men hem, indien hij zulks weigerde, beschuldigen zou, alsof hij de oorzaak van zijns broeders dood geweest ware, deed hij het ganse leger bijeen komen, zei de krijgslieden wat Tryfons eis was, en dat hij niet twijfelde, of het was enkel het oogmerk om hem te bedriegen; doch dat hij echter van oordeel was, dat men het geld en de twee kinderen moest zenden, ten einde men hem niet verdenken kon, alsof hij het leven zijns broeders niet wilde redden. Aldus werd dan het geld, nevens de kinderen, gezonden. Maar Tryfon hield zijn woord niet; hij liet Jonathan niet los; en verwoestte het land. Hij nam zijnen weg door Idumea, en kwam aan Dora, een stad van dat land met het voornemen, om naar Jeruzalem te trekken; Doch Simon volgde hem steeds met zijn benden, en legerde zich telkens tegenover hem.

528 Ondertussen zette de bezetting van het slot te Jeruzalem Tryfon gestadig aan, om hun te hulp te komen, en op het spoedigst leeftocht te zenden. Deze beval daarop aan de ruiterij, om nog diezelfde nacht derwaarts op weg te gaan, maar zij kon niet, door de zware sneeuw, die er viel, welke de wegen zo bedekte, dat noch mensen noch paarden die gebruiken konden.

529 Tryfon toog dan naar Neder-Syrië; en, door het land van Gilead trekkende, doodde hij Jonathan, liet hem begraven, en keerde toen weer naar Antiochië. Simon deed daarna het gebeente van zijnen broeder uit de stad Baska naar Jodin voeren, en aldaar weer ter aarde bestellen. Al het volk bedreef groten rouw; en Simon deed voor zijnen vader, en voor zijn broederen, een prachtige grafstede oprichten, van witten geslepen steen, zó hoog, dat men ze van verre kon zien; rondom maakte hij galerijen, die door zuilen, ieder uit éénen steen bestaande, onderschraagd werden; en om die zeven personen aan te duiden, deed hij er zeven grafnaalden van een grote hoogte, en wonderbare schoonheid, nevens zetten. Dit voortreffelijk kunststuk is tegenwoordig nog te zien.

530 Hieruit kan men afleiden, hoedanig een liefde Simon zijnen nabestaanden toedroeg, en inzonderheid zijnen broeder Jonathan, die, vier jaren nadat hij tot vorst zijns volks, en tot het ambt van Hogepriester verheven was, omgebracht werd. Al het volk verkoos toen, met eenparige stemmen, Simon tot zijnen opvolger. In het eerste jaar, dat hij tot die twee hoge ambten verheven was, verloste hij de Joden van de onderwerping aan de Macedoniërs, zodat zij geen schatting meer aan hen betaalden; dit viel voor, honderd zeven jaren nadat Seleukus, Nikanor toegenaamd, zich meester van Syrië maakte. Ons gehele volk had zulk een achting voor Simons deugd, dat men niet alleen in de bijzondere, maar ook in de openbare schriften plaatste: "Gedaan in het zoveelste jaar der regering van Simon, vorst der Joden, die zijn gehele volk door weldaden aan zich verplicht heeft." Want onder zijn regering genoten zij allerlei voorspoed, en behaalden vele overwinningen op de naburige volken, die hun vijanden waren. Hij plunderde ook de steden Gazara, Joppe, en Jamnia; nam de burg van Jeruzalem stormenderhand in, en slechtte die, tot op de grond toe, om te beletten dat de vijanden zich er ooit meer van zouden kunnen bedienen, om de Joden nadeel te doen, ja, zelfs de berg, waarop de burg lag deed hij slechten, opdat niets dan de Tempel, boven het overige der stad uitsteken zou. Om dit grote werk uit te voeren, had hij al het volk doen te samen komen, en hun de overlast, die zij van de bezetting des burgs geleden hadden, en nog zouden kunnen lijden, indien enig vreemd vorst die herbouwde, met zulke klemmende redenen voorgesteld, dat zij allen besloten aan die moeielijken arbeid de hand te slaan. Zij waren er dan drie jaren, onophoudelijk, dag en nacht, mee bezig, en maakten die berg zo effen, dat er niets in de omtrek overbleef, boven hetwelk de Tempel niet uitstak.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 12

Tryfon doodt Antiochus, zoon van Alexander Balas, en wordt als Koning aangenomen. Zijn ondeugden maken hem zo gehaat bij zijn soldaten, dat zij in dienst van Cleopatra, Demetrius weduwe, overgaan. Zij trouwt met Antiochus Soter, broeder van Demetrius, en doet hem tot Koning kronen. Tryfon wordt door hem overwonnen, vlucht naar Dora, en vandaar naar Apamea, alwaar hij gedood wordt. Antiochus zoekt de vriendschap van Simon de Hogepriester.

Niet lang nadat de Koning, Demetrius Nikanor, door de Parthen gevangen was, deed Tryfon Antiochus, (1 Makk. 15) de zoon van Alexander Balas, Theos of God, toegenaamd, in het vierde jaar nadat hij hem onder zijn voogdij genomen had, heimelijk ombrengen; en liet daarna een gerucht verbreiden, dat Antiochus zichzelf onbedacht onder zijn oefeningen gedood had. Voorts deed hij het krijgsvolk door zijn vrienden aanzoeken, om hem als Koning aan te nemen, hun veel geld belovende, en hun voorhoudende dat, indien Antiochus, broeder van Demetrius, kwam te regeren, hij hen streng over hun opstand zou straffen. De hoop op beloning, en zijn redenen, haalden hen daartoe over, zodat zij hem als Koning erkenden. Maar toen hij zich tot die opperste waardigheid verheven zag, verborg hij niet langer die kwade neigingen, welke hij, ambteloos zijnde, zo zorgvuldig verborgen had, om de genegenheid van ieder te winnen. Hij toonde, dat hij waarlijk was, hetgene zijn naam betekende, dat is wellustig, en aan alle ondeugden overgegeven. Die verandering van gedrag strekte niet weinig tot voordeel zijner vijanden; zijn soldaten werden met zulk een haat tegen hem vervuld, dat zij hem verlieten, om over te gaan in de dienst der Koningin, Cleopatra, Demetrius weduwe, die zich toen met haar kinderen in Seleucië ophield. Toen deze vorstin zich door die krijgsbenden versterkt zag, zond zij boden naar Antiochus, Soter toegenaamd, broeder van Demetrius, die, uit vrees voor Tryfon, van stad tot stad omzwierf; en liet hem de voorslag doen, om met haar te trouwen, en hem de kroon op het hoofd te zetten. Men zegt, dat zij daartoe gedreven werd door de raad harer vrienden, en door de vrees, dat de inwoners van Seleucië de poorten voor Tryfon zouden openen. Antiochus kwam daarop aanstonds tot haar; en dewijl hij van dag tot dag groten toeloop van volk kreeg, trok hij op tegen Tryfon, leverde hem slag, overwon hem, en dwong hem Opper-Syrië te verlaten. Hij vluchtte dan naar Dora, een sterke plaats in Fenicië; Antiochus belegerde die stad, en zond gezanten naar Simon, de Hogepriester, om een verbond met hem aan te gaan; deze deed zulks gewillig, en stond hem bij, met geld en levensmiddelen om het beleg voort te zetten, waardoor hij Antiochus zo aan hem verplichtte, dat die hem enigen tijd als een zijner beste vrienden aanmerkte. Tryfon vluchtte van Dora naar Apamea, alwaar hij met geweld gevat en gedood werd, nadat hij drie jaren geregeerd had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 13

Ondankbaarheid van Antiochus Soter, tegenover Simon de Makkabeër, waaruit een oorlog ontstaat. Simon behoudt steeds de overhand, en vernieuwt het verbond met de Romeinen.

Antiochus, die van nature zeer gierig was, vergat spoedig de bijstand, welke hij van Simon ontvangen had, en zond daarop Cendebeüs met zijn leger, om Judea in te nemen en te verwoesten. Over deze trouweloosheid, werd de Hogepriester zo gebelgd, dat, hoewel hij al hoog bejaard was, hij echter in deze zaak geen mindere wakkerheid betoonde, dan zo hij nog in de bloei zijner jonkheid ware geweest. Hij zond zijn zonen, met zijn beste krijgsbenden, de vijanden te gemoet, volgde met de overigen, langs een anderen weg, en legde in verscheidene engten van het gebergte hinderlagen, hetwelk hem zo wèl gelukte, dat er geen gevecht in die oorlog voorviel, waarin hij de overhand niet had. Hij sleet acht jaren in rust, nadat hij het verbond met de Romeinen vernieuwd had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 14

Simon de Makkabeër wordt verraderlijk gedood door zijnen schoonzoon, Ptolomeüs, die ook zijn weduwe en twee zonen gevangen neemt.

De dappere Simon werd, nadat hij acht jaren over de Joden geregeerd had, verraderlijk op een gastmaal gedood, door zijnen schoonzoon Ptolomeus, (1 Makk. 16) die ook terzelfder tijd zijn weduwe en twee harer zonen gevangen zette, en mannen uitzond om Johannes, Hyrkanus toegenaamd, die haar derde zoon was, desgelijks om het leven te brengen. Maar deze, bericht daarvan bekomen hebbende, vluchtte naar Jeruzalem, zich verlatende op de genegenheid, welke het volk, wegens de genotene weldaden, voor zijnen vader had, en op de haat, die men Ptolomeüs toedroeg. Het bleek, dat zijn vertrouwen niet ongegrond was; want, toen Ptolomeüs door een andere poort wilde inkomen, werd hij door het volk, dat Hyrkanus reeds ontvangen had, met kracht weerhouden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 15

Hyrkanus, zoon van Simon, belegert Ptolomeüs, binnen Dagon; maar zijn liefde voor zijn moeder en broeders, die door Ptolomeüs met de dood bedreigd worden, indien hij de plaats bestormde, belette hem, die in te nemen; alhoewel Ptolomeüs niet nalaat hen te doden, toen het beleg opgebroken was.

Ptolomeus, zijnen toeleg gemist hebbende, week naar het slot Dagon, (1 Makk. 16) boven Jericho gelegen, alwaar Hyrkanus, nadat hij in het ambt van Hogepriester, hetwelk zijn vader had bekleedt bevestigd was, en Gode offeranden geofferd had, hem kwam belegeren. Doch, hoewel hij machtiger was dan zijn vijand, liet hij zich echter, door de liefde en barmhartigheid jegens zijn moeder en broeders, overwinnen; want Ptolomeüs, hen op de muren hebbende doen brengen, deed hen aldaar, ten aanschouwen van ieder, geselen, met bedreiging, hen van boven neer te doen werpen, indien hij het beleg niet opbrak. Dit trof Hyrkanus zo gevoelig, dat de begeerte, om deze personen, die hem zo dierbaar waren, van die pijnigingen te bevrijden, zijn moed neersloeg. Zijn moeder daarentegen gaf hem een teken met haar handen, dat hij zijnen toeleg met meerdere wakkerheid moest voortzetten; en zij vermaande hem, dat hij zich toch niet door medelijden zou laten vermeesteren; maar, door een rechtvaardige gramschap aangezet, hun overlast op de snoden vijand wreken, en hem de straf voor zijn gruwelijke wreedheid zou doen lijden; dat, wat haar aanging, zij met blijdschap onder de pijnigingen sterven zou, als die booswicht maar naar verdienste voor zijn misdaden gestraft werd. Deze woorden moedigden Hyrkanus aan, om de storm, tot bemachtiging van het kasteel, te hervatten: maar, op het gezicht, dat men zijn moeder het lichaam met geselslagen verscheurde, ontzonk hem de moed; en zijn gramschap moest wijken voor de liefde en genegenheid, welke hij haar toedroeg. Dit hield dan het beleg slepende; en het zevende jaar, hetwelk voor de Joden een jaar van rust is, gekomen zijnde, bevrijdde Ptolomeüs van Hyrkanus wraak. Deze verrader, aldus van de vrees verlost, doodde de moeder en haar twee zonen evenwel, en vluchtte naar Zeno, Kotyla toegenaamd, die zich van de stad Filadelfia met geweld meester gemaakt had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 16

De Koning, Antiochus Soter, belegert Hyrkanus in Jeruzalem, en staakt eindelijk het beleg, na het aangaan van een verbond. Hyrkanus vergezelt hem, in een oorlog tegen de Parthen, waarin Antiochus sneuvelt. Demetrius, zijn broeder, die door Arsaces, koning der Parthen, in vrijheid gesteld was, bemachtigt het rijk van Syrië.

Antiochus Soter, die steeds een wrok behield, wegens de overwinningen, die Simon, vader van Hyrkanus, op hem behaald had, tastte Judea aan, in het vierde jaar zijner regering, hetwelk het eerste van Hyrkanus bestuur, en in de honderd twee en zestigste Olympiade, was. Nadat hij het land verwoest, en Hyrkanus gedwongen had naar Jeruzalem te wijken, belegerde hij hem aldaar, en deelde zijn leger in zeven delen, om de ganse plaats alzo in te sluiten. Hij lag er enigen tijd voor, zonder iets te vorderen, ter oorzaak van de sterkte der muren, en van de dapperheid der belegerden, waarbij nog gebrek aan water kwam, waarin echter een zware regen hun te hulp kwam. Daarna deed hij aan de kant van het noorden, alwaar de toegang gemakkelijk was, honderd torens met drie zolderingen oprichten, waarin hij veel krijgsvolk legde, om de muren onophoudelijk te beuken. Daarenboven deed hij een dubbele gracht, die zeer diep en wijd was, om de stad maken, waardoor hij de Joden alle gemeenschap met die van buiten, afsneed. De belegerden lieten ondertussen niet na, menigmalen uitvallen te doen, tot grote schade der belegeraars, als deze zich niet op hun hoede hielden; want anders weken zij terstond weer in de stad. Hyrkanus, ziende dat de menigte der onnutte monden, die in de plaats waren, de levensmiddelen te spoedig zou verteren, deed hen ter stad uitgaan, alleen dezulken behoudende, die door hun jaren bekwaam waren om te strijden. Maar Antiochus belette hun de doortocht, zodat zij, rondom de muren zwervende, jammerlijk door hongersnood gekweld werden. Maar, dewijl het Loofhuttenfeest aankwam, lieten de belegerden, door medelijden met hun medeburgers bewogen, hen weer in de stad komen; en de Hogepriester Hyrkanus bad de Koning, dat hij hem een stilstand van wapenen voor zeven dagen wilde toestaan, om die hoogtijd te kunnen vieren De vorst bewilligde niet alleen in dat verzoek, maar, door godvruchtigheid gedreven, zond hij mildelijk stieren met vergulde hoornen tot een offerande, en gouden en zilveren vaten vol met allerlei kostbaar reukwerk; hetwelk alles aan de stadspoorten ontvangen, en naar de Tempel gebracht werd. Ook zond hij levensmiddelen voor de soldaten, waardoor hij toonde, dat hij gans niet geleek op Antiochus Epifanes, die, nadat hij de stad had ingenomen, zwijnen op het altaar deed offeren, de Tempel met het bloed dezer dieren verontreinigde, en de wet der Joden schond, welke, door deze verachting van hun godsdienst, een onverzoenlijken haat tegen hem opvatten; terwijl deze Antiochus, wegens zijn godsdienstigheid, de bijnaam kreeg van de Godvruchtige.

Hyrkanus werd door de welwillendheid des Konings zo bewogen, dat hij gezanten tot hem zond, om te verzoeken, dat hij de Joden wilde toelaten, volgens de wetten huns lands te leven. De Koning, de raad diegenen verwerpende, die hem aanspoorden tot een gehele uitroeiing onzes volks, welks gewoonten en levenswijze ten enenmale van die van andere volken verschilden, oordeelde integendeel dat hij de gezanten goedertieren behoorde te bejegenen; hij antwoordde hun derhalve, dat hij hun de vrede zou schenken, mits zij hun wapenen aan hem overleverden; hem de schattingen van Joppe, en andere steden buiten Judea, afstonden, en krijgsbezetting innamen. Zij toonden zich bereid deze voorwaarden aan te nemen, uitgenomen die van de bezetting, omdat zij zich met vreemde volken niet wilden vermengen; en, om daarvan bevrijd te blijven, gaven zij gijzelaars, en vijfhonderd talenten zilver, waarvan er driehonderd terstond betaald werden. De broeder van Hyrkanus was een van de gijzelaars. Hierop werden de borstweringen van de stadsmuren af-, en het beleg opgebroken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

536 Hyrkanus deed toen het graf van David, die de rijkste van al de Koningen was geweest, openen, en men haalde er drieduizend talenten uit. Deze Hogepriester was de eerste, die vreemd krijgsvolk in dienst hield. Hij ging daarna een verbond aan met Antiochus, ontving hem met zijn ganse leger in de stad, en trok met hem op, tegen de Parthen. Dit getuigt ook de historieschrijver Nikolaüs, de Damascener, met deze woorden: De Koning Antiochus, nadat hij een zegeboog, met het oog op de overwinning, welke hij op Indates, veldoverste der Parthen, behaald had, aan de oever van de rivier Lykus had doen oprichten, bleef daar twee dagen, op het verzoek van Hyrkanus, de Jood, ter oorzake van zekeren hoogtijd van dit volk, die in die tijd viel, en gedurende welke hun wetten hun niet toelaten te reizen. Hierin spreekt die historieschrijver de waarheid; want het Pinksterfeest kwam toen juist na de Sabbath, en het is ons alsdan niet geoorloofd, ons op weg te begeven.

Antiochus, aan Arsaces, Koning der Parthen, slag geleverd hebbende, werd overwonnen, en verloor zijn leger en zijn leven. Demetrius, zijn broeder, die door Arsaces in vrijheid gesteld was, toen Antiochus in zijn land kwam trekken, maakte zich meester van het rijk van Syrië, gelijk wij elders gezegd hebben.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 17

Hyrkanus herneemt, na Antiochus dood, enige plaatsen in Syrië, en vernieuwt het verbond met de Romeinen. Koning Demetrius wordt door Alexander Zebina overwonnen en vervolgens te Tyrus gevangen genomen, waar hij jammerlijk sterft. Antiochus Cyzicenus, zijn broeder van moeders zijde zoon van Antiochus Soter, doet hem de oorlog aan. Hyrkanus heeft ondertussen vrede in Judea.

Zodra Hyrkanus de dood van Antiochus vernomen had, trok hij met zijn leger naar de steden van Syrië, in de hoop, dat hij ze van krijgsvolk ontbloot zou vinden. Hij nam Madaba in, na een beleg van zes maanden, bemachtigde Samega, benevens de naburige vlekken, bovendien Sichem en Gerizim; ook bracht hij de Chuteërs ten onder, die de Tempel onderhielden, welke met verlof van Alexander de Grote, naar het voorbeeld van die van Jeruzalem gebouwd was, door Sanballat, ten gevalle van zijnen schoonzoon Manasse, broeder van Jaddua de Hogepriester, gelijk hiervoren verhaald is; deze Tempel werd vernield, tweehonderd jaren nadat hij gesticht was.

538 Hyrkanus nam ook de steden Adora en Marissa in Idumea in; en nadat hij dat ganse landschap ten onder gebracht had, stond hij de ingezetenen toe, daar te blijven wonen, mits zij zich lieten besnijden, en zich naar de Joodsen godsdienst schikten. De vrees, van uit hun land verdreven te worden, deed hun die voorwaarden aannemen; en sedert zijn zij altoos als Joden aangemerkt geweest.

539 Thans zond Hyrkanus gezanten naar Rome, om het verbond te vernieuwen. De Raad, hun brieven gelezen hebbende, toonde zich daartoe wel genegen, blijkens het volgende afschrift van zijn besluit: "Op de twaalfden van Sprokkelmaand heeft de praetor Fanius, Markus zoon, de Raad doen te samenkomen, in tegenwoordigheid van Lucius Manlius, zoon van Lucius Mentina, en van Kajus Sempronius, zoon van Kajus Falerna, om te beraadslagen, over hetgene Simon, Dositheus zoon, Apollonius, Alexanders zoon, en Diodorus, Jasons zoon, afgezanten der Joden, en personen van verdienste, uit de naam huns volks, -behalve een vernieuwing des verbonds met het Romeinse volk, -zijn komen verzoeken: namelijk, dat men hun, ten gevolge van dat verdrag, zou doen weergeven, de stad en de haven van Joppe, Gazara, de Fonteinen, en de andere steden, welke hun met verbreking van het besluit des Raads door de Koning Antiochus zijn afgenomen; alsmede dat men des Konings krijgsvolk verbiede, door de landen der Joden, en die hunner onderdanen, te trekken; dat alles, wat in de laatsten oorlog door Antiochus verricht is, nietig en van gener waarde verklaard worde; dat de Raad aan hem gezanten zende, om hem te verplichten, dat hij het genomene wedergeve, en de Joden de verwoestingen, in hun land aangericht, vergoede. Ook hebben deze afgezanten verzocht, dat men hun brieven van aanbeveling aan de Koningen en vrije volken zou geven, ten einde zij veilig de terugreis door die landen kunnen ondernemen. Al hetwelk overwogen zijnde, heeft de Raad bevolen, het verdrag van vriendschap en bondgenootschap met deze vrome mannen, afgezonden door een volk, dat vriend der Romeinen en hun getrouw is, te vernieuwen."

Belangende de brieven, antwoordde de Raad, dat, zodra hij enige andere nodige zaken afgedaan had, hij zorg zou dragen, te beletten, dat de Joden in het vervolg enig ongelijk werd aangedaan; en men beval aan de praetor Fanius de afgezanten van geld uit de algemene schatkist te voorzien, opdat zij, op geschikte wijze, weer naar hun land konden keren; en hun ook, voor hun veiligheid, brieven van aanbeveling aan degenen, door wier plaatsen zij moesten trekken, te geven, benevens dit raadsbesluit.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

540 Middelerwijl was Demetrius zeer begerig, om Hyrkanus de oorlog aan te doen, maar hij kon niet, omdat zijn boosaardigheid hem zo gehaat, bij de Syriërs, en zijn eigen soldaten, maakte, dat zij hem niet konden dulden, en naar Ptolomeics Phisko, Koning van Egypte, zonden, en deze verzochten, dat hij hun iemand uit het geslacht van Seleukus wilde geven, om hem tot Koning over hen aan te stellen. Hierop zond hij hun Alexander Zebina met een leger; men kwam tot een veldslag, waarin Demetrius overwonnen werd, en naar Ptolemaïs vluchtte, alwaar de Koningin Cleopatra, zijn gemalin, was; maar zij hield de poorten voor hem gesloten; daarop ging hij naar Tyrus, waar hij gevangen genomen werd, en, na veel uitgestaan te hebben, jammerlijk zijn leven eindigde.

Alexander Zebina, aldus van het rijk van Syrië meester geworden zijnde, sloot een verbond met de Hogepriester Hyrkanus. Maar enigen tijd daarna, werd hij, in een veldslag overwonnen, en gedood door Antiochus Grypus, zoon van Demetrius. Deze vorst, zich in het bezit van dit rijk ziende, zou de Joden gaarne de oorlog aangedaan hebben; maar hij durfde dit niet ondernemen, wegens de tijding, die hij ontving, dat zijn broeder van moeders zijde, even als hij, Antiochus geheten, en Cycicenus toegenaamd, te Cyzikum, waar hij opgevoed was, een grote krijgsmacht vergaderde, om hem te bestrijden. Die andere Antiochus was de zoon van Antiochus Soter, die door de Parthen gedood was; want Cleopatra was, gelijk wij gemeld hebben, met de twee broeders, na malkander, getrouwd geweest. Hij toog dan naar Syrië, waar vele gevechten tussen hen voorvielen. Hyrkanus ondertussen, die terstond na de dood van Antiochus Soter, het juk der Macedoniërs afgeschud had, en hun, noch als onderdaan, noch als vriend, enigen bijstand meer verleende, verblijdde zich in een zeer voorspoedigen staat, onder de regering van Alexander Zebina, en nog meer onder die twee broeders; want, ziende dat zij door hun gestadige oorlogen elkaar verzwakten, en dat Antiochus geen bijstand uit Egypte kreeg, verachtte hij hen beiden, en genoot al de inkomsten van Judea, waardoor hij veel geld verzamelde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 17

Hyrkanus herneemt, na Antiochus dood, enige plaatsen in Syrië, en vernieuwt het verbond met de Romeinen. Koning Demetrius wordt door Alexander Zebina overwonnen en vervolgens te Tyrus gevangen genomen, waar hij jammerlijk sterft. Antiochus Cyzicenus, zijn broeder van moeders zijde zoon van Antiochus Soter, doet hem de oorlog aan. Hyrkanus heeft ondertussen vrede in Judea.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 18

Zodra Hyrkanus de dood van Antiochus vernomen had, trok hij met zijn leger naar de steden van Syrië, in de hoop, dat hij ze van krijgsvolk ontbloot zou vinden. Hij nam Madaba in, na een beleg van zes maanden, bemachtigde Samega, benevens de naburige vlekken, bovendien Sichem en Gerizim; ook bracht hij de Chuteërs ten onder, die de Tempel onderhielden, welke met verlof van Alexander de Grote, naar het voorbeeld van die van Jeruzalem gebouwd was, door Sanballat, ten gevalle van zijnen schoonzoon Manasse, broeder van Jaddua de Hogepriester, gelijk hiervoren verhaald is; deze Tempel werd vernield, tweehonderd jaren nadat hij gesticht was.

538 Hyrkanus nam ook de steden Adora en Marissa in Idumea in; en nadat hij dat ganse landschap ten onder gebracht had, stond hij de ingezetenen toe, daar te blijven wonen, mits zij zich lieten besnijden, en zich naar de Joodsen godsdienst schikten. De vrees, van uit hun land verdreven te worden, deed hun die voorwaarden aannemen; en sedert zijn zij altoos als Joden aangemerkt geweest.

539 Thans zond Hyrkanus gezanten naar Rome, om het verbond te vernieuwen. De Raad, hun brieven gelezen hebbende, toonde zich daartoe wel genegen, blijkens het volgende afschrift van zijn besluit: "Op de twaalfden van Sprokkelmaand heeft de praetor Fanius, Markus zoon, de Raad doen te samenkomen, in tegenwoordigheid van Lucius Manlius, zoon van Lucius Mentina, en van Kajus Sempronius, zoon van Kajus Falerna, om te beraadslagen, over hetgene Simon, Dositheus zoon, Apollonius, Alexanders zoon, en Diodorus, Jasons zoon, afgezanten der Joden, en personen van verdienste, uit de naam huns volks, -behalve een vernieuwing des verbonds met het Romeinse volk, -zijn komen verzoeken: namelijk, dat men hun, ten gevolge van dat verdrag, zou doen weergeven, de stad en de haven van Joppe, Gazara, de Fonteinen, en de andere steden, welke hun met verbreking van het besluit des Raads door de Koning Antiochus zijn afgenomen; alsmede dat men des Konings krijgsvolk verbiede, door de landen der Joden, en die hunner onderdanen, te trekken; dat alles, wat in de laatsten oorlog door Antiochus verricht is, nietig en van gener waarde verklaard worde; dat de Raad aan hem gezanten zende, om hem te verplichten, dat hij het genomene wedergeve, en de Joden de verwoestingen, in hun land aangericht, vergoede. Ook hebben deze afgezanten verzocht, dat men hun brieven van aanbeveling aan de Koningen en vrije volken zou geven, ten einde zij veilig de terugreis door die landen kunnen ondernemen. Al hetwelk overwogen zijnde, heeft de Raad bevolen, het verdrag van vriendschap en bondgenootschap met deze vrome mannen, afgezonden door een volk, dat vriend der Romeinen en hun getrouw is, te vernieuwen."

Belangende de brieven, antwoordde de Raad, dat, zodra hij enige andere nodige zaken afgedaan had, hij zorg zou dragen, te beletten, dat de Joden in het vervolg enig ongelijk werd aangedaan; en men beval aan de praetor Fanius de afgezanten van geld uit de algemene schatkist te voorzien, opdat zij, op geschikte wijze, weer naar hun land konden keren; en hun ook, voor hun veiligheid, brieven van aanbeveling aan degenen, door wier plaatsen zij moesten trekken, te geven, benevens dit raadsbesluit.

540 Middelerwijl was Demetrius zeer begerig, om Hyrkanus de oorlog aan te doen, maar hij kon niet, omdat zijn boosaardigheid hem zo gehaat, bij de Syriërs, en zijn eigen soldaten, maakte, dat zij hem niet konden dulden, en naar Ptolomeics Phisko, Koning van Egypte, zonden, en deze verzochten, dat hij hun iemand uit het geslacht van Seleukus wilde geven, om hem tot Koning over hen aan te stellen. Hierop zond hij hun Alexander Zebina met een leger; men kwam tot een veldslag, waarin Demetrius overwonnen werd, en naar Ptolemaïs vluchtte, alwaar de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Koningin Cleopatra, zijn gemalin, was; maar zij hield de poorten voor hem gesloten; daarop ging hij naar Tyrus, waar hij gevangen genomen werd, en, na veel uitgestaan te hebben, jammerlijk zijn leven eindigde.

Alexander Zebina, aldus van het rijk van Syrië meester geworden zijnde, sloot een verbond met de Hogepriester Hyrkanus. Maar enigen tijd daarna, werd hij, in een veldslag overwonnen, en gedood door Antiochus Grypus, zoon van Demetrius. Deze vorst, zich in het bezit van dit rijk ziende, zou de Joden gaarne de oorlog aangedaan hebben; maar hij durfde dit niet ondernemen, wegens de tijding, die hij ontving, dat zijn broeder van moeders zijde, even als hij, Antiochus geheten, en Cycicenus toegenaamd, te Cyzikum, waar hij opgevoed was, een grote krijgsmacht vergaderde, om hem te bestrijden. Die andere Antiochus was de zoon van Antiochus Soter, die door de Parthen gedood was; want Cleopatra was, gelijk wij gemeld hebben, met de twee broeders, na malkander, getrouwd geweest. Hij toog dan naar Syrië, waar vele gevechten tussen hen voorvielen. Hyrkanus ondertussen, die terstond na de dood van Antiochus Soter, het juk der Macedoniërs afgeschud had, en hun, noch als onderdaan, noch als vriend, enigen bijstand meer verleende, verblijdde zich in een zeer voorspoedigen staat, onder de regering van Alexander Zebina, en nog meer onder die twee broeders; want, ziende dat zij door hun gestadige oorlogen elkaar verzwakten, en dat Antiochus geen bijstand uit Egypte kreeg, verachtte hij hen beiden, en genoot al de inkomsten van Judea, waardoor hij veel geld verzamelde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 19

Aristobulus, de oudste zoon van Hyrkanus, vorst der Joden doet zich tot Koning kronen, neemt Antigonus, zijnen broeder, tot medegenoot in de regering aan; zet zijn andere broeders, bovendien zijn moeder, in de gevangenis, alwaar hij ze van honger laat sterven. Hij vat wantrouwen op tegen Antigonus, en laat hem om het leven brengen, waarover hij daarna berouw gevoelende, sterft.

Aristobulus, die de oudste van Hyrkanus kinderen was, en Philellen, dat is beminnaar der Grieken, toegenaamd werd, veranderde na, zijns vaders dood het bestuur over de Joden in een koninklijke regering, en was alzo de eerste, die zich tot Koning liet kronen. Dit geschiedde, vierhonderd een en tachtig jaren, nadat de Joden uit de Babylonische ballingschap ontslagen en weer in hun vaderland gekomen waren. Overmits hij Antigonus, zijnen oudsten broeder, zeer beminde, nam hij hem tot medegenoot in de regering aan, en deed zijn drie andere broeders in de gevangenis zetten, alsmede zijn moeder, omdat zij, even als hij zelf, naar het hoog gezag stond, en Hyrkanus, bij zijnen dood, de regering in haar handen gesteld had. Ja, zijn wreedheid ging zo ver, dat hij haar in de kerker van honger liet sterven, en daarenboven zijnen broeder Antigonus, die hij zozeer scheen te beminnen, deed ombrengen. Dit was ontstaan door lasteringen, welke hij in het eerst niet had willen aanhoren, zo om de genegenheid, die hij hem toedroeg, als omdat hij geloofde, dat ze boosaardig verdicht waren. Dit beklagelijk ongeval viel aldus voor: het gebeurde dat Antigonus, in een tijd, toen Aristobulus ziek lag, uit de oorlog te huis komende, met een grote staatsie, juist terwijl men het Loofhuttenfeest vierde, kostbaar toegerust, naar de Tempel ging, vergezeld van gewapend krijgsvolk, zonder enig ander oogmerk, dan om God voor de gezondheid van de Koning, zijnen broeder, te bidden. Enige boosaardige mensen, nijdig op Antigonus voorspoed, en op zijn prachtige intrede in de Tempel, bedienden zich van die gelegenheid, om tweedracht tussen de twee broeders te zaaien; en zeiden boosaardig tot Aristobulus, dat, dewijl Antigonus op zulk een feest met zulk een praal had willen verschijnen, hij daardoor genoeg liet blijken, dat hij naar de kroon stond, en dat hij welhaast met een groot getal van krijgsvolk zou komen, om de Koning te doden, doordien hij het een dwaasheid zou achten, zich met een gedeelte van de regering te vergenoegen, als het in zijn macht stond zich daarvan geheel meester te maken. Aristobulus, die toen zijn verblijf hield in een toren, welke naderhand de naam van Antonia gevoerd heeft, kon nauwelijks geloof slaan aan die woorden; nochthans, om zijn veiligheid te verzekeren, zonder echter zijnen broeder te veroordelen, gelastte hij zijn lijfwacht, zich in een duistere en onderaardse plaats te verbergen, zonder Antigonus enig leed te doen, zo hij ongewapend kwam, maar zo hij gewapend was, dat zij hem dan moesten doden. Daarop deed hij Antigonus boodschappen, dat hij hem verzocht, ongewapend, tot hem te willen komen. Maar de Koningin en andere vijandige lieden, de bode bepratende, haalden deze over, om te zeggen, dat de Koning, vernomen hebbende, dat hij een fraaie wapenrusting aan had, verzocht, dat hij hem het genoegen wilde doen van hem daarmee te komen bezoeken. De Prins, die geen kwaad vermoedde, en op de toegenegenheid van de Koning, zijnen broeder, steunde, ging, zo gewapend als hij was, heen; toen hij bij Stratons toren was gekomen, waar de doorgang zeer duister was, viel des Konings lijfwacht op hem aan, en doodde hem. Uit dit treurige ongeval kan men zien, wat de nijd en laster vermogen, en hoe ze zelfs de tederste en natuurlijkste vriendschap kunnen verbreken. Ook is het verwonderlijk, dat een zekere Judas, een Esseër, wiens voorzeggingen nooit vals bevonden waren, en die Antigonus naar de Tempel had zien opgaan, tot zijn leerlingen en vrienden, die gewoon waren hem om zijn grote kennis van toekomende zaken te volgen, zei, dat hij wel wenste dood te zijn, nu het leven van Antigonus, de onwaarheid zijner voorzeggingen toonde, daar hij volgens zijn voorzegging die dag, bij Stratons toren, sterven moest, hetwelk onmogelijk was, omdat die toren zeshonderd stadiën van Jeruzalem gelegen lag, en het grootste gedeelte van de dag reeds

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

verlopen was. Terwijl hij aldus sprak, werd hem geboodschapt, dat Antigonus omgebracht was in een onderaardsen doorgang, die ook de naam van Straton voerde, evenals de toren, welke, aan de oever der zee gelegen, en sedert Cesarea genoemd is; deze gelijkheid van naam, was de oorzaak zijner bekommering en ongerustheid geweest.

547 Het duurde niet lang, of Aristobulus werd door zulk een berouw over het ombrengen zijns broeders overvallen, dat zijn ziekte daardoor zeer verergerde. Gestadig, verweet hij zichzelf, dat hij zulk een zware misdaad begaan had; en zijn kwaal werd zo hevig, dat hij bloed braakte. Toen nu een zijner dienaren dit uitbraaksel wegdroeg, gebeurde het, zo ik meen door goddelijke besturing, dat hij terzelfder plaatse, waar het bloedige spoor van de moord op Antigonus gepleegd, nog op de grond te zien was, kwam te vallen, en er een gedeelte van het bloed neerstortte. Die in de nabijheid waren, meenden dat hij het met voordacht deed, en gaven zulk een luiden schreeuw, dat de Koning het hoorde, en naar de oorzaak daarvan vraagde; maar niemand wilde het hem zeggen, hetwelk zijn begeerte, om het te weten, nog meer gaande maakte, dewijl de mensen van nature een wantrouwen opvatten, wanneer men iets voor hen tracht te verbergen, en daarvan erger denken dan het inderdaad is. Aristobulus dwong zijn volk dan, door bedreigingen, hem de waarheid van de zaak te zeggen, en dit maakte zulk een indruk op zijn gemoed, dat hij zeer bittere tranen stortte, en onder een diepe verzuchting zei: "Het blijkt dan, dat deze verfoeielijke daad voor God niet verborgen heeft kunnen blijven, dewijl Hij zijn rechtvaardige wraak zo spoedig tegen mij oefent. Hoe lang zal dit rampzalige lichaam mijn schuldige ziel nog in zich besluiten! Was het niet beter, eensklaps te sterven, dan dus mijn bloed bij druppelen uit te storten, om daarmee, als door een zoenoffer, te boeten voor degene, die ik zo wreed heb doen ombrengen?" Nauwelijks had hij deze woorden gesproken, of hij gaf de geest, nadat hij maar een jaar geregeerd had. Zijn vaderland was echter voor grote weldaden veel aan hem verplicht; want hij deed de Itureërs de oorlog aan, veroverde een gedeelte van hun land, hetwelk hij aan Judea hechtte, en dwong de ingezetenen zich te laten besnijden, en naar de Joodse wijze te leven. Hij was goedaardig, en zedig, gelijk ook Strabo, volgens het verhaal van Timagenes, met deze woorden getuigt: Deze vorst was zachtzinnig, en de Joden zijn niet weinig aan hem verplicht; want hij breidde hun landpalen zo ver uit, dat hij er een gedeelte van Iturea aan hechtte, welks volk hij door de band der besnijdenis aan de Joden verbond.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 20

Salóme, de weduwe van Koning Aristobulus, ontslaat diens broeder Janneus, Alexander toegenaamd, uit de gevangenis, en maakt hem Koning. Hij doet een zijner broeders ombrengen en belegert Ptolomaïs. Koning Ptolomeüs Lathur, die door zijn moeder, Cleopatra, uit Egypte verjaagd was, komt in Cyprus, om die van Ptolomaïs te helpen. Zij weigeren hem toegang te verlenen. Alexander breekt het leger op, en onderhandelt openlijk met Ptolomeüs en heimelijk met Cleopatra.

Na de dood van de Koning, Aristobulus, stelde de Koningin Salóme, zijn weduwe, welke de Grieken Alexandra noemen, zijn broeders, die door hem gevangen gezet waren, in vrijheid; en maakte zij Janneus, anders Alexander genaamd, die de oudste en geschiktste van allen was, Koning. Hij was zo ongelukkig geweest, dat zijn vader Hyrkanus, van zijn geboorte af, een tegenzin tegen hem had, en die tot zijnen dood toe behield, zodat het hem nooit toegelaten werd onder zijns vaders ogen te komen. De oorzaak van die afkeer wordt gezegd deze geweest te zijn: Hyrkanus, die Aristobulus en Antigonus, zijn twee oudste zonen zeer beminde, vraagde God, die hem in een droom verscheen, wie van die twee hem in de regering zou opvolgen. En dewijl God hem het gelaat van Alexander voorstelde, en daardoor te verstaan gaf, dat deze regeren zou, baarde hem dit zulk een verdriet, dat hij Alexander in Galilea liet opvoeden. Maar daarom bleef niet achterwege, hetgene God hem voorzegd had, dat gebeuren zou; want Alexander werd, na de dood van Aristobulus, ten troon verheven. Hij deed toen de een zijner broeders, die zich tot Koning wilde opwerpen, ombrengen, en bejegende de anderen, die zich met een ambteloos leven vergenoegde, zeer goed.

549 Als hij nu de zaken des rijks op een goeden voet gebracht had, trok hij met een leger op naar Ptolomaïs, en nadat hij de vijanden in een hevig gevecht overwonnen had, dwong hij hen binnen de stad te wijken, waarin hij hen belegerde. Van al de zeesteden waren Ptolomaïs en Gaza nog maar alleen te veroveren; ook moest Zoïlus, die Dora en Stratons toren bemachtigd had, ten onderbrengen. Ondertussen konden de ingezetenen van Ptolomaïs geen bijstand van de Koning, Antiochus, noch van zijnen broeder Antiochus Cycicenus verwachten, omdat deze met al hun macht elkaar beoorloogden. Maar Zoïlus, die met de verdeeldheid dezer vorsten zijn voordeel hoopte te doen, en Ptolomaïs te vermeesteren, zond er enige hulp heen, terwijl de twee Koningen zich om die plaats zeer weinig schenen te bekommeren. Zij waren op elkaar zo verbitterd, dat zij, zonder zich om het overige te bekommeren, wel op kampvechters geleken, die, hoewel afgemat door de strijd, echter te beschaamd zijn, om zich voor overwonnen te verklaren, zodat zij het geenszins willen opgeven, maar na een weinig ademhalens het gevecht hervatten. De enige toevlucht dan, die er voor de belegerden nog over scheen, was, hulp uit Egypte te bekomen, en voornamelijk van de Koning Ptolomeüs Lathur, die, door zijn moeder Cleopatra uit het rijk verdreven, zich naar het eiland Cyprus begeven had. Zij zonden dan gezanten, om hem te bidden, dat hij hen uit het gevaar, waarin zij waren, verlossen wilde; zij deden hem geloven, dat, zodra hij in Syrië zou aangekomen zijn, terstond die van Gaza, benevens Zoïlus, de Sidoniërs, en vele anderen, zouden zich aan zijn zijde voegen. Hierop vertrouwende deed hij een grote vloot uitrusten. Maar Demetrius, die te Ptolomaïs in groot aanzien was, overreedde ondertussen de inwoners, om van voornemen te veranderen, zeggende, dat het hun veel voordeliger zou zijn, in onzekerheid omtrent de uitslag des oorlogs, die zij tegen de Joden voerden, te blijven, dan in een slavernij te vervallen, die onvermijdelijk zou wezen, indien zij de Koning, Ptolomeüs, als hun Heer inhaalden, dewijl zij dan niet alleen die oorlog zich op de hals haalden, maar nog een gevaarlijker krijg van de kant van Egypte te wachten zouden hebben. De Koningin, Cleopatra, moeder van Ptolomeüs, wier toeleg was, om hem uit het eiland Cyprus te verjagen, zou toch niet zodra zien, dat hij zich door de hulp van de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

naburige landschappen poogde te versterken, of zij zou hen met een machtig leger tegentrekken; en indien Ptolomeüs, in zijn hoop bedrogen, hen verliet, om naar Cyprus te vluchten, dan zouden zij zich aan het uiterste gevaar, dat men bedenken kon, bloot gesteld vinden.

550 Ptolomeüs vernam onderweg de verandering in de gezindheid der inwoners van Ptolomaïs, doch liet daarom niet na, zijnen tocht te vervolgen. Hij landde met zijn leger, bestaande uit dertigduizend mannen, zo te paard als te voet, te Sykamine, en trok vandaar naar Ptolomaïs; maar hij vond zich in grote verlegenheid, toen hij zag, dat de inwoners zijn gezanten niet wilden ontvangen, noch naar zijn voorslagen luisteren. Zoïlus, en die van Gaza, kwamen echter tot hem, om hulp tegen de Joden, en hun Koning, die hun land verwoestte, te verzoeken; zodat dan ook Alexander genoodzaakt werd het beleg van Ptolomaïs op te breken. Deze trok dan met zijn leger terug, en met loosheid te werk willende gaan, zond hij heimelijk naar Koningin Cleopatra, om een verbond met haar, tegen Ptolomeüs, aan te gaan, terwijl hij aan de anderen kant openlijk met deze onderhandelde, en hem vierhonderd talenten zilver beloofde, indien hij de Tiran Zoïlus aan hem overleverde, en de plaatsen en landen, welke Zoïlus bezat, aan de Joden gaf. Ptolomeüs toonde zich zeer genezen, om een verbond met Alexander aan te gaan, en deed Zoïlus in verzekerde bewaring nemen; maar, toen hij vernam dat Alexander in heimelijke onderhandeling met de Koningin, zijn moeder, was, brak hij de onderhandeling af, en belegerde Ptolomaïs, hetwelk, gelijk reeds gezegd is, weigerde hem te ontvangen. Hij liet enige zijner voornaamste bevelhebbers, met een gedeelte van zijn krijgsmacht, voor die stad, om het beleg voort te zetten, en trok met de overigen heen, om Judea te verwoesten. Hij greep de stad Azochis in Galilea onvoorziens op een Sabbath aan, nam ze stormenderhand in, en voerde tienduizend gevangenen, benevens een groten buit, vandaar weg. Alexander verzamelde ondertussen een leger van vijftig-, of, zoals anderen melden, van tachtigduizend mannen, om hem het hoofd te bieden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 21

Grote overwinning, door Ptolomeüs Lathur op Alexander, Koning der Joden behaald, en zijn schrikkelijke wreedheid. Cleopatra, moeder van Ptolomeüs komt de Joden tegen hem te hulp. Hij tracht te vergeefs zich meester van Egypte te maken. Alexander neemt Gaza in, en bedrijft er grote wreedheid. Verscheidene oorlogen, over het bezit van Syrië gevoerd. Buitengewone haat van de meeste Joden tegen Alexander, hun koning. Zij ontbieden Demetrius Eucerus, ter hunner hulp.

Nadat Ptolomeüs Lathur Azochis aldus bemachtigd had, trok hij naar de stad Seforis, die er niet ver af ligt, en bestormde haar; maar hij werd met groot verlies afgeslagen, zodat hij het beleg opbrak, en tegen Alexander, de Koning der Joden, optrok, hem bij Asofon, dat dicht aan de Jordaan ligt, ontmoette, en zich tegenover hem legerde. De voorhoede van Alexander bestond uit achtduizend mannen, allen dappere soldaten, met koperen schilden gewapend; die van Ptolomeus voorhoede hadden ook zulke schilden; maar, dewijl de overigen van zijn krijgsvolk niet zo wel gewapend waren, durfden zij niet tot de aanval overgaan. Doch Filostefanus, een zeer ervaren krijgsman, sprak hun moed in, en deed hen de rivier, die de twee legers vaneen scheidde, overtrekken, zonder dat Alexander het poogde te beletten. Hij meende de vijanden gemakkelijker te kunnen overwinnen, wanneer zij, de rivier achter zich hebbende, niet zouden kunnen vluchten. Het gevecht was zeer bloedig; en men kon bezwaarlijk beoordelen naar welke zijde de overwinning zou neigen. Eindelijk begon het krijgsvolk van Alexander enigszins de overhand te krijgen, en dat van Ptolomeüs te bezwijken; maar Filostefanus, hen met enige verse troepen ondersteunende, deed hen weer moed scheppen. De Joden, verbaasd over deze verandering, en door geen van de hun te hulp gekomen, begonnen te vluchten, en werden daarin door geheel hun leger gevolgd. De vijanden jaagden hen wakker na, en hielden niet op met doodslaan, totdat hun handen vermoeid waren, en hun zwaarden begonnen stomp te worden. Het getal der doden, aan de zijde der Joden, was dertigduizend, of, volgens het verhaal van Timagenes, vijftigduizend. De overigen van het leger werden gevangen genomen, of bergden zich door de vlucht.

552 Na deze grote overwinning, en dit bloedbad, begaf Ptolomeüs zich tegen de avond naar enige vlekken van Judea, welke hij vol vrouwen en kinderen vond; hij beval zijnen soldaten hen te doden, in stukken te snijden, en in ketels met kokend water te werpen; opdat de Joden, die uit de slag ontvlucht waren, aldaar komende, zouden menen dat hun vijanden mensenvlees aten, en daardoor te groter schrik voor hen zouden krijgen. Strabo is het niet alleen, die deze ijselijke wreedheid vermeldt, maar Nikanor maakt er ook gewag van. Daarna nam Ptolomeüs de stad Ptolomaïs met geweld in, gelijk wij elders verhaald hebben.

553 Toen Koningin Cleopatra zag, dat de macht van haar zoon aldus aangroeide, dewijl hij Judea zonder tegenstand verwoestte, Gaza onder zijn gehoorzaamheid gebracht had, en reeds als voor de poorten van Egypte stond, met het voornemen om er zich meester van te maken, oordeelde zij dat het hoog tijd was hem te weerstaan. Hierop verzamelde zij zonder uitstel een grote krijgsmacht, ter zee en te land, waarover zij Chelcias en Ananias, beiden Joden, het bevel gaf: voorts stelde zij het grootste gedeelte van haar schatten, benevens haar kindskinderen, en haar uitersten wil, op het eiland Ceos in bewaring; zond Alexander, haar anderen zoon, met een grote vloot naar Fenicië, vermits dat landschap tot opstand geneigd was; kwam zelf in persoon voor Ptolomaïs; en, dewijl de inwoners de poorten voor haar gesloten hielden, belegerde zij de stad. Toen Ptolomeüs vernam, dat zij Egypte verlaten had, trok hij derwaarts, menende dat hij het ongewapend vinden, en er zich licht meester van zou kunnen maken, maar hij vond zich in

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zijn mening bedrogen. Terzelfder tijd kwam Chelcias, een van Cleopatra's veldoversten, die Ptolomeüs vervolgde, in Neder-Syrië.

554 Cleopatra had nauwelijks vernomen, dat haars zoons toeleg tegen Egypte hem mislukt was, of zij zond een gedeelte van haar leger derwaarts, en dreef er hem geheel uit. Aldus was hij genoodzaakt weer te keren, en bracht de winter te Gaza over. Ondertussen nam Cleopatra Ptolomaïs in, alwaar Alexander, Koning der Joden, met geschenken bij haar kwam. Zij ontving hem minzaam, als een vorst, die, kwalijk door Ptolomeüs behandeld zijnde, nergens toevlucht vond, dan bij haar. Enige stelden haar voor, dat zij zijn land moest zien te overmeesteren, en niet toelaten, dat zulk een menigte van brave Joden onder de macht van één man zouden staan. Maar Ananias raadde haar het tegendeel, zeggende dat zij geen recht had een vorst, met wien zij een verbond had aangegaan, en die haar ook in maagschap bestond, van zijn land te beroven; dat zij ook, indien zij hem dus verongelijkte, alle Joden tot vijand zou krijgen. Deze woorden haalden haar over, weshalve zij Alexander niet alleen geen overlast aandeed, maar ook het verbond met hem te Scythopolis, een stad in Neder-Syrië, vernieuwde.

555 Zodra deze vorst zich van de vrees voor Ptolomeüs ontslagen zag, trok hij naar Neder-Syrië, nam aldaar de stad Gadara in, na een beleg van tien maanden, en vervolgens Hamath, de sterkste van al de vestingen aan de Jordaan gelegen, waarin Theodorus, Zenos zoon, al zijn kostbaarheden bewaard hield. Theodorus, om zich te wreken, overviel de Joden onverhoeds, doodde tienduizend van hen, en nam al de pakkage van Alexander. Die vorst, zonder zich over dat verlies te bekommeren, liet niet na Rafa, aan de oever der zee gelegen, en Anthedon, hetwelk later naar Herodes Agrippa genoemd werd, te belegeren, en in te nemen. Toen, ziende dat Ptolomeüs Gaza verlaten had, om weer naar Cyprus te keren, en dat Koningin Cleopatra desgelijks weer naar Egypte getrokken was, werd hij, door toorn daarover dat die van Gaza Ptolomeüs ter hunner hulp, tegen hem, geroepen hadden, zo verbitterd, dat hij hun land verwoestte, en hun stad belegerde. Apollodorus, hun overste, waagde het daarop met tweeduizend vreemde soldaten, en duizend van zijn eigen volk, 's nachts een uitval te doen, en hield, zolang het donker was, de overhand, omdat de Joden meenden dat Ptolomeüs de belegerden te hulp gekomen was; maar, zodra de dag begon aan te breken, zagen zij dat ze zich bedrogen hadden, en daarop moed vattende, grepen zij Apollodorus zo wakker aan, dat zij duizend van de zijnen op de plaats afmaakten. De belegerden lieten daarom de moed niet zakken, alhoewel de honger ook begon te nijpen; maar zij besloten liever het uiterste af te wachten, dan zich over te geven; en zij werden in dat voornemen door Aretas, Koning der Arabieren, die hun hulp beloofde, gesterkt. De stad moest zich echter overgeven, daar Apollodorus verraderlijk gedood was. Deze moord beging zijn eigen broeder Lysimachus, uit jaloezie over het grote aanzien, dat hij door zijn verdienste verkregen had; en daarna een hoop krijgsvolk bijeen vergaderd hebbende, leverde Lysimachus de plaats aan Alexander over. Toen deze eerst daar binnen kwam, toonde hij een vredelievenden aard; maar daarna zijn krijgsvolk in de stad gezonden hebbende, liet hij hun toe, alle wreedheid tegen de ingezetenen te plegen, om hen te straffen; zodat zij niemand verschoonden, maar allen doodsloegen, die hun tegenkwamen. Dit kostte echter ook menigen Jood het leven; want velen der inwoners sneuvelden gewapenderhand, terwijl zij zich verweerden; anderen staken hun huizen in brand, om te beletten, dat ze hun vijanden ten buit werden; en weer anderen doodden hun vrouwen en kinderen, om ze voor een schandelijke slavernij te vrijwaren. Het geviel juist dat de raadsheren, ten getale van vijfhonderd, vergaderd waren, toen de woedende benden de stad introkken; hierop namen zij de vlucht in de Tempel van Apollo, menende daar veilig te zijn; maar te vergeefs: Alexander deed hen allen ombrengen. Nadat hij de stad, welke hij een jaar lang had belegerd, verwoest had, keerde hij weer naar Jeruzalem.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

556 Ten zelfden tijde werd Koning Antiochus Grypus verraderlijk door Herakleon, in het vijf en veertigste !aar zijns ouderdoms, gedood, nadat hij negen en twintig Jaren geregeerd had. Zijn zoon Seleukus volgde hem in de regering op. Deze voerde oorlog tegen zijnen oom Antiochus Cycicenus, nam hem in een veldslag gevangen, en deed hem ombrengen. Niet lang daarna kwam Antiochus, Eusebes toegenaamd, zoon van Antiochus Cycicenus, te Arad, alwaar hij tot Koning gekroond werd. Hij deed Seleukus de oorlog aan, overwon hem in een veldslag, en verdreef hem uit Syrië. Deze vluchtte daarop naar Cilicië, alwaar hij door de Mopseaten werd ontvangen, maar in plaats van die weldaad te erkennen, wilde hij hun dwingen, schattingen op te brengen; en zij, zulks niet kunnende dulden, staken de vlam in zijn paleis, zodat hij met zijn vrienden in de brand het leven verloor.

557 Terwijl Antiochus in Syrië regeerde, kwam een andere Antiochus, broeder van Seleukus, hem beoorlogen, maar hij werd met zijn ganse leger verslagen. Toen deed zijn broeder Filippus zich tot Koning kronen, en regeerde over een gedeelte van Syrië. Ondertussen ontbood Ptolomeüs Lathur zijnen vierden broeder, Demetrius Eucerus, uit Cnidus, en stelde hem tot Koning van Damascus aan. Antiochus weerstond deze twee broeders kloekmoedig, doch leefde niet lang daarna. Hij was naar Laodicea getrokken, tot bijstand van de Koningin der Galadeners, die met de Parthen in oorlog was, en werd, dapper strijdende, in een slag gedood. Door zijnen dood, bleven de twee broeders, Filippus en Demetrius, vreedzame bezitters van het rijk van Syrië, gelijk elders verhaald is.

558 Omtrent die tijd, zag Alexander, Koning der Joden, zijn rijk verstoord, door de haat, die het volk hem toedroeg: want toen hij op het Loofhuttenfeest, wanneer men takken van palm- en citroenbomen draagt, zich bereidde om te offeren, was men er niet tevreden mede, hem citroenen naar het hoofd te werpen, maar men hoonde hem ook met scheldwoorden, en zei dat hij onwaardig was Gode te offeren, als een, die van een slavin afkomstig was. Hierover werd hij zo vertoornd, dat hij zesduizend mensen om het leven deed brengen. Hij keerde vervolgens de overlast van de woedenden volkshoop af, door een houten staketsel, hetwelk hij rondom de Tempel en het altaar liet maken, tot aan de plaats, alwaar het alleen de priesters vrij stond in te gaan. Ook nam hij krijgsvolk uit Pisidië en Cilicië in dienst; want, dewijl hij een vijand der Syriërs was, wilde hij zich van deze niet bedienen. Hij overwon ook de Arabieren; legde de Moabieten en Galadieten schattingen op, en verdelgde Hamath, zonder dat Theodorus zich in een gevecht met hem durfde meten. hij beoorloogde Obed, Koning der Arabieren, eveneens; maar dicht bij Gadara in een dal gekomen, en door een menigte van kamelen in een nauwe engte, waar de doortocht zeer moeilijk was, belemmerd zijnde, had hij grote moeite om zich te redden en te Jeruzalem te komen. Dit ongeval werd gevolgd door een oorlog, die zijn onderdanen zes jaren lang tegen hem voerden, gedurende welke tijd hij wel vijftigduizend van hen doodde. Hoewel hij alles aanwendde, om hen te bevredigen, was echter hun verbittering zo groot, dat ze door zachte middelen slechts scheen aan te groeien. Hij vraagde hun derhalve eens, wat hij toch doen moest om hun genoegen te geven, en zij antwoordden, dat hij zichzelf om hals moest brengen. De haat der Joden tegen hem was zo groot, dat zij aan Demetrius Eucerus om hulp verzochten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 22

Demetrius Eucerus, Koning van Syrië, komt de Joden tegen Alexander, hun Koning, te hulp, verslaat hem in een veldslag, en wijkt terug. De Joden beoorlogen hem evenwel. Hij overwint hen, in verscheidene gevechten, en doet hen aan kruisen nagelen. Demetrius belegert zijnen broeder Filippus, binnen Beroë. Mithridates Synaces, Koning der Parthen, zendt een leger tegen hem, hetwelk hem gevangen neemt. Hij sterft kort daarna.

Demetrius Eucerus, gestijfd door hen, die hem ter hunner hulp ontboden hadden, kwam tot hen, met een leger van drieduizend paarden, en veertigduizend mannen te voet, en legerde zich bij de stad Sikima. Alexander trok hem tegen, met zesduizend tweehonderd vreemde soldaten, welke hij in dienst genomen had, en twintigduizend Joden, die hem getrouw gebleven waren. Men gebruikte daarop van wederzijde vele listen, om elkaar afbreuk te doen; want Demetrius poogde de vreemdelingen, welke Grieken waren, naar zijn zijde te lokken, en Alexander deed zijn best, om de Joden, die zich bij Demetrius gevoegd hadden, tot zijn partij te doen overgaan; maar geen van beiden bereikte zijn oogmerk. Men kwam eindelijk tot een gevecht: Demetrius won de slag; de vreemde krijgslieden, in Alexanders dienst, gaven uitmuntende blijken van hun dapperheid en getrouwheid, want zij sneuvelden allen in de strijd, zonder dat er één overbleef. Demetrius verloor er ook veel volk. Alexander vluchtte naar het gebergte, alwaar, door een zonderlinge verandering, zesduizend Joden, uit deernis met zijn ongeval, bij hem kwamen; hetwelk Demetrius zoveel vrees aanjoeg, dat hij terugweek. Inmiddels lieten de andere Joden niet na, alleen de oorlog tegen Alexander voort te zetten; maar, dewijl zij telkens geslagen werden, verloren zij in verscheidene gevechten veel volk. Hij dwong de voornaamsten zich naar Bethon te begeven, waarna hij die stad met geweld innam, en hen gevangen naar Jeruzalem voerde, alwaar hij, om zich over hun tegenstand te wreken, een zeer afgrijselijke, wreedheid tegen hen pleegde; want, terzelfder tijd, dat hij zijn bijwijven, op een verhevene plaats, vanwaar men een vrij uitzicht had, op een gastmaal onthaalde, deed hij achthonderd van hen, voor zijn ogen, aan kruisen hechten, en terwijl zij nog leefden, hun vrouwen en kinderen voor hun ogen ombrengen. Het is waar, dat zij hem ten hoogste beledigd hadden, dewijl zij, nog niet vergenoegd met hem, met hun eigen macht, te beoorlogen, vreemdelingen ter hunner hulp hadden ingeroepen, hem menigmaal in levensgevaar en op het punt van het verlies van zijn koninkrijk hadden gebracht, en tot zulk een uiterste gedreven, dat hij genoodzaakt was de plaatsen, welke hij in de landen der Moabieten en Galadieten veroverd had, aan de Koning der Arabieren over te geven, opdat zij niet met zijn oproerige onderdanen tegen hem zouden samenspannen; behalve nog veel ander leed, dat zij hem aangedaan hadden. Maar toch behoort men een afschrik te hebben van zulk een gruwelijke onmenselijkheid, waarvoor men hem met recht de toenaam van Thracides gegeven heeft, om zijnen woesten en wreden aard daardoor aan te duiden. Achtduizend soldaten, van degenen, die de wapenen tegen hem opgenomen hadden, trokken de volgenden nacht, na de onmenselijke daad, weg, en onderwierpen zich nooit weer aan zijn regering, die sedert stil en vreedzaam was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 23

560 Toen Demetrius Judea verliet, ging hij, met duizend paarden en tienduizend voetknechten, zijnen broeder Filippus, binnen Beroë, belegeren. Straton, die vorst dier stad was, en Filippus bijstond, verzocht hulp van Zizus, veldheer der Arabieren, en van Mithridates Synaces, Koning der Parthen; en dewijl deze hem een grote krijgsmacht toezonden, werd Demetrius in zijn legerplaats opgesloten, en zijn volk, zo door de menigte van schichten en pijlen, als door gebrek aan water, gedwongen, hem in de handen der vijanden over te leveren. Deze zonden hem gevangen naar Mithridates; en met buit beladen, terugkerende, lieten zij al de Antiochiërs, die onder de gevangenen waren, zonder losgeld vrij. Mithridates ondertussen bewees Demetrius grote eer, tot aan het einde zijns levens toe, toen hij door ziekte stierf. Doch Filippus had zich, terstond na het gevecht, naar Antiochië begeven, en zich van Syrië meester gemaakt.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 24

De koning, Alexander, laat twee zonen na, Hyrkanus, die Hogepriester wordt, en Aristobulus. De Koningin, Alexandra, hun moeder, wint de genegenheid des volks door middel van de Fariseën, aan welke zij een groot gezag overlaat. Zij doet op hun raad, de getrouwste dienaars van de Koning haar gemaal ombrengen, en vertrouwt aan anderen, om hen te bevredigen, de bewaring der sterkste plaatsen. Inval van Tigranes, Koning van Armenië, in Syrië. Aristobulus wil zich tot Koning opwerpen. Koningin Alexandra sterft.

Nadat nu Koningin Alexandra het kasteel Ragaba ingenomen had, en weer te Jeruzalem gekomen was, sprak zij tot de Fariseën, op die wijze, als de Koning, haar gemaal, haar bevolen had; zij verzekerde hun, dat ze omtrent het lijk van Alexander, en het rijksbestuur, niets buiten hun raad en goedvinden, zou doen. Hierop veranderde de haat, die deze tegen haar opgevat hadden, in toegenegenheid, zodat zij de treffelijke daden van Alexander bij het volk prezen, en verklaarden, dat zij een braven Koning aan hem verloren hadden. Daardoor verwekten zij zulk een droefenis en rouw over zijnen dood, dat men hem een prachtiger lijkstaatsie gunde, dan men ooit voor iemand zijner voorgangers had gehouden.

567 De vorst liet twee zonen na, Hyrkanus en Aristobulus, en had bij uitersten wil bevolen. dat Alexandra regentes zou zijn. Hyrkanus, de oudste der zonen, was onbekwaam voor de regering, en verkoos een ambteloos leven. Aristobulus daarentegen was schrander en onversaagd. De Koningin, hun moeder, die bij het volk in gunst was, omdat zij altoos betuigd had dat zij de misdrijven van haar man met tegenzin aanzag, deed Hyrkanus tot Hogepriester aanstellen, niet zozeer omdat hij de oudste was, als om zijn onbekwaamheid en traagheid. Zij liet de Fariseën in alles begaan, beval het volk hun te gehoorzamen, en zo haar schoonvader Hyrkanus iets van hun overleveringen afgeschaft had, die weer in ere te houden. Aldus had zij niet dan de naam van Koningin, en bezaten de Fariseën de ganse koninklijke macht; zij herriepen de gebannenen, lieten de gevangenen los, en bezaten alle macht. Er waren alleen enige zaken, waarover deze vorstin de beschikking had. Zij onderhield een groot getal van vreemde krijgslieden, en scheen machtig genoeg te zijn, om de naburige vorsten in ontzag te houden; want zij noodzaakte hen gijzelaars aan haar te zenden. Aldus regeerde zij vreedzaam; het waren alleen de Fariseën, die de Staat verontrustten, door haar te overreden, dat zij degenen, die Alexander geraden hadden de achthonderd mannen te kruisigen, deed ombrengen. Zij maakten een begin met Diogenes, en brachten daarna ook anderen om het leven, tot dat de voornaamsten dezer vervolgden bij de Koningin in het paleis kwamen, Aristobulus bij zich hebbende, die door zijn gelaat genoeg te verstaan gaf, dat hij deze vervolging niet goedkeurde, en dat, indien zich gelegenheid daartoe aanbood, hij aan de Koningin, zijn moeder, zou verklaren, dat zij haar macht zo niet behoorde te misbruiken. Die personen herinnerden aan de vorstin, de voortreffelijke diensten, welke zij wijlen de Koning, hun Heer, bewezen hadden; zeiden dat de weldaden, die zij van hem genoten hadden, een vergelding voor hun dapperheid en getrouwheid waren; en dat zij haar baden niet te willen toelaten, dat, na zovele gevaren in de oorlog gediend te hebben, hun vijanden hen in vollen vrede als slachtoffers zouden om het leven brengen, zonder daarvoor gestraft te worden. Dat, zo deze wrede vervolgers zich vergenoegden met het bloed, dat zij reeds vergoten hadden, dood, de eerbied voor het koninklijk gezag, waarmee zij hun bedrijf poogden te verdedigen, hen met geduld alles, wat zij geleden hadden, zou doen dragen. Maar dat, indien zij wilden voortgaan met zulk een wreedheid te plegen, zij de Koningin baden, te willen toelaten, dat ze hun veiligheid buiten haar rijk gingen zoeken. Dat zij zulks, zonder haar verlof, niet wilden doen; maar, zo zij hun dit billijk verzoek weigerde, dat zij hen dan liever allen in haar paleis kon laten vermoorden, alhoewel er niets schandelijker kon zijn, dan toe te laten, dat zij dus door de gezworen vijanden van de Koning, haar gemaal, behandeld werden. Dat zij door die

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

handelwijze aan Aretas, Koning van Arabië, en anderen vorsten, het genot gaf van te zien, dat zij zichzelve van zovele brave mannen beroofde, welker naam alleen hen voormaals deed sidderen. Ten besluite zeiden ze, dat, indien zij hun deze gunst afsloeg, en vast besloten had aan de woedende drift der Fariseën de vrijen teugel te geven, zij hen dan ten minste hier en daar in enige vestingen moest verdelen, om alzo hun leven in een rampzaligen staat te slijten, naardien de fortuin Alexanders dienaars zo wreed vervolgde." Door deze, en meerdere dergelijke woorden, hoopten zij de Koningin tot deernis te bewegen, zo met degenen, die reeds gedood waren, als met hen, die hetzelfde gevaar liepen. Dit trof al de omstanders dermate, dat zij zich niet van tranen konden onthouden. Maar Aristobulus toonde zijn misnoegen meer dan iemand anders, door het verwijt, dat hij der Koningin, zijn moeder deed. Hij zei, dat zij hun onheilen zichzelf het meest te wijten hadden, en zij er zelf oorzaak van waren, door de regering aan zulk een heerszuchtige vrouw op te dragen, even alsof de overleden Koning geen zonen had nagelaten, om hem in de regering op te volgen. De vorstin zag zich met deze zaak niet weinig verlegen, en dacht dat zij niet beter kon doen, dan de bewaring der vaste plaatsen, uitgenomen Hyrkanus, Alexandrion, en Macheron, waar ze haar voornaamste kostbaarheden had, aan die misnoegden toe te vertrouwen. Niet lang daarna, zond zij Aristobulus met een leger naar Damascus, tegen Ptolomeüs Memnon, die al de naburige volken ontrustte; maar hij keerde terug, zonder iets merkwaardigs verricht te hebben. Terzelfder tijd kreeg men bericht, dat Tigranes, Koning van Armenië, met een heer van vijfhonderd duizend mannen, in Syrië gevallen was, en welhaast in Judea zou komen. Dit groot en onverwacht gevaar verschrikte de Koningin Alexandra, en het ganse hechtte. Zij zond derhalve gezanten met kostbare geschenken naar die vorst, die hem met het beleg van Ptolomaïs bezig vonden. Zij verzuimden niets, om Tigranes te bewegen, dat hij een gunstig gevoelen van hun volk mochte verkrijgen. Hij ontving hen minnelijk, en zond hen met goede hoop terug. Toen hij Ptolomaïs ingenomen had, vernam hij dat Lukulles, die de Koning Mithridates had nagejaagd, zonder hem te kunnen achterhalen, dewijl deze reeds naar Liberië gevloden was, in Armenië was gevallen, en aldaar het ganse land plunderde en verwoestte; hetwelk hem deed besluiten terug te keren. De Koningin Alexandra verviel daarna in een zware ziekte, hetwelk Aristobulus deed denken, dat hij geen gunstiger gelegenheid, tot het uitvoeren van zijnen toeleg, zou kunnen vinden. Hij vertrok dan bij nacht, alleen van éénen dienaar vergezeld, om naar de vaste plaatsen te gaan, die, gelijk gezegd is, door de vertrouwdste vrienden van wijlen de Koning, zijnen vader, bewaard werden. Vermits hij al lang over het gedrag zijner moeder ontevreden was geweest, vreesde hij dat, na haar dood, de regering geheel in de macht der Fariseën komen zou. Hij zag daarbij, dat zijn broeder Hyrkanus ten enenmale onbekwaam was om te regeren. Hij vertrouwde zijn geheim aan niemand dan aan zijn huisvrouw, die hij met zijn kinderen te Jeruzalem liet Allereerst ging hij naar Agaba, alwaar Galestes, één van de voornaamsten, hem met blijdschap ontving. Des anderen daags bemerkte de Koningin wel dat Aristobulus van huis was, maar zij vermoedde evenwel niet, dat hij weggegaan was, om beroerten te verwekken. Doch toen zij vernam, dat hij zich meester van ééne plaats, en daarna van andere gemaakt had, (want zodra had de ééne zich niet aan hem overgegeven, of andere vielen hem ook toe) werd zij met al de haar door een grote verbaasdheid bevangen, doordien zij wel begrepen dat Aristobulus op die wijze bijna in staat was, om zich meester van het hechtte te maken, en dat zij zeer vreesden, dat hij zich wreken zou over het kwaad, zijnen vrienden aangedaan. In die grote bekommering wisten zij geen beteren raad, dan de vrouw en kinderen van Aristobulus in verzekerde bewaring te nemen, en hen op het slot, dicht bij de Tempel, te bewaren. Inmiddels kreeg die Prins groten toeloop, en zag hij zich binnen vijftien dagen meester van twee en twintig plaatsen. Hij nam toen de merktekenen der koninklijke waardigheid aan, en liet geen tijd verloren gaan, om krijgsvolk te verzamelen, hetwelk hij kreeg van de berg Libanon, van Trachonitis, en van de naburige vorsten, die hem gewillig bijstonden, in de hoop dat hij het erkennen zou, indien zij hem ten troon verhieven, hetgeen hij zich zelf niet zou hebben durven beloven, hoezeer hij er ook naar haakte. Hyrkanus,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vergezeld van de voornaamste Joden, kwam bij de Koningin, haar verzoekende, dat zij hun wilde zeggen, wat zij dienstig oordeelde in die toestand te doen, dewijl de zaken zo ver gekomen waren, dat Aristobulus, door de overgave van zovele plaatsen, bijna meester was van de gansen Staat, en dat, schoon zij zeer ziek was, zij het echter hun plicht achtten, gedurende haar leven, niets buiten haar raad en weten te ondernemen. Zij antwoordde: dat zij het aan hen overliet, om te doen hetgene zij voor het hechtte het best oordeelden; dat het hun niet aan volk en krijgsbenden, of geld, waarvan men een grote som in de schatkist zou vinden, zou ontbreken, en dat zij voor haar zelf niet langer in staat was, om zich over wereldse zaken te bekommeren, dewijl zij gevoelde dat haar levenskrachten haar begaven. Kort nadat zij dit gesproken had, stierf zij, negen jaren geregeerd, en drie en zeventig geleefd hebbende. Deze vorstin was ver boven de zwakheid van het vrouwelijk geslacht verheven, en toonde door haar daden dat zij bekwaam was om te regeren, en zodanige vorsten, die zich de rang, die zij in de wereld bekleden, onwaardig toonden, te beschamen; zij beoogde alleen de tegenwoordigen welstand des rijks, zonder zich, door ijdele gedachten over het toekomende, van zulk een gewichtige bezigheid te laten aftrekken; zij geloofde ook, dat gematigdheid in de regering boven alles te achten was, en dat men niets behoorde te doen, dat niet billijk en eerlijk was. Maar al deze goede hoedanigheden konden niet beletten, dat haar nakomelingen, na haar dood, de macht, welke zij door haar staatkunde met grote moeite en gevaar verkregen had, weer kwijt raakten; zo groot was de misslag, die zij beging, door de verderfelijken raad van de vijanden van haar huis te volgen, die haar bewogen om de staat te beroven van hen, die het bekwaamst waren om hem te ondersteunen. Dus volgden er beroerten en placht na haar dood; maar zolang zij regeerde, was alles in rust.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

VEERTIENDE BOEK

HOOFDSTUK 1

Na de dood van Koningin Alexandra, komen Hyrkanus en Aristobulus, haar twee zonen, tot een strijd, waarin Aristobulus de overhand behoudt; zij gaan daarna een verdrag aan, volgens hetwelk de kroon aan Aristobulus komt, hoewel hij de jongste is, en Hyrkanus stelt zich tevreden met een ambteloos leven.

Wij hebben in het voorgaande boek gesproken over het leven en de dood der Koningin Alexandra; nu staat ons te spreken over hetgene daarna gebeurde, en wij zullen ons bevlijtigen dat er niets door verzuim of achteloosheid voorbijgegaan worde. Hoewel zij, die ondernemen een historie te schrijven, en de zaken, die lang te voren zijn voorgevallen, op te helderen, daarbij netheid van stijl, en de sieraden daarbij vereist behoren in acht te nemen, echter moet hun voornaamste zorg zijn, de waarheid nauwkeurig te verhalen, opdat zij hun lezers, die geloof aan hun woorden slaan, een getrouw bericht geven.

Nadat dan Hyrkanus tot Hogepriester aangesteld was, in het derde jaar der honderd zeven en zeventigste Olympiade, ten tijde toen Q. Hortensius en Q. Metellus Kretikus te Rome praefecten waren, verklaarde Aristobulus hem de oorlog. Er viel een veldslag voor, dicht bij Jericho, waarin een groot gedeelte van Hyrkanus krijgsvolk tot Aristobulus overliep. Dit veroorzaakte, dat Hyrkanus de vlucht nam in het slot te Jeruzalem, waar de huisvrouw en kinderen van Aristobulus op bevel van Koningin Alexandra gevangen gezet waren. De overigen van zijn volk weken binnen de omtrek des Tempels, en gaven zich spoedig over. Toen begon men van vrede tussen de twee broeders te spreken, en hij werd ook gesloten, op voorwaarde dat Aristobulus regeren, en Hyrkanus zich met een ambteloos leven, en het genot zijner goederen, zou vergenoegen. Dit verdrag werd in de Tempel getroffen, en met hand en eed door beiden bekrachtigd, waarna zij elkaar in de tegenwoordigheid des volks omhelsden, en van elkaar scheidden. Aristobulus begaf zich naar het koninklijk paleis, terwijl Hyrkanus naar het huis ging, waar Aristobulus vroeger woonde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Antipater, een Idumeër, raadt Hyrkagnus te vluchten, en zich naar Aretas, Koning der Arabieren, te begeven, die belooft hem in de regering over Judea te herstellen.

Zekere Idumeër, Antipater geheten, een hechtte man, stout om iets te bestaan, en van een groot verstand, was een groot vriend van Hyrkanus, en vijand van Aristobulus. Nikolaüs, de Damascener, wil, dat hij afkomstig was uit één van de voornaamste geslachten der Joden, die uit Babylon weer naar Judea gekeerd waren; maar hij zegt dit, om Herodes, zoon van Antipater, die naderhand door het geluk tot de troon onzer Koningen verheven werd, te behagen. Men noemde hem in het eerst niet Antipater, maar Antipas, gelijk zijn vader, die door Koning Alexander, en zijn gemalin, tot landvoogd van Idumea aangesteld, met de Arabieren, en Askalonieten vriendschap gemaakt, en door grote geschenken hun genegenheid gewonnen had. Dewijl nu de macht van Aristobulus, bij Antipater, die wegens de vijandschap, die er tussen hen was, voor hem vreesde, verdacht geworden was, deed hij hem heimelijk bij de voornaamste Joden zoveel nadeel als hij kon, zeggende, dat het niet billijk was, dat men toeliet dat hij zich de kroon aanmatigde, die zijnen oudsten broeder Hyrkanus met recht toekwam. Het was hem niet genoeg, dat hij dit ook aan Hyrkanus voorhield; maar hij voegde daarbij, dat deze zijn leven niet zeker was, indien hij niet spoedig vluchtte, dewijl de vrienden van Aristobulus geen gelegenheid zouden laten voorbijgaan, om hem te doden, om het aangematigd gezag zijns broeders te bevestigen. Vermits Hyrkanus van nature goedaardig was, en niet licht aan een kwaad vermoeden geloof sloeg, liet hij zich door dit gesprek niet overtuigen. Zijn zachtheid en vredelievendheid maakten, dat hij aangemerkt werd als een man van klein verstand, maar Aristobulus daarentegen was stout van aard, en tot het uitvoeren van grote ondernemingen bekwaam. Antipater liet evenwel niet af, hoewel hij zag dat Hyrkanus niet naar hem luisterde; maar hij poogde hem te doen geloven, dat Aristobulus het op zijn leven gemunt had. Eindelijk haalde hij hem over om naar Aretas, Koning der Arabieren, te vluchten, dat niet moeilijk te doen was, omdat Arabië aan Judea paalde; hij beloofde hem, naar zijn vermogen, daartoe behulpzaam te zullen zijn. Hierop werd hij door Hyrkanus naar Aretas gezonden, om vrijgeleide te verzoeken, en de belofte dat hij hem niet aan zijnen vijand zou overleveren. Nadat hem dit door Aretas met ede beloofd was, kwam hij weer te Jeruzalem bij Hyrkanus, en weinige dagen daarna, hem bij nacht uit de stad geleidende, bracht hij hem met grote dagreizen naar de stad Petra, waar de Koning der Arabieren zijn hof hield; en dewijl hij bij die vorst wel gezien was, verzocht hij hem zo ernstig om Hyrkanus in de regering over Judea te herstellen, en gaf hem zovele geschenken, dat hij er hem toe overhaalde. Hyrkanus beloofde hem ook, dat, zo hij door hem in de regering hersteld werd, hij uit erkentelijkheid voor die weldaad, hem het land en de twaalf steden, welke de Koning Alexander, zijn vader, de Arabieren ontnomen had, te weten Medaba, Naballo, Libias, Tharabasa, Ahalla, Athon, Zoara, Orone, Marissa, Ridda, Lussa, en Oryba, zou weergeven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Aristobulus wordt genoodzaakt, zich binnen de vesting van Jeruzalem op te sluiten. De koning Aretas belegert hem. Onias, een rechtvaardig man, wordt door enige Joden gestenigd. Gods straf daarover.

De Koning Aretas, door deze belofte van Hyrkanus bewogen, trok met een heer van vijftigduizend mannen, zo ruiters als voetvolk, op Aristobulus aan, leverde hem slag, en overwon hem, waarna vele Joden zich aan de zijde van Hyrkanus voegden. Aristobulus, zich aldus verlaten ziende, vluchtte in de Tempel, te Jeruzalem; maar Aretas belegerde hem daar met zijn leger, hetwelk versterkt was door het volk, dat de zijde van Hyrkanus gekozen had; want het waren alleen de priesters, die Aristobulus bleven aanhangen. Het feest der ongedesemde broden, hetwelk wij Pascha noemen, nabij zijnde, verlieten de voornaamste Joden hun vaderland, en vloden naar Egypte, doch Onias, die een rechtvaardig man, en zo door God bemind was, dat hij in een grote droogte regen van Deze verworven had, die burgeroorlog ziende, verborg zich, maar men vond hem, en bracht hem in het leger, waar de Joden hem baden, dat hij, gelijk hij eertijds door zijn gebeden de hongersnood gestuit had, nu ook alzo een vloek tegen Aristobulus en die van zijnen aanhang mocht uitspreken. Hij weerstond hun verzoek lang, maar eindelijk dwong het volk hem. Daarop wendde hij zich tot God, en sprak Hem aldus aan, in tegenwoordigheid van al het volk: "Grote God, die de Opperheer van het heelal zijt, dewijl deze, die zich hier tegenwoordig bevinden, Uw volk zijn, en zij, welke men belegert, Uw priesters, zo bid ik U, dat Gij de gebeden van beiden, tegen elkaar gedaan, onverhoord laat." Nauwelijks had hij deze woorden gesproken, of enige boze en schelmse Joden vielen, onder het werpen van stenen, op hem aan. Maar God vertoefde niet met wraak over dit snode misdrijf te nemen. Het feest van Pascha, op hetwelk wij gewoon zijn een menigte van offeranden te offeren, gekomen zijnde, en het offervee ontbrekende, zo verzochten Aristobulus en de priesters, die bij hem waren, aan de Joden, die hen belegerden, dat zij hun beesten wilden leveren, tot zulken prijs als zij zelf begeerden. Deze eisten daarop duizend drachmen voor ieder beest, en het geld vooraf. Aristobulus en de priesters stonden hun eis toe, en lieten het geld met een touw bij de muur af. Maar die booswichten, het ontvangen hebbende, wilden de offerbeesten niet laten volgen, zodat zij niet alleen de mensen hun woord niet hielden, maar ook Gode de eer, die Hem toekwam, poogden te onttrekken. De priesters, zich aldus bedrogen ziende, baden God, dat Hij die trouwelozen wilde straffen. Hun gebed werd terstond verhoord; want de Here zond door het ganse land een onstuimigen wind, die al de aardvruchten vernielde, zodat een maat tarwe voor elf drachmen verkocht werd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

Scaurus, door Pompejus gezonden, en door Aristobulus tot zijn partij overgehaald, noodzaakt de Koning, Aretas, het beleg van Jeruzalem op te breken. Aristobulus wint een veldslag, tegen Aretas en Hyrkanus.

Pompejus, omstreeks die tijd bezig zijnde met de oorlog in Armenië, tegen Tigranes, zond Scaurus naar Syrië. Deze te Damascus, hetwelk kort tevoren door Metellus en Lollius ingenomen was, gekomen zijnde, toog van daar naar Judea. Terwijl hij derwaarts op weg was, ontmoetten hem gezanten van Aristobulus en Hyrkanus, welke hem verzochten, een verbond met hun zenders aan te gaan, waartoe hem de een vierhonderd talenten, en de ander niet minder aanbood, mits hij hun bijstand verleende. Scaurus stelde Aristobulus boven zijnen broeder, omdat, behalve dat hij hechtte en mild was, hetgene hij beloofde ook lichter te volbrengen was; terwijl Hyrkanus, arm en vasthoudend zijnde, zijn belofte, zo het hem toescheen, niet zou kunnen houden, hoewel hetgene hij begeerde veel meer was, dan hetgeen Aristobulus eiste. Het was toch veel zwaarder, zulk een sterke en vaste plaats, als de Tempel, te bemachtigen, dan de belegeraars daarvan, die maar vluchtelingen en Nabatheërs waren, en weinig lust in de oorlog hadden, te overwinnen. Deze redenen bewogen Scaurus, de som, welke Aristobulus hem aanbood, aan te nemen, en het beleg te doen opbreken. Daartoe deed hij Aretas aanzeggen, dat hij moest wegtrekken, wijl hij hem anders voor vijand des Romeinsen volks verklaren zou. Toen keerde Scaurus weer naar Damascus; en Aristobulus verzamelde een groot leger, leverde Aretas en Hyrkanus slag op een plaats, Papyron genoemd, overwon hen, en versloeg van hun volk zevenduizend mannen, onder welke Cesalus, de broeder van Antipater, was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Pompejus komt in Neder-Syrië. Aristobulus zendt hem een kostelijk geschenk. Antipater komt bij hem. Pompejus hoort de twee broeders, en stelt de uitspraak over hun geschil uit, totdat hij de Nabatheërs tot hun plicht zonde gebracht hebben. Aristobulus, zonder daarnaar te wachten, begeeft zich naar Judea.

Weinig tijds daarna, kwam Pompejus te Damascus, en door Neder-Syrië, waar de gezanten van geheel Syrië, Egypte, en Judea, bij hem kwamen. Aristobulus zond hem een gouden wijngaard, vijfhonderd talenten waard. Strabo van Cappadócië maakt van dit kostbaar geschenk gewag, met deze woorden: "daar kwamen gezanten uit Egypte, die Pompejus een kroon, vierduizend stukken goud wegende, aanboden; en anderen brachten hem uit Judea een wijngaard, of tuin, van goud; welke men Terpolis, dat is genoegelijk, noemde. Dit kostbaar geschenk heb ik te Rome gezien, in de tempel van Jupiter Kapitolinus, met dit bijschrift: Alexander, Koning der Joden. En het werd op vijfhonderd talenten gewaardeerd. Men zegt, dat Met door Aristobulus, vorst der Joden, gezonden was." Antipater kwam, niet lang daarna, vanwege Hyrkanus bij Pompejus; en Nikodemus, door Aristobulus gezonden, maakte zich Gabinius en Scaurus tot vijanden, door de éénen te beschuldigen, dat hij driehonderd, en de anderen dat hij vijfhonderd talenten aangenomen had; Pompejus beval daarop, dat Hyrkanus en Aristobulus bij hem zouden komen, om uitspraak over hun geschil te doen; en toen de lente gekomen, en zijn krijgsvolk uit de winterkwartieren gegaan was, toog hij te velde, en verwoestte, bij het doortrekken, het slot van Apamea, hetwelk Antiochus Cycicenus had doen bouwen; ook bezichtigde hij het land van Ptolomeüs Memnon, die in boosheid voor Dionysius, de Tripolitaan, zijnen bloedverwant, wien het hoofd afgehouwen was, geenszins onderdeed; maar deze kocht zich vrij, voor duizend talenten; met welk geld Pompejus zijn benden betaalde. Hij slechtte het kasteel Lysias, waarvan een Jood, Silas geheten, heer was; trok door Heliopolis en Chalcis, over het gebergte naar Neder-Syrië, en begaf zich van Pella naar Damascus. Hier hoorde hij Hyrkanus en Aristobulus, over het verschil, dat zij tezamen hadden; ook verleende hij gehoor aan de Joden die over hen beiden klaagden, en verklaarden, dat ze onder geen heerschappij van Koningen wilden staan, omdat God hun bevolen had alleen de priesteren te gehoorzamen; dat deze twee broeders wel van priesterlijk geslacht waren, maar dat zij de vorm der regering wilden veranderen, om zich het hoog gezag aan te matigen, en hun volk alzo tot slavernij te brengen. Hyrkanus klaagde, dat, schoon hij de oudste was, Aristobulus hem wilde beroven van hetgene hem door zijn geboorterecht toekwam, en hem noodzaken zich met een klein gedeelte te vergenoegen, terwijl hij het overige met geweld in zijn macht hield; dat hij in de naburige landen ging stropen, en ter zee door anderen roverij liet plegen; en dat men geen ander blijk van zijnen onstuimigen en oproerigen aard behoefde, dan dat hij het volk tot afval bewoog. Deze klachten werden door het getuigenis van wel duizend der voornaamste Joden, welke Antipater tot zijn partij overgehaald had, bevestigd. Aristobulus beweerde daarentegen, dat Zijn broeder de regering onwaardig was, door zijn lafhartigheid en zijn onverstand, die hem onbekwaam om te regeren, en bij het volk veracht, maakten; dat die reden hem verplicht had, het gezag te aanvaarden, uit vrees, dat het in een ander geslacht zou overgaan; dat hij de waardigheid van Koning niet aangenomen had, dan omdat zijn vader haar altoos bezeten had. Tot getuigen van hetgene hij zei, bracht hij enige jonge lieden te voorschijn, die in het oog liepen, omdat zij zo kostbaar gekleed, en zo opgetooid waren, dat ze eerder schenen gekomen te zijn, om hun staatsie te tonen, dan om een oordeel te horen uitspreken. Pompejus, beide broeders gehoord hebbende, kon gemakkelijk inzien dat Aristobulus ongelijk had; hij beval hun echter weer heen te gaan, en zei dat hij op alles orde zou stellen, als hij de Nabatheërs tot hun plicht gebracht had. Hij beval hun ondertussen vreedzaam te leven. Hij bejegende Aristobulus beleefd uit vrees dat die hem

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

anders de doortocht zou sluiten; maar hij won er niets mede op diens gemoed, want Aristobulus ging naar de stad Delion, en vertrok van daar naar Judea.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Pompejus, verstoord over Aristobulus vertrek, trekt tegen hem op. Verscheidene samenkomsten, vruchteloos afgelopen.

Pompejus, over dit vertrek van Aristobulus verstoord, nam de krijgsbenden, die hij tegen de Nabatheërs had gezonden, ontbood allen, welke hij te Damascus en in het overige gedeelte van Syrië had, en toog met deze en de Romeinse keurbenden onder zijn gezag tegen hem op. Toen hij Pella en Sesthopolis voorbij, en te Koreas, alwaar het gebied van Judea begint, aangekomen was, werd hij een sterk kasteel, Alexandrion genoemd, en op de top eens bergs gelegen, gewaar en vernam, dat Aristobulus daarheen geweken was. Hij ontbood hem derhalve, en Aristobulus liet niet na te komen, dewijl men hem raadde, dat hij zich vooral met geen oorlog tegen de Romeinen zou inlaten. Nadat hij met hem over het geschil, dat hij met zijnen broeder omtrent de regering over Judea, gesproken had, liet Pompejus hem weer naar het slot keren. Dit gebeurde tot twee of driemaal toe; dewijl Aristobulus, in de hoop van het rijk te behouden, niets verzuimde om Pompejus te behagen. Ondertussen liet hij niet na, zich ten oorlog toe te rusten, uit vrees dat Pompejus zich voor Hyrkanus zou verklaren. Eindelijk beval Pompejus, dat Aristobulus alle sterkten aan hem overleveren, en zelf het bevel daartoe aan de stadvoogden geven moest. Hij deed zulks, maar met groot misnoegen, zodat hij naar Jeruzalem uitweek, om zich in staat van tegenweer te stellen. Pompejus trok daarop tegen hem op, en ontving, op zijnen tocht, door een bode, uit Pontus tijding, dat Koning Mithridates door zijnen zoon Farnases gedood was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

Aristobulus, berouw hebbende over zijn bedrijf, komt bij Pompejus, en onderhandelt met hem; maar, daar hij weigerde zijn Krijgsvolk het beloofde geld te geven en de Romeinen binnen Jeruzalem te ontvangen, houdt Pompejus hem gevangen, en belegert de Tempel, waarin de aanhangers van Aristobulus geweken waren.

Pompejus sloeg zijn legerplaats eerst op bij Jericho, welke landouw zeer vruchtbaar is, rijk aan dadelbomen, en waar de balsem, die onder alle reukwerken de kostbaarste is, zeer welig groeit, en uit de boompjes druipt, nadat men er met een scherp steentje in gesneden heeft. De volgenden dag trok hij voort naar Jeruzalem. Toen berouwde het Aristobulus, wat hij gedaan had; daarom ging hij naar hem toe, bood hem een som geld aan, zei dat hij hem binnen Jeruzalem ontvangen zou, en verzocht hem alles te beschikken, zoals het hem beliefde, zonder het tot een oorlog te laten komen. Pompejus stond hem zijn verzoek toe, en zond Gabinius met enig krijgsvolk naar de stad, om dat geld te ontvangen. Maar deze kwam onverrichter zake terug; want men gaf hem geen geld, en sloot de poorten voor hem toe, dewijl de Krijgslieden van Aristobulus het verdrag niet wilden erkennen. Hierover werd Pompejus zo vertoornd, dat hij Aristobulus gevangen hield, en zelf naar Jeruzalem ging. De stad was aan alle kanten zeer sterk, uitgenomen aan de noordzijde, alwaar een wijd en diep dal de Tempel, die van een zeer sterken muur voorzien was, omringde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Pompejus neemt, na een beleg van drie maanden, de Tempel van Jeruzalem stormenderhand in, zonder hem te plunderen. Hij beperkt de macht der Joden, Laat het bevel over Zijn leger aan Scaurus over, en voert Aristobulus met zijn twee zonen, Alexander en Antigonus, benevens zijn twee dochters, gevangen naar Rome. Alexander ontvlucht de gevangenis.

Ondertussen was de ganse stad Jeruzalem verdeeld; sommigen wilden de poorten voor Pompejus openen; anderen, van de aanhang van Aristobulus, begeerden daarentegen dat men ze voor hem sluiten, en zich ten oorlog toerusten zou, vermits hij Aristobulus gevangen hield. Zonder zich lang te bedenken, maakte deze partij zich meester van de Tempel, brak de brug af, waarmee hij aan de stad verbonden was, en stelde zich in staat van tegenweer. De anderen ontvingen het leger van Pompejus, en leverden alzo de stad, en het koninklijk paleis, aan hem over. Daarop zond hij zijnen stedehouder Piso, met zijn benden, om die plaats in bezit te nemen, terwijl hij zelf de huizen en de andere plaatsen nabij de Tempel deed versterken. Doch, voor hij maatregelen van geweld nam, bood hij die van binnen voorwaarden van vrede aan; maar toen hij zag, dat zij die niet wilden aannemen, versterkte hij de gehelen omtrek met een muur, waartoe Hyrkanus alles, wat nodig was, verschafte. Pompejus koos, om de Tempel te bestormen, de noordzijde, omdat die de zwakste was; hoewel zij voorzien was van sterke torens en een wijde gracht, die met grote moeite in een diep dal gemaakt was. Aan de zijde van de stad, alwaar hij zijn verblijf genomen had, waren niet dan diepten, welke men niet over kon komen, nu de brug afgebroken was. De Romeinen waren met onvermoeide vlijt bezig, om stormschansen op te werpen, en hakten tot die einde alle bomen in de nabijheid omver, ook tevens de gracht dempende, hetgeen grote moeite kostte wegens haar geweldige diepte. Dit gedaan zijnde, begonnen zij de Tempel te beuken met het stormtuig, hetwelk Pompejus van Tyrus had doen brengen, en waarmee men zware stenen wierp. Maar zij zouden hun stormschansen niet hebben voltooid, indien de onderhouding onzer voorvaderlijke wetten, die ons verbieden op de Sabbath te werken, de belegerden niet belet had, dat werk te stuiten. Want de Romeinen, zulks bemerkende, schoten op de Sabbath niet met schichten, noch deden enigen aanval, maar hielden zich alleen bezig met het opwerpen van hun hoogten, en het aanvoeren van hun stormtuig, om dit des anderen daags te gebruiken. Hieruit kan men afleiden, hoe groot onze ijver voor God en voor de onderhouding onzer wetten is, naardien de vrees van overweldigd te worden, de belegerden van het brengen hunner offeranden niet kon afhouden. De priesters lieten niet éénen dag voorbijgaan, zonder Gode ‘s morgens, en ter negende ure, te offeren; zich door geen gevaar, hoe groot ook, daarvan latende terughouden. En toen, in de derde maand des belegs, de Tempel op een vastendag, in de honderd negen en zeventigste Olympiade, toen C. Antonius en M. Tullius Cicero consuls waren, ingenomen werd, en de Romeinen al wat hun voorkwam, om het leven brachten, deed echter de vrees des doods niemand diegenen, welke met die goddelijke plechtigheden bezig waren, daarmee ophouden; want zij hielden het voor de grootste zonde, de altaren te verlaten, en de onderhouding hunner wetten te verzuimen. Tot een bewijs dat hetgene, hetwelk ik zeg, geen verzinsel is, om de godvruchtigheid onzes volks op het breedste uit te meten, behoeft men maar na te zien wat anderen, die over de daden van Pompejus spreken, als Strabo, Nikolaus, en inzonderheid Titus Livius, die de Romeinse historie beschreven heeft, daarvan vermelden. Doch wij willen ons verhaal vervolgen. Toen de grootste toren door de stormtuigen aan het waggelen gebracht was, en, neervallende ook de muur, die er bij stond, deed instorten, drongen de Romeinen, door die opening, de Tempel binnen. De eerste, die er in klom, was Cornelius Faustus, zoon van Sylla, gevolgd door het krijgsvolk, waarover hij bevel voerde. Furzus, een hopman, trok er van een anderen kant met zijn bende in, en Fabius, een ander hopman, trok met de zijnen tussen hen beiden door. Terstond werd alles met lijken gevuld; vele Joden werden door de Romeinen gedood, sommigen brachten malkander om, en

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

anderen wierpen zich van boven neer, of staken hun huizen in brand, dewijl de dood hun welkomer toescheen, dan zulk een ijselijke verwoesting. Twaalfduizend Joden verloren daar het leven, doch van de Romeinen sneuvelde maar een klein getal. Absolom, oom en schoonvader van Aristobulus, werd gevangen genomen. De heiligheid des Tempels werd op een ongewone wijze geschonden; want, terwijl vreemdelingen nooit een voet in het Heiligdom gezet, ja het nooit gezien hadden, trad Pompejus, met velen van zijn gevolg, nu daarbinnen, en zag, hetgene niemand dan de priesteren toegestaan was te aanschouwen. Hij zag er de gouden tafel, de kandelaars, de gouden schalen, een menigte van reukwerk, en in de heilige schatkist omtrent tweeduizend talenten. De eerbied hield hem echter terug, om iets daarvan aan te raken, en hij deed bij die gelegenheid niets, wat hem onbetamelijk was. De volgenden dag, beval hij de bedienaars des Tempels, dat zij die zouden reinigen, om er Gode offeranden te offeren; en hij gaf aan Hyrkanus het ambt van Hogepriester, zowel om de Bijstand van hem genoten, als omdat hij de Joden weerhouden had de partij van Aristobulus te kiezen. Toen deed hij de aanleggers van de oorlog onthoofden, en gaf aan Faustus en anderen, die de muren het eerst beklommen hadden, beloningen, aan hun dapperheid geëvenredigd. Hij maakte de stad Jeruzalem cijnsbaar aan de Romeinen, ontnam haar de steden, welke zij in Neder-Syrië veroverd had, beval dat zij haar stadvoogden zou gehoorzamen, en beperkte alzo de macht onzes volks, voormaals zo groot en verheven, binnen enge palen. De stad Gadara, enigen tijd te voren vernield, deed hij herbouwen, ten gevalle van Demetrius, zijnen vrijgelatene, die vandaar geboortig was. De steden, die landwaarts in lagen, te weten Hippon, Scythopolis, Pella, Dion, Samaria, Marissa, Azote, Jamnia, Arethuse, alsmede die, welke door de oorlog ten enenmale verdelgd waren, gaf hij weer aan haar oude inwoners; en de zeesteden, als Gaza, Joppe, Dora, en Stratons toren, die Herodes naderhand prachtig herbouwen, en met havens en fraaie tempels versieren deed, en waaraan hij de naam van Cesarea gaf, verklaarde hij dat vrij zou blijven, en een gedeelte van het wingewest uitmaken. Aldus was het, dat de verdeeldheid tussen Hyrkanus en Aristobulus, waaruit zovele placht ontstonden, ook oorzaak was, dat wij onze vrijheid verloren, aan de Romeinse heerschappij onderworpen werden, en gedwongen alles weer te geven, wat wij door de wapenen in Syrië gewonnen hadden. Daarbij komt nog, dat deze nieuwe heren ons, niet lang daarna, meer dan tienduizend talenten afeisten, en de koninklijke waardigheid, die te voren aan het priesterlijk geslacht verbonden was, aan personen van vreemde of geringe geboorte opdroegen. Maar wij zullen ter zijner plaatse omstandig over die zaken spreken.

578 Pompejus vertrouwde dan aan Scaurus, de regering over Neder-Syrië tot aan de Eufraat en de grenzen van Egypte, trok met twee keurbenden door Cilicië, en ging vandaar met spoed naar Rome, Aristobulus gevangen met zich voerende, benevens zijn twee dochters, en twee zonen, waarvan de oudste, Alexander, het ontvluchtte, maar de jongste, Antigonus, met zijn zusters naar Rome gevoerd werd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 9

Antipater doet Scaurus goeden dienst, in Arabië.

Scaurus trok met zijn leger naar Petra, de hoofdstad van Arabië; en dewijl de wegen derwaarts zeer woest waren, plunderden de soldaten, door honger gedrongen, het land daar om heen. Inmiddels verzorgde Antipater hem uit Judea, volgens Hyrkanus bevel, door toevoer van koren, en van andere nodige zaken; en dewijl hij zeer bekend was bij de Koning Aretas, zond Scaurus hem als gezant naar die vorst; in welke betrekking hij zich zo wel kweet, dat hij hem overreedde, om het verwoesten van zijn land met driehonderd talenten af te kopen. Aldus zag men deze oorlog even snel geëindigd als begonnen, waarover Scaurus zich niet minder verheugde dan Aretas.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 10

Alexander, zoon van Aristobulus, maakt krijgstoerustingen in Judea, en versterkt de plaatsen. Gabinius verslaat hem in een veldslag, en belegert hem in het kasteel Alexandrion, hetwelk Alexander, benevens andere plaatsen, aan hem overgeeft. Gabinius bevestigt Elyrkanus in het hogepriesterschap, en stelt Judea onder het bestuur van de voornaamsten des lands.

Enige tijd daarna, kwam Gabinius, Romeins veldheer, in Syrië, waar hij gewichtige zaken verrichtte. Hyrkanus, de Hogepriester, was voornemens de muren van Jeruzalem, welke Pompejus vernield had, weer op te bouwen; maar hij werd daarin door de Romeinen verhinderd. Middelerwijl verzamelde en wapende zijn neef, Alexander, zoon van Aristobulus, in Judea tienduizend mannen te voet, en vijftienhonderd te paard; versterkte het kasteel Alexandrion, bij Korea gelegen, alsmede dat van Macheron, bij het gebergte van Arabië, en stroopte in Judea, zonder dat Hyrkanus dit kon beletten. Gabinius trok hem tegen, en zond Markus Antonius met andere oversten vooruit, bij welke zich de Joden vervoegden, die onder hun bevelhebbers Pitholaüs en Malichus de Romeinen getrouw gebleven, en met de hulptroepen van Antipater versterkt waren. Gabinius volgde met het overige gedeelte van het leger. Alexander week naar de nabijheid van Jeruzalem, alwaar de slag geleverd werd; de Romeinen behielden de overhand, omtrent drieduizend mannen gedood hebbende en even zovelen gevangen genomen. Daarna ging Gabinius het kasteel Alexandrion belegeren, en beloofde aan degenen, die er binnen waren, vergiffenis, zo zij de plaats wilden overgeven. Een groot gedeelte der Joden had zich buiten het kasteel gelegerd, waar zij door de Romeinen aangevallen, en velen van hen gedood werden, bij welke gelegenheid Antonius zijn dapperheid toonde, en een groot getal van hen met eigen hand afmaakte. Gabinius, een gedeelte van zijn leger tot voortzetting van het beleg achtergelaten hebbende, trok met het overige naar Judea, en deed aldaar de steden, welke hij verdelgd vond, weer opbouwen: zoals Samaria Azote, Scythopolis, Anthedon, Rafia, Dora, Marissa, Gaza, en vele andere plaatsen; zodat men er, nadat zij lang woest gelegen hadden, weer veilig kon wonen. Hij keerde daarna weer naar het beleg van Alexandrion; en, dewijl hij de plaats zeer in het nauw bracht, zond Alexander gezanten, om vergiffenis van hem te verzoeken, onder belofte van niet alleen dit slot, maar ook Hyrkanus en Macheron, aan hem over te geven. Gabinius nam deze aanbieding aan, en verwoestte al die plaatsen. De gemalin van Aristobulus, moeder van Alexander, die de Romeinen toegedaan was, en wier gemaal en andere kinderen nog te Rome gevangen waren, kwam ondertussen bij hem, en verkreeg van hem alles, wat zij begeerde. Nadat hij zijn zaken geregeld had, bracht hij Hyrkanus te Jeruzalem, om aldaar voor de Tempel te zorgen, en het Hogepriesterschap te bedienen. Hij verdeelde het landschap in vijf delen, op elke plaats een rechtbank aanstellende: te weten de eerste te Jeruzalem, de tweede te Gadara, de derde te Hamath, de vierde te Jericho, en de vijfde te Seforis in Galilea. De Joden, aldus van de heerschappij der Koningen ontslagen, geraakten onder het bestuur van hun voornaamste landzaten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 11

Aristobulus, te Rome gevangen, ontvlucht met Antigonus, een zijner zonen en komt in Judea. De Romeinen overwinnen hem in een gevecht. Hij wijkt naar Alexandrion, alwaar hij belegerd en gevangen genomen wordt. Gabinius zendt hem naar Rome; verslaat Alexander, zoon van Aristobulus, in een veldslag; keert weer naar Rome, en laat Krassus in zijn plaats achter.

Aristobulus, uit Rome ontvlucht zijnde, kwam in Judea, met het voornemen om het kasteel Alexandrion, dat onlangs vernield was, weer op te bouwen; maar Gabinius zond Sisenna, Antonius en Servilius af om hem het bemachtigen van die plaats te beletten, en om te trachten hem gevangen te krijgen. Ondertussen kwamen vele Joden bij Aristobulus, zo uit eerbied voor zijnen doorluchtigen naam, als uit levendige begeerte naar verandering en opstand; Pitholaüs, stadvoogd van Jeruzalem, kwam met duizend goede soldaten bij hem; ook kwamen er vele anderen, maar de meesten waren ongewapend; daarom zond hij ze als onnut terug, en trok alleen met achtduizend mannen, die wel gewapend waren, naar Macheron, om het te vermeesteren. De Romeinen hem nazettende, geraakten met hem in gevecht, en behielden de overhand, zodat, hoewel hij en de zijnen zich dapper verweerden, echter vijfduizend van hen in de strijd verslagen werden; de overigen redden zich door de vlucht, elk zoals hij het best kon. Aristobulus kwam met slechts duizend man te Macheron; hij liet wegens de slechten staat zijner zaken de moed geenszins zakken, maar versterkte de plaats; hij werd terstond belegerd, en nadat hij twee dagen tegenstand geboden had, en op verscheidene plaatsen gekwetst was, werd hij met zijnen zoon Antigonus, die met hem uit Rome was gevlucht, gegrepen, en bij Gabinius gebracht, die hem ten tweeden male gevangen naar Rome zond. Hij had het Hogepriesterschap drie en een half jaar bekleed, met niet minder luister dan kloekmoedigheid. De Raad stelde zijn kinderen in vrijheid, omdat Gabinius schreef dat hij dit aan hun moeder had beloofd, omdat zij hem verscheidene plaatsen in handen geleverd had, en daarop werden ze weer naar Jeruzalem gezonden.

582 Gabinius maakte zich nu gereed tot de tocht tegen de Parthen, en was de Eufraat reeds overgetrokken, toen hij van voornemen veranderde, en naar Egypte ging, om Ptolomeüs in zijn hechtte te herstellen, gelijk elders verhaald is. Antipater verzorgde, op last van Hyrkanus, zijn leger van koren, en geld; en overreedde de Joden, die te felusium woonden, en die als bewakers van de grenzen van Egypte waren, om een verbond met de Romeinen aan te gaan.

583 Gabinius, in Egypte komende, vond geheel Syrië in opschudding; want Alexander, zoon van Aristobulus, had zich het bestuur met geweld aangematigd, en een grote menigte van Joden tot zijn partij overgehaald. Hij had aldus een talrijk leger bijeen gekregen, en liep het ganse land af, en doodde al de Romeinen, die hij kon aantreffen. Die het ontkwamen, weken naar de berg Gerizim, waar hij hen belegerde. Gabinius, de zaken in die staat gevonden hebbende, zond Antipater, wiens voorzichtigheid hij kende, af, om, zo het mogelijk was, de oproerlingen tot onderwerping te brengen. Deze gedroeg zich zo behendig in het uitvoeren van die last, dat hij velen weer tot onderwerping bracht, hoewel hij Alexander daartoe niet kon bewegen; die waagde toch met dertigduizend Joden, die hem volgden, een veldslag bij de berg Itabyrion, alwaar de Romeinen de zege behaalden, en de Joden tienduizend man verloren. Nadat Gabinius te Jeruzalem op alles goede orde gesteld had, volgens de raad, hem door Antipater gegeven, trok hij op tegen de Nabatheërs, en overwon hen evenzo. Twee aanzienlijke Parthen, Mithridates en Orsanes genaamd, die tot hem waren overgelopen, zond hij weer naar hun land; en hij deed een gerucht verbreiden, dat zij het ontvlucht waren, om weer naar hun vaderland te keren. Na het uitvoeren van zovele belangrijke zaken, keerde dit dappere legerhoofd weer naar Rome, en werd door Krassus in het bestuur over die landschappen opgevolgd. Nikolaus, de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Damascener, en Strabo, de Kappadociër, hebben de tochten van Pompejus en Gabinius tegen de Joden beschreven, en komen daarin geheel overeen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 12

Krassus plundert de Tempel te Jeruzalem. Hij wordt, met zijn gehele leger, door de Parthen verslagen. Kassius trekt naar Syrië, en beschermt het tegen de Parthen. Antipaters grote aanzien, zijn huwelijk en zijn kinderen

Krassus, uitgetogen zijnde om de Parthen te beoorlogen, trok door Judea, en nam, uit de Tempel te Jeruzalem, niet alleen de tweeduizend talenten, welke Pompejus niet had willen aanraken, maar ook het goud, dat hij er vond, hetwelk achtduizend talenten bedroeg; evenzo nam hij een staaf van louter goud, driehonderd minen wegende, en elke mine twee en een half pond. De priester Eleazar, die de schatten dezer heilige plaats bewaarde, gaf hem die staaf, niet meteen kwaad oogmerk, want hij was een vroom man; maar omdat hij al de tapijten, die zeer schoon en kostbaar waren, en aan die staaf gehangen werden, ook in zijn bewaring had, en vreesde dat Krassus, die hij zo geneigd zag om zich te verrijken, al de sieraden des Tempels nemen zou; en daarom meende hij, dat hij al het andere zou kunnen behouden, door die staaf te geven. Hij deed dit echter niet, voordat Krassus hem met ede beloofd had, al het overige niet te zullen aanroeren, maar zich met dat grote geschenk te vergenoegen. Deze gouden staaf, was met een hollen houten balk bekleed, hetwelk niemand dan Eleazar wist. Krassus niettemin, zonder zich aan het schenden van zijn eed te storen, nam alles, wat er in de Tempel was. Men behoeft zich niet te verwonderen dat hij daarin zovele kostbaarheden vond, omdat die schatten door al de Joden van Azië en Europa, ter ere Gods, van vele jaren her, aldaar gebracht waren. Om te tonen dat ik, uit een ijdele liefde voor ons volk, de zaak niet vergroot, wanneer ik zeg dat hetgene Krassus uit de Tempel roofde, zulk een grote som beliep, zou ik vele historieschrijvers kunnen aanhalen, doch ik zal alleen de woorden van Strabo, de Kappadociër, bijbrengen, die er aldus van spreekt: "Mithridates zond naar het eiland Ceos, om het geld, dat Koningin Cleopatra aldaar in bewaring gesteld had, benevens achthonderd talenten van de Joden, vandaar te halen." En dewijl wij geen andere algemene kas hebben, dan die, welke wij Gode toewijden, blijkt het duidelijk uit die woorden, dat de Joden in Azië, uit vrees voor de oorlog van Mithridates die achthonderd talenten naar het eiland Ceos gezonden hadden. Want het is niet te denken, dat die van Judea, welke zulk een sterke stad en Tempel hadden, geld naar dat eiland zouden gezonden hebben; en is het ook wel gelofelijk, dat die van Alexandrië uit zodanige vrees tot zulk een zaak zouden gedrongen zijn, naardien zij geen reden hadden, om voor Mithridates te vrezen? Dezelfde Strabo, van Syllas overvaart naar Griekenland, om Mithridates te beoorlogen, sprekende, en van het krijgsvolk, dat Lukullus naar Cyrene zond, om een oproer van ons volk te stillen, bevestigt zulks ook, en toont dat de Joden overal verspreid waren. Aldus luiden de woorden van Strabo: "In de stad Cyrene, waren burgers, arbeiders, vreemdelingen en Joden; want de laatsten zijn in alle steden verspreid, en het zou moeilijk vallen een plaats op de aardbodem te vinden, waar zij zich niet neergezet hebben. Egypte en Cyrene, toen die landen nog onder een zelfden vorst stonden, en vele andere staten, hebben de Joden zo hoog geacht, dat zij hun gewoonten aangenomen, en voor zover ze onder hen opgevoed zijn, dezelfde wetten onderhouden hebben. Men ziet ook in Egypte vele volkplantingen der Joden, zonder nog van Alexandrië te spreken, alwaar ze een groot gedeelte van de stad bewonen, en ook overheden hebben, die hun geschillen volgens hun wetten beslissen, en hun overeenkomsten, en andere voorwaarden, die er onder hen gemaakt worden, bekrachtigen, gelijk onder vrije volken geschiedt. De oorzaak dat dit volk zich dus in Egypte met der woon heeft gevestigd, is, dat de Egyptenaars hun oorsprong van de Joden hebben, en hun landen zo nabij elkaar liggen, dat men gemakkelijk uit het een in het ander kan komen, en zelfs naar Cyrene gaan, hetwelk niet alleen een naburige staat van Egypte, maar ook een gedeelte daarvan is."

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

585 Nadat Krassus in Judea al, wat hij wilde, gedaan had, trok hij tegen de Parthen op, en werd met zijn leger door hen verslagen, gelijk elders verhaald is. Kassius week naar Syrië, alwaar hij de Parthen, die, opgeblazen door hun overwinningen, daar kwamen stropen, weerstond. Daarna kwam hij te Tyrus, en vandaar in Judea, alwaar hij Tarichéa stormenderhand innam, en omtrent dertigduizend mensen gevangen wegvoerde. Pitholaus, die het met Aristobulus gehouden had, en onder deze gevangenen was, deed hij ombrengen, op aanraden van Antipater, die in groot aanzien bij hem stond, en daarbenevens groot gezag in Idumea had, en gehuwd was met een vrouw uit een der aanzienlijkste huizen van Arabië, Cypron geheten, bij welke hij vier zonen verwekte Fasaël, Herodes, die naderhand Koning werd, Josephus, en Feroras, bovendien een dochter, Salóme geheten. Antipater verwierf de vriendschap van de meeste vorsten, door zijn eerbiedig gedrag jegens hen; inzonderheid die van de Koning der Arabieren, aan wien hij, toen hij Aristobulus beoorloogde, zijn kinderen te bewaren gaf. Kassius, krijgsvolk bijeen vergaderd hebbende, trok daarmee naar de Eufraat, om de Parthen tegenstand te bieden, gelijk andere historieschrijvers beschreven hebben.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 13

Pompejus doet Alexander, de Zoon van Aristobulus, onthoofden. Filippion, zoon van Ptolomeüs Mennon, vorst van Chalcis, trouwt met Alexandra, Aristobulus dochter. Ptolomeüs, zijn vader, doet hem ombrengen, en neemt die Prinses ten huwelijk. Toen, enigen tijd daarna, Cesar zich meester van Rome gemaakt had, en Pompejus met de Raad over de Ionische zee gevlucht was, stelde hij Aristobulus in vrijheid, en zond hem, met twee keurbenden, naar Syrië, om van dat landschap zeker te zijn. Maar die vorst had niet lang genot van Cesars bescherming; want hij werd door de aanhangers van Pompejus vergiftigd. Zijn lijk werd gebalsemd, en bewaard, totdat Antonius het naar Judea zond, om in het graf der Koningen bijgezet te worden.

587 Scipio deed te Antiochië, op last van Pompejus, Alexander, de zoon van Aristobulus, onthoofden, omdat hij weleer tegen de Romeinen opgestaan was. Ptolomeüs Mennon, vorst van Chalcis, aan de berg Libanon gelegen, zond Filippion, zijnen zoon, naar Askalon, naar de weduwe van Aristobulus, met bevel, dat ze haar zoon Antigonus en haar dochters aan hem zou zenden. Filippion, op een van haar verliefd geworden zijnde, trouwde met haar; maar, enigen tijd daarna, deed zijn vader Ptolomeüs hem ombrengen, en nam zelf die Prinses tot vrouw, daarbij niet nalatende zorg te dragen voor haar broeders.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 14

Antipater staat Cesar, in de oorlog, in Egypte, op bevel van Hyrkanus, bij, en betoont zijn dapperheid,

Toen Cesar, na zijn overwinning, en de dood van Pompejus, de oorlog in Egypte voerde, werd hij door Antipater, landvoogd van Judea, op bevel van Hyrkanus, wakker bijgestaan; want toen Mithridates, de Pergameniër, die, met hulpbenden, naar Cesar in aantocht was, genoodzaakt werd bij Askalon stil te houden, omdat hij niet sterk genoeg was Pelusium door te trekken, kwam Antipater met drieduizend welgewapende Joden bij hem, en maakte niet alleen dat de Arabieren ook ter zijner hulpe kwamen, maar werd zelfs de oorzaak dat hij groten bijstand kreeg uit Syrië: inzonderheid van de vorst Jamblichus, van Ptolomeüs, zijnen zoon, van Thtolomeus, zoon van Sohemus, die op de berg Libanon woonde, en van bijna alle steden. Mithridates, door zoveel krijgsvolk versterkt, kwam te Pelusium, hetwelk hij belegerde, doordien de inwoners hem de doortocht weigerden. Antipater kweet zich dapper bij die gelegenheid; want hij was de eerste, die, nadat er een bres gemaakt was, storm liep, en aldus voor anderen de weg baande om die plaats te bemachtigen. Daarna trok hij met Mithridates af, om zich bij Cesar te voegen. De Joden, die in dat gewest van Egypte woonden, hetwelk de naam van Onias voert, wilden zich tegen hun doortocht aankanten; maar Antipater raadde hun, de partij van Cesar te kiezen, en bediende zich tot dat einde van brieven van de Hogepriester Hyrkanus, die hen daartoe niet alleen vermaande, maar ook aanraadde dat zij het leger, met levensmiddelen, en andere dingen, die het mocht van node hebben, zouden bijstaan. De inwoners van Memfis, dit vernomen hebbende; ontboden Mithridates, welke aanstonds derwaarts ging, waarop zij zich bij zijn partij voegden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 15

Antipater verkrijgt een groten naam in de oorlog in Egypte. Cesar komt in Syrië, bevestigt Hyrkanus in het ambt van Hogepriester, en doet Antipater grote eer aan, onaangezien de klachten van Antigonus, de zoon van Aristobulus.

Toen Mithridates en Antipater in het landschap, Delta genaamd, gekomen waren, leverden zij de vijanden slag, op een plaats, het Veld der Joden genoemd. Mithridates had het bevel over de rechtervleugel, en Antipater over de linker. Die van Mithridates geraakte aan het deinzen, en liep gevaar van ten enenmale verslagen te worden, indien Antipater, die de vijanden tegenover zich reeds overwonnen had, niet spoedig ter zijner hulp langs de rivier gekomen ware, en hem uit dat grote gevaar gered had; want hij versloeg de Egyptenaars, die reeds meenden dat zij de overhand hadden, joeg hen na, plunderde hun leger, en ontbood Mithridates en de zijnen, die achter gebleven waren, om mede deel aan de buit te komen nemen. Mithridates verloor achthonderd mannen in dat gevecht, en Antipater maar vijftig. Mithridates schreef hierover aan Cesar, dat men de eer der overwinning alleen aan Antipater verschuldigd was, en dat deze hem en de zijnen behouden had. Dit roemrijke getuigenis verwekte bij Cesar zulk een grote achting voor Antipater, dat hij hem de hoogsten lof toezwaaide, en voortaan in al de gevaarlijkste tochten in die oorlog gebruikte, waarin hij niet minder dapperheid dan beleid betoonde, en ook wonden bekwam.

590 Toen Cesar, na het eindigen van de oorlog, over zee in Syrië kwam, bewees hij Hyrkanus en Antipater grote eer, bevestigde de éénen in het Hogepriesterschap, en gaf aan de anderen het Romeins burgerrecht met al de voorrechten daartoe behorende. Sommigen zeggen, dat Hyrkanus ook aan die oorlog deelnam en naar Egypte getrokken was; hetwelk Strabo de Kappadociër, met de getuigenis van Asinius bekrachtigt. Dus luiden zijn woorden: "Nadat Mithridates in Egypte gekomen, en Hyrkanus, Hogepriester der Joden, daar met hem aangekomen was...." Dezelfde Strabo zegt op een andere plaats, Hypsikrates tot dat einde aanhalende: "dat Mithridates eerst alleen kwam, en dat hij bij zijn komst te Askalon, Antipater, landvoogd van Judea, ter zijner hulp ontboden had; dat deze hem drieduizend manschappen bracht, en daardoor oorzaak was dat al de andere groten, alsmede Hyrkanus, de Hogepriester, hun wapenen bij de zijn voegden.

Ten zelfden tijde kwam Antigonus, zoon van Aristobulus bij Cesar, om hem te klagen, dat men zijnen vader had vergiftigd, omdat hij Cesar’s zijde gehouden had; en dat Scipio zijnen broeder had doen onthoofden; weshalve hij Cesar bad, medelijden met hem te hebben, daar hij aldus van het vorstendom, dat zijnen vader toebehoorde, beroofd was; ook beschuldigde hij Hyrkanus en Antipater, dat zij zich het gezag met geweld aangematigd hadden. Antipater antwoordde daarop, dat Antigonus een onruststoker was, die altoos gepoogd had oproer en muiterij te verwekken; terwijl hij vele gevaren uitgestaan, en in die laatsten oorlog vele diensten aan Cesar bewezen had, waarvan hij geen andere getuigen dan Cesar zelf behoefde; dat Aristobulus daarentegen altoos een vijand van het Romeinse volk geweest was, en het daarom niet meer dan recht was, dat men hem gevangen naar Rome gevoerd had; en dat de roverijen zijns broeders de oorzaak waren, dat Scipio hem had doen onthoofden. Cesar, door deze redenen overtuigd, bevestigde Hyrkanus in het Hogepriesterambt, vertrouwde Antipater de regering in Judea toe, en bood hem zodanig een landvoogdij aan, als hij zelf begeerde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 16

Cesar staat Hyrkanus toe, de muren van Jeruzalem te herbouwen. Ere, aan Hyrkanus bewezen door die van Athene. Antipater doet de muren van Jeruzalem weer opbouwen.

Bij al de gunsten, welke Cesar aan Hyrkanus bewees voegde hij ook deze, dat hij de muren van Jeruzalem, die, sedert ze op last van Pompejus omver gehaald waren, niet weer waren opgebouwd, mocht herbouwen; en hij schreef aan de consuls te Rome dat zij een besluit daaromtrent in de handvestenzaal zouden doen plaatsen, hetwelk aldus luidde: "Valerius Lucius, praetor, heeft, op de dertienden van Wintermaand, aan de Raad, in de Tempel der Eendracht vergaderd in tegenwoordigheid van L. Koponius Licius, en C. Papyrius Quirinus, voorgehouden, dat Alexander Jasonszoon, Numenius, Antiochuszoon, en Alexander Dorotheus zoon, gewanten der Joden, personen van verdiensten en onze bondgenoten, gekomen zijn om de oude vriendschap, en het verbond met het Romeinse volk, te vernieuwen; tot een teken waarvan zij ons een gouden schild, vijftigduizend gouden penningen waard, gebracht hebben; en dat zij ons verzoeken, hun brieven te geven voor de vrije steden en voor de Koningen, om veilig door de landen en havens van deze te kunnen trekken. Waarop de Raad bevolen heeft, dat zij in de vriendschap en in het verbond des Romeinsen volks zullen opgenomen worden; dat men hun alles wat zij vragen zal toestaan, en dat men hun geschenk zal aannemen." Dit geschiedde in het negende jaar des Hogepriesterschaps en der regering van Hyrkanus, in de maand Panemus.

592 De vorst der Joden ontving ook een ereblijk van het Gemenebest van Athene, hetwelk, tot erkentenis der weldaden van hem genoten, hem het volgende besluit toezond: "Op de twintigsten avond der maand Panemus, terwijl Dionysius Asklepiades rechter en priester was, heeft men een besluit der Atheners, onder de eersten voorzitter Agathokles genomen, aan de regeerders vertoond, waarvan Bukles Menanderszoon een verslag deed, op de elfden avond van de maand Munychion. En nadat Dorotheus, de Opperpriester, en de voorzitters des volks de stemmen opgenomen hadden, heeft Dionysius, zoon van Dionysius, gezegd: dat Hyrkanus Alexanders zoon, Hogepriester en vorst der Joden, altoos een zeer grote genegenheid voor ons volk in het algemeen, en voor onze burgers in het bijzonder heeft getoond, en dat hij geen gelegenheid verzuimd heeft om er blijken van te geven, zowel door zijn manier om onze gezanten en anderen, die om hun zaken te verrichten bij hem gekomen waren, te ontvangen, als door zijn maatregelen dat zij veilig weer naar huis geleid werden, gelijk verscheidene personen getuigen. En overeenkomstig hetgene Theodorus, zoon van Theodorus Simias, meegedeeld heeft aangaande de deugd van die vorst, en zijn begeerte om ons alle goede diensten te doen, die in zijn vermogen zijn, is besloten, hem een gouden kroon te vereren; een metalen beeld in de tempel van Demus en der Bevalligheden voor hem op te richten, en door de heraut zo in de schouwburg, op onze grote feesten, Panathenea en Eleusinia genaamd, als op de Dionysia, wanneer men nieuwe treurspelen vertoont, en eindelijk in het worstelperk, te doen afkondigen, dat deze kroon hem om zijn deugd gegeven is. Alsmede, dat onze overheden, zolang hij zal volharden in die genegenheid zorg zullen dragen dit te erkennen, door allerlei huldeblijken en goede diensten; zodat ieder wete, hoedanig onze dankbaarheid, en onze achting tegenover alle personen van verdiensten zij, en men alzo geneigd worde onze vriendschap te zoeken. Daarenboven is besloten, dat men gezanten zal benoemen, om hem dit besluit te brengen, en door zovele tekenen van eer hem te bewegen tot wederdienst."

593 Toen Cesar alles in Syrië beschikt had, ging hij weer scheep, met de vloot; en Antipater, die hem vergezeld had, keerde weer naar Judea. Het eerste, dat deze deed, was de muren van Jeruzalem weer op te bouwen, waarna hij door het ganse landschap ging, om, zo door raad als door bedreigingen allen opstand en muiterij te beletten, aan het volk verzekerende dat zij,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

wanneer zij Hyrkanus gehoorzaamden, gelijk zij gehouden waren, hun goederen in rust konden genieten; maar dat zij zo zij, hopende voordeel uit onrust te scheppen, tot een opstand kwamen, aan hem, in plaats van een landvoogd, een strengen meester, en aan Hyrkanus, in plaats van een Koning, die zijn onderdanen lief heeft, een Koning zonder ontferming, en aan Cesar en de Romeinen, in plaats van bondgenoten, dodelijke en onverzoenlijke vijanden zouden hebben; doordien deze nooit zouden dulden, dat men verandering maakte in hetgene zij bevolen hadden. Deze vermaningen van Antipater waren van zulk een kracht. dat ze een gelukkige kalmte te weeg brachten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 17

Antipater krijgt groot aanzien, door zijn bekwaamheid. Fasael, zijn oudste zoon, wordt stadvoogd van Jeruzalem, en Herodes, zijn tweede zoon, landvoogd van Galilea. Herodes doet vele rovers ombrengen. Argwaan van enige groten tegen Antipater en zijn kinderen. Zij nopen Hyrkanus, om Herodes in rechten te vervolgen, wegens die lieden, welke hij had doen sterven. Hij verschijnt voor het gerecht, en gaat daarna weer heen. Hij komt Jeruzalem belegeren, en zou het ingenomen hebben, indien Hyrkanus en Fasaël hem daarvan niet afgehouden hadden. Hyrkanus vernieuwt het verbond met de Romeinen. Blijken van achting en toegenegenheid der Romeinen, jegens Hyrkanus en de Joden. Cesar, in het Kapitool, door Brutus en Kassius vermoord.

De onbekwaamheid en traagheid van Hyrkanus gaven aan Antipater gelegenheid, om de grondslagen dier grootheid te leggen, waartoe zijn huis naderhand verheven werd. Hij stelde Fasaël, zijnen oudsten zoon, tot overste van Jeruzalem en het omliggende landschap aan, en Herodes, zijnen tweeden zoon, tot landvoogd van Galilea, hoewel deze maar vijftien jaren oud was; maar deze had zoveel verstand en moed, dat hij welhaast deed blijken, dat zijn beleid zijnen ouderdom overtrof. Hij nam Ezechias, opperhoofd der rovers, die door het ganse land stroopte, gevangen, en deed hem, benevens zijn makkers, ombrengen. Zulk een voor het land nuttig werk verwekte bij de Syriërs zulk een genegenheid voor hem, dat zij in alle steden en op het land zongen, dat ze hun rust en het vreedzaam genot hunner goederen aan hem verschuldigd waren. Dit bracht hem nog een ander voordeel aan: namelijk dat hij in kennis kwam met Sextus Cesar, landvoogd van Syrië, en bloedverwant van de groten Cesar. Deze algemene achting baarde zulk een naijver bij Fasaël, dat hij voor zijnen broeder in verdiensten en bekwaamheid met wilde onderdoen, en alle krachten inspande om de genegenheid des volks van Jeruzalem te winnen. Hij nam zelf de openbare ambten waar, en bediende ze met zulk een gerechtigheid, en op zulk een behagelijke wijze, dat niemand reden had om over hem te klagen, of hem van misbruik zijner macht te beschuldigen. Dewijl nu de roem der kinderen tot lof van de vader strekt, kreeg ons volk zulk een grote liefde voor Antipater, dat het hem niet minder eerde, dan alsof hij hun Koning geweest ware; maar deze verstandige staatsdienaar, in plaats van zich door de glans van zo groot een voorspoed te laten verblinden, behield altoos dezelfde eerbied en getrouwheid tegenover Hyrkanus. De voornaamste Joden, hem en zijn zonen tot zulk een hoog gezag verheven ziende, zo bemind door het volk, en zo hechtte door de inkomsten van Judea en de giften van Hyrkanus, werden zeer afgunstig; en deze afgunst nam toe, toen ze vernamen dat hij ook de genegenheid der Romeinse veldheren gewonnen had. Hierom zeiden ze, dat hij Hyrkanus geraden had deze grote sommen geld te zenden, en dat hij, in plaats van het uit de naam van Hyrkanus aan te bieden, het in zijn eigen naam hun aangeboden had. Hetzelfde zeiden zij ook tot Hyrkanus, maar deze spotte daarmee. Hetgene hun meer dan al het andere kwelde, was, dat Herodes hun zo gewelddadig en stout toescheen, dat zij niet twijfelden, of hij haakte naar de opperheerschappij. Zij besloten dan eindelijk naar Hyrkanus te gaan, om Antipater openlijk bij hem te beschuldigen. Zij spraken hem aldus aan: "Hoe lang zult gij, hetgene voor uw ogen geschiedt, dus gerust dulden? Ziet gij niet, dat Antipater en zijn zonen al de eer der oppermacht genieten, en u alleen de naam van koning overlaten? Ligt er u dan niets aan gelegen, om kennis daarvan te nemen? Gaat het u niet aan, daarin te voorzien? en meent gij veilig te zijn, wanneer gij uw welstand en die van de Staat dus verwaarloost? Deze personen gedragen zich niet langer als dezulken, die uw bevelen uitvoeren, en onder uw gezag staan. Gij zou u zelf bedriegen, indien gij zulks geloofdet; want zij handelen openlijk als opperheren. En begeert gij een klaarder bewijs daarvan ? Onze wetten verbieden iemand, hoe snood hij ook zij, te doden, voor dat hij door het gerecht veroordeeld is: Herodes nochthans heeft niet geschroomd deze wet te schenden, door Ezechias en zijn makkers te doen ombrengen, zonder u zelfs verlof

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

daartoe te verzoeken?" Deze woorden troffen Hyrkanus. De moeders diegenen, welke Herodes had doen doden, verhoogden zijn gramschap, want er ging geen dag voorbij, dat zij niet in de Tempel kwamen, om hem en al het volk te bidden, dat Herodes mocht gedwongen worden zich wegens dat misdrijf voor de rechters te verantwoorden. Hyrkanus daagde hem dan voor het gerecht. Zodra hij deze dagvaarding ontvangen had, stelde hij orde op de zaken van Galilea, en vertrok naar Jeruzalem. Maar, in plaats van te komen als een ambteloos persoon, nam hij, op raad zijns vaders, zoveel volk mede, als hij oordeelde nodig te hebben om Hyrkanus geen argwaan te geven, en echter in staat te zijn, om zich te verweren, indien men hem aanviel. Sextus Cesar, landvoogd van Syrië, vergenoegde zich niet met aan Hyrkanus, ten gunste van Herodes te schrijven, maar hij beval dat men hem zou vrijspreken, daarbij bedreigingen voegende, indien men hetzelve niet nakwam. Zulk een sterke aanbeveling was echter onnodig, omdat Hyrkanus Herodes zowel ontzag, als vreesde. toen hij met zijnen stoet voor de rechters verschenen was, stonden zijn aanklagers zo verbaasd, dat niet één van hen durfde staande houden, hetgene zij in zijn afwezigheid tegen Hem ingebracht hadden. Sameas echter, een man van zulk een oprechtheid, dat hij niet schroomde vrijmoedig uit de borst te spreken, stond toen op, en zich tot Hyrkanus en de rechters kerende, hief hij aldus aan: "Heer Koning, en gij Heren, die alhier vergaderd zijt om deze beschuldigde te oordelen, wie heeft ooit gezien dat iemand, die zich voor het gerecht verantwoorden moet, op zulke wijze aankomt? Ik geloof, dat men bezwaarlijk enig voorbeeld daarvan zal kunnen aantonen. Allen, die tot nog toe voor deze vergadering zijn verschenen, zijn er op een ootmoedige en beschroomde wijze gekomen, in het zwart gekleed, met onopgemaakt haar, en in een staat om deernis te verwekken Maar deze daarentegen, die van vele doodslagen beschuldigd wordt, en de straf, daarop staande, poogt te ontgaan, verschijnt voor ons, in het purper gekleed, met opgemaakt haar, en met een stoet van gewapende mannen, zodat, indien wij hem veroordelen volgens onze wetten, hij, deze verachtende, ons zelf het leven kan benemen. Evenwel kan ik hem, die zo doet, om zijn leven, dat hem liever is dan de onderhouding onzer wetten, te redden, niet zozeer laken, als ik ulieden laak, die zulks duldt, en inzonderheid de Koning. Maar weet nochthans, -vervolgde hij, zich tot de rechters kerende, -dat God niet minder rechtvaardig dan machtig is, en dat Hij derhalve zal toelaten, dat deze Herodes, die gijlieden, ten gevalle van onzen Koning Hyrkanus Wilt vrijspreken, ulieden en ook hem, ten eniger tijd wet straffen zal."

596 Deze laatste woorden waren een voorzegging, die door de tijd bewaarheid werd; want, toen Herodes tot Koning verheven was, deed hij al die rechters, zelfs ook Hyrkanus, ombrengen, uitgenomen Sameas, die hij altoos in grote ere hield; zo om zijn deugd, als om dat hij, toen Herodes en Sosius Jeruzalem belegerden, het volk vermaande om hen te ontvangen, zeggende, dat zijn vroegere misslagen hen niet behoorden te beletten, zich aan hem te onderwerpen; gelijk wij ter zijner plaatse omstandiger zullen verhalen. Maar om weer ter zake te komen: Hyrkanus ziende dat de meerderheid der rechters er toe overhelde om Herodes te veroordelen, stelde het vonnis tot de volgenden dag uit, en deed Herodes heimelijk aanzeggen, dat hij vluchten moest. Hij dan, onder de schijn van voor Hyrkanus te vluchten, week naar Damascus; en toen hij in veiligheid bij Sextus Cesar gekomen was, verklaarde hij openlijk, dat hij besloten had, niet te verschijnen, zo men hem ten tweeden male dagvaardde. De Joden, door deze verklaring getergd, poogden aan Hyrkanus te doen inzien, dat Herodes het op zijn verderf toeleide; ook kon hij niet onwetend daarvan zijn; maar hij was zo lafhartig en traag, dat hij niet wist, waartoe hij besluiten zou. Ondertussen verkreeg Herodes van Sextus Cesar, door een som geld, dat hij tot landvoogd van Neder-Syrië werd aangesteld. Dit deed Hyrkanus vrezen, dat Herodes hem beoorlogen zou. Zijn vrees was niet ijdel; want Herodes, om zich te wreken, omdat men hem voor het gerecht gedaagd had, kwam met een leger te veld, om zich van Jeruzalem meester te maken niets wederhield hem daarvan dan de smekingen van zijnen vader Antipater en zijnen broeder Fasaël, die bij hem kwamen, en hem voorhielden, dat het hem

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

genoeg behoorde te wezen, dat hij zijn vijanden had doen beven zonder dezulken als vijanden te behandelen, die hem niet beledigd hadden; dat hij, zonder ondankbaarheid, de wapenen niet kon opnemen tegen Hyrkanus, aan wien hij zijn verheffing en grootheid verschuldigd was; dat hij niet zozeer behoorde te bedenken dat men hem voor het gerecht had gedaagd, als wel dat men hem ook weer vrij had laten heen gaan, en dat hij zien moest op de weldaad, daardoor aan hem bewezen, meer dan op zijn rechtvaardigen toorn; dat de voorzichtigheid hem verplichtte te bedenken dat de uitslag des oorlogs twijfelachtig was; dat God alleen de overwinning in Zijn hand had, om ze te geven aan wien Hij wilde; en dat hij geen reden had om zich die te beloven, indien hij tegen zijnen Koning en weldoener streed, van wien hem nooit enig leed wedervaren was, en die hem nooit iets kwaads had willen aandoen, dan op de verkeerden raad, die men hem gegeven had. Herodes, door deze redenen overtuigd, achtte dat het genoeg was zijnen landslieden getoond te hebben hoe verre zijn macht ging, en stelde daarop zijn voornemen tot een anderen tijd uit, in de hoop van zijn doel eens te bereiken

597 Toen de zaken van Jeruzalem in deze staat waren, rustte Cesar, die weer te Rome gekomen was, zich uit, om naar Afrika over te schepen, om Scipio en Kato te beoorlogen. Hyrkanus zond toen gezanten naar hem, om vernieuwing van het verbond te verzoeken. Bij deze gelegenheid acht ik mij verplicht te verhalen welke eer ons volk van de Romeinen ontvangen heeft, en wat verbonden zij met ons aangegaan hebben, ten einde ieder wete, in hoedanig een achting en aanzien wij bij de regeerders van Azië en Europa, om onze dapperheid en getrouwheid, gestaan hebben. De Perziaansche en Macedonische historieschrijvers hebben verscheidene dingen geschreven, die zeer ten onzen voordele zijn; en wij zijn het niet alleen, die hun historiën bezitten; andere volken hebben ze ook. Maar vermits zij, die ons haten, geen geloof daaraan willen slaan, onder voorgeven dat men er niet overal kennis van heeft, zo wijs ik hen op de gedenkschriften der Romeinen, die in alle steden afgekondigd zijn, en, op koperen platen gegraveerd, in het Kapitaal bewaard worden, dewijl men die niet zal kunnen tegenspreken Julius Cesar, heeft ook door een opschrift, hetwelk hij op een metalen zuil te Alexandrië deed zetten, willen bekend maken, dat de Joden het burgerrecht van die stad hebben Bij deze blijken zal ik nog enige bevelen voegen van de opperbevelhebbers, en de raadsbesluiten, die Hyrkanus en ons ganse volk betreffen "Cajus Julius Cesar, opperveldheer, opperpriester, en ten tweeden male oppergezaghebber, aan de regeerders de raad, en het volk van Sidon, groetenis. Wij zenden ulieden een afschrift van de brief, die wij schrijven aan Hyrkanus, Alexanders zoon, vorst en Hogepriester der Joden, ten einde gijlieden die in het Grieks en Latijn in uw handvestkamer bewaart." Dus luidde de brief: "Julius Cesar, opperveldheer, andermaal oppergezaghebber. en opperoriester. Wij hebben. na daarover beraadslaagd te hebben, dit volgende besloten: Nademaal Hyrkanus, Alexanders zoon, de Jood, ons ten allen tijde blijken zijner genegenheid, zo in vrede als in oorlog, gegeven heeft, gelijk vele veldoversten ons betuigd hebben, en dewijl hij mij de laatsten Alexandrijnsen oorlog, op ons bevel, vijftienhonderd soldaten aan Mithridates leverde, en voor niemand in dapperheid onderdeed; zo willen wij, dat hij en zijn nakomelingen voor altijd vorsten en Hogepriesters der Joden zijn, om die ambten, volgens de wetten en gewoonten huns lands, te bedienen; alsmede dat zij onze bondgenoten en vrienden zijn. Dat zij al de voorrechten van het Hogepriesterschap genieten; en, zo er enige geschillen over de Joodse inzettingen ontstaan, dat hij rechter daarvan zij; dat hij niet gehouden zal wezen winterkwartieren aan het krijgsvolk te geven, of enige schatting te betalen." "Cajus Cesar, consul, beveelt dat het vorstendom der Joden op de zonen van Hyrkanus zal overgaan, benevens het genot der landerijen, welke zij bezitten; dat een der nakomelingen altoos vorst en Hogepriester zijner landslieden zal zijn, en dat hij het recht bedienen zal. Wij willen ook, dat men aan hem gezanten zende, om een verbond van vriendschap aan te gaan, en dat men in het Kapitaal, en in de Tempels van Tyrus, Sidon, en Askalon, koperen tafelen zette, op welke al deze zaken met Romeinse en Griekse letteren gegrift zijn; dat dit besluit aan de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

overheden van al de steden bekend gemaakt worde, ten einde ieder wete dat wij de Joden voor onze vrienden houden, dat wij willen dat men hun gezanten wel ontvange, en dat dit tegenwoordige besluit overal bekend gemaakt worde." "Cajus Cesar, opperbevelhebber, oppergezaghebber, en consul: Wij bevelen, zowel uit hoofde van de eer, deugd, en vriendschap, als tot welstand en voordeel van de raad en het volk van Rome, dat Hyrkanus, Alexanders zoon, en zijn zonen, Hogepriesters van Jeruzalem en het Joodse volk zullen zijn, om dat ambt te bekleden, met dezelfde voorrechten, waarmee hun voorgangers het bediend hebben." "Cajus Cesar, ten vijfden male consul: Wij bevelen, dat men de stad Jeruzalem zal versterken; en dat Hyrkanus, Alexanders zoon, Hogepriester en vorst der Joden, regeren zal, zoals hij het zal goedvinden; dat men de Joden in het tweede jaar enigen afslag van de schattingen zal geven, en dat zij van alle belastingen vrij zullen wezen." "Cajus Cesar, ten tweeden male opperbevelhebber: Wij bevelen dat de inwoners van het Joodse land, voor de stad Jeruzalem, alle jaren een schatting zullen betalen waarvan de stad Joppe vrij zal zijn; maar dat zij in het zevende jaar, hetwelk zij het Sabbathjaar noemen, niets zullen betalen, omdat zij dan de bodem niet bezaaien noch enige vruchten van de bomen plukken, dat zij om het andere jaar te Sidon de schatting, bestaande in een vierde van het gezaaide, benevens de tienden, zullen betalen, aan Hyrkanus en zijn zonen, zoals vroeger geschiedde. Wij bevelen ook dat geen landvoogden krijgsbevelhebbers, noch gezanten, krijgsvolk zullen mogen lichten, noch landerijen der Joden enigszins belasten, hetzij met winterkwartieren, of iets anders, wat het ook zou mogen wezen; maar dat de Joden vrij zullen zijn van dit alles, en gerust genieten hetgene zij verkregen en gekocht hebben. Wij willen daarenboven dat de stad Joppe, welke zij bezaten toen zij een verbond met Romeinen aangingen; hun eigendom zal blijven; en dat Hyrkanus en zijn kinderen de inkomsten daarvan zullen genieten, zo van hetgene de arbeiders betalen, als van het ankergeld, en de tol der waren, die naar Sidon vervoerd worden; hetwelk jaarlijks twintigduizend zeshonderd vijf en zeventig maten beloopt; uitgenomen in het zevende jaar, hetwelk de Joden het jaar der rust noemen, waarin zij niet arbeiden, en geen boomvruchten vergaderen. Belangende de dorpen, welke Hyrkanus en zijn voorgangers in het Grote Veld bezeten hebben, het behaagt de raad, dat Hyrkanus en de Joden het genot daarvan trekken als vóór deze. De raad begeert ook dat de bedingen, te eniger tijd tussen de Joden en de priesters gemaakt, onderhouden worden; en dat zij alle gunsten genieten, die hun door de raad en het Romeinse volk zijn toegestaan; hetwelk ook plaats zal hebben ten opzichte van Lydda. En aangaande de landerijen en andere dingen, welke de Romeinen aan de Koningen van Syrië en Fenicië, ter oorzake van het verbond, dat er tussen hen gemaakt was, gegeven hebben, de raad beveelt dat Hyrkanus die zal bezitten; alsmede dat hij, zijn zonen, en zijn gezanten recht zullen hebben naast de raadsheren te zitten, om de gevechten der zwaardvechters en de andere openbare spelen te aanschouwen. Voorts, dat wanneer zij iets aan de raad te verzoeken hebben, de oppergezaghebber of de overste der ruiterij hen zal doen binnenleiden, en dat men hun binnen tien dagen een antwoord zal laten toekomen." "Cajus Cesar, opperveldheer, ten vierden male oppergezaghebber, ten vijfden male consul, en onbepaald dictator, heeft aldus omtrent het recht, hetwelk Hyrkanus, Alexanders zoon, Hogepriester en vorst der Joden, toekomt, beslist: Dewijl zij, die voor ons in de wingewesten het gezag hadden, gunstige getuigenissen van Hyrkanus, Hogepriester der Joden, en van zijn volk gegeven hebben, en dat de raad en het volk van Rome zulks aangenaam is geweest, is het niet meer dan billijk dat wij het aandenken daarvan levendig houden, en dat wij zorgen dat de raad en het Romeinse volk aan Hyrkanus en zijn zonen, en aan al het Joodse volk te verstaan geven, dat zij hun een grote genegenheid toedragen." "Cajus Julius, oppergezaghebber en consul, aan de overheden, de raad, en het volk der Parianiërs, groetenis. De Joden zijn uit verschillende plaatsen te Delos bij ons gekomen, en hebben ons, in tegenwoordigheid uwer gezanten, geklaagd, dat gijlieden hun verboden hebt volgens hun wetten te leven, en offeranden te brengen; hetwelk een strengheid is tegenover onze vrienden en bondgenoten, die wij niet kunnen dulden, dewijl het niet billijk is hen te dwingen in

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hetgene hun leer en inzettingen betreft, en hen te beletten dat zij, volgens hun wetten, hun geld voor openbare gastmalen en offeranden besteden, daar men het hun zelfs te Rome toelaat, en daar Cajus Cesar, consul, zelfs in het verbod, dat hij tegen de openbare bijeenkomsten in de steden uitvaardigde, de Joden daarvan uitzonderde. En alhoewel wij zowel als hij, die bijeenkomsten verbieden, staan Wij echter de Joden toe; de hun te houden, gelijk zij altoos gedaan hebben. Het is dus billijk, dat, indien gijlieden iets gedaan hebt, hetwelk onze vrienden en bondgenoten beledigt, gij het uit eerbied voor hun genegenheid tot ons, herroept." Na de dood van Cesar, deden Antonius en Dolabella die toen consuls waren, de raad bijeenkomen, en de gezanten der Joden hebbende doen binnenleiden, stelden zij hun verzoek voor; dit werd hun geheel toegestaan, en men vernieuwde door een raadsbesluit het verdrag en het verbond. Ik heb het nodig geacht, het raadsbesluit zelf alhier in te voegen, opdat een ieder het zou kunnen zien en onderzoeken. Het was van deze inhoud: "Raadsbesluit, nageschreven volgens het oorspronkelijke stuk van de schatkamer, uit de openbare tafelen van de schatbewaarders; (zijnde toen schatbewaarders der stad Qunitus, en Cajus Cornelius), op de tweede tafel, van de eerste lade. Daags voor de dertienden van Grasmaand. Bij dit schrijven zijn tegenwoordig geweest, Lucius Calpurnius Piso, uit de wijk van menenia; Servius Papinius Potitus, uit die van Lemona; Cajus Caninius Rebilius, uit die van Terentina; Publius Tidetius en Lucius Apulinus Luciuszoon, uit die van Sergia, Publius Platius Publius zoon, uit die van Papiria, Markus Acilius, Markus zoon, uit die van Mæcia; Lucius Erucius, Luciuszoon, uit die van Stellatina; Markus Quintius Markuszoon, uit die van Pollia, Plancillus en Publius Serius; De consuls Publius Dolabella en Markus Antonius hebben het woord gevoerd. Aangaande de zaken, welke Cajus Cesar door een raadsbesluit ten voordele der Joden heeft besloten, en die te voren niet in de schatkamer opgetekend zijn, behaagt het ons, dat dit thans geschiede; gelijk ook de consuls Publius Dolabella en Markus Antonius hetzelve willen en besluiten: dat men namelijk het voornoemde raadsbesluit op tafelen zal schrijven, aan de stadsschatmeesters overhandigen, en hun gelasten, daarvan afschriften te maken, en die weg te leggen. Gedaan in de Tempel der Eendracht; daags voor de dertienden van Grasmaand. De afgezanten van de Hogepriester Hyrkanus zijn geweest de navolgenden: Lysimachus Pausaniaszoon, Alexander Theodoruszoon Patroklus Chereas zoon, en Jonathan Onias zoon."

Ook zond Hyrkanus een van deze afgezanten naar Dolabella, die toen in Azië het bevel voerde, hem smekende dat hij de Joden van de krijgsdienst wilde ontslaan, zodat het hun vrij zou staan, om volgens hun voorvaderlijke gewoonten te leven. Dolabella, de brieven van Hyrkanus ontvangen hebbende, heeft zonder enig verder beraad aan alle steden van Azië, en in het bijzonder aan de stad Efeze, die de voornaamste was van Azië, bevelen doen overbrengen, betreffende de Joden. Zijn brief of bevel luidde aldus: "Onder het hoogste magistraatsbewind van Artemon, op de eersten dag van de maand Lenxon. Dolabella aan de magistraat en het volk van Efeze, groetenis. Alexander Theodoruszoon, afgezant van Hyrkanus Alexanderszoon, Hogepriester en vorst der Joden, heeft mij meegedeeld, dat het de Joden, zijnen landgenoten, niet geoorloofd is, om voor soldij te dienen, omdat ze de wapenen niet mogen dragen, of reizen, op de Sabbathdagen, en niet in staat zijn om hun spijzen afzonderlijk en naar de voorvaderlijke gewoonten te bereiden. Daarom geef ik, naar net voorbeeld van mijn voorgangers, hun lieden vrijdom van de krijgsdienst, en ik laat hun toe, dat ze hun voorvaderlijke gewoonten onderhouden, wanneer ze te samen komen voor hun gebeden, en om giften te verzamelen voor de offeranden, en om hun godsdienstige plechtigheden uit te oefenen. Ik wil ook dat gijlieden te die einde alom, aan elke stad afzonderlijk, daarvan bericht zult zenden."

Dit is, hetgene Dolabella ten onzen gevalle heeft gedaan, nadat Hyrkanus afgezanten naar hem gezonden had. Waarbij ik nog het een en ander zal voegen: "Uitspraak van de consul Lucius Lentulus: "Ik heb de Joden, die het Romeinse burgerrecht hebben, naar de Joodse wijze en

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gewoonten te Efeze levende, van uit mijn rechterstoel, ten gevale van hun godsdienst, vrijdom van de krijgsdienst geschonken, en heb hen laten gaan. Op de twaalfden dag, voor de eersten van Wijnmaand, Lucius Lentulus en Kajus Marcellus consuls zijnde. Hierbij zijn tegenwoordig geweest: Titus Appius Balgus Titus zoon, uit ae wijk van Horatia, onderveldheer Titus Tongius Tituszoon, uit de wijk van Krustimina Quintus Resius Quintuszoon Titus Pompejus Longinus Tituszoon, Cajus Servilius Cajuszoon, uit de wijk van Terentina, Bracchus hopman, Publius Clusius Gallus Publiuszoon, uit die van Veturia, Cajus Sentius Cajuszoon, uit de wijk van Sabatina." "Titus Atilius Bulbus Tituszoon, onderveldheer en oudconsul, aan de magistraat, raad en volk van Efeze groetenis: De consul Lucius Lentulus, heeft op mijn voorspraak de Joden, die in Azië zijn, van de krijgsdienst ontslagen. En toen ik dit daarna aan de veldheer Fannius en de oud-schatmeester Lucius Antonius voor hen verzocht, heb ik van deze hetzelfde verkregen. Daarom wil ik dat gijlieden zorg draagt, dat hunlieden daarover geen moeilijkheid geschiede." "Het raadsbesluit van die van Delus. Onder het archontschap van Beosus, op de twintigsten der maand Thargelion, is dit besluit der Stratégen geweest; Markus Piso, onderveldheer, in onze stad bij de monstering der krijgslieden tegenwoordig zijnde, heeft ons en velen bijeen vergaderden burgers bevolen, dat niemand onzer de Joden, Romeinse burgers zijnde, enige moeilijkheid ten opzichte van de krijgsdienst zou aandoen; alzo de consul Cornelius Lentulus de Joden uit hoofde van hun godsdienst vrijdom van de krijgsdienst heeft gegeven; waarom het billijk is dat gijlieden de Stratégen gehoorzaamt."

Van gelijken inhoud zijn de besluiten, door die van Sardis, en anderen, ten onzen opzichte genomen, gelijk ik ze hier laat volgen: "Cajus Fannius Cajuszoon, veldheer en consul, aan de magistraten van Kos, groetenis. Ik wil dat gijlieden weet, dat de afgezanten der Joden tot mij gekomen zijn, verzoekende dat ik hunlieden de raadsbesluiten, ten hun opzichte gemaakt, zou geven. Deze raadsbesluiten gaan hier nevens. Ik wil dat gijlieden, in gevolge daarvan, zorg draagt, dat deze mensen wel behandeld worden, en veilig door uw land naar het hun kunnen keren." Lucius Lentulus, consul zegt: Ik heb de Joden, die Romeinse burgers zijn, en die mij toeschenen hun voorvaderlijken godsdienst en hun gewoonten in Efeze te onderhouden, vrij verklaard van de krijgsdienst. Gedaan de dertienden dag voor de eersten van Wijnmaand." "Lucius Antonius Markus zoon, oud-schatmeester en oud-consul, aan de magistraat, de raad en het volk van Sardis, groetenis. De Joden, die onze medeburgers zijn, zijn bij mij gekomen, en hebben mij meegedeeld, dat ze reeds van de beginne aan, hun eigen bijzondere bijeenkomsten, en afgezonderde plaatsen hebben gehad, in welke zij zelf over hun zaken en geschillen handelen, en uitspraak doen. Toen ze nu aan mij verzochten, dat hun dit voorrecht verder mocht worden toegestaan, heb ik geen zwarigheid gemaakt daarin te bewilligen, en hun zulks toe te staan." "Markus Publius Spurius zoon, Markus Markuszoon, en Lucius Publiuszoon, zeggen: naar de oud-consul Lentulus gegaan zijnde, hebben zij hem onderricht omtrent hetgene Dositheus Kleopatridaszoon, de Alexandrijner, verzocht heeft: of het hem namelijk beliefde de Joden, die, Romeinse burgers zijnde, gewoon waren de Joodsen godsdienst waar te nemen, daarvoor opnieuw vrijheid te geven. Hij heeft dit verlof verleend, daags voor de dertienden dag van de eersten van Wijnmaand." "In Hooimaand, Lucius Lentulus en Cajus Marcellus consuls zijnde. Er waren tegenwoordig: Titus Appius Balbus Tituszoon, uit de wijk van Horatia, onderveldheer, Titus Tongius, uit die van Krustumia, Quintus Resius Quintus zoon, Titus Pompejus Tituszoon, Cornelius Longinus, Cajus Servilius Bracchus hopman, uit die van Terentina, Publius Clusius Gallus Publiuszoon, uit die van Veturia, Cajus Tentius Cajuszoon, hopman, uit die van Æmilia, Sextus Atilius Serranus Sextuszoon, uit die van Æsquilina, Cajus Pompejus Cajuszoon, uit die van Sabatina, Titus Appius Menander Titus zoon, Publius Servilius Strabo Publiuszoon, Lucius Paccius Cajuto Luciuszoon, uit de wijk van Kollina, Aulus Furius Tertius Auluszoon, Appius Menas. In tegenwoordigheid van deze allen heeft Lentulus dit besluit afgekondigd: De Joden, die Romeinse burgers zijn, en die gewoon zijn de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Joodsen godsdienst in de stad Efeze te onderhouden, heb ik van uit mijn rechterstoel wegens hun godsdienst verlof tot vertrekken gegeven."

"De overheden van Laodicea aan de consul Cajus Rubilius Caiuszoon, groetenis. Sopater, afgezant van de Hogepriester, heeft ons uw brief overgegeven, in welke gij ons bekend maakt, dat enige afgezondenen van Hyrkanus, de Hogepriester der Joden, tot u gekomen zijn, brieven met zich brengende, ten voordele van de Joden geschreven, opdat het hun vrijsta hun Sabbath en andere godsdienstplechtigheden te vieren volgens hun voorvaderlijke wetten, zodat niemand hen daarin belette, of hun enigen overlast in ons landschap aandoe, dewijl ze onze vrienden en bondgenoten zijn. Waarom gij ook, niettegenstaande die van Trallis voor u verklaarden, dat zij daarin geen genoegen namen, en hetzelve tegenspraken, hun gelast hebt dat het aldus geschieden zou. Daar men daarenboven u had verzocht, ook aan ons daarover te willen schrijven, zo is het, dat wij, uw brief ontvangen hebbende, die naar onze kanselarij hebben overgebracht. Uw bevelen zijn nagekomen, en wij zullen zorg dragen dat wij in het vervolg zorgvuldig nakomen al hetgene ons door u is bevolen geworden." "Publius Servilius Galba, Publiuszoon, oud-consul, aan de magistraat, de raad en het volk van Miletus, groetenis. Hermaszoon, de Prytaan, ulieder medeburger, tot mij gekomen zijnde te Trallls, alwaar ik zitting hield, heeft mij bekend gemaakt, dat de Joden door ulieden niet behandeld werden volgens mijn bevelen, maar dat men hen verhinderde hun Sabbathen te vieren, hun voorvaderlijke plechtigheden te onderhouden, en hun inkomsten te regelen; en dat hij ook zelf dit uw besluit als Prytaan volgens de wetten had opgemaakt. Weet dan, dat wij, na alles voor en tegen gehoord en wel overwogen te hebben, willen en verordenen, dat men de Joden in hun voorvaderlijke gewoonten geenszins hinderlijk zal zijn." "Het raadsbesluit van die van Pergamus. Onder de Prytanij van Kratippus, op de eersten dag der maand Desius; met goedkeuring der Stratégen. Alzo de Romeinen, volgens het voorbeeld hunner voorvaderen, in de gevaren van hun vrienden en bondgenoten delen, en voor derzelver veiligheid werkzaam zijn, met groten ijver beoogende, dat zij in geluk en vrede mogen leven, zo is het, dat door het Joodse volk en deszelfs Hogepriester Hyrkanus, afgezanten tot hen zijn gezonden, te weten: Strato Theodotuszoon, Apollonius Alexanderszoon, Lukas Antipaterszoon, Aristobulus Amyntaszoon, Sosipater Philippuszoon, goede en vrome mannen, die de voornaamste belangen huns volks ons hebben voorgedragen. Zo heeft dan de Romeinse raad, ten opzichte van hetgene hem is voorgedragen, besloten, dat de Koning Antiochus, zoon van Antiochus, op generlei manieren, de Joden, bondgenoten der Romeinen, in zijn hechtte mag hinderlijk zijn, en dat hij, zo hij hun enige kastelen, havens, of landerijen, of iets anders, onder wat naam het ook moge begrepen zijn, mocht hebben ontnomen, hij hun dit wederom moet teruggeven. Dat ze ook vrij de havens mogen uitvaren, en dat niemand iets uit hun havens mag uitvoeren, zonder tol te betalen, hetzij het schip van een Koning, hetzij van enig volk of stad is, dan alleen uitgezonderd Ptolemeus, der Alexandrijnen Koning, omdat hij onze vriend en bondgenoot is. Dat men ook de bezetting, die in Joppe ligt, daaruit lichte, gelijk ze verzocht hebben. Ook heeft Lucius Pestius, een uit onzen raad, een goed en vroom man, bevel gegeven, dat men bij ons zorg zou dragen, dat alles geschiede overeenkomstig het besluit van de Romeinsen raad, en bewerken, dat de voornoemde afgezanten veilig naar hun vaderland kunnen terugkeren. Ook hebben wij Theodorus in onzen raad toegelaten; en toen wij van hem de brief en het raadsbesluit ontvangen hadden; en hij zelf met veel kracht had gesproken, en de deugd en de grootmoedigheid van Hyrkanus zeer had geprezen, en verhaald hoe deze, en in het algemeen en in het bijzonder allen die tot hem komen, welwillend bejegent en met weldaden overlaadt, zo is het, dat wij deze brieven en besluiten in onze kanselarij hebben weggelegd, en besloten, dat ook w zelf, als bondgenoten der Romeinen, alle goeds aan de Joden volgens het voornoemde raadsbesluit bewijzen zouden. Nog heeft de genoemde Theodorus, die ons de brief overhandigd heeft, onze Stratégen verzocht, dat ze aan Hyrkanus een afschrift van ons besluit ten hun opzichte wilden overzenden, benevens afgezanten, die hetzelve mochten overbrengen, ter

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

betuiging van onze goede vriendschap en wederzijdse verbintenis, ja tot versterking daarvan, en om dankbaarheid te betonen, bij de herinnering hoe in de oude tijden van Abraham, die de vader is van alle Hebreën, onzer beider voorouders met elkaar in vriendschap geleefd hebben, gelijk wij daarvan aantekening in onze archieven vinden.

"Het raadsbesluit van die van Halikarnassus. Onder het priesterschap van Memnon Orestideszoon, de aangenomen zoon van Euonymus, in de maand Anthesterion, is dit het besluit des volks, waarvan verslag is gedaan door Markus Alexander: Alzo wij ten allen tijde, hetgeen heilig en godsdienstig geacht wordt, zeer zorgvulg in acht nemen, in navolging van het Romeinse volk, hetwelk de weldoener is van alle mensen; en alzo wij gezien hebben wat dit volk aan deze stad geschreven heeft nopens de vriendschap voor en het bondgenootschap met de Joden, te weten dat het deze vrijstaat hun God volgens hun wetten te dienen, en hun feesten en heilige bijeenkomsten te houden; zo is het, dat het ons behaagt, dat alle Joden, die zulks zouden mogen willen, hetzij man, hetzij vrouw, de vrijheid zullen hebben om hun Sabbathen te onderhouden, en hun feesten naar hun wet te vieren, en ook gebedenhuizen nabij de zee te bouwen, volgens hun voorvaderlijke gewoonte. En indien iemand zich verstoutte, om hun daarin hinderlijk te zijn, hetzij een magistraatspersoon hetzij een gewoon burger, die zal daarvoor beboet worden, ten behoeve van onze stad."

"Het raadsbesluit van die van Sardis. Nadat de Stratégen verslag hadden gedaan, heeft het de raad en het volk aldus goed gedacht: Alzo de Joden, als burgers in deze stad wonende, ten allen tijde zeer veel goed van ons genoten hebben, en nu, voor onze rechtbank toegelaten zijnde, aan de raad en het volk verzocht hebben, gelijk hun dit door een Romeins raadsbesluit is toegestaan, om volgens hun wetten met vrije uitoefening hunner plechtigheden te mogen leven, en wij hen daarin niet willen tegengaan, maar toelaten, dat ze in de daartoe geschikte plaatsen met hun vrouwen en kinderen mogen vergaderen, en God, volgens hun voorvaderlijke wijze, aanbidden; zo is het, dat het de raad en het volk van Sardis goeddunkt, dat men hun vergunne op hun bestemde dagen bijeen te komen, en al die plechtigheden te verrichten, die hun wetten medebrengen; ja, dat ook door onze Stratégen voor hen een plaats zal worden afgezonderd en aangewezen om aldaar te kunnen wonen, en wel zulk een plaats, als daartoe geschikt zal geoordeeld worden; dat ook de marktmeesters der stad zorg zullen dragen dat alles op die plaats te krijgen is, wat tot hun onderhoud zou mogen dienen."

"Het raadsbesluit van die van Efeze. Onder de Prytanij van Menophilus; op de eersten dag der maand Artemisius, heeft dit ons volk goed gedacht, en Nikanor Euphemuszoon heeft het op het, bevel der Stratégen, bekend gemaakt: Nademaal de Joden hier ter stede aan de consul Markus Julius Pompejus Brutus zoon hebben verzocht om vrijheid, om hun Sabbathdagen te mogen vieren, en in alles hun voorvaderlijke wetten te onderhouden, zonder dat iemand hen daarin verhindere, zo is hun zulks door de Stratégus toegestaan. En het heeft de raad en het volk behaagd, ook omdat voornamelijk de Romeinen deze zaak aangaat, dat men niemand zal beletten de Sabbath te vieren, of daarover zal in boete slaan, maar de Joden vrijheid laten om in alles hun wetten te onderhouden."

Daar zijn nog vele andere beluiten door de raad en de Romeinse bewindhebbers ten gevalle van Hyrkanus en onze landslieden genomen, bovendien brieven aan de steden en aan de landvoogden, over onze voorrechten, waaruit blijkt dat men dit alles gemakkelijk zal kunnen geloven, als men die zonder vooroordeel leest. Dewijl ik dan door deze klare en zekere bewijzen getoond heb hoedanig onze vriendschap met het Romeinse volk geweest is, zoals ook de zuilen en koperen platen, welke men nog ten huidigen dage in het Kapitaal ziet, ontwijfelbare blijken daarvan zijn, en altoos zullen wezen; zo geloof ik niet, dat er personen zullen zijn die dit

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

nog in twijfel zullen trekken, maar ik houd er mij in tegendeel van verzekerd, dat men uit hetgene ik gezegd heb ook over de andere bewijzen, welke ik nog zou kunnen bijbrengen, doch weglaat, om mijn lezer niet lastig te vallen, gunstig zal oordelen.

598 Terzelfder tijd ontstond in Syrië een grote onrust, uit de volgende oorzaak: Bassus, die een aanhanger van Pompejus was, deed Sextus Cesar verraderlijk ombrengen, en maakte zich met zijn krijgsbenden meester van het landschap. Terstond trokken die van Cesars partij met al hun krijgsmacht tegen Bassus op; en het omliggende land van Apamea werd het toneel van de oorlog. Antipater, om zich erkentelijk voor Cesars weldaden te tonen, en diens dood te wreken, zond diens partij bijstand, onder het bevel zijner zonen. Dewijl nu die oorlog lang duurde, werd Markus gezonden, om Sextus plaats te bekleden. Ondertussen werd Julius Cesar, in de raad, door Cassius, Brutus, en andere zamenzweerders, om het leven gebracht, nadat hij drie en een half jaar geregeerd had, gelijk men breedvoeriger in andere historiën kan lezen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 18

Cassius komt in Syrië, en haalt zeshonderd talenten zilver uit Judea. Herodes wint zijn genegenheid. Ondankbaarheid van Malichus tegen Antipater,

Na Cesars dood ontstond er een hevige burgeroorlog onder de Romeinen; en dewijl de voornaamste zamenzweerders naar alle kanten gingen, om volk te werven, kwam Cassius in Syrië, aanvaardde het bevel over het leger hetwelk Apamea belegerde, brak het beleg op, en haalde Bassus en Markus tot zijn partij over. Toen ging hij van stad tot stad, verzamelde wapenen en soldaten, en eiste grote schattingen, voornamelijk in Judea, alwaar hij zevenhonderd talenten zilver kreeg. Antipater, de zaken in zodanige verwarring ziende, beval zijnen twee zonen een gedeelte van dat geld te lichten; Malichus, die zijn vriend niet was, werd met anderen gelast de rest in te vorderen. Herodes, oordelende dat de voorzichtigheid hem verplichtte de genegenheid der Romeinen, ten koste van anderen, te winnen, was de eerste, die zijnen last in Galilea uitvoerde, en zich daardoor bij Cassius bemind maakte. Doch, dewijl de andere steden niet alzo deden, werd Cassius zo toornig, dat hij de inwoners van sommige steden, zoals Gofna, Emaus, Lydda, en Thamna, liet verkopen, en Malichus zou gedood hebben, indien Hyrkanus zijn gramschap niet neergezet had, door hem met Antipater honderd talenten te zenden. Nadat Cassius vertrokken was, stond Malichus Antipater naar het leven, menende dat zijn dood de heerschappij van Hyrkanus bevestigen zou. Maar Antipater ontdekte zijnen toeleg, en trok terstond naar de overzijde van de Jordaan, om aldaar, zo uit de inwoners dier landstreek, als uit de Arabieren, krijgsbenden bijeen te verzamelen. Toen Malichus, die een doortrapt mens was, zijn verraad ontdekt zag, betuigde hij met ede nooit zulk een voornemen gehad te hebben, en zei dat er zelfs niet de minste schijn van was, daar Fasaël, Antipaters oudste zoon, stadvoogd van Jeruzalem, en Herodes, zijn andere zoon, bevelhebber van het krijgsvolk waren, zodat dergelijk een voornemen hem zelfs niet in de gedachte konde komen. Aldus verzoende hij zich met Antipater. Maar Markus, landvoogd van Syrië, bemerkte dat zijn toeleg was om geheel Judea te verontrusten, en zou hem hebben doen sterven, indien Antipater niet voor hem gebeden had. De uitkomst toonde echter dat hij daarmee een grote onvoorzichtigheid beging.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 19

Cassius en Markus uit Syrië vertrekkende, geven aan Herodes het bevel over het leger, dat zij verzameld hadden en beloven te zullen bewerken dat hij koning wordt. Malichus doet Antipater vergiftigen. Herodes veinst tegenover hem.

Cassius en Markus, nadat zij een leger verzameld hadden, gaven het bevel daarover en over hun scheeps macht, aan Herodes, die zij tot landvoogd van NederSyrië aanstelden, en beloofden hem koning te zullen maken, als de oorlog, gevoerd tegen Antonius en de jongen Cesar, later Augustus genoemd, zou ten einde gebracht zijn. Zulk een groot gezag, gevoegd bij het vooruitzicht van nog een veel groter, vermeerderde de vrees, welke Malichus reeds voor Antipater had; daarom besloot hij deze van kant te maken; en om dit voornemen uit te voeren, kocht hij Hyrkanus schenker om, die hem vergiftigde, toen zij beiden bij die vorst ter maaltijd waren; waarop Malichus met enig krijgsvolk door de stad ging, om te beletten dat die dood enige opschudding veroorzaakte. Herodes en Fasaël, zonen van Antipater, waren zeer bedroefd over het verlies van hun vader; zij behoefden, na het ontdekken van de misdaad van de schenker, niet te betwijfelen, dat Malichus de bewerker daarvan was, schoon hij zulks stoutelijk ontkende. Zodanig was het einde van Antipater, die een vroom en rechtvaardig man, en een vriend van zijn vaderland was. Herodes wilde Malichus terstond met een leger aanvallen; maar Fasaël oordeelde dat het beter was te veinzen, om hem alzo te beter te overrompelen, en opdat men hen niet beschuldigen kon van een burgeroorlog verwekt te hebben; dus veinsden zij geloof te slaan aan de betuigingen, welke Malichus deed, dat hij geen deel gehad had aan die snode daad, en hielden zij zich bezig met huns vaders grafstede te versieren. Daarna kwam Herodes te Samaria, en vond het in een grote verwarring, welke hij poogde weg te nemen, door de geschillen der inwoners bij te leggen. Toen nu te Jeruzalem een groot feest stond gevierd te worden, trok hij met krijgsvolk derwaarts. Malichus, hierover verbaasd, raadde Hyrkanus dat hij hem, aldus vergezeld, de toegang weigeren zou, zeggende, dat het zulken vreemdelingen, als Herodes bij zich had, niet geoorloofd was hun heilige plechtigeheden bij te wonen. Maar Herodes, zonder zich daaraan te storen, kwam bij nacht in de stad, en maakte Malichus daardoor nog meer bevreesd: waarom deze verrader tot zijn gewone listen terugkeerde. Hij beweende in het openbaar de dood van Antipater, als die van zijnen besten vriend, maar heimelijk verzamelde hij krijgsvolk ter zijner bescherming. Herodes, zijn wantrouwen ziende, oordeelde het best te zijn, dat hij hem niet liet blijken enig vermoeden omtrent zijn geveinsdheid te hebben, en leefde daarom als vriend met hem, opdat hij hem alle kwaad vermoeden mocht benemen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 20

Cassius zendt, op verzoek van Herodes, last aan de Romeinse krijgsoversten om de dood van Antipater te wreken, welke daarop Malichus het leven benemen. Felix, die over de Romeinse bezetting in Jeruzalem gebood, bespringt Fasael, doch deze vermeestert hem.

Toen Cassius, die van Malichus boosheid niet onkundig was, door Herodes vernomen had, dat hij diens vader had doen vergiftigen, besloot hij die misdaad te straffen, en zond hij heimelijk last aan de bevelhebbers van het Romeinse krijgsvolk te Tyrus, om Herodes bij die billijke daad bij te staan. Cassius veroverde daarna Laodicea; en dewijl de voornaamsten des lands hem kronen en geld brachten, twijfelde Herodes niet of Malichus zou zich ook derwaarts begeven. Hij oordeelde derhalve dit een geschikte gelegenheid te zijn, om zijn voornemen uit te voeren. Toen echter Malichus dicht bij Tyrus in Fenicië was, vatte hij wantrouwen op, en besloot een groten aanslag te ondernemen, name lijk om zijnen zoon, die te Tyrus als gijzelaar was, vandaar te vervoeren, en alsdan naar Judea gaande, het volk tot opstand te bewegen, en zich het bestuur des lands aan te matigen, terwijl Cassius met de oorlog tegen Antonius bezig was. Dit stout bestaan zou misschien gelukt zijn, indien de fortuin hem gunstig geweest ware. Maar dewijl Herodes zeer bedachtzaam en loos was, en niet twijfelde of Malichus had iets kwaads voor, zond hij iemand van de zijnen, onder de schijn van een maaltijd voor enige vrienden te doen bereiden, maar inderdaad om de Romeinse bevelhebbers te verzoeken, dat zij Malichus te gemoet wilden gaan, en hem doden. Terstond gingen deze heen; en hem dicht bij de stad, aan de oever der zee, aantreffende, doorstaken zij hem met hun dolken. Hyrkanus, dit vernomen hebbende, werd daardoor zo van schrik bevangen, dat hem de spraak begaf; maar wederom tot zichzelf gekomen, vraagde hij Herodes, wat de oorzaak van dit bedrijf was; en vernomen hebbende dat het op bevel van Cassius was geschied, prees hij het, en zei dat Malichus een snood mens, en een vijand zijns vaderlands was. Aldus werd dan Antipaters dood eindelijk gewroken.

602 Nadat Cassius uit Syrië vertrokken was, ontstond er een beroerte in Judea. Felix, die met Romeins krijgsvolk te Jeruzalem gelaten was, viel op Fasaël aan, maar het volk greep de wapenen op, om hem te verdedigen. Herodes gaf hiervan kennis aan Fabius, landvoogd van Damascus, en wenste zijnen broeder met spoed ter hulp te trekken, doch werd door een ziekte daarin belet. Fasaël had ook die hulp niet nodig, want dwong Felix naar een toren te wijken; waaruit hij hem daarna volgens verdrag liet uittrekken. Hij deed Hyrkanus een scherp verwijt, dat deze, zovele weldaden genoten hebbende, evenwel zijn vijanden nog begunstigde, want de broeder van Malichus had vele plaatsen, onder andere Massada, een zeer sterk kasteel, in bezit genomen. Maar toen Herodes hersteld was, hernam hij al die plaatsen, en liet de vijand volgens verdrag vrij heen gaan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 21

Antigonus, Aristobulus zoon, verzamelt een lezer. Herodes verslaat hem en komt zegepralend te Jeruzalem. Hyrkanus belooft hem Marianne, zijn kleindochter, ten huwelijk.

Antigonus, zoon van Aristobulus, kreeg Fabius door geld op zijn zijde, en bracht een leger op de been, terwijl Ptolomeüs Mennon hem uit hoofde van hun verwantschap tot zoon aannam; ook werd hij bijgestaan door Marion, die, door Cassius tot vorst van Tyrus aangesteld, ook Syrië bemachtigd, en geen bezetting in verscheidene plaaten gelegd had. Ook had hij drie vestingen in Galilea bemachtigd, doch die hem door Herodes weer ontnomen werden. Deze bejegende de Tyriërs, die er binnen lagen, zeer wel, en vereerde sommigen met geschenken wegens de genegenheid, die hij hun stad toedroeg. Daarna trok hij Antigonus tegen, leverde hem slag, en overwon hem, toen hij nog nauwelijks op de grenzen van Judea gekomen was. Aldus zegepralende te Jeruzalem wedergekeerd, werden hem kransen aangeboden door het volk, alsmede door Hyrkanus, die hem toen reeds aanmerkte als een lid van zijn gezin, omdat hij zou huwen met Mariamne, dochter van Alexander, Aristobulus zoon, en van Alexandra, Hyrkanus dochter. Dit huwelijk werd daarna voltrokken, en Herodes kreeg er drie zonen en twee dochters uit. Zijn eerste huwelijk was met een vrouw uit zijn eigen volk, Doris geheten, bij welke hij Antipater, zijnen oudsten zoon, verwekt had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 22

Na de nederlaag van Cassius, bij Filippi komt Antonius in Azië. Herodes geraakt door grote geschenken in zijn gunst. Bevelschriften van Antonius, tot begunstiging van Hyrkanus en de Joden.

Nadat Cassius, bij Filippi, door Antonius en Agustus overwonnen was, trok de laatste naar Gallië, terwijl Antonius naar Azië ging. Toen hij in Bithynië gekomen was, kwamen er gezanten van verscheidene volken bij hem; en die der Joden beschuldigden Fasaël en Herodes, zeggende, dat Hyrkanus maar Koning in naam was, doch dat zij met der daad regeerden. Herodes kwam zich daarover verantwoorden, en kreeg Antonius door een grote som geld op zijn zijde, zodat deze niet alleen hem met veel eer onthaalde, maar zells zijn aanklagers niet eens horen wilde. Toen Antonius te Efeze was, zonden Hyrkanus, de Hogepriester, en het Joodse volk, gezanten tot hem, die hem een gouden kroon aanboden, en hem verzochten, dat hij naar de verschillende landschappen wilde schrijven, dat de Joden, die Cassius tegen het recht des oorlogs gevangen weggevoerd had, weer in vrijheid en in het bezit hunner afgenomen landerijen mochten gesteld worden. Antonius oordeelde hun verzoek zo billijk te zijn, dat hij het toestond, en aan Hyrkanus en de Syriërs de volgende brieven schreef.

"Marcus Antonius, opperbevelhebber, aan Hyrkanus, de Hogepriester en landvorst der Joden, groetenis. Lysimachtus Pausaniaszoon, Josephus Mennonszoon, en Alexander Theodorus zoon, uw gezanten, zijn te Efeze bij ons gekomen, om ons opnieuw te verzekeren van de verklaring, die zij ons reeds te Rome gedaan hebben, en van de genegenheid, welke gij en uw volk ons toedraagt. Wij hebben hen met grote blijdschap ontvangen, omdat uw daden, deugd, en getrouwheid ons nog meer zeggen dan uw woorden. Dewijl nu onze vijanden, en die van het Romeinse volk, geheel Azië verwoest, en zelfs de steden en de heilige plaatsen niet verschoond hebben, noch ook zwarigheid gemaakt hun woord te breken, en hun eed te schenden; zo is het niet zozeer ons eigen belang, als de welstand van de Staat, die ons aandrijft om wraak te nemen over de wreedheden tegen die mensen gepleegd, en over een menigte misdaden, welke de goden zozeer hebben verstoord, dat de zon haar stralen schijnt ingehouden te hebben, om het schrikkelijk feit, tegen Cesar begaan, niet te aanschouwen. Macedonië heeft die booswichten op zijnen grond ontvangen; en dewijl zij als verwoeden te werk gingen, hebben zij aldaar doch inzonderheid bij Filippi, alle kwaad, dat zij bedenken konden, aangericht. Daarna hebben zij alle voorname plaatsen bemachtigd, zich, als met bolwerken, door de bergen, die zich tot aan de zee uitstrekken, omringd, en geoordeeld dat zij veilig waren, omdat men maar langs éénen toegang tot hen naderen kon. Maar de goden, die een afschrik hadden van hun verfoeielijk bedrijf, hebben ons de gunst verleend van hen te overwinnen. Brutus vluchtte naar Filippi, alwaar wij hem belegerden; en Cassius is met hem gesneuveld. Nademaal nu deze trouwelozen naar verdiensten gestraft zijn, hopen wij in het vervolg een gelukkigen vrede te behouden, en Azië verlost te zien van al de ellende, welke het door de oorlog geleden heeft. Het schijnt nu reeds door onze overwinningen weer adem te halen, gelijk iemand, die uit een zware ziekte weer opstaat. En gij en uw volk kunt er u van verzekerd houden, dat gij deel aan dit geluk zult hebben, dewijl ik geen gelegenheid zal laten voorbijgaan, om uw voordeel te behartigen. Om u daarvan blijken te geven, zenden wij een bevel naar alle steden, om alle Joden, zo vrijgeborenen als slaven, welke Cassius en de zijnen in het openbaar heeft doen verkopen, in vrijheid te stellen; want wij willen dat alle gunsten, welke wij en Dolabella ulieden hebben verleend, van invloed zullen zijn. Ook verbieden wij de Tyriërs iets tegen u te bestaan, en bevelen wij hun dat zij alles, wat ze in uw land ingenomen hebben, ulieden weergeven. De gouden kroon welke gij ons gezonden hebt, hebben wij ontvangen." "Marcus Antonius, opperbevelhebber, aan de overheid de raad, en het volk van Tyrus, groetenis. Hyrkanus de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hogepriester en vorst der Joden, heeft ons door gezanten doen weten, dat gijlieden sommige plaatsen in zijn land in bezit genomen hebt, ten tijde toen onze vijanden dat landschap bemachtigd hadden. Maar dewijl Wij die oorlog niet ondernomen hebben, dan tot welstand des rijks, om de gerechtigheid voor te staan, en om de ondankbaren en trouwelozen te straffen, zo willen wij, dat gijlieden met onze vrienden en bondgenoten in vrede leeft, en dat gij hun wedergeeft hetgene die vijanden hun ontnomen hebben. Want niemand diegenen, die u het bezit daarvan hebben verleend, heeft zijn ambt en gezag in het leger volgens bevel van de raad ontvangen; maar zij hebben zich met geweld daarvan meester gemaakt, en het met hun medehelpers gedeeld. Dewijl zij dan nu hun verdiende straf ondergaan hebben, is het niet meer dan billijk, dat onze bondgenoten weer in het vreedzaam genot hunner goederen gesteld worden. Indien gijlieden dan nog enige landerijen aan Hyrkanus, de vorst der Joden, toebehorende, en door u bemachtigd, toen Cassius die onrechtvaardigen oorlog in onze landvoogdij voerdet in uw bezit hebt, zult gij die weergeven, zonder enige zwarigheid daartegen te maken. En zo gijlieden meent enig recht daarop te hebben, kunt gij ons uw redenen bekend maken, wanneer wij weer in dat gewest zullen gekomen zijn, gelijk onze bondgenoten alsdan ook kunnen doen." "Marcus Antonius, opperbevelhebber, aan de overheden, de raad, en het volk van Tyrus, groetenis. Wij hebben ulieden ons bevelschrift gezonden, en wij willen dat het in het Grieks en Latijn geschreven, en in uw kanselarij op een zichtbare plaats gesteld worde, om van een ieder gelezen te kunnen worden." "In een vergadering, waarin de Tyriërs hun staatszaken behandelden, heeft Marcus Antonius, de opperbevelhebber, een der drie mannen, gezegd: Naardien wij de hoogmoed en moedwil van Cassius, door de wapenen, beteugeld hebben, dewijl hij, de verwarring des lands te baat nemende, in een landvoogdij gevallen is, welke hem niet toekwam, zich van krijgsvolk bedienende, dat niet onder zijn bevel stond, en waarmee hij Judea verwoest heeft, hoewel de inwoners vrienden van het Romeinse volk waren; zo willen wij, door rechtvaardige vonnissen en billijke bevelen het onrecht en geweld, door hem gepleegd, herstellen. Hierom gelasten wij, dat alle goederen, de Joden afgenomen, hun weergegeven worden; dat men die van hen, welke tot slaven gemaakt zijn, in vrijheid stelle, en dat, zo iemand het zal wagen dit bevel te overtreden, hij naar verdienste gestraft worde." Ditzelfde schreef Antonius ook aan die van Sidon, Antiochië en Arad; en wij hebben het nodig geacht dit te verhalen, om te tonen hoe groot een zorg het Romeinse volk voor ons gedragen heeft.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 23

Begin van de minnehandel tussen Antonius en Cleopatra. Hij toont zich streng tegen de Joden die gekomen waren om Herodes en Fasaël bij hem te beschuldigen. Antigonus Aristobulus zoon, sluit een verbond met de Parthen.

Toen Antonius gereed stond om Syrië in te trekken, kwam Cleopatra, Koningin van Egypte, in Cilicie bij hem, en bekoorde hem door haar liefde. Terzelfder tijd kwamen er honderd der voornaamste Joden te Dafne, een voorstad van Antiochië, tot hem, om Herodes en Fasaël te beschuldigen; zij kozen de welsprekendsten onder hen, om het woord te voeren. Messala nam de verdediging der twee broeders op zich, en werd door Hyrkanus bijgestaan. Als nu Antonius de partijen gehoord had, vraagde hij Hyrkanus wie van die beiden het bekwaamst was, om het land wel te regeren; waarop deze antwoordde, dat het Herodes was. Weshalve Antonius, die deze twee broeders al sedert langen tijd een bijzondere genegenheid toegedragen had, vermits hun vader Antipater, toen Gabinius de oorlog in Judea voerde, hem zeer goed in zijn huis had onthaald, hen tot viervorsten over de Joden aanstelde, en het bewind der zaken hun toevertrouwde. Ook schreef hij brieven ter hunner begunstiging, deed vijftien van hun vijanden in de gevangenis zetten, en zou hen hebben doen doden, indien Herodes niet voor hen gesproken had. Deze ondankbaren, in plaats van die goeden dienst te erkennen, waren niet zodra van hun gezantschap wedergekeerd, of zij bewerkten dat er een andere bezending gezonden werd van duizend lieden van hun aanhang, die naar Tyrus gingen, om Antonius op te wachten. Maar Herodes en zijn broeder hadden zich reeds van zijn gunst verzekerd, door een grote som geld, welke zij hem gegeven hadden. Hierom beval hij aan de overheid, dat zij die afgezondenen, welke nieuwe onlusten poogden te verwekken, straffen, en Herodes, met alles, wat hij tot bevestiging zijner regering van hen van node had, zou bijstaan. Herodes toonde zijn edelmoedigheid ook bij dit voorval; want hij ging naar deze afgezondenen, die langs de oever der zee wandelden, en vermaande hen terug te keren. Hyrkanus, die er bij was, raadde hun hetzelfde, en hield hun het grote gevaar voor, waarin zij zich stelden, indien ze bij hun opzet bleven; maar zij versmaadde die raad; waarop de Joden, benevens de overige inwoners, op hen aanvielen, en velen doodden en kwetsten. De overigen, dit ziende, namen de vlucht, en hielden zich sedert stil. Doch het volk liet daarom niet na, Herodes te beledigen, hetwelk Antonius zo vertoornde, dat hij degenen, welke hij had doen gevangen zetten, liet ombrengen.

606 Het volgende jaar maakte Pakorus, zoon van de Koning der Parthen, met één van de vorsten des lands, Barzafarnes, zich meester van Syrië, en Ptolomeüs Mennon stierf terzelfder tijd. Lysanias, zijn zoon, volgde hem op in de regering, en sloot, door middel van Barzafarnes, die veel op hem vermocht, een verbond met Antigonus, Aristobulus zoon.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 24

Antigonus, door de Parthen bijgestaan, belegert vruchteloos Fasael en Herodes, in het paleis van Jeruzalem. Hyrkanus en Fasaël laten zich overhalen om naar Barzafarnes te gaan.

Antigonus beloofde de Parthen duizend talenten en vijfhonderd vrouwen, indien zij de regering van Hyrkanus aan hem overdroegen, en Herodes, benevens die van zijnen aanhang, om het leven brachten; doch deze beloften hadden geen gevolg. De Parthen trokken echter om zijnentwille naar Judea; te weten Parkorus langs de zeekant, en Barzafarnes midden door het land. De Tyriërs weigerden Parkorus te ontvangen; maar de Sidoniërs, en die van Ptolemaïs openden de poorten voor hem. Hij zond een bende ruiterij, onder het bevel van zijn opperschenker, die ook Parkorus genoemd werd, vooruit naar Judea, om het land te verspieden, met bevel, om zich bij Antigonus te voegen. De Joden, die op de berg Karmel woonden, kwamen evenzo bij Antigonus, waarom hij dacht dat hij door hun bijstand een gedeelte van het land, dat Dryma geheten wordt, zou kunnen bemachtigen. Verscheidene Joden voegden zich verder bij hem. Dus trokken zij naar Jeruzalem, alwaar zij door een nog groter getal versterkt, Fasaël en Herodes in het koninklijk paleis belegerden. Maar deze twee broeders trokken hun tegen, op de grote markt, en vielen zo dapper op hen aan, dat zij hen dwongen naar de Tempel te vluchten, waarna zij enig krijgsvolk in de huizen legden, die er dicht bij stonden; maar het volk, die bezettende, stak ze in brand, waardoor de verdedigers in de vlammen omkwamen. Herodes wachtte niet lang met dit te straffen, maar viel er op in, en doodde een grote menigte zijner vijanden. Geen dag ging voorbij, dat er geen schermutselingen voorvielen. Antigonus en die van zijnen aanhang wachtten met ongeduld naar het Pinksterfeest, dat nabij was, omdat alsdan een groot getal volks van alle kanten verwacht werd, om het feest te vieren. Die dag gekomen zijnde, kwam er een grote menigte, zo gewapend als ongewapend, die niet alleen de Tempel vulden, maar ook de gehele stad, uitgenomen het koninklijk paleis, hetwelk Herodes met enige soldaten, van binnen, en Fasaël, van buiten, verdedigde. Herodes deed eens een uitval tegen de vijanden, die in de voorstad waren, en dreef, na een wakker gevecht, de meesten op de vlucht, waarbij enigen in de stad, ettelijken in de Tempel, en anderen achter het bolwerk, dat er dicht bij lag, vloden. Fasaël kweet zich mede dapper bij die gelegenheid. Toen kwam Pakorus, de opperschenker, met een klein gevolg, ten verzoeke van Antigonus, de stad in, onder de schijn van de onrust te willen stillen, maar inderdaad om hem tot Koning te laten aanstellen. Fasaël ging hem tegemoet, en ontving hem beleefde in het paleis. Pakorus, om hem in de strik te doen vallen, raadde hem, naar Barzafarnes te gaan; en dewijl Fasaël hem niet wantrouwde, liet hij zich daartoe bepraten, ondanks de waarschuwingen van Herodes, die de trouweloosheid dier barbaren kennende, hem raadde zich van Pakorus en allen, die met hem gekomen waren, te ontdoen. Maar Hyrkanus en Fasaël begaven zich op reis; Pakorus gaf hun, tot een geleide, tweehonderd ruiters, benevens tien vrijgelatenen, zoals men ze noemt. Toen zij in Galilea gekomen waren, kwamen de stadvoogden hun gewapend te gemoet; Barzafarnes ontving hen in het eerst zeer wel, gaf hun geschenken, maar peinsde intussen op middelen, om hen in het verderf te storten. Men bracht hen in een huis, dicht bij de zee, alwaar Fasaël vernam, dat Antigonus aan Barzafarnes duizend talenten, en vijfhonderd vrouwen beloofd had. Dit deed hem wantrouwen opvatten. Bovendien werd hij ook gewaarschuwd, dat men hem die nacht een wacht zou toezenden, om zich van zijn persoon meester te maken. Dit zou inderdaad ook geschied zijn, indien men niet had willen wachten, totdat de Parthen; die te Jeruzalem gebleven waren, Herodes zouden gevat hebben, opdat deze niet ontvluchtte, als hij vernam dat Hyrkanus en Fasaël in verzekerde bewaring waren genomen. Het bleek welhaast dat de berichten waar waren, want men zag een wacht aankomen. Hierop werd fasaël geraden, inzonderheid door Ofelius, die het geheim ontdekt had, van Saramalla, de rijksten van al de Syriërs, dat hij spoedig te paard zou stijgen, om zich te bergen. Ofelius bood hem zelfs vaartuigen aan, dewijl het huis niet verre van de zee was; maar

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Fasaël meende dat hij Hyrkanus niet mocht verlaten, en zijnen broeder Herodes in het gevaar achterlaten. Hij ging derhalve naar Barzefarnes, en zei tot hem, dat hij zonder de uiterste ongerechtigheid, en zonder zichzelf te onteren, het leven van personen, die ter goeder trouw bij hem gekomen waren, en op welke niets te zeggen viel, niet kon belagen; en dat, indien het hem aan geld schortte, hij hem meer kon geven dan Antigonus. Barzafarnes verklaarde met ede, dat het geheel en al vals was, hetgene men van hem verhaald had; en daarop ging Fasaël naar Pakorus.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 25

Barzafarnes houdt Hyrkanus en Fasaël gevangen, en zendt naar Jeruzalem, om Herodes in verzekerde bewaring te nemen; maar deze ontvlucht bij nacht, met zijn volk en vrienden. Hij wordt onderweg aangevallen, doch slaat er telkens doorheen. Ondankbaarheid van de Koning der Arabieren tegenover Herodes, die naar Rome gaat.

Zodra Barzafarnes vertrokken was, legde men de hand op Hyrkanus, en op Fasaël, die niet anders kon, dan deze trouweloosheid verfoeien. Deze Barzafarnes zond terzelfder tijd een gesnedene naar Jeruzalem, tot Herodes, met bevel om deze buiten het paleis te lokken, en dan in verzekerde bewaring te nemen. Maar Herodes vernam dat de Parthen diegenen gevat hadden, welke Fasaël afgezonden had, om hem van hun trouweloosheid te verwittigen. Hij deed zijn beklag daarover aan Pakorus en al de andere oversten, die, hoewel het hun niet onbekend was, echter verklaarden niets daarvan te weten, verder zeggende dat hij geen zwarigheid moest maken om uit het paleis te komen, tot het ontvangen der brieven, welke men hem overhandigen wilde, dewijl hij niets anders dan goede tijding van zijnen broeder daaruit vernemen zou. Doch Herodes sloeg geen geloof aan die woorden, omdat hij reeds vernomen had, dat men zijn broeder in hechtenis hield, welke tijding bevestigd werd door Alexandra, Hyrkanus dochter, met wier dochter hij stond te huwen. En hoewel anderen met dit bericht de spot dreven, echter vond het ingang bij hem, doordien zij een verstandige vrouw was. De Parthen, niet wetende wat hun te doen stond, omdat zij zulke en dapper man niet openlijk durfden aantasten, stelden hun voornemen tot ‘s anderen daags uit. Herodes, ondertussen niet twijfelende aan het gepleegde verraad, en aan de gevangenschap zijns broeders, alhoewel anderen het tegendeel staande hielden, besloot nog die nacht de vlucht te nemen, zonder langer in zulk een gevaar, onder zijn vijanden, te blijven. Om dit voornemen uit te voeren, verzamelde hij al zijn gewapend volk, deed zijn moeder, zijn zuster, zijn bruid Marianne, haar moeder Alexandra, haar jongsten broeder, met al haar huisgenoten en dienaars, op wagens en paarden zetten, en sloeg alzo de weg in naar Idumea, zonder dat zijn vijanden zulks gewaar werden. Men moest ongevoelig geweest zijn, om bij zulk een beklagenswaardige zaak geen medelijden getoond te hebben: de vrouwen zag men, overstelpt van droefheid en tranen, met haar kinderen aan de hand, haar vaderland verlaten, terwijl haar nabestaanden gevangen waren, en zij voor zichzelve geen beter vooruitzicht hadden. Maar niets kon het grootmoedige hart van Herodes doen bezwijken. Hij toonde bij die gelegenheid, dat zijn moed zijn rampen te boven ging; hij liet niet af, allen op de tocht te vermanen, dat zij hun tegenspoed kloekmoedig zouden verdragen, zonder zich aan droefheid en onnutte klachten over te geven, vermits dit niets anders kon uitwerken, dan hun vlucht, waarin zij al hun heil moesten zoeken, te vertragen. Maar er gebeurde een zaak, die hem zo diep trof, dat het weinig scheelde, of hij had zichzelf om het leven gebracht. De wagen namelijk, waarin zijn moeder zat, viel om, en zij bezeerde zich zo deerlijk, dat men vreesde dat zij het besterven zou. Zijn grote droefheid daarover, gevoegd bij de vrees dat hij wegens dit oponthoud door de vijanden achterhaald zou worden, was zo heftig, dat hij zijn zwaard trok, en er zichzelf mee doorstoken zou hebben, indien zij, die bij hem waren, hem dit niet belet hadden. Zij baden hem, dat hij hen toch niet aan de woede hunner vijanden zou overlaten, maar bedenken dat het zijner kloekmoedigheid onwaardig zou zijn, zichzelf te bevrijden van placht, die vreselijker waren dan de dood, zonder zich te bekommeren over het hooggeklommen gevaar zijner liefste vrienden. Aldus genoopt, ten dele door geweld; ten dele door schaamte van onder het ongeluk te schijnen te bezwijken, zag hij af van zijn noodlottig voornemen, kwam zijn moeder, zoveel als de gelegenheid toeliet, met geneesmiddelen te hulp, en vervolgde zijn reis naar de sterkte Massada. Verscheidene malen werd hij door de Parthen, op de weg, aangetast; maar hij versloeg hen telkens. Zelfs de Joden vielen op hem aan, toen hij nog geen zestig stadiën van Jeruzalem was, doch hij overwon ook hen in een hevig gevecht; want hij verweerde

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zich, niet als iemand, die vluchtende overvallen wordt, maar gelijk een groot krijgsman, die bereid is om de grootste gevaren door te staan. Nadat hij tot de troon verheven was, deed hij op de plaats des gevechts een prachtig paleis, en een stad, Herodion geheten, bouwen. Toen hij te Tressa, een vlek in Idumea, was aangekomen, kwam zijn broeder Josephus bij hem; en zij overlegden te samen, wat zij doen zouden met al het krijgsvolk, hetwelk Herodes, behalve de soldaten, die in zijnen dienst waren, medegebracht had, vermits het slot Massada, waarheen hij zich begeven wilde, niet groot genoeg was, om hen allen te huisvesten. Hij besloot dan het grootste gedeelte, hetwelk meer dan negenduizend personen beliep, weg te zenden; en hun enigen leeftocht gevende, zei hij dat zij voor zich zelf, zo goed zij konden, in verschillende plaatsen van Idumea moesten zorgen. Behalve zijn magen, hield hij alleen de bekwaamsten bij zich, en hij liet de vrouwen en de personen, die zij tot haar dienst nodig hadden, zijnde achthonderd in getal, in het kasteel; en dewijl die plaats geen gebrek aan koren of water of andere noodwendigheden tot onderhoud, had, stelde hij zich gerust. Nadat hij nu alles bezorgd had, ging hij naar Petra, de hoofdstad van Arabië.

Laat ons nu wederkeren tot Jeruzalem. Toen het dag geworden was plunderden de Parthen alles, wat Herodes aldaar, en in het paleis, gelaten had; maar zij roerden de driehonderd talenten niet aan, die Hyrkanus toebehoorden; en een gedeelte van hetgene Herodes toekwam werd ook geborgen, benevens alles, wat zijn voorzichtigheid hem naar Idumea had doen zenden. De barbaren vergenoegden zich niet met de stad te plunderen; zij verwoestten ook het land, en vernielden Marissa, een rijke stad, ten enenmale. Aldus werd Antigonus door de Koning der Parthen in het bezit van Judea gesteld. Men leverde Hyrkanus en Fasaël gevangen aan hem over; maar het speet hem zeer, dat de vrouwen, welke hij beloofd had boven het geld aan die vorst te geven; ontvlucht waren. Vrezende, dat het volk Hyrkanus in de regering herstellen zou, deed hij hem de oren afsnijden, om hem daardoor ongeschikt te maken tot het bedienen van het Hogepriesterschap, doordien de Wet verbiedt, dat ambt aan iemand, die enig lichaamsgebrek heeft, op te dragen.

609 Maar, wat zal men zeggen van Fasaëls kloekmoedigheid! Nademaal hij de dood, tot welke hij wist dat men hem veroordeeld had, niet zo zeer vreesde, als wel de schande, van die door de handen zijner vijanden te ondergaan; en omdat hij zichzelf niet kon doden, wijl hij geboeid was, stiet hij zijn hoofd te pletter tegen een steen. Men zegt, dat Antigonus hem geneesmiddelen zond. die, in plaats van enig nut te doen, zijn wonden vergiftigden. Eer hij stierf, had hij de troost van door een arme vrouw te vernemen, dat Herodes ontvlucht was. Hij stierf toen met vreugde, bij de gedachte, dat hij een broeder naliet, die zijnen dood zou wreken, en dat zijn vijanden door deze de straf voor hun trouweloosheid zouden ondergaan.

610 Herodes ondertussen, wiens moed onder zijn tegenspoeden niet bezweek, verzuimde niets, om ze te boven te komen. Hij trok heen naar Malchus, Koning der Arabieren, die veel aan hem verplicht was, om hem te verzoeken, dat hij de bewezene weldaden in deze dringenden nood wilde vergelden, en hem thans vooral met geld, hetzij ten geschenke of ter leen, bijstaan; doordien hij, met de dood zijns broeders toen nog onbekend, besloten had, tot driehonderd talenten toe, te besteden om hem los te kopen. Met dat oogmerk had hij het zoontje van Fasaël, dat nog maar zeven jaren oud was, medegenomen, om het als gijzelaar aan de Arabieren over te leveren; maar enige personen, door die vorst afgezonden, kwamen hem, uit diens naam, aanzeggen dat hij zich uit zijn landen verwijderen moest, vermits de Parthen verboden hadden hem te ontvangen. Men zegt dat het de groten van zijn rijk waren, die hem die lafhartigen raad gaven, om onder die dekmantel zich te ontslaan van de verplichting, om het geld, dat Antipater de Koning te bewaren gegeven had, aan Herodes weer uit te keren. Deze antwoordde, dat hij hem geen overlast wilde aandoen, en hem enkel over zaken van belang had willen spreken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

611 Hij oordeelde dan, na de zaak overwogen te hebben, dat het het best was, terug te trekken. Dus sloeg hij de weg in naar Egypte, zeer misnoegd, zoals men denken kan, over zulk een onbehoorlijke bejegening. Hij overnachtte in een Tempel, waar hij velen van zijn gevolg gelaten had, en kwam de volgenden dag te Rhinocura waar hij Fasaëls dood vernam. De Koning der Arabieren ondertussen, over zijnen misslag nadenkende, had er berouw over, en reisde hem na, maar kon hem niet inhalen, omdat hij zo spoedig naar Pelusium gereisd was. Daar gekomen zijnde, wilde het scheepsvolk, dat naar Alexandrië ging, hem niet in hun schip nemen, weshalve hij zich bij de overheid vervoegde, die hem grote eer bewees. De Koningin Cleopatra wilde hem bij zich houden; maar zij kon hem niet overhalen om te blijven, vermits hij zulk een grote begeerte had om naar Rome te gaan, hoewel het in de winter was, dewijl er een gerucht liep, dat de zaken van Italië in een verwarden toestand waren. Hij ging dan scheep naar Pamfilië, en kwam, na een zwaren storm, waarin men een gedeelte der scheepslading over boord had geworpen, eindelijk te Rhodus, alwaar hij Sapinas en Ptolomeüs, twee zijner vrienden, aantrof Die stad zo verwoest ziende, door de oorlog tegen Cassius gevoerd, had hij er zulk een medelijden mee, dat, hoewel hij zelf in ongelegenheid was, hij niet laten kon, haar boven zijn vermogen te hulp te komen. Hij deed daarna een galei uitrusten; en, er zich met zijn vrienden op begeven hebbende, kwam hij te Brundusium aan, vanwaar hij naar Rome ging, waar hij zich eerst bij Antonius vervoegde, wien hij alles verhaalde, wat er in Judea was voorgevallen, namelijk: dat zijn broeder Fasaël door de Parthen gevangen genomen en gedood was; dat zij Hyrkanus nog gevangen hielden; dat zij Antigonus tot Koning aangesteld hadden, op diens belofte dat hij hun duizend talenten zou geven, benevens vijfhonderd vrouwen, welke hij voorgenomen had uit de personen van de voornaamsten rang, en in het bijzonder uit zijn geslacht, te kiezen; dat hij derhalve, om de vrouwen te redden, haar bij nacht met veel moeite de stad had uitgevoerd, en groot gevaar had doorstaan; en eindelijk dat hij, in het midden van de winter, onder vele gevaren, zich op zee gewaagd had, om spoedig bij Antonius te komen, als zijnde dit zijn enige hoop en toeverlaat.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 26

Herodes wordt, door middel van Antonius en met bijstand van Augustus tot Koning van Judea vermaard. Antigonus belegert Massada, hetwelk verdedigd wordt door Josephus, Herodes broeder.

Met mededogen, hetwelk Antonius had met de onspoeden van Herodes, waarin de fortuin, die met de rampen der grootste mannen spot, hem gestort had; de herinnering aan de welwillendheid, waarmee diens vader Antipater hem eertijds had onthaald; de belofte van geld, indien hij hem tot Koning deed aan stellen, gelijk hij hem reeds Viervorst gemaakt had; en vooral zijn haat tegen Antigonus, die hij als een oproermaker, en openbaren vijand der Romeinen beschouwde, dit alles deed hem besluiten Herodes met al zijn vermogen bij te staan. Augustus toonde zich ook daartoe genegen, zo uit hoofde van de bijzondere vriendschap, welke Julius Cesar aan Antipater had toedragen, wegens de bijstand, die hij van deze in de Egyptischen oorlog ontvangen had, als uit begeerte om Antonius aan zich te verplichten, wien hij de belangen van Herodes zo ijverig zag voorstaan. Hierop deden zij de raad vergaderen; en Messala en Atratinus, Herodes binnenleidende, stelden met groten lof de diensten voor, welke diens vader aan het Romeinse volk bewezen had, terwijl Antigonus daarentegen niet alleen een openbare vijand was, gelijk zijn vorige daden genoeg getoond hadden, maar zelfs zulk een minachting tegenover de Romeinen had laten blijken, dat hij de kroon uit de handen der Parthen had willen ontvangen. Deze rede verbitterde de raad, tegen Antigonus. Antonius voegde daarbij, dat dewijl men in oorlog met de Parthen was, het buiten twijfel zeer voordelig zou zijn, Herodes tot Koning van Judea aan te stellen. Dit voorstel werd door allen aangenomen; en Herodes vond zich te meer aan Antonius verplicht, omdat hij zo groot een gunst niet verwacht had; want de Romeinen waren niet gewoon, kronen te geven dan aan dezulken, die van koninklijk geslacht waren. Het was zijn voornemen enkel geweest om het rijk van Judea te verzoeken voor Alexander, Mariannes broeder, kleinzoon van Aristobulus van vaders- en van Hyrkanus van moederszijde, welke hij echter daarna om het leven deed brengen, gelijk wij ter zijner plaatse zullen verhalen. Bij dit alles kan nog gevoegd worden, dat de spoed, waarmee Antonius handelden deze weldaad vergrootte; want de gehele zaak werd in zeven dagen afgedaan. De raad uiteengegaan zijnde, namen Antonius en Augustus Herodes in hun midden, en, vergezeld van de consuls en raadsheren, leidden zij hem naar het kapitool, alwaar zij offeranden offerden, en het raadsbesluit in bewaring gaven. Thans gaf Antonius een prachtig gastmaal aan de nieuwen vorst, op de eersten dag zijner regering, welke begon in de honderd vier en tachtigste Olympiade, onder het consulaat van Cajus Domitius Calvinus, die toen voor de tweede maal consul was en van Cajus Asinius Pollio

613 Terwijl dit te Rome gebeurde, belegerde Antigonus de sterkte Massada. Josephus, de broeder van Herodes verdedigde haar; zij was van alles wel voorzien, uitgenomen dat het water er begon te ontbreken. Dewijl Josephus wist, dat Malchus, Koning der Arabieren, berouw had dat hij aan Herodes oorzaak van misnoegen gegeven had, nam hij zich voor, bij nacht, met tweehonderd man, ter stad uit en naar Malchus te trekken; maar er viel die nacht zulk een zware regen, dat de waterbakken vol geraakten; en daar er nu aan water geen gebrek was, zo besloot hij de stad nog langer te verdedigen. Deze bijstand, welke hij en de zijnen aanmerkten als van de hemel gekomen, gaf hun zulk een moed, dat zij, zowel bij dag als bij nacht, gestadige uitvallen tegen de belegeraars deden, en velen van hen doodsloegen.

614 Ventidius, Romeins veldheer, verdreef de Parthen uit Syrië, kwam in Judea, en legerde zich dicht bij Jeruzalem, onder voorwendsel van Josephus te hulp te komen, maar inderdaad, om Antigonus geld af te persen, gelijk hij deed. Hij trok, na het bekomen daarvan, met het grootste

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gedeelte zijner benden weer weg, de overigen aldaar latende blijven, onder bevel van Silo, aan wien Antigonus ook geld moest geven, om geen overlast van hem te lijden, gedurende de tijd, waarin hij hoopte hulp van de Parthen te zullen ontvangen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 27

Herodes, uit Rome terug gekeerd zijnde, neemt enige plaatsen in, en belegert Jeruzalem, maar kan hem niet bemachtigen. Hij verslaat zijn vijanden in een hevig gevecht, en bedient zich van een list, om vele Joden van Antigonus part, die in holen geweken waren, te onderwerpen. Hij trekt met enige krijgsbenden naar Antonius, die de Parthen beoorloogde. Zijn gevechten onderweg. Zijn broeder Josephus sneuvelt in de strijd, en wordt op last van Antigonus onthoofd. Hoe Herodes die dood wreekt. Hij belegert Jeruzalem, waar Sosius met een Romeins leger nadert. Gedurende dat beleg huwt Herodes met Marianne.

Nadat Herodes uit Rome teruggekomen was, verzamelde hij te Ptolemaïs een groot aantal krijgsbendens zo van zijn landslieden, als van vreemden, welke hij in zijn bezoldiging nam. Daarenboven versterkt wordende door Ventidius en Silo, (die door Gellius van Antonius last ontvangen hadden, om zich bij hem te vervoegen, nadat alvorens de eerste de onlusten in enige steden, door de inval der Parthen veroorzaakt, gestild had, en de ander, in Judea gekomen zijnde, door Antigonus omgekocht was,) kwam hij in Galilea, om Antigonus tegemoet te trekken. Zijn macht nam gedurig toe, en bijna geheel Galilea koos zijn partij. Het eerste, dat hij besloot te ondernemen, was, Massada te ontzetten, om zijn nabestaanden, die aldaar belegerd waren, te verlossen. Maar eerst moest hij Joppe innemen, om zulk een sterke plaats niet in ‘s vijands handen achter zich te laten, als hij naar Jeruzalem trok. Silo nam deze gelegenheid waar, om te wijken; en de Joden van Antigonus’ partij vervolgden hem; maar Herodes, hoewel hij weinig volk bij zich had, versloeg hen, en redde Silo, die niet in staat was, om hen langer te weerstaan. Thans nam hij Joppe in, trok met spoed naar Massada, terwijl zijn leger van dag tot dag ‘sterker werd, door die van het land, welk zich bij hem voegden, sommigen om de genegenheid, die zij zijnen vader hadden toegedragen, anderen uit achting voor hem zelf, ettelijken wegens de weldaden van hen beiden genoten, en de meesten in de hoop van door hem begunstigd te worden, nu hij Koning geworden was. Antigonus legde hem verscheidene hinderlagen op zijnen weg, maar zonder veel voordeel daaruit te trekken. Herodes dan, het beleg van Massada hebbende doen opbreken, en zich met degenen, die er binnen waren, versterkt hebbende, nam het kasteel Ressa in, en trok naar Jeruzalem, gevolgd door de benden van Silo, en door vele inwoners dier grote stad, welke voor zijn macht vreesden. Hij belegerde de stad van de westzijde, doch die van binnen schoten, ongemeen juist, met pijlen en schichten, en deden zware uitvallen tegen de zijnen. Daarom deed hij door een heraut afkondigen, dat hij met geen ander oogmerk gekomen was, dan tot welstand der stad; dat hij zelfs de beledigingen, hem door zijn grootste vijanden aangedaan, vergeven zou, en dat niemand van die algemene vergiffenis zou uitgesloten zijn. Antigonus, zich tot Silo en de Romeinen kerende, antwoordde daarop: dat het, tegen de rechtvaardigheid, waarop het Romeinse volk zich beroemde, strijdig was, een gering persoon op de troon te zetten, en wel een, die een Idumeër, dat is, slechts ten halve Jood, was; en dat, tegen de wetten huns volks in, die zodanig een eer niet opdroegen dan aan dezulken, wier geboorte hun daarop aanspraak gaf. Mochten zij op hem ontevreden wezen, omdat hij de kroon uit handen der Parthen ontvangen had, er waren nog vele andere prinsen van koninklijk geslacht, die de Romeinen niet beledigd hadden, aan wien zij dezelve geven konden; en er waren ook nog priesters, welke men met geen billijkheid beroven mocht van een eer, waarnaar zij met recht staan mochten. Terwijl Antigonus en Herodes aldus te samen twistten, en ook tot scheldwoorden overgingen, gaf Antigonus de zijnen verlof, de vijanden van de muren te drijven; hierop schoten zij zulk een menigte van pijlen en schichten van hun torens, dat zij hen noodzaakten te wijken. Het bleek toen duidelijk, dat Silo zich door geld had laten omkopen; want velen zijner soldaten begonnen te roepen om levensmiddelen, geld, en winterkwartieren, zeggende, dat het omliggende land ten enenmale door de benden van Antigonus verwoest was. Hierdoor ontstond zulk een opschudding in het ganse leger, dat elk zich tot de aftocht gereed

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

maakte. Herodes bad de bevelhebbers van het Romeinse krijgsvolk, dat zij hem toch niet verlaten zouden; hij hield hun voor, dat zij door Antonius, Augustus, en de raad, gezonden waren om hem bij te staan; en aangaande de levensmiddelen zei hij, dat hij zorgen zou dat hun niets ontbrak. Deze belofte werd door de daad gevolgd; want hij deed zulk een overvloed daarvan aanvoeren, dat hij Silo alle voorwendsels, om af te trekken, benam. Ook beval hij aan zijn vrienden te Samaria, dat zij koren, wijn, olie, vee, en alles, wat er in het leger nodig mocht wezen, te Jericho, zouden doen brengen. Antigonus, hiervan bericht bekomen hebbende, gaf last aan enige zijner krijgsbenden, de wegen in het gebergte te bezetten, en hinderlagen te leggen voor degenen, die levensmiddelen naar Jericho brachten. Herodes die van zijnen kant ook niets verzuimde, nam toen vijf Romeinse en vijf Joodse benden, benevens enige vreemde soldaten, en enige ruiters, waarmee hij naar Jericho trok. Daar komende, vond hij de stad verlaten, en vernam, dat vijfhonderd inwoners met hun huisgezinnen naar het gebergte gevlucht waren. Hij deed hen gevangen nemen, maar ontsloeg hen weer. De Romeinen, de stad van alles voorzien vindende. begaven zich aan het plunderen. Herodes legde een bezetting in de stad en gaf aan de Romeinse benden winterkwartieren in Idumea, Galilea, en Samaria. Als vergelding voor de geschenken, welke hij aan Silo gegeven had, verwierf Antigonus vrijheid om een gedeelte van zijn krijgsvolk naar Lydda te zenden, om daardoor Antonius gunst te winnen. Aldus hadden de Romeinen rust, en overvloed van alles.

616 Ondertussen zond Herodes, die niet ledig wilde zitten, zijnen broeder Josephus, met duizend voetknechten en vierhonderd ruiters, naar Idumea, en trok zelf naar Samaria, waar hij zijn moeder en zijn nabestaanden, welke hij uit Massada verlost had, in veilige bewaring liet; waarna hij naar Galilea trok, om enige plaatsen in te nemen, die door Antigonus van bezetting voorzien waren Hij kwam onder een zware sneeuwjacht te Seforis, en vond daar een groten voorraad van levensmiddelen, terwijl het krijgsvolk van Antigonus, dat in de stad lag, de vlucht nam. Vandaar zond hij een troep ruiters en drie benden voetvolk tegen de rovers af, die in de holen, dicht bij het vlek Arbela, de wijk genomen hadden. Veertig dagen daarna trok hij met zijn leger op; maar de vijanden kwamen hem stoutmoedig tegemoet. Hierop ontstond er een hevig gevecht, waarin de linkervleugel van Herodes leger aan het deinzen geraakte; doch hij ondersteunde hem met zulk een dapperheid, dat hij de zijnen, die reeds op de vlucht gingen, deed keren, en de vijanden, die zich de overwinning al hadden toegekend, op de vlucht dreef, en tot aan de Jordaan najaagde. Door deze treffelijke daad kreeg hij al de inwoners van Galilea op zijn zijde, uitgenomen die, welke in de hoen geweken waren. Hij gaf toen aan ieder zijner soldaten honderd vijftig drachmen, beloonde naar die mate ook de hoofdlieden, en zond hen gezamenlijk naar de winterkwartieren.

Inmiddels werd Silo genoodzaakt te vertrekken, en kwam met zijn bevelhebbers bij hem, doordien Antigonus voor niet meer dan een maand levensmiddelen voor zijn krijgsvolk wilde geven, en zelfs aan de inwoners der omliggende plaatsen last gegeven had, om met alles, wat tot levensonderhoud nodig was, weg te trekken, en naar het gebergte te vluchten, opdat de Romeinen, alzo, door gebrek aan leeftocht, zouden moeten omkomen. Doch Herodes voorzag daarin, en beval Feroras, zijnen jongsten broeder, hen van voorraad te verzorgen, en het slot Alexandrion, dat geheel verlaten was, te doen verbouwen en verbeteren.

617 Te die tijde was Antonius te Athene, en Ventidius in Syrië, van waar hij Silo gelastte bij hem te komen, om, met de hulpbenden der wingewesten, tegen de Parthen op te trekken, nadat hij alvorens aan Herodes de nodigen bijstand zou verleend hebben. Doch Herodes wilde hem niet ophouden, maar trok zelf met zijn eigen benden tegen de rovers uit, die met hun huisgezinnen in de holen van het gebergte geweken waren. Het was een grote zwarigheid, hen daar te genaken, doordien de wegen zeer eng waren, en alles met scherpe rotsen en steilten

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

omringd was; zodat men daar niet kon opklimmen, of; boven zijnde, daarvan niet kon af komen. Om deze zwarigheid te overwinnen, deed Herodes bakken maken, welke aan ijzeren kettingen hingen, en door windassen nedergelaten werden. Deze bakken waren vol soldaten, met lange haken gewapend, om degenen, die weerstand bodens te kunnen vasthaken, en hen van de steilten af te stoten. Het afdalen was zeer gevaarlijk wegens de hoogte der bergen; en zij, die zich in de holen ophielden, hadden geen gebrek aan leeftocht. Als nu deze bakken voor de ingang der holen gekomen waren, en niemand van de rovers die durfde naderen, maar allen zich stil hielden in hun schuilplaatsen, greep een soldaat, die niet verdragen kon dat zijn makkers zo bevreesd waren, en niet uit hun bak durfden treden, de ketting, waaraan de kist hing, met beide zijn handen, sprong op de grond, en ziende, dat niemand te voorschijn kwam, naderde hij de ingang van een dier holen, doodde verscheidene rovers met zijn schichten, trok anderen, die tegenstand boden, met zijnen lange haak naar zich toe, en stiet hen van boven neer. Daarna trad hij in het hol, alwaar hij er nog meer om het leven bracht, waarna hij zich weer naar zijn makkers begaf. Door het gekerm van de gewonde rovers overviel de anderen zulk een schrik, dat zij aan het behoud van hun leven wanhoopten; de nacht belette echter de verderen aanval, en Herodes deed allen vergiffenis aankondigen, indien zij zich wilden overgeven. Dit weigerden de rovers, en daarom werd het bestormen dezer holen de volgenden dag hervat; vele soldaten klommen uit hun bakken, om aan de ingang der holen te strijden, en er vuur in te werpen, wetende dat er brandbare stoffen in waren. In een dezer holen was een oud man met zijn vrouw, en zeven zonen; deze, zich in zulk een nood ziende, baden hem, dat hij hun wilde toestaan zich aan de vijanden over te geven; maar in plaats van daarin te bewilligen, plaatste hij zich aan de ingang van het hol, doodde hen, toen ze daaruit wilden treden, de een na de ander, zodra zij tevoorschijn kwamen, en eindelijk ook zijn vrouw; en de lijken van boven neer werpende, nadat hij vele verwijtingen en scheldwoorden tegen Herodes had uitgebraakt, wierp hij zichzelf evenzo neer, alzo de dood boven de slavernij verkiezende, hoewel Herodes hem ziende, met zijn hand gewenkt, en hem toegeroepen had, dat hij hem vergiffenis wilde verlenen. Al de overigen, die in de holen waren, werden gedwongen zich over te geven, omdat zij zich niet langer konden verbergen, of weerstand bieden.

618 Nadat nu Herodes Ptolomeüs tot landvoogd aangesteld had, trok hij, met zeshonderd paarden en drieduizend man te voet, naar Samaria, met het voornemen om Antigonus te bestrijden. Het liep, in zijn afwezen, Ptolomeüs geheel tegen, in de landvoogdij; want hij werd door hen, welke Galilea vroeger in opschudding gebracht hadden, overvallen en gedood, waarna zij de vlucht namen, en zich naar moerassen en ontoegankelijke plaatsen begaven, van waar zij door het ganse land gingen stropen. Herodes terugkomende, liet niet na hen te straffen; hij doodde velen van hen, en de sterke plaatsen, waarin anderen geweken waren, ingenomen hebbende, deed hij hen sterven, verwoestte die streken, legde aan de steden een boete van honderd talenten op, en dempte alzo deze muiterij.

619 Terzelfder tijd werden de Parthen in een groten veldslag overwonnen, en Pakorus, hun Koning, gedood; hierop zond Ventidius, op last van Antonius, Machera naar Koning Herodes, met twee keurbenden en duizend ruiters; doch Antigonus kocht Machera met geld om, zodat deze, hoewel Herodes alles deed, wat hij kon, om hem van die stap terug te houden, naar Antigonus ging, onder de schijn van de staat zijner krijgsmacht te willen zien. Antigonus durfde evenwel op hem niet betrouwen, en wilde hem daarom niet alleen niet ontvangen, maar deed ook met slingerstenen naar hem werpen. Alstoen bemerkte Machera zijnen misslag; en naar Emmaüs gaande, deed hij in zijn gramschap al de Joden, die hem op de weg tegenkwamen, ombrengen, zonder zelfs te vragen, of zij vrienden of vijanden waren. Door dit gedrag werd Herodes zeer vertoornd; en hij ging naar Samaria, om Antonius daarover te spreken, en hem te verzoeken, dat hij hem niet meer zodanigen onderstand zond, vermits die hem meer schade deed

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

dan zijnen vijanden, en hij die zeer wel missen konde, als zijnde zonder deze hulp sterk genoeg, om tegen Antigonus te bestaan. Maar Machera kwam hem onderweg te gemoet en bad hem niet verder te gaan, of ten minste hem zijnen broeder Josephus te geven, om gezamenlijk Antigonus te beoorlogen. Aldus werden zij weer verzoend; en Herodes stond aan Machera, op zijn verzoek, toe, dat hij hem het grootste gedeelte van zijn leger zou overlaten, onder het geleide van Josephus, aan wien hij beval niets te wagen, dat hem met Machera in twist kon doen geraken.

620 Daarna trok hij met een troep ruiterij en voetvolk naar Antonius, die de stad Samosate, aan de Eufraat gelegen, belegerde. Te Antiochië ontmoette hij een groot getal lieden, die ook naar Antonius wilden gaan, maar die zich niet op weg durfden begeven, omdat de barbaren, daar rondom verspreid, allen, die in hun landen vielen, doodsloegen. Doch hij sprak hun moed in, en bood zich aan, hun opperhoofd te worden. Toen hij, tot op twee dagreizen na, bij Samosate gekomen was, waren de barbaren aldaar in groot getal vergaderd, om degenen, die naar Antonius trokken, te overvallen. Dewijl zij niet uit hun hinderlaag te voorschijn kwamen, dan wanneer zij de reizigers in de vlakte zagen, lieten zij de eerste troepen van Herodes voorbij trekken, en vielen met vijfhonderd paarden op de volgenden aan, waaronder hij zelf in persoon was; hoewel zij de voorste rijen deden wijken, kweet echter de vorst zich zo dapper, dat hij de zijnen een hart onder de riem stak, de vluchtenden weer tot het gevecht bracht, de meeste barbaren in stukken hieuw, en niet ophield met strijden, voor dat hij al de buit en de gevangenen, die zij genomen hadden, wedergekregen had. Daarna voorttrekkende, versloeg hij nog een groot getal van barbaren, die zich in het bos, niet verre van het veld, ophielden, om de reizigers te overvallen; en aldus de weg gebaand hebbende, voor hen, die later kwamen, werd hij door allen hun beschermer en behouder genoemd. Toen hij dicht bij Samosate gekomen was, zond Antonius, die reeds vernomen had, dat hij de barbaren verstrooid had, en tot zijnen bijstand kwam, hem enige uitgelezene benden tegemoet, om hem eer aan te doen; en, hem met grote blijdschap ontvangende, omhelsde hij hem, prees zijn dapperheid, en bejegende hem als een vorst, wien hij de kroon op het hoofd gezet had. Kort daarna, gaf Samosate zich aan Antonius over; en aldus eindigde de oorlog. Antonius liet aan Sosius het bevel over het leger en het landschap, met de last om Koning Herodes in alles, wat hij van node mocht hebben, bij te staan, en ging daarop naar Egypte. Sosius zond daarna twee keurbenden met Herodes naar Judea, en volgde zelf met het overige van het leger.

621 Terwijl dit voorviel, kwam Josephus, Herodes broeder, in Judea, om het leven, omdat hij het bevel, dat hij ontvangen had, van niets te wagen, niet nagekomen was. Hij sloeg de weg in naar Jericho, met zijn benden, en vijf vendels ruiter, welke Machera hem gegeven had, om koren in te zamelen. Doch dewijl de ruiterij slechts uit jong en onervaren krijgsvolk bestond, waarvan de meesten in Syrië waren geworven, vielen de vijanden op een nadelige plaats op hem aan, versloegen zijn gehele manschap, terwijl hij zelf; manhaftig strijdende, werd gedood. Antigonus deed Josephus onthoofden; alhoewel diens broeder Feroras hem vijftig talenten voor het lichaam in zijn geheel aanbood. Na dit gevecht stonden de Galileërs tegen hun oversten op, en wierpen die van Herodes part in het meer. Bovendien hadden er nog verscheiden andere onlusten in Judea plaats; waarom Machera het kasteel van Geth tot een wijkplaats versterkte. Herodes vernam de tijding van zijns broeders dood, in een voorstad van Antiochië, Dafne genoemd. Zij kwam hem niet onverwacht, omdat hij enige dromen had gehad, die hem die dood voorspelden. Nu verhaastte hij zijnen tocht; en toen hij aan de berg Libanon gekomen was, nam hij achthonderd mannen van het land, en ging met een Romeinse keurbende naar Ptolomaïs, vanwaar hij diezelfde nacht vertrok, om naar Galilea te gaan. gij werd op die tocht wel door de vijanden overvallen, maar hij overwon hen, en dwong hen, binnen een kasteel te vluchten, waaruit zij de vorigen dag getrokken waren. Des anderen daags belegerde hij hen; maar een

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zwaar onweer dwong hem naar de naburige vlekken te wijken. De andere keurbende, welke hij van Antonius ontvangen had, kwam toen ook bij hem, hetwelk de belegerden zo bevreesd maakte, dat zij het kasteel bij nacht verlieten. Herodes, verlangende om zijns broeders dood te wreken, trok met groten spoed naar Jericho, alwaar hij de voornaamsten der stad op een gastmaal onthaalde Nauwelijks waren de gasten weer vertrokken, of de zaal, waarin de maaltijd gehouden was, stortte in, zonder dat er iemand omkwam, dewijl alle gasten vertrokken waren; hetwelk grond gaf om te geloven, dat God een bijzondere zorg voor Herodes droeg, omdat Hij hem, als door een wonderwerk, voor zulk een groot onheil bewaard had. De volgenden dag, kwamen zesduizend der vijanden van het gebergte, en jaagden de Romeinen groten schrik aan, te meer, dewijl deze door de voorste gelederen zwaar met schichten en stenen gehavend werden, zodat ook Herodes zelf door een schicht een kwetsuur in zijn zijde ontving. Antigonus, willende doen geloven, dat hij sterk genoeg was om op meer dan een plaats te gelijk de oorlog te voeren, zond enige benden naar Samaria, onder het bevel van Pappus; maar Machera bood hem weerstand. Herodes nam vijf steden in, doodde bijna tweeduizend van degenen, die er in bezetting lagen; stak de plaatsen in brand, en keerde zich toen tegen Pappus, die bij het vlek Ifanas gelegerd was, alwaar velen, zowel uit Jericho als uit Judea, zich bij hem voegden. Zodra Herodes bemerkte, dat de vijanden stout genoeg waren om een gevecht te wagen, viel hij op hen aan, overwon hen, en, brandende van begeerte om zijns broeders dood te wreken, jaagde hij hen, onder het doodslaan na, tot aan het vlek. Terstond werden de huizen aldaar met mensen gevuld, en velen vonden zich genoodzaakt op de daken te klimmen; doch deze vluchtelingen werden spoedig gedood; waarop men de daken openbrak, en die er binnen waren zo dicht op malkander gepakt vond, dat zij zich niet verweren konden, weshalve men hen met stenen dood wierp, hetwelk door de schrikkelijke menigte van doden een ijselijker schouwspel aanbood, dan men nog in die gansen oorlog gezien had. Dit bedwong de stoutheid der vijanden, meer dan iets anders; want zij verloren alle hoop, dat het geluk hun weer dienen zou. Men zag hen bij grote troepen vluchten; en was de wintertijd niet tussenbeide gekomen, de overwinnaars zouden tot aan Jeruzalem hebben kunnen voortrukken, en die stad hebben ingenomen, en alzo de oorlog ten einde gebracht hebben, dewijl Antigonus reeds in beraad stond om te vluchten, en de stad te verlaten. Toen het avond geworden was, beval Herodes dat men de soldaten zou laten spijzigen; en dewijl hij zeer vermoeid was, begaf hij zich naar zijn kamer, om in het bad te gaan. Alstoen bevrijdde de goddelijke voorzienigheid hem van een zeer groot gevaar; want; terwijl hij geheel naakt was, en niet meer dan een zijner dienaren bij zich had, kwamen drie der vijanden, die zich uit vrees in het huis verborgen hadden, de een na de ander, met het zwaard in de vuist, om zich te redden. Zij verschrikten zo door de tegenwoordigheid des Konings, die in het bad was, dat, in plaats van hem te doden, gelijk zij gemakkelijk hadden kunnen doen, zij niets anders beproefden, dan haastig te vluchten. De volgenden dag deed Herodes het hoofd van Pappus, die onder de doden was, afhouwen, en zond het toen aan Feroras, om hem over het verlies zijns broeders te troosten, vermits het Pappus was geweest, die met eigen Hand. Josephus gedood had.

622 Toen de winter voorbij was, trok Herodes naar Jeruzalem, sloeg zich dicht bij de stad neer, en belegerde haar, drie jaren nadat hij te Rome tot Koning verklaard was. Hij koos die plaats uit, welke hij het geschiktst oordeelde om de stad te bemachtigen, en sloeg zijn leger op, voor de Tempel, gelijk Pompejus weleer gedaan had. Hij deed door een menigte van delvers drie stormschansen opwerpen, torens bouwen, en vele bomen vellen. Gedurende dit beleg ging hij naar Samaria, en huwde aldaar met Marianne, dochter van Alexander en kleindochter van Koning Aristobulus, met welke hij verloofd was, gelijk hierboven reeds verhaald is.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 28

Herodes bijgestaan door Sosius, Romeins veldheer, neemt Jeruzalem met geweld in en doet de plundering afkopen. Sosius neemt Antigonus gevangen, en voert hem naar Antonius.

Nadat Herodes zijn bruiloft gehouden had, bracht hij zijn leger een versterking van dertigduizend mannen aan; en Sosius, die zijn leger, hetwelk rijk aan ruiterij en voetvolk was, vooruit gezonden had, kwam terzelfder tijd, door Fenicië, aanrukken. Aldus zag men van alle kanten benden in aantocht, voor het beleg van Jeruzalem, hetwelk aan de noordzijde aangetast werd; men zag elf keurbenden, en zesduizend ruiters, behalve de hulptroepen van Syrië. De twee aanvoerders van dit vermaarde beleg waren Sosius, door Antonius gezonden tot bijstand van Herodes, en deze vorst zelf, die de oorlog voerde om zich van de kroon, hem door het besluit van de raad geschonken, meester te maken, door de ondergang van Antigonus, die een openbaar vijand des Romeinsen volks was. De Joden, die, van alle kanten van het rijk, zich binnen de stad begeven hadden, verdedigden haar met zeer grote kloekmoedigheid. Zij steunden op de heiligheid van hun Tempel, poogden het volk te doen vertrouwen dat God hen uit het gevaar verlossen zou, en deden heimelijk uitvallen, om de levensmiddelen, en het voeder op het veld, te vernielen, opdat de belegeraars gebrek daaraan mochten krijgen. Herodes, om daarin te voorzien, legde hinderlagen op verscheidene plaatsen, en deed leeftocht van verre aanvoeren, waardoor men in het leger voorraad kreeg van alles, wat nodig was. Hij gebruikte ook een groot aantal gravers; en dewijl het zomerseizoen aan hun werk geen verhindering toebracht, voltooide hij de drie aangelegde stormschansen. Voorts beukte hij de muren der stad net stormtuig, en liet niets achterwege om zijn oogmerk te bereiken. De belegerden daarentegen deden alles, wat mogelijk was, om zich te verweren; zodat zij niet alleen de pas begonnene, maar ook de voltooide werken der vijanden verbrandden, en door hun grote dapperheid betoonden, dat de Romeinen hen alleen overtroffen in de krijgskunst. In plaats van de omgeworpen muren wierpen zij weer andere op; zij doorgroeven de mijn met tegenmijnen, en streden dikwijls, voet voor voet, zonder te wijken. Zodat, hoewel zij door zulk een grote macht belegerd, en terzelfder tijd door hongersnood gekweld werden, doordien dat jaar juist een sabbathjaar was, de wanhoop hen echter aanvuurde, en niets hen tot de overgave der stad kon doen besluiten. Eindelijk, op de veertigsten dag der belegering, beklommen twintig der stoutmoedigste Romeinse soldaten de muur; en, door een der hoofdlieden van Sosius gevolgd, en door andere benden ondersteund, maakten zijn er zich meester van. Vijftien dagen daarna, werd ook de tweede muur bemachtigd, en enige van de galerijen des Tempels verbrand. Herodes legde dit later aan Antigonus ten laste, om hem daardoor bij het volk gehaat te maken. Nadat het buitenste des Tempels, en de benedenstad aldus ingenomen waren, weken de belegerden naar de bovenstad, en in de binnentempel; en vrezende, dat de Romeinen hun het verrichten der offeranden beletten zouden, verzochten zij aan de belegeraars dat men hun wilde toelaten, om de nodige beesten voor de offeranden met zich te nemen. Herodes stond hun verzoek toe, in de hoop dat die gunst hen zachter stemmen zou. Doch daarna ziende, dat zij hoe langer hoe hardnekkiger werden, om Antigonus in de koninklijke waardigheid te handhaven, verdubbelde hij zijn pogingen, om de plaats te bemachtigen, wat hem ook gelukte. Toen zag men welhaast aan alle kanten niet dan een afgrijselijken moord, doordien de Romeinen verbitterd waren, dat het beleg zo lang had geduurd, en de Joden van Herodes aanhang hun landgenoten, die de andere partij gekozen hadden, wilden verdelgen. Zij sloegen hen dood in de straten, in de huizen, en zelfs wanneer ze in de Tempel vloden; men verschoonde noch jongen, noch ouden; de weerloosheid der zwakkere kunne wekte geen mededogen jegens de vrouwen op; en hoewel Herodes beval, ja bad, haar te verschonen, het mocht niet helpen; want het krijgsvolk was zo verwoed, dat het alle menselijkheid scheen te hebben uitgeschud.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

624 Antigonus klom nu van de toren, waarin hij zich bevond af, en zonder acht te slaan op zijnen vorigen staat, wierp hij zich voor de voeten van Sosius neer die, in plaats van zich zijner te ontfermen, hem schamper bejegende, en hem niet, als een man, Antigonus, maar, als een vrouw, Antigona, noemde; evenwel hield hij hem niet in verzekerde bewaring als een vrouw, maar voegde hem een goede wacht toe.

625 Nadat Herodes zoveel moeite gehad had om zijn vijanden te overwinnen, had hij niet minder werk om de moedwil der uitheemse krijgslieden, welke hij ter zijner hulp ontboden had, te beteugelen. Zij stoven ter Tempel in, en wilden zelfs in het Heiligdom indringen. Om dit te beletten, gebruikte hij niet alleen gebeden en bedreigingen, maar ook geweld; want hij vreesde dat het erger voor hem zou zijn overwinnaar dan overwonnen te zijn, indien zijn zege de oorzaak was, dat aan de ogen der heidenen blootgesteld werd hetgene hun niet geoorloofd was te zien. Ook poogde hij, uit al zijn macht, het plunderen der stad te beletten, vrijmoedig tegen Sosius zeggende, dat, indien de Romeinen haar van inwoners wilden ontbloten, en plunderen, hij dan slechts de Koning zou zijn van een woeste en verlatene plaats, en dat hij de heerschappij, ten koste van het bloed van zovele mensen, niet kopen wilde. Sosius antwoordde hierop, dat men de soldaten de plundering ener plaats, die zij stormenderhand veroverden, niet kon weigeren; maar toen beloofde Herodes dat hij het leger uit zijn eigen bezittingen schadeloos zou stellen. Aldus bevrijdde hij de stad van plundering, en hij kwam zijn belofte Stipt na, zowel ten aanzien der soldaten als der bevelhebbers, welke hij ruim beloonde, doch inzonderheid Sosius, die hij koninklijk beloonde.

Dit innemen van Jeruzalem geschiedde onder het consulaat van M. Agrippa en Kanisius Gallus, in de honderd vijf en tachtigste Olympiade, in de derde maand, op een vastendag, zijnde juist dezelfde dag, waarop Pompejus, zeven en twintig jaren te voren, de stad innam.

626 Nadat Sosius Gode een gouden kroon geofferd had, vertrok hij van Jeruzalem, en voerde Antigonus met zich naar Antonius. Dit verwekte een grote zorg bij Herodes; want hij vreesde dat Antonius Antigonus vrij zou laten, en deze, dan te Rome komende, aan de raad zou doen voorstellen, dat hem, als van koninklijken bloede zijnde, de voorrang boven Herodes toekwam, die van geen doorluchtige geboorte was; en dat, al ware het dat zijn opstand tegen de Romeinen hen er van weerhield om hem in de regering te handhaven, zij echter zijn kinderen, die hen niet beledigd hadden, niet behoorden voorbij te gaan. Om zich dan van deze zorg te ontslaan bewoog Herodes Antonius, door een grote som geld, dat hij Antigonus deed ombrengen. 627 Aldus verloor het geslacht der Asmoneërs, na honderd zes en twintig jaren geregeerd te hebben, de heerschappij. Dit huis is niet alleen doorluchtig geweest, omdat het zich op de troon verheven heeft gezien, maar ook omdat het steeds het Hogepriesterambt bezeten heeft, en omdat de voortreffelijke daden zijner Koningen de roem van ons volk zeer verhoogd hebben. Maar inwendige verdeeldheid heeft eindelijk de ondergang van dit geslacht veroorzaakt, waardoor de heerschappij overging op het stamhuis van Herodes, de zoon van Antipater, die gesproten was uit een geslacht, dat geenszins door adeldom van de andere onderdanen des Konings onderscheiden was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

VIJFTIENDE BOEK

HOOFDSTUK 1.

Antonius doet Antigonus, de Koning der Joden, onthoofden.

Wij hebben, in het voorgaande boek, het innemen van Jeruzalem door Sosius en Herodes, en het gevangen nemen van Antigonus verhaald; nu staat ons het vervolg van het gebeurde te behandelen. Toen Herodes zich meester van Judea zag, toonde hij zich erkentelijk jegens hen, die hem genegenheid toegedragen hadden, toen hij nog een ambteloos persoon was; maar er ging integendeel geen dag voorbij, dat hij niet enigen diegenen, die het met Antigonus gehouden hadden, deed ombrengen. Pollio, een Fariseër, en Sameas, zijn leerling, waren de enigen, welke hij gunstig bejegende; om het hun te vergelden, dat zij gedurende het beleg steeds aangeraden hadden, dat men zich zou onderwerpen. En deze Sameas was het, die, toen men Herodes voor het gerecht had gedagvaard, aan Hyrkanus en aan de andere rechters voorspelde, dat hij, indien men hem vrijsprak, hen allen daarna zou doen om het leven brengen; welke voorzegging, na verloop van tijd, is bewaarheid geworden.

629 Herodes deed al het kostbare huisraad, dat hij in het koninklijk paleis vond, benevens het goud en het zilver, hetwelk hij de rijken ontnam, bijeenbrengen, en verzamelde alzo een groten schat, welke hij aan Antonius en zijn vrienden gaf. Hij deed vijf en veertig der voornaamsten van Antigonus aanhangers sterven, en stelde wachters aan de poorten, om, wanneer de lijken uitgedragen werden, te zien, of men ook te gelijk enige kleinodiën wegdroeg; ten welke einde die dode lichamen nauwkeurig geschouwd werden; en al het goud en zilver, dat men bij hen vond, deed hij zich brengen. Die het met Antigonus gehouden hadden, zagen geen einde aan hun ellende; want al hun goederen konden de hebzucht van deze nieuwen Koning, wiens schatkist uitgeput was, niet voldoen. Ook had men reden om voor een hongersnood beducht te zijn, omdat de landen toen braak lagen; dewijl dat jaar het zevende jaar was, in hetwelk het ons niet geoorloofd is, de bodem te bearbeiden en te bezaaien. Antonius ondertussen wilde Antigonus sparen, om de luister zijner zegepraal te verhogen; maar, ziende dat de Joden hem begunstigden, en tot een opstand neigden, om de haat, die zij Herodes toedroegen, oordeelde hij dat de dood van Antigonus het beste middel was, om hen in bedwang te houden; weshalve hij hem te Antiochië liet onthoofden. Hierover spreekt Strabo de Kappadociër aldus: "Antonius deed Antigones, de Koning der Joden, te Antiochië onthoofden; en was de eerste der Romeinen, die een Koezing aldus deed sterven, omdat hij geen ander middel zag, om de Joden tot gehoorzaamheid aan Herodes, die in zijn plaats Koning geworden was, te bewegen; want zij waren tegen deze zo verbitterd, en Antigonus zo toegedaan, dat men hen zelfs door pijnigingen niet kon dwingen om Herodes de naam van Koning te geven. Dit bewoog Antonius om, door een smadelijken dood, de herinnering aan de een wijt tewisschen, en de afkeer, die men van de ander had, te verminderen.

630 Wij hebben reeds gezegd, hoe Barzafarnes en Pakorus, veldoversten der Parthen, Hyrkanus de Hogepriester, en Fasaël, de broeder van Herodes, gevangen hielden; en dat de laatste, om de schande der slavernij te ontgaan, zichzelf ombracht. Nu staat ons te vermelden, hoe Hyrkanus vrijgelaten werd, en bij Herodes kwam, nadat eeze als Koning opgetreden was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Fraätes, Koning der Parthen, laat Hyrkanus uit zijn gevangenschap weer naar Judea keren. Herodes, die hem in zijn macht wilde hebben, helpt daartoe, en geeft het Hogepriesterschap aan een persoon van gering aanzien. Alexandra, schoonmoeder van Herodes, en moeder van Aristobulus, schrijft aan Cleopatra, om, door middel van Antonius, dit ambt voor haar zoon te bekomen. Herodes, zulks gewaar wordende, geeft het hem, en veinst zich met Alexandra te verzoenen.

Hyrkanus, bij Fraätes, Koning der Parthen, gekomen zijnde, werd, wegens zijn edele afkomst, door die vorst goed bejegend; want hij ontsloeg hem van zijn boeien, en liet hem toe binnen Babel, alwaar vele Joden waren, te wonen. Hierdoor werd hij niet alleen door de Joden, welke in die stad hun verblijf hadden, als hun Hogepriester en Koning geëerd; maar al de andere Joden, die aan geen zijde van de Eufraat woonden, bewezen hem gelijke eer, zodat hij zich in zijn ongeluk gelukkig bevond. Toen hij vernam, dat Herodes op de troon gestegen was, kreeg hij alle hoop, omdat hij zich verbeeldde, dat hij zich niets dan goeds van diens erkentelijkheid voorstellen konde, dewijl hij hem het leven behouden had, toen hij op het punt stond van veroordeeld te worden. Hierom verlangde hij er zeer naar, om naar hem toe te gaan, en sprak er van tot zijn vertrouwdste vrienden; doch die raadden hem te blijven. En om hem daartoe te bewegen, hielden zij hem voor, dat al hun landgenoten, die daar in die streken woonden, hem al de eer bewezen, die zij aan hun Hogepriester en Koning geven konden; dat hij dit in Judea niet verwachten kon, omdat Antigonus hem zo smadelijk, aan het lichaam, mishandeld had; dat verandering van toestand ook de gevoelens der mensen verandert, en men zelden ziet, dat Koningen, de weldaden die zij in hun geringen staat hebben genoten, later indachtig zijn, en dat hij daarom ook niet veel op de dankbaarheid van Herodes moest rekenen. Maar deze wijze raad had geen indruk op Hyrkanus gemoed, door de sterke begeerte die hij had, om weer naar zijn land te keren. Herodes schreef hem ook dat hij Koning Fraätes en de Joden verzoeken moest, dat ze hem het genoegen van de koninklijke macht met hem te delen, niet misgunnen zouden, nademaal de tijd nu gekomen was, om zich dankbaar te tonen voor de weldaden, in opvoeding en bescherming vroeger genoten. De listige vorst vergenoegde zich niet met aldus aan Hyrkanus te schrijven, maar zond Saramalla. in de hoedanigheid van gezant, met grote geschenken naar Fraätes, om de bevrijding zijns weldoeners van hem te verwerven, opdat hij zich wegens de genotene gunsten van zijnen plicht kwijten kon. Doch al deze betuigingen van vriendschap waren niet dan veinzerij; want hij wist wel dat hij zich de kroon ten onrechte aangematigd had, en vreesde voor enige verandering. Daarom begeerde hij zo vurig, om Hyrkanus in zijn macht te hebben, en hem zelfs te doen doden indien hij het voor zijn zekerheid nodig oordeelde, gelijk het gevolg toonde.

632 Hyrkanus werd dan door de Koning der Parthen in vrijheid gesteld; en de Joden te Babel woonachtig, voorzagen hem van het nodige reisgeld. Herodes ontving hem met grote eerbewijzingen, en gaf hem overal, in bijeenkomsten en op gastmalen, de eerste plaats, noemde hem zijnen vader, en verzuimde niets van hetgeen hem alle vermoeden mocht benemen omtrent het verraad, dat hij beraamde. Hij wilde, ten koste van alles, van de kroon meester blijven, en zijn nieuwe gezag bevestigen; waaruit later huiselijke tweedracht, en grote onrust ontstond, gelijk ik verhalen zal. Herodes vreesde dat een persoon van voorname afkomst met het Hogepriesterschap bekleed mocht worden, en ontbood daarom uit Babel een priester van geringe geboorte, Ananel genaamd, wien hij dit ambt gaf. Alexandra, Hyrkanus dochter, en weduwe van Alexander, de zoon van Koning Aristobulus, bij wien zij een zoon had, (een wonderschoon jonkman, Aristobulus geheten, gelijk zijn grootvader), en een dochter van wonderbare schoonheid, Marianne genoemd, de gemalin van Herodes, gevoelde een zeer groot

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hartzeer wegens het ongelijk, dat men haar zoon aandeed, door iemand van gering aanzien aldus boven hem te stellen, en in zulk een aanzienlijk ambt te plaatsen. Zij zond daarom, door een muzikant, een brief aan Cleopatra, om haar te bidden, dat deze dit ambt, aan Antonius, voor haar zoon verzoeken zou. De Koningin deed zo; maar zij kon het niet verwerven. Middelerwijl kwam Dellills, een groot vriend van Antonius, in Judea, om enige zaken te verrichten, en vermits hij zich verwonderde over de ongemene schoonheid van Aristobulus en Marianne, en over het geluk van Alexandra, dat zij zulke kinderen ter wereld gebracht had, raadde hij haar hun beeltenissen aan Antonius te zenden, niet twijfelende of deze zou, als hij die gezien had, alles doen, wat zij begeerde. Zij deed zo; en Dellius, weer bij Antonius gekomen zijnde, roemde hun schoonheid nog meer, en zei dat zij meer op godheden dan op sterfelijke mensen geleken, daarbij niets nalatende om in hem de begeerte tot het zien van deze schoonheden te verlevendigen. Maar Antonius oordeelde dat het niet eerlijk van hem zou zijn, indien hij een Koning, zijnen vriend, zou vergen hem zijn huisvrouw te zenden; en aan de anderen kant vreesde hij ook dat dit de minnenijd van Cleopatra opwekken zou. Hierom vergenoegde hij zich, met aan Herodes te schrijven, en hem te verzoeken, Aristobulus, onder enig geschikt voorwendsel te willen overzenden, bijaldien zulks zonder enige zwarigheid geschieden konde. Alaar Herodes vond het ongeraden een persoon van zodanig een geboorte, schoonheid, en jonkheid, want hij was toen nog maar zestien Jaren oud, te zenden naar iemand van zulk een groot gezag als Antonius, die, één van de wellustigsten der Romeinen zijnde, het plegen zijner wellusten geenszins verborg, vermits hij op zijn grote vermogen steunde. Herodes antwoordde derhalve, dat Aristobulus niet uit Judea kon gaan, zonder het land daardoor tot oorlog te brengen, omdat de Joden steeds naar nieuwigheid en verandering van regering haakten.

633 Nadat Herodes zich dus bij Antonius verontschuldigd had, vond hij goed, Aristobulus en Alexandra niet ten enenmale ontevreden te maken, en aan Marianne, die onophoudelijk om het Hogepriesterschap voor haar broeder vroeg, geen misnoegen te geven. Hij oordeelde dat het het best was, om Aristobulus alle gelegenheid om het land te verlaten, onder voorwendsel van een reis te doen, te benemen; en zijn vertrouwdste vrienden hebbende doen bijeenkomen, klaagde hij tegen hen over Alexandra, zeggende, dat zij heimelijk arbeidde om hem de kroon te ontnemen, en door Cleopatra te weeg te brengen dat Antonius die aan haar zoon zou geven; hetwelk te groter misdaad van haar was, omdat zij zulks niet kon doen, zonder haar dochter van de troon te stoten, en haar schoonzoon een eer, die hij met grote moeite en gevaren verkregen had, te ontnemen; dat hij nochthans het ongelijk, dat zij hem aandeed, wilde vergeten, en zijn genegenheid voor haar en de haar met der daad betonen, door aan haar zoon het Hogepriesterschap te geven, hetwelk Ananel zo lang, ter oorzake van Aristobulus jonkheid, bediend had. Deze woorden, welke Herodes gesproken had, om de Prinses en haar vrienden te bedriegen, troffen Alexandra dermate, zo door blijdschap die zij voelde over het verkrijgen van haar wens, als door vrees dat Herodes haar toeleg ontdekt had, dat zij met tranen voor hem bekende, dat ze, ten opzichte van het Hogepriesterschap, inderdaad alles, wat zij kon, gedaan had, menende dat het een oneer voor haar zoon was, dat een ander dat ambt bekleedde; maar wat het koningschap betrof, dat zij niet de allerminste gedachte gehad had, om het voor hem te begeren; ja, dat, al bood men het haar voor hem aan, zij het niet zou willen aannemen. Dat het haar ere genoeg was, te zien, dat haar zoon nevens hem, regeerde, en dat haar huisgezin buiten gevaar gebracht was. Dat zij, zich dus door zijn weldaden overwonnen ziende, met alle dankbaarheid de eer, welke hij haar zoon aandeed, zou aannemen; dat hij zich verzekerd kon houden dat haar zoon hem onderdanig zou zijn; en dat zij hem bad, haar te willen vergeven al wat zij, zo uit hoofde van haar hoge geboorte, als terzake van het ongelijk, hetwelk zij meende dat men Aristobulus aangedaan had, had gedaan. Nadat zij aldus gesproken had, gaven zij elkaar de hand, ten blijke van ware verzoening; en elk geloofde dat alle wantrouwen tussen hen weggenomen was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Herodes beneemt Ananel het Hogepriesterambt, en geeft het aan Aristobulus. Hij doet Alexandra en Aristobulus in verzekerde bewaring nemen, toen ze naar Cleopatra meenden te vluchten. Hij veinst met hen verzoend te zijn; doet Aristobulus daarna verdrinken, en verordent een prachtige lijkstaatsie voor hem.

Daarop nam Koning Herodes het Hogepriesterschap van Ananel af, die, hoewel hij van het geslacht der priesteren was, echter voor een vreemdeling gehouden werd, omdat hij van die Joden was, welke in grote menigte aan geen zijde van de Jordaan woonden. Herodes, aan de regering gekomen zijnde, had hem met die waardigheid vereerd, omdat hij zijn oude vriend was, en hij ontnam ze hem, om geen andere reden, dan omdat hij het nodig oordeelde tot voorkoming der onlusten in zijn huisgezin; maar omdat dit ambt niet slechts voor een tijd, maar voor levenslang begeven werd, kon hij zulks niet dan onrechtmatig doen. Antiochus Epifanes was de eerste, die deze wet verbrak, toen hij Jozua afzette, om zijnen broeder Onias in zijn plaats te stellen. Aristobulus was de tweede, toen hij het ambt zijnen broeder ontnam, om het voor zichzelf te behouden; en Herodes was de derde, toen hij het, bij het leven van Ananel, aan Aristobulus gaf; om daardoor rust in zijn huis te brengen.

635 Maar die verzoening wederhield hem niet van verder wantrouwen; Hij geloofde dat Alexandra, zo veel gedaan hebbende, niet nalaten zou te vluchten, indien zij er maar gelegenheid toe vinden kon. Hierom verbood hij haar uit het paleis te gaan, of zich ergens mee te bemoeien; en hij liet haar zo nauw gadeslaan, dat zij niets kon doen, zonder dat hij er bericht van kreeg. Zij, hoogmoedig van aard, gelijk aan de vrouwen eigen is, kon niet dulden, dat zij zo onbetamelijk behandeld werd, en zou, ik weet niet wat, liever geleden hebben, dan aldus haar vrijheid te verliezen, en onder een schijn van eer haar leven in een ware slavernij en gestadige vrees door te brengen. Zij besloot derhalve aan Koningin Cleopatra te schrijven, en haar te bidden, dat zij deernis met haar ongeluk zou hebben, en haar wilde bijstaan. Deze vorstin zond haar bericht, en gaf haar de raad, dat zij moest trachten met haar zoon te vluchten en naar Egypte te komen. Alexandra, deze raad goedkeurende, beval aan twee van haar getrouwste dienaren, dat zij twee koffers, op doodkisten gelijkende, zouden laten maken, om haar in de een, en haar zoon in de anderen te sluiten, en hen dan bij nacht in een schip te brengen, dat gereed lag om naar Egypte te varen. Esopus, een dezer dienaren, sprak er van tot Sabbion, die, naar hij meende van de zaak reeds wist, omdat hij voor een groot vriend zijner meesteres, en voor een vijand van Herodes gehouden werd, en zelfs verdacht was van een der medeplichtigen te zijn, die Antipater vergiftigd hadden. Deze man, verblijd, dat hem zulk een gunstige gelegenheid voorkwam, om de genegenheid van Herodes te winnen, ontdekte Alexandra's voornemen aan hem. De vorst, die niet minder behendig, dan wraakzuchtig was, liet haar met haar voorgenomen werk begaan, zonder haar en haar zoon in verzekerde bewaring te nemen, voordat men hen in de doodkisten wegdroeg. Dewijl hij Alexandra geen kwaad durfde aandoen, uit vrees, dat Cleopatra het zich zou aantrekken, gedroeg hij zich alsof hij het haar vergaf, en veinsde hij dat hij grootmoedig en goedertieren jegens de moeder en de zoon wilde zijn; maar in zijn hart besloot hij, Aristobulus van kant te maken, het kostte wat het wilde, doch dit alleen enigen tijd uit te stellen, om zijn voornemen des te beter te volvoeren. Het Loofhuttenfeest, een onzer voornaamste hoogtijden, gekomen zijnde, bracht hij hetzelve onder gastmalen met het volk door, bij welke gelegenheid iets voorviel, hetwelk zijn argwaan omtrent Aristobulus zo vermeerderde, dat hij niet besluiten kon, langer te wachten, om zijn voornemen uit te voeren, en hetwelk zich aldus toedroeg.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

636 Toen deze Prins, die nog maar zeventien jaren oud was, naar het altaar opklom, bekleed met de sieraden des Hogepriesterschaps, om, volgens de wet, de offeranden met de vereiste plechtigheden te verrichten, trok hij, zowel door de grootte van zijn persoon, die zijn jaren te boven ging, als door zijn ongemeen schone gedaante, waarin de majesteit van zijn voorgeslacht uitblonk, de ogen van de ganse menigte des volks tot zich; zodat ieder, daardoor opgetogen, zich de grote daden van zijnen grootvader Aristobulus herinnerde. De omstanders konden hun bewondering niet verbergen, maar betoonden die, door hun gejuich, en door wensen voor de jongen Prins, met meerder luidruchtigheid dan onder zulk een argwanend Koning, als Herodes was, geraden was. Dit bewijs van genegenheid, hetwelk het volk aan het huis van Aristobulus gaf, zich daaraan gehecht betonende, vertoornde de Koning zozeer, dat hij zijnen toeleg niet langer wilde uitstellen. Het feest dan voorbij zijnde, begaf hij zich naar een gastmaal, hetwelk Alexandra te Jericho voor hem aangericht had, alwaar hij, als om Aristobulus genoegen te doen, allerlei spelen van jonge lieden met hem aanving, en hem naar een plaats lokte, die geschikt was voor zijnen aanslag. Dewijl het nu zeer heet weer was, werden ze welhaast moe van spelen, en gingen, om wat te rusten, en om op het heetst van de middag enige koelte te scheppen, naar de vijvers, alwaar zij velen van hun makkers en dienaars zagen zwemmen. Herodes haalde Aristobulus toen over, om zich ook eens te baden; waarop enigen, wien hij zulks gelast had, onderdoken, en Aristobulus speelswijze mede onderdompelden, maar om hem niet los te laten, voor hij verdronken was. Dit was het beklagenswaardig einde van die jongeling, die toen nog maar in zijn achttiende jaar ging, en het Hogepriesterschap slechts een jaar bediend had, welk ambt Herodes terstond aan Ananel wedergaf.

Wie zou de droefheid der moeder en der zuster van deze ongelukkige kunnen schetsen! zij stortten een menigte van tranen bij zijn lijk, en waren ontroostbaar. Het gerucht, dat zich dadelijk binnen Jeruzalem verspreidde, bracht de ganse stad in rouw; en daar was geen huis of huisgezin, dat dit treffende verlies niet als een eigen gemis aanmerkte. Maar niemands droefheid kon tegen die van Alexandra opwegen; want de kennis, die zij droeg van het verraad, waardoor men haar zoon haar zo wreed had ontrukt, vermeerderde haar verdriet; en nochthans was zij gedwongen haar leed te verkroppen, en het te ontveinzen. Uit vrees voor nog groter kwaad. Menigmaal nam zij zich voor, om zich zelf het leven te benemen; maar telkens werd zij daarvan weerhouden, door de hoop dat zij, haar zoon overlevende, zonder te laten blijken dat de oorzaak van zijnen dood haar bekend was, mogelijk enig middel zou vinden, om zich daarover te wreken. Wat Herodes betrof, hij wendde alle middelen aan, om het volk te doen geloven dat hij er geen deel aan gehad had, het was niet alleen door woorden, dat hij zijn droefheid poogde te doen blijken, maar hij voegde er tranen bij, en dat zo natuurlijk, alsof ze uit ware droefheid voortkwamen. Het zou ook wel kunnen wezen, dat, hoewel hij zijn veiligheid door die dood verzekerd achtte, hij echter met deernis was bewogen, toen hij een Prins, van zulk een zeldzame schoonheid, aldus in de bloei zijner jeugd gestorven zag. Doch het zij daarmee zo het wil, dit is zeker, dat hij alle moeite aanwendde, om de mensen te doen geloven, dat hij onschuldig aan die misdaad was. Hij spaarde geen kosten om Aristobulus, door een prachtige lijkstaatsie, eer te betonen; en indien de droefheid der Prinses, door zulke uitwendige tekenen van toegenegenheid, had kunnen verzacht worden, zij zou zich door de hoeveelheid van reukwerk, dat hij op zijn graf liet branden, en door de sieraden, waarmee de tombe prachtig opgetooid werd, hebben laten bedriegen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

Herodes moet bij Antonius komes, om zich, wegens de dood van Aristobulus, te verantwoorden. Hij krijgt hem door geschenken op zijn zijde. Hij had, voor zijn vertrek, aan Josephus, zijnen schoonbroeder, bevolen, dat, indien Antonius hem ter dood veroordeelde, hij Marianne moest doen ombrengen. Josephus vertelt dit onvoorzichtig aan die vorstin. Herodes, op hem en haar beide, jaloers zijnde, doet hem doden. Onverzadelijke gierigheid en vergaande heerszucht van Cleopatra.

Het verlies van deze beminnelijken zoon had zulk een diepe wonde aan het hart van Alexandra geslagen, dat niets in staat was om haar te troosten; en haar droefheid werd dagelijks, door het smartelijke verdriet, hetwelk haar onophoudelijk tot wraak aanspoorde, vernieuwd. Zij schreef daarom aan Cleopatra, op welk een gruwelijke wijze Herodes naar haar zoon ontrukt had. Deze Koningen, die reeds geneigd was om haar te helpen, had zulk een medelijden met haar ongeluk, dat zij alles, wat ze kon, bij Antonius aanwendde, om hem tot het straffen van die jammerlijken dood te overreden. Zij stelde hem voor ogen, dat het een gruwelijke zaak was, en dat het zijn eer gold; dewijl Herodes door hem in het bezit van een rijk gesteld was, waarop hij anders geen recht had, en waarvan hij nu door een onmenselijke wreedheid de wettigen erfgenaam om het leven had gebracht. Antonius werd door deze woorden zeer bewogen; en dewijl hij zulk een snood bedrijf, indien het waar bevonden werd, geenszins kon goed keuren, begaf hij zich naar Laodicea, en ontbood hij Herodes, om aldaar bij hem te komen, en zich omtrent het feit, waarvan hij beticht werd, te verantwoorden. Herodes, die zich schuldig kende, en de haat van Cleopatra, van welke hij wist dat zij Antonius onophoudelijk tegen hem ophitste, geweldig vreesde, schroomde zeer die reis te ondernemen; maar hij vond zich echter genoodzaakt te gehoorzamen. Hij stelde dan zijnen oom Josephus, die ook zijn schoonbroeder was, aan het hoofd der regering, en beval hem heimelijk, dat, indien Antonius hem veroordeelde, hij terstond de Koningin Marianne doden moest; want hij beminde haar met zulk een ongeëvenaarde liefde, dat hij niet kon dulden, dat iemand anders, na zijnen dood, het bezit van haar hebben zou; ook merkte hij haar aan, als de oorzaak van zijn ongeluk, omdat het gerucht van haar uitstekende schoonheid Antonius al zeer lang begerig naar haar gemaakt had. Nadat hij zijn zaken aldus beschikt had, begaf hij zich op reis, met weinig hoop op een goeden uitslag.

638 Naardien Josephus, toen Herodes vertrokken was, dikwijls bij Marianne kwam, zowel plichtshalve, als om met haar over de regeringszaken te spreken, bracht hij telkens het gesprek op de overgrote liefde, welke de Koning, haar gemaal, haar toedroeg; en toen hij zag dat zij, in plaats van er geloof aan te slaan, de spot daarmee dreef, en dat haar moeder Alexandra dit nog meer deed, liet hij zich door een onvoorzichtige begeerte, om haar van gevoelen te doen veranderen, zo verre vervoeren, dat hij haar zei, welk bevel Herodes hem gegeven had; hetwelk toonde, dat hij zelfs door de dood van haar niet wilde gescheiden zijn. Dit verhaal, in plaats van de Prinsessen van Herodes liefde te overtuigen, wekte bij haar een afgrijzen op van zijn vergaande onmenselijkheid, die hem zelfs na zijnen dood wreed maakte tegen de persoon, welke hij het meest beminde.

639 Ondertussen deden de vijanden van de vorst een gerucht verbreiden, dat Antonius hem had doen doden, nadat hij eerst vele pijnigingen had moeten doorstaan. De gehele stad Jeruzalem was hierover ontroerd. maar voornamelijk het hof, en, aan het hof, de Prinsessen. Alexandra raadde Josephus aan, om, met haar en Marianne, zich onder de beschutting der Romeinse keurbende, die onder de hoofdman Julius buiten de stad gelegerd was, te stellen, om daar in veiligheid te zijn, indien er enige oploop ontstond; alsmede, omdat zij niet twijfelde, of Marianne zou, zodra Antonius haar gezien had, van deze verkrijgen, al wat zij begeerde, ja zelfs

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

de herstelling in haar rijk, en haar rang, en al de andere voorrechten, die zij wegens haar aanzienlijke geboorte zou mogen eisen, terwijl zij dit voornemen had, ontving men brieven van Herodes, ten enenmale strijdig met het gerucht, dat er verspreid was; zij vermelden dat hij, zodra hij bij Antonius gekomen was, deze door geschenken had tevreden gesteld, en in vertrouwelijke gesprekken zijn gunst zo had gewonnen, dat hij voor de kwade beschuldigingen van Cleopatra niet meer vreesde, omdat Antonius oordeelde dat een Koning niet gehouden was, rekenschap omtrent de zaken zijner regering aan iemand te geven; vermits men geen Koning was, indien men dat gezag, hetwelk aan die waardigheid was verbonden, niet mocht gebruiken; en dat het Cleopatra ook niet voegde, zich met het gedrag van andere Koningen te bemoeien. Die brieven gaven ook te kennen, dat Antonius hem alle eer bewees, dat hij hem zijn raadsvergaderingen liet bijwonen, en hem dagelijks te gast noodde, alhoewel Cleopatra alles aanwendde, om hem in het verderf te storten, uit hoofde van de begeerte, die zij had, om koningin van Judea te worden; maar dat de gerechtigheid van Antonius opwoog tegen de listen en lasteringen dier vorstin. Dat hij dus zou terugkeren, vaster bevestigd dat ooit in de regering, en in de gunst van Antonius, zonder dat Cleopatra enige hoop kon hebben, om hem te benadelen, omdat Antonius haar Coele-Syrië gegeven had, mits zij van haar eis op Judea zou afstaan.

640 Deze brieven, deden Alexandra en Marianne, die zich onder de bescherming der Romeinen meenden te stellen, van voornemen veranderen; maar dit kon niet zo heimelijk toegaan, of Herodes kreeg er kennis van; want zijn zuster Salóme en zijn moeder verwittigden hem daarvan, toen hij te Jeruzalem kwam, nadat Antonius tegen de Parthen opgetrokken was. Salóme ging nog een stap verder; want, om zich op Marianne te wreken, die, hooghartig zijnde, haar in een twist haar lage afkomst verweten had, beschuldigde zij haar eigen man, Josephus, van een al te gemeenzaam verkeer met die vorstin. Herodes, die Marianne altoos zeer vurig bemind had, gevoelde toen, waartoe de driften der jaloezie iemand vervoeren kunnen; echter bedwong hij zich, hoewel met grote moeite, om geen oorzaak voor het vermoeden te geven, dat zijn hartstochten hem het verstand benamen. Hij vraagde dan Marianne in het bijzonder wat verkering zij met Josephus gehouden had. Zij antwoordde, en betuigde met al die eden, waarvan iemand, die onschuldig is, zich, ter zijner verdediging, bedienen kan, dat zij niet de allerminsten onbetamelijken omgang met hem gehad had. Herodes, vertederd door de liefde, welke hij haar toedroeg, gevoelde dat zijn gemoed bedaarde, en bad haar om vergiffenis, omdat hij zo licht geloof had geslagen aan enig kwaadspreken tegen haar; voorts dankte hij haar, dat Zij hem getrouw gebleven was; en zei alles, wat hij kon, om haar te kennen te geven, met hoe groot een liefde hij haar beminde. Al deze betuigingen van tedere liefde veroorzaakten, dat zij beiden, gelijk het doorgaans bij dergelijke voorvallen gebeurt, begonnen te wenen, en daarop elkaar omhelsden. Maar terwijl Herodes meer en meer poogde Marianne zijn vurige genegenheid te verzekeren, kon zij zich niet bedwingen van te zeggen: "Is het dan zulk een groot teken van vriendschap, dat gij last geeft mij te doden, ingeval Antonius u het leven had benomen; hoewel ik u niet de minste reden gegeven had om misnoegd op mij te zijn?" Deze woorden waren als de steek van een dolk, die Herodes het hart doorvlijmde. Hij liet Marianne los, rukte zich het haar uit het hoofd, en riep, dat hij nu niet langer aan haar misdrijf twijfelde, dewijl het onmogelijk was, dat Josephus haar een geheim van zulk een belang zou ontdekt hebben, indien zij zich aan hem niet had overgegeven, om zijn verraderij te vergelden. En hij werd zo door toorn vervoerd, dat hij haar dadelijk gedood zou hebben, indien de kracht zijner liefde de jaloezie niet bestreden had. Maar Josephus liet hij aanstonds het leven benemen, zonder hem te willen zien of horen; en Alexandra deed hij, als de oorzaak van al dit kwaad, gevangen zetten.

641 Ondertussen was alles in Syrië in onrust, door de onverzadelijke gierigheid van Cleopatra, die, de macht, welke zij op het gemoed van Antonius had, misbruikende, hem onophoudelijk tegen de groten des lands ophitste, opdat hij hun hun bezittingen ontnemen, en die aan haar

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

geven zou. Haar begeerte naar schatten was zo groot, dat zij oordeelde dat alles haar vrijstond, om die te verkrijgen; haar eerzucht was zo groot, dat zij haar broeder, van vijftien jaren oud, wien de regering toekwam, deed vergiftigen, en van Antonius verlof kreeg, om haar zuster Arsinoë, toen deze in de tempel van Diana te Efeze gevlucht was, om door de heiligheid dier plaats veilig te zijn, te doen ombrengen. Zij schroomde niet de heiligheid der tempels, graven, en vrijsteden, te schenden, wanneer zij hopen kon, geld daaruit te zullen kunnen trekken. Zij maakte geen zwarigheid om kerkroof te plegen, wanneer het haar enig voordeel aanbracht; zij maakte geen onderscheid tussen gewijde en ongewijde dingen, als het haar eigenbelang betrof; zij ontzag zich niet, het recht te vertreden, als er maar voordeel voor haar in stak; en alle schatten der wereld zouden nauwelijks genoeg geweest zijn, om die prachtlievende en wellustige vorstin te voldoen. Men behoeft zich dan niet te verwonderen, dat zij Antonius gestadig aanzette tot het beroven van anderen, om haar te verrijken; en zodra was zij niet met hem in Syrië gekomen, of zij overlegde, op welke wijze zij zich dat land zou kunnen toeëigenen. Zij deed Lysanias, zoon van Ptolomeüs, doden, zeggende dat hij de Parthen begunstigde; en zij drong er bij Antonius op aan, om Arabië en Judea hun Koningen te ontnemen, en die rijken aan haar te geven. Maar hoewel hij haar zulk een hartstochtelijke liefde toedroeg, dat het scheen alsof zij hem betoverd had, echter kon hij niet besluiten zulk een onrechtvaardige daad te begaan; die aan de gehele wereld zo getoond hebben, dat hij, zelfs in de gewichtigste zaken, de slaaf ener vrouw was. Om haar derhalve niet te vertoornen, door haar in deze, wat zij begeerde, te weigeren, en om bij iedereen niet voor onrechtvaardig aangezien te worden, indien hij het haar toestond, gaf hij haar hetgene men van die landschappen afgenomen had, benevens al de steden, van de rivier Eleutherus af, tot aan Egypte, uitgenomen Tyrus en Sidon, welke hij wist, dat altoos vrij geweest waren, hoewel zij geen moeite spaarde om die evenzo te verkrijgen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Cleopatra gaat naar Judea, en doet te vergeefs alles, wat zij Kan, om Herodes op haar te doen verlieven. Antonius, Armenië veroverd hebbende, biedt haar grote geschenken aan.

Nadat Cleopatra Antonius, toen hij met zijn leger naar Armenië trok, tot aan de Eufraat vergezeld had, trok zij terug, kwam te Apamea en te Damascus, en toonde zich ook begerig om Judea te zien. Daar gekomen zijnde, ontving Herodes haar met grote eerbewijzingen, en onderhandelde met haar over de inkomsten van dat gedeelte van Arabië, hetwelk Antonius hem gegeven had, en over de landstreek van Jericho, de enige plaats, waar de balsem groeit, welke men voor één van de voortreffelijkste reukwerken houdt, en waar de schoonste dadelbomen in menigte groeien. Na verscheidene gesprekken, welke Herodes met de vorstin gehouden had, deed zij, al wat ze kon, om hem op haar te doen verlieven; en dewijl zij zeer onkuis was, droeg ze hem mogelijk ook enige liefde toe; maar waarschijnlijker is het, dat zij zich voornam, zich van dat middel te bedienen, om zijn verderf te bewerken. Doch hoe het ook zij, zij betuigde altoos een grote liefde voor die vorst te hebben. Herodes daarentegen, die al lang een afkeer van haar had gehad, omdat zij er behagen in schiep elkeen te beledigen, was niet alleen ongevoelig voor haar liefkozingen, maar had ook een afschuw van haar onbeschaamdheid. Hij raadpleegde met zijn vrienden, of hij haar ook zou doen om het leven brengen, om zovele lieden, die zij beledigde, van het kwaad, dat ze hun aandeed, of nog zou kunnen doen, te bevrijden. Hij hield hun voor, dat men zelfs Antonius daardoor een dienst zou doen; omdat, indien de fortuin ophield hem gunstig te zijn, hij in plaats van bijstand, niets dan trouweloosheid van haar te wachten had; en dat hij (Herodes) zeer genegen was, de wereld van die openbare vijandin van alle deugd en gerechtigheid te verlossen. Maar zijn vrienden waren van een ander gevoelen. Zij zeiden hem, dat het ongeraden was, dat zulk een bedachtzaam vorst, als hij, zich in zulk een blijkbaar gevaar zou werpen; dat zij hem derhalve baden niet roekeloos te werk te gaan; dat het onmogelijk was, dat Antonius het gebeurde niet zou te weten komen; en dat, welk voordeel hij er ook uit meende te trekken, de gramschap echter, bij het zien dat men hem die vorstin had durven ontroven, tot meerdere opwekking zijner liefde jegens haar leiden zou; dat hij naar niets, dat men zou kunnen aanvoeren om zodanig een onderneming, tegen de machtigste Koningin van die tijd, te verdedigen, zou horen; omdat, al was het, dat haar dood hem voordelig was, men echter niet zou kunnen ontkennen, dat hem daardoor een grote hoon was aangedaan. Dat zij daarom oordeelden, dat hij niets tegen Cleopatra kon ondernemen, zonder zich en zijn ganse geslacht in grote placht te storten, en het daarom het best was, dat hij haar geen wedermin toonde, maar overigens alles deed, wat hij kon, om haar genoegen te doen. Herodes liet zich door deze woorden overstemmen, misleidde Cleopatra door grote geschenken, en geleidde haar tot aan Egypte.

Nadat Antonius Armenië veroverd had, zond hij Artabases, zoon van Tigranes, met de Prinsen, zijn zonen, geboeid en gevangen, naar Egypte, en schonk hen aan Cleopatra, met het kostbaarste, dat hij in dat rijk bekomen had. Artaxias, oudste zoon van Artabases, die op het gerucht van de oorlog gevlucht was, regeerde daarna over Armenië; maar Archelaüs en Nero verdreven hem uit het rijk, en stelden de jongsten broeder, Tigranes, in zijn plaats. Doch deze zaken zijn later, onder Augustus, voorgevallen.

Belangende de schattingen des lands, welke Antonius aan Cleopatra gegeven had, Herodes betaalde ze stiptelijk aan die vorstin; doordien hij wel begreep, hoeveel er hem aan gelegen was, dat hij haar geen oorzaak gaf, om hem te haten; en de Arabieren, voor welke Herodes bij Cleopatra borg was geworden, daar hij op zich had genomen de schattingen van hen in te

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vorderen, betaalden hem een tijd lang tweehonderd talenten ‘s jaars; maar daarna hielden zij er mea op, en gaven hem nauwelijks een gedeelte daarvan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Herodes wil Antonius tegen Augustus bijstaan; maar Antonius raadt hem, de Arabieren te beoorlogen; daarom trekt hij in hun land, levert hun een veldslag, die hij wint; doch krijgt, ten tweedemale tot een gevecht komende, de nederlaag.

Herodus, wiens fiere moed de oneerlijkheid en minachting der Arabieren niet kon dulden, maakte zich gereed, om gewapend in hun land te trekken, toen er een burgeroorlog onder de Romeinen ontstond, om de heerschappij der wereld of aan Augustus of aan Antonius toe te wijzen; welk geschil, door de slag bij Aktium, in de honderd zeven en tachtigste Olympiade, ten voordele van Augustus beslist werd. Dewijl nu Herodes veel aan Antonius verplicht was, en dewijl de vreedzame bezitting, gedurende een langen tijd, van een land, dat zo veerijk en zo vol weiden was, en andere grote inkomsten gaf; hem zeer rijk gemaakt had, bracht hij een aanzienlijke krijgsmacht op de been, om hem ter hulp te snellen. Maar Antonius liet hem weten, dat hij zijnen bijstand nodig had; dat hij, door hem en Koningin Cleopatra, de trouweloosheid der Arabieren vernomen hebbende, liever had dat hij tegen deze te velde trok. Cleopatra, die gaarne zag, dat de Joden en de Arabieren te samen handgemeen werden, om alzo elkaar te verzwakken, was de oorzaak, dat Antonius dit antwoord aan Herodes gaf, die daarop van voornemen veranderde, en met een machtig leger Arabië binnentrok, en tot bij Diospolis naderde, alwaar de Arabieren hem tegenkwamen. Daar kwam het tot een gevecht, dat zeer bloedig was; doch de Joden behielden de overhand. Daarna verzamelden de Arabieren een nieuw leger, bij Kana in Coele-Syrië. Herodes trok hen tegemoet met het grootste gedeelte zijner krijgsmacht; en toen hij dicht bij hen gekomen was, wilde hij zich neerslaan, en Zijn leger verschansen, om hen alsdan ten bekwamen tijde aan te tasten; maar zijn krijgsvolk begeerde met luid geschreeuw dat hij hen, zonder uitstel, tot het gevecht zou aanvoeren. Zij waren nog moedig op de overwinning, en de macht van hun leger maakte hen stout. Herodes oordeelde dat hij die drift niet moest laten verflauwen, maar zich daarvan moest bedienen; en zeggende, dat hij in moed voor hen niet onderdoen zou, trok hij op tegen de vijanden, en voerde zelf de eersten troep aan. De stoutheid, met welke hij op de vijanden losging, verbaasde deze zo, dat de meesten de vlucht namen; en zij zouden ten eenmale verslagen geworden zijn, zo niet Athenion, de veldheer van Cleopatra's krijgsmacht daar te lande, zulks belet had. Dewijl deze overste Herodes zeer haatte, wachtte hij met zijn benden in goede orde de uitslag van de strijd af, menende niemands zijde te kiezen, indien de Arabieren de overhand kregen. Maar toen hij zag dat ze geslagen waren, viel hij op de Joden aan, terwijl hij hen juist aangreep, toen zij meenden overwinnaars te zijn, en dachten dat er niets meer voor hen te vrezen was. Het viel hem niet zwaar een grote menigte van hen te doden, te meer doordien hij goed bekend was met de landstreek, die zeer steenachtig en ruw was. Hierop schepten de Arabieren weer moed, en hervatte de de strijd; en de Joden buiten staat van tegenweer geraakt zijnde, had er zulk een grote slachting plaats, dat maar een klein gedeelte des legers weer in hun kamp keerde. Herodes was ondertussen met lossen toom weggereden, om verse benden ter hunner hulpe te halen; maar hij kon niet tijdig genoeg komen, om te beletten, dat het kamp geplunderd werd. Op deze wijze behaalden de Arabieren door een onverhoopt geluk de zege, toen zij meenden dat ze al overwonnen waren, en zij versloegen aldus een machtig leger. Herodes vermeed van die dag af, weer tot een veldslag te komen, en vergenoegde zich met op het gebergte zich te legeren, om in het land der vijanden te stropen, waardoor hij groot voordeel behaalde; want de zijnen aan die arbeid gewennende, maakte hij hen bekwaam, om het verlies, dat zij geleden hadden, te herstellen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

Grote aardbeving in Judea. De Arabieren grijpen de Joden aan, en doden hun afgezanten, die kwamen om vrede te vragen.

In het zevende jaar van Herodes regering; hetwelk het jaar was, waarin de slag bij Aktium tussen Augustus en Antonius voorviel, had men in Judea zulk een zware aardbeving, als men nog nooit daar te lande gehad had, zodat het grootste gedeelte van het vee gedood, en meer dan tienduizend mensen onder de puinhopen hunner huizen verpletterd werden; maar het krijgsvolk leed geen schade, omdat het onder de blauwen hemel gelegerd was. Dit verlies, hetwelk door de haat. die andere volken ons toedroegen, nog groter gemaakt werd dan het inderdaad was, maakte de Arabieren zeer trots en moedig; want zij beeldden zich in, dat al onze steden vernield, en geen mensen meer over waren, om hun tegenstand te bieden. Weshalve zij, in plaats van deernis met dit jammerlijke ongeval der Joden te hebben, hun afgezanten, die gekomen waren om vrede te vragen, om het leven brachten, en hen met onbesuisde drift en blijdschap tegemoet trokken. De Joden durfden hen niet afwachten, vermits hun tegenspoed in de krijg, het verlies door de aardbeving geleden, en de flauwe hoop op bijstand, hen zo neerslachtig hadden gemaakt, dat zij gereed waren zich geheel aan de wanhoop over te geven. In deze uiterste verslagenheid, verzuimde Herodes niets om de moed hunner oversten te verwakkeren; en ziende, dat de kloekmoedigsten wat hoop begonnen te scheppen, ondernam hij tot al het krijgsvolk te spreken; hetwelk hij te voren niet had durven doen, omdat hij in andere voorvallen bemerkt had, dat zij nergens naar wilden luisteren, wanneer het geluk hun tegenliep.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Toespraak van Herodes aan zijn soldaten, waardoor zij zo aangemoedigd worden, dat zo een grote overwinning op de Arabieren bevechten, en hen noodzaken, Herodes tot hun beschermer aan te nemen.

Ulieden is niet onbekend, " zei Herodes, "welke rampen onzen vooruitgang, sedert enigen tijd, vertraagd hebben; zij zijn zo groot geweest, dat het niet vreemd is, dat zelfs de stoutsten daardoor zijn ontzet geworden. Maar dewijl wij dezelve door onze dapperheid kunnen te boven komen, en wij het recht aan onze zijde hebben, waarom zouden wij niet weer goede hoop opvatten voor het toekomende, en weer tot die stoutmoedigheid komen, die ulieden weleer zo ontzaglijk voor uw vijanden maakte? De oorzaak alleen van deze oorlog behoorde genoeg te zijn, om ulieden aan te moedigen; want, dewijl wij hem niet ondernomen hebben, dan om een ondragelijken overlast af te keren, zo kan er geen rechtvaardiger krijg gevoerd worden; en het euvel, dat ons drukt, is niet zodanig, dat het ons aan de overwinning behoort te doen wanhopen. Ik neem u allen tot getuigen van de verongelijking, welke wij van deze Barbaren, de snoodsten en trouweloosten van alle mensen geleden hebben. Hoe groot een oorzaak ook al hun geburen mogen hebben, om over hen te klagen, niemand nochthans heeft de last hunner gierigheid en afgunst zo ondervonden als wij. Maar wat zal ik zeggen van hun ondankbaarheid. Want om niet te spreken van andere weldaden, waarvoor zij veel aan ons verplicht zijn kunnen zij niet ontkennen, dat ik het was, die door de genegenheid, welke Antonius mij altijd toegedragen heeft, verhinderd heb, dat zij onder de heerschappij van Cleopatra zijn gekomen. Toen die vorstin een gedeelte van hun en van ons land van hem verwierf, heb ik hen bijgestaan, en de rust voor twee volken verkregen door geschenken, welke ik hem uit mijn eigen bezittingen schonk. Ik betaal tot dat einde tweehonderd talenten ‘s jaars, en sta borg voor nog even veel, hetwelk moet worden opgebracht uit die landerijen, welke zij bezitten, en welker inkomsten zij ons onthouden. Wij dan, Joden zijnde, gelijk we zijn, wat schijn van recht heeft het, dat wij schattingen moeten betalen, en ons van een gedeelte van ons goed ontdoen, om het voor een volk te geven, dat zijn behoudenis aan ons verschuldigd is? Maar nog onbillijker is het, dat dezulken, die niet kunnen ontkennen, dat zij hun vrijheid door onzen bijstand behouden, en die ons daarvoor gedankt hebben, nu, in vollen vrede, en in een tijd, dat ze voorgeven onze vrienden te wezen, ons weigeren te betalen hetgene zij aan ons schuldig zijn? Hoe kan men, zonder eerloosheid, tegenover vrienden in zijn trouw te kort komen, daar men verplicht is zelfs zijnen grootsten vijanden woord te houden? Maar zulk een onbeschaafd volk acht niets eerlijk, dan hetgene hun voordeel aanbrengt, en het meent dat beledigingen ongestraft moeten blijven, wanneer er voordeel in zit voor degenen die ze aandoen. Wie kan dan twijfelen aan ons recht, om ons door de wapenen te wreken over het ongelijk, ons door die Barbaren aangedaan? God zelf beveelt het ons, wanneer Hij ons gebiedt de verwaandheid en de ongerechtigheid te haten. Deze oorlog is niet alleen een rechtvaardige maar ook een noodzakelijke oorlog. Want, hebben ze niet, door het doden van onze gezanten, volgens het oordeel der Grieken, ja zelfs der allerwoestste volken, een van de zwaarste misdaden begaan? Wie weet niet, dat onder de Grieken de naam reeds van afgezant heilig en onschendbaar is? Met hoeveel meer reden behoort zulks dan onder ons te wezen, die onze heilige wetten van God ontvangen hebben, door de dienst zijner Engelen, die zijn boden en gezanten zijn? Het is een waardigheid, waar men niet te veel eerbied aan bewijzen kan, omdat zij strekt om de mensen tot de kennis Gods te brengen, en om de dodelijkste vijanden te verzoenen. Kan er dan wel iets ijselijkers wezen, dan de handen te bezoedelen met het bloed diegenen, die alleen kwamen om hun billijke voorslagen te doen? en wat voorspoed kunnen zij verwachten, die een zo verfoeielijk feit begaan? Men zal misschien zeggen, dat het wel waar is dat we gelijk hebben, maar dat zij ons te sterk zijn. Doch ik antwoord, dat dit het geval niet wezen kan; omdat God altoos is met hen, welke het recht aan

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hun zijde hebben, en dat, overal waar God is, zijn oneindige macht zich ook vertoont. Als wij enkel op onze eigen kracht zien, hebben wij hen in de eersten slag niet overwonnen, en in de tweeden op de vlucht gedreven, zonder dat zij onzen eersten aanval konden weerstaan? ja, waren we niet volkomen overwinnaars, toen Athenion met een trouweloosheid, die geenszins de naam van dapperheid verdient, ons aangreep, zonder ons vooraf de oorlog verklaard te hebben? Waarom zouden wij dan flauwhartiger zijn dan toen, daar wij nu meerdere oorzaak hebben, om iets goeds te hopen? En waarom hen gevreesd, welke wij altoos overwonnen hebben, als er geen verraad onder liep, waardoor Zij alleen de overhand op ons kregen? Indien zij al zo vreselijk waren, als men het wil doen voorkomen, behoorde dat onzen moed niet eer te versterken dan te verzwakken, nademaal de ware dapperheid niet bestaat in ten onder brengen van lafhartige blodaards, maar in het overwinnen van strijdbare en dappere lieden? En zo er onder ons zijn, die door onze burgerlijke onenigheden, en door de laatste aardbeving verschrikt zijn, zij behoren te bedenken dat dit iets is, dat de Arabieren misleidt, vermits zij de schade veel groter achten dan ze werkelijk is, en dat er niets schandelijker voor ons is, dan vrees op te vatten uit hetgene hen stout maakt. Want, blijkt het niet klaar, dat het niet om hun macht is, dat zij vermetel zijn, maar alleen, omdat ze ons door vele rampen gedrukt en neergeslagen achten? Wanneer zij dan zullen zien, dat wij kloekmoedig op hen lostrekken, zal hun stoutheid verdwijnen, hun vrees zal onzen moed verdubbelen, en wij zullen niets dan een half overwonnen volk te bevechten hebben. Onze ongevallen zijn buiten twijfel zo groot niet, als enigen zich verbeelden; want die aardbeving is niet door Gods gramschap tegen ons veroorzaakt, maar is uit natuurlijke oorzaken ontstaan; en indien zij ons ook door Gods wil overkomen ware, dan hebben wij reden om te denken, dat zijn gramschap nu door onze straf voldaan is; omdat Hij ze anders niet zou hebben doen ophouden, noch ook getoond, gelijk Hij toch door duidelijke tekenen gedaan heeft, dat Hij de oorlog, die wij nu ondernomen hebben, voor rechtmatig houdt. Want hoewel die aardbeving zich over het ganse rijk heeft uitgestrekt, echter zijt gijlieden, die in de wapenen waart, ongedeerd gebleven; zodat, indien al het volk, gelijk gij, ten oorlog gekomen ware, niemand enig leed zou overkomen zijn. Na dan alles aandachtig opgemerkt te hebben, en inzonderheid dat God nooit in gebreke is gebleven om uw beschermer te zijn, zo trekt op, met vast vertrouwen op de gerechtigheid uwer zaak, tegen dit snode en trouweloze volk, dat de duurst bezworen verbonden verbroken heeft, dat altoos voor ons gevlucht is, en nooit onversaagdheid betoond heeft, dan bij het doden onzer gezanten."

646 Deze aanspraak van Herodes moedigde het krijgsvolk dermate aan, dat zij verlangden naar de slag. Hij beval dan, naar gewoonte, offeranden te brengen, deed zijn leger zonder dralen over de Jordaan gaan, om de Arabieren tegemoet te trekken, en sloeg zijn kamp niet verre van hen op. Daar lag tussen de legers een kasteel, dat hem dienstig kon zijn, hetzij dat het tot een gevecht kwam, hetzij dat men verder moest voorttrekken, om een veiliger legerplaats, dan de zijn, te kiezen. Hij besloot dan het in te nemen; en, dewijl de Arabieren hetzelfde voornemen hadden, kwam het, na het houden van enige schermutselingen tot een vinnig treffen, waarbij velen sneuvelden, en de Arabieren aan het wijken gebracht werden. De Joden vervolgden hen tot aan hun kamp, waar zij genoodzaakt werden stand te houden, en zich te verweren, hoewel ze in grote wanorde waren, en geen hoop hadden om te overwinnen. Eindelijk, na een zwaar gevecht, waarin velen het leven verloren, namen de Arabieren de vlucht; en vijfduizend hunner werden, zo door de Joden, als door hen zelf, in het gedrang, onder het vluchten, gedood. De overigen weken naar hun leger, alhoewel daar gebrek aan eetwaren en water was. Daar werden zij door de Joden ingesloten, en door de uitersten nood gedwongen aan Herodes voor te stellen, dat zij alles zouden doen, wat hij begeerde, indien hij hun wilde toelaten hun dorst te lessen. Maar hij wilde hun gezanten niet horen, noch het losgeld, dat zij aanboden, ontvangen, noch ook enige voorwaarden toestaan; omdat hij hun schennis van het recht der volkeren begeerde te straffen. Zij dan de kwellenden dorst niet langer kunnende uitstaan, boden vierduizend van hen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zich, de vijfden dag van het beleg aan, om, als slaven geboeid te worden. Des anderen daags besloten de overigen een uitval te doen, en liever met de wapenen in de vuist te sterven, dan zich aan zulk een grote schande bloot te stellen. Zij stelden zich dan te weer; maar zij waren zo zwak en afgemat, dat ze niets van belang konden uitrichten. Zij wensten niets dan te sterven, en vreesden langer te leven. Reeds bij de eersten uitval werden er omtrent zevenduizend gedood. Dit verlies vernederde ten enenmale de hoogmoed van dit volk; zodat zij, in hun ongeluk zich over het dappere beleid van Herodes verwonderende, hem tot hun beschermheer aannamen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 9

Antonius, door Augustus, in de slag bij Aktium verslagen. Herodes doet Hyrkanus ombrengen, onder een onwaardig voorwendsel. Hij besluit naar Augustus te gaan, en stelt, voor zijn vertrek, orde op zijn zaken.

Na deze gelukkigen uitslag keerde Herodes weer naar Jeruzalem, met eer en roem overladen; maar toen hij op het toppunt van de voorspoed scheen, bracht de overwinning, welke Augustus, bij Aktium, op Antonius behaalde, hem in zulk een groot gevaar, dat hij zich verloren achtte. Al zijn vrienden en vijanden waren van hetzelfde gevoelen, omdat men zich niet anders verbeelden kon, of de grote vriendschap, welke tussen Antonius en hem bestaan had, moest nu zijn verderf veroorzaken. Daarom konden zij, die hem waarlijk beminden, hun verdriet niet ontveinzen; en die hem haatten, gedroegen zich alsof ze hem beklaagden, hoewel zij van harte blijde waren over het voordeel, waarop zij door de verandering van zijn fortuin hoopten. Naardien Hyrkanus de enige was, die nog van het koninklijk geslacht was overgebleven, oordeelde Herodes dat zijn belang vereiste hem te doen sterven; opdat, zo hij het gevaar, dat hem scheen te dreigen, ontkwam, Hyrkanus niet, tot zijn nadeel, naar de kroon zou kunnen staan; of indien Augustus hem deed ombrengen, hij ten minste de troost had van te weten, dat Hyrkanus het genoegen niet hebben zou van hem in de regering op te volgen. Toen hij dit in zijn gemoed overlegde, bood het geslacht, waaraan hij verwant was, hem een gelegenheid aan, om zijn voornemen uit te voeren. Hyrkanus was van een zachtzinnigen aard, en had zich nooit met staatszaken bemoeid; hij liet alles zijn gang gaan, en hield zich tevreden met hetgene hem overkwam, zonder ooit enig misnoegen daarover te betonen. Alexandra, zijn dochter, die integendeel zeer eerzuchtig was, kon zich niet genoeg bedwingen in de hoop op verandering, welke zij koesterde; dus hield zij hem onophoudelijk voor, dat hij niet langer moest dulden, dat Herodes aldus zijn huis vervolgde, maar dat hij op zijn veiligheid behoorde bedacht te zijn, en op een betere toekomst te rekenen. Voorts raadde zij hem aan, dat hij aan Malchus, die toen over Arabië regeerde, zou schrijven, en bescherming aan hem verzoeken; dewijl er geen twijfel aan was, indien het met Herodes zo slecht afliep, als de haat van Augustus tegen hem scheen te voorspellen, of de achtbaarheid van zijn geslacht, en de genegenheid, die het volk hem toedroeg, zouden hem de troon weer doen beklimmen. Hyrkanus verwierp in het eerst die voorslag; maar dewijl Alexandra niet ophield hem voor te houden, dat hij aan de een kant reden had, om op het beklimmen van de troon te mogen hopen, en aan de anderen kant voor de verraderij en de wreedheid van Herodes te vrezen, liet hij zich eindelijk door haar gedurig aandringen overwinnen. Hij zond dan door een zijner vrienden, Dositheus genaamd, een brief aan Malchus, hem verzoekende enige ruiters te zenden, die hem tot aan het meer Asfaltiris, driehonderd stadiën van Jeruzalem gelegen, zouden kunnen geleiden. Hyrkanus en Alexandra hadden Dositheus gekozen, als iemand, van wien zij meenden dat hij geheel op hun zijde, en een vijand van Herodes was; omdat hij een bloedvriend was van Josephus, die Herodes had doen ombrengen, en ook omdat twee zijner broeders te Tyrus op last van Antonius gedood waren. Niettemin was hij hun zo ontrouw, dat hij, in de hoop van bij Herodes in gunst te komen, hem de brief ter hand stelde. De vorst bedankte hem daarvoor, en eiste nog een anderen dienst van hem, namelijk de brief weer toe te doen, die aan Malchus te bezorgen, en er een antwoord op te brengen, omdat er hem veel aan gelegen was diens gevoelen te weten. Disotheus verrichtte deze boodschap en kreeg van de Arabier voor Hyrkanus ten antwoord dat hij hem met al de Joden van zijn partij zou ontvangen, hem een bende krijgsvolk tot geleide zenden, en in alles behulpzaam zou zijn. Toen Herodes deze brief bekomen had, ontbood hij Hyrkanus in zijnen Raad; en vroeg hem, of hij een verbond met Malchus gemaakt had; hetwelk Hyrkanus ontkende, waarop hij hem de brief toonde, en last gaf, dat men hem het leven zou benemen. Aldus wordt die zaak door Herodes zelf in zijn aantekeningen verhaald. Anderen zeggen, dat het niet om die

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

oorzaak was dat hij Hyrkanus deed sterven. Zij verhalen de zaak aldus: Herodes, op een gastmaal aan Hyrkanus gevraagd hebbende, zonder dat hij enig kwaad vermoeden liet blijken, of hij geen brieven van Malchus ontvangen had, had Hyrkanus gezegd, dat hij er wel een had ontvangen; maar alleen een brief van begroeting. Hebt gij ook geschenken van hem gekregen? vervolgde Herodes. Ja, antwoordde Hyrkanus, maar niets dan vier paarden voor mijn wagen. Hieruit had Herodes aanleiding genomen om hem van verraad te betichten, en te zeggen dat hij zich had laten omkopen; daarop bevelende, dat men hem zou doen sterven. Diezelfde schrijvers zeggen, om te tonen dat Hyrkanus onschuldig was, dat hij in zijn jeugd, en later toen hij reeds Koning was, een grote mate van goedaardigheid en zachtzinnigheid betoond, en bijna in alles de raad van Antipater, Herodes vader, opgevolgd had, zodat er gans geen zweem van was, dat hij, toen Herodes zo vast in de regering bevestigd was, in de ouderdom van tachtig jaren van over de Eufraat, waar hij in groot aanzien was, in diens gebied zou gekomen zijn, om zich in een aanslag, zo geheel tegen zijn inborst indruischende, te wikkelen; maar dat er veel meer reden was om te geloven, dat deze gewaande misdaad hem door Herodes toegedicht was. Dit was het einde van Hyrkanus, die vele wederwaardigheden in zijn leven had doorstaan. Hij was tot Hogepriester aangesteld, onder de regering zijner moeder Alexandra, en bediende dat ambt negen jaren. Daarna volgde hij die vorstin in de regering op, en werd, na drie maanden, door zijnen broeder Aristobulus daaruit gezet; maar Pompejus herstelde hem in zijn waardigheid, welke hij toen de tijd van veertig jaren aanéén bezat. Naderhand werd hij door Antigonus verdreven, verminkt, en gevankelijk naar de Parthen gevoerd. Doch daarna door hun Koning in vrijheid gesteld, kwam hij weer in Judea, alwaar hij niet alleen verstoken bleef van de goederen, hem door Herodes beloofd; maar, nadat hij zijn leven onder vele rampen en tegenspoeden had doorgebracht, eindigde hij zijn dagen in een hogen ouderdom, door een jammerlijken dood, die hij geenszins verdiend had. Dewijl hij zachtzinnig en bescheiden was, de rust beminde, en wel wist dat hij de vereiste bekwaamheid niet had om te regeren, gebruikte hij, bijna voor alles eens anderen dienst. Deze al te grote goedaardigheid gaf aan Antipater en Herodes gelegenheid, em zich tot zulk een macht en tot zulk een aanzien te verheffen, dat zij de kroon op hun stamhuis overbrachten. De dood van die ongelukkigen vorst was de vrucht, welke hij van Herodes ondankbaarheid oogstte.

648 Nadat Herodes zich aldus van Hyrkanus ontslagen had, maakte hij zich gereed om Augustus te gaan opwachten, bij wien hij geen gunstig onthaal verwachtte, ter oorzaak van de vriendschap, welke hij aan Antonius bewezen had. Inmiddels vreesde hij ook dat Alexandra zich van zijn afwezen mocht bedienen, om het volk tegen hem vijandig te maken, en de Staat te verontrusten. Hij gaf het beleid der regeringszaken aan zijnen broeder Feroras, bracht zijn moeder Cyros, zijn zuster, en al zijn magen in de vesting Massada in veiligheid, en beval Feroras, zo zijn reis slecht uitviel, de regering des rijks te aanvaarden. Omdat Marianne niet wel met Cypros en Salóme overeenstemmen kon, leidde hij haar met haar moeder Alexandra naar het kasteel Alexandrion, waarvan hij de bewaring beval aan Josephus, zijnen schatmeester, en aan Sohemus, de Itureër, op welke hij, van de beginne zijner regering af, altoos een volkomen vertrouwen gesteld had. Hij wendde voor, dat dit geschiedde, om deze vorstinnen eer aan te doen; maar hij gaf aan die twee mannen een heimelijk bevel, dat, indien zijn reis slecht uitviel, zij haar, zodra ze tijding van zijnen dood kregen, om het leven moesten brengen, en Feroras met al hun macht bijstaan, om het rijk voor zijn kinderen te bewaren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 10

Herodes spreekt Augustus zo vrijmoedig toe, dat hij zijn gunst verwerft, waarop hij hem naar Egypte vergezelt, en hem te Ptolomais met zulk een pracht ontwanst, dat hij daarvoor de achting van al de Romeinen wint.

Toen Herodes orde op al zijn zaken had gesteld, begaf hij zich scheep naar Rhodus, om Augustus aldaar te vinden. Hij verscheen voor hem, met al zijn koninklijke sieraden, uitgenomen de kroon, en liet nooit groter moed blijken, dan door de wijze, waarop hij hem aansprak. In plaats van smekingen en lafhartige verontschuldigingen te gebruiken, om hem tot het verlenen van vergifenis te bewegen, gelijk men doorgaans bij zulk een grote verandering der zaken doet, gaf hij hem rekenschap van zijn gedrag, zonder enige vrees te laten blijken. Hij bekende, dat hij Antonius een zeer grote genegenheid had toegedragen; dat hij al zijn vermogen had aangewend, om hem tot het verkrijgen van de heerschappij over de wereld behulpzaam te zijn; dat, indien hij toen niet tegen de Arabieren bezig geweest was, hij hem met zijn wapenen zou hebben zij gestaan; doch dat hij, daardoor verhinderd zijnde, hem toen koren en geld gezonden had. Dat hij gewenst had, in staat te zijn geweest om meer voor hem te doen, en dat hij niet alleen zijn goed, maar ook zijn leven gegeven zou hebben voor zulk een vriend en weldoener, als hij Antonius bevonden had. Dat men hem niet zou kunnen verwijten, dat hij hem na de slag van Aktium verlaten had, noch dat de verandering der fortuin hem van gedrag had doen veranderen, om de belangen van anderen te omhelzen, en zich aldus een weg tot nieuwe macht te banen. "Want, " vervolgde hij, "toen ik mij niet in staat bevond, om hem met mijn krijgsmacht in persoon bij te staan, gaf ik hem een raad, die, zo hij hem gevolgd had, zijn ondergang zou voorkomen hebben, namelijk om Cleopatra te doen sterven, haar rijk te bemachtigen, en door dat middel zich in staat te stellen, om een voordeligen vrede met u te sluiten. Maar hij verachtte die raad, en arbeidde alzo aan de aanwas van uw welzijn, in plaats van het zijn te beveiligen. Bij aldien nu uw haat tegen hem u aandrijft om mijn toegenegenheid te veroordelen, wel aan, ik zal daarom niet nalaten die te bekennen, en niets zal mij ooit beletten openlijk te belijden, hoe groot mijn ijver voor zijn belangen en zijn persoon geweest zij. Maar indien gij, zonder te letten op hetgeen tussen hem en mij voorgevallen is, in aanmerking wilt nemen, hoedanig een vriend ik ben, en hoedanig mijn erkentenis jegens mijn weldoeners is, gij kunt er een proef van nemen; men behoeft de namen maar te veranderen, en men zal altoos dezelfde vriendschap, die dezelfde lof waardig is, bij mij bespeuren."

Herodes liet, onder het uitspreken dezer woorden, zulk een grootmoedigheid blijken, dat Augustus, die zeer edelmoedig was, er zo door bewogen werd, dat de Koning der Joden, niet alleen het gevaar, dat hem dreigde, ontging, maar door die waardige wijze van zich te verantwoorden en te verdedigen, zijn genegenheid won. Hij beval hem zijn kroon weer te nemen, vermaande hem niet minder zijn vriend te zijn, dan hij die van Antonius was geweest, en betuigde dat hij van Q. Didius bewijzen ontvangen had, met hoeveel ijver Herodes hem dienst gedaan had, ten opzichte van de kampvechters; en, om hem een blijk zijner vriendschap te geven, deed hij hem door een raadsbesluit in het bezit van zijn rijk bevestigen. Herodes, aldus boven zijn verwachting begunstigd, vergezelde Augustus tot aan Egypte, en gaf degenen, die het meest bij hem gezien waren, zulke kostbare geschenken, dat het zelfs zijn vermogen te boven ging. Hij verzocht van Augustus zeer ernstig vergiffenis voor Alexander, die een vriend van Antonius geweest was; maar hij kon ze niet verwerven, omdat Augustus gezworen had dit niet te zullen toestaan.

650 De wederkomst van Herodes in Judea met een nieuwe vermeerdering van eer en gezag, verbaasde diegenen, welke het tegendeel verwacht hadden; en zij konden het niet anders

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

aanmerken dan als een bescherming Gods, dat hij zo gelukkig die grote gevaren ontkwam, welke hem eerst schenen te dreigen, en dat wel om zijn leven voortaan nog beroemder en doorluchtiger te maken.

651 Toen Augustus uit Syrië naar Egypte toog, vergenoegde Herodes zich niet, met hem te Ptolemaïs zeer prachtig te ontvangen, maar hij voorzag zijn gehele leger van overvloed van leeftocht; en deze edelmoedigheid veroorzaakte zulk een gemeenzamen omgang tussen hem en Augustus, dat deze, wanneer hij zijn krijgsvolk monsterde en te paard reed, begeerde dat Herodes zich aan zijn zijde zou voegen. Herodes koos honderd vijftig personen uit, op wie hij zich het meest verliet, om toe te zien, dat hij en zijn vrienden met alle mogelijke pracht en voorkomendheid bediend werden: en wanneer het leger door dorre plaatsen, waar geen water was, moest trekken, bracht hij door zijn vlijt en voorzorg teweeg, dat er aan niets gebrek was, ja, dat men er zelfs wijn had. Hij gaf daarenboven aan Augustus achthonderd talenten; en al de Romeinen waren zo wel over hem voldaan, dat ze bekenden dat de grootheid van zijn karakter hem verre boven zijn kroon verhief. Dit gedrag, alsmede dat hij de voornaamste Romeinen op hun terugkomst uit Egypte, op dezelfde wijze onthaalde, bracht hem in zulk een grote achting, bij Augustus en de Romeinen, dat zij niet moe werden hem te prijzen, en te zeggen, dat hij in pracht en mildheid voor niet een vorst onderdeed.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 11

Marianne ontvangt Herodes bij zijn terlogkomst zo koel, dat dit, gevoegd bij de lasteringen zijner moeder en zuster, hem toen reeds tot haar dood zou hebben doen besluiten; maar hij is genoodzaakt weer naar Augustus te keren, doch doet haar, na zijn terugkomst, sterven. Lafhartigheid van Alexandra, Mariannes moeder. Wanhoop van Herodes, na Mariannes dood. Hij vervalt in een zware ziekte. Alexandra poogt de twee sterkten van Jeruzalem in haar macht te krijgen; waarop Herodes haar, benevens Kostobarus, en enige anderen, doet ombrengen. Hij richt schouwspelen aan, ter ere van Augustus; waardoor hij de meeste Joden zo vertoornt, dat tien van hen ondernemen, om hem te doden; maar hij doet hen sterven. Hij bouwt enige vestingen, en sticht op de puinhopen van Samaria een schone stad, welke hij Sebaste noemt.

Herodus, in plaats van, na zijn terugkomst in zijn rijk, de liefelijkheden des vredes te smaken, en enige rust te genieten, vond niets dan verwarring en onrust in zijn eigen huisgezin, door het misnoegen van Marianne en Alexandra. Die vorstinnen geloofden met recht, dat het niet was voor haar veiligheid, maar om haar gevangen te houden, dat hij haar op het kasteel had doen zetten, alwaar ze geen vrijheid hadden om zich van wat ook te bedienen. Behalve dat, verbeeldde Marianne zich vast, dat die grote liefde, welke hij betuigde voor haar te hebben, niets dan veinzerij was, omdat hij zulks voordelig voor zijn zaken achtte. Dewijl zij haar gedachten steeds liet gaan over het bevel, dat hij Josephus gegeven had, was het niet zonder schrik, dat zij zich voor ogen stelde, hoe zij niet hopen kon hem lang te overleven, al stierf hij vóór haar. Zij stelde derhalve alle middelen in het werk, om haar bewaarders op haar zijde te krijgen, en inzonderheid Sohemus, daar zij wist dat haar leven of dood van hem afhing. In het eerst bleef deze Herodes getrouw; maar langzamerhand werd hij door de geschenken en beleefdheden der vorstinnen gewonnen want hij dacht dat, indien Herodes het gevaar, dat hem dreigde; al ontkwam, er echter weinig kans was, dat hij ooit weer tot zijn vorig gezag zou komen; dat er daarom meer voor hem te hopen was van de vorstinnen, dan van de vorst; dat zij om de groten dienst, die hij haar deed, hem niet alleen in zijnen staat zouden handhaven, maar ook zijn aanzien vergroten; en dat al ware het, dat aan Herodes alles naar zijnen wens gelukte, zijn grote liefde voor Marianne haar echter machtig zou maken. En al deze overleggingen te samen, deden hem besluiten, het geheim, dat hem toevertrouwd was, aan de vorstinnen te ontdekken. Niet weinig werd Marianne door spijt en gramschap vervoerd, bij het vernemen dat de placht, welke zij te vrezen had, zonder einde waren; en het deed haar gestadig wensen, dat alles Herodes mocht tegenlopen, dewijl niets haar ondragelijker toescheen, dan haar leven met hem te moeten doorbrengen; en dit maakte zulk een indruk op haar gemoed, dat zij het zich niet ontveinzen kon.

653 Maar, dewijl de reis van deze vorst boven verwachting voorspoedig uitviel, was het eerste, dat hij na zijn aankomst deed, Marianne te bezoeken, haar te omhelzen, en aan haar te vertellen, als aan degene, die hij het liefste op aarde had, hoe wel hem alles gelukt was. Terwijl hij aldus sprak, wist zij niet, of ze zich verblijden of bedroeven moest; haar rondborstige aard liet haar niet toe, de ontroerdheid van haar gemoed te verbergen; en haar zuchten toonden, dat dit gesprek haar meer droefheid dan blijdschap veroorzaakte. Herodes kon toen niet langer twijfelen aan hetgene er in haar hart omging; zulk een blijkbare en zonderlinge afkeer deed het hem maar al te klaar zien; en zijn grote liefde jegens haar, maakte die verachting ondraaglijk. Ondertussen werd zijn gramschap zo door zijn genegenheid bestreden, dat het bij hem van haat tot liefde, en van liefde tot haat overging. Aldus tussen deze twee hartstochten dobberende, wist hij niet, wat hij doen zou; omdat, wanneer hij besloot om haar te doen sterven, en zich alzo over haar minachting te wreken, hij in zijn hart gevoelde, dat haar dood hem ten hoogste ongelukkig zou maken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

654 Toen de moeder en de zuster van Herodes, die Marianne een dodelijken haat toedroegen, hem in die slingering zagen, dachten zij, dat ze geen gunstiger gelegenheid konden vinden, om haar in het verderf te storten. Te die einde bedienden zij zich van allerlei lasteringen, om de gramschap van de vorst te vermeerderen, en zijn jaloezie meer en meer op te wekken. Hij hoorde haar aan, en toonde geen tegenzin te hebben in hetgene zij hem tot nadeel van Marianne zeiden; maar hij kon toch niet besluiten een persoon, die hij zo zeer beminde, te doen sterven. Niettemin werd hij van dag tot dag meer op haar verbitterd; en zij ontveinsde haar gevoelens ook niet, waardoor de liefde van de vorst eindelijk in haat veranderde. Misschien zou hij zijn wrede besluit toen al uitgevoerd hebben, indien hij niet vernomen had, dat Augustus, door de dood van Antonius en Cleopatra, zich van Egypte meester gemaakt had; want deze tijding noodzaakte hem alles uit te stellen, om deze te gaan ontmoeten. Bij zijn vertrek roemde Marianne de diensten van Sohemus; met grote betuigingen van tevredenheid over de zorg, die deze voor haar gedragen had, en verwierf van de Koning voor hem een landvoogdij in Judea. Bij Augustus gekomen zijnde, wiens gunst en vriendschap hij reeds gewonnen had, ontving hij van hem niet alleen grote eer, maar ook grote weldaden; want hij gaf hem vierhonderd Galatiërs, die Cleopatra's lijfwacht waren geweest, en hij schonk hem dat gedeelte van Judea weer, hetwelk Antonius aan die vorstin gegeven had, als ook de steden Gladara, Hippon en Samaria; en, aan de zeekant, Gaza, Anthedon, Joppe, en de toren van Straton, waardoor zijn rijk zeer vergroot werd.

655 Hij vergezelde Augustus tot aan Antiochië; en weer te Jeruzalem gekomen zijnde, bevond hij dat, hoe gelukkig hij buitenslands ook was geweest, zijn huwelijk, hetwelk hij weleer als zijn grootste geluk had aangemerkt, hem ongelukkig maakte in zijn huis; want hij beminde Marianne met zulk een vurige liefde, dat men in niet een historie vindt, dat iemand ooit door een onwettige liefde meer is vervoerd geworden, dan hij was door de liefde zijner vrouw. Maar die vorstin, anders zeer verstandig en kuis, was van zulk een lastig humeur, en misbruikte zijn liefde zozeer, dat zij hem menigmaal verachtend, en met schimpende scherts bejegende, zonder in aanmerking te nemen, dat ze hem om zijnen staat eerbied schuldig was. Hij ontveinsde het zich niettemin, en verdroeg zelfs het verwijt, dat zij aan zijn moeder en zuster deed, over haar geringe afkomst, hetwelk de oorzaak was van de onverzoenlijken haat, die deze vrouwen zovele valse beschuldigingen tot haar verderf deed gebruiken. In dier voege werden de gemoederen hoe langer hoe meer verbitterd; en er verliep aldus een jaar, na Herodes terugkomst van Augustus. De toeleg, waarover hij al lang gedacht had, kwam eindelijk op de volgende wijze tot uitvoering.

Op zekeren middag, toen de Koning zich in zijn kamer begeven had om te rusten, ontbood hij Marianne, die hij niet laten kon nog even vurig te beminnen. Zij kwam; maar wat hij ook zei, hij kon haar niet bewegen, om bij hem te komen liggen; zij deed niets, dan hem de moord van haar grootvader en haar broeder verwijten. Die bitse woorden, gevoegd bij zulk een grote minachting, vertoornden Herodes zozeer, dat hij zich nauwelijks weerhouden kon, van haar te slaan. Salóme, horende wat er omging, zond een schenker, welke zij omgekocht had, naar de kamer; deze, door haar omgekocht, zei, dat de Koningin hem een grote beloning beloofd had; om hem te bewegen, dat hij de vorst zekeren minnedrank zou ingeven. Herodes; hierover ontsteld, vraagde hem wat het voor een drank was. De schenker antwoordde dat de Koningin hem niets van hetgene zij er in wilde doen, gegeven had, maar alleen van hem begeerd had, dat hij die drank de Koning zou aanbieden; doch dat hij, de kracht daarvan niet kennende, het zijnen plicht geoordeeld had, de vorst daarvan te verwittigen. Dit antwoord vermeerderde Herodes ontsteltenis; hij deed een kamerling van Marianne, die hij wist een zo getrouw dienaar van haar te zijn, dat hij niet twijfelde of zij vertrouwde hem alles, pijnigen. Deze persoon bekenden niets, maar liet zich onder de pijniging echter ontvallen, dat Mariannes haat ontstond uit hetgene

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zij van Sohemus vernomen had. Bij het horen van deze woorden, riep Herodes uit, dat Sohemus, die hem te voren zo getrouw geweest was, zijn geheim nooit geopenbaard zou hebben, indien hij zich met Marianne niet te buiten gegaan was; en daarom deed hij hem om het leven brengen. Wat de Koningin betrof, hij wilde haar door de rechtbank doen veroordelen; en, tot dit einde zijn vertrouwdste vrienden hebbende doen tezamenkomen, beval hij haar, zich te verantwoorden. Hij beschuldigde haar van de valse en gewaande misdaad, dat ze hem door een drank had willen vergiftigen; en in plaats van te blijven binnen de palen der gematigdheid, die een rechter betaamt, sprak hij met zulk een hevigheid en drift, dat de rechters zijn mening gemakkelijk konden begrijpen, en daarop de onschuldige vorstin ter dood veroordeelden. Zij oordeelden niettemin, dat hij zelf ook van gevoelen was, dat men zich met de uitvoering van het vonnis niet behoorde te haasten, maar dat het het beste was, haar in een sterke en besloten plaats gevangen te houden. Doch Salóme en die van haar aanhang, dit uitstel niet kunnende dulden, stelden alles in het werk, om dit besluit te doen veranderen. Een der krachtigste redenen, waarvan zij zich bedienden, om Herodes daartoe te bewegen, was, dat het te duchten stond, dat het volk in opstand zou komen, indien het vernam, dat de Koningin nog in leven was. Hierop werd zij dan ter doodstraffe geleid. Alexandra, menende dat zij op geen zachter lot te hopen had, dan haar dochter, vergat, door schandelijke lafhartigheid, die grootheid van gemoed, welke zij tot die tijd had doen blijken; en zij toonde zich nu even bevreesd, als zij te voren moedig en fier geweest was; zodat zij, om te doen geloven, dat zij aan de misdaad harer dochter geen deel had, haar minachtend in het bijzien van iedereen bejegende, uitroepende dat ze een snode en ondankbare was, die niet verdiende dat de Koning haar zulk een grote liefde had toegedragen; en dus sprekende scheen zij haar dochter te willen aanvallen, om haar de haar uit het hoofd te rukken. Daar was niemand, die deze lafhartige veinzerij niet wraakte; en Marianne deed zulks, door haar stilzwijgen, meer dan iemand anders; want zij werd zo weinig door de scheldwoorden harer moeder getroffen, dat zij zich niet verwaardigde daarop te antwoorden; zij toonde, met haar gewone kloekmoedigheid, dat zij zich over zulk een grote lafhartigheid schaamde; en zonder de minste vrees te laten blijken, of zelfs van kleur te veranderen, toonde zij, tot op haar laatste ogenblik, diezelfde hooghartigheid, welke men gedurende haar ganse leven in haar bespeurd had

656 Aldus stierf die kuise en kloekmoedige, maar tevens al te fiere en hooghartige vorstin. Zij overtrof in schoonheid, waardigheid, en bevalligheid, al de vrouwen van haar tijd; doch al die uitmuntende hoedanigheden waren de oorzaak van haar ongeluk; want, de Koning zo verliefd op zich ziende, meende zij. dat ze niets van hem te vrezen had; zodat ze hem geen behoorlijken eerbied toedroeg, en niet schroomde hem haar wrok te laten blijken, omdat hij haar grootvader en haar broeder had doen ombrengen. Door dergelijk een onvoorzichtigheid maakte zij zich zijn moeder en zuster mede tot vijandinnen, en maakte eindelijk hem zelf ook tot haar vijand.

657 Hoe groot zijn liefde voor haar ook was, terwijl zij leefde, gelijk men uit het reeds verhaalde genoeg kan afleiden, ze vermeerderde echter nog na haar dood; want hij beminde haar niet, gelijk andere mannen hun vrouwen beminnen, maar hij was op haar verzot; en hoe nors zij hem ook bejegende, hij kon daarom niet laten met liefde voor haar vervuld te zijn. Nadat zij niet meer op de wereld was, geloofde hij dat God haar bloed van hem eiste; men hoorde hem gestadig de naam van Marianne noemen; hij deed klachten, die voor de majesteit eens Konings onbetamelijk waren, en zocht tevergeefs, op gastmalen en in andere uitspanningen, enige verlichting van zijn verdriet; ja, zijn droefheid ging zo ver, dat hij de zorg voor zijn rijk vergat, en de zijnen beval Marianne te roepen, alsof zij nog in leven geweest ware. Terwijl hij in die staat was, ontstond er een zware pest, die veel volk, en daaronder vele personen van aanzien, wegsleepte. Elk merkte deze schrikkelijke plaag aan, als een rechtvaardige wrake Gods over de misdaad, door hem door de onrechtvaardige veroordeling

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

van Marianne begaan. Onder dit toenemende hartzeer begon Herodes te verkwijnen, zodat hij zich aan wanhoop overgaf, en zich mij woeste en eenzame plaatsen verborg, onder de schijn van ter jacht te gaan. Eindelijk werd hij dodelijk ziek, door een hevige pijn in het hoofd, die hem van het verstand beroofde, en waarbij de geneesmiddelen niets deden, dan de kwaal te vermeerderen. De artsen, zijn zware ziekte ziende, en daarbenevens zijn eigenzinnigheid, dewijl hij zich naar de regelen hunner wunst niet voegen, maar zijnen eigen zin volgen wilde, waren genoodzaakt hem op te geven, en de ziekte haar beloop te laten, zonder enige hoop op zijn herstel. Hij was toen ter tijd te Samaria, hetwelk men nu Sebasta noemt.

658 Toen Alexandra, die te Jeruzalem was, zijnen gevaarlijken toestand vernam, deed zij alle moeite om de twee sterkten, waarvan de een in de stad, en de andere dicht bij de Tempel was, in haar macht te krijgen; omdat degenen, die daarvan meester waren, het daardoor reeds enigszins van het ganse land waren, vermits men zonder hun verlof Gode niet kon offeren, en omdat de Joden zo op hun Godsdienst geteld zijn, dat zij de plichten daarvan boven hun leven stellen. Hierom drong Alexandra er bij de oversten dier vestingen op aan, dat zij ze in handen zouden stellen van haar en van de kinderen, door Herodes bij Marianne verwekt. Zij hield hun voor, dat indien hij kwam te overlijden, het onbillijk zou zijn, dat ze in de macht van een ander geslacht vervielen; en zo hij weer herstelde, niemand dezelve beter voor hem kon bewaren, dan zij, die hem zo na bestonden. Maar deze redenen hadden op de bevelhebbers dier sterkten geen invloed, zo, omdat zij hun Koning altoos getrouw en toegedaan waren, en nog hoop op zijn leven hadden, als ter oorzake van de haat, die zij Alexandra toedroegen. Een van hen, Achab geheten, een neef van Herodes, zond hem bericht van Alexandra’s toeleg; waarop hij terstond bevel gaf, dat men haar moest doen sterven.

659, Eindelijk kwam de vorst, na veel uitgestaan te hebben, weer op van zijn ziekte; maar toen de krachten van zijn lichaam en zijn geest begonnen te herstellen, toonde hij zich zo vergramd en gruwzaam, dat er geen wreedheden waren, welke hij, bij de geringste voorvallen, niet pleegde; ja, hij verschoonde zelfs zijn beste vrienden met, maar deed Kostobarus, lysimachus, Gadias bijgenaamd Antipater, en Dositheus, om de volgende oorzaak, doden. Kostobarus was afkomstig uit een der voornaamste huizen van Idumea; en zijn voorouders waren priesters geweest van Koze, de god, welke die volken met groten eerbied aanbaden, voordat Hyrkanus hen bewoog de Joden Joodsen godsdienst aan te nemen. Zodra Herodes Koning geworden was, schonk hij de landvoogdij van Idumea en Gaza aan Kostobarus, hij gaf hem daarna zijn zuster Salóme tot vrouw, nadat hij haar eersten man Josephus, gelijk verhaald is, had doen ombrengen. Toen Kostobarus zich tot zulk een rang verheven zag, waarnaar hij vroeger niet zou hebben durven staan, werd hij zo trots, dat hij niet langer verdragen kon, een onderdaan van Herodes te zijn; maar meende hij dat het een schande voor hem was deze als Koning te erkennen, dewijl de Idumeërs dezelfde wetten onderhielden, als de Joden. Hij zond derhalve gezanten naar Koningin Cleopatra, om haar voor te stellen, dat, dewijl Idumea altoos onder haar voorgangers gestaan had, zij met recht van Antonius eisen kon, dat hij haar dat landschap gaf; en dat, wat hem aanging, hij gereed was haar te gehoorzamen. Het was niet, omdat hij liever onder de heerschappij van Cleopatra wilde staan; maar hij poogde de macht van Herodes te besnoeien, om zich te gemakkelijker van Idumea meester te maken; en hij vleide zich met de hoop van zijn oogmerk te zullen bereiken, zo door de luister van zijn geslacht, als door zijnen groten rijkdom; want, nadat hij die aanslag ontworpen had, waren er geen middelen, hoe snood en schandelijk ook, welke hij niet in het werk stelde, om geld bijeen te schrapen. Maar alles, wat Cleopatra bij Antonius aanwendde, was te vergeefs. Herodes zou Kostobarus toen reeds hebben doen ombrengen, indien hij door het smeken zijner moeder en zuster daarvan niet weerhouden geweest ware; daarom vergenoegde hij zich, met hem steeds in het oog te houden. Kostobarus kwam daarna in grote onenigheid met Salóme, zijn huisvrouw, zodat zij hem een scheidbrief

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

toezond, in strijd met onze wetten, die dat recht alleen aan de mannen verlenen, maar niet toelaten dat een vrouw, die zich van haar man verwijdert, weer trouwt, tenzij ze van haar man, een scheidbrief ontvangt. Maar Salóme, deze voorvaderlijke wet met voeten tredende, waagde het, op haar eigen gezag, te doen, waartoe ze geen recht had, en ging daarop tot de Koning, haar broeder, aan wien zij verklaarde, dat ze, uit genegenheid jegens hem, zich genoodzaakt zag, haar man te verlaten, omdat zij bemerkt had dat hij tegen zijnen dienst samenspande met Antipater, Lysimachus, en Dositheus; en tot bewijs van deze verklaring, voegde zij er bij, dat hij de kinderen van Babas nu al twaalf Jaren verborgen, en in het leven gehouden had, welk laatste inderdaad waar was. Over dit verhaal stond Herodes zeer versteld. Hij had vroeger wel besloten, die zonen te doen doden, dewijl ze zich altoos tegen hem aangekant hadden, maar door de duur des tijd was de zaak bij hem in vergetelheid geraakt. De oorzaak van zijnen haat tegen hen, was, dat toen hij Jeruzalem, onder de regering van Antigonus, belegerde, het grootste deel des volks, de ongemakken moe, welke zij door dat beleg moesten uitstaan, de poorten voor hem wilde openen; maar deze zonen van Babas, die in groot aanzien, en aan Antigonus zeer getrouw waren, verklaarden zich daartegen, omdat zij het veel voordeliger voor het ganse volk oordeelden, door vorsten van koninklijken bloede beheerst te worden, dan door Herodes. Toen nu deze de stad ingenomen had, beval hij Kostobarus al de toegangen te bezetten, om allen, welke hem tegen geweest waren, het ontvluchten te verhinderen. Doch Kostobarus, wetende, in welk aanzien de zonen van Babas bij het volk waren, meende dat er hem veel aan gelegen lag, hen te behoeden, om in tijden van verandering zich van hen te kunnen bedienen; en daarom liet hij hen heimelijk ontvluchten, en zond hen naar zijn landgoederen. Herodes gaf ondertussen zijnen argwaan tegen hen te kennen; maar Kostobarus zwoer een eed daarop, dat hij niet wist, wat van hen geworden was; waardoor Herodes voor die tijd zijnen achterdocht liet varen; maar daarna zijn vorig wantrouwen weer krijgende, deed hij alles wat hij kon, om hen te vinden, en liet hij met trompetgeschal afkondigen, dat hij een grote beloning zou geven, aan degene die hen ontdekte. Maar Kostobarus hield zich stil; want dewijl hij eens ontkend had iets van hen te weten, zag hij zich genoodzaakt, hen verborgen te houden, niet zozeer uit genegenheid voor hen, als om zijn eigen belang. Zodra nu Herodes door zijn zuster hiervan verwittigd was, zond hij dienaren naar de plaatsen, waar zij zich verscholen hielden, en deed hen ombrengen, benevens allen, welke hij aan deze zaak schuldig achtte, opdat er aldus niemand van Hyrkanus maagschap overblijvende, men zijnen wil, hoe onrechtvaardig hij ook ware, voortaan niet zou durven weerstaan.

660 Herodes zich aldus volkomen machtig en geheel vrij vindende om alles te doen, wat hij wilde, schroomde niet hoe langer hoe meer van onze voorvaderlijke gewoonten af te wijken. Hij schafte onze aloude inzettingen, die hem onschendbaar behoorden geweest te zijn, af, om nieuwe in te voeren; en hij maakte alzo een gehele verandering in de wet, die het volk binnen de palen van hun plicht hield. Hij begon met het instellen van worstel en renspelen, die alle vijf jaren ter ere van Augustus gehouden werden, en deed tot die einde een schouwtoneel binnen Jeruzalem, en een groten ronden schouwburg buiten de stad, bouwen. Dit waren twee prachtige gebouwen, maar in strijd met onze zeden, die ons niet toelaten dergelijke schouwspelen bij te wonen. Dewijl hij nu deze spelen vermaard wilde maken, deed hij die met alleen in alle omliggende landschappen afkondigen, maar ook in ver afgelegene plaatsen, met belofte van grote prijzen voor de overwinnaars. Daarop zag men er van alle kanten aankomen, die in het worstelen en rennen uitmuntten, benevens muzikanten, en bekwame speellieden, alsmede dezulken, die afgericht waren, om met wagens, door twee, drie, en vier paarden getrokken, of te paard gezeten, om het snelst te rennen. En om deze schouwspelen aangenaam en vermakelijk te maken, spaarde Herodes geen moeite noch kosten. De schouwburg was rondom bedekt met opschriften ter ere van Augustus, en met zegetekens van overwonnen volken; en het was niet dan goud, zilver, gesteenten, en kostbare kleding, wat men er zag blinken. Hij ontbood van alle

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

kanten vele wilde beesten, als leeuwen, en andere dieren, die om hun ongemene sterkte of enige andere hoedanigheid zeldzaam waren; en deze liet hij tegen malkander, of tegen mensen, die ter dood veroordeeld waren, vechten. Die schouwspelen verschaften de vreemdelingen vermaak en verstrooiing; maar de Joden merkten die aan als een verachting en verstoring van de zeden hunner voorouders. Niets scheen hun goddelozer toe, dan mensen, uit wreed vermaak, aan de woede der beesten bloot te stellen, en de heilige gewoonten te verlaten, om die van heidense volken aan te nemen. En de zegetekenen, die zij aanzagen voor menschenbeelden met wapenen bedekt, waren hun niet minder ondraaglijk, omdat ze geheel tegen hun wetten streden. Herodes, hen van dit gevoelen ziende, oordeelde dat het het best was, geen geweld te gebruiken; hij sprak hen bedaard aan, hun pogende te bewijzen dat hun schroom enkel uit dwaas vooroordeel ontstond. Doch hij kon hen niet overreden; want zij geloofden dat hij daardvoor een zware zonde beging, en zij verklaarden dat, al konden zij al het overige inwilligen, zij echter nooit beelden en afbeeldingen van mensen in hun stad zouden dulden, omdat hun godsdienst zulks uitdrukkelijk verbood. Herodes kon door deze verklaring wel begrijpen, dat het enige middel, om hen te bevredigen, zou zijn, hen van hun dwaling te overtuigen. Hij bracht dan de voornaamsten van hen in de schouwburg, toonde hun enige zegetekenen, en vraagde hun wat zij geloofden dat dit waren. Zij gaven ten antwoord, "dat het mensenbeelden waren." Daarop deed hij er al de sieraden afnemen; en toen bleef er niets over dan de blote stijlen, waaraan ze gehecht waren geweest. Aldus werd dit grote bezwaar opgeheven, het oproer gestild, en lieten de meesten zich tevreden stellen. Evenwel waren er nog, die bij hun gevoelen bleven; want de afschrik, die zij voor de vreemde gewoonten hadden, deed hen geloven, dat die niet ingevoerd konden worden, zonder hun voorvaderlijke instellingen omver te stoten, en het verderf van de Staat te veroorzaken; zij merkten daarom Herodes niet langer aan als hun Koning, maar als hun vijand, en besloten liever alles te wagen, dan zulk een groot kwaad te dulden.

661 Tien van hen, de grootheid van het gevaar verachtende, verbergden dolken onder hun klederen, en werden in hun voornemen gesterkt door een blinde, die wel geen deel kon hebben aan de aanslag, maar zich echter nevens hen aan het gevaar wilde blootstellen. Zij gingen dan naar de schouwplaats, in de hoop dat zij in hun voornemen zouden slagen, dewijl Herodes niets kwaads vermoedde. Zij wilden gezamenlijk op hem aanvallen, en zo ze in de aanslag hem zelf misten, ten minste velen van die, welke hem vergezelden, doden. Zij zouden dan met die troost sterven, dat zij hem als een schender hunner wetten bij het volk hatelijk gemaakt, en aan anderen de weg tot het uitvoeren van zulk een rechtmatig plan getoond hadden. Nademaal Herodes verscheidene personen had, die alles, wat er omging, gadesloegen, was er een onder hen, die deze toeleg ontdekte, en die er hem kennis van gaf, toen hij naar de schouwburg ging. Het viel de Koning niet zwaar, dit te geloven, omdat hij niet onbekend was met de haat, die men hem toedroeg, en met de uitwerkingen, die daaruit konden voortkomen. Hij keerde dan weer naar zijn paleis, en deed de samenzweerders halen, die, ziende dat zij het niet ontvluchten konden, zich zonder tegenstand lieten gevangen nemen. Hun stoutmoedigheid maakte hun dood roemrijk, want zij lieten niet de minste vrees blijken, noch ontkenden hun voornemen; maar toonden met een onverschrokken en vrijmoedig gelaat, de dolken, waarvan zij zich voorzien hadden om het plan uit te voeren, en verklaarden openlijk, dat het alleen ijver voor de godsdienst en de welstand van de Staat was, die hen daartoe aangedreven had. Nadat zij aldus gesproken hadden, stierven zij met dezelfde standvastigheid, te midden der pijnen, welke men hun aandeed. De haat, die het volk tegen hun aanbrenger opvatte, was zo groot, dat het zich niet vergenoegde met hem te doden; maar men scheurde hem in stukken, en wierp die voor de honden, zonder dat een van de Joden, die het aanzagen, iemand daarover aanklaagde, ofschoon Herodes door enige vrouwen, welke hij met zware pijniging folterde, toch te weten kwam wie de daders daarvan waren; waarna hij hen met hun gehele huisgezinnen deed ombrengen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

662 Ziende dat het volk zich meer en meer versterkte in het besluit om hun gewoonten en wetten te handhaven, en dat dit hen tot een opstand zou aandrijven, indien hij geen krachtige middelen tot voorkoming daarvan gebruikte, besloot hij daarin te voorzien. Behalve de twee sterkten, die te Jeruzalem waren, de een, het koninklijk paleis, waarin hij woonde, en de andere, het slot Antonia, hetwelk dicht bij de Tempel lag, deed hij Samaria, hetwelk hij Sebaste noemde, versterken, omdat het slechts een dagreis van Jeruzalem af lag, en hij dus het oproer, zowel in de stad als op het platte land, beletten kon. Ook versterkte hij de toren Straton, die hij Cesarea noemde, zozeer, dat hij er al het land omheen ook door scheen te kunnen bedwingen. Voorts stichtte hij op de plaats, het Grote Veld genoemd, een kasteel, waarin hij een bezetting van ruiters legde, die door het lot daartoe aangewezen werden; en een ander kasteel bouwde hij te Gaba in Galilea, en nog een ander, Esebonitis genoemd, in Perea. Nadat hij deze sterkten aldus op de geschiktste plaatsen van het rijk opgericht, en met krijgsvolk bezet had, benam hij het volk, dat zo tot muiterij genegen was, alle middelen tot opstand, doordien, bij de minsten schijn van beweging, zij, die last hadden daarop toe te zien, dezelve of dempten, of in haar geboorte smoorden. Dewijl nu zijn voornemen was om Samaria, dat op een berg lag, en sterk door zijn ligging was te herbouwen, en er een tempel te stichten, legde hij er vele krijgsbenden in, zowel vreemden, als uit de naburige landschappen; voorts veranderde hij de naam der stad in die van Sebaste, verdeelde het omliggende land, dat zeer onvruchtbaar was, onder de inwoners, om door dat voorrecht de stad te eer te bevolken, omringde haar met sterke muren, vergrootte haar omtrek tot op twintig stadiën, en maakte haar zo aanzienlijk, dat zij met de grootste steden kon vergeleken worden. In het midden maakte hij een ruim plein van anderhalve stadie, stichtte aldaar een prachtigen Tempel, en arbeidde er steeds aan om die stad in allen dele vermaard te maken. Hij oordeelde haar sterkte voor zijn veiligheid nodig, en merkte haar pracht als een gedenkteken van zijn grootheid en luister aan, hetwelk de heugenis zijns naams tot in de toekomende eeuwen bewaren zou.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 12

Judea, door vele rampen, en inzonderheid door een felle pest en zwaren hongersnood, geteisterd. Grote zorg en mildheid van Herodes, om daarin te voorzien, waardoor hij de genegenheid des volks terugbekomt, en de welvaart herstelt. Hij bouwt een prachtig paleis te Jeruzalem, en trouwt met de dochter van Simon, die hij tot Hogepriester aanstelt, Hij sticht een aanzienijk kasteel, ter plaatse waar hij vroeger de Joden overwonnen had.

In hetzelfde jaar, hetwelk het dertiende van Herodes regering was, werd Judea door zware rampen geteisterd; hetzij zulks geschiedde als een goddelijke straf, of door zodanige verderfelijke toevallen, als van tijd tot tijd in de wereld voorkomen. Die placht begonnen met zulk een zware en langdurige droogte, dat de aarde zelfs die vruchten en gewassen niet opleverde, die ze anders natuurlijk en van zelf voortbrengt. De mensen, aldus door de nood gedwongen, gebruikten, tot onderhoud huns levens, voedsel, dat hun te voren onbekend was, waardoor ze in zware ziekten vervielen, die, door een aaneenschakeling van allerlei kwalen, in een felle pest veranderden. Deze schrikkelijke gesel nam steeds toe, omdat het degenen, die er door getroffen werden, aan bijstand en spijze ontbrak. Hierdoor stierven vele mensen; en dewijl er geen hoop was, om enig middel tot onderstand der zieken te bekomen, verloren de gezonden de moed, om hun plicht jegens hun nabestaanden waar te nemen. Alle vruchten der voorgaande jaren waren verteerd; men had in het lopende jaar niets ingeoogst, en de aarde te vergeefs bezaaid, omdat ze zo dor was, dat het zaad, hetwelk men er ingeworpen had, bedierf; en dewijl dit langer dan een jaar duurde, nam het kwaad steeds toe, in plaats van af

In deze beklagenswaardigen toestand waren de bezittingen van Herodes, hoe groot ook, niet genoegzaam voor zijn onderhoud, omdat hij door de onvruchtbaarheid des lands zijn inkomsten moest derven, en hij grote sommen geld, aan het bouwen van steden en sterkten, besteed had. Aldus ontbrak hem alle hoop op onderstand; en bij dit alles kwam nog de haat zijner onderdanen tegen hem, volgens de gewoonte des volks, hetwelk de schuld van hun onspoed altoos op de regeerders schuift. Hij zocht onophoudelijk naar middelen om hun ter hulp te komen, maar te vergeefs; omdat zijn naburen, die zelf door hongersnood gekweld werden, hem geen koren konden verkopen, en hij geen geld genoeg had om aan een ieder van het grote aantal, die zo behoeftig waren, iets te geven. Dewijl hij meende dat hij gehouden was alles in die uitersten nood in het werk te stellen, deed hij alles, wat hij van goud en zilver had, smelten, zonder zelfs de werken der kunstigste meesters te verschonen. Daardoor verzamelde hij een grote som. en zond die naar Egypte, alwaar Petronius voor Augustus het bevel voerde. Deze landvoogd werd ook sterk aangezocht door anderen, die in gelijken nood waren; maar vermits hij een vriend van Herodes was, stond hij om zijnent wil aan diens onderdanen, voor alle anderen, koren toe, en was hun behulpzaam bij het kopen en uitvoeren, waardoor hij meer dan iemand anders tot de redding van ons volk toebracht. Het volk, zich aldus in zijn ellende door de grote zorgvuldigheid des Wonings geholpen ziende, vergat daardoor niet alleen de haat, die het hem toedroeg, maar prees zijn goedgunstigheid naar verdienste. De vorst deelde dit koren geregeld uit aan degenen, die zelf brood konden maken, en stelde bakkers aan voor allen, die door ouderdom of andere bezwaren onbekwaam daartoe waren. Hij voorzag hen, tegen de koude des winters, ook van kleding, welke zij zeer van node hadden, omdat bijna al het vee gestorven was, en de wol ontbrak, zowel als andere dingen, benodigd voor kleding. Nadat hij zijn onderdanen aldus verzorgd had, liet hij zijn gedachten gaan over de steden van Syrië, aan Judea palende, om die ook ter hulp te komen; hij gaf dan aan de inwoners koren om te zaaien, en trok zelf geen klein voordeel uit hetgene zij van hem ontvingen; want de aarde gaf het graan, dat men haar toevertrouwd had, met zoveel woeker terug, dat men de overvloed weer terug zag komen; en toen de tijd van de oogst genaderd was, zond de vorst vijftigduizend mensen, welke

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hij op zijn eigen kosten onderhouden had, om het koren in te zamelen. In dezer voege was hij, door zijn vlijt en waakzaamheid, niet alleen de weldoener van zijn rijk, maar ook van zijn geburen, van welke niemand zijn hulp verzocht, zonder die te ontvangen. Men bevond dat hij aan vreemden wel tienduizend kor koren, iedere kor tien Attische medimnen houdende, uitgereikt had; en dat hetgene hij in zijn rijk had doen uitdelen, wel tachtigduizend kor beliep.

Al die zorg van de vorst, benevens de weldaden, welke hij in die hogen nood aan zijn onderdanen bewees, deden hem door alle mensen bewonderen; en hij won daardoor hun genegenheid zo, dat zij al de haat vergaten, die ze te voren, door de verandering, welke hij in de regering en in hun gewoonten had ingevoerd, opgevat hadden. Zij oordeelden nu dat dit kwaad reeds genoeg hersteld was door de weldaden, welke zij van zijn mildheid in zulk een zorgelijken tijd ontvangen hadden; en de roem, die hij bij de uitheemsen verwierf, was niet minder. Aldus dienden al deze placht, om zijnen naam doorluchtiger te maken; want hetgene zijn volk geleden had, vermeerderde in zijn rijk de achting voor hem, door erkentenis zijner goede daden; en zijn goedertierenheid, welke hij in die hogen nood bewezen had, zelfs aan dezulken, die zijn onderdanen niet waren, maakte, dat men hem buitenslands niet langer als zodanig aanmerkte als hij te voren was geweest, maar zo, als men hem in die uitersten nood bevonden had.

664 De vorst, om zijn genegenheid voor Augustus te betonen, zond terzelfder tijd vijfhonderd voor de dapperste mannen zijner lijfwacht naar Elius Gallus, wien zij in de oorlog; welke hij in Arabië bij de Rode zee voerde, groten dienst deden. Nadat hij nu de voorspoed in zijn rijk hersteld had, deed hij, op de verhevenste plaats der stad Jeruzalem, een groot en prachtig paleis bouwen, dat overal van goud en marmer blonk; en onder de prachtige vertrekken, die men daar zag, was er een, dat de naam van Augustus, en een ander, dat dat die van Agrippa voerde; zij waren zeer groot en ruim, zodat een menigte van tafelbedden daarin geplaatst konden worden.

665 Hij begon er toen aan te denken om weer te trouwen; en dewijl hij zijn vermaak niet in afwisseling zocht, wilde hij een persoon kiezen, aan welke hij zijn ganse genegenheid kon schenken. Daarom nam hij een vrouw, enkel uit liefde; hetwelk op deze wijze geschiedde. Simon, zoon van Boëthius, een Alexandrijner, die een priester was, en van edele afkomst, had een dochter van zulk een ongemene schoonheid, dat men van geen ding zo veel sprak binnen Jeruzalem. Het gerucht daarvan kwam dus ook tot Herodes; daarom wilde hij haar zien; en nooit was enige liefde, reeds bij het eerste gezicht, groter dan die, welke hij voor haar kreeg. Hij vond het niet geraden, zijn macht te gebruiken, om haar tot zich te nemen, gelijk hij had kunnen doen, doordien men hem dan voor een dwingeland zou gehouden hebben; maar hij achtte, dat het het best was haar te trouwen. Dewijl Simon echter niet aanzienlijk genoeg was voor zodanig een verbintenis, noch ook van een stand, die te verachten was, wilde hij hem tot groot aanzien verheffen, om hem aanzienlijker te maken. Hij ontnam derhalve aan Jezus, Phabets zoon, het Hogepriesterschap, gaf het aan Simon, en trouwde met zijn dochter.

666 Zodra zijn bruiloft gehouden was, bouwde hij, zestig stadiën van Jeruzalem, een zeer heerlijk kasteel ter plaatse waar hij de Joden overwonnen had, toen zij hem najaagden en hij door Antigonus de stad was uitgedreven. De stand daarvan was zeer geschikt, als gelegen op een kleinen berg van een ronde gedaante, niet minder sterk dan liefelijk, en door hem nog meer versierd en versterkt. Dit kasteel was met torens omringd; en men klom er langs tweehonderd stenen trappen naar toe. Van binnen waren er prachtige vertrekken, dewijl hij geen kosten ontzien had, om bij de sterkte ook sieraad te voegen. Beneden aan de voet zag men verscheiden bevallige gebouwen, die zich te sierlijker vertoonden door de menigte van schone wateren, welke daarhenen van verre door waterleidingen gebracht werden. De gehele landstreek daar

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

om heen was zo vol van huizen, dat ze een goede stad zouden hebben kunnen uitmaken, waarbij dit kasteel, op een berg gebouwd, tot een slot had kunnen dienen, om haar te bedwingen

Toen Herodes alles in dezer voege beschikt had, vreesde hij niet meer voor enige beroerten in zijnen Staat. De vrees voor straf, waarvan hij niemand uitzonderde, hield zijn onderdanen in bedwang; de mildheid, welke hij tegenover de algemene behoeften betoonde, maakte dat hij de toegenegenheid des volks verkreeg; en de zorg, die hij droeg, om bij zijn naburen bemind te zijn, kwam voort uit de begeerte om zich, door hun genegenheid, tegen zijn onderdanen te versterken. Hij maakte zich vertrouwelijk in alle steden, en betoonde zich overal goedgunstig; en dewijl hij een hooghartig gemoed had, wist hij bij plechtige ontmoetingen het hart der groten ook door zijn statelijkheid te winnen. Aldus werd hij aangenaam bij ieder; en zijn voorspoed nam steeds toe.

668 Maar de zucht, die hij had, om zijnen naam vermaard te maken, en om de vriendschap met Augustus en de machtigsten onder de Romeinen aan te kweken, bracht teweeg, dat hij de onderhouding onzer gewoonten begon te verwaarlozen, en onze heilige wetten in vele zaken te schenden. Want hij bouwde, ter ere van Augustus, steden, ja ook tempels, hoewel niet in Judea, doordien onze landgenoten dat niet geduld zouden hebben, nademaal het bij ons een verfoeielijke zaak is, beelden te eren, gelijk de heidenen doen. Tot verontschuldiging over dit heilloos bedrijf bracht hij bij, dat het niet uit vrijwillige begeerte was dat hij zulks deed; maar om te gehoorzamen aan degenen, welke hij niet ongehoorzaam mocht zijn. Hij won door dat middel de genegenheid van Augustus en de Romeinen des te meer, omdat zij bemerkten dat hij, om hen te behagen, niet schroomde de gewoonten en zeden zijns lands te overtreden. Niettemin was zijn eigen nut, en zijn sterke begeerte om zijn gedachtenis te vereeuwigen, zijn voornaamste oogmerk, bij de buitengewoon grote kosten, die hij maakte bij het stichten en versieren van die nieuwe steden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 13

Herodes doet, ter ere van Augustus, een prachtige stad bouwen, welke hij Cesarea noemt. Hij zendt hem zijn twee zonen, Alexander en Aristobulus welke hij bij Marianne verwekt had. Augustus staat hem nieuwe gunsten toe. Oorzaak, waarom Herodes de Esseërs zo gunstig bejegent.

Herodes, opgemerkt hebbende, dat er aan de zee een plaats was, de toren van Straton genoemd, wier ligging zeer voordelig was, deed aldaar een zeer schone stad bouwen. Niet alleen waren de paleizen zeer prachtig, en van wit marmer gebouwd, maar ook de gewone huizen waren zeer net en kunstig gemaakt; en een grote haven, gelijk aan die van Pirëus, alwaar de schepen veilig konden liggen, ging al het andere nog te boven. De inrichting daarvan was bewonderenswaardig; en van binnen stonden grote pakhuizen, om er allerlei uitrustingen en koopmanschappen in te bewaren. Tot voltooiing van dit werk werd een ongemene arbeid en werden overgrote kosten vereist, omdat alle bouwstoffen daartoe van verre moesten gebracht worden. De stad zelf ligt in Fenicië, ter plaatse waar men afvaart naar Egypte, tussen Joppe en Dora, twee kleine zeesteden, die geen veilige havens hebben, omdat ze open liggen voor de zuidenwind, die door zijn onstuimigheid zoveel zand tegen de oever aandrijft, dat de schepen, met waren geladen, daar niet veilig kunnen liggen, maar hun ankers in zee moeten uitwerpen. Om dit ongerief te voorkomen, deed Herodes de haven van Cesarea halvemaanswijze maken, om er een groot getal van schepen te kunnen bergen; en omdat de zee aldaar twintig vademen diep was, deed hij er stenen in zinken van een buitengewone grootte, zodat de meeste vijftig voeten lang, achttien breed, en negen hoog, ja sommige nog groter waren. Dit gevaarte strekte zich tweehonderd voeten uit, en de helft daarvan diende om het geweld der golven te breken; en op de andere helft werd een muur gebouwd, versterkt met torens, aan de grootsten van welke, die ook zeer fraai versierd was, Herodes de naam gaf van Drusus, stiefzoon van Augustus, een jonkman, die in de kracht van zijn jeugd gestorven is. Daar waren ook verscheidene huizingen, boogswijze gemaakt, om scheepsvolk te herbergen. Een fraaie afhellende schuinte, die voor een schone wandelplaats kon dienen, omringde de haven, welker ingang voor de noordenwind, de gunstigsten van alle winden, open staat. Ter linkerzijde, aan de ingang van de haven, was een toren gebouwd op een groten beer, die gemaakt was, om het geweld der baren te keren. Ter rechterzijde stonden twee grote stenen zuilen, die in hoogte de toren overtroffen. Rondom de haven zag men een reeks van huizen, van net gehouwen stenen gebouwd; en op een hoogte, in het midden, stond een tempel, aan Augustus toegewijd, die men, ter zee varende, van verre zien kon. In die tempel waren twee beelden, het een van Rome, en het andere van de Keizer, tot wiens eer Herodes deze stad Cesarea of Keizerstad noemde en die niet minder prachtig was door haar bouwstoffen dan door de praal harer sieraden. Onder de grond waren lange riolen, die, op een gelijken afstand van malkander, alle in de zee uitliepen; en dwars door dezelve liep er één, waardoor het regenwater en de vuilnis der stad weggevoerd werd, en bij een hogen vloed het zeewater, dat onder de stad spoelde; en alle vuiligheid met zich wegsleepte, opgenomen werd. Herodes deed er ook een stenen schouwburg maken, en aan de zuidzijde van de haven een grote ronde schouwplaats, vanwaar men verre in zee kon zien; en terwijl hij geen arbeid of kosten aan die grote werken spaarde, voltooide hij ze in twaalf jaren.

670 Nadat de vorst de twee grote steden, Sebaste en Cesarea, voltooid had, zond hij, zijn zonen Alexander en Aristobulus, welke hij bij Marianne verwerkt had, naar Rome, om door dit huldebetoon zich in ‘s Keizers gunst te dringen. Pollio, die een groot vrend van Herodes was, had huisvesting voor hen bereid; maar zij hadden die niet van node, omdat Augustus hen daaraan voorzag in zijn paleis. Deze Keizer ontving hen met tekenen van grote toegenegenheid, en liet aan hun vader de vrijheid, om die van zijn zonen, welke hij zelf daartoe verkoos, tot

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zijnen opvolger te kiezen. Ook vergrootte hij zijn rijk, door de volgende omstandigheid, met deze drie landschappen: Trachonitis, Batanea, en Auranitis.

671 Zekere Zenodorus namelijk, had de landgoederen van Lysanias in pacht; maar niet tevreden zijnde met het voordeel, dat hij er wettig uit halen kon, behaalde hij veel groter winst, door die van Trachonitis, welke gewoon waren nabij Damascus te komen stropen, in hun roveren te begunstigen; want, in plaats van zulks te beletten, deelde hij met hen de buit. Men klaagde daarover bij de landvoogd Varro; en deze schreef deswege aan Augustus, die hem beval de schuilplaatsen van die rovers uit te roeien, en het landschap aan Herodes te geven, opdat deze het voortduren dier ongeregeldheden, die nauwelijks te stuiten zouden zijn, door zijn kracht zou keren. Dit volk, dat van de roof leefde, en zich niet in steden of vlekken ophield, maar in holen, gelijk de beesten, voorzag zich van voorraad van water en spijzen, om een langen tijd te kunnen bestaan, indien men hen in hun grotten kwam bestoken. De ingang dezer holen was zo eng, dat er maar één mens te gelijk door kon; doch van binnen was er meer ruimte dan men denken zou. De grond, die hun holen bedekte, was zo steenachtig en ruw, dat men er nauwelijks op gaan kon; de paden naar die holen liepen zo krom en bochtig, dat men ze zonder leidsman niet had kunnen vinden; en het volk was zo woest, dat, wanneer het anderen niet beroven kon, het malkander bestal. Nauwelijks had Herodes dit landschap van Augustus gekregen, of hij kwam, met behulp van goede leidslieden, bij al die holen, beteugelde de rovers, en bracht het ganse gewest in rust. Zenodorus, verdrietig over zijn verlies, en uit haat tegen Herodes, die meester van zijn bezitting geworden was, ging naar Rome, om zijn beklag daarover te doen; maar te vergeefs.

672 Terzelfder tijd zond Augustus Agrippa, die hij zeer beminde, als landvoogd naar Azië. Herodes ging deze te Mitylene, waar hij de winter overbleef, bezoeken, en keerde daarna weer naar Jeruzalem. Toen nu enige inwoners van Gadara bij Agrippa gekomen waren, om Herodes te beschuldigen, luisterde hij niet alleen niet naar hen, maar zond ze hem zelfs geboeid toe.

673 De Arabieren, die de heerschappij van Herodes niet konden dulden, en al lang naar een gelegenheid, om tegen hem op te staan, gezocht hadden, meenden dat zij er toen een gevonden hadden, die hun gunstig was; want Zenodorus, ziende dat zijn zaken verlopen waren, had het landschap Auranitis, zijnde een gedeelte van zijn vroeger gebied, voor vijftig talenten, aan hen verkocht. Maar dewijl dit begrepen was onder de gift, door Augustus aan Herodes geschonken, oordeelden zij dat deze hun daardoor groot ongelijk deed, en besloten zij dit niet te verdragen; weshalve zij hun eigendom poogden terug te krijgen, hetzij door het gerecht, hetzij met geweld, zich van enig krijgsvolk bedienende, dat eigen voordeel zocht uit deze beroerte. Herodes, die alle onrust poogde te weren, oordeelde het beter, door zachte middelen daarin te voorzien, dan door geweldige; maar, in het zeventiende jaar zijner regering, toen Augustus in Syrië gekomen was, brachten vele inwoners van Gadara zware klachten tegen hem in, en beschuldigden hem, dat hij een tiran was, waartoe Zenodorus hen voornamelijk aandreef, door beloften, die hij met ede bekrachtigde, dat hij nooit rusten zou, voor dat hij hen van Herodes heerschappij verlost, en weer onder die van Augustus gebracht zou hebben. Hetgene hen te stouter maakte, om tegen Herodes op te staan, was, dat hij diegenen niet gestraft had, welke hem door Agrippa geboeid waren toegezonden; want, hoewel hij streng tegen zijn onderdanen was, echter was hij zacht jegens vreemden, dus schroomden zij niet hem van knevelarijen, ruwheid en van de vernieling van hun heiligdommen te beschuldigen. Herodes, zonder zich daarover te ontstellen, bereidde zich om zich over zijn bedrijf te verantwoorden; maar Augustus ontving hem minzaam, en toonde dat hij zich door die aanklachten niet had laten overhalen. Men roerde de zaak alleen op de eersten dag aan, zonder er daarna meer van te spreken. Toen de Gadareners zagen dat Augustus en zijn vrienden Herodes zo gunstig waren, werden zij zo bevreesd, dat ze, gelijk niet onwaarschijnlijk was, in zijn handen overgeleverd zouden worden, dat sommigen zich de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

volgenden nacht doorstaken, en anderen zich van boven neer wierpen of zich verdronken. Dewijl zij dan aldus zich zelf schenen veroordeeld te hebben, maakte Augustus geen zwarigheid om Herodes vrij te spreken. Hierbij kwam nog een ander geluk voor hem; want, Zenodorus te Antiochië aan de roden loop gestorven zijnde, gaf de Keizer hem diens bezitting, gelegen tussen Galilea en Trachonitis, welke zeer aanzienlijk was, omdat zij Ulatha, Paniade, en de omliggende landstreken bevatte. Bij deze gunst voegde Augustus nog een andere, namelijk dat hij de landvoogden van Syrië beval, dat zij niets, dan met goedvinden van Herodes, doen zouden. Dewijl nu Augustus bijna de ganse wereld beheerste, en Agrippa gezegd kon worden naast hem de machtigste in de regering te zijn, werd het geluk van Herodes zo groot, dat Augustus niemand, naast Agrippa, boven hem beminde, en dat Agrippa, naast Augustus, niemand liever had dan Herodes. Deze dan, op de gunst van twee zulke machtige personen steunende, verzocht en verkreeg van Augustus voor zijnen broeder Feroras het viervorstendom, en legde deze uit zijn inkomsten honderd talenten toe, opdat hij na zijnen dood zou kunnen bestaan, zonder van zijn kinderen afhankelijk te zijn Thans geleidde hij Augustus naar zee, en stichtte hij, teruggekeerd ter zijner eer, in het landschap van Zenorus, dicht bij Panium, een prachtigen tempel van marmer. Dit Panium is een groot hol onder een schonen berg, alwaar de Jordaan haar oorsprong heeft, en waarbij een ontzaglijke afgrond is, en een peilloze kom vol water; en dewijl die plaats reeds zeer vermaard was, koos Herodes haar, om er een tempel ter ere van Augustus op te richten.

674 Ten zelfden tijde onthief de vorst zijn onderdanen van het derde deel hunner schattingen, onder voorgeven dat zij daardoor op hun verhaal mochten komen, na de ongemakken, welke zij door de hongersnood geleden hadden; maar de ware oorzaak was, om, doordat middel, hun misnoegen, dat zij om zijn werken, tegen hun godsdienst strijdende, hadden opgevat, te overwinnen. Want dewijl hij voor de gevolgen vreesde, wendde hij alle vlijt aan, om dit misnoegen af te keren. Hij beval dat niemand zich met iets anders dan met zijn eigen zaken zou bemoeien; hij verbood, op zware straffen, het houden van bijeenkomsten en grote gastmalen binnen Jeruzalem; en hij poogde dit gebod zo strikt te doen onderhouden, dat hij verspieders in de stad en op de wegen hield, om op de overtreders nauw te letten, en hen in verzekerde bewaring te nemen; en deze werden, zowel in het openbaar, als heimelijk, naar het slot Hyrkanus geleid, en aldaar ter dood gebracht. Men verhaalt dat hij zelf zich dikwijls verkleedde, en bij nacht zich onder het volk vermengde, om te vernemen, hoe het ten opzichte van de regering gezind was. Hij deed degenen, die zijn gedrag laakten, zonder genade straffen; en de anderen met ede beloven, dat zij hem getrouw zouden blijven. Aldus werd het grootste getal zijner onderdanen door vrees bewogen om te doen, wat hij begeerde; en hij stelde alle middelen in het werk om dezulken, die de stoutheid hadden om zich over zijn dwingelandij te beklagen, uit de weg te ruimen. Die zelfden eed eiste hij ook van Pollio, de Fariseër, van Sameas, en van het grootste gedeelte hunner leerlingen. Hoewel zij zulks weigerden, strafte hij hen echter niet gelijk de anderen, ter oorzake van de achting, die hij Pollio toedroeg. Hij ontsloeg ook diegenen van de eed, welke wij Esseërs noemen, en wier gevoelens overeenkomen met die der Griekse filosofen, die men Pythagoristen noemt, gelijk wij elders aangewezen hebben. Bij deze gelegenheid acht ik het niet buiten het bestek mijner historie te zijn, de oorzaak te verhalen, welke Herodes bewoog zulk een gunstig gevoelen omtrent hen te hebben.

675 Een Esseër, Manahem genaamd, die, om zijn vrome leven, door iedereen geprezen werd, en die van God de gave, om toekomende zaken te voorzeggen, ontvangen had, Herodes, toen hij nog jong was, naar de school ziende gaan, zei tot hem, dat hij nog eens over de Joden heersen zou. Herodes, denkende dat hij hem òf niet kende, òf dat hij met hem spotte, antwoordde daarop, dat hij wel zag dat het Manahem onbekend was, dat zijn geslacht niet doorluchtig

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

genoeg was, om zich zulk een geluk te kunnen beloven. Manahem, hem met de hand op de rug slaande, zei, al lachende: "Ik heb het u gezegd, en ik zeg het nog eens: gij zult Koning zijn, en zult gelukkig regeren, omdat het Gods wil is. Denk dan aan deze lichte klappen, die ik u nu geef, om u de verschillende veranderingen der fortuin af te beelden, en vergeet nooit dat een Koning altoos de godvruchtigheid voor ogen behoort te hebben, die de Here van hem eist, en de gerechtigheid, die hij aan iedereen moet bewijzen, en de liefde, die hij gehouden is zijnen onderdanen toe te dragen. Maar dit weet ik, dat gij dit niet doen zult, wanneer gij tot zulk een hogen rang zult gestegen zijn; want even gelukkig en beroemd als gij in al het overige zult zijn, even rampzalig zult gij wezen door uw ongehoorzaamheid tegen God, en door uw ongerechtigheid tegen de mensen. Maar gij zult u voor het gezicht van de Opperheer van het heelal niet kunnen verbergen; Hij zal uw geheimste gedachten doorgronden, en gij zult op het laatst van uw leven de werking zijner gramschap ondervinden." Herodes lette toen weinig op die woorden; maar toen hij zich op de troon verheven, en tot zulk een groten voorspoed gekomen zag, ontbood hij Manahem, en vraagde hem, hoe lang zijn regering duren zou. Toen Manahem daarop niets antwoordde, vroeg hij wederom, of zij wel tien jaren zou duren. Ja, wel twintig of dertig, antwoordde de ander; zonder hem nochthans een zeker bepaald getal jaren te zeggen. Herodes, wel voldaan met dit antwoord, liet hem met eerbewijzing henengaan, en toonde zich sedert altoos zeer gunstig jegens de Esseërs. Ik twijfel niet of dit zal velen ongelofelijk voorkomen; maar ik heb het evenwel mijn plicht geacht om het te verhalen, vermits er velen onder die secte zijn, aan welke God, om hun godsdienstig leven, zijn geheimen openbaart.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 14

Herodes herbouwt de Tempel van Jeruzalem geheels om hem prachtiger te maken.

Na al deze grote daden, en na het stichten van vele prachtige gebouwen, nam Herodes, in het achttiende jaar zijner regering, een besluit, dat al zijn andere verrichtingen nog te boven ging; dit was, Gode een Tempel te bouwen, welke groter en aanzienlijker was dan die, welke er toen stond. Hij meende, en dat met recht, dat alles, wat hij tot die dag toe gedaan had, hoe uitmuntend het ook ware, nog ver beneden zulk een grote onderneming was en dat niets er zo veel aan zou kunnen toebrengen, om zijn nagedachtenis onsterfelijk te maken. Dewijl hij echter vreesde dat het volk, tegen de moeilijkheid van zulk een werk opziende, nauwelijks daartoe zou kunnen besluiten, deed hij hetzelve heenkomen, en sprak het aldus aan:

"Het zou nodeloos zijn, ulieden alles, wat ik sedert mijn komst op de troon gedaan heb, voor te houden; want dewijl gij er meer nut van getrokken hebt dan ik ere, kunt gij er niet onwetende van zijn. Gijlieden weet dat ik, onder de algemenen nood, mijn eigen belangen vergeten heb, om alleen aan uw redding te denken; dat, onder al de grote werken, welke ik ondernomen, en met Gods bijstand uitgevoerd heb, ik niet zozeer aan mijn eigen genoegen gedacht heb, als aan het voordeel, dat gij er door ontvangen zou, en hetwelk ons volk tot een hogeren trap van aanzien heeft gebracht, dan waarop het zich ooit te voren gezien heeft. Het zou dan vruchteloos wezen, tot u te spreken van de steden, welke ik gesticht, en van die, welke ik in Judea, en in de landschappen, die cijnsbaar aan ons zijn, versierd en verbeterd heb. Maar ik zal u iets voorstellen dat veel groter, en van veel meer belang is dan al het andere, dewijl het de dienst en de verering betreft, die wij Gode schuldig zijn. Gijlieden weet, dat de Tempel, welke onze voorvaderen, na hun terugkeer uit de Babylonische ballingschap, gebouwd hebben, op zestig elleboogslengten na, zo hoog niet is, als die, welke Salomo gesticht had; doch het is hun niet te wijten, dewijl zij hem gaarne even prachtig zouden gemaakt hebben als de eersten; maar toen onderworpen zijnde aan de Perzen, gelijk zij het sedert aan de Macedoniërs geweest zijn, waren ze genoodzaakt de bevelen te volgen, die hun door de Koningen Cyrus en Darius Hystaspes voorgeschreven werden. Doch thans, nu ik God te danken heb voor de kroon, die ik draag, voor de vrede, die ik geniet, voor de rijkdom, die ik bezit, en voor de vriendschap der Romeinen, die nu meester van de wereld zijn, zal ik trachten hun mijn erkentenis voor al die weldaden te tonen, door dit grote werk tot de hoogste volkomenheid te brengen."

677 Over deze aanspraak van Herodes stond iedereen versteld; want de grootheid van die toeleg maakte, dat de uitvoering daarvan hun onmogelijk toescheen; en wanneer dit het geval al niet was, zo vreesden zij echter dat, als de Tempel zou afgebroken zijn, men hem niet geheel zou kunnen herbouwen, zodat zij het een hachelijke onderneming oordeelden te wezen. Maar de vorst sprak hun moed in; en beloofde de ouden Tempel niet te zullen afbreken, dan nadat alles, wat tot het bouwen van een nieuwen nodig was, vervaardigd zou zijn; en hij deed dit ook met der daad. Hij gebruikte duizend wagens, om stenen aan te voeren, verzamelde al de bouwstoffen, verkoos tienduizend bekwame werklieden, en stelde over hen duizend priesters aan, op zijn kosten gekleed, en niet onbekend met metsel- of timmerwerk. Toen alles aldus beschikt was, deed hij de oude grondvesten afbreken, om de nieuwe in de plaats daarvan te leggen, waarop een Tempel, van honderd ellebogen lang, en honderd twintig hoog, gebouwd werd. Maar de grondvesten later verzakt zijnde, bleef de hoogte honderd elleboogslengten. Men wilde, onder de regering van Keizer Nero, de Tempel, die twintig ellen, welke hij gezonken was, weer ophogen. Dit werk werd van harde witte marmerstenen, van vijf en twintig ellebogen lang, acht hoog, en twaalf breed, gebouwd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

678 De gevel van dit prachtige gebouw geleek op die van een koninklijk paleis; de twee zijstukken van de gevel gelijk ook bij de koninklijke galerij het geval was, waren lager dan het midden; en dit midden stond zo verheven, dat zij, die tegenover de Tempel woonden, of van verre kwamen, het zien konden, al waren zij er nog vele stadiën af. Het bouwkundig maaksel der deuren was aan het overige bijna gelijk. Men zag in de Tempel tapijten gespannen van verschillende kleuren, versierd met purperen bloemen en zuilen daartussen; boven dezelve waren onder aan de muur kransen of pennen met vergulde wijngaardranken en druiventrossen, zo schoon gewrocht, dat de kunst voor de stof niet behoefde onder te doen.

Rondom de Tempel deed Herodes ruime en hoge wandelplaatsen maken, die met de pracht van het overige overeenkwamen, en in sierlijkheid de vorige overtroffen; zodat deze vorst, meer dan iemand anders vóór hem, aan het versieren van de Tempel gearbeid heeft. Deze wandelplaatsen waren onderschraagd door dikke en sterke muren, en zo fraai en net van maaksel, als men er ooit gezien had.

Daar was een ruwe steenachtige berg aan de oostzijde, die schuin naar de stad afliep; Salomo was de eerste, die, op Gods bevel, de top daarvan met een muur omringde. Ook deed Salomo de voet van die berg, aan welks zuidzijde een diep dal is, met een anderen muur omringen. Deze muur, gebouwd van grote stenen, die met lood aaneengehecht waren, daalt neer tot aan de voet van de berg, en omringt hem alzo in zijn geheel; zijn gedaante is vierkant, en hij is zo hoog en sterk, dat men hem niet zonder verbaasdheid kan aanzien. Deze stenen, die van een ongemene grootte zijn, vertonen zich van buiten als één geheel, en zijn van binnen met ijzer aan malkander gehecht, om de vernielenden tand des tijds te kunnen verduren.

Nadat deze muur dus even hoog als de top des bergs opgetrokken was, vulde Salomo de ganse ruimte tussen beide; zodat het toen een verhevene vlakte was, van vier stadiën in omtrek; want ieder der vier zijden was een stadie lang. Verder zag men er een grote galerij, in het midden der vier hoeken geplaatst.

Binnen dit vierkant was nog een andere stenen muur gemaakt, om de top des bergs te omringen, welks zijde naar het oosten een dubbele galerij heeft, tegenover de poort des Tempels, die in het midden gebouwd is, welke galerij door verscheidene onzer vorige Koningen zeer versierd werd. De ganse ontrek des Tempels was behangen met buit, op onze vijanden veroverd; en Herodes hing er die zegetekenen opnieuw op, met bijvoeging van die, welke hij op de Arabieren veroverd had.

Aan de noordzijde was een zeer sterke en vierkante toren, door onze Koningen uit het geslacht der Asmoneërs gebouwd, welke tegelijk de opperheerschappij en het priesterdom bezaten. Die toren hadden zij Baris genoemd, omdat men het gewaad des Hogepriesters, waarmee hij, alleen als hij offert, bekleed is, daarin opsloot; ook deed Herodes dat gewaad aldaar bewaren. Na zijnen dood hebben de Romeinen dat kleed in hun macht gehouden, tot aan de tijd van de Keizer Tiberius; maar toen Vitellius, onder diens regering, bezit van de landvoogdij van Syrië kwam nemen, werd hij door de inwoners van Jeruzalem met zulk een eer onvangen, dat hij, om zijn genoegen daarover te betonen, van Tiberius voor hen verlof verkreeg, dat dit heilig gewaad weer in hun bewaring gesteld werd. Zij genoten die gunst, tot na de dood van Koning Agrippa de Groten; want toen bevalen Kassius Longinus, landvoogd van Syrië, en Kuspius Fadus, landvoogd van Judea, de Joden, dat zij het naar de toren Antonia zouden brengen, opdat het als te voren in de bewaring der Romeinen zou zijn. Hierover zonden de Joden gezanten naar Keizer Klaudius; en de jonge Koning Agrippa, toen te Rome zijnde, was daarin hun voorspraak bij de Keizer, zodat hun verzoek toegestaan werd; en men schreef er over aan Vitellius, die toen ter

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

tijd over Syrië het bewind voerde. Te voren werd dit kostbare gewaad, onder het zegel des Hogepriesters en der schatmeesters van de Tempel, bewaard. Des daags vóór de feesttijden gingen zij naar de Romeinsen bevelhebber van die toren; nadat zij gezien hadden of het zegel nog ongeschonden was, ontvingen zij het gewaad uit zijn hand; en als de feesttijd voorbij was, brachten zij het hem weer, en verzegelden het als te voren. Die toren was toen sterk; maar Herodes maakte hem nog sterker, om daardoor de Tempel te meer te versterken; en hij noemde hem Antonia, ter ere van Antonius, van wien hij zoveel vriendschap genoten had.

Aan de westzijde waren vier poorten; door de een ging men naar het koninklijk paleis, over een aangevuld dal, dat tussen beide lag; door twee andere ging men naar de voorstad, en door de vierde naar de stad; maar men moest vele trappen afklimmen, tot beneden in het dal, en dan aan de andere zijde even veel trappen weer opklimmen; want de stad ligt tegenover de Tempel, in de gedaante van een amfitheater, aan de zuidzijde in dat dal uitlopende. Aan diezelfde zijde van dit vierkant, recht in het midden, was een andere poort, en een drie dubbele prachtige galerij, de koninklijke galerij genoemd, die zich uitstrekte van het ooster- tot aan het westerdal, en die niet langer gemaakt kon worden dan ze was, omdat ze het gehele ruim besloeg. Dit was een van de kunstigste werken, die men ooit gezien had; want het dal was zo diep, en de kap der galerij zo hoog, dat men vandaar niet naar omlaag kon zien; zonder dat men duizelde, en de ogen schemerden. Die galerijen werden ondersteund door vier rijen pilaren, die op gelijken afstand van elkaar stonden; en een stenen muur vulde de ruimte tussen de pilaren van de vierde rij. Al deze pilaren waren zo dik, dat drie mannen werk hadden om een daarvan te omvatten, want de omtrek van elken pilaar was zeven en twintig voeten, en het voetstuk had de dubbele breedte. Daar waren er in het geheel honderd twee en zestig, van de Korinthische orde, en zo voortreffelijk gewrocht, dat men er zich over verwonderen moest. Tussen deze vier rijen pilaren waren drie galerijen, zijnde twee daarvan, die recht over elkaar stonden, dertig voet breed, over de vijftig hoog, en een stadie lang; maar de middelste was anderhalf maal zo wijd, en tweemaal zo hoog als de andere. Men zag in de gewelven dier galerijen verscheidene beeldwerken van hout, zeer fijn uitgehouwen; het verwulfsel der middelste galerij, die zoveel groter was dan de andere, steunde op stenen kapitelen, die zo kunstig uitgehouwen, en zo net aan de zuilen gehecht waren, dat men de voegen niet zien kon, en gemeend zou hebben dat het uit éénen steen gemaakt was. Aldus was de eerste omtrek gebouwd. Voorts was er een tweede, die er een weinig af stond, met een stenen muur; men klom er op, langs enige trappen, en er was een opschrift op, hetwelk de vreemdelingen op straf des doods de ingang verbood. Dit binnenste muurwerk had aan de zuid- en noordzijde drie poorten, even wijd van elkaar, en aan de oostzijde een grote poort door welke zij, die gereinigd waren, met hun vrouwen, ingingen; maar het was de vrouwen verboden verder te gaan. Wat het perk betrof, dat in het midden dezer twee omheiningen was, daar mochten alleen de priesters ingaan; want aldaar was de Tempel gebouwd, en daar stond het altaar, op hetwelk de offeranden geofferd werden; zodat Herodes zelf, omdat hij geen priester was, daar niet durfde, ingaan. Aan de buitenwerken van de Tempel, en de galerijen besteedde hij zelf zijn uiterste vlijt; maar hij had de priesters het maken van dit werk opgedragen, hetwelk zij in achttien maanden voltooiden; doch aan al het overige werden acht jaren besteed. Het volk was ten hoogste verblijd, toen zij dit grote werk binnen zulk een korten tijd voltooid zagen; weshalve zij Gode daarvoor dankten, en de Koning de lof gaven, die zijn ijver verdiende. Daarna hielden zij een groot feest, om de gedachtenis van deze nieuwen tempelbouw te vieren. Herodes offerde Gode driehonderd ossen; en daar was niemand, die niet enig slachtoffer, naar zijn vermogen, offerde; ja, het getal der offeranden was zo groot, dat men het wel ontelbaar mocht noemen. Dit feest viel juist op dezelfde dag, waarop Herodes begonnen was te regeren, en welke daarom, jaarlijks met grote pracht door hem gevierd werd, en dit verdubbelde de algemene blijdschap. Ook moet ik hier nog melden, dat deze vorst, behalve al die werken des Tempels, nog een gewelfden gang onder de grond deed

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

maken, die van de toren Antonia tot aan de oosterpoort des Tempels liep, bij welke hij nog een toren deed bouwen, opdat hij, of andere Koningen, bij het ontstaan van een oproer, derwaarts zouden kunnen vluchten. Men zegt dat gedurende de gansen tijd, dat aan het herbouwen van de Tempel gearbeid werd, het nooit dan bij nacht regende, ten einde dit heilige werk niet vertraagd werd. Dit hebben wij door overlevering van onze voorvaderen vernomen; en men behoeft geen zwarigheid te maken, om er geloof aan te slaan, als men zich zovele andere gunsten, welke wij van Gods milde en machtige hand ontvangen hebben, voor de geest roept.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ZESTIENDE BOEK

HOOFDSTUK 1.

Koning Herodes maakt een wet, waardoor hij als een tiran aangemerkt wordt. Hij gaat naar Rome, en haalt zijn zonen Alexander en Aristobulus van daar. Salóme, zijn zuster, met haar aanhang, pogen hen bij hem verdacht te maken.

Terwijl Koning Herodes oordeelde dat een zijner voornaamste zorgen voor de welvaart van zijnen Staat behoorde te zijn, dat men niet toeliet, dat iemand, te Jeruzalem, noch op het land, verongelijkt of beledigd werd, beval hij, bij een nieuwe wet, dat men de dieven, die de muren verbraken, om in de huizen te komen, als slaven zou behandelen, en buiten het rijk verkopen. Doch hij deed dit, niet zo zeer om de misdaden te straffen, als om een oud gebruik onder ons af te schaffen, en zich alzo boven de wetten te verheffen; want zulk een straf, waardoor men onder de dienstbaarheid van vreemden, welker manier van leven geheel van de onze verschilt, gebracht wordt, kwetst de godsdienst, meer dan dat ze de gerechtigheid handhaaft; en onze oude wetten hadden er genoegzaam in voorzien, door te bevelen dat iemand, die middelen had, het gestolene vierdubbel moest betalen, en dat zij, die niets hadden, als slaven verkocht zouden worden. Maar dewijl ze aan geen anderen dan aan hun landslieden mochten verkocht worden, kon hun dienstbaarheid niet voor altoos zijn, omdat het zevende jaar hen in vrijheid stelde. Daarom werd de nieuwe wet zeer onbillijk geacht, en als de daad van een tiran aangemerkt, die door een ondragelijken hoogmoed meende, dat het hem vrijstond de wetten des rijks met voeten te treden, en nieuwe straffen in te voeren; ja, elkeen klaagde openlijk daarover; en dit bestaan verwekte een groten haat tegen hem.

680 Ter dezer tijd trok Herodes naar Rome, om de Keizer te begroeten, en zijn kinderen, die aldaar opgevoed werden, en reeds lang in de wetenschappen onderwezen waren, te bezoeken. Augustus ontving hem met tekenen van grote vriendschap, en gaf hem zijn zonen weer, om ze met zich naar hun vaderland te voeren. Zodra zij aldaar aankwamen, ontvingen de Joden hen met grote blijdschap, dewijl zij schoon van gelaat, en gestalte waren, en om dat alles in hen een koninklijke majesteit toonde. Deze toegenegenheid des volks maakte des Konings zuster, Salóme, en allen, die, met haar, de jammerlijken dood van Marianne door hun lasteringen veroorzaakt hadden, zeer bezorgd; want zij vreesden, dat deze jonge Prinsen de dood hunner moeder zouden trachten te wreken, wanneer zij eens tot het hoogste gezag kwamen. Hierom besloten zij dezelfde listen tegen hen te gebruiken, waarvan zij zich tegen de onschuldige en rampzalige vorstin bediend hadden, om de genegenheid huns vaders jegens hen daardoor te doen verkoelen. Tengevolge van dit besluit deden zij het gerucht verbreiden, dat de Prinsen de tegenwoordigheid huns vaders niet dulden konden, omdat zij hem aanmerkten als iemand, wiens handen nog met het bloed hunner moeder bezoedeld waren. Echter durfden zij dit de Koning zelf niet zeggen; maar zij twijfelden niet, of dit gerucht zou hem wel ter oren komen, en zulk een haat in zijn hart tegen zijn zonen ontsteken, dat de vaderlijke liefde daardoor verkoelen zou.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Herodes huwelijkt zijn zonen Alexander en Aristobulus uit, en ontvangt Agrippa luisterrijk in zijn land.

Terwijl dit kwaadspreken van Salóme en van de andere bewerkers van Mariannes dood, geen indruk op Herodes gemoed maakte, ging hij voort met zijn zonen zo wel te bejegenen als zij konden wensen; en dewijl zij reeds huwbaar waren, deed hij Alexander met Glovyra, dochter van Archelaüs, Koning van Cappadócië, en Aristobulus met Berenice, Salomes dochter, trouwen.

682 Herodes, tenzelfden tijde vernomen hebbende, dat Agrippa uit Italië weer in Azië gekomen was, trok hem te gemoet, en nodigde hem uit om, wegens hun vriendschap, in zijn rijk te komen. Agrippa, dit om Herodes sterk aanhouden niet kunnende afslaan, verzuimde Herodes niets, om hem en zijn vrienden met alle mogelijke pracht te onthalen. Hij voerde hem naar de nieuwe steden, welke hij gesticht had, te weten Sebaste en Cesarea, waarvan hij hem de prachtige haven toonde; hij bracht hem ook naar de sterkten Alexandrion, Herodion en Hyrkanus, alsmede te Jeruzalem, alwaar al het volk, als voor een feest gekleed, hem met groot gejuich te gemoet kwam. Agrippa offerde Gode een offerande van honderd slachtoffers, gaf aan het gehele volk een gastmaal, en toonde zich zo wel voldaan over het onthaal, dat men hem aandeed, dat hij verklaarde nog gaarne enige dagen te willen blijven; hoewel hij thans, dewijl de winter op handen was, en het alzo gevaarlijk werd zich op zee te begeven, genoodzaakt was naar Ionië te varen. Doch dit geschiedde niet, voor dat Herodes hem en de voornaamsten van zijn gezelschap eerst met grote geschenken begiftigd had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Herodes komt bij Agrippa, in Pontus, met een vloot, waarmee hij zijn leger versterkt; en een gedeelte van de terugweg hem vergezellende, bewijst hij grote gunst aan vele steden.

Toen de lente gekomen was, vernam Herodes, dat Agrippa met zijn vloot naar de Bosphorus zou

oversteken. Hij ging derhalve scheep, om hem te Lesbos te ontmoeten; maar, nadat hij Rhodus en Ceos voorbijgezeild was, dreef een noordenwind hem naar het eiland Chios, alwaar hij genoodzaakt werd enige dagen te blijven. Velen kwamen hem daar begroeten, en werden met koninklijke geschenken door hem begiftigd. Gezien hebbende, dat de grote en fraaie galerijen der stad, gedurende de oorlog met Mithridates, omver geworpen waren, en dat de ingezetenen zich niet in staat bevonden om ze, zoals zij met de andere werken gedaan hadden, weer op te bouwen, gaf hij meer geld daarvoor dan nodig was, en vermaande hen vlijtig te arbeiden, om hun stad in haar vorigen luister te herstellen.

684 Zodra de wind omgelopen was, ging hij weer scheep, kwam te Mitylene, en daarna te Bysantium aan, alwaar hij vernam dat Agrippa de Cyaneesche rotsen reeds voorbij was; daarop volgde hij hem met spoed, en kwam te Sinope, een stad in Pontus. Agrippa was niet minder blijde dan verwonderd, toen hij hem met een vloot zag aankomen, daar hij dit geenszins verwachtte; hij ontving hem derhalve met alle tekenen van erkentelijkheid, vermits Herodes, ten blijke zijner vriendschap, zijn rijk en zijn staatszaken aldus verliet, om hem zulk een aanzienlijken bijstand te brengen. Deze verdubbelde toegenegenheid verenigde hen dermate, dat zij altoos te samen waren, en dat Agrippa niets buiten weten van Herodes deed; hij riep hem in al zijn raadsvergaderingen, gaf hem deel aan de uitvoering van al zijn ondernemingen, en wanneer hij enig vermaak, tot ontspanning van zijnen geest, wilde nemen, was de Koning de enige, die hij deelgenoot daarvan liet zijn, hem alzo niet minder blijken van vriendschap in aangename en vermakelijke, dan van vertrouwen in gewichtige en moeilijke zaken gevende. Nadat Agrippa de zaken van Pontus, waarvoor hij zijn reis had ondernomen, afgedaan had, werd hij te rade zijn terugreize over land te nemen. Hij doorreisde dan Paflagonië, Cappadócië en Groot-Frygië, en kwam alzo te Efeze, vanwaar hij zich naar Samos inscheepte. De grootmoedigheid en mildheid van Herodes bleken op deze reistocht, door de weldaden, welke hij aan alle steden, die het nodig hadden, bewees; want hij was haar behulpzaam, niet alleen met geld maar ook met zijn voorspraak bij Agrippa, bij wien hij meer vermocht dan iemand anders. Dit viel hem te lichter, omdat die grote man een zo edel en verheven gemoed had, dat hij altoos bereid was toe te staan, hetgene men van hem verzocht, mits dat er niemand door verongelijkt werd. Ja, hij was milder in gunsten dan Herodes zou hebben kunnen begeren; en dat, uit verlangen om hem te behagen. Zo verleende hij, op zijn verzoek, vergiffenis aan de Iliënzers, op welke hij zeer vertoornd was. Ook betaalde Herodes aan des Keizers schatmeester hetgeen die van Chios schuldig waren, en bewees aan al de andere steden bijstand, waar het nodig was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

Klachten, in het bijzijn van Herodes, aan Agrippa gedaan door de Joden, die in Ionie woonden, en door de Grieken in de uitoefening hunner rechten verhinderd werden.

Zodra Agrippa en Herodes in Ionië aangekomen waren, kwam er een groot getal Joden, die in dat landschap woonden, hun beklag doen, dat men, met miskenning van de voorrechten, hun door de Romeinen toegestaan, en van de vrijheid, die hun verleend was, om volgens hun wetten te leven, hen noodzaakte op de feestdagen voor het gerecht te verschijnen, en hen dwong ten oorlog te trekken, en gelden voor de algemene schatting op te brengen, waardoor hun het middel benomen werd, om geld voor de heiligen dienst naar Jeruzalem te zenden. Herodes, deze gelegenheid om de Joden bij te staan niet willende laten voorbijgaan, gaf hun een zijner vrienden, Nikolaüs, om hun zaken te bepleiten; en nadat Agrippa de voornaamsten der Romeinen, die bij hem waren, benevens enige Koningen en vorsten had doen bijeenkomen, sprak die vriend van Herodes hem aldus aan: "Grote en edelmoedige Agrippa! Men behoeft er zich niet over te verwonderen, dat verdrukte personen hun toevlucht nemen tot de zodanigen, welker gezag hun verlichting kan toebrengen van de overlast, die zij lijden. Wij behoeven daarom niet te vrezen, dat we ons verzoek niet verhoord zullen zien, omdat wij niets anders begeren, dan gehandhaafd te worden in hetgene het u behaagd heeft aan ons toe te staan, en hetwelk onze vijanden ons pogen te ontnemen, ofschoon zij even zeer aan u onderworpen zijn als wij, en het hun geenszins toekomt zich tegen uw wil aan te kanten. Welk voorwendsel kunnen zij aanvoeren? indien de gunst, welke gij ons bewijst, groot is, dan moet gij ons waardig geoordeeld hebben, die te ontvangen; en indien ze klein is, zou het een schande voor u zijn, die niet te laten behouden door degenen, die ze van uw mildheid verkregen hebben. Het blijkt dan klaar, dat het ongelijk, dat zij ons aandoen, op u neerkomt; omdat het een verachting van uw uitspraak is, en men uw weldaden wil verijdelen, hetwelk hen dus zo veel te schuldiger maakt. Bij aldien men hun zou vragen, wat zij liever wilden, of dat men onzen geloofsgenoten het leven benam, of dat men hun belette de wetten huns lands, hun feesttijden, plechtigheden, en offeranden te onderhouden, buiten twijfel zouden deze antwoorden, dat ze liever alles zouden willen lijden, dan in die dingen gestoord te worden. Welke oorlogen vangt men niet aan, om in het bezit van zulk een dierbaar en kostelijk goed, als de godsdienst bij alle volken geacht wordt, te blijven? En is er in de vrede, welke men onder de Romeinse heerschappij geniet, wel iets zoeters, dan te mogen leven volgens de wetten zijns vaderlands? Onze vijanden willen echter anderen een juk opleggen, dat zij zelf niet dragen kunnen, alsof het minder goddeloosheid was, ons te verhinderen dat wij Gode de dienst bewijzen, waartoe onze wet ons verplicht, dan zelf in de plichten van de godsdienst te kort te schieten. Maar daar is nog een andere reden, die hun nog minder tot verschoning strekt; want is er wel enige stad of volk, dat het als een groot geluk aanmerkt, onder de heerschappij van zulk een machtig rijk, van alles beroofd te zijn? En nochthans is het met onze vijanden zo gelegen, naardien zij, pogende de weldaden, die wij van uw goedheid genieten, ons te ontrukken ons het recht misgunnen om datgene te bezitten, hetwelk zij van u ontvangen hebben, en dat hun heilig behoorde te zijn. Indien zij de vorige tijden en de dwingelandij gedachten der Koningen, aan wie zij onderworpen waren, en de gelukkige rust waardeerden waarin zij nu onder de bescherming des Keizers leven, dan zouden ze zich niet als onderworpenen, maar als vrijen aanmerken. En hoe groot ook ons geluk zij, dat we rust onder uw heerschappij genieten, men behoort het ons nochthans niet te benijden, omdat het enige, dat wij verzoeken, is, niet gestoord te worden in de uitoefening van onzen godsdienst. Kan men ons die met recht weigeren, nademaal er voordeel in steekt ons die te vergunnen? God bemint niet alleen degenen, die Hem eren, maar ook dezulken, die toelaten dat men Hem eer bewijst. Wat is er toch in al onze wetten en gewoonten, waar men met recht iets op kan zeggen, of dat niet vol van gerechtigheid en godvruchtigheid is? Zij zijn zo zuiver en heilig, dat wij niet schromen dat

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ieder die kenne. Wij besteden iederen zevenden dag, die bij ons een dag van rust is, om ons in die wetten te oefenen; wij bevinden dat ze ons nuttig zijn, om onze misslagen te verbeteren, en om ons tot deugd aan te sporen. Indien zij nu prijselijk zijn uit zichzelf, behoort dan haar oudheid, die sommigen te vergeefs in twijfel trekken, ze niet nog veel eerwaardiger te maken; naardien men zonder goddeloosheid geen wetten, door de goedkeuring van zovele eeuwen geheiligd, zou kunden verwerpen? Hoe groot een oorzaak van klachten hebben wij dan niet tegen de zodanigen, die ons zulk een groot ongelijk aandoen? Zij ontnemen ons door een gruwelijken kerkroof het geld, dat wij geven, om ten dienste Gods gebruikt te worden; Zij leggen ons belastingen op, waarvan wij vrij verklaard zijn; zij dwingen ons, op onze feestdagen, voor tijdelijke zaken, voor het gerecht te verschijnen, en dat alleen om ons in de uitoefening van onzen godsdienst te storen; waarin zij te meer te laken zijn, omdat ze in hun gemoed weten dat wij hun geen oorzaak geven om ons te haten; en dat zij weten, dat de billijkheid uwer regering geen ander doel heeft, dan de eendracht uwer onderdanen te bevorderen, en alles, wat die zou mogen verstoren, te beletten. Verlos ons dan, o voortreffelijke Agrippa, van zodanig een verdrukking; verhinder door uw gezag, dat men ons in het toekomende in het onderhouden onzer wetten verontruste; en maak dat degenen, die ons haten, niet meer macht over ons hebben, dan wij ons over hen aanmatigen. Hetgene wij van u verzoeken, is zo billijk, dat het niets anders is dan de bevestiging van iets, dat ons reeds toegestaan is, gelijk men zien kan uit zovele raadsbesluiten, die op koperen tafels gegraveerd, nog in het Kapitool bewaard worden. Men behoeft ook niet te twijfelen, of onze genegenheid en getrouwheid jegens het Romeinse volk de oorzaak geweest zijn van al die blijken, welke zij ons van zijn vriendschap gegeven hebben. En al ware het, dat wij die voorrechten met verdiend hadden, het zou genoeg zijn, dat men ze ons eens heeft toegestaan, om ze voor altoos onschendbaar te doen zijn; want ulieder manier van behandeling, ten aanzien van ons volk, is zo edelmoedig, dat gij, in plaats van uw weldaden te besnoeien, er vermaak in schept ze te doen aangroeien, zelfs boven de verwachting diegenen, die reeds deswege aan ulieden verbonden zijn. De gunsten, welke wij van het Romeinse rijk ontvangen hebben, zijn zo menigvuldig, dat ik al te langwijlig zou zijn, indien ik die alle afzonderlijk zou willen vermelden. Maar opdat het niet schijne, alsof hetgene ik zeg van onzen ijver en dienstvaardigheid jegens het Romeinse volk, ijdel en zonder grond ware, zal ik niet van de voorgaande tijden spreken, maar zal ik alleen van onzen Koning gewagen, die ik bij u gezeten zie. Want, wat blijken heeft hij u van zijn grote toegenegenheid niet gegeven? welke bewijzen hebt gij van zijn getrouwheid niet ontvangen? welke eer heeft hij u niet bewezen? Hebt gij wel ooit bijstand van node gehad, en was hij niet de eerste, die hem u verleend heeft? Kunt gij dan aan zovele zijner verdiensten die gunst weigeren, welke wij van u verzoeken? En kan ik wel met stilzwijgen de grote diensten voorbijgaan van zijnen vader Antipater? Wie weet niet dat, toen Cesar oorlog in Egypte voerde, hij hem met tweeduizend mannen te hulp kwam; en dat niemand meer roem wegdroeg dan hij, door zijn dapperheid in alle gevechten, zo te land als ter zee betoond, zodat niemand het Keizerrijk met meerder nut diende? Daar is geen ander blijk van nodig, dan de geschenken, welke Cesar hem gaf, en de brieven, welke deze aan de raad schreef, die zo vol van achting en eerbied waren, dat hij er grote eer, en het Romeinse burgerrecht door verwierf; dat alles is genoeg, om te tonen, dat wij die gunsten verdiend hebben, en dat wij ten onrechte zouden vrezen, dat gij weigeren zou die te bekrachtigen. Wij hopen eerder dat gij ze vermeerderen zult; dewijl wij zien hoe groot uw vriendschap voor onzen Koning is, en daarenboven vernemen hoe gij God te Jeruzalem door uw offeranden geëerd, hoe gij het volk gastmalen gegeven, hoe gunstig gij hun geschenken ontvangen, en met welk een liefde gij uw blijdschap over het onthaal, u door onzen Koning in zijn rijk en hoofdstad aangedaan, betoond hebt. Want wat zou men meer kunnen begeren, dan verzekerd te zijn van uw geneigdheid, om ons gehele volk te begunstigen? Al deze opmerkingen dan doen ons hopen, dat de boosaardigheid onzer vijanden ons niet van die gunsten beroven zal, welke wij door uw edelmoedigheid genieten."

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nikolaus aldus voor de Joden gesproken hebbende, was er niet één van de Grieken, die hem tegensprak omdat het geen zaak was, die voor rechters behandeld werd, maar alleen een klacht over ongelijk, dat men leed. De vijanden van ons volk hadden niets anders tegen ons in te brengen, dan dat wij vreemdelingen waren, die hun tot last verstrekten; waarop de Joden antwoordden, dat ze niet als vreemdelingen behoorden aangezien te worden, daar zij burgers waren, en, zonder iemand te verongelijken, volgens de wetten huns vaderlands leefden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Agrippa staat de Joden hun verzoek toe. Herodes, weer In zijn rijk gekomen zijnde, scheldt zijnen onderdanen het vierde deel van hetgene zij moesten betalen, kwijt.

Dit vertoog, voor Agrippa, ten gunste van de Joden gedaan, deed hem zien, welke reden zij hadden om te klagen; daarom antwoordde hij, dat het niet alleen zijn vriendschap jegens hun Koning, maar de billijkheid van hun eis was, die hem bewoog om hun die toe te staan; en dat, indien zij meer van hem begeerd hadden, hij het hun niet zou geweigerd hebben, mits dat het niet nadelig voor het Keizerrijk ware. Maar dewijl het alleen te doen was, om de bevestiging der gunsten, welke zij ontvangen hadden, dat hij zulks gewillig deed, en ook bevel zou geven, om hen in het toekomende niet meer te storen. Nadat hij aldus gesproken had, deed hij de vergadering eindigen, en Herodes dankte hem voor dat gunstig antwoord. De twee vorsten namen toen, met blijken van grote toegenegenheid, afscheid van elkaar, en vertrokken van Lesbos. Herodes, de wind naar wens hebbende, kwam te Cesarea, en weinige dagen daarna te Jeruzalem aan, alwaar hij al het volk, dat ook in grote menigte uit het omgelegen land in de stad gekomen was, deed samenkomen, en hun een verhaal deed van alles, wat op zijn reis voorgevallen was, verzekerende dat hij verworven had dat de Joden, in Azië woonachtig, aldaar in volkomen rust zouden leven, zonder dat men hen meer zou durven lastig vallen; voorts hield hij hun in een lange rede voor, welk een geluk zij onder zijn regering genoten, en verklaarde hun dat er niets was, hetwelk hij hun te gevalle niet wilde doen, ja, dat hij, tot een blijk daarvan, hun het vierde deel der schattingen van het vorige jaar kwijt schold. Deze aanspraak, van zodanig een gunst vergezeld, werd door het volk met alle tekenen van erkentelijkheid aangehoord; en hem werd van elk heil en voorspoed toegewenst.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Salóme, Herodes zuster, poogt hem tegen zijn zonen Alexander en Aristobulus op te hitsen. Hij zendt Antipater, een zoon uit zijn eerste huwelijk, naar Rome.

Ondertussen nam de tweespalt in Herodes familie steeds toe, door de onverzoenlijken haat van Salóme tegen Alexander en Aristobulus, omdat deze van haar en haar broeder Feroras ongunstig spraken, en zij alzo vreesde dat ze de dood van Marianne zouden wreken. Dewijl nu haar verfoeielijke toeleg, om de moeder van kant te maken, gelukt was, wilde zij ook de kinderen doen omkomen. Het ontbrak haar niet aan een voorwendsel, vermits de Prinsen slechts weinig liefde aan hun vader betoonden, zo wegens de gedachte aan de onrechtvaardigen dood hunner moeder, als door hun begeerte om zelf te regeren. aldus was de haat ter wederzijde gelijk; maar zij gingen ongelijk te werk; want de twee broeders ontveinsden hun wrok niet, hetzij omdat ze fier waren op hun: hoge afkomst hetzij dat het uit gebrek aan ondervinding geschiedde. Salóme en Feroras daarentegen, om de weg voor hun plannen te banen, hitsten de Prinsen op, ten einde hun vader geloven mocht, dat zij, door de gedachte dat men hun moeder onrechtvaardig ter dood gebracht had, en dat het hun een ere was, het leven van zulk een aanzienlijke vorstin ontvangen te hebben, het besluit gingen nemen om haar dood met eigen handen te wreken. Men sprak door de ganse stad nu nergens anders van; en gelijk het gaat onder de toeschouwers, bij kampgevechten, alwaar de partijen ongelijk zijn, elk had deernis met de Prinsen, om het gevaar, waarin zij door hun onvoorzichtigheid konden geraken. Salóme liet geen gelegenheid voorbijgaan, om de valse beschuldigingen, waarvan zij zich tot hun verderf bediende, met enigen schijn van waarheid te tooien; want de dood hunner moeder ging hun zo ter harte, dat zij er zich niet mede vergenoegden hun hartzeer door klachten te uiten, maar zich ook lieten ontvallen, dat zij zich ongelukkig achtten, omdat ze genoodzaakt waren te leven met degenen, die hun handen met haar bloed bezoedeld hadden.

688 Naardien dit alles voorviel, terwijl Herodes op reis was om Agrippa te zien, verstrekte zijn afwezen tot vermeerdering van het kwaad. Zodra hij teruggekomen was, en tot het volk in dier voege gesproken had, gelijk boven verhaald is, lieten Feroras en Salóme niet na, hem voor te houden, dat hij alles van zijn eigen kinderen te vrezen had, vermits die openlijk verklaarden dat zij de dood hunner moeder wilden wreken; en zij voegden er boosaardig bij, dat ze door Archelaüs, Koning van Cappadócië, gehoor bij de Keizer hoopten te verkrijgen, om hun vader aan te klagen. Deze werd door dit zeggen te meer getroffen, omdat hem ook van andere kanten dergelijke berichten ter ore kwamen, en omdat het hem zijn verdriet indachtig maakte, geleden door het verlies van zijn beste vrienden en van een vrouw, die hij zo ongemeen bemind had. De ongelukkige vorst, uit het verledene tot het toekomende besluitende, en vrezende voor nog grotere rampen dan die hem reeds overkomen waren, bevond zich in een onbeschrijfelijke onrust. Men zou van hem kunnen zeggen, dat, zo gelukkig als hij buitenshuis was, waar hem alles naar wensen boven zijn verwachting gelukte, hij even rampzalig was door zijn huiselijk verdriet; zodat men in zodanig een overmaat van goed en kwaad, nauwelijks kon inzien, welk van beide het zwaarste woog; het was de vraag, of het hem niet beter ware geweest, zijn leven, in een ambtelozen staat, in rust door te brengen, dan een kroon te dragen, wier grootheid en luister van zoveel verdriet en hartzeer verzeld was.

689 Na verscheidene zaken bij zichzelf overwogen te hebben, besloot Herodes de oudste zijner zonen, Antipater genaamd, die hij als een ambteloos persoon had doen opvoeden, bij zich te ontbieden, en hem enige eerambten op te dragen. Niet dat zijn voornemen toen was, hem het ganse gezag in handen te geven, gelijk hij naderhand deed; maar hij wilde hem tegen zijn broeders stellen, om alzo hun verwaandheid te bedwingen, en om hen daardoor wijzer te

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

maken, als zij zouden zien dat het hem niet aan een opvolger ontbrak, al ware het dat zij van de troon werden uitgesloten. Hij ontbood dus Antipater, alsof hij hem tot zijnen vertrouwde maken, en vele zaken van gewicht aan hem opdragen wilde; maar het was inderdaad om de hoogmoed zijner broeders te fnuiken, vermits hij die verheffing een geschikt middel daartoe oordeelde. Doch het viel heel anders uit. De twee Prinsen toonden zich zeer gebelgd; en Antipater, zichzelf tot groter aanzien verheven ziende, dan hij zich had durven beloven, poogde, daar hij zeer doorslepen van aard was, de eerste plaats in de genegenheid van zijnen vader te krijgen. Dewijl hij nu wist dat de Koning zeer ontevreden op zijn broeders was, en dat hij aan de lasteringen, die gebruikt werden om hen gehaat te maken, licht geloof sloeg, poogde hij op allerlei wijze zijns vaders afkeer tegen hen nog te vergroten. Dit deed hij met zulk een behendigheid, dat men hem nooit iets tot hun nadeel hoorde spreken; maar, om hun schade te doen, gebruikte hij personen, die bij de Koning bemind en dus niet verdacht waren, en op welke hij zich verlaten kon, doordien hij reeds gemaakt had, dat velen zijn gunst zochten; en deze maakten Herodes wijs, dat het alleen uit genegenheid voor hem was, dat zij dus tot hem spraken. Aldus spanden velen, die het met malkander in die zaak eens waren, samen, om de twee Prinsen in het verderf te storten; en deze gaven er zelf enige aanleiding toe. Want vermits zij niet konden dulden, dat men hen zo verachtelijk behandelde, welden hun soms de tranen uit de ogen, en hoorde men hen de naam hunner moeder aanroepen. Ook klaagden zij openlijk over de onbillijkheid huns vaders. De aanhangers van Antipater sloegen nauwkeurig acht op dit alles. Het was hun niet genoeg dat zij dit aan Herodes verhaalden; maar zij voegden er meer bij, dan waar was, en vermeerderden door hun boosaardigheid de tweedracht. Door deze listen en lasteringen werd Herodes meer en meer opgehitst, en besloot hij Alexander en Aristobulus nog meer te vernederen. Om dit te doen, verhief hij Antipater tot nog hogere eer, en stond hij hem op zijn verzoek toe, dat zijn moeder in het paleis kwam. Hij schreef ook verscheidene malen, ter zijner aanbeveling, aan Augustus; en toen hij scheep ging, om Agrippa, die tien jaren landvoogd van Azië geweest was en naar Rome terugkeerde, te bezoeken, was Antipater de enige van zijn zonen, die hij met zich nam. Hij verzocht Agrippa deze zoon mede in zijn gezelschap te nemen, en hem Augustus voor te stellen, aan wien hij met die zoon grote geschenken zond, om hem alzo in zijn gunst aan te bevelen. Daarom twijfelde niemand of Antipater zou, met uitsluiting zijner broeders, Herodes in de regering opvolgen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

Antipater hitst zijnen vader zo tegen Alexander en Aristobulus op, dat Herodes hen naar Rome voert, en bij Augustus aanklaagt, dat zij een aanslag tegen zijn leven beraamden.

Deze reis van Antipater naar Rome, met brieven van aanbeveling van de Koning, zijnen vader, aan al zijn vrienden, was een zaak van grote eer voor hem; maar het deed hem leed, dat hij door zijn afwezigheid de gelegenheid niet had, om zijn broeders evenals voorheen te belasteren. Dewijl hij nu vreesde dat Herodes gunstiger gedachten omtrent hen mocht krijgen, liet hij niet na, in zijn brieven hem steeds op te hitsen. Hij wendde voor, dat het uit zorg voor zijns vaders welstand was; maar de eigenlijke reden was, om door deze slechte middelen tot het genot van wat hij hoopte te komen, en zich van de kroon te verzekeren. Zijn toeleg gelukte hem; want Herodes verloor alle genegenheid, welke hij nog voor de twee ongelukkige zonen der rampzalige Marianne gehad had, en merkte hen voortaan niet anders aan dan als vijanden. Opdat het echter niet mocht schijnen, alsof hij, van alle vaderlijke liefde ontbloot, enkel uit haat tegen hen te werk ging, besloot hij naar Rome te gaan, en de twee jonge Prinsen bij Augustus te brengen, en hen aan te klagen. Doch te Rome aangekomen zijnde, vond hij de Keizer niet aldaar, maar te Aquileja, alwaar hij hem aldus aansprak: Dat hij hem bad, deernis met zijn ongeluk te hebben; dat hij twee zonen medegebracht had, om hen in zijn tegenwoordigheid te beschuldigen; dat zij zich door heerszucht tot zulk een gruwelijke goddeloosheid hadden laten vervoeren, dat ze, uit haat tezen hun eigen vader, diens leven belaagden. Dat hem wel bekend was dat Augustus hem toegestaan had, die van zijn zonen tot opvolger te kiezen, welke hij daartoe het bekwaamst en het geschiktst achtte; maar dat deze beiden niet in aanmerking konden komen, naardien hun haat tegen hun vader zo groot was, dat zij het rijk, ja zelfs het leven wel zouden willen verliezen, indien zij hem maar van het leven konden beroven. Dat hij dit grote verdriet, zo lang als het mogelijk was, verdragen had, maar zich eindelijk genoodzaakt vond het aan hem te ontdekken, en hem met zulk een onaangename zaak lastig te vallen. "Heb ik dan verdiend, " vervolgde hij, "dat zij mij dus bejegenen? Welke reden van klachten heb ik hun gegeven? En op welke grond verbeelden zij zich, dat ik een kroon, door zovele moeilijkheden en gevaren verkregen, niet zou mogen bezitten; en dat het mij niet zou vrijstaan om haar aan die van mijn kinderen na te laten, die mij door zijn deugd en gedrag de meeste reden geeft om wel over hem voldaan te zijn? Wat is geschikter om een edelen naijver onder hen te verwekken, dan aan allen zulk een grote vergelding, als de prijs hunner verdienste, voor te stellen? Kan men, bij het leven van een vader, begeerte hebben om hem in de regering op te volgen, zonder terzelfder tijd naar zijnen dood te haken, naardien het niet gebruikelijk is, dat men iemand, die nog leeft, in de regering opvolgt? Deze ontaarde kinderen, kunnen niet klagen, dat ik hun niet alles gegeven heb, wat koningskinderen zouden mogen begeren, niet alleen voor zover het nodig is, maar ook waar dat tot luister en vermaak dient. Heb ik hen niet naar hun staat uitgehuwelijkt, de een aan een dochter van Archelaüs, Koning van Cappadócië, en de anderen aan mijner zusters dochter? Tot een duidelijk bewijs mijner toegevendheid, breng ik hen bij u, als onzen gemeenschappelijken weldoener; om u als rechter tussen hen en mij te stellen, in plaats van de macht te gebruiken, die ik heb om hen te straffen, zowel in mijn hoedanigheid van vader, omdat ze in al hun natuurlijke plichten te kort zijn gekomen, als in mijn hoedanigheid van Koning, doordien ze een aanslag op mijn leven gedaan hebben. Ik verzoek u alleen, hen niet ongestraft te laten; opdat ik niet zo ongelukkig wvorde van het overige mijner dagen in een gestadige vrees door te brengen, en zij de zegen niet hebben van het licht langer te aanschouwen, nadat ze door zulk een gruwelijk bestaan de onschendbaarste wetten, die er onder de mensen wezen kunnen, overtreden hebben."

Nadat Herodes aldus met grote drift gesproken had, zag men dat zijn twee zonen, die zich onder zijn spreken niet hadden kunnen onthouden van tranen, in groot geween uitbarsten. Hoewel zij

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zich onschuldig kenden, echter was het hun een ondraaglijk hartzeer, te moeten zien dat hun eigen vader hun aanklager was. De eerbied, die zij hem schuldig waren, benam hun de vrijheid van te antwoorden; en nochthans was er hun alles aan gelegen, de rechtvaardigheid hunner zaak te verdedigen. Aldus verlegen zijnde, wat zij doen moesten, verdedigden zij zich alleen door hun zuchten en tranen. Maar deze manier van zich te verweren, deed hen vrezen, dat men hun stilzwijgen zou opnemen, als een blijk, dat zij zich schuldig kenden, hoewel het alleen ontstond uit hun ontsteltenis en geringe ondervinding. Augustus bespeurde, door zijn grote wijsheid, de verschillende gewaarwordingen wel, waardoor het gemoed dezer jongelingen bestreden werden; hij zelf en al de omstanders werden tot medelijden bewogen; en ook Herodes scheen er door ontroerd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Alexander verdedigt zich, en zijnen broeder Aristobulus, zo krachtig, met het oog op de misdaad, die hun te laste gelegd werd, dat Augustus hen onschuldig oordeelt, en hen met hun vader verzoent. Herodes keert met zijn drie zonen weer naar Judea.

Toen de twee broeders bemerkten dat Augustus, benevens alle omstanders, ja zelfs hun vader, deernis met hen gevoelden, en dat sommigen hun tranen niet konden weerhouden, nam Alexander, die de oudste was, het woord, om zich te verantwoorden over de misdaden, waarvan zijn vader hen beschuldigde; en zich tot hem kerende, ving hij aldus aan: "Daar is, mijn vader, geen ander blijk uwer goedheid jegens ons nodig, dan de plaats alleen; waar wij ons bevinden; want, indien gij ons hadt willen verderven, gij zou ons voor deze groten vorst niet gebracht hebben, die niets liever wenst dan de heerlijken titel van behouder te verdienen, door aan ieder goed te doen. Gij hadt u van de macht, welke gij als Koning en vader bezit, tegen ons kunnen bedienen; en indien onze redding u niet lief geweest ware, gij zou ons niet naar Rome gevoerd hebben, om de Keizer tot rechter en tot getuige van onzen dood te hebben. Want men brengt hen, welke men het leven wenst te benemen, niet naar gewijde plaatsen en tempels. Die zelfde goedheid, welke wij zozeer genoodzaakt zijn te prijzen, zou onze misdaad nog verzwaren, indien we schuldig waren, naardien wij verplicht zijn te bekennen, dat wij, zonder ons onwaardig te maken het daglicht te aanschouwen, niet kunnen nalaten liefde en eerbied aan zulk een goeden vader te bewijzen; en het zou beter voor ons zijn, onschuldig te sterven, dan, van zulk een grote ondankbaarheid verdacht, langer te leven. Indien God ons dan in onze verantwoording zo bijstaat, dat wij u van de waarheid kunnen overtuigen, zo zullen wij er ons niet zozeer over verblijden dat wij zulk een groot gevaar ontkomen zijn, als wel dat we door uw eigen woord gerechtvaardigd worden. Maar zo integendeel de lasteringen, welke men gebruikt, om u tegen ons op te hitsen, de overhand in uw gemoed behouden, dan zou het vruchteloos wezen, zo gij ons een leven gundet, dat ons toch ondraaglijk zijn zou. Wij bekennen dat onze jonge jaren, gevoegd bij het rampzalig einde van de Koningin, onze moeder, ons verdacht kunnen maken, alsof wij getracht hadden de troon te beklimmen; maar overweeg eens, bid ik u, of men dergelijk een aanklacht niet even zeer zou kunnen doen, tegen alle kinderen van Koningen, die geen moeder hebben; en of een bloot vermoeden reeds genoeg is, om iemand van een zo verfoeielijke misdaad te verdenken, als deze zou zijn, dat men het op zijns vaders leven toelegde, om in zijn plaats te kunnen regeren. Dewijl nu een vermoeden niet voldoende is, hebben wij dan geen gelijk, dat wij enige bewijzen eisen, die geschikt zijn om aan zulk een schrikkelijke beschuldiging geloof te doen slaan? Alhoewel er niets is dat de laster niet verdichten kan, wanneer er verschil en tweedracht in de huisgezinnen der Koningen komt te ontstaan, is er nochthans wel iemand, die zeggen kan dat wij vergift bereid, of een samenzwering gesmeed, of huisgenoten omgekocht, of brieven ten uw nadele geschreven hebben? Maar de hoop op de regering, welke gij voorgesteld hebt als de vergelding voor de eerbied en gehoorzaamheid der kinderen jegens hun vaderen, is menigmaal een oorzaak dat slechte gemoederen tot kwade bedrijven aangespoord worden. Wij zijn echter verzekerd, dat men ons van niets daarvan zal kunnen overtuigen. Nopens de lasteringen, waardoor gij u tegen ons hebt laten ophitsen, hoe zouden wij de valsheid daarvan kunnen aangetoond hebben, naardien men ons niet eens heeft willen horen? Wij bekennen, dat we vrijmoedig geklaagd hebben, niet over u, want dat zou ons schuldig gemaakt hebben; maar over degenen, die u zulke berichten aanbrachten. Wij erkennen ook, dat wij onze moeder beweend hebben; maar de oorzaak onzer tranen ligt niet zo zeer in haar dood als wel in onze droefheid dat men mensen zo vermetel zag, dat ze haar nagedachtenis durfden onteren. Men zegt ook, dat wij, bij uw leven, naar de kroon gestaan hebben. Maar welke schijn van waarheid is er voor zulk een beschuldiging? Indien wij reeds al de eer genieten, die uw kinderen kunnen eisen, wat zouden

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

we meer kunnen begeren? En indien wij die niet genieten, zou het ons dan niet geoorloofd zijn, daarop voor de toekomst te hopen? En, door het leven te verkorten van hem, aan wien wij het onze verschuldigd zijn, zouden wij niets anders te verwachten hebben dan dat de aarde zich opende, om ons te verslinden, of dat de zee ons in haar kolken begroef. De heiligheid van onzen godsdienst, en de getrouwheid uwer onderdanen, zouden niet kunnen dulden dat men vadermoorders tot Koningen had, en hun de toegang gunde in die heiligen Tempel, welke gij zelf ter ere Gods gebouwd hebt. En wanneer wij die straffen niet vreesden, zouden wij er dan op kunnen rekenen, ongestraft te blijven onder de regering van een zo rechtvaardig vorst als de Keizer is? Indien wij ongelukkiger kinderen voor u zijn, dan uw waardigheid vereist, wji zijn daarom evenwel niet goddeloos, noch ook zo zinneloos, als men u wil diets maken. Wat de dood onzer moeder betreft, haar ongeluk behoorde ons wijzer gemaakt, maar ons niet tegen u verbitterd te hebben. Ik zou nog vele andere redenen tot onzer verantwoording kunnen aanvoeren, indien het nodig ware ons te verdedigen tegen iets, dat nooit in onze gedachten gekomen is. De enige zaak dan, die wij van de Keizer, ons aller heer en onzen scheidsrechter, begeren, is, dat indien gij u van de waarheid onzer onschuld overtuigen, en de argwaan, tegen ons opgevat, varen laat, dat wij dan, alhoewel ongelukkig, mogen blijven leven; want kan er wel groter ongeluk wezen, dan valselijk beticht te worden van een van de allergruwelijkste misdaden? En indien gij daarentegen volhardt in uw wantrouwen tegen ons, laten we dan op ons eigen verzoek sterven, zonder dat men u beschuldigen kan van ons ter dood gedoemd te hebben; want het leven is ons zo lief niet, dat wij het zouden willen behouden, ten koste van de goeden naam desgenen, van wien wij het ontvangen hebben."

692 Augustus, die reeds van het begin af geen geloof had kunnen slaan aan de ongepaste beschuldigingen, en die, onder het spreken van Alexander, dikwijls de ogen op Herodes geslagen, en bemerkt had dat deze rede hem ontroerde, hield zich nu nog meer verzekerd van de onschuld der twee broeders; en allen, die erbij tegenwoordig waren, hadden zulk een mededogen met hen, en waren zo bekommerd over de uitslag hunner zaak, dat zij zich niet weerhouden konden Herodes kwaad toe te wensen; want de beschuldigingen schenen hun zo ongelofelijk, en de jeugd der Prinsen, gevoegd bij hun schone gestalte, maakte allen zo gevoelig voor hun verdriet, dat zij hun gaarne krachtigen bijstand wilden verlenen. Deze genegenheid vermeerderde nog, toen zij zagen dat Alexander, na zo wijs op de rede zijns vaders geantwoord te hebben, zulk een zedigheid liet blijken, dat hij en zijn broeder, nadat hij opgehouden had met spreken, met neergeslagene en wenende ogen bleven staan, even als te voren. Eindelijk zag men een straal van hoop doorbreken; want men bemerkte op het gelaat van Herodes, dat hij zelf meende reden te hebben om zich te moeten verontschuldigen, dat hij zo licht en zonder bewijs geloof geslagen had aan de berichten, die hem aangebracht waren. Augustus, de zaak een weinig bij zichzelf overpeinsd hebbende, zei: dat hij de jongelingen onschuldig achtte aan hetgene, waarvan men hen beschuldigde; maar dat hij hen echter niet kon vrijspreken van oorzaak aan hun vader gegeven te hebben, om ontevreden over hun gedrag te zijn. Voorts verzocht hij Herodes, hen weer in gunst aan te nemen, en niet meer zulk een achterdocht tegen hen op te vatten; omdat het onbillijk was geloof te slaan aan dergelijke beschuldigingen tegen eigen kinderen. Ook gaf hij te verstaan, dat zij zich zo van hun plicht jegens hem moesten kwijten, dat hij niet alleen het misnoegen, dat zij veroorzaakt hadden, vergeten konde, maar dat hij zijn oude liefde jegens hen weer zou betonen; en dat elk van zijnen kant trachten moest de onderlinge vriendschap en het vorige vertrouwen te herstellen, zodat hun eendracht groter zou zijn dan ooit. Nadat Augustus aldus gesproken had, wenkte hij de jonge Prinsen met zijn hand, dat zij naderen zouden, terwijl zij zich reeds bereidden, om vergiffenis aan hun vader te vragen. Maar Herodes voorkwam hen, en omhelsde hen, met zovele tekenen van genegenheid en liefde, dat al de omstanders daardoor getroffen werden. De vader en de zoner dankten de Keizer; en Antipater veinsde mede blijde te zijn over de verzoening zijner broeders met hun vader.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

693 Enige dagen daarna gaf Herodes een geschenk van driehonderd talenten aan Augustus, die toen schouwspelen voor het Romeinse volk bereidde, en geschenken aan hetzelve uitdeelde. Augustus van zijnen kant schonk aan Herodes de halve inkomsten der mijn van het eiland Cyprus, en gaf hem het opzicht over de andere helft; hij voegde nog enige andere giften daarbij, met betuigingen van grote toegenegenheid. Voorts liet hij hem vrij om uit zijn zonen zodanigen opvolger te kiezen, als hij wilde, of ook om zijn rijk onder hen te verdelen. Herodes toonde zich daarop bereid aanstonds afstand te doen van de kroon, doch de Keizer wilde niet dat de zonen er bij Herodes leven bezit van zouden nemen, omdat het niet meer dan billijk was, dat hij altoos meester bleef van zijn Staten en kinderen.

694 Herodes vertrok daarna, met zijn drie zonen, weer naar Judea, zijnde Trachonitis, een aanzienlijk gedeelte des lands, gedurende zijn afwezigheid, van hem afgevallen; maar zijn krijgsoversten hadden het gedwongen zich weer te onderwerpen. Toen hij Eleuse, een stad in Cilicië, nu Sebaste genoemd, doortrok, ontving Archelaüs, Koning van Cappadócië, hem en zijn zonen met grote eer, en betoonde veel blijdschap, dat de twee jongsten weer in zijn gunst hersteld waren, en dat zijn schoonzoon Alexander zich zo wel over de beschuldigingen tegen hem ingebracht verantwoord had. De twee Koningen scheidden, na elkaar met grote geschenken begiftigd te hebben. Toen Herodes te Jeruzalem aangekomen was, beval hij het volk in de Tempel te verzamelen, en deed hij hun een verhaal van zijn reis, van de eer, die Augustus hem bewezen had, en van alles, waarvan hij het nodig oordeelde hun kennis te geven. En tot onderrichting zijner zonen, vermaande hij, op het einde zijner aanspraak, al zijn hovelingen, en al de overigen in die grote bijeenkomst, dat zij in eendracht moesten leven; hij verklaarde dat zijn zonen na hem regeren zouden, te weten eerst Antipater, en vervolgens Alexander en Aristobulus; maar zei dat, zo lang hij leefde, zij hem alleen voor hun Koning en Heer erkennen moesten; want dat het er zo ver vandaan was, dat zijn ouderdom hem beletten zou te regeren, dat die hem juist nog bekwamer maakte, zo door de lange ondervinding, welke hij daardoor verkregen, als door andere voordelen, welke hij boven zijn kinderen had; en dat derhalve zij allen en het krijgsvolk gelukkig zouden leven, indien ze op hem alleen zagen. Hierop scheidde de bijeenkomst, en de meesten oordeelden dat hij wel gesproken had; echter waren sommigen van een ander gevoelen, menende dat de hoop om te regeren, die hij aan zijn kinderen gegeven had, twist onder hen zou kunnen veroorzaken, en dat daaruit in het vervolg grote beroerten zouden kunnen ontstaan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 9

Herodes, de stad Cesarea gebouwd hebbende, wijdt haar in, ter ere van Augustus, en doet aldaar met grote pracht schouwspelen voor het volk vertonen. hij bouwt ook andere steden, en doet verscheidene gestichten maken. Zijn grote mildheid jegens vreemdelingen, on zijn gestrengheid tegen zijn onderdanen.

Terzelfder tijd werd de stad Cesarea, waarvan men de grondvesten tien jaren vroeger gelegd had, voltooid, zijnde in het acht en twintigste jaar der regering van Herodes, en in de honderd twee en negentigste Olympiade. Dewijl hij nu de inwijding daarvan met alle mogelijke pracht en heerlijkheid wilde vieren, ontbood hij van alle kanten vermaarde zangers, worstelaars, en die op wedlopen afgericht waren; ook verzamelde hij een groot getal kampvechters, wilde beesten, snelle paarden, en alles, wat gebruikt wordt in de schouwspelen, die bij de Romeinen en andere volken zozeer in achting zijn. Al die spelen gaf hij ter ere van Augustus, en hij beval dat men ze alle vijf jaren zou houden. Keizer Augustus, zich verheugende over deze zijnen goeden wil, zond hem al het nodige daartoe over. De Keizerin, Julia, ook iets willende toebrengen tot dit prachtige feest, waaraan Herodes geen kosten spaarde, zond hem uit Rome zovele kostbaarheden, dat de waarde daarvan vijfhonderd talenten beliep. Behalve een menigte van volk, dat van alle plaatsen derwaarts toog, om deze zeldzame zaak te zien, kwamen er ook gezanten van verschillende volken, welke Herodes door weldaden aan zich verplicht had; deze herbergde en onthaalde hij prachtig, vermaakte hen dagelijks met nieuwe uitspanningen, en als het avond geworden was, richtte hij zulke grote gastmalen voor hen aan, dat zij zich over de kostbaarheid daarvan niet genoeg konden verwonderen. En hij vond er zulk een vermaak in, om zijn heerlijkheid te tonen, dat hij altoos wilde, dat de glans zijner laatste bedrijven de luister der eerste uitwiste; ja, men wil dat Augustus en Agrippa dikwijls gezegd heben, dat zijn karakter zo verre boven zijn kroon verheven was, dat hij verdiende over geheel Syrië en Egypte te heersen.

696 Na al die vermaarde en prachtige feesten en schouwspelen, stichtte hij een stad in het veld Kafarsaba, op een terrein, dat door wateren en geboomte zeer aangenaam was; want een rivier, omzoomd door een bos van zeer hoge bomen, omringde de plaats. Hij noemde deze stad Antipatris, naar zijnen vader. Hij bouwde bij Jericho een kasteel, hetwelk hij de naam van Cypron gaf, naar zijn moeder; en hij deed het niet minder sterk en fraai maken. Dewijl hij ook zijnen broeder Fasaël, die hij zeer bemind had, niet kon vergeten, deed hij tot zijn gedachtenis enige treffelijke gebouwen oprichten; eerstelijk een toren te Jeruzalem, die voor die van Pharus niet behoefde onder te doen, en welke hij Fasaëlus noemde, een van de voornaamste sterkten der stad; daarna stichtte hij in het dal van Jericho, aan de zijde van het noorden, een stad, die hij evenzo de naam van Fasaëlus gaf, en die oorzaak werd dat de landstreek daaromheen, die te voren woest en ledig was, fraai bebouwd, en ook met die naam genoemd werd.

Het zou zwaar vallen al het goede te verhalen, dat deze vorst niet alleen aan vele steden van Syrië en Griekenland deed, maar ook aan vele andere, die hij op zijn reizen doortrok; want hij verleende aan de meeste bijstand, hetzij door nieuwe gebouwen, welke hij deed maken, of door geld, dat hij gaf tot voltooiing dergene die reeds begonnen waren, maar welke men door onvermogen der ingezetenen niet had kunnen voltooien.

Onder al deze koninklijke weldaden muntten wel het meest uit, de Tempel van Apollo Pythius, welke hij te Rhodus op zijn kosten deed bouwen; een som van vele talenten, die hij aan de Rhodiërs gaf, om schepen te bouwen; een andere grote som, voor de algemene gestichten der stad Nikopolis, welke Augustus bij Aktium had doen bouwen; de galerijen, welke hij ter

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

wederzijde van de straat liet maken, die dwars door de grote stad Antiochië loopt; en het bestraten daarvan met gladde geslepen stenen, zo tot sieraad der stad, als tot gerief der inwoners.

697 Nademaal de Olympische spelen toen niet overeenkwamen met hun vroegere beroemdheid, omdat er geld voor de kosten ontbrak, bestemde hij jaarlijkse inkomsten daarvoor, opdat men ze zou kunnen houden, en offeranden doen, met zodanige pracht, als bij de groten toeloop des volks, dat van alle gewesten kwam om dezelve te zien, vereist werd. En om die grote mildheid droeg men het eerambt van voortdurend opziener dier spelen aan hem op.

Men kon zich niet genoeg verwonderen over de grote tegenstrijdigheden, die men in die vorst bespeurde; want als men deze zijn milde gaven en geschenken opmerkte, was men genoodzaakt te bekennen, dat hij zeer weldadig was; en als men daarentegen zag op de wreedheden en ongerechtigheden, welke hij tegen zijn onderdanen pleegde, ja zelfs tegen dezulken, die de grootsten invloed op hem hadden, dan moest men noodzakelijk zeggen dat hij hardvochtig, onverbiddelijk, en vreemd aan alle bescheidenheid was. Maar hoewel deze hoedanigheden zo tegen malkander strijden, dat het bijna onmogelijk schijnt die in één en dezelfde persoon aan te treffen, echter oordeel ik er anders over, en acht ik dat ze uit dezelfde oorzaak voortkwamen; want naardien de driften, die het sterkste in die vorst heersten, eer- en roemzucht waren, zo dreef een begeerte om lof bij zijn leven te verdienen, en zijn nagedachtenis te vereeuwigen, hem tot zulk een pracht en grootheid aan; doch dewijl zijn land, hoe groot het ook was, zulke zware kosten niet kon dragen, was hij genoodzaakt zijn onderdanen hard te behandelen, om door kwade middelen terug te bekomen hetgene hij door ijdelheid verkwist had. Doordien hij dan, zonder te verarmen, niet nalaten kon zodanige knevelarijen te begaan, die hem bij zijn volk gehaat maakten, zo bediende hij zich van geweld, in plaats van door zachte middelen hun genegenheid te winnen. Als er enigen waren, die niet blindelings alles, wat hij beval, deden, of als hij vermoedde dat zij het juk van hun zware dienstbaarheid ongeduldig droegen, dan behandelde hij hen met dezelfde gestrengheid alsof zij zijn doodvijanden waren geweest, zonder zijn nabestaanden of liefste vrienden te verschonen; hij wilde dat men hem een onbegrensd ontzag en onderwerping bewijzen zou, hoe onbillijk zijn regering ook was. Men behoeft van die onmatige zucht om ontzien te worden, geen ander blijk, dan de buitensporige eer, welke hij aan Augustus, Agrippa, en zijn andere vrienden bewees; want hij beoogde niets anders daarmee, dan om door die voorbeelden te tonen, hoezeer hij zelf geëerd en ontzien wilde worden. Maar nademaal onze wetten de gerechtigheid, en niet het voldoen aan de ijdelheid, ten doel hebben, lieten zij de Joden niet toe, de gunst en genegenheid van de vorst te zoeken door beelden voor hem op te richten, tempels aan hem toe te wijden, en dergelijke vleierijen te gebruiken, om zijn eerzucht te bevredigen. En uit deze oorzaak, zo ik meen, kwam het, dat, hoe prachtiger en milder Herodes jegens de vreemdelingen was, hij zoveel te onbillijker en wreder was tegen zijn onderdanen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 10

Blijken van de genegenheid der Romeinse Keizers voor de Joden.

Te die tijde werden de Joden, die in Azië en Afrika woonden; en aan wie de Koningen het burgerrecht verleend hadden zo kwalijk door de Grieken behandeld, die hen beschuldigden dat zij het geld uit het land voerden, en hun in alles tot last waren, dat zij zich genoodzaakt vonden hun toevlucht tot de rechtvaardigheid van Augustus te nemen. Deze vorst schreef daarop naar de wingewesten, dat hij begeerde dat de Joden in hun voorrechten gehandhaafd zouden worden, gelijk men zien kan uit zijnen brief, waarvan ik een afschrift alhier ingevoegd heb, om te tonen hoe groot de genegenheid der Romeinse Keizers voor ons was.

"Cesar Augustus, opperpriester en bestuurder van het rijk, heeft het volgende bevolen: Nademaal het Joodse volk niet alleen tegenwoordig, maar ook in vorige tijden, het Romeinse volk getrouw en toegenegen is geweest, en voornamelijk mijn vader Cesar, toen Hyrkanus hun Hogepriester was, zo bevelen wij, met goedvinden van de raad, dat de Joden volgens hun wetten en gewoonten mogen leven, gelijk zij deden ten tijde van Hyrkanus, Hogepriester des oppersten Gods. Dat men hun gewijde zaken niet zal mogen roven; dat het hun vrij zal staan het geld, dat ze ten dienste Gods bestemmen, naar Jeruzalem te zenden; dat zij niet gehouden zullen zijn voor het gerecht te verschijnen op de Sabbath, of ‘s daags te voren, na de negende ure, op de voorbereiding. Dat zo iemand hun heilige boeken, of het geld ten dienste huns Gods bestemd, uit die plaatsen, in welke ze plegen bewaard te worden, wegneemt, hij als een kerkrover gestraft, en zijn goed ten voordele des Romeinsen volks verbeurd verklaard zal worden. Ook wil ik, dat het besluit, hetwelk zij ter mijner ere hebben genomen, om daardoor mijn goedgunstigheid jegens alle mensen te vermelden, en de verdiensten, die C. Marcius Censorinus heeft, te belonen, met dit tegenwoordig besluit, op een aanzienlijke plaats in de Tempel van Ancyre, welke gans Azië ter onzer ere gewijd heeft, kenbaar gemaakt worde; en dat men hem gestreng straffe, die de stoutheid heeft om het te overtreden."

Men ziet ook het volgende besluit, in een pilaar in de Tempel van Augustus, uitgehouwen: "Cesar, aan Norbanus Flakkus, heil. Wij willen dat het de Joden, in welke landschappen zij ook wonen, vrij sta, volgens hun oude gewoonte, geld naar Jeruzalem te zenden, om ten dienste Gods gebruikt te worden, zonder dat iemand het verhindere."

Agrippa schreef ook tot begunstiging der Joden aldus: "Agrippa aan de overheid, de raad, en het volk te Efeze, heil. Wij bevelen dat de bewaring en het gebruik van het heilige geld, dat de Joden, in Azië wonende, volgens hun gewoonte, naar Jeruzalem zenden, hun verblijve, en dat, zo iemand het geroofd heeft, en zijn toevlucht naar een vrijplaats neemt, om daar zijn veiligheid te zoeken, men hem daaruit hale en aan de Joden overlevere, om de straf, op kerkroof staande, te ondergaan. Ook heb ik aan de overste Silanus geschreven, dat men de Joden niet zal dwingen om op de Sabbath voor het gerecht te verschijnen."

"Markus Agrippa aan de overheid en de raad van Cyrene, heil. Dewijl de Joden die te Cyrene wonen, ons geklaagd hebben, dat, hoewel Augustus aan Flavius, landvoogd van Libië, en aan de ambtenaars van dat wingewest, bevolen had, hun volkomen vrijheid te laten om het heilige geld naar Jeruzalem te zenden, gelijk zij altijd gewoon zijn geweest, er echter kwaadwillige mensen zijn, die hun dit willen beletten, onder voorgeven dat zij nog enige schattingen schuldig zouden zijn; zo bevelen wij dat men hen in het genot hunner voorrechten handhave, zonder hen daarin te storen; en dat, zo men in enige stad de Joden iets van het heilige geld ontvreemd hebbe, het hun

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

weer ter hand gesteld worde door dezulken, die men daartoe benoemen zal, en dat men in het vervolg zorg drage dat zulks niet weer kome te gebeuren.’

"Cajus Norbanus Flakkus, onder-consul, aan de overheden van Sardes, groetenis. Cesar heeft ons in zijn brieven bevolen, te beletten dat men de Joden store in de vrijheid, welke zij altoos gehad hebben om geld naar Jeruzalem te zenden, volgens de gewoonte huns volks. Dit verplicht mij deze aan ulieden te schrijven, om u van des Keizers en van onzen wil bericht te geven." Julius Antonius, oud-consul, schreef ook in dezer voege: "Julius Antonius, oud-consul, aan de raad en het volk van Efeze, heil. Toen ik op de dertienden van Sprokkelmaand in de rechtbank zat, werd mij door de Joden die in Azië wonen, aangetoond, dat Cesar Augustus en Agrippa hun toegestaan hadden, vrijelijk, volgens hun wetten en gewoonten, naar Jeruzalem de eerstelingen te zenden, die ieder van hen Gode wil offeren, uit enige opwelling van godvruchtigheid en uit eigen beweging; en zij hebben mij verzocht die gunst te willen handhaven. Hierom is het, dat ik ulieden doe weten, dat ik, volgens de wil van Augustus en Agrippa, de Joden toesta daarin hun gewoonte te onderhouden, zonder dat iemand het hun zal mogen verhinderen " Naardien ik vertrouw dat deze historie zeker in handen der Grieken zal komen, heb ik al deze schiftelijke bewijzen willen bijbrengen, om hun te tonen dat het reeds van ouds is, dat ons door het hoge gezag is toegelaten de gewoonten onzer voorvaderen te onderhouden, en God op zodanig een wijze te dienen, als onze inzettingen medebrengen. Dit is iets, hetwelk ik meen dat men niet te dikwijls verhalen kan, om alzo de vreemde volken te bewegen tot het afleggen van de haat, welke zij ons zonder oorzaak toedragen. Daar is toch geen volk op aarde, dat met een ander volkomen in alles overeenstemt, maar ieder heeft zijn eigen levenswijze en gebruiken, die veel van die van anderen verschillen. Maar hetgeen recht en billijk is, heeft overal, en jegens een iegelijk plaats, bij de Barbaren zowel als bij de Grieken. Onze wetten nu bekrachtigen hetgeen recht en billijk is, en noodzaken ons aldus, zo wij die zelf onschendbaar willen onderhouden, jegens een ieder ons goed en vriendelijk te gedragen. nierom bid ik allen dat zij ons niet haten, omdat onze levenswijze van de hun verschilt; maar dat ze ons liever beminnen, om onze liefde voor de deugd, die allen mensen behoorde gemeen te zijn, en zonder welke men niet gelukkig leven kan. Doch ik zal de draad onzer historie hervatten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 11

Herodes doet Davids graf openen, om er geld uit te halen, en wordt door God gestraft. Tweedracht en onlusten in zijn huis. Zijn wreedheden, veroorzaakt door zijn mistrouwen, en door de boosaardigheid van Antipater. Hij doet zijnen zoon Alexander in de gevangenis zetten.

Daar de overdadige kosten, door Herodes, zowel binnen als buiten zijn rijk gemaakt, zijn schatkist uitgeput hadden, en daar hij wist dat Hyrkanus, zijn voorganger, drieduizend talenten zilver uit Davids graf genomen had, geloofde hij dat daar nog wel zoveel schatten overig zouden zijn, als genoeg waren om alles wat hij begeerde, uit te voeren; en daarom was hij reeds lang voornemens geweest, om mede zijn toevlucht tot dat middel te nemen, zoals hij ook eindelijk deed. Hij stelde alle nodige voorzorg in het werk, om te beletten, dat het volk enige kennis daarvan kreeg, en deed daarom het graf bij nacht openen, alleen met zijn vertrouwste vrienden daarin gaande. Hij vond er echter geen geld, gelijk Hyrkanus, maar veel bewerkt goud, zo vaten als andere fraaie dingen, welke hij deed wegvoeren; en dewijl zijn begeerte, om nog meer te hebben, daardoor ontvonkt werd, beval hij alles te doorzoeken, tot zelfs de doodkisten van David en Salomo; maar men zegt dat daar een vlam uitsloeg, welke twee van zijn lijfwacht verteerde. Dit verschrikte hem; en om voor deze roof te boeten, deed hij aan de ingang van het graf een prachtig gedenkteken van wit marmer oprichten. Nikolaus, die de historie van deze vorst beschreven heeft, maakt gewag van dit kunststuk; maar niet van dit onderzoek van Herodes in Davids graf; dewijl hij oordeelde dat zulks hem nadelig kon zijn. Zo heeft hij ook gedaan omtrent alles, wat die vorst betreft; want naardien hij zijn historie bij Herodes leven schreef, heeft de begeerte om hem te behagen hem van geen andere zaken doen spreken, dan die tot zijnen roem strekken konden. Hierom verheft hij zijn goede daden met groten lof, bedekt, zoveel als mogelijk is, de onbillijke, of ten minste poogt die te verbloemen, ja tracht zelfs de wreedheden, tegen Marianne en haar zonen gepleegd, door gezochte voorwendsels te verschonen, Marianne voorstellende als een onkuise, en haar zonen als dezulken, die een toeleg tegen het leven van hun vader beraamd hadden. Men zou die schrijver enigszins kunnen verschonen, als Herodes onderdaan, die zich niet zozeer daarop heeft toegelegd om een waar en oprecht verhaal van zaken te geven, als wel om te schrijven hetgeen de Koning kon behagen. Maar wat mij aangaat, die de eer heb van uit de Asmoneesche vorsten gesproten te zijn, en de priesterlijke waardigheid te bekleden, daar ik mij schamen zou om leugens te schrijven, zo verhaal ik de zaken naar waarheid, en meen niet dat het tot oneer der Koningen, die afkomstig zijn van Herodes, strekken kan, dat ik de waarheid hoger acht dan hun gunst, indien ze dit mijn doen niet wel mochten opnemen.

700 Van de dag af, dat Herodes de eerbied, die men aan de heiligheid der graven verschuldigd is, geschonden had, nam de onrust in zijn huis steeds toe, hetzij door een wraak des Hemels, die zijn verdriet verzwaarde, hetzij dat dit bij geval geschiedde in een tijd, dat men de oorzaak aan die gepleegden roof kon toeschrijven. Een burgeroorlog ontroert een Staat niet meer, dan de driften van verschillende partijen het hof van een vorst beroeren. Antipater was afgericht op listen, om zijn broeders in het verderf te storten; hij deed hen van valse misdaden betichten, en met een boosaardigheid, die, hoe bedekter, des te gevaarlijker was, nam hij dikwijls op zich, hen te verdedigen, om door die schijn van liefde hen te beter te onderdrukken, en de Koning hun vader te bedriegen, die hem aanmerkte als de enige, wien zijn welzijn ter harte ging. Hierom beval Herodes aan Ptolomeüs, zijnen voornaamsten staatsdienaar, niets in zake de rijksregering te doen, dan met medewerking van Antipater; ook gaf hij kennis van alles aan zijn moeder; en Antipater bediende zich van het vermogen, dat hij op des Konings gemoed had, om allen, uit wier ongenade zij voordeel te gemoet zagen, bij hem gehaat te maken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Alexander en Aristobulus daarentegen, wier fierheid met de voornaamheid van hun afkomst overeenkwam, konden niet dulden dat zij zo onwaardig behandeld werden door dezulken, die zoveel minder waren dan zij. Hun vrouwen waren van dezelfde gedachten; Glafyra haatte Salóme dodelijk, zowel uit liefde voor haar gemaal Alexander, als omdat ze niet verdragen kon, dat zij aan haar dochter, die met Aristobulus gehuwd was, dezelfde eer deed bewijzen, als aan haar.

Feroras verergerde deze tweedracht ook nog, doordien hij aan Herodes reden gaf om hem te verdenken en te haten, vermits hij weigerde zijn dochter te huwen, uit vrees dat hij dan een dienstmaagd, welke hij zeer beminde, zou moeten verlaten. Die minachting speet de Koning geweldig; want niets kon hem meer smarten, dan te zien dat een broeder, wien hij zovele weldaden bewezen had, ja, door het gezag, dat hij hem verleende, enigszins deel aan de regering gegeven had, die toegenegenheid zo slecht beantwoordde; doch ziende, dat hij hem van zijn dwaasheid niet genezen kon, gaf hij de Prinses aan de zoon van Fasaël, zijnen oudsten broeder, ten huwelijk. Enige tijd daarna; toen hij dacht dat Feroras zijn lust geboet had, en aan de rede meer gehoor zou geven, verweet hij hem zijn onfatsoenlijk gedrag, en bood hem zijn andere dochter Cypros aan. Feroras ging daarop met Ptolomeüs te rade, die hem zei dat het een zinneloos gedrag was, dat hij zich eerst door schandelijke lusten had laten vervoeren, en nu nog zou willen voortgaan met de Koning, zijnen broeder, die hem zijnen eersten misslag vergeven gad, grotelijks te beledigen, en zich alzo diens haat en ongenade op de hals te halen, in plaats van zijn vriendschap te behouden. Feroras, door deze redenen overgehaald, zond de vrouw, bij welke hij een zoon had, weg, en beloofde de Koning met ede, haar nooit meer te zullen zien, en binnen een maand de Prinses, zijn dochter, te huwen. Maar toen die tijd gekomen was, vergat hij zijn beloften, nam de vrouw weer bij zich, en toonde zich zo gehecht aan haar als ooit te voren. Herodes, daardoor ten hoogste getergd, kon zijnen toorn niet genoeg bedwingen, en menigmaal ontsnapten hem woorden, die daar blijken van gaven; en het ontbrak niet aan mensen, die, hem zo afkerig van Feroras ziende, hem door lasteringen nog meer ophitsten. Aldus ging er nauwelijks een dag, ja bijna geen uur voorbij, dat hem geen nieuwe stof van misnoegen verschaft werd door die verdeeldheid, en door de gestadigen twist van personen, die hem zo na bestonden. De haat van Salóme tegen Mariannes kinderen was zo groot, dat zij niet dulden kon dat haar eigen dochter, die met Aristobulus gehuwd was, in vrede met haar gemaal leefde; ja, zij vergde van haar dat ze de geheimste praatjes, die zij te samen hielden, aan haar vertellen moest; en indien het gebeurde dat er een klein geschil tussen hen ontstond, gelijk dat een gewone zaak is, zo poogde zij in plaats van haar ter neer te zetten, haar gemoed tegen Aristobulus te verbitteren; en zij begeerde ook van haar te weten, al wat er tussen de broeders omging. Hierop verhaalde de Prinses, dat zij, als zij alleen waren, dikwijls over de Koningin hun moeder spraken, en een afkeer van hun vader betoonden; zeggende, dat, indien zij ooit aan de regering kwamen, zij aan de zonen van Herodes, welke hij bij zijn vrouwen verwekt had, geen andere ambten zouden geven, dan die van schrijvers op de dorpen, waartoe hun bekwaamheid hun dan wel te stade zou komen; en dat, indien zij zagen dat de vrouwen van Herodes zich met de versierselen hunner moeder optooiden, zij haar niet anders dan haar klederen zouden geven, en ze doen opsluiten in een plaats, waar ze nooit zon of maan zouden zien. Salóme liet niet na, dit alles weer aan Herodes te verhalen. Hij hoorde het met hartzeer aan, doch wilde evenwel liever trachten zijn zonen te verbeteren, dan hen daarvoor te straffen. Hij werd dagelijks verdrietiger; maar hoewel hij licht geloof sloeg aan de vertellingen, die men hem deed, vergenoegde hij zich echter met hen daarover te berispen, en zich met hun verantwoording voldaan te tonen.

De wond, die geheeld scheen, brak welhaast weer open; want Feroras zei tot Alexander, dat hij van Salóme vernomen had, dat de Koning zo verliefd geworden was op de Prinses Glafyra, zijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gemalin, dat het hem onmogelijk was die liefde te overwinnen. Deze woorden vervulden de Prins met zulk een jaloezie, dat hij van toen af alle blijken van genegenheid, welke Herodes, hem ten gevalle, aan zijn schoondochter betoonde, verkeerd opnam, en ten kwade duidde; ja, zijn verdriet werd zo groot, dat hij het niet langer kon verkroppen, doch naar de Koning, zijnen vader, ging, en hem met tranen verhaalde wat Feroras hem gezegd had. Nooit was iemands verbaasdheid groter dan die van Herodes; en het smartte hem zo diep, dat hij zich dus valselijk van zulk een verfoeielijk misdrijf beschuldigd zag, dat hij niets deed dan klagen over de verschrikkelijke boosheid zijner nabestaanden, die al de weldaden, van hem genoten, aldus met ondankbaarheid beloonden. Toen ontbood hij Feroras, en zei tot hem met een verbolgen gelaat: "Gij, booswicht, en snoodste van alle mensen! Erkent gij dus de gunsten, die gij van mij ontvangen hebt? Hoe hebben gedachten en woorden, die mijn goeden naam zo kwetsen, en zo in strijd met de waarheid zijn, ingang in uw gemoed kunnen vinden, en zijn die uit uw mond kunnen voortkomen? Maar ik begrijp wel wat uw oogmerk is. Het is niet alleen om mij te beledigen, dat gij zodanig een taal tegen mijn zoon gevoerd hebt, maar gij hebt hem trachten te bewegen, om mij door vergift om het leven te brengen. Wat zoon, zo hij niet van een meer dan gewoon goede inborst was, zou kunnen verdragen, dat zijn vader hem zulk een bitteren hoon aandeed, zonder zich daarover te wreken? Dunkt u, dat het veel verschilt of men hem zulk een jaloezie inblaast, dan of men hem een zwaard in de hand geeft, om mij te doden? En wat hebt gij er toch mee voor, dat gij, onder de schijn van minzaamheid, de twee broeders, die gij haat, zoudet gebruiken, om mij zodanig een blaam op te leggen, die alleen in een hart en een hoofd als de uw opkomen kan? Ga weg, ondankbare, die alle menselijkheid tegenover uw weldoener en broeder uitgeschud hebt. Het verwijt van uw geweten mag u, uw leven lang, tot een beul verstrekken, ik zal mij vergenoegen met uw boosaardigheid door mijn goedheid te beschamen, en ik zal u niet straffen gelijk gij verdient, maar u met een zachtheid behandelen, welke gij u onwaardig gemaakt hebt."

Feroras, zich niet kunnende vrij pleiten van een misdaad, waarvan hij zo duidelijk overtuigd was, wierp de schuld op Salóme, zeggende dat zij er de oorzaak van was. Zij, aldaar tegenwoordig, en niet minder geveinsd en listig dan boosaardig zijnde, hield stoutelijk staande, dat men haar vals beschuldigde, en riep dat het scheen alsof ieder samenspande om haar bij de Koning gehaat te maken, en om hem te bewegen dat hij haar het leven benam, omdat haar liefde voor zijnen dienst haar zorg deed dragen om hem voor de gevaren, waarmee hij gedreigd werd, te behoeden; en dat Feroras haar meer dan ooit haatte, vermits zij alleen de oorzaak geweest was, dat hij de vrouw, met welke hij leefde, weggezonden had. Aldus sprekende rukte zij zich zelf de haar uit het hoofd, en sloeg zij op haar boezem; en hoewel het niet dan veinzerij was, nochthans meende ieder, die haar listen niet kende, dat zij de waarheid sprak. Ondertussen werd Feroras hierdoor zeer verlegen, want hij kon niet ontkennen, dat hij zodanig een gesprek met Alexander gehouden had, noch ook bewijzen dat het van Salóme voortgekomen was. Zij twistten lang te samen: hij, om haar te beschuldigen, en zij, om zich te verantwoorden; totdat Herodes eindelijk, moe van hun twisten, hen beiden wegjoeg en zijnen zoon wegens zijn bescheidenheid, en omdat hij zijn verdriet aan hem ontdekt had, zeer prees en dewijl het reeds laat geworden was, begaf hij zich aan tafel. Elk gaf Salóme ongelijk; en men twijfelde niet, of zij had die lastering verzonnen. De vrouwen des Konings die haar om haar kwaden inborst, en veranderlijken aard haatten, poogden haar alle slechte diensten bij hem te doen, die zij konden; en om dit voornemen te beter te doen gelukken, bedienden zij zich van het volgende voorval:

701 In Arabië regeerde alstoen Obodas, een onachtzaam vorst, die alleen de rust beminde; Sylleus, die bekwaam, welgemaakt, en op het best van zijn leven was, bestierde alles, onder zijn gezag. Het gebeurde dat deze bij Koning Herodes kwam, om over enige zaken met hem te handelen; en zijn avondmaal eens met hem en Salóme houdende, vond hij deze zo naar zijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

wens, dat hij, vernomen hebbende dat zij weduwe was, haar aansprak over een huwelijk, Zij, die behagen in Sylleus had, sloeg zijnen voorslag niet af; omdat zij wel wist dat ze bij haar broeder niet meer zo wel gezien was. Zij zetten ondertussen te samen de maaltijd voort, en men kon gemakkelijk bemerken, dat zij elkaar geen kwaad hart toedroegen. De vrouwen des Konings lieten niet na hem die nieuwe zaak te vertellen, en er mee te spotten. Dus beval hij Feroras acht op hen te geven; en deze verhaalde hem, dat het uit hun gelaat en gebaar licht te bespeuren was, dat zij elkaar heel wel verstonden. Herodes twijfelde toen niet meer aan de zaak, en Sylleus vertrok; doch twee of drie maanden daarna kwam hij weer, en verzocht Salóme van hem ter vrouwe, zeggende dat dit huwelijk hem voordelig zou zijn wegens de koophandel van zijn rijk met Arabië, waarvan de kroon aan hem stond te komen, en de regering reeds voor een gedeelte aan hem vervallen was. Herodes, hierover met zijn zuster sprekende, toonde zij zich daartoe geneigd, hetwelk hem tot Sylleus deed zeggen, dat hij zijn verzoek zou toestaan, mits dat deze de Joodsen godsdienst aannam. De Arabier antwoordde dat hij zulks niet doen kon, omdat zijn landgenoten hem dan stenigen zouden; en aldus werd de zaak afgebroken. Feroras beschuldigde Salóme daarna, dat zij, wellustig en dartel zijnde, weinig zorg gedragen had voor haar goeden naam, en de vrouwen des Konings zeiden ronduit, dat zij de vreemdeling niets geweigerd had.

702 Herodes, enigen tijd daarna door Salóme's verzoek bewogen, besloot aan de zoon, die zij bij Kostobarus gekregen had, de Prinses, zijn dochter, welke Feroras uit liefde voor zijn dienstmaagd geweigerd had te trouwen, ten huwelijk te geven. Maar Feroras ontraadde het hem, zeggende dat die jongeling haar nooit beminnen zou, om de wrok wegens de dood van zijnen vader; dat het derhalve beter ware dat Herodes die Prinses aan zijnen zoon gaf, die ook de eer had van 's Konings neef te zijn, en die hem in het viervorstendom stond op te volgen. Herodes keurde die voorslag goed, gaf zijn dochter honderd talenten tot een bruidsschat, en verleende aan Feroras vergiffenis van zijn vorig misdrijf.

703 Ondertussen hielden de onlusten in Herodes huisgezin niet op, maar namen nog toe, door zekere voorvallen, waarvan de beginselen schandelijk, en de gevolgen dodelijk waren. De vorst had drie gesnedenen, welke hij zeer beminde, omdat zij fraai van lijf en leden waren; de één was zijn schenker, de ander zijn hofmeester, de derde zijn eerste kamerdienaar, en hij bediende zich van hen, zelfs voor de gewichtigste zaken. Inmiddels verhaalde men hem, dat Alexander hen door een grote som geld omgekocht had; hierop deed hij hen op de pijnbank brengen; zij bekenden dat het waar was, dat zij Alexander ten dienste hadden gedaan, maar loochenden dat deze hen had willen bewegen om iets tegen de Koning te ondernemen. Men bracht hen dan ten tweeden male ter pijniging, en tastte hen, om Antipater te behagen, zo fel aan, dat zij de pijn niet konden uitstaan, en zeiden dat Alexander de haat, die hij altoos tegen de Koning, zijnen vader, gehad had, nog in zijn hart behield; dat hij hen vermaand had, dat zij Herodes verlaten moesten, als een mens, die voortaan onbekwaam tot enige zaak was, wegens zijnen ouderdom, al poogde hij die, zoveel hij kon, te bedekken door zijn haar en baard te verwen; doch dat hij hun beloofd had, zo zij hem wilden aanhangen, hen tot de voornaamste ambten te zullen verheffen, zodra hij aan de regering zou gekomen zijn; hetwelk niet missen kon hem welhaast te beurt te vallen, alware het ook dat zijn vader het niet wilde toelaten, omdat, behalve dat de kroon hem door het geboorterecht toekwam, alles reeds bereid was om hem in het bezit daarvan te stellen; en dat vele zijner vrienden en oversten gezind waren om alles om zijnentwille te bestaan en uit te voeren. Dit bericht maakte Herodes zeer vergramd, en vervulde hem te gelijk met grote vrees; zijn moed kon niet dulden, dat zijn zoon zulk een schampere taal durfde voeren, en hij vreesde dat hij het gevaar, hetwelk hem dreigde, niet tijdig genoeg zou kunnen voorkomen. Echter oordeelde hij het ongeraden een openbaar onderzoek te doen, maar vond hij goed heimelijk enige personen, op wie hij zich verlaten kon, te gebruiken, om achter de zaak te komen. Ondertussen mistrouwde hij iedereen, als achtte hij dat zijn veiligheid van dit

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

wantrouwen afhing; daarom hield hij vele lieden, die geheel onschuldig waren, voor verdacht; Ja, hoe nader iemand hem bestond, des te meer vreesde hij voor hem, als voor een die bekwaam was om iets tegen zijnen persoon te bestaan. Nopens dezulken, die geen toegang tot hem hadden, was het genoeg om hen te betichten, om hem tot hun doodvonnis te bewegen; zodat het eindelijk zover kwam dat zijn huisgenoten, zich niet veilig achtten, tenzij zij anderen ten verderve brachten, en hun makkers beschuldigden, en daarna door anderen beschuldigd wordende, op hun beurt dezelfde welverdiende straften leden, welke zij aan onschuldigen berokkend hadden, en alzo in dezelfde strikken vallende, als zij voor anderen hadden gespannen. Het berouwde Herodes spoedig, als hij personen, die van generlei misdaad overtuigd waren, had doen sterven; maar dat verhinderde hem niet dergelijk onrecht ook tegen anderen te plegen; want hij deed de aanbrengers dezelfde straffen ondergaan, welke hun, die zij vals beschuldigd hadden, opgelegd waren.

De beklagenswaardige staat, waarin het hof van de vorst zich toen bevond, ging zover, dat hij aan verscheidenen van hen, die hij het meest beminde en om hun verdienste in waarde hield, beval niet meer voor hem te verschijnen, of in zijn paleis te komen, wijl hij schroomde om in hun bijzijn zoveel kwaad te plegen. Onder deze waren ook Andromachus en Gemellus, twee zijner oudste vrienden, die hem grote diensten bewezen hadden, zo door raadgevingen, gezantschappen, als door andere van de gewichtigste staatszaken; zij hadden ook toezicht gehad op de opvoeding der Prinsen, zijn zonen, en er was niemand geweest in wien hij vroeger groter vertrouwen gesteld had. Zijn verandering ten aanzien van Andromachus ontstond hieruit, dat Prins Alexander zeer gemeenzamen omgang met zijnen zoon Demetrius had; en de oorzaak zijns afkeers van Gemellus was, dat deze die Prins mede een grote genegenheid toedroeg, omdat hij een van zijn onderwijzers was geweest, en hem op zijn reis naar Rome gezelschap had gehouden. Men betwijfelt niet, of Herodes zou hen streng behandeld hebben, indien hij door de bekendheid hunner verdienste niet weerhouden ware geweest; maar hij vergenoegde er zich mede hen te doen vertrekken, en hun alle gezag te benemen ten einde hij, niet langer door hun tegenwoordigheid weerhouden, met volkomen vrijheid alles doen konde, wat hij begeerde.

Van al dit kwaad was Antipater de voornaamste oorzaak; want toen hij bemerkte dat de Koning zo lichtelijk vrees en een kwaad vermoeden opvatte, verenigde hij zich met zijn gevoelens, versterkte hem in zijn wreedheid, en deed het hem als een groten dienst aanmerken, dat hij hem raad gaf om allen, die hem weerstaan konden, te doen sterven. Herodes dan, nadat hij Andromachus en Gemellus, die vrij tot hem spreken durfden, weggezonden had, deed allen, welke hij meende dat het met Alexander hielden, pijnigen, om hun te doen bekennen, dat zij in een samenzwering tegen hem verbonden waren; maar zij stierven onder de pijnen, tot op het laatst toe staande houdende, dat zij onschuldig waren aan die misdaad. Doch hoe minder hij vond om hen te overtuigen, des te hardnekkiger werd hij om hen te doen pijnigen; en Antipater was boosaardig genoeg om te zeggen, dat de vrees, om hun meester te betichten, hen belette de waarheid te bekennen. Aldus deed hij er zeer velen pijnigen, om hen te doen bekennen, hetgene hij wenste. Eindelijk was er één, die voor het geweld der pijnen zwichtte, en verklaarde dat hij Alexander verscheidene malen had horen zeggen, wanneer men hem om zijn grote gestalte, zijn behendigheid bij het schieten met de boog en bij andere oefeningen, prees, dat dit eerder nadelen dan gunsten waren, welke hij van de natuur ontvangen had, doordien ze bij zijnen vader maar argwaan verwekten, zodat hij, nevens hem gaande, genoodzaakt was zich te krommen en te bukken, om niet groter te schijnen dan deze; en met hem ter jacht zijnde, voorbedachtelijk mis moest schieten? omdat deze niet dulden kon dat men hem prees. Toen hij die man aldus hoorde spreken, pijnigde men hem nog meer, doch toen men hem verlichting van pijn beloofde, voegde hij er bij: dat Aristobulus, met zijnen broeder overeengekomen was, om de Koning te doden, als hij op de jacht zou zijn; en zo dit gelukte, dan naar Rome te gaan, om de kroon te verzoeken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Men vond ook brieven van de Prins aan zijnen broeder, waarin hij klaagde, dat Herodes aan Antipater landeren van tweehonderd talenten opbrengst gegeven had. Dit alles te samen deed Herodes geloven dat hij bewijzen genoeg had om zijn zonen met recht te verdenken.

704 Aldus werd hij op nieuw tegen Alexander vertoord, en deed hem gevangen zetten. Evenwel hield hij zich niet verzekerd van al hetgene, waarvan men deze Prinsen beschuldigde; doordien hij het niet waarschijnlijk achtte, dat ze een aanslag tegen zijn leven hadden beraamd, en na het begaan van een vadermoord, zich naar Rome zouden durven begeven. Het kwam hem veel waarschijnlijker voor, dat het klachten en misnoegdheden waren van jonge lieden, die door eerzucht geleid werden, en groten argwaan tegen Antipater opgevat hadden. Hij wilde dus klaarder bewijzen hebben, om te geloven dat zij schuldig waren, en om het verwijt te ontgaan dat hij al te licht het besluit genomen had om zijnen zoon gevangen te zetten. Hij deed derhalve de voornaamste vrienden van de Prins pijnigen, en velen hunner het leven benemen, al ware het dat zij niets bekenden. Het ganse hof aldus vol beroerte, schrik, en kwelling zijnde, was er een jongeling, die zei dat Alexander te Askalon vergift had doen bereiden, en aan zijn vrienden te Rome geschreven had, dat zij hun best moesten doen, om Augustus te bewegen, dat hij hem ontbood, vermits hij deze wilde verwittigen dat de Koning, zijn vader, de zijde der Romeinen poogde te verlaten, om een onderhandeling met Mithridates, Koning der Parthen, aan te gaan. Herodes sloeg geloof aan deze beschuldigingen, en meende iets gevonden te hebben tot verzachting van zijn leed. Hij zich zich, dat hij nu de aanslag ontdekt had, die hij zich veel snoder verbeeldde dan hij was. Maar welk onderzoek men ook deed naar dit gewaande vergif, men vond het niet.

Alexander, dus door rampen bestormd, liet daarom de moed niet zinken, maar toonde zich in zijnen tegenspoed moediger dan ooit, en schroomde niet zich te verantwoorden. Maar in plaats van zich te verdedigen, sprak hij op zulk een wijze, dat hij de Koning, zijnen vader, nog meer verbitterde; doordien hij hem poogde beschaamd te maken, dat hij zich zo licht door lasteringen had laten bedriegen, en aan de anderen kant hem in grote bekommering en verlegenheid bracht, indien zijn zeggen bij hem geloof vond; want hij stelde vier geschriften op, en zond ze hem toe, in welke hij zei dat het te vergeefs was zovele personen te pijnigen, om te weten of men hem naar het leven stond, vermits dit een uitgemaakte zaak was, en zijn vertrouwste vrienden, ja, Feroras zelf deel aan die samenzwering hadden, dat Salóme heimelijk, bij nacht, tegen zijnen wil bij hem in bed was gekomen, en tegen zijn wil gemeenschap met hem gehad had; dat zij allen daarop uit waren om hem van kant te maken, in de hoop van daarna in rust te leven. Ook werden Ptolomeüs en Sapinius, de twee getrouwste vrienden van Herodes, beschuldigd, dat zij onder het getal der medeplichtigen waren. Aldus had men nooit iets treurigers gezien dan de gesteldheid van dit hof in die tijd; het scheen alsof men door woede en razernij vervoerd was, en dat zij, die eertijds de grootste vrienden waren geweest, in een ogenblik de onverzoenlijkste vijanden geworden waren. Men luisterde niet naar de verantwoordingen der beschuldigden, men trachtte niet de waarheid na te sporen, maar de straf ging vóór het vonnis, en de gevangenneming van deze, de dood van geen, en de wanhoop van allen, die zich geen beter lot voorstelden, vervulden het paleis met zulk een schrik en vrees, dat er geen spoor van de vorigen gelukkigen staat overbleef. Herodes zelf had, onder al die grote beroerten, een verdrietig leven; en in de gestadige bekommering, waarin hij verkeerde, strekte het hartzeer van zich aan niemand te kunnen toevertrouwen, hem tot een wrede pijniging. Dewijl hij dan nacht en dag nergens anders over peinsde, verbeeldde hij zich dikwijls dat hij zijnen zoon voor zijn ogen zag zweven, met een zwaard in de vuist, om hem het leven te benemen; zodat deze gestadige schrik hem bijna zinneloos maakte.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 12

Archelaüs, koning van Cappadócië, verzoent zijnen schoonzoon, Alexander, weer met Herodes, zijnen vader.

Archelaüs, Koning van Cappadócië, vernomen hebbende, dat de zaken in zulk een verwarring gekomen waren, vond zich genoopt, zo uit genegenheid voor zijn dochter en Prins Alexander, zijnen schoonzoon, als uit deernis dat zijn vriend Herodes in zulk een beklagenswaardigen staat vervallen was, hem te gaan bezoeken. Hij bevond dan dat het maar al te waar was, wat men hem verhaald had; hij achtte het niet geraden, Herodes te beschuldigen, dat hij al te licht gelovig was geweest, en zich te veel door zijn driften had laten vervoeren, uit vrees dat zijn gemoed te meer verbitteren zou, wanneer hij hem noodzaakte zich te verantwoorden. Dewijl hij wijs en verstandig was, bediende hij zich van een ander middel, om Herodes nêer te zetten, en gaf hij hem te verstaan, dat hij zeer op zijnen schoonzoon vertoornd was, dat hij zijn gedrag en handelingen tegenover hem goedkeurde, en bereid was, zo hij het begeerde, het huwelijk te verbreken, en zijn dochter weer tot zich te nemen, ja, haar zelfs te straffen, indien het ontdekt werd dat zij van het misdrijf haars mans kennis gehad, en de Koning, haar schoonvader, daarvan niet verwittigd had. Herodes, verwonderd dat Archelaüs zich met zulk een ijver aan zijn belangen liet gelegen liggen, en zich nog heviger tegen Alexander betoonde, dan hij zelf, voelde het vuur zijner gramschap verflauwen, nam het besluit om niet dan met recht en billijkheid in die zaak te handelen, en werd langzamerhand weer met vaderlijke neiging en tederheid voor zijnen zoon vervuld, zodat, daar hij te voren niet lijden kon, dat men zijnen zoon voorsprak, hij nu, bij het zien dat Archelaüs in plaats van hem voor te spreken hem beschuldigde, zo weemoedig werd, dat hem de tranen uit de ogen sprongen, en hij Archelaüs verzocht zich door misnoegen tegen zijnen schoonzoon niet te laten vervoeren, noch het huwelijk verbreken. Achelaus, hem dus bedaard ziende, begon de beschuldigingen, die tegen Alexander ingebracht waren, behendig op degenen te schuiven, die door hun kwade raadgevingen zijn gemoed, dat van nature vreemd aan alle kwaadwilligheid was, ophitsten, en voornamelijk op Feroras. Dewijl nu deze broeder van Herodes reeds bij hem in ongenade was, had hij niet zodra hetgene ik hier verhaald heb, vernomen, of hij achtte zich verloren, en meende dat niemand bekwamer zou zijn om verzoening te bewerken, dan Archelaüs. Hij kwam derhalve bij hem met een rouwkleed aan, en als een mens, die gelooft aan de uitersten rand van het verderf gekomen te zijn. Archelaüs vond goed zich van deze gelegenheid te bedienen, en zei tot Feroras, dat hetgene hij van hem verzocht geen lichte zaak was, maar dat de beste raad, die hij hem geven kon, was, zelf naar de Koning te gaan, en hem te bekennen dat hij de oorzaak van al het gestichte kwaad geweest was, en vergiffenis van hem te verzoeken. Dat, als hij zich aldus bereid betoonde om te gedogen dat men voor hem sprak, hij zijnen tijd zou afwachten, om hem de dienst te doen, welke hij van hem begeerde. Feroras volgde zijnen raad op, en het gelukte hem zo wel, dat hij weer in gunst bij Herodes geraakte. Alexander trok er niet minder nut van dan hij, daar hij onverhoopt, door dit middel, van al de misdaden, welke men hem ten laste legde, werd vrij gesproken. Archelaüs, aldus door zijn voortreffelijk beleid allen bevredigd hebbende, won Herodes genegenheid zo, dat die hem begon aan te merken als zijnen besten vriend; hij gaf hem kostbare geschenken. Dewijl hij aan Augustus over zijn misnoegen tegen zijn zonen geschreven had, zag hij zich verplicht deze ook van het voorgevallene kennis te geven, waartoe hij besloot een reis naar Rome te doen. Thans vertrok Achelaüs weer naar zijn rijk; Herodes vergezelde hem tot aan Antiochië; en nadat hij hem met Titus, de landvoogd van Syrië verzoend had, kwam hij weer in Judea.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 13

Herodes voort oorlog tegen de Arabieren, omdat zij de Trachonitische rovers beschermden.

Herodes, zijn reis naar Rome geëindigd hebbende, vond zich te die tijde, om de volgende oorzaak genoodzaakt, met de Arabieren oorlog te voeren. Nadat Augustus het land Trachonitis van Zenodorus genomen, en het aan Herodes gegeven had, durfden de inwoners hun roverijen niet langer plegen, en vonden zich alzo gedwongen om hun akkers te bebouwen. Hoewel dit een werk was, dat zeer tegen hun neiging streed, daar hun land zo onvruchtbaar was, dat zij weinig voordeel van hun arbeid trokken, werden zij echter door het scherpe toezicht van Herodes een tijd lang verhinderd hun naburen enigen overlast aan te doen. Maar toen hij naar Rome gegaan was, om Alexander bij Augustus aan te klagen, en hem Antipater aan te prijzen, liep het gerucht, dat hij gestorven was; waarop de Trachonieten hun roverijen weer begonnen, doch door Herodes' krijgsoversten deswege gestraft werden. De voornaamsten dezer rovers, door deze uitslag verschrikt, namen de vlucht naar Arabië, alwaar Sylleus, vertoornd omdat Herodes hem zijn zuster geweigerd had, hen ontving, en in een sterkte een wijkplaats verleende, vanwaar zij in Judea en zelfs in Coele-Syrië gingen stropen, en ten platten lande plunderen. Herodes, uit Rome teruggekomen zijnde, kon hen niet straffen, gelijk zij verdienden, omdat ze door de Arabieren beschermd werden, maar kon ook niet dulden, dat zij zijn onderdanen dus behandelden, en trok derhalve naar Trachonitis, al de nabestaanden van die rovers, welke hij in handen kreeg, dodende. Dit verbitterde de anderen zeer, en zij werden door een hunner wetten, die hen tot het wreken van de dood hunner nabestaanden verplicht, zo tegen hem verbitterd, dat zij alle gevaren verachtten, om in zijn landen te komen en die te plunderen. Herodes verzocht alstoen aan Saturninus en Volumnius, die door Augustus tot landvoogden in die gewesten aangesteld waren, dat zij hen wilden straffen. Maar de rovers, in plaats van daarvoor te vrezen, werden er te stouter op, zodat zij ten getale van duizend bijeen kwamen, en het land en de dorpen nog meer afliepen, zonder iemand, die in hun handen viel, in het leven te laten; zodat het meer oorlog dan roverij geleek. Herodes verzocht daarop aan de Arabieren, dat zij die rovers aan hem wilden overleveren, en hem de zestig talenten, welke hij Koning Obodas door Sylleus ter leen gezonden had, en waarvan de tijd van betaling verschenen was, weer voldoen. Maar Sylleus, die Obodas bestuurde, en genoegzaam alleen het gehele rijk regeerde, stelde de betaling steeds uit, en ontkende dat die rovers zich in Arabië ophielden. Eindelijk bevalen Saturninus en Volumnius hem dat hij binnen dertig dagen moest betalen, en dat men de overlopers van wederzijde teruggeven moest. Alstoen bemerkte men de kwaadwilligheid der Arabieren; want niemand van de hun was om enigerlei oorzaak naar de landen van Herodes geweken, en daarentegen hadden al de rovers hun wijk in Arabië genomen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 14

Sylleus wil niets van hetgeen de landvoogden van Augustus bevolen hadden nakomen, maar gaat naar Rome. Herodes valt gewapenderhand in Arabië, en neemt het slot in, waar de Trachonitische rovers zich ophielden.

SYLLEUS toonde zich onwillig om hetgeen hem bevolen was, na te komen; maar ging naar Rome, om Augustus daarover te spreken. Ondertussen toog Herodes, met toestemming van Saturninus en Volumnius, met een leger naar Arabië, en dat zo spoedig, dat hij in drie dagen zulk een afstand aflegde, als men anders gewoonlijk in zeven aflegt; waarop hij de rovers in het kasteel Raëpta, waarin zij gevloden waren, aangreep, en hetzelve bemachtigde, en deed slechten, zonder de ingezetenen des lands enig leed te doen. Niettemin trok Naceb, de overste der Arabische benden, hem tegen, en het kwam tot een gevecht, waarin hij, met vijf en twintig van de zijnen, het leven liet. Al de overigen namen de vlucht, en Herodes verloor nauwelijks één man. Nadat hij deze rovers aldus bedwongen en gestraft had, zond hij drieduizend Idumeërs naar Trachonitis, om aldaar te wonen, en de voortgang der roverij te beletten; hij schreef aan de bevelhebbers der Romeinse krijgsbenden in Fenicië wat er voorgevallen was, en hoe hij zich te vrede gesteld had met de macht, die hem gegeven was, zonder iets meer te ondernemen; en zij, daarnaar vernemende, bevonden dat het inderdaad zo was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 15

Sylleus hitst Augustus zo tegen Herodes op, dat hij weigert zijn gezanten te ontvangen, en ook niet wil luisteren naar die van Aretas, koning der Arabieren, welke Obodas opgevolgd was, toen Sylleus deze door vergift had doen ombrengen, om meester van het rijk te worden. Herodes zendt een derde gezantschap aan Augustus,

DE Arabieren vaardigden in der ijl boden naar Rome af naar Sylleus, en zonden hem een bericht van de gebeurde zaken., doch geheel anders dan ze voorgevallen waren. Hij was reeds bij Augustus aangediend, en hij wandelde juist voor diens paleis, toen men hem de brieven ter hand stelde. Hij schoot straks een rouwkleed aan, ging naar de Keizer, en klaagde hem met tranen in de ogen: "Dat Herodes gewapenderhand Arabië binnengetrokken was; dat hij het geheel verwoest had; dat er vijf en twintig honderd der voornaamste Arabieren, en onder andere hun Krijgsoverste Naceb, die hem in maagschap bestond en zijn vriend was, gedood waren; dat men grote schatten uit het kasteel Raëpta geroofd had; en dat Herodes, zo uit minachting voor Obodas, wiens achteloosheid zo groot was geweest, dat hij zich niet ten oorlog toegerust had, als omdat er gedurende zijn afwezigheid een goed opperhoofd ontbrak, tot het voeren van zulk een onrechtvaardigen oorlog besloten had. Hierbij voegde hij, dat zo hij zich niet verlaten had op de zorg, welke de keizer er voor droeg om alle landschappen in vrede te houden, hij zijn land niet zou verlaten hebben, noch te Rome zou gekomen zijn, om aan Herodes gelegenheid te geven tot het aanvangen van een oorlog, welke geenszins tot diens voordeel zou uitgevallen zijn, indien hij had kunnen tegenwoordig zijn." Augustus, door deze klachten bewogen, vraagde aan sommige vrienden van Herodes, en aan enige Romeinen, die onlangs uit Syrië gekomen waren, of het waar was, dat die vorst met een leger Arabië binnengetrokken was; en dewijl zij dit niet konden ontkennen, vernam hij niet verder naar de oorzaak, die hem daartoe aangedreven had, maar werd hij zo toornig, dat hij aan Herodes een brief schreef, vol van dreigementen, behelzende onder anderen, dat hij hem tot die tijd toe had aangemerkt als zijnen vriend, maar dat hij hem in het toekomende als zijnen onderdaan zou behandelen. Sylleus van zijnen kant schreef naar Arabië, op zodanig een wijze als men denken kan. Deze brieven maakten de Arabieren zo overmoedig, dat zij, ziende dat de Keizer op Herodes vertoornd was, de overlopers niet wilden weergeven, noch ook het geld, dat zij schuldig waren, betalen, noch voor de weiden, die zij in pacht hadden, iets geven. De Trachonieten zich van deze verwarring willende bedienen, stonden tegen de Idumeërs, welke Herodes bij hen in bezetting gelegd had, op, voegden zich bij de andere Arabische rovers, plunderden het land, en deden er veel kwaad, niet zozeer om enig voordeel te behalen, als uit begeerte om zich te wreken. Herodes was genoodzaakt dit te verdragen, daar hij niets durfde ondernemen, omdat Augustus zo vertoornd op hem was, dat deze de eerste gezanten, welke hij gezonden had, niet had willen horen, en de anderen zonder antwoord teruggezonden had. Dat Sylleus toen te Rome was, vermeerderde de bekommering van Herodes, doordien hij wist, dat men de woorden van die bedrieger geloofde, en dat deze naar de kroon van Arabië stond. Daar Koning Obodas in die tijd gestorven was, en Enéas, nadat hij de naam van Aretas had aangenomen, zich in het bezit van het rijk gesteld had, bediende Sylleus zich van allerlei lasteringen, om hem uit de regering te verdrijven, en er zich meester van te maken. Hij gaf ten die einde grote geschenken aan de gunstelingen van Augustus, beloofde ook hemzelven grote gaven, en hoopte dat hij die te gunstiger ontvangen zou, omdat hij zeer vertoornd was, dat Aretas zich in het bezit van het rijk had durven stellen, zonder van hem verlof daartoe te verzoeken. Middelerwijl schreef deze nieuwe Koning aan Augustus, en zond hem onder andere geschenken een gouden kroon van grote waarde. Hij beschuldigde Sylleus in zijnen brief, dat hij een trouweloze was, die Obodas, zijnen Koning en heer, vergiftigd, zich het bewind der zaken bij diens leven aangematigd, de vrouwen der Arabieren schandelijk misbruikt, en grote sommen geld tot voortzetting zijner tirannie geleend had. Doch Augustus

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

wilde zijn geschenken niet ontvangen, noch zijn gezanten horen, maar zond hen zonder antwoord terug. Aldus werden de zaken tussen de Joden en de Arabieren hoe langer hoe erger, en niemand was in staat om die grote beroerte te stillen. Aretas was in zijn nieuwe regering nog niet genoeg bevestigd, om de moedwil zijner onderdanen te kunnen beteugelen; en de vrees, die Herodes had, om Augustus nog meer te vertoornen, indien hij het ongelijk, dat men hem aandeed, afkeerde, noodzaakte hem hetzelve te verdragen. In deze verlegenheid vond hij geen beter middel, dan een derde gezantschap aan Augustus te zenden, om, door middel van zijn vrienden, te trachten hem te bevredigen: hij koos ten die einde Nikolaüs de Damascener.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 16

Herodes meer dan ooit vertoornd op zijn zonen Alexander en Aristobulus door de lasteringen tegen hen ingebracht, doet hen in de gevangenis zetten. Augustus verneemt de boosheid van Sylleus, veroordeelt hem ter dood, bevestigt Aretas in de regering over Arabië, beeft berouw over zijn vergramdheid op Herodes, en beveelt hem een vergadering te Beryte te beleggen, om zijn zonen, over wie hij op nieuw tegen hem geklaagd had, te recht te stellen.

ONDERTUSSEN nam de onrust in het huisgezin van Herodes steeds toe, door het aangroeien van zijnen haat tegen Alexander en Aristobulus. Het wan trouwen, dat zulk een gevaarlijk kwaad voor de Koninggen is, had niet opgehouden, en het werd door het volgende voorval nog vergroot. Een Lacedemoniër, Eurykles genaamd, van edele afkomst, maar met een kwaad gemoed, zeer misdadig, een groot pluimstrijker, en zó listig, dat hij alles in het werk stelde om het tegendeel te schijnen van hetgeen hij inderdaad was, kwam bij Herodes, bood hem geschenken aan, ontving er van hem nog grotere, en drong zich zo in zijn gunst in, dat hij door deze onder het getal zijner beste vrienden geteld werd. Hij woonde bij Antipater, en sloot ook vriendschap met Alexander, wien hij wijs maakte dat Koning Archelaüs, zijn schoonvader, hem een bijzondere genegenheid toedroeg, en dat hij daarom zich verplicht vond alle mogelijke diensten aan de Prinses, Glafyra, zijn dochter, te bewijzen. Dewijl hij dan overal welkom was, en zich bij iedereen voordeed als onzijdig, viel het hem gemakkelijk, op alles, wat men zei, te letten, en zich daarvan te bedienen om te belasteren wien hij wilde; hij had de gunst van allen gewonnen; elk meende dat hij het met hem hield, en dat hij geen omgang met anderen had, dan om zijn belangen te bevorderen. Dewijl nu Alexander door zijn jonge jaren weinig ervaring had, liet hij zich zo van hem bepraten, dat hij meende dat er niemand was, aan wien hij zich veiliger toevertrouwen kon. Hierom ontsloot de Prins zijn hart voor hem, verklaarde hem zijn verdriet, zo wegens des Konings afkeer van hem, als over de dood van de Koningin zijn moeder; en zei hoe het hem speet, dat Antipater zo machtig was, en alleen al die eer bezat, naar welke zijn broeder en hij met recht mochten staan; voorts bekende hij, dat het hem ondraaglijk was te zien, dat de haat van zijnen vader tegen Aristobulus en hem zover ging, dat hij hun niet langer de eer bewees hem van hen op zijn gastmalen te ontbieden, of zelfs tot hen spreken. De verrader verhaalde dit alles weer aan Antipater, zeggende dat hij zich door de weldaden, van hem genoten, verplicht zag om hem van het gevaar, dat hem dreigde, te verwittigen, ten einde hij zich op zijn hoede kon houden, naardien Alexander niet ontveinsde dat hij van woorden misschien wel tot daden zou overgaan. Antipater ontving dit bericht als een teken van grote toegenegenheid van Eurykles, gaf hem grote geschenken, en noodzaakte hem om hetzelfde de Koning te verhalen. Hij deed alzo; Herodes sloeg lichtelijk geloof aan de dubbelzinnige woorden, waarvan deze verrader zich bediende om zijn argwaan en mistrouwen te vermeerderen; hij vatte hierdoor een onverzoenlijken haat op tegen Alexander, en begiftigde Eurykles met vijftig talenten. Deze booswicht vertrok toen naar Koning Archelaüs, sprak zeer gunstig tot hem van de Prins, zijnen schoonzoon, en zei dat hij het geluk gehad had om behulpzaam geweest te zijn, om hem weer in gunst bij de Koning, zijnen vader, te brengen; hij kreeg daardoor ook grote geschenken van Archelaüs, en keerde toen weer naar Macedonië, eer men zijn bedrog ontdekken konde. Maar dewijl hij in zijn vaderland niet vromer leefde dan in de vreemde, werd hij gebannen en verjaagd.

710 Middelerwijl stelde Herodes zich niet te vreden, gelijk te voren, met het oor te lenen aan de lasteringen, waarmee men Alexander en Aristobulus poogde te bezwaren, maar zijn haat tegen hen was zo groot, dat, hoewel niemand hen beschuldigde, hij nochthans niet naliet op hen te letten, volkomen vrijheid gevende om tot hun nadeel tegen hem te spreken; dewijl hij naar

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

niets liever luisterde, verhaalde men hem onder anderen, dat zekere Euaratus, van Ceos, met Alexander een aanslag gesmeed had.

711 Behalve deze gestadige lasteringen, waardoor velen om strijd de twee Prinsen bij de Koning poogden zwart te maken, onder de schijn van voor zijn welzijn zorg te dragen, viel er nog iets voor, dat hun nadeliger was dan al het andere. Onder Herodes lijfwacht waren er twee, Jukundus en Tyrannnus geheten, die bijzonder door hem bemind waren om hun ongewone grootte en sterkte; doch om enig misnoegen, tegen hen opgevat, verwijderde hij hen van zich. Hierop nam Alexander hen onder zijn lijfwacht aan; en omdat ze dappere mannen waren, was hij zeer mild jegens hen. Nauwelijks had de Koning dit vernomen, of hij vatte daaruit een kwaad vermoeden op, en deed hen pijnigen. Zij stonden de pijn lang uit; maar eindelijk daaronder bezwijkende, bekenden zij, dat Alexander hen aangezocht had om de Koning te doden, als hij op de jacht was; en gezegd had dat men de lieden gemakkelijk zou kunnen doen geloven, dat Herodes, van het paard vallende, zich met zijn eigen wapen gedood had, omdat zulks niet lang tevoren bijna gebeurd was. Zij voegden hier nog bij, dat men in de paardestal van de Prins geld verborgen zou vinden, en zij beschuldigden de opperjagermeester, dat hij op last van Alexander, hun en aan enigen van de zijnen, de schichten gegeven had, welke de Koning gewoon was op de jacht te gebruiken.

712 Herodes liet de slotvoogd van Alexandrion ook in hechtenis nemen, en ter pijnbank brengen, omdat men hem beschuldigde dat hij de twee Prinsen beloofd had, dat hij hen in die plaats ontvangen, en het geld, dat Herodes daar bewaarde, hun ter hand stellen zou Hij bekende niets; maar zijn zoon verklaarde, dat het waar was, en toonde een brief, geschreven, zo het scheen, door Alexander, en deze woorden bevattende: "Zodra wij met Gods bijstand ons voornemen zullen hebben uitgevoerd, zullen wij bij u komen, en wij twijfelen niet, of gij zult ons binnen uw plaats ontvangen, gelijk gij ons beloofd hebt." Herodes, deze brief gezien hebbende, twijfelde nu niet langer of zijn zonen beraamden een aanslag tegen zijn leven. Maar Alexander beweerde dat de geheimschrijver Diosantus zijn hand, op last van Antipater, die de beramer van dit schelmstuk was, nagebootst had; want Diosantus was een grote vervalser, en werd later zelfs om dergelijk een misdaad met de dood gestraft.

713 Herodes, die toen te Jericho was, deed hen, die gepijnigd waren, openlijk voorkomen, opdat ze zijn zonen beschuldigen zouden; waarop het volk hen met stenen dood gooide, en Alexander en Aristobulus ook wilde stenigen; maar Herodes zond Ptolomeüs en Feroras, om zulks te beletten, en vergenoegde zich met hen in de gevangenis te doen zetten. Zij werden daar zo streng bewaard, dat niemand bij hen mocht komen, en men sloeg niet alleen op al hun daden acht, maar men lette zelfs op de minste woorden, die zij spraken. Daardoor werden zij reeds aangemerkt als veroordeeld, en zij zelf beschouwden zich niet anders.

714 In deze uitersten nood was het, dat Aristobulus, om Salóme, die te gelijk zijn tante en zijn schoonmoeder was, tot deernis met zijn ongeluk te bewegen, en om aan haar haat tegen de bewerker daarvan in te boezemen, aldus tot haar sprak: "Kunt gij u zelf wel veilig achten, nu men tot de Koning gezegd heeft, dat de hoop om met Sylleus te huwen, u alles, wat er in dit rijk geschiedt, aan deze doet overbrieven?" Zij verhaalde dit terstond weer aan Herodes, die er zo toornig om werd, dat hij zich niet kon bedwingen, en beval, dat men de twee broeders voortaan zou scheiden, en in boeien klinken, en dat men hen zou noodzaken, schriftelijk te openbaren, al wat er van de toeleg tegen hem besloten aan was. Zij, om hem te gehoorzamen, stelden een verklaring op, welke behelsde dat zij geen gedachten hadden gehad, om enigen aanslag tegen de Koning te smeden; maar dat het waar was, dat het kwaad vermoeden, hetwelk hij tegen hen opgevat had, hun het leven pijnlijk maakte, en dat zij daarom besloten hadden te vluchten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

715 Terzelfder tijd zond Archelaüs een der grootste heren van zijn hof, Mela genaamd, als gezant naar Judea. Herodes, om te tonen, dat hij grote reden had zich over zijnen meester te beklagen, deed Alexander uit de kerker halen, en vraagde hem in Mela's tegenwoordigheid, hoe en naar welke plaats hij voornemens was te vluchten. Hij antwoordde, dat zijn voornemen geweest was, naar de Koning, zijn schoonvader, te gaan, die beloofd had, hem naar Rome te zenden; maar dat hij niet de allerminsten toeleg had gehad, om iets tegen zijnen vader te ondernemen, ja, dat er niet één woord waar was van al hetgeen, waarmee men hem beschuldigde; dat hij gewenst had, dat men Tyrannes en zijn makkers nauwkeuriger ondervraagd had; maar dat Antipater, em door hun dood het navorsen van de waarheid te beletten, gemaakt had dat enigen van zijnen aanhang, zich onder het volk begevende, hen opgehitst hadden om hem te stenigen. Herodes beval daarop dat men Alexander en Mela bij Prinses Glafyra zou brengen, en haar in hun bijzijn zou vragen, of zij geen kennis had van de samenzwering tegen hem. Toen de Prinses de Prins, haar gemaal, in boeien zag, werd zij zo van droefheid overstelpt, dat ze op haar hoofd sloeg, en overluid kreet. Alexander kon toen ook zijn tranen niet weerhouden; en dit droeve schouwspel bewoog alle omstanders tot medelijden, zodat ze lang sprakeloos en roerloos bleven staan. Eindelijk zei Ptolomeüs, wien de bewaking van de Prins aanbevolen was, dat hij verklaren moest, of de Prinses, zijn gemalin, enige kennis had van hetgeen door hem gedaan was. "Hoe zou dat anders kunnen wezen, " antwoordde hij, "nademaal ik haar liever heb dan mijn leven, en ik kinderen bij haar gewonnen heb, die mij zo lief en waard zijn?" Zij nam alstoen het woord, en zei: "Dat zij ten enenmale onschuldig was; maar dat zij, indien ze door zich schuldig te verklaren, haar gemaal redden kon, bereid was een onwaarheid te belijden, zonder in aanmerking te nemen, wat haar deswege ook zou kunnen wedervaren." Toen zei Alexander tot haar: "Het is waar, dat noch gij, noch ik, iets gedaan hebben van hetgeen, waarvan men ons beticht; maar echter is het u niet onbekend, dat wij besloten hadden naar de Koning, uw vader, te vluchten, om vandaar naar Rome te gaan." Dit bekende zij; en Herodes meende, dat hij geen ander blijk van Archelaüs kwaden toeleg behoefde. Hij zond dan Olympias en Volumnius tot Archelaüs, om te klagen dat hij mede deel had aan de bozen toeleg zijner zonen; deze gezanten bevelende, te Eleusis een stad in Cilicië, aan land te treden, en als zij zijn brieven aan Archelaüs overhandigd hadden, naar. Rome te gaan; en dat zij, zo ze bevonden dat Nikolaüs gezantschap in zijn oogmerk geslaagd was, de brieven en geschriften, aan Augustus zouden overleveren, om te bewijzen dat zijn zonen schuldig waren. Archelaüs antwoordde op hetgeen hem te laste gelegd werd, dat het waar was dat hij Alexander en Aristobulus beloofd had hen te zullen ontvangen, vermits hij geloofde dat zulks voordelig zou zijn voor hen en de Koning, hun vader, die op losse vermoedens zich tot gramschap had laten vervoeren; maar dat zijn voornemen in geen dele geweest was hen naar Rome te zenden, noch ook enig boos ontwerp tegen Herodes te volvoeren.

716 Olympus en Volumnius, te Rome aangekomen zijnde, vonden geen zwarigheid om hun brieven aan Augustus over te geven, doordien Nikolaüs alles, wat Herodes begeerde, op de volgende wijze verkregen had. Vernomen hebbende dat er verdeeldheid onder de Arabieren, die met Sylleus te Rome waren, heerste, en door enigen van hen bericht verkregen hebbende van de misdaden door Sylleus begaan, en wetende dat zij bereid waren hem aan te klagen, en door zijn eigen brieven, die zij, na hun verwijdering van hem, machtig waren geworden, te overtuigen, dat hij vele bloedverwanten van Koning Obodas had doen sterven, geloofde hij dat hij die gelegenheid moest aangrijpen. Hij vond dit middel veel gemakkelijker, om zijnen meester weer bij Augustus in gunst te brengen, dan de groten tegenzin, die de Keizer tegen hem had opgevat, met redenen te gaan bestrijden; en als hij een begin maakte met Sylleus te beschuldigen, kon hij daarna wel eens een gunstiger tijd vinden om Herodes te verdedigen. Toen de dag, om de zaak voor Augustus te bepleiten, gekomen was, beschuldigde Nikolaüs, met bijstand der gezanten van Koning Aretas, Sylleus, dat hij Koning Obodas, zijnen heer,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

bovendien vele Arabieren, omgebracht had; dat hij geld geleend had, om het tot verwarring van de staat te gebruiken; dat hij verscheidene keren overspel, niet alleen in Arabië, maar ook te Rome gepleegd had; en dat hij, boven al die misdaden, het nog had durven wagen de Keizer door zijn bedriegerijen voor zich in te nemen, en Herodes van vele zaken te beschuldigen, waarvan er niet ééne waar was. Op deze woorden viel Augustus hem in de rede, beval hem het verhaal te staken, en te verklaren of het niet waar was dat Herodes met een leger Arabië was binnengetrokken, aldaar vijf en twintig honderd mensen had gedood, een groot getal gevangenen weggevoerd, en het land geplunderd. Nikolaüs antwoordde dat hij hem vrijmoedig verzekeren kon, dat die dingen merendeels loutere verdichtselen waren, dat hij hem niets gezegd had dan hetgeen de waarheid was, en dat Herodes niets gedaan had, dat Augustus zou kunnen mishagen. Augustus, verwonderd over dit antwoord, luisterde naar hem met nog groter aandacht, waarop Nikolaüs begon te verhalen, dat Herodes vijfhonderd talenten te leen gegeven had, en dat het handschrift uitdrukkelijk inhield, dat, wanneer de tijd van betaling vervallen was, hij zijn betaling op het ganse land zou mogen verhalen. Dat men derhalve het krijgsvolk, waarvan hij zich bediend had, geen leger kon noemen, maar eerder benden, die op een tocht gingen om een gerechts vonnis uit te voeren. Dat de bescheidenheid van Herodes zo groot was geweest, dat, hoewel hij volkomen recht had om uit zichzelf die zaak voort te zetten, hij er echter eerst verscheidene malen tegen Saturninus en Volumnius, landvoogden van Syrië, over gesproken had, en dat Sylleus, in hun tegenwoordigheid, in de stad Beryte beloofd en bij Cesars fortuin gezworen had, dat hij die som binnen dertig dagen betalen, en de overlopers weergeven zou. Dat, dewijl hij zijn woord niet hield, Herodes wederom bij die landvoogden gekomen was; dat zij hem toegestaan hadden, zijn recht te gebruiken en gewapenderhand zijn betaling te zoeken; en dat hij daarop eindelijk in Arabië gevallen was. "Dit is het, machtige vorst, " vervolgde hij, "dat men de naam geeft van oorlog-aandoen, dit is die oorlog, waar men zo hoog van opgeeft. Maar kan men dit een oorlog noemen, daar het niet geschied is dan met verlof uwer landvoogden, uit kracht van een wettig handschrift en na het plegen van zulk een grote meinedigheid waardoor men niet geschroomd heeft de eerbied, die men de Goden en uw naam schuldig is, te schenden? Nu staat mij nog te spreken van de gevangenen, welke men zegt dat Herodes weggevoerd heeft; en het zal mij niet zwaar vallen, die zaak te verdedigen. Veertig van die Trachonitische rovers, en daarna nog een partij anderen, vrezende dat Herodes hen straffen zou, namen de vlucht naar Arabië, alwaar Sylleus hen niet alleen ontving, om zich tot overlast van alle mensen van hen te bedienen, maar hij gaf hun zelfs land, en deelde met hen de roof, zonder te bedenken dat hij de eed brak volgens welke hij gehouden was die misdadigers, benevens het geld, dat hij schuldig was, in handen van Herodes te leveren; en hij zal niet kunnen bewijzen, dat Herodes enige andere lieden in Arabië gevangen genomen heeft, dan deze, van wie nog een gedeelte het ontkomen is. Heeft men dan wel ooit groter bedriegerij gezien? Maar het volgende is nochthans niet minder, zo het haar niet nog overtreft. Men heeft u gezegd, dat Herodes vijf en twintig honderd mensen omgebracht had: en ik kan met waarheid verzekeren, dat niemand van de zijnen de hand aan het zwaard geslagen heeft, dan nadat Naceb met zijn krijgsmacht hen eerst aangegrepen, en enigen van de hun gedood had; maar toen verloor hij zelf het leven met vijf en twintig andere Arabieren. Aldus ziet gij, machtige vorst, dat dit getal van vijf en twintig, door een zonderling verdichtsel, tot vijf en twintig honderd vermenigvuldigd is." Deze woorden ontstelden Augustus zo geweldig, dat hij, zich naar Sylleus kerende, en hem met een oog van gramschap aanziende, vraagde, hoeveel Arabieren in dat gevecht gesneuveld waren. Deze, niet wetende wat te antwoorden, zei dat men zich in het getal vergist had. Men las daarna het handschrift der lening, de bevelschriften der landvoogden, en de brieven der steden, die over deze rovers klaagden. Augustus, alstoen volkomen van de zaak onderricht, had berouw dat hij zich door bedrog had laten verleiden, om zo fors aan Herodes te schrijven; voorts veroordeelde hij Sylleus ter dood, verweet hem, dat hij door zijn leugentaal hem zo verbolgen tegen zijnen vriend gemaakt had, en beval dat men hem naar Arabië zou voeren, om aldaar zijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

schuldeisers te voldoen, eer men hem met de dood strafte. Belangende Aretas, kon hij niet besluiten hem zijnen misslag, dat hij zich zonder zijn verlof in het bezit van het rijk gesteld had, kwijt te schelden, en hij wilde Arabië aan Herodes geven; maar de brieven van die vorst, die hem door Olympius en Volumnius reeds waren overgegeven, deden hem van voornemen veranderen, omdat hij daarin niets anders vond dan beschuldigingen tegen zijn zonen, en hij het niet geraden oordeelde een ouden man, die van zoveel huiselijk verdriet geplaagd was, met de zorg voor een ander koninkrijk te belasten. Derhalve liet hij de gezanten van Aretas toe, hem te komen begroeten; en nadat hij het bedrijf van hun meester scherpelijk berispt had, vermits deze de stoutheid gehad had van het rijk tot zich te nemen, zonder het van hem ontvangen te hebben, nam hij zijn geschenken aan, en bevestigde hem in de regering. Daarna schreef hij aan Herodes, dat hij hem zeer beklaagde dat zijn kinderen hem zoveel last veroorzaakten; dat indien zij zo ontaard waren dat ze iets tegen zijn leven hadden durven ondernemen, hij hen als vadermoorders moest behandelen, waartoe hij hem volkomen vrijheid gaf. Maar indien zij geen ander voornemen gehad hadden dan te vluchten, dat dan de vaderlijke genegenheid hem verplichtte, zich met een lichte straf voldaan te tonen. Dat hij hem derhalve raadde te Beryte, alwaar vele Romeinen waren, een vergadering te houden, opdat de zaak aldaar met behulp der landvoogden van de omliggende wingewesten, van Archelaüs, Koning van Cappadócië, en van andere personen, die, zowel door hun staat als wegens hun vriendschap bij hem in aanzien waren, mocht beslecht worden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 17

Herodes klaagt zijn zonen, Alexander en Aristobulus, in een grote vergadering te Beryte aan, doet hen veroordeelden, en ombrengen.

DE brief van Augustus aan Herodes gaf deze grote blijdschap, zo doordien hij daaruit zag dat hij weer bij hem in gunst geraakt was, als omdat hij volle macht ontving, om met zijn zonen naar goedvinden te handelen. Ik weet niet hoe het kwam, dat hij, die te voren, in de tijd zijns voorspoeds, zich wel fors tegen zijn zonen betoonde, maar echter nooit zo ver ging dat hij hun ondergang begeerde, nu al te schielijk tegen hen wilde voortvaren, en geen maat of perk hield in zijnen haat, hoewel de zaken in beteren staat hersteld waren, dan hij had kunnen wensen. Hij ontbood dan van alle kanten degenen, die Augustus aangewezen had, om te Beryte te komen, uitgenomen Archelaüs, hetzij dat hij hem haatte, of dat hij vreesde, dat deze zich tegen zijn voornemen zou aankanten. De landvoogden en de voornaamste personen uit verscheidene steden kwamen aldaar; doch zijn zonen wilde hij er niet laten komen, maar hij deed hen in een vlek der Sidoniërs, Platane genoemd brengen, vanwaar men hen, dewijl het niet ver van de stad was, lichtelijk kon halen, indien het nodig ware. Hij trad dan alleen in de vergadering, die uit honderd vijftig personen bestond. De manier, op welke hij zijn zonen beschuldigde, in plaats dat ze medelijden met zijn ongeluk verwekt, en de omstanders van de noodzakelijkheid, die hem tot dit uiterste drong, overtuigd zou hebben, was zeer stuitend en onredelijke in de mond van een vader; want hij sprak met grote heftigheid, door zijnen toorn zo vervoerd wordende, dat hij niet dan stamelende en geheel ontroerd de beschuldigingen tegen zijn zonen voortbracht, zonder enig bewijs van alles, wat hij zei. Men zag een vader, die, in plaats van de rechters een juist bericht te geven, zich niet schaamde te begeren dat zij met hem zouden samenspannen om zijn kinderen te beschuldigen. Hij las hun brieven, waarin niets was, dat enig kwaad voornemen tegen hem te kennen gaf, of naar enige grote ondeugd geleek; men kon er alleen uit bemerken dat zij besloten hadden te vluchten; en enige woorden gaven te verstaan, dat zij misnoegen opgevat hadden. Toen hij die brieven gelezen had, riep hij uit, even als of zij een volkomen bewijs inhielden, dat zij het op zijn leven toegelegd hadden, en hij zwoer dat zij hem ondragelijker waren dan de dood; waarbij hij voegde, dat zowel de natuur als Augustus hem volle macht over zijn zonen gaven; en dat één van de wetten zijns volks zeer nadrukkelijk in deze sprak, dewijl ze beval dat, wanneer de ouders hun kinderen beschuldigden, en de handen op hun hoofd legden, de omstanders gehouden waren hen te stenigen. Dat hij derhalve zonder enige rechtspleging zijn zonen in zijn land kon doen sterven; maar dat hij genegen was de raad en het oordeel dier grote heen komst te horen. Dat hij hen nochthans aldaar niet had doen komen om rechters over zijn zonen te zijn, dewijl hun misdaad klaar bleek; maar alleen opdat zij bij deze gelegenheid in zijn rechtmatig gevoelen zouden delen, en de nakomelingen alzo door hun goedkeuring mochten weten, van hoe groot belang het was, zulk een schrikkelijk handelen van kinderen tegen hun ouders niet ongestraft te laten. Nadat Herodes aldus gesproken had, zonder zijn zonen te hebben laten halen, opdat zij zich verantwoorden zouden, bemerkte de vergadering wel dat er geen hoop op verzoening meer over bleef; dus bevestigde zij de macht, welke Augustus hem gegeven had, om met hen te handelen zoals hij het goed vond. Saturnius, een man die de waardigheid van consul had bekleed, en die zeer aanzienlijke ambten bediend had, was de eerste, die zijn mening te verstaan gaf, en dat met grote bescheidenheid; want hij zei: dat hij van gevoelen was dat zij strafbaar waren, maar niet met de dood; doordien hij; zelf vader zijnde, zo streng niet kon wezen, noch ook geloven, dat men bij de vorige rampen van Herodes dit nieuwe verdriet, dat alle andere te boven zou gaan, behoorde te voegen. Zijn drie zonen, die zijn stedehouders waren, zeiden toen ook hun mening, en waren van hetzelfde oordeel. Volumnius daarentegen meende dat zij, die zich zo goddeloos tegen hun vader gedragen hadden,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

de dood verdienden; en de meesten, die na hem spraken, waren van zijn gevoelen; zodat er voor de twee Prinsen geen hoop meer overbleef

718 Thans vertrok Herodes naar Tyrus, werwaarts hij hen ook deed voeren; en Nikolaus, die van Rome wederkeerde, aldaar aangekomen zijnde, verhaalde hem, wat er te Beryte voorgevallen was, en vraagde wat het gevoelen zijner vrienden te Rome was, omtrent zijn zonen. Nikolaus antwoordde dat de meesten hen veroordeelden, en meenden, dat hij hen in de gevangenis moest zetten, om hen te doen sterven, indien hij het billijk vond; maar alleen na rijp overleg, opdat het niet zou schijnen, dat hij in zulk een gewichtige zaak meer door toorn dan door rechtvaardigheid geleid werd; of anders dat hij, om zich niet in een niet te verhelpen onheil te wikkelen, hen behoorde te ontslaan en in vrijheid te stellen. Herodes, hem aldus hebbende horen spreken, bleef lang in diepe gedachten, zonder iets te zeggen. Toen beval hij hem mede scheep te gaan, en vertrok naar Cesarea. Middelerwijl gaf deze grote zaak stof van gesprek aan ieder men sprak van niets dan van het ongeluk der Prinsen en de haat, die hun vader hun al sinds lang toegedragen had, deed vrezen, dat hij hen zou doen ombrengen. In de spanning over deze zaak kon men zonder gevaar niets zeggen noch aanhoren, dat hun gunstig was, maar moest men het mededogen, dat men met hen had, in zijn hart verbergen, en zijn hartzeer ontveinzen en verkroppen.

719 Er was niemand dan Tero, een oud en dapper krijgsman, wiens zoon van Alexanders ouderdom, en die Prins zeer toegedaan was, die de koenheid had om niet te verzwijgen hetgene anderen enkel durfden denken. Hij schroomde niet, soms openlijk en ronduit, te zeggen: dat er geen waarheid en gerechtigheid meer onder de mensen was; dat de leugen en boosaardigheid in hun harten regeerde; en dat hun blindheid zo groot was, dat, hoe groot hun misslagen ook waren, zij die niet bemerkten. Men had er vermaak in, hem met zulk een edelaardige en gevaarlijke oprechtheid te horen spreken, en men kon zijn vrijmoedigheid niet laken; maar elk zweeg stil, uit vrees van er zijn leven door te wagen, alhoewel het gevaar, hetwelk men voor de Prinsen duchtte, anderen behoorde bewogen te hebben om zijn voorbeeld na te volgen. Hij verzocht ook gehoor bij de Koning, om alleen met hem te spreken; en Herodes stond het hem toe, waarop hij zich aldus liet horen: "Ik kan niet nalaten, Heer Koning, u aan te spreken, met een vrijmoedigheid, die gevaarlijk voor mij kan wezen, maar voordelig voor u, indien het u belieft mijn woorden wel te overwegen. Wat denkt gij toch? Of waar is nu dat hart, hetwelk zich boven de zwaarste onheilen placht te verheffen; en waar zijn alle uw nabestaanden en vrienden gebleven? Kan men onder dat getal hen wel rekenen, die zich niet inspannen om een beroerte te stillen, die zulk een gelukkig hof, als het uw eertijds was, ten enenmale omkeert? Opent gij uw ogen niet om te aanschouwen wat er geschiedt? Is het wel mogelijk dat gij twee Prinsen, welke gij bij een zo grote Koningin gewonnen hebt, en die zo wel geboren zijn, zou doen sterven, om in de ouderdom, waarin gij zijt, u in handen van een Prins, die een misdadige hoop heeft, te stellen, en u over te geven aan diegenen uwer nabestaanden, welke gij zo menigmaal onwaardig geoordeeld hebt te blijven leven? Bemerkt gij niet dat het volk door zijn stilzwijgen uw gedrag en uw haat tegen uw kinderen laakt? En wordt gij niet gewaar dat uw krijgslieden, doch voornamelijk de bevelhebbers, deernis met het ongeluk dier twee Prinsen hebben, en hen, die de oorzaak van hun ongeval zijn, niet zonder afgrijzen kunnen aanschouwen?" Dewijl de Koning zijn verdriet wel gevoelde, en van de ontrouw zijner nabestaanden genoeg verzekerd was, nam hij deze aanspraak van Tero in het eerst niet kwalijk. Maar ziende dat hij hem met al te grote vrijpostigheid drong, en geen maat hield, begon hij toornig te worden; en hetgene hij zei eerder als een verwijt aanmerkende, dan als een raad van genegenheid voor zijnen dienst, vraagde hij hem wie die bevelhebbers en krijgslieden waren, die zijn gedrag laakten; en nadat Tero die genoemd had, deed hij hen allen in hechtenis nemen, en zond hem zelf ook naar de kerker. Zekere Tryfo, die baardscheerder van Herodes was, zei hem daarna, dat hij dikwijls door Tero

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

was aangezocht, hem met zijn scheermes de keel af te snijden, als hij hem de baard schoor, met de toezegging dat hij er wel voor beloond zou worden; want dat er niets was, dat hij van Alexander niet mocht verwachten. Herodes deed die baardscheerder terstond in hechtenis nemen, om hem ter pijnbank te brengen; ook liet hij Tero pijnigen, bovendien zijnen zoon, welke, ziende dat zijn vader gruwelijke pijnen uitstond zonder iets te bekennen, en dat de wreedheid des Konings geen hoop op enige verlichting gaf, zei dat hij de waarheid verklaren zou, indien men ophield met hen te folteren. Men beloofde het hem; waarop hij dan zei, dat zijn vader, de vrijheid hebbende om met de Koning alleen te spreken, voorgenomen had hem te doden, en alles te wagen ter liefde voor Alexander. Deze verklaring verloste Tero van de pijniging; maar men weet daarom niet of ze waar was, en of zijn zoon aldus niet gesproken heeft, om zijn vader en zichzelf van de pijnen te bevrijden.

720 Alstoen verbande Herodes uit zijn gemoed alle aarzeling, die er nog mocht overgebleven zijn om hem tot het ombrengen zijner zonen te doen besluiten; en om niet weer van gedachten te veranderen, haastte hij zich om zijn voornemen uit te voeren. Hij deed dan Tero, en zijnen zoon, benevens de baardscheerder, en de driehonderd bevelhebbers, welke men beschuldigd had, openlijk te voorschijn brengen, en beschuldigde hen voor het volk, hetwelk fluks op hen aanviel, hen met stenen en alles, wat hun voor de hand kwam wierp, en hen allen om het leven bracht. Aangaande Alexander en Aristobulus, de onbarmhartige vader deed hen naar Sebaste voeren, alwaar zij op zijn bevel geworgd werden; waarna men hun lijken bij nacht naar Alexandrion bracht, in het graf, waar hun grootvader van moeders zijde, en vele hunner voorouders begraven waren.

721 Men zal zich mogelijk niet verwonderen, dat een haat, zo lang te voren opgevat, zo aangroeide, dat hij machtig was alle neigingen der natuur in Herodes uit te blussen. Maar men mag met reden betwijfelen of men de twee Prinsen, die hun vader gestadig vertoornden, en hem er eindelijk toe brachten, hen als zijn doodsvijanden aan te merken, behoort te beschuldigen, dan of men de zaak mocht toeschrijven aan de hardvochtigheid van Herodes, en aan die geweldige heerszucht, die, als het op het behouden van zijn onbeperkte macht aankwam, in welke hij niet dulden kon dat men hen wederstreefde, hem geloven deed dat hij niemand behoorde te verschonen; of dat men de oorzaak liever aan het noodlot moet wijten, hetwelk meer macht heeft dan alle menselijke wijsheid; waarom wij ook geloven, dat alle te gebeuren zaken door een zekere voorbeschikking zo vast bepaald zijn, dat ze noodwendig gebeuren moeten, aan welke kracht wij de naam van Noodlot geven, omdat aan ieder noodzakelijk zijn vooruit bepaalde lot overkomen moet. Ik meen dat men dit in zoverre kan toestemmen, als er echter ook iets van onzen wil afhangt, en dat men niet moet vaststellen, dat het boze, hetgeen iemand bedrijft of overkomt, buiten zijn eigen toedoen geschiedt, hetgene de wet reeds lang voor deze onze bewering heeft aangetoond.-Maar om weer tot de twee eerste oorzaken van dit treurspel en beklagenswaardige voorval te komen, het is waar, dat men deze Prinsen beschuldigen kan van een zekere stoutheid, die niet dan al te veel bij personen van hun ouderdom gevonden wordt, en van die hoogmoed, welke een koninklijke geboorte meebrengt; ook dat zij al te licht het oor geleend hebben aan dezulken, die tot nadeel van hun vader spraken; dat zij al te nauwkeurig zijn daden onderzochten; en er al te slecht over oordeelden; zodat zij alzo zelf grond verschaften voor de lasteringen der geen, die hun geringste woorden opmerkten, om des Konings genegenheid te winnen, door hen bij deze gehaat te maken. Maar wat Herodes betreft, hoe kan men hem verschonen, bij zulk een onnatuurlijke daad, van zijn eigen kinderen te doen sterven, zonder dat hij hen kon overtuigen dat zij een toeleg tegen zijn leven hadden beraamd; alzo rijk beroofd hebbende van twee Prinsen, zo welgemaakt, zo behendig in allerlei oefeningen, zo bekwaam en afgericht tot de oorlog, en zo bevallig van taal, inzonderheid Alexander, dat zij niet alleen door de Joden, maar ook door de vreemdelingen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

bemind werden? Indien hij hen al schuldig geoordeeld had, behoorde hij er zich niet mede vergenoegd te hebben hen gevangen te houden, of uit het rijk gebannen te hebben; naardien er niets, noch van binnen, noch van buiten, te vrezen was, en wijl hij van zulk een machtige bescherming, als die der Romeinen was, zich verzekerd kon houden? En wat groter bkijk zijner stuitende onmenselijkheid kon hij geven, dan dat hij dieniet alleen heeft kunnen overwinnen, maar zich er zo door liet vervoeren, dat hij zijn kinderen met zulk een haastige drift deed ombengen? En hij maakte zich te schuldiger, omdat hij tot zodanigen ouderdom gekomen was, dat hij zich niet zij verschonen kon wegens onervarenheid, of omdat de zaak zo lang geduurd had; zijn misdrijf zou zo zwaar niet geweest zijn, indien een schielijke aanslag op zijn leven hem zo overrompeld had, dat hij niet had kunnen nalaten geloof daaraan te slaan, en hem tot zulk een wrede daad aangedreven had. Maar dit te begaan, na zulk een langen tijd en zoveel overleg, is een teken van een bloeddorstig gemoed, dat in het kwaad verhard is, gelijk het gevolg genoegzaam toonde, want hij spaarde zelfs hen niet, welke hij tevoren het meest scheen te beminnen. En hoewel er weinig reden was om deze te beklagen, vermits zij schuldig waren aan de dood van de beide Prinsen, echter belet dit niet zijn wreedheid in deze aan te tonen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ZEVENTIENDE BOEK

HOOFDSTUK 1.

Antipater poogt de dood van koning Herodes, Zijnen vader, te verhaasten, om in zijn plaats te regeren. Kinderen, welke Herodes bij zijn negen vrouwen had.

ALHOEWEL Antipater, door de dood zijner broeders, een groten voortgang in zijnen verfoeielijken aanslag tegen het leven van zijnen vader gemaakt had, was echter zijn ongeduld om te regeren zo groot, dat hij geen andere hinderpalen, die zijnen toeleg vertraagden, dulden kon; verlost zijnde van de vrees, dat zijn broeders de kroon met hem delen zouden, bevond hij zich in nog grotere verlegenheid, door de haat, die het volk hem toedroeg, en door de afkeer, welke de krijgslieden van hem hadden, die nochthans machtig genoeg zijn om de troon der Koningen, wanneer er veranderingen en omkeringen in de rijken dreigen te komen, te onderschragen. Hij kon de algemenen tegenzin, welke men tegen hem had opgevat, niet dan aan zichzelf toeschrijven, dewijl hij die op zich gehaald had, door de dood zijner broeders te bewerken. Hij liet evenwel niet na het ganse rijk met zijnen vader te regeren, alsof hij reeds in het bezit daarvan was. Herodes stelde volkomen vertrouwen in hem, in plaats van een afschuw van zijn verraad tegen zijn broeders te hebben; hij scheen er wel mede ingenomen, menende dat het niet uit haat tegen hen geschied was, dat hij zo gehandeld had, maar uit toegenegenheid jegens hem, en om het belang, dat hij in zijn behoud stelde. Het was nochthans duidelijk, dat Antipater met zulk een woede tegen zijn broeders was vervuld, dat hij niet alleen hun personen haatte, maar hun ook haat toedroeg om huns vaders wil, doordien hij voor een ieder vreesde, die zijn verraad aan hem zou kunnen ontdekken, en zich kon verzetten tegen de toeleg, die hij gesmeed had, om door verraad zich van de regering meester te maken. Maar dewijl diezelfde vrees van ontdekt worden, en geen groter vijand te hebben dan zijn vader, niet kon ophouden, zolang deze in het lezen was, haastte hij zich om zijn verfoeielijke onderneming te volbrengen. Met dit oogmerk verzuimde hij niet, om de voornaamste vrienden zijns vaders, voornamelijk die te Rome, en boven alle anderen Saturninus, landvoogd van Syrië, en zijnen broeder, door grote geschenken te winnen. Ook hoopte hij zijn tante Salóme, die toen met één der grootste vrienden van Herodes gehuwd was, op zijn zijde te krijgen; want Antipater was de huichelachtigste en doortraptste mens, die er wezen kon, om onder schijn van vriendschap te bedriegen. Maar dewijl Salóme hem door en door kende, was het hem onmogelijk haar te misleiden, hoewel hij had weten te weeg te brengen dat haar dochter, weduwe van Aristobulus, met zijnen oom van moeders zijde gehuwd was. Haar andere dochter was gehuwd met Kalleas, en zij zelf behield haar genegenheid tot Sylleus, wensende met hem te mogen huwen; maar Herodes dwong haar een huwelijk met Alexas aan te gaan, en om haar daartoe te brengen gebruikte hij de bijstand der Keizerin, die haar te verstaan gaf, dat de Koning, haar broeder, haar bedreigde met zijn ongenade, indien zij zulks weigerde; weshalve zij niet beter kon doen dan zijn begeerte na te komen.

723 Terzelfder tijd zond Herodes Prinses Glafyra Alexanders weduwe, naar Koning Archelaüs, haar vader, terug, en betaalde daar benevens uit zijn schatkist hetgene zij mede ten huwelijk gebracht had, om alzo alle oorzaak van klachten te weren. Er waren twee zonen uit dit huwelijk, en Aristobulus had er drie nagelaten bij Berenice, behalve nog twee dochters. Herodes liet niets achterwege om hen wel te doen opvoeden; hij prees hen zijnen vrienden dikwijls aan, betreurde het ongeluk zijner zonen, bad God dat hun kinderen gelukkiger mochten zijn, en in deugd zowel als in jaren opwassende, hem voor de zorg, die hij voor hun opvoeding droeg, danken. Hij gaf de oudsten zoon van Alexander de dochter van zijnen broeder Feroras, de oudsten zoon van Aristobulus de dochter van Antipater, de zoon van diezelfde Antipater een der

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

dochters van Aristobulus, en zijnen zoon Herodes, die hij bij een dochter des Hogepriesteres verwekt had, (naardien onze wetten ons toelaten verscheidene vrouwen te hebben) de andere dochter van Aristobulus ter vrouwe. Zijn voornaamste oogmerk met deze huwelijken was, om Antipater daardoor tot medelijden en liefde jegens die weeskinderen te bewegen; maar deze haatte hen niet minder dan hij hun vaders gehaat had; en des Konings genegenheid voor hen, in plaats van de zijn op te wekken, maakte hem te bekommerder; want hij vreesde dat zij, tot jaren gekomen zijnde, zich tegen zijn macht zouden aankanten, met de hulp van Koning Archelaüs, hun grootvader, en van de viervorst Feroras, wiens zoon, zo het huwelijk doorging, met een der dochters van Aristobulus zou trouwen. Zijn vrees nam toe, door de deernis, welke het volk met die jonge Prinsen had; door de haat, die hij wist, dat men hem toedroeg, omdat hij de oorzaak van hun ongeluk geweest was, en door de geneigdheid welke de ingezetenen hadden, om zijn boosheid, wanneer zich daartoe een gelegenheid voordeed, aan de Koning te ontdekken, en om de lagen waarvan hij zich bediend had om zijn broeders van kant te maken, aan hem bekend te maken. Om dan te beletten dat zijn neven ter eniger tijd het gezag met hem zouden kunnen delen, wendde hij alles aan, wat hij kon om het besluit van Herodes omtrent de gemelde huwelijken te doen veranderen; en hij verwierf eindelijk door zijn smeken van hem verlof, om met de dochter van Aristobulus te trouwen, en zijnen zoon aan de dochter van Feroras uit te huwelijken.

724 Herodes had toen negen vrouwen, van welke de eerste de moeder was van Antipater; de tweede was de dochter van de Hogepriester Simon, bij welke hij een zoon had, even als hij zelf, Herodes genaamd; de derde was zijns broeders dochter; de vierde zijner zusters dochter, bij welke twee hij geen kinderen had; de vijfde was een Samaritaanse; bij wie hij twee zonen, Archelaüs en Antipas had, en een dochter, Olimpias geheten, met welke zijns broeders zoon naderhand huwde; deze Archelaüs en Antipas werden te Rome bij een van zijn vrienden opgevoed; de zesde, Cleopatra genaamd, was van Jeruzalem; hij had bij haar twee zonen, Herodes en Filippus, welke laatste ook te Rome opgevoed was. De zevende heette Pallas, bij wie hij een zoon had, Fasaël; de achtste Fedra, bij welke hij een dochter had, Roxane; en de negende was Elpis, bij wie hij een dochter had, Salóme genoemd. Belangende zijn twee dochters, de zusters van Alexander en Aristobulus, welke hij bij Mariamne verwekt had, en met wie Feroras geweigerd had te huwen, van deze had hij de een uitgehuwelijkt aan Antipater, de zoon zijner zuster Salóme, en de andere aan de zoon zijns broeders Fasaël, gelijk boven verhaald is.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Over een Jood, Zamaris genaamd, een zeer dapper man.

HERODES wenste het landschap Trachonitis in veiligen staat te brengen, en versterkte daartoe een vlek, dat in het midden van het land lag, vergrootte dit tot een stad, en legde er een bezetting in, om de vijanden te kunnen weerstaan. Daarna vernomen hebbende dat een Jood, Zamaris genaamd, van Babylon gekomen, met vijfhonderd ruiters, gewapend met pijlkokers en schichten, en vergezeld van bijna honderd zijner bloedverwanten, zich met verlof van Saturninus, landvoogd van Syrië, naar een slot, Valathe genoemd, dicht bij Antiochië begeven had, ontbood hij hem met al de zijnen, beloofde hem landerijen in de streek van Bathanea, op de grenzen van Trachonitis, en zei hem van alle belastingen vrij te zullen laten, mits hij de stroperijen, die de rovers in het land mochten willen doen, beletten zou. Zamaris nam de aanbieding aan, en bouwde kastelen, en een vlek, hetwelk hij Bathyra noemde. Aldus dekte hij het land tegen de invallen der Trachoniten, en beschermde de Joden, die uit Babylonië naar Jeruzalem gingen om te offeren, voor hun roverijen. Velen, die onze voorvaderlijke wetten godsdienstig onderhielden, voegden zich bij hem; en die landstreek werd zeer bevolkt, ter oorzake van de vrijdom van schattingen, die Herodes de ingezetenen toestond, en welke zij gedurende zijn regering genoten. Maar Zijn zoon Filippus, hem in de regering opgevolgd zijnde, legde hun een kleine schatting op, hoewel maar voor een korten tijd. Agrippa de Grote en zijn zoon kwelden hen echter met zware belastingen, maar lieten hun evenwel hun vrijheid behouden; en de Romeinen deden desgelijks, zoals wij ter zijner plaatse zullen verhalen. Deze Zamaris, die een zeer dapper man was, liet brave kinderen na, hem gelijk: onder anderen Jakimus, die zich door zijn dapperheid zeer beroemd maakte, en die de Babylonische Joden zo goed in het paardrijden oefende, dat de Koningen hen steeds als lijfwacht te paard gebruikten. Hij stierf in hogen ouderdom en liet een zoon na Filippus, zozeer uitmuntende in deugd, dat Koning Agrippa hem niet alleen een bijzondere genegenheid toedroeg, maar hem ook tot overste van zijn leger aanstelde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Samenzwering van Antipater, Feroras, en zijn huisvrouw, tegen Herodes. Salóme geeft er deze kennis van. Hij doet de Farizeeën, die van de aanslag wisten, ombrengen; en poogt Feroras tot het verstoten zijner vrouw te bewegen, maar deze kan er niet toe besluiten.

TOEN de zaken in die staat waren, en Herodes, die zich inbeeldde zeer door Antipater bemind te worden, zulk een groot vertrouwen in hem stelde, dat hij hem een volkomen gezag gaf, deed de buitensporige eerzucht van die ontaarden zoon, hem die macht misbruiken. Hij verborg echter zijn kwaadwilligheid zo behendig, dat zijn vader niets daarvan bemerkte, en hij door zijn boosheid en macht door iedereen ontzien werd. Hij bewees Feroras grote eer; en deze, door de vrouwen, die Antipater begunstigden, bedrogen, was hem behulpzaam, omdat hij zijnehuisvrouw niet durfde mishagen, noch ook zijn schoonmoeder en haar zuster, hoewel hij haar haatte, ter oorzaak van de kwade bejegening, die zij zijn dochters, welke nog ongehuwd waren, aandeed; maar hij was genoodzaakt dit te verdragen, uit vrees van haar verstoord te maken, dewijl al zijn bedrijven haar zeer wel bekend waren, en zij in innige onderlinge eendracht leefden, en Antipater in een nauwe betrekking met haar stond, zo uit eigen beweging, als door zijn moeder; want die vier vrouwen waren het in alles eens met malkander. Niettemin ontstond er tussen Feroras en Antipater enig misverstand uit geringe oorzaken, en dat door de list van Salóme, die, nauwkeurig op alles gelet hebbende, bespeurd had dat zij te samen tegen de Koning samenspanden, en die gereed was er deze van te verwittigen. Dit ter hunner kennis gekomen zijnde, besloten zij niet meer openlijk met elkaar te verkeren, maar zich te houden alsof zij niet langer goede vrienden waren en de een ongunstig van de ander te spreken, voornamelijk in het bijzijn van de Koning, of van dezulken die het hem konden verhalen, maar ondertussen in het geheim meer omgang met elkaar te houden dan te voren. Doch dit kon niet zo behendig geschieden, of Salóme, die op al hun bedrijf zeer nauw lette, werd het gewaar. Daarop verhaalde zij de Koning, dat ze te samen aten en dronken, zonder dat men het zag, dat zij beraadslagingen hielden, die tot zijn verderf zouden strekken, zo hij die niet spoedig verijdelde; dat zij openlijk veinsden met elkaar overhoop te liggen, en bitse woorden gebruikten; maar dat zij, alleen zijnde, elkaar groter vriendschap betoonden dan te voren, en dat men niet behoefde te twijfelen, of zij beraamden de ondergang diegenen, voor wie zij dit zo zorgvuldig poogden te verbergen. Herodes had zelf al iets hiervan bemerkt, maar hij ging zeer omzichtig te werk, doordien hij zijn zuster wel kende, als iemand, die geen zwarigheid maakte om onwaarheid te spreken, en het hem ook niet onbekend was dat zij, en al de andere vrouwen, van welke reeds gesproken is, de richting van zekere lieden toegedaan waren, die voor wijzer, dan alle anderen, in de godsdienst willen aangezien worden, en die de mensen doen geloven, dat zij door God zo bemind worden, dat Hij zich aan hen openbaart, en hun kennis geeft van toekomende zaken. Men noemt hen Farizeeën; zij zijn zeer listig, en zo stout dat zij menigmaal niet schromen zich tegen de Koningen te verzetten, en hen openlijk te wederstreven, zodat, toen het gehele Joodse volk zich met ede verbonden had, de Koning en de Keizer getrouw te zijn, er meer dan zesduizend van hen waren, die die eed weigerden. Herodes besloeg hen in een geldboete, maar de huisvrouw van Feroras betaalde die voor hen. Om deze gunst te vergelden, zeiden zij tot haar, dat het Gods voornemen was, het rijk aan Herodes en zijn nakomelingen te ontnemen, om het aan haar geniaal Feroras, en aan de kinderen, welke hij bij haar gewonnen had, te geven. Salóme ontdekte deze samenspanning ook, en vernam dat deze lieden enigen aan het hof door geschenken omgekocht hadden; hiervan gaf zij de Koning kennis. Hij deed de Farizeeën, die er de voornaamste leiders van waren, ombrengen, alsmede de gesneden kamerling Bagoas, en een zekeren Karus, een jongen, die hij om zijn schone gedaante beminde, bovendien al zijn huisgenoten, welke beschuldigd werden, medeplichtig aan de samenzwering te zijn. De Farizeeën hadden Bagoas wijs gemaakt, dat de nieuwe Koning, wiens grootheid zij

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

voorspelden, hem niet alleen als zijnen weldoener en vader zou aanmerken, maar ook hem de kracht des lichaams schenken, dat hij zelf konde trouwen, en in staat zou zijn om kinderen te verwekken.

727 Nadat Herodes deze Farizeeën had doen doden, deed hij zijn vrienden bijeenkomen, en verklaarde hun: "dat de huisvrouw van Feroras, die aldaar tegenwoordig was, de oorzaak was geweest van de hoon, die deze hem had aangedaan, door een huwelijk met de Prinsessen, zijner dochters, te weigeren; dat zij bij deze en bij alle andere gelegenheden, niets had nagelaten om hen tegen elkaar te verbitteren; dat zij de boete betaald had, welke hij de wederspannigen Farizeeën had opgelegd; en dat zij aan de laatste samenzwering schuldig was. Dat derhalve Feroras niet behoorde te wachten totdat hij hem verzocht een persoon te verstoten, die niets anders poogde dan verdeeldheid tussen hen te veroorzaken; en dat hij haar niet kon dulden, zonder de vriendschap met zijnen broeder te breken." Feroras, door dit gesprek zeer getroffen, zei dat, hoewel hij de genegenheid en getrouwheid, welke hij de Koning, zijnen broeder, schuldig was, stiptelijk zou onderhouden, hij echter niet besluiten kon zijn vrouw te verstoten, doordien hij haar zo lief had, dat de dood hem niet zo zwaar zou vallen, als van haar gescheiden te zijn. Herodes was zeer gebelgd over dit antwoord, zonder nochthans zijnen toorn te laten blijken; maar hij vergenoegde zich met Antipater en zijn moeder te verbieden enige samenspraak met hem te houden, en gelastte Antipater zorg te dragen, dat het samenkomen van deze vrouwen belet werd. Zij beloofden het hem, doch lieten evenwel niet na, als zij er maar gelegenheid toe hadden, bij malkander te komen eten, voornamelijk Feroras en Antipater, van wien men geloofde dat hij in oneerbaarheid met Feroras huisvrouw leefde; en algemeen werd gedacht dat Antipater’s moeders hun vertrouwde was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

Herodes zendt Antipater naar Augustus, met zijn uitersten wil, waarin hij hem tot zijnen opvolger benoemt. Sylleuse koopt een van Herodes lijfwacht om, om hem te doden; maar de toeleg wordt ontdekt.

DEWIJL Antipater vreesde dat de haat van de Koning, zijnen vader, eindelijk op hem zou neerkomen, schreef hij aan zijn vrienden te Rome, dat zij toch door hun brieven de Koning moesten bewegen om hem ten spoedigste naar Augustus te zenden. Zij kwamen zijn verzoek na; en Herodes zond hen daarop met grote geschenken heen, en met zijn uitersten wil, waarin hij hem tot opvolger benoemde; indien hij hem overleefde. In geval Antipater voor hem stierf, verkoos hij, om hem in de regering op te volgen, zijnen anderen zoon Herodes, die hij bij de dochter des Hogepriesters verwekt had.

729 Terzelfder tijd kwam Sylleus ook te Rome, zonder nagekomen te zijn hetgene Augustus bevolen had. Antipater beschuldigde hem voor de Keizer van die zelfde misdaden, waarover Nikolaus hem had aangeklaagd. Aretas deed hem desgelijks beschuldigen, dat hij, tegen zijn goedvinden, te Petra verscheidene personen van aanzien, en in het bijzonder Soëmus, een zeer deugdzaam man, had doen ombrengen, alsmede een van Augustus dienaren, Fabatus geheten. De laatste beschuldiging nu tegen Sylleus geschiedde om de volgende oorzaak. Onder de lijfwacht van Herodes was een zekere Korinthus, op wien hij zich veel verliet; deze kocht Sylleus voor een grote som geld om, en deed hem beloven dat hij de Koning, zijnen meester, om het leven zou brengen. Fabatus, dit uit de mond van Sylleus zelf vernomen hebbende, gaf er Herodes kennis van, die Korinthus in hechtenis liet nemen, en pijnigen. Hij bekende alles, en beschuldigde twee Arabieren, van welke de een, een groot heer, en de ander een bijzonder vriend van Sylleus was. Herodes deed hen evenzo ter pijnbank brengen, en zij bekenden dat zij eigenlijk gekomen waren om Korinthus tot het nakomen zijner belofte aan te sporen, en hem daarin bij te staan, indien het nodig was. Herodes zond hen met deze berichten naar Saturninus, die hen naar Rome deed voeren, om aldaar te recht gesteld te worden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Dood van Feroras, Herodes broeder.

HERODES, ziende dat Feroras hardnekkig verlangde zijn huisvrouw te behouden, beval hem dat hij zich dan naar zijn vier vorstendom moest begeven. Dit deed hij niet alleen gewillig, maar hij zwoer met ede dat hij gedurende zijn leven nooit weer aan het hof zou komen, en hij hield zijn woord; want Herodes, enigen tijd daarna ziek geworden zijnde, en hem ontboden hebbende, om hem voor zijn sterven enige heimelijke en gewichtige bevelen te geven, liet Feroras hem weten dat hij niet komen kon, om zijnen eed. Herodes nam hem daarin niet tot voorbeeld, noch verkoelde in de genegenheid, welke hij hem toedroeg; want na die tijd vernomen hebbende, dat Feroras ziek was, ging hij hem bezoeken, zonder daartoe verzocht te zijn; en toen Feroras aan deze ziekte stierf, deed Herodes het lijk naar Jeruzalem voeren, aldaar begraven, en zijn gedachtenis met een openbaren rouw eren. Die dood was het begin van de val van Antipater, die zich toen te Rome ophield; want God wilde hem eindelijk straffen voor zijn boosheid, bij het bewerken van de dood zijner broeders betoond. Ik zal de omstandigheden daarvan verhalen, om aan ieder door dat voorbeeld te tonen, hoeveel er aan gelegen is, gerechtigheid en deugd ten regel zijner daden te nemen, en nooit iets te doen, dat daartegen strijdt.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Herodes ontdekt de toeleg van zijnen zoon Antipater, om hem door vergift om het leven te brengen.

TWEE mannen, die door Feroras vrijgemaakt, en zeer door hem bemind waren, kwamen na zijnen dood bij Herodes, om hem te bidden dat hij die dood niet ongestraft wilde laten, maar een nauwkeurig onderzoek doen naar degenen, die er de oorzaak van waren. Herodes, hen met oplettendheid aanhorende, en aan hun woorden geloof slaande, verhaalden zij hem vervolgens, dat hun meester, op de dag dat zijn ziekte hem overviel, het avondmaal met zijn huisvrouw gehouden had, en men hem vergift ingegeven had, gemengd in een spijs, waarvan hij nauwelijks gegeten had, of het had hem aangetast; dat dit vergift gekomen was van een Arabische vrouw, die gezegd had dat het niet anders was dan een minne kruid, terwijl het nochthans een dodelijk vergift was, en dat men onder de Arabische vrouwen, die grote giftmengsters zijn, er een in het bijzonder beschuldigde, die een vrijen toegang had tot de bijzit, welke Sylleus onderhield; en dat de moeder en zuster van Feroras huisvrouw bij die vrouw gekomen waren, om dit vergift van haar te kopen, en dat zij het, ‘s daags voordat Feroras die maaltijd bij zijn vrouw gehouden had, medegebracht hadden. Dit bericht maakte Herodes zo vertoornd, dat hij de slavinnen en vrije vrouwen van de moeder en zuster van Feroras huisvrouw deed pijnigen. Hoewel zij niets bekenden, was er eindelijk echter een van haar, die, door het geweld der pijn overstelpt, zei, dat zij wenste dat de moeder van Antipater dergelijke pijnigingen mocht uitstaan, dewijl deze er de oorzaak van was dat zij al deze smarten moest lijden. Deze woorden deden Herodes nog nauwkeuriger onderzoek doen, om achter de waarheid der zaak te komen; hij deed die vrouwen zo fel pijnigen, dat hij alles, wat er geschied was, van haar vernam, te weten, de geheime maaltijden en de bijeenkomsten, en zelfs datgene, hetwelk hij tot niemand dan tot Antipater alleen gezegd, en dat Feroras aan die vrouwen meegedeeld had; de zaak der honderd talenten namelijk, die hij aan Antipater buiten iemands weten geschonken had, onder belofte, dat hij zich van Feroras zou scheiden; dat Antipater hem een groten haat toedroeg; dat hij zijn beklag dikwijls aan zijn moeder gedaan had, dat zijn vader zo lang leefde; dat hij, zelf oud wordende, de kroon zo laat zou erven, dat hij er het genot niet lang van zou hebben; dat zijn vader zovele andere zonen en kleinzonen had, dat hij niet hopen kon het rijk met volkomen zekerheid te zullen bezitten; en dat, al kwam de koning te sterven, het niet zijn zoon, maar een zijner broeders was, die hij tot zijnen opvolger benoemd had. De vrouwen verklaarden ook dat hij dikwijls van Herodes wreedheid sprak; en dat hij placht te zeggen dat deze zijn eigen zonen niet verschoond had, en dat dit hem naar Rome, en Feroras naar zijn vier vorstendom had doen gaan. Dewijl dit alles overeenstemde met het bericht, dat Herodes van Salóme had ontvangen, aarzelde hij zich niet lang er volkomen geloof aan te slaan. Hij hield Doris, Antipaters moeder, voor schuldig van deel aan die samenzwering gehad te hebben, ontnam haar al haar juwelen, die van een grote waarde, en door hem aan haar vereerd waren, en hij verjoeg haar van zijn hof. Jegens de vrouwen van Feroras huis, begon hij zich zachter te tonen, omdat zij alles aan hem ontdekt hadden. Maar niets vertoornde hem meer tegen Antipater, dan hetgene hij van zijnen rentmeester, die een Samaritaan, en ook Antipater geheten was, vernam. Die man, ter pijnbank gebracht, bekende onder anderen, dat zijn meester aan Feroras een dodelijk vergift ter hand gesteld had, om het in zijn afwezen de Koning in te geven, opdat men er hem niet van zou kunnen beschuldigen; dat dit vergift door Antifilus, een van Antipaters vrienden, uit Egypte medegebracht was, en dat het zijn oom Teudio, broeder zijner moeder Doris was, die het aan zijn huisvrouw in bewaring gegeven had. Herodes ontbood aanstonds Feroras weduwe, en ondervraagde haar omtrent die zaak. Zij bekende dat zij dit vergift had, en ging heen als om het te halen; maar in plaats van het te brengen, wierp zij zich uit een galerij van het paleis van boven neer, zonder dat die val dodelijk voor haar was, omdat zij juist op haar voeten

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

neerkwam. Nadat zij weer tot zich zelf gekomen was, beloofde de Koning haar en haar ganse geslacht vergiffenis, indien zij hem de waarheid beleed; doch hij dreigde haar daarentegen met de zwaarste pijniging, bijaldien zij die hardnekkig voor hem poogde te verbergen. Daarop betuigde zij met ede dat ze niets voor hem verbergen zou; en de algemene gedachte was dat zij oprecht daarin te werk ging. "Antifilus, " zei zij, "heeft dit vergift uit Egypte medegebracht, waar het bereid was door zijnen broeder, die arts is; toen kocht uw zoon Antipater het van hem, om er zich tegen uw persoon van te bedienen, en Theudio bracht het bij Feroras, die het mij te bewaren gaf. Mijn man, naderhand ziek geworden zijnde, werd zo getroffen door uw genegenheid, die gij hem door uw bezoek betoondet, dat hij mij deed roepen, en tot mij zei: vrouw, ik heb mij door Antipater laten verleiden, toen hij mij zijn voornemen, om zijnen vader te vergiftigen, ontdekte; maar nu ik zie dat de Koning de broederlijke genegenheid, welke hij mij altoos heeft betoond, nog behouden heeft, en mijn leven ten einde loopt, wil ik naar de andere wereld niet gaan met een ziel, die bezoedeld is met de misdaad van mijn Koning en broeder naar het leven gestaan te hebben. Daarom verzoek ik u, dat vergift in mijn tegenwoordigheid te verbranden. Nauwelijks had hij dit gezegd, of ik liep heen, om het te halen, en verbrandde het voor zijn ogen, uitgenomen een weinig daarvan, dat ik bewaarde, om er mij van te bedienen, indien gij na zijnen dood mij met de uiterste gestrengheid zou willen behandelen." Dit zeggende toonde zij aan Herodes het overschot van het vergif, en het doosje, waarin het besloten was. De broeder van Antifilus en zijn moeder bekenden onder het pijnigen dezelfde zaak, en herkenden ook het doosje. Men beschuldigde evenzo een van ‘sKonings vrouwen, dochter van de Hogepriester, dat zij deel aan die samenzwering had gehad, en hetgeen ze daarvan geweten had, verborgen had gehouden. Herodes verstiet haar, schrapte zijnen zoon Herodes, die hij bij haar verwekt, en tot zijnen erfgenaam benoemd had, in geval Antipater voor hem stief, uit zijnen uitersten wil, ontnam zijnen schoonvader Simon het hogepriesterschap, en gaf het aan Matthias, Theofilus zoon. Ondertussen kwam Batthyllus, een vrijgemaakte van Antipater, uit Rome; men bracht hem op de pijnbank, en hij bekende dat hij vergift medegebracht had, om het aan Antipater en Feroras te overhandigen, opdat, wanneer het eerste, hetwelk men de Koning zou ingegeven hebben, geen werking deed, men hem het tweede zou geven. Men stelde ook terzelfder tijd aan Herodes brieven ter hand, welke zijn vrienden te Rome hem op verzoek van Antipater, die hen door grote geschenken voor zijn zaak had gewonnen, geschreven hadden. Deze brieven hielden in dat zijn zonen, Archelaüs en Filippus, hem dikwijls wegens de dood hunner broeders, Alexander en Aristobulus, beschuldigden, te kennen gevende dat zij er zeer gevoelig over waren, en geloofden dat hij hen niet uit Rome naar Judea zou ontbieden, dan om hen eveneens te behandelen. Antipater schreef ook deswege aan de Koning, om hen te verschonen, zeggende dat men het hunner jonkheid ten goede moest houden. En terwijl hij zijn verblijf aan het hof van Augustus hield was hij er gestadig op uit, om de voornaamste hovelingen door geschenken te winnen, tot die einde meer dan tweehonderd talenten bestedende. Inmiddels schijnt het verwonderenswaardig, dat hij gedurende de zeven maanden, die hij te Rome was, niets vernam van hetgene er in Judea tegen hem was beraamd. Maar behalve dat men op alle wijzen zo nauwkeurig wacht hield, om te beletten dat hij enige tijding kreeg, was de haat, welke men hem toedroeg, zo groot, dat er niemand was, die zich om zijnentwille in gevaar wilde stellen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

Antipater, weer uit Rome in Judea gekomen zijnde, wordt in tegenwoordigheid van Varus, landvoogd van Syrië, overtuigd, dat hij de Koning, zijnen vader, had willen vergiftigen. Herodes doet hem in de gevangenis zetten, en schrijft daarover aan Augustus.

HERODES, zijn gramschap tegen Antipater ontveinzende, nadat deze bericht had, dat hij welhaast, na alles gelukkig ten einde gebracht te hebben, meende te huis te komen, schreef hem, dat hij ten spoedigste moest overkomen, opdat zijn afwezen hem niet nadelig werd. Hij deed alleen enige lichte klachten over zijn moeder, met belofte, dat, zodra hij weer te huis gekomen zou zijn, hij het opgevatte misnoegen vergeten zou; waarbij hij niet dan betuigingen van genegenheid voegde, uit vrees dat zijn zoon enig mistrouwen kreeg, en niet zou terugkomen, maar iets kwaads tegen hem brouwen. Antipater ontving die brief in Cilicië, terwijl hij op weg was om terug te komen; hij had te voren andere brieven te Tarente ontvangen, waaruit hij Feroras dood vernomen had, waarover hij zeer bedroefd was; niet uit genegenheid voor hem, maar omdat Feroras zijnen vader niet vergiftigd had, gelijk hij hem had beloofd. Toen hij te Celenderis, een stad in Cilicië, gekomen was, begon hij te twijfelen of hij zijn reis vervolgen zou; want hij was zeer gebelgd over de hoon, zijner moeder aangedaan nu zij uit het paleis was verjaagd. Het gevoelen zijner vrienden was verdeeld; sommigen waren van mening, dat hij op enige plaats behoorde te wachten, om te zien wat er gebeuren zou, maar anderen rieden hem zich te haasten, om door zijn tegenwoordigheid de toeleg, die zijn vijanden, moedig door zijn afwezigheid, tegen hem mochten beramen, te verijdelen. Hij volgde de laatsten raad, zette zijn reis voort, en kwam in de haven van Sebaste, welke Herodes voor zovele kosten had doen maken, en ter ere van Augustus naar diens naam genoemd had. Men twijfelde toen niet aan Antipaters ondergang; want, terwijl hij, toen hij naar Rome scheep ging, omringd was van een stoet diegenen, die hem uitgeleide deden, en geluk op zijn reis wensten, was er bij zijn terugkomst niemand, die hem begroette of verwelkomde; maar men wenste dat Gods wraak hem mocht treffen, en voor de moord zijner broeders straffen. Juist trof het, toen hij te Jeruzalem aangekomen was, dat Quntilius Varus, die Saturninus in de landvoogdij van Syrië was opgevolgd, gekomen was om Herodes te bezoeken, en dat zij te samen raadpleegden. Antipater, niets wetende van hetgene er voorgevallen was, kwam, in het purper gekleed, volgens zijn gewoonte, voor de poort van het paleis, welke men voor hem opende; maar zijn gevolg hield men er buiten. Het viel hem toen niet zwaar te begrijpen in welk gevaar hij verkeerde; en hij bemerkte dit nog beter, toen Herodes, in plaats van hem te omhelzen, hem terug stiet, en, hem de dood zijner broeders verwijtende, tot hem zei, dat hij daar nog een vadermoord had willen bijvoegen; maar dat Varus de volgenden dag zijn rechter zou wezen. Zulk een onverwachte ontmoeting trof Antipater als een donderslag, zodat hij verschrikt heenging; en door zijn moeder en zijn huisvrouw, dochter van Antigonus, die voor Herodes geregeerd had, van alles bericht gekregen hebbende, bereidde hij zich voor, om voor het gerecht te verschijnen.

733 De volgenden dag riep Herodes een grote bijeenkomst samen, waarin Varus voorzitter was. Hun beider vrienden bevonden zich evenzo daar, benevens de bloedverwanten van Herodes, en onder anderen ook zijn zuster Salóme. Men ontbood allen, die de toeleg ontdekt hadden; ook ontbood men degenen, die gepijnigd waren, bovendien sommige huisgenoten van Antipater's moeder, welke men kort voor zijn terugkomst in hechtenis genomen had, omdat men brieven bij hen gevonden had, meldende dat zijn aanslagen ontdekt waren, dat hij zich wachten moest weer te komen, om niet in de handen van de Koning, zijnen vader, te vallen; en dat de enige hoop op redding, die er voor hem overschoot, was, zijn toevlucht tot de bescherming van Augustus te nemen Antipater wierp zich neer aan de voeten van Herodes, biddende dat hij hem niet veroordelen mocht zonder hem eerst te horen, maar dat hem mocht toegestaan worden zich

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

te verantwoorden. Herodes beval hem op te staan, en zei vervolgens: dat hij zeer ongelukkig was, doordien hij zulke kinderen verwekt had, en op het laatste zijner dagen in Antipater's lagen gevallen was; dat hij alle zorg voor hun opvoeding had gedragen; dat hij hun niet dan weldaden bewezen had; maar dat al die blijken van genegenheid en goedgunstigheid hen niet hadden kunnen beletten het op zijn leven toe te legen, om door zulk een schrikkelijke misdaad voor de tijd een koninkrijk te verkrijgen, hetwelk hij, zo door de loop der natuur, als door de wil zijns vaders, op wettige wijze konde bezitten. Dat hij niet begrijpen kon, wat voordeel hij zich van het uitvoeren van zulk een verfoeielijken aanslag zou kunnen voorstellen, nademaal hij hem bij uitersten wil tot zijnen opvolger benoemd had, en zelfs bij zijn leven het gezag met hem deelde. Dat hij hem jaarlijks vijftig talenten voor zijn uitgaven toegelegd, en er hem driehonderd voor zijn reis naar Rome gegeven had. Voorts verweet hij Antipater de dood zijner broeders, wier aanklager hij geweest was, en ook hun navolger, indien zij schuldig, doch wier lasteraar en moordenaar hij was, indien zij onschuldig waren; dewijl hij geen andere bewijzen tegen hen had verlangd, maar hij hen had veroordeeld, op zijn aanbrengen; maar dat hij hen nu onschuldig achtte, hemzelven schuldig bevindende, aan die vadermoord, waarvan hij hen had beticht. Terwijl Herodes aldus sprak, ontsprongen hem de tranen zo, dat hij zijn spreken moest staken; daarom verzocht hij Nikolaus de Damascener, wien hij niet minder vriendschap dan vertrouwen toedroeg, en die goed van de zaak onderricht was, te verhalen wat de verklaringen der getuigen, die als bewijzen tegen zijnen zoon moesten dienen, behelsden. Maar Antipater voorkwam hem, en bepleitte zijn zaak zelú hij gebruikte ter zijner verdediging dezelfde redenen, waarvan Herodes zich tegen hem bediend had, zeggende: "dat de grote genegenheid zijns vaders een beloning voor zijn dienstvaardigheid was, en een teken, dat hij niet in gebreke was gebleven in hetgene hij hem schuldig was. Dat het onwaarschijnlijk was, dat hij, hem voor deze behoed hebbende voor de aanslagen op zijn leven, nu zich zelf in zodanige misdaad gewikkeld, en door zulk een smet zijnen goeden naam bezwalkt zou hebben. Dat hij er geen reden voor had, doordien hij door zijnen vader tot opvolger verklaard, en reeds deelgenoot van de macht en de eer der kroon gemaakt zijnde, zich niet alleen mocht voorstellen eens Koning te zullen wezen; maar dat men zeggen kon dat hij het inderdaad reeds was, zonder dat iemand zich daartegen aankantte. Dat er derhalve geen reden was om te geloven dat de hoop om het gehele bezit te bekomen van een rijk, van hetwelk hij reeds om zijn bekwaamheden een gedeelte vreedzaam bezat, hem in zodanig een gevaar en misdaad zou gewikkeld hebben. Dat de straf, welke zijn broeders voor dergelijk een onderneming geleden hadden, de zaak nog minder waarschijnlijk maakte; dat er geen beter bewijs voor zijn vurige liefde jegens zijnen vader nodig was, dan dat hij zelf hun aanklager was geweest; en dat het hem niet berouwde, omdat hij zijn liefde jegens hem niet beter kon betonen, dan door het straffen van hun goddeloosheid. Dat hij tot getuige zijner bedrijven binnen Rome Augustus zelf had, die men immers evenmin kon bedriegen als God; dat hij zijn brieven kon tonen, aan welke men zeker meer geloof moest slaan dan aan de lasteringen zijner vijanden, die nergens vuriger naar verlangden, dan om tweedracht in het koninklijke gezin te stichten, waartoe zijn afwezigheid hun gelegenheid gegeven had. Dat wat de verklaringen der getuigen betreft, het niet billijk was die te geloven, omdat ze door het geweld der pijnbank afgedwongen waren. En eindelijk dat hij zichzelf aanbood om de pijniging door te staan, zonder dat men hem behoefde te verschonen." Antipater, aldus sprekende, stortte een vloed van tranen, en sloeg zijn aangezicht zo bont en blauw, dat het zelfs zijn vijanden tot deernis zou hebben kunnen bewegen, en daarom noodzakelijk de vergadering enigszins moest treffen; ja, Herodes zelf werd er door ontroerd, alhoewel hij alles deed, wat hij kon, om het niet te laten blijken. Nikolaus nam toen met veel aandrang het woord, om de aanklacht, welke de Koning begonnen had, te vervolgen. Hij verklaarde zich over ieder punt; bracht als bewijs voor de misdaad de getuigenissen bij van degenen, die gepijnigd waren; weidde uit over de grote goedheid, welke de Koning aan zijn kinderen betoond had, door de zorg, die hij voor hun opvoeding had gedragen, en waarvoor hij zo slecht beloond was; en zei, dat, hoe groot ook het

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

misdrijf van Alexander en Aristobulus mocht geweest zijn, er zoveel reden niet was om er zich over te verwonderen, vermits zij nog jong en kwalijk beraden waren, en zich door te grote begeerte om te regeren, door anderen hadden laten verleiden. Maar dat niets zo vreselijk was als de misdaad van Antipater, die, wreder dan de wreedste beesten, welke hun felheid laten varen tegenover hun weldoeners, niet was getroffen geworden door al de weldaden, welke hij van de Koning, zijnen vader, genoten had; en die in plaats van te bedenken tot welke rampen zijn broeders door hun slechte gedrag vervallen waren, niet geschroomd had hen op die weg na te volgen. Want, vervolgde hij, zich tot Antipater kerende, zijt gij het niet zelf, die hen eerst beschuldigd hebt? Zijt gij het niet, die getracht hebt hen van schuld te overtuigen? Ja, zijt gij het niet, die hen hebt doen straffen? Doch dit is de zaak niet, waarvan ik u beschuldig; uw haat tegen hen was rechtmatig. Maar kan men zich wel genoeg er over verwonderen, dat en niet gevreesd hebt, u zelf even gehaat te maken? Want is het niet gemakkelijk te begrijpen, dat hetgene gij tegen hen gedaan hebt, niet geschied is uit liefde voor uw vader, maar om te lichter de verfoeielijken aanslag, welke gij tegen hem gesmeed hadt, te kunnen uitvoeren, door zo bezorgd voor zijn welzijn te schijnen, en zulk een afkeer van hun misdaad te tonen, gelijk het vervolg heeft doen zien? Dewij gij, bij het bewerken van de dood uwer broeders, hun medeplichtigen verschoondet, hebt gij genoeg doen blijken dat gij met hen in goede verstandhouding waart, en dat het uw voornemen was, u van hen te bedienen, om iets tegen het leven van uw vader te ondernemen. Gij hebt daardoor een dubbele vreugde gesmaakt; de ééne dat het in de ogen der mensen scheen, alsof gij een lofwaardig werk verricht hadt, gelijk het inderdaad zou geweest zijn, indien gij u tegen uw broeders, zo zij schuldig waren, gekant verklaard hadt, om uw vader te redden; de andere bleef geheim en in uw hart verborgen; dewijl gij het daardoor gemakkelijker vondt, om door een misdaad, nog groter dan de hun, hem verraderlijk te doen omkomen, voor wien gij zulk een grote genegenheid scheent te hebben. Indien gij waarlijk een afschuw hadt gehad van de snoden toeleg, waarvan uw broeders beschuldigd werden, en die hun het leven gekost heeft, zou gij dan getracht hebben hen na te volgen? Blijkt het niet klaar, dat gij geen ander oogmerk gehad hebt, dan om door uw listen degenen, die u de kroon zouden hebben kunnen betwisten, en die haar waardiger waren dan gij, ten verderve te brengen, en alle schuld daarvan op uw vader te schuiven, om u zelf alzo buiten gevaar te stellen van gestraft te kunnen worden, bij die broedermoord een vadermoord voegende, zo schrikkelijk, als ooit enige eeuw heeft gezien? Want het is geen gewoon vader, wiens dagen gij u voorgenomen hadt te verkorten; maar een, die u hartelijk beminde, die u met weldaden had overladen, die zijn gezag met u gedeeld, die u tot zijnen opvolger verklaard had, die u reeds het genot van te regeren deed genieten, en die u bij uitersten wil de kroon toegezegd had. Zulk een buitengewone goedheid heeft op een zo boos gemoed als het uw geen indruk kunnen maken. In plaats van de belangen van uw weldoener voor te staan, hebt gij alleen uw eigen belang gezocht. Uw buitensporige heerszucht heeft niet kunnen dulden dat gij uw eigen vader, aan wien gij zoveel verplicht zijt, tot medeheerser zou hebben; en terwijl uw woorden een groten ijver voor zijn welzijn te kennen gaven, waren al uw daden op zijn ondergang gericht. Het is u niet genoeg geweest, zelf boos te zijn, maar gij hebt getracht uw moeder zo snood te maken als gij zelf zijt, door haar medeplichtig aan uw misdaad te doen worden. Gij hebt het gemoed uwer broeders verbitterd, en de stoutheid gehad van uw vader bitter te honen, door hem een beest te noemen, gij namelijk, wiens hart vervuld is met erger vergift dan van de venijnigste slangen, en waarvan gij u tegen uw nabestaanden, aan welke gij zoveel verplicht zijt, bediend hebt; gij eindelijk, die, in plaats van uw vader in zijnen ouderdom bij te staan, u niet met uw eigen boosheid hebt tevreden gesteld, om hem de felheid van uw haat te doen gevoelen, maar die u van wachten hebt doen vergezellen; die niet alleen mannen, maar ook vrouwen voor uw aanslag gebruikt, en zovele personen, als u mogelijk was, omgekocht hebt, om hun listen bij de uw te voegen, en hem alzo te overvallen. Nu zelfs terwijl men zovele verklaringen heeft van personen, zo vrijgeborenen als slaven, welke men om uwentwille

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gepijnigd heeft, en terwijl men zulke overtuigende blijken uwer misdaad ziet, durft gij nog de waarheid ontkennen. Het is u niet genoeg, dat gij de tederste gevoelens der natuur verkracht, door uw best te doen om uw eigen vader het leven te benemen; maar gij wilt ook de wetten, tegen u en uws gelijken gemaakt, omver werpen, om de eerlijkheid van Varus om te kopen, en alle recht, dat er in de wereld is, vernietigen. Gij zegt dat men de verklaringen, afgedwongen door pijniging, ofschoon ze uw vader het leven bewaard hebben, niet behoort te geloven; en gij wilt ondertussen dat men geloven zal, wat gij zegt, als men u pijnigt. Maar, vervolgde Nikolaus, zich tot Varus wendende, zult gij onzen Koning niet verlossen van de verfoeielijke aanslagen zijner naaste bloedverwanten tegen hem? Zult gij die onmens niet ten dode doemen, die zich van een valsen schijn van liefde jegens zijnen vader bediend heeft, om de ondergang zijner broeders te weeg te brengen, en die niets verzuimd heeft om ook hem in het verderf te storten, ten einde hij zelf alleen regeren mocht? Gij weet dat een vadermoord niet als een bijzondere, maar als een algemeen veroordeelde misdaad behoort aangemerkt te worden, omdat zulk een daad een belediging van de natuur is, en de oorsprong onzes levens aantast. Gij weet dat bij zodanige daad zowel de plannen strafbaar zijn als de uitvoering, en dat men niet laten kan ze te straffen, zonder tegen die zelfde natuur, welke de moeder van alle mensen is, te zondigen." Nikolaus verhaalde daarna nog verscheidene zaken, welke Antipaters moeder, door vrouwelijke praatzucht, zich had laten ontvallen; te weten, dat zij met waarzeggers te rade was gegaan, en offeranden geofferd had, om te weten, wat Herodes beschoren was. Ook maakte hij gewag van de ongeregeldheden, zo uit dronkenschap ontstaan, als door vrouwen van Antipater in het huisgezin van Feroras veroorzaakt; en hij bracht een menigte van verklaringen tegen hem bij, waarvan sommige vrijwillig, en andere door de pijnbank afgeperst waren, welke men voor betrouwbaar mocht houden, omdat degenen, die, uit vrees voor Antipater, te voren verzwegen hetgeen zij tegen hem hadden, nu zagen dat de verandering van zijnen staat aan ieder vrijheid gaf om hem te beschuldigen, zodat zij vrijmoedig zeiden hetgene hun haat tegen hem hun niet toeliet verborgen te houden.

734 Maar niets kwelde Antipater meer dan het verwijt van zijn eigen geweten, hetwelk hem zijn boze aanslagen tegen zijnen vader, bovendien de dood zijner broeders, door zijn verfoeielijke listen bewerkt, en de verwarring door hem in het het koninklijk huis gesticht, steeds voor ogen hield. Men had sinds lang opgemerkt, dat hij nooit iemand gegronden haat of getrouwe vriendschap toegedragen had; maar dat eigenbelang alleen de regel van zijn gedrag was. Die zich tot nu toe stil gehouden hadden, kwamen thans voor de dag; en zodra het veilig geschieden kon, begon men hem te beschuldigen, en om strijd al het kwaad te zeggen, dat men van hem wist. Velen beschuldigden hem van verscheidene misdaden; en men had reden om te geloven dat ze de waarheid spraken, doordien het niet bleek te zijn om de Koning te behagen, of omdat vrees voor gevaar hen noodzaakte iets te verbergen; maar het scheen veeleer dat het geschiedde uit afkeer, en omdat zij niet zozeer naar zijnen dood wensten om het leven van Herodes te beveiligen, als wel om te verhoeden dat zij onder de heerschappij kwamen van zulk een snoden vorst als Antipater was. Het waren niet alleen degenen, welke men ondervraagde, die aldus spraken, er waren ook velen, die vrijwillig tegen hem getuigden; en hoewel hij een van de listigste en onbeschaamste mensen was, evenwel durfde hij zijn mond niet open doen om te antwoorden.

725 Nadat Nikolaus had opgehouden te spreken, en de bewijzen en stukken bij te brengen en te tonen, nam Varus het woord, en zei tot Antipater, dat hij hem volkomen vrijheid gaf om te spreken, indien hij iets ter zijner verdediging had in te brengen, en dat de Koning zijn vader, en hij, niets zo zeer begeerden, als dat hij onschuldig bevonden mocht worden. Antipater, in plaats van zich te verantwoorden, viel met het aangezicht op de grond, en bad God door enig teken zijn onschuld te willen openbaren, en te doen blijken hoe ver het er van af was dat hij ooit de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gedachte had gehad van iets tegen zijnen vader te ondernemen. Aldus zijn de slechte mensen gewoon te doen; wanneer zij zich in misdaden wikkelen, geven zij zich aan hun driften over, zonder te bedenken dat er een God is; maar als zij in gevaar zijn om gestraft te worden, dan roepen zij Hem aan, nemen Hem tot getuige dat ze onschuldig zijn, en zeggen dat zij zich geheel aan zijnen wil onderwerpen. Dus ging het met Antipater; hij handelde te voren in alles, alsof er geen God was; en toen hij zag dat zijn verdiende straf hem boven het hoofd hing, durfde hij nog zeggen, dat God hem geholpen had, om zorg voor zijnen vader te dragen. Varus ziende, dat hij niet antwoordde op hetgene men hem vraagde, en dat hij niets anders deed dan God aanroepen, beval dat men het vergift, waarvan in het geding gesproken was, te voorschijn zou brengen, om de kracht daarvan eens te beproeven. Het werd daarop gehaald; men deed het iemand innemen, die ter dood verwezen was, en het bleek zo krachtig te zijn dat deze terstond de geest gaf. Toen deed Varus de vergadering eindigen; en hij keerde de volgenden dag weer naar Antiochië, alwaar hij doorgaans zijn verblijf had, omdat de Koningen van Syrië gewoon waren aldaar hun hof te houden.

736 Herodes liet Antipater toen in de gevangenis zetten, zonder dat men wist welk besluit hij met Varus daaromtrent genomen had; doch de meesten geloofden dat hij buiten diens goedvinden niets in die zaak deed. Hij schreef daarna aan Augustus, en gelastte degenen, die zijn brieven zouden overleveren, dat zij de keizer mondeling van zijns zoons misdaad verwittigen zouden. Terzelfder tijd onderschepte men een brief, die Antifilus uit Egypte aan Antipater geschreven had. Herodes deed hem openen, en men vond er deze woorden in: "Ik heb u een brief van Akme gezonden, waaraan mijn leven hangt; gij behoeft er niet aan te twijfelen of ik zou, indien de inhoud bekend werd, mij de dodelijken haat van de twee machtigste geslachten op de hals halen. Ik wens dat uw voornemen u wel gelukken moge." Herodes, de brief gelezen hebbende, liet vernemen naar de anderen, waarvan in deze gesproken werd; maar men kon hem niet vinden, en de knecht van Antifilus zei dat hij geen anderen gebracht had dan deze, welke men gezien had. Terwijl men aldus in onzekerheid was, bemerkte iemand van ‘sKonings vrienden een zoom aan de onderrok van die dienaar, en begon te denken dat men de brief wel daarin kon verborgen hebben. Zijn gissing bedroog hem niet, want men vond er een brief, die aldus luidde: Akme aan Antipater: Ik heb aan de Koning, uw vader, zo geschreven als gij begeerdet, en ik heb in het pakket een afschrift gedaan van een brief, die aan de Keizerin, mijn meesteresse, door Salóme zal schijnen geschreven te zijn. Ik houd mij verzekerd dat hij die niet zal gelezen hebben, of hij zal haar terstond straffen als iemand, die aan een toeleg tegen zijn leven schuldig is." De inhoud dezes briefs, die valselijk aan Salóme toegeschreven werd, was door Antipater bedacht, maar hij had zijn bedoeling aan Akme meegedeeld, opdat die hem in haar gewone schrijfwijze zou uitdrukken. Belangende de brief van Akme aan Herodes, hij bevatte deze woorden: "Nademaal ik, Heer Koning, een brief gevonden heb, door Salóme aan de Keizerin, mijn meesteres, geschreven, in welke zij haar bidt te weeg te brengen dat zij met Sylleus mag trouwen, zo heb ik uit ijver voor uw dienst mij verplicht gevonden hem over te schrijven, en u toe te zenden. Het moge u behagen denzelven te verbranden, vermits er mijn leven aan hangt." Zodanig was de inhoud diens briefs. Maar hetgene Akme aan Antipater schreef, ontdekte de ganse schelmerij, doordien het bleek dat zij niets gedaan had dan op zijn bevel, en om Salóme te verderven. Deze Akme, die een Jodin en in dienst der Keizerin was, had haar hulp in dit werk vrij duur aan Antipater verkocht. Aldus vernam Herodes dat de boosheid van zijnen zoon zo ver ging, dat hij niet tevreden was met het leven van zijnen vader belaagd te hebben, en het verderf van Salóme te zoeken, en het ganse gezin in verwarring en onrust te brengen, maar dat hij zelfs het hof van Augustus poogde te vergiftigen. Al deze misdaden te samen baarden zulk een afschuw, dat het weinig scheelde of Herodes had hem op staanden voet doen doden Ook zette Salóme hem daartoe aan; op haar boezem slaande, riep zij uit, dat ze gereed was de dood te ondergaan, indien het bleek dat zij in haar getrouwheid jegens

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hem ooit te kort gekomen was. Herodes liet Antipater halen, en beval hem zonder schroom te zeggen, of hij iets ter zijner verantwoording in te brengen had; maar toen hij geen antwoord gaf, zei de Koning, dat hij dan ten minste zijn medeplichtigen moest aanwijzen. Daarop noemde hij Antifilus als de enigen schuldige; en niemand meer. Herodes kreeg toen het voornemen om hem naar Rome te zenden, om daar door Augustus geoordeeld te worden; maar vermits hij vreesde dat Antipater's vrienden hem zouden verlossen, zond hij hem terug naar de gevangenis, geboeid als te voren, en schreef hij aan Augustus om deze van zijn misdaad te verwittigen, zijnen gezanten lastgevende; dat zij de Keizer zouden verhalen hoe hij Akme voor zijn zaak gewonnen had, en dat zij hem een afschrift harer brieven zouden tonen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

De gouden arend, die Herodes boven de poort de Tempels had doen zetten, afgerukt. Strenge straf daarover. Zijn vreselijke ziekte, en de wrede bevelen, welke hij aan Salóme en haar man geeft.

TERWIJL de gezanten van Herodes op weg waren om met zijn bevelen naar Rome te gaan, werd hij door een ziekte aangetast, maakte zijnen uitersten wil, en benoemde Antipas, de jongsten zijner zonen, tot zijnen opvolger in de regering, omdat Antipater door zijn lasteringen hem tegen Archelaüs en Filippus verbitterd had. Hij vermaakte Augustus duizend, en der Keizerin, zijn gemalin, benevens haar kinderen, vrienden, en vrijgemaakten, vijfhonderd talenten. Het overige van zijn geld, landerijen en inkomsten, verdeelde hij onder zijn zonen en kindskinderen; zijn zuster Salóme bedacht hij rijkelijk, uit erkentenis dat zij hem steeds een onbezweken vriendschap toegedragen had. En nademaal hij geen hoop had dat hij van zijn ziekte zou opkomen, vermits hij bijna zeventig jaren oud was, werd hij zo balorig en korzelig, dat hij zichzelf niet dulden kon. De voornaamste oorzaak daarvan was, dat hij meende dat zijn onderdanen hem verachtten, en zich over zijn rampen verheugden. In dit vermoeden werd hij versterkt door een oproer, dat door enigen, die bij het volk in groot aanzien waren, verwekt was, en hetwelk aldus toeging: 738, Judas, zoon van Sarifeus, en Matthias, Margalothus zoon, waren zeer bemind bij het volk; want zij waren niet alleen de welsprekendsten onder de Joden, en de geleerdsten in de kennis hunner wetten, maar zij onderwezen de jeugd, en spaarden geen moeite om haar de deugd te doen betrachten. Toen deze twee mannen vernomen hadden, dat des Konings kwaal ongeneeslijk was, vermaanden zij de jongelingen, die hun, als hun meesters, ontzag toedroegen, de werken, welke hij uit minachting voor hun voorvaderlijke zeden gemaakt had, af te breken; zij hielden hun voor, dat niets hun groter roem kon aanbrengen, dan dat zij zich voorstanders van hun godsdienst toonden; en dat al de ongevallen, die het huis van Herodes overkwamen, aan geen andere oorzaak te wijten waren, dan dat hij de wetten, welke hem onschendbaar behoorden geweest te zijn, had durven verbreken, en de oude inzettingen met voeten treden, om nieuwe in te voeren. Terwijl deze leraren aldus spraken, zeiden zij niets dan hetgene zij waarlijk meenden. Onder andere ongodsdienstige daden van Herodes, behoorde dat hij boven de grote poort des Tempels een gouden arend van een ongemene grootte en van hoge waarde had doen zetten, en als een geschenk inwijden, alhoewel onze wetten uitdrukkelijk verbieden enig afbeeldsel van dieren te maken. Die twee mannen derhalve, die ijverig waren voor de onderhouding onzer voorvaderlijke wetten, spoorden hun leerlingen aan om die arend af te rukken, zeggende, dat, hoewel het een gevaarlijke aanslag was, zij daarvoor niet bevreesd behoorden te zijn, naardien men een eervollen dood boven het leven, hoe aangenaam het ook ware, behoorde te stellen, wanneer het op het handhaven der wetten van het vaderland, en op het verkrijgen van een onsterfelijken roem aankwam. Dat de lafhartigen evenzeer stierven als de moedigen; en dat vermits de dood onvermijdelijk alle mensen treft, allen, die hun leven in grote daden eindigden, de troost hadden van hun nakomelingen een altijd durenden roem na te laten. Deze woorden moedigden die jongelingen dermate aan, dat zij, dewijl er een gerucht liep dat Herodes gestorven was, op de vollen middag, opklommen naar de plaats, waar de arend stond, hem afrukten, van boven neerwierpen, en met bijlen aan stukken hakten, ten aanschouwen van een grote volksmenigte, die in de Tempel vergaderd was. De bevelhebber van ‘sKonings benden, dit vernomen hebbende, en vrezende dat het het begin ener grote samenzwering was, ging terstond met een groot getal krijgslieden derwaarts. Dewijl hij enkel een verwarden hoop vond, die daar op een oproerige wijze te zamengekomen was, verstrooide hij die bende zonder enige moeite; uitgenomen veertig dier jongelingen, die de enigen waren, welke hem opwachtten; deze nam hij gevangen, en bracht hen bij de Koning, benevens Judas en Matthias, die het zich een schande rekenden om te vluchten. Herodes vraagde hun, wie hen zo vermetel gemaakt had,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

om zulk een gewijd afbeeldsel te durven afrukken. Hierop antwoordden zij aldus: Het is al lang geleden, dat wij dit besluit namen, en het moest ons aan moed ontbroken hebben, indien wij het niet uitgevoerd hadden. Wij hebben de hoon, Gode aangedaan, gewroken, en de eer der wet, wier leerlingen wij zijn, gehandhaafd. Acht gij het vreemd, dat wij, die haar door Mozes, aan wien God zelf ze gegeven heeft, ontvangen hebben, haar boven uw bevelen stellen? En zouden wij vrezen voor de dood, die gij ons moogt aandoen, maar die in plaats van de straf voor een misdaad, voor ons niet anders zal zijn dan een vergelding onzer deugd en godvruchtigheid?" Zij spraken deze woorden met zulk een vrijmoedigheid, dat men niet kon twijfelen, of hun hart stemde met hun mond overeen, en zij schenen met niet minder standvastigheid te zullen lijden, dan zij moed in het uitvoeren van het gebeurde betoond hadden. Herodes zond hen geboeid naar Jericho, deed aldaar de voornaamste Joden te samen komen, en liet zich wegens zijn zwakheid op een draagbed derwaarts voeren. Aldaar stelde hij hun voor, hoeveel arbeid en moeite hij voor het volk uitgestaan had; dat hij ter ere Gods de Tempel met grote kosten ten enenmale had herbouwd, hetwelk de Asmoneesche Koningen met elkaar, gedurende al de honderd vijf en twintig jaren, dat zij geregeerd hadden, niet hadden kunnen doen, en dat hij hem met vele kostbare geschenken had begiftigd; dat hij gehoopt had, dat men hem daarom nog na zijnen dood dankbaar zou gedenken, en zijn nagedachtenis daarom in ere gehouden zou hebben; maar dat men, in plaats van zich erkentelijk daarover te betonen, niet geschroomd had nog bij zijn leven hem zulk een groten hoon aan te doen, en dat men bij klaren dag, in het gezicht van al het volk, een voorwerp had afgerukt, dat Gode toegewijd was, en de Here daardoor nog meer beledigd had dan hem. De voornaamsten der vergaderden de Koning aldus hebbende horen spreken, en vrezende dat hij in de woede, waarin hij was, zijn toorn op hen zou laten neerkomen, verklaarden, dat zij geen deel aan het gebeurde gehad hadden, en betuigden dat die zaak verdiende gestraft te worden. Deze woorden bedaarden hem, zodat hij tegen de anderen niet opstoof; maar alleen Matthias, van wien hij geloofde, dat hij enig deel aan het gebeurde gehad had, het Hogepriesterambt ontnam, en het zijnen schoonbroeder Joazar gaf. Terwijl deze Matthias het Hogepriesterambt nog bediende, gebeurde het eens dat hij op een nacht, voor dat men de volgenden dag een vasten vieren zou, droomde, dat hij met zijn vrouw gemeenschap had; en dewijl hij hierdoor verhinderd was om de godsdienstplechtigheden te verrichten, werd Jozef, zoon van Ellem, die zijn bloedverwant was, voor die dag aangesteld om zijn plaats te bekleden. Nadat Herodes de Hogepriester aldus het ambt ontnomen had, deed hij de anderen Matthias, als de stichter van het oproer, benevens allen, die met hem gevangen genomen waren, levend verbranden.

739 Ondertussen nam de kwaal van Herodes van tijd tot tijd toe, dewijl God hem voor zijn goddeloosheid wilde straffen. Een gloeiende hitte, die van buiten minder gevoeld werd dan van binnen, verbrandde en verteerde hem; hij had zulk een gruwelijken honger, dat niets hem kon verzadigen; zijn ingewanden waren vol zweren; een felle buikpijn deed hem schrikkelijke smarten uitstaan; zijn voeten waren gezwollen en loodkleurig, en zijn liezen desgelijks; zijn mannelijke delen waren zo ziek, dat er de wormen uitkropen; zijn zenuwen waren opgekrompen; en zijn adem zo onrein dat men het dicht bij hem niet uitstaan kon. Allen, die met een godvruchtig hart de toestand van deze rampzaligen vorst opmerkten, oordeelden dat het blijkbaar een bezoeking van God was, om hem voor zijn wreedheid en goddeloosheden te straffen. Maar, hoewel niemand meende dat hij van die kwaal zou opkomen, echter zich hij zichzelf nog met die hoop. Daarom ontbood hij van alle kanten geneesmeesters, begaf zich op hun raad over de Jordaan, naar de warme baden van Kallirhoë, welker wateren in een meer, dat vol jodenlijm is, hun uitloop hebben, en niet alleen van een genezende kracht, maar ook aangenaam om te drinken zijn. Men zette hem in een kuip met olie; maar dit bekwam hem zo slecht, dat men meende dat hij de geest zou geven. Het gekrijt en gejammer zijner huisgenoten deed hem weer tot zichzelf komen, en hij bemerkte toen dat zijn kwaal ongeneeslijk was. Hij

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

beval dat men aan ieder van zijn soldaten vijftig drachmen zou uitdelen; ook gaf hij grote geschenken aan hun oversten en aan zijn vrienden, en deed zich weer naar Jericho brengen, alwaar zijn wreedheid zo toenam, dat ze hem het schrikkelijkste besluit deed nemen, dat ooit iemand in de zin gekomen is; want hij beval op doodstraf dat al de voornaamste Joden zich naar Jericho zouden begeven, en toen zij er gekomen waren, deed hij hen allen in het renperk sluiten, zonder te onderzoeken of zij schuldig of onschuldig waren. Daarna ontbood hij zijn zuster Salóme en haar man Alexas, en zei tot hen, dat hij zoveel pijn leed, dat hij wel zag dat het einde van zijn leven nabij was; dat hij er niet over klagen kon, naardien het een tol was, welke alle mensen volgens de algemene wet verplicht zijn aan de natuur te betalen; maar dat het hem ondraaglijk voorkwam, beroofd te blijven van de eer, welke men de Koningen door algemeen rouw te dragen schuldig was. Dat hij nochthans wist dat de haat, die de Joden hem toedroegen, zo groot was, dat zij niet zouden nalaten zich over zijnen dood te verblijden, dewijl zij zelfs gedurende zijn leven niet geschroomd hadden tegen hem op te staan, en hem door het afrukken van de gewijden gouden arend te beledigen; dat hij derhalve van de toegenegenheid en liefde van twee personen, die hem zo na bestonden als zij, verwachtte, dat zij hem bij zulk een groot verdriet te hulp zouden komen; dat zij zulks doen konden door na te komen, hetgene hij hun beval, om alzo zijn lijkstatie heerlijker en aangenamer voor zijn ziel te maken, dan die van enig ander Koning ooit geweest was, doordien er niemand in zijn rijk zou zijn, die alsdan geen ongeveinsde tranen storten zou. Dat hetgene hun te doen stond, was, dat zij, zodra hij de geest zou gegeven hebben, de renbaan door zijn krijgsvolk moesten doen bezetten, zonder hun iets van zijnen dood te zeggen; en dat zij hun van zijnentwege gebieden moesten, allen, die er in opgesloten waren, met pijlen dood te schieten. Dat, indien zij dit bevel nakwamen, hij dubbel aan hen verplicht zou zijn, zo omdat zij aan zijn begeerte voldaan hadden, als omdat zij zijnen lijkrouw vermaarder hadden gemaakt, dan enige andere ooit geweest was. De wrede vorst stortte bij die woorden hete tranen, en bezwoer hen bij de genegenheid, die zij hem toedroegen, en bij alles wat hun lief en waard was, niet te dulden, dat men zijner gedachtenis die laatste eer niet bewees. Zij beloofden hem dat zij zijn bevelen stipt zouden nakomen. Bijaldien nu iemand de wreedheden, welke Herodes tegen zijn nabestaanden gepleegd heeft, zou willen verschonen, met te zeggen dat zulks alleen gedaan was om zijn eigen leven te beveiligen, zou dan dit laatste bedrijf hem niet noodzaken te bekennen, dat men nooit een zo schrikkelijke onmenselijkheid gezien heeft, als de zijn, doordien hij begeerde, toen hij op het punt stond van dit leven te verlaten, dat er niet één geslacht zou zijn, waarvan niet iemand van de voornaamsten op zijn bevel de dood zou moeten vinden, opdat het ganse rijk daardoor in rouw zou verkeren, zonder zelfs hen, welke niets misdaan hadden, en over wie hij niet klagen kon, te verschonen? hoewel men anders, hoe weinig zachtmoedigheid men ook heef, gewoon is zijnen vijanden te vergeven, als men zich in zulk een staat bevindt.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 9

Augustus laat het aan Herodes over om met Antipater te handelen zoals hij wil. Herodes, door felle pijnen aangetast, wil zich doden. Achiab, een zijner kleinkinderen, belet het hem. Het gerucht loopt dat hij gestorven is. Antipater poogt te vergeefs zijnen bewaarder om te kopen. Herodes, dit vernomen hebbende, doet hem doden.

ZODRA Herodes dit wrede bevel aan zijn zuster en zijnen schoonbroeder gegeven had, vernam hij door zijn gezanten te Rome, dat Augustus Akme had doen doden, omdat zij zich door Antipater had laten omkopen; en dat hij het geheel aan hem overliet, om zijn trouwelozen zoon te straffen, zoals hij het goed vond, hetzij door hem in ballingschap te zenden, of door hem ter dood te doemen. Deze tijding verblijdde hem; maar vermits zijn pijnen hem overvielen, en hij zich flauw gevoelde, daar hij weinig genuttigd had, eiste hij een appel en een mes, omdat hij gewoon was die vrucht zelf te schillen, en aan stukjes te snijden om ze te eten. Dewijl hij zich het leven wenste te benemen, zag hij rond, en hij zou zijn voornemen volbracht hebben, indien zijn kleinzoon Achab zulks niet bemerkt, en met een luiden gil hem bij de arm gegrepen had. Het gehele hof werd alstoen ten tweeden male met schrik en ontzetting vervuld, dewijl elk meende dat de Koning gestorven was; en dit gerucht verspreidde zich zo ver, dat het ook Antipater ter oren kwam. Hij sloeg er dadelijk geloof aan, en begon niet alleen te hopen dat hij uit de gevangenis verlost zou worden, maar beeldde zich ook vast in dat hij regeren zou; weshalve hij aan zijnen bewaarder grote beloningen beloofde, indien deze hem vrij wilde laten. Maar deze, in plaats van dit te doen, ging aanstonds de Koning daarvan verwittigen; waarop Herodes, die reeds zulk een groten afkeer van Antipater had, een gil gaf, zich op het hoofd sloeg, en hoe zwak hij ook was, zich op zijnen elleboog overeind richtte, en aan een zijner lijfwachten gebood Antipater dadelijk te gaan doden, met bevel dat men zijn lijk zonder staatsie in het slot Hyrkanus begraven zou.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 10

Herodes verandert zijn testament, en verklaart Archelaüs tot Zijnen opvolger. Hij sterft vijf dagen na Antipater. Archelaüs vereert Herodes door een prachtige lijkstaatsie. Grote toejuichingen des volks, ter ere van Archelaüs.

THANS veranderde Herodes zijnen uitersten wil; in plaats van Antipas, die hij te voren tot zijnen opvolger in de regering benoemd had, stelde hij hem nu tot viervorst van Galilea en Peréa aan, vermaakte het koninkrijk aan Archelaüs, gaf aan diens broeder Filippus Trachonitis, Gaulanitis, Batanéa, en Panias, daarvan een viervorstendom makende; aan zijn zuster Salóme gaf hij Jamnia, Azote, en Fasaëlis, met vijfhonderd zilveren penningen. Ook dacht hij al zijnen anderen bloedverwanten grote erfdelen toe, zo aan geld als aan jaarlijkse renten. Aan Augustus maakte hij, behalve zijn goud- en zilverwerk, en vele kostbare klederen en huisraad, tien millioen zilveren penningen, en aan de Keizerin en enige zijner vrienden vijf millioen dergelijke penningen. Hij overleefde Antipater maar vijf dagen, en stierf, vier en dertig jaren, nadat hij Antigonus uit het rijk verjaagd had, en zeven en dertig jaren, nadat hij te Rome tot Koning der Joden was verklaard. Nooit heeft men een vorst gezien, die toorniger, onrechtvaardiger, wreder, en meer door de fortuin begunstigd was; want in een geringen staat geboren, klom hij op tot de troon, kwam ontelbare gevaren te boven, en leefde een langen tijd. Aangaande zijn huiselijke zaken, hoewel hij door de ondernemingen zijner zonen tegen hem, mijns oordeels, zeer ongelukkig geweest is, zo was hij echter, volgens zijn eigen gevoelen daarin gelukkig, doordien hij, hen niet langer aanmerkende als zijn kinderen maar als zijn vijanden, hen gestraft, en zich op hen gewroken heeft.

742 Eer de tijding van zijnen dood bekend was, stelden Salóme en Alexas al de aanzienlijke personen, die in het renperk opgesloten waren, in vrijheid, en zeiden dat zij zulks op ‘sKonings bevel deden, waarover het volk zich zeer verheugde. Toen de dood van Herodes ruchtbaar was, deden zij al het krijgsvolk in de schouwburg van Jericho te samenkomen, om een brief, door die vorst geschreven, aan hen over te leveren; hij werd aldaar openlijk voorgelezen, en behelsde, dat Herodes de krijgslieden dankte voor de genegenheid en getrouwheid, welke zij hem betoond hadden, en hun verzocht dat zij daarin tegenover zijnen zoon Archelaüs, die hij tot zijnen opvolger in de regering benoemd had, volharden zouden. Ptolomeüs, wien hij het zegel toevertrouwd had. las zijnen uitersten wil ook, die uitdrukkelijk inhield dat hij geen kracht zou hebben, dan na de goedkeuring van Augustus. Terstond begon men te roepen: "Leve Koning Archelaüs!" en de soldaten, benevens al hun oversten, beloofden deze met dezelfde getrouwheid te zullen dienen, als zij de Koning, zijnen vader, betoond hadden, en wensten hem een gelukkige regering.

743 De vorst deed daarna een prachtige uitvaart voor zijnen overleden vader bereiden, en wilde die plechtigheid zelf bijwonen. Het lijk, koninklijk gekleed, met een koninklijken haarband en gouden kroon op het hoofd, en een scepter in de hand, lag op een gouden praalbed, dat met kostbare gesteenten versierd was. De zonen en naaste bloedverwanten van de overledene volgden de baar, en al het krijgsvolk, naar hun landaard verdeeld, kwam achter hen. De Thraciërs, Duitsers, en Galliërs trokken vooraan, en de overigen volgden, allen door hun oversten geleid, en gewapend alsof zij ten strijde togen. Vijfhonderd huisdienaars van de overleden Koning droegen reukwerk, en sloten de prachtigen lijkstoet. Aldus ging men acht stadiën voort, van Jericho tot aan het kasteel Herodion, waar het lijk van de vorst, volgens zijn bevel, begraven werd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

744 Nadat de nieuwe Koning, naar het gebruik van ons volk, zeven dagen aan de rouw over zijnen vader gewijd had, gaf hij aan het volk een gastmaal, en ging toen naar de tempel. Overal waar hij kwam, werd hij met vrolijk gejuich ontvangen; en toen hij op zijn gouden troon gezeten was, hoorde men alom vreugdegeroep en gelukwensen weergalmen. Hij antwoordde minzaam daarop, en dankte het volk voor de genegenheid, die het hem betoonde, niettegenstaande de gestrengheid, waarmee zijn vader geregeerd had; hij verzekerde dit te zullen erkennen, echter zeggende dat hij de naam van Koning niet zou aannemen, voor dat Augustus zijns vaders uitersten wil bekrachtigd had; en dat hij daarom ook de kroon, die het ganse leger hem te Jericho had aangeboden, geweigerd had. Dat, zodra hij de bekrachtiging van Augustus, die alleen macht had om ze te geven, ontvangen had, hij door zijn daden zou tonen de liefde des volks waardig te zijn, en trachten zou hen gelukkiger te maken dan zij onder zijns vaders regering geweest waren. Daar het volk gewoon is zich te verbeelden, dat de vorsten, als zij pas aan de regering komen, oprecht handelen, deed die betuiging van Archelaus het gejuich verdubbelen; terwijl zij zijn lof verhieven, en verschillende gunsten van hem verzochten: sommigen afslag van schatting, anderen de invrijheidstelling van verscheidene personen, welke de Koning, zijn vader, had doen gevangen zetten, en van welke enigen al lang in de kerker gezeten hadden; en nog anderen de afschaffing der tollen en der belastingen op koopwaren. De vorst, die niet anders zocht dan zijn nieuwe regering te bevestigen, vond het niet geraden hun iets te weigeren. Nadat de offeranden gebracht waren, onthaalde hij zijn vrienden op een gastmaal.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 11

Enige Joden, die wraak begeerden te nemen over de dood van Judas, Matthias en anderen, welke Herodes had doen verbranden, wegens het afrukken van de gonden arend boven de poort des Tempels, verwekken een oproer, bij hetwelk drieduizend van hen omgebracht worden. Archelaüs gaat naar Rome om zich door Augustus in de regering te laten bevestigen; Antipas, zijn broeder, die ook naar de kroon staat, gaat er evenzo heen; hun zaak wordt voor Augustus bepleit.

MIDDELERWIJL begonnen enige Joden, die niet dan onrust en beroerte zochten, te samen te rotten, en het wrede lot van Matthias en van de anderen, die, om het afrukken van de gouden arend boven de poort des Tempels ter dood gebracht waren, te beklagen. De vrees, die zij voor Herodes hadden, deed hen gedurende zijn leven stilzwijgen; maar na zijnen dood voeren zij tegen hem uit, alsof de hoon, die zij zijner gedachtenis aandeden, in de andere wereld enigen troost kon geven aan de doden, welker verlies hun zo smartelijk viel. Zij drongen er derhalve bij Archelaüs op aan, om dit onrecht door de dood van enigen van Herodes vrienden, welke volgens hen daartoe aangespoord hadden, te wreken, en om het Hogepriesterambt degene, wien het gegeven was, te ontnemen, en het aan iemand, die door zijn deugd dat ambt meer waardig was, op te dragen. Alhoewel Archelaüs, die zich gereed maakte om naar Rome te gaan, opdat hij door Augustus in de regering bevestigd mocht worden, zich zeer gebelgd toonde over die eis poogde hij echter het oproer door zachtheid te stillen. Te die einde zond hij de overste zijner benden af, om de ontevredenen voor te houden, dat zij zich niet door wraakzucht moesten laten vervoeren, maar behoorden te bedenken dat de straf, waarover zij klaagden, volgens de wetten voltrokken was; dat hun eis zijn gezag te na kwam; dat het geen geschikte tijd was, om dergelijke klachten te doen; dat men er op moest bedacht wezen om de eendracht en de vrede te bewaren, totdat hij, door Augustus in het bezit van het rijk bekrachtigd, weer uit Rome terug gekomen was; dat men alsdan, na rijp overleg, en met algemene toestemming, nader daarin voorzien zou; doch dat men zich ondertussen stil en rustig moest houden, zonder zich in de misdaad van oproer te wikkelen. De oproerlingen, in plaats van door dit vertoog tot bedaren te komen, deden door hun getier blijken, dat er geen kans was om hen tot hun plicht te doen terugkeren, zonder zich aan levensgevaar bloot te stellen, doordien de onbesuisde drift, die hun het ontzag voor hun overheid deed verliezen, hen deed denken, dat het nu de tijd was, om wraak te oefenen over het bloed hunner vrienden, die zo wreed door Herodes omgebracht waren. Zij erkenden niets anders als recht, dan wat hun deze troost geven kon; en het verlangen naar die troost liet hun niet toe enig gevaar te ontzien. In plaats dus van door de redenen, welke hun van ‘s Konings wege voorgehouden werden, zich te laten bewegen, en door het ontzag, dat zij hem schuldig waren, weerhouden te worden, werden zij hoe langer hoe meer verbitterd. Het was licht te denken dat hun getal door het Paasfeest, hetwelk aanstaande was, vermeerderen, en het oproer toenemen zou; want niet alleen viert geheel Judea die hoogtijd met grote blijdschap, en offert men alsdan meer slachtvee, dan men anders gewoon is, ter gedachtenis onzer verlossing uit Egypte; maar zelfs een menigte van Joden, die buiten het rijk wonen, komen dan te Jeruzalem, om de plechtigheid, uit liefde voor onzen godsdienst, bij te wonen. Ondertussen weken de oproerigen, die de dood van Judas en Matthias beweenden, niet uit de Tempel, en schaamden zij zich niet om onderhoud te bedelen, ten einde niet genoodzaakt te zijn die plaats te verlaten. Archelaüs, vrezende dat hun moedwil nog verder zou gaan, zond een bevelhebber met krijgsvolk naar hen toe, om hen te beteugelen, vóór dat zij ook het overige des volks met hun muitzucht besmet hadden; en hij beval hem degenen, die de stoutheid hadden om weerstand te bieden, te vatten en tot hem te brengen. Toen de muiters deze krijgslieden zagen aankomen, hitsten zij het volk door hun geroep en geschreeuw zo tegen hen op, dat het op hen aanviel en de meesten doodde, en de bevelhebber gekwetst zelf het ter nauwernood met enige anderen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ontkwam; waarna de oproerigen hun offeranden hernieuwden. De Koning, alstoen oordelende dat het van zeer groot belang voor hem was, zodanig een opstand niet ongestraft te laten, zond zijn gehele leger op hen af, met bevel aan de ruiterij om allen, die uit de Tempel kwamen, om zich te bergen, te doden, en om de vreemden te beletten hun ter hulp te komen. Aldus werden er wel drieduizend gedood; en de overigen namen de vlucht naar het naburige gebergte. Thans deed Archelaüs afkondigen dat elk zich naar huis begeven moest; waarop de vrees voor gevaar hen, die te voren zo stout waren, de offeranden deed staken.

746 Nadat Archelaüs de muiters aldus beteugeld had, liet hij de zorg voor zijn huis, en het bestuur van het rijk aan zijn broeder Filippus, en begaf hij zich naar Rome, zijn moeder, Nikolaus, Ptolomeüs, en vele anderen zijner vrienden met zich nemende. Salóme, zijn tante, hield hem ook gezelschap met haar ganse huisgezin; en verscheidene anderen zijner bloedverwanten deden desgelijks, onder voorwendsel van hem behulpzaam te willen zijn, om hem de bevestiging van het bezit des rijks te doen verkrijgen; maar inderdaad om hem daarin te verhinderen, en om hem te beschuldigen, dat hij zoveel volk in de Tempel had doen doden. Te Cesarea ontmoette hij Sabinius de rentmeester des Keizers in Syrië, die met haast naar Judea trok, om de schatten, door Herodes nagelaten, in bezit te nemen. Maar Varus, tot wien Ptolomeüs te die einde door Archelaüs gezonden was. weerhield hem om verder te gaan; zodat hij, uit ontzag voor deze, in plaats van de vestingen te bezetten en de schatkist te verzegelen, beloofde alles in de macht van Archelaüs te zullen laten, totdat de Keizer bevel daaromtrent gegeven zou hebben; en daarop bleef hij te Cesarea. Maar nadat Archelaüs naar Rome scheep gegaan, en Varus weer naar Antiochië gekeerd was, trok Sabinus naar Jeruzalem, alwaar hij zich in het koninklijk paleis vestigde, aan de algemene ontvangers beval hem rekenschap te doen, en de bevelhebbers van de vestingen der stad gebood dat zij die in zijn handen zouden stellen. Maar deze, die een anderen last van Archelaüs hadden, en de plaatsen tot aan diens terugkomst voor hem wilden behouden, antwoordden dat zij ze voor de Keizer bewaren zouden.

747 Terzelfder tijd ging Antipas, een van Herodes zonen, op aanraden van Salóme, ook naar Rome, in de hoop van het rijk te zullen verwerven, en boven Archelaus gesteld te worden, als zijnde door Herodes tot op volger benoemd in zijn eerste testament, hetwelk Antipas van meer kracht oordeelde te zijn dan het laatste. Hij nam zijn moeder met zich, bovendien Ptolomeüs, de broeder van Nikolaus, die Herodes voornaamste vriend was geweest, en die nu zijn zaak begunstigde; maar Ireneus, die een zeer welsprekend man, en gedurende vele jaren door de vorigen Koning in staatszaken gebruikt was, had hem wel het meest dit voornemen zo ingeprent, dat hij niet wilde luisteren naar hen, die hem rieden voor zijnen ouderen broeder Archelaüs te zwichten, die toch door de laatste wilsbeschikking zijns vaders tot Koning aangesteld was. Toen nu Antipas te Rome aangekomen was, voegden al zijn bloedverwanten zich bij hem, niet zozeer uit genegenheid voor hem, als wel uit haat tegen Archelaüs, en uit begeerte om een zekere mate van vrijheid te genieten, en aan niemand dan aan de Romeinen onderworpen te zijn, of zo dit niet gelukken wilde, om een zachtere regering onder Antipas te hebben dan onder zijnen broeder. Ook schreef Sabinus aan Augustus, ten nadele van Archelaüs.

748 Maar Archelaüs, om zijn zaak te verdedigen, deed de Keizer door Ptolomeüs een geschrift overhandigen, bevattende zijn aanspraken, zijns vaders uitersten wil, en een opgave der nagelatene schatten, benevens het zegel, waarmee deze verzegeld waren. Antipas leverde evenzo een geschrift in, waarin zijn redenen uiteengezet waren. Nadat Augustus deze geschriften, benevens de brieven van Varus en Sabinus, gelezen, en gezien had hoeveel de inkomsten van Judea beliepen, verzamelde hij een groten kring van zijn voornaamste vrienden, waarvan hij Cajus Cesar, zoon van Agrippa en zijn dochter Julia, die hij tot zoon had aangenomen, tot voorzitter koos, en vervolgens gaf hij aan de beide mededingers gehoor.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Antipater, Salóme's zoon, die zeer welsprekend en een volslagen vijand van Archelaüs was, begon eerst, en zei, dat het slechts voor de vorm was dat Archelaus om de regering kwam verzoeken, dewijl deze, zonder 's Keizers goed vinden daaromtrent af te wachten, zich reeds in het bezit daarvan gesteld had, en op een feestdag zulk een menigte van Joden had doen ombrengen. Dat het wel waar was dat zij schuldig waren, maar dat het niemand toekwam hen te straffen dan wie een wettige macht daartoe had. Dat, indien Archelaüs zich als Koning dit had aangematigd, hij de Keizer zeer beledigd had; en dat, zo hij zulks als een ambteloos persoon had gedaan, hij nog veel schuldiger was. Dat Archelaüs derhalve ten onrechte hoopte de kroon van de vorst te zullen erlangen, doordien hij had doen blijken, dat hij hem niet aanmerkte als degene, die recht had om ze hem te geven. Voorts beschuldigde hij Archelaüs, dat hij op zijn eigen gezag verscheidene bevelhebbers had aangesteld, dat hij zich op de troon gezet had; dat hij daar, als Koning, rechtszaken in zijn tegenwoordigheid had doen bepleiten; dat hij het volk de verzochte gunsten had toegestaan; dat hij al degenen, welke zijn vader in het renpark had doen opsluiten, losgelaten had; en eindelijk dat hij niets had nagelaten van hetgene hij had mogen doen, indien hij door de Keizer tot Koning ware benoemd geweest. Hij bracht nog verscheidene andere zaken bij, sommige waar, andere waarschijnlijk; omdat zij door een jongeling, die pas tot het hoogste gezag verheven was, lichtelijk konden gedaan zijn. Hij voegde daarbij, dat Archelaüs zo weinig door Herodes dood ontroerd was geweest, dat hij de volgenden nacht een gastmaal gehouden had, waaruit bijna een oproer was ontstaan; dewijl het door het volk verfoeielijk geacht werd, dat hij zich zo ongevoelig toonde voor de grote weldaden, welke zijn vader hem had betoond; en dat hij als een toneelspeler, die verscheidene rollen vervulde, over dag veinsde te wenen, en de nacht met allerlei koninklijke vermakelijkheden doorbracht. Dat nademaal men het niet anders dan als een grote misdaad kon aanmerken, zich over de dood eens vaders te verheugen, zoals men het over de dood eens vijands zou doen, de Keizer zelf licht inzien kon, wat dank hij van iemand van zulk een slechte inborst hebben zou, indien hij hem zijn verzoek toestond; en dat het iets zonderlings was, dat hij voor hem durfde verschijnen, om in de regering bevestigd te worden, daar hij reeds in alles gehandeld had, alsof hij Koning was. Ook weidde Antipater uit over de schrikkelijken en goddelozen moord, in de Tempel begaan, alwaar men, op een feestdag, niet alleen burgers, maar ook vreemdelingen, als slachtoffers had zien doden, zodat die heilige plaats met stapels van lijken gevuld was, niet op bevel van een vijandelijken vorst, maar op last van hem, die zich van de geëerbiedigden naam van wettigen Koning bediende, om aan zijn zucht tot wreedheid te voldoen, en allerlei onmenselijkheden te plegen. Dat ook Herodes, die zijn slechte neigingen kende, bij zijn leven zo weinig gedachte gehad had om het rijk aan hem achter te laten, dat hij in zijnen vorigen uitersten wil, die veel geldiger was dan de laatste, Antipas, wiens zeden zeer veel van die van Archelaüs verschilden, tot zijnen opvolger verkoren had, en dat in een tijd, waarop men niet zeggen kon, gelijk daarna, dat zijn geest reeds gestorven was, terwijl zijn lichaam nog leefde, maar toen zij beide nog in volle kracht waren. Dat, indien het al waar was, dat Herodes toen reeds zo gezind was, gelijk hij in zijnen laatsten uitersten wil had verklaard, Archelaüs echter blijk gegeven had, hoedanig een Koning hij zou zijn, doordien hij versmaad had de kroon uit de hand des Keizers te ontvangen, en daarenboven zovele burgers in de Tempel had doen vermoorden, terwijl hij nog slechts een ambteloos persoon was. -Aldus eindigde Antipater zijn rede; en hij nam verscheidene van de bloedverwanten der beide prinsen tot getuigen van de waarheid van zijn zeggen. Nikolaus daarentegen, om de zaak van Archelaüs te verdedigen, zei, dat men het bloed, dat bij de Tempel vergoten was, alleen te wijten had aan de moedwil en de hardnekkigheid der oproerigen, die Archelaüs tot geweld gedwongen hadden, om hen te beteugelen; en dat, hoewel het scheen alsof zij het enkel tegen zijn persoon hadden, het echter klaar gebleken was, dat zij ook oproerig tegen de Keizer waren, dewijl zij zonder te vrezen het recht der volkeren te schenden, en zonder Gode bij de plechtigheid van zulk een vermaard feest enig ontzag toe te dragen, degenen, welke Archelaüs ter demping van

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

het oproer tot hen had gezonden, gedood hadden; dat Antipater zich behoorde te schamen, dat hij, door naijver tegen Archelaüs vervoerd, die muiters had durven verontschuldigen, in plaats van te bekennen dat de omgebrachten alleen schuldig waren, dewijl zij de anderen eerst aangevallen, en hen gedwongen hadden zich van de wapenen te bedienen, welke deze alleen ter hunner bescherming opgenomen hadden. Nikolaus wierp ook al de andere zaken, tegen Archelaüs ingebracht, op de beschuldigers terug, zeggende, dat hij niets daarin gedaan had dan volgens hun raad, en dat die zaken niet zo waren geschied als zij ze thans voorstelden enkel uit de boze begeerte om een vorst te benadelen, die hun in maagschap bestond, en wiens vader hen niet alleen door vele weldaden aan zich verplicht, maar die zelf hun ook allerlei goede diensten bewezen had. En wat de uitersten wil van Herodes betrof, dat hij goed bij zijn verstand was, toen hij die maakte; dat men zich aan het laatste besluit moest houden; en dat dit te krachtiger was, omdat Herodes er de Keizer volkomen meester over gelaten had, door het aan hem over te dragen daaromtrent te doen zoals hij goed vond. Dat hij er zich van verzekerd hield dat de grote vorst niet doen zou gelijk degenen, die, zovele weldaden van Herodes ontvangen hebbende, zijnen laatsten wil poogden omver te stoten, maar met ingenomenheid de bepaling omtrent de opvolging gemaakt door een Koning, zijn vriend en bondgenoot, zou handhaven, doordien er een zeer groot onderscheid was tussen de kwaadwilligheid van Archelaüs vijanden, en de deugd en goede trouw des Keizers, die buiten twijfel zich nooit zou laten wijsmaken, dat iemand, die met zoveel voorzichtigheid alles aan zijnen wil onderworpen hadt een verbijsterd verstand konde gehad hebben, toen hij voor een zijner zonen, die vroom van leven was, van de goedheid des keizers niets anders verwachtte, dan dat deze hem in het rijk, dat hem nagelaten was, zou bevestigen. Nadat Nikolaus aldus gesproken had, viel Archelaüs de Keizer te voet; en Augustus hief hem minzaam op, zeggende dat hij hem waardig achtte te regeren, en dat hij niet gezind was iets te doen, hetwelk niet tot zijn voordeel was, en overeenkomstig met zijns vaders uitersten wil. Aldus aan Archelaüs goede hoop gegeven hebbende, deed hij geen uitspraak, maar eindigde de vergadering, om op een gelegener tijd te beslissen of hij het rijk geheel aan Archelaüs geven, dan of hij het onder de kinderen van Herodes, die allen hun toevlucht tot hem namen, en alles van zijn genegenheid hoopten, verdelen zou.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 12

Grote opstand in Judea, terwijl Archelaüs te Rome is. Varus, Landvoogd van Syrië, dempt het. Filippus, Archelaüs broeder, gaat ook naar Rome, in de hoop van een gedeelte van het rijk te vererkrijgen. De Joden zenden gezanten naar Augustus, om hem te verzoeken, dat hij hen van het bestuur der Koningen wilde ontslaan, en met Syrië verenigen. Ook spreken zij tot nadeel van Archelaüs en van Herodes.

ALVORENS Augustus die zaak beslist had, werd Malthace, Archelaüs moeder, ziek, en overleed. Augustus vernam daarna uit brieven van Varus, Landvoogd van Syrië, dat er sedert het vertrek van Archelaüs grote beroerten in Judea ontstaan waren; dat hij terstond met zijn benden derwaarts was getogen; dat hij de stichters van het oproer had doen straffen; en dat hij, nadat het oproer nagenoeg gestild was, weer naar Antiochië was gekeerd, een keurbende binnen Jeruzalem gelaten hebbende om te beletten dat er weer een opstand uitbrak.

750 Aldus scheen het, dat er niets meer te vrezen was; maar de zaak viel anders uit; want Sabinus, zich versterkt ziende door de benden, die door Varus gezonden waren, poogde zich meester van de sterkten te maken, zijn brandende hebzucht deed hem niets verzuimen, om het geld, dat Herodes nagelaten had, op te zoeken en machtig te worden. Hierover werden de Joden zo vertoornd, dat zij, toen het Pinksterfeest genaakte, in groot getal kwamen uit alle plaatsen, niet alleen uit Judea, maar ook uit Galilea, Idumea, Jericho, en van geen zijde der Jordaan, zowel uit begeerte om zich op Sabinus te wreken, als om hun godsdienst waar te nemen. Zij deelden zich in drie hopen, waarvan de geen het renperk innan, de andere de Tempel van de noord- en oostzijde, en de derde deze van de westzijde, waar het koninklijk paleis stond, belegerde. Toen zij de Romeinen aldus van alle kanten ingesloten hadden, maakten zij zich gereed om hen aan te grijpen. Sabinus, verbaasd, dat hij hen zo verbitterd zag, en zo besloten om te sterven of hun toeleg uit te voeren, schreef aan Varus, en verzocht hem spoedig de keurbende, welke hij achtergelaten had, te hulp te komen, dewijl zij anders gevaar zou lopen van geheel vernield te worden. Toen klom hij op de hoogsten toren van het kasteel, dat Herodes had gesticht, en aan hetwelk hij de naam van Fasaëlus, ter ere van zijnen door de Parthen gedoden broeder Fasaël, gegeven had, vanwaar hij met zijn hand de Romeinen een teken gaf om een uitval tegen de Joden te doen, aldus begerende, terwijl hij zich aan zijn vrienden niet durfde vertrouwen, dat anderen zich aan het gevaar, waarin zij door zijn gierigheid vervallen waren, zouden blootstellen. De Romeinen deden daarop een uitval; en er ontstond een hevig gevecht, waarin vele Joden het leven lieten; maar dit deed de moed der overigen niet verflauwen; want enigen van hen klommen op de galerijen van de uitersten omgang des Tempels, vanwaar zij een menigte stenen, zo met de hand, als uit slingers, op de Romeinen wierpen; terwijl anderen met schichten en pijlen op hen schoten, waarentegen die, welke de Romeinen van beneden naar hen wierpen, hen niet konden bereiken. Dit gevecht duurde vrij lang; maar de Romeinen konden niet dulden dat hun vijanden dit voordeel op hen hadden, zij staken de galeren, zonder dat de Joden het gewaar werden, in brand, en wierpen er veel hout bij; dit deed de vlam aanstonds naar het dak stijgen, en dewijl er veel was en pik vermengd was met de stof, waarop men de sieraden en het verguldsel gehecht had, brandde alles zeer snel, zodat de prachtige zoldering welhaast in de as gelegd werd, waardoor degenen, die er boven opgeklommen waren, jammerlijk sneuvelden. Sommigen vielen van boven neer; anderen werden door de pijlen der Romeinen gedood; ettelijken, door de grootheid van het gevaar beangstigd, en tot wanhoop vervoerd, staken zichzelf dood, of wierpen zich in de vlammen; en wie om zich te redden, wilden afklimmen, waar zij op gekomen waren, vielen in de handen der Romeinen, welke hun met weinig moeite het leven benamen, omdat hun kloekmoedigheid, hoe groot die ook was, hen weinig kon helpen, dewijl zij ongewapend waren; zodat niet één van allen, die op de galerijen des Tempels waren

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

geklommen, het ontkwam. Alstoen renden de Romeinen, dwars door het vuur, om ter plaatse te komen waar het godgewijde geld bewaard lag. De soldaten namen een gedeelte daarvan weg; en Sabinus scheen niet meer dan vierhonderd talenten daarvan bekomen te hebben. Deze plundering van de heiligen schat, en de dood van zo velen der voornaamsten, in het gevecht omgebracht, bedroefde de anderen geweldig, doch deed hen daarom de moed niet verliezen. Een troep van de dappersten bezette het koninklijk paleis, dreigde allen, die er binnen waren, te verbranden en dood te slaan, indien zij er niet terstond uitkwamen, maar beloofde, indien zij er uittrokken, lijfsbehoud aan Sabinus en aan wie bij hem waren. Hierop gingen de meeste bevelhebbers en soldaten des Konings tot hen over; maar Rufus en Gratus, aanvoerders van drieduizend der dapperste krijgsknechten van Herodes, wiens gehele ruiterij onder het bevel van Rufus stond, gingen nevens anderen tot de Romeinen over, en versterkten die partij niet weinig. De Joden, met ijver hun onderneming voortzettende ondermijnden de muren, en vermaanden tevens de Romeinen af te zien van hun verdediging. Sabinus zou zich met zijn krijgsvolk wel hebben willen overgeven; maar dewijl hij de Joden zoveel leed berokkend had, durfde hij zich op hun woord niet verlaten; hij hield hun voordelige aanbiedingen voor verdacht, en wachtte op ontzet door Varus.

751 Terwijl de zaken te Jeruzalem in die staat waren, was er een grote opstand in verscheidene plaatsen van Judea, waarbij ieder of door hoop op winst, of door wraakzucht gedreven werd. Tweeduizend soldaten van de beste manschap, welke Herodes gehad had, en die afgedankt waren, kwamen bijeen, en trokken uit om de benden des Konings, onder het bevel van Achiab, Herodes' achterneef, aan te tasten; doch deze durfde hen, dewijl zij oude en ervaren soldaten waren, in het veld niet afwachten, maar toog met de zijnen naar sterke en bijna ontoegankelijke plaatsen. Aan een anderen kant verzamelde Judas, de zoon van Ezechias, de opperste dier rovers, welke Herodes vroeger met veel moeite uitgeroeid had, bij de stad Seforis in Galilea, een grote bende van onversaagde mannen, trok daarmee in de landen des Konings, bemachtigde het wapenhuis, wapende zijn volk, nam al het geld van de vorst, dat bij in de naburige plaatsen vond, plunderde alles, wat hem voorkwam, en maakte zich door het ganse land gevreesd; ja, zijn stoutheid ging zo ver, dat hij zelfs naar de kroon durfde staan; niet dat hij zich zulke hoedanigheden toekende, die hem recht tot die rang der ere konden geven; maar omdat de voorspoed in het kwaad hem vermetel genoeg maakte om alles te ondernemen. Zekere Simon, weleer een bediende van Herodes, die deze voormaals tot gewichtige zaken gebruikt had, en die door zijn achtbaar gelaat en grote gestalte boven anderen uitmuntte, was zo vermetel dat hij zich de kroon op het hoofd zette. Hierdoor kreeg hij niet alleen een groten aanhang, maar de dwaasheid des volks ging zo ver, dat het hem als Koning begroette. Hij had zulk een goeden dunk van zichzelf dat hij zich verbeeldde dat niemand beter verdiende het te zijn, dan hij. Het eerste, dat hij deed, was het koninklijk paleis te Jericho te plunderen en in brand te steken; ook verbrandde hij andere vorstelijke paleizen, welke hij eerst door zijn volk liet uitplunderen; en hij zou nog grotere dingen uitgevoerd hebben, indien men niet spoedig tegen hem opgetrokken was. Want Gratus, die over des Konings krijgsvolk gebood, en die, gelijk reeds gezegd is, zich bij de Romeinen gevoegd had, trok hem tegen, waarop een hevig gevecht volgde, in hetwelk die van Simons aanhang meer stoutmoedigheid dan beleid betoonden, en verslagen werden. Hij zelf vluchtte, om het te ontkomen, maar werd door Gratus in een engte achterhaald; en hem werd door deze het hoofd afgehouwen. Een bende van zulk soort van volk, als Simon tot zijnen aanhang had, verbrandde terzelfder tijd het koninklijk paleis te Amatha, aan de oever der Jordaan; en dergelijke woede had alstoen door geheel Judea de overhand, zo uit gemis van een Koning, door wiens deugd het volk bij zijnen plicht gehouden werd, als omdat de Romeinen, in plaats van het kwaad te stillen door de oproerigen te beteugelen, hen door hun trots gedrag en overzadelijke hebzucht nog meer verbitterden. Zekere Athronges, die van zeer geringe afkomst en te voren maar herder was, en die niets loflijks bezat, dan dat hij zeer groot en sterk van

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

lichaam was, verhief zich tot die trap van stoutheid, dat hij zich zelfs tot Koning wilde opwerpen, en ten koste van zijn leven het vermogen wilde kopen om iedereen kwaad te doen. Hij had vier broeders, even groot en stout als hij zelf, die elk over een troep krijgsvolk geboden, en zich schenen te verbeelden dat, om tot de heerschappij te komen, het genoeg was, alles te durven wagen. Een grote menigte van volk voegde zich bij deze broeders; Athronges bediende zich van hen als van zijn stedehouders, om overal te gaan stropen, terwijl hij, met de kroon op het hoofd, over de zaken beraadslaagde, en alles met een schijn van oppergezag bestuurde. Hij hield zich vrij lang aldus staande; en men zou in sommige opzichten kunnen zeggen, dat hij de naam van Koning niet te vergeefs voerde, dewijl hij niets beval, dat niet uitgevoerd werd. Zijn ernstigste pogingen waren tegen de Romeinen en tegen des Konings benden gericht, welke hij gelijk haatte, deze om het kwaad, dat zij deden, en de anderen om hetgene zij onder de regering van Herodes gedaan hadden. Hij versloeg velen van hen, en beoorloogde hen van dag tot dag, hetzij in de hoop van zich te verrijken, of omdat hij door het voordeel, dat hij op hen behaalde, opgeblazen werd. Een bende Romeinen, die koren en wapenen naar het leger brachten, in een hinderlaag bij Emaus gevallen zijnde, werd de bevelhebber Arius, die kolonel van een keurbende was, met veertig van de dappersten hunner met pijlen gedood, en de overigen achtten zich ook reeds verloren, toen Gratus met ‘s Konings krijgsvolk recht van pas aankwam, en hen ontzette; doch de doden bleven in de macht dezer muiters. De vijf broeders deden de Romeinen aldus een langen tijd door verscheidene gevechten veel overlast aan, en kwelden hun eigen lands lieden niet minder. Doch eindelijk werd één van hen door Gratus, en een ander door Ptolomeüs overwonnen en gevangen genomen, terwijl Athronges in handen van Archelaüs viel, daar hij, door het ongeluk zijner broeders verschrikt, en geen hoop op uitkomst ziende, omdat zijn krijgsvolk door arbeid en ziekte zeer verminderd was, zich aan Archelaüs op belofte van lijfsbehoud overgaf. In die verwarring, welke geheel Judea met roverijen vervulde, nam elk, die maar een bende oproerigen bijeenbracht, de naam van Koning aan. Aldus werd de Staat aan alle kanten verscheurd; en slechts het minste deel der rampen trof de Romeinen, omdat de Joden, in plaats van zich te verenigen, en gezamenlijk hun wapenen tegen hen te keren, onder elkaar verdeeld waren, en malkander doodsloegen.

752 Nauwelijks had Varus door brieven van Sabinus vernomen in welk gevaar de belegerde keurbende te Jeruzalem was, of hij nam de twee andere, welke hij in Syrië bij zich had, bovendien vier vanen ruiterij, en de hulptroepen, welke hij van de Koningen en de vier vorsten bekwam, en toog daarmee op, om de zijnen te ontzetten, Ptolemais tot verzamelplaats bestemd hebbende. Die van Beryte vermeerderden zijn benden, toen hij door hun stad trok, met vijftienhonderd mannen; en Aretas, Koning van Arabië, die uit haat tegen Herodes een verbond met de Romeinen gemaakt had, zond hem ook een aanmerkelijk getal ruiters en voetknechten. Nadat Varus zijn leger te Ptolemaïs bijeengebracht had, stelde hij zijnen zoon over een gedeelte daarvan tot bevelhebber aan, benevens een zijner vrienden, met bevel om in Galilea, hetwelk dicht bij Ptolemaïs ligt, te trekken. Deze kwam dit bevel na, dreef allen, die hem tegenstand durfden bieden, op de vlucht, nam de stad Seforis in, deed al de inwoners openlijk verkopen, stak de plaats in brand, en legde ze in de as. Varus aan de anderen kant trok zelf met het overige van het leger naar Samaria, zonder nochthans iets tegen die stad te ondernemen, dewijl zij geen deel aan de opstand had, en hij legerde zich bij een vlek, Arus genoemd, hetwelk Ptolomeüs toebehoorde. De Arabieren staken dit in brand, omdat hun haat tegen Herodes zo groot was, dat die zich ook tot zijn aanhangers uitstrekte. Thans trok het leger voort tot aan Samfo; hoewel dit een sterke plaats was, namen de Arabieren ze evenwel in, plunderden ze, en staken haar in brand; ja, zij verschoonden niets van hetgene hun op de weg voorkwam, maar verwoestten alles te vuur en te zwaard. Het vlek Emaus, dat door de inwoners verlaten was, werd op bevel van Varus verbrand, om de dood der Romeinen, die daar gesneuveld waren, te wreken. Zodra de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Joden, die de Romeinse keurbende belegerden, vernamen dat Varus met zijn leger in aantocht was, braken zij het beleg op, waarna de belegerden, met de voornaamsten der stad, en Josephus, kleinzoon van Koning Herodes, hem te gemoet gingen; maar Sabinus week heimelijk naar de zeekant. Varus bestrafte de inwoners van Jeruzalem streng; doch zij verontschuldigden zich, betuigende dat zij geen deel aan het gebeurde gehad hadden; maar dat het geschied was door de volksmenigte, die van alle kanten gekomen was om de feestviering bij te wonen; en dat, in plaats dat zij de Romeinen zouden belegerd hebben, zij zelf door dat groot getal van vreemdelingen belegerd waren geworden. De veldheer zond daarna een gedeelte van zijn leger door het ganse land om een nauwkeurig onderzoek naar de stichters van het oproer te doen; tweeduizend hunner werden gekruisigd, en de overigen liet hij gaan. Dewijl hij nu meende dat hij het krijgsvolk niet meer nodig had, en daar hem de moedwil, die de zijnen, tegen zijn bevel, uit geldzucht pleegden, mishaagde, wilde hij hen terug zenden, toen hij vernam, dat tienduizend Joden op de been gekomen waren en zich verzameld hadden. Daarop trok hij in allerijl op, om hen te bevechten; maar zij durfden hem afwachten, en gaven zich toen volgens de raad van Achiab over. Varus vergenoegde zich met de voornaamsten van hen naar Augustus te zenden, die de meesten hun misdrijf kwijtschold, en alleen enigen van Herodes bloedverwanten, welke hij oordeelde dat het verdiend hadden, deed straffen, omdat noch de gedachte aan die bloedverwantschap, noch het recht hen aan hun plicht trouw had kunnen maken. Nadat Varus de beroerten aldus gestild, en Judea weer tot rust gebracht had, liet hij in het slot van Jeruzalem dezelfde keurbende als bezetting achter, die er te voren gelegen had, en keerde hij weer naar Antiochië

753 Terwijl dit in Judea voorviel, ontmoette Archelaüs een nieuwen hinderpaal tegen zijn plannen, en dat op de volgende wijze: vijftig afgezondenen der Joden kwamen met verlof van Varus bij Augustus, om hem te verzoeken, dat hij hun wilde toelaten volgens hun wetten te leven; meer dan achtduizend Joden, die te Rome woonden, ondersteunden hen in dat verzoek. De Keizer hield hierover een grote samenkomst met zijn vrienden, en de voornaamsten der Romeinen in de Tempel van Apollo, die hij met grote kosten had doen bouwen. De afgezondenen kwamen daar met andere Joden, en Archelaüs bevond er zich ook met zijn goede vrienden; maar zijn bloedverwanten wisten niet, welke zijde zij kiezen zouden; want aan de een kant haatten zij hem en aan de anderen schaamden zij zich, om, in tegenwoordigheid van de Keizer, de vijanden van een vorst, die hun in de bloede bestond, te begunstigen. Filippus, Archelaüs broeder, die door Varus zeer bemind werd kwam op diens raad ook aldaar uit Syrië, onder voorgeven van zijnen broeder bij te willen staan; maar inderdaad in de hoop, dat, indien het verzoek der gezanten ingewilligd, en het rijk onder Herodes kinderen verdeeld werd, hij er ook een gedeelte van krijgen mocht. De gezanten spraken eerst, en zeiden: dat er geen wetten waren, welke Herodes door zijn onrechtvaardig en wreed gedrag niet geschonden had; dat hij wel de naam van Koning had gedragen, maar dat men nooit wreder tiran had gezien; want dat hij, niet voldaan met alle middelen te gebruiken, welke anderen in het werk stellen om hun onderdanen te verderven, nog nieuwe daarenboven bedacht had. Dat het niet nodig was te spreken van het groot getal Joden, die hij had doen ombrengen, doordien de toestand diegenen, welke hij het leven niet benomen had, erger was dan die der doden, zo ter oorzake van hun gestadige vrees voor zijn wreedheid, als omdat hij hen van al hun goed beroofde. Dat hij geen steden buiten zijn staten had gesticht en versierd, dan om daardoor gelegenheid te hebben om die, welke in zijn rijk lagen, door schattingen uit te putten. Dat hij Judea in een bloeienden staat en in welvaart gevonden hebbende, het tot de uiterste ellende gebracht had. Dat hij verscheidene personen van rang zonder oorzaak had doen doden, om meester van hun goed te worden; en dat hij dit ook degenen ontnomen had, wien hij het leven had laten behouden. Dat men boven de gewone belastingen, waarvan niemand vrij was geweest, gedwongen werd grote sommen geld op te brengen, om de gierigheid zijner vrienden en hovelingen te voldoen, en om

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zich van de onrechtmatige kwellingen zijn ambtenaren vrij te kopen. Dat zij niet wilden spreken van de maagden en vrouwen van aanzien, door hem geschonden, omdat de enige troost, die deze in haar groot verdriet en leed konden erlangen, deze was, dat men de herinnering aan die zaak verloor. En eindelijk, indien het mogelijk was dat enig gruwzaam dier de regering van een rijk verkreeg, men er echter geen vinden zou, dat de mensen met zulk een wreedheid behandelde als die vorst gedaan had, dewijl men van dergelijke wreedheden nergens in de historiën las. Dat zij derhalve, menende dat degene, die hem in de regering zou opvolgen, zich geheel anders zou gedragen, geen zwarigheid gemaakt hadden om Archelaüs als hun Koning te erkennen. Dat zij om zijnentwil de nagedachtenis zijns vaders door een openbaren rouw hadden geëerd, en dat er geen plichten waren, welke zij niet bereid zouden zijn te vervullen, om zijn genegenheid te winnen; maar dat hij daarentegen, alsof hij gevreesd had dat men twijfelen zou of hij de rechte zoon van Herodes wel was, spoedig had doen blijken, welk gevoelen men van hem hebben kon, naardien hij, zonder te wachten totdat de Keizer hem in het rijk bevestigd had, en toen zijn ganse fortuin nog van diens wil afhing, aan zijn nieuwe onderdanen dit schone blijk van zijn deugd, bescheidenheid, en gerechtigheid had gegeven, dat hij zijn regering begonnen was met drieduizend mensen van zijn eigen landgenoten in de Tempel als slachtbeesten te doen ombrengen. Dat men uit zulk een verfoeielijke daad afleiden kon, of zij ongelijk hadden, iemand te haten, die, na het begaan van zulk een misdrijf, hen nog beschuldigde dat zij oproerige majesteitsschenners waren. Het slot van de rede dezer gezanten was, dat zij Augustus verzochten de vorm hunner regering te veranderen, door hen niet langer onder Koningen te laten, maar hun land met dat van Syrië te verenigen, zodat zij onder geen ander zouden staan dan onder hem, wien hij de regering van Syrië opdroeg; dat men dan eens zou zien of zij oproerigen waren, en of zij niet trouw gehoorzaam wilden zijn aan de zodanigen, die een wettig recht hadden om over hen te gebieden. Nadat de gezanten aldus gesproken hadden, nam Nikolaus de verdediging van Herodes en Archelaüs op zich; aangaande de eerste zei hij, dat het vreemd was dat niemand hem beschuldigd had gedurende zijn leven, toen men van de gerechtigheid des Keizers de straf voor zijn misdaden, indien ze begaan waren, had kunnen verwachten, maar dat men na zijnen dood het wagen durfde zijn nagedachtenis te onteren. En aangaande Archelaüs, dat men de daad, die hem verweten werd, alleen moest toeschrijven aan de moedwil en de oproerigheid diegenen, die hem gedwongen hadden hen te straffen, toen zij de wetten, en het ontzag dat ze hem schuldig waren, met voeten traden, en met zwaarden en stenen aangevallen waren op diegenen, welke hij afgezonden had om hen in de voortgang van hun oproer te stuiten. Tot besluit zei Nikolaus, dat zij altoos oproerig en tot een opstand geneigd waren, en zich onwillig toonden om de wetten en het recht te gehoorzamen, maar daarboven staan wilden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 13

Augustus bekrachtigt het testament van Herodes, en schenkt zelfs aan diens kinderen, hetgene hemzelven vermaakt was.

NADAT Augustus deze vertogen aangehoord had, liet hij de vergadering uiteen gaan; en weinige dagen daarna stond hij aan Archelaus niet het gehele koninkrijk van Judea, maar de helft daarvan, toe, onder de titel van landvorst, belovende hem tot Koning te zullen aanstellen, wanneer hij zich door zijn deugd dit waardig gemaakt zou hebben. De andere helft verdeelde hij tussen Filippus en Antipas, de andere zonen van Herodes, die hem de kroon betwist hadden; Antipas kreeg voor zijn deel Galilea, met het land aan geen zijde van de rivier, waarvan de inkomsten tweehonderd talenten bedroegen; en Filippus kreeg Batanea, Trachonitis en Auranitis, met een gedeelte van hetgene Zellodorus toebehoord had, waarvan de inkomsten honderd talenten beliepen. Archelaüs kreeg Judea, Idumea, en Samaria, waaraan Augustus het vierde deel der schattingen kwijtschold, die zij gewoon waren te betalen, omdat zij zich stil gehouden hadden toen de anderen oproerig waren geworden. De toren van Strato, Sebaste, Joppe, en Jeruzalem behoorde onder hetgene Archelaüs ten deel gevallen was; maar Gaza, Gadara en Hippo, dewijl men daar vogens de gewoonten der Grieken leefde, werden door Augustus van het rijk gescheiden, en met Syrië verenigd. De jaarlijkse inkomsten van Archelaüs bedroegen zeshonderd talenten. Aldus ziet men wat Herodes kinderen van hun vader erfden. Wat Salóme betreft, behalve de steden Jamnia, Azote, Fasaëlis, en vijfhonderdduizend zilverlingen, welke Herodes haar vermaakt had, gaf Augustus haar een paleis te Askalon. Haar inkomsten beliepen zestig talenten; zij hield haar verblijf in het land, dat onder Archelaüs stond. De Keizer bekrachtigde ook de legaten, welke Herodes bij uitersten wil aan zijn andere bloedverwanten gemaakt had; en behalve hetgene die vorst aan zijn twee dochters, die nog ongehuwd waren, had nagelaten, vereerde Augustus aan ieder van haar tweehonderd vijftigduizend zilverlingen, en deed hij haar met de twee zonen van Feroras huwen. De milddadigheid van Augustus ging nog veel verder; want hij schonk aan Herodes zonen de waarde van vijftienhonderd talenten, die hem zelf door hun vader bij erfgifte vermaakt waren, en hij vergenoegde zich met alleen een klein gedeelte der kostbare vaten, die hem ook waren toegedacht, voor zich te nemen, niet om hun waarde, maar om te tonen dat hij iets tot een gedachtenis wilde houden van een Koning; die hij bemind had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 14

Een bedrieger geeft zich uit voor Alexander, zoon van Herodes. Augustus ontdekt zijn bedrog, en zendt hem naar de galeien.

TENZELFDEN tijde dat Augustus aldus Herodes nalatenschap verdeeld had, waagde een zekere Jood, die te Sidon bij een vrijgemaakten slaaf eens Romeinsen burgers opgevoed was, zich tot Koning op te werpen, door die hij zeer veel geleek op Alexander, die op bevel van zijnen vader Herodes ter dood gebracht was. De overeenkomst van gelaat was zo groot, dat zij, die deze Prins gekend hadden, geloofden dat hij het waarlijk was. Om dan zijn bedrog wel te doen gelukken, bediende hij zich van iemand uit zijnen stam, die een bijzondere kennis had van alles, wat er in het koninklijk huis was voorgevallen, en die, niet minder listig dan ondeugend, bekwaam was om een grote beroerte te verwekken. Aldus door zulk een raadsman bijgestaan, veinsde hij Alexander te wezen, voorwendende dat een diegenen, wien door Herodes gelast was om hem en zijnen broeder Aristobulus om te brengen, hen behouden, en anderen in hun plaats gedood hadden. Deze gelukzoeker, opgeblazen door de hoop, waarmee hij zich vleide, maakte er zijn werk van om anderen te bedriegen, gelijk hij zichzelf bedroog. Tot die einde ging hij naar Kreta, alwaar hij alle Joden, met welke hij sprak, zo overreedde, dat hij geld van hen kreeg, waarop hij zich naar het eiland Melos begaf, waar hij, omdat men geloofde dat hij van koninklijken bloede was, nog veel meer kreeg. Alstoen verbeeldde hij zich, nog meer dan te voren, dat hij zijn oogwit bereiken zou; hij beloofde vergeldingen aan de zodanigen, die hem wilden bijstaan, en door hen vergezeld, besloot hij naar Rome te gaan. Toen hij te Puteoli voet aan land gezet gehad, kwamen alle Joden, voornamelijk die enige weldaad van Herodes ontvangen hadden, tot hem, en merkten hem reeds aan als hun Koning; waarover men zich niet behoeft te verwonderen, dewijl de mensen licht geloof slaan aan hetgene hun wenselijk voorkomt, en het nauwelijks anders wezen kon of men moest door zulk een grote gelijkheid van uiterlijk bedrogen worden, want deze was zodanig, dat degenen, die gemeenzamen omgang met Alexander gehouden hadden, zo weinig daaraan twijfelden dat hij zelf het was, dat zij niet schroomden een eed daarop te doen. Zodra het gerucht hiervan door Rome verspreid was, gingen al de Joden, die daar in menigte woonden, en God voor zulk een onverhoopt geluk dankten, de bedrieger te gemoet, en hun toejuichingen en gelukwenschingen gaven te kennen, welk een eerbied zij zijner afkomst toedroegen, daar zij hem erkenden voor een zoon van Koningin Marianne. Hij werd met een prachtigen toestel in een rosbaar gedragen, want in de plaatsen, welke hij doorreisde, spaarden de Joden geen kosten voor hem. Maar wat men Augustus ook zei van deze gewaanden Koning der Joden, hij weigerde er geloof aan te slaan, omdat hem de aard van Herodes al te wel bekend was, om te geloven dat deze zich in een zaak van zulk belang zou hebben laten bedriegen. Niettemin, dewijl hij niet ten enenmale zeker was dat er niet enige waarheid in de zaak kon wezen, beval hij Celadus, een zijner vrijgemaakten, die veel omgang met Alexander en Aristobulus gehad had, deze persoon bij hem te brengen. Deze deed zo, en liet zich evengoed bedriegen als alle anderen; maar Augustus was niet te misleiden, dewijl hij in verstand hen allen overtrof, en de overeenkomst van gelaat, hoe groot zij ook ware, niet zodanig was dat men niet enig onderscheid bespeurde, wanneer men de bedrieger nauwkeurig beschouwde. Hij had door de arbeid niet alleen eelt in de handen, maar dewijl hij altoos in een geringen staat geleefd had, zag men aan hem die bevalligheid niet, welke het edele bloed en de opvoeding geven aan de zodanigen, die met grote zorgvuldigheid opgevoed worden. De Keizer twijfelde derhalve niet of de meester en de leerling spanden te samen om ieder te bedriegen, en vraagde de valsen Alexander, wat er van zijnen broeder Aristobulus geworden was, en waarom deze ook niet was gekomen, om nevens hem, hetgene hij met recht eisen kon, te verzoeken. Zijn antwoord was, dat zijn broeder op het eiland Cyprus was gebleven, om zich niet bloot te stellen aan het gevaar der zeereis; opdat, indien hem enig

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ongeluk overkwam, er ten minste nog één van Mariannes kinderen in het leven mocht blijven. Nadat hij dit onbeschaamd had gezegd, en de ander, die de smeder van het bedrog was, zulks bevestigd had, nam Augustus de jonkman alleen, en zei tot hem: "Indien gij niet poogt mij verder te bedriegen gelijk de anderen, schenk ik u het leven, mits gij mij zegt wie gij zijt, en wie u aansporing tot dit stout bedrog gegeven heeft, want zulk een listige en doortrapte toeleg gaat uw jaren te boven." Deze woorden des Keizers verschrikten de bedrieger zo, dat hij het ganse bedrog bekende, zeggende wie er de aanlegger van was, en hoe men het overlegd had. Augustus, om zijn woord te houden, vergenoegde er zich mede, dewijl hij kloek en sterk en tot roeier zeer geschikt was, met hem naar de galeien te zenden; en de ander, die hem zo goed onderwezen had, deed hij met de dood straffen. De Joden van het eiland Melos kwamen er af met het verlies van het geld, dat zij uitgegeven hadden, om die valsen Alexander eer aan te doen. Zodanig eerloos einde had die roekeloze aanslag.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 15

Archelaüs huwt met Glafyra, weduwe van zijnen broeder Alexander. Augustus zendt hem, op de klachten der Joden, naar Vienne in Gallië, in ballingschap, en verenigt de landen, die hij bezat, met Syrië. Glafyra's dood.

TOEN Archelaüs in Judea wedergekeerd was, en van zijn vorstendom bezit genomen had, ontnam hij aan Joazarus, de zoon van Boëthus, die hij beschuldigde van de partij der oproerlingen begunstigd te hebben, het Hogepriesterschap, en gaf het aan Eleazar, de broeder van Joazarus. Daarop liet hij het paleis te Jericho weer kostbaar opbouwen, deed de helft van het water, dat door het vlek Neara stroomt, naar een bos van dadelbomen, dat hij in een vlakte bij de stad geplant had, leiden, stichtte een vlek, dat hij naar zijnen naam Archelaüs noemde, en schroomde niet onze wetten te schenden, door Glafyra, de dochter van Koning Archelaüs, en weduwe van zijnen broeder Alexander, bij wien zij kinderen had, ter vrouw te nemen. Eleazar behield het Hogepriesterambt niet lang; want Archelaüs zette hem af, en stelde Jezus zoon van Sias, in zijn plaats.

757 In het tiende jaar der regering van deze vorst ondernamen de voornaamste Joden en Samaritanen, die zijn dwingelandij niet langer konden dulden, het hem bij Augustus aan te klagen; en zij deden dit te vrijmoediger, omdat zij wisten dat de Keizer hem uitdrukkelijk bevolen had, zijn onderdanen met alle billijkheid en recht te regeren. Augustus werd hierover zo tegen hem verstoord, dat hij, zonder hem met een letter schrifts te verwaardigen, zijnen zaakgelastigde, die te Rome was, en ook Archelaus heette, ontbood, en deze beval spoedig te vertrekken om zijnen meester te halen. Hij gehoorzaamde dit bevel. In Judea aangekomen zijnde, vond hij hem aan een groot gastmaal met zijn vrienden; en nadat hij zijn zending volbracht had, keerde hij met hem naar Rome; alwaar de Keizer, zijn beschuldigers en zijn verantwoording gehoord hebbende, al zijn schatten en geld verbeurd verklaarde, en hem naar Vienne, een stad in Gallië, in ballingschap zond.

758 Voordat Archelaüs het bevel ontving om te Rome te komen, had hij een droom, die hij zijnen vrienden vertelde. Hem dacht, dat hij tien korenaren zag, die alle rijp en vol graan waren, en die door de ossen afgegeten werden. Ontwaakt zijnde, meende hij dat het een belangrijke droom was, en ontbood hij derhalve enige uitleggers, om er hem een verklaring van te geven; toen zij daarin niet overeenstemden, was er een Esseër, Simon genaamd, die verlof verzocht hebbende om er een uitlegging van te geven, tot hem zei, dat die droom hem een ongelukkige verandering in zijnen staat voorspelde, doordien de ossen dieren waren, die hun leven in gestadigen arbeid doorbrachten, en de grond beploegden, en die van plaats en gedaante deden veranderen; dat de tien korenaren tien jaren betekenden, omdat het aardrijk door een gestadigen omloop alle jaren nieuwe vruchten voortbrengt; en dat daarom het einde van het tiende jaar ook het einde zijner heerschappij zou zijn. Vijf dagen nadat Simon deze droom aldus had uitgelegd, kwam des Konings zaakgelastigde hem bevel brengen, om bij Augustus te komen. De vorstin Glafyra, zijn gemalin, had ook een droom. Wij hebben vroeger gezien hoe zij, nog maagd zijnde, met Alexander, zoon van Koning Herodes, gehuwd was. Na diens dood huwelijkte Koning Archelaüs, haar vader, haar uit aan Juba, Koning van Mauritanië, die desgelijks stierf; waarna zij weer naar Cappadócië naar haar vader terugkeerde. Alstoen werd de landvorst Archelaüs zo op haar verliefd, dat hij, zijn eigen gemalin Marianne verstotende, haar ter vrouw nam. Terwijl zij nu bij hem was, had zij de volgenden droom: het scheen haar toe dat zij Alexander, haar eersten gemaal, zag, en dat zij, door blijdschap vervoerd, hem wilde gaan omhelzen, maar dat hij op verwijtenden toon tot haar zei: "Gij hebt genoeg getoond hoe men kan geloven dat de vrouwen niet te vertrouwen zijn; want hoewel gij, nog maagd zijnde,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

aan mij gegeven waart, en kinderen bij mij gekregen hebt, zo heeft echter de lust in een tweede huwelijk u de liefde, die gij onschendbaar voor mij behoordet behouden te hebben, doen vergeten; en, niet tevreden met mij die hoon aan te doen, hebt gij u zelfs niet ontzien aan een derden man te behoren, en onbeschaamd weer in ons geslacht te komen, door met mijn broeder Archelaüs te trouwen. Maar mijn genegenheid zal standvastiger zijn dan de uw; ik zal u niet vergeten, zo als gij mij vergeten hebt; en ik zal u tot mij nemen als iets, dat mij; toebehoort, en zal u van de schande, waaring leeft, verlossen." De vorstin vertelde die droom aan enigen van haar vrienden, en overleed vijf dagen daarna. Ik heb het niet ongevoegelijk geacht dit alhier te verhalen, nu er van Koningen en groten gehandeld wordt, omdat het dienen kan tot een klaar bewijs voor de onsterflijkheid der ziel, en voor de goddelijke voorzienigheid. Bijaldien nu sommigen zouden menen dat zodanige zaken ongelofelijk zijn, zij mogen bij dit hun gevoelen blijven, zonder het daarom vreemd te vinden, dat anderen geloof daaraan slaan, en zich daardoor tot de deugd laten aansporen Wat het gebied van Archelaus betrof, Augustus verenigde het met Syrië, en gaf last aan Cyrenius, die consul geweest was, om een berekening daarvan te maken, en het paleis van Archelaüs te verkopen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ACHTTIENDE BOEK

HOOFDSTUK 1.

Judas en Zadok maken van de opschrijving in Judea gebruik. om een vierde sekte in te voeren, en verwekken een ernstigen binnenlandsen oorlog.

CYRENIUS, Romeins raadsheer, een man van grote verdienste, die langs al de trappen der ere tot de waardigheid van consul was gestegen, was door Augustus tot landvoogd van Syrië aangesteld, en kreeg bevel om een staat van al de middelen der ingezetenen te maken; en Koponius, een man van ridderlijke waardigheid, was met hem afgezonden om over Judea te regeren. Maar dewijl dit landschap met Syrië verenigd werd, was het Cyrenius, en niet Koponius, die de opschrijving liet doen, en die al het geld, dat Archelaüs toebehoorde, in beslag nam. De Joden wilden zich eerst daartegen verzetten, maar de Hogepriester Joazarus, zoon van Boëthus, raadde hun zich niet hardnekkig daartegen aan te kanten. Enige tijd daarna trachtte een zekere. Judas, een Gauloniter, uit de stad Gamala, bijgestaan door een Fariseër, Zadok geheten, het volk tot opstand aan te zetten, zeggende dat zulk een opschrijving een duidelijk bewijs was, dat men hen tot slavernij zocht te brengen; en om allen tot het handhaven hunner vrijheid aan te manen, hield hij hun voor, dat, indien hun onderneming een gelukkigen uitslag had, zij dan hun goederen met niet minder roem dan rust bezitten zouden; maar dat zij niet verwachten moesten dat God hun gunstig zou zijn, indien zij van hun kant niet alles deden, wat in hun vermogen was. Deze woorden vonden zulk een ingang bij het volks dat het aan het muiten sloeg; en het is bijna ongelooflijk welke beroerte die twee mannen overal verwekten; het waren enkel moorden en roverijen, waar men van hoorde; men plunderde, zonder onderscheid, vrienden en vijanden, onder voorgeven van de vrijheid voor te staan; personen van de hoogsten staat sloeg men uit geldzucht dood; en de woede dezer muiters holde zo tomeloos voort, dat een grote hongersnood hen niet kon beletten de steden te overrompelen, en het bloed hunner eigen landslieden te vergieten; ja men zag hoe de vlam van deze binnenlandsen oorlog zelfs tot aan Gods Tempel voortschreed. Van al die rampen mag men zeggen dat een vierde sekte de oorzaak geweest is, van welke voorheen onder de Joden nooit gehoord was geworden. Dewijl nu deze de oorzaak van dit grote kwaad geweest is, hetwelk niet alleen geheel Judea ontroerde, maar het zaad van al de onheilen zaaide, waardoor het volk sedert geplaagd is geworden, heb ik het raadzaam geacht van iets de gevoelens dezer sekte te zeggen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Van de vier sekten, die er onder de Joden waren.

DIEGENEN onder de Joden, welke er hun bijzonder werk van maakten zich in de godgeleerdheid te oefenen, waren reeds voor vele eeuwen in drie gezindheden verdeeld; en alhoewel ik in het tweede boek van de Joodse Oorlogen daarover gesproken heb, acht ik het echter nodig ook hier iets daarvan te melden. De levenswijze der Fariseën is niet weelderig of wellustig, maar eenvoudig zij houden zich stipt aan hetgene zij menen hun pilcht te zijn. Zij eren de oude lieden zo zeer, dat zij hen nooit durven tegenspreken. Alles, wat er gebeurt, schrijven zij aan het noodlot toe, zonder evenwel de mens het vermogen der instemming met wat geschiedt te ontnemen; zodat, hoewel alles door Gods bevel geschiedt, het echter van onzen wil afhangt om ons tot deugd of ondeugd te voegen. Zij geloven dat de zielen onsterflijk zijn, en dat ze onder de aarde gestraft of beloond worden, naar dat ze in deze wereld deugdzaam of ondeugend geweest zijn; dat de één eeuwig in die kerker gevangen gehouden wordt, en de ander weer tot dit leven keert. Door hun leer hebben zij zulk een groot aanzien onder het volk bekomen, dat het in alles, wat de godsdienst en zijn plechtigheden betreft, hun gevoelens volgt; zodat gehele steden gunstige getuigenissen van hun deugd, levenswijze, en redevoeringen geven. Het gevoelen der Sadduceën is, dat de zielen met de lichamen sterven; dat het enige, hetwelk wij verplicht zijn te doen, is de Wet te onderhouden; en dat het een deugdzaam bedrijf is, in wijsheid niet voor zijn onderwijzers te willen onderdoen. Deze gezindheid telt maar een klein getal volgelingen, evenwel van de voornaamste personen. Er wordt echter bijna niets naar hun gevoelen gedaan; want wanneer zij tegen hun wil tot aanzienlijke ambten verheven worden, zijn zij gehouden zich naar het gedrag der Fariseën te schikken, omdat het volk niet zou toelaten dat zij zich tegen deze stelden. De Esseërs, die de derde gezindheid uitmaken, schrijven alles, niets uitgezonderd, aan de voorzienigheid Gods toe; zij geloven dat de zielen onsterflijk zijn, en dat men met al zijn vermogen de gerechtigheid behoort te betrachten; zij vergenoegen zich met hun gaven naar de Tempel te zenden, zonder zelf daar te gaan offeren, omdat zij zulks met nog grotere plechtigheden op zichzelf doen. Hun zeden zijn onberispelijk, en de landbouw is hun enige bezigheid. Hun deugd is verwonderlijk groot, en overtreft die der Grieken en der andere volken zeer ver, doordien zij al hun vlijt tot de beoefening daarvan gestadig aanwenden. Zij houden gemeenschap van goederen; zodat de rijken niet meer hebbendande armen. Hun getal is ruim vierduizend. Zij hebben geen vrouwen of knechten, omdat Zij geloven dat de vrouwen tot de rust des levens niets bijbrengen, en dat het houden van knechten een miskenning van de natuur is, die alle mensen gelijk maakt; hierom dienen zij malkander, en kiezen vrome mannen, uit de orde der priesters, die alles, wat zij door hun arbeid inzamelen, ontvangen, en allen daaruit van onderhoud voorzien. Deze manier van leven is bijkans dezelfde als die, welke de Polisten bij de Daciërs volgen. Judas, hiervoren genoemd, was de stichter ener vierde gezindheid, welke in alles met die der Fariseën overeenkomt, uitgenomen dat haar aanhangers beweren, dat men niemand dan God alleen als Heer en Koning behoort te huldigen; zij dragen der vrijheid zulk een brandende liefde toe, dat zij liever de allerzwaarste pijnen zouden uitstaan, en toelaten dat de personen, welke hun het allernaast en dierbaarst zijn, die leden, dan dat zij aan enig mens de naam van Heer zouden geven. Doch ik zal daarvan geen nader verhaal geven, vermits dit zulk een bekende zaak is, dat in plaats van te vrezen dat men geen geloof zou slaan aan hetgene ik zeg, ik eerder beducht ben dat ik niet in staat zou zijn om hun groot geduld en hun verachting van pijn te schetsen. Deze ongeneeslijke ziekte en deze liefde voor de vrijheid is nog toegenomen door de snode mishandeling, waarmee Gesstus Florus, landvoogd van Judea, ons volk bejegend en het eindelijk tot opstand tegen de Romeinen bewezen heeft.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Dood van Salóme, Herodes zuster, en van Augustus, die door Tiberius in de regering opgevolgd wordt. Herodes, de viervorst, sticht ter ere van Tiberius de stad Tiberias. Beroerten onder de Parthen, en in Armenië. Beroerten in het rijk van Komagene. Germanikus wordt uit Rome naar het oosten gezonden, om aldaar het gezag van het keizerrijk te herstellen, en wordt door Piso vergiftigd.

NADAT Cyrenius de goederen van Archelaüs, die verbeurd verklaard waren, verkocht, en de opschrijving, welke geschiedde zeven en dertig jaren na de slag bij Aktium, waarin Antonius door Augustus overwonnen werd, ten einde gebracht had, ontnam hij Joazarus, tegen wien de Joden opgestaan waren, het Hogepriesterambt, en gaf het aan Ananus, de zoon van Sethus.

762 Wij hebben gezien hoe Herodes en Filippus in de viervorstendommen, hun door hun vader Herodes de Grote nagelaten, door Augustus gehandhaafd werden. Die twee vorsten verzuimden niets om zich in hun gebied, zoveel hun doenlijk was, te handhaven. Herodes omringde Seforis met muren, en maakte het tot de voornaamste en sterkste plaats van Galilea; ook versterkte hij de stad Beratamphtha, en noemde haar Julias, ter ere der Keizerin. Filippus van zijnen kant versierde Paneas, aan de oorsprong van de Jordaan gelegen, liefelijk, en noemde het Cesarea; ook vergrootte hij het vlek Bethsaïda, aan de oever van het meer Gennesareth, zodat het naar een stad geleek; hij bevolkte en verrijkte het, en noemde het Julias, ter ere van Julia, Augustus dochter.

763 Terwijl Koponius over Judea regeerde, gebeurde het, op de dag van het feest der ongezuurde broden, hetwelk wij Pascha noemen, dat toen de priesters volgens gewoonte de poorten des Tempels ter middernacht open gezet hadden, enige Samaritanen heimelijk binnen Jeruzalem kwamen, en de galerijen des Tempels met doodsbeenderen bestrooiden, waarom de priesters voortaan allen buiten hielden, hetgeen te voren niet placht te geschieden; ook deed deze heiligschennis hen in het vervolg beter toezicht houden.

764 Koponius kort daarna naar Rome teruggekeerd zijnde, volgde Markus Ambivius hem in de landvoogdij van Judea op. Terzelfder tijd stierf Salóme, de zuster van Koning Herodes de Grote. Zij liet Julia tot erfgename achter, niet alleen van haar heerschappij, maar van Jamnia, Fasaëlis, dat in het vlakke veld gelegen is, en Archelaïs, alwaar vele schone vruchtdragende palmbomen stonden

765 Annius Rufus volgde Ambivius op, en onder zijn bestuur was het, dat Augustus Cesar overleed, in de ouderdom van zeven en zeventig jaren. Deze vorst, die de tweede Romeinse Keizer was, regeerde zeven en vijftig jaren, zes maanden, en twee dagen; daaronder begrepen de veertien jaren, welke hij met Antonius geregeerd had.

766 Tibenus Nero, zijn schoonzoon, en zoon zijner gemalin Livia, volgde hem in de regering op, en zond in de plaats van Rufus, Valerius Gratus, die de vijfde landvoogd van Judea werd. Hij ontnam Ananus het Hogepriesterschap, en gaf het aan Ismaël, Fabus' zoon, die kort daarna afgezet werd om plaats te maken voor Eleazar, Ananus' zoon. Maar een jaar daarna ontnam men het ook hem, en gaf het aan Simon, Kamithus' zoon, die het niet langer dan een jaar bediende, en het aan Josephus, Kajafas toegenaamd, moest overgeven. Nadat Gratus elf jaren over Judea geregeerd had, keerde hij weer naar Rome; en hij werd door Pontius Pilatas in zijn ambt opgevolgd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

767 Herodes, de viervorst, de gunst van de Keizer Tiberius gewonnen hebbende, stichtte een stad, welke hij naar diens naam Tiberias noemde. Hij verkoos tot dat einde een van de vruchtbaarste landstreken in geheel Galilea, aan de oever van het meer Gennésareth gelegen, niet ver van de warme baden van Ammaus. Hij bevolkte die nieuwe stad ten dele met vreemdelingen, en ten dele met Galileërs, van welke sommigen gedwongen werden zich daar met der woon neer te zetten; echter waren er ook edellieden, die er vrijwillig kwamen. De vorst had zulk een begeerte om die stad bevolkt te zien, dat hij er ook zeer geringe lieden opnam, die van alle kanten derwaarts kwamen, en onder welke er waren, die men vermoedde slaven geweest te zijn. Hij stond hun grote voorrechten toe; gaf aan sommigen landerijen, en aan anderen huizen, om hen tot het aldaar blijven te bewegen, dewijl hij vreesde dat zij anders vertrekken zouden, omdat de plaats, waar de stad lag, vol grafsteden was, hetwelk zo tegen onze wetten strijdt, dat men zeven dagen onrein geacht wordt, als men bij dergelijke plaatsen geweest is.

768 Ten zelfden tijde werd Fraates, Koning der Parthen, verraderlijk door zijnen zoon Fraataces, gedood, op zodanige wijze als ik verhalen zal. Fraates, die vele echte zonen had, werd zeer hartstochtelijk verliefd op een Italiaanse vrouw, met name Thermusa, welke de Keizer hem, met andere geschenken, gezonden had, en welke ongemeen schoon was. In het eerst merkte hij haar enkel aan als een zijner bijwijven; maar dewijl zijn liefde steeds toenam, en hij Fraätaces bij haar verwekt had, huwde hij haar. Daar zij nu een zeer groot vermogen op hem had, overlegde zij hoe zij het rijk der Parthen aan haar zoon zou kunnen doen komen; en doordien zij zulks niet verwachten kon, tenzij de echte kinderen van Fraätes verwijderd werden, verzocht zij hem dat hij ze als gijzelaars naar Rome wilde zenden. De vorst, die haar niets kon weigeren, willigde dit verzoek in. Aldus bleef Fraätaces alleen bij hem, en werd deze opgevoed als de aanstaande erfgenaam van de kroon; maar deze goddeloze zoon verlangde zo ongeduldig om zelf te regeren, dat hij, niet kunnende wachten op de dood zijns vaders, hem deed ombrengen, op het aanraden zijner moeder, met welke men geloofde dat hij boeleerde. Het afgrijzen van die vadermoord, gevoegd bij de bloedschande, verwekte zulk een algemenen haat tegen hem, dat hij zijn voornemen niet volvoeren konde, en gedood werd, aleer hij zich in zijn bezoedelde heerschappij kon vestigen. De ganse adel, alstoen achtende dat hun rijk niet dan door een Koning geregeerd kon worden, en geen anderen begerende dan een uit het geslacht der Arsaciden, werd te rade, dewijl men het huis van Fraates aanmerkte als verontreinigd door de schaamteloze onkuisheid dezer Italiaanse vrouw, om Orodes, die van koninklijken bloede was, te verkiezen, en op de troon te verheffen, en zond ten die einde gezanten tot hem. Maar deze vorst was zo oplopend, zo wreed, en moeilijk te spreken, dat het volk hem niet dulden kon. Dus besloot men hem van kant te maken; en vermits de Parthen altoos hun zwaarden bij zich dragen, werd hij op een gastmaal, of, zo als anderen zeggen, op de jacht, gedood. De Parthen, aldus zonder Koning zijnde, verzochten te Rome om een van Fraates zonen, die daar in gijzeling waren, tot hun regeerder. Men gaf hun Vonones, die waardiger geacht werd dan zijn andere broeders, om, met toestemming van twee zo grote rijken, tot die trap van ere verhoogd te worden. Maar naardien die barbaren van nature ongestadig en verwaand zijn, hadden de voornaamsten van hen welhaast berouw over hun keus, en verklaarden zij niet langer onder een slaaf, (dus noemden zij die vorst, omdat hij te Rome gijzelaar geweest was) wilden staan. Zij voegden er bij, dat het niet het recht des oorlogs, maar een der voorwaarden van een schandelijke vrede was, waardoor zij hem tot Koning gekregen hadden. Zij zonden gezanten aan Artabanus, Koning der Meden, die van het geslacht der Arsaciden was, om hem de kroon aan te bieden. Hij nam die verheugd aan, en naderde met een grootleger; maar vermits het alleen de adel was, die deze verandering had gemaakt, werd Artabanus door Vonones, wien het volk getrouw was gebleven, in een veldslag overwonnen, en genoodzaakt in het gebergte van Medië te vluchten. Artabanus verzamelde daarna weer een grote krijgsmacht, en waagde een tweeden

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

veldslag, waarin Vonones overwonnen werd, en met weinigen van de zijnen naar Seleucië de vlucht nam. Artabanus, nadat hij een grote slachting onder de Parthen aangericht had, trok voort tot aan Ktesiphon, en bleef alzo meester van het rijk. Vonones was nauwelijks in Armenië, of hij vatte het voornemen op zich meester daarvan te maken. Tot dat einde zond hij gezanten naar Rome; maar Tiberius, die hem versmaadde, en die de Parthen, welke het Romeinse rijk met oorlog dreigden, niet wilde vertoornen, weigerde hem bij te staan. Zich aldus buiten hoop ziende van iets van de Romeinen te verwerven, en vernomen hebbende dat het machtigste volk van Armenië, hetwelk aan de Nifates woont, de zijde van Artabanus gekozen had, begaf hij zich naar Silanus, landvoogd van Syrië die hem wel ontving, omdat hij weleer te Rome opgevoed was. Artabanus, die toen geen weerstand meer vond, stelde zijnen zoon Orodes tot Koning van Armenië aan. Antiochus, Koning van Komagene, te die tijde gestorven zijnde, ontstond er een grote twist tussen de adel en het volk; want de adel begeerde dat men het rijk tot een landvoogdij zou maken; en het volk daarentegen wilde dat het door een Koning geregeerd zou worden, gelijk te voren. Ter oorzake van deze twist werd Germanikus, volgens een besluit van de Romeinsen raad, naar het oosten gezonden; maar het schijnt dat het noodlot die gelegenheid waarnam, om die Prins te verderven; want, nadat hij de zaken in een beteren staat gebracht had dan men van hem zou hebben kunnen hopen, werd hij door Piso met vergift omgebracht, gelijk elders zal worden verhaald.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

De Joden tonen zich zo misnoegd op Pilatus, omdat hij veldtekenen met ‘s Keizers beeltenis ingevoerd had, dat hij die laat wegbrengen. Kort bericht omtrent Jezus Christus. Gruwelijke moedwil door de priesters der godin Isis aan een Romeinse jonkvrouw gepleegd; straf door Tiberius dwaarover verordend.

PILATUS, landvoogd van Judea zijnde, zond het krijgsvolk van Cesarea naar Jeruzalem naar de winterkwartieren met veldtekenen, waarop des Keizers beeltenis stond, hetwelk zo strijdig tegen onze wetten is, dat geen ander landvoogd voor hem ooit zo iets gedaan had. Die benden kwamen bij nacht binnentrekken, zodat men daarvan niets vernam voor de volgenden dag. Hierop gingen de Joden aanstonds in grote menigte naar Pilatus naar Cesarea, en baden hem, vele dagen lang, dat hij die veldtekenen naar elders wilde doen brengen. Hij weigerde het, zeggende, dat hij zulks niet doen kon zonder de Keizer te beledigen. Maar dewijl zij onophoudelijk bij hem aanhielden, beval hij zijn krijgsvolk de zevenden dag heimelijk in het geweer te komen. Toen zette hij zich op zijnen rechterstoel, die hij voorbedachtelijk in het renperk had doen oprichten, omdat die plaats het geschiktst was om zijn volk te verbergen. Toen de Joden met hetzelfde verzoek weer tot hem kwamen, gaf hij een teken aan zijn soldaten, die hen van alle kanten omringd hadden, en dreigde hij hen te doen doden, indien zij niet aflieten, en elk weer naar zijn huis keerde. Op deze woorden vielen zij allen ter aarde, en boden hem de bloten hals aan, om te tonen, dat het onderhouden hunner wetten hun meer waard was dan het leven. Hun standvastigheid en hun ijver voor hun godsdienst baarde zulk een verwondering bij Pilatus, dat hij toen beval de veldtekenen van Jeruzalem weer naar Cesarea te brengen.

771 Daarna wilde hij de gewijden schat aantasten, om door waterleidingen water te brengen in Jeruzalem, hetwelk er wel tweehonderd stadiën af lag. Maar dit ontstelde het volk dermate, dat het in grote troepen tot hem kwam, om te verzoeken dat hij dit voornemen wilde opgeven; ja, sommigen ontzagen zich niet, gelijk het doorgaans onder het oproerige volk gaat, hem met scheldwoorden te bejegenen. Hierop beval hij zijnen soldaten, met stokken onder hun klederen verborgen, deze hoop te omringen; en zodra zij weer op hem begonnen te schelden, gaf hij zijn volk een teken om zijn bevel uit te voeren. Zij deden dat niet alleen, maar nog meer daarenboven; want zij sloegen zonder onderscheid, zowel hen die zich stil hielden, als de oproerigen. En dewijl de Joden ongewapend waren, werden er velen van hen gedood en gekwetst, waardoor het oproer een einde nam.

772 Te die tijde was er een zekere Jezus, een wijs mens, indien nien hem althans een mens noemen mag; want zijn werken waren wonderbaar. Hij onderwees degenen, die gaarne in de waarheid onderricht wilden worden, hij werd gevolgd niet alleen door vele Joden, maar ook door vele heidenen. Deze was de CHRISTUS, die door de oversten onzes volks bij Pilatus aangeklaagd en op zijn bevel gekruisigd werd. Doch die hem bij zijn leven gevolgd hadden, verlieten hem na zijnen dood niet; want hij is hun ten derden dage weer levend verschenen, gelijk de goddelijke profeten, onder meer andere wonderlijke dingen, van hem voorzegd hadden. Aan hem is het dat de Christenen, die tegenwoordig nog bestaan, hun naam ontleend hebben.

773 Omtrent die tijd werd er te Rome een zeer verfoeielijke en schandelijke daad gepleegd. Daar woonde een jonkvrouw, Paulina genoemd, die niet minder doorluchtig was door haar deugd dan door haar geboorte, en daarbenevens zeer rijk en schoon. Zij was gehuwd met Saturnius, een man waarlijk zulk een vrouw waardig. Zekere Decius Mundus, die een

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

aanzienlijken rang onder de ridderschap bekleedde, werd hartstochtelijk op haar verliefd; en dewijl zij van zulk een staat, en zo uitmuntend van deugd was, dat hij geen kans zag om haar door geschenken te overreden; werd hij door de onmogelijkheid om tot zijn doel te geraken, te meer in oneerbaren lust ontstoken, zodat hij, om daaraan te kunnen voldoen, haar tweehonderdduizend drachmen deed aanbieden; maar zij sloeg dat aanbod met versmading af. Het leven hem toen verdrietende, besloot hij zich uit te hongeren. Maar een vrijgelatene slavin zijns vaders, lda geheten, afgericht op vele zaken, die beter geheim bleven, bemerkte zijn voornemen, en om hem daarvan af te keren, gaf zij hem niet alleen hoop, maar beloofde zij dat zij hem zijn begeerte zou doen erlangen, zonder dat het hem meer dan vijftigduizend drachmen zou behoeven te kosten. Dit voorstel deed Mundus zulk een moed vatten, dat hij haar de geëiste som gaf. Die vrouw, wel wetende dat zij met dit geld bij de kuise Paulina niets zou kunnen uitrichten, besloot een anderen weg in te slaan. Doordien zij wist dat deze jonkvrouw zeer godsdienstig was jegens de godin Isis, ging zij naar enigen der priesters van Isis, aan welke zij, na verkregene belofte van de zaak geheim te houden, een verhaal deed van de brandende liefde, die Mundus aan Paulina toedroeg, zeggende, dat zo zij haar wilden beloven een middel te verschaffen om hem zijnen lust te laten boeten, zij hun vijfentwintig duizend drachmen vooruit zou geven, en nog zoveel, wanneer zij hun belofte zouden nagekomen zijn. De begeerte naar dit grote loon deed hun die voorslag aannemen; en de oudste van hen begaf zich aanstonds naar Paulina, en zei haar dat de god Anibis zo op haar verliefd was, dat hij haar beval bij hem te komen liggen. De jonkvrouw hield dit voor zulk een grote eer, dat zij er op roemde bij haar vriendinnen, en het ook aan haar man verhaalde, die, overtuigd van haar uitstekende kuisheid, het haar gewillig toestond. Zij ging derhalve naar de tempel; en toen, na het houden van het avondmaal, de tijd om naar bed te gaan gekomen was, sloot de priester haar op in een kamer, waar geen licht was, en alwaar Mundus, die zij meende de god Anubis te zijn, verborgen was. Hij bracht de gansen nacht met haar door, en pakte zich ‘s morgens vroeg weg, eer de andere priesters, die van deze handel geen kennis hadden, opgestaan waren. Paulina ging weer naar haar man, wien zij haar wedervaren verhaalde, gelijk zij ook niet naliet deze zaak aan haar vriendinnen ten breedste te vertellen. Maar deze kwam dit verhaal zo wonderlijk voor, dat zij er nauwelijks geloof aan konden slaan, en evenwel Paulina’s eerbaarheid geenszins in twijfel durfden trekken. Drie dagen daarna ontmoette Mundus haar bij geval, en zei tot haar: "voorwaar Paulina, ik ben u ten hoogste dankbaar, dat gij de tweehonderdduizend drachmen, die ik u wilde geven, geweigerd hebt, en mij evenwel hebt laten genieten hetgene ik begeerde; want wat is er mij aan gelegen, dat gij Mundus versmaad hebt, nu ik onder de naam van Anubis, alles, wat ik zou hebben kunnen wensen, van u verworven heb?" Dit gezegd hebbende ging hij heen. Paulina, toen het gruwelijk bedrog bemerkende, dat men met haar gepleegd had, scheurde haar klederen, verhaalde aan haar man, wat haar bejegend was, en bad hem zulk een schelmstuk niet ongewroken te laten. Hij ging terstond naar de Keizer, en verhaalde hem de ganse zaak. Tiberius, alles nauwkeurig onderzocht hebbende, deed de eerloze priesters, benevens Ida, de aanlegster van dit verfoeielijk bedrijf, kruisigen, de tempel van Isis afbreken, en haar beeld in de Tiber werpen. Doch Mundus strafte hij enkel met ballingschap, omdat hij zijn misdaad aan het vuur zijner liefde toeschreef.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Tiberius verdrijft de Joden uit Rome. Pilatus straft de Samaritanen, die de wapenen opgevat hadden. Zij beschuldigen hem bij Vitellius, landvoogd van Syrië, die hem noodzaakt naar Rome te gaan, om zich te verantwoorden.

IK zal nu verhalen hetgeen de Joden, die te Rome woonden, overkwam. Een zekere Jood, een van de snoodsten, die er wezen kon, en die uit zijn land gevlucht was om de straf zijner misdaden te ontgaan, spande met drie anderen samen, die niets beter waren dan hij, en zij gaven zich uit voor uitleggers van de wet van Mozes. Een aanzienlijke vrouw, Fulvia genaamd, die onzen godsdienst aangenomen had, meende dat zij vrome lieden waren, en had zich tot hen om onderwijzing begeven; daarop overreden zij haar tot het geven van enig goud en purper, om het naar Jeruzalem te zenden; maar in plaats daarvan, behielden zij het voor zichzelf, iets waarop ze het ook toegelegd hadden. Saturninus, Fulvia's man, klaagde hierover bij Tiberius, door wien hij zeer bemind was, en deze vorst, dit vernomen hebbende, gaf bevel alle Joden uit Rome te verjagen. De consuls namen, na een nauwkeurig onderzoek, vierduizend van hen in krijgsdienst, die naar het eiland Sardinië gezonden werden, en straften vele anderen zeer streng, omdat zij hun voorvaderlijke wetten niet wilden overtreden, en geweigerd hadden zich onder de wapenen te begeven. Aldus moesten al de Joden, om de boosheid van vier schelmen, Rome verlaten.

775 De Samaritanen bleven ook niet vij van onrust. Een bedrieger, die niets ter wereld ontzag, om het gemene volk te behagen, en deszelfs gunst te winnen, beval hun op de berg Gerizim, die in dat land voor een heilige plaats gehouden wordt, bijeen te komen, en beloofde hun de gewijde vaten, welke Mozes aldaar begraven had, te tonen. Hierop kwamen zij in de wapenen, en in afwachting van de anderen, die van alle kanten bij hen verwacht werden, om gezamenlijk de berg op te klimmen, legerden zij zich in het vlek Tyrathaba. Pilatus belette het echter; want met zijn ruiterij en voetvolk genaderd zijnde, bezette hij de berg, viel op hen aan bij het vlek, dreef hen op de vlucht, nam velen gevangen, en deed de voornaamsten onthoofden. Hierop gingen de aanzienlijksten onder de Samaritanen naar Vitelius, die toen landvoogd van Syrië was, en ook consul was geweest, en beschuldigden zij Pilatus van wreedheid, zeggende, dat zij niet de minste gedachte hadden gehad om tegen de Romeinen op te staan, en dat zij bij Tyrathaba alleen te zamengekomen waren, om zich tegen zijn geweld te beveiligen. Op deze klachten zond Vitellius zijn vriend Marcellus, om onderzoek naar de zaken in Judea te doen, en beval hij Pilatus zich voor de Keizer te gaan verantwoorden. Zich genoodzaakt vindende dit bevel te gehoorzamen, vertrok hij naar Rome, nadat hij Judea tien jaren bestuurd had; maar Tiberius stierf, eer hij aldaar aankwam.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Vitellius geeft de bewaring van het hogepriesterlijk gewaad weer aan de Joden over. Hij onderhandelt uit naam van Tiberius met Artabanus, Koning der Parthen. De oorzaak van zijnen haat tegen Herodes, de viervorst. Filippus, viervorst van Trachonitis, Gaulanitis, en Batanea, sterft zonder kinderen; zijn landen worden met Syrië verenigd.

VITELLIUS, op het Paasfeest naar Jeruzalem gegaan, en aldaar met grote eer ontvangen zijnde, schold de ingezetenen de gehelen tol kwijt, die gesteld was op de vruchten, welke te koop gebracht werden; en stond de priesters de bewaring toe van de Efod en van de andere Hogepriesterlijke sieraden, welke zij vroeger zelf bewaard hadden, maar die toen op de burg Antonia waren, alwaar men ze om de volgende oorzaak gebracht had: De Hogepriester Hyrkanus, de eerste van die naam, een toren dicht bij de Tempel hebbende doen bouwen, hield zich aldaar de meesten tijd op. En dewijl hij alleen zich met dat heilig gewaad, hetwelk hij in zijn bewaring had, mocht kleden, liet hij het daar ter plaatse blijven, wanneer hij het afgelegd, en zijn gewone kleding weer aangetrokken had. Maar Herodes aan de regering gekomen zijnde, en de ligging van die toren zeer gunstig vindende, deed die zeer versterken, noemde hem Antonia naar zijnen vriend Antonius, en liet het heilig gewaad daar, gelijk hij het er gevonden had, menende dat het volk hem daardoor te onderdaniger zou zijn. Archelaüs, zijn zoon en opvolger, maakte geen verandering daarin, en nadat het rijk tot een landvoogdij gemaakt was, en de Romeinen bezit daarvan genomen hadden, hielden zij dit heilig gewaad in hun bewaring, veilig geborgen in een stenen kist, die verzegeld werd met het zegel van de priester, en van de schatbewaarders des Tempels. Voor deze kist deed de slotvoogd gestadig een lamp branden, en zeven dagen voor de feestdag leverde hij het heilige gewaad aan de Hogepriester over, die; nadat het wel gereinigd was, zich daarmee kleedde, om de godsdienst te verrichten, en het de volgenden dag weer in de kist legde. Dit geschiedde aldus elk jaar op de drie hoofdfeesten, en op de dag der Vasten. Vitellius, om ons volk te bevredigen, stelde het, gelijk ik gezegd heb, weer in de macht der priesters, en ontsloeg de slotvoogd van de zorg om het te bewaren. Daarna benam hij Josephus, die ook Kajafas geheten wordt, het Hogepriesterambt, en gaf het aan Jonathas, zoon van Ananus, die ook Hogepriester was geweest, en vertrok toen om weer naar Antiochië te keren.

777 Tiberius, bevreesd zijnde dat Artabanus, die zich meester van Armenië gemaakt had, een gevaarlijk vijand voor het Romeinse rijk mocht worden, zond aan Vitellius last om een verbond met hem aan te gaan, mits dat hij gijzelaars, en, zo het mogelijk was, ook zijn eigen zoon te pand gave. Op dit bevel bood Vitellius de Koningen der Iberiërs en Abaniërs grote sommen gelds aan, om hen tot het beoorlogen van Artabanus te bewegen. De Iberiërs wilden de wapenen niet opnemen. maar stonden toch aan de Scythiërs de doortocht toe, en openden voor hen de doorgangen in het Kaspische gebergte. Aldus vielen zij in Armenië, plunderden het geheel, en maakten er zich meester van, waarna zij de krijg voortzetten, en in het land der Parthen kwamen waar zij het grootste gedeelte van de adel, ja zelfs de zoon van Artabarus en een leger van vele duizenden doodsloegen. Deze vorst, alstoen ontdekt hebbende dat Vitellius enigen zijner vrienden en nabestaanden omgekocht had om hem te doden, en dat hij zich daarom niet betrouwen kon op lieden, die, onder schijn van vriendschap naar de gelegenheid zochten om hem het leven te benemen, en dan tot zijn vijanden over te lopen, nam de vlucht naar de bergachtige streken, alwaar hij zich niet alleen in veiligheid bevond, maar ook een groot leger van Daciërs en Saciërs verzamelde, met welke hij de oorlog tegen zijn vijanden hervatte, overwinnaar bleef, en zijn rijk terugkreeg. Door deze voorspoed van Artabarus werd Tiberius bewogen om vrede met hem te sluiten; en Artabarus niet ongenegen daartoe zijnde, ontmoetten die vorst en Vitellius, beide van hun lijfwacht vergezeld, elkaar op een brug, die over de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Eufraat lag. Toen zij het verdrag gesloten hadden, onthaalde Herodes de viervorst hen op een prachtigen maaltijd onder een groot paviljoen, dat hij met grote kosten in het midden van de rivier had doen oprichten. Kort daarna zond Artabanus zijnen zoon Daritzs als gijzelaar naar Tiberius met grote geschenken, waaronder ook een Jood, Eleazar geheten, die een reus was van zeven ellebogen lengte. Toen keerde Vitellius weer naar Antiochië, en Artabanus naar Babylon.

778 Herodes, aan Tiberius de eerste tijding willende doen brengen van hetgene men van Artabanas verkregen had, zond hem spoedig een renbode, die hij van alles zo omstandig onderricht had, dat Vitellius hem niets meer kon doen boodschappen dan hetgene hij reeds wist, zodat Tiberius, toen hij de brieven van Vitellius ontvangen had, hem geen ander antwoord zond, dan dat hij niets nieuws van hem vernomen had; hetwelk een groten haat tegen Herodes bij Vitellius verwekte; doch hij ontveinsde zulks, tot aan de regering van Kajus.

779 Filippus, broeder van Herodes, stierf terzelfder tijd, in het twintigste jaar der regering van Tiberius, nadat hij zeven en dertig jaren over de vorstendommen van Trachonitis, Gaulanitis, en Batanea geregeerd had. Hij was een zeer bescheiden vorst, die de zachtzinnigheid en rust beminde, en altoos binnen zijn landgebied bleef. Als hij ten platte lande reisde, nam hij alleen een klein getal zijner voornaamste vrienden met zich, en deed een stoel als troon medevoeren, waarop hij ging zitten, wanneer hij een vonnis moest vellen; want hij bleef terstond stilstaan, als iemand recht van hem verzocht; en nadat hij de redenen der partijen gehoord had, veroordeelde hij de schuldigen terstond, en sprak hij de onschuldigen vrij. Hij overleed te Julias. Zijn uitvaart was zeer luisterrijk, en men begroef hem in een prachtig graf, dat hij zelf had laten maken. Dewijl hij geen kinderen naliet, verenigde Tiberius zijn staten met Syrië, mits dat de inkomsten in het land zouden bewaard blijven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

Oorlog tussen Aretas, Koning van Petra, en Herodes de viervorst, die, met zijn dochter gehuwd zijnde, haar wilde verstoten, om met Herodias, dochter van Aristobulus, en huisvrouw van zijnen broeder Herodes, te huwen. Het leger van Herodes wordt verslagen, hetwelk de Joden toeschrijven aan zijn gevangenzetting van Johannes de Doper. Nakomelingen van Herodes de Grote.

OMSTREEKS die tijd ontstond er tussen Herodes, de viervorst, en Aretas, Koning van Petra, een zware oorlog, om de volgende oorzaak. Herodes, die gehuwd was met de dochter van Aretas, reisde, nadat hij lang met haar geleefd had, eens naar Rome, en hield zich onderweg op bij Herodes, zijnen broeder van vaders wege, en zoon van de dochter van Simon de Hogepriester; en bij deze gelegenheid werd hij zo hevig verliefd op diens huisvrouw Herodias, dochter van Aristobulus, hun beider broeder, en zuster van Agrippa, die naderhand Koning werd, dat hij haar de voorslag deed om een huwelijk met haar aan te gaan, en de dochter van Aretas te verstoten, wanneer hij van Rome terug gekomen zou zijn; waarin zij bewilligde. Toen vervolgde hij zijn reis, en keerde hij weer, nadat hij zijn zaken, waarom hij die reis had ondernomen, verricht had. Zijn gemalin kwam ondertussen te weten, wat er tussen hem en Herodias voorgevallen was, doch liet er niets van blijken, en verzocht van hem verlof om naar Machera te gaan, hetwelk een sterkte was, gelegen op de grenzen der landen, die toen de Koning, haar vader, toebehoorden; en dewijl Herodes niet dacht dat zij iets van zijn voornemen wist, maakte hij geen zwarigheid haar zulks toe te staan. De slotvoogd ontving haar wel; en een groot getal krijgsvolk geleidde haar van de een plaats naar de andere, tot aan het hof van Koning Aretas. Daar gekomen zijnde, gaf zij deze te kennen, welk besluit Herodes genomen had; hij toonde zich daarover zeer gebelgd; en dewijl er bovendien een geschil tussen die twee vorsten ontstond over de grensscheiding van het gebied van Gamala, kwam het tot een oorlog, en voorts tot een veldslag, waarbij echter geen van hen zich in persoon bevond. Het leger van Herodes werd ten enenmale verslagen, door de trouweloosheid van enige overlopers, die uit het viervorstendom van Filippus verdreven zijnde, zich onder de krijgsbenden van Herodes begeven hadden. Die vorst schreef aan Tiberius, wat er voorgevallen was; waarop deze zo vertoornd werd op Aretas, dat hij aan Vitellius bevel gaf hem te beoorlogen, en hem levend naar Rome te voeren, indien hij hem krijgen kon, of anders zijn hoofd te zenden, indien hij in het gevecht gedood werd.

781 Vele Joden geloofden dat dit verslaan van Herodes' leger, een straf van God was, ter oorzake van Johannes, bijgenaamd de Doper, een zeer godvruchtig man, die de Joden vermaande de deugd te omhelzen, gerechtigheid te oefenen, en de doop te ontvangen, nadat zij zich aangenaam bij God zouden gemaakt hebben door afstand te doen van de zonden, alzo een rein hart bij een gezuiverd lichaam voegende. Dewijl een grote menigte volks hem volgde om zijn lering te horen, vreesde Herodes dat er door het grote vermogen, hetwelk hij op de mensen had, een oproer mocht komen te ontstaan, doordien zij gereed waren om alles te ondernemen, wat hij hun beval; hij meende dat hij dit kwaad in tijds moest voorkomen, opdat hij het zich naderhand niet zou behoeven te beklagen, dat hij er te lang mee gewacht had. Hij deed derhalve Johannes gevangen nemen, en naar het slot Machera, hiervoren vermeld, voeren, en aldaar ombrengen; waarop de Joden de nederlaag van zijn leger toeschreven aan Gods rechtvaardig oordeel over zijn onrechtvaardig bedrijf.

789 Vitellius, om de last, die hij van Tiberius ontvangen had, uit te voeren, nam twee keurbenden, met enige ruiterij en ander krijgsvolk, hem door de Koningen die onder het Romeinse rijk stonden, toegezonden; waarmee hij naar Petra trok, en te Ptolemaïs aankwam.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zijn voornemen was om met zijn leger dwars door Judea te trekken; maar de voornaamsten der landzaten kwamen hem bidden zulks niet te doen, omdat de Romeinse krijgsbenden beeltenissen in hun veldtekenen hadden, die tegen onzen godsdienst strijdig waren. Hij liet zich door hun verzoek bewegen, trok met zijn leger door het Grote Veld, en ging met Herodes de viervorst en zijn vrienden naar Jeruzalem, om Gode offeranden te offeren op de feestdag, die aanstaande was, en werd aldaar met grote eer ontvangen en bleef er drie dagen.

783 Terwijl hij daar was, ontnam hij Jonathas het Hogepriesterschap, en gafi het aan zijnen broeder Teofilus. Hier tijding ontvangen hebbende van de dood van Tiberius, deed hij het volk de eed van getrouwheid aan Cajus Caligula afleggen, die in de regering opgevolgd was. Wegens deze verandering ontbood hij zijn benden terug, zond ze naar de winterkwartieren, en keerde weer naar Antiochië.

784 Men zegt dat Aretas met de waarzeggers geraadpleegd had, toen hij vernam, dat Vitellius in aantocht was, en van hen vernomen had, dat het onmogelijk was voor dat leger, om tot aan Petra te komen, doordien of de aanlegger van die oorlog, of de uitvoerder zijner bevelen, of hij, die men bestrijden wilde, voor die tijd sterven zou.

785 Er was nu een jaar verlopen, sedert Agrippa, de zoon van Aristobulus, naar Rome gegaan was, om Keizer Tiberius over enige zaken te spreken. Maar eer ik verder van die Prins melding maak, zal ik nog iets verhalen omtrent Herodes de Grote, zo omdat het het vervolg mijner historie betreft, als om de hoogmoed der mensen te beschamen, door aan te tonen, welke de leidingen der goddelijke voorzienigheid zijn, en dat noch het grote getal van kinderen, noch andere voordelen, die tot bevestiging der menselijke macht kunnen dienen, haar bewaren kunnen, indien ze niet van deugd en godvruchtigheid vergezeld is; gelijk uit dit voorbeeld blijkt, hetwelk ons toont dat de grote nakomelingschap van Herodes in minder dan honderd jaren tot een zeer klein getal gedaald was. En het is niet minder verwonderenswaardig, dat Agrippa, tegen de verwachting van ieder, van een geringen staat, tot het vorstelijk gezag verheven werd gelijk ik nu reeds van de kinderen van Herodes de Grote gesproken heb, zo zal ik er nog breedvoeriger van spreken. Die vorst had twee dochters bij Mariamne, Hyrkanus dochter, van welke hij de oudste, Salampsio genaamd, aan Fasaël, de zoon van zijnen oudsten broeder Fasaël, en de andere, Cypros geheten, aan zijnen neef Antipater, zoon zijner zuster Salóme, uithuwelijkte. Fasaël verwekte bij Salampsio drie zonen, -Antipater, Herodes, en Alexander, en twee dochters, waarvan de een, Alexandra genaamd, op het eiland Cyprus huwde met een zekeren Timius, bij wien zij geen kinderen kreeg; en de andere, wier naam Cypros was, huwde met Agrippa, de zoon van Aristobulus, bij wien zij twee zonen kreeg, te weten Agrippa en Drusus, die jong stierf, en drie dochters, Berenice, Mariamne, en Drusilla. Agrippa, hun vader, was met zijn broeders Herodes en Aristobulus bij Herodes de Grote, hun grootvader, opgevoed, gelijk ook Berenice, de dochter van Salóme en van Kostobarus. De kinderen van Aristobulus waren nog jong, toen Herodes hem met zijnen broeder Alexander liet ombrengen, gelijk wij hiervoor gezien hebben. Toen die kinderen tot hun jaren gekomen waren, huwde Herodes, de broeder van Agrippa, met Mariamne, de dochter van Olympias, de dochter van Herodes de Grote, en verwekt door zijnen broeder Josephus, en hij kreeg uit dit huwelijk een zoon, Aristobulus genaamd. De andere broeder van Agrippa, ook Aristobulus geheten, huwde met Jotape, de dochter van Sampsigeramus, Koning der Emesseners, en verwekte hij haar een dochter, Jotape genaamd, gelijk de moeder, doch die doof was. Deze waren de kinderen dier drie broeders. Herodias, hun zuster, huwde met Herodes de viervorst, de zoon van Herodes de Grote en van Mariamne, de dochter van Simon de Hogepriester, bij wien zij Salóme kreeg, waarna zij zich niet schaamde de eerbied, welke men aan onze wetten schuldig is, met voeten te treden, door haar man te verlaten, en nog bij zijn leven, met zijnen broeder Herodes, viervorst

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

van Galilea, te huwen. Salóme, haar dochter, huwde met Filippus, de zoon van Herodes de Grote, en viervorst van Trachonitis, en toen deze gestorven was, zonder dat zij kinderen bij hem had, huwde zij met Aristobulus, zoon van Herodes, Agrippa's broeder, bij wien zij drie zonen kreeg, Herodes, Agrippa, en Aristobulus. Dus ziet men, wie de nakomelingen van Fasaël en van Salampsio waren. Cypros, dochter van Herodes de Grote en zuster van Salampsio, kreeg bij Antipater, Salóme's zoon, een dochter, even als zij zelf Cypros genaamd, welke huwde met Alexas Celcias, de zoon van Alexas, bij wien zij een dochter kreeg, evenzo Cypros geheten. Wat Herodes en Alexander, de broeders van Antipater betreft, zij stierven zonder kinderen. Alexander, de zoon van dezelfde Herodes de Grote, en tegelijk met zijn broeder op last van deze omgebracht, had bij Glafyra, de dochter van Archelaüs, Koning van Cappadócië, twee zonen Alexander en Tigranus. Deze laatste, die Koning van Armenië, en bij de Romeinen aangeklaagd werd, stierf zonder kinderen. Maar Alexander had een zoon, evenals zijn oom, Tigranus genaamd. Hij werd door Keizer Nero tot Koning van Armenië aangesteld, en kreeg een zoon Alexander genaamd, die met Jotape, de dochter van Antiochus, Koning van Komagene, huwde. Keizer Vespasianus gaf hem, als koninkrijk, het eiland Sebaste. Maar de nakomelingen van Alexander, zoon van Herodes de Grote, verzaakten bijna allen, van hun jeugd af, de godsdienst onzer voorvaderen, om die der Grieken aan te nemen. De andere dochters van Herodes de Grote zijn zonder kinderen gestorven. Aldus een bericht gegeven hebbende van de nakomelingen van die vorst, tot aan de regering van Agrippa, staat mij nu aan te wijzen door welke verschillende leidingen der fortuin hij eindelijk tot zulk een hogen trap van staat en macht verheven werd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Door welke toevallen Agrippa, bijgenaamd de Grote, zoon van Aristobulus, en kleinzoon van Herodes en Mariamne, door Keizer Cajus Caligula tot Koning der Joden aangesteld werd.

KORT voor de dood van Herodes de Grote, was zijn kleinzoon Agrippa, de zoon van Aristobulus, naar Rome gegaan; en dewijl hij gemeenzaam met Drusus, de zoon van Keizer Tiberius, verkeerde, won hij de vriendschap van deze, en kwam hij ook bij Antonia, gemalin van Drusus, de broeder van Tiberius, en moeder van Germanikus, en van Klaudius, die naderhand Keizer werd, in gunst en aanzien, door toedoen van zijn moeder Berenice, die in bijzondere achting bij Antonia stond. Alhoewel Agrippa van nature zeer mild was, durfde hij zulks echter-bij het leven van zijn moeder niet te laten blijken, uit vrees voor haar gramschap; maar zodra zij gestorven was, en hij door niets weerhouden werd, maakte hij zulke grote uitgaven door gastmalen en andere overdadige mildheden, voornamelijk ten gevalle van des Keizers vrijgelatene slaven, welker gunst hij poogde te winnen, dat hij door zijn schuldeisers lastig gevallen werd, zonder dat hij hun voldoen kon. Toen de jonge Drusus terzelfder te gestorven was, verbood Tiberius aan allen, die vrienden van die Prins geweest waren, onder zijn ogen te komen, omdat hun tegenwoordigheid zijn droefheid zou vermeerderen. Daardoor werd Agrippa genoodzaakt weer naar Judea te keren; en de schaamte van zich in die staat te bevinden, deed hem naar het kasteel van Malatha in Idumea wijken, om zijn leven aldaar in droefheid te slijten. Cypros, zijn huisvrouw, deed alles wat zij kon, om hem van dit voornemen af te brengen, en schreef aan Herodias, Agrippa's zuster, die met Herodes de viervorst gehuwd was, met verzoek dat zij Agrippa toch wilde bijstaan, gelijk zij zelf, zoveel haar mogelijk was, ook deed, hoewel zij de middelen niet bezat van Herodias. Herodes en Herodias ontboden hem daarop, gaven hem een zekere som geld, en het voornaamste overheidsambt van Tiberias, opdat hij naar zijnen staat in die stad zou kunnen leven. Alhoewel dit niet genoeg was, om Agrippa volgens zijn vroegeren staat te doen leven, echter verkoelde Herodes zo tegenover hem, dat hij de wil om hem goed te doen, geheel verloor; en eens te samen te Tyrus op een gastmaal zijnde, alwaar hij wat teveel gedronken had, verweet hij Agrippa zijn armoede, verklarende dat hij het was, die hem de mond open hield en de kost gaf. Agrippa, die hoon niet kunnende verdragen, ging naar Flakkus, landvoogd van Syrië, die consul te Rome geweest was, en met wien hij aldaar in vriendschap geleefd had. Deze ontving hem zeer wel; hij had reeds vroeger Aristobulus, de broeder van Agrippa, goed onthaald, zonder dat de vijandschap, die er tussen de twee broeders was, hem verhinderde hen gelijk te begunstigen. Maar Aristobulus volhardde zo in zijnen haat, dat hij niet rustte, voordat hij Flakkus afkerig van Agrippa gemaakt had, hetwelk aldus toeging: Die van Damascus waren met de Sidoniërs in twist geraakt over de grensscheiding; en dewijl Flakkus uitspraak over dit verschil had te doen, boden zij Agrippa een grote som geld aan, indien hij met zijn aanzien hun bij de landvoogd behulpzaam wilde zijn; hij beloofde alles, wat in zijn vermogen was, voor hen te zullen doen. Aristobulus hier achter gekomen zijnde, gaf er Flakkus kennis van, die, de zaak onderzoekende, bevond dat het inderdaad zo was. Agrippa, daardoor uit zijn gunst geraakt, verviel tot grote armoede, en ging naar Ptolemaïs; doch niet hebbende om van te leven, besloot hij vandaar weer naar Italië te keren. Dewijl hem daarvoor het geld ontbrak, beval hij Marsias, zijnen vrijgelatene, al te doen wat hij kon om gelden ter leen op te nemen. Deze kwam daarop bij Petrus, een vrijgemaakte van Berenice, Agrippa's moeder, (die deze bij uitersten wil in Antonia's gunst had aanbevolen, waardoor hij in haar dienst gekomen was), en verzocht van hem enig geld tegen schuldbekentenis ter leen. Petrus antwoordde dat Agrippa hem reeds geld schuldig was; toen hij echter een schuldbekentenis van twintigduizend Attische drachmen van hem gekregen had, gaf hij er hem maar zeventienduizend vijfhonderd op, en hield hij de overige tweeduizend vijfhonderd in, zonder dat Agrippa zulks beletten kon. Nadat deze die som ontvangen had, begaf

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hij zich naar Anthedon, en aldaar een schip gevonden hebbende, maakte hij zich gereed om zijn reis te vervolgen, toen Herennius Capito, die te Jamnia het bewind van zaken had, enig krijgsvolk zond, om hem de driehonderdduizend zilverlingen, die hij aan ‘s Keizers schatkist, gedurende zijn verblijf te Rome, schuldig gebleven was, af te eisen. Agrippa beloofde die te zullen betalen; maar toen de nacht gekomen was, deed hij de touwen kappen, en zeilde hij naar Alexandrië; aldaar aangeland zijnde, verzocht hij Alexander, die er de voornaamste magistraatspersoon was, hem tweehonderdduizend zilverlingen te willen lenen. Deze weigerde zulks, maar zei dat hij ze aan zijn huisvrouw Cypros lenen zou, omdat hij haar hoog achtte om haar deugd en haar liefde voor haar man. Aldus was zij zijn borg; en Alexander gaf hem vijf talenten, met toezegging van hem het overig te Puteoli te overhandigen, het niet geraden achtende hem alles gelijk te geven, omdat hij zo verkwistend was. Cypros, toen ziende dat niets haar man weerhouden kon om naar Italië te gaan, keerde met haar kinderen over land weer naar Judea. Zodra Agrippa te Puteoli was aangeland, schreef hij aan de Keizer, die zich toen te Caprea bevond, dat hij gekomen was om zijnen plicht tegenover hem te vervuilen, en dat hij verlof verzocht om hem te bezoeken. Tiberius antwoordde terstond gunstig, dat hij blijde was over zijn terugkomst, en dat hij bij hem kon komen zodra hij wilde. Gelijk nu deze brief beleefd was, evenzo was het de wijze op welke de Keizer hem ontving; want hij omhelsde hem, en gaf hem huisvesting in zijn paleis. Des anderendaags echter ontving hij brieven van Herennius Capito, door welke deze hem liet weten, dat Agrippa, door hem aangemaand, om de driehonderdduizend zilverlingen, die flij uit de schatkist geleend had, en waarvan de tijd der teruggave was vervallen, gevlucht was, en hem alzo het middel benomen had om die gelden weer te krijgen. Deze brieven maakten Tiberius zo vertoornd op Agrippa, dat hij zijnen kamerdienaars verbood hem binnen te laten, voordat hij zijn schuld zou betaald hebben. Maar zonder zich over ‘s Keizers gramschap te ontzetten, verzocht deze Antonia dat zij hem die som wilde lenen, opdat hij niet uit de gunst van Tiberius geraken mocht. Dewijl die Prinses altoos in gedachtenis hield de bijzondere genegenheid, welke zij weleer Berenice, moeder van Agrippa, had toegedragen, en hoe Agrippa met Klaudius, haar zoon, opgevoed was, stond zij hem zijn verzoek toe. Aldus betaalde hij zijn schuld, en kwam daardoor weer zo in ‘s Keizers gunst, dat Tiberius hem beval toezicht op de jongen Tiberius, de zoon van wijlen zijnen zoon Drusus, te houden, en deze overal te vergezellen. De begeerte, die Agrippa had, om de gunsten, waarvoor hij tegenover Antonia verplichting had, te erkennen, maakte dat hij, in plaats van des Keizers bevel na te komen, nauwe verkering hield met Cajus, Caligula toegenaamd, kleinzoon dier Prinses, en die door ieder bemind en geëerd was, om de nagedachtenis van zijnen vader Germanicus; en tienmaal honderdduizend zilverlingen geleend hebbende van een vrijgemaakte van de Keizer, Thallus genaamd, een Samaritaan, gaf hij Antonia weer hetgene hij van haar geleend had. Zich dan in de gunst van Cajus gedrongen hebbende, gebeurde het eens, terwijl hij met deze op zijnen wagen reed, dat, hun gesprek op Tiberius gevallen zijnde, hij te verstaan gaf dat hij wel wenste, dat de Keizer spoedig paats mocht maken voor Cajus, die meer verdiende te regeren dan Tiberius. Eutychus, zijn vrijgelatene, die de wagen mende, hoorde dit, doch zei daarop niets; maar toen Agrippa hem enigen tijd daarna beschuldigd had, dat hij hem iets ontstolen had, gelijk inderdaad waar was, nam hij de vlucht, en toen hij gevat, en voor Piso de stadvoogd van Rome gebracht was, zei hij, in plaats van op de beschuldiging tegen hem ingebracht te antwoorden, dat hij aan de Keizer een geheim te openbaren had, hetwelk zijn leven betrof. Men zond hem echter aanstonds geboeid naar Caprea, en Tiberius deed hem gevangen zetten, zonder de zaak verder te onderzoeken. hoewel dit iemand vreemd zou mogen schijnen, behoeft men er zich evenwel niet over te verwonderen, omdat geen vorst zich minder dan hij in iets haastte. Hij gaf nooit spoedig gehoor aan gezanten, noch vervulde ooit de plaatsen der landvoogden, dan na de dood diegenen, welke die plaatsen bekleedden; en door deze traagheid geschiedde het ook, dat de gevangenen lang in de kerker zaten, eer ze verhoord werden. Als zijn vrienden hem naar de oorzaak daarvan vraagden, antwoordde hij, dat, wat de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gezanten betrof, het was, opdat men hem niet terstond andere zou zenden, gelijk geschieden zou, indien hij hen te spoedig afvaardigde: en ten aanzien der landvoogden, dat de reden, waarom hij hen niet verplaatste, was om de ingezeten te sparen; doordien de mensen, doorgaans geldgierig zijnde, voornamelijk wanneer zij zich ten koste van vreemden kunnen verrijken, te meer geneigd tot knevelarij zijn, wanneer zij zien dat hun weinig tijds overschiet om in hun ambt te blijven; terwijl zij, als zij reeds veel bijeen geschraapt hebben, en niet in vrees zijn om spoedig door anderen in hun bediening vervangen te worden, meer bescheiden handelen; daar anders al het goed der landvoogdijen niet genoeg zou zijn om de hebzucht dier ambtenaren te verzadigen, indien men hen dikwijls verplaatste. Tot een bewijs van hetgene hij zei, bediende hij zich van deze gelijkenis: Een zeker man, eens zeer gekwetst zijnde, kreeg een menigte vliegen op zijn wonden.Een voorbijganger, dit ziende, werd met deernis voor hem bewogen, te meer omdat hij meende dat het de gewonde aan krachten ontbrak om de vliegen er af te jagen, weshalve hij zich bereid toonde om hem die hulp te bewijzen. Maar de gekwetste bad hem, dat hij hem laten mocht gelijk hij was; en toen de ander hem naar de reden daarvan vroeg, antwoordde hij: "Dewijl de vliegen, die gij ziet, reeds van mijn bloed verzadigd zijn, houden ze een weinig op met mij pijn aan te doen; doch zo gij ze wegjaagt, zullen er terstond andere komen, die, verhongerd zijnde, en mij zo zwak bevindende, mij verder geheel zullen uitmergelen." Men behoeft geen ander bewijs van de waarheid van hetgene ik zeg, dan de handelwijze van Tiberius, die gedurende de twee en twintig jaren, welke hij regeerde, maar twee landvoogden, Gratus en Pilatus, naar Judea zond, en evenzo met de andere wingewesten van het Romeinse rijk deed. Die vorst zei ook, dat, hetgene hem belette de gevangenen spoedig te vonnissen, was, dat hij hen voor hun misdaden wilde straffen met een langdurige kwelling, die zwaarder was dan de dood. Dit was de reden, waarom Tiberius Eutychus zo lang gevangen hield, zonder hem te veroordelen. Maar toen hij van Caprea te Tuskulanum kwam, hetwelk omtrent twintig stadiën van Rome af ligt, verzocht Agrippa aan Antonia, dat zij mocht bewerken dat Eutychus verhoord werd, opdat men weten konde van welke misdaad hij hem beschuldigde. Tiberius hield Antonia in grote waarde, zo omdat zij zijn schoonzuster was, als ter oorzaak van haar kuisheid, dewijl zij, jong weduwe van Drusus geworden zijnde, en door Augustus sterk tot hertrouwen aangemaand, zich nooit in een tweede huwelijk had willen begeven, maar altoos een zeer deugdzaam en onbesproken leven geleid had. Hierbij kwam nog dat hij bijzonder veel aan haar verplicht was door de genegenheid die zij hem betoond had; want toen Sejanus, de hoofdman der lijfwacht, die hij zeer bemind en tot hogen staat verheven had, met vele raadsheren, en bevelhebbers van het leger, bovendien enige vrijgemaakten van Tiberius, een grote samenzwering tegen hem hadden gemaakt, en die op het punt stond om uit te barsten, was zij alleen de oorzaak dat de aanslag te niet liep; doordien zij, die ontdekt hebbende, terstond daarover aan hem schreef, en de brief door Pallas, de getrouwsten harer vrijgemaakte slaven, te Caprea aan hem liet bezorgen, waarop hij Sejanus en zijn medeplichtigen deed ter dood brengen. Deze grote dienst deed hem zulk een achting en toegenegenheid jegens die Prinses opvatten, dat hij een onbepaald vertrouwen op haar stelde; en naardien er niets was, waarover zij hem niet durfde aanspreken, verzocht zij dat hij Eutychus verhoren wilde. Hierop antwoordde de Keizer, dat indien hij zijnen meester vals beschuldigd had, hij er door de ongemakken zijner gevangenis reeds genoeg voor gestraft was; en dat Agrippa wel had toe te zien dat hij die zaak niet, onbedacht, al te hard door dreef, opdat het kwaad, dat hij zijnen vrijgelatene wilde aandoen, niet op hemzelven kwam te vallen. Dit antwoord, in plaats van Agrippa in zijn gramschap neer te zetten, deed hem nog sterker bij Antonia aanhouden, om beslissing der zaak van de Keizer te verwerven. Zich van zijn verzoek niet kunnende ontslaan, nam zij de gelegenheid waar, dat Tiberius, om zich eens te verluchten, zich in een draagbaar liet dragen, terwijl Cajus en Agrippa wat vooruit traden. Zij volgde te voet, en vernieuwde toen haar verzoek, dat Eutychus mocht verhoord worden. "Ik neem de Goden tot getuigen, " antwoordde hij, "dat het tegen mijn zin is, en alleen om u niet voor het hoofd stoten, dat ik doen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zal hetgene gij van mij begeert." Fluks beval hij Makro, die in plaats van Sejanus hoofdman der lijfwacht geworden was, dat hij Eutychus zou halen. Deie deed zo; en Tiberius vraagde de gevangene, wat hij in te brengen had tegen degene, aan wien hij zijn vrijheid verschuldigd was. "Het gebeurde eens, " zei Eutychus toen, "dat Cajus, die ik hier tegenwoordig zie, en Agrippa te samen op een wagen reden, en dat, terwijl ik aan hun voeten zat te mennen, Agrippa tot Cajus onder anderen zei: zal ik dan nooit de dag beleven dat deze oude man naar de andere wereld reist, en u heer en meester laat, zonder dat zijn kleinzoon Tiberius u daarin tot een hinderpaal zou kunnen strekken, dewijl het niet moeilijk zou vallen u van hem te ontslaan? Hoe gelukkig zou de wereld dan zijn, en hoe groot een aandeel zou ik in dat geluk hebben!" Tiberius vond geen zwarigheid om aan deze woorden van Eutychus geloof te slaan, omdat hem het misnoegen nog niet vergeten was, dat Agrippa hem gegeven had, toen deze, in plaats van zijnen kleinzoon Tiberius Nero te bewaken, gelijk hij hem bevolen had, zich geheel aan Cajus overgegeven had; dus zei hij tot Makro: boei hem. Maar Makro zich niet kunnende verbeelden dat het Agrippa was, die hij bedoelde, draalde zo lang daarmee totdat hij zijnen wil nader vernam. Nadat Tiberius, zich enige keren in het renperk had laten ronddragen, en Agrippa nog zag, zei hij tot Makro: "Heb ik u niet bevolen die man te boeien?" "Welke man, Keizer, " vroeg Makro. "Agrippa, " hernam Tiberius. Daarop nam Agrippa zijn toevlucht tot smeken, en bad hem, om de nagedachtenis zijns zoons, met wien hij opgevoed was, en om de vriendschap, die hij de jongen Tiberius bewezen had, hem genade te bewijzen. Maar zijn bidden was te vergeefs; en hij werd door de lijfwacht des Keizers naar de gevangenis geleid, zonder dat men hem zijn purperen gewaad afnam. Dewijl het weer zeer heet was, en de wijn, die hij bij de maaltijd had gedronken, hem daarenboven nog verhit had, gevoelde hij zich zo van dorst gekweld, dat hij naar alle kanten omkeek, of er niet iemand ware, die hem in die nood te hulp kon komen. Hij zag een van Cajus' slaven, Thaumastus geheten, die een kruik met water droeg, en verzocht hem eens te mogen drinken, hetwelk de ander hem zeer gaarne toestond. Gedronken hebbende, zei hij tot hem: "Het zal u niet berouwen, dat gij mij deze dienst gedaan hebt; want als ik weer vrij zal zijn, zal ik van Cajus uw vrijheid zien te verwerven, tot vergelding dat gij mij, in banden ziende, u niet minder gewillig hebt getoond om mij van dienst te wezen, dan toen ik nog in een voorspoedigen staat was." Deze belofte werd door de daad gevolgd; want toen Agrippa aan de regering gekomen was, verzocht hij Cajus om Thaumastus, en maakte hem niet alleen vrij, maar gaf hem het beheer over zijn goederen; en hij beval bij zijn sterven aan zijnen zoon Agrippa en zijn dochter Berenice, hem in dat ambt te laten, zodat hij het gedurende het overige zijns levens met ere bediende. Op zekeren tijd, dat Agrippa met andere gevangenen voor het paleis stond, en uit zwakheid en verdriet tegen een boom leunde, kwam zich een uil daarop neerzetten. Een Duitser, welke mede een van de gevangenen was, die gezien hebbende, vraagde aan een soldaat, die hem bewaakte, wie die man in het purper was; en vernomen hebbende dat het Agrippa was, één van de edelste en aanzienlijkste Joden, verzocht hij de soldaat, aan wien hij gebonden was, dat hij wat nader bij hem mocht gebracht worden, om iets omtrent de gewoonten zijns lands van hem te vernemen. De soldaat stond het hem toe; en daarop zei de Duitser door een tolk tot Agrippa: "Ik zie wel, jeugdige Heer, dat de grote en schielijke verandering van uw staat u bedroeft, en dat gij nauwelijks zult kunnen geloven dat de goddelijke voorzienigheid uw verlossing zeer nabij heeft doen komen. Maar ik neem de Goden, welke ik aanbid, en die, welke men hier te lande eert, en die ons in deze banden gebracht hebben, tot getuigen, dat hetgene ik u te zeggen heb, niet is om u een ijdelen troost te geven; nademaal ik wel weet dat gunstige voorzeggingen, als ze niet door de daad gevolgd worden, slechts dienen om onze droefheid te vermeerderen. Ik wil u dan, zelfs met gevaar van mijn leven, zeggen, wat deze vogel, die boven uw hoold is komen vliegen, u voorspelt. Gij zult welhaast in vrijheid gesteld worden, en u tot zulk een hogen staat verheven zien, dat gij benijd zult worden door degenen, die thans deernis met uw ongeluk hebben. Gij zult voorspoedig zijn gedurende het overige uws levens, en zult kinderen nalaten, die in uw geluk zullen delen. Maar wanneer gij deze vogel nog

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

eens zult zien verschijnen1 weet dan, dat u maar vijf dagen tijd overig zullen zijn om te leven. Dit is hetgene de Goden u voorspellen; en dewijl ik kennis daarvan heb, zo heb ik het mijn plicht geacht u deze tijding mede te delen, om uw tegenwoordige rampen door de hoop op een aanstaanden voorspoed te verzachten. Wanneer gij tot dat geluk zult gekomen zijn, vergeet dan, bid ik u, ons niet, maar tracht ons uit deze ellende te verlossen." De voorzegging van deze Duitser kwam Agrippa toen zo bespottelijk voor, als ze hem naderhand bewonderenswaardig dacht. Ondertussen veroorzaakte zijn ongeval aan Antonia een zeer gevoelig hartzeer; maar doordien zij het vruchteloos oordeelde bij Tiberius voor hem te spreken, was alles, wat zij doen kon, Makro te verzoeken, hem goedhartige soldaten tot bewakers te geven, en een hups bevelhebber, aan wien hij geketend zou zijn, en hem dagelijks het gebruik van een bad te gunnen en ook aan zijn vrienden en vrijgemaakten vrijen toegang tot hem te verlenen, om alzo de bezwaren zijner gevangenis enigszins te verlichten. Aldus brachten hem Silas, zijn vriend, en Marsias en Stoïchus, zijn vrijgelatenen, zodanige spijzen, als zij wisten dat hem het meest behaagden, en droegen zij zoveel zorg voor hem, dat zij, onder de schijn van enige dekens te koop te brengen, die bij hem lieten blijven, waarvan hij zich dan des nachts bediende, zonder dat zijn bewaarders het verhinderden, vermits zij van Makro bevel hadden het toe te laten. Zes maanden verliepen er aldus; en Tiberius, weer te Caprea gekomen zijnde, verviel in een kwijning, die in het eerst niet gevaarlijk scheen; maar de kwaal nam zo toe, dat men aan zijn leven begon te wanhopen; en daarom beval hij Evodus, die hem de trouwste zijner vrijgelatenen was, dat hij Tiberius, Gemellus of de tweeling toegenaamd, de zoon van zijnen overleden zoon Drusus, en Cajus, zijnen achterneef, de zoon van zijnen broeder Germanicus, bij hem zou brengen, dewijl hij vóór zijnen dood nog niets tot hen wilde spreken. De laatste was reeds volwassen, goed in de letteren onderwezen, en zeer door het volk bemind, om de nagedachtenis van zijnen vader, Germanicus. Want die dappere en voortreffelijke Prins was met zulk een zachtzinnigheid en ongemene minzaamheid begaafd, dat hij niet alleen de genegenheid van de raad, maar die van alle mensen gewonnen had; zijn dood was met zulke ongeveinde tranen beweend, dat het in die algemenen rouw scheen, alsof elk zijn bijzonder verlies betreurde; gedurende zijn leven had hij iedereen door goede diensten aan zich verplicht, en nooit iemand beledigd. De liefde, die men de vader toegedragen had, was de zoon ook zeer voordelig bij de krijgslieden; en deze gaven genoeg te kennen dat zij geen gevaren zouden ontzien, om hem op de troon te zetten. Nadat Tiberius aldus aan Evodus bevolen had, des anderendaags ‘s morgens vroeg, zijnen kleinzoon, en zijnen achterneef tot hem te brengen, bad hij de Goden, dat zij hem door enig teken te kennen wilden geven, wien van die twee zij tot zijnen opvolger bestemd hadden. Want hoewel hij wenste dat het rijk aan Tiberius mocht komen, echter durfde hij in een zaak van zulk een belang niets besluiten, voor dat hij wist hoedanig hun wil in dit geval was. Het teken, dat hij zich voorstelde hieromtrent te krijgen, was: wie hem de volgenden morgen het eerst kwam begroeten, zou zijn opvolger zijn. Zich dan vleiende met het geloof, dat de Goden zich voor zijnen kleinzoon zouden verklaren, beval hij deszelfs opvoeder, dat hij de jongen Tiberius ‘s morgens heel vroeg bij hem zou brengen. Maar de uitkomst beantwoordde aan zijn hoop niet; toen hij, zodra het dag werd, aan Evodus gelast had, dat deze zou heengaan om die van de twee Prinsen, die het eerst gekomen was, bij hem te brengen, vond hij de jongen Tiberius niet, omdat deze met het ontbijt, dat wat laat klaar was geweest, zich had opgehouden. Maar Cajus stond voor de deur der kamer. Evodus, die van des Keizers voornemen niets wist, zei tot hem dat de Keizer naar hem vraagde, waarop hij binnen trad. Tiberius hem ziende, bemerkte toen dat de Goden hem niet toelieten de beschikking over het rijk te nemen, gelijk hij gewenst had, daar hun voornemen tegen het zijn indruiste. Hoezeer hem dit ook speet, echter ging hem het ongeluk van zijnen kleinzoon nog meer ter harte, omdat er niet alleen geen hoop voor hem overbleef om zijn opvolger te worden, maar dat hij levensgevaar liep, daar men gemakkelijk kon inzien, dat de bloedverwantschap niet in staat zou zijn hem het leven te doen behouden, indien Cajus meester werd, omdat de oppermacht geen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

deelgenoot duldt, en de nieuwe Keizer zich niet van de troon verzekerd zou achten, zolang de jonge Tiberius in het leven was, en daarom niet laten zou naar middelen te zoeken om zich van hem te ontslaan. Tiberius maakte veel werk van de sterrenwaarzeggerij, en hechtte gedurende zijn ganse leven zulk een groot geloof aan die kunst, dat zij hem in zijn meeste verrichtingen tot een gids diende; zodat hij, Galba eens ziende aankomen, tot enigen zijner voornaamste vrienden zei: "De man, die gij daar ziet, zal nog Keizer worden." En dewijl hij bij verschillende voorvallen zijn voorzeggingen bewaarheid had gezien, heeft nooit enig ander Keizer zoveel geloof daaraan gehecht als hij. Weshalve dit geval, dat Cajus het eerst bij hem gekomen was, hem zo bedroefde, dat hij de jongen Tiberius reeds als dood aanmerkte, en zichzelf beschuldigde dat hij zo begerig was geweest om de wil der Goden door dit voorteken te weten, hetwelk hem nu groot hartzeer veroorzaakte, omdat het hem de dood aankondigde van iemand, die hij zeer beminde, daar hij anders gerust zou gestorven zijn, indien zijn nieuwsgierigheid hem niet aangedreven had, om toekomende dingen te onderzoeken. In de grote ontroering, waarin hij was, omdat hij zag dat het Keizerrijk tegen zijn wens in de handen van iemand, die hij niet tot zijnen opvolger bestemd had, stond te komen, liet hij niet na, hoewel met verdriet, aldus tot Cajus te spreken: "Mijn zoon, alhoewel Tiberius mij nader is dan gij, echter zal ik niet laten mij door mijn eigen keus naar de wil der Goden te schikken, en het Romeinse rijk aan u op te dragen. Doch ik bid u, nooit de weldaad te vergeten, dat ik u tot deze hogen staat verheven heb, en dat gij daar blijken van geeft, door Tiberius te begunstigen. Dit is het grootste bewijs van uw erkentelijkheid voor die groten dienst, welke gij naast de Goden aan mij verschuldigd zijt, dat gij zult kunnen geven. Behalve dat de natuur u verplicht om een persoon, die u zo na bestaat, te beminnen, zo behoort gij zijn leven aan te merken als een der steunselen voor uw rijk; terwijl zijn dood voor u een begin van ongelukken zou zijn, doordien het gevaarlijk voor vorsten is geen bloedverwanten te hebben, en ook doordien de zodanigen, die niet schromen de Goden te beledigen, door de wetten der natuur te schenden, hun rechtvaardige straf niet zullen kunnen ontvlieden." Dit was het laatste gesprek van Tiberius. Cajus liet niet na alles te beloven, hoewel zonder het voornemen om het te houden; want zodra hij meester was geworden, deed hij de jongen Tiberius ombrengen, gelijk zijn grootvader voorzien had; maar hij zelf werd enige Jaren daarna ook vermoord. Maar om weer tot Tiberius te komen, hij leefde maar weinige dagen nadat hij Cajus tot zijnen opvolger benoemd had; hij stierf, twee en twintig jaren, vijf maanden en drie dagen geregeerd hebbende. Het gerucht van de dood van deze vorst baarde zeer grote blijdschap te Rome; maar men durfde geen geloof daaraan slaan, omdat, hoe meer men er naar verlangde, men zoveel te meer vreesde dat de tijding niet waar was; en indien ze onwaar geweest was, zou men zich in levensgevaar gesteld hebben, indien men er vreugde over had laten blijken; zozeer vreesde men de aanbrengers, onder de regering van Tiberius, die de raadsheren erger behandeld had dan ooit iemand voor hem; want hij was zo oplopend, zo onverbiddelijk, en zo wreed, dat hij iemand haatte zonder oorzaak, en een onrechtvaardigen dood als een lichte straf aanmerkte. Marsias evenwel kon niet nalaten met allen spoed naar zijnen meester te lopen, om hem bericht hiervan te geven. Hij vond hem gereed om zich te baden; en genaderd zijnde, zei hij tot hem in het Hebreeuws: "De leeuw is dood." Het viel Agrippa niet moeilijk te begrijpen, wat dit zeggen wilde, zodat hij zeer verblijd daarop antwoordde: "Hoe zal ik de diensten, welke gij mij bewezen hebt, genoeg kunnen belonen, inzonderheid deze, dat gij mij zulk een goede tijding brengt, indien ze maar waar is?" De bevelhebber, die Agrippa bewaakte, bemerkt hebbende, met welk een ijver Marsias aankwam, en welke vreugde Agrippa had laten blijken bij hetgene hem geboodschapt was, kon daaruit gemakkelijk afleiden dat er iets van belang moest zijn voorgevallen, en verzocht derhalve, dat zij hem zeggen wilden, wat het was. In het eerst vonden zij er enige zwarigheid in; maar hij drong er zo hard op aan, dat Agrippa, die reeds enige vriendschap voor hem opgevat had, eindelijk niet kon nalaten het hem te zeggen. Daarop wenste de hoofdman hem geluk, en richtte een gastmaal aan om zijn blijdschap te betonen. Terwijl zij goede sier maakten, en dronken,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

kwam er een gerucht dat Tiberius niet dood was, maar welhaast te Rome zou komen. Deze onverwachte tijding verbaasde de bevelhebber; hij vreesde dat het zijn hoofd kosten zou, dus vrolijk te zijn met een gevangene, die hij in bewaring had, in een tijd, toen men meende, dat de Keizer gestorven was, zodat hij Agrippa van de tafel stiet, en tot hem zei: "Meent gij dat ik ongestraft zal dulden, dat gij mij door deze valse tijding van ‘s Keizers dood bedrogen hebt, en dat dit verdichtsel u het leven niet kosten zal?" Dit gezegd hebbende, beval hij dat men hem, wien hij de klussters al had af gedaan, weer zou boeien, en strenger bewaren dan te voren. In grote bekommering bracht Agrippa de gansen nacht door; maar de volgenden dag twijfelde men niet meer aan ‘s Keizers dood; elk sprak er openlijk van, en sommigen brachten offeranden om hun blijdschap te betonen. Terzelfder tijd kwamen er twee brieven van Cajus, de een aan de Raad, waarin hij hun kennis gaf van Tiberius’ dood, en berichtte dat deze hem tot opvolger verkozen had; en de andere aan de stadvoogd Piso, die hetzelfde behelsde en hem beval Agrippa uit de gevangenis te ontslaan, en weer naar huis te laten keren. Aldus werd deze van vrees ontslagen, en hoewel hij nog door een wacht bewaard werd, echter leefde hij zoals hij zelf wilde. Kort daarna kwam Cajus te Rome; het lijk van Tiberius daar ook hebbende laten brengen, hetwelk hij, volgens de gewoonte der Romeinen, met een prachtigen lijkstoet vereerde. Hij wilde Agrippa diezelfde dag in volkomen vrijheid gesteld hebben; maar Antonia raadde hem daarmee nog wat te wachten; niet omdat het haar aan genegenheid jegens hem ontbrak, maar omdat zij achtte dat die snelle verandering tegen de welvoeglijkheid zou strijden, en men zich niet zo konde haasten om de vrijheid aan iemand te geven, die door Tiberius gevangen gehouden was, zonder enigen haat tegen zijn nagedachtenis te tonen. Doch weinige dagen daarna ontbood Cajus hem, en beval hem niet alleen zijn haar te laten scheren, maar zette hem zelfs de kroon op het hoofd, maakte hem Koning van het viervorstendom, dat Filippus bezeten had, en voegde er dat van Lysanias bij. Voorts schonk hij hem tot een teken zijner genegenheid een gouden ketting van dezelfde zwaarte als de ijzeren, die hij gedragen had, en zond daarna Marullus als overste der ruiterij naar Judea. 787 In het tweede jaar van Cajus’ regering verzocht Agrippa dat deze hem wilde toelaten naar zijn rijk te gaan om op alles orde te stellen, met belofte van daarna terug te komen. Dit werd hem toegestaan. Aldus zag men, tegen alle waarschijnlijkheid, die vorst met de kroon op het hoofd wederkomen. Dit is een treffend voorbeeld van de macht der fortuin; voornamelijk als men Agrippa’s vroegere ellende met zijn volgend geluk vergeleek. Het verschafte aan sommigen stof om zich over de standvastigheid zijner hoop te verwonderen, terwijl anderen nauwelijks geloven konden, hetgene zij met hun eigen ogen aanschouwden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 9

Herodias, gemalin van viervorst Herodes, en zuster van Koning Agrippa, de voorspoed haars broeders benijdende, dwingt haar man naar Rome te gaan, om ook een kroon te verzoeken; maar daar Agrippa ongunstig over hem aan Keizer Cajus geschreven had, zendt deze hem met zijn gemalin naar Lyon in ballingschap.

HERODIAS, de zuster van de nieuwen Koning Agrippa, en gemalin van Herodes, de viervorst van Galilea en Peréa, kon de voorspoed van haar broeder, waardoor hij boven haar gemaal verheven was, niet zonder nijd aanschouwen. Zij brandde van spijt, toen zij hem, die eerst genoodzaakt was geweest zijn toevlucht bij hen te zoeken, omdat hij geen middelen had om zijn schulden te betalen, aldus met eer en roem zag teruggekeerd. Zulk een grote verandering van zijnen staat was haar ondraaglijk, inzonderheid wanneer zij hem, met het koninklijk gewaad bekleed in het midden van het volk zag voorttreden. De spijt, die haar onophoudelijk het hart doorknaagde, niet kunnende ontveinzen, drong zij bij haar gemaal er gestadig op aan, dat hij zich naar Rome zou begeven, om ook dergelijke eer te verwerven, betuigende dat zij niet langer dulden kon, dat Agrippa, die maar een zoon van die Aristobulus was, welke op bevel van zijnen vader was omgebracht, en die genoodzaakt was geweest om te vluchten wegens zijn onvermogen om zijn schulden te betalen, nu een kroon zou dragen; terwijl hij, die een Koningszoon was, wien door al zijn vrienden de rijksstaf toegewenst werd, niet naar gelijke glorie stond, maar te vreden was met een gering leven te leiden. "Indien gij, " zei zij, "u tot hiertoe hebt kunnen vergenoegen met een kleineren staat dan die van uw vader, zo begin ten minste nu te staan naar de eer, die u door uw hoge geboorte toekomt. Toon u niet minder dan iemand, die gij voorheen gevoed hebt; en wees niet zo lafhartig, dat gij, bij de invloed door de goederen, die gij bezit, niet trachten zou hetzelfde te verwerven, dat hij verkregen heeft, toen hij in zulk een nood was, dat hem alles ontbrak. Schaam u bij hem achter te staan, die eens in zodanigen staat was, dat hij zonder u niet leven kon. Laat ons naar Rome trekken, en tot die einde noch moeite noch kosten ontzien, omdat het minder genot is, schatten te bewaren, dan die tot het verkrijgen van een koninkrijk te besteden." Vermits Herodes de rust beminde, en het Romeinse hof wantrouwde, deed hij alles, wat hij kon, om zijn gemalin die gedachten uit het hoofd te zetten; maar hoe meer hij haar tegenstond, des te meer drong zij aan; de begeerte naar een koninkrijk had haar zo vervuld, dat zij alles deed om daartoe te geraken. Hierom kwelde zij hem zo, dat hij haar aandrang niet langer weerstaan kon, zodat zij zijn toestemming meer afdwong dan verwierf, waarop zij beiden met een prachtigen stoet naar Rome reisden. Nauwelijks had Agrippa daarvan bericht bekomen, of hij zond Fortunatus, een zijner vrijgemaakten, met geschenken en brieven ten nadele van Herodes naar de Keizer, met bevel om, als de gelegenheid het meebracht, breder met deze over die zaak mondeling te spreken. Fortunatus had zulk een gunstige reis, dat hij bijna even spoedig te Puteoli aankwam als Herodes. Cajus was toen te Baje, een kleine stad in Campanië, waar vele prachtige paleizen gesticht zijn door de Keizers, die getracht hebben elkaar in heerlijkheid te overtreffen; ook vindt men daar vele warme bronnen en baden, die niet minder aangenaam dan dienstig voor de gezondheid zijn. Nadat Herodes zijn huldebezoek bij de Keizer afgelegd had, bood Fortunatus deze de brieven van Agrippa aan. Hij las die terstond; en zag Herodes daarin beschuldigd, dat hij met Sejanus in een samenzwering tegen Tiberius gewikkeld was geweest, en dat hij nu Artabanus, de Koning der Parthen, tegen Cajus begunstigde, waarvan men geen ander bewijs behoefde, dan dat zijn magazijnen met wapenen voor zeventigduizend mannen voorzien waren. De Keizer, hierover vertoornd, vraagde Herodes of het waar was, dat hij zulk een groten voorraad van wapenen had; en toen deze daarop ja antwoordde, dewijl hij het niet ontkennen kon, oordeelde Cajus dat dit een afdoend bewijs van zijn verraad was. Dus ontnam hij hem zijn viervorstendom, hetwelk hij bij Agrippa’s rijk voegde, verklaarde al zijn bezittingen verbeurd,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

welke hij ook aan Agrippa schonk, en veroordeelde hij hem tot levenslange ballingschap naar de stad Lyon in Gallië. Maar vernemende dat Herodias de zuster van Agrippa was, liet hij haar de goederen behouden, die haar in persoon toekwamen, menende dat zij niet met haar man in zijn ongenade zou willen delen, en zei hij tot haar dat hij het haar vergaf, uit gehechtheid aan haar broeder. De hoogmoedige vorstin antwoordde daarop: "Gij handelt, Heer Keizer, op een wijze, uwer waardig, dat gij mij die gunst bewijst; maar de liefde jegens mijn gemaal laat mij niet toe, die aan te nemen; dewijl ik deel aan zijnen voorspoed gehad heb, zou het niet billijk zijn als ik hem in zijnen tegenspoed verliet." Deze hooghartigheid ener vrouw Cajus ondraaglijk zijnde, verzond hij haar nevens haar man in ballingschap, en gaf hij al hun goederen aan Agrippa. Aldus strafte God Herodias voor haar nijd over haars broeders geluk, en Herodes voor het opvolgen van haar raad.

789 De nieuwe Keizer regeerde de twee eerste jaren zeer wel, en won daardoor de genegenheid der Romeinen, en der andere volken onder zijn heerschappij. Maar de grote macht, waartoe hij zich verheven zag, maakte hem zo opgeblazen, dat hij vergat dat hij maar een mens was; zijn dwaasheid steeg zo hoog, dat hij lasteringen tegen God uitbraakte, en zichzelf goddelijke eer aanmatigde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 10

Twist tussen de Joden en de Grieken van Alexandrië; zij zenden een gezantschap naar Keizer Cajus. Philo wordt het hoofd van het gezantschap der Joden.

VERMITS te Alexandrië een grote twist tussen de Joden en de Grieken ontstond, zonden zij van wederzijde drie gezanten naar Cajus, van welke Philo en Apion de voornaamsten waren. Apion beschuldigde de Joden van vele zaken; en voornamelijk dat de Joden alleen de Keizer goddelijke eer weigerden, en niet bij zijnen naam wilden zweren, ofschoon er in de gansen kring van het Romeinse gebied niet een plaats was, waar men geen tempels en altaren ter ere van hem stichtte, en hem als een God eerde; waarbij hij voorts alles voegde, hetwelk hij dacht dat Cajus nog meer zou kunnen vertoornen. Toen Philo, de broeder van Alexander de Alabarcha, een man van grote verdienste, en een beroemd filosoof, zich bereidde om voor de Joden te antwoorden, beval Cajus hem te vertrekken, en werd hij op hem zo vertoornd, dat, indien hij niet spoedig gehoorzaamd had, hem buiten twijfel nog ergere bejegening zou wedervaren zijn. Philo zich toen tot de Joden, die hem vergezelden, kerende, zei tot hen: "Wij moeten goeden moed houden; want nu de Keizer zo op ons vertoornd is, zal God niet nalaten ons gunstig te zijn."

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 11

Cajus beveelt Petronius, de landvoogd van Syrië, de Joden met de wapenen te dwingen, dat zij zijn beeld in de Tempel lieten plaatsen; maar Petronius, door hun gebeden bewogen, schrijft voor hen aan de Keizer.

DE hoogmoedige vorst, niet kunnende dulden dat de Joden alleen zouden weigeren hem te gehoorzamen, zond Petronius naar Syrië, om aldaar landvoogd te zijn in plaats van Vitellius, met bevel om gewapenderhand in Judea te trekken, om zijn beeld in de Tempel van Jeruzalem te plaatsen, indien de Joden het vrijwillig toestonden; maar hen te beoorlogen en met geweld daartoe te dwingen, indien zij het weigerden. Zodra Petronius in Syrië aangekomen was, verzamelde hij al de hulptroepen, en die bij zijn twee Romeinse keurbenden gevoegd hebbende, sloeg hij zijn winterkwartieren te Ptolemaïs op, met het voornemen om de oorlog te beginnen, zodra de lente zou gekomen zijn. Hij zond daarvan bericht aan de Keizer, die zijn vlijt prees, en hem beval niet niet na te laten de Joden te beoorlogen, totdat hij hun trotsheid bedwongen zou hebben. Ondertussen gingen vele duizenden Joden naar Ptolemaïs, om Petronius te bidden, dat hij hen niet zou dwingen iets te doen, dat tegen hun godsdienst streed, zeggende, dat indien hij zich voorgenomen had des Keizers beeld in hun Tempel te zetten, hij dan een begin daarmee moest maken dat hij hen allen doodde; want dat zij, zo lang ze leefden, niet zouden toelaten dat hun wetten, die zij van hun wetgever ontvangen, en welke hun voorvaders sedert zo vele eeuwen onderhouden hadden, geschonden werden. "Uw redenen, " antwoordde Petronius, "zouden mij kunnen bewegen, indien de Keizer zich door mijn raad liet besturen; maar ik moet hem gehoorzamen, of ik zou gevaar lopen van mij in het verderf te storten." "Indien gij dan vast besloten zijt, o Petronius, " antwoordden de Joden, "om des Keizers bevelen met kracht uit te voeren, wij hebben niet minder het besluit genomen, om onze wetten niet te overtreden, maar de deugd onzer voorvaderen na te volgen, en alleen op Gods hulp te vertrouwen. Want kunnen wij wel zonder goddeloosheid het behoud van ons leven stellen boven de gehoorzaamheid, welke wij Hem schuldig zijn; en behoren wij niet alle gevaren te verachten, om onzen heiligen godsdienst voor te staan? Dewijl God weet dat het alleen is om Hem de verschuldigde eer te geven, dat wij gereed zijn alles te wagen, kunnen wij niet anders dan op Zijnen bijstand hopen. Wat ons ook zou mogen overkomen, al ware het de dood zelf, het zal ons dragelijker vallen, dan de schande en het verdriet, dat wij door lafhartige gehoorzaamheid, en door het overtreden onzer wetten, Gods gramschap over ons zouden halen, welke wij, gelijk gij zelf wel kunt inzien, meer behoren te vrezen dan die des Keizers." Petronius, uit deze rede wel bemerkende dat er geen hoop voor hem was om de vastberadenheid der Joden te overwinnen, en dat hij noodzakelijk tot het aanwenden van de wapenen zou moeten komen, en veel bloed vergieten, eer hij dat beeld in de Tempel zou kunnen zetten, ging naar Tiberias, alleen vergezeld van zijn vrienden en huisgenoten, om, wanneer hij wat naderbij zou gekomen zijn, beter over de staat der zaken te kunnen oordelen. De Joden, niet onkundig van het gevaar dat hun dreigde, maar nog meer voor de overtreding hunner wetten bevreesd, kwamen in zeer groot getal te Tiberias bij hem, om hem te bidden dat hij hen niet tot wanhoop mocht brengen, door een beeld in hun Tempel te zetten, hetwelk tot de ontheiliging daarvan leiden zou. "Zijt gij dan van voornemen, " zei hij, "een oorlog tegen de Keizer aan te vangen, zonder zijn macht, en uw zwakheid in aanmerking te nemen?" "Wij zullen de wapenen niet opnemen, " was hun antwoord; "maar wij zullen eerder sterven dan onze wetten te overtreden; " en daarop ter aarde vallende, strekten zij hun halzen uit, en gaven zij te kennen, dat zij bereid waren de dood te ondergaan. In deze staat bleef alles veertig dagen; en gedurende die tijd bemoeiden de Joden zich niet met de akkerbouw, alhoewel het toen de tijd was om het land te bezaaien; want zij waren vast besloten, eer te sterven, dan het beeld te dulden. De zaken in die staat zijnde, kwam Aristobulus, de broeder van Koning Agrippa, vergezeld van Elcias, de Grote toegenaamd, met

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

de voornaamsten van dat huis, en de aanzienlijksten onder de Joden, bij Petronius, om hem te verzoeken, dat hij mocht bedenken dat het besluit van het volk onverzettelijk was, en dat hij hen niet tot wanhoop behoorde te brengen, maar liever aan de Keizer schrijven dat zij geen gedachte hadden aan oproer; dat zij, alleen uit vrees van hun wetten te schenden, liever wilden sterven dan dat beeld dulden; dat zij zelfs de landbouw gestaakt hadden, en indien de akkers onbezaaid bleven, men aan alle kanten niet dan roverij zou zien; en dat zij dan geen middelen zouden hebben om schatting aan de Keizer te betalen. Dat de vorst wellicht door deze redenen zou bewogen worden, om het niet tot het uiterste te laten komen tegen een volk, dat in het geheel geen voornemen had om tegen hem op te staan; maar indien hij vast bij zijn besluit bleef, dat dan niets het uitbarsten van een oorlog zou kunnen verhinderen. Nadat Aristobulus aldus met groten nadruk gesproken had, gevoelde Petronius zich zo bewogen door het aanzien van die verdediger en van zovele andere personen van rang door het gewicht der zaak, door de onverwinnelijke standvastigheid der Joden, en door de grote onbillijkheid, die het zijn zou om zulk een menigte van mensen te vernielen, om Cajus' hoogmoed te voldoen, dat de vrees om God te vertoornen, en nooit een gerust gemoed te hebben, indien hij zijn geweten aldus geweld aandeed, hem deed besluiten aan de Keizer te schrijven, en hem de zwarigheid, die er in het uitvoeren zijner bevelen lag, voor te houden; alhoewel hij wist dat het deze zo verwoed zou maken, als men niet op staanden voet zijn bevelen gehoorzaamde, dat er niet dan het uiterste gevaar voor hem van te verwachten was. Maar hij dacht bij zichzelf dat, indien hij de Keizer niet bewegen kon, en deze, in plaats van zijn voornemen te veranderen, zijn gramschap bot vierde, het echter de plicht eens vromen mans was, zijn leven niet te ontzien, om dat van een groot volk te behouden. Nadat hij dan dit besluit genomen had, ontbood hij de Joden te Tiberias, en toen zij daar met vele duizenden bijeengekomen waren, sprak hij hen aldus aan: "Het is niet uit eigen beweging dat ik zoveel krijgsvolk bijeen gebracht hebt, maar ik ben genoodzaakt mij te schikken naar het bevel van de Keizer, wiens macht zo groot en zo onbeperkt is, dat men niet zonder gevaar zou kunnen nalaten hem te gehoorzamen; ik ben daar te meer toe verplicht, omdat hij mij tot zulk een hogen trap van waardigheid verheven heeft. Niettemin, dewijl ik uw ijver voor de onderhouding uwer wetten niet kan laken, noch ook het voornemen des vorsten, om Gods Tempel te ontheiligen, kan goedkeuren, zo wil ik uw behoud boven mijn eigen veiligheid en welvaart stellen. Ik zal dan aan de Keizer schrijven, en hem uw redenen en inzichten voorhouden, zonder iets te vergeten van wat strekken kan, om hem tot inwilliging van uw verzoek te overreden. Het believe Gode, wiens macht zo hoog boven die der mensen verheven is, mij bij te staan, in het handhaven van uw godsdienst, en de Keizer niet te straffen wegens de zonde, die zijn eerzucht hem doet begaan. En indien hij over mijn schrijven zo vertoornd mocht worden dat hij zijn gramschap tegen mij wendt, zal ik mij getroosten wat hij mij zou mogen aandoen, al ware het ook het verlies van mijn leven, als ik maar een zo grote menigte volk, welke niets gedaan heeft dan hetgene recht en prijslijk is, behouden zie. Gaat dan allen weer naar huis, en begint uw akkers te bebouwen; want ik neem op mij, gezanten naar Rome te zenden, en u met al mijn vermogen, zo van mij zelf, als door mijn vrienden, bij te staan." God toonde spoedig hoezeer Hem het beleid van die wijzen landvoogd behaagde, en liet niet na aan die ganse bijeenkomst een zichtbaar blijk van zijnen bijstand te geven; want nauwelijks had Petronius zijn vermaning aan de Joden, om moed te scheppen, en hun akkers te bebouwen, geëindigd, of daar viel bij een heldere lucht, tegen alle verwachting, een zware slagregen, na de grote droogte, welke men toen had, en terwijl men menigmaal was bedrogen geweest, wanneer het scheen alsof de hemel betrok en zich tot regen schikte. Dit deed de Joden geloven dat de dienst, die de landvoogd hun beloofd had, niet vruchteloos zou zijn; en Petronius zelf werd door dit wonderteken zo getroffen, dat hij niet twijfelde of God droeg zorg voor het Joodse volk. Hij verzuimde dan niet aan de Keizer te schrijven, en hem te raden dat hij niet zou trachten een volk; dat niet dan door een bloedigen oorlog tot het verlaten van zijnen godsdienst kon gedwongen worden, tot wanhoop en ondergang te brengen; maar dat hij moest

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

bedenken van welke grote inkomsten hij zich door die hardheid zou beroven, en hoedanig een vloek hij daardoor voor altoos op zich laden zou; waarbij hij voegde, dat God door openbare tekenen zijn macht bewezen, en getoond had, hoe dierbaar dat volk Hem was.

792 Ondertussen richtte Koning Agrippa, die toen te Rome was, en zich meer en meer in ‘s Keizers gunst drong, zulk een prachtig gastmaal aan, dat het in kostbaarheid, weelde, en schat van keurige gerechten, alle andere, ja zelfs die van de Keizer overtrof, om zich daardoor bij die vorst aangenaam te maken. Cajus, verbaasd over zulk een pracht, en ziende dat Agrippa, om hem te behagen, niet schroomde boven zijn vermogen kosten te maken, wilde voor hem in edelmoedigheid niet onderdoen; weshalve hij onder de goede sier, toen de drank hem tot vrolijkheid begon op te wekken, tot Agrippa, die op hem dronk, zei: "Het is heden niet voor het eerst dat ik uw genegenheid bemerk; gij hebt er mij, niet zonder gevaar, reeds bij het leven van Tiberius blijken van gegeven, en ik zie dat gij niets achterwege laat, om mij die nu nog te betonen. Dewijl het mij dan een schande zou zijn, dat ik mij door u liet voorbijstreven, zo wil ik datgene, waarin ik tot hiertoe te kort gekomen ben, verbeteren, en mijn vorige mildheid zo verhogen, dat uw toekomend geluk het tegenwoordige ver zal te boven gaan." Cajus, aldus tot hem sprekende, twijfelde niet of Agrippa zou enige grote landerijen, of de inkomsten van enige steden van hem verzoeken; maar Agrippa, die zich van te voren al bereid had om een andere gunst te verzoeken, en nu deze gelegenheid, om ze te verwerven, zich niet wilde laten ontglippen, zonder nochthans te laten blijken dat het een vooruit bedachte zaak was, antwoordde hem: dat toen hij tegen het bevel van Tiberius hem aangehangen had, dit niet geschied was met het oog op enig voordeel, maar alleen uit begeerte om in zijn gunst te komen; en dat de weldaden, welke hij hem bewezen had, zijn hoop, hoe groot die ook mocht geweest zijn, verre te boven gegaan waren; want vervolgde hij, al ware het dat gij er mij nog grotere kondet bewijzen, zo hebt gij echter volkomen voldaan aan hetgene ik van uw goedheid zou kunnen wensen. Cajus, ten hoogste verwonderd over zulk een grote ingetogenheid, drong hem om te eisen, wat hij begeerde, zeggende dat hij bereid was het hem toe te staan. "Heer, " antwoordde Agrippa toen, "nademaal gij door uw grote goedertierenheid mij uwer gunst waardig oordeelt, zal ik iets van u verzoeken, hetwelk geen vermeerdering van mijn goederen bedoelt, dewijl uw mildheid mij in staat gesteld heeft dat ik zulks niet behoeve; maar ik zal u bidden om een gunst, die u een groten naam van godsvrucht zal verwerven, en maken zal dat God u gunstig zij, en die mij voordeliger zal zijn dan alle andere weldaden, welke gij mij reeds bewezen hebt. Dit verzoek is dat gij het bevel, hetwelk gij aan Petronius gegeven hebt, om uw beeld in de Tempel van Jeruzalem op te richten, wilt herroepen." Agrippa aldus sprekende, was niet onkundig dat het een zaak was, waaraan zijn leven hing, nu hij zich aankantte tegen iets, wat de Keizer bevolen had. Maar Cajus, wiens gemoed door de eer, hem door Agrippa bewezen, geheel bedaard was, schaamde zich hem een gunst te weigeren, en geen woord te houden, daar allen, die er tegenwoordig waren, wisten dat hij er hem zelf toe aangedreven had. Hij verwonderde zich over zijn edelmoedigheid, dat hij het behoud van de wetten zijns lands, en de dienst van de God, die hij aanbad, boven de vergroting van zijn rijk, en de vermeerdering zijner inkomsten gesteld had; toch stond hij hem zijn verzoek toe, en schreef aan Petronius: dat hij wel gedaan had, met al de krijgsbenden bijeen te verzamelen om zijn bevel na te komen; dat, indien hij zijn beeld reeds in de Tempel geplaatst had, hij de zaken in de staat moest laten waarin ze waren; maar indien het er nog niet in was, dat hij dan met zijn krijgsvolk maar terug gaan, en naar Syrië moest keren, zonder iets meer te doen, naardien hij de Joden die gunst toegestaan had om Agrippa’s wil, die hij al te zeer beminde om hem iets te weigeren. Dit was de inhoud van zijn brief; maar nauwelijks had hij vernomen dat de Joden dreigden de wapenen op te nemen, of hij merkte die stoutheid aan als een ondraaglijk verzet tegen zijn gezag, zodat hij in een geweldigen toorn verviel; want hij wist zich nooit te matigen, welke redenen er ook mochten zijn, maar rekende het zich tot eer dat hij zich door oplopendheid en drift vervoeren liet. Hij

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

schreef dan zonder uitstel de volgenden brief aan Petronius: "Dewijl gij de geschenken der Joden meer geacht hebt dan mijn bevelen, en niet geschroomd om mij ongehoorzaam te zijn, om hun te behagen, zo wil ik dat gij zelf bepalen zult welke straf gij verdiend hebt, door mijn gramschap over u te halen, en dat uw voorbeeld aan de tegenwoordige en aan de toekomende eeuw tone welke eerbied men aan de bevelen der Keizers schuldig zij." Vermits deze brief, die eerder een doodvonnis dan een brief was, door de langdurigheid der reis diegenen die er de brengers van waren, niet tijdig besteld werd, had Petronius de tijding van Cajus' dood al vernomen, eer men hem die overhandigde; hetwelk toonde dat God gedachtig was aan het gevaar, waarin hij zich ter zijner ere, en voor de behoudenis des Joodsen volks, gewaagd had, alzo de kracht zijner gramschap doende zien tegen de goddelozen Keizer, die zich een goddelijke eer had durven aanmatigen. Door deze edelmoedige daad verwierf Petronius zich niet alleen grote achting in alle landschappen, tot het Keizerrijk behorende, maar ook bij alle Romeinen, en inzonderheid bij de raadsheren, welke de snode vorst gewoon was geweest te plagen. Ik zal ter zijner plaatse de oorzaak der samenzwering tegen hem, en de wijze hoe ze uitgevoerd werd, verhalen, en wil hier alleen zeggen, dat Petronius die eersten dreigenden brief, die hem het laatst overhandigd werd, ontvangen hebbende, zich niet genoeg kon verwonderen over de wonderbare voorzienigheid Gods, die zijn eerbied jegens de Tempel, en de bijstand, welke hij de Joden verleend had, zo spoedig beloonde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 12

Twee Joden, Asneus en Anileus, gebroeders, en van geringen staat, maken zich zo gezocht bij die van Babylonië, dat zij de Parthen veel werk geven. Hun bedrijf, en dood. De Grieken en Syriërs, in Seleucië wonende, spannen tegen de Joden samen, en brengen vijftigduizend van hen om, toen deze niets kwaads vermoedden.

DE Joden, die in Mesopotamië woonden, doch voornamelijk die van Babylonië, vervielen te dier tijde in zwaarder rampen, dan hun ooit in de voorgaande eeuwen getroffen hadden; en dewijl ik deze stof nauwkeurig wens te behandelen, zal ik genoodzaakt zijn de eerste oorzaak hiervan op te halen. In Babylonië is een stad, Nearda genoemd, welker landouw zo vruchtbaar is, dat zij, hoewel zeer volkrijk, echter al haar inwoners kan voeden; daarenboven, heeft zij het voordeel van niet aan de aanval der vijanden bloot te staan, omdat zij, behalve door sterke vestingen, nog omringd is door de Eufraat, aan welke ook een andere stad, Nisibis geheten, gelegen is. De Joden, steunende op de sterkte dier twee plaatsen, bewaarden aldaar de didrachmen, of het geld, dat Gode, volgens de gewoonte onzer voorvaderen, toegewijd is, en door iederen Jood betaald wordt, en onder een sterk geleide, uit vrees dat het door de Parthen, onder welker gezag Babylonië toen stond, mocht geroofd worden, naar Jeruzalem gezonden werd. Onder de Joden van Nearda waren twee broeders, Asineus en Anileus genaamd. Hun vader gestorven zijnde, waren zij door hun moeder in het weven geoefend, hetwelk geen veracht handwerk is in dat land, waar zelfs de mannen zich aan het wolspinnen wijden. Toen zij eens door hun meester geslagen werden, omdat ze al te laat op het werk kwamen, konden zij die hoon niet verdragen; zij namen al de wapenen, die zij ten zijnent vonden, en begaven zich naar een plaats, waar de rivier zich in tweeën scheidt, een zeer vruchtbaar oord, rijk niet alleen aan weiland maar ook aan allerlei vruchten, inzonderheid dezulke, die men voor de winter bewaart. Enige jonge behoeftige mannen voegden zich bij hen; en zich allen zo gewapend hebbende als zij het best konden, verstrekten deze broeders hun tot hoofdlieden, zodat niemand zich tegen hen verzetten durfde. Zij wierpen een vesting op, en zonden toen enigen uit om van de inwoners der nabijgelegene plaatsen een schatting van vee en andere levensbehoeften te eisen, met belotfte dat, zo zij aan die eis voldeden, zij hen tegen allen, die hen wilden beledigen, beschermen zouden, doch met bedreiging, zo zij hierin nalatig waren, al hun vee te doden. Aldus was men gedwongen te doen hetgene zij begeerden; en toen hun getal van dag tot dag toenam, maakten zij zich eindelijk gevreesd door het ganse land, zodat het gerucht van hen ook tot Artabanus, Koning der Parthen, kwam. De stedehouder van Babylonië, het kwaad in zijn geboorte willende smoren, bracht de krijgsmacht der Parthen en Babyloniërs, die hij bekomen kon, bijeen, om hen daarmee te overvallen. Hij begon met het moeras te omringen, en verbood de zijnen verder te gaan, omdat het des anderen daags Sabbath was, en hij meende dat de Joden zich dan niet zouden verweren, maar zich zonder vechten laten gevangen nemen. Asineus, die geen wantrouwen koesterde, en enigen van de zijnen bij zich had, zei tot hen: "Mannen, ik hoor een gedruis van paarden, niet als van dezulke, die in de weide lopen, maar als van ruiters; ook hoor ik geraas van paardentuig; dus vrees ik dat er vijanden zijn, die komen om ons te overrompelen. Ik zal iemand uitzenden op kondschap, hoewel ik wens dat ik in mijn vermoeden mag bedrogen zijn." Dit gezegd hebbende, zond hij enigen uit, die hem bescheid brachten, dat zijn vermoeden slechts al te waar was, dat de vijanden in grote menigte aankwamen, en dat het deze niet zwaar zou zijn hen te overvallen en aan te grijpen, op een rustdag, wanneer zij door de voorvaderlijke wetten belet werden zich te verweren. Asineus, in plaats van zich over dit bericht te ontzetten, zei: "Dat zij de vijanden het voordeel niet gunnen moesten van zich zo zonder weerstand te laten bespringen en doodslaan; maar dat zij integendeel in zulk een dreigend gevaar hun moed en hun dapperheid moesten tonen, en ten minste hun leven zo duur verkopen als zij konden." Dit gezegd hebbende, gordde hij de wapenen aan, en moedigde hij de anderen door het voorbeeld

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zijner koenheid aan om desgelijks te doen, zodat zij van de vijanden, die zich van de overwinning verzekerd hielden en achteloos op hen aankwamen, een grote menigte doodden, en de overigen op de vlucht sloegen. De tijding dezer nederlaag de Koning der Parthen aangediend zijnde, kreeg deze daardoor zulk een achting voor de beide broeders, dat hij begerig werd hen te zien. Dus zond hij een zijner getrouwste lijfwachten, om hun te zeggen: dat, hoewel hij reden had om op hen vertoornd te zijn over het geweld, dat zij in zijn rijk gepleegd hadden, hij echter om hun dapperheid zijn gramschap liet varen, en hun niet alleen ter goeder trouw vergiffenis uit zijnen naam beloofde, maar hen ook de betoning zijner goedheid en mildheid wilde laten genieten, opdat zij zich daardoor verplicht mochten gevoelen, om hun kloekmoedigheid voortaan in zijnen dienst te gebruiken. Hoewel zulke voordelige beloften geschikt waren om Asineus goeden moed te geven, vond hij het echter niet geraden er zelf heen te gaan, maar zond hij zijnen broeder Anileus naar de Koning, met enige geschenken naar zijn vermogen. De vorst ontving hem minzaam, en vraagde hem, waarom zijn broeder niet mee gekomen was. Uit het antwoord bemerkt hebbende, dat het de vrees was, die hem belet had zijn moerassen te verlaten, zwoer hij bij zijn goden, dat zij beiden in alle veiligheid konden komen, en gaf hem daarop de rechterhand, hetwelk bij die barbaren het grootste teken van onkreukbare trouw is. Toen zond hij hem weer naar zijnen broeder, opdat hij deze mocht overreden om evenzo te komen. Hierin handelde deze vorst zeer wijs want hij had een tweevoudig oogmerk, het een, om de twee broeders te winnen, en zich van hen te bedienen om de groten zijns lands, die tot oproer geneigd waren, wanneer zij hem elders bezig zagen, bij hun plicht te houden; en het andere, om als hij de handen vol werk had met een opstand te dempen, de twee broeders de gelegenheid niet mochten waarnemen om zich tegenover Babylonië te versterken, hetzij door hun landzaten tot zich te trekken, of door hen te beoorlogen. Asineus, van zijnen broeder alles wat hem wedervaren was vernomen hebbende, vond geen zwarigheid om met hem naar de Koning te gaan. Daar gekomen zijnde, werden zij gunstig ontvangen. De vorst ziende dat Asineus klein van gestalte was, en gansen niet deftig van voorkomen, zei tot zijn vrienden, dat hij er zich niet genoeg over verwonderen kon, dat in zulk een klein lichaam zulk een grote geest gehuisvest was. Eens onder de maaltijd wees hij hem aan een der oversten van zijn lijfwacht, met name Abdegases, en sprak op een zeer loffelijke wijze van zijn dapperheid; waarop deze barbaar verlof verzocht om hem te doden, en hem alzo voor het nadeel, dat hij de Parthen aangedaan had, te straffen. Artabanus, verwonderd over die voorslag, antwoordde hem: dat hij nooit zou gedogen, dat men iemand, die zich op het woord, hetwelk hij hem met ede en onder hand aanbieding gegeven had, verliet, enig leed zou aandoen; "maar, " sprak hij, "zo gij als een kloekmoedig man wilt handelen, dan is het niet nodig dat ik mijn eed schende, om de hoon, die hij de Parthen aangedaan heeft, te wreken; als hij vertrekt, tast hem dan openlijk aan, zonder dat ik er in betrokken worde." De volgenden morgen ontbood de vorst Asineus, en zei tot hem: "Het wordt tijd dat gij weer vertrekt, opdat gij niet, door langer hier te vertoeven, de haat mijner bevelhebbers op u haalt, en zij u niet buiten mijn weten om het leven brengen. Ik beveel u het landschap van Babyonië aan; behoed het zorgvuldig voor roverij en voor anderen overlast. Die dienst zijt gij mij schuldig voor de trouw, die ik u gehouden heb, door steeds vast bij mijn besluit te blijven om u te beschermen, zonder te luisteren naar degenen, die uw verderf zochten." Artabanus, aldus tot hem gesproken hebbende, zond hem met geschenken terug. Hij, weer te huis gekomen zijnde, maakte nieuwe vestingen, versterkte die, welke hij reeds gemaakt had, en werd binnen korten tijd zo machtig en aanzienlijk, dat nooit iemand van zulke geringe afkomst zich tot zulk een hogen trap van vermogen verheven had; want hij werd niet alleen door de Babyloniërs ontzien, maar ook de Parthen, die als landvoogden naar die gewesten gezonden werden, bewezen hem eer, en in Mesopotamië vermocht hij alles. In deze groten voorspoed brachten de broeders vijftien jaren door; en deze verliet hen niet voor dat zij, hun voorvaderlijke wetten verlatende, zich door wellust lieten verleiden, waarvan de eerste oorzaak deze was. Een zeker heer onder de Parthen, als landvoogd naar die gewesten gezonden,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

had een vrouw, die, bij vele andere voortreffelijke hoedanigheden, van zulk een uitstekende schoonheid was, dat elk zich daarover verwonderde. Anileus, hetzij hij haar gezien had, hetzij hij er alleen van had horen spreken, werd zeer verliefd op haar. Dewijl hij niet in staat was zijn drift te beteugelen, noch ook zijn begeerte door enig ander middel dan door geweid wist te bevredigen, verklaarde hij haar man de oorlog, doodde hem in een gevecht, en zijn vrouw aldus in zijn macht bekomen hebbende, nam hij haar ter vrouw. Hieruit ontstonden al de rampen, die hem en zijnen broeder naderhand overkwamen; want deze vrouw, de beelden van haar goden met zich genomen hebbende, (want dat volk heeft de gewoonte dat het zijn huisgoden medeneemt, as het op reis gaat) eerde die in het geheim, zolang zij nog een gevangene was; maar nadat Anileus haar gehuwd had, verborg zij die niet meer. Hierop beduidden de voornaamste vrienden der twee broeders hem, eerst zacht, dat het ten hoogste tegen hun wetten streed, een huwelijk aan te gaan met een vreemde vrouw, die geheel aan de bijgloovigheden en afgoderijen haars vaderlands verslaafd was; en dat zij zich niet zo door hun lusten moesten laten vervoeren, dat zij daardoor de verheven staat, waartoe zij door Gods bijstand gekomen waren, onteerden. Maar die vermaning, in plaats van enig goed te doen, had op hem geen uitwerking; ja, toen daarna enige vrienden met wat meer vrijmoedigheid spraken vertoornde hij zich dermate, dat hij, die vrijmoedigheid niet kunnende dulden, de voornaamste diegenen die hem dus aanspraken, om het leven liet brengen. Deze bad, zieltogende, God zijnen dood en de schending der heilige wetten te wreken, door Asineus en Anileus hetzelfde lot, dat hem wedervoer, van hun vijanden te laten overkomen, en ook allen, welke hen in hun goddeloosheid stijfden, in plaats dat zij hem in het verdedigen van hun godsdienst naar behoren bijgestaan hadden, te straffen. Want al was het dat die personen het gedrag der twee broeders in hun hart wraakten, nochthans had de herinnering aan de oude dapperheid, waaraan zij het geluk, dat ze genoten verschuldigd waren, de overhand in hun gemoed. Maar toen ook zij zagen dat die vreemde vrouw niet schroomde de afgoden der Parthen openlijk te eren, oordeelden zij dat het tegen hun plicht streed, langer te verdragen dat Anileus de godsdienst hunner voorvaderen aldus vertrad. Daarom gingen velen naar Asineus, om tegen hem hun beklag over zijnen broeder te doen, zeggende, dat, indien hij al in het eerst zijnen misslag niet ingezien had, hij zich ten minste nu behoorde te verbeteren, zonder te wachten tot dat de straf voor die misdaad over hen allen kwam; dat niet één van hen dit huwelijk kon goedkeuren, dewijl zij een afschuw hadden van de goddeloze verering, welke die vrouw, met verachting van de eer, die men Gode alleen schuldig is, aan de valse godheden bewees. Asineus begreep wel dat de zonde zijns broeders veel onheil zou kunnen baren; maar ziende dat deze door de liefde voor zijn vrouw geen meester van zichzelf was, schikte hij zich door de genegenheid, die hij hem toedroeg, in datgene, hetwelk hij noodzakelijk had moeten afkeuren. Eindelijk evenwel overwonnen door de onophoudelijke klachten, die men hem van dag tot dag deed, besloot hij Anileus daarover aan te spreken. Anileus over zijn misdrijf berispende, beval hij hem zich te verbeteren, en de Parthische vrouw weer ijaar de haar te zenden; doch te vergeefs. De vrouw, ziende aan welk gevaar Anileus zich om harentwille blootstelde, hielp Asineus met vergift om het leven, zonder voor straf te vrezen, omdat zij niemand behoefde te duchten dan haar man, die uit liefde voor haar verblind was. Aldus kreeg Anileus het gezag alleen, en viel daarop met zijn krijgsmacht in de landen van Mithridates, een der voornaamste heren onder de Parthen, en schoonzoon van Koning Artabanus; hij plunderde daar, en kreeg een groten buit, aan geld, slaven, vee, en andere dingen van waarde. Mithridates, die toen niet ver vandaar was, niet kunnende verdragen dat men hem aldus beledigde, zonder dat hij daartoe enige reden gegeven had, vergaderde al de manschappen, die hij bijeen kon brengen, inzonderheid een groot aantal ruiters, en trok terstond op, om hem te bevechten. Bij een zeker vlek gekomen zijnde, hield hij daar stil, om met de strijd tot des anderen daags te wachten, omdat het dan de Sabbath was, die de Joden verplicht waren te vieren. Een Syriër, daar dicht bij wonende, verwittigde Anileus daar van, en gaf hem ook kennis dat Mithridates die avond een groot gastmaal zou houden. Daarop beval Anileus zijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

volk zich door spijs te versterken, en trok toen de gansen nacht voort, om de vijanden te overrompelen. ‘s Morgens omtrent de vierde wake kwam hij in hun leger, vond hen slapende, doodde velen van hen, dreef de anderen op de vlucht, nam Mithridates gevangen, en deed hem naakt op een ezel zitten, hetwelk bij de Parthen voor de allergrootste schande gerekend wordt. Toen hij in die staat met hem in een woud gekomen was, werd hij door zijn vrienden geraden hem te doden; maar hiertoe wilde hij geenszins overgaan, zeggende, dat men zulk een voornaam heer der Parthen, die de eer had van ‘s Konings schoonzoon te zijn, niet zo wreed moest behandelen; dat hij, door hem in het leven te behouden, het geleden ongelijk kon doen vergeten; maar dat, zo hij hem liet ombrengen, de Koning zulks wreken zou met de dood dier Joden, die in Babylonië woonden, en aan wier behoud hun zeer veel gelegen was, zo omdat deze hun geloofsgenoten waren, als omdat zij een toevlucht bij hen zouden moeten zoeken, indien hun enig groot verlies overkwame. Elk keurde die raad goed, en daarop zond hij Mithridates terug. De gemalin van de Prins ontving hem met een bits verwijt, dat hij, een schoonzoon des Konings, zich niet schaamde het leven verschuldigd te zijn aan een volk, van hetwelk hij zulk een bitteren overlast en smaad geleden had. "Gij moet, zei zij, uw oude dapperheid weer laten blijken, of ik zweer u bij de goden, die handhavers der koninklijke waardigheid zijn, dat ik niet langer bij u wonen wil." Dit verwijt, dat zij hem dagelijks deed; en de kennis, die hij van de hooghartigheid dezer Prinses had, deden hem vrezen dat zij hem inderdaad verlaten zou; en bedenkende dat het voor hem als een geboren Parther, een schande zou zijn te blijven leven, indien hij in kloekmoedigheid voor de Joden moest onderdoen, besloot hij, hoewel met tegenzin, zoveel krijgsvolk bijeen te vergaderen als hem mogelijk was. Anileus hiervan bericht bekomende, oordeelde dat het schande voor hem zou zijn, zich binnen zijn moerassen te houden, in plaats van zijnen vijanden tegen te trekken. Hij vertrouwde dat het geluk hem nu niet minder gunstig zou zijn, dan het hem altoos geweest was, en dat zijn stoutheid de dapperheid zijner krijgslieden, bij zovele andere voorvallen betoond, verhogen zou. Hij kwam dan te velde, en behalve zijn gewone volk voegden velen zich bij hem, in de hoop dat de vijanden, hen ziende, straks de vlucht nemen, en zij alzo zonder gevaar een groten buit bekomen zouden. Nadat zij dan in de hitte van de dag omtrent negentig stadiën afgelegd hadden, door een dor land, waar volstrekt geen water was, kwam Mithridates met zijn verse benden op hen aan, en vond hen door vermoeidheid en dorst zo afgemat, dat zij nauwelijks de wapenen konden hanteren, en schandelijk de vlucht namen, zodat er een grote menigte van hen verslagen werd. Anileus verborg zich met de overigen in een bos, en Mithridates had het genoegen om met geringe moeite een volkomen overwinning behaald te hebben. Terwijl Anileus tot die staat gebracht was, vervoegden allen, die niets te verliezen hadden, en die de ongebondenheid boven de welvaart stelden, zich bij hem, en vermeerderden zijn benden in dier voege, dat ze even sterk als te voren waren in aantal, hoewel niet in macht, omdat de gesneuvelden ten oorlog waren afgericht, terwijl deze slechts nieuwelingen en onbedreven waren. Evenwel liet hij daarom niet na hen tegen de kastelen aan te voeren, en al het land wijd en zijd af te lopen. De Babyloniërs, zich aldus behandeld ziende, zonden gezanten naar de Joden te Nearda, met verzoek, dat zij Anileus in hun handen mochten leveren; maar ze kregen ten antwoord, dat zulks niet in hun macht was. Toen hielden de anderen bij hen aan, dat zij dan ten minste zouden trachten vrede met hem te maken. Dit beloofden ze, en zonden terstond enige gezanten tot hem met die der Babyloniërs. De laatsten, de plaats opgenomen hebbende, waar Anileus zich ophield, sloegen hem des nachts dood, met allen, die bij hem waren, zonder zelf enig gevaar te lopen, omdat Anileus en de zijnen zich aan de drank te buiten waren gegaan.

794 Vermits de Babyloniërs in zeden en gewoonten veel van de Joden verschilden, lagen zij gestadig met hen overhoop; maar zo lang Anileus leefde, werden zij uit ontzag voor hem, omdat hij het opperhoofd van zovele onversaagde lieden was, weerhouden, om hun haat tegen onze landgenoten te laten blijken. Doch die vrees door zijnen dood geweken zijnde, deden ze de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Joden zoveel kwaad, dat deze genoodzaakt waren naar Seleucië, de hoofdstad van dat gewest, door Seleukus Nikanor gesticht, en door vele Macedoniërs, Grieken, en Syriërs bewoond, zich te begeven. Aldaar bleven zij vijf jaren in rust; maar toen er een zware pest in Babylon ontstond, weken de inwoners naar Seleucië, waardoor de Joden een groot onheil overkwam; en dat, uit de volgende oorzaak. De Grieken en Syriërs werden het met malkander oneens, en de partij der Syriërs was de zwakste; maar de Joden, die een strijdbaar volk waren, en het gevaar verachtten, zich bij hen gevoegd hebbende, waren zij de sterksten. De Grieken, geen kans ziende om die vereniging te verbreken, en weer de boven hand te krijgen, dan door zich met de Syriërs te verzoenen, kwamen daarop, door bemiddeling van vrienden, welke zij aldaar hadden, met hen tot een verdrag, waarbij zij besloten om zich gezamenlijk in te spannen, om de Joden uit te roeien. Aldus vielen zij onverhoeds op deze aan, en brachten meer dan vijftigduizend van hen om het leven, zonder dat iemand die wreden dood ontging, dan dezulken, die door hun vrienden of geburen verborgen werden. Dit kleine getal begaf zich naar Ktesifon, een kleine Griekse stad, niet ver van Seleucië, waar de Koning doorgaans de winter doorbrengt, waarom ook het grootste deel van zijnen leeftocht aldaar bewaard wordt. Nademaal nu deze samenspanning der Babyloniërs, Seleuciërs, en Syriërs tegen de Joden, in die gewesten wonende, bleef voortduren, werden deze genoodzaakt naar Nearda en Nisibis te gaan, in de hoop van daar, zo door de sterkte der plaatsen, als door de dapperheid der ingezetenen, in veiligheid te zijn.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

NEGENTIENDE BOEK

HOOFDSTUK 1.

Wreedheden en dwaasheden van Keizer Cajus Caligula. Verscheide samen zweringen tegen hem. Chereas, door anderen geholpen, brengt hem om het leven. De Duitse lijfwacht van de vorst doodt enige raadsheren. De raad veroordeelt zijn nagedachtenis.

DE verwoedheid van Keizer Cajus strekte zich te dier tijde niet alleen over de Joden te Jeruzalem, en de omliggende landschappen uit, gelijk wij gezien hebben; maar land en zee zuchtten onder zijn tirannie, en van al de wingewesten des Romeinsen rijks was er niet één, dat er de heftigheid niet van gevoelde. De overlast, die hij allen aandeed, was zodanig, dat men daarvan geen voorbeeld in enige historie vindt; ja, Rome zelf werd niet minder onmenselijk behandeld dan de andere steden. Bij die algemene verdrukking scheen hij in het bijzonder genegen om te woeden tegen alles, wat groot en verheven was. De adellijke huizen, de raadsheren, en de ridders, die in waardigheid en rijkdom voor hen niet onderdeden, maar soms tot de raadsheerlijken staat overgaan, waren het, welke hij het meest plaagde en vervolgde. Hij vergenoegde zich niet met hen in ballingschap te verzenden, hun vele beledigingen aan te doen, en hen van hun goederen te beroven, maar hij benam hun ook het leven. De verbeurdverklaring van de goederen diegenen, welke hij ter dood deed brengen, was het loon, dat hij zichzelf toekende voor het vergieten van hun bloed. En gelijk deze vorst woest was, zo was hij ook buitensporig hovaardig; want het was hem niet genoeg, van zijn onderdanen al de eer te ontvangen, die men aan een mens bewijzen kan, maar hij wilde dat men hem eren zou als een God. Wanneer hij naar het Kapitolium ging, hetwelk de vermaardste van al de tempels van Rome is, had hij de verwaandheid van Jupiter zijnen broeder te noemen. Onder de vele tekenen zijner dwaasheid was een van de grootste de gril, die hem in het hoofd kwam, om droogvoets van Puteoli tot aan Misenum te gaan, twee stedekens van Campanië, die door een zeearm van dertig stadiën wijdte vaneen gescheiden zijn. Hij meende dat het vernederend voor hem was, om niet anders dan met galeiën van de een naar de andere dier plaatsen te kunnen gaan, en dacht dat de zee hem niet minder onderdanig behoorde te zijn dan het land. Hierom deed hij een brug van het een voorgebergte tot aan het andere maken, en reed er in een prachtigen wagen over, denkende dat die nieuwe weg bij de majesteit van zulk een god, als hij zich verbeeldde te zijn, wel voegde. Er waren geen tempels in Griekenland, welke hij niet van het kostbaarste, wat er in was, beroofde; hij beval bij een openbaar gebod dat men al de fraaie schilderijen, schone beelden, en andere kostbaarheden, de goden toegewijd, hem zou brengen, waarmee hij dan zijn paleis, tuinen, en lusthuizen in Italië versierde, omdat Rome, gelijk hij zei, de schoonste stad van de wereld was, en het dus ook billijk was, alles, wat er elders fraai en schoon gevonden werd, derwaarts te brengen. Hij gebood Memmius Regulus hem het beeld van Jupiter Olympius te zenden, hetwelk door geheel Griekenland met ongemene eer geëerd wordt, en een werk van Fidias is; maar dit bevel werd niet nagekomen, omdat de beeldhouwers zeiden dat het niet mogelijk was, het beeld te vervoeren, zonder het te breken, en omdat Regulus, gelijk men verhaalt, zo verschrikt was door de wondertekenen, die er gebeurden, dat hij niet verder durfde gaan, en zulks ook aan de Keizer schreef, hetwelk hem echter ongetwijfeld het leven zou gekost hebben, indien de dood van Cajus hem niet van dat gevaar verlost had. De buitensporige dwaasheid van die vorst bleef daar niet bij, want een dochter bekomen hebbende, deed hij haar beeltenis in het Kapitolium op de knieën van het beeld van Jupiter zetten, alsof zij deze niet minder na bestond, dan hem; en hij had de verwaandheid van te zeggen, dat hij in bedenking gaf, wie van die twee vaders wel de grootste was. Men zag al deze dingen met schrik, en nochthans verdroeg men ze. Hij schaamde zich niet de slaven toe te staan, dat zij hun meesters van allerlei misdaden beschuldigden; en die beschuldigingen waren te meer te vrezen, omdat zij door zijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gezag gesteund werden, en men wist dat ze hem aangenaam waren. Pollux, één der slaven van Claudius, was een van hen die de stoutheid hadden, om tegen hun meester te getuigen; de wrede Keizer wilde zelf één der rechters van zijnen eigen oom zijn, in de hoop van hem als een misdadiger te doen sterven, hetwelk hem echter niet gelukte.

796 Dewijl zulk een hatelijk gedrag de Staat met valse beschuldigers vervulde, de slaven boven hun meesters verhief, en een oneindige menigte van onheilen veroorzaakte, werden er verscheidene aanslagen op Cajus leven beraamd; sommigen deden het uit begeerte om zich te wreken over het kwade, dat hij hun aangedaan had, en anderen om het gevaar, waarmee zij bedreigd werden, te voorkomen, door hem uit de wereld te helpen, menende dat er geen ander middel was om de achtbaarheid der wetten, de veiligheid van bijzondere personen, en de algemenen welstand te herstellen. Maar onder het algemene lijden van zovele volken, was ons volk het meest in gevaar; want zijn geheel verderf was onvermijdelijk, indien deze ongelukkige regering langer geduurd had. Dit verplicht mij om nauwkeurig te verhalen hoe de rampzalige vorst zijn leven eindigde; zo om te tonen hoe God de verdrukten te hulp komt, als om degenen, die tot hogen rang verheven zijn, daardoor te leren, dat zij zich bij hun geluk dienen te beheersen, en hun gedachtenis door schandelijke en wrede daden niet te onteren, en zichzelf niet te vleien met het valse geloof dat niets in staat kan zijn om hun voorspoed te stuiten.

Er werden drie verschillende samenzweringen gesmeed, om de wereld van het ondragelijke juk van deze tiran te ontslaan, zijnde alle drie belegd door mannen van moed. Æmilius Regulus, geboortig van Corduba in Spanje, was het hoofd van de eerste; Cassius Chereas, hoofdman der lijfwacht, was de ontwerper van de tweede; Annius Minucianus, was het van de derde; en geen van hen ontbrak het aan medeplichtigen. Cajus was het algemene voorwerp van hun haat; maar de beweegredenen, die hen tot een aanslag op zijn leven aanspoorden, waren verschillend. Regulus werd er toe aangedreven door zijn natuurlijke kloekmoedigheid, die geen onrecht verdragen kon; en dewijl hij openhartig van aard was schroomde hij niet zijn voornemen aan zijn vrienden en anderen, die hij dacht dat kloekmoedigheid genoeg hadden om het goed te keuren, bekend te maken. Minucianus werd er toe aangemoedigd, eensdeels door de begeerte om zich te wreken over Lepidus, zijnen bijzonderen vriend, een man van voortreffelijke hoedanigheden, die door Cajus om het leven gebracht was, en ten anderen door de vrees dat hem hetzelfde lot wedervaren zou door die wreden vorst, in wiens haat men niet kon vervallen zonder gevaar van het leven te verliezen. Chereas besloot er toe, zo omdat hij niet langer kon verdragen dat Cajus hem van lafhartigheid beschuldigde, als omdat hij, door de verplichting om steeds zijn persoon te moeten opwachten, zich aan een aanhoudend gevaar, hetwelk hem onvermijdelijk toescheen, bloot stelde. Bij deze verschillende beweegredenen kwamen zij allen hierin overeen, dat zij de wereld van deze trotsen en wreden dwingeland wilden verlossen, en de roem verdienen dat zij hun leven blijmoedig gewaagd hadden, om het algemene en verlangde geluk te bevorderen. Maar Chereas toonde zich het ijverigst daarin, hetzij door begeerte om zich een naam te maken, of omdat zijn ambt hem het gemakkelijkst toegang tot Cajus gaf. Het was toen de tijd van het wedrennen in de renbaan, en van andere spelen, waarin de Romeinen zulk een vermaak vinden. Dewijl het volk, dat zich altoos in grote menigte daar bevond, gewoon was alsdan enige gunsten van de Keizer te verzoeken, in het vaste vertrouwen van die te zullen verkrijgen, zo verzocht het Cajus ernstig om verlichting van enige schattingen. Maar in plaats van die bede toe te staan, werd hij zo toornig, dat hij zijn lijfwacht beval degenen, die het meeste daarop aandrongen, aan te vallen en te doden; en dewijl men het leven nog liever heeft dan het geld, werd het volk door dit bloedbad zo bevreesd, dat het dadelijk stil zweeg. Dit afgrijselijk schouwspel moedigde Chereas nog te meer aan tot de uitvoering van zijn voornemen, om het mensdom van dit gruwzame monster, dat niets menselijks had dan de naam, te verlossen. Hij had reeds dikwijls het voornemen gehad hem aan de tafel te

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

doden, maar was telkens daarvan weerhouden geworden door de hoop van een betere gelegenheid te vinden. Hij had zijn ambt al een langen tijd, niet zonder groten haat tegen Cajus, bediend. De Keizer gebruikte hem tot ontvanger zijner inkomsten; maar dewijl sommigen diegenen, van welke hij gelden invorderen moest, zo arm waren dat zij meer dan een jaar ten achteren waren, en hij door medelijden belet werd hen hard te behandelen, werd Cajus daar zo toornig om, dat hij hem verweet lafhartig en verwijfd te zijn. Wanneer hij hem het wachtwoord kwam vragen, gaf hij hem uit spotternij een naam op, die niet dan op vrouwen, en in een verachtelijken zin, toepasselijk was, hoewel Cajus zelf zich ook niet schaamde, bij zekere plechtige diensten, door hemzelven ingesteld, zich als een vrouw te kleden, gekrulde haarlokken op te zetten, en zich evenzo op te tooien alsof hij een vrouw geweest ware. Het misnoegen, dat Chereas om die hoon opvatte, werd vermeerderd door het schimpen zijner medebevelhebbers, die zich van spotten niet konden onthouden, als hij hun het wachtwoord bracht, dikwijls van te voren zeggende, dat hij er hun een van dat soort brengen zou. Onder zulke verwijten niet langer kunnende leven, besloot hij zijn voornemen aan enigen te openbaren. De eerste, tot wien hij er van sprak, was een raadsheer, Pompedius genaamd, die de aanzienlijkste ambten bediend had, en van Epikurus' leer zijnde, in rust en gemak zocht te leven. Timidius, die zijn vijand was, had hem beschuldigd van beledigende woorden tegen de Keizer gesproken te hebben, en noemde als getuige zijner beschuldiging een toneelspeelster Quintilia geheten, die zeer schoon was, en onder vele andere mededingers door Pompedius zeer bemind werd. Dewijl de beschuldiging vals was, kon die vrouw niet besluiten om te liegen in een geval, hetwelk het leven zou kosten aan iemand, die haar beminde. Dit deed Timidius er op aandringen dat men haar zou pijnigen; en Cajus, die bij dergelijke voorvallen zich altoos verwoed toonde, beval Chereas zulks aanstonds te doen; want hij belastte hem doorgaans met dergelijke bevelen, denkende dat de spijt van telkens van weekhartigheid beticht te worden, hem zodanigen last te strenger zou doen uitvoeren. Toen men Quintilia heen leidde om op de pijnbank gelegd te worden, ontmoette haar een van de medeplichtigen der samenzwering, wien zij een wenk gaf, om hem te verstaan te geven dat hij goedsmoeds moest zijn, en niet bekommerd dat men haar door pijniging enige bekentenis zou afpersen. Hoewel het Chereas tegen de borst stuitte, deed hij haar echter streng pijnigen, doordien hij er zich toe gedwongen zag. De vrouw, alles met grote standvastigheid doorstaan hebbende, bracht hij haar in die jammerlijken toestand bij de Keizer, die, hoe hardvochtig hij ook was, er evenwel er door getroffen werd; zodat hij haar en Pompedius niet alleen onschuldig verklaarde, maar haar ook geld deed geven, om haar te troosten voor de pijnen, die zij zo kloekmoedig doorstaan had. Dit bedrijf van Cajus was een groot verdriet voor Chereas, omdat hij daardoor aangezien werd als ten hoogste wreed, vermits hij iemand in zulk een toestand gebracht had, dat de onmenselijke Cajus zelf er deernis mee moest hebben. Omdat het hem onmogelijk was, zich langer te bedwingen, sprak hij tot Papinius, die een dergelijk ambt bekleedde als hij, en tot Klemens, die een bevelhebberspost in het leger had, zeggende: "Gij weet, Klemens, hoe getrouw wij voor het behoud van de Keizer gewaakt hebben, en hoe hij het aan onze vlijt en arbeid dank te weten heeft, dat er zovele samenzweringen tegen hem ontdekt zijn, hetwelk sommigen het leven heeft gekost, en anderen zulke gruwelijke pijnigingen doen lijden, dat hij zelf genoodzaakt is geweest zich hunner te erbarmen. Maar is dat een werk, hetwelk aan ons ambt en bediening voegt?" Klemens zweeg stil; maar rood van toorn wordende, bleek het genoeg dat hij zich schaamde, zulk een eerlozen dienst te moeten waarnemen, en dat het alleen uit vrees was dat hij Cajus' zotternij en woede niet openlijk afkeurde. Chereas hervatte daarop zijn rede met meer vrijmoedigheid; en nadat hij hem de rampen, waaronder Rome en het ganse rijk geteisterd werden, had voor ogen gesteld: voegde hij er bij: "Ik weet dat men de oorzaak daarvan aan de Keizer toeschrijft; maar om de waarheid te zeggen, Klemens, het is aan Papinius, het is aan mij, en het is aan u, dat Rome en de gehele wereld het kwaad, dat zij lijden, moet wijten, dewijl wij de uitvoerders zijner wrede bevelen zijn, en dewijl wij, die de uitingen zijner woede tegen onze medeburgers, en tegen allen, die

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

onder Hem staan, zouden kunnen stuiten, ons niet schamen zelf er de hand toe te lenen, en het ambt van beul in plaats van dat van krijgsman te vervullen, de wapenen niet gebruikende tot het behoud van Rome en van de Staat, maar tot steun van een tiran, die er zich niet mede vergenoegt de lichamen dienstbaar te maken, maar die de mensen ook de vrijheid van gedachten wil benemen, zodat wij genoodzaakt worden gestadig onze handen met bloed te bezoedelen, en anderen ijselijke pijnigingen te doen lijden. Wachten wij nu nog totdat hij dezelfde wreedheden tegen ons begaat, die hij ons aan anderen doet plegen? Of menen wij dat we ons daarvoor zullen kunnen behoeden door de gehoorzaamheid, die wij hem bewijzen? In plaats dat hij dit in dank van ons opneemt, verdenkt hij ons, dat wij het niet doen dan uit dwang; en hij is zo gewoon aan moord, dat dit zijn grootste vermaak geworden is. Waarom zouden wij ons dan inbeelden, dat onder de menigte van onschuldigen, die het slachtoffer zijner wreedheid geweest zijn, wij de enigen zijn, die zijn razernij zullen kunnen ontgaan? Laten we ons dan niet bedriegen, maar ons zelf liever aanmerken als dezulken, die reeds veroordeeld zijn, tenzij wij ons leven door zijnen dood beveiligen, en door ons zelf te redden, de gansen Staat behouden." Klemens stemde met het gevoelen van Chereas in, maar raadde hem het geheim te houden, omdat hun dood onvermijdelijk zou zijn, indien men er kennis van kreeg eer het uitgevoerd kon worden. Voorts zei hij, dat men moest wachten totdat de tijd een gunstige gelegenheid verschafte; en dat, hoewel de ouderdom, die hem reeds het bloed in de aderen deed stollen, hem tot de veiligsten weg deed overhellen, hij nochthans bekende dat er geen eervoller en edeler daad konde zijn, dan die welke voorgeslagen was. Nadat hij aldus gesproken had, ging hij naar huis, bij zichzelf overdenkende, wat hem gezegd was, en wat hij er op geantwoord had.

Chereas was zeer verwonderd over dit antwoord, het welk hem deed vrezen dat Klemens de zaak zou ontdekken, en ging op staanden voet naar Kornelius Sabinius, die ook een hoofdman van een gedeelte der Keizerlijke lijfwacht was. Hij kende hem als een dapper man, die de welstand van de Staat bedoelde, en niet dan met ongeduld de beklagenswaardigen staat, waartoe het Keizerrijk gebracht was, aanschouwde, en oordeelde dat hij zijn voornemen aan hem behoorde bekend te maken, om Zijnen raad in die gewichtige zaak te vragen. Hij vond zich in zijn mening niet bedrogen, want vermits Sabinius zelf reeds dergelijke gevoelens had, en de enige oorzaak, waarom hij dit niet had laten blijken, was, omdat hij het aan niemand had durven openbaren, luisterde hij naar Chereas' voorstel niet alleen met genoegen, en met de verzekering van het stil te zullen houden, maar hij beloofde ook hem daarin te zullen bijstaan. Zij kwamen hierin overeen dat men geen tijd verliezen moest, en gingen terstond naar Minucianus, wiens deugd en kloekmoedigheid zij kenden, en van wien zij wisten dat hij bij Cajus verdacht was als de moordenaar van Lepidus, zijnen besten vriend. Hij was al te verstandig om niet te kunnen zien dat hij eveneens gevaar liep, al was er geen andere reden geweest dan die van zijn verdiensten, omdat dit reeds genoeg was om het ergste van zulk een bozen vorst te vrezen. Zij konden zich van hem verzekerd houden; want hoewel de grootheid van het gevaar hem verhinderde de haat, die men Cajus toedroeg, openlijk te laten blijken, echter hadden zij allen bij verschillende gelegenheden genoeg gezegd, om te laten blijken dat zijn wingelandij hun onaragelijk was; en die overeenkomst van gevoelens had reeds enige vriendschap tussen hen te weeg gebracht. Maar de eerbied, welke Chereas en Sabinius hadden voor de ongemene hoedanigheden en deugden van Minucianus, deed hen besluiten, om in plaats van terstond tot hem te spreken over de zaak, waarvoor zij kwamen, te wachten totdat hij zelf er hun enige aanleiding toe gaf. Dit geschiedde; want dewijl ieder wist dat de Keizer gewoon was aan Chereas de naam van iets, dat onkies en beledigend was tot een leuze te geven, vraagde Minucianus deze wat het wachtwoord was, dat hij hem die dag gegeven had. Chereas, blijde dat deze zo goed met zijn voornemen instemde, en niet vrezende ten aanzien van een man als Minucianus, antwoordde daarop: "Geef gij mij, zo het u belieft, Vrijheid tot wachtwoord. Ik acht mij gelukkig, en gij verplicht mij er door, dat men uit uw gelaat bespeuren kan, dat gij mij

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

aanmaant om iets te ondernemen naar hetwelk ik zelf zeer verlang. Er is niets meer nodig om er mij toe te bewegen; het is mij genoeg dat ik zie dat gij het goedkeurt, en dat wij, eer wij nog spraken, dezelfde geachten hadden. Dit zwaard, dat gij ziet, zal u en mij te samen kunnen dienen; men moet geen tijd verloren laten gaan; en er is niets, dat ik niet bereid ben onder uw geleide te doen. Beveel dan maar, en gij zult gehoorzaamd worden. Daar is niets aan gelegen, dat gij geen zwaard hebt, dewijl gij voorzien zijt van die grootheid van gemoed, waaraan het staal zijn kracht ontleent. Ik verlang om tot daden te komen; ik maak gans geen zwarigheid om hetgene mij zou kunnen overkomen; want zou ik zonder schaamte alleen op mijn eigen behoud kunnen bedacht zijn, wanneer ik de openbare vrijheid verdrukt, de wetten geschonden, en alle mensen in het rijk aan de woede van die tiran blootgesteld zie? Ik durf ook geloven dat ik niet onwaardig ben om de uitvoerder van zulk een grootse onderneming te wezen, dewijl ik met u in gevoelen overeenstem." Minucianus, Chereas aldus horende spreken, omhelsde hem, prees zijn kloekmoedigheid, en vermaande hem tot volharding, waarop zij scheidden, wensende dat de goden de aanslag begunstigen mochten.

Sommigen verhalen, dat er een zaak gebeurde, die Chereas nog meer bemoedigde, namelijk dat, toen hij in het paleis kwam, hij een stem hoorde, die hem vermaande niet te schromen om zijn voornemen uit te voeren, maar zich van de bijstand der goden verzekerd te houden. Dat die woorden hem in het eerst verschrikten, en deden vrezen dat de zaak ontdekt was; doch dat hij daarna niet twijfelde, of het was iemand van de samenzweerders, die aldus gesproken had, om hem nog meer aan te moedigen, of dat het een stem uit de hemel was, die hem te kennen gaf dat de goden niet nalieten voor zijn zaken zorg te dragen. Dewijl ondertussen iedereen geloofde dat het behoud van het rijk van Cajus' dood afhing, en dewijl elk daarom om strijd wenste, dat de wereld van hem verlost mocht zijn, werd het getal der eedgenoten zo groot, dat er ook raadsheren onder waren. Kalistus zelfs, de vrijgemaakte van Cajus, die meer in zijn gunst stond dan iemand anders, en die zich zo gevreesd gemaakt had, dat men hem enigszins de deelgenoot van des Keizers tirannie kon noemen, voegde zich ook bij hen. Hij was niet alleen machtig door zijn gezag, maar ook door de groten rijkdom, die hij verkregen had door het verkopen zijner gunst aan dezulken, die hem door geschenken omkochten; waarbij nog kwam dat hij zijn macht zeer hovaardig gebruikte. Dewijl hij de aard van Cajus kende, die, wanneer hij enig kwaad vermoeden tegen iemand opvatte, het nooit vergaf, en dewijl, al had hij geen andere reden gehad om te vrezen, zijn aanzienlijk vermogen reeds geschikt was om zijnen gevreesden meester aan te sporen hem te doden, poogde hij heimelijk zich in de gunst van Claudius te dringen, die hij hoopte dat Cajus in de regering zou opvolgen, en zei tot hem, dat hij van Cajus last had, hem met vergift van kant te helpen; maar dat hij zich van verschillende voorwendselen bediend had om de uitvoering van dat bevel na te laten. Ik voor mij geloof dat dit maar een verdichtsel van hem was, om zich daardoor bij Claudius in gunst te brengen; want indien Cajus zulks in de zin gehad had, zou hij Kalistus zeker wel op staanden voet over het niet nakomen zijner bevelen gestraft hebben. Claudius niettemin hield zich verzekerd dat de goden zich van Kalistus bediend hadden om hem voor de razernij van Cajus te behoeden, en was hem zeer dankbaar voor een dienst, welke hij nooit van hem genoten had.

Ondertussen werd er niets uitgericht door de traagheid van enigen der samenzweerders, hoewel Chereas oordeelde dat de tijd voor de uitvoering van het werk geschikt was, hetzij wanneer Cajus naar het Kapitool ging, om offeranden voor zijn dochter te offeren, hetzij als hij van de top van zijn paleis gouden en zilveren penning gen onder het volk te grabbel wierp, of wanneer hij zekere plechtigheden, door hemzelven ingesteld, verrichtte; want hoewel hij gestadig omringd was van personen, die het op zijn leven toelegden, had hij echter geen wantrouwen tegen iemand, maar meende hij in volkomen veiligheid te zijn. Chereas, gramstorig over dit lange uitstel, en vrezende dat de gelegenheid voorbij zou gaan, vraagde de eedgenoten of zij

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

meenden dat de goden de tiran onkwetsbaar gemaakt hadden, verder zeggende, dat hij voor zichzelf geen zwarigheid maakte om hem zonder geweer om het leven te brengen. Zij konden hierop niet anders doen dan zijn liefde voor de vrijheid prijzen, maar waren van gevoelen dat men het werk nog een weinig moest uitstellen, uit vrees dat, indien de zaak niet gelukte, de ganse stad in rep en roer zou komen, door het nauwkeurig onderzoek dat men naar hen doen zou, waardoor anderen kloekmoedigen mannen het middel, om zodanigen aanslag uit te voeren, benomen zou worden; dat zij het derhalve beter oordeelden, dat men de tijd daartoe koos als de schouwspelen vertoond werden, welke ingesteld waren ter ere van Cesar, die, om de oppermacht te bekomen, allereerst de Romeinen hun vrijheid ontweldigd en het gemenebest in een monarchie veranderd had. Dewijl een grote menigte volks zich dan naar het schouwtoneel begaf, hetwelk recht tegenover het paleis opgeslagen werd, en alle personen van staat zich met hun vrouwen en kinderen derwaarts begaven, terwijl de Keizer zelf daar verscheen, zo zou het onder zulk een gedrang zwaar vallen voor degenen, die voor zijn behoud moesten waken, hem tegen de aanval der samenzweerders te beschermen, en kon men hem met gemak, in een nauwen doorgang aanvallen. Chereas onderwierp zich aan deze raad, en men besloot het werk tot de eersten dag der schouwspelen uit te stellen; maar het toeval vermocht meer dan die raadslag; want nauwelijks kon men het besluit op de derden dag, die de laatste dezer spelen was, uitvoeren. Chereas, toen de eedverwanten hebbende doen bijeenkomen, sprak hen aldus aan: "Wat verwijtingen doet de tijd ons niet, die wij hebben laten voorbijgaan, zonder de kloekmoedigen aanslag uit te voeren? Is er geen oorzaak om te vrezen dat, als de toeleg ontdekt is, Cajus zijn woede zal verdubbelen, en dat in plaats van door zijnen dood de vrijheid van het rijk te bewerken, wij door onze lafhartigheid zijn tirannie zullen verzwaren? Is het aldus dat men naar onze veiligheid en die van zovele volken moet trachten? En is dit het middel om een onsterfelijken naam en roem te verkrijgen?" Vermits niemand iets hiertegen durfde spreken, maar dat allen hem verbaasd en met stilzwijgen aanzagen, vervolgde hij aldus: "Waarom wilt gij het langer uitstellen? Weet gij niet dat het de laatste dag dezer spelen is, en dat Cajus op zijn vertrek staat naar Alexandrië, en vandaar naar Egypte? Meent gij dat wij dit gruwelijk monster uit onze handen behoren te laten ontkomen, ten einde hij zowel ter zee als te land over de lafhartigheid der Romeinen triomfere, en dat een Egyptenaar, die kloekmoediger is dan wij, de eer wegdrage van de verdrukte vrijheid door de dood van de dwingeland weer hersteld te hebben? Ik voor mij ben niet genegen meer tijd met onnutte overleggingen te verspillen; maar wi mij heden kwijten van hetgene ik mijn vaderland verschuldigd ben; en wat mij deswege ook mag beschoren zijn, liever wil ik mij alles getroosten, dan toelaten dat een ander mij de roem ontrukke van de wereld van zulk een monster verlost te hebben."

Chereas aldus sprekende bereidde zichzelf te meer voor de groten aanslag, en moedigde de anderen ook zo daartoe aan, dat zij allen ontvonkt werden door de begeerte om die zonder morren uit te voeren. Het was juist die dag zijn beurt om het wachtwoord bij de keizer te halen; dus ging hij gewapend naar het paleis, dewijl de gewoonte meebracht dat de hoofdmannen der lijfwacht hun wapenen bij zich moesten hebben, wanneer zij dit gedeelte van hun ambt kwamen verrichten. Een grote menigte volks was reeds naar het paleis gegaan, en elk drong om plaats te krijgen, omdat er geen bijzondere voor de raadsheren en ridders beschikt was. maar elk zich zette, waar hij kon, de vrouwen on der de mannen, en de meesters onder de slaven vermengd, welke wanorde de Keizer met vermaak aanschouwde. Daarna offerde hij aan Augustus, tot wiens eer die schouwspelen vertoond werden. Onder het offeren gebeurde het, dat met het omver vallen van het offerdier de tabberd van Asprenas, een der raadsheren, zeer bebloed werd, hetwelk voor hem een kwaad voorteken was, want hij werd in het oproer gedood; maar Cajus lachte daarom, en men bemerkte met verwondering en als iets ongewoons, dat hij die dag tegen zijnen aard niet fors en stuurs was. Nadat de offerande gebracht was, ging Cajus met zijn beste vrienden op het schouwtoneel zitten, ter plaatse, die voor hem bereid was. De

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

schouwburg was van hout, en werd jaarlijks in dezer voege opgericht: er waren twee poorten, de ééne onder de bloten hemel, die op het grote plein uitzicht had, en de andere tegenover de galerij, door welke de spelers in- en uitgingen, zonder de toeschouwers te belemmeren; men had aan die kant een afzonderlijk vertrek afgeschoten, waarin de kluchtspelers en muziekanten zich ophielden. Nadat ieder plaats genomen had, en Chereas en de andere hoofdlieden der lijfwacht vrij dicht bij de Keizer waren, die zich ter rechterzijde van het toneel geplaatst had, vraagde de raadsheer Vatinius, die ook consul geweest was, aan de oud-consul Kluvius, die dicht bij hem zat, zacht of hij ook iets nieuws gehoord had, hetwelk de ander met neen beantwoordde. "Dan zult gij, " hernam Vatinius, "heden een spel zien spelen, dat de tirannie zal doen eindigen." Kluvius zei daarop met een vers uit Homerus tot hem: "Zwijg, opdat niemand van de Grieken u hore." Er werden vruchten en veel gevogelte te grabbel gegooid; en Cajus zag met groot vermaak aan, hoe het volk woelde om de buit te vangen en op te rapen. Daarna volgden twee zaken, die als voortekenen konden opgenomen worden. De een, dat men bij de spelen een overste der rovers vertoonde, die gegrepen, en aan een kruishout gehangen werd; de andere, dat men het treurspel van Cinyras speelde, waarin hij en zijn dochter Myrrha gedood werden, en bij het vertonen van de dood dezer drie personen werd veel bloed, dat men tot dat einde daar gereed had, gestort. Hierbij wordt nog verhaald dat het op dezelfde dag van het jaar was, dat Filippus, de zoon van Amintas, Koning van Macedonië, weleer door Pausanias, een zijner vrienden, was gedood, toen hij naar het schouwtoneel ging. Dewijl die dag de laatste der schouwspelen was, overlegde Cajus of hij blijven zou tot op het laatst, dan of hij zich naar het bad zou begeven, en voorts wat eten, om daarna weer te keren, gelijk hij gewoon was. Minucianus, die dicht bij hem gezeten was, en Chereas had zien uitgaan, vreesde daarom dat de gelegenheid om de toeleg uit te voeren voorbij zou gaan, en stond op, om deze in zijn voornemen te versterken. Maar Cajus greep hem bij de tabberd, en zei op een vriendelijke wijze tot hem: "Waarheen toch, goede man?" Hij ging na dit gezegde weer zitten; maar zijn vrees niet kunnende overwinnen, rees hij ten tweedemale op, zonder dat Cajus hem weerhield, denkende dat hij iets nodigs te verrichten had. Asprenas, die met de aanslag bekend was, en naar het uitvoeren daarvan verlangde, deed de Keizer toen besluiten om naar het bad te gaan, en de maaltijd te houden, om daarna weer te keren. Ondertussen had Chereas de eedgenoten op zodanige plaatsen, die het geschiktst voor hun oogmerk waren, gesteld. Ongeduldig wordende door het lang vertoeven, dewijl het reeds het negende uur van de dag was, nam hij zich voor, weer naar de schouwburg te keren om de aanslag uit te voeren; want hoewel hij genoeg begreep, dat zulks niet kon geschieden, zonder dat het het leven van vele der raadsheren en ridders zou kosten, oordeelde hij echter dat de algemene vrijheid boven het behoud van bijzondere personen behoorde gesteld te worden. Maar toen hij naar het schouwtoneel ging, bemerkte hij door het gedruis, dat Cajus uit het renperk gegaan was, en naar het paleis kwam. Hierop maakten de samenzweerders ruim baan onder het gedrang, alsof het op bevel des Keizers geschiedde; maar inderdaad was het, om hem gemakkelijker te kunnen doden, als er geen volk in de weg stond. Voor hem heen traden zijn oom Claudius, zijns zusters man Markus Vinicius, en de onderconsul Valerius, die te aanzienlijk van rang waren om hen te doen wijken, en met hem volgde Paulus Aruntius. Nadat hij in het paleis gekomen was, verliet hij de gewonen weg, welke Claudius, en de anderen, die vooruit gingen, genomen hadden, en waar de ambtenaars van zijn huis hem ook stonden te wachten; hij sloeg een anderen geheimen weg in, om naar de baden te gaan, en aldaar de jongens te zien, die uit Azië gebracht waren, om de lofzangen te zingen onder de godsdienstplechtigheden en offeranden, door Claudius zelf ingesteld, en om op het toneel de Pyrrischen dans te dansen. Chereas hem in dit verwulf te gemoet tredende, vroeg hem het wachtwoord, en Cajus gaf er hem volgens gewoonte een, dat schandelijk luidde. Chereas keerde die hoon af met een ander schimpwoord, en gaf hem met zijn zwaard een houw, die echter niet dodelijk was. Sommigen menen dat dit met voordacht geschiedde, opdat hij vele wonden ontvangende, eer hij stierf, daardoor te pijnlijker dood tot

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

straf zijner misdaden zou lijden. Maar dat komt mij geheel onwaarschijnlijk voor, omdat men zich in zodanige bedrijven met geen overleggingen ophoudt, die niet snel kunnen uitgevoerd worden, en omdat Chereas een zeer onverstandig mens moest geweest zijn, om zich zo door zijnen haat te laten vervoeren, dat hij meer bedacht zou geweest zijn om zulk een ijdel genoegen te smaken, dan zichzelf en al zijn medeplichtigen tegen het gevaar, waarin zij waren, te vrijwaren. Het zou Cajus lichtelijk niet aan helpers ontbroken hebben, om hem te beschermen, zo lang hij in het leven was; maar als men hem spoedig doodde, zouden de samenzweerders gelegenheid hebben te ontkomen, voor zij herkend werden. Doch ik laat elk daarover oordelen naar zijn goedvinden. De wonde, die Cajus ontvangen had, was tussen de hals en de schouder, en zou dieper getroffen hebben, indien er geen been in de weg geweest ware. Hoewel die slag hem pijn deed, schreeuwde hij niet noch riep hij iemand ter zijner hulp, maar gaf hij alleen een zucht, hetzij dat de schrik hem de spraak benam, of dat hij ook hen wantrouwde, die hij roepen mocht, of daar niet op verdacht was. Hij poogde te vluchten, toen Kornelius Sabinius hem een stoot gaf, dat hij op zijn knieën viel; waarop de samenzweerders hem omringden, roepende: "Weer aan, weer aan!" en hem alzo ombrachten. Onder de houwen en steken, die hij ontving, meent men dat Aquila hem de doodsteek gaf, waardoor het rijk van zijn ondragelijke tirannie verlost werd. Niettemin komt Chereas de grootste roem daarvan toe, hoewel verscheidenen aan de aanslag deel hadden, omdat hij de eerste was, die de aanslag bedacht, die er anderen toe aanspoorde, die hun de middelen ter uitvoering voorstelde, die hun, door de grootheid van het gevaar verbaasd, een hart onder de riem stak, en die, zodra de gelegenheid zich daartoe aanbood, de dwingeland de eersten slag gaf, en toen hij reeds half dood was, aan anderen overliet hem verder af te maken; zodat men met waarheid zeggen kan, dat men aan zijn kloekmoedigheid en beleid al de eer, die zijn medeplichtigen verdiend hadden, moet geven.

797 Nadat zij die grote daad verricht, en door deze moord van de Keizer, die dwaaslijk door het grauw bemind werd, en zeer veel krijgsvolk onderhield, zich in geen klein gevaar gesteld hadden, bevonden ze dat het moeilijk zou vallen te ontvluchten; dewijl het hun onmogelijk scheen weer te keren langs dezelfde weg, die zij gekomen waren, omdat die doorgang zeer eng, en met bevelhebbers en lijfwachten, die ambtshalve zich op die feestdag bijeen gevoegd hadden, bezet was, gingen zij door een anderen weg naar het paleis van Germanikus, wiens zoon Cajus zij gedood hadden. Dit paleis stond naast dat van de Keizer, of liever was een gedeelte daarvan, evenals andere gebouwen door de vorige Keizers gesticht, naar welke zij genoemd waren. Zij dan het gedrang aldus ontweken zijnde, waren daar in veiligheid, zolang het gerucht van Cajus' dood nog niet verspreid was. De eersten, die er de tijding van kregen, waren de Duitsers zijner lijfwacht, welke men de Celtische keurbende noemde. Dit waren soldaten, welke hij uit het krijgsvolk van dat volk gekozen had, om hem steeds te vergezellen, woeste barbaren, wel niet zeer schander van aard, maar sterk van lichaam; en dewijl ze doorgaans de eersten aanval der vijanden moeten uitstaan, dragen zij er niet weinig toe bij, om de overwinning naar die zijde, waar zij vechten, te doen overslaan. De dood des Keizers was hun zeer smartelijk; niet om zijn verdiensten, maar om hun eigen belang, waarop zij zagen; ook was niemand beter dan zij door Cajus behandeld geworden, die hun grote geschenken gaf, om daardoor hun genegenheid te winnen. Zij stonden toen onder het bevel van Sabinus, die tot dat ambt niet bevorderd was om zijn bekwaamheid, noch om die zijner voorouders (want hij was een zwaardvechter geweest), maar om zijn ongemene sterkte. Onder zijn geleide liepen zij naar alle kanten met het zwaard in de vuist, om degenen, die de Keizer gedood hadden, evenzo het leven te benemen.

De eerste, die hun tegenkwam, was Asprenas, van wien wij verhaald hebben dat het als een kwaad voorteken aangezien was, dat er van het bloed des slachtoffers op zijnen rok viel; en zij hieuwen hem aan stukken. Toen troffen zij Norbanus aan, die van zulk een doorluchtige

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

geboorte was, dat hij vele veldoversten onder zijn voorouders tellen kon; deze niet minder sterk dan kloekmoedig, ziende dat de barbaren zijner waardigheid geen ontzag toedroegen, rukte een van hen het zwaard uit de hand, en zou niet ongewroken gestorven zijn, indien hij niet van alle kanten omringd geweest ware; maar door hun grote getal overmand, viel hij van wonden doorboord eindelijk neer. De derde der raadsheren, die de woede dezer Duitsers ondervond, was Antejus, wien de nieuwsgierigheid, om het dode lichaam van Cajus te zien, het leven kostte. Dewijl de haat, die hij de vermoorde toedroeg, groot en rechtmatig was, daar deze zijnen vader niet alleen had verbannen, maar hem in zijn ballingschap had doen doden, verlustigde hij zich met dit aangename schouwspel, toen hij het krijgsvolk op hem hoorde aankomen. Hij nam daarop de vlucht om zich te verbergen, maar er was geen kans voor hem om de handen dezer verwoede mensen, die de onschuldigen evenmin als de schuldigen verschoonden, te ontkomen.

Toen het gerucht van ‘s Keizers dood zich in de schouwburg verspreidde, baarde het meer verwondering in de gemoederen, dan het geloof vond; want die er lang en vurig naar gewenst hadden, konden het nauwelijks geloven, omdat zij vreesden dat het niet waar was, en anderen wilden er geen geloof aan slaan, doordien zij wensten dat het onwaar mocht zijn, en zij zich niet verbeelden konden dat men zulk een stouten aanslag zou hebben durven beramen, veel minder uitvoeren. Het getal dezer laatsten bestond uit soldaten, vrouwen, jonge lieden, en slaven; want de soldaten hadden behalve hun soldij ook winst door de tirannie, en de roofzucht des Keizers, die hun toeliet de aanzienlijkste ingezetenen baldadig en ongestraft te beledigen. De vrouwen en het jonge volk schepten behagen in de schouwspelen, schermgevechten, geschenken, en andere vermakelijkheden, waarmee Cajus mild was, schijnbaar om het volk genoegen te geven, maar inderdaad om aan zijn wreedheid en dwaasheid te voldoen. De slaven waren ingenomen met de vrijheid, welke hij hun gaf, niet alleen om hun meesters te verachten, maar om hen ook vals te beschuldigen, zonder dat zij behoefden te vrezen daarvoor gestraft te zullen worden; want niets was gemakkelijker dan vergiffenis voor hun lasteringen bij de vorst te verwerven; ja, zij waren zelfs verzekerd dat, wanneer zij aanwijzing gaven van het geld, dat hun heren hadden, zij daardoor hun vrijheid konden verwerven, benevens het achtste deel van het verbeurde, hetwelk de aanbrenger toegezegd was. Nopens de personen van aanzien, hoewel velen van hen geloofden dat de tijding waar was, hetzij omdat zij het wensten, of vermits zij enigszins bekend waren met de aanslag; zij durfden geen blijdschap daarover te betonen, noch ook te laten blijken, dat zij hoorden wat er gezegd werd, uit vrees dat, indien zij in hun hoop bedrogen waren, het hun duur te staan zou komen zo zij hun gevoelen te kennen gegeven hadden; en die van de samenzwering wisten, waren de ingetogensten van allen, wijl zij zich niet verdacht wilden maken bij degenen, die er belang in stelden, dat Cajus nog leefde, en die niet zouden hebben nagelaten, om hen te verderven, indien de tijding zijns doods vals geweest ware. Ondertussen ontstond er een gerucht, dat de Keizer wel gekwetst, doch niet dood was, en dat men zijn wonden verbond. Evenwel wist men niet, wat men hiervan geloven moest, vermits de verbreiders van dit bericht òf verdacht waren van de tirannie te begunstigen, òf voor zulke vijanden daarvan gehouden werden, dat men geen geloof kon slaan aan iets, dat zij misschien eer zeiden uit begeerte dat het waar mocht zijn, dan dat het inderdaad waar ware. Op dit gerucht volgde nog een ander, dat alle lieden van de hoogsten rang zeer verontrustte, namelijk dat Cajus, zonder zijn wonden te laten verbinden, gans bebloed naar het grote plein gelopen was, om aldaar een aanspraak aan het volk te houden. Deze verschillende geruchten baarden verschillende gewaarwordingen, naar de onderscheidene gesteltenis der gemoederen, en niemand durfde zijn plaats verlaten uit vrees van verdacht te worden, doordien ieder wist dat men de bedrijven niet beoordeelde volgens de gedachten, welke iemand waarlijk in zijn gemoed had, maar naar de uitlegging die de aanbrengers en rechters daaraan gaven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

In die staat der dingen, zag men de Duitsers met uitgetogen zwaarden aanlopen, om de schouwburg te omringen. Dit deed allen voor hun leven vrezen, en ieder zei zich elk ogenblik de dood toe, zodat zij, dewijl er niet minder gevaar in het vluchten dan in het blijven scheen, niet wisten, waartoe ze besluiten zouden. Toen dit krijgsvolk door het gedrang heen en tot aan de schouwplaats gekomen was, hoorde men een verward geraas van de menigte van stemmen diegenen, die baden dat men hun geen leed wilde doen, nademaal zij in geen dele schuld aan ‘s Keizers dood hadden. Hun smekingen waren van tranen en zuchten vergezeld; zij riepen de goden tot getuigen hunner onschuld aan, en deden alles, wat de vrees voor zulk een gevaar hun inboezemde. Hoe groot ook de verwoedheid der Duitse soldaten was, echter konden zij dit algemeen geschrei en geween niet onbewogen aanschouwen, noch onvermurwd blijven bij het zien der hoofden van Asprenas en anderen, door hen gedood, welke men overal rond gedragen en op een altaar gezet had. Dit somber schouwspel van de ramp, aan verscheidene mannen van naam overkomen, baarde niet alleen deernis bij zovele lieden van aanzien en bij het ganse volk, maar het deed ieder sidderen van angst, dat zij het gevaar niet zouden kunnen ontvluchten; zodat zelfs de blijdschap diegenen, die Cajus haat toedroegen, en er de meeste oorzaak toe hadden om het te doen, gestoord werd door de vrees, dat zij hem niet zouden overleven.

Terzelfder tijd verscheen er een openbaar uitroeper van verkopingen, die een zeer luide stem had, heel rijk, zeer gezien was bij het volk, en Enaristus Arruncius genaamd was, op het toneel, in rouwgewaad, en met alle tekenen van grote droefheid; hoewel hij Cajus geweldig haatte, nochthans ontveinsde hij zijn blijdschap, en menende, dat iedereen behoorde te weten dat de vorst waarlijk dood was, maakte hij zulks met luider stemme bekend, opdat niemand daaraan behoefde te twijfelen. Hierdoor weerhield hij de Duitsers, die op bevel hunner bevelhebbers het zwaard in de schede staken. Aldus werd deze openbare aankondiging van ‘s Keizers dood de behoudenis der grote menigte, in de uitersten nood. De gehechtheid van het krijgsvolk aan Cajus was zo sterk, dat, indien zij maar enige hoop op zijn leven gehad hadden, zij zich van het plegen van geweld of wreedheden niet zouden ontzien hebben, om hem op zijn vijanden te wreken. Maar de zekerheid zijs doods ontwapende hun gramschap, doordien zij hem niet langer blijken van hun toegenegenheid konden geven, noch die van te vrezen, indien de raad meester werd.

Middelerwijl was Chereas ten hoogste bekommerd dat Minucianus door de woede der Duitsers zou omkomen; daarom verzocht hij alle krijgsknechten, op welke hij enigszins staat kon maken, dat zij toch zorg voor zijn leven wilden dragen. Minucianus was onderwijl bij Klemens gebracht, die hem met vele andere raadsheren in vrijheid gesteld had, en zijn daad ten hoogste had geprezen; zeggende, onder anderen, dat het der tirannie eigen was, binnen korten te veld te winnen, door het vermaak dat zij had, om ongestraft elkeen kwaad te kunnen doen; maar dat de haat, die zij bij alle vrome lieden tegen zich opwekte, te weeg bracht, dat de tirannen, door een snelle verandering, hun leven jammerlijk eindigden. Dat men een voorbeeld daarvan zag in de persoon van Cajus, die niet geschroomd had alle wetten te schenden, al zijn vrienden te beledigen, en hen tot zijn vijanden gemaakt had, dat derhalve, hoewel hij door hun handen omgekomen was, men echter met waarheid zeggen kon, dat hij zichzelf de dood had aangedaan.

Onderwijl stonden de toeschouwers op, om uit de schouwburg te gaan, hetgeen zeer grote verwarrlng, gedrang, en gevaar veroorzaakte, doordien ieder het eerste zichzelf ter poort uit zocht te redden. De oorzaak van deze verwarring was, dat zeker heelmeester Alcyon genaamd, die men gehaald had om enigen der gekwetsten te verbinden, zijn vrienden had doen uitgaan onder de schijn van geneesmiddelen te halen, maar inderdaad om hen uit het gevaar te verlossen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

798 Nu kwarn de raad in het paleis bijeen, en het volk kwam met hopen op het plein aanstormen; beide eisten zij straf over degenen, die de Keizer gedood hadden; doch het volk begeerde zulks in ernst, en de raad maar in schijn. Deze opschudding bewoog de raad Valerius Asiatikus, oud-consul, naar het volk te zenden; dewijl dit zich zeer misnoegd toonde dat men de samenzweerders nog niet ontdekt had, en daarbenevens vraagde, wie de ontwerper van de moord was, antwoordde Valerius: "Ik wenste dat ik het geweest ware."

De raad nam daarna een besluit, bij hetwelk de nagedachtenis van Cajus eerloos verklaard werd; en hij beval aan allen te vertrekken, de burgers naar hun huizen, en het krijgsvolk naar hun legerplaatsen, aan de eersten groten afslag van schatting, en aan de anderen vergeldingen belovende, zo zij hun plicht volbrachten. Men was voor de laatsten beducht dat, indien hun geen genoegen gedaan werd, zij allerlei geweld in Rome plegen, en niet alleen de huizen der inwoners plunderen, maar zelfs de tempels niet verschonen, en tempelschennis begaan zouden. Al de raadsheren woonden deze vergadering bij, en die tot het getal der zamenzweerders behoorden, waren niet alleen de eersten daar, maar hoopten ook dat de raad, door die grote verandering, zijn vorig gezag weer hernemen zou.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Het krijgsvolk staat in beraad om aan Claudius, oom van Cajus, de regering op te dragen. Rede van Saturnius in de raad, voor de vrijheid. Chereas zendt iemand, om Cæsonia, de gemalin van Cajus, en zijn dochter te doden. Goede en kwade hoedanigheden van Cajus. Het krijgsvolk besluit Claudius Keizer te maken, en brengt hem naar het leger. De raad zendt hem boden om te verzoeken dat hij die waardigheid niet aanneme.

TERWIJL de raad overlegde, hielden de krijgslieden ook raad; en na alles overwogen te hebben, scheen het hun toe dat de volksregering, indien men die herstelde, ongeschikt was om het gezag der Romeinen over zovele koninkrijken en landschappen te steunen; en dat, al ware het dat zulks geschieden kon, zij er geen voordeel bij zouden vinden; verder, dat indien iemand der voornaamsten uit de raad tot Keizer verkoren werd, zij hem tot vijand zouden hebben, zo ze niet behulpzaam waren geweest om hem tot die hogen rang te verheffen. Gelovende dat niemand het beter verdiende dan Claudius, zo door zijn hoge afkomst, dewijl hij de oom van Cajus was; als om zijn deftige opvoeding, en hopende dat hij hun dienst dankbaar erkennen zou, besloten zij hem, die ze met haast uit zijn vertrek gehaald hadden, als Keizer uit te roepen. Kneüs Sentius Saturninus kreeg bericht in de raad, hoe Claudius als tot de regering gedwongen was, schoon men wel bevroedde, dat het met zijn eigen neiging en beweging strookte. Hij achtte dat men geen tijd verloren moest laten gaan om vroedheid en kloekmoedigheid te tonen; daarom stond hij op, en sprak met een vrijmoedigheid, die aan zulke voorname en doorluchtige mannen betamelijk is, in dezer voege: "Eindelijk, o Romeinen, zien wij heden, na een slavernij van zovele jaren, tegen alle hoop in, de gelukkige vrijheid, die de voortreffelijkste van alle goederen is te voorschijn komen. Wel is waar, dat wij niet weten hoe lang zij duren zal, doordien het van de wil der goden, die ze ons geschonken hebben, afhangt, ons dezelve te laten behouden. Maar al ware het dat dit grote geluk ons spoedig stond te begeven, daarom behoren wij echter niet na te laten het hoog te achten, omdat er geen mens van verstand is, die zich niet verblijd voelt, als hij vrij in een vrij land mag leven, en ten minste enige uren het genot smaken, hetwelk onze voorvaders eertijds genoten, toen de Staat in zijnen vollen bloei en luister was. Nademaal ik geboren ben in de tijd dat die zo gewenste vrijheid niet meer bestond, zo heb ik de gelukkige tijden, in welke men in geleerdheid, en in alle eervolle oefeningen, die het verstand beschaven en de moed aanvuren, opgekweekt werd, nooit gezien. Hierom is alles, wat ik tegenwoordig doen kan, dat ik mijn liefde betuig voor die tijd, welke ons heden beschijnt; en ik acht dat er geen eer is, die wij, naast de onsterfelijken goden, niet schuldig zijn te bewijzen aan degenen, wier edelmoedigheid en deugd ons dit aangename licht der vrijheid weer doet aanschouwen. Want al ware het dat wij haar maar éénen dag stonden te genieten, zou het voor allen niet een groot voordeel zijn? Voor de ouden, omdat zij na zulk een onverhoopte verandering zonder verdriet kunnen sterven, en voor de jongen, omdat het hun tot een voorbeeld verstrekt, dat zij gehouden zijn na te vogen, indien zij van de deugd hunner voorouders niet willen ontaarden; en dat het niet dan door deugdzame bedrijven is, dat men de vrijheid verwerven kan! Van vroegere tijden kan ik niet spreken, dan door horen zeggen van anderen; maar hetgene ik zelf aanschouwd heb, laat mij niet toe onkundig te wezen van de placht, die door dwingelandij veroorzaakt worden. Ik weet dat zij de deugd openlijk beoorloogt, en dat ze geen lieden van moed en verdienste dulden kan; dat zij vrees in de gemoederen prent, en hen tot een lafhartige vleierij vervoert, omdat men de wetten geen eerbied toedraagt, wanneer alles van de volstrekten wil des vorsten afhangt. Want sedert dat Julius Cesar, de inzettingen vertredende, weleer zo godsdienstig door onze voorvaderen onderhouden, zijn onrechtmatige heerschappij op de puinhopen van het gemenebest gesticht heeft, zijn er geen rampen en ellenden geweest, welke Rome niet heeft moeten ondergaan. Zij, die hem in de oppermacht gevolgd zijn, schijnen geen ander oogmerk gehad te hebben, dan elk om strijd naar de gehele vernietiging der aloude

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zeden te trachten. Dewijl zij gemeend hebben dat er nergens veiligheid voor hen te vinden was, dan onder mensen, die bereid zijn allerlei schelmstukken te begaan om hun te gehoorzamen, zo zijn er geen middelen zo snood geweest, waarvan zij zich niet bediend hebben om de vroomste lieden te onderdrukken; ja, hun het leven te benemen. Onder de ondragelijke meesters, die ons onder zulk een tirannieke heerschappij hebben doen zuchten, kon Cajus zich beroemen dat hij al de anderen overtrof; want zich niet tevreden stellende met zijn woede tegen ons burgers te keren, heeft hij de kracht daarvan ook aan zijn vrienden en nabestaanden doen gevoelen; en hij is niet minder eerloos jegens de goden, dan wreed voor de mensen geweest. Want dit is een eigenschap der tirannen, dat het hun niet genoeg is gierig, wellustig, en trots te zijn, maar dat hun grootste vermaak is hun vijanden uit te roeien; en allen, die een edel en verheven gemoed hebben, merken zij als vijanden aan. Geen taai geduld is in staat hen te vertederen; doordien hun niet onbekend is, hoe gehaat zij bij hun onderdanen zijn, geloven zij dat ze zelf niet veilig en zeker kunnen wezen, dan door deze zo te benauwen, dat zij zich van hun ellende niet ontslaan kunnen. Dewijl wij dan nu daarvan verlost zijn, en alzo geheel alleen van ons zelf afhangen, zo kan onze tegenwoordige eendracht onze veiligheid voor het toekomende te weeg brengen. Wie belet ons, de roem van Rome weer op te heffen, en de Staat zijnen ouden glans en vorigen luister weer te geven? Het staat ons vrij tegen ongeregeldheden te waarschuwen, en wij mogen zonder gevaar zeggen hetgene ons het voordeligst dunkt voor het gemenebest, naardien wij het juk van die heerszuchtige meesters, die ons zulks konden beletten, en die een loffelijk bedrijf als een grote misdaad straften, afgeschud hebben. Laten we ons dus te binnen brengen, dat niets de tirannie bij haar geboorte zo gesterkt heeft, als de lafhartigheid diegenen, die er zich niet tegen durfden verzetten, en dat het onze verwijfdheid was, waardoor we ons als slaven gewend hebben een schandelijk leven boven een eervollen dood te stellen, die Rome in deze afgrond van alle rampen gedompeld heeft. Maar bovenal laat ons de schuldige eer geven aan degenen, die ons van de slavernij bevrijd hebben, en inzonderheid aan Chereas, wiens beleid en dappere arm ons door de bijstand der goden de vrijheid verworven heeft. Want wat vergelding verdient hij niet te ontvangen van hen, voor welke hij niet geschroomd heeft, zich aan zulk een gevaar bloot te stellen? Ja, hij heeft dat nog voor, boven Brutus en Cassius, wier deugd hij heeft nagevolgd, doch zó, dat hij, terwijl hun bedrijf gevolgd werd door een oorlog, die het gehele rijk en de gansen aardbodem beroerde, ons door de dood van éénen mens van al onze kwalen verlost heeft." Deze rede van Saturninus werd met groot behagen door al de raadsheren en ridders, die daar tegenwoordig waren, aangehoord. Dewijl de ijver, met welke hij sprak, hem had doen vergeten dat hij een ring aan de vinger had, op welks gesteente het beeld van Cajus gesneden stond, nam Trebellius Maximus hem die af; en brak die fluks aan stukken.

800 De nacht ondertussen gekomen zijnde, vroeg Chereas het wachtwoord aan de consuls, waarop hem dat van Vrijheid gegeven werd. Zij konden er zich nauwlijks genoeg over verwonderen, dat zij dus, nadat zij hun vrijheid een eeuw lang kwijt waren geweest, weer in het bezit van hun vorige gezag gekomen waren. Chereas gaf vervolgens deze leus aan de bevelhebbers der vier vanen, die, een wettige heerschappij boven de tirannie stellende, de zijde van de raad gekozen hadden.

801 Kort daarna betoonde het volk, dat doorgaans wuft en ongestadig is, grote blijdschap wegens de hoop, die het had, van bij de vrijheid ook de macht, die het eertijds bezeten had, weer te bekomen; en het prees Chereas ten hoogte.

802 Deze aanlegger van het werk, waardoor de Staat een andere gedaante gekregen had, meende dat men altoos oorzaak van vrees zou hebben, zolang er iemand van Cajus' geslacht in leven was; en hij beval daarom Julius Lupus, een van de hoofdlieden der lijfwacht, Keizerin Cæsonia en haar dochter te gaan doden; hem boven anderen daartoe uitkiezende, omdat hij een

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

bloedverwant was van Klemens, die een der samenzweerders was. Hoewel er nu enigen waren, die het voor wreedheid hielden, een vrouw om te brengen, alsof zij schuldig ware aan het bloed der doorluchtigste Romeinen, hetwelk door de woede van Cajus alleen vergoten was, zo zeiden anderen daarentegen dat zij de voornaamste oorzaak van de rampen des rijks was, doordien zij hem een minnedrank had ingegeven, die hem tot zoveel buitensporigheid vervoerd had; en dat men haar derhalve moest aanmerken als een, die het dodelijke vergift, waardoor zovele uitmuntende personen om het leven gebracht waren, bereid had. Dit laatste gevoelen behield de overhand; en dus vertrok Lupus om zijnen last uit te voeren. Hij vond Cæsonia op de grond liggen, bij het lijk van haar gemaal, dat van alles, hetwelk men gewoon is de doden te geven, beroofd was, terwijl zij ook overal bevlekt was met het bloed zijner wonden. Haar dochtertje lag nevens haar; en men hoorde uit haar mond niets dan klachten, dat hij de raad, die zij hem zo menigmaal gegeven had, niet had willen volgen. Die woorden werden toen, en nu nog, verschillend uitgelegd; want sommigen meenden dat zij daarmee zeggen wilde dat zij de Keizer, haar gemaal, geraden had, zich anders te gedragen, en zijn woede af te leggen, om de genegenheid der Romeinen te herwinnen, opdat deze niet, door wanhoop vervoerd, het op zijn leven toelegden. Anderen daarentegen beweerden dat die woorden betekenden, dat zij, enige kennis van de samenzwering gekregen hebbende, hem geraden had niet te wachten, totdat hij er volkomen van verzekerd was, maar in tijds voor zijn veiligheid zorg te dragen. De droeve vorstin, menende dat Lupus kwam om het lijk te zien, zei tot hem, met tranen en geween, dat hij wat nader moest komen. Maar toen zij zag dat hij haar niet antwoordde, bemerkte zij welhaast, waarom hij daar gekomen was; en haar jammerlijken staat beklagende, toonde zij hem haar ontbloten hals, en maande hem aan om het laatste bedrijf van dit bloedig treurspel te voltooien. Daarop verwachtte zij de doodsteek met wonderbare standvastigheid; en haar dochtertje, dat nog jong was, werd nevens haar gedood.

803 Dit was het uiteinde van Cajus, nadat hij drie jaren en acht maanden geregeerd had. Hij had, eer hij tot de keizerlijke waardigheid kwam, reeds getoond, dat hij onbeschaafd, boosaardig, wellustig, een begunstiger van aanbrengers, blode en vreesachtig, en bijgevolg wreed van aard was. De macht om onschuldigen te mishandelen, en zich met hun goederen, nadat hij hen had doen ombrengen, te verrijken, werd door hem aan gemerkt als het grootste voordeel der oppermacht. Hij kon niet dulden dat men hem enkel als een mens beschouwde, maar trachtte dwaaslijk als een god geëerd te worden, en verhovaardigde zich op de snode vleierijen des gemenen volks. De beteugeling, waaraan de wetten de ongeregelde driften onderwerpen, was hem ondraaglijk. Geen vriendschap, hoe groot en oud ook, was in staat hem te weerhouden om zijn handen met bloed te bezoedelen, wanneer hij toornig was. Alle brave lieden hield hij voor zijn vijanden. Hoe onrechtvaardig zijn bevelen ook waren, hij wilde ze op staanden voet, en zonder de minste tegenspraak, uitgevoerd hebben. Onder andere ondeugden, waardoor hij zich gehaat maakten werd hij wegens zijn gruwelijke, en tot op die tijd toe ongehoorde onkuisheid, die hem tot het plegen van bloedschande met zijn eigen zuster aandreef, door ieder verfoeid. Hij stichtte gedurende zijn regering geen grote werken, waarvan het rijk enig nut kon trekken, uitgenomen enige havens bij Rhegium, en in Sicilië, om de schepen, die koren uit Egypte en Italië brachten, te kunnen bergen, hetwelk inderdaad nuttig voor het algemeen was; maar dit werk bleef onvoltooid, door de achteloosheid diegenen, die er het toezicht over hadden. Ook besteedde hij zijn geld liever aan dwaze en ijdele dingen voor zijn vermaak, dan iets te doen, wat een groot Keizer, die het welvaren zijner onderdanen boven zijn eigen genoegen stelt, betamelijk was. Hij was zeer welsprekend, en in de Griekse en Latijnse letteren goed onderwezen, zodat hij alles zeer vlug begreep, op iedere toespraak voor de vuist antwoordde, en zelfs in de gewichtigste zaken zo bekwaam was als enig mens, om aan te bevelen hetgene hij voordroeg, zo omdat hij van nature schrander van verstand was, als omdat hij zich daarin zeer geoefend had; om niet onder te doen voor zijnen vader Germanikus, of voor

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Tiberius, die alle anderen daarin overtrof, en grote zorg gedragen had om hem goed te doen onderwijzen. Die goede opvoeding belette echter niet, dat hij in zijn verderf liep, toen hij Keizer geworden was; zo zwaar valt het, zich binnen behoorlijke palen te houden, wanneer men ongestraft doen mag al wat men wil. In het begin zijner regering had hij personen van grote verdienste tot vrienden, die hem aanspoorden tot alles, waar hij lof en eer mee konde inleggen; maar hij verwijderde zich allengskens van hen; en toen hij zich ten enenmale aan tomeloze ongebondenheid overgaf, vermeerderde zijn afkeer van hen dermate, dat hij zich niet schaamde eerloze middelen te gebruiken, om zijn ondankbaarheid en wreedheid door hun dood bot te vieren.

804 Thans staat ons van Claudius te spreken, die, gelijk gezegd is, voor Cajus uit ging, toen deze van de schouwburg kwam. Toen hij Cajus' dood vernomen had, en de grote opschudding zag, verschool hij zich in een duisteren hoek van het paleis, hoewel er niets was, dat hem enige vrees kon inboezemen, dan zijn doorluchtige afkomst; want hij had een ambteloos leven geleid en zich altoos zedig en stemmig gedragen, zich met de letteren, voornamelijk de Griekse, steeds bezig houdende, buiten alle gewoel en geraas, en zonder zich met staatszaken te bemoeien. Ondertussen nam de verwarring toe; het hof was niet alleen vol van soldaten, die verwoed van alle kanten kwamen aanstuiven, zonder te weten, wien zij te lijf wilden, maar het volk, dat zich verbeeldde het juk nu afgeschud te hebben, kwam ook in menigte aangelopen. Toen begonnen de lijfwachten, die de eersten rang onder het krijgsvolk bekleedden, te overleggen wat hun te doen stond. De dood van de Keizer bracht hen in bekommering; zij geloofden wel dat hij die verdiend had, maar zij rekenden zich toch verplicht zodanig besluit te nemen, als het meest tot hun voordeel dienen zou. Wat de Duitsers aangaat, het was niet de belangstelling in het algemene heil, maar alleen hun drift, die hen tegen de doodslagers van Cajus aanhitste. De vrees van Claudius werd nog vermeerderd, toen hij de hoofden van Asprenas en anderen, welke deze woeste mensen aan hun wraakzucht hadden opgeofferd, zag ronddragen; daarom hield hij zich in zijn duistere plaats verscholen, waar men niet komen kon dan door enige trappen af te gaan. Een der keizerlijke lijfwachten, Gratus genaamd, werd hem gewaar, doch kon hem wegens de duisternis niet herkennen; dus trad hij naderbij, in de mening dat het wel een verrader kon zijn, en beval hem uit die hoek te komen, hetwelk de ander niet doen durfde. Hij rukte hem er toen met geweld uit; en herkende hem; waarop hij tot zijn makkers zei: "Zie hier ook een Germanikus, laat ons hem Keizer maken." Op deze woorden maakten zij zich gereed om hem op te heffen; Claudius, vrezende dat men hem om het leven zou brengen, ter oorzake van de haat, die men aan de nagedachtenis van Cajus toedroeg, bad hen, dat zij zijn onschuld in aanmerking wilde nemen, en bedenken dat hij geen deel gehad had aan hetgeen er gebeurd was; waarop Gratus hem bij de hand vatte, en lachende tot hem zei: "Wees niet bekommerd voor uw leven, maar betoon alleen enige kloekmoedigheid, gelijk bij de heerschappij past, die de goden, moe van het kwaad, hetwelk Cajus het gehele rijk heeft doen lijden, heden aan uw deugd aanbieden; en beklim roemruchtig de rijkstroon uwer voorouders." Terwijl Gratus aldus spraks stond er een groot getal andere soldaten van de lijfwacht bij hem. Zij grepen Claudius gezamenlijk aan; en vermits de hevige strijd tussen vrees en blijdschap, welke hij in zijnen boezem gevoelde, hem niet toeliet te gaan, droegen zij hem op hun schouders. Velen, die hem in die toestand zagen, meenden dat men hem ter dood bracht; en dewijl hij nooit deel aan de staatszaken gehad, maar zelf dikwijls levensgevaar onder Cajus' regering gelopen had, had ieder deernis met zijn ongeval, en zei elk dat het de consuls alleen toekwam hem te vonnissen. Onder het voorttreden van dit krijgsvolk, kwamen er nog meerderen toevloeien, en men liet niet af Claudius te dragen, doordien de dragers zijner rosbaar, menende dat het met hem gedaan was, toen zij hem dus zagen opnemen, weggevloden waren. Het volk maakte ruimte voor de menigte van soldaten, die het voorhof van het paleis, hetwelk men zegt het oudste gedeelte van Rome te zijn, vulden, en die onder malkander overlegden, wat men ten

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

aanzien van het staatsbestuur doen zou. Middelerwijl vervoegde zich nog meer krijgsvolk bij hen, en hun blijdschap dat zij Claudius zagen was zo groot, dat ze betuigden bereid te zijn alles te doen, om hem op de rijkstroon te zetten, zo om de liefde en de eerbied, welke zij der nagedachtenis van zijnen broeder Germanikus toedroegen, als doordien zij niet onbekend waren met de onheilen door de onmatige eerzucht der voornaamsten uit de raad veroorzaakt, toen het hoog gezag bij hen berustte. Zij achtten het onmogelijk de zaken des rijks in hun ouden staat te herstellen, en meenden dewijl men toch tot het verkiezen van een Keizer moest komen, dat het het best was te beletten dat er iemand gekozen werd, die het hun geen dank zou weten; terwijl Claudius, zo hij door hun toedoen tot die waardigheid verheven werd, hun alle gunsten zou bewijzen, tot vergelding van die groten dienst. Nadat zij dit aldus overlegd, en hun gedachten ook aan degenen, die bij hen waren, bekend gemaakt hadden, werden zij het allen gezamenlijk eens, stelden Claudius in hun midden, en droegen hem naar het leger, om die grote zaak te volvoeren, zonder dat iemand het hun zou kunnen verhinderen.

805 Terwijl deze zaken voorvielen, waren de raad en het volk niet van hetzelfde gevoelen; want de raad, zich van de dwingelandij der tirannen bevrijd ziende, wilde zijn vroegere gezag hernemen; maar het volk, dat hun dit gezag benijdde, en de keizerlijke macht aanmerkte als een teugel, om het gezag van de raad in toom te houden, en als een beschutting tegen zijn geweld, verblijdde zich in het besluit des krijgsvolks over de verheffing van Claudius, hopende daardoor een burgeroorlog, en andere rampen, zoals Rome ten tijde van Pompejus geleden had, te voorkomen.

806 Zodra de raad kennis bekomen had van hetgene er in het leger omging, werden enigen van hen naar Claudius gezonden. om hem voor te houden, dat het hem niet geraden was, zich met geweld tot Keizer op te werpen, maar dat hij het de raad behoorde over te laten om zorg voor het bestuur te dragen, en iemand uit hun midden te kiezen, die met de andere raadsheren voor het algemene welzijn zou waken. Dat hij indachtig moest zijn aan de rampen, waardoor Rome onder de heerschappij der tirannen was gekweld geweest, en aan het gevaar, dat hemzelven gedurende de regering van Cajus boven het hoofd gehangen had. Dat het af te keuren was, dat hij, de dwingelandij in anderen verfoeid hebbende, nu door eerzucht zijn vaderland weer onder een ondraaglijk juk, waarvan het pas verlost was, zou willen brengen. Dat hem, als hij zich naar het gevoelen van de raad schikte, en zich vergenoegde met te leven gelijk voorheen, de hoogste bedieningen en de grootste eer zou worden ggschonken; dat hij dan allen lof zou verdienen, indien hij uit genegenheid voor de Staat, en uit eerbied jegens de wetten, gewillig was zowel te gebieden als te gehoorzamen. Maar zo hij integendeel, zonder op het lot van Cajus te letten, in zijn voornenemen volhardde, de raad besloten had, zich daartegen te verzetten, daar zij behalve het grote aantal krijglieden, hetwelk zij op hun zijde hadden, een menigte van slaven konden wapenen. Dat zij echter hun voornaamste vertrouwen stelden op de hulp der goden, die doorgaans degenen bijstaan, die voor de gerechtigheid strijden, dewijl er niets loffelijkers is dan de vrijheid zijns vaderlands te beschermen. Veranius en Brocchus aldus tot Claudius gesproken hebbende, vielen voor hem op hun knieën, en baden hem dat hij Rome toch in geen burgeroorlog zou wikkelen; en hem door zulk een grote menigte van krijgslieden omringd ziende, dat het niet te verwachten was, dat het gezag der consuls veel gelden zou, verzochten zij hem, dat, zo hij gezind was de keizerlijke heerschappij te aanvaarden, hij die dan uit de handen van de raad mocht ontvangen, dewijl het eervoller en voordeliger voor hem zou zijn, door een algemene verkiezing, dan door kracht en geweld tot de heerschappij te komen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Koning Agrippa versterkt Claudius in het besluit om de keizerlijke waardigheid aan te nemen. Het krijgsvolk, dat het met de raad gehouden had, verlaat hem, en voegt zich bij degenen, die de eed aan Claudius afgelegd hadden, hoewel Chereas zulks poogde te beletten. Aldus blijft Claudius meester, en veroordeelt Chereas ter dood, die hem met een grote standvastigheid ondergaat. Sabinus, een der voornaamste samenzweerders, doodt zichzelf.

CLAUDIUS, wetende dat de raad hoopte zijn vorig gezag terug te bekomen, antwoordde heel beleefd, om hen niet te beledigen; maar dewijl hij reden meende te hebben om alles van die hoge vergadering te vrezen, en dewijl het krijgsvolk daarentegen hem allen bijstand beloofde, waarbij nog kwam dat Agrippa hem geraden had, geen vijand van zichzelf te zijn, door de grote heerschappij, welke men hem aanbood, te weigeren, besloot hij eindelijk niets van zijnen kant te verzuimen, om zijn doel te bereiken. Koning Agrippa, die door Cajus aan de kroon gekomen was, had diens lijk zo betamelijk, als de tijd dit toeliet, op een bed gelegd, en zijn lijfwacht diets gemaakt dat hij niet dood was, maar dat zijn wonden zo pijnlijk waren, dat de hulp der geneesheren zeer nodig was. Toen hij nu vernam dat het krijgsvolk Claudius met geweld vervoerd had, drong hij door het gedrang om bij hem te komen; en hem in zulk een stemming des gemoeds vindende, dat hij op het punt stond, om zijn gezag aan de raad af te staan, sprak hij hem moed mij, en vermaande hem de gelegenheid om op de troon te komen, niet te verwaarlozen. Nauwelijks was hij weer van daar gegaan, of hem werd geboodschapt dat de raad hem verzocht bij hen te komen. Fluks zalfde hij zich met geurigen balsem, opdat men denken zou dat hij van de maaltijd kwam; en zich houdende alsof hij van niets wist, vraagde hij, toen hij bij de raad gekomen was, wat er van Claudius geworden was. Daarop verhaalde men hem alles, wat er voorgevallen was, en verzocht hem zijn gevoelen omtrent de tegenwoordigen toestand der zaken te zeggen. Hij betuigde toen, dat had bereid was zijn leven voor de waardigheid van de raad op te offeren; maar dat hij oordeelde dat zij meer behoorden bedacht te zijn op hetgene nuttig was, dan op wat hun het meest behaagde; en dat zo zij zich voorgenomen hadden het hoog gezag aan zich te trekken, zij wapenen en krijgsvolk moesten hebben, om in zulk een grote onderneming niet te kort te schieten. Men antwoordde hem, dat het de raad niet aan mannen, wapenen, en geld ontbrak, om een oorlog te voeren; en dat men des noods vele slaven kon vrijmaken en wapenen. "Ik wenste, beschrevene vaders, " hernam Agrippa, "dat uw toeleg naar wens mocht gelukken; maar naardien uw belangen mij ter harte gaan, vind ik mij verplicht ulieden te zeggen, dat ik een groot onderscheid zie tussen het aantal oude soldaten, die de zijde van Claudius kiezen, en de slaven, waarvan gij spreekt, welke niet anders dan zeer onbedreven mensen zijn, die nauwelijk met een zwaard weten om te gaan. Hierom ben ik van oordeel dat gijlieden iemand naar Claudius moet zenden, om hem te raden dat hij van zijn aanspraak op de regering afziet, en ik bied mij aan om met uw gezanten te gaan." Deze voorslag werd aangenomen, en daarop vergezelde hij de afgezondene raadsheren. Nadat hij Claudius heimelijk had te kennen gegeven, in welke ontsteltenis de raad was, ried hij hem aan stoutmoedig te spreken, als een vorst, die de rijkstroon reeds beklommen had. Claudius zei derhalve tot de afgezondenen dat hij zich niet verwonderde dat de raad voor de alleenheerschappij beducht was, dewijl de regering der vorige Keizers zo streng was geweest; maar dat zij onder zijn bestuur de zegen ener gematigde heerschappij zouden smaken, die niets van de opperhoogheid zou hebben dan de naam alleen, en in welke alles zou behandeld worden volgens hun raad, en met goedkeuring van allen. Zij behoefden aan zijn woorden niet te twijfelen, vermits zij zelf getuigen waren, op welke wijze hij ten allen tijde geleefd had, zonder ooit iets berispelijks gedaan te hebben. Nadat hij de gezanten met dit bescheid terug gezonden had, hield hij een aanspraak tot het krijgsvolk, dat zich bij hem gevoegd had, eiste hun de eed af, en deelde aan ieder van de lijfwachten vijfduizend drachmen uit. Voorts begiftigde hij de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

bevelhebbers, naar het getal der mannen, over wie zij geboden, en beloofde hij al de andere krijgslieden, in welke plaats zij ook waren, gunstig te behandelen. Des anderen daags, ‘s morgens eer het nog licht was, deden de consuls de raad in de tempel van Jupiter de Overwinnaar te samenkomen; maar enige raadsheren durfden zich niet uit hun huizen begeven, en anderen gingen naar hun hofsteden; want doordien zij zagen hoe de zaken gingen, keurden zij een rustige dienstbaarheid beter, dan de hachelijken toeleg om de vrijheid te herstellen, zodat er niet meer dan honderd in de raad verschenen. Terwijl zij beraadslaagden, hoorde men aan de poort een groot geraas van krijgsvolk, hetwelk, ter voorkoming van het nadeel, dat het rijk lijden zou, indien de heerschappij onder velen verdeeld werd, begeerde dat de raad iemand uit de hun, die hun het waardigst toescheen, tot Keizer zou kiezen. Deze eis, zo in strijd met de hoop, welke de raad had, van zijn oude vrijheid en macht weer te bekomen, ontroerde hen te meer, omdat zij vreesden dat Claudius Keizer zou worden. Niettemin waren er enigen, wier adel en wier verwantschap met de Keizers hen eerzuchtig genoeg maakten om naar de heerschappij te staan. Markus Vinicius, een der doorluchtigste Romeinen, die met Julia, Cajus’ zuster gehuwd was, bood zich aan om het bestuur van het rijk op Zich te nemen. Doch de consuls, in plaats van daarop te antwoorden, verzochten over iets anders te spreken. Valerius Asiatikus had hetzelfde voornemen als Vinicius; maar Minucianus, die één der samenzweerders tegen Cajus geweest was, belette hem zich uit te spreken. Indien iemand Claudius het keizerschap openlijk had willen betwisten, zou het tot een groot bloedbad gekomen zijn. Want behalve de menigte van zwaardvechters, en van wachters, welke men onderhield om ‘s nachts in de stad de rondte te doen, Was er ook zeer veel bootsvolk binnen gekomen. De grote wanorde, die hieruit te wachten stond, weêrhield vele raadsheren, om naar de regering te staan, zo uit vrees voor het gevaar, waarin Rome vervallen zou, als om hetgene hun zelf dreigde.

809 Met het krieken van de dag kwam Chereas met zijn vrienden, en wenkte met de hand de soldaten, dat hij iets tot hen te spreken had. Maar in plaats dat deze zulks toelieten, begonnen zij te schreeuwen dat ze begeerden, dat men hun zonder uitstel een Keizer geven zou. Toen bemerkte de raad dat des krijgsvolks minachting voor hun gezag hen buiten staat stelde om de oude regering te herstellen. Aan de anderen kant was de oneerbiedigheid dezer soldaten tegen deze aanzienlijke vergadering ondraaglijk voor Chereas, en voor degenen, die hem in de aanslag tegen Cajus bijgestaan hadden, zodat hij, niet kunnende dulden dat zij niet aflieten van een Keizer te begeren, met gramschap tot hen zei, dat hij hun er een geven zou, indien zij hem een bevel van Eutychus brachten. Deze was een voerman in de renbaan van de Prasinische bende (gelijk ze genoemd werd) van wien Cajus zeer veel had gehouden, en die de krijgslieden gebruikt had, om stallen voor de Keizer te bouwen, en tot andere slaafse diensten. Hij voegde nog andere verwijtingen hierbij; ja, dreigde dat hij hun het hoofd van Claudius zou brengen, en zei dat het een schandelijke zaak zou zijn, de regering aan een zinneloze te ontnemen, om ze aan een dwaas te geven. Maar het krijgsvolk, zonder naar hem te luisteren, trok het zwaard, en liep met de vaandels naar Claudius, om zich bij hen, welke de eed reeds aan hem hadden afgelegd, te voegen.

810 De raad was dus verlaten door degenen, die hem behoorden te beschermen, en de consuls hadden geen gezag meer. De verbaasdheid was groot, en hun vrees, omdat zij Claudius verbitterd hadden, nam zo toe, dat zij de schuld van al het gebeurde op elkaar wierpen. Onder dit twisten trad Sabinus, een van hen, welke Cajus omgebracht hadden, voor de dag, en betuigde ronduit, dat hij liever zichzelf zou doden, dan toelaten dat Claudius de troon beklom, en men in een nieuwe slavernij verviel. Ook voegde hij Chereas toe, dat het vreemd was dat hij, die de eerste geweest was om tegen de tiran op te staan, nu nog leven wilde, zonder dat de vrijheid des vaderlands hersteld werd; waarop Chereas antwoordde, dat hij niet langer lust had om te leven, maar toch begerig was te weten, wat Claudius’ voornemen was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

811 Ondertussen liep elk naar het leger om Claudius onderdanigheid te bewijzen: onder anderen ook Q. Pomponius, een der consuls. Deze was bij de soldaten zeer gehaat, omdat hij de raad aangemaan had de vrijheid te handhaven; daarom kwamen zij met het zwaard in de vuist naar hem toelopen, en zouden zij hem gedood hebben, indien Claudius het niet belet had; hij beschermde hem voor dit gevaar, en deed hem aan zijn zijde zitten, doch de raadsheren, die hem vergezelden, liepen meer gevaar. Men wilde hun niet toelaten, dat zij Claudius naderden, om hem te begroeten; ja sommigen, waaronder ook Aponius, werden gekwetst; en er was er niet één, die geen gevaar liep. Koning Agrippa ried Claudius aan, die voorname personen goed te bejegenen, dewijl er, als men hen ombracht, geen lieden van aanzien zouden zijn, over welke hij gebieden kon. Die raad keurde hij goed; en hij beval en raad diensvolgens naar het paleis te gaan, werwaarts hij zich, midden door de stad, en vergezeld van krijgslieden, die het grauw deden wijken, in een draagstoel liet brengen.

812 Middelerwijl schroomden Chereas en Sabinus, die de voornaamsten der samenzweerders geweest waren, niet, zich in het openbaar te vertonen, tegen de raad van Pollio, aan wien Claudius het bevel over de lijfwacht gegeven had. Zodra Claudius in het paleis gekomen was, hield hij raad met zijn vrienden, en veroordeelde hij Chereas ter dood. Niettemin moesten allen bekennen dat deze een doorluchtige daad bedreven had; maar men beschuldigde hem van verraad, en oordeelde dat men door zijnen dood voor de veiligheid des Keizers behoorde zorg te dragen. Dus werd hij met Lupus en vele anderen der samenzweerders ter doodstraf geleid. Men zegt dat hij een ongewone standvastigheid betoonde; en dat hij niet alleen niet van gelaat veranderde, maar dat hij, Lupus ziende wenen, deze zijn lafhartigheid verweet, en toen deze over koude klaagde, omdat men hem zijn kleed ontnomen had, zei dat de wolven van geen koude wisten. In het midden der grote menigte staande, welke hem omringde, vraagde hij een soldaat of hij op het doden wel afgericht, en of zijn zwaard wel scherp genoeg was; zelfs verzocht hij dat men hem dat zwaard zou brengen, met hetwelk hij Cajus gedood had. Eindelijk werd hem met éénen slag het leven benomen, maar Lupus ontving er vele, omdat hij uit vrees zijn hoofd niet uitgestrekt hield. Weinige dagen daarna werd het feest der offeranden voor de overledenen gevierd, en het volk wierp ter ere van Chereas ook een offer in het vuur, biddende dat hij hun hun ondankbaarheid vergeven wilde. Dit was het einde van hem, die door zijn dappere daad zijn nagedachtenis zo roemrijk gemaakt heeft.

813 Nopens Sabinus, het was Claudius niet genoeg hem vrij te spreken, maar hij liet hem ook zijn ambt behouden. Doch deze hooghartige Romein wilde de ondergang der vrijheid niet overleven, maar het woord, dat hij de samenzweerders gegeven had, houden, en hij doorstak zich met zijn zwaard, vermits zijn kloekmoedigheid hem het leven ondraaglijk maakte.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

Keizer Claudius bevestigt Agrippa in zijn koninkrijk, en voegt er Judea en Samaria bij. Hij geeft het rijk Chalcis aan Herodes, Agrjppa's broeder, en begunstigt de Joden door openbare bevelschriften.

Een der eerste zaken, die Claudius deed, nadat hij aan de regering was gekomen, was, al de krijgslieden, die bij hem verdacht waren, af te danken, en Agrippa in het koninkrijk, dat hij van Cajus ontvangen had, te bevestigen. Daarenboven gaf hij een bevelschrift, waarin hij hem zeer prees, en zijn staten vermeerderde met Judea en Samaria, die hem rechtens toebehoorden, als zijnde weleer door Koning Herodes, zijnen grootvader, bestuurd geweest. Voorts gaf hij hem Abila, dat Lysanias voormaals toebehoord had, met al het land van de berg Libanon; ook maakte hij midden op de markt te Rome een verbond met Agrippa.

815 De nieuwe Keizer schonk ook aan Antiochus, die van zijn rijk beroofd was, Komagene en een gedeelte van Cilicië. En dewijl hij een bijzondere genegenheid had voor Alexander Lysimachus de Alabarch, die bewindsman zijner moeder Antonia was geweest, en door Cajus in de gevangenis gezet was, vergenoegde hij zich niet met deze in vrijheid te stellen, maar beraamde ook een huwelijk tussen zijnen zoon Marcus en Berenice, de dochter van Agrippa; doch Markus gestorven zijnde, eer het huwelijk voltrokken was, huwde de Koning haar uit aan zijnen broeder Herodes, voor wien hij het rijk van Chalcis van Claudius verkreeg.

816 Te dier te ontstond er een beroerte tussen de Joden en de Grieken, die te Alexandrië woonden; want de eersten, welke door die van Alexandrië onder de regering van Cajus verdrukt geweest waren, hadden de tijding van zijnen dood nauwelijks vernomen, of zij begaven zich onder de wapenen. Claudius schreef aan de landvoogd van Egypte, dat hij dat oproer moest stillen, en zond ten behoeve van de Koningen Agrippa en Herodes een bevelschrift naar Alexandrië en Syrië, van deze inhoud "Tiberius Claudius Cesar Augustus Germanikus, Alleenheerser, heeft het volgende bevel gezeven. Nademaal het uit verscheidene handvesten blijkt, dat de Koningen van Egypte reeds voor lang aan de Joden, te Alexandrië woonachtig, dezelfde voorrechten toegestaan hebben, die de andere inwoners genieten, zo heeft Augustus dezelve nadat hij die stad bij het Keizerrijk gevoegd had, bekrachtigd; zij hebben ze vreedzaam onder Aquila, en andere landvoogden na hem, genoten, en ook verlof van die Keizer bekomen, om wanneer hun overste stierf, een anderen te kiezen, en volgens hun wetten en inzettingen te leven, zonder in hun godsdienst gestoord te worden. Maar toen Cajus eiste dat men hem als een God zou aanbidden, namen de inwoners van Alexandrië de gelegenheid waar, om die vorst tegen de Joden op te hitsen, omdat deze weigerden zijn goddeloos bevel te gehoorzamen. En dewijl niets onbillijker is dan hen om zulk een oorzaak te vervolgen, begeren wij dat zij in hun voorrechten gehandhaafd blijven; en wij bevelen aan de een partij zowel als aan de andere, dat zij in het toekomende in vrede leven, zonder enige beroerte aan te richten." Ook zond deze Keizer naar al de landschappen van het Romeinse Rijk een bevel van de volgenden inhoud: "Tiberus Claudius Cesar Augustus Germanikus, Opperpriester, Alleenheerser, en ten tweeden male Consul. De Koningen Agrippa en Herodes, onze bijzonder goede vrienden, aan ons verzocht hebbende voor de Joden in het ganse Romeinse rijk, dat deze volgens hun wetten mogen leven, gelijkerwijs wij aan die van Alexandrië toegestaan hebben, zo hebben wij hun zulks gaarne ingewilligd, niet alleen met het oog op twee zulke voorname verzoekers, maar ook omdat wij menen, dat de genegenheid en getrouwheid, welke de Joden altoos aan het Romeinse volk betoond hebben, hun die gunsten waardig maken. hierom begeren wij dat men hen, zelfs in de Griekse steden, in het genot daarvan niet hindere, naardien de vergoddelijkte Augustus hen daarin bevestigd heeft; onze wil is ook dat zij in het toekomende

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

die vrijheid genieten, overal, waar ons gebied zich uitstrekt, om hen door dit bewijs onzer goedheid te verplichten dat zij de godsdienst van andere volken niet verachten, maar zich vergenoegen met de hun vrij te mogen uitoefenen. En opdat niemand hiervan onkundig zij, bevelen wij dat dit gebod niet alleen door gans Italië afgekondigd, maar door onze ambtenaren de Koningen en vorsten buitenslands toegezonden, en in hun gebied voor de tijd van dertig dagen openlijk aangeslagen worde, ten einde een iegelijk het zal kunnen lezen."

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Koning Agrippa gaat naar zijn rijk, en brengt de ketting, die een teken zijner gevangenschap was, in de Tempel te Jeruzalem. Hij voorziet in het Hogepriesterschap, en kan de moedwil der Dorieten, die een beeld des keizers in de Synagoge der Joden opgericht hadden, niet verdragen.

NADAT die twee bevelschriften, in welke Keizer Claudius zijn genegenheid voor de Joden betoonde, naar Alexandrië en alle andere plaatsen, tot het Romeinse gebied behorende, afgezonden waren, verleende Claudius aan Agrippa, die hij met grote eer en vele weldaden begunstigd had, verlof om weer naar zijn koninkrijk te keren, en gaf hem brieven van aanbeveling voor de landvoogden en opzieners der wingewesten. Zodra die vorst te Jeruzalem gekomen was, betaalde hij door offeranden de geloften, welke hij Gode gedaan had, beval de Nazireërs hun haar te laten scheren, en volbracht al de andere dingen die de wet vereist. Voorts deed hij in het Heiligdom, boven de offerkist, de gouden ketting ophangen, welke Keizer Cajus hem geschonken had, en die even zwaar woog als de ijzeren, waarmee Tiberius zich niet ontzien had zijn koninklijke handen te boeien. Daar was hij aldus voor ieders ogen ten toon gesteld, als een klaar bewijs van de verandering der fortuin, en om te tonen dat, als mensen van de eer, die ze genoten, beroofd worden, God hen weer opbeuren, en in groter voorspoed herstellen kan. Een ieder kon aan de ketting, aldus toegewijd, bemerken, dat die vorst, ondanks de eerbied, die men aan zijn afkomst verschuldigd was, om een geringe zaak in de gevangenis gezet zijnde, niet alleen met eer daar weer uitgekomen, maar ook op de troon gezet was. Het gebeurt lichtelijk, dat de hoogste machten eensklaps vernederd worden, maar ook met meerder roem weer opstaan, door de onbestendigheid en wisselvalligheid der wereldse zaken.

818 Nadat Koning Agrippa zijn plichten jegens God volbracht had, ontnam hij Theofilus, Ananus' zoon, het Hogepriesterschap, en gaf het aan Simon, Kanthera toegenaamd, de zoon van de Hogepriester Boëthus, wiens dochter Herodes de Grote, gelijk hierboven gemeld is, ter vrouw genomen had. Deze Simon had twee broeders, die ook Hogepriesters geweest waren; hetwelk men voormaals evenzo had zien gebeuren, onder de regering der Macedoniërs, met de drie zonen van Simon de Hogepriester, de zoon van Onias, welke ook alle drie Hogepriesters waren gelijk hun vader. Toen Agrippa het Hogepriesterschap aldus verzorgd had, wilde hij de genegenheid, welke de inwoners van Jeruzalem hem betoond hadden, niet onbeloond laten, maar schold hij hun, tot een teken zijner erkentelijkheid, de schatting kwijt, die voor ieder huis betaald werd; en hij maakte Silas, die hem in al zijn moeite en wederwaardigheden niet verlaten had, tot zijnen veldoverste.

819 Niet lang daarna waren de jongelieden van Doris zo roekeloos en baldadig, dat zij, onder voorwendsel van godvruchtigheid, een beeld van de Keizer in de Synagoge der Joden zetten. Dewijl dit ten enenmale tegen onze wetten streed, werd Agrippa zo ontevreden daarover, dat hij zich aanstonds naar Petronius begaf, die in Syrië het bevel voerde. Die landvoogd toonde zich niet minder misnoegd daarover dan de Koning, en schreef derhalve ernstig aan degenen, die de stoutheid gehad hadden om dit goddeloze bedrijf te begaan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Brief van Petronius, landvoogd van Syrië, aan Doris, omdat zij het beeld des Keizers in de Synagoge der Joden gezet hadden. Koning Agrippa geeft het Hogepriesterschap aan Matthias. Marsus wordt landvoogd van Syrië.

PETRONIUS, landvoogd, onder Tiberius Claudius Cesar Augustus Germanikus, aan de Wethouders der Dorieten. Ik heb vernomen dat enigen van de uw, met schennis van het bevel van Claudius Cesar Augustus Germanikus, volgens hetwelk hij de Joden toestaat naar hun wetten te leven, de stoutheid gehad hebben van hun Synagoge te ontheiligen, door des Keizers beeld daarin te zetten, en aldus hun godsdienst beledigd, en de godvruchtigheid des Keizers, wiens wil is dat elke godheid geëerd worde in de tempel, die haar toegewijd is, miskend hebben. Ik zal nu niet spreken van de smaad, die mijn bevelen daardoor aangedaan wordt, nademaal men daarin ook de eerbied vergeten heeft, welke men aan het gezag van Cesar schuldig is, die niet alleen goed vindt, dat de Joden hun voorvaderlijke inzettingen onderhouden, maar hun ook, zowel als de Grieken, het burgerrecht toegestaan heeft. Hierom is het dat ik de hoofdman Vitellius Prokulus bevolen heb degenen tot mij te brengen, die zeggen dat het maar door een oploop des volks, en zonder uw toestemming is geschied, dat die misdaad begaan is, ten einde ik hun verantwoording hore. En gijlieden kunt uw onschuld niet beter betonen, dan door aan Prokulus aanwijzing te doen, wie de schuldigen zijn, en te maken dat er, tegen het oogmerk van mij en Koning Agrippa, geen onlusten ontstaan, gelijk enige boze mensen wel zouden begeren. Wij beiden nemen niets meer ter harte, dan dat de Joden geen oorzaak gegeven worde om de wapenen op te nemen, onder voorgeven van zich te verdedigen. En om ulieden alle oorzaak van twijfel omtrent des Keizers wil te benemen, voeg ik bij deze brief het afschrift van zijn gebod omtrent die van Alexandrië, hetwelk Koning Agrippa mij toonde, terwijl ik op de rechterstoel gezeten was; opdat de Joden, volgens des Keizers bedoeling, gehandhaafd worden in de gunsten, hun door Augustus toegestaan; dat gij ieder toelaat naar de godsdienst zijns lands te leven, en alles belet, hetwelk enige onrust en beroerte zou kunnen veroorzaken." Dit gedrag van Petronius verhielp de misslag, die er begaan was, en was oorzaak dat men een dergelijken niet meer beging.

821 Koning Agrippa ontnam daarna Simon Kanthera het Hogepriesterambt, om het aan Jonathas, Ananus' zoon, weer te geven, als achtende hem daartoe waardiger. Maar deze was ongenegen om het weer te aanvaarden, verzocht daarvan verschoond te zijn, en sprak aldus: "Ik acht mij ten hoogste aan u verplicht, Heer Koning, dat gij mij zulk een eer wilt aandoen; maar naardien God mij dit niet waardig heeft geoordeeld, behoort het mij genoeg te zijn dat ik eenmaal het heilige gewaad gedragen heb, hetwelk ik nu niet zo rechtvaardig zou kunnen aannemen, als toen. Maar, Heer Koning, bijaldien gij deze waardigheid aan iemand wilt geven, die ze meer verdient dan ik, en die Gode door zijn deugd aangenamer is, zo kan ik niet schromen u mijn broeder voor te stellen." Dit zedig antwoord beviel Agrippa zo goed, dat hij het Hogepriesterschap aan Matthias, de broeder van Jonathas, gaf. Enige tijd daarna volgde Marsus Petronius in de Landvoogdij van Syrië op.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

De grote onvoorzichtigheid van Silas, Agrippa's veldheer, beweegt die vorst om hem te doen gevangen zetten. Hij versterkt Jeruzalem; maar Keizer Claudius verbiedt hem daarmeê voort te gaan. Zijn treffelijke hoedanigheden en prachtige bouwstukken. Oorzaak zijner afkerigheid van Marsus, landvoogd van Syrië. Hij geeft het Hogepriesterschap aan Elioneus. Hij sterft op een afgrijselijke wijze, laat zijnen Zoon Agrippa tot opvolger, en heeft nog drie dochters Schrikkelijke ondankbaarheid van die van Cesarea en Sebaste tegenover zijn nagedachtenis. Keizer Claudius zendt Fadus als landvoogd naar Judea, ter oorzake van Agrippa's jeugdigen leeftijd.

SILAS, de veldoverste van Koning Agrippa, die hem in zijnen tegenspoed zo getrouw geweest was, dat hij geen moeilijkheden of gevaren ontzag, om er hem blijken van te geven, vatte zulk een hogen dunk op van de diensten, welke hij Agrippa bewezen had, dat hij niet dulden kon voor hem te moeten onderdoen. Hij vergat de eerbied, die hij hem schuldig was; sprak tot hem met een vrijmoedigheid, die niet gebruikelijk is, als men tot Koningen spreekt, en haalde Agrippa's vorige ongelukken dikwijls op, om hem daardoor de diensten, welke hij hem bewezen had, indachtig te maken, en als te verwijten. Dit lastige en onvoorzichtige gedrag werd ondraaglijk voor de vorst, omdat niets verdrietiger is dan een herhaling van onaangename zaken, noch iets belachelijker dan onophoudelijk van bewezene weldaden te spreken. Eindelijk liep het misnoegen van Agrippa zo hoog, dat hij aan zijn gramschap meer gehoor gaf dan aan de rede, en Silas niet alleen van zijn ambt ontzette, maar hem gevangen naar zijn geboorteplaats zond. Enige tijd daarna wat tot bedaren komende, en bij zichzelf bedenkende, wat al diensten hij vroeger van hem genoten had, liet Agrippa hem halen, om het gastmaal, dat hij op zijnen geboortedag aan zijn vrienden gaf, mede bij te wonen. Dewijl Silas echter onbekwaam was om te veinzen, en oordeelde dat hem groot ongelijk door de Koning was aangedaan, kon hij zich niet bedwingen om tot de gasten te zeggen: "Gijlieden ziet welke eer de Koning mij deze dag aandoet; maar zij zal niet lang duren; hij zal er mij even vast van beroven, als hij mij schandelijk beroofd heeft van het ambt, dat ik door mijn getrouwheid verdiend had. Want meent hij dat ik zal nalaten vrijmoedig te spreken? Dewijl ik mij nergens schuldig aan ken, zal ik altoos ronduit verhalen, uit welke rampen ik hem gered heb, welke moeilijkheden mij voor zijn behoud en zijn eer overkomen zijn, en hoe banden en een duistere kerker mijn loon zijn geweest. Zulk een grote verongelijking laat zich zo niet vergeten, en ik zal er niet alleen gedurende mijn leven, maar zelfs na mijn dood aan denken." Het was die onvoorzichtigen man niet genoeg dat hij dus tot de gasten sprak, maar hij begeerde dat zij het de Koning over zouden brengen, en deze, ziende dat zijn dwaasheid ongeneeslijk was, deed hem weer in de gevangenis zetten.

823 Agrippa, thans zijn zorg over Jeruzalem latende gaan, besteedde de openbare gelden tot het vergroten en hoger ophalen van de muren der nieuwe stad, en zou ze zo sterk gemaakt hebben dat zij onneembaar geweest ware. Maar Marsus, landvoogd van Syrië, de Keizer daarvan verwittigd hebbende, schreef deze aan Agrippa dat hij daarmeê niet mocht voortgaan: en Agrippa durfde hem niet ongehoorzaam zijn.

824 De Koning was van nature zo mild, weldadig, en goedgunstig jegens zijn onderdanen, dat hij geen kosten spaarde, om zijn regering door loffelijke daden vermaard te maken; waarin hij verschilde van zijnen grootvader Herodes, die boosaardig en wreed was, en de Grieken meer begunstigde dan de Joden, gelijk bleek uit de grote onkosten, welke hij maakte voor het versieren van uitheemse steden, door aldaar tempels, schouwburgen, baden, en andere prachtige gestichten te doen bouwen, en grote mildheid te tonen, zonder dat hij Judea ooit met

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

iets dergelijks verwaardigde. Daarentegen was Agrippa zachtzinnig en vriendelijk jegens iedereen, zijn onderdanen even goed bejegende als de vreemdelingen, en de verdrukten gaarne te hulp komende. Hij hield zijn gewoon verblijf te Jeruzalem, en er ging geen dag voorbij, dat hij Gode niet offerde, gelijk onze wet beveelt, naardien hij een godsdienstig onderhouder onzer voorvaderlijke instellingen en gewoonten was.

825 Het gebeurde eens, terwijl Agrippa zich te Cesarea bevond, dat een zeker leraar der wet, Simon genaamd, de stoutheid had om hem te Jeruzalem openlijk te beschuldigen dat hij een slecht mens was, wien men de toegnag tot de Tempel behoorde te weigeren, dewijl die alleen voor inboorlingen moest openstaan. De stadvoogd, de Koning kennis hiervan gegeven hebbende, ontving last, die man over te zenden. Juist geviel het toen deze te Cesarea aankwam, dat de vorst in de schouwburg was. Hij beval de leraar derhalve dat hij nevens hem zou komen zitten, en sprak hem toen met een bedaarde stem aldus aan: "Eilieve, zeg mij eens, wat van hetgene gij hier ziet geschieden, is tegen de wet?" De man werd zo beschaamd, dat hij niet wist wat te antwoorden, en om vergiffenis bad. Agrippa vergaf het hem op staanden voet, zeggende, dat de Koningen de zachtmoedigheid boven de strengheid moesten stellen en die over hun gramschap moesten doen zegepralen. Zijn goedheid ging nog verder, want hij zond hem zelfs met een geschenk terug.

826 Vele steden ondervonden de blijken van der mildadigheid dezes vorsten. Hij spaarde geen kosten om te zij Beryte een prachtig schouwtoneel, en een ronden schouwburg, bovendien sierlijke baden en galerijen te stichten. Het schouwtoneel werd met velerlei muziek en andere vermakelijke vertoningen ingewijd; en om het volk in vredestijd met een afbeelding des oorlogs te vermaken, werden er veertienhonderd personen, die ter dood veroordeeld waren, in de ronden schouwburg gebracht, en in twee hopen verdeeld, die zulk een hardnekkig en bloedig gevecht voerden, dat er van al die misdadigers niet één in het leven bleef.

827 Daarna begaf de vorst zich van Beryte naar Tiberias, een stad in Galilea, en dewijl hij in groot aanzien bij de naburige vorsten was, werd hij aldaar bezocht door Antiochus, Koning van Komagene, Sampsigeramus, Koning der Emesseniërs, Kotys, Koning van Klein-Armenië, Polemon, vorst van Pontus, en Herodes, Koning van Chalchis, zijn broeder; hij onthaalde hen met grote beleefdheid en pracht, zodat het bleek dat hij zulk een statig bezoek waardig was. Terwijl zij allen aldaar bijeen waren, kwam Marsus, landvoogd van Syrië, hem ook bezoeken. Agrippa, om hem de eer te bewijzen, die men aan de Romeinse macht en grootheid schuldig was, ging hem zeven stadiën tegemoet, en dit werd de eerste oorzaak van hun misverstand; want dewijl al de Koningen, die bij hem gekomen waren, op één en dezelfde wagen met hem reden, merkte Marsus die eendracht van zovele vorsten aan als een zaak, die nadelig voor het Keizerrijk was; waarom hij hun elk in het bijzonder deed aanzeggen, dat zij weer naar hun landen zouden keren. Hierover was Agrippa zo gebelgd, dat hij hem sedert altoos haat toedroeg.

828 De vorst ontnam Matthias het Hogepriesterambt, en gaf het aan Elioneus, zoon van Kanthera. In het derde jaar zijner regering over het gehele Joodse land, hield hij in de stad Cesarea, vroeger Stratons toren genoemd, de plechtige spelen, ter ere des Keizers ingesteld. Bij dit feest bevonden zich al de groten en de adel des lands. Op de tweeden dag der schouwspelen kwam Agrippa ‘s morgens bij tijds in de schouwplaats, met een kleed hetwelk geheel en al van zilver, en zo kunstig bewerkt was, dat, als de zon er met haar stralen op scheen, het zulk een schitterenden glans gaf, dat men het niet kon aanzien zonder van eerbied en bewondering vervuld te worden. Enige snode vleiers begonnen te roepen, dat zij hun Koning tot nog toe maar als een mens hadden beschouwd, doch dat zij nu zagen dat ze hem als een God moesten eren, en

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hem bidden, dat hij hun gunstig wilde zijn; dewijl het scheen dat hij niet sterfelijk van natuur was, gelijk andere mensen. Deze goddeloze taal werd door Agrippa niet berispt, noch werden zij, die ze voerden, streng gestraft. Maar straks daarop zijn ogen opslaande, zag hij boven zijn hoofd een uil op een gespannen koord zitten, en begreep terstond dat die vogel de voorbode van zijn onheil was, gelijk hij het eertijds van zijn geluk was geweest. Hij slaakte derhalve een diepen zucht, en gevoelde op dat ogenblik zijn ingewand door felle pijnen aangetast. Daarop zich tot zijn vrienden kerende, zei zij: "Ziet hier degene, die gijlieden voor onsterfelijk verklaart, op het punt van te sterven; dit onvermijdelijke gevaar zal u tot een spoedig herroepen van uw leugentaal leiden. Maar men moet zich naar Gods wil schikken. Ook heb ik zo niet geleefd, om berouw over mijn staat te hebben, en ik behoefde niemands geluk te benijden." Deze woorden gezegd hebbende, voelde hij dat zijn pijn toenam; daarop droeg men hem naar zijn paleis, en het gerucht verspreidde zich dat hij op sterven lag. Aanstonds dekte het volk hun hoofden met zakken volgens onze voorvaderlijke gewoonte, om God voor des Konings gezondheid te bidden, en de lucht weêrgalmde van gejammer en geklag. De vorst, die in de hoogste kamer van zijn Paleis was, en vandaar het volk ter aarde neêrgestrekt zag, kon zijn tranen niet inhouden. Ondertussen hielden zijn hevige pijnen niet op, maar rukten ze hem op de vijfden dag uit het leven, in het vier en vijftigste jaar zijns ouderdoms, hetwelk het zevende zijner regering was; want hij had vier jaren onder Keizer Cajus geregeerd, in de drie eerste van welke hij enkel het viervorstendom van Filippus bezeten had, doch in het vierde jaar was er dat van Herodes bijgevoegd; in de drie jaren, welke hij onder Claudius regeerde, gaf die Keizer hem daarenboven Judea, Samaria, en Cesarea. Hoewel zijn inkomsten daardoor zeer groot waren, was hij echter zo mild en verkwistend, dat hij zich genoodzaakt vond gelden ter leen op te nemen. Eer nog de tijding zijns doods verspreid was, zonden Chelcias, overste zijns volks, en Herodes, vorst van Chalcis, beide vijanden van Silas, Ariston, om deze in de gevangenis te doden, zich houdende alsof zij daartoe bevel van de Koning ontvangen hadden.

830 Agrippa, die vele voortreffelijke hoedanigheden bezeten had, liet een zoon na van zeventien jaren, ook Agrippa genoemd, gelijk hij, en drie dochters, van welke de oudste, Berenice geheten, toen zestien jaren oud, met haar oom Herodes gehuwd was; Mariamne, die de tweede was, en tien jaren bereikt had, was met Julius Archelaüs, zoon van Chelcias, verloofd, en de derde, Drusilla genaamd, die niet boven de zes jaren oud was, was aan Epifanes, zoon van Archelaüs, Koning van Komagene, toegezegd.

831 Toen de dood van Koning Agrippa ruchtbaar geworden was, vergaten de inwoners van Cesarea en Sebaste al de weldaden, die zij van hem genoten hadden; en hun gruwelijke ondankbaarheid ging zover, dat zij zijn nagedachtenis poogden te onteren, door beschimpingen, die onbetamelijk zijn zelfs om te verhalen. De trosboeven, die toen bij menigte onder het volk waren, hadden de stoutheid dat zij de standbeelden van de prinsessen, zijn dochters, uit hun plaats weghaalden, en naar de huizen der lichte vrouwen brachten, waar ze voor ieder ten toon stonden, en met allen mogelijken smaad behandeld werden. Deze ondankbare lieden richtten daarenboven gastmalen op de straten aan, daar zij met bloemkransen op het hoofd, en het haar gezalfd, aan Charon offeren, en malkander toedronken, om hun uitgelatene vreugde over de dood van de vorst te betonen. Dit baldadig en schamper bedrijf was een blijk van hun onerkentelijkheid voor de weldaden, welke zij van hem, en van zijnen grootvader Herodes de Grote genoten hadden; want deze laatste had niet alleen hun steden doen bouwen, maar ze ook met prachtige tempels en zeer schone havens versierd.

832 Keizer Claudius, bij wien de jonge Agrippa toen te Rome opgevoed werd, was zeer bedroefd over de dood van diens vader, en toornig tegen die van Cesarea en Sebaste. Hij zou, om zijnen eed na te komen, de jongen Prins aanstonds afgezonden hebben om bezit van zijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

koninkrijk te nemen; maar zijn vrienden en vrijgelatenen, die in groot aanzien bij hem stonden, deden hem van voornemen veranderen, daar zij hem voorhielden, dat het het werk van een bejaard man was zulk een groot gebied te regeren, terwijl de jonkheid van Agrippa hem daartoe nog onbekwaam maakte. Hij besloot derhalve een landvoogd naar Judea te zenden, die over het ganse rijk gebieden zou; en wetende dat Marsus en de overleden Koning Agrippa te samen twist gehad hadden, wilde hij deze eer aan de nagedachtenis van een vorst, die zijn vriend geweest was, bewijzen, dat hij dat ambt niet aan zijnen vijand gaf. Daarom belastte hij er Kuspius Fadus mee, en beval hem bovenal die van Cesarea en Sebaste zeer streng te straffen om de hoon, die zij de overleden Agrippa, en de Prinsessen, zijn dochters, aangedaan hadden. Ook gelastte hij hem de vijf regimenten, en het overige krijgsvolk, dat in die twee steden was, naar Pontus te zenden, en een gedeelte, uit de Romeinse keurbenden van Syrië gelicht, in hun plaats te leggen. Doch dit laatste bevel werd niet nagekomen; want die steden, afgevaardigden aan de Keizer gezonden hebbende, bevredigden hem, en verwierven van hem verlof om in Judea te blijven, hetwelk het begin was der onheilen, waardoor het land naderhand getroffen werd, en het zaad van de oorlog, die onder de landvoogdij van Florus ontstond. Hiervan was Vespasianus zo overtuigd, dat, toen hij overwinnaar was, hij hen uit dat land deed trekken, om elders te wonen, gelijk wij in het vervolg zullen verhalen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

TWINTIGSTE BOEK

HOOFDSTUK 1.

Keizer Claudius ontneemt Marsus de landvoogdij van Syrië, en geeft ze aan Longinus, Fadus, landvoogd van Judea, doet de oproerigen en de rovers, die bet ganse land beroerden, straffen, en beveelt de Joden het Hogepriesterlijk gewaad weer in de vesting Antonia te brengen. Maar de Keizer, staat, op het verzoek van de jongen Agrippa, die toen te Rome vas, hun de bewaring daarvan toe.

NA de dood van Koning Agrippa de Grote, van wien in het voorgaande boek gesproken is, ontnam Keizer Claudius, om door de eer, die hij zijner nagedachtenis bewees, te tonen hoezeer hij hem bemind had, aan Marsus de landvoogdij van Syrië, gelijk Agrippa dikwijls aan hem verzocht had, en gaf ze aan Longinus.

834 Terzelfder tijd kwam Fadus, die de landvoogdij van Judea bekomen had, dat ambt aldaar waarnemen. Hij bevond dat, wegens zekeren twist tussen de Joden, die in het landschap Peréa woonden, en die van Filadelfia, ontstaan over de grensscheiding van het vlek Mia, welks inwoners een strijdbaar volk waren, de Joden de wapenen opgenomen hadden, buiten kennis van hun Overheid, of van de voornaamsten onder hen, en dat zij velen gedood hadden. Hierover werd hij zo toornig, vermits zij, zonder zijn oordeel af te wachten, zichzelf recht hadden willen verschaffen, dat hij Annibas, Amaram, en Eleazar, de voornaamste aanleggers van het oproer, deed gevangen nemen, de eerste met de dood strafte en de anderen verbande.

835 Enige tijd daarna deed hij Ptolomeus, het hoofd der rovers, die de Idumeërs en Arabieren zeer veel kwaad gedaan had, ook gevangen nemen, veroordeelde hem ter dood, en zuiverde geheel Judea van dat gevaarlijke volk. Hij ontbood daarna de priesters en de voornaamsten van Jeruzalem, en beval hun, uit ‘s Keizers naam, dat zij het priesterlijk gewaad, hetwelk de Hogepriester alleen geoorloofd is te dragen, op de burg Antonia zouden brengen, om aldaar door de Romeinen, gelijk eertijds, bewaard te worden; en dewijl hij vreesde dat dit bevel enig oproer mocht verwekken, had hij zijn troepen te Jeruzalem gebracht. De priesters durfden zich tegen dit gebod niet verzetten, maar baden Longinus en Fadus dat men hun wilde toelaten gezanten naar de Keizer te zenden, om hem te verzoeken dat die heilige kleding in hun bewaring mocht blijven; en dat er ondertussen, terwijl men op diens antwoord wachtte, geen verandering mocht geschieden. Deze bede werd hun toegestaan, mits dat zij hun kinderen tot gijzelaars gaven, hetwelk zij gewillig deden. Aldus vertrokken de gezanten; en de jonge Agrippa, de zoon van Agrippa de Grote, toen te Rome zijnde, en de oorzaak hunner komst vernomen hebbende, bad de Keizer hun verzoek in te willigen, en aan Fadus daarover te schrijven. Claudius ontbood de afgezondenen bij zich, en zei tot hen dat hij hun hun begeerte toestond, maar dat zij er Agrippa voor bedanken moesten, dewijl het om hem, en op zijn verzoek was, dat hij hun die gunst bewees. Vervolgens gaf hij hun een brief mede van deze inhoud: "Claudius Cesar Germanikus, in het vijfde jaar van zijn regering ten vierden male tot Consul benoemd, ten tienden male Opperveldheer, en Vader des vaderlands. Aan de overheid, de raad, het volk van Jeruzalem, en het ganse Joodse volk, heil. Uw afgezondenen, welke aan mij voorgesteld zijn door Agrippa, die ik opgevoed heb, en die ik zeer bemin, mij bedankt hebbende voor de zorg, die ik voor uw volk draag, hebben mij ernstig verzocht dat ik het gewaad van uw Hogepriester, en de kroon in uw bewaring wilde laten, gelijk Vitellius toegestaan had, die om zijn deugd bij mij hooggeacht is; en ik heb hun hun bede toegestaan, eensdeels uit eerbied voor de godsdienst, en ten anderen omdat ik het billijk acht dat een iegelijk naar zijn landswijze de godsdienst uitoefent; alsmede ter oorzaak van de bijzondere genegenheid, welke Koning Herodes en de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

jonge Aristobulus, die groot belang in uw zaken stellen, mij toedragen, en weer van mij genieten. Ik heb over deze zaak aan Kuspius Fadus, door Kornelius, de zoon van Sero, Tryphon, de zoon van Theudio, Dorotheus, de zoon van Nathanaël, en Joannes, de zoon van Joannes, geschreven. Gegeven de vierden der Kalenden van de maand Juli; Rufus en Pompejus Sylvanus Consuls zijnde."

835 Herodes, vorst van Chalcis en broeder van de overleden Koning Agrippa de Grote, verzocht van Keizer Claudius, en verkreeg ook van hem, macht over de Tempel, en de gewijde schatkist, bovendien het recht om het ambt van Hogepriester te begeven; en hij en de zijnen behielden dat recht tot aan het einde der Joodse oorlogen. Deze vorst ontnam Kanthera het Hogepriesterschap, en gaf het aan Josephus, de zoon van Kamei.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2

Isates, Koning der Adiabeners, en zijn moeder Helena sluiten zich aan bij het Jodendom. Hun godvruchtigheid en de grote daden van die vorst, welke door God beschermd wordt. Fadus, landvoogd van Judea, straft een bedrieger des volks, en die van zijnen aanhang.

OMTRENT die tijd gebeurde het dat Koningin Helena en haar zoon Isates, Koning der Arabieren, tot het Jodendom overgingen, en dat om de volgende oorzaak. Monobasus, Bazeos toegenaamd, Koning van dat volk, was zo verliefd op deze Prinses, die zijn zuster was, dat hij haar ter vrouw nam, en bezwangerde. Eens bij haar te slapen liggende, legde hij zijn hand op haar buik, en hoorde hij in de droom een stem, die hem beval zijn hand weg te nemen, opdat hij de vrucht niet beschadigde, die, door een bijzondere bestiering Gods ontvangen zijnde, zeer gelukkig zou wezen. Hij ontwaakte geheel ontroerd, en verhaalde aan zijn vrouw wat hij gehoord had; en nadat het kind ter wereld gekomen was, gaf hij het de naam van Isates. Bij had reeds een anderen zoon bij die vorstin, Monobazus geheten, gelijk hij zelf; ook had hij nog andere zoons bij zijn andere vrouwen; zijn liefde tot Isates was echter zo groot, dat een iegelijk wel bemerken kon dat hij hem niet meerder bemind kon hebben al ware hij de enige zoon geweest. Deze grote liefde des Konings voor Isates baarde geweldige afgunst bij zijn broeders; want zij konden niet dulden dat hij boven hen gesteld werd; en de vorst kon hun dit niet kwalijk nemen, dewijl het niet uit boosaardigheid ontstond, maar alleen uit de begeerte, die elk had, om de meest geliefde bij hem te zijn. Om Isates van het gevaar te bevrijden, waarin hij door de haat zijner broeders te eniger tijd vervallen kon, zond de Koning hem met kostbare geschenken naar Abennerigus, Koning van Spazin, hem aan diens zorg en toezicht aanbevelende. Die vorst ontving hem zeer wel, en kreeg zulk een grote genegenheid voor hem, dat hij Prinses Samacho, zijn dochter, aan hem ten huwelijk gaf, daarbij een landschap met grote inkomsten voegende. Monobazus middelerwijl tot hogen ouderdom gekomen zijnde, en ziende dat hem maar een kleine tijd om te leven meer over was, wilde deze zoon, die hem zo lief was, nog eens voor zijnen dood zien. Hij ontbood hem derhalve, bewees hem alle tekenen van tedere liefde en gaf hem het landschap Karras, dat zeer vruchtbaar is, en de geurige plant Amomum oplevert, en waar nog ten huidigen dage (gelijk de inwoners voorgeven) de overblijfselen der ark, waardoor Noach de zondvloed ontkwam, te zien zijn. In dit gewest woonde Isates totdat de Koning, zijn vader, gestorven was; alstoen deed Koningin Helena, zijn moeder, al de groten en krijgsoversten te samen komen, en sprak hen aldus aan: "Het is u buiten twijfel niet onbekend, dat wijlen de Koning mijn gemaal begeerd heeft dat Isates zijn opvolger zou zijn, hem het waardigst daartoe achtende. Maar ik verzoek ulieder gevoelen daarover te weten, omdat ik een vorst niet gelukkig kan achten, indien hij de troon niet beklimt met die algemene toestemming, welke hem over de harten zijner onderdanen doet regeren." De vorstin, als dus tot hen gesproken hebbende, vielen zij allen, volgens ‘s lands gebruik, voor haar neêr, en antwoordden haar, dat zij het besluit van wijlen de Koning niet anders dan goedkeuren konden; en dewijl deze Isates boven zijn broeders gesteld had, zij hem blijmoedig zouden gehoorzamen. Ja dat ze, zo men het van hen begeerde, zelfs zijn broeders en zabestaanden zouden ombrengen, om hem de kroon te verzekeren, en om hem te verlossen van de vrees, dat er iemand mocht overblijven, die door haat en afgunst hem dezelve zou willen betwisten. De Koningin dankte de groten voor hun genegenheid voor Isates, en zei dat zij niets tegen zijn broeders wilde ondernemen, voor dat Isates zelf gekomen was, en men zijn gevoelen omtrent die zaak vernomen had. Zij keurden dit goed, maar verzochten haar toe te staan dat men hen gevankelijk bewaarde tot zijn komst, opdat zij in zijn afwezigheid niets tegen hem zouden kunnen ondernemen; en dat de Koningin ondertussen het bestuur van het rijk zou opdragen aan iemand, die zij vertrouwen kon. Dit stond de Koningin toe, en zette Monobazus, de oudsten broeder van Isates, de kroon op het hoofd, gaf hem des overleden Konings zegelring, en het koninklijk gewaad, dat ze Sampfera noemen, met

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

volmacht om als Onderkoning de regering waar te nemen, tot de komst van Isates; die nauwelijks aangekomen was, of Monobazus stond het bestuur aan hem af. Terwijl Isates, eer hij nog aan de regering kwam, op het kasteel van Spazin woonde, gebeurde het dat een Joods koopman, Ananias genaamd, enige staatsjuffers in de kennis van de waren God onderwees, en haar overreedde om de Joodsen godsdienst aan te nemen; en door middel van haar toegang bij Isates gekregen hebbende, had hij deze tot hetzelfde gevoelen overhaald. Toen nu de Koning, zijn vader, hem vóór zijn sterven ontboden had, verzocht hij Ananias hem op die reis te vergezellen. Terzelfder tijd gebeurde het ook dat een andere Jood Koningin Helena in onzen godsdienst onderwees, en haar tot het aannemen daarvan bewoog. Isates, na aldus tot een godvruchtigen wandel gekomen te zijn, kon in het midden van zijn blijdschap, nu hij met algemene toestemming der groten tot Koning aangesteld was, niet dan met droefheid zijn broeders en bloedverwanten in banden zien. Hij oordeelde dat het wreed zou zijn, hen te doen sterven, ja zelfs hen gevangen te houden; en evenwel vond hij oorzaak om te vrezen, dat, indien hij hen losliet, zij zich over het geleden ongelijk zouden trachten te wreken. Om dan tussen die twee uitersten een middelweg te kiezen, zond hij een gedeelte van hen met hun kinderen naar Keizer Claudius als gijzelaars, en een ander gedeelte als pandslieden naar Artabanus, Koning der Parthen. Toen de vorst vernomen had dat de Koningin, zijn moeder, zowel als hij de Joodsen godsdienst toegedaan was, oordeelde hij dat hij niet langer behoorde uit te stellen belijdenis daarvan te doen, en dewijl hij achtte dat hij niet waarlijk een Jood kon zijn, indien hij niet besneden werd, nam hij zich voor zulks te laten doen. Maar de vorstin dit vernomen hebbende, poogde het hem te ontraden, door hem het gevaar voor ogen te stellen, waarin hij zichzelf brengen zou, om het misnoegen, dat zijn onderdanen daaruit zouden opvatten, dewijt zij buiten twijfel geenszins zouden dulden dat hij tot een vreemden godsdienst overging, en zij ook geen Jood tot Koning zouden willen hebben. Deze redenen hielden hem nog terug, en hij verhaalde ze aan Ananias, die uit vrees dat men hem, indien de zaak ruchtbaar werd, als de oorzaak daarvan straffen zou, dezelve niet alleen goedkeurde, maar daarenboven tot hem zei, dat indien hij er zich niet aan onderwierp, hij hem dan zou moeten verlaten; daarbij voegende, dat het niet nodig was zich te laten besnijden, om Gode die eerbied te bewijzen, welke de Joodse godsdienst vereist. Dewijl die dienst meer inwendig dan uiterlijk is, zou het hem zonder twijfel vergeven worden, dat hij die plechtigheid naliet, om te voorkomen dat zijn onderdanen oproerig werden. Ananias aldus bekrachtigd hebbende hetgeen de Koningin tot de Koning gezegd had, deelde die vorst enigszins, hoewel niet ten enenmale in hun gevoelen.

Enige tijd daarna kwam er een andere Jood, Eleazar genaamd, die in onze wet zeer ervaren was, van Galilea. De Koning ging hem groeten, en vond hem lezende in de boeken van Mozes. Eleazar zei daarop tot hem: "Gij weet niet, Heer Koning, wat ongelijk gij der wet, en daardoor God zelf aandoet. Meent gij, dat het genoeg is zijn geboden te weten, zonder die na te komen? en wilt gij altoos onbesneden blijven? Indien gij nog niet weet dat de wet beveelt, zich te laten besnijden, zo lees haar nauwkeurig, en gij zult zien dat men zulks zonder goddeloosheid niet kan nalaten." Door deze woorden werd de Koning zo bewogen, dat hij zich zonder uitstel naar een kamer begat en een arts ontboden hebbende, zich liet besnijden. Toen deed hij de Koningin, zijn moeder, en Ananias bij zich komen, en verhaalde hun wat hij gedaan had. Zij toonden hierover grote verbaasdheid, omdat zij vreesden dat zijn onderdanen niet zouden willen staan onder een vorst, die van een anderen godsdienst was dan de hun, en hij alzo zijn rijk verliezen zou; ook waren zij voor zichzelf beducht, als hebbende hem die gevoelens ingeprent. Maar God verloste de vorst niet alleen van de gevaren, die hem schenen te bedreigen, maar ook zijn kinderen, en dat nog wel, toen de zaken op het hachelijkst stonden. Hij toonde dat degenen, die al hun vertrouwen op Hem stellen, zijn gunst tot beloning hunner godvruchtigheid mogen verwachten, gelijk het vervolg dezer Historie zal doen zien. Koningin Helena, ziende dat Koning Isates, haar zoon, door een bijzondere bestiering Gods, een duurzamen vrede genoot, en dat de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vreemdelingen zich niet minder over zijn geluk verwonderden dan zijn onderdanen, kreeg begeerte om God in de wijdvermaarden Tempel, ter zijner eer te Jeruzalem gebouwd, te aanbidden, en Hem aldaar offeranden aan te bieden. Hiertoe gaf haar zoon haar niet alleen zeer gaarne verlof, maar vergezelde haar ook een gedeelte van de weg. Aldus kwam zij te Jeruzalem met een grote toerusting, en wel voorzien van geld. Haar komst was de inwoners zeer voordelig; want er was te die tijde zulk een grote hongersnood aldaar, dat velen van gebrek stierven. De Koningin, om daarin te voorzien, deed te Alexandrië veel koren, en in het eiland Cyprus gedroogde vijgen opkopen, welke zij onder de armen liet uitdelen, en door die liefdadigheld maakte zij zich een groten naam onder de Joden. De Koning, haar zoon, toonde zich niet minder weldadig; want vernomen hebbende dat de hongersnood bleef voortduren, zond hij aan de voornaamsten van Jeruzalem grote sommen geld, om ten behoeve der armen te besteden. Ik zal in het vervolg nog meer spreken van de weldaden, welke onze stad aan die vorst en die vorstin verschuldigd is. Artabanus, Koning der Parthen, vernomen hebbende dat de groten zijns rijks hem belaagden, oordeelde dat hij niet langer veilig zou kunnen blijven, en besloot derhalve naar Koning Isates te gaan, om met hem te overleggen, wat hem het best te doen stond, en meteen te trachten zich door diens hulp weer in zijnen Staat te bevestigen. Hij vertrok dan met zijn nabestaanden en voornaamste dienaars, welker getal omtrent duizend personen uitmaakte. Onderweg ontmoette hem Isates, die hij aanstonds kende; maar Isates kende hem niet. Artabanus wierp zich, volgens de wijze zijns lands, voor zijn voeten neêr, en sprak hem aldus aan: "Versmaad mij niet, o vorst, omdat gij mij in de staat van een smekende ziet; want gedwongen zijnde mijn rijk te verlaten, heeft de grote verandering van fortum mlj genoodzaakt u om hulp te bidden. Maar bedenk liever hoe weinig staat men op aardse grootheid maken kan, en leer door uw eigen opmerking omtrent u zelf, aan welke lotgevallen wij onderhevig zijn. Kan men wel weigeren mij bij te staan om mijn onderdanen voor hun misdaad te straffen, zonder de stoutheid en oproerigheid van andere volken tegen hun Koningen aan te moedigen?" Artabanus aldus met een bedroefd gelaat sprekende, en zijn woorden van tranen verzellende, steeg Isates, die de naam van Artabanus gehoord had, en hem nu kende, van zijn paard, en antwoordde hem aldus: "Schep moed, grote vorst, en laat uw ongeluk u niet zo neerslachtig maken, alsof er geen helpen aan was. Ik hoop dat gij uw rampen dra zult zien eindigen; gij zult in mij een getrouwer vriend en bondgenoot vinden, dan gij u voorgesteld hebt; want ik zal u of in uw rijk herstellen, of het mijn aan u afstaan." Dit gezegd hebbende, deed hij Artabanus te paard stijgen, en wilde hem te voet volgen, om een Koning, die hij voor een groter vorst hield dan zichzelf, daardoor eer aan te doen. Maar Artabanus wou zulks niet gedogen, en zwoer bij al de voorspoed, die hij ooit zou mogen genieten, dat hij van het paard zou stijgen, indien Isates niet evenzo opzat en vooruit wilde rijden. Aldus vond deze zich daartoe genoodzaakt, en voerde hem naar zijn paleis, alwaar hij hem alle eer bewees, hem in alle bijeenkomsten en op gastmalen de eerste plaats gevende, zodat hij hem niet behandelde naar de staat, waarin hij zich toen bevond, maar naar die, waarin hij geweest was, dewijl hij zich wijselijk voorstelde dat er geen ongelukken waren, die niet een ieder konden overkomen. Hij schreef daarna aan de voornaamsten onder de Parthen, vermaande hen weer tot gehoorzaamheid aan hun Koning, met toezegging dat die vorst al het verledene vergeten zou, hetwelk hij hun beloofde met ede te bekrachtigen, indien zij het begeerden. Hierop werd door hen geantwoord, dat zij wensten in staat te zijn om zulks te kunnen doel; maar dat het niet in hun macht was, omdat zij Chinham de kroon op het hoofd gezet hadden, en hem die niet konden ontnemen, zonder een zwaren burgeroorlog te verwekken. Doch Shinham, die door Artabanus opgevoed was, vernomen hebbende wat er voorgevallen was, werd door zulk een erkentelijkheid gedreven, dat hij zelf aan hem schreef, dat hij, op zijn woord, in alle veiligheid kon komen, ja dat hij er hem om bad, en dat hij hem zeer gaarne de rijksstaf, die aan hem opgedragen was, ter hand zou stelien. Artabanus, geen zwarigheid ziende om zich op hem te verlaten, vertrok daarop; Chinham kwam hem te gemoet, wierp zich voor hem neer, groette hem als Koning, nam

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

de kroon van zijn eigen hoofd en zette die op het zijn. Aldus kreeg Artabanus zijn rijk terug door de bijstand van Isates. Hij was niet ondankbaar voor deze weldaad, maar betoonde hem de grootste eer, die hij hem kon aandoen, om blijk van zijn erkentelijlsheid te geven. Hij liet Chinham toe een rechten tulband te dragen, en op een gouden ledekant te slapen, hetwelk anders niemand geoorloofd is dan de Koningen der Parthen. Hij gaf Isates een landschap, Nisibis genaamd, hetwelk eertijds tot het rijk van Armenië behoord had, en in hetwelk de Macedoniërs een stad, Antiochië geheten, doch naderhand Mygdonia genoemd, gebouwd hadden. Niet lang daarna stierf Artabanus, en werd door zijn zoon Bardanes, in de regering opgevolgd, die Koning Isates vcrzocht om met hem samen te spannen en de Romeinen te beoorlogen; maar hij kon hem daartoe niet overreden, doordien Isates hun macht al te wel kende, om te geloven dat die onderneming gelukken zou; ook had hij vijf zijner zonen naar Jeruzalem gezonden, om onze taal te leren, en in onze inzettingen onderwezen te worden, juist op de tijd dat Koningin Helena, zijn moeder, derwaarts gegaan was. Om God in de Tempel te aanbidden, gelijk reeds verhaald is. De vorst deed alles, wat hij kon, om Bardanes van die toeleg af te brengen, hem voorhoudende, hoezeer zulke vijanden als de Romeinen te vrezen waren. Maar in plaats van die raad op te volgen, toonde hij er zich zo gebelgd over, dat hij hem zelfs de oorlog aankondigde. Maar God, die Isates beschermde, behoedde hem ook voor dat gevaar; want toen de Parthen gewaar werden dat hun Koning van voornemen was de Romeinen aan te vallen, brachten zij hem om het leven, en stelden zijnen broeder Gotarses in zijn plaats, die enigen tijd daarna ook verraderlijk gedood, en door zijnen broeder Vologesus in de regering opgevolgd werd. Deze vorst, die twee volle broeders had, gaf aan Pakorus, de oudste, het rijk van Medië, en aan Tiridates, de jongste, het rijk van Armenië. Monobazus, de broeder van Koning Isates, en diens andere bloedverwanten, bemerkende dat zijn godvruchtigheid hem boven anderen gelukkig maakte, werden te rade om, even als hij, hun godsdienst te verlaten en de Joodsen aan te nemen. De groten des lands, dit gewaar wordende, werden er zeer misnoegd over, maar besloten zulks te ontveinzen, totdat hun een geschikte gelegenheid zou voorkomen, om hem in het verderf te storten. Zij schreven derhalve aan Abia, Koning der Arabieren, en beloofden hem veelgeld, indien hij met een leger wilde komen om hun Koning te beoorlogen, onder toezegging dat zij, zodra het tot een gevecht kwam, hem verlaten zouden, omdat zij voorgenomen hadden hem voor het verachten van de godsdienst zijns vaderlands te straffen. Deze belofte bekrachtigden zij met ede, en zij verzochten hem zich te haasten. Daarop kwam de Arabier met een groot leger te velde, en Isates trok hem tegen; maar toen het gevecht zou beginnen, zag hij zich van de zijnen verlaten, alsof een schielijke vrees hen op de vlucht gedreven had. Hij kon hieruit lichtelijk bemerken dat de groten hem verraden hadden; maar zonder zich daarover te ontzetten, ging hij met de vluchtenden naar zijn leger, alwaar hij onderzocht wie de verraders waren; die zulk een schandelijk verdrag met zijn vijanden aangegaan hadden, en hen naar verdienste deed straffen. Des anderen daags leverde hij zijnen vijanden slag, versloeg zeer velen van hen, dreef de overigen op de vlucht, en jaagde Abia na tot aan het slot van Arsamum, hetwelk hij stormenderhand innam, waarna hij met groten buit zeeghaftig weer naar Adiabene keerde. De enige zaak, die aan zijn zegepraal ontbrak, was Abia levend in zijn macht gekregen te hebben, want, deze had, om de gevangenschap te ontgaan, zich zelf het leven benomen. De rijksgroten, die tegen Isates samengezworen hadden, aldus in hun hoop bedrogen, en door hulp van God in zijn handen overgeleverd, staakten daarom hun trouweloosheid niet, maar schreven aan Vologesus, Koning der Parthen, en baden Hem of hij Isates wilde doen ombrengen, en iemand van zijn familie tot Koning over hen stellen, naardien zij Isates niet konden dulden, omdat hij de wetten zijns vaderlands verlaten en die van vreemden aangenomen had. Vologesus, door dit verzoek bewogen, besloot Isates de oorlog aan te doen, hoewel deze hem daartoe geen reden gegeven had. Om een begin daarmee te maken, trok hij de gunsten in, welke Koning Artabanus, zijn vader, aan hem toegestaan had; en dreigde vervolgens gewapenderhand in zijn land te zullen trekken, indien hij zijn bevel niet nakwam. Isates werd over deze onverwachte

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

boodschap ontroerd; maar daar hij meende dat hij de eer, welke hij zo rechtmatig verdiend had, niet zonder reden kon afstaan, zo geloofde hij ook dat, al ware het dat hij dit deed, Vologesus hem evenwel niet met vrede zou laten. Hij besloot derhalve al zijn vertrouwen op de bijstand van de Almachtigen God te stellen; hij verzond daarop zijn gemalin en kinderen naar een sterk kasteel, deed al het koren en het voeder, dat op het veld was, bergen of verbranden, en afwachtte toen de aankomst zijner vijanden. De Koning der Parthen, kwam spoediger dan men gedacht had, met een grote menigte van ruiterij en voetvolk te velde, en legerde zich aan de oever van de rivier, die Adiabene van Medië scheidt. Isates, die maar zesduizend ruiters bij zich had, sloeg zijn leger niet verre van hem neêr. Vologesus liet hem door een krijgsbode aanzeggen, dat hij gekomen was om hem met al de macht zijns koninkrijks; hetwelk zich van de Eufraat tot aan het Bactrisch gebergte uitstrekte, te bestrijden, om hem alzo te straffen voor zijn ongehoorzaamheid tegen hem, zijnen heer, en zei dat die God, welke hij aanbad niet in staat zou zijn zulks te beletten. Isates antwoordde op die ijselijke godslastering, dat hem wel bekend was dat zijn macht geenszins met die der Parthen te vergelijken was, maar dat hij ook wist dat Gods macht oneindig groter was dan die van alle mensen te samen. Nadat hij aldus gesproken had, zond hij de krijgsbode terug, en zijn hoofd met as bestrooiende ving hij een vasten aan, beval zijn vrouw en kinderen evenzo te vasten, strekte zich voor Gods Majesteit ter aarde neêr, en riep Hem met tranen aldus aan: "Indien het niet te vergeefs is, Here, dat ik mij in de armen uwer barmhartigheid geworpen heb, en dat ik U als de enigen Meester van het heelal erken, zo kom mij te hulp, o God, niet zo zeer om mij tegen mijn vijanden te beschermen, als om hen wegens hun vermetelheid en schrikkelijke godslasteringen, welke zij tegen uw Oppermajesteit hebben durven uitbraken, te straffen." Dit vurig gebed, hetwelk hij al wenende uitsprak, was niet vruchteloos; want God verhoorde hem zo spoedig, dat Vologesus de volgenden nacht opbrak, en onverrichter zake terugkeerde, wijl hij vernomen had dat de Dahors en Sacers, stout geworden door zijn afwezigheid, een inval in zijn rijk gedaan hadden, en het doorstroopten; zodat het duidelljk bleek dat God Isates in zijn bescherming genomen had. Niet lang daarna overleed deze godvruchtige vorst in de ouderdom van vijf en vijftig jaren, waarvan hij er vier en twintig geregeerd had; en hoewel hij vier en twintig zonen en even zovele dochters had, echter liet hij Monobazus, zijnen oudsten broeder, als opvolger in de regering, uit dankbaarheid voor de weldaad, die deze hem bewezen had, door het rijk na zijns vaders dood voor hem te bewaren. Dit grote blijk zijner dankbaar heid was geen geringe troost voor Koningin Helena, hun moeder, bij haar grote droefheid over het verlies van zulk een waardigen en deugdzamen zoon; maar zij over leefde hem niet lang, want zij stierf, kort nadat zij Monobazus was komen bezoeken. Die vorst zond haar gebeente en dat van Isates naar Jeruzalem, om in de drie grafnaalden, welke de vorstin drie stadiën van die stad had doen maken, gelegd te worden. Van het bedrijf van Monobazus zullen wij in het vervolg spreken.

838 Terwijl Fadus de landvoogdij van Judea bekleedde, was er een tovenaar Theudas geheten, die een grote menigte volk overhaalde, om hem met al hun goed tot aan de Jordaan te volgen, zeggende dat hij een profeet was, en dat hij met één enkel woord de loop dier rivier zou stuiten, en er hen droogvoets doen doorgaan. Aldus bedroog hij vele mensen; maar Fadus strafte die bedrieger, bovendien degenen, die zich in hun dwaasheid door hem hadden laten bedriegen; want hij zond hun enige ruiterbenden na, die hen overvielen, een gedeelte van hen doodsloegen, en velen gevangen namen, waaronder ook Theudas, wien men het hoofd afhieuw, en het naar Jeruzalem bracht. Dit is het voornaamste, dat gedurende de regering van Kuspius Fadus voorviel.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 3

Tiberius Alexander volgt Fadus in de landvoogdij van Judea op: en Alexander wordt door Kumanus opgevolgd. Dood van Herodes, Koning van Chalcis. Zijn kinderen. Keizer Claudius geeft zijn vorstendom aan Agrippa.

FADUS had tot opvolger in de landvoogdij van Judea Tiberius Alexander, de zoon van Alexander, de Alabarch van Alexandrië, die de rijkste ingezetene dier grote stad was, en godvruchtiger dan zijn zoon, welke onzen godsdienst verliet. Het was in zijnen tijd dat die grote hongersnood in Judea ontstond, in welke Koningin Helena haar liefdadigheid betoonde. Deze Alexander deed Jakobus en Simon kruisigen, welke zonen warer van Judas de Galileër, die, ten tijde toen Cyrenius de opschrijving der Joden liet doen, het volk tot een opstand tegen de Romeinen poogde te bewegen.

840 Herodes, Koning van Chalcis, ontnam Josephus, de zoon Kamidus, het Hogepriesterschap, en gaf het aan Ananias, de zoon van Nebedéus. Kumanus volgde Tiberius Alexander in zijn bediening; en Herodes, Koning van Chalcis, de broeder van Koning Agrippa de Grote, van wien wij reeds gesproken hebben, kwam ontrent die tijd te sterven, in het achtste jaar der regering van Keizer Claudius. Hij liet bij zijn eerste gemalin een zoon na, Aristobulus genaamd, en bij Berenice, zijn andere vrouw, de dochter van Koning Agrippa zijnen broeder, twee andere zonen, Berenicianus en Hyrkanus geheten. Zijn vorstendom werd door Keizer Claudius aan Agrippa gegeven. Gedurende het bewind van Kumanus, ontstond te Jeruzalem een groot oproer, dat velen Joden het leven kostte, en uit de volgende oorzaak sproot.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 4

De verchrikkelijke baldadigheid van een soldaat der Romeinse benden veroorzaakt te Jeruzalem de dood van twintigduizend Joden, Andere moedwil eens soldaat.

OP het feest van Pascha, op hetwelk de Joden geen andere dan ongezuurde broden eten, kwam er van alle kanten een grote toevloed van volk; en Kumanus, om alle beroerte te voorkomen, gelastte aan een bende krijgsvolk aan de poort des Tempels wacht te houden, gelijk zijn voorgangers bij dergelijke gelegenheden plachten te doen. Op de vierden dag van dit feest gebeurde het dat een zeker soldaat uit moedwil zijn mannelijk lid aan iedereen ontbloot vertoonde. Deze afgrijselijke onbeschaamdheid tergde het volk in dier voege, dat het begon te roepen dat hij hen niet alleen, maar God zelf daardoor hoonde; en de heethoofdigsten waagden het tegen Kumanus uit te varen, zeggende dat hij het was, die de soldaat tot het bedrijven van die moedwil aangezet had. Kumanus toonde zich hierover zeer gebelgd, doch liet daarom niet na hen te vermanen dat zij zich wachten zouden om oproer te verwekken. Maar zij, in plaats van hem te gehoorzamen, barstten in scheldwoorden tegen hem uit. Hierop beval hij aan al zijn troepen dat zij zich gewapend naar het slot Antonia zouden begeven, hetwelk, gelijk bekend is, bij de Tempel stond. Het volk, zulk een grote menigte van krijgsvolk ziende aankomen, nam verschrikt de vlucht; en dewijl de straten eng waren, en elk door angst meende dat de soldaten hem op de hielen zaten, drongen en vertraden zij malkander zo geweldig, dat er meer dan twintigduizend mensen verpletterd en doodgetrapt werden. Aldus werd de vreugde van deze hoogtijd in droefheid veranderd, de gebeden werden gestaakt, de offeranden nagelaten; men hoorde niets dan gekerm en geklag; en de verfoeielijke schaamteloosheid van een enig mens was de oorzaak van dit jammerlijk onheil.

842 Nauwelijks was die zware ramp voorbij, of er ontstond een andere; want enigen van hen, welke onder dat oproer gevlucht waren, honderd stadiën van Jeruzalem, een van ‘s Keizers huisgenoten, Stefanus genaamd, op de weg ontmoet hebbende, pakten hem aan, en beroofden hem van zijn reisbehoeften, en al wat hij bij zich had. Kumanus dit vernomen hebbende, zond enig krijgsvolk, met bevel om de vlekken daar nabij te plunderen, en de voornaamste inwoners daarvan gevangen bij hem te brengen. Een soldaat, in een dier vlekken de boeken van Mozes gevonden hebbende, verscheurde ze ten aanschouwen van iedereen, en braakte een menigte van scheldwoorden tegen onze boeken en ons volk uit. De Joden, die moedwil niet kunnende dulden, gingen in groot getal naar Cesarea, alwaar Kumanus toen was, en verzochten hem dat hij die groten hoon, waardoor God nog meer beledigd was dan zij, wilde straffen. De landvoogd, hen dus ontroerd ziende, en een oproer duchtende, deed op raad zijner vrienden, de soldaat, die onze heilige wet aldus geschonden had, onthoofden, en stilde daardoor de grote beroerte.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5

Grote twist tussen de Joden van Galilea en de Samaritanen, die Kumanus, de landvoogd van Judea, omkopen. Quadratus, landvoogd van Syrië zendt hem met Ananias de Hogepriester, en vele anderen naar Rome, om zich voor de Keizer te verantwoorden, en doet enigen om het leven brengen. De Keizer veroordeelt de Samaritanen; verzendt Sumanus in ballingschap, en geeft aan Felix de landvoogdij van Judea; voorts geeft hij aan Agrippa het viervorsterdom, hetwelk Fillipus bezeten had, benevéns Bathanea, Trachonitis, en Abila, en ontneemt hem Chalcis. Huwelijk van Agrippa's zuster. Dood van Keizer Claudius. Nero volgt hem op in de regering. Hij geeft Klein-Armenië aan Aristobulus, de zoon van Herodes, Koning van Chalcis, en aan Agrippa een gedeelte van Galilea, Tiberias, Tarichea, en Julias.

TERZELFDERTIJD ontstond er een groot geschil tussen de Samaritanen en de Joden, door het volgende voorval. De Joden, die op de feestdagen uit Galilea te Jeruzalem kwamen, gewoon zijnde door het land van Samaria te trekken, geraakten in twist met enigen van de inwoners van Ginais, een vlek, gelegen op de grenzen van Samaria, en van het zogenaamde Grote Veld; en de strijd liep zo hoog dat er vele Joden sneuvelden. De voornaamsten van Galilea deden hierover hun beklag bij Kumanus, en eisten recht; maar ziende dat zij dit van hem niet verkrijgen konden, doordien de Samaritanen hem met geld omgekocht hadden, spoorden zij de andere Joden aan de wapenen op te nemen, om hun vrijheid weer te bekomen, zeggende dat de dienstbaarheid op zichzelve zwaar genoeg was, zonder dat men door ongerechtigheid en moedwil die ten enenmale ondraaglijk maakte. De overheid poogde hen wel neêr te zetten, belovende Kumanus tot het straffen van de doodslagers te bewegen, doch zij wilden er niet naar luisteren, maar namen de wapenen op, Eleazar, de zoon van Dineus, ter hunner hulp ontbiedende, die reeds vele jaren zijn werk van roven gemaakt had, en zich in het gebergte ophield; en aldus plunderden en verbrandden zij de dorpen, tot Samaria behorende. Nauwelijks had Kumanus dit vernomen, of hij trok hen tegen met de ruiterij van Sebaste, benevens vier benden te voet, en een goed aantal Samaritanen, en hij doodde velen van de misnoegden, doch nam er nog meer gevangen. De voornaamste personen van Jeruzalem, de zaken in die staat ziende, en vrezende dat het gevolg daarvan nog erger zou zijn, bekleedden zich met zakken, strooiden as op hun hoofden, en verzuimden niets om het grote getal van de hun, die zij met droefheid zich aan de wanhoop zagen overgeven, tot bedaren te brengen. Zij stelden hun voor, dat, indien zij de wapenen niet neêrlegden, en weer naar hun huizen keerden, om daar in rust te blijven, zij de oorzaak van de gehelen ondergang huns vaderlands zouden zijn; dat zij de Tempel voor hun ogen verbrand, en hun vrouwen en kinderen tot slaven gemaakt zouden zien. Door deze redenen kwamen zij tot bedaren, en scheidden van elkaar; maar de rovers, hiervoren gemeld, keerden weer naar hun sterkten, en van die tijd af werd geheel Judea een afgrijselijk roversnest. Inmiddels gingen de voornaamste Samaritanen naar Tyrus, om Ummidius Qucadratus, landvoogd van Syrië, te verzoeken, dat hij de Joden, die hun land plunderden en hun dorpen in brand staken, wilde beteugelen. Zij hielden hem voor, dat hoe groot ook de schade was, welke zij leden, die hun echter niet zo smartelijk viel, als de smaad, welke dat volk de Romeinen aandeed; dat het hem alleen toekwam over de ongeregeldheden, welke in de landschappen onder hun gebied gepleegd werden, te oordelen; en dat hij niet behoorde te dulden dat het volk zich zo aanstelde, alsof het keizerrijk geen landvoogden had, die deszelfs gezag konden handhaven. Hiertegen brachten de Joden in, dat de Samaritanen de oorzaak van dat oproer en van de moord, daarop gevolgd, geweest waren; en dat Kumanus de schuldigste van allen was, omdat hij, in plaats van hen te straffen, zich door geschenken had laten omkopen. Quadratus, hun redenen gehoord hebbende, stelde zijn oordeel over deze zaak uit, totdat hij in Judea gekomen, en nauwkeuriger omtrent de waarheid in deze onderricht zou zijn. Enige tijd daarna ging hij naar Samaria alwaar hij de zaak voor zich liet bepleiten, en bevond dat de Samaritanen de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

stichters van die beroerte geweest waren; en vernomen hebbende dat er ook enige Joden waren, die gepoogd hadden onrust te verwekken, deed hij die, welke door Kumanus gevangen gehouden werden, kruisigen. Vandaar ging hij naar het vlek Lydda, hetwelk door zijn grootte wel een stad gelijkt; en aldaar op zijnen rechterstoel gezeten zijnde, hoorde hij de Samaritanen ten tweeden male. Toen van een van hen vernomen hebbende dat Dortus, die in groot aanzien onder de Joden was, met vier anderen gepoogd had zijn landslieden tot afval te bewegen, deed hij hen alle vijf ter dood brengen, en zond Ananias, de Hogepriester, benevens de hoofdman Ananus, gevangen naar Rome, om zich voor de Keizer te verantwoorden. Ook zond hij de voornaamsten der Samaritanen en Joden, alsmede Kumanus, en een bevelhebber, Celer genaamd, derwaarts; maar vrezende voor een opstand onder de Joden, ging hij naar Jeruzalem. Aldaar vond hij alles in rust, en het volk op de feestdagen bezig hun offeranden, volgens de voorvaderlijke inzettingen, aan God te offeren. Hij oordeelde derhalve dat er niets te vrezen was, en keerde weer naar Antiochië. Kumanus en de Samaritanen te Rome gekomen, en de dag tot het bepleiten van hun zaak vastgesteld zijnde, kochten zij door geld de gunst van de vrljgelatenen en vrienden des Keizers, en zouden door dat middel de veroordeling der Joden te weeg gebracht hebben; maar Agrippa, die toen te Rome was, wist door zijn smekingen van Keizerin Agrippina te verwerven, dat zij de Keizer, haar gemaal, verzocht kennis van die zaak te nemen, en degenen, die stichters van het oproer bevonden werden, te straffen. Keizer Claudius beide partijen gehoord hebbende, en bevindende dat de Samaritanen de eerste oorzaak der beroerte geweest waren, strafte deze, die ter hunner verantwoording waren gekomen, met de dood, verzond Kumanus in ballingschap, en liet Celer weer naar Jeruzalem voeren, om aldaar ten aanschouwen van al het volk langs de straat gesleept te worden tot hij de geest gaf; daarna gaf hij de landvoogdij van Judea aan Klaudius Felix, broeder van Pallas.

844 De Keizer gaf in het twaalfde jaar zijner regering aan Agrippa het viervorstendom, hetweLk Filippus bezeten had, benevens Bathanea, Trachonitis, en Abila, welke tot het viervorstendom van Lysias hadden behoord; maar hij ontnam hem Chalcis, waarvan hij het bezit drie of vier jaren had gehad. Nadat die vorst deze gunsten van Claudius genoten had, huwelijk te hij zijn zuster Drusilla uit aan Azizus, Koning der Emesseners, die Jood geworden was, of schoon hij haar te voren beloofd had aan Epifanes, de zoon van Koning Antiochus, op de toezegging van deze, dat hij de Joodsen godsdlenst zou aannemen; doch deze zijn woord niet houdende, was er van dat huwelijk niets gekomen. Wat Mariamne betrof een andere zijner zusters, zij huwde met Archelaüs, Chelcias' zoon, aan wien zij door haar vader, Koning Agrippa de Grote, verloofd was, en uit dit huwelijk werd een dochter geboren, Berenice geheten. Niet lang daarna verliet Drusilla Koning Azizus, haar gemaal, om de volgende oorzaak: dewijl zij een van de schoonste vrouwen van haar tijd was, had Felix, landvoogd van Judea, haar nauwelijks gezien, of hij liet haar door een Jood, Simon genaamd, geboortig van Cyprus, en zijnen bijzonderen vriend, die voor een wijs tovenaar gehouden werd, voorstellen om haar gemaal te verlaten en met hem te huwen; belovende hij haar een zeer gelukkige vrouw te zullen maken. Zij was zo onbedacht, dat ze, om van de jaloersheid van haar zuster Berenice, die haar om haar schoonheid benijdde, ontslagen te wezen, in die voorslag bewilligde, en niet schroomde in strijd met haar godsdienst te huwen. Zij kreeg bij Felix een zoon die Agrippa genoemd werd, en die, nog een jonkman zijnde, met zijn moeder, bij de uitbarsting van de berg Vesusius, onder de regering van Titus, omkwam, gelijk wij ter zijner plaatse zullen verhalen. Berenice, de oudste van Agrippa's drie zusters bleef na de dood van Herodes, die haar gemaal en ook haar oom was, enigen tijd weduwe; maar dewijl er een gerucht liep, dat zij onbehoorlijke verkering met haar broeder hield, liet zij aan Polemon, Koning van Cilicië, voorstellen, of hij haar huwen, en tot dat einde de Joodsen godsdienst aannemen wilde, hopende door dit middel dat gerucht als leugen te doen aanzien. Die vorst nam de voorslag aan, omdat zij zeer rijk was; maar zij waren niet lang bijeen, want zij verliet hem, uit onkuisheid, zo

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

men zegt; en hij, zich van haar verlaten ziende, liet onzen godsdienst ook varen. Mariamne vas niet vromer dan haar zusters; zij verliet haar gemaal Archelaüs, om met Demetrius, de aanzienlijksten en rijksten onder de Joden te Alexandrië, waar hij Alabarch was, te huwen. Zij kreeg bij hem een zoon, die Agrippinus genoemd werd; doch wij zullen hierna meer over deze personen spreken.

845 Keizer Claudius, dertien jaren acht maanden en twintig dagen geregeerd hebbende, kwam eindelijk te sterven. Enige hebben geloofd dat zijn gemalin Agrippina hem vergiftigd had. Zij was een dochter van Germanikus, de broeder van Claudius, zijnde in haar eerste huwelijk gehuwd geweest met Domitius Ænobardus, een der doorluchtigste Romeinen. Zij was al lang weduwe geweest eer Claudius haar huwde, die haar zoon Domitius, naar zijnen vader genoemd, tot zoon aannam, en hem de naam van Nero gaf. Claudius was te voren gehuwd geweest met Messalina, die hij uit jaloezie om het leven liet brengen, Brittannikus en Octavia bij haar verwekt hebbende. Ook liet hij een dochter na, Antonia geheten, die de oudste zijner kinderen was, en welke hij bij Petina, zijn eerste vrouw, verwekt had. Hij huwde Octavia aan Nero uit.

846 Dewijl Agrippina vreesde dat het Keizerrijk, hetwelk zij aan haar zoon Nero poogde te brengen, aan Brittannikus, die te voren Germanikus genoemd, en reeds volwassen was, komen zou, zond zij Nero, zodra de Keizer haar gemaal, door haar toedoen, gelijk men vast geloofde, overleden was, naar de legerplaats der lijfwachten, om aldaar door Burrhus, de overste van hen, benevens door de andere voornaamste bevelhebbers, en de vrijgelatenen van Claudius, tot Keizer uitgeroepen te worden. Een van de eerste dingen, welke hij deed nadat hij tot die oppermacht was verheven, was Brittannikus heimelijk door vergift te doen ombrengen. Enige jaren daarna deed hij zijn eigen moeder openlijk vermoorden, en vergold haar alzo dat zij hem niet alleen ter wereld gebracht, maar hem ook aan de opperheerschappij geholpen had. Hij deed zijn gemalin Octavia, de dochter van Keizer Claudius, en vele andere doorluchtige personen, ingelijks sterven, hun ten laste leggende dat zij een samenzwering tegen hem beraamd hadden. Maar ik zal mij in geen bljzondere beschrijving daarvan inlaten; want het ontbreekt niet aan historieschrijvers, die de daden van die vorst beschreven hebben, hoewel sommigen om genotene gunsten tot zijn verontschuldiging hebben gesproken, anderen daarentegen, uit afkeer tegen hem, zijn nagedachtenis schandelijk hebben onteerd, de waarheid alzo niet minder verkortende dan de eersten. Doch ik verwonder mij daar niet over, doordien degenen, die de historie der voorgaande Keizers beschreven hebben, evenzo hebben gedaan, hoewel zij lang na henleefden, en geen reden hadden om hen te beminnen of te haten. Wat mij zelf aangaat, die besloten heb nooit van de waarheid af te wijken, ik zal mij vergenoegen met alleen in het voorbijgaan aan te roeren hetgene mijn onderwerp enkel raakt, zullende niets uitvoerig behandelen dan wat ons volk betreft, zonder onze misslagen te verzwijgen, evenmin als de onheilen, die ons daardoor zijn overkomen. Ik keer dan weer tot onze Historie.

847 Azizus, Koning der Emesseners, in het eerste jaar van Nero's regering gestorven zijnde, werd door zijnen broeder Soëmus in de regering opgevolgd. Nero gaf Klein-Armenië aan Aristobulus, de zoon van Herodes, Koning van Chalcis; ook gaf hij aan Agrippa een gedeelte van Galilea, en beval dat Tiberias en Tarichea aan hem onderworpen zouden zijn, alsmede Julias, hetwelk in Perea, of over de Jordaan ligt, met het onderhorige gebied, waarin veertien vlekken gelegen zijn.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 6

Felix, landvoogd van Judea, doet de hogepriester Jonathas vermoorden. Zijn moordenaars begaan nog andere moorden in de Tempel. Rovers en valse profeten gestraft. Grote twist tussen de Joden en de andere inwoners van Cesarea. Koning Agrippa stelt Ismaël tot Hogepriester aan. Geweldpleging der overpriesters.

HET werd nu met de zaken van Judea hoe langer hoe erger; want het land was vol rovers en bedriegers gekomen, die het volk misleidden, en er ging geen dag voorbij, dat Felix niet enigen van hen deed straffen. Een der voornaamsten onder deze rovers was Eleazar, Dinéus' zoon, die een groten aanhang van zulk volk had. Felix bewoog deze dat hij, op zijn woord van hem geen leed te zullen doen, tot hem kwam; maar hij brak zijn woord en zond hem gevangen naar Rome. Dewijl de landvoogd de Hogepriester Jonathas zeer haatte, omdat die hem steeds over zijn slecht bestuur berispte, dewijl hij vreesde dat de schuld daarvan op hem zou komen, omdat het op zijn verzoek geweest was, dat de Keizer aan Felix die landvoogdij gegeven had, besloot hij zich van die overlast te ontslaan, vermits de boze niets ondragelijker valt dan vermaningen. Om dan zijn voornemen te volbrengen, beloofde hij aan Dora, een Jeruzalemmer, die voor een groot vriend van Jonathas gehouden werd, een som geld; en die booswicht voerde het ontwerp uit door rovers. Zij kwamen in de stad, onder vertoon van godsdienstigheid, met dolken onder hun klederen verborgen; en zich onder Jonathas dienaars verspreid hebbende, brachten zij hem om het leven. Dewijl de moordenaars voor dat snode feit niet gestraft werden, kwamen zij op de feestdagen, en zich onder het volk mengende, staken zij allen dood, wien zij haat toedroegen, of tot wier moord zij zich hadden laten omkopen; het was hun niet genoeg deze moorden in de stad te begaan, maar zij pleegden ze zelfs, o gruwelijke goddeloosheid! in de Tempel. Wie behoeft zich dan te verwonderen dat God Jeruzalem met een oog van gramschap aanschouwde, en dat Hij, nu zijn heilige woonstede haar eerwaardige reinheid verloren had, de Romeinen zond, om de rampzalige stad door vuur en zwaard te tuchtigen, en vrouwen en kinderen als slaven weg te voeren, om ons door zulk een schrikkelijke straf tot inkeer te brengen.

849 Terwijl de rovers Jeruzalem aldus met moord vervulden, lieten de bedriegers niet na het volk te misleiden, hen naar eenzame plaatsen leidende, onder voorgeven van hun tekenen en wonderen te tonen. Felix strafte hen voor hun dwaasheid, en deed velen van hen gevangen nemen en ombrengen. Omstreeks die tijd kwam er een Egyptenaar te Jeruzalem, die zich voor een profeet uitgaf. Hij haalde een grote menigte volks over om hem te volgen naar de Olijfberg, die omtrent vijf stadiën van de stad ligt, en maakte hun wijs, dat zij de muren van Jeruzalem zouden zien neêrvallen, zodra hij enige woorden zou gesproken hebben, zodat men er in en uit zou kunnen gaan, zonder de poorten te gebruiken. Zodra Felix hiervan bericht bekomen had, trok hij met een groot aantal krijgsvolk ter stad uit, en viel op die menigte aan, zodat er vierhonderd van gedood en tweehonderd gevangen genomen werden; maar de Egyptische bedrieger ontkwam het. Evenwel lieten de rovers zich niet afschrikken door de straf, die enigen van hen ten deel was gevallen, maar hitsten zij het volk steeds op tot muiterij tegen de Romeinen, zeggende dat men zulk een ondraaglijk juk moest afschudden; en zij plunderden en verbrandden de dorpen diegenen, die hen niet wilden bijstaan.

850 Terzelfder tijd onstond te Cesarea tussen de Joden en de andere ingezetenen een grote verdeeldheid wegens het recht van voorzitting; de Joden beweerden dat het hun toebehoorde, omdat Herodes, een hunner Koningen, de stad gesticht had; en de Syriërs hielden daarentegen staande dat hun de voorrang toekwam, vermits de stad te voren de naam van Stratons toren had gevoerd, en aldaar toen niet één Jood woonde. De landvoogden, kennis genomen hebbende van de twist, deden de wederzijdse belhamels vatten en met geseling straffen. Maar de Joden, die

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

op hun rijkdom steunden, begonnen de Syriërs te verachten, en met scheldwoorden te bejegenen; doch dewijl er onder de laatsten velen van Cesarea en Sebaste waren, die onder de Romeinse krijgsbenden dienden, bleven zij hun niets schuldig, maar spraken manhaftig en stout terug. Daardoor kwam het eindelijk van woorden tot het werpen met stenen, zodat er van wederzijde velen gedood en gewond werden; doch de Joden behielden de overhand. Felix ziende dat die twist erger gevolgen zou hebben, verzocht de Joden dat zij zich toch zouden matigen; maar toen zij hem niet gehoorzaamden, zond hij krijgsknechten, die velen van hen doodden en gevangen namen, en onverhinderd enige huizen, waarin zich grote rijkdommen bevonden, plunderden. De aanzienlijksten onder de Joden, zulk een grote wanorde ziende, en voor de gevolgen daarvan vrezende, baden Felix dat hij de soldaten bevelen wilde te vertrekken, om alzo hen, die zich onbedacht door hun drift hadden laten medeslepen, gelegenheid te geven om tot inkeer te komen, opdat de verwarring niet groter werd; welk verzoek door hem toegestaan werd.

851 Terzelfder tijd gaf koning Agrippa het Hogepriesterambt aan Ismaël, Fabus' zoon. De overpriesters geraakten in strijd met de gewone priesters en de voornaamste burgers van Jeruzalem. Elk voorzag zich van gewapend volk, hetwelk zij uit de stoutsten en oproerigsten kozen. Zij begonnen elkaar met scheldwoorden te lijf te gaan, en vervolgens met stenen te werpen, zonder dat iemand zich inspande om hen te scheiden. Het scheen als of er geen overheid in de stad was, die recht had om hun moedwil te beteugelen. Ja, de ombeschaamdheid en stoutheid der overpriesters ging zo ver, dat zij hun knechten naar de dorsvloeren zonden, om de tienden, die de priesters toekwamen, weg te nemen; zodat sommige arme priesters van honger vergingen. Zozeer werd het recht alstoen, door het geweld der oproerlingen, met voeten getreden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7

Festus volgt Felix in de landvoogdij van Judea op. De invoners van Cesarea verwerven van Keizer Nero, dat het burgerrecht de Joden dier stad ontnomen wordt. koning Agrippa doet een vertrek bouwen, waaruit men alles kon zien, wat er nabij de Tempel geschiedde. Die van Jeruzalem maken een hogen muur, om zulks te beletten.

NADAT Porcius Festus door Keizer Nero gezonden was om Felix in de landvoogdij van Judea op te volgen, zonden de Joden van Cesarea enigen naar Rome om Felix te beschuldigen; en buiten twijfel zou hij de kwade behandeling, die hij de Joden had aangedaan, zwaar hebben moeten boeten, indien Nero hem, op verzoek van zijnen broeder Pallas, die toen in groot aanzien bij hem was, zijn misdrijf niet kwijtgescholden had. Twee der voornaamste Syriërs van Cesarea kochten Burrhus, die leermeester van Nero geweest, en ook toen nog de geheimschrijver zijner Griekse brieven was, voor een grote som gelds om, en verwierven door hem een brief, waarbij het burgerrecht, hetwelk de Joden benevens de Syriërs te Cesarea genoten, ingetrokken werd. Men zou kunnen zeggen dat deze brief de oorzaak onzer ellenden geweest is; want de Joden van Cesarea werden er zo verbitterd door, dat er eindelijk uit die verbittering een oorlog voortkwam.

853 Toen Festus in Judea aangekomen was, vond hij het in een jammerlijken toestand, door het kwaad, dat de rovers daar veroorzaakten; want overal plunderden zij, en staken alles in brand. Men noemde de wreedsten van hen, wier aantal zeer groot was, Sicarii, of Moordpriemers, omdat zij korte zwaarden droegen, gelijk die der Perzen, zijnde enigszins gekromd als de dolk, die de Romeinen Sica noemen. Deze moordenaars vervulden alles met doodslag; en zich op de feestdagen onder het volk, dat van alle kanten uit godsdienstigheid te Jeruzalem kwam, mengende, brachten zij iedereen, die zij wilden, ongestraft om het leven. Ook bestormden zij de vlekken diegenen wien zij een haat toedroegen, en plunderden die niet alleen, maar staken ze in brand.

854 Zekere bedrieger lokte een menigte van mensen met zich naar de woestijn, belovende dat hij hen van allerlei onheilen verlossen zou; maar Festus zond een partij ruiters en voetknechten derwaarts, die deze hoop verstrooiden en hem met zijn gevolg doodsloegen.

855 Koning Agrippa deed een grote woning bouwen bij de galerij van het koninklk paleis te Jeruzalem, hetwelk door de Asmoneesche vorsten gesticht was; en dewijl die plaats zeer hoog was, had men er een schoon uitzicht over de ganse stad, en Agrippa kon uit zijn kamer alles zien, wat er in en bij de Tempel geschiedde. De voornaamsten van Jeruzalem waren hierover zeer misnoegd, omdat onze wetten niet toelaten dat men hetgene in de Tempel verricht wordt, en voornamelijk de offeranden, bespiedt. Om dit dan te beletten, deden zij boven de zitpiaatsen van de binnensten Tempel, aan de westzijde, een muur maken, en die zo hoog ophalen, dat hij niet alleen het uitzicht benam aan des Konings vertrek, maar ook aan de galerijen, die buiten de Tempel aan de westzijde waren, waar de Romeinen op de feestdagen wacht hielden tot bewaring des Tempels. Agrippa toonde zich zeer gebelgd hierover, en Festus was nog meer vergramd, en beval de burgers die muur af te breken. Maar zij verzochten aan hem verlof om een gezantschap deswege aan de Keizer te zenden, vermits zij liever wilden sterven, dan enig gedeelte van de Tempel omverwerpen. Dit stond hij hun toe. Daarop zonden zij tien der voornaamste burgers, benevens de Hogepriester Ismaël, en Chelcias, de bewaarder der gewijde schatten, naar Rome. Nero verleende hun gehoor; en Keizerin Poppéa, zijn gemalin, die godsdienstig van aard was, voor hen gesproken hebbende, verwierf niet alleen dat hij, om harentwilt wat zij gedaan hadden, niet kwalijk opnam, maar hij stond ook toe dat de muur mocht

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

blijven staan. De vorstin liet toen de tien andere afgezondenen weer naar huis keren, en behield Ismaël en Chelcias alleen als gijzelaars. Koning Agrippa gaf daarna het Hogepriesterschap aan Josephus, Kabi toegenaamd, de zoon van de Hogepriester Simon.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8

Albinus volgt Festus in de landvoogdj van Judea op, en Koning Agrippa begeeft het Hogepriesterambt verscheidene malen. Ananus, de Hogepriester, doet de apostel Jakobus ombrengen. Agrippa vergroot en versiert de stad Cesarea Filippi, en noemt ze Neronias. Gunsten, de Levieten toegestaan. Volgreeks der Hogepriesters, van Aäron af.

FESTUS gestorven zijnde, gaf Nero de landvoogdij van Judea aan Albinus, en Koning Agrippa ontnam Josephus het Hogepriesterambt, en gaf het aan Ananus, de zoon van Ananus. Deze Ananus, de vader, werd aangemerkt als een van de allergelukkigste mensen, want hij genoot zelf die hoge waardigheid gedurende een lange reeks van jaren, en had vijf zonen, die ze allen na hem bezaten, hetwelk nooit iemand anders te beurt gevallen is. Ananus, een van hen, van welke wij nu spreken, was een stout en onversaagd mens, en van de aanhang der Sadduceën, die, gelijk wij gezegd hebben de strengsten onder de Joden zijn, en in het gericht het hardnekkigst bij hun gevoelen blijven staan. Hij nam de tijd waar, toen Festus gestorven, en Albinus nog niet aangekomen was, deed de raad te samenkomen, en ontbood er Jakobus, broeder van die Jezus, welke Christus genoemd werd, benevens enige anderen voor, en hen beschuldigd hebbende dat zij de wet overtreden hadden, deed hij hen veroordelen om gestenigd te worden. Dit bedrijf mishaagde al de inwoners van Jeruzalem, die enigszins godsdienstig waren en de onderhouding der wetten behartigden; en daarom lieten zij Koning Agrippa heimelijk verzoeken, dat hij Ananus bevelen wilde zo iets niet meer te doen, dewijl hetgene hij gedaan had een onverschoonbare zaak was. Sommigen van hen gingen Albinus, die toen van Alexandrië vertrokken was, te gemoet, om hem kennis te geven van hetgene er was voorgevallen, en hem aan te tonen dat Ananus geen recht had de raad zonder zijn verlof te doen bijeenkomen. Hij toonde van hetzelfde gevoelen te zijn, en schreef aan Ananus met verstoordheid, onder bedreiging dat hij hem zou doen straffen. Agrippa, ziende dat Albinus zo vergramd was, benam Ananus het Hogepriesterschap, hetwelk hij niet langer dan vier maanden bediend had, en gaf het aan Jezus, de zoon van Damneus.

857 Toen Albinus te Jeruzalem aangekomen was, wendde hij alle vlijt aan om het landschap in rust te brengen, door een groot gedeelte der rovers te doen doden. Terzelfder tijd was Ananias, een zeer vermaard priester, bij iedereen in gunst; elk eerde hem om zijn mildheid, en hij verstond de kunst om veel geld bijeen te verzamelen, en er ging geen dag voorbij dat hij geen geschenken aan Albinus en de Hogepriester zond. Zijn dienaars waren zo ondeugend, dat zij met anderen, die niet beter waren dan zij zelf, naar de dorsvloeren gingen, om de tienden, die de priesters toebehoorden, met geweld weg te nemen, en degenen sloegen, die weigerden ze hun te geven. Hetzelfde werd ook door anderen gedaan, zodat de priesters, die daar alleen van leven moesten, zich in de uiterste verlegenheid gebracht zagen, zonder dat er enige orde daartegen gesteld werd. Het gebeurde op zeker feest dat de moordenaars, waarover hierboven gesproken is, bij nacht in de stadkwamen, en de geheimschrijver van Eleazar, hoofdman van de Tempel, die een zoon van de priester Ananias was, aangrepen, en gebonden wegvoerden, en zijnen vader lieten weten dat zij zijn zoon zouden ontslaan, indien Albinus tien van hun makkers, welke hij gevangen hield, wilde loslaten. Die list gelukte hun; want Albinus, de nood ziende, die Ananias drong, om dit aan hem te verzoeken, stond zijn bede toe. Doch dit was oorzaak van veel kwaad; want de rovers vonden steeds gelegenheid om iemand van Ananias' nabestaanden te vatten, die zij dan niet teruggaven dan na dergelijk een ruiling. Aldus groeide hun getal aan, en hun stoutheid nam zo toe, dat zij het ganse land een geweldigenoverlast aandeden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

858 Koning Agrippa vergrootte te dier tijd de stad Cesarea Filippi, en noemde ze Neronias, ter ere van Nero. Hij deed te Beryte ook een prachtigen schouwburg bouwen, waarin hij jaarlijks schouwspelen aan het volk liet vertonen; ook deed hij koren en olie onder de inwoners uitdelen. Om de stad te versieren, liet hij het grootste gedeelte van al de kunststukken, die in zijn rijk waren, waaronder vele uitmuntende beelden, naar de voornaamste der oude kunstenaren geschetst, gehouwen of gegoten, derwaarts voeren. Maar hierdoor maakte hij zich gehaat bij zijn onderdanen, die met leedwezen zagen, dat hij hun steden van haar voornaamste sieraden beroofden, om er een vreemde stad meê te versieren.

859 De vorst ontnam Jezus, Damneus zoon, het Hogepriesterambt, en gaf het aan Jezus, Gamaliëls zoon; maar dewijl deze het niet gewillig afstond, veroorzaakte zulks een groten twist tussen hen; en vermits zij beiden van enig onversaagd volk vergezeld waren, kwam het dikwijls tot schelden, en van schelden tot het werpen van stenen.

860 Ondertussen bleef Ananias steeds de aanzienlijkste onder de priesters, zo wegens zijnen groten rijkdom, als door zijn mildheid, waardoor hij zich meer en meer vrienden maakte. Kostobarus en Saulus hadden ook een grote menigte krijgsvolk bij zich en waren in groot aanzien, omdat zij van koninklijken bloede, en alzo aan de Koning vermaagschapt waren; maar zij waren te streng, en altoos gereed om de zwaksten te onderdrukken. En dewijl de zaken aldus steeds verergerden, ontstond daaruit voornamelijk de ondergang van ons volk.

861 Toen Albinus vernam dat Gessius Florus hem in zijn ambt stond op te volgen, hield hij zich alsof hij de inwoners van Jeruzalem aan zich wilde verplichten en deed derhalve al de gevangenen voor zich brengen, van welke hij degenen, die voor halszaken gegrepen waren, ter dood veroordeelde, en hen die om geringe zaken in hechtenis genomen waren, weer naar de gevangenis zond, en vervolgens voor geld losliet. In dezer voege maakte hij de gevangenissen ledig, maar werd het land met rovers vervuld

862 Die van de stam van Levi, wier ambt het was in de Tempel lofzangen te zingen, verwierven van Koning Agrippa, dat hij door zijnen raad liet bevelen dat zij een linnen kleed zouden mogen dragen, hetwelk anders niemand dan de priesters vrijstond; zij hadden hem tot dat einde voorgesteld, dat, dewijl zij die gunst nooit genoten hadden, het een eer voor hem zou zijn, dit aan hen toe te staan. Maar ondertussen vergunde hij ook aan het andere gedeelte van die stam, hetwelk de Tempeldienst waarnam, zowel als aan de anderen, lofzangen te zingen; hoewel dit alles tegen onze wetten streed, die nooit overtreden zijn geworden, zonder dat God een strenge straf daarover gebracht heeft.

863 Dewijl de werken van de Tempel voltooid waren, en er nu achttienduizend werklieden, die met de arbeid daaraan steeds geld verdiend hadden, ledig liepen, wilden de inwoners van Jeruzalem hun een middel aan de hand geven om de kost te winnen; en dewijl zij niets van het gewijde geld wilden bewaren, uit vrees dat de Romeinen het toch naar zich zouden nemen, spraken zij Koning Agrippa aan over het herbouwen van de galerij, die aan de oostzijde was. Deze galerij was buiten de Tempel, in zulk een diep dal, dat de muren vierhonderd ellebogen hoog waren, van vierkante stenen, elk twintig ellebogen lang, en zes dik, gebouwd, en nog een werk van Salomo, die de eersten Tempel gesticht had. Maar Agrippa, wien de zorg voor de Tempel door Keizer Claudius was opgedragen, de moeilijkheid van die onderneming inziende, zowel ten aanzien van de tijd, als ter oorzaak van het geld, dat er aan ten koste gelegd zou moeten worden, en bedenkende dat de grootste werken licht gesloopt werden, kon niet besluiten om hun verzoek toe te staan; maar hij gaf hun verlof om hun stad, indien zij wilden, met witte stenen te bestraten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

864 De vorst ontnam Jezus, Gamaliëls zoon, het Hogepriesterambt, en gaf het aan Matthias, de zoon van Theofilus, onder wiens bediening de Joodse oorlog begon. Het zal alhier niet ongepast zijn de afkomst der Hogepriesters te verhalen, en op te sommen wie dat ambt tot het einde van deze oorlog bediend hebben. De eerste was Aäron, Mozes broeder; hij werd opgevolgd door zijn zonen, en die hoge waardigheid is altoos onder hun nakomelingen verbleven, zonder dat men iemand anders, ja zelfs geen Koningen, daartoe verkoos. Er zijn er drie en tachtig geweest van Aäron tot aan Phanasus, die door de oproerlingen in zijn ambt gesteld werd; en dertien van hen hebben het bekleed sedert Mozes Gode een Tabernakel in de woestijn oprichtte, tot aan de tijd dat het volk in Judea gekomen is, waar Salomo de Tempel bouwde. In de beginne stelde men niemand in dit ambt aan, dan na de dood diegenen, die het bediend hadden; maar naderhand werden er bij hun leven wel anderen in hun plaats gesteld. Die dertien waren allen afkomstig van de twee zonen van Aäron, en volgden malkander op. De regering over ons volk berustte toen bij de voornaamsten des volks; maar daarna werd het hoog gezag aan éénen enkelen opgedragen, en eindelijk ging het over aan Koningen. Er verliepen zeshonderd twaalf jaren onder de bediening van die dertien, sedert ons volk, onder het geleide van Mozes, uit Egypte getrokken was, totdat Salomo de Tempel stichtte. Achttien andere Hogepriesters volgden elkaar na die dertien op, gedurende de tijd van vierhonderd zes en zestig jaren, zes maanden, en tien dagen, welke verliepen van Salomo's tijd af, totdat Nebukadnezar, Koning van Babel, Jeruzalem ingenomen en de Tempel verbrand hebbende, het volk met de Hogepriester Josadach gevangen naar Babylonië voerde. Na een ballingschap van twee en zeventig jaren stond Cyrus, Koning van Perzië, de Joden toe, weer naar hun land te keren, en de Tempel te herbouwen. Jezus, de zoon van Josadach, werd toen Hogepriester. Vijftien zijner nakomelingen, allen Hogepriesters gelijk hij, hebben gedurende vierhonderd veertien jaren de vrijen Staat geregeerd, totdat Koning Antiochus Eupator en Lysias zijn veldoverste, nadat zij de Hogepriester Onias, Menelaus bijgenaamd, te Beroë hadden doen sterven, diens ambt aan Jakim gaven, die wel van Aäron afstamde, maar niet uit hetzelfde geslacht was, dat die waardigheid te voren bezat; aldus beroofden zij er de zoon van Onias van, die zijns vaders naam voerde. De jonge Onias vertrok toen naar Egypte, waar hij in de gunst van Koning Ptolomeüs Philometor, en Koningin Cleopatra, diens gemalin, gekomen zijnde, verlof van hen verkreeg om dicht bij Heliopolis een tempel, gelijk aan die van Jeruzalem, te bouwen, waarvan hij Hogepriester werd, gelijk hiervoren verhaald is. Jakim, na verloop van drie jaren gestorven zijnde, bleef het Hogepriesterambt zeven jaren openstaan. Maar toen ons volk tegen de Macedoniërs opstond, en die van het geslacht der Asmoneërs tot vorsten koos, werd Judas, één van hen, met algemene toestemming verkozen om deze waardigheid te bekleden. Hij bediende die zeven jaren, en toen Tryfon hem verraderlijk om het leven gebracht had, werd hij door zijnen broeder Simon opgevolgd. Simon, dat eerambt acht jaren bekleed hebbende, werd door zijnen schoonzoon op een gastmaal vermoord, en zijn zoon Hyrkanus daarop tot Hogepriester verheven. Hij bezat het ambt dertig jaren, en stierf in een hogen ouderdom. Judas, zijn zoon, Aristobulus toegenaamd, volgde hem op, en was de eerste, die zich de koninklijken rang aanmatigde. Hij regeerde maar één jaar, en zijn broeder Alexander volgde hem in het koningschap en in de waardigheid van Hogepriester op. Hij regeerde zeven en twintig jaren, en liet bij zijn sterven zijn gemalin Alexandra als Regentes na, met volmacht, om die van zijn zonen, welke zij wilde, in het Hogepriesterambt te stellen. Zij gaf het aan Hyrkanus, die het gedurende de negen jaren, welke zij regeerde, bediende, maar toen zij gestorven was, deed zijn jongere broeder, Aristobulus, hem de oorlog aan, overwon hem, en noodzaakte hem een ambteloos leven te leiden, terwijl hij zich zelf te gelijk de koninklijke regering en het Hogepriesterschap aanmatigde. Hij bezat één en ander drie jaren. Pompejus, Jeruzalem ingenomen hebbende, voerde hem met zijn kinderen gevangen naar Rome, en herstelde Hyrkanus in het ambt van Hogepriester en vorst der Joden, zonder hem nochthans de waardigheid van Koning te geven. Deze bekleedde het vier en twintig jaren, behalve de negen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

reeds vermeld; maar op het einde van die tijd kwamen Pakorus en Barsafarnes, veldoversten der Parthen, van geen zijde van de Eufraat, hem beoorlogen, en namen hem gevangen, Antigonus, de zoon van Aristobulus, tot Koning der Joden aanstellende. Drie jaren en drie maanden later werd die vorst te Jeruzalem met geweld door Herodes en Sosius gevat, en naar Antonius gezonden, die hem te Antiochië liet onthoofden. Herodes, door de Romeinen tot Koning aangesteld zijnde, koos de leden uit het geslacht der Asmoneërs niet meer tot Hogepriesters, maar nam voor dat ambt gewone priesters, ja zelfs de zodanigen, die nog van minder aanzien waren, uitgenomen toen hij het aan Aristobulus, kleinzoon van Hyrkanus, gaf, die door de Parthen gevangen genomen was, en broeder zijner gemalin Mariamne. Hij deed dit ter oorzaak van de genegenheid des volks voor deze, en om de eerbied, welke men voor de nagedachtenis van Hyrkanus behield. Maar dewijl de liefde, die elkeen die jongen Prins toedroeg, hem bevreesd maakte, deed hij hem te Jericho verdrinken, gelijk hierboven verhaald is, en wilde niemand van het geslacht der Asmoneërs meer tot dat eerambt verheffen. Archelaüs, Herodes' zoon, en de Romeinen, die daarna meesters van Judea werden, deden evenzo. Gedurende de honderd en zeven jaren, die er verliepen sedert het begin van Herodes regering tot de tijd, dat Titus Jeruzalem en de Tempel verbrandde, waren er acht en twintig Hogepriesters, van welke enigen dat ambt onder de regering van Herodes bedienden. Na de dood van Herodes en Archelaüs kwam de regering over ons volk weer aan de voornaamsten des volks; en de Hogepriesters hadden het oppergezag.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 9

Florus volgt Albanus in de landvoogdij van Judea op; en zijn gierigheid en wreedheid zijn oorzaak van de oorlog der Joden tegen de Romeinen. Einde dezer Historie.

GESSIUS Florus, geboortig van Klazomene, werd, tot ongeluk van ons volk, door Nero verkozen om Albinus in de landvoogdij van Judea op te volgen. Cleopatra, zijn huisvrouw, die hij met zich bracht, en die voor hem in boosheid niet onderdeed, had die gunst voor hem verworven door Keizerin Poppea, die haar zeer toegedaan was. Hij misbruikte zijn macht zo schandeijk, dat men zich het vertrek van Albinus beklaagde; want terwijl die het kwaad heimelijk en ter sluiks deed, droeg Florus er openlijk roem op; en het scheen alsof hij enkel gezonden was, om de ongerechtigheid te doen zegepralen, en ons volk op het snoodst te verongelijken. Zijn roverijen en wreedheden kenden geen maat of perk; zijn hart was ongevoelig en zonder ontferming; de grote winsten deden hem de kleine niet verwaarlozen; overal sloeg hij de handen in; alles was zijn gading; hij deelde met de struikrovers de buit, en het was tot die prijs dat hij hun de straffeloosheid hunner misdaden verkocht. Aldus ging het kwaad, dat de Joden leden, alle beschrijving te boven; zij waren genoodzaakt hun vaderland en hun godsdienstplechtigheden te verlaten, om naar vreemden te vluchten; want bij de wreedste volken konden zij geruster leven dan in hun eigen land. Wat zal ik meer zeggen? Is het niet genoeg, als ik zeg, dat het Florus was, die ons dwong de wapenen tegen de Romeinen op te nemen, om liever allen te gelijk met één slag, dan de een na de ander, en elk afzonderlijk, onder zulk een ondragelijke regering om te komen? Want twee jaren nadat deze tirannieke landvoogd in Judea gekomen was, in het twaalfde jaar van Nero’s heerschappij, begon die verderfelijke oorlog. Die de begeerte hebben om in bijzonderheden te willen weten, wat daarin voorgevallen is; behoeven slechts de Historie der Joodse Oorlogen, die wij geschreven hebben, te lezen.

866 Ik zal nu de Historie van de Oudheden onzes volks, de zaken behandelende, die sedert de schepping der wereld tot aan het twaalide jaar van Nero’s regering voorgevallen zijn, eindigen, van waaraf ik ook die der Oorlogen ben begonnen te schrijven. Men kan in het eerste Werk alles zien, wat de Joden gedurende zovele eeuwen, zowel in Egypte als in Palestina en Syrië, wedervaren is; wat zij onder de Assyriërs en Babyloniërs geleden hebben; en hoe zij door de Perzen, de Macedoniërs, en de Romeinen zijn behandeld. Ik heb daarin ook de volgreeks der Hogepriesters gedurende tweeduizend jaren, mitgaders al de bedrijven onzer Koningen, en diegenen, die, als er geen Koningen waren, het oppergezag hadden, alzo verhaald, als ik het in de Heilige Boeken beschreven heb gevonden, gelijk ik in het begln van dit Werk heb beloofd. Ik zou wel durven zeggen dat niemand anders, hetzij Jood of vreemdeling, onze Historie zo nauwkeurig de Grieken zou kunnen verhalen; mijn landgenoten bekennen zelf, dat ik onze gewoonten en inzettingen zeer goed ken. Ik heb geen reden om de tijd te beklagen, die ik tot het leren van de Griekse taal besteed heb, hoewel ik ze niet op het zuiverste uitspreek; want dat valt ons zeer zwaar, omdat men er zich niet genoeg op toelegt wijl onze landslieden degenen, die verscheidene talen leren en wel en sierlijk weten uit te spreken, weinig achten, en zulke letteroefeningen aanmerken als een ongewijde oefening, die even goed de slaven voegt als de vrijgeborenen. Zodat men dezulken onder ons alleen wijs acht, die zulk een grote kennis van onze wetten en de Heilige Schriften verkregen hebben, dat zij bekwaam zijn, die uit te leggen; hetwelk echter iets zo zeldzaams is, dat er nauwelijks twee of drie zijn geweest, die daarin uitgemunt, en roem verworven hebben.

867 Ik hoop dat men het niet zal afkeuren, dat ik in het kort ook iets schrijve van mijn geslacht en afkomst, en van mijn voornaamste levensbedrijf, terwijl er nog personen in het leven zij, die het òf bekrachtigen, òf de onwaarheid daarvan tegenspreken kunnen. Dus zal ik dan deze

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Oudheden, die in twintig boeken, en zestigduizend regels vervat zijn, eindigen. Zo God mij het leven spaart, zal ik in het kort de oorzaken van onzen Oorlog verhalen, bovendien alles, wat tot op deze tijd toe, zijnde het dertiende jaar der regering van Keizer Domitianus, en het zes en vijftigste mijns ouderdoms, ons is overkomen. Ik heb mij ook voorgenomen vier boeken van de gevoelens der Joden ten aanzien van God, zijn wezen, zijn wetten, en wat ons volgens deze geoorloofd of verboden is, te schrijven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

DE OORLOG VAN DE JODEN

OF DE GESCHIEDENIS VAN DE VERWOESTING VAN JERUZALEM.

Vertaald uit de oorspronkelijke taal en bewerkt door Dr. Rav Boaz Katzir.

VOORWOORD.

1.

Terwijl de oorlog die de Joden voerden met de Romeinen de grootste van allen is, niet slechts in onze tijd, maar ook op de manier waarvan ooit gehoord is, groter dan enige oorlog ook, of die nu werd van stad tegen stad, of van volk tegen volk, terwijl sommigen die eigenlijk geen belangstelling hadden tegenstrijdige verslagen hebben gegeven, of van 'horen-zeggen' hebben doorgegeven, en dat vaak op een overdreven manier. Terwijl sommigen die wel de geschiedenis een oneerlijk verslag hebben geschreven, ofwel uit humor en vleierij naar de Romeinen of uit haat tegen de Joden. Hun verslagen bevatten soms beschuldigen en vaak opzettelijke onjuistheden, maar geen enkele van geeft inzicht in de werkelijke waarheid van de feiten. Ik heb mijzelf tot taak gesteld, voor het die leven in het Romeinse rijk, een verslag te schrijven in de Griekse taal, en datgene te vertalen wat ik eerst in de taal van mijn eigen volk heb geschreven. En dat openbaar te maken aan iedere, ik heb het gezonden aan Jozef, de zoon van Matthias, een Jood van geboorte, die ook een priester is en die mijn medestrijder is geweest tegen de Romeinen. En zich, evenals de schrijver van dit werk, heeft overgegeven aan de Romeinen.

2.

In de tijd dat deze grote verwarring plaatsvond, waren ook de Romeinse zaken niet geheel op orde.

Die Joden die hervormingen wilden, werden door de gang van zaken geërgerd, ze waren in voorspoed en welvaart, ze hadden macht en rijkdom, in zoverre dat de zaken in het oosten werkelijk een chaos waren, terwijl sommigen hoopten daaraan te kunnen verdienen en anderen bang waren eraan te verliezen. De Joden hoopten eigenlijk allemaal dat de situatie over de Eufraat spoedig zou stabiliseren.

Ook de Galliërs, buren van de Romeinen, waren in beweging. En de Kelten waren ook niet rustig. Alles was in wanorde na de dood van Nero.

De gelegenheid die zich nu voor deed gaf velen de kans om naar koninklijke macht te streven en de legers wilden best strijden in de hoop op geld.

Ik vind het daarom absurd te moeten zien hoe de waarheden vervalst worden in aangelegenheden van zo groot belang, en kennis te moeten nemen van deze onjuistheden. Ik wil dan ook niet toezien hoe Grieken en Romeinen, die niet bij deze oorlog geweest zijn, en er niets van weten, deze vleierij en fictie te lezen krijgen, die geproduceerd is door Parthen, Babyloniërs en zelfs ver weg wonende Arabieren, ja zelfs van hen die voorbij de Eufraat woonden. Terwijl men toch heel goed had moeten weten hoe de oorlog begon en hoe deze eindigde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

3.
Het is waar, deze schrijvers hebben kennelijk een geheel ander idee over geschiedenis, maar ze mislukken, volgens mij, ten behoeve van hun eigen doeleinden en geven mededelingen die nergens op slaan en in ieder geval onjuist zijn.

Het enige wat zij willen is een demonstratie geven van de grootheid van de Romeinen, terwijl de rol van de Joden verkleind wordt en soms zelfs geheel verdwijnt. Kennelijk weten zij het verschil tussen groot en klein niet!

Ook schamen zij zich niet voorbij te gaan aan de duur van de oorlog en de macht van de Romeinen, die toch ook verliezen hebben geleden, of de kracht van de bevelhebbers, waaraan voorbij gegaan wordt aan hun inzet in de oorlog, en aan wat ze hebben gepresteerd. Ook wordt voorbijgegaan aan wat de Joden hebben gedaan, en hoe moedig velen van hen waren.

4.

Ik zal er echter voor waken niet tot het andere extreme te vervallen, niet uit protest tegen hen die de Romeinen onrechtmatig groter maken dan ze zijn, en ook zal ik de daden van de Joden niet vergroten omdat ik zelf een Jood ben. Ik wil de daden van beide partijen nauwkeurig beschrijven,.

Ik zal mijn taal ondergeschikt maken aan de hartstichten die ik heb, maar sta mij toe, af en toe, een weeklacht uit te spreken als ik denk aan de ellende die mijn volk heeft ondergaan.

Want het was onze eigen eigenwijsheid die vernietiging bracht, en het waren tirannen die de Joden onder Romeinse overheersing brachten. Romeinen die ons met tegenzin hebben aangevallen, en ook onwillig de Tempel in brand hebben gezet. Titus Caesar, die de Tempel verwoest heeft, is zelf getuige dat gedurende de gehele oorlog, er groot medelijden met mijn volk was, die verdrukt werden door opstandelingen, en vertraagde een paar keer de oorlog om gelegenheid tot inkeer te geven.

Maar als iemand een onjuiste beschuldiging tegen ons doet, wanneer we zo hartstochtelijk spreken over deze tirannen, of zo bitter vanwege het leed dat ons trof, laat hen mijn passie begrijpen, hoewel dat in strijd zou kunnen zij met geschiedschrijving. Onze stad Jeruzalem was ooit een welvarende stad met grote voorspoed, en toch is deze stad ten prooi gevallen aan de bitterste ellende.

Want het komt mij voor dat geen enkele stad in de gehele wereld, zo getroffen is door rampen als het prachtige Jeruzalem.

Dit alleen al maakt het mij onmogelijk mij van weeklagen te onthouden.

Maar als iemand hierop kritiek heeft, laat hij zich dan beperken tot het lezen van de geschiedenissen, en het weeklagen aan mij laten.

5.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Echter, ik berisp de geleerde man onder de Grieken, die, als een dergelijk grote gebeurtenis had plaatsgevonden in hun eigen tijd, en dan ook te vergelijken zou zijn met deze oorlog, menen dat zij alle begrijpen.

Zij beschrijven immers aangaande de Assyriërs en Meden, als of die nooit eerder beschreven zou zijn! En vaak door veel bekwamere mensen.

Want vanouds zijn er mensen geweest die het op zich genomen hebben hun eigen tijd te beschrijven. Daar ligt ook de grootste belangstelling, voor het beschrijven ven grote daden van eigen mensen. En als er kritisch geschreven moet worden, worden er maar al te vaak onjuistheden gegeven.

Maar, de onderneming te beschrijven wat nog niet eerder beschreven is, tot herinnering van het volk, en dat een juist beeld geeft van de werkelijkheid, dat moet een lofwaardig streven worden genoemd.

Hij die een zware taak op zich neemt, verdient waardering, en hij die slechts een overzicht geeft van wat allang door anderen beschreven is, verdient zelfs geen aandacht.

Maar zelfs sommigen van onze geleerde mannen, onze leiders zelfs, hebben hun mond breed open en een zeer losse tong als het gaat om winst en rechtszaken, maar raken totaal in de war als het gaat om geschiedschrijving.

Toch zal de werkelijke waarheid van de historische feiten bij ons alle voorrang hebben. Waarheden die maar al te vaak genegeerd zijn door zogenaamde Griekse geschiedkundigen.

6.

Te schrijven over de geschiedenis van de Joden, wie ze waren, hoe ze opstonden tegen Egypte, door welke landen ze reisden, welke landen zij veroverden en hoe ze daaruit weer verjaagd werden, daarvoor is dit werk niet de juiste gelegenheid, daar zal een ander werk voor nodig zijn.

Maar daar waar de schrijvers de tijd van de profeten afsluiten, zal ik nu verder gaan en mijn verslag beginnen.

Wat de oorlog betreft die in mijn eigen tijd plaatsvond, daar zal ik breedvoerig op ingaan, en met alle geduld waarover ik beschik, maar wat gebeurde voor mijn tijd zal ik slechts kort verhalen.

7.

Bijvoorbeeld, ik zal vertellen hoe Antiochus, die ook Epiphanes wordt genoemd, Jeruzalem met geweld innam, en daar drie jaar en drie maanden bleef, en toen verdreven werd door de zonen van Asamoneus. En hoe hun nageslacht ruziemaakte over de regering, hoe er en overeenkomst tot stand kwam met Pompeus en hoe Herodes, de zoon van Antipater, hun regering wegzond, en Sosins binnenhaalde. En hoe ons volk opstandig werd na de dood van deze Herodes, toen Augustus keizer van Rome was, en Quintilius Varus in Judea was. En hoe de oorlog uitbrak in het 12de jaar van Nero, wat er gebeurde met Cestius; en welke plaatsen aangevallen werden door de Joden in de eerste dagen van de oorlog.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

8.

Ook zal ik vertellen hoe zij muren bouwden om andere steden en hoe Nero, na de nederlaag van Cestius, bang was over de afloop van deze oorlog. En hoe hij vervolgens Vespasianus tot bevelhebber in deze oorlog benoemde. En hoe deze Vespasianus, met zijn oudste zoon een expeditie uitvoerde in Judea, hoe groot zijn leger was en hoe hij dat leger inzette. Hoe zijn hulptroepen in moeilijkheden kwamen in Galilea, en hoe hij tenslotte de steden innam en tot vrede kwam met die steden.

Als ik zover gekomen ben, zal ik vertellen van de orde van de Romeinen en de discipline van hun legioenen, en een beschrijving geven van de natuur in Galilea en de grenzen van Judea.

En daarnaast zal zoveel mogelijk bijzonderheden geven van het landschap, van haar meren en waterbronnen die er zijn, en welke ellende plaatsvond bij de inname van steden, en wat men geleden heeft.

Ook zal ik de rampen die mijzelf troffen niet verbergen, ik zal deze vertellen zoals de waarheid ervan is.

9.

Vervolgens zal ik vertellen hoe, nadat de situatie voor de Joden heel erg somber was geworden, Nero stierf, en Vespasianus, toen hij Jeruzalem wilde aanvallen, geroepen werd om het keizerschap op zich te nemen. En welke voortekenen in verband staan met het verkrijgen van dat keizerschap. En welke veranderingen van regering er plaatsvonden in Rome. Hoe hij onwillig was maar door de legioenen tot keizer werd uitgeroepen. Van zijn vertrek naar Egypte, tot aan het gekroond worden tot keizer.

10.

Bovendien zal ik vertellen hoe Titus van Egypte voor een tweede maal naar Judea marcheerde. En hoe en waar hij zijn legers verzamelde. Hoe de situatie in de stad was, wat de middelen van de opstandige waren welke aanvallen hij uitvoerde, welke bouwwerken hij deed tijdens de belegering, wat de structuur van de stad en de Tempel was.

Een beschrijving van bepaalde feesten zal ik geven, en ook van de gang van zaken in de Tempel. Ik zal niets verbergen of toevoegen.

11.

Hierna zal ik vertellen van de barbaarsheden die de tirannen hun eigen volk aandeden. En ook van het geduld van Titus, hoe hij mensen wilde sparen en alles deed om de stad te behouden.

Ik zal beschrijven wat de ellende van het volk was en een onderscheid maken tussen de verschrikkingen die de tirannen brachten en wat de honger voor gevolgen had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ook zal ik niets weglaten van het onheil dat de vluchtelingen trof, of van de bestraffingen die de gevangen ondergingen. En hoe de Tempel in brand kwam te staan, tegen de opdracht van Titus in. En hoe veel heilige voorwerpen die in de Tempel aanwezig waren, uit het vuur werden gered. Ik zal verslag doen van de verwoesting van de gehele stad, met de tekenen en wonderen die daar aan vooraf gingen. En hoe de tirannen gevangen werden genomen en de menigte van het die slaven werden. En in welke ellende uiteindelijk iedereen terecht kwam.

Verder zal ik vertellen over wat de Romeinen deden met de rest van de stad, en met de overblijfselen van de muur. Hoe men die afbrak en ook de ander forten in het land vernietigde. En hoe Titus door het gehele land trok, en orde op zaken stelde. En over zijn terugkeer naar Italië en zijn triomftocht daar.

12.

Ik heb dit alles gedaan in zeven boeken, en ik heb het beschreven voor het die liefde voor de waarheid hebben, maar niet voor hen die zich slechts bezig willen houden met fictieve verhalen.

Ik zal nu beginnen met het eerste hoofdstuk

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

DE OORLOG DER JODEN

OF DE GESCHIEDENIS VAN DE VERWOESTING VAN JERUZALEM

BOEK I

BEVATTENDE DE PERIODE VAN 167 JAAR.

VAN DE INNAME VAN JERUZALEM DOOR ANTIOCHUS EPIPHANES, TOT DE DOOD VAN HERODES DE GROTE.

HOOFDSTUK 1.

HOE DE STAD JERUZALEM WAS INGENOMEN, EN DE TEMPEL ONTHEILIGD DOOR ANTIOCHUS EPIPHANES.

EN OOK AANGAANDE DE ACTIE VAN DE MACCABEËN, MATTHIAS EN JUDAS EN AANGAANDE DE DOOD VAN JUDAS.

1.

In dezelfde tijd dat Antiochus, die ook Epiphanes wordt genoemd, een ruzie had met de zesde Ptolomeus over zijn recht op het gehele land van Syrië, ontstond er een revolte onder de leiders van Judea, ze hadden een intentie de macht over te nemen terwijl ieder van hen die enige waardigheid bezat dat niet kon verdragen.

Echter, Onias, een van de hogepriester, won een en ander en verdreef de zonen van Tobias uit de stad; zij vluchtten naar Antiochus, en verzochten hem hen in te zetten bij het uitvoeren van een expeditie naar Judea.

De koning die het vooraf al van plan was, was het met hen eens, en kwam naar de Joden met een grote landmacht. Hij nam hun stad in, slachtte een menigte af die bekend stonden als medestanders van Ptolomeus en zond zijn soldaat uit om hen zonder enige genade te plunderen.

Hij ontheiligde te Tempel en maakte een eind aan het offeren voor een periode van 3 jaar en 6 maanden.

Maar Onias, de hogepriester, vluchtte naar Ptolomeus en kreeg een plaats van hem in de Nomus van Heliopolis, waar hij een stad bouwde die erg veel leek op Jeruzalem, en een tempel, over deze tempel zullen het verder nog hebben.

2.

Antiochus was echter niet tevreden met de inname van de stad, en ook niet met de plundering en niet met de grote slachting die hij had aangericht, hij herinnerde zich alle ongemakken die hij geleden had tijdens het beleg en dwong de joden varkensvlees te offeren op hun altaar en alle Joodse wetten af te zweren,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hun kinderen mochten niet meer worden besneden. De Joden verzetten zich hier fel tegen als gevolg waarvan velen werden gedood.
Bacchides, die was gezonden om vestingen te behouden, had deze kwade opdracht gevoegd bij zij eigen boosaardige karakter. Hij stemde in met de meest barbaarse wreedheden en folterde de meest eerzame bewoners. Verder dreigde hij bijna dagelijks hun stad te verwoesten, totdat ten laatste hij de bewoners daarvan zo had getergd dat zij zichzelf wilden wreken.

3.

Matthias, de zoon van Asmoneus, een van de priesters die leefden in een dorp genaamd Modin, bewapende zichzelf, samen met zijn gezin dat bestond uit vijf zonen, en doodde Bacchides met een dolk, waarna hij, uit angst voor het garnizoen van de vijand, vluchtte naar het berglandschap, zo velen volgden hem, dat hij het aandurfde slag te leveren met de generaal van Antiochus, en nadat hij hem verslagen had verdreef hij hem uit Judea.

Door dit succes kwam hij aan de macht en werd een gekozen prins van zijn volk. Daarna stierf hij en droeg het leiderschap over aan Juda, zijn oudste zoon.

4.

Judas, die er niet van uitging dat Antiochus het erbij zou laten, verzamelde een landmacht van zijn landgenoten en werd de eerste die een vriendschapsverdrag met de Romeinen sloot, en verdreef Epiphanes uit het land na een tweede expeditie. Aangemoedigd door dit grote succes viel hij het stadsgarnizoen aan want dat bestond nog steeds. Hij verdreef hen uit de bovenstad en joeg de soldaten ervan op naar de benedenstad die ook de Citadel werd genoemd.

Hij heroverde het gezag over de tempel en reinigde de gehele plaats, en bouwde er muren omheen en maakte nieuw Tempel gereedschap voor de heilige bediening, en bracht ze in de tempel, omdat de eerdere gereedschappen ontheiligd waren.

Hij bouwde een ander altaar, en begon weer te offeren; en toen de stad haar heilige status weer herkregen had, stierf Antiochus, zijn zoon Antiochus nam zijn koningschap, samen met zijn jodenhaat.

5.

Deze Antiochus verzamelde 50.000 man voetvolk, 5.000 ruiters en 80 olifanten, en marcheerde door het bergland van Judea.

Hij nam Bethsura, wat een kleine stad was, waarna -in de buurt van Beth-Zachariah, ontmoette de landmacht van Juda hem.

Echter, voordat de legers de strijd aangingen, zag de broer van Juda, Eleazar, de grootste van de olifanten gesierd met een grote toren, en met militair gereedschappen van goud om die te beschermen, en meende Antiochus zelf te herkennen, hij zocht zijn weg door de troepen, sprong op de olifant maar kon de man niet bereiken die hem de koning leek te zijn, dus stak hij zijn zwaard in de buik van de olifant die

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

daarop op hem neerviel, en hem dooddrukte. Eleazar heeft in zijn leven weinig meer gedaan dan grote dingen geprobeerd en gaf daarmee aan de glorie voor hem het belangrijkste was.

Degene die de olifant bestuurde was slechts een soldaat en zou het inderdaad Antiochus geweest zijn, had Eleazar niets gepresteerd behalve dan een dappere slag. De gebeurtenis liet Juda vrezen voor de afloop van de veldslag.

Het is waar dat de joden moedig gevochten hebben en de strijd duurde lang, maar de legers van de koning waren te sterk en te talrijk. Hij behaalde uiteindelijk de overwinning.

En toen een groot deel van zijn mannen verslagen waren nam Juda de rest met zich mee en vluchtte naar het landschap van Gophna.

Dus ging Antiochus naar Jeruzalem, en bleef daar slechts en paar dagen, want hij wilde proviand inslaan en dus trok hij verder.

Hij liet wel een garnizoen achter van een omvang die hij als voldoende achtte om de plaats te kunnen behouden, maar trok de rest van zijn leger terug en nam hen mee naar zijn winterverblijf in Syrië.

6.

Nadat de koning was vertrokken, zat Juda niet stil, want terwijl velen van zijn volk tot hem kwamen, verzamelde hij hen die ontsnapt waren na de veldslag, en streed nogmaals tegen de generaal van Antiochus bij een dorp genaamd Adasa. Ook hij was hard voor zijn vijanden en doodde velen van hen maar werd ten laatste ook zelf gedood. Niet lang daarna was net dat zijn broer Jochanan tegen hem samenzwoer in samenwerking met medestanders van Antiochus, en door hen werd gedood.

HOOFDSTUK 2.

OVER DE NAKOMELINGEN VAN JUDAS, JONATHAN EN SIMON, EN JOHN HYRKANUS.

1.

Toen Jonathan, die Judas's broer was, hen had opgevolgd, gedroeg hij zichzelf met grote omzichtigheid in een aantal aangelegenheden, waaronder die met betrekking tot zijn eigen volk; en hij verstevigde zijn autoriteit door het in standhouden van zijn vriendschap met de Romeinen. Hij sloot ook een verdrag met de zoon van Antiochus.

Toch was die alles niet toereikend voor zijn veiligheid, want de tiran Trypho, die bewaker van de zoon van Antiochus was, smeedde een samenzwering tegen hem en daarnaast, trachtte hij hem zijn vrienden af te nemen. Verder nam hij Jonathan gevangen toen deze naar Ptolomeus ging, met een paar mannen in zijn gezelschap. Ook voerde hij een expeditie tegen de joden uit maar werd later verdreven door de broer van Jonathan, en was woest over zijn nederlaag waardoor hij Jonathan ter dood bracht.

2.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Simon echter beheerde de openbare aangelegenheden op een moedig manier, en nam Gazara, Joppa en Jamnia, wat steden in de omgeving waren.
Hij kreeg ook het garnizoen onder controle en brak de citadel af.

Hij was daarna een steun voor Antiochus tegen Trypho, die hij belegerde in Dora, voordat hij een expeditie tegen de Meden ondernam. Desondanks maakte hij de koning niet beschaamd met van zijn ambitie, hoewel hij meegedaan had met de moord op Trypho. Want het duurde niet lang voor Antiochus zijn generaal Cendebeus zond met een landmacht om het land Judea te brandschatten, en om te onderwerpen, en hoewel hij noch jong was leidde hij de veldslag als een ervaren strateeg.

Hij zond zijn zoon met een groep van krachtige mannen naar Antiochus, terwijl hij deelnam aan de landmacht om vanuit een andere richtring aan te vallen.

Hij legde een groot aantal mannen in een hinderlaag op veel locaties in de bergen, en was superieur in al zijn aanvallen op hen, en nadat hij zo'n prachtige overwinning had behaald, werd hij tot hogepriester benoemd, en bevrijdde ook de joden van de Macedonische overheersing, na 170 jaar Selucidisce overheveling.

3.

Deze Simon had een samenzwering gesmeed tegen hem, en werd gedood tijdens een feest bij zijn schoonzoon Ptolomeus, die zijn echtgenote en 2 zonen in de gevangenis had gezet en huurde sommige mannen in om Jochanan, die ook Hyrkanus werd genoemd, te doden.

Maar toen de jongeman vooraf werd geïnformeerd aangaande hun komst, maakte hij haast om in de stad te komen omdat hij een grenzeloos vertrouwen had in het volk van de stad, zowel vanwege de herinnering aan zijn vader als vanwege de intense haat die zij hadden tegen de onrechtvaardige Ptolemeus.

Ptolomeus deed een poging om door een andere poort de stad in te komen, maar werd tegengehouden voor het volk, dat zojuist Hyrkanus had binnengelaten. Dus trok hij zich terug naar een van de forten in de buurt van Jericho, genaamd Dagon.

Nu Hyrcanus het hogepriesterschap had ontvangen, dat zijn vader voor hem had, en had aanbeden en geofferd tot God, maakte hij haast om Ptolomeus aan te vallen om zijn moeder en broers te verlichten.

4.

Dus hij legde hij het fort onder belegering, en was superieur aan Ptolomeus in andere opzichten maar werd overwonnen door andere redenen, hij had immers zijn contacten. Want toen Ptolomeus overstuur raakte, bracht hij zijn moeder en zijn broeders, en zette hen tegen de muur, en sloeg hen met roeden over het gehele lichaam in het gezicht, waarbij hij dreigde dat, tenzij hij onmiddellijk zou weggaan, hij hen in een put onderste boven zou ophangen. Hier werden de bezorgdheid en het medelijden van Hyrcanus groter dan zijn woede.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar zijn moeder werd niet ontmoedigd, noch door de striemen die zij had opgelopen noch door de dood waarmee zij was bedreigd. Zij strekte haar handen uit, en bad haar zoon niet bewogen te zijn vanwege het letsel dat zij geleden had, het was immers beter te sterven door Ptolomeus dan lang in onvrijheid te leven, tenzij hij gestraft zou worden voor het onrecht dat hij haar familie had aangedaan.

Nu John's geval was zo: terwijl hij keek naar de moed van zijn moeder, en luisterde naar haar smeekbede, besloot hij aan te vallen. Maar als hij haar zag worden gelagen met als resultaat het scheuren van haar huid, werd hij totaal overmand door zijn emoties.

En terwijl de belegering werd uitgesteld vanwege deze redenen, naderde ook het shabbatsjaar, een jaar waarin de joden het gehele jaar rusten, zoals ze dat ook met de shabbat doen.

Tijdens dit jaar kon daarom Ptolomeus vrij zijn van enige belegering en doodde de broers van Jochanan, met hun moeder, en vluchtte naar Zeno, die ook Cotylas werd genoemd, die de tiran was van Philadelphia.

5.

En nu was Antiochus dermate boos vanwege hetgeen hij had geleden door Simon, dat hij een expeditie opzette naar Judea, en ging zitten voor de poorten van Jeruzalem en belegerde Hyrcanus; maar Hyrcanus opende het graf van David, die de rijkste van alle koningen was, en nam van die plaats 3000 talenten goud, en kreeg Antiochus op zijn hand door belofte van 3000 talenten goud, en liet hem de belegering opheffen.

Bovendien was hij de eerste van de joden die geld genoeg had, en begon met het werven van buitenlands hulptroepen.

6.

Echter, tijdens een ander moment, toen Antiochus weg vanwege een expeditie tegen de Meden, gaf hij Hyrcanus de gelegenheid om zich te wreken. Hij viel onmiddellijk de stad van de Syriers aan omdat hij van mening was dat zijn tegenstanders slechts weinig goede troepen tot zijn beschikking zou hebben.

Dus nam hij Medaba en Samea, met de steden in de buurt, alsmede Sichem, Gerizim; en daarbij onderwierp hij het volk van de Cutheeërs, die verbleven in de streek waar de nagemaakte tempel stond. Ook nam hij een groot aantal andere steden in Idumea, Adoreon en Marissa.

7.

Hij trok verder tot zelfs naar Samaria, dat ook Sebaste wordt genoemd, en dat gebouwd is door Herodes de koning, en bouwde er een muur omheen, en plaatste zijn zonen, Aristobulus en Antigonus, aan als legerleider over de belegering. Zij belegerden het dusdanig streng dat er een intense hongersnood ontstond en de mensen aten dingen waarvan zij niet wisten dat het eetbaar was.

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ook nodigden zij Antiochus uit, die Cyzicenus werd genoemd en die hen ter hulpe was gekomen. Toen hij klaar was met zijn taak aanvaardde hij de uitnodiging, maar werd verslagen door Aristobulus en Antigonus. Inderdaad werd hij achtervolgd tot bij Scythopolis door deze broers, en hij bleef voor hen vluchten.
Dus keerden zij terug naar Samaria, en brachten de menigte binnen de muren; en nadat zij de stad hadden ingenomen de stad, braken ze die af en maakten van haar inwoners slaven.

En terwijl zij grote successen boekten in hun ondernemingen, werd hun ijver er niet minder van, maar marcheerden met de landmacht als ver als Scythopolis, vielen ook daar aan en brandschatten het land dat aan de voet van de Karmel lag.

8.

Maar toen deze successen van Jochanan en zijn zoon hen jaloers maakten, en een opstand in het land veroorzaakten, brak er een totale oorlog uit waar zij werden verslagen.

Jochanan leefde de rest van zijn leven zeer gelukkig, en diende de regering op een buitengewone wijze gedurende 33 jaar.

Hij stierf en liet vijf zonen na.

Hij was bepaald een zeer gelukkig man, en zorgde ervoor dat zijn beleid geen klachten opriep.

Hij was het die de drie meest begerenswaardige dingen bezat, de regering van zijn volk, het hogepriesterschap en de gave van profetie.

Want de Godheid converseerde met hem, en hij wist wat er zou gaan gebeuren. In zoverre hij het voorzag voorzegde hij aan zijn twee oudste zonen het gebeuren van de regering. Het dient onze beschrijving op te merken hoe zijn zonen aan hun einde kwamen en hoe inferieur zij waren aan hun hoogstaande vader.

HOOFDSTUK 3.

HOE ARISTOBULUS WAS DE EERSTE WAS DIE EEN DIADEEM OP ZIJN HOOFD KREEG EN NADAT HIJ ZIJN MOEDER EN BROER TER DOOD HAD GEBRACHT, OOK ZELF STIERF NA EEN REGERING VAN MINDER DAN EEN JAAR.

1.

Want na de dood van hun vader, was het de oudste van hen, Aristobulus, die de regering overnam, en was de eerste die een diadeem op zijn hoofd, kreeg. 471 jaar en 3 maanden nadat ons volk weer in dit land gekomen was na de bevrijding uit Babylonische slavernij.

Voor wat betreft zijn broers, had hij een zwak voor Antigonus en maakte hem zijn gelijke, maar anderen liet hij gevangen houden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ook zijn moeder zette hij gevangen, omdat zij hem de regering betwistte, want John had aan haar openbare taken gegeven.

Zelfs ging hij zo ver in zijn barbaarse wreedheden dat hij haar liet sterven in de gevangenis.

2.

Maar wraakgevoelens hadden de overhand in de aangelegenheid van zijn broer Antigonus, die hij liefhad, en die hij tot zijn partner in de koninkrijk maakte, want hij sloeg hem vanwege de laster die kwaadwillende lieden tegen hem uitten.

In het begin wilde Aristobulus hun verslag niet geloven, deels vanwege de liefde die hij voor zijn broer had, en deels omdat hij dacht dat een groot deel van deze verhalen hun oorzaak hadden in de afgunst die zij naar zijn broer hadden. Maar, toen Antigonus glorieus terugkwam van de landmacht naar een feest , waarbij het onze oude gewoonte is tabernakels voor God, gebeurde het op die dag, dat Aristobulus ziek werd, en aan het einde van de feest, Antigonus kwam omringd door zijn gewapende mannen, gesierd op de mooist mogelijke manier, en dat hij tot God bad voor zijn broer.

Het was op dat moment dat deze kwaadwillende mannen bij de koning kwamen en hem vertelden op welke pompeuze manier de gewapend mannen waren gekomen, en met wat een onbeschaamdheid Antigonus marcheerde en dat een dergelijke onbeschaamdheid te groot was voor een enkeling. Dat hij wel gekomen moest zijn met deze groep om hem te doden, wat slechts kon betekenen dat hij de dat hij de koninklijke eer niet kon verdragen bij een ander en die zelf wilde overnemen.

3.

Geleidelijk gaf Aristobulus, onwillig, gehoor aan deze beschuldigingen en waakte er voor niet openlijk gehoor te geven aan zijn verdenking, hoewel hij zeer op zijn hoede was voor enig gebeuren en dus plaatste hij bewakers bij zichzelf in de donkere gangen van de Citadel waar hij ziek op bed lag. Later is de naam van dit gebouw veranderd in Antonia. Verder gaf hij bevel dat indien Antigonus ongewapend zou komen, ze hem alleen moesten laten, maar als hij gewapend kwam, ze hem moesten doden.

Hij zond ook sommigen om hem te laten weten dat hij ongewapend moest komen.

Maar, bij deze aanleiding, regelde de koningin zeer gewiekst de zaken met hen op de ondergang van de koning uit waren, want zij haalde diegenen over die waren gezonden om de boodschap van de koning geheim te houden. Maar Antigonus te vertellen dat zijn broer gehad gehoord dat hij een grote wapenuitrusting gemaakt van prachtige ornamenten uit Galilea, en omdat zijn huidige ziekbed hem verhinderde om zelf te komen en het te zien hij ernaar verlangde om het hem zelf te tonen, omdat, zo zei hij, het niet meer zo lang zal duren eer je mij verlaten zult.

4.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zodra Antigonus dit hoorde, stond het zachtaardige karakter hem niet toe enig kwaad of verdenking te koesteren jegens hem, dus kwam hij in volledige wapenuitrusting naar hem toe, om die aan zijn broer te tonen. Maar toen hij zich door de donkere gang begaf die Strato's toren werd genoemd, werd hij gedood door de bewaker, en werd hij een voorbeeld hoe laster het goede vernietigt en liefde ruïneert, en hoe goede bedoelingen niet in staat zijn zich te verweren tegen voortdurende afgunst.

5.
Men zou verbaasd zijn over Juda in deze aangelegenheid.

Hij was van de sekte van de Essenen, en gehad nimmer gefaald in zijn voorzeggingen ten aanzien van list en bedrog.

Deze man zag Antigonus terwijl hij door de Tempel, en schreeuwde het uit naar zijn metgezellen, het waren er altijd veel die van hem wilden leren, O, hoe merkwaardig!

"Hij zei: "het is goed voor mij om nu te sterven, omdat de waarheid nu dood is, en ook omdat hetgeen ik voorzegd heb onjuist blijkt te zijn. Want deze Antigonus is leeft tot op deze dag, hij zou vandaag gestorven moeten zijn en de plaats waar hij vermoord zou worden op grond van een onomkeerbaar besluit, was Strato's toren, wat een afstand is van 600 furlongs vanaf deze plaats, en toch is deze dag al voer uur oud, een tijdstip waarop de voorzegging niet meet tot werkelijkheid kan komen.

"En toen de oud man dit had gezegd, richtte hij zijn denken weer op andere zaken en ging verder.

Maar even daarna kwam het nieuws dat Antigonus was vermoord in de donkere gang die Strato's toren wordt genoemd, net zoals die in Cesarea aan de kust, en deze dubbelheid veroorzaakte het onverklaarbare gedrag van de profeet.

6.

Hierna bekeerde Aristobulus zich niet van de grote misdaden waaraan hij schuldig was en dat werd de oorzaak van het feit dat hij uiteindelijk een meer en meer onrustig man werd.

Hij verergerde steeds meer en zij ziel was constant verstoord door de gedachte aan wat hij gedaan had, totdat zijn darmen opengereten werden door de ziekte waaraan hij leed waardoor hij grote hoeveelheden bloed opgaf.

En toen een van de dienaren die hem verzorgden, het opgegeven bloed wilde wegdragen, gleed hij, door een bijzondere toevalligheid, uit op dezelfde plek waar Antigonus was vermoord. Zo werd het bloed van de moordenaar ›uitgegoten‹ op dezelfde plek waar het bloed van de vermoorde had gevloeid en dat nog steeds zichtbaar was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hierop klonk een jammerkreet van de toeschouwers, alsof terwijl de dienaar met opzet het bloed had gemorst op die plaats. Toen de koning die kreten hoorde, vroeg hij wat de oorzaak ervan was; en omdat niemand het durfde vertellen aan hem, drong hij erop aan te horen wat er aan de hand was. Ten laatste, nadat hij hen gedreigd had, en gedwongen tot hem te gesproken, vertelden zij hem alles, waarop hij in tranen uitbrak en kreunde, en zei, " ik kan dus niet het alziende oog van God ontvluchten voor de grote misdaden die ik gedaan heb, maar de wraak van het bloed van mijn familie achtervolgt mij. O, mijn ellendig lichaam! Hoe lang zal je een ziel hebben die behoort te sterven vanwege de straf die het zal moeten lijden omdat je je moeder en broer hebt gedood? Hoe lang zal ik mijn bloed druppel voor druppel verliezen? Laat het Hem allemaal ineens van mij afnemen en laat hun geesten niet langer afkering zijn van de offers die mijn darmen aanbieden!

Zodra hij dat had gezegd, stierf hij nadat hij minder dan een jaar had geregeerd.

HOOFDSTUK 4.

WELKE HANDELINGEN WERDEN UITGEVOERD DOOR ALEXANDER JANNEUS, DIE 27 JAAR REGEERDE.

1.

Nu bevrijdde de echtgenote van de koning zijn broers, en maakte Alexander koning, die de oudste in leeftijd was, en meer gematigd in zijn karakter dan de anderen. Nadat hij aan de regering kwam doodde hij een van zijn broers, omdat die ook wilde regeren, maar de andere respecteerde hij, net zoals hij van een kalm leven hield, zonder zicht echt bezig te houden met openbare aangelegenheden.

2.

Het gebeurde dat er een oorlog was tussen hem en Ptolomeus, die Lathyrus werd genoemd en die de stad Asochis ingenomen had.

Hij sloeg inderdaad veel van zijn vijanden, maar de overwinning ging naar Ptolomeus.

Maar toen deze Ptolomeus werd nagezeten door zijn moeder Cleopatra, en zich in Egypte terugtrok, belegerde Alexander Gadara, en nam het in, dat deed hij ook met Amathus, dat de sterkste van alle vestingen was in de buurt van de Jordaan, en waar de meest kostbare bezittingen van Theodorus, de zoon van Zeno lagen.

Waarop Theodorus tegen hem optrok, en terugnam wat zijn eigendom was en veroverde daarbij de bagage van de koning en doodde 10.000 joden.

Echter, Alexander herstelde zich van deze slag en richtte zijn kracht naar de kust met haar havens en nam Raphia, Gaza en Anthedon in, wat later door Herodes Agrippas werd genoemd.

3.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar toen hij van de burgers van die stad slaven had gemaakt gingen de Joden over tot oproer tegen hem tijdens en feest, want bij dit feest begon het oproer, en het leek dat hij niet in staat zou zijn dit oproer te ontvluchten, hij had immers geen hulptroepen tot zijn beschikking, zoals de Pisidiers en de Ciliciërs, en wat de Syriers betreft, die had hij nooit gewild als huurlingen.

Nadat hij meer dan 6000 opstandelingen gedood had, viel hij Arabië binnen en toen hij dat land genomen had, samen met de Gileadieten en Moabieten, dwong hij hem schatting te betalen, en daarna ging hij naar Areathus. Toen Theodorus werd verrast door zijn grote succes, nam hij het fort in en brak het af.

4.

Echter, toen hij vocht tegen Obodas, koning van Arabië, die een hinderlaag had gelegd dichtbij Golan, en een samenzwering tegen hem smeedde, verloor hij zijn gehele leger, dat samengetrokken was in en dal en viel uiteen vanwege de grote hoeveelheid kamelen.
En toen hij vluchtte naar Jeruzalem, provoceerde hij de menigte die hem haatte, tot een oproer tegen hem, vanwege de rampen die hij veroorzaakte had.

Echter, hij was toen te hard voor hen, en in verschillende veldslagen die werden uitgevochten aan beide kanten, doodde hij niet minder dan 50.000 de joden in en periode van zes jaar.

Toch had hij geen reden zich te verheugen in deze overwinning, omdat een en ander als het ware zijn eigen koningschap opat. Aan het einde gaf hij zich over en vluchtte en probeerde tot een vergelijk met hen te komen door te praten met enigen uit de bevolking.

Maar de veelheid van onregelmatigheden in zijn gedrag maakte hem nog meer gehaat.

En hij vroeg waarom zij hem zo haatten, en wat hij zou moeten doen om hen tot rust te brengen, was het antwoord dat zelfmoord afdoende zou zijn. Want dat zou verzoenend voor hen zijn voor de tragiek die hij had veroorzaakt.

In dezelfde periode nodigden zij Demetrius uit, die Eucerus genoemd werd, om met hen samen te werken. Toen hij maar al te graag op bun verzoek inging in de hoop op groot voordeel, en met zijn landmacht kwam, voegden de joden zich bij zijn hulptroepen rond Sichem.

5.

Toch ontmoette Alexander deze beide legers met 1.000 ruiters en 8.000 man voetvolk.

Hij had 10.000 joden bij zich die aan zijn kant stonden, terwijl de tegenpartij 14.000 man voetvolk en 3.000 ruiters had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Voordat de strijd begon, deed de koning een proclamatie en probeerde bij het andere leger soldaten te onttrekken, en hen tot opstand aan te zetten. Terwijl Demetrius hoopte dat de huurlingen Alexander zouden verlaten, alsmede de joden die bij hem waren.

Maar omdat noch de joden dat zouden doen, noch de Grieken onbetrouwbaar bleken te zijn, raakten de legers slaags met elkaar en werd de onenigheid met wapens beslecht.

In deze slag was Demetrius de winnaar, hoewel de huurlingen van Alexander zeer dapper vochten.

Toch was de uitkomst van deze slag anders dan verwacht voor beide partrijen. Want noch degenen die Demetrius uitgenodigd hadden kwamen tot een overeenkomst met hem, hoewel hij de overwinning had geboekt, en 6.000 Joden, uit medelijden vanwege de verandering van Alexander's omstandigheden, bleven bij Demetrius.

Toch kon Demetrius de verandering van omstandigheden niet verdragen, maar ging ervan uit dat Alexander nog immer zijn tegenstander was, en dat de gehele natie uiteindelijk zou overlopen naar hem. Hij verliet het land en ging zijn eigen weg.

6.

Echter, de rest van de Joodse menigte hielden niet op met ruziën, toen de buitenlandse hulptroepen weg waren, ze bleven voortdurend strijd voeren tegen Alexander, totdat hij het grootste deel van hen verslagen had en hen verdreven tot aan de stad Berneselis. Toen hij de stad afgebroken had voerde hij de bevolking als gevangenen naar Jeruzalem.

Zijn woede nam uitzonderlijke vormen aan, en zijn barbaarsheden werden meedogenloos. Hij gaf bevel 800 man van hen op te hangen in het midden van de stad, en hij liet de kelen van hun vrouwen en kinderen doorsnijden voor hun ogen. Tijdens dit gebeuren was hijzelf dronken en hield hij zich bezig met zijn bijvrouwen.

Als gevolg daarvan kwam er en grote vertwijfeling over het volk waardoor 8.000 van het in de nacht vluchtten uit Judea. Deze vlucht werd beëindigd door de dood van Alexander. Dus ten laatste, als gevolg van grote moeilijkheden die inherent zijn aan een dergelijke actie, kreeg het koninkrijk weer rust en werd er niet meer gevochten.

7.

Toch was deze Antiochus, die Dionysius werd genoemd, de oorzaak geworden van alle tegenslagen.

Deze man was de broer van Demetrius, en de laatste van het geslacht der Seleucieden.

Alexander was bang van hem toen hij optrok tegen de Arabieren. Hij groep een diepe geul tussen Antipatris, dat dicht bij de berg lag en de kust van Joppa, hij bouwde een hoge muur voor de geul en een houten toren, om te verhinderen dat hij verrast zou worden door een aanval.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar nog steeds was hij niet in staat Antiochus tot niets doen te dwingen, want hij verbrandde de toren, en vulde de geul, en trok verder met zijn landmacht.

En toen hij van plan was wraak te nemen op Alexander, om hem te stoppen, trok hij, zonder grote gevolgen te verwachten, op tegen de Arabieren, wiens koning zich teruggetrokken in een deel van het land waar slechts de meest geoefende soldaten in staat zouden zijn een veldslag aan te gaan. En toen, plotseling, liet hij zijn paard omdraaien en viel in handen van het leger van Antiochus, dat uit 10.000 man bestond. Zij raakten in wanorde en een verschrikkelijk gevecht begon.

Antiochus's troepen, zo lang als hij levend was, vochten het uit, hoewel er velen werden afgeslacht door de Arabieren, maar toen hij viel terwijl hij zich in de eerste frontlinie bevond, en in groot gevaar, terwijl hij zijn troepen voorging, trokken zij zich allen terug en het grootste deel van zijn leger werd vernietigd, ofwel in de strijd ofwel tijdens hun vlucht. En wat de rest betreft, zij vluchtten naar het dorp Kana. En het gebeurd dat ze verhongerden vanwege gebrek aan voorraden en slechts weinige overleefden het.

8.

Rond deze tijd gebeurde het dat het volk van Damascus, vanwege hun haat tegen Ptolomeus, de zoon van Menhens, Aretas uitnodigden om te regering over te nemen, en maakten hem koning van Celesyria. Deze man voerde een expeditie uit tegen Judea, en versloeg Alexander in de strijd. Maar daarna sloten zij een verdrag.

Maar Alexander, nadat hij Pella had ingenomen, marcheerde nogmaals naar Gerasa, uit begeerte die hij had voor het bezit van Theodorus. En nadat hij een drievoudige muur had gebouwd voor zij garnizoen, nam hij de plaats met geweld in.

Ook vernietigde hij Golan en Seleucia, wat de vallei van Antiochus werd genoemd. Verder nam hij de vesting van Gamala in en beroofde hij Demetrius, die daar gouverneur was, van alles wat hij had, vanwege de vele misdaden waarvan hij beschuldigd werd. Daarna keerde hij terug naar Judea, na deze expeditie die drie volle jaren had genomen.

En nu werd hij vriendelijk ontvangen door het volk, vanwege zijn grote successen die hij had geboekt.

Toen hij tot rustige dagen was gekomen, verviel hij echter in grote persoonlijk onrust, want hij raakte verstoord door grote angsten, en ging ervan uit dat hij daarvan af zou kunnen komen door het uitvoeren van een expeditie op een onredelijk moment. Verder bracht hij zijn lichaam onderworpen aan en groot lijden, zo groot als hij maar kon verdragen. Toen dat alles geen succes had maakte hij een einde aan zijn leven.

Hij stierf temidden van zijn tegenslagen, nadat hij 27 jaar had geregeerd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 5.

ALEXANDRA REGEERT NEGEN 9 JAAR, GEDURENDE WELKE TIJD DE FARIZEEËN DE WERKELIJKE HEERSERS VAN HET VOLK WAREN.

1.

Nu Alexander koninkrijk aan Alexandra, zijn echtgenote, had overgedragen, en afhankelijk was van joden, of zij zich wel of niet zouden onderwerpen aan haar, omdat zij zeer afkerig was van de wreedheden waarmee hij hen had, en zij zich verzet had tegen zijn schending van hun wet, en daardoor de sympathie van het volk had gekregen.

Hij vergiste zich niet in zijn verwachting; want deze vrouw behield de overhand vanwege de mening die het volk had ten aanzien van haar vroomheden; want zij bestudeerde de oude gewoonten van het land en verdreef hen uit de regering die de heilige wetten van hun land niet hielden.

Zij had twee zonen van Alexander, zij maakte Hyrkanus hogepriester, vanwege zij leeftijd, en vanwege zijn gebrek aan initiatief was er ook geen reden het onbehagen van het volk op te roepen door hem te verdrijven.

Maar zij hield de jongere, Aristobulus, bij haar als persoonlijk adviseur, vanwege zijn warme karakter.

2.

Nu waren ook de Farizeeën bereid met haar samen te werken in de regering.

Deze zijn een bepaalde sekte van de Joden dat kennelijk meer godsdienstig zijn dan anderen en de wet nauwkeurige verklaren.

Alexandra luisterde zeer aandachtig naar hen, omdat zij zelf een zeer vrome vrouw was.

Maar deze Farizeeën manoeuvreerden zichzelf listig geleidelijk in haar gunst, en werden daardoor de feitelijke heersers van het volk, zij schakelden hun tegenstanders uit en handelden nogal willekeurig met het volk. Om het in een zin te zeggen, zij genoten van de koninklijke macht maar de kosten en problemen lieten zij bij Alexandra.

Zij was een oprechte in het beheer van belangrijke aangelegenheden, en had de bedoeling altijd soldaten te hebben, dus liet zij de landmacht met de helft groeien en verzamelde een groot leger van buitenlandse troepen, zodat haar volk niet alleen intern machtig werd, maar ook een machtig vijand voor hen die overwogen het aan te vallen. Maar, terwijl zij het volk regeerde, regeerden de Farizeeën haar.

3.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zo lieten de Farizeeën Diogenes vermoorden een man van aanzien, en iemand die een vriend van Alexander was, zij beschuldigden hem van medewerking en adviseurschap voor de koning in de zak van de kruisiging van 800 mannen.

Ook hadden zij de hand in de dood van hen die kennelijk de ergernis van Alexandra hadden veroorzaakt.

Zij was nogal bijgelovig en daarom gehoorzaamde aan hun begeerte, en daarom liet ze hen doden wie zij wilden.

Maar de belangrijksten van hen die in gevaar verkeerden vluchtten naar Aristobulus, die zijn moeder ervan overtuigde de mannen te paren op grond van hun en niet verder te gaan dan hen uit de stad te verdrijven. Tenzij zij onschuldig bleken te zijn en hen in dat geval met rust te laten.

Maar toen Alexandra haar landmacht naar Damascus stuurde, onder het voorwendsel dat Ptolomeus de stad onderdrukte, slaagde zij erin de stad te nemen zonder al te veel weerstand.

Ook overwon zij Tigranes, koning van Armenië, die steun had verleend bij de belegering van Ptolomeus en verder vroeg zij Cleopatra, door een verdrag en geschenken weg te gaan uit haar land.

Tigranes verscheen al spoedig na de belegering, omdat zijn interne moeilijkheden groot waren na de expeditie van Lucullus in Armenië.

4.

Intussen werd Alexandra ziek, en Aristobulus, haar jongste zoon, nam de kans waar om samen met zijn vele vrienden, vanwege zijn warme jeugdige karakter, bezit te nemen van de forten.

Hij gebruikte ook het geld dat hij bij zijn vrienden verzamelde en huurde huurlingen in, waarna hij zichzelf tot koning uitriep. En behalve dat, klaagde hij bij Hyrkanus zijn moeder aan. Zij verdedigde zich echter en zette de vrouw van Aristobulus en hun zoon gevangen Antonia, het fort dat aangebouwd was aan het noordelijk deel van de tempel.

Het was, zoals ik reeds verteld heb, van ouds de Citadel genoemd, maar daarna werd het Antonia genoemd, toen Antonius Heer van het Oosten was, net als de andere steden zoals Sebaste en Agrippas, hun naam hadden veranderd, welke namen afgeleid waren van Sebastus en Agrippa.

Maar Alexandra stierf voordat ze Aristobulus kon straffen voor de onterving van zijn broer. Zij regeerde negen jaar.

HOOFDSTUK 6.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOE HYRCANUS DIE ALEXANDER'S ERFGENAAM WAS, TERUGKWAM VAN ZIJN AANSPRAAK OP DE TROON EN ARISTOBULUS KONING; EN DAARNA DIEZELFDE HYRCANUS DOOR DE HULP VAN ANTIPATER, TERUGGEBRACHT WERD DOOR.

TEN LAATSTE WORDT POMPEUS TOT BEMIDDELAAR BENOEMD IN HET GESCHIL TUSSEN DE BROERS.

1.

Hyrcanus was de erfgenaam het koninkrijk, en zijn moeder droeg het aan hem over voordat zij stierf.; maar Aristobulus was superieur aan hem in macht en grootheid; en toen het tot een gevecht tussen hen kwam in de buurt van Jericho, verliet het grootste deel Hyrcanus, en liep over naar Aristobulus, maar Hyrcanus, met degenen die bij hem bleven, vluchtten naar Antonia, en kregen de gijzelaars in hun macht, die dienden tot zijn behoud, dat waren de vrouw van Aristobulus en zijn kinderen, en zij sloten een overeenkomst dat Aristobulus koning zou worden en Hyrcanus zou afzien van zijn aanspraken op de troon maar zijn verdere waardigheden zou behouden als broer van de koning.

Hierdoor verzoenden zij zich met elkaar in de Tempel, en omarmden elkaar op een vriendelijke manier in tegenwoordigheid van het volk, ze ruilden hun huizen, Aristobulus ging naar het koninklijk paleis en Hyrcanus ging wonen in het huis van Aristobulus.

2.

Andere delen van het volk werden bang nu Aristobulus onverwacht de regering in handen had en dit bracht Antipater aan het denken, niet in het minst omdat hij Aristobulus al heel lange tijd haatte.

Hij was een geboren Idumeër en een van de leiders van dat volk vanwege de oudheid van zijn geslacht en rijkdommen en zijn autoriteit. Hij overtuigde Hyrcanus naar Aretas, de koning van Arabië te vluchten en zijn aanspraken op te troon weer op te nemen. Hij overtuigde Aretas Hyrcanus te ontvangen en hem te helpen het koninkrijk te herkrijgen. Verder startte hij een lastercampagne tegen Aristobulus voor wat betreft zijn normen en waarden en gaf de beste aanbevelingen mee aan Hyrcanus, en drong er bij Aretas op aan hem te ontvangen. Verder vertelde hij hem dat het gunstig voor hem zou zijn dat een groot man als Hyrcanus de regering zou hebben, en dat een dergelijk onheus behandeld man zijn steun verdiende. Een man die beroofd was van zijn rijk war hij door geboorte recht op had.

En toen zij hun plannen hadden vastgesteld namen zij Hyrcanus bij nacht, en vluchtten de stad, en met grote snelheid ging hij naar Petra dat de residentie is van de koning van Arabië, waar hij in Aretas's handen gaf. Na intensieve gesprekken en veel geschenken kwam hij er toe hem manschappen mee te geven die hem zouden helpen zijn koningschap te herstellen.

Deze landmacht bestond uit 50.000 man voetvolk en ruiters, een macht waartegen Aristobulus niet bestand was zich te verzetten Hij werd bij eerste schermutselingen al verlaten en werd opgejaagd naar Jeruzalem. Hij zou gevangen genomen zijn als Scaurus, de Romeinse generaal, hem niet ter hulpe was gekomen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Deze Scaurus was naar Syrië gezonden vanuit Armenië door Pompeus de Grote, toen hij streed tegen Tigranes; dus Scaurus kwam naar Damascus, dat zojuist ingenomen was door Metellus en Lollius, en zorgde ervoor dat zij die stad verlieten, en, na zich te hebben geïnformeerd over de situatie in Judea, maakte hij haast.

3.

Zodra hij in het land aankwam, kwamen de afgezanten ven beide broers, en ieder van hen vroeg zijn hulp, maar de 300 talenten van Aristobulus hadden meer gewicht dat de rechtvaardigheid van de zaak; en nadat hij het geld had ontvangen, zond Scaurus boden naar Hyrcanus en de Arabieren, en dreigde hen met het verzet van de Romeinen en van Pompeus, tenzij ze de belegering zouden beëindigen.

Hierop werd Aretas bang, en trok zich terug uit Judea tot aan Philadelphia, en Scaurus ging weer terug naar Damascus. Aristobulus was echter niet voldaan met de vlucht van zijn broer, maar monsterde zijn strijdkrachten en ging de slag aan in de buurt van Papyron, en sloeg 6000 man van hen, waaronder de broer van Antipater, Phalion.

4.

Toen Hyrcanus en Antipater zo waren beroofd van hun hoop op de Arabieren gaven ze hen over aan hun tegenstander, en omdat Pompeus verder was getrokken door Syrië, en al bij Damascus was, kwamen ze bij hem aankloppen voor hulp. En, zonder enig smeergeld, deden ze aan hem dezelfde verzoeken als aan Aretas, en wilden dat hij de gewelddadige handelwijze van Aristobulus zou veroordelen en hen het koningschap terug te geven dat hen toebehoorde. Zowel vanwege zijn goede karakter als vanwege het feit dat hij ouder was.

Maar, Aristobulus wilde niets voor zichzelf in dit geval, omdat hij vertrouwde op het smeergeld dat Scaurus gehad gekregen: hij was daar ook in persoon aanwezig en tooide zichzelf op de meest koninklijke manier waartoe hij in staat was.
Maar als spoedig vond hij het ongepast op zich zo nederig op te stellen, en kon niet verdragen zich zo dienstbaar op te stellen en vertrok uit Diospolis.

5.

Door deze handelwijze was Pompeus zeer verontwaardigd. Hyrcanus en zijn vrienden bestormden Pompeus met hun verzoeken, dus nam hij niet slechts de Romeinse forten in, maar veroverde ook veel van zijn Syrische hulptroepen en trok op tegen Aristobulus.

Maar hij door Pella en Scythopolis trok en aankwam bij Corea, waar men het land van Judea binnenkomt, via de Middellandse zeekust, hoorde hij dat Aristobulus gevlucht was naar Alexandrië, wat een sterke vesting met grote pracht en praal. Het ligt op een hoge berg. Hij stuurde boodschappers en beval hen naar beneden te komen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zijn bedoeling was zijn geluk te beproeven in een veldslag, omdat een dergelijk hoogmoedig bevel had gekregen waaraan hij niet wilde gehoorzamen.

Echter, hij zag de menigte en werd bang. Zijn vrienden drongen er bij hem op aan goed te beseffen hoe groot en onweerstaanbaar de kracht van de Romeinen was, hij volgde hun advies op en kwam naar Pompeus. En nadat hij zich breeduit verontschuldigd had, en had uitgelegd hoe rechtmatig zijn zaak was, keerde hij terug naar het fort.

Toen zijn broer hem opnieuw uitnodigde om zijn zaak te bepleiten, kwam hij weer naar beneden en spraken zij samen over de rechtvaardigheid van een en ander, en vertrokken zonder enig beletsel van de zijde van Pompeus.

En toen zij beneden gekomen waren, was het om met Pompeus te praten en hem te vragen de regering aan en van hen te geven. Hij ging naar de Citadel, als wilde hij zichzelf niet tot iets dergelijks verlagen.

Echter, Pompeus beval hem zijn versterkte plaatsen te ontmantelen en dwong hem om aan ieder van de gouverneurs te schrijven dat zij zich aan hem zouden onderwerpen. Verder kregen zij de opdracht aan niets anders te gehoorzamen dan de handgeschreven brieven van hem.

Hij deed wat hem bevolen was maar waren desalniettemin verontwaardigd en bereidden en gevecht met Pompeus voor.

6.

Maar Pompeus gaf hen geen tijd om een oorlog voor te bereiden maar achtervolgde hen op de hielen, waarbij hij haast moest maken vanwege de dood van Mithridates, waarvan hij hoorde toen hij in Jericho was.

Nu is hier het meest vruchtbare land van Judea, er staat een groot aantal palmbomen en ook balsembomen, waarvan de vruchten worden ingesneden met scherpe stenen, en uit de insnijdingen wordt het sap opgevangen wat dan met druppels eruit stroomt.

Dus Pompeus sloeg zijn kamp op voor een nacht, en haastte zich de volgende morgen naar Jeruzalem, maar Aristobulus was zo bang van zij nadering, dat hij naar hem toe kwam in onderdanigheid.

Hij beloofde hem geld, en de overgave van hemzelf en de stad, waardoor de woede van Pompeus afnam.

Toch voerde hij geen van zijn beloften uit, want de partij van Aristobulus wilde niet meedoen aan een en ander en benoemde Gabinius in de stad, die gestuurd was om het beloofde geld in ontvangst te nemen.

HOOFDSTUK 7.

HOE POMPEUS STAD JERUZALEM AAN ZICH LIET OVERGEVEN MAAR DE TEMPEL INNAM DOOR MACHT.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOE HIJ ZICH IN HET HEILIGE DER HEILIGEN BEGAF, EN ZIJN ANDERE ONDERNEMINGEN IN JUDEA.

1.

Na deze behandeling was Pompeus woedend en nam Aristobulus gevangen.

Toen hij bij de stad kwam, keek hij goed om te bepalen waarop hij zijn aanval zou richten, want hij had al gezien dat de muren zeer sterk waren, en dat het moeilijk zou woerden die te nemen. Ook zag hij dat de vallei ervoor een verschrikkelijke was en dat de Tempel die er stond ook omringd was met zeer sterke muren. En eigenlijk, bij inname van de stad, als een tweede fortificatie kon dienen.

2.

Terwijl hij langdurig overlegde over dit onderwerp, ontstond er in de stad een oproer. De partij van Aristobulus was bereid te vechten en gaf hun koning alle vrijheden, terwijl de partij van Hyrcanus de poorten wilde openen voor Pompeus. De laatste partij was de grootste maar het werden er zelfs meer toen men zag in welke conditie de Romeinse soldaten verkeerden en met welke macht zij gekomen waren.

De partij van Aristobulus was trok zich terug in de Tempel, en sneden af de communicatie af tussen de tempel en de stad, verder braken zij de brug af die de stad en het Tempelcomplex verbond, en bereidden zich voor op het ergste. Maar toen de anderen de Romeinen de stad lieten binnenkomen, en het paleis al aan hem hadden gegeven, stuurde Pompeus Piso, een van zijn hoofdofficieren, dat paleis in met een landmacht, en deze verdeelde zijn leger over de stad omdat hij de gevluchte er niet van kon overtuigen dat een vredesverdrag voor iedereen het beste was. Hij deed er alles aan om een slag te voorkomen en vond in de partij van Hyrcanus voldoende lieden die hem maar al te graag wilden bijstaan en adviseren.

3.

Pompeus zelf vulde de greppel op die zich aan de noordkant van de Tempel bevond en liet zelfs de vallei effenen. Zijn leger had er erg veel werk aan.

En inderdaad het was het een enorme onderneming de vallei te vullen en te effenen omdat het een vrij diepe was, in het bijzonder omdat de Joden alles hadden gedaan wat maar mogelijk was te Romeinen te bestrijden. En omdat Pompeus kennis had genomen van de zevende dag, op welke de Joden zich onthouden van enig werk, vanwege hun wetten, gaf hij zijn leger opdracht op die dag niet te vechten omdat de Joden dan toch geen aanvallen zouden uitvoeren.

Maar zodra Pompeus de vallei had gevuld, zette hij een hoge toren op aan de rand, en bracht oorlogswerktuigen toe, die hij had meegenomen van Tyrus, tot dichtbij de muur, en trachtte daarmee de muur neer te halen en de stenen die er naar toe werden geslingerd met katapulten verdreven hen. Maar van de torens in de stad ondervond hij veel weerstand, die torens waren inderdaad zeer sterke vestingwerken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

4.

Hier was het dat de Romeinen veel weerstand ondervonden en, Pompeus kon niet anders dan de moed van de Joden bewonderen. Maar meer nog het feit dat zij de strijd niet tussen hen en hun godsdienstige plichten lieten komen. Zelfs als de pijlen over hen heen vlogen deden zij, als was de stad in vrede, hun plichten, hun dagelijkse offers en reinigingen. En ieder onderdeel van hun aanbidding werd nog immer verricht met de uiterste plichtsbetrachting.

Inderdaad, zelfs toen de Tempel eigenlijk al was genomen, en ze gedood werden bij het altaar, stopten zij niet met het aanbidden van God, zoals de omschreven was in hun wetten, zij vochten tot het einde en het duurde drie maanden voordat de Romeinen een toren van het Tempelcomplex konden veroveren.

Hij die als eerste er in slaagde over de muur te komen was Faustus Cornelius, de zoon van Sylla, en na hem waren het twee centurio:s, Furius en Fabius; en ieder van dezen werd gevolgd door zijn cohort van zijn eigen, die de Joden van alle kanten omsingelden en hen doodden. Sommigen van hen vluchtten in de Tempel ter bescherming, en anderen bleven zich verdedigen.

5.

En nu deden veel van de priesters, zelfs toen zij door hun vijanden werden aangevallen met zwaaiende zwaarden in hun handen, zonder zich te laten storing, geheel mee aan de Goddelijke aanbidding, en waren gedood terwijl zij hun offers brachten en hun branden wierook, en gaven er de voorkeur aan God te dienen boven het verdedigen van zichzelf.

Het grootste deel van hen werd gedood door eigen mensen, die van de andere partij waren. Sommigen van hen trokken zich niets aan van de wetten, afgeleid als ze waren door de actuele problemen. Ze zetten zelfs de gebouwen in brand en de mensen die er in waren kwamen in het vuur om.

Een werden 12.000 van de joden gedood. De Romeinen telden slechts weinig doden maar een groot aantal raakte gewond.

6.

Maar er was niets dat het volk zo trof, ondanks de ramp die over hen kwam, als het feit dat hun Heilige plaats nu open lag voor vreemdelingen. Want Pompeus, en degenen die bij hem waren, begaven zich in de Tempel of dat nu wettig was of niet. De enige die het Heilige der Heilige mocht binnengaan was Hogepriester, alleen hij mocht zien wat daarin aanwezig was, de kandelaar, en de tafel, en altaar, de vaten, alles gemaakt van zuiver, met een totale waarde van meer dan 2.000 talenten heilig geld.

Toch raakten zij dat geld niet aan, nog enig ander ding dat daar was geplaatst, maar hij beval de dienaren om de Tempel, de dag nadat hij die ingenomen het, te reinigen en er weer offers te brengen.

Bovendien maakte hij Hyrcanus hogepriester, niet slechts omdat deze in vele opzichten een goed karakter had getoond tijdens de belegering, maar ook omdat hij zijn broers Aristobulus had willen tegenhouden van de oorlog.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Onder de gevangen was ook de schoonvader van, die ook zijn oom was, de grootste schuldigen liet Pompeus onthoofden, maar beloonde Faustus, en hen die moedig met hem hadden gevochten met grote geschenken. Hij legde het land een schatting op en ook legde hij die op aan Jeruzalem.

7.

Hij nam het volk al die steden af die zij eerder hadden veroverd en die behoorden aan Celesyria, en onderwierp hen. Hij benoemde een Romeins regeringsleiders en stelde de grenzen van het Joodse volk vast.

Hij herbouwde Gadara, dat verwoest was door de Joden, om Demetrius te bedanken die uit Gadara afkomstig was en een van zijn bevrijdde slaven was.

Ook bevrijdde hij andere steden van hun overheersing, steden die in het midden van het land lagen, zoals Hippos, en Scythopolis, Pella, Samaria en Marissa. En ook Ashdod, Jamnia en Arethusa. Dat deed hij ook met de havensteden Gaza, Joppa en Dora, en wat eerder Strato's toren werd genoemd. Hij herbouwde het op een prachtige manier. Later werd de naam veranderd in Cesarea, door koning Herodes.

Alles herstelde hij en gaf het terug aan de oorspronkelijke bewoners en plaatste het onder gezag van de provincie van Syrië, welke provincie, samen met Judea, en de landen zo ver als Egypte en Eufraat, en gaf hen Scaurus als hun gouverneur. Aan hem gaf hij twee legioenen ter ondersteuning, terwijl hij met alle mogelijke haast naar Cilicië begaf en verder naar Rome. Hij liet Aristobulus en zijn kinderen met hem meegaan als zijn gevangenen.

Er waren twee dochters en twee zonen, waarvan de één een zoon van Alexander was, die er in slaagden te vluchten tijdens de reis, maar de jongste, Antigonus, met zijn zuster, werden meegenomen naar Rome.

HOOFDSTUK 8.

ALEXANDER, DE ZOON VAN ARISTOBULUS, DIE VLUCHTTE VOOR POMPEUS, VOERT EEN EXPEDITIE UIT TEGEN HYRCANUS; MAAR WORDT OVERWONNEN DOOR GABINIUS EN GEEFT HET FORT AAN HEM OVER.

HIERNA VLUCHT ARISTOBULUS UIT ROME EN VERZAMELT EEN LANDMACHT BIJEEN, MAAR WORDT DOOR DE ROMEINEN VERSLAGEN, EN WORDT TERUGGEBRACHT NAAR ROME. EN ANDERE DINGEN DIE IN VERBAND STAAN MET GABINIUS, CRASSUS EN CASSIUS.

1.

In de tussentijd voert Scaurus een expeditie uit in Arabië, maar wordt gestopt de moeilijkheden met de plaatsen rondom Petra.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij brandschatte het land rondom Pella, hoewel hij daar in grote moeilijkheden verkeerde want zijn mannen leden honger.

Om de gewenste voorraden te verkrijgen bood Hyrcanus hem enige hulp en zond hem voorzieningen door middel van Antipater; die ook Scaurus naar Aretas haf gezonden, als een goede kennis, die er bij hem op aandrong geld te betalen voor een vredesverdrag.

De koning van Arabië ging in op dit voorstel, en gaf hem 300 talenten waarop Scaurus zijn landmacht terugtrok uit Arabië.

2.

Maar wat Alexander betreft, die zoon van Aristobulus die gevlucht naar Pompeus, na enige tijd kreeg verzamelde hij een behoorlijk aantal mannen om hem heen, en werd een bedreiging voor Hyrcanus, en viel Judea aan, en het zag er naar uit dat hij een snelle overwinning zou behalen, zelfs bereikte hij Jeruzalem, en waagde het de muren daar te herbouwen die neergehaald waren door Pompeus, als Gabinius niet, die gestuurd was naar Syrië als opvolger van Scaurus, zijn dapperheid getoond in het uitvoeren van een expeditie tegen Alexander, die, bang dat hij zou worden aangevallen, een grote landmacht verzamelde van 10.000 man voetvolk en 1.500 ruiters.

Hij bouwde ook muren om de grotere steden zoals Alexandrië, en Hyrcanium, en Machorus, die in de bergen van Arabië liggen.

3.

Maar Gabinius stuurde vooraf Marcus Antonius, en volgde zelf met zijn landmacht; maar wat de het geselecteerde leger betreft dat van Antipater was, en een andere groep Joden, die onder bevel van Malichus en Pitholaus stond, deze voegden zich tot die leiders die bij Marcus Antonius waren en ontmoetten Alexander; bij wie Oabinius met zijn landmacht was, en omdat Alexander niet in staat was de vijandelijke krachten te weerstaan, trokken zij zich terug.

Maar toen hij in de buurt van Jeruzalem kwam, was hij gedwongen het gevecht aan te gaan en verloor 6.000 in de strijd. Er sneuvelde 3.000 man en 3.000 man werden levend gevangen genomen. Daarna vluchtte hij met de overgeblevenen naar Alexandrië.

4.

Toen Gabinius in Alexandrië aangekomen was zag hij daar een groot legerkamp en probeerde door amnestie te beloven voor hun misdaden, hen over te halen zich bij hem te voegen. Maar toen men niet wilde ingaan op zijn voorstellen, sloot hij een groot aantal van hen op in de Citadel.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Marcus Antonius echter, hun leider, onderscheidde zich in deze strijd door zijn moed, een moed die hij overigens altijd al getoond had, maar Gabinius liet zijn leger de Citadel innemen en ging toen zelf weg. Nam de niet verloren steden weer in en herbouwde hun muren die eerder vernield waren.

Overeenkomstig zijn opdracht werden de steden Scythopolis, Samaria, Anthedon, Apollonia, Jamnia, Raphia, Mariassa, Adoreus, Gamala, Ashdod, en vele anderen hersteld terwijl groot aantal mannen zich bij hem voegde en deze werden de bewoners van die steden.

5.

Toen Gabinius had gezorgd voor deze steden, hij terugging naar Alexandrië, drong hij aan op een belegering.

Toen Alexander begon te wanhopen of hij ooit nog wel de regering in handen zou krijgen, stuurde hij een afgezant en smeekte vergeving voor zijn fouten en gaf de overgebleven forten Hyrcanium en Macherus over en gaf daarna ook Alexandrië over. Alles wat Gabinius afgebroken had waartoe hij overtuigd was door de moeder van Alexander, zodat ze niet een tweede veldslag hoefden te leveren.

Zij was nu ook aanwezig om met Gabinius te onderhandelen, vanwege haar zorgen om de gevangenen die nu in Rome waren, waaronder haar man en kinderen.

Nadat Gabinius Hyrcanus tot Jeruzalem had gebracht en de zorg voor de Tempel aan hem had opgedragen, gaf hij de politieke regering aan de gevestigde orde.

Hij verdeelde het land in vijf federaties, te weten Jeruzalem, Gadara, Amathus, en Sephoris in Galilea.

Het volk was blij bevrijd te zijn van de monarchie, en zouden in de toekomst geregeerd worden door de gevestigde orde, de aristocraten.
6.

Toch zorgde Aristobulus voor een volgende verstoring van de orde.

Hij vluchtte uit Rome, en verzamelde een groot aantal Joden die verlangden naar veranderingen, het waren voornamelijk zij die allang grote sympathie voor hem hadden. En toen zij om te beginnen Alexandrië hadden veroverd, trachtte hij daar een muur om heen te bouwen. Maar zodra Gabinius een leger naar hen had gezonden onder leiding van Siscuria, Antonius, en Servilius, en hij er van hoorde, trok hij zich terug naar Macherus.
Maar het nutteloze deel zond hij, en marcheerde allen met hen die bewapend waren verder, het aantal gewapende was ongeveer 8.000, onder hen was Pitholaus, die ook een bevel had gehad in Jeruzalem, maar toen overgelopen was nar Aristobulus met 1.000 van zijn mannen, dus de Romeinen volgde hem, en toen het tot een gevecht kwam, vocht het leger van Aristobulus tijd zeer dapper, maar werd ten laatste overwonnen door de Romeinen en 5.000 man sneuvelden. En 2.000 man vluchtten naar een heuvel maar de overgebleven 1.000 bleven bij Aristobulus en braken door de Romeinse landmacht heen en marcheerden samen naar Macherus; en toen de koning hen voor de nacht had gehuisvest in een ruïne, behield hij hoop op het verzamelen van een nieuwe landmacht, als de oorlog maar even was opgehouden. Daarom versterkte hij zijn vesting, hoewel dat erg slecht werd gedaan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar de Romeinen vielen hem aan en hij bood weerstand aan hen, zelfs presteerde hij meer dan binnen zijn vaardigheden voor mogelijk werd gehouden, twee dagen lang, en werd toen verslagen. Hij werd als gevangene, samen met zijn zoon met wie hij uit Rome gevlucht was naar Gabinius gebracht. Die hen weer terugbracht naar Rome.

Hierom stelde de senaat hem onder toezicht, maar zijn kinderen werden naar Judea teruggestuurd. Dit vooral omdat Gabinius hen had verteld dat aan hun moeder te hebben beloofd vanwege de overgave van het fort aan hem .

7.

Maar toen Gabinius marcheerde tegen de Parthens, werd hij gehinderd door Ptolemeus, die, na zijn terugkeer van Eufraat, werd teruggebracht naar Egypte, en maakte gebruik van Hyrcanus en Antipater om zich te laten voorzien van alle benodigdheden voor deze expeditie. Want Antipater gaf hem geld, wapenen, maïs en hulptroepen. Hij kwam tot overeenstemming met de joden die daar waren en bewaakte de Straat van Pelusium om het te laten passeren.

Maar nu Gabinius afwezig was, kwam het andere deel van Syrië in beweging, en Alexander, de zoon van Aristobulus, bracht de Joden tot opstand.

Hij verzamelde een zeer grote landmacht, en wilde alle Romeinen doden die in het land waren, waarop Gabinius bang werd, want hij was hel snel terug gekomen Egypte vanwege deze opstand en stuurde Antipater, die er al eerde in geslaagd was opstanden tot rust te brengen.

Toch bleven er noch altijd 30.000 man bij Alexander, die hemzelf geestdriftig meevocht en daarom trok Gabinius uit om mee te vechten, deze slag werd geleverd in de omgeving van de berg Thabor, 10.000 man sneuvelde, en de rest van het leger vluchtte alle kanten uit.

Daarna ging Gabinius naar Jeruzalem, en regelde de regering zoals Antipater het graag wilde. Vandaar marcheerde hij streed hij tegen Nabatheërs en versloeg hen. Mithridates en Orsanes, die uit Parthie weggevlucht waren, stuurde hij stilletjes weg maar verspreidde het verhaal onder zijn legers dat zij gevlucht waren.

8.

Intussen kwam Crassus als opvolger van Gabinius in Syrië.
Hij nam de rest van het goud uit de Tempel van Jeruzalem, om een expeditie tegen de Parthen te financieren.

Hij nam ook de 2.000 talenten die Pompeus niet had aangeraakt, maar toen hij de Eufraat overgestoken was, kwam hij om met zijn leger vanwege aangelegenheden die niet dienen te worden besproken.

9.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar Cassius, na Crassus, hield de Parthen tegen, die zich opmaakten Syrië binnen te trekken.

Cassius was de provincie ingevlucht, en toen hij die in bezit genomen had ging hij snel naar Judea; en nadat hij ook Tarichea had veroverd, voerde hij 30.000 joden weg in slavernij.

Hij doodde Pitholaus, die de onruststokers, de volgelingen van Aristobulus, een en ander op advies van Antipater.

Deze Antipater huwde een vrouw uit een vooraanstaand geslacht, de Arabisus, zij heette Cypros, en baarde hem vier zonen, Phasaelus, Herodes, de latere koning, en behalve dezen ook Joseph en Pheroras, ook had hij een dochter genaamd Salome.

Nadat hij zich zeer geliefd had gemaakt ten opzichte van iedereen, door de vele gunsten die hij verleende, en de vriendelijke manier waarop hij iedereen behandelde, was zijn grootste vriend toch de koning van Arabië, met wie hij verzwagerd was. Toen hij oorlog voerde tegen Aristobulus, stuurde hij zijn kinderen voor hun veiligheid naar de koning van Arabië.

Nadat hij door Cassius bedwongen was, kwam Alexander tot een overeenkomst en tot rust. Hij keerde terug naar de Eufraat om te verhinderen dat de Parthen die zouden oversteken. Over deze zaak zullen we later spreken.

HOOFDSTUK 9.
ARISTOBULUS IS GENOMEN DOOR DE VRIEND VAN POMPEUS, EN ZIJN ZOON ALEXANDER DOOR SCIPIO.

ANTIPATER KOMT TOT VRIENDSCHAP MET CAESAR NA DE DOOD VAN POMPEUS. HIJ DOET OOK GROTE ONDERNEMINGEN IN DE OORLOG, WAARIN HIJ SAMENWERKT MET MITHRIDATES.

1.

Na de vlucht van Pompeus van de senaat naar zee van Javan, kreeg Caesar Rome en het keizerrijk onder zijn macht, en liet hij Aristobulus vrij.

Hij gaf hem twee legioenen en stuurde hem in haast naar Syrië, en hoopte dat hij hierdoor dat land gemakkelijk zou veroveren en dat land tot een deel van Judea zou kunnen maken.

Maar afgunst verhinderde enig resultaat voor de pogingen van effect Aristobulus, en de hoop van Caesar; want hij gedood door het gif dat hij kreeg van hen die achter Pompeus stonden en bij wie hij niet veilig was. Zijn dode lichaam werd bovengronds gelegd en bewaard in honing, totdat het werd verzonden naar Antonius door de Joden, om het later bij te zetten in de koninklijke graven.

2.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zijn zoon Alexander werd onthoofd door Scipio in Antiochië op bevel van Pompeus, vanwege beschuldigingen ten aanzien van misdaden die hij begaan zou hebben tegen Rome.

Maar Ptolemeus, de zoon van Menneus, die heerser van Chalcis was onder Libanus, nam zijn broers en stuurde zijn zoon Philippio voor hen naar Askalon, die Antigonus gevangen nam, en ook zijn zuster en de vrouw van Aristobulus, en bracht hen naar zijn vader. Toen hij verliefd werd op jongste dochter, huwde hij haar, en werd daarna gedood door zijn vader vanwege deze daden. Want Ptolomeus wild haar huwen en deed dat ook. Zij heette Alexandra, en door dit huwelijk zorgde hij beter voor de familie.

3.

Nadat Pompeus was gestoven, koos Antipater de andere partij en sloot vriendschap met Caesar.

En omdat Mithridates van Pergamus, met de legers die hij leidde tegen Egypte, was uitgesloten van de Straat Pelusium, en hij gedwongen was te blijven in Askalon, haalde hij de Arabieren, bij wie hij gewoon had, over om met hem mee te werken, waardoor hij aan het hoofd kwam te staan van 3.000 gewapende mannen.

Hij moedigde de machtige mannen van Syrië aan hem te helpen, en ook de bewoners van Libanon, Ptolemeus Jamblichus, en een ander Ptolemeus, waardoor de steden van het land in deze oorlog betrokken werden. Waardoor Mithridates het nu aandurfde, in afhankelijkheid van de aanvullend sterkte dat hij gehad verkregen door Antipater, verder te marcheren naar Pelusium. En toen men weigerde hem doorgang te verlenen, belegerde hij de stad. Hij brak de muur af en trok als eerste de stad binnen met zijn mannen achter hem aan.

4.

Zo werd Pelusium ingenomen.

Maar terwijl zij nog marcheerden, vroegen de Egyptische Joden die daar woonden, hem te stoppen.

Dan overtuigden Antipater niet slechts te stoppen, maar voorzagen in proviand voor zijn landmacht, waardoor zelfs de bevolking van Memphis niet wilde vechten tegen hen, maar uit geheel vrije wil zich voegde bij Mithridates.

Waarop hij rond de Delta heen trok en de rest van de Egyptenaren bestreed op de plaats die het Joodse Kamp wordt genoemd. Zelfs toen hij in gevaar kwam met de rechtervleugel van zijn groep, reed Antipater naar hem toe lang de oevers van de rivier. Hij had op dat moment de rechtervleugel van het vijandelijke leger al verslagen.

Na dit succes stortte hij zich op hen die Mithridates achtervolgden en doodde veel van hen. De rest achtervolgde hij en nam hun kampen, terwijl hij daarbij niet meer dan 80 man verloor. Terwijl de verliezen van Mithridates gedurende de achtervolging meer dan 800 man waren.

Hij werd zelf onverwacht gered en werd een onweerspreekbare getuige voor Caesar ten aanzien van de grote actie van Antipater.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

5.

Waarop Caesar Antipater aanmoedigde tot het ondernemen van andere min of meer riskante ondernemingen. Daarbij gaf hij hem goede aanbevelingen en grote beloningen.

In alle ondernemingen ging hij het gevaar niet uit de weg en werd een van de moedigste strijders. Hij had vele littekenen over zijn gehele lichaam als bewijzen van zijn onverschrokkenheid.

Nadat Caesar zijn zaken in Egypte had geregeld en weer naar Syrië terugging, gaf hij hem het voorecht van het Romeins burgerschap, vrijstelling van belastingen en gaf hem geschenken waaruit zij bewondering bleek, naast de eer van de keizerlijke vriendschap die hij hem schonk.

Hierdoor was het dat hij Hyrcanus bevestigde in zijn hogepriesterschap.

HOOFDSTUK 10.

CAESAR MAAKT ANTIPATER GEVOLMACHTIGDE VAN JUDEA, EN ANTIPATER BENOEMT PHASAEL TOT GOUVERNEUR VAN JERUZALEM, EN HERODES GOUVERNEUR VAN GALILEA, DIE, ENIGE TIJD DAARNA ZICH MOEST VERANTWOORDEN VOOR HET SANHEDRIN WAAR HIJ WORDT VRIJGESPROKEN.

SEXTUS CAESAR WORDT VERRADERLIJK GEDOOD DOOR BASSUS EN WORDT OPGEVOLGD DOOR BIJ MARCUS.

1.

In deze tijd was het dat Antigonus, de zoon van Aristobulus, bij Caesar kwam en op een verassende manier de oorzaak werd van de bevordering van Antipater. Want daar waar hij eigenlijk had moeten klagen over de vergiftiging van zijn vader als gevolg van de ruzie met Pompeus, en tot had geklaagd over de barbaarsheden van Scipio naar zijn broer, en zich niet haf mogen mengen in persoonlijke emoties toen hij Caesar om genade vroeg, kwam hij bij Caesar en beschuldigde Hyrcanus en Antipater van de verdrijving van hem en zijn broers uit hun geboorteland., en hoe hij had gehandeld, in veel situaties, met grote onrechtvaardigheid en met betrekking tot hun volk. En dat zij Egypte om hulp hadden gevraagd wat niet gedaan was uit sympathie voor hem maar veeleer uit angst vanwege eerdere ruzies, en om vergeving voor de vriendschap te verkrijgen die zij hadden met zijn vijand Pompeus.

2.

Hierop gooide Antipater zijn kleding weg en toonde menigte zijn wonden en verklaarde dat hij, vanwege zijn bewondering voor Caesar hieraan niets had toe te voegen, omdat zijn lichaam op zich al een verklaring was, hoewel hij er niet bij zei dat hij verbaast te zijn over de vrijmoedigheid van Antigonus, die niet anders was dan de zoon van de vijand van Rome en een vluchteling. En dat hij de liefde tot opstand van zijn vader had geërfd.

3.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nadat Caesar dit gehoord had, verklaarde hij dat Hyrcanus het meest waardig was hogepriester te zijn, en gaf Antipater de kans een vorm van leiderschap voor hemzelf te kiezen, maar hij liet het uiteindelijk besluit aan anderen over. Hij werd tot gevolmachtigde van Judea benoemd en kreeg verder toestemming muren te herbouwen die eerde waren neergehaald.

Deze eervolle gunsten liet Caesar gezonden opschrijven in de archieven van het Capitool, opdat ze als bewijs zouden dienen van zijn eigen rechtvaardigheid en van de deugden van Antipater.

4.

Daarna keerde Antipater terug naar Judea en het eerste wat hij daar deed was het herbouwen van de muren rondom Jeruzalem die neergehaald waren door Pompeus. Daarna trok hij het land in om de onrust tot bedaren te brengen, deels door dreigementen en deels met vriendelijkheid. Hij verlangde van iedereen zich te onderwerpen aan Hyrcanus, zodat ze rustig en gelukkig zouden kunnen leven en wonen en genieten van hun bezittingen. En dat met een allesomvattende vrede en rust met universeel vrede en rustigheid. Maar indien de zouden luisteren naar de valse hoopbrengers zouden ze in hem een heerser vinden in plaats van een behartiger van hun belangen en zou Hyrcanus een tiran zijn in plaats van een koning. Zowel de Romeinen als Caesar zouden dan hun vijand zijn, men zou immers geen tegenstand mogen bieden aan hem die door Caesar was benoemd.

En in dezelfde tijd dat hij dit zei, regelde hij de zaken van het land zelf, omdat hij zag dat Hyrcanus was passief bleef en niet in staat bleek de politieke zaken van het land te behartigen.

Dus benoemde hij zijn oudste zoon, Phasael, gouverneur van Jeruzalem en het omliggende land, en stuurde hij de volgende zoon, Herodes, die nog zeer jong was, met een te vergelijken macht naar Galilea.

5.

Herodes was een actief man, en bepaalde al vrij snel zijn beleid.

Toen hij ontdekte dat Ezekias, de leider van een roversbende, vluchtte naar het aangrenzende deel van Syrië met een grote groep mannen, nam hij hem gevangen en doodde hem, en veel van hen die bij hem waren, waarvoor de Syriers hem dankbaar waren. Zij zongen zelfs liederen ter ere van Herodes in hun dorpen en steden omdat hij hun veiligheid en rust had gegeven. En hun bezittingen beschermde. Hij raakte ook bevriend met Sextus Caesar, een familielid van Caesar zelf en leider van Syrië.

Zijn goede beleid en grote daden inspireerde Phasael die dat beleid overnam.

Verder verkreeg hij de sympathie van de bewoners van Jeruzalem vanwege zijn beleid en bestuur van de stad. Hij maakte op geen enkele manier misbruik van zijn macht. Waardoor het volk hem respecteerde als een koning. Maar tegelijkertijd bleven zij trouw aan Hyrcanus.

6.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Echter, hij ontdekte dat het onmogelijk was te ontkomen aan de afgunst die zijn successen veroorzaakte, want de voorspoed van deze man had zelfs een invloed op Hyrcanus zelf, hoewel deze dat niet liet merken mar was toch onder de invloed van de daden van Herodes, en had daarom veel boodschappers die hem op de hoogte hielden van de grote refutatie en van al zijn ondernemingen.

Er was ook veel volk in het koninklijk paleis die zijn afgunst deden ontvlammen. Ik bedoel hen die werden belemmerd in hun ambities, ofwel door gebrek aan durf ofwel door Antipater.

Deze mannen zeiden dat door openlijk de politieke leiding aan Antipater en zijn zonen te geven, hij weinig meer te doen had dan te zitten en koning te zijn. Zonder enige autoriteit; en ze vroegen hem hoe lang het zou volhouden zich zo in zichzelf te vergissen en slechts koningen te verwekken voor zijn eigen belangen. Want deze waren niets anders dan heren der natie, aan wie macht was toevertrouwd. Herodes zelf doodde een groot aantal mannen al naar gelang hij dat verkoos. Dat liet hij doen door middel van opdracht die mondeling en schriftelijk konden zijn en dit geheel in tegenstelling tot de wetten van de Joden, daarom ook wilden de Joden hem voor het gerecht dagen en zo een veroordeling over hem krijgen.

7.

Nu werd Hyrcanus geleidelijk aan woedend over deze gang van zaken, en ten laatste kon hij het niet langer verdragen maar gaf hij bevel dat Herodes zich voor het gerecht moest verantwoorden.

Overeenkomstig het advies van zijn vader en zodra de omstandigheden in Galilea hem dat toestonden, ging hij naar Jeruzalem nadat hij een garnizoen in Galilea had achtergelaten om de orde te bewaren. Toch had hij voldoende soldaten bij zich, maar zoveel, dat hij er niet van beschuldigt kon worden de landmacht van Hyrcanus te willen verslaan en zijn regering omver te werpen, maar ook weer niet zo weinig dat hij kwetsbaar zou zijn voor hen de afgunst naar hem hadden en hem wilden schaden.

Sextus Caesar echter maakte zich bezorgd om deze jonge man, en vreesde dat hij gevangen genomen zou worden door zijn vijanden en berispte hem. Hij vroeg Hyrcanus hem vrij te spreken van de tegen hem ingebrachte beschuldigingen die dat ook deed. Ook al omdat hij grote sympathie had voor Herodes.

8.

Maar nadat Herodes aan zijn straf was ontkomen zonder de instemming van de koning zelf, trok zich terug naar Sextus in Damascus, en kreeg daar alles wat hij nodig had. Om niet te gehoorzamen mocht hij nogmaals worden ontboden door hen die rondom Hyrcanus verbleven, vertelde hij dat Herodes kwaad was weggetrokken en zich voorbereidde op een oorlog tegen hen. En toen de koning geloofde wat ze zeiden wist hij niet goed wat te doen, omdat besefte dat zijn tegenstander machtiger was dan hij.

En nu, ook al omdat Herodes benoemd was tot bevelvoerder van Coele-Syrië en Samaria door Sextus Caesar, en nog machtiger werd niet alleen door de faam dit voor hem uitging en de sympathie die het volk voor hem had, maar ook door zijn eerzucht en vele goede eigenschappen. Verder verviel Hyrcanus

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

tot een vorm van regeren die grensde aan tirannie en schrikbewind omdat hij bang was dat vijandelijke legers hem weldra zouden aanvallen.

9.

Zijn veronderstellingen waren terecht want Herodes kreeg een landmacht bijeen, al was het alleen maar vanwege zijn woede over de mogelijkheid dat hij in het openbaar beschuldigd zou worden en naar Jeruzalem zou worden gevoerd. Daarom ging hij zelf met zijn leger naar Jeruzalem om Hyrcanus van de troon te storen. Hij zou daarin zeker geslaagd zijn als zijn vader en broers zijn legers niet buiten hadden geslagen en daarna zijn woede tot bedaren hadden gebracht en hem te beperken tot dreigementen en de belofte het leven van de koning te sparen.
Het as immers door deze koning dat hij zijn huidige positie had bereikt; en dat hij zich niet zo moest opwinden door de mogelijkheid van een openbaar proces maar eerder moest denken aan zijn mogelijkheden. Verder, zo hield zijn vader hem voor, was God immers de Grote Rechter, is het God die de overwinning in een oorlog geeft en dat hij voor moest waken zelfs ook maar de minste schijn tegen zich te krijgen.

Herodes liet zich overtuigen door deze argumenten en meende dat hetgeen hij nu gedaan had voldoende zou zijn om zijn ambities te dienen en dat hij het volk voldoende had getoond hoe groot zijn macht was.

10.

Intussen was er een meningsverschil onder de Romeinen vanwege Apamia, en een burgeroorlog dreigde vanwege een verraderlijke slachting door van Sextus Caesar, geleid door Cecilius Bassus, die meende de belangen ban Pompeus te dienen. Hij nam de autoriteit over door geweld, maar toen de rest van Caesar's bevelhebber Bassus aanviel met hun gehele landmacht, om hem te straffen voor de moord op Caesar, stuurde Antipater versterkingen onder leiding van zijn zoon. Zowel omdat er gemoord was als vanwege het feit dat Caesar, toen hij nog leefde, een groot vriend van hem was. Deze onrust nam in omvang toe toen Marcus uit Italië kwam als opvolger van Sextus.

HOOFDSTUK 11.

HERODES WORDT BENOEMD TOT GEVOLMACHTIGDE VAN GEHEEL SYRIË. MALICHUS IS BANG VAN HEM, EN DOODT ANTIPATER DOOR MIDDEL VAN VERGIF, WAAROP DE BEVELHEBBERS VAN HET LEGER ZICH ACHTER HEM SCHAREN.

1.

In die periode was en een hevige oorlog onder de Romeinen vanwege de verraderlijke afslachting van Caesar bij Cassius en Brutus, nadat deze de regering 3 jaar en 7 maanden had gehad.

Vanwege deze moord was er een zeer grote ergernis, en de leiders verschilden uitermate van mening ieder koos die partij waarvan men dacht dat die het meeste voordeel zou opleveren voor hemzelf.

Zo kwam Cassius in Syrië, om de forten te nemen die in Apamia waren, daar regelde hij een verzoening tussen Bassus en Marcus, en de legioenen die tegen hem waren. Dus hief hij de belegering van Apamia

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

op, en nam het bevel van het leger op zich. Daarna organiseerde hij een belastingstelsel in de stad en vroeg van ieder wat men in staat was te betalen.

2.

Hij gaf bevel dat de joden 700 talenten zouden opbrengen, waarop Antipater, vanwege zijn angst voor de dreiging van Caesar zijn zonen de opdracht gaf dit bedrag bijeen te brengen ten koste van de rijken en zij gehoorzaamden aan dit bevel. Ook dwong hij Malichus, met wie hij in on in leefde, te gehoorzamen.

Herodes had allereerst de woede van Cassius verminderd door zijn eigen aandeel uit Galilea te brengen, dit aandeel bedroeg 100 talenten, waardoor hij in aanzien steeg. En toen hij de anderen ervan beschuldigde traag te zijn, maakte hij zelfs ruzie met verschillende steden, en voerde Gophna en Emmaus in slavernij, en hetzelfde deed hij met twee andere van minder aanzien. Hij dreigde zelfs Malichus te doden, omdat hij onvoldoende haast had gemaakt in het verzamelen van zijn aandeel. Maar Antipater verhinderd de ondergang van deze man, en van de andere steden, en kreeg de gunst van Cassius waarna hij de 100 talenten onmiddellijk bracht.

3.

Echter, toen Cassius weg was, vergat f Malichus de vriendelijkheid dat Antipater hem had betoond en beraamde constant samenzweringen tegen hem die hem gespaard had, en maakte haast hem uit de weg te ruimen omdat hij hem een belemmering om zijn eigen snode plannen tot uitvoering te brengen. Maar Antipater was dermate bang van hem dat hij over de Jordaan vluchtte om een landmacht om zich heen verzamelde die hem moest bewaken tegen verraderlijk plannen. Maar Malichus was helemaal bezeten van angst voor de vaardigheden van deze man, dat hij zonder blikken of blozen de zoon Antipater gevangen zette. Daarbij kwam nog dat hij Phasael, die bewaker was van Jeruzalem, grondig haatte, alsmede Herodes die hem van wapens voorzag. Het trouwens Herodes die er in slaagde een verzoening te bewerkstelligen.

Zo werd hij werd eens beschermd door Antipater, die Marcus, de gouverneur van Syrië, deed afstappen van zijn voornemen Malichus te doden, met als argument dat hij in staat was vernieuwingen door te voeren.

4.

Door de oorlog tussen Cassius en Brutus aan de ene kant, tegen de jonge Caesar Augustus en Antonius aan de andere kant, kregen Cassius en Marcus een landmacht bijeen die uit Syrië kwam, en omdat Herodes naar alle waarschijnlijkheid in staat zou zijn te voorzien in het benodigde, maakten ze hem gevolmachtigde van geheel Syrië, en gaven hem een landmacht van voetvolk en ruiters.

Cassius beloofde hem ook dat hij hem na de oorlog koning van Judea zou maken.

Maar het gebeurde dat de macht en hoop van zijn zoon de oorzaak werd van zijn ondergang, want omdat Malichus daar al bang voor was, kocht hij de wijnschenker van de koning met een fors bedrag,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

om gif in de wijn voor Antipater te doen. Zo werd hij het slachtoffers van de slechtheid van Malichus, en stierf tijdens een feest.

Hij was een man in die in vele aangelegenheden het beleid kon voeren en hij was net ook die de regering waar aan Hyrkanus deed komen.

5.

Echter, Malichus, die verdacht werd Antipater te hebben vergiftigd, werd boos en ontkende toe het bolk het hem vroeg, en zorgde ervoor dat men hem voor onschuldig hield.

Hij besloot zichzelf machtiger, groter te maken en verzamelde een leger omdat hij er niet van uit ging dat Herodes stil zou zitten en die vertoonde zich inderdaad met een leger om wraak te nemen voor de dood van zijn vader. Maar nadat hij advies had gekregen van zijn broer om niet publiekelijk af te straffen zodat het volk niet betrokken zou raken in deze opstand, aanvaarde hij de verontschuldigingen van Malichus en verklaarde hem vrij van verdenking, ook regelde hij een indrukwekkende begrafenis voor zijn vader.

6.

Herodes ging naar Samaria, waar toen een revolte plaatsvond en bracht vrede terug in de stad, en na het feest van Pinksteren ging hij terug naar Jeruzalem, met zijn gewapende mannen. Waarop Hyrcanus, op verzoek van Malichus, die zijn nadering vreesde, hem verbood de lokale bevolking die in een reinigingsperiode was, te vermengen met vreemdelingen. Maar Herodes verachtte dat verbod en degene die het had uitgevaardigd en kwam in de nacht.

Waarop Malithus naar hem kwam en Antipater beweende. Herodes deed hem geloven dat hij zijn jammerklacht ernstig opnam, hoewel maar nauwelijks zijn ware emoties kon inhouden. Ook hijzelf beweende de moord op zijn vader in zijn brief aan Cassius, die, zij het op andere gronden, ook een grondige haat had tegen Malichus.

Cassius zond hem bericht terug dat hij de dood van zijn vader zou wreken, en gaf opdracht aan de volksleider die daar waren, dat ze zouden medewerken Herodes te assisteren daar waar nodig.

7.

En omdat, na de inneming van Laodicea door Cassius, de mannen van macht van alles afdelingen bijeen waren met geschenken en kronen in hun handen, besloot Herodes dit keer voor de bestraffing van Malichus.

Toen Malichus dit al veronderstelde, hij was toen in Tyrus, besloot hij zijn zoon terug te halen uit Tyrus, die daar als gijzelaar was, en bereidde zichzelf voor om te vluchten naar Judea. De wanhoop waarin hij verkeerde voor zijn ontvluchting, bracht hem er zelfs toe te hopen op grote ondernemingen, want hij hoopte dat een en ander het volk zou aanzetten tot een opstand tegen de Romeinen, terwijl Cassius druk

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

bezig was met de oorlog tegen Antonius, en dat hij zou gemakkelijk Hyrcanus zou kunnen afzetten en zelf de kroon op zijn hoofd zetten.

8.

Maar het lot lachte om de hoop die hij had, want Herodes voorzag waar hij zo jaloers op was en nodigde Hyrcanus uit voor een maaltijd. Hij roep een van zijn hoofddienaren die bij hem waren, en stuurde hem om de voorbereidingen voor die maaltijd te treffen. Maar in werkelijkheid om mee te delen dat er een aanslag op hem zou worden gepleegd. Verder herinnerde hij eraan welke opdrachten Cassius had gegeven en ging naar de stad en met getrokken zwaarden naar de kust, waar ze Malichus omringenden en hem met veel verwondingen doodden.

Hierna werd Hyrcanus verschrikkelijk vanwege de zeer onverwachte omstandigheden waarin hij verzeild was geraakt, en slechts net grote inspanning herstelde hij zich en informeerde ernaar wie Malichus had gedood.

En toen een van leiders van het volk antwoordde dat een en ander was uitgevoerd op bevel van Cassius, zei hij, Cassius heeft zowel mij als mijn volk gespaard door de aanslag te verijdelen die tegen mij en mijn volk gaande was.

Of hij gesproken heeft volgens zijn eigen gevoelens of vanwege zijn angst was, of dat hij verplicht was een dergelijke actie te aanvaarden, is onzeker; maar door deze actie strafte Herodes Malichus.

HOOFDSTUK 12.

PHASAEL IS OOK HARD TEGEN FELIX, HERODES VERSLAAT OOK ANTIGONUS IN DE STRIJD EN DE JODEN BESCHULDIGEN ZOWEL HERODES ALS PHASAEL, MAAR ANTONIUS SPREEKT HEN VRIJ EN BENOEMT BEIDEN TOT TETRARCH.

1.

Toen Cassius uit Syrië vertrok, deed zich een andere revolte voor in Jeruzalem, waarbij Felix Phasael aanviel met een landmacht, om de dood van Malichus te wreken op Herodes, door zijn broer aan te vallen.

Herodes was op dat moment bij Fabius, de gouverneur van Damascus, en wilde zijn broer steun verlenen, maar werd door ziekte tegengehouden. Phasael zelf was ook hard voor Felix, en beschuldigde Hyrcanus van ondankbaarheid zowel vanwege zij steun aan Malichus, en voor het voorbijzien aan de broer van Malichus, toen hij een fort bouwde, hij gad immers als en behoorlijk leger verzameld en de sterkste vesting, Massada, in handen gekregen.

2.

Er was echter niets bestand tegen de kracht van de legers van Herodes, die, zodra hij van zijn ziekbed hersteld was, ook de andere forten innam en hen uit Massada verdreef. Ook verdreef hij Marion, de tiran van de Tyrus, uit Galilea, die al drie vestingen had veroverd. Maar de mannen die hij gevangen nam

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

liet hij leven en gaf sommigen van hen zelfs geschenken en zond hen daarna weg. Daardoor won hij veel sympathie van de stad die de tiran meer en meer ging haten.

Marion gehad inderdaad de heersende macht verregen van Cassius, die heersers in geheel Syrië benoemde uit haat tegen Herodes die samen gewerkt had met Antigonus, de zoon van Aristobulus, voornamelijk vanwege Fabius, die Antigonus tot zijn handlanger haf gemaakt door grote sommen geld en hem nog veel meer aan zijn zijde kreeg door hem als opvolger aan te wijzen. Maar het was Ptolemeus, familie van Antigonus, die hem voorzag in al wat hij nodig had.

3.

Toen Herodes tegen hem vocht in Judea, kwam hij als veroveraar uit de strijd, en verjoeg Antigonus, en ging terug naar Jeruzalem, geliefd door iedereen vanwege de grote daden die hij had gedaan. Want zij die eerder niets van hem moesten hebben, werden nu zijn volgelingen ook al omdat hij gehuwd was met een familielid van Hyrcanus. Eerder was hij gehuwd met Doris bij wie hij Antipater verwekte. Zij was een vrouw van lage afkomst, maar hun was hij gehuwd met Mariamne, de dochter van Alexander, de zoon van Aristobulus, en de kleindochter van Hyrcanus, en daardoor een familielid van de koning.

4.

Maar toen Caesar en Antonius Cassius bij Philippi hadden verslagen en gedood, Caesar naar Italië was gegaan, en Antonius naar Asia, stuurden de andere steden afgezanten naar Antonius in Bithynie, waar de leiders van de joden gekomen waren, en beschuldigden Phasael en Herodes ervan dat zij de regering door geweld hadden overgenomen en dat Hyrcanus niets meer over had dan slechts een eerbare naam.

Herodes was bereid de beschuldiging te beantwoorden en nadat hij vriendschap gesloten had met Antonius door middel van een groot bedrag dat hij hem gegeven had, beïnvloede hem dusdanig dat deze niet eens wilde luisteren naar wat men te zeggen had, en dus vertrokken zij.

5.

Echter, na deze gebeurtenissen kwamen honderd van de leiders van de joden naar Daphne in Antiochië, naar Antonius, die al verliefd was op Cleopatra met een verliefdheid die grensde aan slavernij. Deze joden hadden de meest machtige, waardige en welsprekende mannen om de beschuldigingen te uiten.

Maar Messala stelde zich tegen hen op, en verdedigde de broeders, en dat waar Hyrcanus bij stond vanwege zij relatie met hen.

Nadat Antonius beide zijden had aangehoord, vroeg hij Hyrcanus hetwelk partij was de meest geschikte was om te regeren, deze antwoordde dat, dat de partij van Herodes en de zijnen was.

Antonius was blij met dat antwoord, want hij was eerde op en meest vriendelijke en gastvrije manier behandeld door zijn vader Antipater, toen hij door Judea trok met Gabinius, dus hij benoemde de broers tot Tetrarch, en droeg hen de regering van Judea op.

6.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar toen de afgezanten zich verontwaardigd toonden over deze procedure, liet Antonius vijftien van hen gevangen zetten met hen plan hen later te doden en verdreef de anderen in oneer. Als gevolg hiervan ontstond een nog groter ongenoegen in Jeruzalem, dus zonden zij opnieuw duizend afgezanten naar Tyrus, waar Antonius nu verbleef omdat hij op weg was naar Jeruzalem. Hij gaf opdracht de afgezanten te doden voor zover ze hen te pakken konden krijgen en de regering te verstevigen in de handen van hen die hij tot Tetrarch had benoemd.

7.

Maar voordat Herodes en Hyrcanus van de kust vertrokken, en ernstig verlangden dat deze afgezanten geen onheil overkwam, noch over zichzelf rampen zouden afroepen, en geen oorlog zouden afroepen over hun land door onoverdachte acties, en ze steeds bozer werden, stuurde Antonius gewapende mannen die een groot aantal van hen doodden, en er nog veel meer verwondden. Zij die gedood waren werden begraven door Hyrcanus, en hij liet de gewonden verzorgen door een door hem aangestelde geneesheer. Desalniettemin gingen zij die konden vluchten voort met het aanzetten van wanorde en provoceerden daarmee Antonius zodanig dat hij hen die hij gevangen had genomen, ook liet doden.

HOOFDSTUK 13.

DE PARTHEN BRENGEN ANTIGONUS TERUG NAAR JUDEA, EN ZETTEN HYRCANUS EN PHASAEL IN DE GEVANGENIS.

DE VLUCHT VAN HERODES EN DE INNAME VAN JERUZALEM EN WAT HYRCANUS EN PHASAEL MOESTEN LIJDEN.

1.

Twee jaar daarna, toen Barzapharnes, gouverneur van de Parthen, en Pacorus, de zoon van de koning, voor zichzelf bezittingen hadden verworven in Syrië, en toen Lysanias zijn vader Ptolomeus na zijn door had opgevolgd, kreeg de zoon van Menneus, tijdens de regering van Chalcis, de gouverneur aan zijn zijde door de belofte van duizend talenten en vijfhonderd vrouwen om het koningschap terug te geven aan Antigonus en Hyrcanus te verdrijven.

Pacorus was door de belofte min of meer gedwongen ook zo te handelen en trok langs de kust en gaf Barzapharnes opdracht de joden aan te vallen terwijl hij zelf verder trok langs de Middellandse zee kust. Maar de kustbewoners, de Tyriërs, wilden Pacorus niet ontvangen ,hoewel de partij van Ptolemeus en Sidon dat wel hadden gedaan. Dus stuurde hij een groep ruiters naar een schenkmeester die tot het koninklijk gezin behoorde, die ook Pacorus heette, en gaf hem opdracht om Judea in te trekken, om op de hoogte te komen van de situatie onder hun vijand, en Antigonus ter hulp te komen mocht hij dat wensen. bijstand.

2.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Terwijl deze mannen de Karmel afstroopten, gingen veel van de joden naar Antigonus, en verklaarden zich bereid dat land binnen te vallen. Waarop hij hen naar Drymus, een bosgebied, stuurde om dat in te nemen, waarna een veldslag tussen hen volgde, en ze de vijand verdreven en zelfs achtervolgden tot aan Jeruzalem, en terwijl hun aantal groeide, gingen ze verder naar het koninklijk paleis, maar toen Hyrcanus en Phasael hen ontvingen met een sterke groep mannen bij zich hadden volgde een gevecht op het marktplein waarbij de partij van Herodes de vijand overwon en hen in de tempel opsloot. In de ernaast gelegen huizen plaatsten zij zestig man om hen te bewaken.

Maar het volk dat al opstandig was tegen hen, kwam en verbrandde die mannen, terwijl Herodes, in zijn woede, hen wilde doden, hij overviel hen, totdat een van de partijen de ander ging aanvallen bij dag en bij nacht, en hinderlagen legde en er vele slachtoffers vielen.

3.

Nu het feest dat we Pinksteren noemen, naderde, was er in de stad en in de Tempel, een menigte volk die van het land gekomen waren en waarvan een groot deel bewapend was. Op dat moment bewaakte Phasael de muur, en Herodes, met een kleiner aantal, bewaakte het paleis. Toen hij een aanval op zijn vijanden uitvoerde in het noordelijk deel van de stad, doodde hij een groot aantal van hen en de rest vluchtte Sommigen van het zette hij gevangen in de stad en anderen aan de grens van de stad.

Intussen wilde Antigonus dat Pacorus erkend zou worden als bemiddelaar tussen hen. En Phasael slaagt erin met 500 ruiters de stad binnen te komen en werd gastvrij ontvangen toen hij voorgaf gekomen te zijn om het oproer tot bedaren te brengen. Maar in werkelijkheid was hij gekomen om samen te werken met Antigonus. Hij smeedde echter een samenzwering tegen Phasael, en haalde hem over om te fungeren als afgezant naar Barzapharnes, om een einde aan de oorlog te maken, hoewel Herodes hem zeer serieus nam. Hij moedigde hem de samenzweerder te doden maar geen hinderlaag te leggen, omdat de legers van naturen dien handelwijze zouden herkennen.

Pacorus vertrok en nam Hyrcanus met zich mee, zodat hij daardoor minder verdacht zou overkomen. Ook liet hij enige van de ruiters bij Herodes achter, deze werden de Vrije Mannen genoemd, zelf leidde hij, samen met Phasael de rest.

4.

Maar toen ze in Galilea aankwamen ontdekten dat het volk ook daar opstandig en bewapend waren. Zij kwamen omzichtig tot hun leider en vroegen hem geen kwade bedoelingen. Allereerst gaf hij hen geschenken en daarna legde hij een hinderlaag voor hen en toen ze waren gekomen bij een van de havens, Ecdippon genaamd, ontdekten dat er en samenzwering tegen hen aan de gang was. Hier hoorden zij van belofte gedaan van 1000 talenten, en hoe Antigonus het grootste deel van de vrouwen die daar waren, had toegevoegd aan de 500 voor de Parthen. Ze begrepen dat er in de nacht een hinderlaag was gelegd door de vreemdelingen. Ze zouden gegrepen worden als niet eerst Herodes zouden grijpen in Jeruzalem. Omdat als hij eenmaal geïnformeerd van dit verraad van hen, hij voor zichzelf zou zorgen, Maar dit alles was slechts een verslag, toch zagen zij dar de bewakers niet al te ver van hen waren.
5.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ook zou Phasael er niet aan denken Hyrcanus te bedriegen door te vluchten. Hoewel Ophellius hem ervan trachtte te overtuigen dat wel te doen. Deze man had inmiddels geleerd hoe hij zich kon gedragen uit eerdere ervaringen.

Maar Phasael ging naar de Parfilienese gouverneur, en naderde hem openlijk over deze samenzwering tegen hem. Voornamelijk omdat hij het voor geld gedaan had en hij beloofde hem dat hij meer geld zou geven voor hun behoud dan Antigonus had beloofd te geven voor zijn koninkrijk.

Maar toen de sluwe Parthen trachten iedere verdenking te ontkomen door zich onder ede te verontschuldigen en naar (tot de andere) Pacorus gingen, onmiddellijk na degenen die eerder naar de Parthen waren vertrokken, en de opdracht kregen Phasael en Hyrcanus te grijpen, vertrokken zij omdat hun plannen op niets waren uitgelopen.

6.

Intussen werd de wijnschenker teruggestuurd en legde plannen voor aan Herodes hen te grijpen door hen te misleiden en daarna uit de stad te verdrijven zoals hem eerder bevolen was.

Maar Herodes verdacht de vreemdeling vanaf het begin, en toen hij de informatie kreeg dat een boodschapper, die voor hem als koerier diende, in handen van de vijand gevallen was, wilde hij de stad niet verlaten, hoewel Pacorus nadrukkelijk zei dat hij dat juist wel zou koeten doen. Hij ontmoette de boodschapper die de brief bracht, want de vijand had hem niet gevangen genomen en de inhoud van de brieven hadden niets van doen met een samenzwering, maar van wat Phasael had gedaan. Toch had hij van anderen gehoord dat zijn broer gevangen genomen was en Alexandra, de sluwste vrouw in de wereld, en de dochter van Hyrcanus, hem smeekte niet te vertrekken noch zichzelf toe te vertouwen aan die vreemdeling, die nu was gekomen om een openlijke aanval op hem uit te voeren.

7.

Terwijl Pacorus en zijn vrienden aan het overleggen waren hoe ze hun plannen konden uitvoeren, omdat het niet mogelijk was een man van zo grote waardigheid openlijk te overvallen verhinderde Herodes het hen, en vertrok met hen die het meest aan hem verbonden waren in de nacht zonder dat zijn vijanden het wisten.

Maar zodra de Parthen het ontdekten, achtervolgden ze hen, en gaf bevel zijn moeder in veiligheid te brengen, samen met zij zuster en de vrouw die zijn verloofde was, en har moeder en jongere broer, en hen zo goed mogelijk te verzorgen. Hij zelf en zijn dienaar, zorgden zo goed zij konden dat zij ongrijpbaar bleven voor de vreemdeling. En toen zij werden aangevallen en een groot aantal vijanden hadden verslagen, kwam hij in Massada aan.

8.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij ontdekte dat de joden hem feller aanvielen dan de Parthen, en schiep voor hen veel tegenslagen, en omdat hij twaalf kilometer van de stad af was, kwam het af en toe zelfs tot een werkelijke veldslag. Op de plaats waar Herodes hen verslagen had en een groot aantal van hen gedood, daar bouwde hij later een Citadel, ter herinnering aan de grote daden die hij daar had gedaan. Ook bouwde hij daar zeer kostbare paleizen, en vestigde daar een zeer sterke fortificatie die hij naar zichzelf noemde, het Herodion.

Terwijl zij vluchtten, voegden velen zich dagelijks bij hem en op een plats die Thressa in Idumea wordt genoemd, ontmoette zijn broer Josef hem, en radde hem aan het rustiger te doen in het belang van hen die bij hem waren, ook al omdat Massada een zo grote menigte niet zou kunnen herbergen. Het totaal van de manschappen was namelijk meer dan 9.000 man.

Herodes gehoorzaamde dit advies, en stuurde het grootste dele van de manschappen naar en gaf hen voorzieningen voor de reis, en ging verder naar de veiligheid van het fort met zijn familie en hield slechts de meest dapperen van zijn mannen bij zich. Er bleven ongeveer 800 man over om de vrouwen te bewaken, alsmede datgene dat nodig was om een belegering te doorstaan. Daarna ging hij zelf naar Petra in Arabië.

9.

Wat de Parthen in Jeruzalem betreft, ze begonnen te plunderen, en vielen de huizen van hen die waren gevlucht binnen, en ook het koning paleis van de koning, en spaarden niets, behalve het vermogen van Hyrcanus, dat ongeveer 300 talenten bedroeg.

Ze namen ook geld van anderen maar niet zoveel als ze hadden gehoopt. want Herodes had enige tijd terug al lucht gekregen van de bedoelingen van deze vreemdelingen en daarom zijn voorzorgen genomen. Daarom had hij zijn kostbaarheden in veiligheid gebracht in Idumea, zoals ook iedereen die tot zijn kring behoorde.

Maar de Parthen gingen verder, zo zelf dat het een grove onrechtvaardigheid werd. Zij begonnen en oorlog en vernielde de stad Marissa, en niet slechts om Antigonus op de troon te krijgen, maar ook om Phasael en Hyrcanus gevangen aan hem over te leveren en door hem te laten folteren.

Antigonus zelf beet de oren van Hyrcanus af met zijn eigen tanden toen hij aan zijn voeten viel, zodat hij nooit meer het priesterschap kon bekleden, een hogepriester moest immers zonder enig lichamelijk gebrek zijn.

10.

Echter, hij mislukte in zijn poging om Phasael te martelen, vanwege de moed van de laatste. Want hoewel hij och het bevel voerde noch een zwaard paraat had, verhinderde hij alle misbruik door zijn hoofd tegen een steen te slaan. Hij betoonde zich een broer van Herodes, en stierf op een uiterst dappere manier. Zijn sterven werd even waardig als zijn leven genoemd.

Er bestaat ook een ander verslag van zijn dood, te weten dat hij eerst herstelde van de klap door het tegen de muur slaan van zijn hoofd, en dat een geneesheer, die door Antigonus gestuurd was om hem te

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

behandelen, de wond vulde met giftige stoffen en hem zo vermoordde. Wat ook de waarheid is, hij stierf waardig.

Het wordt ook verteld dat hij vooraf was geïnformeerd door een arme vrouw Herodes hen uit handen had kunnen blijven en dat hij gezegd zou hebben, ik sterf in alle rust want ik weet dat zij die achterblijven mij zullen wreken op mijn vijanden.

11.

Dit was de dood van Phasael, maar de Parthen, hoewel ze gefaald hadden de vrouwen te nemen die ze eigenlijk gewenst hadden, ze toch de regering in handen van Antigonus legden en Hyrcanus in ketenen naar Parthie voerden.

HOOFDSTUK 14.

ALS HERODES VERWORPEN IS IN ARABIË, MAAKT HIJ HAAST OM NAAR ROME TE GAAN WAAR ANTONIUS EN CAESAR HUN WEDERZIJDSE BELANGEN INZIEN EN HEM KONING MAKEN.

1.

Nu vervolgde Herodes met des te meer ijver zijn reis in Arabië, en maakte haast om geld van de koning te ontvangen, terwijl zijn broer nog leefde, omdat alleen voldoende geld hem nog kon helpen Phasael uit handen van de barbaarse vijand te redden. Hij ging ervan uit dat de koning van Arabië erg vergeetachtig was en zich zijn vriendschap met zijn vader niet meer kon herinneren en bovendien te gierig was om een vrije gift te geven. Maar wel kon hij een fors bedrag lenen om zijn broer vrij te kopen. Hij zou daarvoor zijn zoon als onderpand kunnen achterlaten.

Daarom nam hij de zoon van zijn broer met zich mee, die slechts 7 jaar was.

Hij was bereid 300 talenten te verstrekken voor zijn broer, en bedoelde de tussenkomst van de Tyriërs te bereiken om een en ander aanvaard te krijgen. Maar het noodlot was sneller dan zijn geduld, Phasael was dood, en de broederlijke liefde van Herodes was nu ijdel.

Bovendien was hij niet in staat om duurzame vriendschap met de Arabieren te sluiten, want hun koning Malichus, zond onmiddellijk boodschapper naar hem en beval hem tot terugkeer naar zijn land , en wende de naam van de Parthen toe als argument voor zijn gedrag, hoewel deze zijn gedrag juist verwierpen.

Hij won ook het advies in van hen, net zoals hijzelf, welwillend stonden tegenover het idee Herodes te beroven. Deze mannen waren de meest vaardigen in zijn koninkrijk.

2.

Toen Herodes had ontdekt dat zijn Arabische vrienden eigenlijk zijn vijanden waren vanwege een aantal redenen keerde hij terug naar Egypte.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij verbleef de eerste avond in een van de tempels van dat land om hen te ontmoeten die hij daar had achtergelaten, maar de volgende dag werden zij bij hem gebracht en toen hij naar Rhinocurura ging, hoorde hij dat zijn broer dood was, en hoe hij was overleden. Nadat hij zij weeklaag gedaan had voor zover de omstandigheden dat toestonden vervolgde hij zijn reis.
Maar na enige tijd kwam de koning van Arabië terug op zijn gedrag en stuurde hij boodschappers om Herodes terug te roepen. Herodes verhinderde hen, en kwam in Pelusium, waar hij geen doortocht kon bemachtigen voor hen die bij de vloot behoorden. Daarop ging hij naar een kapitein en vroeg hem zijn mannen daar te kunnen achterlaten. Op grond van hun respect en de bewondering die zij voor hem hadden begeleidden ze hem naar Alexandrië. En toen hij daar was aangekomen werd hij door Cleopatra met pracht en praal ontvangen, die de stille hoop had dat hij het bevel van een expeditie op zich wilde nemen die zij van plan was op touw te zetten. Maar hij verwierp de verzoeken van de koningin, en was niet bang voor de gevolgen van die weigering die zouden kunnen plaatsvinden nog voor de onrust in Rome en ging scheep naar Italië.

3.

Maar toen hij in moeilijkheden kwam in de buurt van Pamphylia, en verplicht was het grootste deel van de scheepslading overboord te werpen, kon hij slechts met grote moeite Rhodos bereiken, een plaats die enorm veel te lijden te verduren had gekregen tijdens de oorlog met Cassius.

Hij werd dar ontvangen door zijn vrienden, Ptolemeus en Sappinius; en hoewel hij leed onder geldgebrek, tuigde hij een groot drie- deks-schip op, waarmee hij en zijn vrienden naar Brindisi zeilden, en ging verder naar Rome met grote haast. In Rome ging hij allereerst naar Antonius, vanwege de vriendschap met zijn vader en legde hem al zijn rampen voor.

4.

Hierdoor werd Antonius bewogen tot medelijden vanwege de veranderingen die zich hadden voorgedaan in de omstandigheden van Herodes, en dit riep bij hem de herinnering op aan de gastvrije behandeling die van Antipater had ontvangen, en niet minder van Herodes zelf. Hij besloot hem tot koning over de Joden te benoemen.

De krachtmeting die hij had gehad met Antigonus was een andere reden, en zeker niet minder belangrijk was het grote respect dat hij voor Herodes had. Hij zag Antigonus als een opruiend persoon, en een vijand van Rome, en wat Caesar betreft, Herodes vond hem beter voorbereid dan Antonius, terwijl hij zich zeer goed de oorlog herinnerde die hij samen met zijn vader gevoerd had, de gastvrije behandeling die hij had ontvangen van hem, en de sympathie die hem was betoond.

Dus riep hij de Senaat bijeen waarin ook Messala, en na hem Atratinius zitting hadden, en stelde hen Herodes voor. Hij gaf een volledig verslag van de verdiensten van zijn vader, en zijn eigen liefde voor Rome.

Hij hield hen voor dat Antigonus hun werkelijke vijand was, niet slechts omdat hij zo snel tot ruzie maken overging, mar vooral omdat hij in geen enkel opzicht rekening hield met Rome, en de regering met behulp van de Parthen genomen had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Deze redenen hadden grote invloed op de Senaat. Op dat moment kwam Antonius binnen en vertelde hen dat het in het voordeel van Rome was dat Herodes koning van de Joden zou worden in verband met een eventuele oorlog tegen de Parthen. Waarom iedereen voor de voorstellen stemde.
Nadat de Senaat uiteen was gegaan, gingen ook Antonius en Caesar met Herodes tussen hen in naar buiten, terwijl de Consul en de rest van de hoogwaardigheidsbeklеders voor hen uit gingen om offers te brengen en het decreet in het Capitool te deponeren.

Antonius en Herodes hielde en groot feest op de eerst dag van zijn regering.

HOOFDSTUK 15.

ANTIGONUS BELEGERD HEN DIE IN MASSADA ZIJN, DIE DAAROP DOOR HERODES WORDEN BEVRIJD TOEN HIJ TERUGKWAM VAN ROME, EN MARCHEERT OP NAAR JERUZALEM WAAR HIJ ONTDEKT DAT SILO IS OMGEKOCHT DOOR SMEERGELD.

1.

In de tijd dat Antigonus Massada belegerde, beschikte met over alles wat nodig was, behalve water, daar was groot gebrek aan. Hierdoor werd Jozef, de broer van Herodes naar Arabië gestuurd met 200 van zijn vrienden, omdat hij gehoord had dat Malichus berouw had van zijn gedag ten opzichte van Herodes. Hij had het fort dermate snel verlaten dat hij niet wist dat het de nacht erop zo zwaar gerend had dat de reservoirs volgelopen waren. Hij wist niet beter dat haast te maken.

Hierna kwamen in gevecht met de legers van Antigonus, en sloegen er veel van hen, sommigen in een open gevecht, en anderen in een hinderlaag. Niet altijd hadden zij succes, want soms ook werden ze verslagen en renden weg.

2.

Intussen werd Ventidius, de Romeinse bevelvoerder generaal, naar Syrië gestuurd om de invallen van de Parthen te bedwingen en nadat hij dat gedaan had kwam hij in Judea, met het voorwendsel Jozef en zijn partij te steunen, maar in werkelijkheid om geld van Antigonus te krijgen. Nadat hij zij kamp had opgeslagen voor Jeruzalem, vertrok hij weer zodra hij geld had ontvangen van Antigonus vertrok hij met het grootste deel van zijn leger. Ook trok hij zich terug uit Silo om te voorkomen dat het duidelijk zou worden dat hij omgekocht was.

Antigonus hoopte dat de Parthen zouden hem ter hulpe zouden komen, en daarom creëerde hij een goede verstandhouding met Silo zodat zijn hoop niet zou worden beïnvloed.

3.

In deze tijd was Herodes weggevaren uit Italië en was aangekomen bij Ptolomais, en zodra hij een lege had verzameld van vreemdelingen en landgenoten, marcheerde hij naar Galilea tegen Antigonus, waarin hij werd geholpen door Ventidius en Silo, die beiden Dellius, die door Antonius was gestuurd, overhaalden om Herodes terug te brengen op de troon.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ventidius was deze keer bij de steden, en bracht de verstoring tot rust die eerder hadden plaatsgevonden door de Parthen en Silo was in Judea en kocht daar mensen om met het smeergeld dat Antigonus hen had gegeven. Toch was Herodes niet geheel van zijn macht beroofd want het aantal van zijn manschappen nam dagelijks toe terwijl hij verder trok en geheel Galilea, een paar uitzonderingen daargelaten, zich aan zijn zijde voegde.

Dus besloot hij het nodige te ondernemen en dat was de ontzetting van Massada, om zijn familie te bevrijden uit de belegering die zij moesten doorstaan.

Maar Joppa was een obstakel voor hem, want hij kreeg daar geen doortocht.
Het bleek noodzakelijk eerst die stad te veroveren die in handen van de vijand was zodat
geen enkel fort op de weg naar Jeruzalem, over zou blijven of in handen van de vijand zou zijn.

Silo volgde hem gewillig omdat hij geen aanvaardbare reden had zijn leger uit Jeruzalem terug te trekken, en toen de Joden hem achtervolgden en hem onder grote druk zetten, om zich terug te trekken en hem aanvielen, kwam Herodes hem ter hulp en bevrijdde hem.

4.

Nadat Herodes Joppa ingenomen had maakte hij haast om zijn familie in Massada te bevrijden.

Terwijl hij marcheerde kwamen velen tot hem vanwege de hun vriendschap voor zijn vader, en sommigen vanwege de reputatie die hij zelf al gewonnen had, en sommigen om iets terug te doen voor de gunsten die zij van hem hadden ontvangen, maar de meeste hadden de hoop te winnen door zijn koningschap. Alles bij elkaar hadden zij nu een leger dat moeilijk te verslaan was.

Maar Antigonus legde een hinderlaag voor hem toen hij verder marcheerde mar die had geen echte resultaten.

Het was vrij eenvoudig zijn familie te bevrijden in Massada, een ook zij die in het fort Ressa verbleven, en trok verder naar Jeruzalem, waar de soldaat die bij Silo waren zich bij hem voegden, bang als ze waren voor zijn macht.

5.

Toen hij zijn kamp had opgeslagen aan de westkant van de stad, schoten de bewakers die daar waren hun pijlen op hem af, terwijl anderen hem in groepen tegemoet kwamen en hen aan de voorzijde wilden aanvallen, maar Herodes beval de afkondiging te doen bij de muur, dat hij was gekomen voor de welvaart van het volk en het behoud van de stad, zonder enige intentie wraak te nemen op zijn vijanden, maar het hem aangedane onrecht zou vergeten hoewel ze uitermate opstandig tegen hem waren geweest.

De soldaten die voor Antigonus waren maakten een oorverdovend lawaai waardoor niemand in staat was de inhoud van de afkondiging te beluisteren of van partij te wisselen. Dus gaf Antigonus opdracht aan zij leger om de vijand van de muren te verdrijven, en dus schoten we weer hun pijlen vanaf te toren op hen af en deden hen vluchten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

6.

Het was hier dat Silo ontdekte dat het bekend was geworden dat hij omgekocht was, want hij zette veel soldaten aan te klagen over het gebrek aan materiaal en zette hen aan geld te eisen om voedsel te kunnen kopen en een behoorlijke plaats om te kunnen overwinteren, omdat veel delen van de stad waren bezet en geplunderd door de soldaten van het leger van Antigonus.

Nu hergroepeerde hij zijn legers en poogde hen van een overwinning af te houden. Maar Herodes ging nar de kapiteins die onder bevel stonden van Silo, en een groot deel van de soldaten en smeekte hen hem niet te verlaten, die door Caesar, Antonius en de Senaat aan hem gegeven waren, want dat hij zou zorgen voor al hun benodigdheden die dag nog.

Na deze smeekbede haastte hij zich naar het land en nam met zich een overvloed aan proviand, waardoor hij de argumenten van Silo teniet deed. Verder stuurde hij mensen erop uit om ook voor de dagen daarna proviand in te kopen. Zij brachten maïs, olie, wijn en vee uit Samaria en Jericho.

Toen Antigonus hiervan hoorde, zond hij manschappen om de aankomst van al dat proviand te verhinderen en legde hinderlagen voor de brengers van koren en maïs.

Dit bevel werd uitgevoerd en een grote menigte werd verzameld in de buurt van Jericho, en zij wachtte in de bergen op hen die het proviand brachten.

Intussen zat Herodes niet stil, maar nam 10 cohorten, 5 Romeinse en 5 Joodse, met zich mee, met enige huursoldaten onder hen. En daarnaast ook enkele ruiters en kwam in Jericho. Toen hij dar aankwam vond hij een verlaten stad, maar er waren 500 mannen, met hun echtgenotes en kinderen, die bezit genomen hadden van de bergtop. Deze plek nam hij in en stuurde hen weg. terwijl de Romeinen zich stortten op de rest van de stad, en haar plunderden, omdat zij de huizen met goede voorraden proviand en andere dingen hadden ontdekt.

De koning liet een garnizoen in Jericho achter en kwam terug, en zond de Romeinse landmacht de steden in die zijn zijde hadden gekozen en sloegen hun winterkwartier op in Judea, Idumea en Samaria.

HOOFDSTUK 16.

HERODES NEEMT SEPPHORIS IN EN ONDERWERPT DE ROVERS DIE ZICH IN DE GROTTEN SCHUILHIELDEN. DAARNA WREEKT HIJ ZICHZELF OP MACHERAS, EN GAAT NAAR ANTONIUS TOEN HIJ SAMOSATA BELEGERDE.

1.

De Romeinen leefden in overvloed en kwamen bij van de oorlog.

Toch zat Herodes niet stil, maar viel Idumea aan, en behield het, met 2000 man voetvolk en 400 ruiters, en vracht zijn broer Jozef daarheen, zodat ook Antigonus zich rustig zou houden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ook verplaatste hij zijn moeder en andere familie, die in Massada waren, naar Samaria; en nadat hij hen in veiligheid had gebracht ging hij nar de overgebleven delen van Galilea, en verdreef dar de garnizoenen die door Antigonus daar waren gelegerd.

2.

Maar toen Herodes Sepphoris had bereikt, tijdens zware sneeuwval, nam hij de stad zonder grote moeilijkheden is. De bewakers van de stad vluchtten al voordat ze werden aangevallen. Hier kregen zijn volgelingen de kans o uit te rusten en bij te komen van hun inspanningen ook al omdat er in de stad voldoende voorraden beschikbaar waren.

Hierna haastte hij zich naar de rovers die in de grotten verbleven en een groot deel van het land teisterden, en veel ellende veroorzaakten aan de bewoners, zo groot dat het vergelijkbaar was met de gevolgen van een oorlog.

Hij zond drie cohorten voetvolk en een groep ruiters voor zich uit naar het dorp Arbela, en kwam zelf 40 dagen later met de rest van zijn leger. Toch was men niet bang voor de aanval maar trad hem tegemoet in volledige bewapening met de vrijmoedigheid van rovers. Toen het tot een treffen kwam verdreven zij zowel de linker- als rechtervleugel van het leger van Herodes, maar Herodes manoeuvreerde zijn eigen vleugel en kwam hen helpen en zorgde er voor dat de gevluchte zich hergroepeerden en zich stortten op de vervolger. Zij hervatten hun moed en sloegen de rovers op de vlucht.

3.

Maar Herodes achtervolgde hen, en doodde hen tijdens de achtervolging en vernietigde een groot deel van hun leger, totdat zij die overgebleven weren verspreid waren over de Jordaan. Galilea was nu bevrijd van het schrikbewind waaronder ze geleden hadden, behoudens een groep rovers die overgebleven waren en niet eenvoudig te vinden en te verslaan waren.

Hierna gaf Herodes allereerst beloningen aan de soldaten, 150 zilveren drachmen en aan de commandanten een groter bedrag en stuurde ze naar hu winterkwartieren.

Ook stuurde hij zon jongere broer Pheroras om te zorgen voor een goed voorziene markt zodat iedereen daar kon kopen wat hij nodig had en bouwde een muur om Alexandria, die de voorziening zou beschermen.

4.

Intussen verbleef Antonius in Athene, terwijl Ventidius Silo en Herodes voor de oorlog tegen de Parthen. Echter met dien verstande dat zij eerst de rust en veiligheid in Judea geregeld hadden. Dus stuurde Herodes bereidwillig Silo naar Ventidius, maar maakte zelf een expeditie tegen hen die in de grotten verbleven.

Deze grotten lagen is lastig toegankelijke bergen, en waren eigenlijk van geen enkele kant in te nemen, omdat zij slechts via kronkelpaden bereikt konden worden, paden die zeer smal en gevaarlijk waren, Het was zelfs zo gevaarlijk dat de koning in het begin zijn twijfels had over wat hem te doen stond.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ten laatste besloot hij de aanval op te zetten door middel van de meest stoutmoedige mannen en plaatste hen aan de randen van de paden en ingangen van de grotten.

Deze man sloegen de rovers en hun gezinnen, en toen zij weerstand boden werden ze met vuur bestreden waardoor een groot aantal van hen omkwam. Herodes wilde echter enigen van hen in leven houden en liet aan hen bekend maken dat zij zich konden overgeven, maar niemand van kwam vrijwillig naar hem toe, men verkoos de dood boven gevangenschap. Mar er was een oud man, vader van zeven kinderen, bij wie zijn gezin er op aandrong naar Herodes te gaan en te profeteren van de vrijgeleide die Herodes bood. Deze man echter zette zijn kinderen op een rij en wilde ze zelf een voor een doden zodat niemand van het zich kon overgeven.

Herodes was voldoende dichtbij om dit gebeuren zelf te kunnen zien en zin darmen krompen ineen van medelijden, hij richtte zich tot de ouden man en vroeg zijn kinderen te sparen. Maar deze vertrouwde hem niet maar begon zelf Herodes te beledigen vanwege de laagheid van zijn afkomst en doodde zijn vrouw en kinderen en nadat jij ze in de diepte had gegooid sprong hij er zelf achteren.

5.

Hierna veroverde Herodes de grotten en de rovers die er waren.

Daarna liet hij een deel van zijn leger daar achter om verdere oproer te voorkomen, en benoemde Ptolemeus tot hun bevelvoerder en ging zelf naar Samaria met 3000 man voetvolk en 600 ruiters om Antigonus te bestrijden.

Zij die toch al opruiend van aard waren, grepen hun kans toen zij onverwacht Ptolomeus aanvielen en zijn bevelhebber doodden, het land plunderden en zich verborgen in moeilijk bereikbare plaatsen.

Maar toen Herodes bericht kreeg van dit oproer, kwam hij onmiddellijk bijstand verlenen, en drukte hij deze opstand de kop in, en begon hij een belegering van al hun forten, verder legde hij hen een schatting op van 100 talenten als straf voor de verwoestingen die zij in het land hadden aangericht.

6.

In deze tijd waren de Parthen al uit het land verdreven en was Pacorus gedood. Ventidius, op bevel van bij Antonius, zond 1000 ruiters en twee legioenen naar Jeruzalem om tegen Antigonus te strijden.

Nu vroeg Antigonus aan Macheras, die hun bevelvoerder was, door middel van een brief, om hem ter hulpe te komen, en uitte veel klachten tegen het geweld dat Herodes bedreef. En ook vanwege de schade die hij het koninkrijk toebracht. Hij beloofde hem geld voor zijn hulp maar hij ging niet op de uitnodiging in vooral omdat Herodes meer geld voor zijn hulp had geboden.

Dus wendde hij vriendschap voor Antigonus voor, maar kwam als spion om de situatie te verkennen, hoewel hij hiermee tegen de wens van Herodes inging die hem had afgeraden zo te handelen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar Antigonus veronderstelde zijn intenties al van te voren, en stond hem niet toe de stad binnen te komen, en verdedigde zichzelf tegen hem als tegen een vijand, vanaf de muur, totdat Macheras zich schaamde voor wat hij gedaan had en vertrok via Emmaus naar Herodes. En toen hij woedend was vanwege deze teleurstelling doodde hij alle joden die hij ontmoette, zonder ook maar iemand te sparen, zelfs niet de volgelingen van Herodes maar zag iedereen als een volgeling van Antigonus.
7.

Hierdoor werd Herodes kwaad op hem, en wilde hem als een vijand gaan bestrijden, maar hij bedwong zijn verontwaardiging, en ging naar Antonius om Macheras van verraad te beschuldigen.

Maar Macheras was intussen verstanig geworden door zijn overtredingen en volgde de koning onmiddellijk, en vroeg zeer oprecht om verzoening.

Herodes was echter niet af te brengen van zijn besluit om naar Antonius te gaan, maar toen hij hoorde dat hij Samosata, een grote stad in de buurt van de Eufraat, belegerde met een grote landmacht, maakte hij nog meer haast, omdat hij van mening was dat dit een goede gelegenheid was zijn trouw aan Antonius te bewijzen.

Inderdaad, toen hij daar aankwam maakte hij een einde aan de belegering, en doodde een groot aantal barbaren. Ook veroverde hij een grote oorlogsbuit, zodat Antonius die hem al bewonderde, nu een nog groter bewondering voor hem had.

Zo gaf hij hem grote eerbewijzen en nogmaals de verzekering dat hij het koningschap zou ontvangen nu Samosta weer in zijn handen was.

HOOFDSTUK 17.

DE DOOD VAN JOZEF, DE BROER VAN HERODES, DIE AL VOORZEGD WAS IN EEN DROOM VAN HERODES.

HOE HERODES TWEEMAAL OP EEN WONDERBAARLIJKE MANIER GERED WERD.

HIJ ONTHOOFD PAPPUS, DE MOORDENAAR VAN ZIJN BROER EN ZEND DAT HOOFD NAAR ZIJN ANDERE BROER, PHERORAS, EN SPOEDIG DAARNA BELEGERT HIJ JERUZALEM EN HUWT HIJ MARIAMNE.

1.

Intussen waren de belangen van Herodes in het land nogal verwaarloosd.

Hij had zijn broer, Jozef, met grote macht achtergelaten, maar hem ook opgedragen geen actie tegen Antigonus te ondernemen totdat hij teruggekeerd zou zijn. Want Macheras was geen betrouwbare hulp, zoals al eerder in het verleden was bewezen. Maar zodra Jozef hoorde dat zijn broer ver weg was, negeerde hij die opdracht en vertrok naar Jericho met 5 cohorten die Macheras hem ter beschikking had gesteld.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dit beweging was bedoeld om zich te verzekeren van voldoende graan want het was nu oogsttijd. Maar toen de vijand hem aanviel in bergen en moeilijk begaanbare plaatsen, werd hijzelf gedood nadat hij zeer moedig gevochten had, Ook de Romeinse cohorten werden verslagen, deze cohorten waren onervaren soldaten, uit Syrië gehaald en er waren geen ervaren soldaten of veteranen bij. Die hen konden steunen.
2.

Deze overwinning was niet toereikend voor Antigonus; maar hij verviel tot een mate van woede, dat hij van de dode lichamen het hoofd liet afhakken, ook van het lichaam van Jozef, hoewel Herodes 50 talenten had beloofd voor zijn veiligheid.

Nu de situatie in Galilea zo chaotisch waren na de overwinning van Antigonus, namen zijn mannen het besluit de machtigen die Herodes volgden in het meer te gooien en te verdrinken.

Ook waren er grote veranderingen in Idumea, waar Macheras een muur om een fort, dat hij Gittha noemde.

Maar Herodes wist hier niet van, want na de inname van Samosata had Antonius Sosius over Syrië aangesteld en hemde opdracht gegeven om Herodes te helpen tegen Antigonus, en was vertrokken naar Egypte, dus stuurde Sosius twee legioenen naar hem in Judea om Herodes te helpen en volgde zelf spoedig daarna.

3.

Toen Herodes in Daphne, bij Antiochië, was, had hij een paar dromen die kennelijk en voorzegging waren van de dood van zijn broer. Hij stond van zijn bed op, met een zeer grote verontrusting; en op dat moment kwamen boodschappers met het slechte nieuws.

Nadat hij zich een tijdje over zijn tegenspoed beklaagd had, zette hij de rouw van zich af en maakte haast om tegen zijn vijand op te trekken. En toen hij en afstand had afgelegd die eigenlijk boven zijn strekte ging, en zelfs de Libanon al het bereikt, kreeg hij hulp van 800 man die daar woonden en voegde hen bij zijn Romeinse legioen, waarmee hij Galilea binnenviel en de vijand versloef en terugdreef naar hun eigen land. Ook voerde hij aanvallen uit op hun forten.

Door een verschrikkelijke storm was hij gedwongen zijn kamp op te slaan voordat hij nog meer steden kon veroveren..

Maar na een paar dagen voegde het tweede legioen van Antonius zich bij hem, waardoor de vijand bang werd voor de overmacht die er nu was en zij verlieten de forten onder bescherming van de nacht.

4.

Nadat hij langs Jericho was getrokken, met alle snelheid die maar mogelijk was, om de moord op zijn broer te wreken, gebeurde er iets wat hij ervaarde als een Goddelijk teken, dat was een gevaarlijke situatie waaruit hij werd gered en hem de reputatie bezorgde in een bijzondere gunst bij God te staan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Het was na een feestmaal dat alle gasten, en ook hij, vertrokken en onmiddellijk daarna stortte het gebouw in.

Hij zag dit gebeuren als een teken van welke gevaren hem nog te wachten stonden en hoe hij veilig uit de oorlogen zou komen die nog voor hem lagen. De volgende ochtend zette hij zijn leger weer aan het marcheren toen 6000 vijanden vanaf de bergen op hem afstormden welke verslagen werden. Hij wist te voorkomen dat het man-tegen-man-gevechten zouden worden maar liet stenen gooien en pijlen afschieten tijdens welke actie hij ook zelf gewond werd.

5.

Omdat Antigonus zich erop gezet had Herodes niet alleen in moed te overtreffen, maar ook in manschappen, stuurde hij Pappus, een van zijn medestanders, met het leger uit tegen Samaria, en stond tegenover Macheras; maar Herodes versloeg de vijand, en brak 5 dorpen af en doodde 2000 man van het vijandelijke leger, verbrandde hun huizen, en ging daarna terug naar zijn legerkamp. Hoewel zijn hoofdkwartier in Kana was.

6.

Nu kwamen er menigten Joden dagelijks tot hem hun toevlucht nemen, zowel uit Jericho als uit andere landstreken.

Sommigen deden dat uit haat tegen Antigonus, en anderen uit respect voor de grote dingen die Herodes had gedaan, maar er waren er ook die het deden uit een verlangen naar avontuur.

En wat Pappus en de zijnen betreft partij, ze waren niet bang nog voor het aantal noch voor de inzet van de tegenstander, maar marcheerden met vastberadenheid het gevecht tegemoet.

Een deel van dar leger bood enige tegenstand, maar Herodes die nog steeds woedend was vanwege de moord op zijn broer, die hij beslist wilde wreken, versloeg hen vrij snel en achtervolgde hen, waardoor er een grote slachting plaatsvond. Sommigen werden teruggedreven naar de dorpen waar ze vandaan kwamen. Dorpen die hij ook aanviel als hij daar gewapende mannen vond. Nadat hij hen ha verslagen brak hij de huizen af of stak ze in brand en doodde hen die in de huizen waren of op de daken zaten. Hierdoor vielen er veel slachtoffers, ook zij die vluchtten en op de vlucht gegrepen werden door soldaten werden gedood en op hopen gegooid. Op sommige plekken waren de stapels lijken zo groot dat de overwinnaars nauwelijks nog lang de weg konden.

De vijand kon deze slag niet dragen, dus toen de menigte van de verzamelde mensen zag dat zij die in de dorpen waren werden verslagen, vluchtten ze allemaal alle kanten uit. Gesterkt door het vertrouwen van de overwinning, ging Herodes onmiddellijk verder naar Jeruzalem, tenzij hij zou worden gehinderd door de winterse omstandigheden die zich zouden kunnen voordoen.

Dit was het enige beletsel dat in de weg zou kunnen staan voor een glorieuze overwinning, en das in de weg zou kunnen staat voor de nederlaag van Antigonus, die al besefte dat hij de stad zou moeten verlaten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

7.

Tegen de avond had Herodes zijn vrienden al vrijaf gegeven om zich te verfrissen van hun vermoeidheid, en toen hij ook zelf gegaan was, terwijl hij nog gekleed was in zijn wapenrusting, zoals een gewone soldaat, om in bad te gaan, en slechts een dienaar bij hem was, zag een van de vijanden hem voordat hij in bad zou gaan en trad hem tegemoet met getrokken zwaard, en daarna een tweede en zelfs een derde, en daarna nog en aantal van de mannen die eerder gevlucht waren en zich schuil hadden gehouden in grote angst. Hij weerstond hen en toen zij dat zagen werden zij nog banger en vluchten opnieuw van hem weg, hoewel hij naakt was en probeerde van de weg af te komen.

Nu was daar ook niemand anders die deze man aankon, want Herodes was al tevreden met het feit dat hij geen letsel had opgelopen, zo konden zij vluchten in veiligheid.

8.

Maar de volgende dag liet Herodes het hoof van Pappus, de bevelvoerder Antigonus afhouwen, en zond het naar zijn broer Pheroras, bij wijze van bestraffing voor het vermoorden van Jozef, want hij was de man die Jozef had vermoord.

Toen de winter begon in te zetten ging, Herodes naar Jeruzalem, en bracht zijn landmacht bij de muur van de stad, het was in het derde jaar dat hij koning was gemaakt in Rome, hij sloeg zijn kamp op voor de Tempel, omdat hij de stad vanaf die kant wilde aanvallen want ook Pompeus had de stad vanaf die kant aangevallen.

Hij verdeelde de taken onder de landmacht, en brak de voorstad af en bouwde drie wallen en gaf opdracht op deze wallen torens te bouwen, en liet de meest ervaren troepen het werk uitvoeren.

Zelf ging hij naar, om de dochter van Alexander, de zoon van Aristobulus, tot vrouw te nemen. Hij was met haar verloofd zoals we weten, en tijdens het beleg van de stad huwde hij met haar zo groot was zij minachting voor zijn vijanden.

9.

Nadat hij Mariamne had gehuwd, keerde hij terug naar Jeruzalem met een nog groter leger.

Sosius voegde zich ook bij hem met een groot leger, zowel voetvolk als ruiters, die hij voor zich uitzond door het middendeel van het land, terwijl hij zelf marcheerde langs Phoenicie, en toen de gehele landmacht bijeen was, die bestond uit elf regimenten voetvolk en 6000 ruiters, de Syrische hulptroepen niet meegerekend, die op zich echt geen klein deel van de strijdkrachten vormden, sloeg hij kamp op tegen de noordelijke muur.

De afhankelijkheid van Herodes was die van de beschikking van de Romeinse Senaat, door welke bekend was gemaakt dat hij koning was. En Sosius vertrouwde op Antonius, die strijdkrachten had gestuurd om Herodes te helpen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 18.

HOE HERODES EN SOSIUS JERUZALEM INNAMEN DOOR GEWELD EN WELKE DOOD ANTIGONUS OVERVIEL EN OVER CLEOPATRA'S WEELDE-GEVOELIGE HUMEUR.

1.
De joden die in de stad waren, waren verdeeld in verschillende groepen. De groep die zich rondom te Tempel had verzameld, de minst weerbare was van mening dat de gelukkigste hij was die het eerst zou sterven.

Maar zin die tot de meer dapperen en stoutmoedige behoorden organiseerden zich, en begonnen de roven op verschillende manieren, in het bijzonder de plaatsen om de stad omdat er geen voedsel meer te vinden was, noch voor mensen noch voor paarden. Intussen waren ervaren vechters aangesteld om de stad te bewaken tijdens de belegering en verdreven hen die een wal bouwden weg van die wal. Waarbij ze zeer inventief waren om hen die de vijandelijke oorlogswerktuigen bedienden, het onmogelijk te maken die werktuigen te gebruiken of enig succes te hebben met het graven van gangen onder de grond.

2.

Wat de berovingen betreft die zij deden, de koning bepaalde dat er hinderlagen gelegd moesten worden zodat die rooftochten zouden ophouden of in ieder geval verminderen en dat die rovers op afstand moesten woerden gehouden.

Hij was ook hard voor de joden, hoewel de zich tot in iedere graad dapper betoonden durfden ze niet meer in de buurt van de Romeinen te komen omdat dat een bijna zekere dood betekende. Maar door middel van onderaardse gangen, waaruit ze plotseling opdoken, leek het soms alsof ze temidden van de Romeinen verbleven.

Inderdaad, hoewel ze een grote landmacht om zich heen hadden, droegen zij een belegering van 5 maanden, totdat enige mannen van Herodes het aandurfden dichterbij de muur te komen, en de stad aan te vallen. Hetzelfde deden de mannen van Sosius na hen. Eerst vielen zij hen aan die rondom te Tempel verbleven, en nadat de rest van het leger binnengevallen was ontstond er een grote slachting waarbij het doel bleek te zijn dat er geen enkele vijand overbleef. Iedereen hakte iedereen in stukken in de nauwe straatjes en stegen en in huizen, ofwel men rende naar de Tempel maar ook daar werd geen genade getoond noch voor mannen, noch voor vrouwe, noch voor kinderen. Ook bejaarden konden niet rekenen op respect voor hun leeftijd.

Het was toen dat Antigonus, zonder te denken aan zijn toekomst uit de Citadel kwam en neerviel voor de voeten van Sosius, die zonder enig medelijden toen hij de verandering van houding zag, hem uitlachte en hem Antigona noemde.

Toch behandelde hij hem niet als een vrouw maar liet hem ook niet vrij. Hij liet hem in boeien slaan en zette hem gevangen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

3.

De grootste zorg van Herodes echter was nu het bedwingen van de buitenlandse hulptroepen, want de meeste van dat vreemde volk wilden graag de Tempel zien, en dat was de Heilige Huis zelf. Hij slaagde erin in een en ander te verhinderen, door beloften en dreigementen en zelfs geweld. Hij wilde niet dat met de Tempel van binnen zou zien omdat dat verboden was en in dat geval zijn overwinning erger zou zijn dan een nederlaag.

Hij verbood ook de plundering van de stad door Sosius vragen op een uitermate indringende manier, of de Romeinen van plan waren hem koning van een woestijn te laten zijn., en vertelde hem dat hij het koningschap over bewoonbare aarde een te kleine beloning vond voor de slachting van veel burgers.

Toen Sosius zei dat hij de soldaten toestond te plunderen als beloning voor wat ze gelden hadden tijdens de belegering, gaf Herodes als antwoord dat hij een beloning zou geven uit zijn eigen vermogen.

Zo kocht hij de bevrijding van zijn land en hield zich aan zijn beloften. Hij gaf grote geschenken aan iedere soldaat en een nog grotere aan hun bevelhebber, en de meest koninklijke gulheid aan Sosius zelf, waarbij niemand ook maar iets tekort kwam.

Hierop wijdde Sosius en gouden kroon aan God, en begaf zich naar Jeruzalem, en leidde Antigonus in ketenen naar Antonius. Een bijl bracht het einde van Antigonus, die zo naar het leven verlangd had en tot op het laatste moment had gehoopt het leven te behouden, maar zijn welverdiende loon voor zijn lafhartigheid ontving.

4.

Hierop onderscheidde Herodes de menen in de stad en hen die aan zijn kant stonden, en maakte daardoor nog veel meer vrienden door de eerbewijzen die hun hen verleende. Zij die aan de zijde van Antigonus hadden gestaan liet hij doden, en toen zijn geldkist de bodem begon te laten zien, verkocht hij zijn sierraden en stuurde de opbrengst naar Antonius en de zijnen.

Toch kon hij hierdoor zich niet vrijkopen van alle lijden, want Antonius was nu onder de betovering van Cleopatra.

Nu Cleopatra zich had gezet op de dood van haar familie totdat niemand van haar bloedverwanten zou leven, begon zij iedereen van haar verwanten om te brengen.

Dus beschuldigde zij de machtige mannen van Syrië bij Antonius, en haalde hem over hen te doden. Hierdoor werd zij op simpele wijze de beheerster van al wat hij had en deed. Ze vertoonde dit gedrag zelfs naar Joden en Arabieren en streefde zij er ook naar dat Herodes en Malichus, de koningen van deze landen, zouden worden gedood.

5.

Met deze verlangens ging hij slechts ten dele akkoord, omdat hij het beneden zijn waardigheid vond om zulke goede mannen om te brengen en zijn vriendschap met hen niet onder druk wilde zetten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij nam hen een groot deel van hun land af, inclusief de geplante en bomen bij Jericho waaronder de balsembomen en gaf die aan Cleopatra samen met alle steden aan deze kant van de Eufraat, behalve Tyrus en Sidon.

En nadat ze de eigenaresse van dit alles geworden was, en bij Antonius gebleven was tijdens zijn expeditie tegen de Parthen tot aan de Eufraat en gekomen was bij Apamia en Damascus in Judea lukte het Herodes haar tot rust te brengen door middel van grote geschenken.

Hij huurde van haar de plaatsen die van hem afgenomen waren voor en bedrag van 200 talenten per jaar.

Hij begeleidde haar zelfs naar Pelusium, en betoonde haar alle mogelijke respect.

Het was niet lang daarna dat Antonius terugkwam van de Parthen en Artabazes, de zoon van Tigranes, met zich meevoerde als gevangene, als een geschenk voor Cleopatra, waarbij ook zijn geld en de oorlogsbuit behoorde.

HOOFDSTUK 19.

HOE ANTONIUS, NA DOOR CLEOPATRA TE ZIJN OVERGEHAALD, HERODES EROP UITZOND OM TEGEN ARABIEREN TE STRIJDEN EN HOE HIJ VERSCHEIDENE VELDSLAGEN LEVERDE WAAR HIJ HEN TE LAATSTE OVERWON, EN OVER DE GROTE AARDBEVING.

1.

Toen de oorlog begonnen om Actium was, werd Herodes bereid om bijstand te verlenen aan Antonius, omdat hij nu de situatie in Judea onder controle had en Hyrcania had heroverd. Dit was ene plaats doe door de zuster van Antigonus werd bezet.

Hij werd echter vakkundig gehinderd door de invloed die Cleopatra op Antonius had. Want omdat, zoals we reeds zagen, zij van alles in haar schild voerde tegen de koningen van Judea en Arabië, kreeg ze Antonius zover ten strijde te treken tegen de Arabieren en Herodes. Zodat zij er het beste aan over zou houden en bezitster van Arabië en Judea zou worden, en de huidige koning zouden worden verdreven.

2.

Echter, dit plan werkte uit in het voordeel van Herodes, want ten eerste nam hij gijzelaars van de vijand en kreeg hij verder een groot leger van ruiters bijeen, en beval hij hen tegen Diespous op te trekken. Hij veroverde hun landmacht hoewel die zeer dapper tegen hem vochten.

Na deze nederlaag waren de Arabieren zeer in beweging en verzamelden zich bij Kanatha, een stad van Celesyria, in grote menigten en wachtten daar op de Joden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En toen Herodes hierheen gekomen was probeerde hij deze oorlog op bescheiden wijze te voeren, en gaf bevel dar er een muur om het kamp gebouwd moest worden, maar dit bevel werd niet door iedereen gehoorzaamd, men was nog zo bedwelmd door de vorige overwinning, dat men meteen de Arabieren aanviel en hen versloeg bij de eerste uitval en hen daarna achtervolgde. Maar er waren hinderlagen gelegd voor Herodes voor het geval van een achtervolging, terwijl Athenio, een van de bevelhebbers van Cleopatra, en altijd al de tegenstander van Herodes, de mannen van Kanatha er op uitzond tegen Herodes. Want, na die eerste aanval vatten de Arabieren moed, en kwamen terug, en voegden zich bij hen bij de rotsige plaatsen, die moeilijk begaanbaar waren, wachtten daar op Herodes en doodden veel van zijn mannen. De overgebleven vluchtten naar Ormiza, waar de Arabieren hen omsingelden, hun kamp innamen en hen versloegen.

3.

Een tijdje na deze ramp voerde Herodes hulptroepen aan, maar die kwamen te laat.

De aanleiding voor die slag was dat de officieren niet hadden gehoorzaamd, hadden ze niet plotseling de strijd begonnen, had ook Athenio niet de kans gehad zijn hinderlagen verborgen te houden want Herodes versloeg daarna de Arabieren, en trok hun land binnen. Hij bracht hem meer schade dat hun een overwinning kon compenseren.

Maar terwijl hij wraak nam op zijn vijanden, vond er een andere calamiteit plaats, want in het zevende jaar van zijn regering, bij de slag om Actium die toen op haar hoogtepunt was, in het begin van de lente, vond er een aardbeving plaats, die een groot deel van de veestapel vernietigde en 30.000 slachtoffers eiste, maar de landmacht overkwam geen schade omdat die in de openlucht gelegerd was.

Intussen werd door deze aardbeving de moed van de Arabieren versterkt, niet in de laatste plaats omdat zij meenden dat geheel Judea nu verwoest was.

Door deze veronderstelling meenden zij dat het erg eenvoudig moest zijn Judea nu te veroveren omdat de inwoners nu geen verzet meer konden bieden. Eerst vermoorden zij de afgezanten die bij hen waren en trokken daarna onmiddellijk op naar Judea.

4.

De Joods natie was bang van de invasie en bovendien behoorlijk ontmoedigd door de hen zojuist overvallen rampen, Maar Herodes wist hen te verzamelen en sprak hen moed in en kreeg hen zover dat zij hun land zouden verdedigen door middel van deze toespraak:

"Het komt mij voor dat de huidige dreiging onredelijk veel invloed op jullie heeft

Het is waar, je kunt onder de indruk te zijn van de rampen die ons hebben overvallen, maar om nu bang te zijn voor een invasie, is onmannelijk.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Wat mijzelf betreft, ik ben verre van bang voor de vijand na deze aardbeving, waarvan ik denk dat God een val heeft gelegd voor de Arabieren zodat we ons op hen kunnen wreken. Want de aanstaande invasie geeft ons meer voordeel, dan dat de vijand ooit zal hebben

Maar de doop die zich richt menselijke kracht is een zeer dunne. Maar ook hoop die zich richt op de nederlaag van de vijand is niet geheel betrouwbaar want een mens kan geen zekerheden geven, noch in voorspoed noch in tegenspoed. Voorspoed is en zeer betrekkelijk iets en gat van de een naar de ander, dit zouden jullie toch allang geleerd moeten hebben. Immers, in het vorige gevecht waren jullie overwinnaars, en daarna waren jullie vijanden het. Nu ziet het er hetzelfde uit, zij die nu denken te overwinnen zullen overwonnen worden!

Want als men te zeer overtuigd is van de overwinning is men niet voldoende op zijn hoede, terwijl de voorzichtigheid leert met beleid te handelen. Daarom waag ik het jullie te zeggen moedig te zijn.. Want als jullie moediger zouden zijn geweest zou ik jullie hebben meegenomen in de strijd tegen, Athenio en zijn verraad al eerder hebben bestraft. Maar jullie huidige aarzelingen en terughoudendheid is voor mij nu een reden om zeker te zijn van de overwinning.
Inderdaad is het onbehoorlijk om vooraf over te lopen van vertrouwen, maar zodra we in actie komen dienen we ons te sterken en de vijand te bestrijden. Hoe slecht ze ook zijn, wees er zeker dat niets, maar dan ook niets, de vastberadenheid van een Jood kan slopen.

En weest er zeker van je niet te laten verontrusten door deze aardbeving en wees niet bang dit deze een voorbode zou zijn van andere rampen, dit is slechts een natuurverschijnsel.

Natuurlijk, er kunnen voorboden zijn zoal epidemieën en hongersnoden en aardbevingen, maar deze rampen hebben hun beperkingen en zijn meestal niet een voorbode van komende rampen.

En inderdaad welke groter onheil kan de oorlog, hoe gewelddadig ook, ons brengen dan deze aardbeving?

Neen! Er is al een teken voor de naderende ondergang van de vijand! En wel een bijzonder duidelijk en groot teken. Dat is dat zij op barbaarse wijze onze afgezanten hebben vermoord, dat geheel in tegenstelling tot de wetten van de mensheid, tegen het gezonde verstand in, ze hebben al te veel schade aangericht!

Maar ze zullen zich niets realiseren dat God een onoverwinnelijke rechterhand heeft. Die hand zal wraakzuchtig zijn voor deze verbondsbrekers.

Laat iedereen daarom met alle moed aan deze oorlog beginnen, niet alleen voor zijn vrouw en kinderen, niet alleen vanwege het gevaar dat ons land bedreigt, niet allen voor de moord op onze afgezanten, maar om de toekomst van ons volk te verzekeren.

En als jullie nu door mij geleid willen worden zal ik jullie voorgaan in de gevaren, want jullie weten goed genoeg dat jullie eigen moed onweerstaanbaar is, tenzij je onbedachtzaam handelt.

5.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nadat Herodes hen had aangemoedigd door deze toespraak, en hij zag met welke houding zij weer weggingen, offerde hij offers aan God, en na dit offeren ging hij over de Jordaan met zijn landmacht, en sloeg zijn kamp in Philadelphia, dichtbij de vijand, en bij een fort dat tussen hen lag.

Hij begon te schieten van een afstand en hoopte dat het spoedig tot een treffen zou komen, want sommigen van hen waren vooraf al gezonden om het fort in te nemen. Maar de koning stuurde een groep soldaten die hen onmiddellijk uit het fort verdreven terwijl hij zelf naar de voorhoede van zijn landmacht ging, die al stond opgesteld in slagorde en riep de Arabieren op nu eindelijk te komen vechten als mannen.

Maar toen niemand het kamp uit wilden komen, want ze waren bijna verlamd van angst, en hun bevelvoerder, Elthemus, niet in staat was iets te zeggen vanwege zijn angsten, begon Herodes op te trekken, en vernielde hun fort. Waardoor zij gedwongen waren terug te trekken en weg te vluchten. Dat gebeurde wel zo wanordelijk dat het voetvolk en de ruiters zich vermengden tijdens de vlucht.

Ze waren inderdaad superieur aan de Joden in aantal, maar inferieur in moed en vastberadenheid, die zich aan ieder gevaar durfden blootstellen.

6.

Tijdens de strijd zelf werden niet zoveel Arabieren gedood, maar toen ze op de vlucht sloegen werden ze vernietigend verslagen door de joden. Maar een niet kleiner aantal werd door henzelf gedood tijdens de chaotische vlucht, terwijl de rest van de menigte hun onmiddellijke dood voorkwam door zich te verschansen in een fort.

Herodes omcirkelde en belegerde hen en terwijl zij op het punt stonden zich over te geven kwam er een andere ramp over het, en dat was watergebrek. Hun koning weigerde naar hun smeekbeden te luisteren en toen ze Herodes 500 talenten aanboden voor water en vrije aftocht, voerde hij de druk op.

En toen zij helemaal uitgeput waren van dorst, kwamen ze zich vrijwillig overgeven aan de Joden in menigten. Na 5 dagen waren er 4.000 van het in ketenen geslagen, en op de 6de dag kwam de rest naar buiten om tegen Herodes te vechten, Hij doodde op die dag 7.000 man en strafte Arabië op deze manier heel erg hard. Hun moed was zo ver gezonken dat zij Herodes vroegen hun heerser te willen zijn.

HOOFDSTUK 20.

HERODES IS BEVESTIGD IN ZIJN KONINGSCHAP DOOR CAESAR, EN SLUIT VRIENDSCHAP MET DE KEIZER DOOR MIDDEL VAN GROTE GESCHENKEN. CAESAR BEANTWOORDT ZIJN VRIENDELIJKHEID DOOR HEM DE AAN CLEOPATRA GEGEVEN DELEN VAN ZIJN LAND WEER TERUG TE GEVEN. MET TOEVOEGING VAN ZENODORUS

1.

Maar nu was Herodes bezorgd om de meest belangrijk aangelegenheid, vanwege zijn vriendschap met Antonius die door Caesar bij Actium was versagen. Toch had hij meer angst dan zorgen want Caesar

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ging er nog niet van uit dat Antonius geheel en definitief verslagen was. Terwijl Herodes hem nog steeds steun verleende.

Echter, de koning besloot zichzelf bloot te stellen aan gevaar, daarom zeilde hij naar Rhodes, waar Caesar toen verbleef, hij kwam tot hem zonder zijn diadeem, en in de kleding van een burger. Maar in zijn gedrag was hij een koning.

Hij verheelde niets van de waarheden, maar sprak: O Caesar, nadat ik koning van de joden gemaakt werd door Antonius, heb ik mijn koninklijke macht toegepast op de best mogelijke manier en geheel in het voordeel van ons allen, ook wil ik niet verhelen dat U mij een aantal keren bewapend hebt gezien of van mij hebt gehoord. Dat omdat ik gedwongen was te strijden tegen de Arabieren.

Ik heb echter zoveel mogelijk hulptroepen gezonden als ik kon en ook vele duizenden maten graan.

Inderdaad, ik heb in de woestijn mijn weldoener niet in de steek gelaten toen hij de ramp onderging in Actium; maar ik gaf hem het beste advies dat ik geven kon, toen ik niet langer in staat was hem bij te staan in de oorlog. Ik zei hem dat er maar een uitweg was voor zijn problemen en dat was Cleopatra doden. En ik beloofde hem dat, als zij eenmaal dood was, ik hem zou bijstaan met geld voor zijn veiligheid en hem met mijn leger te hulp zou komen in zijn oorlog tegen Caesar, maar zijn gevoelens voor Cleopatra verstopten zijn oren, hij gedroeg zich als God zelf, maar die had de regering inmiddels aan u gegeven.

Ik heb mijzelf verbonden aan zijn lot en met de laatste gebeurtenissen heb ik mijn diadeem afgelegd en ben naar u gekomen. Ik leg mijn hoop op veiligheid in handen van uw goedheid en verzoek u te overwegen wat een goede vriend ik ben geweest en hoe trouw ik was.

2.

Caesar antwoordde hem: Je hebt niet slechts je veiligheid, maar ook jet koningschap en dat zelfs steviger dat voorheen, want je bent het waard over veel en over veel onderdanen te regeren vanwege de standvastigheid van je betoond vriendschap. Streef ernaar aan mij een gelijke vriendschap te betonen en te streven naar mijn voorspoed. Daarin wil ik zelfs van afhankelijk zijn.

Antonius heeft echter goed gedaan om de voorkeur aan Cleopatra boven u, want dit betekent dat we nu weten hoe verdwaasd zij was, en zo ben je mijn vriend geworden nog voordat ik de uwe was. Hierover heeft Quintus Didius mij geschreven dat je hem steun zult geven.

Ik verzeker je ervan dat ik je zal bevestigen in het koningschap door middel van een decreet, Ik zal ook bevorderen dat ik je enige vriendelijkheden betoon zodat je niets zult verliezen door de oorlog van Antonius.

3.

Nadat Caesar deze woorden had gesproken zette hij de diadeem van het koningschap op zijn hoofd, en proclameerde dat deze bevestiging per decreet was, waarbij hij zijn aanbevelingen nog versterkte op een schone wijze.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Waarop Herodes zich verplichte door hem in vriendelijkheid geschenken te geven en hem vroeg Alexander, een van de vrienden van Antonius, te vergeven.

Maar de woede van Caesar woede tegen hem was groot, en hij klaagde over de vele overtredingen die de man had gedaan en dat betekende dat hij het verzoek niet kon honoreren.

Hierna begaf Caesar zich naar Egypte via Syrië, en als Herodes ontving hem met koninklijke eer en daarna reed hij met Caesar om te troepen bij Ptolemaïs te inspecteren. Daarna was er en feest voor zijn vrienden en gaf ook aan het leger wat zij nodig hadden.

Hij voorzag hem ook overvloedig van water toen ze de lange mars naar Pelusium begonnen die door droog land voerde, en ook op de terugweg stond er weer overvloedig water voor hen klaar zodat daaraan geen enkel gebrek was.

Het was daarom de mening, zowel van Caesar zelf als van zijn soldaten dat het koninkrijk van Herodes eigenlijk te klein was om zich dit alles te kunnen permitteren, om welke reden dat Caesar, toen hij terugkeerde uit Egypte, en Cleopatra en Antonius dood waren, hij hem niet alleen grote eerbewijzen gaf, maar zijn koninkrijk uitbreidde met die landen die van hem waren afgenomen door Cleopatra, maar ook Gadara, Hippos, en Samaria, en bovendien, de havensteden Gaza, Anthedon, Joppa, en de toren van Strato.

Hij schonk hem ook 400 Galaten als persoonlijke lijfwacht, die eerder van Cleopatra waren.

Dit alles vanwege de vrijgevigheid die hij aan Caesar had betoond.

4.

Bovendien, na de eerste spelen van Actium, voegde hij aan zijn koninkrijk toe de streek genaamd Trachonitis, en wat er naast lag, Batanea, en het land van Auranitis, en dat vanwege het volgende: Zenodorus, die het huis van Lysanias had gehuurd, had rovers gezonden naar Trachonitis en de Damascenen, die daarop de hulp van Varro, de president van Syrië, inriepen en van hem verlangden dat hij de huidige rampspoed aan Caesar zou melden .

Toen Caesar dit hoorde gaf hij bevel dat roversnest te vernietigen.

Varro voerde daarom een expeditie tegen hen, en zuiverde het land van hen en nam het Zenodorus af.

Caesar gaf het daarna aan Herodes, zodat het niet opnieuw een uitvalsbasis tegen Damascus zou worden.

Hij gemaakt hem procurator van geheel Syrië, en 10 jaar later, toen hij kwam naar die provincie, konden zijn adviseurs niet anders adviseren om na de dood van Zenodorus het gebied van Trachonitis en Galilea ook aan Herodes te geven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toch, wat beter was voor Herodes, was dat hij geliefd was door Caesar volgend op Agrippa, en door Agrippa volgend op Caesar, waardoor hij ongekend veel voorspoed kende.

Maar de grootheid van zijn ziel overtrof dat alles, en zijn persoonlijke grootmoedigheid uitte zich in een groei van godsdienstig besef en vroomheid.

HOOFDSTUK 21.

VAN DE TEMPEL EN STEDEN DIE DOOR HERODES WEREN GEBOUWD EN VAN HUN STICHTING. EN VAN DE ANDERE BOUWWERKEN DIE DOOR HEM WERDEN UITGEVOERD. EN WELKE T GROOTHEID HIJ BETOONDE AAN VREEMDELINGEN. EN HOE HET GELUK HEM TOELACHTE.

1.

In het vijftiende jaar van zijn regering, herbouwde Herodes de tempel, en voegde er een stuk land met een muur aan toe, waardoor het Tempelterrein twee keer zo groot werd als voorheen.

De kosten die hij er aan besteedde waren reusachtig groot en de rijkdommen ervan waren onvoorstelbaar.

Een blijk daarvan zijn de zeer grote pilaren die om de Tempel heen werden gebouwd en de Citadel aan de noodkant.

De pilaren bouwde hij vanaf de fundering, de Citadel hij herstelde hij tegen zeer hoge kosten waardoor het eigenlijk niets anders werd dan paleis, dat Antonia noemde, ter ere van Antonius.

Hij bouwde oor zichzelf een paleis in de bovenstad, dat twee zeer grote en prachtige appartementen bevatte, waarmee het Heilige Huis nauwelijks kon worden vergeleken in afmetingen.

Het ene appartement noemde hij Caesareum, en het andere Agrippium, naar zijn twee grote vrienden.

2.

Toch bewaarde hij hun herinnering niet alleen door gebouwen door die gebouwen hun naam te geven, maar zijn weldadigheid ging zelfs zo ver dat hij hele steden voor hen liet bouwen. Nadat hij een sterke muur om Samaria had laten bouwen, 4000 meter lang en er 6000 bewoners naar toe had gebracht, en er het meest vruchtbaar stuk grond van het land van had gemaakt, bouwde hij in het midden van de stad een grote tempel voor Caesar, en omringde het met een reep grond van 70 meter en noemde de stad Sebaste, van Sebastus, ofwel Augustus, en regelde de zaken van de stad op en uitmuntende manier.

3.

En toen Caesar hem verder had begunstigd met nog meer land, bouwde hij daar een tempel van blank marmer, afkomstig van de bronnen van de Jordaan, bij de plaats genaamd Banias, waar de berg tot zeer grote hoogte opstijgt.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De bronnen van de Jordaan beginnen aan de wortel van het holle uiterlijk en sommigen zijn van mening dat dit het werkelijke begin van de Jordaan is, maar in een volgende geschiedenis zullen we daar verder op ingaan.

4.

Maar de koning bouwde ook andere plaatsen in de buurt van Jericho en tussen de citadel Cypros en het vroegere paleis, meer comfortabel dat wat er eerder beschikbaar was en noemde die naar zijn vrienden.

Om alles samen te vatten, er was geen enkele plaats in zijn rijk dat niet op de een of andere manier eer gaf aan Caesar. En toen hij het land gevuld had met tempels, bouwde hij zelfs een stad die hij Cesarea noemde.

5.

En toen hij zag dat dar een vervallen stad was aan de kust, dat was de toeren van Strato, maar dat die plaats alle mogelijkheden had om hersteld te worden, herbouwde hij deze met witte stenen, en sierde het met verscheidene prachtige paleizen waarin hij zijn grootheid demonstreerde. Want daar kwam nog bij dat een ze kust tussen Dora en Joppa, geen goede haven lag, zodat iedereen die van Fenicië naar Egypte zeilde verplicht was op een ruige zee te blijven, als de zuidelijke winden bliezen. Deze winden konden zeer bedreigend zijn. Zelfs als er niet meer een bries was, er al hoge golven ontstonden en vaak de schepen op de rotsen werden gelagen.

Maar de koning, door het geld dat hem ruim ter beschikking stond, kon hier de natuur overwinnen en bouwde een grote haven, die zelfs groter was dan die van Pyreus bij Athene. Ook bouwde hij goed verankerde aanlegplaatsen voor de schepen.

6.

Omdat de plaats behoorlijk het tegenovergestelde was aan zijn plannen, ging hij toch de moeilijkheden te lijf, hetgeen hij bouwde kon gemakkelijk de kracht van de zee weerstaan en de prachtige versieringen ervan waren zo degelijk, dat het leek alsof er geen enkele moeite was geweest deze gebouwen neer te zetten. Verder zorgde hij voor voldoende diepgang voor grote schepen en versterkte en verbreedde hij de aanlegkade.

Toen de haven klaar was verbreedde hij de pier die al behoorlijk hoog boven het water uitsteeg, totdat die 120 meter breed was, 60 meter was al eerder gebouwd om de golven te breken en noemde die Procumatia, eerste breker.

Op deze pier was een grote toren, de belangrijkste en mooiste, die werd Drusium genoemd, van Drusus, de schoonzoon van Caesar.

7.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Er waren ook een groot aantal bogen waarin de zeelieden verbleven, en aan de voorkant was een grote vallei, een aanlegkade was er ook om de schepen af te meren. Maar de ingang was aan de noordzijde omdat de noodwind de minst wilde was.

Aan de monding van de haven waren aan iedere kant drie grote Kolossen, gesteund door pilaren. Deze Kolossen waren aan de linkerzijde, als men de zee opvaart, gesteund door een degelijke toren, maar die aan de rechterkant stonden werden gesteund door een wal van stenen. Deze wal was groter dan de torens zelf.

Verder waren er nog andere gebouwen in het havengebied die opgetrokken waren uit witte steen, terwijl tussen de haven en de stad bestrating was aangelegd.

En tegenover de monding van de haven, op een verhoging, stond een tempel voor Caesar, die van een prachtige schoonheid en grote afmetingen was, met daarin een beeld van Caesar, die niet kleiner was dan het beeld van Jupiter Olympus, die als voorbeeld had gediend.

Het andere beeld was gelijk aan dat van Juno te Argos.

Hij wijdde de stad, de haven en de zeelieden aan de provincie, maar de eer van het gebouwde schreef hij toe aan Caesar, en noemde het daarom Cesarea.

8.

Hij bouwde ook andere gebouwen zoals een amfitheater, een theater, een markt. Dat alles op een manier waardig aan het doel ervan. Verder bepaalde hij dat er iedere vijf jaar spelen moesten worden gehouden, die hij de ›Spelen van Caesar' noemde. Hij loofde grote prijzen uit niet alleen voor de winners, maar ook voor hen de tweede en derde plaats hadden bereikt. Deze prijzen waren van koninklijke gulheid.

Hij herbouwde Anthedon, een kuststad, die in de oorlog afgebroken was en noemde die Agrippeum.

Bovendien hij had een zo grote vriendelijkheid voor zijn vriend Agrippa, dat hij zijn naam liet graveren op de toegangspoort naar de tempel.

9.

Herodes had ook grote liefde voor zijn, meer dan enig ander. Hij maakte een monument voor hem, in de mooiste stad van zijn rijk. Er waren daar bomen in overvloed en hij noemde het Antipatris.

Verder bouwde hij boven Jericho een Citadel. Het was niet alleen een sterk gebouw, maar ook heel erg mooi. Hij wijdde het aan zijn moeder en noemde het Cypros.

Bovendien bouwde hij een toren in Jeruzalem, en noemde die naar zijn broer Phasael, waarvan we de structuur en afmetingen later zullen bespreken.

Ook bouwde hij een andere stad in het dal ten noorden van Jericho, en noemde die Phasaelis.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

10.

En toen hij zijn gezin en vrienden vereeuwigd had, vergat hij toch ook zichzelf niet, maar bouwde een fort op een berg en noemde het naar hemzelf, Herodion noemde hij dat fort, dat hij gebouwd had in de vorm van een vrouwelijke borst. Het ligt op een afstand van 12.5 kilometer van Jeruzalem.

Hij besteedde er veel bijzondere kunst aan en dat met grote ambitie, en bouwde ronde torens op de toppen ervan, en vulde de overgebleven ruimten met de meest kostbare verblijven, zodat allen al het zien van deze kunstwerken iemand met verwondering vervulde. Verder waren ook de daken, de muren en alle andere bouwsels, met grote weelde aangelegd.

Behalve dit maakte hij watercisternen waarvoor hij regelmatig vaste hoeveelheden water liet komen. Verder liet hij een opgang maken van 200 treden van het allerwitste marmer, want de heuvel was van zichzelf behoorlijk hoog en lastig begaanbaar.

Hij bouwde een ander paleis aan de voet van de heuvel, voldoende groot om het meubilair in op te slaan dat benodigd was als er vrinden kwamen. Alles bij elkaar had hij een complete stad gebouwd binnen de maten van de groot paleis.

11.

Toen hij alles gebouwd had toonde hij zijn pracht aan heel wat buitenlandse steden.

Hij bouwde paleizen om legeroefeningen bij te wonen in Tripoli, Damascus, en Ptolemaïs, hij bouwde een muur om Byblos, met grote kamers erin, Kolossen en een tempel met een markt in Berytus en Tyrus, en een theater in Sidon en Damascus.

Hij bouwde een aquaduct voor hen in Laodicea die aan de kust wonen, en voor de bewoners van Askalon bouwde hij een badhuis met kostbare fonteinen Kolossen rondom de binnenplaats die opvielen vanwege hun schoonheid en vakkundigheid.

Verder gaf hij wijngaarden en landerijen aan sommigen, er waren niet weinig steden die bedacht werden door hem met geschenken en hij behandeld hen als waren zij deel van zijn eigen rijk.

Hij gaf ook aan sommigen jaargelden, en bestemde terreinen voor legeroefeningen, zo bijvoorbeeld voor de bewoners van Cos, aan wie hij ook de benodigde materialen schonk.

Hij gaf hen ook graan zoveel men wilde, en schonk aan Rhodos grote bedragen aan geld, want daar werden schepen gebouwd. Hij deed dergelijke dingen voor veel steden en bovendien ook vaak.

En de tempel van Apollo verbrand was, herbouwde hij die op eigen kosten, zodat die na de herbouw er beter uitzag dan ervoor.

Wat moet ik nog zeggen van de geschenken die hij gaf aan de Lyciërs en Samnianen? Of van zijn vrijgevigheid aan Ionië?

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En zijn niet Athene, Lacedemoniërs, de Nicopolitanen en Pergamus in Mysie vol van geschenken die door Herodes zijn gegeven?

En de grote pleinen van Antiochië in Syrië, heeft hij die niet geplaveid met gepolijst marmer, 400 meter lang?

Dit is te zien door iedereen, want voordien waren die pleinen vuil, vies en met afval bezaaid, en bovendien heeft hij daar Kolossen geplaatst van allen gelijke hoogte.

12.

Het is waar dat men zou kunnen zeggen dat deze plaatsen bijzondere voorrechten van hem ontvingen, maar wat dan betreft de gunsten die hij bewees aan de Eleaniers, deze schenking was niet alleen voor de Grieken, maar voor de gehele bewoonde, als ver als de glorie van de Olympisch Spelen gaan!

Want toen hij begreep dat het slecht men hen ging en zij verarmden, en dat het enige overblijfsel van het oude Griekenland ook nog zou verdwijnen, is hij niet slechts een van de voorvechter geworden om de Spelen te doen herleven, maar is hij naar Rome gezeild en regelde daar alles wat nodig was tot en met het geld. Dat alleen is een standbeeld voor Herodes.

Het zou een oneindige taak zijn als ik moest ingaan op zijn betalingen van andermans schulden, van belastingen, hij verlichtte het lot van het volk van Phasaelis, van Batanea, en van de kleinere steden in Cilicië, hij stelde hen vrij van de jaarlijkse verplichtingen, nog voordat ze betaald waren.

Echter, hoewel sommigen ban waren dat zijn grootheid hem naar het hoofd zou stijgen, was ongegrond. Hij gaf uit vrijgevigheid grote gaven aan velen.

13.

Herodes had een lichaam dat bij zijn geest paste. En hij was en uitmuntend jager. Bovendien was hij een prima ruiter. Het gebeurde eens dat hij op een enkele dag tachtig wilde dieren ving, waaronder een aantal beren.

Ook was hij een goed soldaat die niet te weerstaan was, en verder was hij een voortreffelijk boogschutter. Hij presteerde het regelmatig een geworpen speer met zijn pijl te raken.

En naast zijn eigen grote vaardigheden had hij ook het geluk op zijn hand. Hij faalde hoogst zelden, en als hij faalde was de oorzaak daarvan niet aan hem maar bij anderen of door verraad, of was het de onbedachtzaamheid van en soldaat die een mislukking veroorzaakte.

HOOFDSTUK 22.

DE MOORD OP ARISTOBULUS EN HYRCANUS, DE HOGEPRIESTER, EN OOK OP MARIAMNE DE KONINGIN.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

1.

Echter, het geluk begon zich tegen Herodes te keren, om te beginnen door gezinsproblemen en grote wanorde in de familie, vooral door zijn vrouw waar hij erg veel van hield.

Want toen hij aan de macht kwam zond hij Doris, de vrouw waar hij eerst mee gehuwd was, weg en huwde, Mariamne, de dochter van Alexander, de zoon van Aristobulus; door wie er grote problemen ontstonden in zijn gezin. En dat vooral na zijn terugkeer uit Rome.

Allereerst verdreef hij Antipater de zoon van Doris, vanwege zijn zoon bij Mariamne, de stad uit met de mededeling dat hij nog slechts tijdens feestdagen in Jeruzalem mocht komen.

Daarna doodde hij de grootvader van zijn vrouw, Hyrcanus, toen hij naar hem terugkeerde uit Parthie, onder het voorwendsel dat hij zou hebben samengezworen tegen hem.

Deze Hyrcanus was gevangen genomen door Barzapharnes, toen hij Syrië binnenviel, maar zijn eigen landgenoten wilden eigenlijk dat hij daar zou blijven, omdat zij medelijden hadden met zijn conditie en had gehoor gegeven aan hun verlangens, toen ze er bij hem op aandrongen de rivier niet over te steken. Maar het huwelijk van zijn kleindochter met Herodes was hem te verleidelijk en keerde terug om dat bij te wonen.

Herodes vreesde dat velen zouden kunnen denken dat hij een beter koning zou zijn, hoewel Hyrcanus zelf geen enkele aanspraak maakte op het koningschap.

2.

Hij had bij Mariamne vijf kinderen, twee dochters en drie zonen. De jongste van deze zonen was in Rome opgegroeid en ook daar gestorven. Maar de twee oudsten werden behandeld als hadden zijn koninklijk bloed, dat vanwege de adellijke afkomst van hun moeder en ook omdat zij waren geboren nadat hij zelf koning was.

Maar wat sterker was dan wat dan ook was zijn liefde voor Mariamne, een liefde die werkelijk boven alles uitsteeg en die zij misbruikte op een grove manier. Zij had zo haar eigen motieven en wist te bereiken dat Herodes blind werd voor externe problemen, omdat hij haar zo intens liefhad.

Voor wat Mariamne aangaat, was haar haat voor hem niet minder dan haar liefde.

Zij had inderdaad oprechte motieven voor haar verontwaardiging op grond van wat hij gedaan had,, terwijl haar vrijmoedigheid misbruik maakte van zijn liefde voor haar. Zij verweet hem openlijk wat hij haar grootvader Hyrcanus had aangedaan, en haar broer Aristobulus, want hij had ook deze Aristobulus niet gespaard, hoewel hij nog maar een kind was, Hij had hem de waardigheid van Hoge Priester gegeven toen hij zeventien jaar oud was, en hem spoedig daarna laten doden tijdens een feest door hem te laten verdrinken.

3.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Vanwege deze redenen verweet Mariamne Herodes, zijn zuster en zijn moeder, op en verschrikkelijke manier, terwijl hij doof was voor alles vanwege zijn liefde voor haar. Toch had deze vrouw een grote verontwaardiging, zo groot dat zij zelf in bed oneerlijk was. Waardoor ze zijn woede toch wel opriep.

Ze manipuleerde dusdanig dat ook anderen geloofden wat ze beweerde, en om de dingen meer geloofwaardig te maken, beschuldigde de moeder van Herodes haar van overspel en het verspreiden van tekeningen van haar lichaam in naakte toestand. Zelfs aan Antonius, toen hij koning van Egypte was, en dat haar lusten zo buitensporig waren, dat zij iedere man achterna liep.

Deze beschuldiging sloeg Herodes als een donderslag, en maakte hem geheel van streek, in het bijzonder omdat zijn liefde tot haar hem erg jaloers maakte, en omdat hij Cleopatra zag als een erg sluwe vrouw, die wellicht mee zou gaan met de lustgevoelens van Antonius.

4.

Toen hij moest afreizen naar het buitenland, droeg hij de zorg voor zijn vrouw op aan Jozef, de man van zijn zuster Salome. Deze man was zeer trouw aan Herodes en hij kreeg de opdracht dat, zo Herodes door Antonius wou worden vermoord, hij zij vrouw moest doden.

Maar Joseph, zonder enige kwade bedoeling, en uitsluitend om de liefde van de koning voor zijn brouw te demonstreren, vertelde hoe de koning de gedachte niet kon verdragen gescheiden te zijn van zijn vrouw, zelfs niet in de dood, vertelde haar zijn geheime opdracht die hij van Herodes had ontvangen. Toen Herodes was, en ze met elkaar praatten, en hij zijn liefde tot har bevestigde, zelfs onder ede, en har zei niets voor een andere vrouw te voelen, zei ze: ja, dat zal wel, daarom heb Jozef die opdracht gegeven mij te doden.

5.

Toen hij begreep dat zijn geheim ontdekt was, was hij een geslagen en ontredderd man, en zei hij dat Jozef dit geheim nooit had mogen bekend maken.

Zijn hartstocht maakte hem volslagen gek, regelmatig sprong hij uit zijn bed en begon op een wilde manier door het paleis te rennen, wat zijn zuster Salome de kans gaf de niet al te beste kanten van haar karakter te tonen, hij werd ook in zijn verdenking tegen Jozef, waarop hij, door onbeheersbare jaloezie en woede gedreven, hij beval dat beiden gedood zouden worden. Mar zodra zijn woede tot bedaren was gekomen, had hij spijt van wat hij gedaan had en ontbrandde zijn liefde weer.

En inderdaad, de vlam van zijn begeerte want haar was dusdanig hoog, dat hij er niet aan kon denken dat zij dood was, maar da zij nog steeds tot hem sprak als was zij nog steeds in leven. Maar hem werd al spoedig verteld dat zij inderdaad dood was, waardoor zijn droefheid even groot was als ooit zijn liefde voor haar toen zij nog leefde.

HOOFDSTUK 23.

LASTER TEGEN DE ZONEN VAN MARIAMNE.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ANTIPATRIS WORDT VERKOZEN BOVEN HEM.

ZE ZIJN BESCHULDIGD VOOR CAESAR, EN HERODES WORDT VERZOEND MET HEN.

1.

Nu de zonen van Mariamne zoon erfgenaam waren van e haat die hun moeder had ontmoet, en toen zij de grootheid van Herodes als een misdaad zagen, waren ze waren argwanend tegen hem als was hij hun vijand. Allereerst vanwege het feit dat ze waren opgegroeid in Rome maar die haar groeide toen ze terug waren in Judea.

Dit gevoelen nam toe terwijl ze ouder werden. Toen ze de huwbare leeftijd hadden bereikt, huwde een van hen de dochter van hun tante Salome. Deze Salome had hun moeder beschuldigd , en een andere zoon huwde de dochter van Archelaus, koning van Cappadocië.

Nu spraken ze openlijk en in alle vrijmoedigheid, het meest vanuit de haat die ze bij zich droegen.

Zij die tegen hen gelasterd hadden namen hun profijt van hun huidige manier van spreken, en zeker nu ze spraken over mogelijke aanslagen tegen de koning van de kant van zijn zonen. De schoonzoon van de koning, Archelaus, was bereid Herodes te beschuldigen voor Caesar, en toen Herodes genoeg kreeg van al die laster nam hij Antipater, die hij had bij Doris, weer in zijn gunst aan als een verdedigingsmiddel tegen zijn andere zonen, en liet dat ook op alle mogelijke manieren merken.
2.

Maar deze zonen waren niet in staat hun eigen zaken te behartigen, en toen zij hem zagen die geboren was uit en moeder van lage afkomst, kon de adeldom van hun eigen geboorte hen niet toestaan verontwaardigd te zijn. Toch waren zij niet op hun gemak en toonden hun boosheid.

En toen deze zonen dagelijks een groter boosheid kregen, gebruikte Antipater zal zijn vaardigheden en bekwaamheden, en die waren groot, en vleide zijn vader en uitte daarbij veel beschuldigingen tegen zijn broers, terwijl hij sommige verhalen vertelde over hen die hijzelf had bedacht. en zette anderen ertoe aan ook beschuldigingen tegen hen te uiten. Totdat hij ten laatste erin slaagde zijn broers uitgesloten te krijgen van troonopvolging. Hijzelf werd nu tot opvolger van zijn vader benoemd.

Daarom werd hij, met koninklijke onderscheidingstekens nar Caesar gezonden om de diadeem te ontvangen.

Hij was toen ook in staat zijn moeder weer onder de aandacht van Mariamne te brengen.

De twee soorten wapenen waarvan hij zich bediende tegen zijn broeders waren vleierij en laster, waarbij hij privé-zaken onder de aandacht bracht op een manier dat de koning zijn andere zonen ter dood liet brengen.

3.

Zijn vader stuurde Alexander naar Rome en beschuldigde hem ervan Caesar te willen vergiftigen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Alexander kon nauwelijks spreken vanwege zijn ellende, maar had een rechter die meer vaardig was dan Antipater, en wijzer dan Herodes, hij vermeed zorgvuldig enige slecht woord over zijn vader te zeggen, maar met grote overredingskracht ontrafelde hij de laster die tegen hem werd geuit, en toen hij de onschuld van hem had aangetoond, hij, die in gevaar verkeerde, had hij het over de sluwheid van Antipater, en de schande waarin deze verkeerde.

Hij was in staat stelt hem te rechtvaardigden, niet slechts door een zuiver geweten, dat hij zeker had, maar door zijn welsprekendheid, hij was uitermate goed in staat tot het houden van een toespraak.

En toen hij opmerkte dat zijn indien vader deze misdaad aan hem toeschreef, was het in zijn macht hem te doden. Hij ontroerde zijn gehoor tot tranen toe, en bracht Caesar zover dat hij de beschuldigingen verwierp en vader en zoon opdroeg zich met elkaar te verzoenen.

Maar de conditie van deze verzoening was dat ze zou in alle dingen gehoorzaam aan hun vader moesten zijn, en dat hij het koningschap kon neerleggen op en door hemzelf te bepalen moment.

4.

Na deze dingen kwam de koning terug uit Rome en het leek dat hij zijn zonen had vergeven maar nog niet zonder achterdocht was.
Ze werden gevolgd door Antipater, die de bron was van deze beschuldigingen, toch verborg hij zijn haar tegen hen niet, en nam op die manier wraak voor de in zijn ogen verplichte verzoening.

Maar toen Herodes naar Cilicië zeilde en in de buurt van Eleusa kwam, waar Archelaus hem behandelde op de meest voorkomende manier, en hem bedankte voor de bevrijding van zijn schoonzoon en zich zeer ingenomen met hun verzoening, en dit des te meer omdat hij eerder aan zijn vrienden in Rome had geschreven dat ze Alexander zouden moeten bijstaan in zijn proces.

Hij begeleidde Herodes tot en met Zephyrium, en gaf hem geschenken tot een waarde van dertig 30 talenten.

5.

Toen Herodes in Jeruzalem was aangekomen, verzamelde hij het volk, en presenteerde zijn drie zonen aan hen,, en gaf hen een verontschuldigende verklaring van zijn afwezigheid, en dankte God uitbundig, ook dankte hij Caesar, voor het regelen en oplossen van zijn huiselijke problemen., en het bereiken van eenstemmigheid onder zijn zonen, wat, zo zei hij, van meer waarde voor hem was dan het koningschap zelf, hoewel ik ook dat koester en zal behartigen naar beste vermogen nu Caesar mij bevestigd heeft daarin en mij de macht heeft gegeven om zelf een opvolger te benoemen uit mijn nakomelingen.

Om deze verzoening te bevestigen benoem ik hierbij mijn drie zonen tot mijn opvolgers, wat zowel in mijn eigen voordeel is.

In de eerste plaats bid ik voor de instemming van God voor mij besluiten en ook vraag ik uw instemming.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De leeftijd van de ene en de nobele karakters van de andere twee zal hen tot voordeel zijn in de opvolging.

Inderdaad, mijn koningschap is zo groot dat een koning onvoldoende is om het te beheren.

Houdt daar hen in ere doe Caesar heeft samengevoegd en door hun vader benoemd zijn. Respecteer hen allen op gelijke wijze. Ieder van hen overeenkomstig het voorrecht van hun geboorte, hij die verder gaat dat dit en bovenmatig respecteert gaat daarbij ook verder dat hun rechten en zal oneer veroorzaken.

Wat betreft kennissen en vrienden die het met hen oneens zijn, hen vraag ik dit akkoord te respecteren en hen te steunen, en dat ze vrienden zullen zijn met slechts het welzijn van het volk als doel. Van hen vraag ik de meningsverschillen opzij te zetten en vriendelijk voor elkaar te zijn.

Maar nog meer zou ik willen dat niet alleen dezen, maar ook de officieren van het leger, voorlopig slechts mij gehoorzamen, want ik geeft mijn koningschap niet weg aan mijn zonen, maar geef hen koninklijke waardigheid als een geschenk, zodat zij heersers zullen zijn, maar de last van het koningschap m mij zal rusten.

Laat ieder beseffen wat mijn leeftijd is, hoe ik mijn kleven heb geleefd, en welke vroomheden ik heb getoond. Want mijn leeftijd is niet zo hoog dat mijn dood spoedig mag worden verwacht, en ook heb ik geen overdreven luxueus leven geleefd. We moetengehoorzaam zijn aan God zodat we de hoop op een hoge leeftijd mogen koesteren.

Maar bevorder de vriendschap met mijn zonen, wie ook naar mijn ondergang streeft zal dienovereenkomstig worden gestraft.

Ik ben niet iemand die afgunst heeft naar zijn eigen kinderen, daarom zou verbieden dat zij met respect worden behandeld, maar ik weet wel dat bij sommigen die gedachte leeft. Dat zijn onbeschaamde lieden.

En ieder die nabij hen komt en dat doet met dit besef, als een aantoonbaar goed mens, hij zal van mij een beloning krijgen. Maar als hij een opruier blijkt te zijn, zal hij ontvangen wat hij gezaaid heeft. Maar ik ga er van uit dat ieder aan mijn zijde staat, dat is aan de zijde van mijn zonen en dat er eensgezindheid zal zijn.

Maar jullie, mijn goede kinderen, laat de heiligheid van jullie natuur niet verborgen blijven, zelfs niet wanneer je temidden van vijanden verkeert, en respecteer Caesar, die jullie verzoening heeft bewerkstelligd, en laat mij jullie goedheid zien zoals ik jullie heb opgevoed en blijft goede broers van elkaar.

Ik gaf jullie koninklijke kledingstukken, en koninklijke eer, en ik bid tot God dat jullie eensgezind tegenover elkaar zullen staan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen de koning zo had gesproken, en ieder van zijn zonen de hem toekomende eer had gegeven, zond hij de menigte weg. Sommigen stonden achter de woorden van Herodes, maar anderen gaven uiting aan hun verlangen naar andere veranderingen. Hij deed echter alsof hij hen niet hoorde.

HOOFDSTUK 24.

ARCHELAUS BEREIKT EEN VERZOENING TUSSEN ALEXANDER, PHERORAS, EN HERODES.

1.

Wat Alexander betreft, omdat hij begreep dat het niet mogelijk zou zijn vader ervan te overtuigen dat onschuldig was, besloot hij zijn noodlot, hoe ernstig ook, tegemoet te zien. Hij schreef vier boeken tegen zijn vijanden, en bekende dat hij had deelgenomen aan een samenzwering. Maar verklaarde dat deze samenzwering voornamelijk het product was van Pheroras en Salome. En dat Salome naar hem toe was gekomen en hem had gedwongen om, geheel tegenstrijdig aan zijn natuur, te liegen.

Deze boeken werden Herodes ter hand gesteld, en veroorzaakten een behoorlijke opschudding onder de machthebbers.

En nu was het dat Archelaus die haastig naar Judea kwam, omdat hij bang was voor zijn schoonzoon en zijn dochter, hij kwam met behoorlijke bescherming op een zeer bescheiden manier, maar had wel zijn strategie bepaald waardoor hij de koning verplichtte niet tot uitvoering te brengen wat hij gedreigd had te zullen doen. Toen hij bij Herodes kwam riep deze uit: waar is die verrekte schoonzoon van me?

Waar kan ik het hoofd vinden van hem die mijn vader heeft willen vermoorden? Ik zal het met mijn eigen handen uit elkaar scheuren!

Ik zal hetzelfde doen met mijn dochter, die zo'n mooie echtgenoot heeft, want hoewel ze zelf niet heeft deelgenomen aan deze samenzwering, is het feit dat zo met een dergelijk schepsel gehuwd is al voldoende schuld.

Ik kan slechts bewondering hebben voor uw geduld met hen die deze samenzwering hebben gesmeed, indien Alexander nog steeds levend is. Want toen ik met haast van Cappadocië kwam, verwachtte ik hem al dood te vinden vanwege zijn misdaden in het verleden. Maar veeleer om met u mijn dochter te ondervragen, die, vanwege u en uw aardigheid, aan hem tot vrouw had gegeven. Maar nu moeten we ons bezinnen over hen beiden, en mocht u, vanwege uw liefde voor haar, er niet toe overgaan haar te straffen, laat ons dan grondig onderzoeken wie de schuldigen zijn van deze misdaad.

2.

Toen hij deze pompeuze uitspraak had gedaan, bedaarde de woede van Herodes, hoewel hij nog niet geheel rustig was. Daarop gaf hij hem de boeken die hij geschreven had en samen met Herodes nam hij ze door.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zo voerde Archelaus zijn strategie uit hetwelk hij gemaakt gebruik van, en geleidelijk aan legde hij de schuld bij hen die in deze boeken werden genoemd. In het bijzonder bij Pheroras. En toen hij zag dat de koning hem ernstig geloofde, zei hij: we moet ons afvragen of deze jonge man niet zelf het slachtoffer is van en samenzwering, anders zou ik niet kunnen begrijpen hoe hij zich in heeft kunnen laten met een degelijke misdaad. Ook al omdat hij alle voordelen van de koninklijke waardigheid nu al bezit, en al benoemd is tot uw opvolger. Ik bedoel dit, tenzij er sommigen zijn die hem hebben kunnen overtuigen, en zijn goede bedoelingen hebben misbruikt, is er geen aanwijsbare reden.

3.

Herodes was het eens met wat hij zei, en zijn woede tegen Alexander verminderde, maar vermeerderde juist tegen Pheroras, want hij werd als de hoofdschuldige aangewezen in de boeken. Hij werd ook genoemd als in staat de vriendschap met Archelaus te misbruiken en dat hij daardoor van alles met hem kon doen. En dat hij daarbij sluw genoeg was om zelf buiten schot te blijven op een bijna schaamteloze manier.

Omdat hij nu zag dat er geen enkele verontschuldiging was, omdat hij tegen de koning had samengezworen, smeekte hij de koning hem te vergeven, omdat de eventuele misdaden hem niet konden worden aangerekend.

4.

Met dit advies ging Pheroras akkoord, en kleedde zich op een meelijwekkende manier, hij kwam met een zwarte lap om zijn lichaam en tranen in zijn ogen, , en wierp zichzelf aan de voeten van Herodes s voeten, en smeekte om vergeving voor alles wat hij gedaan had. Hij bekende dat hij zeer slecht had gehandeld en schuldig was aan alles waarvan hij beschuldigd werd. Hij was het slachtoffer van chaos en liefde voor een vrouw, en zei dat hij deze had meegenomen.

Toen Archelaus Pheroras ertoe had gebracht zichzelf te beschuldigen en tegen zichzelf te getuigen, verdedigde hij hem en bracht de woede van Herodes tot bedaren. Dit alles door huishoudelijke voorbeelden aan te halen. Want hijzelf had immers nog groter ellende beleefd vanwege en eigen zoon en gaf de voorkeur aan liefde en eenheid in het gezin boven wraak.

5.

Nadat Archelaus dit gezegd had, en veel meer nog met hetzelfde doel, werd het ongenoegen van Herodes tegen Pheroras tot rust gebracht, toch behield hij ongenoegen ten opzichte van Alexander, en zei dat hij zijn huwelijk ongeldig zou laten verklaren en hem zijn vrouw afnemen. En dat totdat Herodes dat ook inderdaad wilde doen, in tegenstelling aan zijn eerdere houding ten opzichte van hem, kwam Archelaus op voor de jonge man, en vroeg dat hij zijn vrouw mocht behouden, omdat hij in dat geval toch weer met een ander zou huwen.

En toen de koning opmerkte dat zijn zoon dat als een grote gunst zou zien, als hij dat huwelijk niet ongeldig zou verklaren, in het bijzonder omdat ze al kinderen hadden, en omdat hij veel van zijn vrouw hield, en ook omdat de instandhouding van het huwelijk haar vrijheden zou beperken, en haar zou beschermen tegen nieuwe overtredingen zoals zij die in het verleden had bedreven, zou ze, indien los van

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hem, niet meer te controleren zijn. En vanwege haar wanhoop wel een zeer dwaze dingen kunnen doen, omdat ze dan geen rekening meer hoefde te houden met haat man.

Dus Archelaus gehoorzaamde aan wat Herodes verlangde, maar niet zonder enige tegenstand. Daarna volgde een verzoening.

Echter, hij zei dat hij, hoe dan ook, ook een en ander in Rome moest gaan uitleggen, omdat hij Caesar al een volledig verslag had toegezonden over deze aangelegenheid.

6.

Zo werd er een punt gezet achter deze zak en werd zijn schoonzoon gered uit het gevaar waarin hij verkeerde. Na de verzoening besteedden ze hun tijd aan een feestmaal en onderhielden zich op een gezellige manier.

Toen Archelaus vertrok, gaf Herodes hem een geschenk van 70 talenten, met een gouden troon die belegd was met edelstenen, een aantal eunuchen, en een bijvrouw die Pannychis heette.

Ook gaf hij eerbewijzen aan al zijn vrienden overeenkomstig hun waardigheid.

Op gelijke wijze gaven zijn familieleden geschenken aan Archelaus, waarna hij afreisde met zijn gevolg naar Antiochië.

HOOFDSTUK 25.

HOE EURYCLES DE ZOON VAN MARIAMNE BELASTERDE EN HOE DE VERONTSCHULDIGINGEN VAN EURATUS GEEN EFFECT HADDEN.

1.

Niet lang daarna kwam er een man in Judea aan die de sluwheden van Archelaus verre overtrof. Hij maakte niet slechts de verzoening ongedaan maar luidde ook de val van Alexander in. Hij was Lacedemoniër en zijn naam was Eurycles.

Hij was een doortrapt mens die maar een verlangen kende, geld. Hij koos ervoor onder een koning te leven want in Griekenland was er geen mogelijkheid aan zijn gewenste levensstandaard te voldoen.

Hij gaf Herodes prachtige geschenken als een lokaas om zijn einde te bespoedigen. Hij werd op zijn beurt bedeeld met nog meer kostbare gaven die hij zag als kleinigheden tenzij hij het koningschap in bloed kon smoren.

Hij drong zich aan de koning op door middel van vleierijen en sprak zeer manipulerend met hem terwijl zij op rustbanken lagen die speciaal voor dat doel gemaakt waren. Al spoedig had hij de zwakke kanten van Herodes geïnventariseerd, en dus zei hij slechts datgene wat bij Herodes in de smaak viel en werd

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

daardoor een van zijn meest intieme vrienden, daarbij kwam nog dat zowel de koning als zijn gevolg en groot respect hadden voor deze man, die uit Sparta kwam, vanwege zijn afkomst.

2.

Zodra hij de slechte onderwerpen van zijn gezin had ontdekt, en welke ruzies er bestonden, en hoe de vader van het gezin tegenover dit alles stond, nam hij eerst zijn intrek in net huis van Antipater, maar misleide hem met voorgewende vriendschap, en gaf voor, onterecht, een oude vriend van Archelaus te zijn. Dat was ook de reden dat hij als en vriend van de familie werd aanvaard.

Hij beval zichzelf ook aan bij de broer Aristobulus.

Toen hij voldoende beoordeeld had hoe de verschillende familieleden in elkaar zaten, handelde hij met ieder van hen dienovereenkomstig.

Maar hij was het meest in de buurt van Antipater, en zo verraadde hij Alexander, en dit steeds op Antipater in te spreken, omdat deze de oudste zoon was en hen die zijn ambities niet steunden, volslagen negeerde. En door het benaderen van Alexander, omdat deze uit een koningin geboren was, en gehuwd met en dochter van de koning, verkreeg hij zelf ook meer invloed.

Zijn adviezen werden zeer betrouwbaar geacht door de jongeman, vanwege zijn voorgewende vriendschap tot Archelaus, op grond waarvan Alexander zich beklaagde over de handelwijze van Antipater. En dat zonder ook maar een detail te verbergen en dat verder verwacht kon worden dat Herodes, die hun moeder had gedood, ook het koningschap van hen zou afnemen.

Hierop zei Eurycles dat hij met hem meevoelde en dat zijn verdriet door hem werd gedeeld.

Ook verleidde hij Aristobulus, door middel van slinksheden, tot het zeggen van dezelfde dingen.

Zo bracht hij beide broers ertoe over hun vader te klagen. Daarna ging hij naar Antipater en deelde deze geheimen aan hem mede.

Hij voegde er wel enige fantasieën van zichzelf aan toe, als zouden zijn broers tegen hem samenzweren en zowaar met getrokken zwaard klaarstonden.

Voor deze informatie ontving hij een groot bedrag aan geld, ook vanwege het feit dat hij Antipater bij zijn vader had aanbevolen, daarna wilde hij ervoor zorgen dat Alexander en Aristobulus voortijdig in hun graf zouden liggen en beschuldigde hen bij hun vader.

Hij ging naar Herodes en vertelde hem dat hij zijn leven zou redden als teken van dankbaarheid voor de ontvangen gunsten en warme ontvangst, want dat het zwaard tegen hem al klaar stond en dat de rechterhand van Alexander allang naar hem was uitgestrekt. Maar dat hijzelf enige belemmeringen op zijn weg had geplaatst waardoor hij niet snel kon handelen. En dat hij voorgaf me te werken in het maken van plannen. Hoe Alexander had gezegd dat Herodes niet langer in staat was te regeren over een koninkrijk dat eigenlijk aan anderen behoorde, en dat hij toch alleen maar het koninkrijk had vrekregen door hun moeder te doden. Maar naast dit alles zocht hij naar een andere opvolger en zou overwegen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

het koningschap over te dragen aan de schurk Antipater. Dat zou hen tot rust brengen voor wat betreft de angsten die hem achtervolgden in de vorm van de geesten van Hyrcanus en Mariamne, die zich op die manier wilden wreken. Want dat het niet gepast was voor hem de opvolging van zijn vader over te nemen zonder bloed te laten vloeien.

Dat veel dingen dagelijks plaatsvonden om hem uit te dagen, zodat hij geen antwoord zou hebben maar dat het voorzag in een gelegenheid goed tegen hem te lasteren, zoals het onbehoorlijk gebruik maken van zijn adellijke geboorte, en dat zijn vader volledig gebrek had adeldom.

Als ze aan het jagen waren zei hij niets zei, werd dat gezien als overtreding, en als hij wel wat zei werd hij beschuldigd van onbehoorlijke grappenmakerij.

Dat ze altijd al hun vader iemand van onverzadigbare wreedheid hadden gevonden, dat hij niet wist van affectie betekende, behalve voor Antipater, op grond waarvan als er geen samenzwering zou komen, hij zelf het initiatief zou moeten menen, ook al zou hij sterven. In ieder geval zou hij geen enkel risico uit de weg gaan.

In de eerste plaats, had hij Archelaus zijn schoonvader, die hij geheel vertrouwde, en in de tweede plaats had hij Caesar, die nog nooit enige besef had gehad van het ware karakter van Herodes.

3.

Nadat Eurycles dit alles gezegd had beval hij Antipater sterk aan, als het enige kind dat recht had op de affectie van zijn vader, en dat alleen al op grond van de samenzwering die tegen hem aan de gang was.

Waarop de koning, die nauwelijks zijn woede kon verbergen, het helemaal met hem eens was.

Nu nam Antipater de kans waar om enige personen naar zijn vader te sturen om zijn broers te beschuldigen, en hem te vertellen dat ze geheime contacten onderhielden met Jucundus en Tyrannus, die in het verleden bevelhebbers van de ruiterij waren geweest, maar vanwege misdrijven uit hun functies ontzet waren en daarmee werkeloos waren gemaakt.

Herodes was woest bij het vernemen van deze berichten, en gaf onmiddellijk bevel die mannen te ondervragen en te martelen. Toch bekenden ze geen enkele van de beschuldigingen waarover de koning geïnformeerd was. Toen kwam een brief te voorschijn die geschreven zou zijn door Alexander aan de gouverneur van kasteel, met daarin het verzoek naar hem en Aristobulus toe te komen in het kasteel nadat hij zijn vader had gedood, en hen te voorzien van wapens en andere ondersteuning die nodig zou zijn. Alexander zei dat deze brief een vervalsing van Diophantus was.

Deze Diophantus was de secretaris van de koning, een dapper man, en vaardig in het vervalsen van welk handschrift dan ook. Later, nadat hij een groot aantal vervalsingen had bekend, werd hij ter dood gebracht.

Herodes liet ook de gouverneur van het kasteel martelen, maar kreeg er geen nieuwe informatie door.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

4.

Herodes vond de bewijzen echter te zwak, mar toch gaf hij opdracht zijn zonen gevangen te zetten die tot dan toe in vrijheid waren.

Hij riep ook dat kankergezwel van zijn familie en maker van al deze beschuldigingen, Eurycles, noemde hem zijn redder en weldoener, en gaf hem beloning van 50 talenten.

Deze voorkwam dat er enig nauwkeurig verslag van zij handleen zou worden geven en vertrok naar Cappadocië, en daar kreeg hij ook geld van Archelaus, de schaamteloosheid hebben te insinueren dat er een verzoening had plaatsgevonden tussen Herodes tot Alexander.

Daarna trok hij verder naar Griekenland, en gebruikte het zo kwalijk verkregen geld voor zo mogelijk nog kwalijker doeleinden.

Hij werd vervolgens tweemaal beschuldigd bij Caesar, de ene was dat hij Achaje gevuld had met opruiing, en dat hij de steden had geplunderd, zijn straf was verbanning.
Zo werd hij gestraft voor de kwaadaardige acties waaraan hij zich schuldig had gemaakt vanwege Aristobulus en Alexander.

5.

Maar nu is het de moeite waard om Euaratus van Cos tegenover deze Spartaan te zetten. Omdat hij een van de meest intieme vrienden van Alexander was, en kwam in dezelfde periode dat Eurycles kwam, ondervroeg die koning hem en vroeg of de beschuldigingen tegen Alexander op waarheid berustten.

Hij verzekerde hem onder ede dat hij nog nooit zoiets had gehoord van die man. Toch droeg dit getuigenis niet bij aan de zuivering van de arme man. Herodes was maar al te bereid gehoor te geven aan e meest onwaarschijnlijke verhalen.

HOOFDSTUK 26.

HERODES BESCHULDIGT ZIJN ZONEN TEN OVERSTAAN VAN EURYTUS.

ZE VERSCHIJNEN NIET VOOR DE RECHTBANK MAAR WORDEN DESALNIETTEMIN VEROORDEELD, KORT DAARNA WORDEN ZE NAAR SEBASTE GESTUURD EN DAAR GEWURGD.

1.
Bovendien, zette Salome Herodes tot wreedheden tegen zijn zoon, want Aristobulus wilde haar, die zijn schoonmoeder en tante was in dezelfde gevaarlijke situatie brengen. Dus liet hij haar weten dat zij voor haar veiligheid moest zorgen omdat Herodes van plan was haar te doden vanwege de beschuldigingen die tegen haar waren ingebracht. Als zou zij van plan zijn te huwen met Sylleus de Arabier, die een vijand van de koning was. Dit was een zeer ernstige beschuldiging, waardoor niet alleen zijzelf, maar ook Sylleus in groot gevaar kwam te verkeren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Salome ging naar de koning en informeerde hem over de berichten die zij had onderschept, waarop hij beide jongemannen gevangen liet zetten, apart van elkaar.

Hij zond Volumnius, de bevelhebber van zijn landmacht, onmiddellijk naar Caesar, en zijn vriend Olympus met hem, die de geschreven informatie bij zich droeg.

Zodra ze naar Rome waren afgezeild, en de brief van de koning aan Caesar hadden afgegeven, was Caesar zeer bezorgd over de jongeman, toch wilde hij niet de macht van de vader afnemen om zijn zoon te veroordelen. Dus scheef hij hem en bevestigde zijn macht over zijn zonen, maar zei daarbij dat hij er goed aan zou doen een grondig onderzoek uit te voeren door betrouwbare en waardige mannen.

En als deze zonen schuldig zouden worden bevonden, hen ter dood te doen brengen. Maar als hun onschuld zou blijken aan niets anders dan van hem weg te vluchten, een matige bestraffing zou moeten geven.

2.

Herodes gehoorzaamde aan deze richtlijnen en ging naar Berytus, de plaats die Caesar had genoemd om het proces te houden en riep de rechtbank bijeen.

De rechters die door Caesar waren aangewezen waren Saturninus en Pedanius, en hun assistenten waren er ook. Alsmede de gevolmachtigde Volumnius. Vervolgens de adviseurs van de koning en zijn vriend, en Salome Pheroras. Verder waren aanwezig de leiders van Syrië, behalve Archelaus, want Herodes vertrouwde hem niet, omdat hij de schoonvader van Alexander was.

Toch bracht hij zijn zonen niet naar deze openbare zitting, Hij wist heel goed hoe slim ze waren en dat alleen hun verschijning als medelijden zou oproepen. Alexander zou gemakkelijk antwoord kunnen geven op alle vragen en beschuldigingen. Zij bevonden zich nog in hechtenis in Platane, een dorp in de buurt van Sidon.

3.

De koning stond op en bracht de beschuldigingen in tegen zijn zonen, als waren zij aanwezig. Voor wat de beschuldigingen aangaat, hij bracht ze niet al te sterk in, want hij had nauwelijks bewijzen tegen hen. Hij hield alles echter staande en gebruikte een veelheid aan argumenten en uitte de meest onzinnige beschuldigingen tegen hen. En niemand weersprak hem. Waarop hij het medelijden van de aanwezigen opriep voor hemzelf, als was hij de aangeklaagde. Zijn overwinning over zijn zonen was een bittere.

Hij vroeg iedereen naar zijn mening, die her eerst werd gegeven door Saturninus, en die veroordeelde de jongeman, maar niet tot de dood, want dat zou teveel zijn. Hij haf zelf drie zonen die ook aanwezig waren. Saturninus wilde niet stemmen voor de vernietiging van het gezin.

De twee assistenten gaven eenzelfde mening en de anderen volgden hun voorbeeld. Maar Volumnius begon toen zijn stem op grond van emoties te verklaren, en allen die na hem het woord voerden stemden

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

voor de doodstraf. Sommigen om te vleien, an anderen uit haat tegen Herodes, maar niemand uit verontwaardiging voor hun misdaad.

Heel Syrië en Judea waren in afwachting, en wachten op het laatste deel van deze tragedie, toch dacht niemand dat Herodes zo baarbaars zou zijn om zijn eigen kinderen te doden. Hijzelf ging naar Tyrus en vandaar naar Cesarea, en overgelegde met zichzelf welke dood de jongemannen zouden moeten ondergaan.

4.

In Cesarea was een oud soldaat van de koning, Tero, die het gezin van Herodes goed kende en een vriend was van Alexander, voor wie hij veel liefde had.

Deze soldaat was min of meer verontwaardigd over wat hij hoorde dat Herodes van plan was. Eerst riep hij uit dat gerechtigdheid hier met voeten getreden werd. Dat de waarheid weggeschoven werd en dat het leven van die man vol slechtheden zat. Men zou kunnen denken dat iemand zijn eigen leven niet spaarde, maar dan toch zeker het leven van zijn zonen. Tenslotte waagde hij het naar de koning te gaan, en zei: Werkelijk, ik dacht dat je de meest armzalige man was, toen je luisterde naar deze onmogelijke beschuldigingen, en je zo opstelt tegen hen die je het meest dierbaar zijn. Je hebt vaak overwogen hoe Pheroras en Salome ter dood te brengen, en nu geloof je hen tegen je zonen, terwijl deze, door af gesneden te zijn van opvolging, alles nalatend aan Antipater, waarmee je zelf voor een onbetrouwbare koning kiest.

Echter, besef dat de dood van Antipater's broers hem niet gehaat zullen maken bij de soldaten, want er is niemand meer geliefd dan hij, en zelfs de officieren tonen hun verontwaardiging over deze gang van zaken.

Toen hij dit gezegd had noemde hij ook nog de namen van hen die verontwaardigd waren, maar de koning gaf bevel dat Tero en zijn zonen onmiddellijk gevangen gezet moesten worden.

5.

In deze tijd was er een zekere kapper met de naam Trypho.

Deze man liep de menigte uit, in een soort van waanzin, en beschuldigde zichzelf en zei: deze Tero probeerde mij over te halen u de keel door te snijden met mijn scheermes toen ik u moest scheren, en beloofde dat Alexander mij grote geschenken zou geven als ik dat zou doen.

Toen Herodes dit hoorde ondervroeg hij Tero, met zijn zoon en de herenkapper, in de martelkamer, maar toen de anderen deze beschuldigingen ontkenden en verder niets zeiden, gaf, Herodes opdracht verder te gaan met martelen, maar zijn zoon, uit medelijden met zijn vader, beloofde het gehele vertaal aan de koning bekend te maken als het martelen van zijn vader zou stoppen.

Nadat hij hiermee akkoord was gegaan, vertelde hij dat zijn vader, overgehaald door Alexander, de bedoeling had gehad hem te doden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Sommige van zij mededelingen waren onwaar, om zijn vader uit deze kwelling te bevrijden, en een ander deel was waarheid.

6.

Nu beschuldigde Herodes de officier Tero in het openbaar, en bracht het volk bijeen tegen hen, en liet hen ter dood brengen, samen met Trypho de herenkapper, ze werden gedood door de slagen met stukken hout en de naar hen gegooide stenen.

Hij stuurde zijn zonen naar Sebaste, een stad niet ver van Cesarea, en beval dat zij zouden worden gewurgd. Zijn bevel werd onmiddellijk uitgevoerd. Daarna gaf hij bevel dat hun dode lichamen naar het fort Alexandrium gebracht moesten worden om daar begraven te worden bij Alexander, hun grootvader van moeders kant.

Dit was het einde van Alexander en Aristobulus.

HOOFDSTUK 27.

HOE ANTIPATER GEHAAT WERD DOOR IEDEREEN. EN HOE DE KONING DE ZONEN VAN HEN DIE GEDOOD WAREN.
DE HUWELIJKEN VAN HERODES EN ZIJN KINDEREN.

1.

Maar een niets ontziende haat van het volk trof Antipater, hoewel hij nu onbetwistbaar troonopvolger was, omdat men mar al te goed wist dat hij achter iedere samenzwering zat.

Hij begon echter met het doorstaan van verschrikkelijke angsten, toen hij zag dat het nageslacht van hen die gedood waren opgroeide, want Alexander had twee zonen bij Glaphyra, Tigranes en Alexander; en Aristobulus had Herodes, Agrippa, en Aristobulus, zijn zonen bij Herodias en Mariamne, zijn dochter, Bernice, de dochter van Salome.

Glaphyra werd door Herodes, zodra hij Alexander had gedood, teruggestuurd met haar erfdeel, naar Cappadocië.

Hij huwde Bernice, de dochter van Aristobulus, uit aan de oom van Antipater van moeders kant, en het was Antipater die, om verzoend te worden, deze uithuwelijking bevorderde. Hij verkreeg daardoor de gunst van Pheroras, en ook die van de vrienden van Caesar, door middel van geschenken en andere manieren van begunstiging. Hij zond een groot bedrag naar Rome, Saturninus en naar zijn vrienden in Syrië, waar ook iedereen goed bedacht met geschenken. Toch, des te meer hij hen schonk, des te meer ging men hem haten. Men wist dat deze geschenken niet werden gegeven uit vrijgevigheid, maar uit angst.

Hierdoor verkreeg hij niet meer sympathie van de ontvangers dan voorheen. Zij bleven zijn bittere vijanden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toch besteedde hij iedere dag meer geld op een verspillende manier, en toen hij zag dat een en ander niet anders dan een averechtse uitwerking had, ging zijn aandacht uit naar de wezen en werd zich bewust van spijt over de dood van hun vader.

2.

Herodes verzamelde zijn familie en vrienden en, met ogen vol tranen, zei hij: het was een ongelukkig noodlot dat deze kinderen van hun vader heeft beroofd, het in nu mijn taak voor deze kinderen te zorgen, en ik zal trachten, hoewel ik zelf een niet overdreven goed vader ben, deze kinderen op te laten voeden door hen die daartoe het best in staat zijn.

Ik geef daarom mijn dochter, Pheroras, aan de oudste van deze broes, het kind van Alexander, zodat hij de taak heeft voor haar te zorgen.

Ik geef aan mijn zoon Antipater, de dochter van Aristobulus, die een vader voor deze wees moet zijn, en mijn zoon Herodes Philip zal haar zuster hebben, wiens grootvader van moeders kant, hogepriester was.

En laat ieder die mij liefheeft dezelfde gevoelens hebben in deze aangelegenheid en mij daarin steunen.

Ik bad tot God, dat Hij deze kinderen zal verenigen in het huwelijk, tot voordeel van mijn koninkrijk, en van mijn nageslacht, en moge Hij neerzien met ogen gevuld met meer genade dan hun vaders hebben ervaren.

3.

Terwijl hij deze woorden sprak en weende, voegde hij de handen van de kinderen bij elkaar, waarna hij hen omhelsde op een liefdevolle manier en stuurde iedereen toen weg.

Hierna was Antipater behoorlijk in de war en beklaagde zich openlijk over het gebeurde, omdat vermoedde dat zijn waardigheden overgedragen zouden worden aan de kinderen tot zij nadeel, en in het nadeel van zijn vader. En dat hij het risico liep zijn macht te verliezen indien de zonen van Alexander de steun zouden hebben van Archelaus de koning en van Pheroras de tetrarch.

Hij besefte ook hoe zeer hij door het volk werd gehaat, en hoeveel medelijden men had met de wezen, en hoe groot de liefde van het volk was voor hun vaders toen deze nog leefden, en hoe graag ze hun herinnering levend hielden.

Dus deed hij al wat in zijn macht lag om de problemen op te lossen.

4.

Hij was bang al te lichtvoetig deze zaak met zijn vader te bepreken want dat was iemand die al opgewonden raakte door de minste verdenking. Dun waagde hij heter op het meer direct aan de orde te brengen, ging naar zijn vader en smeekte hem zijn waardigheid niet af te nemen. En dat hij niet slechts in

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

naam ooit koning zou zijn terwijl anderen de werkelijke macht hadden. Want dat hij zou nooit in staat zou zijn werkelijk te regeren als zijn grootvader Archelaus en Pheroras voogden van de wezen zouden zijn, en hij smeekte hem intens, omdat er nog zoveel andere leden van de koninklijke familie in leven waren, dat hij de geplande huwelijken zou annuleren.

De koning had negen vrouwen en bij hen zeven kinderen, Antipater zelf was geboren uit Doris, en Herodes Philip uit Mariamne, de dochter van de hogepriester dochter, Antipas en Archelaus waren van Malthace, de Samaritaanse, en was de dochter van Olympias, die gehuwd was met zijn broer Jozef.

Bij Cleopatra van Jeruzalem had hij Herodes en Philip, en bij Pallas had hij Phasaelus. Hij had twee dochters, Roxana bij Phedra, en Salome bij Elpis. Hij had ook twee vrouwen die geen kinderen hadden, beide nichten van hem. Daarnaast hij nog twee dochters, zusters van Alexander en Aristobulus, bij Mariamne.

Omdat de koninklijke familie toch al zo groot was, vroeg Antipater hem de huwelijke die gepland waren te annuleren.

5.

Toen de koning begreep in welke omstandigheden hij verkeerde ten aanzien van de wezen, werd hij boos. Hij begon Antipater ervan te verdenken de hand te hebben gehad in hun rampspoed, Hij gaf hem daarom een lang en irriterend antwoord en stuurde hem weg uit zijn kamer.

Toch voelde hij zich daarna weer aangenaam onder zijn vleirijen en annuleerde de huwelijken, hij gaf hem de dochter van Aristobulus, en gaf zijn zoon aan de dochter van Pheroras.

6.

Men kan hieruit opmaken hoe vakkundig Antipater was in zijn gevlei. Zelfs Salome kon het niet zo goed. Want toen zij ooit aan Herodes vroeg de uithuwelijking aan Sylleus de Arabier, te heroverwegen, zwoer Herodes dat hij haar zou uithuwelijken aan zijn grootste vijand als zij niet snel gewilliger zou zijn. Verder bereikte hij van haar, tegen haar zin in, met Alexas, zijn vriend, te huwen. En dat een van haar dochter zou huwen met de zoon van Alexas, en de ander met de oom van moeders kan van Antipater.

En wat de dochters betreft die de koning had bij Mariamne, de een was gehuwd met Antipater, de zoon van zijn zuster, en de ander met de zoon van zijn broer, Phasaelus.

HOOFDSTUK 28.

ANTIPATER WORDT ONVERDRAAGLIJK.

HIJ WORDT NAAR ROME GESTUURD EN HEEFT HET TESTAMENT VAN HERODES BIJ ZICH. PHERORAS VERLAAT ZIJN BROER, ZODAT HIJ ZIJ VROUW KAN HOUDEN.

HIJ STERFT IN ZIJN HUIS.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

1.

Nadat Antipater de hoop van de wezen tot niets had teruggebracht, en alle aandacht weer op zichzelf had gericht, handelde hij snel omdat de troonopvolging nu welhaast zeker aan hem zou zijn. Hij voegde nu zekerheid toe aan zijn boosaardigheid, en hij maakte zich onmogelijk. Niet in staat zijnde de haat van het volk tot bedaren te brengen, zorgde hij voor zijn eigen zekerheden en verviel tot een schrikbewind.

Pheroras werkte met hem mee in zijn plannen, en zag naar hem op als was hij al koning.

Er was ook een groep vrouwen aan het hof, die nieuwe ongeregeldheden veroorzaakten. Want de vrouw van Pheroras, samen met haar moeder en zuster, en ook de moeder van Antipater, waren zeer dominant in het paleis aanwezig.

Ze was ook zeer onbeschaamd en durfde het aan de twee dochters van de koning te beledigen. Op grond waarvan de koning haar meer en meer begon te haten. Ondanks deze haat bleven zij minstens zo dominant als ze al waren. Allen Salome verzette zich tegen haar en gaf alles door aan de koning.

Deze vrouwen wisten echter welke laster tegen hen aan de gang was, en hoe zeer Herodes daarover ontstemd was, daarom sopten zij hun aanwezigheid bij vriendschappelijke ontmoetingen onder elkaar, zelfs deden zij het tegenovergestelde en stuurden het bericht de wereld in dat zij met elkaar in onmin leefden, wanneer de koning binnen gehoorsafstand was.

Deze veinzerij maakte Antipater handig gebruik van, en toen deze aangelegenheid openbaar werd, stelde hij zich op tegenstander van Pheroras, maar ze bleven elkaar in de privé-sfeer heel vriendelijk en vaak ontmoeten, voornamelijk in de nacht.

Maar Salome wist van dit alles en gaf het door aan Herodes.

2.

Maar zijn woede ontvlamde tegen hen, en voornamelijk tegen de vrouw van Pheroras, want Salome had haar persoonlijk als de schuldige aangewezen.

Dus verzamelde hij zij vrienden en familie, en beschuldigde deze vrouw van veel dingen, in het bijzonder van de beledigingen die ze zijn dochter had aangedaan. En hoe ze de Farizeeën van geld had voorzien, als beloning voor hun tegenstand tegen hem, en hoe ze zijn broer tot zijn vijand had gemaakt door hem een liefdesdrank te geven.

Ten laatste richtte hij zich tot Pheroras, en verteld hem dat hij zou hem de keuze gaf uit twee mogelijkheden, zijn broer of zijn vrouw.

Pheroras zei dat hij liever zijn vrouw zou verlaten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Herodes, niet wetend wat verder te doen, richtte zich nu tot Antipater, en gelastte hem verder geen ontmoetingen meer te hebben met de vrouw van Pheroras, noch met Pheroras zelf, of met wie dan ook die tot dat gezin behoorde.

Hoewel Antipater dat gebod in het openbaar niet overtrad, bleef hij hen in de nacht ontmoeten. Omdat hij bang was dat Salome zou ontdekken hoe hij handelde, regelde hij, door een Italiaanse vriend van hem, dat hij nar Rome mocht gaan en daar wonen. Toen hem geschreven werd dat het goed zou zijn Antipater voor een tijdje naar Rome te sturen en hem in de buurt van Caesar te laten wonen, regelde hij n en ander onmiddellijk. Hij stuurde hem met een prachtig gevolg en voldoende geld en een brief waarin verklaard werd dat Antipater de troonopvolging aan Herodes, de zoon van Mariamne, de dochter van de hogepriester.

3.

Ook Sylleus de Arabier, zeilde naar Rome, zonder enig respect voor de wensen van Caesar. Al was het alleen maar om Antipater in de wielen te rijden.

Deze Sylleus had en grote twist met Aretas, zijn eigen koning. Hij had veel van de vrienden van Aretas omgebracht, in het bijzonder Sohemus, de meest machtige man van de stad Petra.

Bovendien had hij Phabatus, de rentmeester van Herodes, overgehaald door middel van een fors bedrag, tot samenwerking tegen Herodes, maar toen Herodes hem meer bood, kreeg hij het van hem gedaan Syllcus in de steek te laten.
Maar toen Sylleus niets betaalde van hetgeen hij moest betalen, en ook Phabatus bij Caesar beschuldigde en zei dat hij geen rentmeester was voor het voordeel van Caesar, maar voor dat van Herodes, werd Phabatus boos, maar kwam bij Herodes in hoger aanzien. Hij ontdekte nu het grote geheim van Sylleus, en vertelde de koning dat Sylleus had samengespannen met Corinthus, zijn lijfwacht, door hem om te kopen.

De koning ging hierin mee, want deze Corinthus, hoewel opgegroeid in het koninkrijk van Herodes, was door geboorte nog altijd een Arabier; dus de koning beval hem op te pakken, en niet slechts hem, maar ook twee andere Arabieren, die met hen gevangen werden gezet. De een van hen was een vriend van Sylleus, de ander een stamhoofd.

Deze laatste, die werd gemarteld, bekende dat ze hadden samengezworen met Corinthus, voor een groot bedrag aan geld, om Herodes te doden, en na verdere ondervraging door Saturnines, de president van Syrië, werden ze naar Rome gestuurd.

4.

Echter, Herodes bleef Pheroras treiteren, en dwong hem zijn vrouw te verlaten. Hij kon echter niets bedenken om de vrouw zelf te straffen, hoewel hij voldoende redenen had haar te haten. Ten laatste voelde hij zich zo ongemakkelijk door hun aanwezigheid dat hij zowel haar als haar broer uit zijn koninkrijk zette.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Pheroras nam dit alles zeer geduldig op en vertrok naar zijn eigen tetrarchie, naar Perea over de Jordaan en zwoer dat hij daar een eind aan zijn vlucht zou maken, en dat zou de dood van Herodes zijn. En dat hij nimmer zou terugkeren zolang die nog leefde.

Ook keerde hij niet terug toen zijn broer ziek was, hoewel hem herhaaldelijk gevraagd werd dat wel te doen, omdat hij hem nog een onplezierige situatie wilde bezorgen voor hij stierf, maar de zieke herstelde terwijl niemand dat voor mogelijk had gehouden.

Niet lang daarna werd Pheroras zelf ziek. Herodes toonde groot begrip, want hij ging naar hem toe en had medelijden met hem. Hij zorgde voor hem maar zijn toewijding mocht niet baten, Pheroras stierf kort daarna.

Hoewel Herodes een grote genegenheid voor hem had getoond, werd toch het bericht verspreid dat hij hem zou hebben gedood door middel van vergif.

Hij nam echter alle zorgen op zich om zijn dode lichaam naar Jeruzalem te vervoeren en kondigde daar een dag van nationale rouw af, waarna hij hem een praalbegrafenis gaf.

Dit was het einde dat van een van de moordenaars van Alexander en Aristobulus.

HOOFDSTUK 29.

TOEN HERODES ONDERZOEK DEED NAAR DE DOOD VAN PHERORAS, WERD EEN ONTDEKKING GEDAAN DAT ANTIPATER EEN GIFMENGSEL VOOR HEM HAD GEMAAKT.

HERODES GOOIT DORIS EN HAAR MEDEPLICHTIGE, EN MARIAMNE HET PALEIS UIT EN SCHRAPT HAAR ZOON HERODES UIT OF ZIJN TESTAMENT.

1.

Maar nu was de straf overgegaan op de oorspronkelijke bedenker van de misdaad, Antipater, en deze trok zijn voordeel uit de dood van Pheroras, want sommigen van zijn vrijgekochte kwamen met droeve gezichten bij de koning, en vertelden hem dat zijn broer door vergif was omgebracht. En dat zijn echtgenote hem een drank had gegeven die op een vreemde manier bereid was. Nadat hij daarvan geproefd had gedroeg hij zich uitermate vreemd. Ook deelden zij de koning me dat twee dagen eerder, een vrouw aankwam die bijzonder vaardig was in het bereiden van dergelijke dingen. En dat zij, in plaats van een liefdesdrank het dodelijk brouwsel had bereid. Een en ander op aanstichting van Sylleus, die de vrouw goed scheen te kennen.

2.

De koning was intens bezig met zoveel verdenkingen, en had ook vrouwelijk personeel en sommige van de andere vrouwen laten martelen, een van hen riep onder de pijnen uit: moge God, die de hemel en aarde regeert de bewerkster van dit alles, de moeder van Antipater, straffen!

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De koning nam deze uitspraak zeer ernstig en onderzocht de mogelijke waarheid ervan.

Deze vrouw liet hem ontdekken dat de vriendschap van de moeder van Antipater met Pheroras en de vrouw van Antipater vrouw altijd was voortgegaan, en ook hun geheime ontmoetingen. En dat Pheroras en Antipater vaak een hele nacht doordronken voordat ze terugkeerden naar de koning, en dat niemand er van wist, zelfs net huispersoneel niet, en nu ontdekte hij het door de uitspraken van deze vrouw.

3.

Hierna martelde Herodes al het vrouwelijke personeel, ieder apart. Zij vertelde allen hetzelfde verhaal en dat de hoofdpersonen hun vertrek in goed overleg hadden georganiseerd, Antipater naar Rome, Pheroras nar Perea, en dat men vaak tot elkaar zei: nadat Herodes Alexander en Aristobulus heeft gedood, zal hij ook hen en hun vrouwen aanvallen, omdat hij behalve Mariamne en haar kinderen niemand zou sparen, en dat het daarom beter zou zijn zo ver als maar mogelijk van dit wilde beest te zijn. En dat Antipater zich vaak liep te beklagen bij zijn moeder, en tegen haar zei dat hij al grijze haren op zijn hoofd had en zijn vader met de dag jonger leek te worden. Verder uitte hij de vrees niet lang genoeg te leven om het koningschap over te nemen. En dat in geval van het overlijden van Herodes, waarvan niemand wist wanneer het zou plaatsvinden, de vreugde van de opvolging slechts een korte zou zijn, want dat de hoofden van Hydra, de zonen van Alexander Aristobulus, alleen maar ouder werden en dat hij ook geen enkele hoop meer had dat zijn zonen hem ooit zouden opvolgen, omdat zijn eigen opvolger zeker niet en van zijn zonen zou worden maar Herodes de zoon van Mariamne.
Dat op dit punt Herodes duidelijk achteloos was, te denken dat zijn testament enig belang zou hebben. Want hij zou ervoor zorgen dat niet een van zijn nageslacht zou blijven bestaan, omdat hij was van alle vaders de grootste hater van zijn kinderen.

Toch haat hij zijn broer nog meer, daarom gaf hij hem onlangs nog 100 talenten met als voorwaarde dat hij Pheroras niet meer zou ontmoeten.

En Pheroras antwoordde: waarin hebben we hem enig kwaad gedaan?

Antipater antwoordde: Ik zou willen dat hij ons berooft van alles wat we hebben, en ons naakt, maar levend achterlaat. Het is inderdaad onmogelijk dit wilde beest te ontvluchten, die van het moorden zijn hobby heeft gemaakt en niet openstaat voor de liefde van wie dan ook. Hoewel we die toch zeker hebben getoond in het openbaar.

4.

Deze dingen werden gezegd door de vrouw in de martelkamer, en ook dat Pheroras besloten had met hem te vluchten naar Perea.

Herodes geloofde alles wat daar gezegd werd, al was het slechts op grond van de genoemde 100 talenten, want hijzelf had niemand van hen ontmoet, behoudens Antipater.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij luchtte zijn woede allereerst tegen de moeder van Antipater. Hij nam haar alle sieraden af die hij haar ooit had gegeven, en gooide haar een tweede keer het paleis uit.

Ook zorgde hij voor de vrouwen van Pheroras nadat zij gemarteld waren, als een gebaar van verzoening. Zelf echter was hij vol van zijn eigen gedachten en iedere verdenking maakte hem woedend en achterdochtig. Hij had vele onschuldige laten martelen, uit angst dat hij een schuldige marteling zou laten ontvluchten.

5.

Nu ging hij aan de slag met het onderzoek tegen Antipater van Samaria, die de rentmeester was van zijn zoon Antipater, en hij martelde ook hem, toen hij vernam dat Antipater gevraagd had om een dodelijk giftige drank uit Egypte, door tussenkomst van Antiphilus, een metgezel van hem, en dat Theudio, de oom van Antipater, het in ontvangst had genomen en het had doorgegeven aan Pheroras, en dat Antipater hem had belast met de opdracht zijn vader af te leiden terwijl hij in Rome was. Dat ontlastte hem van zijn vrouw te hebben willen vergiftigen.

Toen liet de koning haar ontbieden met de opdracht alles mee te nemen wat ze zojuist ontvangen had.

Ze verliet haar woning en pretendeerde dat ze gehoorzaamde, maar wiep zichzelf van haar woning naar beneden om een ondervraging en marteling door de koning te voorkomen.

Het gebeurde echter, als was het een Goddelijk ingrijpen om Antipater te straffen, dat ze niet op haar hoofd viel, maar op een ander lichaamsdeel en zo aan de dood ontsnapte.

De koning zorgde voor haar nadat ze bij hem was gebracht, want ze was niet meer echt bij bewustzijn als gevolg van haar val. Hij vroeg haar waarom ze zichzelf naar beneden had gegooid, en beloofde haar onder ede, dat indien ze de waarheid zou spreken, hij haar niet zou straffen. Maar zo zij ook maar het minste zou verbergen, hij haar tot sterven toe zou martelen en haar zelf zou begraven.

6.

De vrouw pauzeerde even en zei toen: wat moet ik vertellen nu Pheroras dood is? Alleen maar om Antipater te sparen die onze vernietiging veroorzaakt?

Luister, mijn koning op een manier als zou u niet misleid kunnen worden, niet bedrogen kunnen worden, wees getuige van de waarheden die ik nu ga zeggen.

Toen u weende na het sterven van Pheroras, dan was dat omdat hij mij riep, en zei: mij geliefde vrouw, ik heb mij vergist voor wat betreft het karakter van mijn broer, ik heb hem gehaat die liefde had voor mij, ik heb getracht hem te doden, en daarom moet ik nu sterven.

En wat mijzelf betreft, ik ontvang nu het gevolg van mijn misdaad, maar bewaar het gif dat je hebt ontvangen van Antipater, en gebruik het om hem te vernietigen, zodat ik in de onzichtbare wereld veilig voor hem ben.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ik bracht het zoals hij mij vroeg, maar gooide het in het vuur, en bewaarde en klein beetje voor eigen gebruik als onheil op mijn eg zou komen, uit angst voor u.

7.

Nadat zij dit gezegd had pakte zij het doosje waarin een kleine hoeveelheid zat. Maar de koning liet haar alleen en was naar de marteling van de moeder broer van Antiphilus gegaan. Zij beiden bekenden dat Antiphilus het doosje uit Egypte had meegebracht, en dat ze het ontvangen hadden van zijn broer, die geneesheer in Alexandrië was.

Toen was het alsof de geesten van Alexander en Aristobulus rond het paleis doolden, en de vervolgers en ontdekkers waren geworden van datgene wat anders niet ontdekt zou kunnen zijn. Waardoor sommige verdachten niet mer verdacht waren nu bleek dat Mariamne, de dochter van de hogepriester en haar broer de schuldigen waren, zoals ze beiden bekenden na een verhoor onder marteling.

Waarop de koning wraak nam op deze schaamteloze daden van de moeder aan haar zoon, en schrapte Herodes, de zoon die hij bij haar had, uit zijn testament, die daarin genoemd werd als opvolger van Antipater.

HOOFDSTUK 30.

ANTIPATER WORDT VEROORDEELD DOOR BATHYLLUS, MAAR HIJ KEERT TERUG UIT ROME ZONDER DAT TE WETEN.

HERODES DAAGT HEM VOOR DE RECHTBANK.

1.

Nadat dit alles gedaan was, werd Bathyllus verhoord, om Antipater te kunnen veroordelen, hij legde belastende verklaringen af tegen Antipater, hoewel hij zin vrijgelatene was.

Deze man bracht ook een dodelijk drankje met zich mee, een mengsel van het gif aspis en de sappen van andere dodelijke slangen, zodat als het eerste gif niet zou werken, Pheroras en zijn vrouw het andere zouden gebruiken om de koning te doden.

Hij bracht ook andere dingen aan het licht, zoals de onbeschaamde poging van Antipater tegen zijn vader, te weten de brief die hij aan zijn broers Archelaus en Philip, de zonen van de koning die in Rome waren opgevoed, geschreven had. Het waren nog jonge mannen, maar wel met een zuiver karakter.

Antipater was van plan hen uit te schakelen zodra hij de kans schoon zag, zodat zij geen beletsel zouden vormen voor zijn plannen. Daarom ook vervalste hij brieven en ondertekende die met de naam van zijn vrienden in Rome.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Sommige van deze vrienden kocht hij om door middel van smeergeld, zodat zij brieven schreven waarin zij een aantal klachten uitten tegen zijn vader en openlijk Alexander en Aristobulus beklaagden. En ook dat zij zich erg ongemakkelijk voelden teruggeroepen te worden. Dat was hetgeen dat Alexander het meest zorgen baarde.

2.

Inderdaad, terwijl Antipater in Judea was, en voordat hij op reis was naar Rome, gaf hij geld om dergelijke brieven naar Rome te laten verzenden en ging daarna naar zijn vader, die op dat moment nog geen enkele verdenking tegen hem koesterde. Hij verontschuldigde zich voor zijn broers, en zei er van uit te gaan dat de ene helft van het geschrevene vals was, en de andere helft het gevolg van jeugdige onbezonnenheid.

Toch, in diezelfde periode besteedde hij veel geld door het geven van geschenken aan hen die tegen zijn broers schreven. Hij had de bedoeling verwarring te zaaien, Hij kocht dure kleding, allerlei kostbare tapijten, zilveren en gouden bekers en bokalen, en meer van dat soort dingen, zodat door het doen van grote uitgaven, zijn kosten voor omkoperij kon verdoezelen. Hij besteedde 200 talenten met als hoofddoel het proces dat Sylleus tegen hem had aangespannen, te ontkomen.

Al laaghartige daden, zelfs die onbeduidend leken te zijn, werden hierdoor verdoezeld. Terwijl de verhoren onder martelingen hem toch duidelijk aangewezen als de man die zijn vader wilde vermoorden, en de brief zelfs zijn tweede poging zijn broers te willen vermoorden heel duidelijk naar voren bracht. Toch was er niemand in Rome die hem op de hoogte bracht van het onheil dat op hem wachtte in Judea, hoewel er al zeven maanden waren verlopen tussen zijn veroordeling en terugkeer. Zo groot was de haat die men tegen hem droeg.

Misschien waren het de geesten van zijn broers die dit alles bewerkstelligden en de monden gesloten hielden.

Hij schreef vanuit Rome en liet zijn vrienden weten dat hij spoedig zou komen hoe Caesar hem met eerbewijzen had laten gaan.

3.
De koning, die verlangde naar zijn terugkeer om de hand op deze verrader te kunnen leggen, en ook bang was dat hij al zou te weten komen hoe zijn zaak er voor stond, en op zijn hoede zou zijn, verborg zijn woede tegen hem en schreef hem een vriendelijke brief. Hij vroeg hem haast te maken en spoedig zou komen. Hij zou dan de klachten die hij tegen zijn moeder had, verder naast zich neer leggen. Antipater was niet onbekend met het feit dat zijn moeder uit het paleis verdreven was.

Hij had echter al eerde een brief ontvangen die een verslag bevatte van de dood van Pheroras in Tarentum, en bedreef rouw over zijn dood en beweende hem. Hoewel zijn tranen niet zozeer het gevolg waren van zijn dood, dan wel heit feit dat hij hem niet meer dienstbaar kon zijn. Verder was hij bang dat zijn betrokkenheid van het verkrijgen van het vergif aan het licht gekomen kon zijn.

Toen hij echter in Cilicië was, kreeg hij de brief van zijn vader en haastte zich naar Judea.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar toen hij naar Celenderis zeilde, begon hij te beseffen dat er een verband kon bestaan tussen zijn eigen omstandigheden en het onheil dat zijn moeder had getroffen, en wellicht een voorbode was van zijn eigen rampspoed.

Zijn vrienden adviseerden hem niet al te haastig naar zijn vader te gaan totdat hij zou weten wat de omstandigheden waren geweest die tot de verdrijving van zijn moeder hadden geleid, vooral omdat ze waren bang waren dat zijzelf betrokken zouden kunnen werden in de laster die zijn moeder had getroffen. Maar zij die wat minder nadachten en meer verlangen hadden voor hun eigen verlangens om hun vaderland weer te zien, dan naar de veiligheid van Antipater, drongen erop aan niet al te traag te reizen, zodat zijn vader geen reden had voor verdenkingen tegen hem, en daarmee een wapen tegen hem zou hebben. In dat geval zou alles in zijn nadeel worden uitgelegd, eerst zijn afwezigheid en nu zijn traagheid om naar huis te komen.

Verder voegden ze daaraan toe dat het absurd zou zijn zichzelf van dit geluk te beroven alleen mar vanwege vage vermoedens en daardoor niet terug te keren naar zijn vader om verder de koninklijke waardigheid op zich te nemen van een land dat vanwege zijn vader-s handelen zeer onrustig was.

Antipater was gevoelig voor deze argumenten, want de voorzienigheid zette hem aan tot haast naar zijn eigen vernietiging.

Dus zeilde hij verder en landde hij bij Sebaste, de haven van Cesarea.

4.

En hier vond hij een algehele en onverwachte eenzaamheid, terwijl iedereen hem vermeed en niemand hem durfde ontmoeten, zo werd hij door allen gehaat. Nu nam men de gelegenheid die haat ook te tonen, hun angsten voor de koning hielden hen bij hem uit de buurt, terwijl geheel Jeruzalem gonsde van geruchten over Antipater, terwijl Antipater de enige was die er niets van wist. Hij was de man die met groot eerbetoon was afgereisd naar Rome, en bij zijn terugkeer werd hij ontvangen met gebrek aan welke vorm van respect dan ook.

En inderdaad, hij begon iets te vermoeden en zich af te vragen welk onheil er was in het gezin van Herodes, mar verborg vakkundig zijn vermoedens. En, hoewel hij innerlijk bijna stierf van angst, was dat uiterlijk niet aan hem te merken.

Hij kon echter nergens naar toe vluchten, hij had geen enkele uitweg van de problemen die hem omringden. Hij kreeg zelfs geen behoorlijke informatie over zijn eigen omstandigheden in het koninklijk gezin, vanwege de dreiging die uitging van de koning. Hij wist niet welke feiten van zijn handelen wel of niet bekend waren geworden. Daardoor wist hij ook nauwelijks een houding aan te nemen of zich voor te breiden op mogelijke beschuldigingen. Het enige wat hij kon doen was vertrouwen op zijn eigen sluwheid waarmee hij zich al vaak uit penibele situaties had gered.

5.

Met deze hoop beschermde hij zichzelf, toen hij naar het paleis ging, zonder wie dan ook van zijn vrienden bij zich te hebben. Deze werden niet toegelaten tot het paleis.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Varus, de president van Syrië, was die dag ook in het paleis. Antipater ging naar zijn vader met een dapper gezicht, hij naderde en groette hem.

Maar Herodes strekte zijn handen afwerend uit en draaide zijn gezicht van hem weg en schreeuwde: dit is een indicatie voor de plannen van vadermoord, hij verlangt ernaar mij te omhelzen, ondanks het feit dat er dergelijke verschrikkelijke beschuldigingen tegen hem bestaan.

God straffe je, jij ellendeling, als je me durft aanraken, voordat je jezelf hebt vrijgepleit van de aantijgingen tegen je.

Ik zal een rechtbank benoemen die over jou zal oordelen, en benoem Varus, die hier al is, tot rechter. Ga nu je verdediging opstellen want morgen zul je terechtstaan, en wees blij dat je de tijd nog krijgt om een verdediging op te stellen.

Antipater was dusdanig verward, dat hij niet in staat was een antwoord te geven op deze beschuldiging. Hij vertrok waarna zijn moeder en vrouw bij hem kwamen en hem op de hoogte brachten van de bewijzen die tegen hem waren ingebracht.

Hierna kreeg hij zichzelf weer bij elkaar en hield zich bezig met zijn verdediging tegen de ingebrachte beschuldigingen.

HOOFDSTUK 31.

ANTIPATER WORDT BESCHULDIGD VOOR VARUS, EN WORDT VEROORDEELD VOOR HET DIEN VAN EEN SAMENZWERING TEGEN ZIJN VADER, OP GROND VAN STERKE BEWIJZEN.

HERODES STELT ZIJN STRAF UIT TOTDAT HIJ HERSTELD ZAL ZIJN EN SCHRAPT HEM INTUSSEN UIT ZIJN TESTAMENT.

1.
De volgende dag stelde de koning een rechtbank samen die bestond uit zijn vrienden en kennissen en riep ook de vrienden van Antipater op.

Herodes zelf, en Varus, waren de presidenten, en Herodes riep alle getuigen op. Hij beval dat zij werden binnengebracht, onder hen waren enkele huishoudelijke personeelsleden van de moeder van Antipater, die kort tevoren gearresteerd waren toen zij een brief bij zich hadden waarin stond: omdat alles al ontdekt is door je vader, is het beter niet naar hem toe te gaan, tenzij je zeker bent van de steun van Caesar.

Toen deze brief en de andere getuigen werden binnengebracht, kwam ook Antipater en viel op zijn gezicht voor zijn vader neer en zei: vader, ik smeek u, veroordeel mij niet voordat ik gehoord ben, maar laten uw orden onpartijdig zijn en luister naar mijn verdediging. Als u het mij toestaat zal ik aantonen dat ik onschuldig ben.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

2.

Hierop schreeuwde Herodes dat hij zijn mond moest houden en zei tegen Varus: ik kan slechts aannemen dat u, Varus, en de andere eerlijke rechters, duidelijk zien welk een ellendeling en schoft hier voor u staat.

Ik ben bang dat u zelfs mij zult veroordelen voor het onheil dat over mij gekomen is, en mij schuldig zult verklaren aan allerlei soort van rampspoed nu ik een dergelijk iemand heb verwekt, waarvoor ik eigenlijk medelijden verdien. Ik, die een zo liefhebbend vader voor deze ellendige zoon geweest ben. Toen ik mijn opvolging regelde, toen mijn zonen nog klein waren, heb ik hen ook vrienden van Caesar gemaakt, en andere koningen waren jaloers op hen, en nu spannen ze tegen mij samen.

Deze zijn al ter dood gebracht voornamelijk vanwege Antipater, want toen hij nog jong was, en aangewezen was als mijn opvolger, nam ik alle maatregelen die hem tegen gevaar moesten beschermen. Maar dit alles verscheurende roofdier, die van mij toch alle geduld heeft mogen ervaren, maakt misbruik van de overvloed die ik hen heb gegeven. Ik vind dat hij al te lang heeft geleefd, het enige wat hij kan is koning worden door middel van vadermoord.

Ik heb hem rechtvaardig behandeld door hem terug te halen en berecht te worden. Hij was niets, ik heb hem gemaakt tot mijn opvolger en beheerder van mijn bezittingen.

Ik bekend aan u, o Varus, de grote dwaasheid die ik begaan heb, ik heb die zonen van me tegen mijzelf opgezet, en hun verwachtingen beteugeld, vanwege Antipater, en inderdaad welke gunsten kan ik hen nog bewijzen die opwegen tegen de gunsten die ik Antipater heb verleend?

Ik heb hem koninklijke waardigheid geschonken, terwijl ik zelf nog leef! Hem heb ik openbaar gemaakt als mijn opvolger, ik gaf hem een jaargeld, de opbrengst van zijn eigen 50 talenten, mar dat geld heeft uit zeer uitbundig en verkwistend uitgegeven, en daarbij zelfs nog aanspraak gemaakt op mijn geld. Toen hij naar Rome ging gaf ik hem drie talenten en heb ik hem een aanbevelingsbrief meegegeven. Ik heb hem, de enige van al mijn kinderen, onder de aandacht van Caesar gebracht, die mijn weldoener is.

Nu, aan welke misdaden waren mijn andere zonen schuldig zoals deze Antipater?
En welk bewijs was er tegen hen ingebracht dat zo overtuigend is als het bewijs tegen deze ellendige schoft?

Toch veronderstelt deze vadermoordenaar voor zichzelf te mogen spreken en hoopt hij de waarheid te kunnen verdraaien door middel van slinksheden.

U, o Varus, moet uzelf beschermen tegen hem; want ik ken dit roofdier, en ik voorzie al hoe sluw hij zal spreken met zijn gehuichelde weeklagerij.

Dit is de man die bereikte dat ik voor Alexander zorgde toen hij nog leefde. Hij bewaakte zelfs mijn bed om te voorkomen dat iemand mij een valstrik zou leggen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dit is hij die ervoor zorgde dat ik rustig kon slapen en mij vrijwaarde van angst voor gevaar. Die mij troostte bij de tegenslagen en de dood van mijn zoon, en er naar zocht welke genegenheden hij mij kon bewijzen. Dit was mijn beschermer, de bewaker van mijn lichaam!

En als ik in herinnering roep, o Varus, zijn gemeenheid in verschillende aangelegenheden, en zijn vaardige sluwheden, kan ik nauwelijks geloven dat ik vandaag nog leef, en kan ik slechts verbaasd zijn over het feit dat ik heelhuids de samenzweerder en veroorzaker van onheil heb kunnen ontsnappen.

Echter, omdat het welk noodlot dan ook mijn huis achtervolgt, en in het bijzonder ellendelingen als deze tegen mij opzet, beween ik met tranen mijn rampzalige situatie, en heb besloten dat ieder die mij wil vermoorden zijn gerecht straf zal ondergaan, al zijn het mijn eigen zonen.

3.

Nadat Herodes dit had gezegd, werd hij belemmerd door de vertwijfeling waarin hij verkeerde. Hij beval Nicolaus, een van zijn vrienden, het bewijs tegen Antipater te overleggen,

Maar intussen had Antipater zijn hoofd opgeheven, terwijl hij op de grond voor de voeten van zijn vader lag, en schreeuwde luid: u, o vader, hebt zelf mijn verdediging uitgesproken, want hoe kan ik een vadermoordenaar zijn als u mij zelf noemt als de bewaker van uw lichaam?

Noemt u mijn liefde en affectie niet andere dan huichelachtige leugens? Hoe kan het dan dat ik, die zo sluw was in andere zaken, zo dom zou zijn geweest om niet te begrijpen hoe moeilijk het is en zo zware misdaad te begaan en aan de hemelse Rechter te ontsnappen, die alle dingen ziet en ook vandaag hier is? Of wist ik niet wat het lot van mijn broers is geworden? Aan wie God de gerechte straf deed komen voor hun misdaden tegen u?

En bovendien, wat zou er gebeurd kunnen zijn wat mij tegen u deed opzetten?

De hoop van koning te zijn? Dat was ik immers al door uw besluit!

Kon ik haat van u verwachten? Neen!

Werd ik niet door u geliefd?

Welke andere angst kon ik hebben?

Nee, integendeel, door u te beschermen heb ik de haar van anderen over mij afgeroepen.

Wilde ik geld?

Neen, want wie was in staat dezelfde bedragen uit te geven als ik al deed?

Inderdaad, vader, zou ik de meest verwerpelijke van het mensdom zijn geweest, en had ik het karakter van een roofdier hebben gehad, dan zou ik toch niet iets dergelijks gedaan hebben, al was het slechts vanwege de goedheid door u aan mij betoond.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

U, die mij, zoals u zelf al hebt gezegd, mij, verkozen hebt boven uw andere zonen, die mij in uw paleis hebt gebracht, mij al koning hebt gemaakt tijdens uw leven, en door de immense pracht en overdadigheid aan mij gegeven, zelfs de jaloezie van anderen over mij hebt afgeroepen.

O armzalig man! Die deze bitterheden van mijn afwezigheid moet ondergaan! En daarbij ook anderen in staat stelt mij zo te benijden! En die nu beschuldigd wordt van snode plannen tegen u!

Ik was afwezig vader, voor uw zaken! Zodat Sylleus u niet belachelijk zou maken vanwege uw leeftijd in ouderdom!

Rome is getuige van mijn kinderlijke liefde voor u, en ook Caesar, de heerser van de bewoonbaar aarde, is dat, hij noemde mij vaak Philopater.

Hier zijn de brieven die hij u gezonden heeft, ze zijn meer geloofwaardig dat de laster die hier wordt uitgesproken. Deze brieven zijn mijn enige verontschuldigingen, niet anders dan deze gebruik ik als demonstratie van de natuurlijk affectie die ik voor u heb.

Herinnert u dat het genen mijn persoonlijk denken in was dat ik naar Rome vertrok, ik wist heel goed welke haat er tegen mij bestond.

Het was u, o vader, hoewel geheel o bewust en ongewild, die mijn ondergang veroorzaakte en de jaloezie van mijn vijanden voedde.

Echter, toch ben ik hierheen gekomen en ik ben klaar om de getuigenissen die tegen mij zijn ingebracht, aan te horen.

Als ik een vadermoordenaar ben, zou ik over land en zee getrokken zijn en welk onheil dat ook hebben vermeden, maar dit proces is het papier niet waard, want het komt mij voor, vader, dat ik al veroordeeld ben zowel voor u als voor God. Ik smeek u de anderen niet te geloven die gemarteld zijn, maar breng nu vuur naar binnen om mij te martelen, laat de pijnen door mijn ingewanden razen, heb daarbij geen aandacht voor het klagen van dit lichaam, want als ik een vadermoordenaar ben, heb ik niet het recht te sterven zonder mantelingen.

Zo deed Antipater zijn jammerklacht onder klagen en wenen. En bewoog de aanwezigen tot medelijden voor hem, in het bijzonder Varus.

Herodes was de enige die het zichzelf niet toestond te wenen, omdat hij wist dat de getuigenissen waarheid waren.

4.

Nu kwam, op bevel van de koning, Nicolaus binnen, die de gedragingen van Antipater had onderzocht, en het medelijden dat voor Antipater bestond, moest wegnemen. Hij bracht zware en ernstige beschuldiging tegen hem in, die hij toeschreef aan de boosaardigheid die in het koninkrijk door hem was

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

binnengebracht, in het bijzonder de moord op zijn broes; en toonde aan dat zij hun ondergang te danken hadden aan de laster die hij tegen hen had geuit.

Hij zei ook dat hij de plannen ontworpen had tegen hen toen zij nog leefden, door het verspreiden van de laster dat zij door samenzwering de troon wilden veroveren. Verder merkte hij fijntjes op: hoe kan iemand die zo'n onheil over zijn broers had gebracht, niet in staat zijn ook zijn vader te vermoorden?

Hij vervolgde hen te overtuigen van de pogingen Herodes te vergiftigen, en gaf een verslag van de verschillende ontdekkingen die waren gedaan. Hij toonde grote verontwaardiging voor wat betreft de zaak van Pheroras, omdat Antipater daarmee had bereikt dat zijn broers werden gedood. Hij had hen, die door de koning geliefd werden, omgekocht, en het paleis gevuld met boosaardigheid. Verder hield hij een aantal beschuldigingen staande en leverde daar ook de bewijzen voor. Daarna vertrok hij.

5.

Toen vroeg Varus aan Antipater zijn verdediging te voeren, maar deze bleef op de grond liggen en zei niet anders dan geheel onschuldig te zijn.

Daarop vroeg Varus naar de vergif en liet dat opdrinken door een veroordeelde misdadiger, die ter plekke stierf nadat hij het gedronken had.

Varus, na een persoonlijk gesprek met Herodes, en nadat hij zelf een verslag had geschreven van de zitting voor Caesar, vertrok na een dag aanwezig te zijn geweest.

De koning liet Antipater gevangen zetten en zond informatie naar Caesar aangaande deze persoonlijke ramp.

6.

Nadat ontdekt was dat Antipater ook had samengezworen tegen Salome, want een van het huishouden van Antiphilus was gekomen, en bracht een brief uit Rome, van een dienares van Julia, de vrouw van Caesar, die Acme heette.

Via haar was een boodschap aan de koning gezonden, die vervat was in een brief geschreven door bij Salome, die gevonden werd tussen de eigendommen van Julia, en die min of meer heimelijk verzonden was, vanwege haar sympathie voor hem.

Deze brief van Salome bevatte de meest bittere verwijt tegen de koning, en de zware beschuldigingen tegen hem.

Antipater had deze brief vervalst, en had Acme omgekocht en haar overgehaald deze naar Herodes te verzenden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dit werd bewezen door haar brief aan Antipater, want dit schreef de vrouw aan hem: zoals je gevraagd hebt heb ik een brief aan je vader geschreven, en heb deze verzonden. Ik ben er van overtuigd zijn zuster niet zal sparen nadat hij deze brief heeft gelezen. Je moet niet vergeten wat je me beloofd hebt als alles gedaan is.

7.

Toen deze brief ontdekt werd, en wat er in de vervalste brief tegen Salome stond, begon er de verdenking bij de koning te ontstaan dat wellicht ook de brief tegen Alexander een vervalsing was. Deze mogelijkheid nam zijn denken geheel in beslag en daar kwam nog bij dat hij zijn zuster had laten doden vanwege Antipater.

Hij wilde niet aarzelen hem te straffen voor al zijn misdaden, maar hoewel hij Antipater vervolgde, werd hij toch weer tegengehouden door zijn onrust.

Hij stuurde een verslag over Acme naar Caesar, en ook over de handelingen van Salome, hij voegde er zijn testament aan toe, dat hij inmiddels gewijzigd had en waarin hij nu Antipas tot koning had benoemd. Hij vermeldde Archelaus en Philip niet, omdat hun reputatie beschadigd was door de affaire met Antipater. Verder schonk hij Caesar, naast andere geschenken, duizend talenten, en ook zijn vrouw, kinderen, vrienden en vrijgelatenen gaf hij samen 500 talenten. Hij gaf ook landgoederen en geld aan hen en toonde zijn respect voor zijn zuster Salome door haar de mooiste geschenken te geven.

Dit was de inhoud van zijn gewijzigde testament.

HOOFDSTUK 32.

DE GOUDEN ADELAAR WORDT AAN STUKKEN GEGOOID.

DE BARBAARSHEDEN VAN HERODES TOEN HIJ ZOU STERVEN.

HIJ PROBEERT ZELFMOORD TE PLEGEN.

HIJ GEEFT BEVEL ANTIPATER TE DODEN.

HIJ OVERLEEFT HEM VIJF DAGEN EN STERFT ZELF.

1.

De onrust van Herodes werd steeds erger voor hem, en vooral omdat zijn ziektebeeld hem overviel toen hij een oud man was en hij in een conditie van melancholie verkeerde. Hij was nu 70 jaar oud, en als hij dacht aan de ellende die hij veroorzaakt had, werd hem de levenslust ontnomen, zelfs als hij een tijd van redelijke gezondheid had. Het feit dat Antipater nog steeds leefde deed hem geen goed. Hij besloot dood en verderf te zaaien, niet nu meteen op een willekeurige manier, maar zodra hij weer gezond zou zijn, zo was zijn plan, zou hij hen in het openbaar executeren.

2.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen vond er, naast zijn andere rampen, ook nog een revolte plaats.

Er waren twee mannen in Jeruzalem, die de meest vaardige en geleerde op het terrein van de wet in het land waren. Op grond daarvan genoten zij grote achting in het gehele land, zij waren Judas, de zoon van Sephoris, en Matthias, de zoon van Margalus.

Er was een groot concours van jonge mannen die opgeleid werden in de wet, en een heel leger van kwam dagelijks samen op te studeren.

Toen de mannen vernamen dat de koning verloren was in melancholie en met en niet te controleren wisseling van stemmingen, besloten ze te onderzoeken hoe de wil van God het beste gediend kon worden en af te rekenen met die dingen die, tegengesteld aan de wet, tot gemeengoed waren geworden. Want het was onwettig dat er dingen zoals afbeeldingen mensen, dieren, of wat dat ook in de Tempel zouden bestaan,

De koning had een gouden adelaar bij de grote poort van de Tempel geplaatst, waarvan deze geleerde mannen vonden dat die neergehaald moest worden. Zij vertelden elkaar dat zelfs het risico van gevaar gelopen moest worden, het zou immers een heldhaftige daad voor het land zijn, en niet minder glorievol om voor de wet te sterven, omdat dat de ziel onsterfelijk was, en dat eeuwig geluk op hen zou wachten, terwijl de menselijke geest, en zij die een en ander onvoldoende onderkenden, en degenen die niet wijs genoeg waren om de juiste liefde te tonen, de voorkeur gaven aan een dood als gevolg van ziekte boven de dood als gevolg van goed te handelen.

3.

Op het moment dat deze mannen hun toespraak tot hun volgelingen hielde, werd een gerucht verspreid dat de koning gestorven was, wat een nog groter vrijmoedigheid veroorzaakte bij de jonge mannen. Zij lieten zich die middag zakken aan dikke touwen vanaf de bovenkant van de Tempel terwijl er veel volk in de Tempel, en sloopten de gouden adelaar met bijlen.

Dit werd gemeld aan de officier van de Tempelwacht, die met een overmacht aan soldaten erop af ging en ongeveer 40 jonge mannen gevangennam en naar de koning bracht.

Toen hij hen vroeg of zij het waren die de moed hadden gehad de gouden adelaar te slopen, bekenden zij het zonder aarzeling. Waarop hij hen vroeg op wiens bevel zij dit hadden gedaan. Ze antwoordde dat het was op gezag van de wetten van hun land. Toen hij hen verder vroeg hij ze zo vrolijk de dood tegemoet konden zien, zeiden ze dat en groot geluk hen wachtte na de dood.

4.

Hierop ontvlamde de woede van de koning waardoor hij zijn ziekte vergat voor dit moment, en het volk toesprak, waarbij hij ernstige beschuldigingen uitte tegen deze mannen, als zouden zij schuldig zijn aan heiligschennis, dat alles onder het mom van gehoorzaamheid aan de wet. Terwijl hijzelf van mening was dat ze als gewone misdadigers gestraft moesten worden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hierop werd het volk bang dat een groot aantal gestraft zou worden indien schuldig bevonden, en vroeg eerst diegenen te straffen die de sloop daadwerkelijk hadden uitgevoerd, en dan zijn woede te richten, indien die nog zou bestaan, op de anderen.

Hiermee ging de koning akkoord, maar niet van harte. Hij gaf bevel dat zij die actief betrokken waren geweest, samen met hun leraren, levend verbrand moesten worden, en gaf de rest over aan de officieren die hen moesten doden.

5.

Na dit greep een chaos zijn lichaam aan en maakt zijn lichaam oncontroleerbaar aan het beven. Ook overviel koorts hem met een onverdraaglijke jeuk over gehele huid. Voorts leed hij ondraaglijke pijnen in zijn ingewanden, en waren de schoppende bewegingen van zijn voeten niet tegen te houden, terwijl de wormen uit zijn anus en mannelijk lid kropen.

Voorts kon hij nog slechts ademen terwijl hij rechtop zat en had stuiptrekkingen in al zijn ledematen. Dit alles was zo erg dat de magiërs die bij hem waren opmerkten dat dit alles een Goddelijke straf moest zijn voor datgene wat hij de Rabbijnen had aangedaan.

Hoewel hij worstelde met zijn ziekte en de verschijnselen daarvan, had hij een sterke wil tot leven en hoopte op herstel, waarvoor hij verschillende behandelingen overwoog.

Hij ging naar de Jordaan, en maakte gebruik van de hete baden bij Callirrhoe, die aan de Dode Zee liggen naar waarvan het water goed is om te drinken.

En daar behandelden zijn dokters hem met onder andere een bad in warme olie. Het mocht allemaal niet baten, hij vertrok zoals hij was gekomen, ja, erger nog, want het leek of hij stervende was. Toen zijn dienaren beginnen te weeklagen, kwam hij door dat lawaai weer bij kennis.

Toch werd er gewanhoopt voor wat betreft zijn herstel. Hij gaf iedere soldaat een bedrag van 50 drachmen en aan de officier, die een vriend van hem was, een groter bedrag.

6.

Hij keerde teug en kwam in Jericho in een dergelijk slechte conditie van lichaam en geest dat hij iedere met de dood dreigde. Daarna voegde hij nog een misdaad toe aan zijn lijst van slechtheden, want hij liet de meest waardige mannen van het land opsluiten in en plaats genaamd Hippodroom.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij riep zijn zuster Salome, en haar echtgenoot Alexas bij zich en deed deze toespraak tot hen: Ik weet heel goed dat de joden van mijn dood een feestdag zullen maken, het is echter in mijn macht betreurd te worden en een staatsbegrafenis te hebben, als jullie mijn opdrachten uitvoeren.

Zorg ervoor soldaten te sturen naar de mannen die nu gevangen zitten en dood hen zodra ik ben overleden. En daarna alle gezinnen van hen, zo zal Judea treuren, of ze willen of niet.

7.

Dit waren de opdrachten die hij hen gaf. Er kwam echter een brief van zijn afgezant in Rome waarin stond dat Acme, op bevel van Caesar, ter dood was gebracht , en dat ook Antipater was veroordeeld te sterven. Maar, er stond ook in dat Caesar het goed zou vinden als Herodes een en ander zou beperken tot verbanning.

Hierop herstelde hij weer even, en herkreeg hij zijn levenswil. Hoewel hij verschrikkelijke pijnen leed, bloed verloor en enorm moest hoesten, waarbij hij ook nog verzwakt was door gebrek aan voedsel. Hij wilde een natuurlijke dood voorkomen en vroeg een appel en een mes om die appel te kunnen schillen en in stukjes te verdelen. Hij keek om zich heen en zag dat er niemand was die echt op hem lette, waarop hij het mes in zijn rechterhand nam en zichzelf stak. Maar Achabus, zijn oudste neef, liep op hem af, kapte zijn hand en belette zijn bedoeling uit te voeren. Hierop ontstond er en klagen in het paleis al was de koning al gestorven.

Zodra Antipater dit hoorde, verzamelde hij zijn moed, en met vreugde op zijn gezicht, vroeg hij zijn bewaker, met de belofte van een groot bedrag aan geld, hem los te laten en hem zijn gang te laten gaan. Maar de bewaker van de gevangenis belemmerde niet alleen dit plan, maar rende naar de koning en vertelde hem wat de bedoeling van Antipater was. Hierop schreeuwde de koning harder dan men voor mogelijk had gehouden en gaf beven dat Antipater moest worden gedood, mar ook de opdracht hem te begraven in Hyrcanium, waarna hij zijn testament weer veranderde en Archelaus, zijn oudste zoon, en de broer van Antipas, zijn opvolger maakte gemaakt Antipas tetrarch.

8.

Herodes overleefde de moord op zijn zoon vijf dagen, en stierf. Hij regeerde 34 jaar nadat hij Antigonus om het leven had gebracht en het koningschap had verkregen, maar 37 jaar nadat hij tot koning was benoemd door Rome.

Voor wat zijn voorspoed betreft, hij was zo welvarend als een mens maar kan zijn in alle andere opzichten, omdat hij die van gewone afkomst was een koninkrijk verkreeg, en het lang kon vasthouden. Hij kon het ook aan zijn eigen zonen nalaten, maar in de huiselijke zaken was hij een hoogst ongelukkig mens.

Voordat de soldaten van zijn dood hoorden, kwamen Salome en haar echtgenoot en lieten hen die gangen waren weer vrij, hoewel de koning had bevolen dat zij gedood moeten worden. Zij zeiden dat hij van gedachten was veranderd en dat zij vrij waren weer naar hun huizen te gaan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen deze mannen weg waren, vertelde Salome de soldaten dat de koning overleden was en kreeg hen en de rest van de menigte samen in een vergadering in het amfitheater te Jericho, waar Ptolomeus, die de zegelring van de koning droeg, voor hen verscheen, en sprak over het geluk dat de koning had verkregen. Hij troostte de menigte, en las hen de brief voor die hij had nagelaten aan de soldaten. Daarin stond dat hij een ernstig beroep deed op zijn opvolger om zich ruimhartig te gedragen naar zijn opvolger. Nadat hij de brief had voorgelezen opende hij het testament en las ook dat voor. Daarin stond dat Philip Trachonitis en de aangrenzende landen erfde en dat Antipas tetrarch zou zijn en Archelaus koning.

Hijzelf had het bevel gekregen de zegelring van Herodes naar Caesar te brengen, en de beschikkingen die gemaakt had verzegeld, zodat Caesar de heer van deze beschikking zou zijn, zoals hij in testament had bepaald.

9.

Daarna werd Archelaus toegejuicht en gefeliciteerd met zijn koningschap, terwijl de soldaten en het volk trouw beloofden en bader dat God hem zou zegenen tijdens het regeren.

Hierna trog men de voorbereidingen voor de begrafenis van de overleden koning Archelaus liet niets weg van de grootsheid ervan. Hij bracht alle ornamenten van de koning erbij waardoor het en eervolle begrafenis werd.

Er was een doodbaar van zuiver goud, ingelegd met kostbare edelstenen, een purperen bed van verschillende materialen, waar het dode lichaam op lag. Het was bedekt met purper en op zijn hoofd was een diadeem gezet, en een gouden kroon er bovenop. De scepter in zijn rechterhand, en naast de baar liepen de zonen van Herodes en menigte van zijn nageslacht. En daarna volgden zijn lijfwacht en het regiment van Thraciërs en Germanen.

Ook Galliërs, gekleed voor de oorlog, maar de rest van de militairen gingen in normale uitrusting. Zij volgden hun officieren op de gewone manier, hierna volgden 500 van zijn huishoudelijke dienaren en vrijgelatenen met zoete specerijen in hun handen. Het lichaam werd over een afstand van 40 kilometer naar het Herodion vervoerd om daar te worden begraven.

Dit is wat er te zeggen valt over het leven van Herodes.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

DE OORLOG DER DE JODEN,

OF DE GESCHIEDENIS VAN DE VERWOESTING VAN JERUZALEM

BOEK II

OVER DE PERIODE VAN NEGENENZESTIG JAAR
VANAF DE DOOD VAN HERODES TOT VESPASIANUS WERD GESTUURD OM DE JODEN TE ONDERWERPEN.

HOOFDSTUK 1.
ARCHELAUS ORGANISEERT EEN BEGRAFENIS FEEST VOOR HET VOLK VANWEGE HERODES.

WAARNA EEN OPSTAND ONTSTAAT WAAROP HIJ HET LEGER INZET EN ONGEVEER 3.000 MAN WORDEN GEDOOD.

1.

Nu de noodzaak van de reis naar Rome die Archelaus ondernam, was een nieuwe ordeverstoring; want nadat hij zeven dagen had gerouwd om de dood van zijn vader, en een zeer dure begrafenis had georganiseerd voor het volk, wat een gebruik was voor het arme volk omdat ze een en ander zelf niet konden bekostigen, terwijl zij gedwongen waren een begrafenis te organiseren als een hooggeplaatste overleed, zat hij in een wit gewaad en ging vervolgens naar de Tempel waar hij door iedereen werd toegejuicht.

Hij sprak vriendelijk tot de menigte vanaf een troon van goud en dankte hen voor de ijver die ze hadden getoond bij de begrafenis van zijn vader, en de trouw die ze hem hadden getoond, als was hij reeds koning, mar hij verteld hen ook dat hij die waardigheid en ook de titels niet, zou aanvaarden voordat hij daarin bevestigd zou zijn door Caesar, die de heer van het testament was, want toen de soldaten in Jericho het de diadeem op het hoofd wilde plaatsen, aanvaardde hij dat niet. Hij sprak echter zijn innige dank uit voor de eerbewijzen van de soldaten en van het volk en beloofde, zodra hij eenmaal bevestig zou zijn in het koningschap, hij beter en meer tot welzijn van het volk zou regeren, dan zijn vader had gedaan.

2.

Dit beviel de menigte erg goed, maar vroeg zich intussen wel af wat de werkelijke bedoelingen van hem waren, waarop zij hem ingrijpende veranderingen vroegen. Sommigen eisten dat hij de belastingen zou verlagen en anderen verlangden dat hij de heffingen om de dagelijkse levensbehoeften zou afschaffen. Weer anderen eisten dat hij gevangenen zou vrijlaten om de sympathie van het volk te verkrijgen. Hierna bracht hij de geëigende offers en vierde feest met zijn vrienden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Het was tijdens dat feest dat het volk naar hem toekwam en veranderen eiste. Waarbij zij niet vergaten te klagen over hun omstandigheden, toe de rouwperiode voor de overleden koning voorbij was.

Ze beklaagden zich vooral over hen die ter dood waren gebracht na het neerhalen van de gouden adelaar bij de Tempelpoort.

Dit klagen was een zeer groot klagen en toen men weer terugdacht aan dat gebeuren moest men weer wenen om hen die waren gedood. Het weeklagen leek op het weeklagen over een nationale ramp.

Ze eisten schreeuwend dat zij die daarvoor verantwoordelijk waren moesten worden gestraft, en dat het ambt van Hogepriester moest worden gegeven aan iemand die meer godsvrucht toonde te bezitten.

3.

Deze verlangens irriteerden Archelaus, maar hij hield zich in om aan de veroorzakers van deze eisen wraak te nemen, vanwege het feit dat hij haast wilde maken met zijn reis naar Rome, en zeker wilde voorkomen dat onlusten hem aan huis zouden binden.

Hij probeerde de eisers tot rust te brengen met overredingskracht, eerder dan door middel van geweld. Hij stuurde zijn bevelhebber naar hen toe om hen tot rust te brengen.

Maar men gooide stenen naar hem nog voordat hij ook maar een woord kon zeggen en verjoeg hem waarop hij de Tempel invluchtte.

Een gelijke behandeling ondergingen ook anderen die daarna kwamen. Veel van hen waren schildwachten van Archelaus, hoewel dezen het volk vroegen om matiging bereikten ze slechts dat de woede van het volk des te groter werd.

En inderdaad, tijdens het feest van de ongezuurde broden, dat nu aan de gang was, en door de Joden het Pesach wordt genoemd, en dat gevierd wordt met talrijke offers, en een grote menigte uit het gehele land naar de Tempel komt, was die menigte nu de rabbijnen aan het bewenen die gedood waren.

Hierdoor werd Archelaus bang en besloot een tribuun te sturen, met een cohort soldaten, voordat de opstand zich over het gehele land zou en gaf opdracht de leiders van de opstand tot rust te brengen, desnoods met geweld.

Hierdoor raakte de menigte noch meer geërgerd en gooide stenen nar de soldaten waarbij doden vielen mar de tribuun wist te vluchten hoewel ook hij gewond werd.

Hierna ging de menigte verder met het brengen van offers, alsof er niets had plaatsgevonden. Het zag er niet naar uit dat Archelaus de menigte tot bedaren kon brengen zonder bloedvergieten, dus stuurde hij er een heel leger op af, die bestond uit voetvolk in de stad en ruiters op het platteland. Zij voelen onverhoeds aan op hen die hun offers brachten en doodden ongeveer 3.000 man. Maar de rest van de menigte werd opgejaagd naar de bergen en achterna gezeten door de boodschappers van Archelaus, die iedereen de opdracht gaf naar huis terug te keren en het feest als geëindigd te beschouwen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 2.

ARCHELAUS GAAT NAAR ROME MET EEN GROOT GEVOLG.

DAAR WORDT HIJ BESCHULDIGD VOOR CAESAR DOOR ANTIPATER, MAAR IS SUPERIEUR OVER ZIJN AANKLAGERS VOOR WAT BETREFT ZIJN MIDDELEN OM ZICH TE VERDEDIGEN, EEN VERDEDIGING DIE OPGESTELD WORDT DOOR NICOLAUS.

1.

Archelaus ging nu naar de kust, met zijn moeder en zijn vrienden Poplas, Ptolomeus en Nicolaus, en laat Philip achter, om de zorgen waar te nemen van het paleis en het koninklijk huishouden.

Salome en haar zonen gaan met hem mee, alsmede de broers en schoonzonen van de koning.

Deze gaven hem slechts in schijn bijstand aan hem, voor wat betreft zijn troonopvolging, maar in werkelijkheid om hem te beschuldigen van wets-breuk en voor wat hij gedaan had in de Tempel.

2.

Toen zij aangekomen waren in Cesarea, kwam Sabinus, de gevolmachtigde of Syrië, bij hen, hij was op weg naar Judea, om de zaken van Herodes veilig te stellen. Maar Varus, de president van Syrië, die daar ook was, hield hem tegen van zijn reis.

Deze Varus die door Archelaus was geroepen, was daar op verzoek van Ptolomeus.

En dit maal scheen hij werkelijk het beste te willen voor Varus, hij ging niet naar de citadels, en sloot ook de schatkist niet, maar beloofde dat hij niets zou ondernemen totdat Caesar zelf zijn besluiten bekend had gemaakt.

Dus bleef hij in Cesarea, maar zodra zij die hem konden hinderen vertrokken waren, Varus naar Antiochië en Archelaus naar Rome, ging hij onmiddellijk naar Jeruzalem, en vestigde zich in het paleis.

Nadat hij de gouverneur van de citadels haf ontboden en de rentmeester van de persoonlijke zaken van de koning, begon hij de koninklijke financiën te controleren en nam bezit van de citadels.

Maar de gouverneur van de citadels vergaten de bevelen van Archelaus niet, en bleven op hun post en voerden de hen opgedragen taken uit. Zij zeiden dat al deze zaken aan Caesar behoorden en in mindere mate aan Archelaus.

3.
Intussen ging oog Antipas nar Rome om te streven naar het koningschap, en staande te houden dat het eerste testament, waarin hij tot opvolger was benoemd, het rechtsgeldige testament zou zijn.

Salome had beloofd hem te steunen, zoals veel leden van het gevolg van Archelaus hadden gedaan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij had ook zijn moeder en Ptolomeus, de broer of Nicolaus bij zich, die iemand van grote invloed was, vanwege het vertrouwen dat Herodes in hem had. Bovendien was hij een van zijn meest geëerde vrienden.

Toch was Antipas het meest afhankelijk van Ireneus, de redenaar, op wiens advies hij had geweigerd zich te onderwerpen aan Archelaus, omdat hij de oudere broer was en het tweede testament hem het koningschap gaf.

De goede intenties van et het grootste deel van het gevolg van Archelaus, die hem haatten, waren verlegd naar Antipas, toen men in Rome was aangekomen, hoewel ieder van hen het liefst geleefd onder eigen wetten en zonder een door Rome benoemd koning. Als dat echter niet haalbaar zou blijken te zijn, was Antipas een goede tweede keus.

4.

Ook Sabinus deed zijn best hem te steunen door middel van brieven waarin hij Archelaus beschuldigde voor Caesar, en hoog opgaf van Antipas.

Salome, en haar medestanders, zetten de misdaden waarvan ze Archelaus beschuldigden op een rijtje, en stelden dat Caesar ter hand, waarna Archelaus zijn claims uiteenzette, en middels Ptolomeus de ring van zijn vader zond alsmede een financieel overzicht van zijn vader.

En nadat Caesar grondig had overgewogen wat de partijen stelden en ook wat de lasten van het koningschap betekenden, maar natuurlijk ook de opbrengsten, en het aantal kinderen dat Herodes had nagelaten, en ook de brieven van Varus en Sabinus had gelezen, riep hij de leiders van Rome bij zich, waarbij Gaius, de zoon of Agrippa, en zijn dochter Julias, maar door hemzelf geadopteerd als een eigen zoon, op de belangrijkste zetel zaten, en gaf daarna de partijen gelegenheid te spreken.

5.

Toen stond de zoon van Salome, Antipater, op (hij was van alle tegenstanders van Archelaus de beste pleiter) en beschuldigde hem er in de volgend toespraak van het volgende: Archelaus streefde in woorden naar het koningschap, maar in zijn handelen deed hij zich al voor als een koning. Wat op zich een belediging voor Caesar betekende te zijn om nu te willen worden gehoord over die zaak. Hij had immers niet gewacht op een keizerlijk besluit na de dood van zijn vader, maar in wezen de diadeem al op zij hoofd gezet door de troon letterlijk te nemen. Hij had al veranderingen in het leger doorgevoerd, en hoge plaatsen vergeven aan zijn vrienden. En hen weggezonden die door zijn vader gevangen waren gezet vanwege belangrijke redenen.

Na dat alles waagde hij het ook nog de schaduw van de koninklijke waardigheid op te eisen, een waardigheid die hij allang uitoefende. Waardoor hij Caesar tot heer van woorden en niet meer van daden had gemaakt.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij beschuldig hem er ook van dat de rouw om zijn vader niet meer dat uiterlijk vertoon was, waarbij hij een droef gezicht trok overdag, maar tot laat in de avond zich overgaf aan feesten en wijn-zuiperij. Dat laatste was het vooral waardoor het volk in opstand dreigde te komen.

En inderdaad, het doel van zijn betoog was de misdaden van Archelaus aan te dikken, zoals die van het onderdrukken van de opstand in de Tempel, toen de menigte naar het feest gekomen was, maar daar op barbaarse wijze waren afgeslacht, samen met hun offers. En hij een aantal doden veroorzaakte dat zelf overdadig genoemd moest worden in een grote oorlog. Er waren in de Tempel zoveel lijken dat het een heel karwei was geweest om ze allemaal te bergen.

En hij voegde daaraan toe dat het slechts de vooruitziende blijk van zijn vader was geweest die hem de hoop op het koningschap had ontnomen. Omdat zijn hersenen even lelijk waren als zijn lichaam, kon hij niet in staat geacht worden redelijk te denken, het was immers niet geheel duidelijk welk karakter de zoon bezat, die hij in zijn tweede testament tot opvolger had benoemd. Deze benoeming was gebeurd in een tijd dat de zoon zijn tekortkomingen goed wist te verbergen, en er nog geen bezwaren bedacht konden worden, en toen zijn denken kennelijk nog vrij was van ongewoonheden.

Maar dat, al zou Herodes zich ook hebben vergist in zijn oordeel, dan nog had Archelaus zijn koningschap verspeeld op grond van zijn eigen handelen, dat in strijd was met de wet en zeker in zijn eigen nadeel.

Wat een soort koning zal deze man zijn, die het koningschap uit handen van Caesar wil ontvangen, mar er al duizenden heeft gedood om het te verkrijgen!

6.

Toen Antipater had gesproken en een fors aantal getuigen over het handelen van Archelaus had opgeroepen, die alle beschuldigingen bevestigden, eindigde hij zijn toespraak,

Toen stond Nicolaus op om te pleiten voor Archelaus.

Hij stelde dat de slachting in de Tempel niet kon worden vermeden, en dat zij die gedood waren niet de vijanden van Archelaus als koning waren, maar van Caesar, die over hen zou moeten besluiten.

Hij liet ook zien dat de aanklagers van Archelaus hadden geadviseerd hard op te treden, om hem te kunnen beschuldigen van hetgeen hij moest doen.

Hij hield staande dat het laatste testament rechtskracht moest bezitten, omdat Herodes Caesar had benoemd als heer van het testament en dat het de taak van Caesar was de koning te benoemen.

7.
Toen Nicolaus gezegd had wat hij wilde zeggen, kwam Archelaus en viel neer voor de knieën van Caesar, zonder enig lawaai te maken, waarna hij door Caesar werd opgericht op een vriendelijke manier, die verklaarde dat hij een waardig opvolger van zijn vader zou zijn.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Echter, hij had nog geen besluit genomen over dit onderwerp, maar toen hij de boodschappers had weggezonden, begon hij er over na te denken welke beschuldigingen hij de dag had gehoord, en of het gepast zou zijn de door Herodes benoemde troonopvolger te vervangen. Misschien zou het goed zijn de nalatenschap van Herodes gelijkelijk te verdelen over zijn zonen waardoor zij elkaar wel moesten steunen.

HOOFDSTUK 3.

HOE DE JODEN INTENS KLAAGDEN OVER ARCHELAUS EN WILDEN DAT ZE ONDERWORPEN GEMAAKT ZOUDEN WORDEN AAN ROMEINSE GOUVERNEURS.

MAAR TOEN CAESAR HOORDE WAT ZE TE ZEGGEN HADDEN, VERDEELDE HIJ DE BEZITTINGEN VAN HERODES ONDER ZIJN ZONEN ZOALS HIJ DAT ZELF BESLOOT.

1.

Maar nu kwam er een andere beschuldiging van de Joden tegen Archelaus in Rome, waar hij antwoord op moest geven.

Deze werd geuit door die afgezanten die, voor de opstand, met toestemming van Varus waren gekomen om te pleiten voor hun vrijheid in hun land.

Het aantal van hen die kwamen waren er vijftig, maar er waren 8.000 Joden in Rome om hen te steunen.

En toen Caesar een raad van de leiders van de tempel van Apollo, die in het paleis gehuisvest was en door hemzelf zonder op de kosten te letten gebouwd was, bijeengeroepen had, stonden de Joden daar met hun afgezanten, en aan de andere kant stond Archelaus, met zijn vrienden, maar zijn gevolg koos geen kant. Het was voor hen niet mogelijk vanwege hun haat tegen hem, aan zijn kant te gaan staan. Ook wilden zij niet samen met zijn aanklagers bij Caesar worden gezien.

Behalve dezen, was er ook de broer van Archelaus, Philip, al vooraf hierheen gezonden door Varus uit vriendelijkheid, vanwege twee redenen, de een was dat hij met Archelaus zou meewerken en de tweede was dat, indien Caesar de bezittingen van Herodes zou verdelen hij zeker van zijn deel zou kunnen zijn.

2.

En nadat zij toestemming hadden te spreken hadden ze het in de eerste plaats over de wets-breuk van Herodes, en zeiden dat eigenlijk geen koning was geweest, maar de meest barbaarse tirannieke heerser, en dat deze conclusie het resultaat was van het lijden dat hij hen had aangedaan.

Dat er destijds grote aantallen waren afgeslacht, en dat zij die niet werden afgeslacht een onvoorstelbaar lijden van hem te verduren hadden. Een lijden dat zo groot was dat de doden gelukkig werden genoemd.

Dat hij niet slechts de lichamen van zijn onderdanen had gemarteld, maar ook hele steden, en dat hij het volk had behandeld als waren zij vreemdelingen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En dat hij Joods bloed liet vloeien om hen die geen normen en waarden meer hadden een plezier te doen.

Dat hij het land gevuld had met armoede, en dat hij vreugde had bij de meest grove barbaarsheden, meer dat van de wetgeving van zijn eigen land.

Dat, in het kort, de Joden meer rampen hadden beleefd van Herodes, in klein aantal jaren, dan hun voorvaderen gedurende de gehele periode die lag tussen hun terugkomst uit Babylon naar hun eigen land tijdens de regering van Xerxes, maar nu was de situatie in het land zo verschrikkelijk slecht, vanwege het lijden, dat men eigenlijk zelf een koning wilde kiezen, hoewel dat en andere vorm van onderwerping zou betekenen.

Dat ze daarom tevreden zouden zijn met Archelaus, hoewel hij de zoon van een tiran was. Hij zou koning moeten zijn na de dood van zijn vader, hij had zich een betrouwbaar man getoond en ieder wenste hem succes met de opvolging.

Hoewel ook deze Archelaus zijn regering begonnen was met de moord op 3.000 burgers.

Als had hij zijn denken erop gezet bloedige offers te brengen aan God voor zijn regering, en de Tempel te vullen met een groot aantal dode lichamen tijdens het feest. Maar dat die opstand veroorzaakt was door het feit dat de ellende burgers pas nu beseften welke rampen zij hadden ondergaan en pas nu protesteerden.

Waardoor zij baden dat de Romeinen medelijden zouden hebben met de arme overblijvende in Judea, en niet blootgesteld zouden worden een nieuwe barbaarsheden die hen verder aan stukken zouden scheuren. En dat ze zouden worden toegevoegd aan Syrië, en hun eigen zaken verder konden regelen, door hun eigen mensen. Het zou spoedig blijken dat zij de onderdrukt worden door barbaren en liefhebbers van de oorlog, heel goed met en regering kunnen omgaan als die maar verdraagbaar is.

Zo sloten de Joden hun beschuldigingen af met dit verzoek.

Toen stond Nicolaus op en stak de draak met de beschuldigingen die tegen de koning werden ingebracht, en beschuldigde het Joods zelf, hij noemde het een lastig te regeren volkje, van nature ongehoorzaam aan koningen.

Hij gaf ook een sneer naar hen die Archelaus in de steek hadden gelaten en de kant van zijn beschuldigers hadden gekozen.

3.

Nadat Caesar beide kanten had aangehoord, schorste hij de vergadering.

Maar een paar dagen daarna, gaf hij een deel van het koninkrijk van Herodes aan Archelaus, en gaf hem de titel Ethnarch, en beloofde hem later koning te zullen maken, als hij zich een en ander waardig zou betonen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar de andere helft verdeelde hij in twee tetrarchieën, en gaf die aan de twee andere zonen van Herodes, Philip en Antipas die Archelaus het koningschap betwistte.

Bij het laatste waren Perea en Galilea vervat, alsmede een jaargeld van 200 talenten.

Maar Batanea, Trachonitis, Auranitis, en een bepaald deel van Zeno's huizen in de buurt van Jamnia, met een jaargeld van 100 talenten werden het deel van Philip.

Terwijl Idumea en geheel Judea en Samaria het deel werden van de etnarchie of Archelaus, hoewel Samaria voor een kwart vrijgesteld van belasting, omdat zij niet hadden meegedaan met de revolte.

Ook gaf hij hem de volgend steden: Strato's Toren, Sebaste, Joppa en Jeruzalem.

Maar de Grieks steden Gaza, Gadara en Hippos hield hij buiten het koninkrijk en voegde die toe aan Syrië.

Het jaargeld dat Archelaus werd toegekend was 400 talenten.

Salome werd, naast hetgeen haar was toegekend in het testament, werd hu heerseres van Jamnia, Ashdod en Phasaelis.

Caesar gaf haar ook het koninklijk paleis in Askalon, waarbij zij een jaargeld van 60 talenten ontving. Zij viel echter binnen de ethnarchie van Archelaus.

De anderen van het nageslacht van Herodes, zij kregen wat hen was toebedeeld in zijn testament.

Naast deze besluiten gaf Caesar aan twee ongehuwde dochters van Herodes 500.000 drachmen van zilver en gaf hen ten huwelijk aan de zoon of Pheroras. Na de verdeling van bezit onder de familieleden gaf hij ook van hetgeen Herodes aan Caesar had nagelaten, 1.000 talenten, en behield voor zichzelf enige kostbare geschenken uit eerbied voor de overledene.

HOOFDSTUK 4.

DE GESCHIEDENIS VAN DE PSEUDO-ALEXANDER.

ARCHELAUS WORDT VERBVANNEN EN GLAFYRA STERFT. EN WAT VERDER GEBEURDE MET HEN NADAT EEN EN ANDER HEN IN DROMEN WERD GETOOND.

1.

Intussen was daar een man, van geboorte een Jood, maar opgegroeid in Sidon bij een Romeins vrijgelatene, die beweerde, op grond van de gelijkenis, die Alexander te zijn die door Herodes omgebracht was.

Deze man kwam naar Rome, in de hoop niet door de mand te vallen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij had een handlanger die op de hoogte was van alle aangelegenheden in het rijk, en droeg hem op te zeggen dat men gezonden was om Alexander te doden, maar dat Aristobulus medelijden met hen had, en anderen, die om hen leken in hun plaats had gezet.

Deze man bedroog de Joden die in Kreta waren, en verkreeg grote sommen geld waardoor hij in luxe kon reizen.

En vandaar zeilde hij naar Melos, waar hij als oprecht en echt werd gezien, en daar nog meer geld verkreeg. Hij overwon hen die hadden gedreigd met hem naar Rome te zeilen.

Hij kwam aan in Puteoli, en kreeg daar grote geschenken van de Joden die daar woonden. Hij werd er zelfs behandeld als een koning. De gelijkenis tussen hem en de echte Alexander was zo groot dat hij veel krediet kon krijgen van hen die Alexander hadden gekend, zij zouden er zelfs hun leven om verwed hebben dat hij de echte was.

Daardoor kwamen de Joden in Rome in drommen aan om hem te zien. De straten waren vol van hen die hem wilden zien.

Want de Joden van Melos waren zo intens misleid dat ze hem in een open wagen rondreden en hem een koninklijke huishouding gaven op hun eigen kosten.

2.

Maar Caesar, die heel goed het gelaat van Alexander kende, hij had hem immers zelf gezien tijdens het proces, doorzag het bedrog nog voordat hij hem had gezien.

Hij liet hem echter even begaan en zond daarna Celadus, die ook Alexander heel goed gekend had en liet hem de man naar zich toebrengen.

Toen Caesar hem zag, zag hij ook onmiddellijk de verschillen in het gezicht. En toen hij zag dat ook lichaam van deze man robuuster was, en eigenlijk meer op en slaaf leek, begreep hij het gehele bedrog.

Maar de schaamteloosheid van wat hij durfde zeggen, maakte hem woedend.

Want toen hen gevraagd werd naar Aristobulus, zei hij dat ook deze was gespaard en nog steeds in leven. Hij zou in Cyprus zijn achtergelaten uit angst voor verraad, en ook omdat het lastige zou zijn hen gevangen te nemen zolang zij van elkaar gescheiden zouden zijn.

Daarna nam Caesar hem apart en zei: ik zal je het leven geven als je me vertelt wie het is die je tot deze leugens heeft aangezet en een dergelijk verhaal heeft verzonnen.

Hierop zei hij dat hij die persoon zou aanwijzen, ging met Caesar mee, en wees de Jood aan die zijn gelijkenis wilde misbruiken voor geld. En dat die al meer geschenken in iedere stad had gekregen dat Alexander toen die nog leefde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Caesar lachte om het bedrog en stuurde de pseudo-Alexander naar de geleien vanwege zijn krachtige lichaam, maar liet hem die het plan verzonnen had ter dood brengen. De mensen van Melos liet hij verder ongemoeid omdat ze al genoeg hadden betaald voor hun dwaasheid.

3.

Nu Archelaus bezit had genomen van zijn ethnarchie, begon hij niet alleen de Joden maar ook de Samaritanen baarbaars te onderdrukken, vanwege de oude ruzies en onenigheden die hij met hen had gehad,

Waarop zij afgezanten naar Caesar stuurden om over hem te klagen.

En het negende jaar van zij regering werd hij naar Wenen, een stad in Gallië, verbannen en zijn bezittingen werden onder beheer van Caesar geplaatst.

Maar het verhaal gaat, dat hij, voordat hij naar Caesar werd gestuurd, negen goed gevulde maten koren zag, maar dat die door ossen werden opgevreten.

Toen liet hij daarom waarzeggers en sommige Chaldeeën halen, en vroeg hen wat een en ander zou kunnen betekenen.

En toen ieder van hen een andere uitleg gaf, kwam Simon, van de of Essenen, en zei dat hij meende dat de negen maten evenzoveel jaren betekenden, en de ossen een verandering van omstandigheden, omdat hun ploegen ook het land veranderde. Dat hij daarom evenveel jaren zou regeren als er maten koren waren. En na een aantal wijzigingen in zijn omstandigheden, zou sterven. Vijf dagen nadat Archelaus deze uitleg had vernomen, werd hij voor de rechtbank gedaagd.

4.

Ik denk dat het ook waard is te vermelden welke droom Glafyra, de dochter van Archelaus, koning of Cappadócië, had. Zij was eerder de vrouw van Alexander, de broer of Archelaus, over wie we het al hebben gehad.

Deze Alexander was de zoon van Herodes de koning, door wie hij ter dood werd gebracht, zoals we al verteld hebben.

Deze Glafyra was gehuwd, na zijn dood, met Juba, koning van Libië. En nadat ook deze was overleden, keerde zij terug naar huis, en leefde daar als weduwe bij haar vader.

Daar was het dat Archelaus, de ethnarch, haar zag en zo verliefd op haar werd, dat hij scheidde van Mariamne, die tot dan zijn vrouw was, en met Glafyra huwde.

Zij ging naar Judea, en toen zij daar een tijdje was, meende zij Alexander naast zich te zien staan terwijl hij met haar sprak.
Hij zei: uw huwelijk met de koning van Libië zou genoeg voor u geweest moeten zijn.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar dat was u niet, maar bent teruggegaan naar mijn familie en een derde man gehuwd. En hem, jij slechte vrouw, hebt u gekozen tot en vierde man, die mijn broer is. Aan deze belediging kan ik niet voorbijgaan. Ik zal je spoedig weer terughebben, of je dat wilt of niet. Glafyra overleefde deze droom nog geen twee dagen.

HOOFDSTUK 5.
DE ETHNARCHIE VAN ARCHELAUS WORDT GEREDUCEERD TOT EEN ROMEINSE PROVINCIE.

DE OPROER VAN JUDAS VAN GALILEA.

DE DRIE SEKTEN.

1.

Nu het deel van Archelaus van Judea gereduceerd was tot een provincie, werd Coponius, een van de ruiterij-bevelhebbers gezonden was als gevolmachtigde, met de macht over leven en dood in handen gekregen van Caesar.

Tijdens zijn beheer was er een Galileër, wiens naam Judas was, die zijn landgenoten overhaalde tot een revolte. Hij vertelde hen dat zij lafaards waren als de Romeinen belasting bleven betalen en dat zij daardoor meer aan mensen dat aan God gehoorzaamden.

Deze man was leraar van een zekere sekte die hij zelf had opgericht, en was niet als de rest van de leiders van sekten.

2.

Er zijn drie filosofische sekten onder Joden. De volgelingen van de eerste zijn de Farizeeën, de tweede zijn de Sadduceeën, en de derde, die een zeer strenge discipline betrachten, worden Essenen genoemd.

Deze laatste zijn geboren Joden, en hebben en grotere affectie voor elkaar dan bij de andere sekten worden gevonden.

Deze Essenen verwerpen genoegens als kwaad, maar hechten aan zelfbeheersing, en de beheersing van hartstocht zien zij als een deugd.

Ze huwen niet maar nemen kinderen, zolang ze nog opvoedbaar zijn, in hun midden op, en behandelen die dan als eigen kinderen en onderwijzen hen in hun leer.

Ze verwerpen het huwelijk op zich niet, en ook voortplanting wordt als noodzakelijk gezien.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar ze waken ervoor om wellust jegens vrouwen een kans te geven, omdat ze van mening zijn dat geen enkele vrouw volledig trouw aan haar man is.

3.

Men verwerpt rijkdommen en delen alles met elkaar op een wijze die onze bewondering afdwingt. Men zal er niet iemand vinden die meer bezit dan en ander.

Het is hun wet, dat als er iemand tot hen komt met het verzoek om toelating, alles wat hij heeft het gezamenlijk bezit wordt. Er is onder hen geen armoede en ook geen rijkdom. Alles wat men ziet is gemeenschappelijk bezit. Er is dan ook een groot besef van broederschap.

Zij menen dat olie verontreinigend is, en als iemand olie op het lichaam krijgt zonder zijn eigen wil, wordt die onmiddellijk afgeveegd. Zij vinden dat het goed is te zweten, en zijn gekleed in witte kleding.

Ze hebben ook een rentmeester die zorgt voor de algemene zaken, zodat niemand zich bezig hoeft te houden met persoonlijke zaken, en er een is die zorgt voor allen.

4.

Ze hebben geen eigen stad, maar velen van hen leven in verschillende steden.

En als iemand van hun sekte van een andere plaats komt, is wat zij hebben geheel tot zijn beschikking als was het zijn persoonlijk eigendom. Hij wordt behandeld op een ongekende manier, als kent men hem vanaf zijn geboorte.

Daarom nemen zij ook niets mee als zij een lange reis gaan maken, hoewel ze wel een wapen bij zich dragen tegen rovers.

Zo is er, in iedere stad waar zij wonen, een benoemd om voor veemdelingen te zorgen en hen van het nodige te voorzien.

Zij zorgen voor hun lichamen op een uiterst zorgvuldige manier.

Ook staan zij niet toe schoenen pas te vervangen als ze versleten zijn, maar zorgen ervoor dat er op tijd vernieuwing is.

Ook kopen en verkopen ze niet onderling.

Maar ieder van hen geeft aan de ander wat hij nodig heeft, en krijgt van een ander indien daar behoefte aan bestaat.

En hoewel er geen balans hoeft te zijn tussen krijgen en geven, is het hen toegestaan te nemen uit de algemene middelen wat zij nodig hebben.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

5.

En ook hun toewijding aan God is buitengewoon.

Voor zonsopgang wordt er geen profaan woord gezegd, maar bidden zij gebeden zoals ze die van hun voorvaders hebben ontvangen,
Hierna wordt iedereen een taak opgedragen door de persoonlijke begeleider, en wekt men tot laar in de middag.

Daarna komt men weer terug op de eigen plaats. En nadat men gebaad heeft in koud water, wordt er witte kleding aangetrokken.

Na deze reiniging ontmoet men elkaar in een ruimte die door niet-leden niet mag worden betreden.

Daarna begeeft men zich naar de eetzaal op een manier als is het een gaan naar de Tempel, en gaat daar rustig zitten. Daarna legt de bakker het brood neer. De kok brengt schalen binnen waarop het voedsel ligt, en zet het voor hen. Maar het is een priester die de zegen over de maaltijd uitspreekt. Het is onwettig van het voedsel te proeven voordat de zegen is uitgesproken. Dezelfde priester, nadat hij gegeten heeft bidt ook voor het vlees.

En als zij beginnen, en als zij eindigen, zingen zij lof tot God, omdat Hij het is die voorziet in voedsel.

Daarna doen zij hun witte kleding weer uit, trekken hun werkkleding weer aan we werken tot de avond valt.

Dan keren ze weer terug voor de avondmaaltijd en gaat alles volgens de eerder genoemde regels.

Indien er vreemdelingen zijn, zitten die ook aan de maaltijd.

Er is dan geen enkele verstoring van rust in hun huizen, er is geen geschreeuw, maar ieder heeft de gelegenheid om op zijn beurt te zeggen wat hij te zeggen heeft.

Deze vorm van orde wordt ook in de woonvertrekken gehandhaafd. Dit alles komt op een vreemdeling behoorlijk mysterieus over.

De oorzaak hiervan is de vergaande matiging die zij betrachten, en het gebruik van eten en drinken dat hen toegewezen is, die trouwens meer dat overvloedig is.

6.

En werkelijk, wat ook de andere dingen betreft, ze handelen niet anders dan volgens overgeleverde aanwijzingen.

Er zijn slechts twee dingen die zij uit vrije wil mogen doen, en dat zijn: hulp geven aan anderen en het tonen van genade. Want het is hen toegestaan hen te ondersteunen die dat nodig hebben. Omdat zij nood willen lenigen en voedsel willen geven aan hen die dat niet of niet voldoende hebben.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar zij kunnen niet iets geven aan leden van de gemeenschap zonder toestemming van hun begeleider. Ze beheersen hun boosheid en bedwingen hun hartstocht. Ze zijn uitermate trouw, en zijn dienaren van de vrede. Wat zij beloven is meer betrouwbaar dan een eed.

Het zweren wordt door hen niet gedaan, en zij vinden het erger dan meineed iets moeten zeggen onder ede, omdat men hen anders niet zou geloven.

Ze besteden veel tijd aan de zorgvuldige bestudering van de geschriften, en kiezen daaruit van het beste is voor lichaam en ziel.

Ze zoeken zelfs naar kruiden om hun karakter positief te beïnvloeden.

7.

Wanneer iemand zou willen toetreden tot deze sekte, wordt hij niet onmiddellijk toegelaten, maar moet hij eerst een proefperiode van een jaar doormaken om te leren en aan te tonen dat hij goed geleerd heeft.

Hij ontvangt dan een schepje en de eerder genoemde gordel, en een wit kledingstuk.

Als hij in die tijd heeft getoond zelfbeheersing te hebben, en te kunnen leven volgens de gemeenschappelijke regels, wordt hij toegelaten na gedoopt te zijn in het water van zuivering.

Toch is hij nog niet toegestaan met hen te leven. Want na deze demonstratie van zijn innerlijke kracht, wordt zijn karakter nog twee jaar getest. Pas wanneer hij hen waardig blijkt te zijn, wordt hij volledig opgenomen in de gemeenschap.

Voordat het hem toegestaan wordt het gemeenschappelijk voedsel aan te raken, is hij verplicht beloften af te leggen, in de eerste plaats, dat hij vroomheid tot God zal hebben, en dat hij rechtvaardigheid naar mensen zal tonen, en dat hij niemand kwaad zal doen of schade zal toebrengen, noch op eigen initiatief, noch op bevel van wie dan ook.

Dat hij altijd het slechte zal haten, en de rechtvaardige zal steunen.

Dat hij trouw zal betonen aan alle mensen, en in het bijzonder aan de leiders, omdat niemand leider kan zijn zonder de hulp van God.

En dat als hij ooit leider wordt, hij geen misbruik zal maken van zijn positie. En zich ook niet negatief, of trots, zal beroepen op zijn leiderschap, noch in kleding, noch in versierselen.

Dat hij de waarheid zal liefhebben en hen die leugens spreken tot de orde zal roepen.

Dat hij zijn hand zal weerhouden van diefstal en zijn ziel vrij zal houden van onwettig gewin.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En dat hij geen geheimen zal hebben voor de gemeenschap, noch wat dan ook van hun leringen al openbaren aan vreemden, zelfs niet onder de dreiging van levensgevaar.

Bovendien belooft hij de leringen slecht te delen op de manier zoals hij die zelf heeft ontvangen.

Dat hij zich zal onthouden van beroving, en de boeken die aan de gemeenschap behoren, zal beschermen, alsmede de naam van de boodschappers.

Deze zijn de beloften die hun bekeerlingen dienen af te leggen.

8.

Maar degen die vasthouden aan zonde en andere verwerpelijkheden, worden uit de gemeenschap gestoten.

En hij die op die manier van hen wordt afgescheiden, sterft maar al te vaak op een armzalige manier.

Want hij is gehouden zijn beloften waar te maken, en de gebruiken waarin hij betrokken is geraakt. Hij mag ook niet bij iedereen eten waar hij ook maar komt, al moet hij gras eten om zijn honger te stillen, of anders honger te lijden.

Hierdoor komt het vaak voor dat iemand uitgehongerd en verzwakt bij hen aankomt, zij hebben dan medelijden met hem, als zij denken aan de ellende die hij heeft ondergaan op weg naar hen, als zij halfdood aankomen, omdat zij geen enkele regel wilden overtreden.

9.

Maar in de beoordeling beoefenen ze de meest nauwkeurige gerechtigheid, en ook spreken zij geen oordeel uit als er minder dan honderd stemmen worden uitgebracht.

En als er eenmaal een besluit genomen is, komt men daar niet op terug.

Wie ze het meest eren, na God zelf, is hun wetgever, Mozes. Als iemand hem belastert wordt hij ter dood gebracht.

Ze gaan ervan uit dat leiders, of de meerderheid, gehoorzaamd moeten worden.

Zo zal, als men met tien personen bij elkaar zit, niet spreken, tenzij de andere negen het er mee eens zijn.

Ook vermijden zij spuwen in gezelschap.

Bovendien, zijn ze strikter dan andere Joden ten aanzien van de rust op de zevende dag.

Niet alleen bereiden zij hun voedsel al de dag ervoor, zodat ze geen vuur behoeven te ontsteken op de zevende dag, ze verplaatsen of gebruiken zelfs geen toilet op die dag.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nee, ze graven de dag ervoor een kleine kuil, ongeveer 30 cm. diep met het schepje dat zij bij zich dragen.

En bedekken zichzelf met hun kleding opdat men het Goddelijk licht niet al laten schijnen op hun uitwerpselen, en daarna bedekken zij een en ander met de grond die zij eerst hebben weggehaald om en kuil te krijgen.

En zelf dit doen ze slechts op ietwat afgelegen plekken die daarvoor zijn aangewezen.

En hoewel deze activiteit bij het lichaam behoort, is het hun regel zich te wassen als was het een verontreiniging voor hen.

10.

Nadat hun proefperiode voorbij is, worden zij in vier groepen verdeeld.

De junioren zijn onderworpen aan de senioren, en de senioren moeten zich wassen als ze worden aangeraakt door en junior, als zouden zij zijn aangeraakt door een vreemdeling.

Ze worden bijna allemaal vrij oud, vaak worden zij meer dan honderd jaar, vanwege het eenvoudige maar gezonde voedsel dat zij eten, en het regelmatige leven dat zij leiden.

Ze veroordelen de ellende van het leven, en hebben nauwelijks pijnen vanwege hun gezonde geest.

En voor wat de dood betreft, dat is voor hen en verlossing. De dood wordt gezien als beter dan maar door blijven leven.

En inderdaad, onze oorlog met de Romeinen, gaf overvloedig bewijs voor welke een grote zielen ze hebben tijdens de processen waarin ze werden gemarteld, misvormd, verbrand en aan stukken gereten, door middel van verschillende martelwerktuigen, zodat ze gedwongen werden ofwel de naam van hun wetgever te lasteren, of te eten wat voor hen verboden was, en men toch niet kon bereiken dat zij welke van de eisen ook zouden beantwoorden. Ze maakten het hun martelaren niet naar de zin, en ondergingen de pijnen zonder ook maar een traan.

Ze lachten onder hun pijnen, en lachten om hen die de pijnen veroorzaakten. Zij gaven het leven op onder grote Godsvrucht en wisten dat zij spoedig het eeuwige leven zouden ontvangen.

11.

Want hun lering is: het lichaam is vergankelijk en hetgeen waarvan het gemaakt is, is niet blijvend. Maar de ziel is onsterfelijk, en blijft eeuwig en is voortgekomen uit de meest zuivere lucht, en is verenigd met het lichaam als in een gevangenis, waarin zij geplaatst is, maar zodra ze bevrijd wordt uit dat vlees, opwaarts gaat in eeuwige vreugde.

Dit is ook de mening van de Grieken, dat goede zielen hun woonplaats hebben voorbij de oceaan, in een gebied dat niet geteisterd wordt door regen of sneeuw, en ook niet door intense hitte, maar dat het een

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

plaats is die verfrist wordt door een westelijke bries die van de oceaan komt, terwijl slechte zielen een kwalijk donkere en verschrikkelijke put toegewezen krijgen als een nooit-eindigende straf.

En inderdaad, de Grieken hebben kennelijk een vergelijkbare notie, als ze de eilanden toewijzen aan goede mensen, die ze helden of halfgoden noemen, en aan de zielen van de slechten de gebieden van de goddelozen in Hades geven, waarvan hun overlevering zeggen dat sommigen, zoals Sisyphus, Tantalus, Ixion en Tityus, worden gestraft; hetgeen gebaseerd is op de veronderstelling dat zielen onsterfelijk zijn en daarom beloond worden voor het goede en gestraft voor het slechte. Waarbij goede mensen in hun leven steeds beter worden, in de hoop op een beloning na hun dood. En waardoor de slechte neigingen worden bedwongen uit angst voor straf.

Dit zijn de leringen van de Essenen aangaande de ziel, die een belangrijk deel uitmaken van hun leerstellingen.

12.

Er zijn er ook onder hen die streven naar de vaardigheid om toekomstige dingen te voorzeggen, door middel van het lezen van heilige boeken en het toepassen van verschillende reinigingen. En door het aanhoudend lezen van de verslagen van de profeten. Het is hoogst zelden at hun voorzeggingen geen werkelijkheid worden.

13.

Bovendien is er ook nog een andere stroming binnen de gemeenschap van de Essenen, die in alles overeenstemt met de leerstellingen, maar een andere zienswijze heet ten aanzien van het huwelijk. Men denkt dat niet-huwen de instandhouding van de mensheid in gevaar brengt.

Zij gaan een proefhuwelijk aan voor drie jaar, en als zij dan tenminste driemaal heeft gemenstrueerd, worden zij als vruchtbaar gezien, en vindt het permanente huwelijk plaats.

Maar zij hebben geen gemeenschap met hun vrouwen als ze zwanger zijn, als een teken dat gemeenschap niet voor de bevrediging van verlangens is, maar om nageslacht te verwekken.

Vrouwen gaan in bad met iets aan kleding aan, en ook de mannen houden een lendendoek om als zij baden.

Dit zijn de gebruiken van de Essenen.

14.

Maar de twee andere groepen die we al genoemd hebben, zijn de Farizeeën de meest vaardigen in het uitleggen van de wet en deze zullen we eerst bezien.

Zij schrijven alle gebeurtenissen toe aan voorzienigheid van God. Maar zij stellen ook dat het doen van goed of slecht, binnen de mogelijkheden van de mens ligt, en tekenen daarbij aan dat er ook zoiets als lotsbestemming bestaat.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ze zeggen dat de ziel onvergankelijk is, maar dat zielen van goede mensen kunnen overgaan in andere lichamen. Maar dat de slechte ziel een eeuwige straf heeft te ondergaan.

De Sadduceeën zijn de tweede groep, en geloven niet in lotsbestemming. Zij gaan ervan uit dat God het te druk heeft om op ons te zien, en dat het doen van goed ons slecht een menselijke keus is. En dat de mens zelf beslist wat hij doet.

Zij geloven niet in het eeuwige leven voor de ziel, en daardoor ook niet in een beloning of bestraffing in Hades.

Verder zij de Farizeeën vriendelijk voor elkaar, en streven ernaar met elkaar in goede verstandhouding te leven, en hebben oog voor hun medemens. Terwijl de Sadduceeën door hun gedrag soms de indruk geven met elkaar om te gaan als waren zij vreemdelingen voor elkaar.

Dit is wat gezegd kan worden over de verschillende stromingen binnen de joodse gemeenschap.

HOOFDSTUK 6.

DE DOOD OF SALOME.

DE STEDEN DIE DOOR HERODES EN PHILIP WERDEN GEBOUWD.

PILATUS VEROORZAAKT EEN REVOLTE.

TIBERIUS ZET AGRIPPA IN KETENEN, MAAR CAIUS BEVRIJD HEM EN MAAKT HEM KONING.

HERODES ANTIPAS WORDT VERBANNEN.

1.

Toen de ethnarchie van Archelaus geworden was tot een Romeinse provincie, namen de andere zonen van Herodes, Philip, en de Herodes die Antipas werd genoemd, elk het beheer van hun eigen tetrarchien, want toen Salome stierf liet zij aan Julia, de echtgenote van Augustus, haar toparchie na met Jamriga, haar palmboomplantage bij Phasaelis.

Maar toen het Romeinse keizerschap overging naar Tiberius, de zoon of Julia, na de dood van Augustus, die 57 jaar, 6 maanden en 2 dagen had geregeerd, bleven Herodes en Philip hun tetrarchieën behouden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De laatst van hen stad Cesarea, bij de bronnen van de Jordaan, in het gebied van Paneas; en ook de stad Julias, in Beneden-Gaulonitis.

Herodes bouwde de stad Tiberius in Galilea, en een stad over de Jordaan die hij Julias noemde.

2.

Pilatus, die als gevolmachtigde door Tiberius naar Judea werd gestuurd, zond in de nacht beelden van Caesar, die krijgsbanieren werden genoemd, naar Jeruzalem.

Dit veroorzaakte grote opwinding onder de Joden toen zij dat de volgende dag zagen. Het werd namelijk opgevat als complete minachting voor hun wetten die niet toestonden dat er dergelijke belden in hun stad aanwezig waren.

Behalve de verontwaardiging die het opriep, kwamen er ook drommen mensen van het platteland naar Jeruzalem aanstromen.

Deze kwamen in alle ijver naar Pilatus in Cesarea, en vroegen hem die belden uit Jeruzalem te verwijderen., en hun wetten te respecteren. Maar toen Pilatus dat weigerde, lieten zij zich op de grond vallen en bleven zo liggen gedurende vijf dagen en nachten.

3.

De volgende dag zat Pilatus zijn rechtbank voor, op de markt, en riep het volk bij zich de indruk wekkend dat hij een antwoord wilde geven, maar gaf toen een teken aan de soldaten de Joden te omsingelen, en de soldaten stelden zich in drie rijen op.

De Joden waren totaal overrompeld door dit gebeuren.

Pilatus zei dat ze in stukken gesneden zouden worden, tenzij ze de beelden van Caesar zouden accepteren, en gaf aan de soldaten een teken om hun zwaarden te trekken.

Hierop vielen de Joden weer op de grond, maakten hun nekken vrij van kleding en zeiden liever te sterven dan dat ze zouden toezien hoe hun wetten genegeerd werden.

Pilatus was verbaasd door wat hij hun bijgeloof noemde, en gaf opdracht dat de beelden uit Jeruzalem zouden worden verwijderd.

4.

Hierna kwam er een andere opschudding door de heilige schatten, die Korban worden genoemd, te besteden aan een aquaduct, waarmee water werd aangevoerd over een afstand van 80 km.

Ook nu was de menigte verontwaardigd, en toen Pilatus naar Jeruzalem kwam, kwamen de mensen naar de rechtbank om te protesteren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij was echter van te voren op de hoogte gesteld van deze ordeverstoring en had ervoor gezorgd dat zijn soldaten zich in de menigte bevonden, gekleed als de lokale bevolking. Zij maakten weliswaar geen gebruik van zwaarden, maar sloegen de protesterende menigte uiteen met stokken en dergelijke.

Hij gaf dit teken vanaf zijn rechtbank waarop de soldaten hun opdracht uitvoerden.

De Joden werden behoorlijk in elkaar geslagen, zo ernstig dat velen aan hun verwondingen overleden. Velen vroegen zich dan ook af waaraan zij een dergelijke ramp hadden verdiend.

5.

Intussen beschuldigde Agrippa, de zoon van die Aristobulus die door zijn vader Herodes was gedood, Herodes de tetrarch bij Tiberius, waardoor hij in Rome verbleef en sloot vriendschap met andere mannen van aanzien, mar voornamelijk met Caius de zoon of Germanicus, die toen nog geen hoge positie had.

Deze Agrippa hield een feest met Caius, als was hij zeer dankbaar vanwege verschillende redenen. Tijdens dat feest merkte hij op dat hij Tiberius dood wenste en dat zijn vriend snel keizer van de wereld zou zijn.

Dit werd aan Tiberius verteld door een van de dienaren van Agrippa, waarop Tiberius woedend werd. Hij liet Agrippa in ketenen slaan en liet hem daarbij uitermate slecht behandelen in de gevangenis gedurende 6 maanden, nadat hij 22 jaar, 6 maanden en drie dagen had geregeerd.

6.

Maar toen Caius Caesar werd liet hij Agrippa vrij, en maakte hem koning van de tetrarchie van Philip, die inmiddels was overleden. Mar toen Agrippa die waardigheid had bereikt ontstond in hem de ambitie om het rijk van Herodes de tetrarch over te nemen, hierin werd hij gesteund door Herodias, de vrouw van Herodes, die haar man maar een vadsige gek vond.

Herodes, die lucht van de gevaren kreeg, ging naar Caius, mar die verbande hem naar Spanje, want ook Agrippa volgde hem, om hem te kunnen beschuldigen. Tot slot gaf Caius hem de tetrarchie als een toevoeging aan zijn rijk.

Herodes stierf in Spanje, waarheen zijn vrouw hem had gevolgd.

HOOFDSTUK 7.

CAIUS BEVEELT DAT ZIJN STANDBEELD IN DE TEMPEL MOET WORDEN GEPLAATST, EN WAT PETRONIUS DAAROP DEED.

1.

Caius Caesar maakte schandelijk misbruik van de positie die nu de zijne was, hij noemde zichzelf een god, en wilde ook zo genoemd worden. Verder verdreef hij de bovenlaag van de bevolking zijn land uit.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij ging zelfs zover zijn machtsmisbruik ook op de Joden te laten gelden.

Daarom stuurde hij Petronius met een leger naar Jeruzalem, om zijn standbeeld in de Tempel te plaatsen, en beval hem dat, in geval de Joden dat wilden aanvaarden, hij de tegenstanders zou moeten doden. en de rest gevangen zou nemen. Maar hier greep God zelf in.

Petronius marcheerde van Antiochië naar Judea, met drie legioenen en een groot aantal Syrische hulptroepen.

Hoewel de meeste Joden niet konden geloven dat er een oorlog op komst was, waren er toch ook veel Joden die zich bezighielden met de vraag hoe zich te bewapenen en te verdedigen. Daarbij kwam nog dat de legers al bij Ptolemaïs waren.

2.

Deze stad Ptolemaïs is de havenstad van Galilea, en lag in een grote vallei.

De stad wordt omringd door bergen die aan de oostkant aan Galilea behoren. Maar in het zuiden aan de Karmel, In het noorden ligt de hoogste berg, die de Ladder van Tyrus wordt genoemd.

De kleine rivier Belus stroomt er door, over een afstand van 400 meter, dichtbij het monument van Menmon, en ligt in een prachtig stuk land. De haven is een zeer goede en in de buurt wordt glaszand gezonnen.

Maar wat nog meer verwonderd is dat het zand op zich prachtig is, maar als het op een andere plaats aankomt, verdwijnt de glans ervan en lijk het weer normaal zand.

Zo ziet de plaats eruit waarvan wij gesproken hebben.

3.

Maar de Joden verzamelden in grote aantallen, met hun vrouwen en kinderen in de vallei bij Ptolemaïs, en verzochten Petronius, allereerst hun wetten te respecteren en ook henzelf.

Hij werd overweldigd door het aantal verzoekers, waarop hij zijn legers bij Ptolemaïs liet en naar Galilea ging. Daar riep hij de leiders bij elkaar naar Tiberias te komen, en toonde hen de macht van de Romeinen en de bedreiging of Caesar. Behalve dat vond hij hun verlangens onredelijk omdat in alle landen van de wereld de standbeelden van Caesar stonden. Die stonden daar tussen de standbeelden van andere goden, waardoor het gedrag van de Joden en belediging voor Caesar was.

4.

Toen ze volhielden zich aan hun wetten te willen houden en ook aan de gebruiken van hun land, en het hen niet toegestaan was afbeeldingen van goden te hebben, omdat het hun bij wet verboden was, antwoordde Petronius: moet ik mij dan ook niet aan de wetten van mijn goden houden?

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want als ik die overtreed en jullie spaar, zal ik omkomen, en zal hij, die mij gezonden heeft, en niet ik, een oorlog tegen jullie beginnen.

Hierop schreeuwde de menigte dat zij bereid waren voor hun wetten te sterven.,

Petronius bracht hen tot bedaren en zei: willen jullie werkelijk een oorlog tegen Caesar?

De Joden zeiden: wij offeren al tweemaal per dag voor Caesar en het volk van Rome, maar als hij wil dat zijn beelden hier worden geplaatst, zal hij eerst het Joodse volk moeten offeren, samen met hun vrouwen en kinderen.

Hierop was Petronius verbaasd en had medelijden met hen, vanwege hun diepe en onwrikbare godsdienstige gevoelens. En ook om de moed die zij toonden. Zij werden heengezonden zonder dat het tot een oplossing kwam.

5.

Maar de volgende dag riep hij de leiders bij zich in besloten vergadering, en de menigte in het openbaar, en trachtte hen te overtuigen, gaf hen adviezen, maar maakte voornamelijk van dreigementen gebruik, waarbij hij volhield dat de macht van Rome, en de woede of Caius realiteiten waren.

Toen zij echter op geen enkele wijze wilden toegeven, en hij begreep dat het land alle gevaar liep verwoest te worden, want de menigte was al 50 dagen verzameld zonder dat het iets deed, riep hun hen bijeen, en zei dat iedereen maar het beste ervan moest hopen, dat hij hun zaak bij Caesar zou bepleiten, en dat in geval van succes iedereen blij zou zijn, en indien niet, hij bereid was zijn leven te riskeren voor zo=n grote vastberadenheid als hun nu zag.

Hierop stuurde hij de menigte weg, waarna men bad om zijn slagen. Hij haalde het leger uit Ptolemaïs weg en ging naar Antiochië, vanwaar hij en bief stuurde naar Caesar, en hem informeerde over de zaak in Judea, en over de verzoeken van het volk daar. En dat, tenzij hij een gewillig oor had, hij dat land zou verliezen. Het was het beste het vasthouden aan de wetten van hun land te respecteren. En de situatie te laten.

Caius beantwoordde die brief op een manier van geweld, en dreigde Petronius ter dood te brengen vanwege zijn besluiteloosheid in deze zaak, en zijn bevelen niet had uitgevoerd.

Maar het gebeurde dat zij die de brief van Caius vervoerden, in een stom werden opgehouden voor en periode van drie maanden, terwijl anderen die het bericht van de dood van Caius brachten een voorspoedige reis hadden.

Zo ontving Petronius de bief waarin de dood van Caius werd bericht 27 dagen eerder dan de brief van Caius zelf.

HOOFDSTUK 8.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

DE REGERING VAN CLAUDIUS EN VAN AGRIPPA.

DE DOOD VAN AGRIPPA EN HERODES EN WELKE KINDEREN ZE BEIDEN ACHTERLIETEN.

1.

Toen Caius 3 jaar en 8 maand geregeerd had, en door verraad was omgebracht, werd, Claudius in allerijl geroepen door het leger dat in Rome was, op de regering op zich te nemen. Maar de senaat, op advies van de consuls, Sentis Saturninus, en Pomponins Secundus, gaf opdracht aan drie regimenten soldaten de stad rustig te houden. En gingen naar het Capitool in grote aantallen. Zij wilden Claudius met geweld tegenhouden, vanwege de barbaarse behandeling die ze hadden gehad van hem en Caius, en ze wilden de natie onder aristocratie brengen, zoals in het verleden het geval was geweest, of ten minste een keizer kiezen die, die waardigheid verdiende.

2.

Nu gebeurde het in die tijd dat Agrippa in Rome verbleef, en dat de senaat hem riep om geconsulteerd te worden, maar dat tegelijkertijd Claudius voor hem uit naar het kamp werd gestuurd, zodat hij hen van dienst zou kunnen zijn, mocht daar aanleiding toe bestaan.

Dus begreep hij dat Claudius in feite al tot keizer was benoemd. Daarom ging hij naar hem die hem als afgezant van de senaat had aangewezen, om hem te laten weten wat zijn bedoelingen waren. In de eerste plaats, dat het zonder zijn wil was dat hij naar de soldaten getuurd was. En bovendien, dat hij zijn soldaten niet in de steek zou laten in hun ijver voor hem. Zou hij dat wel doen was zijn toekomst onzeker, omdat het gevaarlijk was een roep om te regeren onbeantwoord te laten.

Hij voegde daaraan toe dat hij zou regeren als de beste vorst en niet als een tiran. Hij was zeer vereerd om tot keizer geroepen te worden maar zou regeren en daarbij ieders advies inwinnen. Hoewel hij van nature geen gematigd man was, had de dood van Caius hem geleerd dat een sobere houding het beste zou zijn.

3.

Deze boodschap werd afgeleverd door Agrippa, aan wie de senaat het antwoord gaf dat zij het leger op hun hand hadden en de meest wijze raadgevers, en dus niet van plan waren vrijwillig in slavernij te leven.

Toen Claudius hoorde welk antwoord de senaat had gegeven, stuurde hij Agrippa nogmaals naar hen met de volgende boodschap: dat hij de gedachte niet kon verdragen hen in de steek te laten die hem trouw hadden gezworen. En dat hij zag dat hij moest vechten, hoewel onwillig, tegen hen die vastbesloten waren te vechten. Mocht het zo lopen was het verstandig een slagveld uit te kiezen zodat de stad verschoond zou blijven van deze gevechten, omdat het onaanvaardbaar zou zijn dat de tempels in de stad beschadigd zouden worden en beklad met het bloed van landgenoten, en dat slechts naar aanleiding van hun onhandig gedrag.

Toen Agrippa deze boodschap had aangehoord, gaf hij deze door aan de senatoren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

4.

Intussen trok een van de soldaten die behoorden tot de senaat, zijn zwaard en schreeuwde: O, mijn medesoldaat, wat is de bedoeling van onze keus? Onze broeders te doden, en geweld te gebruiken tegen onze landgenoten die voor Claudius zijn?

Terwijl we in hem een keizer kunnen hebben die nergens van beschuldigd kan worden, en die zoveel redenen heeft de regering op zich te nemen, en dat zeker ook ten aanzien van hen die wij zouden moeten bestrijden!

Toen hij dit gezegd had, marcheerde hij door de gehele senaat, en nam alle soldaten met zich mee.

Waardoor de patriciërs bang werden nu ze zo in de steek gelaten werden.

Maar omdat er kennelijk geen andere uitweg was, schaarden zij zich achter de soldaten en gingen met hen mee naar Claudius.

Maar degenen die vertrouwden op het goede geluk van Claudius dat hij had bij bestorming van muren met het blote zwaard, en meenden dat er reden was aan te nemen dat hij in een gevaarlijk positie zou komen, omdat Agrippa al weg was, dreigden geweld te gebruiken tegen de patriciërs en dat ze geen schijn van kans hadden. Een oorlog zou slechts resulteren in een regering over een woestijn.

5.

Toen Claudius dit hoorde, bedwong hij het geweld van de soldaten, en ontving de senaat in het kamp, die hij voorkomend behandelde, en ging met hen mee om de goden te offeren, zoals dat de gewoonte was na terugkeer in het keizerrijk.

Bovendien, gaf hij aan Agrippa zijn erfdeel en het koningschap en voegde daaraan die landen toe die door Augustus gegeven waren aan Herodes, Trachonitis en Auranitis, en behalve deze landen ook nog het koninkrijk van Lysanius.

Deze gave deed hij bij decreet, maar gaf de magistraten opdracht deze schenking te graveren op een koperen plaatste en plaatste die in het Capitool.

Hij gaf aan zijn broer Herodes, die zijn schoonzoon was, en gehuwd met zijn dochter Bernice, het koninkrijk van Chalcis.

6.

Nu vloeiden de rijkdommen binnen bij Agrippa door het genot van en zo groot rijk, maar hij misbruikte het geld niet, hij begon met het bouwen van een muur om Jeruzalem met een muur die praktisch onneembaar was tijdens een belegering. Maar zijn dood, die plaatsvond in Cesarea, voordat hij de muur op de gewenste hoogte had, verhinderde de voltooiing van deze muur.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij heeft drie jaar geregeerd als koning en als tetrach ook drie jaar.

Hij liet drie dochters na, die hij verwekt had bij Cypros, Bernice, Mariamne, en Drusilla, en een zoon verwekt bij moeder, Agrippa. Deze was echter nog jong, zodat Claudius het land een Romeinse provincie maakte en Cuspius Fadus stuurde als gevolmachtigde, en na hem Tiberius Alexander, die geen veranderingen doorvoerde voor wat betreft de oude wetten en daarmee het volk rustig hield.

Hierna stierf Herodes de koning of Chalcis en liet twee zonen na, die hij verwekt had bij Bernice, de dochter van zijn broer, hun naam was Bernie Janus en Hyrcanus.

Hij liet ook Aristobulus na verwekt bij zijn eerdere echtgenote Mariamne.

Ook was er nog een broer die al overleden was. Dat was ook een Aristobulus, die en dochter had met de naam Jotape, en deze, zoals ik al eerde heb gezegd, waren de kinderen van Aristobulus de zoon of Herodes, die aan Aristobulus en Alexander werden geboren aan Herodes uit Mariamne, en door hem werden gedood.

Het nageslacht van Alexander regeerde in Armenië.

HOOFDSTUK 9.

HET TUMULT ONDER CUMANUS, DAT GEORGANISEERD WERD DOOR QUADRATUS.

FELIX WORDT GEVOLMACHTIGDE VAN JUDEA.

AGRIPPA VERKRIJGT EEN GROTER KONINKRIJK.

1.

Na de dood van Herodes, koning van Chalcis, zette Claudius Agrippa, de zoon of Agrippa, op de troon van het koninkrijk van zijn oom, terwijl Cumanus de functie van gevolmachtigde kreeg over de rest, wat een Romeinse provincie was, en volgde hij dus Alexander op, onder wie Cureanus de moeilijkheden op gang bracht, en de ondergang van de Joden naderde. Want toen de menigte naar Jeruzalem kwam, voor het feest van de ongezuurde broden, en het Romeinse cohort bij de pilaren van de Tempel stond, zoals altijd bewapend om de orde tijdens de feesten te handhaven, en om iedere poging tot opstand te verijdelen, trok een van de soldaten zijn kleding uit, en bukte zich op een hoogst onfatsoenlijke manier waarbij hij zijn blote achterwerk toonde aan de Joden, en sprak taal uit die bij een dergelijke houding verwacht kan worden.

Hierop reageerde de menigte met grote verontwaardiging, en schreeuwde naar Cumanus, dat hij die soldaat moest straffen, terwijl het meer onbezonnen deel van de jeugd, die vanzelfsprekend meteen wilden vechten, al stenen pakten om die naar de soldaat te gooien.

Hierna werd Cumanus bang dat het volk hem zou aanvallen, en roep meer manschappen op, die, toen zij aankwamen de strategische posities in de Tempel bezetten, waardoor de Joden bang werden uit de Tempel te worden verdreven. Ze renden de stad in, en het geweld waarmee zij samendromden was zo

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

groot, dat men elkaar vertrad, en men beklemd raakte. Door deze situatie en het Romeinse geweld kwamen 10.000 mensen om. Het feest veranderde in een rouwplechtigheid voor het gehele volk, en ieder gezin had wel en dode te betreuren.

2.

Op dit alles volgde nog een andere calamiteit, te weten het oprukken van rovers, want bij de weg naar Beth-Horon, droeg een zekere Stephanus, een dienaar van Caesar, enige meubelstukken wat door de rovers werd geroofd.

Hierop stuurde Cureanus mannen die de nabijgelegen dorpen moesten omsingelen en de bewoners ervan in ketenen naar hem toe moesten brengen. Hij beschuldigde hen ervan dat het onmogelijk gemaakt was de rovers te grijpen..

Nu was daar en soldaat die het heilig wetboek vond, het in stukken scheurde en daarna in het vuur wierp.

Hierop ontstond een grote wanorde onder de Joden, als was hun gehele land in vlammen, en verzamelden zichzelf in grote getale door hun ijver voor hun godsdienst, en renden onder gezamenlijk geschreeuw naar Cesarea, naar Cumanus, en vroegen hem de schuldige zijn rechte straf niet te laten ontlopen. Deze man had immers God beledigd en ook Zijn wetten, het kon niet anders dan dat hij gestraft zou worden.

Toen hij inzag dat de menigte niet rustig te krijgen was tenzij hij een genoegdoening gevend antwoord zou geven, gaf hij opdracht dat de betrokken soldaat voor hem zou worden gebracht en ten aanschouwen van de Joden gestraft zou worden. De soldaat werd geëxecuteerd en de Joden gingen huns weegs.

3.

Na dit alles vond een gevecht plaats tussen de Galileërs en de Samaritanen. Dit gevecht vond plaats bij het dorp Geman, dat in de vallei van Samaria ligt, waar een groot aantal Joden op weg waren naar Jeruzalem vanwege het feest van de Tabernakel. Een Galileër werd gedood, en daarop kwamen de Joden om de Samaritanen een afstraffing te geven.

Maar de leiders onder hen gingen naar Cumanus, en vroegen hem dat hij, voordat onherstelbare schade zou worden aangericht, hij naar Galilea zou komen, en de aanstichters van deze moord zou straffen. Er zou geen andere mogelijkheid zijn om de menigte tot bedaren te brengen.

Cumanus echter nam geen besluit en stuurde hen weg, zonder dat ze een bevredigend antwoord hadden ontvangen.

4.

Maar toen het nieuws van deze moord Jeruzalem bereikte, veroorzaakte het grote wanorde bij het volk. Men verliet het feest, en zonder bevelhebber om het te leiden, marcheerden ze met geweld naar Samaria.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zij waren zo woedend dat ze geen enkel gezag konden aanvaarden. Ze werden geleid door hun eigen Eleazar, de zoon of Dineus, en door Alexander, in hun wanordelijkheden en pogingen tot opruiing.

Deze man vuile hen aan die toch al vijandig gezind waren tegen de Acrabateense leiding, doodde iedereen ongeacht hun leeftijd en zette hun dorpen in brand.

5.

Maar Cumanus nam een afdeling ruiterij, riep de troepen uit Sebaste en uit Cesarea op, en kwam hen die gedood en beroofd werden ter hulpe. Hij nam een groot aantal van de volgelingen van Eleazar gevangen en doodde er nog veel meer.

En wat de rest van d menigte aangaat die zo ijverig ten strijde trokken tegen de Samaritanen, de leiders van Jeruzalem kwamen aangelopen, geleed in jutte en met as op hun hoofd, en smeekten hen weer terug naar huis te gaan, zodat ze geen wraak zouden oproepen van de Romeinen tegen Jeruzalem. En om medelijden te kunnen oproepen voor hun land en Tempel. Voor hun kinderen en vrouwen. En geen verwoesting over zichzelf af te roepen, en dat allemaal ten koste van een dode Galileër.

De Joden gehoorzaamden aan deze oproep. En verspreidden zich. Maar toch was er nog een behoorlijk aantal die overgingen tot roof en plundering. En hoopten er daarbij op niet gestraft te worden uit angst bij de Romeinen op een totale opstand.

En de mannen van macht onder de Samaritanen gingen naar Tyrus, naar Ummidius Quadratus, de president of Syrië, en vroegen om straf voor hen die het land tot een woestenij hadden gemaakt. De leiders van de Joden, en Jonathan de zoon van Ananus de hoge-priester, kwamen ook en zeiden dat de Samaritanen zelf de aanstichters waren van deze ordeverstoring, omdat er een moord begaan was en dat het Cumanus zelf was die de deur naar dit gebeuren had opengezet door zijn weigering in te gaan op het verzoek de moordenaar te straffen.

6.

Maar Quadratus stuurde deze keer alle partijen weg en vertelde hen dat hij zelf naar de plaatsen zou gaan om zelf te zien wat er was gebeurd, en de zaak ernstig en grondig zou onderzoeken.

Hierna ging hij naar Cesarea, en kruisigde al diegenen die door Cumanus levend gevangen waren genomen, en vandaar ging hij naar Lydda, waar hij geïnformeerd werd over de aangelegenheid van de Samaritanen, liet 18 Joden bij zich komen van wie het duidelijk was dat zij hadden meegedaan aan de gevechten en liet hen onthoofden. Maar hij stuurde twee anderen van hen, en Jonathan en Ananias de hogepriester, en ook Artanus de zoon van deze Ananias, en sommige andere die leiders van de Joden waren, naar Caesar, evenals een gelijk aantal van de Samaritaanse leiders.

Hij gaf bevel dat Cureanus, de gevolmachtigde, en Celer de tribuun, naar Rome zouden zeilen, om een verslag aan Caesar te geven van het gebeurde.

Toen hij deze zaak had afgewerkt ging hij naar Jeruzalem via Lydda., en vond daar het volk doende met hef feest der ongezuurde broden, zonder enige vorm van onrust.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

7.

Toen Caesar in Rome vernam wat Cumanus en de Samaritanen te zeggen hadden, wat in tegenwoordigheid van Agrippa gebeurd, die ijverig de zaak van de Joden verdedigde, en ook de medestanders van Cumanus waren aanwezig. Hij veroordeeld de Samaritanen, en beval dat drie van hun machtigste mannen zouden worden gedood. Hij verbande Cumanus, en stuurde Color in ketenen naar Jeruzalem, om overgeleverd te worden aan de Joden en door hen te worden gefolterd, waarna hij door de stad moest worden gevoerd om daarna te worden onthoofd.

8.

Hierna stuurde Caesar Felix, de broer van Pallas, naar de gevolmachtigde van Galilea, Samaria en Perea, en verplaatste Agrippa van Chalcis naar een groter koninkrijk. Hij gaf hem de tetrarchie die behoord had aan Philip, met daarin Batanae, Trachonitis, en Gaulonitis. Hij voegde het toe aan her koninkrijk van Lysanias, en de provincie Abilene die door Varus was bestuurd.

Maar Claudius zelf, nadat hij 13 jaar en 8 maanden geregeerd had, stierf. Hij had eerder Nero als zijn opvolger benoemd, die hij had geadopteerd, hoewel hij ook een eigen zoon had. Dat was Britannicus, verwekt bij Messalina zijn eerdere echtgenote, en een dochter wiens naam Octavia was, die hij had uitgehuwelijkt aan Nero. Bij Petina heeft hij ook nog en dochter verwekt, Antonia.

HOOFDSTUK 10.

NERO VOEGT VIER STEDEN TOE AAN HET KONINKRIJK VAN AGRIPPA, MAAR DE ANDERE DELEN VAN JUDEA BLIJVEN ONDER FELIX.

DE VERSTORINGEN WELKE WAREN VEROORZAAKT DOOR DE SICARIËRS, DE TOVENAAR EN EEN EGYPTISCH VALS PROFEET.

DE JODEN EN SYRIERS HEBBEN EEN KRACHTMETING IN CESAREA.

1.

Voor wat betreft de vele dingen waarin Nero als een gek handelde, mede vanwege de uitzonderlijke voorspoed en rijkdom die hij genoot, en de middelen die hij aanwende om anderen te schaden, en op welke manier hij zijn broer, zijn vrouw en moeder liet ombrengen, en welke barbaarsheden hij daardoor verder veroorzaakte aan anderen die familie van hem waren, en hoe hij ten laatste, zo buiten zinnen was geraakt, dat hij zichzelf de acteur van het toneel noemde, laat ik maar weg te meer over hem te zeggen, omdat er schrijvers genoeg zijn die hierover geschreven hebben. Maar ik zal mijzelf bepalen tot de acties in die periode die ook hun invloed op de Joden hadden.

2.

Nero gaf het koninkrijk van klein-Armenië aan Aristobulus, de zoon van Herodes, en hij voegde vier steden toe aan het koninkrijk van Agrippa. met het land dat daarbij behoorde. Ik bedoel Abila en dat

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Julias dat in Perea is, Tarichea en Tiberias van Galilea, maar over de rest van Judea maakte hij Felix gevolmachtigde.

Deze Felix nam Eleazar de aartsrover en velen die met hem waren levend gevangen, toen ze het land hadden geterroriseerd voor een periode van ruim 20 jaar, en stuurde hen naar Rome. Voor wat betreft het aantal dat werd gekruisigd of op een andere manier hun straf ondergingen, is het niet mogelijk een aantal te noemen, zoveel waren het er.

3.

Toen het land van hen bevrijd was van dezen, vertoonde zich een andere groep rovers in Jeruzalem, die de Sicariërs werden genoemd, zij doodden zelfs in de straten van de stad, op klaarlichte dag, mensen dood, en deden dat voornamelijk tijdens de feesten, door zich tussen de menigte te mengen met verborgen dolken onder hun kleding, waarmee ze hen doodstaken die ze als hun vijand zagen. Als er iemand plotseling dood neerviel op straat, deelden zij de verontwaardiging van de omstanders. Hierdoor was het verschrikkelijk moeilijk hen te ontmaskeren.

De eerste die door hen werd vermoord was Jonathan de hogepriester, en deze daad leek het startshot voor de vele moorden die zouden volgen. De angst die hierdoor onder het volk ontstond was zo mogelijk een ernstiger bedreiging dat het moorden zelf. En terwijl iedereen niet meer zeker van zijn leven was, als was het oorlogstijd, waren sommigen genoodzaakte ver vooruit te kijken om te zien of er geen vijand naderde. Zelf het bezoek van vrienden veroorzaakte argwaan. Maar zelfs bij de grootst mogelijke voorzorgen werden er toch velen vermoord.

Zo ernstig was de dreiging en zo sluw zaten de samenzweringen in elkaar.

4.

Er was ook nog een andere groep van misdadigers, weliswaar niet zo misdadig in hun handelen als wel in hun doelstellingen, en ook deze zorgden voor een enorme onrust en dreiging.

Dit waren lieden die onder het voorwendsel van Goddelijke inspiratie, het volk misleidden en bedrogen. Zij zeiden beleidsveranderingen in de regering te willen bereiken, en zij hadden invloed op het volk door zich als zotten te gedragen en gingen voor het volk uit naar de wildernis, en beweerden dat God hen daar het teken van vrijheid zou laten zien.

Maar Felix vond een en ander al vanaf het begin een opruiend karakter hebben, dus stuurde hij er soldaten op af, die en groot aantal van hen doodden.

5.

Ook was er een Egyptisch vals profeet die de Joden nog meer onheil bracht dan de vorige. Hij was een oplichter die beweerde een profeet te zijn en kreeg bijeen 30.000 man achter zich. Hij ging hen voor naar de Olijfberg, en stond op het punt Jeruzalem met geweld in te willen nemen, hij meende dat als hij slechts een Romeins garnizoen kon veroveren en de steun van de Jeruzalemmers kon winnen, hij de stad zou kunnen beheersen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar Felix verhinderde zijn pogingen, en ontmoette hem met zijn Romeinse soldaten, terwijl het volk hem steunde in zijn aanval, en het kwam tot een veldslag. De Egyptenaar vluchtte, met en aantal van zijn volgelingen, terwijl het grootste deel van hen die bij hem waren, ofwel werden verjaagd, ofwel gedood dan wel gevangen genomen. Maar de rest van de menigte keerde weer terug naar hun huizen en hielden zich verder rustig.

6.

Toen het weer rustig was gebeurde het, zoals het ook wel in een ziek lichaam gebeurd, dat in een ander deel van het land een revolte ontstond. Een groep rovers en misleiders kwam bijeen en haalden de Joden over tot een revolte, en riepen hen op de Romeinse ›vrijheid‹, die slechts de dood betekende, te bestrijden., en zeiden dat vrijwillig gekozen slavernij niet tot de verlangens van het Joodse volk behoorden. Zij legden zich, in verschillende groepen, in hinderlagen in het platteland, en plunderden de huizen van de machtigen, en doodden hen. Daarna zetten zij die huizen in brand en vulden Judea met hun gekte.

Zo werd de vlam van de opstand met de dag groter en sterker, totdat het zelfs op een oorlog uitliep.

7.

Ook was er nog een andere verstoring in Cesarea, die Joden die waren vermengd met de Syriers die daar leefden, begonnen ook een revolte.

De Joden zeiden dat de stad van hen was, en dat de stad zelf door een Jood gebouwd was, waarmee ze Herodes bedoelden. .

De Syriers erkenden dat de bouwer van de stad een Jood was, maar hielden staande dat de stad Grieks was, want de bouwer die er ook tempels en standbeelden had gebouwd, kon dat nooit voor Joden hebben bedoeld.

Hierdoor kwamen de partijen steeds meer tegenover elkaar te staan en uiteindelijk kwam het tot een gewapende krachtmeting, en de meer strijdlustige onder hen marcheerden op elkaar af om het uit te vechten. De leiders van de Joden waren niet in staat hun eigen mensen rustig te houden, en de Grieken vonden het een schande zomaar toe te geven aan de Joden.

De Joden overtroffen hun tegenstanders in rijkdom en lichaamskracht, maar de Grieken hadden de steun van het leger. Want het grootste deel van het Romeinse garnizoen was afkomstig uit Syrië, en daardoor verboden met het Syrische deel van de bewoners en zeer breid tot medewerking met hen.

Maar de gouverneur van de stad wast vastbesloten de orde te handhaven, en wanneer dan ook vechtenden werden aangetroffen, werden deze zwaar gestraft met een aframmeling door de soldaten.

Dit had echter tot gevolg dat men meer en meer vastbesloten werd het probleem uit te vechten, en de bedoelde afschrikking van de gouverneur mislukte.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen Felix naar de markt kwam, en de Joden beval, nadat ze de Syriers verslagen hadden, weer naar hun huizen te gaan, en hen dreigde als ze dat niet zouden doen, maar ze gehoorzaamden hem niet, waarop hij zijn soldaten op hen af stuurde die een groot aantal van hen doodden.

Toen de onlusten aanhielden koos hij de meest waardige uit hen, en stuurde hen naar Nero om daar hun zaak voor te leggen, en te argumenteren over hun rechten.

HOOFDSTUK 11.

FESTUS VOLGT FELIX OP DIE WEER WORDT OPGEVOLGD DOOR ALBINUS ALS HIJ BIJ FLORUS IS. DIE DOOR DE BARBAARSHEDEN VAN ZIJN REGERING DE JODEN TOT EEN OORLOG DWONG.

1.

Nadat Festus Felix als gevolmachtigde had opgevolgd, maakte hij er ernst mee de ordeverstoringen te stoppen.

Dus zette hij het grootste deel van de rovers gevangen en doodde velen van hen.

Maar Albinus, de opvolger van Festus, handelde niet zoals zijn voorgangers. Er was geen misdaad of hij had er de hand wel in.

In zijn politieke macht stal en plunderde hij niet alleen, en belastte hij hen volk niet alleen met extreem hoge lasten, maar hij stond bovendien toe dat familie van gevangen hij naasten vrijkochten tegen hoge bedragen, hoewel die lieden op bevel van de stad of van de senaat gevangen zaten. Er bleven slechts mensen in de gevangenis over die het geld niet konden opbrengen om zich vrij te kopen.

In deze tijd was de invloed van de opruiers in Jeruzalem zeer groot, de leiders kochten van Albinus met veel geld het recht om door de gaan met hun opruiende praktijken. Terwijl dat deel van het volk dat achter de revolte stond een god contact met Albinus onderhield. Ieder van deze opstandelingen had zijn eigen legertje van rovers, dat ingezet werd om hen die rustig wilden leven te beroven en te plunderen.

Het gevolg hiervan was dat zij die hun bezittingen verloren, gedwongen werden zich rustig te houden en vooral niet te klagen, hoewel zij alle reden hadden zeer verontwaardigd te zijn over deze situatie van rechteloosheid waardoor er veel te lijden hadden. Zij waren zelfs verplicht alles te aanvaarden, uit angst voor nog erger lijden.

Niemand durfde zijn denken uit te spreken, omdat deze tirannie algemeen getolereerd werd, en in deze tijd groeide het zaad van vernietiging van de stad.

2.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En hoewel dit het beleid van Albinus was, lukt het Gessius Florus die hem opvolgde, te laten zien dat het toch ook anders kon. Want daar waar Albinus in het openbaar de meest walgelijke dingen deed en voor geld van alles toestond, was het Gessius die zijn onrechtvaardig handelen in het geheim deed, maar zeker niet minder onrechtvaardig. Gessius bewees dat het altijd noch slechter kon, hij was een gewetenloos man.

Niemand kon hem overtreffen in het verbergen van de waarheid, en niemand kon meer vakkundig bedriegen dan hij deed.

Hij vond het maar een klein ding om rijken geld af te troggelen, waardoor hij hele steden plunderde, en mensen in een klap ruïneerde. Hij durfde het zelfs aan in het openbaar te zeggen dat hij hen zou kunnen overleveren aan de roversbenden en dat hij dan ook zijn deel wel zou krijgen van de buit.

Zijn winstbejag was er de oorzaak van dat het land gebukt ging onder grote armoede en grote aantallen het land verlieten en naar de andere provincies vluchtten.

3.

En werkelijk, terwijl Cestius Gallus president was van provincie Syrië, durfde niemand het aan klachten te uiten tegen Florus, maar toen hij naar Jeruzalem kwam, werd hij tijdens het feest der ongezuurde broden benaderd door niet minder dan 3.000.000 mensen die hem vroegen de oorzaak van de ellende waarin hun land verkeerde te onderzoeken en eisten dat Florus uit hun land zou worden verbannen.

Maar terwijl hij naast Cestius stond, lachte om hun woorden.
Cestius echter, nadat hij het tumult tot bedaren had gebracht, gaf hen de verzekering had gegeven dat Florus hen in de toekomst op een betere manier zou behandelen, vertrok naar
Antiochië.

Florus begeleidde hem tot aan Cesarea, en toonde zich rustig, hoewel hij alle redenen had zijn woede los te laten op het volk, en zelfs een oorlog tegen hen te voeren, al was het alleen maar om zijn barbaarsheden te verbergen. Hij verwachtte dat, als de orde gehandhaafd kon blijven, hij de Joden als zijn aanklagers zou terug zien bij Caesar. Indien hij hen echter kon verleiden tot een opstaand zou de aandacht van hem worden afgeleid en ook van de misdaden die hij begaan had door een situatie die veel ernstiger was. Daarom verzwaarde hij zijn beleid en voegde toe aan de rampen om hen tot een opstand te dwingen.

4.

Het gebeurde in die periode dat de Grieken in Cesarea zich ook hard opstelden tegen de Joden, en hadden van Nero het bestuur over de stad verkregen., en hadden hun eigen wetten ingevoerd in het twaalfde jaar van de regering van Nero, en het zeventiende jaar van de regering van Agrippa, in de maand Artemis, voor de Joden de maan Ijar.

De aanleiding voor deze oorlog stond niet in verhouding tot de zware rampen die het over de Joden bracht.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De Joden die in Cesarea woonden hadden een synagoge dichtbij de plaats, die het eigendom was van een Griek uit Cesarea, de Joden hadden al een paar maal getracht die plaats te kopen, en hadden een goede prijs geboden. Maar de eigenaar ging aan hun bod voorbij en daarom gingen de Joden zelf bouwen in de buurt van die plaats om hem te confronteren. Zij bouwden daar werkplaatsen en lieten hem slechts een kleine doorgang over naar zijn bezit, waardoor hij slechts met moeite zijn bezit kon bereiken en steeds weer langs de synagoge moest.

Waarop het heetgebakerde deel van de Joodse jeugd zich haastig begaf naar de werklieden en hen wilde verhinderen daar te bouwen, maar Florus stond hen niet toe geweld te gebruiken. De leiders van de Joden, met Jochanan de tollenaar, die niet meer wisten hoe om te gaan met de situatie, haalden Florus over, tegen en bedrag van acht talenten, het werk te stoppen.

Hij, met gen andere bedoeling dan geld te krijgen, beloofde dat hij al hetgeen zijn verlangden zou doen, en vertrok van Cesarea naar Sebaste, en liet de zaak zijn eigen loop nemen, als had hij een vergunning verkocht aan de Joden om het buit te vechten.

5.

De volgende dag, die de zevende dag van de week was, en de Joden zich in drommen verzamelden in hun synagogen, was er een man uit Cesarea, een geboren opruier, die een aarden pot nam, die op zijn kop zette en voor de ingang van de synagoge vogels offerde..

Deze daad provoceerde de Joden in hoge mate, omdat hun wetten hierdoor werden genegeerd en de plaats ontheiligd werd.

Waarop de meer gematigden van de Joden het, het beste vonden de zaak voor te leggen aan de gouverneur, terwijl het opruiende deel, voornamelijk heetgebakerde jeugd, woest werden en wilden vechten.

De revolte onder de niet-Joden van Cesarea had een vergelijkbaar doel, zij hadden deze walgelijke offerpraktijk van te voren geregeld, zodat het wel tot een treffen moest komen.

Hierop kwam Jucundus, de bevelhebber van de ruiterij, die de opdracht had gevechten te voorkomen, er naar toe, nam de aarden pot weg en trachtte de opstand te stoppen. Maar hij werd overvallen door het geweld ban de mensen uit Cesarea. De Joden namen hun wetboeken en gingen naar Narbata, en plaats die van hen was en ongeveer twaalf km. daar vandaan was.

Maar Johannes en twaalf leiders die bij hem waren, ging naar Florus in Sebaste, en uitte een ernstige klacht over het gebeurde, en vroeg om hulp. Waarbij ze hem fijntjes in herinnering brachten dat ze hem acht talenten hadden betaald. Hij liet hen echter gevangen nemen op de beschuldiging dat zij hun wetboeken hadden weggehaald uit Cesarea.

6.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De burgers van Jeruzalem waren ook woest toen het nieuws uit Cesarea hen bereikte, maar ze hielden zich in, Florus echter handelde hierin als was hij ook maar ingehuurd, hij liet het conflict ontaarden in een regelrechte oorlog, en stuurde zijn mannen naar de Tempelschatten om daar zeventien talenten weg te halen onder het voorwendsel dat het en opdracht van Caesar was.

Hierdoor waren de mensen onmiddellijk in vertwijfeling en dromden samen in de Tempel, tegen Florus. En met luid geschreeuw riepen zij de naam van Caesar en vroegen hem hen te bevrijden van de tirannie van Florus.

Sommigen schreeuwden ook naar Florus, en maakten hem de grootste verwijten. Zij droegen een mand met zich mee en bedelden hem om geld als waren zij beroofd van al hun bezittingen en in ellendige omstandigheden verkeerden.

Toch voelde hij zich niet aangesproken op zijn liefde voor geld, maar werd des te woester, en wilde hij steeds meer en meer. En in plaats van naar Cesarea te gaan, zoals hij behoorde te doen, en daar de situatie tot rust te brengen, er dreigde immers een oorlog te ontvlammen, en de oorzaak van de ordeverstoring weg te nemen, waar hij zelfs acht talenten voor had ontvangen, marcheerde hij haastig met zijn legers tegen Jeruzalem. Daar wilde hij, met de soldaten bij hem, nog meer geld roven voor zijn schrikbewind, en door dreigementen de stad onderwerpen.

7.

Maar het volk wilde dat Florus de schandaligheid van zijn pogingen zou beseffen, en gingen de soldaten met toejuiching tegemoet en ontvingen hen zeer bereidwillig.

Maar hij stuurde Capito, een centurion, vooruit met 50 soldaten om hen te vragen zich terug te trekken en niet van de ontvangst een demonstratie te maken. Hij zei verder dat het hen vrij stond hun mening te uiten en hem zelfs belachelijk mochten maken. Ook erkende hij hun recht vrijheid te willen. Maar dat moesten ze dan niet slechts met woorden doen maar met daden en wapenen.

Met deze boodschap werd de menigte verbaasd, en door de aankomst van de ruiters onder leiding van Capito, vluchtten ze weg noch voordat ze Florus konen groeten, ofwel hun onbehagen over hem konden uiten.

Ze trokken zich terug in hun huizen en brachten de nacht in grote angst en vertwijfeling door.

8.

Nu nam Florus zin intrek in het paleis, en aan de volgende dag liet hij de rechtbank bijeen komen, toen hogepriester en de mannen van aanzien en de leiders van de stad, verschenen ook bij deze zitting. Waarop bevel gaf de beschuldigden hadden te doen verschijnen, en zei erbij dat indien men dat niet zou doen de wraak op de weigeraars zou vallen, maar men hield staande dat deze mensen uiterst vredig waren, en om vergeving vroegen indien zij iets onbehoorlijks hadden gezegd. Het was immers altijd zo dat men in een grote menigte wel eens iets meer zei dan werkelijk de bedoeling was. Daarbij kwam nog dat de jeugd niet die beheersing had die men bij volwassenen vindt. Het was verder onmogelijk om uit een menigte hen te halen die iets doms hadden gezegd, terwijl iedereen spijt betuigde van het gebeurde,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

en verder alles ontkende uit angst voor de straf. Iedereen wenste vrede voor het volk, en de Romeinse macht te erkennen, die de gehele menigte zou kunnen straffen vanwege de dwaasheid van enkelen, maar zou het nuttig zijn onrust te veroorzaken, dat was nu de vraag.

9.

Florus werd door dit antwoordde echter nog bozer en gaf de soldaten bevel wat genoemd werd de Boven-Markt te plunderen en hen die te tegen kwamen te doden.

De soldaten voerden het bevel van hun bevelhebber uit, ook al omdat er buit in het vooruitzicht lag. Ze plunderden niet slechts de markt, maar dingen de huizen in, doodden de bewoners, zij die nog konden vluchten deden dat mar de soldaten achtervolgden hen en sloegen ook hen dood. Zolang deze achtervolging duurde bleef men plunderen en geen methode van vervolging werd vergeten, ze grepen zelfs onschuldige, rustige lieden, die ze naar Florus brachten, die, na ze hebben laten geselen, liet kruisigen.

Zo was het aantal van hen die op die dag gedood werden, samen met hun vrouwen en kinderen, want zelfs die werden niet gespaard, 3.600 mannen.

Wat deze calamiteit nog zwaarder maakte was de nieuwe methode van barbaarsheid die Florus toepaste, hij deed wat niemand voor hem had gedaan. Hij liet voor zich kruisen opstellen en liet de veroordeelden, ma gegeseld te zijn, daaraan nagelen, hoewel zij Joden waren en godsdienstige zaken niet onder de Romeinse bevoegdheden viel. .

HOOFDSTUK 12.

BERNICE VERZOEKT FLORUS DE JODEN TE SPAREN, MAAR TEVERGEEFS. EN HOE DE OPSTAND BEDAARDE MAAR OPNIEUW WERD AANGESTOKEN DOOR FLORUS.

1.

In deze tijd ging Agrippa naar Alexandrië om Alexander te feliciteren met de regering over Egypte die hij van Nero had verkregen. Maar oen zijn zuster Bernice in Jeruzalem aankwam em de boosaardige praktijken van de soldaten zag, was zij daardoor pijnlijk getroffen, en regelmatig zond zij boodschappers naar de bevelhebber van de ruiterij en naar Florus, en verzocht hem intens af te zien van deze slachtingen, maar hij ging niet in op haar verzoeken, en vond het ook niet de moeite waar om na te denken over de aantallen die reeds omgekomen waren., en was ook niet onder de indruk van de waardigheid van de verzoekster. Hij kek slechts naar de buit die deze slachtingen opleverde. Hij voerde zelfs de wreedheden op tot een dergelijke dwaas niveau van barbaarsheid, dat hij zelfs begon te martelen en te vervolgen onder haar ogen, en zou zelfs ook haar hebben gedood als ze niet in het paleis gevlucht was, en daar de nacht had doorgebracht met haar eigen lijfwacht, die zij had uit angst voor de soldaten van Florus.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nu verbleef zij in Jeruzalem vanwege een gelofte die zij zou uitvoeren, want het is gebruikelijk dat iemand die te lijden heeft gehad van enig emotioneel probleem, of van enig ander ongemak, een gelofte deed om gedurende 30 dagen voor het brengen van een offer, zich van wijn te onthouden en het hoofd kaal te scheren.

Dit had ook Bernice gedaan en stond blootsvoets voor de rechtbank van Florus, en verzocht hem de Joden te sparen.

Zij kreeg echter niet het respect dat zij verdiende, en kon nauwelijks voorkomen dat zij daar werd gedood.

2.

Dit alles gebeurde op de 16de dag van de maand Artemisius, ofwel Ijar.

De volgende dag, toen de menigte in grote ergernis verkeerde, dromde zij been op de Boven-Markt, om te klagen over hen die reeds waren omgekomen, en het grootste deel van hun klachten was gericht tegen Florus. Waarop de leiders bang werden, hun kleding scheurden en zich voor menigte wierpen, en hen verzochten te vertrekken om Florus niet verder te ergeren, er was immers al genoeg geleden.

De menigte gehoorzaamde onmiddellijk uit respect voor hun leiders en uit hoop dat Florus niet nog meer schade zou toebrengen.

3.
Florus maakte zich echter zorgen nadat deze actie voorbij was, en probeerde een andere ordeverstoring te bewerkstelligen, hij ontbood de hogepriester met de andere leiders, en zei dat het enige wat men kon doen om zijn woede te stillen, was dat men de 2 cohorten soldaten van Cesarea moest verwelkomen, en toen men op weg ging om dat te doen, zond hij een boodschapper vooruit met de opdracht de Joden niet terug te groeten, maar bij het minste gebruik zouden maken van de wapenen.

De hogepriester verzamelde de mensen in de Tempel, en vroeg hen de soldaten te gaan ontmoeten, en de cohorten zeer vriendelijk te groeten, om te voorkomen dat hun ellende hen boven het hoofd zou groeien.

Het meer fanatieke deel van de menigte wilde hierin echter niet meegaan, maar uit begrip voor hen die invloed op hen wilden uitoefenen, gaven zij toe.

4.

Het was de tijd dat alle priesters en alle dienaren van God de heilige vaten en de priesterlijke kleding, die benodigd waren om de dienst aan God uit te voeren, naar buiten brachten.

De harpspelers en zangers van kliederen kwamen ook met hun muziekinstrumenten en vielen voor de menigte en smeekten hen deze heilige zakken biet bloot te stellen aan de woede van de Romeinen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Men kon de priesters zien, met as overvloedig over hun hoofden gestrooid, met ontblote borsten omdat hij kleding gescheurd was, dat zij niet door onbezonnen acties zouden verzaken dat hun land verwoest werd, en zeiden: welk voordeel heeft het dat soldaten door Joden worden begroet en verwelkomd? Of welke verandering zal er zijn als men niet gaat?

En dat als men ze wel ging begroeten, een en ander abrupt zou worden afgebroken en Florus een oorlog zou beginnen. Dat de Romeinen waardoor hun land zouden veroveren, men de vrijheid zou verliezen en nog veel meer zou lijden. En behalve dat, het zou bovendien een teken van groot gemis aan leiderschap zijn om te buigen voor een zo onbetrouwbaar mens, en het zou immers veel beter zijn voor de Joden om verstandig te handelen.

5.

Door deze argumenten lukte het hen de menigte tot bedaren te brengen.

Hierna leidde men het uit en men ontmoette de soldaten op en rustige manier. En toen ze daar waren groette men hen op een uiterst beschaafde manier, maar toen ze geen antwoord kregen begonnen de meer fanatieke beledigingen van Florus te schreeuwen, waarop zij werden aangevallen.

De soldaten omsingelden hen, en sloegen hen met knuppels, en toen men op de vlucht sloeg, werden zij vertrapt door de ruiterij, zodat velen werden gedood.

E was ook een grote menigte voor de poort, en omdat iedereen er het eerste wilde zijn, werd het vluchten bemoeilijkt, men viel over elkaar heen en verstikte elkaar zelfs. Sommigen werden verscheurd door hen die over alles heen liepen. Het was zelfs moeilijk iedereen behoorlijk te begraven omdat men niet meer herkenbaar was. Daarnaast werden er nog velen verminkt voordat zij werden gedood door de Romeinen. Het overblijvende deel vluchtte naar Bezetha, waar ze met geweld hun weg heen moesten vinden. Anderen vluchtten de Tempel in en naar de toren Antonia.

Florus wilde ook die plaatsen in bezit nemen die in de buurt van het koninklijk paleis lagen, en wilde iedereen verjaren tot voorbij de citadel Antonia, maar die pogingen mislukten. Want de menigte keer die zich totaal tegen hem, en stopte het geweld van zijn pogingen. Terwijl men op de daken van woningen stond, schoot men pijlen af op de Romeinen, die, toen ze daar veel ast van kregen, omdat de pijlen van bovenaf kwamen en ze niet in staat waren hun weg te vinden door de menigte, men zich terugtrok naar hun kamp dat bij het paleis was opgeslagen.

6.

Een deel van de menigte was bang dat Florus weer terug zou komen en namen bezit van de Tempel via de burcht Antonia, en namen in de Tempel strategische plaatsen in, terwijl men sommige standbeelden bij Antonia neerhaalde.

Dit bekoelde de hebzucht van Florus, want hoewel hij graag de schatten die in de Tempel lagen, wilde veroveren, en daarom de burcht Antonia in handen wilde hebben, liet hij toch zijn plannen varen, riep de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Joodse leiders bijeen en vertelde hen dat hij voor een tijdje de stad zou verlaten, maar wel en behoorlijk garnizoen zou achterlaten.

Men antwoordde dat men in de tijd van zijn afwezigheid achterlaten van slechts een regiment voldoende was, met dien verstande dat het achtblijvend regiment niet tegen de Joden had gevochten. Het volk zou hen immers niet gunstig gezind zijn. Hij gaf hen hun zin en vertrok met de rest van zijn leger naar Cesarea.

HOOFDSTUK 13.

CESTIUS STUURT NEOPOLITANUS, DE TRIBUUN, OM TE ZIEN IN WELKE SITUATIE DE JODEN ZICH BEVINDEN.

AGRIPPA SPREEKT HET VOLK TOE, EN DRINGT ER BIJ HEN OP AAN AF TE ZIEN VAN HUN VOORNEMEN EEN OORLOG TEGEN ROME TE BEGINNEN.

1.

Florus vond echter andere manieren om de Joden te dwingen tot opstand en zelfs een oorlog, en stuurde naar Cestius de valse beschuldiging dat de Joden tegen de Romeinen in opstand wilden komen. Hij legde ook de schuld van de eerdere gevechten bij hen, en deed het voorkomen dat zij de aanstichters van alle opstand waren, en zeker niet alleen slachtoffers. De leiders van Jeruzalem zaten ook niet stil, en schreven, wat ook Bernice deed, brieven aan Cestius, met daarin alle illegale praktijken waaraan Florus met zijn legerleiding schuldig was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

DE OORLOG VAN DE JODEN

OF DE GESCHIEDENIS VAN DE VERWOESTING VAN JERUZALEM

BOEK III

BEVATTENDE DE PERIODE VAN 1 JAAR.

VANAF DE KOMST VAN VESPASIANUS OM DE JODEN TE ONDERWERPEN EN DE INNEMING VAN GAMALA.

HOOFDSTUK 1.

VESPASIANUS WORDT NAAR SYRIË GESTUURD DOOR BIJ NERO OM DE OORLOG MET DE JODEN TE BEGINNEN.

1.

Toen Nero geïnformeerd over de slechte resultaten van de Romeinen in Judea, ontstond er een onderhuidse opschudding en schrik, zoals gebruikelijk is in dergelijke gevallen bij hem. Hoewel hij uiterlijk een groot man leek, was hij van binnen niet anders dan een angstig persoon, en merkte op dat het gebeurde niet anders dan het resultaat kon zijn van een onachtzaam bevelhebber. En zeker niet het gevolg van de moed en vastberadenheid van een vijand. Als leider van een zo groot keizerrijk moest hij een dergelijke onachtzaamheid veroordelen en een betere legerleider, met meer moed en inzicht zenden.

Toch was het iedereen duidelijk dat zijn gedrag niet anders betekende dat hij de zaken in Judea goed onder controle wilde hebben om verder zijn rust weer te kunnen vinden.

2.

En terwijl hij overlegde wie te benoemen voor de zaken in het Oosten, was hij erg zenuwachtig, en vroeg zich af wie hij kon sturen om de Joden te straffen voor hun rebellie, en kon voorkommen dat iets dergelijks nog eens zou plaatsvinden en ook kon verhinderen dat die opstand niet zou overslaan naar aangrenzende landen. Hij besloot dat niemand zo goed in staat zou zijn voor deze taak als Vespasianus. Hij was berekend op zijn taak, een man die oud geworden was in het leger en de oorlog, en al in zijn jeugd zijn strategisch inzicht en moed had bewezen. Maar ook was hij een man die de vrede liefhad en vrede gebracht had in het westen. Hij had immers het westen onderworpen aan Rome, toen het onder leiding van Germanica rebelleerde. Ook had hij Brittanica veroverd met zijn legers, waarvan maar heel weinig bekend was bij zijn vader Claudius, en een klinkende overwinning behaald zonder al te veel verliezen aan Romeinse zijde.

3.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nero achtte deze omstandigheden als een gunstig voorteken, en gezien de leeftijd van Vespasianus had deze zeker de benodigde ervaring en vaardigheden, en bovendien had hij zijn zoon als gijzelaar voor zijn vertrouwen in hem, een zoon die bovendien vaardigheden had waar zijn vader trots op was.

Wellicht was hier ook sprake van voorzienigheid, die de weg plaveide het keizerschap van Vespasianus.

Hij stuurde deze man om het bevel op zich te nemen van het leger dat in Syrië was, en gaf hem daarbij een ode op zijn vaardigheden, niet alleen was deze complimentering een juiste, maar Nero wilde zich verzekeren van zijn trouw op deze manier.

Dus Vespasianus zond zijn zoon Titus van Achaje, waar hij bij Nero was, naar Alexandrië, om hem vandaar het 5de en 10de legioen te brengen, terwijl hijzelf over de Hellespont trok, en over land in Syrië aankwam. Daar voegde hij zich bij de daar aanwezige Romeinse legers, dat behoorlijk groot was en bovendien een immens leger aan hulptroepen had, die geronseld waren van de koningen in de buurt.

HOOFDSTUK 2.

DE GROTE SLACHTING BIJ ASKALON.

VESPASIANUS GAAT NAAR PTOLEMEUS.

1.

De Joden, nadat ze Cestius hadden verslagen, verkeerden in een overwinningsroes door het onverwachte succes. Hierdoor werden ze overmoedig en begonnen ook op andere plaatsen de strijd te voeren.

Zij verzamelden een leger van de meest doorgewinterde soldaten en marcheerden naar Askalon.

Dit is een oude stad die ongeveer 100 km. van Jeruzalem ligt en altijd al vijandig was aan de Joden. Daar wilden de Joden het aanvallen en vernietigen.

Deze expeditie werd geleid door drie mannen, die hen de baas waren zowel in kracht als moed. Het waren Niger de Pers, Silas van Babylon, en Johannes de Esseener.

Askalon was omringd door sterke muren maar kon niet rekenen op enige hulp. Het garnizoen bestond uit 1 cohort voetvolk en een groep ruiters, onder leiding van Antonius.

2.

Vanwege hun woede en haat tegen deze stad marcheerden de Joden, sneller dan gebruikelijk, en toen ze de stad bijna genaderd waren wilden ze aanvallen en belegeren, maar Antonius, die niet onvoorbereid was, stuurde zijn ruiterij vooruit, en was niet onder de indruk van het aantal vijandelijke troepen en ook niet van hun moed, en deze groep ving de eerste aanval op en toen men de muren wilden beklimmen werden zij teruggeslagen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De Joden waren niet ervaren in de oorlog, maar vochten als geharde soldaten, het Joodse voetvolk moest het opnemen tegen ruiterij, en erg veel orde in de gelederen was er ook niet, maar ze streden en er was grote discipline, ze waren slecht bewapend, maar ook dat was geen belemmering voor hen. Ze streden meer met woede dan met overleg, en stonden tegenover soldaten die wisten wat gehoorzaamheid was, en zonder aarzelen hun opdrachten uitvoerden.

Dus werden ze vrij eenvoudig verslagen, want zodra hun eerste gevechtslinie de orde verloor, vluchtte men in grote haast door de ruiterij van de vijand. En zij die daarna de muren wilden bestormen, vielen ten slachtoffer van hun eigen wapenen, en begonnen ook tegen elkaar te vechten. Hierdoor ontstond er een vlucht en werden ze gedwongen de vijandelijke ruiterij vrije doortocht te verlenen en werden verspreid over de vlakte. Het was een brede vlakte en zeer geschikt voor ruiterij, waardoor de Romeinen in het voordeel kwamen, en ze de kans gaf een slachting aan te richten onder de Joden, die, terwijl de vluchten, ingehaald werden en gevangen genomen werden, waarna ze in grote aantallen werden gedood. Zo werd een groot aantal Joden verslagen door een kleine groep Romeinen.

De Joden waren onder de indruk van hun mislukking en schaamden zich voor hun vlucht, en de vervlogen hoop op verandering van de situatie, maar de Romeinen hadden een overwinning behaald, en tegen de avond lagen er 10.000 Joden dood. Ook twee van hun leiders, Johannes en Silas waren gesneuveld. Terwijl het grootste deel van de rest gezond was, waaronder de derde leider Niger, die vluchtte naar een Sallis, een kleine stad in Idumea.

Er werden slechts enkele Romeinen gewond in deze veldslag.

3.

Toch werd de geest van de Joden niet gebroken door deze tegenslag, eerder het tegendeel. De verliezen die ze hadden geleden sterkten hen in hun vastberadenheid een nieuwe poging te ondernemen. Zij zagen voorbij aan de doden, en werden aangemoedigd door eerdere overwinningen en maakten plannen voor een nieuwe poging de stad te verwoesten. Nadat ze hun wonden hadden verzorgd, verzamelden ze hun krachten weer en kwamen nogmaals, met groter woede en met meer mensen op de stad af.

Maar hun pech bleef hen achtervolgen, en als gevolg van hun gebrek aan vaardigheden en andere tekorten in oorlogvoering, liepen ze in de hinderlagen die Antonius voor hen gelegd had. Daar werden ze omsingeld door ruiterij en voordat ze hun wapen konden grijpen werden er 8.000 van hen gedood. De rest vluchtte onder leiding van Niger, die eerder toch zoveel dappere daden had gedaan.

Ze werden echter achternagezeten door de Romeinen en bereikten een sterkte toren in de plaats Bezedeh. Echter, Antonius en zijn mannen zetten de toren in brand om een lang gevecht met het risico van veel verliezen, zetten de toren in brand. En terwijl de toren in brand stond braken de Romeinen uit in gejuich en gingen ervan uit dat ook Niger was omgekomen. Maar hij kon door een onderaardse gang uit de toren ontkomen. En op de derde dag kwam hij te voorschijn, wat de overgebleven Joden ervan overtuigde dat God hem had gespaard om hun bevelhebber te zijn in de toekomst.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

4.

Vespasianus ban zijn leger uit Antiochië, de hoofdstad van Syrië en als de derde belangrijke stad van de wereld gezien wordt, waar hij koning Agrippa ontmoette, met al zijn legers die op zijn komst wachtten, en marcheerde naar Ptolemeus. .

In deze stad ontmoette hij ook de bewoners van Sephoris in Galilea, die voor vrede met de Romeinen waren.

Deze burgers hadden vooraf de nodige maatregelen genomen voor hun veiligheid, en waren zich bewust van de Romeinse macht, ze waren al bij Cestus geweest voordat Vespasianus aankwam, en hadden van hem het vertrouwen gekregen met de waarborg van zijn rechterhand, en kregen een Romeins garnizoen in hun stad, en gaven hem de belofte tot hulp te komen mocht dat nodig zijn.

De generaal leverde hen, op hun verzoek, zoveel voetvolk en ruiterij als hij dacht dat redelijk was voor hun verdediging mochten de Joden aanvallen.

En inderdaad, het gevaar Sephoris te verliezen was zeker aanwezig, het was immers de grootste stad in Galilea en was een zeer sterkte stad in een moeilijk neembaar terrein. Zo werd de trouw aan Rome verzekerd.

HOOFDSTUK 3.

EEN BESCHRIJVING VAN GALILEA, SAMARIA, EN JUDEA.

1.

Phoenicie en Syrië grenzen aan Boven- en Beneden-Galilea.

Verder grenzen zij aan de zee in het westen, en aan Ptolemeus en door het Karamelgebergte. Een gebergte dat eerder aan Galilea behoord heeft maar nu aan Tyrus, dat grenst aan Gaba, wat de stad van de ruiterij genoemd wordt, omdat de ruiterij die door Herodes werd ontslagen zich daar heeft gevestigd. Aan het zuiden grenst het land aan Samaria en Scythopolis, en in het oosten aan de rivier de Jordaan. In het oosten aan Hippeae, Gadaris, Ganlonitis, en de grenzen van het koninkrijk van Agrippa. In het noorden aan Tyrus.

Wat Beneden-Galilea aangaat, het strekt zich uit van Tiberias tot Zebulon, en de havenstad Ptolemeus, in de breedte strekt het zich uit van Xaloth, dat in een vallei ligt, tot aan Berseba, en Thella, een dorp bij de Jordaan.

2.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Deze twee Galilea:s, zijn behoorlijk groot eb er wonen veel vreemdelingen. Die een hekel aan oorlog hebben. Ze hebben er vanouds veel van de lijden gehad. Hun gronden zijn vruchtbaar en er groeien planten van vele soorten. Er ligt ook geen stuk grond onbenut.

Verder zijn de steden dichtbevolkt, en zijn er erg veel kleine dorpen, die bevolkt worden door landbouwers die de grond bewerken. Toch zijn ook deze dorpen niet kleiner dan 15.000 inwoners.

3.

Als iemand zou beweren dat Galilea onderdoet in grootte voor Perea, zal hij gedwongen zijn toe te geven dat het sterker is, en vooral mooier, want het is een rijke streek waar alles geplant kan worden omdat het zo vruchtbaar is. Wat Perea betreft, ook dat is een mooie streek, maar het grootste deel ervan is woestijn en ruwe grond, en veel minder geschikt voor de teelt van fruit, toch hebben de vruchtbare delen goede grond waar veel bomen groeien, waaronder olijven, vijgen en dadelpalmen gedijen.

Het is ook voldoende bewaterd, het water komt met stromen uit de bergen en er zijn bronnen die nooit droog vallen. Ook niet als er lange tijd geen regen valt.

De lengte van Perea is vanaf Macherus tot Pella, en de breedte ervan is van Philadelphia tot aan de Jordaan, het noordelijk deel wordt begrenst door Pella, zoals we al hebben gezegd, en het westelijk deel door de Jordaan, het land van Moab is de zuidelijke grens, en de oostelijke grens is Arabië en Silbonitis.

4.

Wat het land van Samaria aangaat, het is gelegen tussen Judea en Galilea, het begint met een dorp in de grote vlakte dat Ginea heet, en het eindigt bij de Acrabbeense hoogte. Het heft hetzelfde karakter als Judea, beiden landen hebben een heuvellandschap en zijn vochtig genoeg voor landbouw en zeer vruchtbaar.

Ze hebben een overvloed aan bomen, en zijn vol van herfstfruit. Er groeien ook veel vruchten in het wild, terwijl andere delen van het land gecultiveerd zijn.

Ze worden niet zozeer bewaterd door rivieren, maar door de veelvuldige regenval, waaraan ze geen gebrek hebben. Ook is er prima gras voor veeteelt. Hun vee geeft meer melk dan op enige andere plaats. En verder is het land goed bevolkt.

5.

Binnen de grenzen van Samaria ligt het dorp Anuath, wat ook Borceos genoemd wordt. .

Dit is de noordelijke grens van Judea.

Het zuidelijk deel of Judea, wordt begrensd door een dorp dat bewoond wordt door Arabieren, de Joden noemen het Jordaan.

Verder strekt het zich uit van de rivier de Jordaan tot aan Joppa.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De stad Jeruzalem is gelegen in het midden van het land. Vandaar dat velen deze stad de navel van het land noemen.

Judea is een prachtig land en biedt veel verrukking als men van de zee komt, het is verdeeld in elf delen, met Jeruzalem als de voornaamste, als het hoof van een lichaam.

De andere steden beheersen andere delen, Gophna is de tweede stad, dan komen Acrabatta, Thamna, Lydda, Emmaus, Pella, Idumea, Engaddi, Herodium en Jericho, en na hen komen Jamnia en Joppa. Verder zijn er nog de streken van Gamala, Gaulonitis, Batanea en Trachonitis, wat een deel is van het rijk van Agrippa.

Dit laatste land begint bij de bergen van Libanon en de bron van de Jordaan, en gaat tot aan het meer van Tiberias en strekt zich uit tot de dorpen Arpha en Julias.

De bewoners ervan zijn een mix van Joden en Syriers.

Zo heb ik, zo kort mogelijk het land van Judea, met haar grenzen besproken.

HOOFDSTUK 4.

JOSEPHUS DOET EEN POGING SEPHORIS TE VEROVEREN, MAAR WORDT TERUGGESLAGEN.

TITUS KOMT MET EEN GROOT LEGER TEGEN PTOLEMEUS.

1.

De hulptroepen die gezonden waren om de bevolking van Sephoris te assisteren, waren 1.000 ruiters en 6.000 man voetvolk, en stonden onder leiding van Placidus de tribuun. Zij sloegen hun kamp op in tweeën in de grote vallei.

De mensen werd in de stad ingekwartierd om de bevolking beter te kunnen beschermen, terwijl de paarden buiten de stad bleven.

Deze ruiterij was voor Josephus en zijn mannen een bron van zorg, omdat ze voortdurend door het land trokken, en zelfs buiten de grenzen plundertochten ondernamen en daarbij ook nog de grenzen controleerden.

Hierom trok Josephus op tegen de stad, en hopte dat deel in te kunnen nemen dat hij zelf nog had versterkt met een muur, nog voor de opstand tegen de Galileërs, maar hij slaagde niet in zijn pogingen. Daarna trachtte hij de bevolking zover e krijgen het vrijwillig aan hem te geven.

Hiermee provoceerde hij de Romeinen het land te behandelen als was het in een staat van oorlog. De Romeinen echter verlieten de streek niet, noch overdag en ook niet in de nacht. Maar zetten het paleis in grand en begonnen vee te stelen, en doodden iedereen die ze tegen kwamen. Zij namen een aantal

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gevangen en maakten slaven van hen, en vulde Galilea met bloed en verschrikking. Het enige toevluchtsoord dat te vinden was, waren de versterkingen die Josephus zelf had laten bouwen.

2.

Maar Titus, toen hij zeilde van Achaje jegens Alexandrië, en dat sneller dan het winterseizoen gewoonlijk toestond, nam hij ook de troepen mee waar hij om gevraagd had en marcheerde met grote snelheid en kwam onverwachts in Ptolemeus aan. En daar vond hij zijn vader, met het 2de, het 5de en het 10de legioen, wat de beste legioenen van allen waren Hij voegde die bij het 15de legioen van zijn vader en daarbij nog achttien cohorten. Daarbij kwamen nog 5 cohorten van Cesarea, met een groep ruiterij en 5 andere groepen ruiterij uit Syrië.

Deze 10 cohorten hadden 1000 man voetvolk, maar de andere 13 cohorten hadden niet meer dan 600 man voetvolk en 120 ruiters.

Ook was een groot aantal hulptroepen bijeen, die van koning Antiochus, Agrippa en Sohemus kwamen, elke groep bestond uit 1.000 man voetvolk, die boogschutters waren en 1.000 ruiters.

Ook Malchus en de koning of Arabië stuurden 1.000 ruiters, en 5.000 man voetvolk, waarvan het grootste deel boogschutters waren. Zodat de gehele legermacht voor het grootste deel bestond uit boogschutters en ruiters, waarbij het totaal ongeveer 60.000 man was. En dat behalve de dienaren die volgden in grote aantallen die echter ook inzetbaar waren in de gevechten, en bovendien wisten was gehoorzaamheid was.

HOOFDSTUK 5.

EEN BESCHRIJVING VAN DE ROMEINSE LEGERS EN KAMPEN EN ENIGE ANDERE BIJZONDERHEDEN VAN DE ROMEINEN.

1.

Men kan slechts bewondering hebben voor alle voorzorgen van de Romeinen, bijvoorbeeld door het meenemen van dienaren die niet slechts de officieren verzorgden, maar ook inzetbaar waren in gevechten.

En inderdaad, als iemand slechts kijkt naar het feit dat zij en zo groot gebied hebben veroverd, dan blijkt daar wel uit dat er een sterke discipline moet zijn en bovendien een grote moed en ervaring in het oorlog voeren. Het is niet allemaal toeval of geluk. Nooit beginnen zij zelf met wapenen en ook beginnen zij zelf nooit de gevechten, ze mijden dat want ze hebben liever vrede. Zij zijn goed geoefend, want iedere soldaat exerceert iedere dag, en dat met grote inzet, als was het oorlog, daarom kunnen ze de strijd ook aan en raken niet verveeld, niet tijdens de oorlog en niet als het vrede is. Het is hun oefening en instelling waardoor ze altijd overwinnen, men kan zelfs zeggen dat hun oefeningen bloedeloze gevechten zijn, en hun veldslagen bloedige oefeningen.

Ook zijn ze nauwelijks bij verassing te overvallen, want als ze hun kamp opslaan wordt dat eerst omringd met een muur, of met een hek. Zo'n muur of hek worden niet lichtzinnig gemaakt, eerst wordt

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

de grond gelijk gemaakt en dan wordt het kamp vierkant gebouwd. Ervaren timmerlieden staat klaar om de benodigde gebouwen neer te zetten.

2.

Wat het kamp zelf aangaat, ieder heeft zijn tent, maar de buitenrand heeft de vorm van een muur, en heeft, op gelijke afstanden, torens. Daar zijn de oorlogsinstrumenten om pijlen uit af te schieten en om stenen af te slingeren, en verder worden daar de gereedschappen voor de oorlog bewaard.

Ze bouwen vier poorten, en aan iedere kant van de buitenmuur, die groot genoeg zijn om gereedschappen en dieren door te laten. En voldoende breed voor de soldaten om in opstelling naar buiten of weer naar binnen te gaan.

Ze maken ook straten in het kamp, en plaatsen de tenten van de bevelhebbers in het midden. Maar in het midden daarvan staat de tent van de opperbevelhebber, die de vorm van een tempel heeft. Het geheel lijkt daardoor op een inderhaast gebouwde stad, met een marktplaats waar in handwerkartikelen wordt gehandeld. Daar zijn ook zitplaatsen voor lagere en hogere officieren, die kunnen ingrijpen mocht daar reden toe zijn.

Het kamp, en alles dat daarin is, is omringd door een moor, en die wordt sneller gebouwd dan men zich kan voorstellen, door de vaardigheid van de bouwers. Mochten de omstandigheden dat eisen, wordt er ook een greppel gegraven van ongeveer twee meter breed en even diep.

3.

Nadat ze zich op die manier beveiligd hebben, leven ze in groepen, met rust en fatsoen en hun officieren zien toe op de orde en veiligheid.

Iedere compagnie heeft eigen hout, eigen graan en het water dat zij nodig hebben wordt hen gebracht. Verder gebruiken zij de maaltijden gezamenlijk.

Hun tijden voor slapen en waken worden van te voren bekend gemaakt door het schallen van een trompet. Er wordt niets gedaan zonder signaal en in de morgen gaan de soldaten naar hun eigen centurion, en de centurio▪s naar hun eigen tribuun om hen te groeten. Waarna de officieren naar de bevelhebbers gaan om hun orders voor de dag te ontvangen. Eenzelfde patroon wordt uitgevoerd in geval van een veldslag, waarbij officieren verantwoordelijk zijn voor hun mannen.

4.

Wanneer men het kamp verlaten moet, geeft de trompet een signaal en is er niemand die stil zit. Bij het eerste signaal pakt iedereen zijn eigen tent in, en maakt zich gereed voor vertrek. Als de trompet voor te tweede maal klinkt, is iedereen klaar om te marcheren en ligt de bagage op de lastdieren en sta men klaar voor de start. Daarna zetten zij het kamp in brand, ten eerste omdat het eenvoudig voor hen is een nieuw kamp op te zetten, en ten tweede om zo te voorkomen dat welke vijand dan ook hun ouder kamp zou kunnen gebruiken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dan geeft de trompet een derde signaal, wat aangeeft dat men klaar voor vertrek dient te zijn, zo voorkomt men dat de langzamere nog niet klaar zouden zijn en voorkomt men ook dat de regelmaat van de actie verloren gaat als het leger gaat marcheren.

Dan wordt hen door de roeper, die aan de rechterhand van de opperbevelhebber staat driemaal in hun eigen taal gevraagd of zij klaar zijn om ten strijde te trekken.

Waarop zij even zo vaak antwoorden met harde en blije stem: wij zijn klaar!

Dit doen zij al voordat de roeper klaar is met zijn vraag, zij zijn daarbij vol van krijgslust, en heffen daarbij hun rechterhand op..

5.

Hierna vertrekt men, zonder enig onnodig geluid en op een geordende manier, iedereen kent zijn eigen plek in de rijen, en men gedraagt zich als was er al een gevecht komend.

Het voetvolk is bewapend met borstplaten en hoofdkappen, ze hebben een lang zwaard aan de linkerzijde hangen en een dolk van ongeveer 25 cm. aan hun rechterzijde.

Het voetvolk dat bij de opperbevelhebber is heeft een lans, een zaag, een bijl, een houweel en een mand bij zich en proviand voor drie dagen zodat het verdere voetvolk niets hoeft te dragen.

De ruiters hebben lange zwaarden aan hun rechterzijde, een bijl en in hun hand een speer, verder hebben zij een schild dat aan de zijde van hun paard hangt. Verder hebben zij een aantal pijlen met brede punten bij zich in een hoes,

Ze hadden ook hoofd- en borstplaten, zoals al het voetvolk.

En zij die gekozen zijn om bij de bevelhebber te zijn, hebben geen andere zaken bij zich, terwijl de bevelhebber altijd aangeeft waar zij naar toe gaan en wat men te doen heeft.

6.

Dit is de manier van marcheren en rusten van de Romeinen, en dit is de bewapening die zij hebben.

Maar als er gevochten moet worden, verlaten zij hun plek niet zonder bevel en ondernemen niets uit eigen wil, maar er wordt eerst overlegd voordat enige actie wordt ondernomen. Wat er besloten wordt is dan onmiddellijk uitgevoerd, waardoor ze zelden een vergissing begaan, en als die al gemaakt wordt, dat corrigeren ze die vergissing.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ze vinden een eventuele vergissing beter dat het ›zo-maar-handelen‹ in de hoop op succes. Omdat een dergelijk handelen het welzijn van de troepen in gevaar kan brengen. Daarom wordt er beraadslaagd over wat te doen om dergelijk handelen te voorkomen.

7.

Het oefenen met de wapenen wordt op een manier gedaan dat niet slechts hun lichamen sterker worden, maar ook hun geest, en ze bovendien hun angsten leren kennen en overwinnen. Want hun wet heeft de doodstraf, niet alleen voor het wegrennen van de strijd, maar ook voor twijfel en luiheid. Hoewel in het ten uitvoer leggen van die straf, wel verschillen zijn bij iedere bevelhebber. Over het algemeen bekijkt men de omstandigheden en tijdens een eventueel onderzoek maf de verdachte geen enkele schade worden toegebracht, en als het al tot de doodstraf komt, is die snel zodat er zo mij mogelijk wordt geleden.

Er is geen voorbeeld beschikbaar waarin de Romeinen een slag hebben verloren waarin het aankwam op man-tegen-man-gevechten. Hun overwinningen zijn meer zeker dan het simpelweg geluk hebben.

Omdat er altijd overleg voorafgaat aan de actie, en het beste advies gevolgd wordt, is het niet verbazend dat de Eufraat in het oosten, de oceaan in het westen, de meest vruchtbare streken in het zuiden en de Rijn en Donau in het noorden de grenzen van dit rijk zijn.

Men zou zelfs kunnen zeggen dat het bezit van de Romeinen gelijkwaardig is aan henzelf.

8.

Ik heb dit verslag gemaakt, niet zozeer om de Romeinen te complimenteren, maar om de overwinnen volken enige troost te beiden en om ieder af te raden in opstand te komen tegen deze machtige legers.

Verder kan dit verslag de nieuwsgierigheid bevredigen van hen die nog maar weinig weten over dit onderwerp.

Hiermee besluit ik dit onderwerp.

HOOFDSTUK 6.

PLACIDUS TRACHT JOTPATA IN TE NEMEN EN WORDT VERSLAGEN.

VESPASIANUS MARCHEERT GALILEA BINNEN.

1.

Vespasianus en zijn zoon Titus hadden in Ptolemeus de tijd genomen om hun legers op orde te brengen.

Maar toen Placidus, die Galilea had overvallen en een groot aantal gevangenen had gedood, de streek die hij veroverd had woonden geen mensen die ervaring in oorlogvoering hadden en de bevolking bestond slechts uit eenvoudige mensen, zag dat soldaten altijd naar een ommuurde stad gingen die

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gebouwd was door Josephus, marcheerde hij woedend tegen Jotpata, dat de sterkste vesting van allen was. Hij meende die gemakkelijk bij verrassing kon innemen. Bovendien verwachtte hij dat een en ander hem eer zou brengen, en als een vaardig bevelhebber gezien zou worden, en het hem bovendien voordeel zou opleveren in toekomstige veldslagen. Het was immers de sterkste plaats en andere plaatsen zouden zich dan zonder slag of stoot overgeven, zo meende hij.

Maar hij vergiste zich in zijn onderneming, want de mannen van Jotpata waren op de hoogte van zijn komst en ontmoetten hem op open terrein.

Men streed tegen deze macht met een moed die niemand had verwacht, bovendien waren er meer strijdbare mannen dan men dacht. Hun strijdvaardigheid was groot, want men wilde hun land, hun bezittingen en bovenal hun gezinnen verdedigen. Ze verdreven de Romeinen en verwondden velen van hen terwijl ze zeven man doodden. Dat vooral omdat hun terugtocht wanordelijk verliep.

Desalniettemin vielen er aan Joodse zijde drie mannen en telde men slechts weinig gewonden. Placidus, die niet in staat was de stad aan te vallen, vluchtte weg van de stad.

2.

Maar omdat Vespasianus besloten had Galilea aan te vallen, marcheerde hij van Ptolemues, en plaatste zijn leger in slagorde zoals de Romeinen gewend waren te marcheren.

Hij beval de hulptroepen die licht bewapend waren en de boogschutters vooraan te gaan, zodat een plotselinge vijandelijke aanval voorkomen kon worden en zij eventuele hinderlagen zouden ontdekken.

Deze werden gevolgd door dat deel van de Romeinen dat zwaar bewapend was, zowel het voetvolk als de ruiterij.

Daarna kwamen er tien van iedere honderd die wapenen droegen, en datgene wat nodig was op direct een kamp op te kunnen slaan. En na dezen, kwamen mannen om de weg te effenen om de doortocht van de rest van het leger te vereenvoudigen, en zodat het leger niet onnodig vermoeid zou raken.

Vervolgens kwamen de legerwagens en een groot aantal ruiters voor hun veiligheid..

Hierna kwam de bevelhebber en een groep elitesoldaten en ruiters en speerwerpers.

En verder de cavalerie van zijn eigen legioen, die bestond uit 120 ruiters.

Daarna de lastdieren die gereedschappen voor de oorlog droegen en andere oorlogsbehoeften.

Achter hen kwam de bevelhebber van de cohorten en de tribunen die omringd werden door soldaten.

Vervolgens kwamen de standaards zoals de adelaar die aan het hoofd gaat van alle Romeinse legioenen, die de koning, de sterkste is van alle vogels, en een beeld van heerschappij is, en een voorteken dat ze zullen overwinnen. Verder waren er nog heilige standaards begeleid door trompetters.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dan kwam de hoofdmacht in eskaders en bataljons, met een breedte van zes man, gevolgd door een centurion, die, volgens de gewoonte, de rest observeerde.

Wat betreft de dienaren van het legioen, zij volgden het voetvolk en vervoerden de bagage van de soldaten, die werd gedragen door lastdieren.

Helemaal achteraan volgden de huursoldaten en anderen om de achterhoede van het leger te beveiligen.

3.

Zo marcheerde Vespasianus met zijn leger, en kwam naar de grenzen van Galilea, waar hij zijn kamp opsloeg en zelfs zijn soldaten tot rust moest brengen, zo verlangden zij naar de strijdt. Hij zorgde ervoor dat de vijand duidelijk zijn wapens kon zien om hen af te schrikken. en hen de gelegenheid te bieden tot overgave, en een veldslag te voorkomen. Maar tezelfdertijd maakte hij het leger klaar voor de slag.

En inderdaad, de aanblik van een en ander bracht velen van het volk ertoe zich te willen overgeven, en bracht hen in grote verwarring. Want degenen die in het kamp van Josephus in Garis waren, niet ver van Sephoris, die hoorden dat de oorlog nu wel erg dichtbij was, en dat de Romeinen hen ieder moment konden aanvallen, vluchtten weg, nog voordat de vijand er aan kwam, en lieten Josephus en weinig anderen achter. En toen men zag dat het onmogelijk was weerstand te kunnen bieden aan de Romeinen, zonk hen de moed in de schoenen. Het grootste deel van hen wilden vragen om de vredesvoorwaarden, omdat er sterk werd getwijfeld aan hun kansen op een overwinning, en men geen onnodige risico=s wilde nemen. Men besloot zover mogelijk van het gevaar weg te komen en velen gingen naar Tiberias.

HOOFDSTUK 7.

VESPASIANUS, MARCHEERT NAAR JOTPATA NADAT HIJ GADERA INGEBOMEN HEEFT.

NA EEN LANGE BELEGERING WORDT DE STAD VERRADEN DOOR EEN DESERTEUR EN INGENOMEN DOOR VESPASIANUS.

1.

Dus marcheerde Vespasianus op tegen de stad Gadara, en nam het in bij de eerste poging, hij kreeg er nauwelijks tegenstand en er waren maar weinig strijdbare mannen.

Hij ging de stad binnen en doodde alle jeugd waarbij er niet werd gelet op leeftijd, men toonde geen genade uit haat tegen het land, maar ook als straf voor de vermeende onrechtvaardigheid tegen Cestius.

Hij zette niet alleen de stad in brand, maar ook de omliggende villa=s en ander gebouwen en voerde de bewoners weg als slaven.

2.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De terugtocht van Josephus en zijn intrek in de stad die hij voor zichzelf als de veiligste zag, bracht de inwoners van Tiberias in grote verwarring, want men ging er niet vanuit dat hij gelucht was omdat hij kansen op een overwinning zag.

En inderdaad, daarin hadden ze meer dan gelijk, want ook hij was inmiddels tot de conclusie gekomen dat overgave de enige uitweg was.

Toch, hoewel hij van mening was dat de Romeinen hem zouden vergeven, wilde hij toch zijn land niet verraden en er oneer over brengen. Hij verkoos de dood boven schande, of slechts toe te zien hoe er werd gevochten.

Hij besloot daarom de gehele situatie in detail uiteen te zetten in en brief aan de leiders in Jeruzalem, met de bedoeling hen zelf te doen besluiten te vechten of te komen tot overgave.

Hij voeg hen ofwel te laten weten zich te willen overgeven, en als ze wilden vechten hem een goed leger te sturen om de Romeinen te kunnen bestrijden.

Deze boodschap zond hij hen door middel van een boodschapper.

3.

Vespasianus wilde Jotpata met de grond gelijkmaken, want hij had informatie gekregen dat het grootste deel van de vijand daarheen wilde trekken omdat het een sterke veste was en daardoor een redelijk veilige plaats.

Hij stuurde mannen om de wegen te effenen omdat het een bergachtig en ruw terrein was, wat al moeilijk begaanbaar was voor voetvolk, laat staan voor ruiterij.

Deze werklieden volbrachten de arbeid in vier dagen en hadden een goede en brede weg voor het leger klaar.

Op de vijfde dag, de 21ste van de maand Artemis, wist Josephus van Tiberias de stad Jotpata te bereiken en versterkte de verslagen geesten van de Joden.

Een deserteur vertelde dit goede nieuws aan Vespasianus, dat Josephus naar Jotpata was gegaan, wat hem zich deed haasten naar die stad omdat hij ervan uitging daarna geheel Judea te kunnen beheersen en bovenal Josephus in zijn macht te krijgen.

Hij vatte dit nieuws op als een voorzienigheid van de goden en van groot voordeel voor hem, dat hij die de meest eerzame man was onder de Joden zichzelf nu in een situatie van gevangenschap had gebracht.

Hij stuurde Placidus met 1.000 ruiters, samen met de decurion Ebutius, die voortreffelijk was in zowel raad geven als in het gevecht, om de stad te belegeren zodat Josephus niet kon vluchten.

4.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ook Vespasianus ging de volgende dag met een leger achter hen aan, en marcheerde tot laat in de avond, en kwam bij Jotpata aan. Hij bracht zijn leger aan de noordzijde van de stad en sloeg een kamp op bij een kleine heuvel op ongeveer anderhalve kilometer van de stad. Hij zorgde ervoor goed gezien te worden door de vijand om hen in verwarring te brengen, wat hem inderdaad lukte. Geen van de Joden durfde buiten de stadsmuren te komen.

Toch stelden de Romeinen de aanval nog even uit, omdat ze een hele dag gemarcheerd hadden, en plaatsten een dubbele rij troepen rondom de stad., en een derde rij als achterhoede, die bestond uit cavalerie, om iedere vluchtroute te voorkomen. Dit maakte de Joden die wilden vluchten wanhopig, en hun moraal daalde aanzienlijk. Maar anderen verzamelden juist meer moed, omdat geen ding zo vechtlustig maakt als bittere noodzaak.

5.

Toen de volgende dag een aanval werd uitgevoerd door de Romeinen, stonde de Joden op de muren en boden tegenstand, en hadden inmiddels zelf een kamp net buiten de muren gevormd.

Maar toen Vespasianus boogschutters en slingeraars had opgesteld, en vooral zij die van grote afstand stenen konden slingeren, gaf hij hen opdracht aan het werk te gaan terwijl hijzelf naar een plaats ging vanwaar de stad gemakkelijk ingenomen kon worden.

Josephus maakte zich bezorgd om de stad en ging, samen met een groot aantal Joden, de stad uit en viel de Romeinen aan en verdreef hen van de muur waarbij hij veel dappere daden deed.

Toch leden ze veel verliezen, ongeveer net zoveel als ze verliezen aan de Romeinen toebrachten, De Joden vochten uit redeloosheidvoor hun overwinning, terwijl de Romeinen vochten uit angst voor de schande van een nederlaag.

De Romeinen hadden gereedschappen en vaardigheden, de Joden hadden slechts moed en dapperheid als wapenen maar vochten des te feller.

En nadat zij een hele dag gevochten hadden, stopte men bij het invallen van de nacht. nacht.

Zij verwondden veel Romeinen en doodden er dertien van hen, maar aan Joodse zijde telde men zeventien doden en 600 gewonden.

6.

De volgende dag voerden de Joden een nieuwe aanval op de Romeinen uit, maar nu met nog meer felheid dan de dag ervoor.

Zij streden nu met meer moed vanwege de successen van de vorige dag, en de Romeinen verondersteld werden ontmoedigd te zijn. En kennelijk, uit schaamte voor de gebeurtenissen van de vorige dag, een overwinning toch bevlekt zouden zien door een, tijdelijke, nederlaag.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Daarom wilden de Romeinen indruk maken op de Joden, en vochten des te harder in het gevecht dat vijf dagen duurde, terwijl het volk van Jotpata aanvallen uitvoerde, en vanaf de muur heldhaftig vochten. Waarbij ze geen angst voor de vijand toonden. Toch raakten de Romeinen niet ontmoedigd door de problemen die op hun weg lagen bij het innemen van de stad.

7.

Slechts aan de noordzijde is een deel van de stad gebouwd op bergen maar pal daarachter is weer een vallei.

Deze berg had Josephus omringd door een muur zodat het niet mogelijk was om vanaf die kant de stad in te nemen.

De stad wordt aan alle kanten beschermd door bergen en wordt eigenlijk pas goed gezien als men dichterbij gekomen is.

Dit is de kracht en sterkte van Jotpata.

8.

Vespasianus nam het besluit hoe dan ook de stad in te nemen. Daarbij was hij onder de indruk van de dapperheid van de Joden.

Daarom riep hij de commandanten teneinde krijgsraad te houden, en te overleggen wat de beste strategie zou zijn om de overwinning veilig te stellen.

Toen het besluit genomen was een wal tegen de muur te bouwen daar waar dat het meest praktisch was, stuurde hij en deel van zijn leger erop uit de materialen te verzamelen.

Nadat ze alle bomen van drie heuvels hadden gekapt, en een grote voorraad stenen hadden, maakte men horden, om de gevolgen van vanaf de muren afgeschoten pijlen op te vangen.

Deze horden werden over de dam gelegd die ze aanlegden. Hierdoor werd het mogelijk gewond raken tot een minimum beperkt, terwijl anderen de materialen gebruiksklaar maakten. Er werd in drie ploegen aan de dam gewerkt, en niemand zat stil.

De Joden echter gooiden ware stenen en pijlen op deze horden, waardoor het werk wel belemmerd werd en er toch gewonden vielen en het werk behoorlijk bemoeilijkt werd.

9.

Vespasianus plaatste machines rondom de muren van de stad die stenen en pijlen konden gooien.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Het aantal van deze machines was 160, en hij gaf opdracht te beginnen en de Joden van de muren te verdrijven.

Op hetzelfde moment gooiden de machines stenen, grote aantallen pijlen af, samen met speren die onder groot geluid neerkwamen op en binnen de muren. De stenen waren vaak meer dan 50 kg. Zwaar en ook werden er voorballen afgeschoten. Een en ander maakte de aanwezigheid op de muren bijzonder gevaarlijk. Want ook de menigte Arabische boogschutters liet zich niet onbetuigd. Terwijl al dit werd afgeschoten, ging men verder met het bouwen van de dam.

Toch deed dat de Joden niet stilzitten, want toen man zag dat het niet meer mogelijk was om de Romeinen vanaf de muur te bestoken, deed men uitvallen en rooftochten naar en in het Romeinse kamp. Men beschadigde de horden van de arbeiders en haalden de grond weg waarvan de dam moest worden gebouwd. en trokken de horden weg die de arbeiders moesten beschermen. Totdat Vespasianus besefte dat een en ander in zijn nadeel werkte. En de verschillende plekken de Joden in staat stelden aan te vallen en schade toe te brengen.

Dus liet hij de horen aan elkaar verbinden met het leger dat ze ging bewaken, wat de Joden moest verhinderen dergelijke acties uit te voeren.

10.

Toen de dam bijna de door Vespasianus gewenste hoogte had bereikt, besloot Josephus de muren te verhogen. Daarbij zorgde hij voor de benodigde bescherming voor de bouwers. Hij liet een constructie maken waarvan de pijlen en stenen weer teruggleden naar de Romeinen en bemoeilijkte zo hun werk aan de dam.

Deze bescherming plaatste hij boven en onder de werklieden en gaf hen daarmee veiligheid. Zij verhoogden de muur tot een hoogte van ongeveer negen meter.

Ook liet hij een aantal sterke toren op de muren bouwen.

Dit ontmoedigde de Romeinen die al dachten klaar te zijn met het bouwen van de dam en zichzelf al binnen de stadsmuren zagen. Nu stonden ze verbaasd te kijken naar het antwoord van Josephus en zijn vindingrijkheid om de stad te beschermen.

11.

Vespasianus was duidelijk geïrriteerd over deze simpele oplossing en de dapperheid van de bewoners van Jotpata. Hij besloot daarom tot een algehele aanval.
Vespasianus gaf zijn leger zich voor te breiden op de veldslag en de stad in te nemen. Maar eerst liet hij de stad uithongeren zodat wellicht toch nog een overgave zou worden aangeboden. Waarbij hij ook wachters neerzette om te voorkomen dat men uit de stad zou vluchten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

12.

Nu had de belegerde stad meer dan voldoende graan en ander voedsel, maar een groot gebrek aan water omdat er in de stad geen bronnen waren. Over het algemeen had men genoeg regenwater maar in het jaargetijde waarin de belegering viel, was er nauwelijks regen, en dus waren ze in grote problemen, en begon men dorst te lijden. Men maakte zich, niet zonder reden, bezorgd. Maar Josephus stelde waterrantsoenen vast in de hoop het langer uit te kunnen houden tegen de Romeinen. Toch bleef het een probleem en de moed en moraal werden lager bij de bewoners van de stad.

Ook waren de Romeinen zich bewust van dit probleem, want vanaf de dam konden ze zien hoe het water werd uitgedeeld, en gooiden tijdens die verdeling veel speren naar de bevolking waardoor er veel doden vielen.

13.

Vespasianus hoopte dat hun watervoorraad snel op zou zijn en ze gedwongen zouden zijn zich over te geven. Maar Josephus wilde die hoop de bodem inslaan en gaf bevel kledingstukken nat te maken en die op de muur te leggen zodat die muur zo nat zou worden dat het water ervan af droop.

Hierdoor raakten de Romeinen ontmoedigd, en ontstond er ook een zekere opschudding onder hen, want zij gingen ervan uit dat de Joden snel door hun water heen zouden zijn en nu bleek dat ze genoeg hadden om de muren nat te maken.

Dit deed de hoop van de Romeinse bevelhebber vervliegen de stad in te kunnen nemen wegens het daar bestaande gebrek aan voedsel en water, en zag hij zich gedwongen de stad gewapend te veroveren, en hun overgave af te dwingen. Dat was precies wat de Joden wilden bereiken, want daarmee zouden ze een grote kans hebben te kunnen vluchten. Zij geven namelijk de voorkeur aan de dood, indien een vlucht niet mogelijk bleek, dan aan honger en dorst.

14.

Maar Josephus bedacht een andere krijgslist behalve de hiervoor genoemde, om alle voorraden te krijgen die hij nodig had.

Er was daar een oneffen en ruwe plaats in de buurt die moeilijk begaanbaar was en daarom niet werd bewaakt door het leger. Josephus stuurde daarom een paar man naar het westelijk deel van het dal, en gaf hen brieven meer om de sympathie van de Joden in de omtrek te winnen. Van hen verkreeg hij de voor de stad benodigde voorraden in overvloed. Van hen kreeg hij ook gedaan dat zij zich in schapenvellen hulden en honden nabootsten in de nacht.

Dit werd gedaan totdat de wachters begrepen wat er aan de hand was en deze laats ook gingen bewaken.

15.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nu was het Josephus die begreep de stad niet erg lang te kunnen houden. en dat ook zijn eigen leven gevaar liep als hij nu doorging de belegering te weerstaan. Dus voerde hij overleg hoe en op welke manier de meeste de stad uit konden vluchten.

Toen de bevolking dit ook begreep, vergaderden zij met Josephus en smeekten hem hen niet in de steek te laten omdat ze geheel van hem afhankelijk waren. Als er nog enige hoop was de stad te redden en hij bij hen wilde blijven, dan zou iedereen de pijnen van de belegering ondergaan met blijdschap. Het zou verkeerd zijn vrienden in de steek te laten of uit de stad weg te vluchten als een zinkend schip. Mocht hij de storm kunnen bedaren, zouden ze bij hem blijven. Zou men de stad verlaten zou deze verdrinken want niemand was zelf in staat een zo groot leger te weerstaan. Ze verklaarden helemaal op hem te vertrouwen.

16.

Hierop vermeed Josephus hen te laten weten dat hij wilde vluchten voor zijn eigen veiligheid, maar zei dat hij de stad zou verlaten voor de zaak van hun belang, want als hij bij hen zou blijven zou hij hen geen nut doen, en als de stad genomen zou worden zou zijn dood zinloos zijn. Maar als de stad bevrijd zou zijn van de belegering, zou hij in staat zijn hen te helpen op veel grotere schaal. Hij zou dan onmiddellijk de Galileërs bijeen roepen en hen leiden in de oorlog tegen de Romeinen.

Toch overtuigde dit pleidooi de bevolking niet, maar zij bleven steeds meer aan hem hangen.

Ook kwamen ouden en kinderen, die voor hem neervielen en smeekten te blijven, waarbij men zijn voeten vasthield en hem met grote smeking smeekten het gezamenlijk lot te delen.

17.

Josephus dacht, dat als hij besloot te blijven, het zou worden toegeschreven aan hun smekingen, en als hij volhield te willen vertrekken, hij wel eens gevangen gehouden zou kunnen worden.

Zijn betrokkenheid bij de bevolking en hun smeking had zijn besluit te vertrekken gebroken, en hij zou blijven. Hij omhelsde de aanwezigen en zei dat nu de tijd was aangebroken om te vechten in hoop op verlossing.

Het is een dapper ding om eer boven het leven te stellen, en die dingen te ondernemen waardoor men door het nageslacht herinnerd wordt ten goed.

Nadat hij dit gezegd had ging hij onmiddellijk weer aan het werk, deed uitvallen en verwarde de vijandelijke wachters. Hij ging zelfs het Romeinse kamp binnen en vernielde daar hun tenten. Verder stak hij een aantal zaken in brand.

Dit was zijn methode om te vechten en hij bleef het doen, niet slechts de volgende dag, maar ook de dagen erna, en dat bij dag en bij nacht.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

18.

Toen Vespasianus zag dat zijn mannen nerveus raakten van deze uitvallen, hoewel ze de Joden achterna gingen maar door hun zware bewapening dat niet erg lang konden volhouden, en voordat ze de Joden enige schade toe konden brengen waren ze de stad al weer ingevlucht, beval hij zijn mannen niet in gevecht te gaan omdat niets gevaarlijker is dan iemand die uit wanhoop vecht. Hij zei dat hun geweld wel zou wegvloeien door de mislukkingen, zoals voor wordt gedoofd door gebrek aan randstof, en dat het goed was voor de Romeinen hun overwinning te bereiken met een minimum aan inzet, omdat Rome niet gedwongen was te vechten maar slechts haar gebied wilde vergroten.

Dus weerde hij de Joden af door middel van Arabische boogschutters en Syrische stenenslingeraars en stonden de reusachtige katapulten niet stil.

De Joden hadden veel te lijden van deze machines, en waren niet in staat ze te ontvluchten, omdat de Joden niet buiten het bereik ervan konden komen. De Joden bleven wel aandringen maar ten koste van grote verliezen terwijl velen van hen uitgeput raakten.

19.

Toen Vespasianus naar zichzelf keek als een belegerde door de Joden, en zag dat zijn dam niet meer zover van de muren was, gaf hij opdracht gebruik te gaan maken van stormrammen.

Deze stormrammen zijn gemaakt van een zware stam hout zoals de mast van een schip. Het voorste deel is bewapend met een dikke plaat ijzer, dat de vorm heeft van een ramskop, vandaar de naam stormram.

Deze ram wordt in de lucht geslingerd door een touw waaraan het in het middenstuk bevestigd is en daardoor in een soort balans hangt. Het wordt aan weerszijden gedragen door een sterke constructie.

De ram wordt dan met verende krachten achteruit getrokken om daarna te worden voortgeduwd, een en ander met veel lawaai. Het ramt dat met het ijzeren deel tegen de muur.

Soms is en muur of toren zo sterk dat het de eerste slag kan doorstaan, maar ten laatste gegeven zij het allemaal.

Dit was het experiment dat de Romeinse generaal nam, toen het hem te lang ging duren voordat de stad gevallen was. Hij ervaarde dat als zijn eigen nadeel, want hij wilde niet te lang op deze plaats opgehouden worden.

Dus de Romeinen brachten verscheidene machines bij de muur van de vijand, zodanig dichtbij dat de muur bereikbaar was, en iedere tegenaanval zinloos zou zijn. Ze begonnen te rammen en tegelijkertijd schoten de Arabische boogschutters hun pijlen en de Syriers hun stenen af.

Dit had tot resultaat da geen enkele Jood in de buurt van de muur durfde komen. Daarna bracht men een andere stormram in stelling die geheel beschermd was met afdekplaten om de mannen te beschermen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Na de eerste slag van de stormram brak er en gat in de muur en een verschrikkelijk geschreeuw steeg op uit de stad als waren zij al verslagen.

20.

Toen Josephus zag dat de stormram op dezelfde plaats bleef rammen, begreep hij dat de muur het snel zou begeven, en besloot de ram voor een tijd buiten werking te stellen of in ieder geval te vertragen.

Met dit idee gaf hij opdracht zakken met kaf te vullen en ze daar te hangen waar de stormram actief was. Zodat de slag werd opgevangen of zelfs de stormram uit evenwicht zou raken en wellicht omvallen.

Dit stelde inderdaad de pogingen van de Romeinen uit, omdat waar zij ook een stormram plaatsten, ook daar weer zakken met kaf hingen die het werken met de rammen onmogelijk maakten en in ieder geval vertraagden. De muren raakten verder niet beschadigd, hoewel de Romeinen soms probeerden de touwen waaraan de zakken hingen, door te snijden.

Nadat er nieuwe stormrammen waren aangevoerd, en delen van de muur gerepareerd waren, gaf, begonnen Josephus en de anderen zich te hergroeperen en openden het vuur, letterlijk, door droge materialen in brand te steken en dat naar de stormrammen te gooien. De Romeinen waren stomverbaasd te zien hoe dagen werk in een enkel uur geheel afbrandden.

21.

Er was een Jood die ons respect keker waard is, hij was de zoon van Sameas, en werd Eleazar genoemd. Hij was geboren in Saab, in Galilea.

Deze man pakte een steen van groot gewicht en gooide die op een stormram en dat men zo'n grote kracht dat de kom van de stormram brak.

Hij sprong naar beneden, pakte de kop van de stormram, en zonde enige aarzeling liep hij naar boven en toonde daar de kop van de stormram als een trofee aan de Romeinen.

Hoewel hij slagen opving op zijn naakte lichaam en geraakt werd door vijf pijlen ging hij gewoon verder. Hij lette op iemand en niets maar ging nar de bovenkant van de muur, en stond daar in alle vrijmoedigheid. Hierna viel hij, door zijn verwondingen, naar beneden samen met de kop van de stormram.

Vervolgens toonden twee broers hun moed, dat waren Netir en Phillipus, beiden uit het dorp Ruma, en beiden waren Galileërs. Deze mannen spongen naar de soldaten van het tiende legioen en vielen hen aan met een immens lawaai en kracht dat hun rijen in wanorde raakten. Het werd zelfs zo erg dat men moest vluchten.

22.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Na deze daden van nam Josephus, en de rest van zijn mannen een portie vuur en verbrandden de beide machines en hun beschermingen met de werken van het 5de en 10de legioen en joegen die legioenen op de vlucht en zaten het meteen achterna. Zij begroeven wat zij vonden onder de grond.

Echter, in de avond, slaagden de Romeinen erin een nieuwe stormram te plaatsen bij dat deel van de muur dat eerder schade het opgelopen, waar een Jood die de stad verdedigde Vespasianus in de voet trof met een pijl en hem een lichte verwonding toebracht, van een zo grote afstand dat het een behoorlijke indruk op de Romeinen maakte.

Dit veroorzaakte verwarring onder de Romeinen want zij die naast hem stonden zagen zijn bloed, en werden daardoor geërgerd. He nieuws van de verwonding van Vespasianus ging door het gehele leger terwijl het grootste deel de belegering wilde, verder kwam een groot aantal soldaten toe rennen op de gewonde Vespasianus, met hen Titus, zijn zoon, de bezorgd was om zijn vader. Er was grote bezorgdheid om Vespasianus en ook om zijn zoon de geschrokken was.
Maar Vespasianus maakte een einde aan de angst van zijn zoon en ook aan de ontstane wanorde, hij beheerste zijn pijn, en kreeg zijn zoon zover dat hij zich naar de soldaten te gaan en hen te vertellen niet bang te zijn mar des te harder te vechten, want nu was iedereen bereid meer gevaar te riskeren en voor hun bevelhebber te vechten. Zo moedigde ieder de ander aan met luide stem, en men rende haastig naar de muren.

23.

Maar Josephus en de zijnen, hoewel er talrijke doden vielen en de lijken op elkaar lagen, verlieten hun plaats op de muren niet, maar stortten zich op hen die de stormram bedienden, onder de bescherming van de horden, met vuur en ijzeren wapens en stenen, en dezen konden daardoor weinig of niets doen., ook al niet omdat zij voortdurend werden aangevallen en hun aanvallers niet goed konden zien vanwege rook en vuur. Wel bleef men met katapulten stenen gooien tegen de muur en veroorzaakte daarbij veel schade, ook een de torens.

De stenen werden met grote kracht naar de muur geslingerd, en zelfs zo intens dat een man die naast Josephus stond het hoof werd afgehouwen door en steen met zo=n kracht dat het hoofd ongeveer 500 meter ver weg terecht kwam.

Ook overdag ging het stenengeweld door, en was ook dan zo sterk dat een vrouw die zwanger was, geraakt werd ten zij uit haar woning naar buiten kwam, ongeveer 100 meter ver werd weggeslingerd.

Het lawaai van de machines was verschrikkelijk, en ook het geluid van de stenen en pijlen die op hen werden afgevuurd, van hetzelfde karakter als de lichamen die weg werden geslingerd en tegen de muren terecht kwamen, en inderdaad, het geweeklaag van de vrouwen in de stad was intens, terwijl er vele doden in de stad vielen, terwijl de gehele grond waarop de doden lagen, doordrenkt raakte van bloed en lijken. Toch bleef men vechten op een manier dat Jotpata viel, maar op en dappere manier, terwijl er erg veel doden en gewonden waren.

Toen de morgen aanbrak had de muur het begeven vanwege het voortdurend rammen van de machines.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zij die over waren in de stad, bedekten hun lichamen met hun wapenen en verdedigden hun stad tot op het moment dat de Romeinen binnenkwamen.

24.

In de morgen verzamelde Vespasianus zijn leger en gaf het een pauze om daarna de stad binnen te stormen. Hij was van plan hen te verslaan die zo veel tegenstand hadden geboden en het terug te drijven. Hij nam de meest dapperen van zijn ruiterij en deed ze van hun paarden afstijgen. Hij zette ze in drie rijen bij de geruïneerde muur en bedekte zij met bewapening aan alle kanten. Verder liet hij de stad omringen om te voorkomen dat er iemand zou vluchten. Verder stond er een regiment klaar om pijlen af te schieten tijden de inval.

Hetzelfde bevel gaf hij aan de slingeraars, en hen die de machines bedienden. Hij liet hen ladders nemen, en die plaatsen tegen de muren die nog intact waren. Hij liet een regen van pijlen afschieten zodat men vanaf die muren ook vrij veilig de stad kon binnentrekken.

25.

Maar Josephus, die de bedoeling van Vespasianus begreep, plaatste oude mannen, samen met hen die uitgeput waren, bij de goede delen van de muur, en verwachtte geen schade te moeten incasseren bij die delen. Hij plaatste de sterkste mannen mij de beschadigde delen van de muur, en liet hen beschermen door de meest dappere mannen.

Hij gaf opdracht om, zodra de legioenen een schreeuw uitten, ze hun oren dicht zouden stoppen zodat ze niet bang zouden worden. Verder moesten ze op hun knieën gaan zitten met schilden boven hun hoofd, en dat ze zich moesten terugtrekken maar niet teveel, totdat de boogschutters hun pijlkokers hadden leeg geschoten. Maar zodra de Romeinen hun wapens zouden wegdoen, om de muren te kunnen beklimmen, ze plotseling moesten opstaan en hun eigen wapenen gebruiken tegen de Romeinen. En dat iedereen zijn best moest doen, niet zozeer om de stad te verdedigen, zo dat al mogelijk was, maar om de stad te wreken, en men moest bedenken hoe oude mannen, hun kinderen en vrouwen waren gedood door de vijand. En dat ze met vurigheid moesten vechten om de wreedheden van de vijand te wreken.

26.

Zo zette Josephus zijn overgebleven mannen in. Maar toen de vouwen en kinderen zagen dat de stad omsingeld was door en drievoudig leger, en ook zagen dat, dat leger met de wapenen in de hand klaar stonden om aan te vallen, hieven zij en klaagzang aan, en schreeuwden het uit van ellende, al was de stad al vernield.

Maar Josephus gaf bevel dat de vrouwen in hun woningen moesten blijven, om geen negatieve invloed op de mannen te hebben met hun geklaag, en zei dat ze zich rustig moesten houden. Hij dreigde zelfs als ze niet rustig zouden blijven. Zelf ging hij naar zijn plaats op de muur en wachtte rustig af wat er zou gaan gebeuren.

27.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En nu riepen de trompetters het legioen bijeen, en het leger gaf als antwoord daarop en hard geschreeuw, waarna de pijen op de stad afstormden.

De mannen van Josephus herinnerden zich zijn opdracht en stopten hun oren dicht en bedekten hun lichamen tegen de pijlen, en tegen het geluid van de machines. De Joden liepen op de Romeinen af nog voordat deze goed en wel aan hun taak konden beginnen.

In het volgende gevecht kwam veel aan het licht van de dapperheid van de mannen aan beide zijden. De Joden vochten ernstig ondanks het grote gevaar waarin zij verkeerden, terwijl de Romeinen eigenlijk niet in gevaar zaten. He gevecht was echter intens en er vielen veel doden aan beide zijden.

Maar de Joden raakten uitgeput door het zich moeten verdedigen en hadden niet voldoende versterkingen om hun plats af te wisselen, terwijl de Romeinen steeds verse troepen lieten aanrukken om hen die vermoeid raakten te vervangen. En terwijl ook steeds verse mannen de machines bedienden begonnen andere Romeinen al de muren te bestijgen.

28.

Toen zag Josephus de noodzaak van krijgsraad in uiterste nood. Wat wellicht aangeeft hoe wanhopig hij was, en gaf opdracht hete olie te gooien over de Romeinen die zich beschermden met schilden.

Omdat velen aan de slag gingen was dat vrij snel klaar, en bovendien hadden ze grote hoeveelheden, die ze van alle kanten over de Romeinen uitgoten. Zij gooiden de vaten olie, die nog sisten van de hitte, over de Romeinen die daardoor verbrand werden. Een aantal ven hen raakte uitgeschakeld waardoor de eenheid van de troepen werd verbroken. Men tuimelde van de muren onder verschrikkelijke pijnen, ook al omdat de olie hun gehele lichaam bereikte, en onder hun bewapening verder stroomde.

Men raakte bedekt met hete olie en kon daarvan niet ontvluchten.

Ze konden slechts rollen van de pijn en vielen van de bruggen af die gemaakt waren.

En toen zij zich wilden terugtrekken werden ze door hen die achter hen aankwamen gedwongen weer verder te gaan, in dit gebeuren kwam het voor dat zij ook elkaar verwonden.

29.

Ondanks deze tegenslag verloren de Romeinen de moed niet,

De Romeinen werden er alleen maar feller van en wilden hun kameraden wreken die door de olie waren overgoten. Zij beschuldigden hen die wilden terugtrekken van lafheid en als iemand die slechts een hindernis was in het gevecht.

Dat alles terwijl de Joden steeds olie bleven gooien om het beklimmen van de muren te verhinderen. Door die olie was het niet doenlijk te muren te beklimmen maar zij die naar beneden wilden konden nauwelijks op hun voeten staan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar sommigen vielen zelfs van de machines af en werden vertreden door het die achter hen kwamen.

Veel van hen vielen ook op de door hen gebouwde dam en werden daar door de Joden gedood.

Want toen de Romeinen niet meer op hun voeten konden blijven staan, kregen de Joden, die nu even niet van man-tot-man hoefden te vechten, hun handen vrij om pijlen op hen af te schieten.

De bevelhebber onthief die soldaten tegen de avond van hun taak, het aantal doden was niet gering en het aantal gewonden nog groter.

Maar de mannen van Jotpata telden slechts zes doden, hoewel er meer dan 300 gewonden waren.

Dit gevecht vond plaats op de 20ste dag van de maand Desius (Sivan).
30.

Hierop stelde Vespasianus zijn mannen gerust naar aanleiding van het gebeurde. Zij waren inderdaad woedend, maar hij wilde liever dat er werd gewerkt in plaats van boos zijn, en gaf opdracht drie torens te bouwen, ieder 16 meter hoog en dat die bekleed moesten worden met ijzeren platen aan alle kanten zodat ze bescherming boden tegen pijlen en niet gemakkelijk in brand konden worden gezet.

Deze torens plaatste hij bij de dam op een zodanige manier dat zij pijlen konden afschieten op de stad, en ook lichte machines aan boord hadden om stenen af te schieten.

Daarnaast zette hij de dapperste mannen op deze torens bij de katapulten, die niet konden worden gezien vanwege de hoogte waarop zij stonden en de beschermingen die zij hadden, en zij konden gemakkelijk stenen en pijlen afschieten op de stad.

Hierop wilden de Joden, die niet aan de stenen en pijlen konden ontkomen, en ook niet konden schieten op iemand die ze niet konden zien, en bovendien beseften dat de torens zo hoog waren dat hun pijlen niemand konden treffen, de stad uitvluchten en schoten op iedereen die hen wilde tegenhouden.

Op deze manier weerstonden de mannen van Jotpata de Romeinen, terwijl een groot van hen dagelijks werden gedood, zonder dat men de doden kon wreken op de vijand, en hen bovendien niet konden verhinderen de stad in te nemen.

31.

In deze tijd stuurde Vespasianus Trajanus erop uit tegen de stad Japha, die dichtbij Jotpata lag, en war de zaken veranderd moesten worden. Bovendien vatte die stad moed uit de zo lang durende belegering en tegenstand van Jotpata.

Deze Trajanus was de bevelhebber van het 10de legioen, en Vespasianus gaf hen 1.000 ruiters en 2.000 man voetvolk.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen Trajanus bij deze stad aankwam zag hij dat de inname moeilijk zou zijn. Want behalve de natuurlijke sterkte was het ook omgeven met een dubbele muur.

Maar toen hij zag dat de bevolking de stad uitkwam en klaar was om te vechten, ging hij de slag aan en na een korte tegenstand van hun zijde, ging hij hen achterna.

En toen zij vluchtten naar de eerste muur volgden de Romeinen hen van zo dichtbij, dat zij allen in de greppel tussen de muren terecht kwamen. Waarop hun medeburgers de stad niet openden, uit angst dat ook de Romeinen zouden binnentrekken.

Het was zeker dat de Galileërs gestraft werden door God, die op die manier liet zien dat het zinloos was de door Hem gestuurde Romeinen te weerstaan.

Want zij stortten zich voor de poort met groot gedrang, en schreeuwden om binnen gelaten te worden. Zij riepen hun makkers zelfs bij naam, maar hun kelen werden doorgesneden terwijl zij riepen.
Want de vijand sloot de poorten van de tweede muur terwijl de burgers de porten van de tweede muur niet openden. Dus waren ze ingesloten tussen twee muren en werden daar in grote aantallen gedood.

Veel van hen liepen in e zwaarden van hun medestrijders en zelfs in hun eigen zwaard, behalve het grote aantal dat in de strijd werd gedood. Ook hadden zij niet meer de moed zichzelf te wreken.

Bij de opschudding die ze door hun vijand te verduren hadden, werd hun geest helemaal gebroken door de houding van hun medeburgers.

Ten laatste vlokten zij bij hun sterven niet de Romeinen, maar hun eigen stadgenoten. Zij werden allen gedood, 12.000 man in getal.

Trajanus ging ervan uit dat de stad nog slechts een klein aantal strijdbare mannen bevatte, en dat die niet van plan ware, in het licht van het gebeurde, nog enige tegenstand te bieden. Dus liet hij de inname over aan Vespasianus.

Daarom stuurde hij boodschappers naar Vespasianus, en stelde voor zijn zoon Titus te sturen of de overwinning die hij had bereikt, af te ronden.

Vespasianus hield echter de mogelijkheid open dat er toch nog enige tegenstand ondervonden zou worden, en stuurde zijn zoon met een leger van 500 ruiters en 1.000 man voetvolk.

Hij kwam snel naar de stad, en bracht zijn leger op orde. Hij zette Trajanus aan het hoofd van de linkervleugel, en nam zelf het bevel ober de rechtervleugel. Hij leidde de aanval en toen de soldaten ladders tegen de muren opstelden aan alle kanten van de stad, boden de Galileërs even wat tegenstand, maar verlieten al spoedig de muren.

Toen sprongen de mannen van Titus de stad in en wilden haar innemen.

Maar omdat de mannen van de stad zich hadden gehergroepeerd, ontstond er een fel gevecht.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want die mannen stortten zich op de Romeinen in de smalle straten, en de vrouwen smeten alles wat voorhanden was naar de Romeinen. Zo hield men een gevecht vol van zes uren lang.

Maar toen de mannen uit gestreden waren werd hen de keel doorgesneden, deels in de open lucht, deels in hun huizen.

Er waren dus geen mannen meer over in de stad, alleen nog vrouwen en kinderen, die weggevoerd werden als slaven.

Het aantal van hen die gedood werden was 15.000 man, en het aantal gevangenen was 2.130 personen.

Deze ramp vond plaats op de 25ste dag van de maand Desius (Sivan).

32.
Ook de Samaritanen kregen hun deel van de ellende in die dagen.

Zij verzamelden zich bij de berg Gerizim, die voor hen een heilige berg is, en daar verbleven zij.

Het aantal waarmee zij zich verzameld hadden, als wel als hun moed en inzet, kon slechts beteken dat er een zekere dreiging tot oorlog van hen uitging.

Ook hadden ze niets geleerd van wat andere steden overkomen was.

Ondanks de grote successen die de Romeinen hadden behaald, marcheerden ze op en ongeordende manier, afhankelijk van hun eigen zwakheden en af geschrokken bij het eerste lawaai dat ze hoorden.

Vespasianus meende daarom dat het, het beste zou zij hun bewegingen te verhinderen en de basis van hun pogingen af te snijden.

Want hoewel iedere stad in Samaria haar eigen garnizoen had, gaf toch het aantal verzamelden enig inzicht en zeker wantrouwen voor wat betreft hun bedoelingen. Enige voorzichtigheid was dus geboden.

Hij zond daarom Cerealis, de bevelhebber van het 5de legioen, met 600 ruiters en 3.000 man voetvolk. Hij meende dat het niet veilig was de berg op te gaan en daar strijd te leveren, want de vijand zou dan het voordeel hebben van hogere grond.

Dus omringde hij de lage delen van de berg en waakte daar de gehele dag.

Nu gebeurde het dat de Samaritanen, die geen water meer hadden, last kregen van de warmte, het was immers in het midden van de zomer, en men had niet voldoende voorraden meegenomen. Sommigen van hen bezweken onder de warmte, terwijl anderen liever slaaf werden dat dood gingen en naar de Romeinen vluchtten. .

Hierdoor begreep Cerealis dat degenen die nog op de berg waren gebroken zouden zijn door hun tegenspoed.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dus ging hij de berg op en liet zijn troepen de vijand omsingelen. Hij gaf hen de zekerheid van zijn rechterhand, dat indien men tot een overeenkomst kon komen, zij zichzelf zouden redden.

Ook beloofde hij hen dat zij, indien zij de wapens zouden neerleggen, geen schade zouden ondervinden.

Maar toen hij hen niet kon overtuigen, viel hij hen aan en doodde op die dag allen van hen, 11.600 man in getal.

Dit gebeurde op de 27ste dag van de maand Desius (Sivan).

En dit was de ramp die de Samaritanen overkwam.

33.

Maar terwijl de mannen van Jotpata nog manhaftig standhielden, en hun ellende droegen op een manier waarop nauwelijks gehoopt kon worden, was op de 47ste dag van de belegering, de dam hoger dan de muur.

Op die dag kwam een deserteur bij Vespasianus, en vertelde hem hoe weinig er nog over waren in de stad, en hoe verzwakt ze was, en dat dan men totaal uitgeput wat door het voortdurende waken en vechten. En dat men niet meer in staat was tegenstand te bieden. Het zou nu met moment zijn om een aanval op te zetten.

Want in de laatste nachtwake was de zittende wacht zo vermoeid dat hij in slaap viel, vanwege de vermoeienissen van de vorige dag.

Het was zijn advies nu de aanval te beginnen.

Maar Vespasianus had verdenkingen tegen deze deserteur, omdat hij wist hoe trouw de Joden aan elkaar waren, en hoeveel verachting ze hadden voor welke straf dat ook die ze moesten ondergaan.

Dit laatste omdat iemand uit Jotpata alle martelingen had ondergaan en toch niets had losgelaten aangaande de situatie in de stad. Hij lachte zelfs toen hij gekruisigd werd.

Echter, de waarschijnlijkheid dat wat de man zei werkelijk de waarheid was, deed hem de mogelijkheid openhouden dat hij de waarheid hoorde.

Echter, Vespasianus meende ook dat indien het verhaal en leugen was, e geen grote schade door kon ontstaan. Dus hield hij de man in bewaring en bereidde een leger voor op de inname van de stad.

34.

Overeenkomstig de besluiten marcheerde men naar de muur, zonder enig geluid, op het afgesproken moment.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En het was Titus zelf die voorop liep, samen met een van zijn tribunen, Domitius Sabinus, en een aantel mannen van het 15de legioen.

Ze sneden de keel van de wacht door, en marcheerden rustig de stad binnen.

Na hen kwam Cerealis de tribuun, en Placidus, die de na hen komende soldaten onder zijn bevel had.

Toen de citadel genomen was , en de vijand middenin de stad stond was het al daglicht, maar wisten de mannen in de stad nog steeds niet dat de stad genomen was.

Want een groot deel van hen sliep nog steeds, en een grote mist die over de stad gevallen was, verhinderde goed te kunnen zien in welke situatie men zich bevond, totdat een geheel Romeins leger in de stad aangekomen was, en men ontdekte wat er gebeurd was.

En pas toen ze werden gedood, begrepen ze dat de stad gevallen was.

En wat de Romeinen betreft, die herinnerden zich heel goed wat ze te lijden hadden gehad tijdens de belegering, dus die spaarden niemand, maar dreven het volk naar de citadel en doodden hen onderweg.

Dat was bovendien een plaats waar men zich nauwelijks kon verdedigen.

Terwijl ze voortliepen door de nauwe straten struikelde men omdat de voeten niet behoorlijk konden worden neergezet. Tijdens het lopen werden ze gedood en bij de citadel gingen ze ten onder in het gedrang.

Dit veroorzaakte dat de mannen van Josephus er de voorkeur aan gaven zichzelf te doden.

Want toen ze zagen dat ze geen Romein meer konden doden, wilde ze verhinderen dat de Romeinen hen konden doden en doodden zij zichzelf.

35.

Echter, enkele van de wachters die zagen dat de stad genomen was, vluchtten naar een toren zo snel als ze konden en wilden zich daar verschansen. En misschien wel zichzelf verdedigen.

Maar toen ze omsingeld waren door de vijand, zagen ze in dat het te laat was en boden vrijmoedig hun nek aan om geëxecuteerd te worden.

De Romeinen hadden graag kunnen zeggen dat de stad was genomen zonder enig verlies aan hun kant, ware het niet dat een centurion, Antonius, sneuvelde bij de inname.

Zijn dood was het gevolg van verraad.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Er was namelijk iemand die de grotten in was gevlucht, er waren in die buurt veel grotten. Hij vroeg aan Antonius hem de rechterhand toe te steken als waarborg, en hem zou verzekeren gespaard te worden.

Hij reikte hem de rechterhand toe, en werd daarop met een speer in de zijde gestoken en stierf onmiddellijk.

36.

Het was look op deze dag dat de Romeinen velen doodden.

De volgende dag doorzichten ze plaatsen waar men zich zou kunnen verbergen, en vielen hen aan die zich onder de grond en in grotten hadden verstopt. Dat ongeacht leeftijd, behalve de kinderen en vrouwen. OP deze manier werden nog een 1.200 man gedood.

Het totaal van hen die vielen tijdens de belegering en deze laatste veldslag, is 40.000 mannen.

Daarop gaf Vespasianus opdracht de stad af te breken en de fortificaties te verbranden.

Zo werd Jotpata genomen, in het 13de jaar van de regering van Nero, op de eerste dag van de maand Panemus (Tamuz).

HOOFDSTUK 8.

HOE JOSEPHUS WERD ONTDEKT DOOR EEN VROUW, EN HIJ BEREID WAS ZICHZELF OVER TE GEVEN AAN DE ROMEINEN.

WAT HIJ DOORSTOND VAN ZIJN EIGEN MANNEN TOEN ZIJ PROBEERDEN HEM DAARVAN TEGEN TE HOUDEN.

WAT HIJ ZEI TEGEN VESPASIANUS, TOEN HIJ BIJ HEM WERD GEBRACHT

OP WELKE MANIER VESPASIANUS HEM LATER INZETTE.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

1.

De Romeinen zochten intens naar Josephus, zowel vanwege de haat die ze tegen hem hadden als vanwege het feit dat hu bevelhebber hem graag gevangen zag.

Hij ging er van uit dat als hij eenmaal gevangen was, het grootste deel van de oorlog voorbij zou zijn.

Ze zochten onder de doden en ook in alle plekken van de stad waar iemand zich zou kunnen verbergen.

Maar toen de stad genomen was, kreeg hij hulp door middel van een bovennatuurlijke voorzienigheid.

Want toen hij zich teruggetrokken had nadat de vijand de stad genomen had, liep hij in een diepe kuil, die niet zichtbaar was van boven de grond.

En daar ontmoette hij 40 man die zich ook hadden verstopt, en die voor een paar dagen proviand bij zich hadden.

Overdag hielden zij zich verborgen en in de nacht trokken zij er op uit om te zien of er een ontsnappingsmogelijkheid was en hoe de Romeinse wacht geregeld was.

Maar alle plaatsen werden bewaakt vanwege Josephus, zodat er echt geen ontkomen was.

Zo verborg hij zich twee dagen.

Maar op de derde dag, toen een vrouw uit de groep gevangen werd genomen, werd ook hij ontdekt.

Waarop Vespasianus haastig twee tribunen zond, Paulinus en Gallicanus, en gaf hen opdracht hem hu rechterhand aan te bieden als garantie voor zijn leven en hem over te halen zich over te leveren.

2.

Dus kwamen ze de mannen uitnodigen te komen en gaven hen de verzekering dat hun levens gespaard zouden worden, maar ze kunnen hen niet overtuigen.

Hij had namelijk de verdenking da hij die zoveel weerstand had geboden aan de Romeinen ervoor gestraft zou worden, en dat ze hem die verzekering niet gaven uit sympathie.

Hij vreesde dat Vespasianus hem uitnodigde om hem te kunne straffen, totdat Vespasianus een derde tribuun, Nicanor, naar hem toestuurde.

Hij kende Josephus heel goed en ze waren ooit bevriend geweest.

Toen hij gekomen was, weidde hij uit over de natuurlijke mildheid van de Romeinen, voor hen die men veroverd had.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En vertelde hem dat hij zich zo moedig had gedragen, dat hij eerder de bewondering dan de haat van de bevelhebbers had verworven.

En dat de opperbevelhebber hem gezonden had, niet om te kunnen straffen, want dat kon hij u al doen, maar om een man van moed te ontmoeten.

Hij voegde er aan toe dat Vespasianus als hij besloten had hem te straffen niet een oud vriend naar hem toe gestuurd zou hebben, en zich niet zo huichelachtig zou opstellen.

Ook zou er zelf niet mee hebben ingestemd mocht er bedrog of en list in het spel zijn.

3.

Toen Josephus aarzelde om in te gaan op het voorstel van Nicanor, wilden de soldaten de kuil in brand steken.

Maar de tribuun stond dat niet toe, omdat hij de man levend wilde brengen bij Vespasianus.

Nu begon Nicanor er meer op aan te dringen dat Josephus zou luisteren, en hij begreep heel goed dat de vijand hem kon bedreigen, daarom bracht hij hem in herinnering dat hijzelf gedroomd had en in die dromen God zelf had laten zien welke rampen de Joden zouden overkomen en welke rol Rome daarin zou spelen.

Josephus was slim genoeg om ineens deze dromen uit te leggen in die zin daar er een wonderlijke bevrijding zou komen.

Verder was niet ongekend met de profetieën die in het Heilige Boek stonden, hij was immer zelf een priester en kwam uit een priesterlijk geslacht en was vak in extase.

En hij gaf verder een verslag van de dromen die hij onlangs had ontvangen, en hij zond stilletjes een gebed op tot God: omdat het U, schepper van het Joodse volk, welgevallig is dit volk tot schande te brengen, en aan de Romeinen de overwinning te geven, geef ik mijzelf gewillig over in hun handen.

Daarna zei hij: Ik verklaar openlijk niet als een gevangene of als deserteur naar de Romeinen te gaan, maar als een dienaar van God.

4.

Toen hij dit had gezegd, ging hij in op de uitnodiging Nicanor.

Maar toen de Joden begrepen dat hij van plan was de uitnodiging aan te nemen, schreeuwden ze als een man uit: inderdaad, nu worden wetten van onze voorvaders met voeten getreden.

Dat God die de zielen van de Joden geschapen haft met grote moed, waardoor zij de dood verachten, O Josephus! Hou je zoveel van het leven?

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Kun je de gedachte aan slavernij verdragen?

Hoe kun je jezelf vergeten?

Hoevelen heb je er niet van overtuigd het leven in te zetten voor de vrijheid?

Je krijgt een valse reputatie van mannelijkheid, en ook van wijsheid, als je hen tegen wie je zo intens en moedig hebt gevochten, nu ziet als de redders van je leven.

Het succes van de Romeinen doet je jezelf vergeten, jij, die de plicht hebt de eer van Israël te beschermen!

We bieden je onze rechterhand en een zwaard aan.

Als je het wilt kun je sterven als een leider van Israël.

Als je dat niet wenst, sterf dan als een verrader van Joden.

Nadat ze dit hadden gezegd renden ze op hem af met zwaarden en wilden hem doden, als hij echt van zins was zich over te geven aan de Romeinen.

5.

Hierop werd Josephus bang van hun aanval, en toch dacht hij dat hij een verrader van de geboden van God zou zijn als hij zou sterven voordat hij bevrijd zou zijn.

Dus begon hij als een filosoof die in moeilijkheden is, tegen hen te spreken en zei: O mijn vrienden, waarom zouden we onszelf doden?

En waarom stellen we onze levens, onze zielen, aan een dergelijk gevaar bloot?

Durft iemand te zeggen dat ik niet de man zou zijn die ik ben?

Neen, de Romeinen zijn voldoende verstandig om de situatie te beseffen.

Het is een dapper ding om in de oorlog te sterven.

Maar dan wel door de hand van de veroveraar!

Als ik tracht te voorkomen te sterven door de hand van de Romeinen, dan pas ben ik het waard te sterven door mijn eigen zwaard of dat van mijn vrienden.

Maar als zij genade tonen en het leven van hun vijand sparen, hoeveel meer dienen we dan onszelf te sparen?

Het is toch te dwaas onszelf aan te doen wat we onze vijanden hebben verhinderd te doen?

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ik verklaar openlijk dat het een goed ding is te sterven voor de vrijheid.

Maar laat dat zo zijn in de oorlog en door hen die onze vrijheid bedreigen.

Maar nu wil de vijand niet met ons vechten en ons ook niet doden.

Hij is een lafaard die niet bereid is te sterven wanner dat van hem gevraagd wordt.

Waar moeten we bang voor zijn als we naar de Romeinen gaan? De dood?

Als dat zo is, waar zijn we bang voor, dat de vijand ons zal martelen, wellicht zal doden?

Er wordt beweerd dat we dan hun slaven zullen worden.

En hebben we vandaag dan onze vrijheid?

Er wordt ook gezegd dat het moedig is zichzelf te doden.

In de gegeven omstandigheden is dat eerder een laffe daad.

Dat staat gelijk met een kapitein die zijn schip laat zinken uit angst voor een storm.

Verder is zelfmoord een misdaad tegen God, zelfs dieren doen het niet.

Er is ook geen dier dat zichzelf doodt het verlangen te leven ligt in alle schepselen.

Het is daarom beter door de hand van de vijand te sterven dat zich het eigen leven te benemen.

Denk je ook niet dat God toornig wordt als je vernietigt wat je is toevertrouwd?

Want is van Hem dat we ons leven hebben gekregen, en het is ook alleen aan Hem om dat van ons weg te nemen.

Het lichaam van alle mensen is sterfelijk, en het is geschapen uit vergankelijk materiaal.

De ziel echter is onsterfelijk, en is deel van de Goddelijkheid die in ons lichaam woont.

Daar komt nog bij dat als we iets dat ons toevertrouwd is door een mens, we als slechteriken worden gezien.

Als iemand dan zijn lichaam, dat hem door God is toevertrouwd, willens en wetens schade toebrengt, wat is dan de naam die hij krijgt?

Verder stelt onze eigen wet terecht dat een slaaf die van zijn meester wegloopt, gestraft moet worden en we weten dat niet alle meesters even rechtvaardig zijn.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Moeten we dan proberen weg te lopen van God, die de meest rechtvaardige van alle meesters is, en denken zonder schuld te blijven?

Weten jullie dan niet dat we uit dit leven gaan op de wijze van de natuur, dat we het lichaam dat we van God hebben geleend, weer aan Hem teruggeven in ruil voor eeuwige glorie?

Dat hun huizen en hun nageslacht zeker zijn, dat hun ziel puur en gehoorzaam is en daardoor een heilige plaats in de hemel krijgt?

Terwijl de ziel van hem die zich tegen zichzelf gekeerd heeft inde donkerste plaats terecht komt terwijl ook zijn nageslacht te lijden heeft?

God haat dergelijk gedrag en Hij straft degenen die het doen als een wijs Wetgever.

Daarom bepaalt onze wet dan een zelfmoordenaar niet begraven mag worden, maar in de zon moet blijven liggen, terwijl we de lichamen van onze vijanden wel mogen begraven.

Er zijn zelf landen waar de wet bestaat dat van een zelfmoordenaar de rechterhand moet worden afgehakt als hij dood is, omdat men ervan uitgaan dat hij een vreemde voor zichzelf is geworden en dus zijn hand ook een vreemde voor hem is geworden.

Het is daarom, mijn vrienden, goed om het goede te doen, en niet toe te voegen aan de rampen die we al hebben ondergaan.

Als we onszelf willen redden, en kunnen redden, dan moeten we dat doen.

Gered te worden door een vijand, terwijl we al zo veel onze moed hebben getoond, is op geen enkele manier en schande.

Maar als we willen sterven, is het het beste te sterven door de hand van onze overwinnaars.

Ik zal nooit overlopen naar de vijand en zo een verrader worden van mezelf.

Ik zou dan een groter dwaas zijn dan een deserteur, omdat zo iemand slechts zichzelf wil redden, en ik het zou doen voor mijn eigen vernietiging. En ik weet heel goed dat het mogelijk is dat we verraden zullen worden in deze zaak.
Ik geef mijn rechterhand als waarborg, dat, zo ik verraden zal worden, met een lach zal sterven. En een troost zal vinden in de glorie die ik bij mijn Schepper zal ontvangen.

6.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Deze en vele andere argumenten voerde Josephus aan om de mannen af te houden van zelfmoord.

Maar radeloosheid had hun oren ontoegankelijk gemaakt ook al omdat ze reeds lang besloten hadden dat te doen en ze zich ergerden aan Josephus.

Ze renden op hem af met het zwaard in de hand, van alle delen van de ruimten waarin ze waren, en noemden hem een lafaard en iedereen stond klaar om het te doden.

Maar hij riep er een bij naam, keek een ander echt in de ogen en pakte een derde bij de hand, en maakte een vierde beschaamd over zichzelf, door te stellen dat ze zich te veel lieten meeslepen door hun emoties. Hij slaagde erin iedereen zijn zwaard te doen loslaten en bedwong hen hoewel ze als wilde beesten rondom hem stonden.

Hun respect voor hem bleek toch zo groot dat zijn hun zwaarden lieten zakken en weer terug deden in de schede.

En zij die daar waren werden zelfs onwillig hun waard in zijn lichaam te boren, als ze dat al konden.

7.

Zelfs in uiterste nood verloor Josephus zijn kalmte niet.

Hij vertrouwde zichzelf toe een God en hij zette zelfs zijn leven op het spel door het volgende te zeggen. En nu, zei hij, omdat jullie zo graag willen sterven, lat we dan de dood tegemoet gaan en het lot laten beslissen over de volgorde van onze dood.

Hij op wie het lot het eerst valt doodt hem die nummer twee is, en zo verder. En zo zal het een ieder van ons vergaan.

Zo zal niemand sterven door zijn eigen hand, het zou immers oneerlijk zijn als iemand zichzelf zou redden, terwijl d anderen sterven.

Dit voorstel was voor iedereen aanvaardbaar.

En nadat hij hen had overtuigd om het lot te laten beslissen, trok hij ook voor zichzelf en lot.

Hij die het eerst lot getrokken had legde zijn hoofd op en tafel en verwachtte dat Josephus hem zou doden.

Want zij vonden de dood, indien Josephus met hen zou sterven zouter dan het leven.

Maar hij trok het lot om als laatste te sterven, wat gezien werd als een voorzienigheid van God.

En omdat hij niet verlangde door het lot veroordeeld te worden, maar ook niet om zijn handen te besmeuren met het bloed van zijn vrienden, overtuigde hij hen van zijn trouw aan hen, en, net als hij, te willen leven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

8.

Zo ontvluchtte Josephus de oorlog met de Romeinen, en zijn eigen oorlog met zijn vrienden. Daarna werd hij door Nicanor naar Vespasianus gebracht. Waarna alle Romeinen uitliepen om het te zien.

En omdat de menigte elkaar bijna verdrukte, was er een behoorlijke consternatie.

Terwijl sommigen blij waren dat Josephus gevangen was genomen, en anderen hem dreigden, en weer anderen hem van dichtbij wilden zien.

Zij die wat verder stonden schreeuwden dat dit hun vijand was en ter dood moest worden gebracht, en anderen gilden niet te zullen vergeten wat hij hen had aangedaan, vreesde Josephus toch wel even voor en goede afloop.

Er waren een paar Romeinse bevelhebbers, die, hoe woedend ze eerst ook op hem waren, hem toch wel wilden zien.

Maar wat betreft de rest, de moed van Titus, en het geduld van en Josephus onder deze beproeving, maakte dat zij medelijden met hem kregen, al was het maar vanwege zijn leeftijd. Vooral toen Titus hen eraan herinnerde dat het nog maar kort geleden was dat ze met elkaar vochten maar dat hij nu in de handen van zijn vijand was.

Om verschillende redenen vroeg hij hen geduld te hebben met Josephus.

Hij was ook van grote invloed op het besluit van zijn vader om zijn leven te sparen.

Echter, Vespasianus gaf strenge orders hem goed te bewaken, omdat hij hem spoedig naar Nero wilde sturen.

9.

Toen Josephus hoorde dat deze orders gegeven werden, zei hij dat hij persoonlijk iets wilde zeggen. Maar slechts als ze alleen waren.

Toen iedereen weggezonden was behalve Titus en twee vrienden, zei hij: O Vespasianus, denk niet dat u slechts Josephus hemzelf gevangen hebt genomen, want ik ben gekomen met belangrijke berichten.

Zou ik niet door God hierheen gezonden zijn, want ik weet hoe de wetten zijn, namelijk dat een verliezend bevelhebber behoort te sterven.
U wilt mij naar Nero zenden? Waarom? Voor wat?

Zijn de nakomelingen van Nero nog steeds in leven als ze tot u komen?

U, o Vespasianus, bent Caesar en keizer, u, en uw zoon.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Bind mij nu nog vaster, en houdt mij voor uzelf, want u, o caesar, bent niet slechts heer over mij, maar over het land en over de zee en over de mensheid.

En ik verdien zeker geen beter lot dan gestraft te worden door u, zo ik lichtvaardig zou beweren dat mijn uitspraken van God komen.

Toen hij dit zei wilde Vespasianus hem op dat moment niet geloven, maar vermoedde dat Josephus dit zei als een slimme zet om zichzelf te redden.

Maar iets later was hij overtuigd, en geloofde in de waarheid van hetgeen gezegd was. God zelf had zijn verwachting van Caesar-zijn gewekt, en bovendien streefde hij al naar Caesar-zijn omdat ook andere voortekenen in die richting wezen.

Hij ontdekte ook dat Josephus bij andere gelegenheden de waarheid sprak.

Want een van hen die bij deze geheime bijeenkomst aanwezig waren zei tegen Josephus: ik kan slechts verbaasd zijn over het feit dat he de bevolking van Jotpata niet hebt verteld dat de stad zou vallen. En ook niet hebt kunnen voorzeggen wat er met jezelf zou gebeuren, tenzij wat je nu zegt ijdele woorden zijn om jezelf te redden van de woede die tegen je ontstaan is.

Waarop Josephus antwoordde: ik heb de bewoners van Jotpata verteld dat ze op de 47ste dag verslagen zouden worden en dat ik levend gevangen genomen zou worden door de Romeinen.

Nadat Vespasianus navraag had gedaan bij andere gevangenen vertelden die hem dat dit inderdaad zo was, en daardoor begon Vespasianus ook te gekloven in de uitspraken van Josephus over zijn toekomst als Caesar.

Toch gaf hij Josephus geen volledige vrijheid, maar gaf hem wel behoorlijke kleding en enige geschenken.

Hij behandelde hem op een voorkomende manier en bleef dat doen, en ook Titus bleef de belangen van Josephus verdedigen en toonde hem eer en respect.

HOOFDSTUK 9.

HOE JOPPA WERD GENOMEN EN TIBERIAS BEVRIJD.

1.

Vespasianus ging terug naar Ptolemeus op de vierde dag van de maand Panemus (Tamus), en vandaar naar Cesarea, dat aan de kust is.

Dit was een grote stad in Judea, en voor het grootst deel bewoon door Grieken. De burgers ontvingen het Romeinse leger met hun opperbevelhebber onder grote vreugde en toejuichingen voor het een deel uit sympathie boor de Romeinen en het andere deel uit haat tegen hen die overwonnen waren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zij beschimpten Josephus en wilden dat hij ter dood werd gebracht.

Maar Vespasianus ging aan dit verlangen voorbij door er geheel niet op in te gaan.

Twee van de legioenen plaatste hij in Cesarea, zodat ze daar hun winterkwartier zouden opslaan omdat hij de stad voor dat doel geschikt vond.

Maar hij plaatste het 5de en 10de legioen bij Scythopolis, om Cesarea niet te veel te belasten.

Deze plaats had zelfs in de winter een aangename temperatuur en was in de zomer verstikkend warm, omdat het in een vallei lag in de buurt ven het meer van Tiberias.

2.

Intussen kwamen er weer gezinnen naar Joppa om de stad te repareren en de stad te gebruiken als toevluchtsoord, nadat Cestus het verlaten had achtergelaten.

Omdat het omringende land geheel braak lag na de vernietigingen van de oorlog en niet in staat was hen te onderhouden, gingen zij van de kust weg.

Zij bouwden een groot aantal piratenschepen en werden piraat op de zee bij Syrië, Foenicie en Egypte, en maakten daar de zee onveilig.

Maar toen dit bericht Vespasianus bereikte stuurde hij ruiterij en voetvolk naar Joppa, dat in de nacht onbewaakt was.

Zij echter die in de stad waren vreesden een aanval en waren ook bang.

Ze deden geen enkele poging de Romeinen tegen te houden maar vluchtten met hun schepen de zee op buiten het bereik van pijlen, en bleven daar de gehele nacht.

3.

Nu is Joppa geen natuurlijke haven, want het heeft een ruwe kust, en het grootste deel van de kust is recht. Maar tussen het ruwe en het rechte deel zijn stenen gelegd op de plaats waarvan beweerd wordt dat Andromeda haar voeten heeft geplaatst, maar wat volgens velen ook een oude fabel is.

De noordenwind beukt op de kust en grote golven slaan op het strand, en tegen de rotsen. Wat de haven meer gevaarlijk maakte dan het land dat zij ontvlucht waren.

Nadat de mensen van Joppa de zee op waren gevlucht en daar ronddreven, overviel hen een harde storm in de morgen.

Deze storm wordt door zeelieden de›zwarte noordenwind‹ genoemd, en deze sloeg hun schepen op de rotsen, waardoor zij met alle moeite de open zee wilden bereiken. Zij durfden niet op het land terecht te komen omdat daar teveel vijanden waren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De rotsen waren hard en er stonden veel vijanden, dus aan land gaan was geen optie.

Terwijl de golven zo hoog opkwamen, dat zij dreigden te verdrinken.

Er bleef geen plek over om te vluchten, en geen enkele manier om zichzelf te redden.

En da terwijl ze, door het geweld van de wind, zouden verdrinken, en in de stad het geweld van de Romeinen vreesden.

Terwijl de schepen tegen elkaar botsten begonnen zij te klagen bij het verschrikkelijke lawaai van kapot gevaren schepen.

Men hield zich drijvende aan wrakhout.

Sommigen van hen meenden dat het beter was door hun eigen zwaard te sterven dan te verdrinken in de zee.

Hoewel het grootste deel van hen werd weggedreven door de golven en stuk sloegen op de rotsen waardoor het strand vol lag met dode lichamen.

Zij die levend de kust bereikten werden daar door de Romeinen gedood.

Het aantal doden door het geweld van de zee was ongeveer 4.200 mannen.

De Romeinen namen de stad zonder tegenstand en maakten die met de grond gelijk.

4.

En zo werd Joppa voor de tweede maal veroverd door de Romeinen.

Maar Vespasianus, om verder piraterij te voorkomen, liet daar een kamp opzetten waar de citadel van Joppa gestaan had. En liet daar een aantal ruiters achter en een kleine groep voetvolk als bewaking en de ruiterij had tot taak het omliggende land te vernietigen.

Deze troepen trokken over het land, zoals hen was opgedragen en dagelijks vernietigden zij het land.

5.

Maar toen het nieuws van de val van Jotapata Jeruzalem bereikte, werd het daar niet geloofd. Ten eerste omdat men een zo grote ramp niet wilde geloven en ten tweede omdat er geen ooggetuigen waren die het nieuws konden bevestigen.

Er was namelijk geen enkeling over om het nieuws te kunnen brengen, maar het was een gerucht, en geruchten gaan snel.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De waarheid echter werd geleidelijk sterker en sterker, want de mensen in de buurt van Jotapata bevestigden het waardoor de werkelijkheid duidelijk werd.

Toch werden er zaken aan toegevoegd die niet waar waren.

Zo werd er beweerd dat ook Josephus gedood was bij de inname van de stad, waardoor er in Jeruzalem gerouwd werd.

In al huizen en door iedereen die familie in Jotpata had werd e geklaagd en gerouwd.

Het was bijna een nationale rouw.

Sommigen treurden voor degenen die daar geleefd hadden, anderen voor hun familie, anderen voor hun vrienden, en weer anderen voor hun strijdmakkers, maar iedereen treurde om Josephus.

Deze rouw duurde 30 dagen.

E werden zelfs beroepsklagers ingehuurd met hun muziekinstrumenten om klagende muziek te spelen.

6.

Maar toen de werkelijkheid volledig bekend werd, was het duidelijk hoe de situatie om Jotapata werkelijk was. En dat de dood van Josephus onwaar was.

En toen men begreep dat hij nog leefde, en bij de Romeinen was, en op een andere manier werd behandeld dan een gewone gevangene, werden ze woest, met meer intensiteit dan ze verdrietig waren bij het nieuws van zijn dood.

Hij werd uitgescholden voor lafaard door de een door anderen als deserteur.

De stad was vol verontwaardiging over hem en men maakt hen veel verwijten.

Hun woede werd versterkt door hun eigen ellende, en gebrek aan vooruitzichten.

En wat doorgaans de aanleiding is tot voorzichtigheid voor wijze mannen, ik bedoel beproevingen, werd nu de oorzaak voor hen om de rampen op te zoeken, en de een ramp volgde nu de andere op.

Ze besloten zich nu met nog meer felheid op de Romeinen te storten, om wraak te nemen.

Dit was de staat waarin Jeruzalem zich bevond toen de moeilijkheden pas echt begonnen.

7.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar Vespasianus, wilde het koninkrijk van Agrippa zien, terwijl ook de koning zelf dat graag wilde, deels om Vespasianus zo voorkomend en met pracht en praal te kunne ontvangen voorzover zijn middelen dat toestond, en deels om adviezen te krijgen over mogelijke tekortkomingen in zijn beleid. Vespasianus vertrok uit Cesarea dat aan de kust ligt en ging naar Cesarea Philippi en daar liet hij zijn leger 20 dagen bijkomen, terwijl hijzelf deelnam aan de feesten van koning Agrippa, die openlijk God dankte voor de behouden terugkeer van Vespasianus en het succes van zijn ondernemingen.

Mar toen hij het bericht ontving dat Tiberias was streefde naar veranderingen en dat Tarichere doende was met een opstand, steden die beiden deel uitmaakten van het koninkrijk van Agrippa, concludeerde hij dat de Joden in het geheel niet wisten wat gehoorzaamheid was, en besloot tegen deze steden op te trekken, om Agrippa te helpen en om orde op zaken te stellen in die steden.

Hij stuurde zijn zoon Titus naar Cesarea, om het leger op te halen dat bij Seythopous, de grootste stad van de Decapolis, en in de buurt van Tiberias, op te halen, en verder wachtte hij op zijn zoon.

Hij kwam aan met drie legioenen, en sloeg zijn kamp op, ongeveer zes km. van Tiberias, waardoor hij goed gezien kon worden. De plaats waar het kamp was wordt Sennabris genoemd.

Hij stuurde ook de decurion Valerianus, met 50 ruiters om vrede voor te stellen aan de inwoners van de stad, en vroeg daarbij een teken van betrouwbaarheid.

Hij gehad gehoord dat de bevolking vrede wilde, maar verplicht werden zich opruiend op te stellen, en zelfs gedwongen te vechten.

Toen Valerianus naar deze plaats was opgemarcheerd, en dichtbij de muur was, steef hij van zijn paard af, wat ook zijn mannen deden om niet al te bedreigend over te komen.

Maar voordat zij ook maar iets konden zeggen, deden de sterkste van de stad een uitval naar hen.

Hun leider was Jezus, de zoon van Shaphat, en eerste leider van een roversbende.

Valerianus vond het niet verstandig om tegen het bevel van Vespasianus in te gaan en wilde de strijd niet aangaan, hoewel hij zeker was van een overwinning, dus koos hij voor de vlucht met achterlating van de paarden.

De paarden werden door Jezus, de zoon van Shaphat de stad ingevoerd met de houding van een overwinnaar.

8.

De ouderen en de andere leiders, die vreesden dat dit gedrag wel eens de reden zou kunnen worden voor een aanval op de stad, luchtten naar de Romeinen.

Ze namen hun koning mee en vielen neer voor Vespasianus en vroegen om zijn gunst. Zij smeekten hem niet aan hen voorbij te zien en hen niet te straffen voor de onbedachtzaamheid van een paar roekeloze mannen, maar het volk te sparen dat altijd beleefd en gehoorzaam was geweest aan de Romeinen.

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar de veroorzaker van deze opstand te straffen, die hen tot nu toe goed had bewaakt maar geen zekerheid kon geven over zijn gedrag in de toekomst.

Met deze verzoeken kon Vespasianus akkoord gaan, hoewel hij zeer boos was op de gehele stad vanwege de paardenroof, ook al omdat hij gezien had dat Agrippa zich zorgen om hen maakte.

Toen Vespasianus en Agrippa het hadden aangenomen gaven zij hun rechterhand als waarborg, maar, Jezus en zijn groep vonden het in Tiberias niet meer veilig en vertrokken naar Tarichete.

De volgende dag stuurde Vespasianus Trajanus met enige ruiters naar de citadel, om te ontdekken of de bevolking wel of geen vrede wenste.

En toen hij ontdekte dat de bevolking hetzelfde wilde als de verzoekers, nam hij zijn leger en ging naar de stad.

Het volk opende de poorten voor hem, en ontmoette hem met toejuichingen en vreugde en noemden hem hun redder en weldoener.

Maar toen het leger veel tijd nodig had om de stad binnen te gaan omdat de poort te smal was, gaf Vespasianus bevel de zuidelijke muur af te breken en zo een brede doorgang te hebben.

Hij gaf zijn troepen opdracht zich te onthouden van verkrachting en andere onjuistheden, dit om de koning tegemoet te komen.

Hij spaarde de rest van de muur terwijl de koning zijn volk bezwoer getrouw te zijn aan de Romeinen.

Zo herstelde hij de rust in de stad nadat het behoorlijk geleden had onder de opstand.

HOOFDSTUK 10.

HOE TARICHEAE WERD GENOMEN.

EEN BESCHRIJVING VAN DE RIVIER DE JORDAAN, EN VAN HET LAND VAN GENNESARETH.

1.

Nu sloeg Vespasianus zijn kamp op tussen deze stad en Taricheae, maar op een manier die het kamp versterkte, meer dan gewoonlijk. Omdat hij ervan uitging een lange oorlog te moeten voeren.

Want de opstandelingen waren naar Taricheae gegaan, omdat zij vertrouwden op de sterkte van de stad, en op het maar waaraan de stad lag.

Dit meer wordt het meer van Gennesareth genoemd door de bewoners van de stad.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De stad zelf is gelegen, evenals Tiberias, aan de voet van een berg, en aan die kanten waar ze niet beschermd wordt door het meer had Josephus haar versterkt, hoewel niet zo sterk als Tiberias.

Want de muur van Tiberias was gebouwd voordat de Joodse opstand begon, toen er nog voldoende geld beschikbaar was, en veel macht, maar Tarichese beperkte zich door enkele gulle gaven te geven. Toch lag er een groot aantal schepen klaar op het meer om zich daar te kunnen terugtrekken ingeval van een aanval over land.

Ze waren er dus op berekend over het meer te kunnen vluchten.

Zodat, toen de Romeinen een muur om hun kamp bouwden, Jezus en de zijnen daar niet van onder de indruk waren, maar zich in slagorde opstelden en een aanval uitvoerden.

Bij de eerste aanval werden de bouwers van de muur verspreid. En de aanvallers trokken het reeds gebouwde omver.

Maar toen de aanvallers zagen dat de Romeinen zich gereed maakten voor een tegenaanval, trokken ze zich teug voordat ze zelf verliezen te verduren hadden.

Maar toen de Romeinen achter hen aan kwamen, en hen in hun schepen dreven, bestookten ze de Romeinen vanaf de schepen, terwijl ze de schepen naast elkaar plaatsten, als in slagorde.

Toen Vespasianus hoorde dat een grote menigte zich had verzameld in de vallei die voor de stad lag, stuurde hij zijn zoon Titus met 600 ruiters om het te verspreiden.

2.

Maar toen Titus zag dat de vijand talrijker was dan verwacht, vroeg hij zijn vader om meer troepen.

Maar toen hij zag dat zijn ruiters graag wilden vechten, nog voordat er versterkingen waren gearriveerd, maar dat er ook waren die verbaasd waren over de menigte van de Joden, ging hij op een plaats staan waar iedereen hem kon horen en zei: mijn dappere Romeinen,

Het is goed dat ik jullie laat nadenken over wat een volk jullie zijn, in het begin van mijn toespraak, zodat je er niet onbekend mee bent wat en wie jullie zijn, en tegen wie jullie al zo dapper hebben gevochten.

Want aan ons, de Romeinen, heeft nog niemand van de bewoonde aarde kunnen vluchten.

Maar wat de Joden aangaat, hoewel zij al verslagen zijn, geven ze niet op.

Het is bedroevend dat we onze voorspoed gemakkelijk zouden kunnen bereiken, en veel beter dat we ervoor strijden.

Ook ik heb de tegenstand gezien van onze vijand en ik ben er blij mee.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toch ben ik er bang voor dat de menigte van de vijand jullie angst inboezemt, laten we dan nu vaststellen wie de vijand is en wie wij zijn en waarvoor we strijden.

Deze Joden, hoewel dapper en verachters van de dood, zijn slechts een wanordelijke groep en onervaren in de oorlog. Zij zijn niet meer dan een gewone bende en verdienen de naam van en leger te zijn niet!

Ik hoef jullie niet te vertellen wat orde en vaardigheid betekent.

Dat is ook de reden dat wij, Romeinen, oefenen in tijden van vrede om klaar te zijn voor de oorlog. We hoeven daarbij niet te denken aan het aantal van onze vijanden, want onze vaardigheden en discipline winnen het van het aantal.

Bedenk verder dat je tegen een groep vecht die, in verhouding tot ons, eigenlijk ongewapend is, terwijl wij daaraan geen gebrek hebben.

Zij zijn niet meer dan voetvolk, jullie zijn ruiters.

Zij hebben eigenlijk geen aanvoerder, terwijl jullie mij hebben.

Al deze voordelen maken jullie in feite veel meer dan jullie zouden zijn. Waardoor het grote aantal van de vijand eigenlijk in hun eigen nadeel werkt.

Nu is het niet het aantal mannen, al zijn het soldaten, dat de overwinning verzekert, maar hun dapperheid, al zijn het er slechts weinig.

Want weinigen is slagorde kunnen beter met elkaar samenwerken dan velen, terwijl velen meer schade van elkaar ondervinden.

Het zijn onbezonnenheid en onbesuisdheid die de Joden voortdrijven.

Deze passies kunnen indrukwekkend zijn, mar alleen als ze winnen, als ze verliezen raken zij uitgeblust.

Wij worden geleid door moed, gehoorzaamheid en kracht, daarin ligt onze sterkte. En dat heeft ons nog nooit in de steek gelaten.

Inderdaad, jullie gevochten is gebaseerd op betere motieven dan dat van de Joden.

Want hoewel zij hard lopen om te vechten voor hun vrijheid, en voor hun land, wat betreft ons motief, dat glorie is?

Laat het nooit gezegd worden dat de Joden, ons, die de wereld beheersen, in staat zijn ons aan te vallen.

We moeten ons hieraan weerspiegelen aan dit, dat er geen angst is en ook niet kan zijn, deze slag te verliezen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want zij die ons helpen zijn al met velen onderweg.

Toch is het in onze macht zelfstandig de overwinning te behalen.

En ik denk dat we op weg zijnde hulp helemaal niet nodig hebben, en dat onze overwinning van onszelf afhangt, en onsen grote refutatie zal verwerven.

Ik kan niet anders dan denken dat dit een situatie is waarin we onze moed kunnen bewijzen aan onszelf en aan mijn vader. Dit gevecht zal laten zien of jullie werkelijk soldaten zijn!

Het is voor mijn vader de meest normale zaak te overwinnen.

En voor mijzelf, ik kan de gedachte niet verdragen aan mijn vader te moeten laten weten dat ik in handen van de vijand gevallen ben.

En hoe willen jullie voorkomen beschaamd te worden als je minder moed hebt dan jullie leider, als hij jullie voorgaat in het gevaar?

Want jullie weten heel goed da ik vooraan zal gaan, het gevaar tegemoet. En dat ik de eerste ben die de vijand aanvalt.

Verlaat mij daarom niet, maar breng jezelf zover er zeker van de zijn dat de goden jullie helpen.

Weet, voordat je begint aan de strijd, je altijd meer succes hebt met vechten dan met vluchten!

3.

Nadat Titus dit gezegd had, kwam een buitengewoon grote woedeaanval over de mannen.

En toen Trajanus al gearriveerd was voordat de gevechten begonnen, was de al aanwezige ruiterij was ongemakkelijk bij de gedachte dat de glorie van de overwinning gedeeld moest worden.

Vespasianus had ook Antonius en Silo gestuurd met 2.000 boogschutters met de opdracht de heuvels tegenover de stad te bezetten en hen die op de muur stonden te bestoken.

De boogscutters deden wat hen opgedragen was, en blokkeerden iedere uitweg.

Titus ging met zin eigen paard het eerst naar de vijand, en de anderen volgden hem met groot geschreeuw, en gingen de vijand tegemoet inde grote vallei die daar was.

Op die manier wilden ze de indruk wekken met meer te zijn dan in werkelijkheid het geval was.
De Joden, hoewel verrast, boden tegenstand, maar niet voor lang.

Maar toen ze speren in hun lichamen voelden en overweldigd werden door het lawaai van de ruiters, werden ze vertrapt onder de hoeven van de paarden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Velen van hen werden gedood aan alle kanten en de anderen raakten verspreid en vluchtten zo snel ze konden naar de stad.

Titus achtervolgde hen en doodde er velen tijdens de achtervolging.

En van de rest, waarvan sommigen op de bergen lijken stonden, verhinderde hij te vechten, maar verdreef hen en achtervolgde hen.

Velen struikelden over elkaar terwijl Titus hen de terugtocht naar de stad verhinderde, hij dreef hen terug nar de vallei, waar hij hen liet bewaken en zich opmaakte om de stad aan te vallen.

4.

Maar nu ontstond er nauwelijks tegenstand in de stad.

Want de bewoner die daar bezittingen hadden, en aan wie de stad behoorde, wilden eigenlijk helemaal niet vechten, en des te minder nu hun legertje was verslagen.

Maar de vreemdelingen in de stad, die zeer talrijk waren, wilden des te meer het gevecht aangaan. Waardoor er partijschap in de stad ontstond.

En toen Titus dit tumult hoorde, want hij was niet ver van de muur, schreeuwde hij: Medesoldaten, nu is het de tijd, waarom vertragen jullie het feit dat God de Joden aan ons heeft overgeven?

En waarom vertragen jullie het feit dat God de Joden aan Rome heeft overgegeven?

En stel dat jullie de overwinning zouden behalen, heb je niet gehoord wat een lawaai ze maken?

Zij die ons konden ontvluchten bevechten nu elkaar!

Als we ons een beetje inzetten en een beetje moed gebruiken, nemen we de stad snel in.

Want zonder gevaar wordt niets groots volbracht, we hebben ervoor te zorgen dat het voor de vijand noodzakelijk wordt zich over te geven. En erop toe te zien dat men geen hulp krijgt, want hoewel wij getalsmatig in de minderheid zijn, zij we toch er goed in staat de stad te veroveren.

5.

Zodra hij dit gezegd had, wendde hij zijn paard en reed naar het meer, en vandaar als eerste de stad binnentrok. De anderen volgden hem.
Hierdoor ontstond er schrik bij de bewoners die op de muur stonden, en durfden niets tegen hem te ondernemen of hem te hinderen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dus stopte men met de bewaking van de stad, en de volgelingen van Jezus, hun leider, vluchten weg naar het meer. Velen van hen werden op de vlucht gedood, terwijl anderen er in slaagden de boten te bereiken.

Er werd een grote slachting aangericht, terwijl de vreemdelingen die niet waren gevlucht al plannen begonnen te maken om tegenstand te bieden.

Maar de oorspronkelijke bewoners van de stad vochten niet, zij hoopten dat het geven van de rechterhand van Titus hen veiligheid zou bieden, nadat hij de veroorzakers van de opstand had gedood.

Zij die de boten in gevlucht waren en zagen dat de stad genomen was, voeren zo ver weg als ze maar konden.

6.

Hierop zond Titus zonden een van zijn ruiters naar zijn vader om het goede nieuws te brengen.

Die was, vanzelfsprekend, erg blij met de getoonde moed maar niet minder van de geslaagde actie van zijn zoon.

Hij meende dat nu het grootste deel van de oorlog wel voorbij zou zijn.

Daarna ging zelf de situatie bekijken en zette wachten neer om de stad die hij opdracht gaf dat niemand zonder toestemming de stad mocht verlaten en dat zij die het probeerden gedood moesten worden.

De volgende dag ging hij naar het meer, en gaf bevel dat de boten opgeknapt moesten worden om vluchtelingen ook over het water te kunnen achtervolgen.

De boten waren snel weer bruikbaar, want er was voldoende materiaal voorhanden om ze te repareren.

7.

Dit meer van Gennesareth wordt zo genoemd naar de naam van het omliggende land.

Het is ongeveer 8 km. breed en 30 km. lang.

Het water is zoet, en goed te drinken, beter zelfs dan sommige bronnen.

De meer is prachtig en aan alle kanten is er een strand.

Het geeft koel water, hoewel het aan de oppervlakte warm kan zijn.

Het water kan zelfs zo koud zijn als sneeuw waardoor de mensen in de omgeving vaak in de nacht water nemen als het zomer is.

In het water zwemmen verschillende soorten vis die men in andere landen niet vindt.

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Het wordt in twee delen verdeeld door de rivier de Jordaan.

Panium wordt de bron van de Jordaan genoemd, maar in werkelijkheid is de bron van de Jordaan een onzichtbare plaats die Phiala wordt genoemd. Deze plaats ligt in de buurt van en is ongeveer Trachonitis.

Inderdaad is de naam of Phiala, wat betekent kruik of kom, zeer juist, vanwege de ronde vorm ervan, als een wiel.

Deze oorsprong van de Jordaan was onbekend totdat het ontdekt werd door Philip, tetrarch van Trachonitis.

Hij gooide namelijk kaf in de Phiala, wat teruggevonden werd in Paninto, waarvan men dacht dat het de bron van de Jordaan was.

Wat Panium zelf betreft, het is een prachtige plaats die rijkelijk versierd is door Agrippa, en dat op zijn eigen kosten.

De zichtbare stroom van de Jordaan komt uit deze spelonk en gat dat naar het meer.

Het stroomt dan verder, passeert de stad Julias, en gaat dan verder naar het meer van Gennesareth.

Daarna gaat het een lange weg naar de woestijn en eindigt in de Dode Zee.

8.

Het land dat eromheen ligt heef haar naam aan het meer gegeven.

De natuur ervan is wonderlijk en prachtig.

De bodem is erg vruchtbaar waardoor de bewoners er allerlei soorten vruchtbomen kunnen planten.

De lucht is ook erg goed, zodat er zelfs walnoten groeien en ze gedijen goed.

Ook zijn er palmbomen die heel goed groeien

Vijgenbomen en olijfbomen zijn er ook.

Men kan deze plaats een geschenk van de natuur noemen, omdat planten die elkaar op een andere plek niet verdagen, hier god gedijen.

Er groeien niet slechts veel fruitsoorten, maar de blijven, nadat ze geplukt zijn, ook erg lang goed.

Het voorziet de bewoners van de bekendste fruitsoorten, druiven en vijgen, tien maanden van het jaar, en de andere vruchten komen het gehele jaar tot rijpheid.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want behalve dat de lucht erg goed is, komt er ook heel goed water uit fonteinen

De mensen nomen deze plaats Kapernaum.

Sommigen denken zelfs dat hier de oorsprong van de Nijl is, omdat men hier dezelfde vissen aantreft als in een meer in de buurt van Alexandrië.

9.

Maar toen de boten klaar waren, ging Vespasianus aan boord van een van hen met zoveel troepen als hij meende dat voldoend was om de vijand achterna te zitten.

Maar degenen die ze gebruikten konden niet op het strand landen, want dat was in handen van de Romeinen.

Ook konden ze niet vluchten, het meer op, want de boten waren daar te klein voor en slechts bedoeld voor persoonlijk gebruik.

Ze waren ook te zwak om met de troepen van Vespasianus te vechten omdat ze met te weinigen waren en overvallen werden door en veel groter aantal.

Echter, ze voeren langs de boten en kwamen soms ook wel dichtbij, maar dan gooiden de Romeinen stenen naar hen en naderden daardoor zelf om hen te bestrijden.

Toch leden ze zelf de grootste schade in beide gevallen.

Wat betreft de stenen die men naar de Romeinen gooide, die maakten alleen geluid, want ze werden net zo gegooid als ze streden, wanordelijk. Terwijl ze zelf door de Romeinen beschoten werden met pijlen.

En toen ze het waagden dichtbij de Romeinen te komen, ondervonden ze hoe dom dat was, want voordat ze hen schade konden doen, werden hun boten lek geschoten en zonken ze, samen met hun boten.

En zij die het waagden een man-tot-man gevecht aan te gaan, die werden doorboord met speren.

Soms sprongen de Romeinen in hun buten en versloegen hen in hun eigen boot.

En toen sommigen naderbij voeren gooiden de Romeinen stenen waardoor hun boten braken en zonken.

Wanneer zij, die in het water terecht kwamen hun hoofd boven water staken, werden ze beschoten door pijlen of gedood door het die boten langs voeren.

In de meest radeloze gevallen wilde men de Romeinse boten inklimmen, maar dan werd of hun hoof of hun hand afgehakt.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ze werden de pan ik gehakt op het water, en zij die aan land wilden gaan werden daar beschoten met pijlen van de Romeinen die daar stonden te wachten op hen.

De Romeinen sprongen tenslotte uit hun boten en vernielden het land in de omtrek. Niemand kon die dag ontsnappen.

Het stonk verschrikkelijk en het land bood de volgende de volgende dag een troosteloze aanblik.

Want zowel in de boten, die vol waren met lijken, en op het water lagen de doden te zwellen.

En toen de dode lichamen opgewarmd werden door de zon, bedierven zij de lucht, zodat zelfs zij die en hadden gehaat medelijden met hen kregen.

Dit was het resultaat van de gevechten op het meer.

Het aantal doden bedroeg die dag 6.500, inclusief de doden de waren gevallen in en om de stad.

10.

Nadat de gevechten voorbij waren ging Vespasianus de rechtbank voorzitten in Taricheae, om vreemdelingen van oorspronkelijke bewoners te scheiden.

Want het bleek dat de vreemdelingen de strijd begonnen waren.

Hij voerde overleg met zijn andere bevelhebbers, of hij de oude bewoners moest sparen of niet.

Maar toen de bevelhebbers argumenteerden dat hen sparen net in zijn voordeel zou zijn, omdat, als ze eenmaal vrijgelaten werden, ze niet stil zouden zitten omdat ze beroofd waren van hun behuizing en daarom wel en anderen zouden kunnen dwingen tegen de Romeinen te strijden. Vespasianus erkende dat ze geen recht hadden vrijgelaten te worden.

Maar hij besefte ook dat het doden van hen de andere bewoners van de streek zouden veranderen in zijn vijanden.

Want niemand zou het accepteren dat zo velen die hem om hun leven hadden gesmeekt, toch zouden worden gedood.

Verder was hij er de man niet naar om, na het aanbieden van zijn rechterhand, toch geweld te gebruiken.

Maar zijn metgezellen bleven hem bestoken met argumenten, en stelden dat geen enkele straf voor de Joden te zwaar kon zijn. En dat hij te doen had wat goed was voor Rome.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dus gaf hij hen de vrijheid te doen wat men goed dacht maar dat de gevangenen de stad mochten verlaten naar Tiberias uitsluitend via een aangewezen weg en geen andere.

Men geloofde maar al te graag war er gezegd werd, en men ging met hu bezittingen naar Tiberias. Maar de Romeinen overvielen hen op de weg en sloten hen in de stad op.

Toen kwam Vespasianus , en beval hen allen naar het stadion te gaan, en beval daarna dat de oude mannen gedood moesten worden, met de anderen die nutteloos waren, dat waren ongeveer .200 personen.

Van de jonge mannen selecteerde hij 6.000 van de sterkste en zond hen naar Nero, om te graven aan de rivier de Istmus, en verkocht de rest als slaaf, wat er nog ongeveer 3.400 waren, behalve de slaven die hij als geschenk aan Agrippa gaf.

Omdat ze behoorden tot zijn koninkrijk kreeg hij de vrijheid met hen te doen zoals hij wilde.

Maar de koning verkocht ook hen als slaven.

Maar de rest van de menigte die in Trachonites, Gaulanites, Hippos en Gadara waren het grootste deel van de opstandige en wilden de wapens niet neerleggen omdat ze liever oorlog dan vrede hadden.

Deze gevangenen werden genomen op 8ste dag van de maand Gorpiaeus (Elul).

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

DE OORLOG DER JODEN

OF DE GESCHIEDENIS VAN DE VERWOESTING VAN JERUZALEM.

BOEK IV

BEVAT DE PERIODE VAN EEN JAAR.

VANAF DE BELEGERING VAN GAMALA TOT DE KOMST VAN TITUS OM JERUZALEM TE BELEGEREN.

HOOFDSTUK 1.

DE BELEGERING EN INNAME VAN GAMALA.

1.

Alle Galileërs die na de slag om Jotpata, hadden gerebelleerd tegen de Romeinen, gaven zichzelf opnieuw over na de verovering van Taricheae.

En de Romeinen kregen alle forten in handen en ook de steden, behalve Giscala en die op de berg Tabor lagen.

Ook Gamala dat in de buurt van Tarichem ligt, maar aan de andere kant van jet meer ligt zweerde met hen samen.

Deze stad ligt aan de grens van het koninkrijk van Agrippa, zoals ook Sogana en Scleucia.

Deze maakten deel uit van Gaulanitis.

Want Sogana was deel ban Boven-Gaulanitis, en Gamala van Beneden-Gaulanitis.

Terwijl Selcucia aan het meer Semechouitis ligt, dat 6 km. breed is en 12 km. lang.

Haar velden strekken zich uit tot aan Daphne, en het is in alle opzichten een prachtige plaats, het heft mooie fonteinen en goed water en wordt de kleine Jordaan genoemd, stroomt onder de tempel van het gouden kalf door en loopt dat verder naar de grote Jordaan.

Agrippa had Sogana en Seleucia in een verbond met elkaar verenigd aan het begin van de opstand tegen de Romeinen.

Toch gaf Gamala zich niet over aan hen, maar vertrouwde in deze moeilijkheden op een plaats, die groter was dan Jotpata, en die gelegen was op en hoge en ruwe berg. Deze berg had de vorm van een kameel, waarnaar het dat ook is genoemd, hoewel men die naam niet al te nauwkeurig uitsprak.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Aan beide zijden eindigde de berg in grote valleien.

Er zijn echter ook een paar minder moeilijk begaanbare toegangen tot die berg.

Maar de bergbewoners hebben een diepe greppel uitgehakt waardoor de berg lastig te bestijgen is.

Er zijn huizen op gebouwd die van dikken stenen geconstrueerd zijn en dicht naast elkaar staan.

De top is zo steil dat het lijkt alsof de huizen er ieder moment vanaf kunnen vallen.

Vanaf het zuiden geeft het een aanblik van een immense hoogte en een stad die niet in te nemen is.

Van boven is de stad, en ook de berg, niet ommuurd maar ligt naast een enorme diepte.

Er is ook een fontein in de stad, pal naast de grens ervan.

2.

Hoewel de stad al moeilijk in te nemen was, had Josephus er een muur omheen laten bouwen ter versterking en ook greppels en valkuilen laten maken.

Het volk dat er woonde was zo mogelijk nog moeilijker te veroveren dan de stad zelf, maar er ware minder strijdbare mannen dan er in Jotpata waren.

Men had een zo groot vertrouwen in die plaats, dat men er van uitging dat een vijandelijk leger nooit zo groot kon zijn dat het de stad zou kunnen nemen.

Velen hadden zelfs in die stad hun veiligheid gezocht omdat de stad zo sterk was.

Men had het zelfs gepresteerd het leger van Agrippa zeven maanden te weerstaan.

3.

Maar Vespasianus verplaatste zijn kamp van Emmaus naar Tiberias, Emmaus betekent ›verwarmd bad‹ omdat er een warmwaterbron is die goed is voor het lichaam, en kwam naar Gamala.

Toch was de situatie zo dat hij niet in stat was de berg te omsingelen en die te laten bewaken.

Maar daar waar het kon zette hij wachters en bezette delen van de berg.

En toen het legioen, zoals hun gewoonte was, hun kamp dat aan de berg lag versterkte, begon hij dammen aan het oostelijk deel van de berg te bouwen, daar waar de hoge toren van de stad was, en waar het 15de legioen het kamp had opgeslagen. .

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Terwijl het 5de legioen de taak had het verdere deel van de stad te bewaken en het 10de legioen de greppels vulde en de vallei bewaakte.

In deze tijd verscheen koning Agrippa bij de muur, en trachtte met hen te spreken over overgave maar hij werd geraakt door een steen van en van de slingeraars, waarop hij onmiddellijk werd omringd door zijn eigen mannen. .

Maar de Romeinen waren verlangend de belegering te beginnen, ook vanwege hun verontwaardiging voor het gebeurde met de koning, en besloten slechts hun eigen voordeel en wensen te volgen.

4.

Toen de dam klaar was, wat erg snel was gegaan vanwege het aantal arbeiders en de ervaring die zij met een dergelijke taak hadden, brachten zij de machines.

Maar Chares en Joseph, die de meest sterke mannen van de stad waren, zetten hun gewapende mannen op orde, hoewel die al bang waren, omdat ze ervan uitgingen dat de stad niet erg lang verdedigd kon worden, omdat er onvoldoende voorraden water en andere benodigdheden waren.

Echter, toen ze door hun leider aangemoedigd werden en op de muur hun taak deden, slaagden ze er inderdaad in de machines terug te drijven.

Maar toen uiteindelijk de machines toch stenen gooiden naar de muur, trokken zij zich in de stad terug.

Toen brachten de Romeinen drie stormrammen op drie verschillende plaatsen in stelling en deden de muur schudden en vallen.

Ze stroomden de stad in via de bressen die zij in de muur hadden geslagen met een sterk geluid van geschreeuw, wapens en trompetten. Hierop nam men de stad met geweld in.

Maar de mannen van de stad boden hevige tegenstand en konden de Romeinen zelfs even terugslaan.

De Romeinen werden overweldigd door de mannen van de stad die van alle kanten op hen afkwamen, dat ze gedwongen waren naar het bovendeel van de stad te rennen.

Waarop de aanval op hen nog feller werd, en velen van hen naar beneden werden gegooid. Ook in de smalle straten werden velen van hen gedood.

En toen de Romeinen niet in staat waren hen die boven stonden te verslaan, mar ook niet terug konden vanwege het gedrang daar, vluchten zij de huizen van de vijand in die lager gelegen waren.

Maar deze huizen werden zo vol, van binnen en op de daken, dat zij het gewicht niet konden dragen en instortten.

En toen een huis instortte door de velen die er op zaten, namen zij ook de huizen mee die er onder lagen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hierdoor kwamen veel Romeinen om.

Het werd een chaos en jog de schrik er bij de Romeinen danig in. Door het instorten van de huizen waren zij gedwongen over het puin te lopen.

Daardoor werden velen door puin bedolven en erdoor verpletterd. Anderen verloren hun ledematen, maar een nog groter deel stikte in het stof dat uit de puinhopen kwam.

De bevolking van Gamala vermoedden dat God hen te hulp kwam, en zonder zelf verliezen te lijden gingen zijn door en verdreef de vijand naar de daken van hun huizen.

En toen ze strompelden door de smalle straten, vielen ze zelfs neer en werden geraakt door pijlen en gedood.

De puinhopen voorzagen hen in voldoende stenen en de gedode Romeinen voorzagen hen van ijzeren wapenen.

Want het nemen van de zwaarden van hen die gedood waren stelden hen in staat die gebruiken om het die halfdood waren ook te doden.

Ook waren er Romeinen die er de voorkeur aan gaven zichzelf te doden.

Bovendien was het niet eenvoudig een goed heenkomen te zoeken.

Want ze jenden de weg niet en het stof was zo dik dat ze niet eens konden zien waar ze liepen en velen werden gedood in het gedrang.

5.

Zij die dat konden zorgden ervoor de stad te verlaten.

Maar Vespasianus bleef daar war het gevaar het grootst was.

Hij was diep getroffen te zien dat de puinhopen op zijn mannen vielen en vergat te zorgen voor zijn eigen veiligheid.

Hij ging geleidelijk naar het hogere deel van de stad voordat hij zich van het gevaar bewust was in midden in een gevaarlijke situatie was, met slechts een paar mannen bij hem.

Zelfs zijn zoon Titus was niet bij hem op dat moment, want die was naar Mucianus in Syrië gestuurd.

Hij wilde echter niet vluchten omdat dat niet bij hem hoorde en hij bovendien van mening was dat het niet juist zou zijn te vluchten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij herinnerde zich zijn daden uit zijn jeugd en zijn moed, en als was aangedreven door een goddelijke wind, liet hij zich beschermen door de schilden van zijn metgezellen, en vormde een formatie over zowel hun lichaam als het zijne. Hij bestreed de vijand die vanaf de berg naar hem toe kwamen rennen.

En zonder enige angst voor de menigte te tonen, of voor de pijlen, weerstond hij iedereen totdat de vijand zag welk een goddelijke moed hij had en zich terugtrok.

En toen zijn mannen erop aandrongen trok hij zich terug mar zonder op enig moment zijn rug aan de vijand te laten zien, totdat hij de stad verlaten had.

Een groot aantal Romeinen viel tijdens deze slag, onder hen Ebutius, de decurion, een man die bekend stond om zijn moed en vastberadenheid.

6.

Vespasianus troostte zijn leger na deze tegenslag, omdat ze teleurgesteld waren, en omdat zo nooit eerder zo:n ramp hadden meegemaakt. Bij dat alles kwam nog dat ze zich schaamden omdat ze hun bevelhebber alleen hadden gelaten in het gevaar.

Wat hemzelf aanging, hij zij niets dat op klagen leek.

Maat hij merkte op dat men met mannelijkheid te dragen had wat de oorlog gaf, en dat geen overwinning bereikt werd zonder verliezen. En dat het geluk onverwacht kon draaien. Nadat men tienduizenden Joden had gedood, overkwam hen nu en kleine tegenslag.

Dat is de tekortkoming van zwakke lieden die uitzinnig raken van een klein succes maar laf worden het als tij keert.

De verandering van omstandigheden gat in de oorlog altijd plotseling.

Hij is de beste soldaat die zijn verstand bij elkaar houdt bij tegenspoed, en vastberaden is met een sterke inzet, en vrolijk herwint wat hij verloren kan hebben.

Wat er nu gebeurd is kan niet geweten worden aan hun onvolkomenheid, en ook niet aan de moed van de Joden, maar aan de problemen die de plaats van het gevecht opleverde en die een korte tijd in het nadeel werkte.

Het kan niemand lukken jullie verantwoordelijk te stellen voor gebrek aan moed.

Want toen de vijand zich had teruggetrokken op hogere plaatsen, hadden jullie beter niet ook naar de hogere plaatsen kunnen gaan. Daarmee hebben jullie jezelf blootgesteld aan gevaar.

Maar na het veroveren van de lager gelegen delen, had je de vijand moeten verleiden om daar slag te leveren.

In het verlangen naar een overwinning, hebben jullie te weinig gedacht aan eigen veiligheid.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar deze onvoorzichtigheid in de oorlog en overmoed, zijn geen Romeinse eigenschappen.

Terwijl wij alles wat we doen uitvoeren door vaardigheden en discipline, laten we onvoorzichtigheid en overmoed over aan barbaren, want dat zijn de eigenschappen waardoor de Joden zich laten leiden.

Wij behoren daarom gebruik te maken van onze eigen deugden, en niet al te lang teleurgesteld te zijn over deze tegenslag, laat ieder zijn troost vinden in eigen kracht.

Want daardoor zal hij hen wreken die gevallen zijn, en hen straffen die hen hebben gedood.

Wat mijzelf betreft, ik ben van plan om, zoals ik altijd al heb gedaan, voor jullie uit te gaan tegen de vijand en ik zal de laatste zijn die zich terugtrekt.

7.

Zo moedigde Vespasianus zijn leger aan.

De mensen van Gamala vatten inderdaad moed uit deze kleine overwinning, maar toen ze ontdekten dat de kansen op een vredesverdrag verkeken waren, en de voorraden begonnen op te raken, zonk hun het hart in de schoenen.

Toch negeerden ze niet de taak voor lijfsbehoud te zorgen, de meest moedigen van hen werden geplaatst bij die delen van de muren die beschadigd waren, terwijl de minder moedigen de rest van de muur rondom de stad bewaakten.

En toen de Romeinen de dan verhoogden en een tweede maal de stad probeerden te veroveren, vluchtten velen van het naar de vallei waar geen bewakers waren en in onderaardse grotten.

Terwijl die bang waren gevangen te worden genomen, in de stad bleven en omkwamen door gebrek aan water en voedsel.

Want de voorraden die ze hadden waren toegewezen aan de strijdende mannen.

8.

Dit waren de omstandigheden waarin de bevolking van Gamala zich bevond.

Hierna nam Vespasianus een andere taak op zich, en dat was de onderwerping van de bewoners van de berg Tabor. Een plaats die in het midden van een vallei bij Scythopolis ligt en waarvan de top ongeveer 600 meter hoog is. Bovendien is de berg vanaf de noordkant nauwelijks te beklimmen.

De bovenkant ervan is en plateau van ongeveer 10.000 vierkante meter en wordt omringd door en muur.

Josephus had deze muur in 40 dagen laten bouwen, en haar versterkt met verschillende materialen, en de plaats voorzien van water, want eerder maakte men slechts van regenwater gebruik.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Omdat er veel volk op de berg verzameld was, stuurde Vespasianus Placidus erheen met 600 ruiters. Omdat het niet mogelijk was de berg te beklimmen, stelde hij en vredesverdrag voor, en bood zijn rechterhand aan als waarborg voor de vrede en voor zijn bemiddeling bij de opperbevelhebber.

Toen kwam men naar beneden, maar had verraderlijke plannen, echter, Placidus had dat ook!

Want Placidus sprak vriendelijk tot hen met de bedoeling hen te verslaan zodra ze in de vallei waren aangekomen.

Ze kwamen naar beneden, als gingen zij in op zijn voorstel, maar het was met de bedoeling hem aan te vallen zodra hij er niet op was berekend. Placidus was hen echter te slim af.

Want toen de Joden hem begonnen aan te vallen deed hij alsof hij weg wilde rennen, maar toen ze in de vallei aren draaide hij zijn paard om en viel hen aan.

Waarop hij hen versloeg en vervolgens de terugtocht van de anderen afsneed en voorkwam zo dat ze de berg weer op konden.

Dus verlieten zij de Tabor en vluchtten naar Jeruzalem, terwijl de bevolking van het omliggende land afspraken met hem maakte, want ze hadden gebrek aan water dus gaven zij de berg en zichzelf over aan Placidus.

9.

Maar de meer dapperen van Gamala, van het meer vrijmoedige soort, vluchtten en verborgen zichzelf om niet van honger en dorst om te komen.

Maar de krijgers hielden de oorlog vol to de 20ste dag van de maand Hyperberetmus (Tisri), toen drie soldaten van het 15de legioen, tijdens de morgenwacht, onder een hoge toren wisten te kruipen en die zonder enig geluid ondermijnden.

Ze deden dat zo vakkundig dat de wachters niets in de gaten hadden.

Deze soldaten wisten ieder geluid te voorkomen en toen zij vijf zware stenen hadden weggerold vertrokken zij haastig.

Waarna de toren plotseling omviel, onder groot geraas, en hen die daarop stonden meenam.

Het kabaal was zo groot dan zij die het hoorden van hun plaatsen wegrenden.

De Romeinen doodden velen die probeerden tegenstand te bieden, onder wie Joseph, die geraakt werd door een pijl, toen hij rende over dat deel van de muur dat afgebroken was. Maar toen de anderen inde stad bang werden van het kabaal begonnen ze door elkaar te rennen als was de stad al genomen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen werd Chares, ziek en stierf onder de handen van zijn geneesheer, hij sterf aan de angst dat hij de veroorzaker was van alle ellende.
Maar de Romeinen herinnerden zich heel goed hun vorige tegenslag en gingen de stad niet binnen tot de 23ste dag van de eerder genoemde maand.

10.

Toen nam Titus, die nu terug was, uit verontwaardiging van wat de Romeinen hadden meegemaakt tijdens zijn afwezigheid, 200 ruiters en enig voetvolk met zich mee en ging zonder enig geluid de stad in.

Toen de wacht zag dat hij eraan kwam, maakten zij en geluid en namen de wapenen op.

Daardoor werd zijn aankomst bekend bij hen die in de stad waren en sommigen van hen namen hun vrouwen en kinderen en wilden de stad uittrekken, en vluchtten naar de citadel, onder klagen en schreeuwen, terwijl anderen op Titus afrenden en werden gedood.

Maar zij die verhinderd werden de citadel te bereiken werden door de Romeinen gedood. Terwijl anderen zich op de bewakers stortten. Bij dit alles vloeide het bloed over de straten.

Maar toen kwam Vespasianus zelf om bijstand te verlenen en bracht een heel leger met zich mee.

Het bovendeel van de stad was erg rotsachtig, en zeer moeilijk begaanbaar, en bovendien was het erg steil. Er stonden erg veel mensen aan alle kanten en terwijl de Joden zich met alle moed verdedigden met pijlen en grote stenen die ze naar beneden lieten rollen terwijl ze zelf moeilijk bereikbaar waren voor de pijlen van de vijand.

Maar toen kwam er een stormachtige wind van God die de Romeinse pijlen in hun richting dreef en een instrument was voor hun verwoesting.

De Joden konden geen stand houden vanwege deze wind en hadden ook niets om zich te beschermen en ook konden ze de boogschutters niet zien.

Dus omringden de Romeinen hen en sloegen ze dood voordat ze ook maar iets konden doen.

En de herinnering van hen die sneuvelden bij de eerste Romeinse poging de stad binnen te trekken keerde zich nu tegen hen.

Een groot aantal van hen die aan alle kanten omringd waren, en niet meer konden ontsnappen, gooiden hun vrouwen en kinderen diepte in die naast de citadel was.

Maar het gebeurde dat de woede van de Romeinen minder bleek te zijn dat de paniek van hen die nu omringd waren. De Romeinen doodden 4.000 man, terwijl het getal van hen die de Joden zelf naar beneden hadden gegooid meer dan 5.000 was. Ook lieten zij de vrouwen niet ontsnappen, behalve twee vrouwen die de dochters van Philipus waren, deze Philipus was de zoon van een groot legerleider in het leger van Agrippa.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dezen konden ontkomen omdat ze goed verstopt waren toen de stad genomen werd.

Want ze spaarden zelfs gen kinderen, hoewel de meesten van de kinderen door de Joden de diepte in waren gegooid.

En zo werd Gamala genomen op de 23ste dag van de maand Hyperberetens, (Tisri) en de opstand van de stad was begonnen op de 24ste dag van de maand Gorpieus (Elul).

HOOFDSTUK 2

DE OVERGAVE VAN GISCHALA, TERWIJL JOCHANAN NAAR JERUZALEM VLUCHT .

1.

Er bleef geen plaats in Galilea over doe niet ingenomen werd behalve de kleine stad Gischala, waarvan de bevolking toch echt graag vrede wilde.

Zij waren landbouwers en weidden zichzelf geheel aan het cultiveren van de aarde.

Er was daar echter ook een groot aantal rovers, en die via corruptie een plek hadden weten te veroveren in de stad., terwijl enkele leiders van het volk ook leden aan de ziekte van corruptie.

Het was Jochanan, de zoon van een man die Levi heette, en die hen in deze rebellie trok en hen daarin aanmoedigde.

Hij was kundig in sluwheid en kon zich op velerlei manier gedragen.

Hij beweerde grote dingen te verwachten maar was nogal langzaam om wat hij beloofde ook daadwerkelijk te volbrengen.

Hij was bij iedereen bekend als iemand die de oorlog liefhad, zodat hij zichzelf gezag liet aanmeten.

Het opruiende deel van de bevolking van Gischala stonden onder zijn bevel. Het volk, dat al klaar stond voor de overgave, wachtte daardoor op de komst van de legers van de Romeinen.

Vespasianus stuurde Titus met 1000 ruiters naar hen toe, maar trok zijn 10de legioen terug naar Scythopolis, terwijl hij terugkeerde naar Cesarea met de twee andere legioenen, zodat die konden bijkomen van de lange campagnes. Hij ging ervan uit over voldoende mannen te beschikken voorde problemen die gingen komen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij voorzag dat de belegering van Jeruzalem een moeilijke zou worden. Deze stad was nog niet genomen omdat het een koninklijke stad was en de hoofdstad van het volk. En omdat veel vluchtelingen daar hun heil hadden gezocht.

Het was een van nature sterke stad en de muur die erom heen was gebouwd baarde hem veel zorgen.

Verder wist hij dat de mannen van die stad zeer moedig en vastberaden waren. En dat ze, zelfs zonder muur, moeilijk waren te overwinnen.
Om deze redenen zorgde hij ervoor dat zijn soldaten extra oefeningen ondergingen voor de komende strijd.

2.

Toen Titus naar Gischala reed ontdekte hij dat het eenvoudig in te nemen zou zijn bij de eerste aanval.

Maar hij wist ook dat de inwoners zonder genade zouden worden gedood dood zijn troepen.

Hij was inmiddels het bloedvergieten zat en had medelijden met het grote deel onschuldigen dat zou sterven met de schuldigen.

Dus zag hij liever dat de stad zich zou overgeven om zijn voorwaarden.

Toen hij zag dat de muur vol stand met hen die van de corrupte partij waren zei hij rot hen dat hij zich afvroeg op wat zij vertrouwden om tegen de Romeinen te vechten, terwijl ze heel god wisten dat sterkere steden waren gevallen dat een korte strijd.

Terwijl veel steden zich hadden toevertrouwd aan de zekerheid van de Romeinse rechterhand, die hen was aangeboden, en die hij ook nu aanbod, met voorbijzien aan hun eerdere overtredingen, om hun bezittingen te beveiligen.

En dat men nu nog kon hopen de vrijheid te behouden en vergeving te krijgen.

Maar verder te gaan met hun tegenstand, terwijl dat onmogelijk was, was onvergeeflijk.

Want zouden ze niet ingaan op zijn redelijke aanbod met zijn rechterhand als waarborg, zagen een niets ontziende oorlog tegemoet, en zouden ze spoedig ontdekken dat hun muur slechts een zwakke was als die bestormd werd door de Romeinen.

Te vertrouwen op hun muur zou slechts bewijzen dat zij niets beter waard waren dan gevangenschap en slavernij.

3.

Niemand van de bevolking durfde een antwoord te geven, maar kwam niet op de muren omdat die vol was met rovers, die ook de poorten bewaakten om te verhinderen dat ook maar iemand zou vluchten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En dat ook maar iemand de voorwaarden van onderwerping zou aanvaarden en de Romeinen de stad in zou laten.

Maar Jochanan gaf Titus als antwoord dat hijzelf bereid was de voorstellen te aanvaarden maar dat hij eerst overleg met de anderen moest voeren, en dat hij de tegenstanders zou proberen te overtuigen.

Ook zei hij dat Titus de Joodse wetten moest respecteren, en het zou vergunnen het feest te houden van de zevende dag, op welke het verboden was hun wapenen te gebruiken, maar ook verboden te onderhandelen.

En dat zelfs de Romeinen niet onbekend waren met hun zevende dag waarop niet gewerkt werd.

En dat hij die hen zou dwingen de wet te overtreden, ook zichzelf schuldig maakte. Verder merkte hij op dat deze kleine vertraging nauwelijks in het nadeel van Titus kon zijn.

Want waarom zou iemand denken dat er in de nacht iets kon worden ondernomen, behalve een vlucht?

En dat zou niemand wagen die het leger rondom de stad had gezien.

Het zou voor de Joden een grote pijn betekenen gedwongen te worden de wet te schenden.

Het zou het goede zijn om te doen door hem die vrede aanbood, zonder dat men aanspraak maakte op die gunst, de wetten te respecteren.

Zo speelden zij hun sluwheid uit, niet zozeer ui respect voor de zevende dag, maar omdat zij hun hoop gevestigd hadden op een nachtelijke vlucht om het vege lijf te redden.

Hierin lag ook het ingrijpen van God om deze Jochanan te redden op dit moment, zodat hij verwoesting over Jeruzalem zou brengen.

Het was ook Zijn ingrijpen dat Titus op dit verzoek inging en zijn kamp in de buurt van Cydessa opsloeg.

Cydessa was een sterk dorp van de Tyriërs waarvan de bewoners een grote haat tegen de Joden had.

Het had een grote bevolking en was goed versterkt, en zeer goed in staat zich te verdedigen tegen de Joden.

4.

In de nacht, toen Jochanan had gezien dat er geen Romeinse bewakers waren, greep hin onmiddellijk de kans, en nam zijn mannen, samen met een aantal gezinnen die er niets mee van doen hadden, en vluchtte naar Jeruzalem.

En inderdaad, hoewel hij haast maakte met weg te komen, en gemarteld werd bij de gedachte alleen al dat hij gevangen zou worden genomen, of het leven zou verliezen, nam hij een menigte gezinnen met hun vrouwen en kinderen met zich mee, het was een rij van wel 4 km..

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Op een bepaalde afstand van de stad liet hij hen in de stek en ging alleen verder, hen achterlatend met weeklagen.

Want des te verder men van de stad was, des te dichter bij de vijand, zo dacht men.

Ze werden al bang bij de gedacht weggevoerd te worden in slavernij en dat gevangenschap de volgende stap zou zijn, hierdoor begonnen ze nog meer te weeklagen.

Veel van hen raakten de weg kwijt en de ernst van terug te willen en ellende te voorkomen veroorzaakten een chaos waardoor velen in de diepte vielen.

Er werd een verschrikkelijke verwoesting aangericht onder vrouwen en kinderen.

Terwijl sommigen van hen de moed hadden hun vrouwen en kinderen te zoeken, en met wanhoop in hun stem hen vroegen op hem te wachten.

Maar de oproep van Jochanan om zichzelf te sparen en een goed heenkomen te zoeken, werd meer naar geluisterd.

Hij zei ook dat de Romeinen hen zouden grijpen die achterbleven en op hen wraak zou worden genomen.

Zo werd de wegrennende menigte verspreid naar alle richtingen, en de een rende nog harder dan de ander.

5.

De volgende dag kwam Titus om de overeenkomst te sluiten.

Waarop men de poorten voor hem opende en hem tegemoet kwamen, met hun vrouwen en kinderen, en juichten hem toe. Men noemde hem weldoener en gaven de stad aan hem over.

Ze vertelden hem van de vlucht van Jochanan, en smeekten hem hun levens te sparen, en de stad in te komen en de nog aanwezige opstandelingen te straffen.

Maar Titus, niet zozeer vanwege de smeekbeden van het volk, zond een deel van zijn ruiterij achter Jochanan aan, maar men kon hem niet grijpen omdat hij al in Jeruzalem was aangekomen.

Zij sloegen ook 6.000 vrouwen en kinderen die met hem mee waren gegaan en voerden er 3.000 terug.

Titus was echter zeer geërgerd door het feit dat Jochanan niet gegrepen was en dus ook niet gestraft kon worden voor zijn verraad.

Toch had hij gevangen genoeg, en ook het corrupte del van de bevolking, om zijn woede te kalmeren toen Jochanan er niet bij was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen ging hij de stad binnen onder de toejuichingen van het volk.

En toen hij opdracht had gegeven een klein deel van de stadsmuur neer te halen, als was de stad genomen in een oorlog, beperkte hij zich tot dreigementen tegen hen die corrupt waren.

Hij ging ervan vanuit dat velen elkaar zouden beschuldigen vanwege oude twisten als hij op zoek ging naar verraders. En dat het beter was de schuldigen in angst te laten dan onschuldige te doden.

Bovendien zou het van vergevensgezindheid getuigen als er slechts voor waarschuwde geen domme dingen meer te doen, en hem de sympathie van het volk opleveren.

Hij plaatste echter wel een garnizoen voor de stad voor de zekerheid, zodat eventuele tegenstander zich niets in het hoofd zouden halen. Zo werd ook de rust in de stad verzekerd.

Zo werd geheel Galilea genomen, maar niet voordat het de Romeinen veel moeite en pijn had gekost.

HOOFDSTUK 3.

OVER JOHN VAN GISCHALA.

OVER DE ZELOTEN EN DE HOGEPRIESTER ANANUS.

OVER HOE DE JODEN EEN NIEUWE OPSTAND IN JERUZALEM BEGONNEN.

1.

Na de aankomst van Jochanan in Jeruzalem, raakt het gehele volk in een opwinding, en ongeveer 10.000 mensen verzamelden zich om de vluchtelingen te zien die gekomen waren. Met vroeg hen wat er allemaal gebeurd was, maar de aangekomene waren zo kort van adem en moe van het vluchten, dat dat op zichzelf al een antwoord was.

Ze hadden het verder over hun tegenspoed, en beweerden niet gevlucht te zijn voor de Romeinen, maar naar Jeruzalem gekomen te zijn om daar te helpen met de strijd.

Het was immers onredelijk een zo zwakke stad als Gischala te verdedigen en zichzelf bloot te stellen aan onnodig gevaar. Ze konden hun krachten en wapenen beter inzetten voor de verdediging van hun hoofdstad.

Maar toen ze vertelden van de val van Gischala, en hun stille vertrek uit die plaats, zoals ze het noemden, begrepen velen dat de simpelweg gevlucht waren.

En zeker toen het volk werd verteld over hen die gevangen waren genomen en in grote verwarring kwamen, toen wist men zeker dat ze gevlucht waren uit angst ook gevangen te worden genomen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar Jochanan maakte zich nauwelijks zorgen om hen die hij had achtergelaten, maar begaf zich onder het volk en zette hen aan tot het voeren van een oorlog door de (ijdele) hoop die hij hen gaf.:

Hij stelde dat de Romeinen zich in een zwakker positie bevonden en overdreef schromelijk zijn eigen kracht.

Hij lachte ook om de onwetendheid en onvaardigheid van de Romeinen, en al zouden ze vleugels hebben, konden ze nooit en te nimmer de muren van Jeruzalem nemen, die al zoveel moeite hadden ervaren met de inname van de dorpen in Galilea, en hun machines hadden verspeeld bij het slechten van de muren daar.
2.

Deze beweringen van Jochanan corrumpeerde een groot deel van de jonge mannen en zetten hen op om oorlog te voeren.

Maar de meer gematigden in die tijd, zagen niets in de plannen van Jochanan, en men klaagde als was de stad al gevallen. Er was in die tijd ook grote verwarring.

Maar het moet worden opgemerkt dat er in de stad veel volk was dat naar Jeruzalem gevlucht was als gevolg van de inname ban hun dorpen en steden.

Want inmiddels had Titus zich begeven naar Cesates, en Vespasianus naar Jamnia en Azotus, en had ook die steden veroverd.

En toen hij daar garnizoenen had achtergelaten, kwam hij terug met veel volk die zijn zijde hadden gekozen onder de waarborg van zijn rechterhand voor hun behoud.

Er waren in die tijd ook wanordelijkheden van stad tot stad, en men bestreed elkaar.

Er waren ook bittere krachtmetingen tussen voor- en tegenstanders van de oorlog.

Deze ruzies kwamen ook voor in gezinnen die zelfs geen eensgezindheid konden bereiken.

Zij die het met elkaar eens waren sloten zich aan in partijen en de zo ontstane partijen bestreden vervolgend elkaar.

Zodat er overal wel iets van een opstand ontstond, al was het maar tegen elkaar, en de tegenstellingen onderling steeds groter warden.

Ook kwam het steeds meer voor dat er geplunderd werd in de stad.

Verder werden er groepen gevormd de begonnen te roven op het platteland, zodat men in niets meer anders was dan de Romeinen.

Sommigen vonden zelfs de Romeinen sympathieker rovers dan de Joden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

3.

De Romeinse garnizoenen, die de steden bewaakte, deels om onverwachtheden te voorkomen en deels uit haat tegen de Joden, deden weinig of niets om de ellendige te beschermen, tot de leider van deze roversbende, die er genoeg van kreeg om dorpen te beroven, veel mannen verzamelde uit het gehele land en Jeruzalem als zijn basis koos, omdat de stad eigenlijk geen leiding meer had, en, volgens een oude gewoonte, iedereen ontving die een Jood was.

Ook deze werden toegelaten, omdat men vermoedde dat ze uit medeleven gekomen waren en om te helpen, hoewel deze mannen, maar later zou blijken, de directe aanleiding zouden zijn voor de ondergang van de stad.

Want het waren nutteloze lieden die de voorraadden opslokten die beter voor strijdbare mannen gebruikt konden worden.

Verder, behalve het dichterbij brengen van de oorlog, waren zij ook nog de oorzaak van een hongersnood in de stad.

4.

Behalve dezen waren er ook nog rovers die van het platteland kwamen, en zich in de stad voegden bij hen die nog erger waren dan zij en geen enkele barbaarsheid nalieten.

Want ze maten niet allen hun moed af aan de hoeveelheid roof die ze pleegden, maar ook aan het aantal moorden da ze gedaan hadden.

En dat niet alleen verborgen of in de nachten, neen, ze pleegden hun wreedheden bij daglicht en dat zelfs tegen de meest eminente mannen van de stad.

De eerste die ze te grazen namen was Antipas, iemand van het koninklijk geslacht, en de meest integere persoonlijkheid van de stad, waardoor men het durfde bij hem schatten in bewaring te geven.

Hem namen ze gevangen en beroofden hem.

Vervolgens deden ze dat met Levias, een persoon van grote bekendheid, en Sophas, de zoon van Raguel, die beiden van het koninklijk geslacht waren.

En behalve dezen, deden ze hetzelfde met de leiders van het land.

Dit veroorzaakte een grote opschudding onder het volk, en iedereen zorgde dientengevolge voor zijn eigen veiligheid, zoals ze gedaan zouden hebben als de stad veroverd zou zijn.

5.

Mar ze waren nog niet tevreden wat voornoemden was aangedaan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ook vonden zij het niet verstandig hen lang in hechtenis te houden omdat het machtige mannen waren, en hadden veel familieleden die hen konden wreken.

Ze vreesden zelfs een groot aantal mensen tegen zich te krijgen vanwege deze onrechtvaardige procedure.

Er werd daarom besloten hen te doden en men stuurde een man met de naam Jochanan, die de meest bloeddorstige was, om dat ten uitvoer te leggen. Deze man werd de ›zoon van Dorcas‹ genoemd en sprak de taal van het land.

Tien mannen gingen onder zijn leiding naar de gevangenis met getrokken zwaard en sneden het de keel door.

Als rechtvaardiging voor deze actie stelde men dat deze mannen met de Romeinen onderhandelingen voerden over de overgave van de stad.

En dus zei men deze mannen de te hebben gedood omdat zij vijanden van het volk waren.

Door deze actie grepen de rovers ook de gelegenheid aan zich voor te doen als redders van de stad.

6.

Toen het volk in een staat van ongekende angst verviel en de rovers tot deze staat van gekte, waagden zij het zelfs hogepriesters te benoemen.

Met zette de officiële priester-opvolging aan de kant en benoemde nietswaardige lieden die bereid waren mee te werken aan deze misdaad en hun andere misdadige ondernemingen.

Want zij die op deze onwettige manier de eer zonder enige beperking ontvingen, waren gedwongen de hen opgelegde taken uit te voeren.

Men verzamelde ook mensen van hun eigen keus die zij betrokken bij hun slechte plannen en gebruikten daarvoor de bestaande ruzies onder het volk.

Totdat ten laatste zelfs deze actie voor het net voldoende waren en men hun misdaden tot God Zelf richtte, door met verontreinigde voeten de Tempel binnen te gaan.

7.

Nu ging het volk echter te ver en men stond tegen hen op.

Want Ananus, de oudste van de hogepriesters, begon het verzet.

Hij was een eerbaar manen zou misschien de stad hebben kunnen redden als hij had kunnen ontkomen aan een samenzwering tegen hem.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Men had inmiddels de Tempel veranderd in een fort, en opengesteld voor zichzelf als een soort hoofdkwartier om tegenstand van het volk af te kunnen slaan.

Het Heiligdom was nu een toevluchtsoord geworden en een centrum van tirannie.

Ze deden daar de meest afschuwelijke dingen op de meest onaanvaardbare manier.

Want om toe te voegen aan hun misdaden en om uit te zoeken hoe ver hun macht ging en hoever zij konden gaan, werd het hogepriesterschap verloot, terwijl dit ambt een het daarvoor aangewezen geslacht voorbehouden was.

Als verdediging voor dit handelen zei men zich te houden aan het oude gebruik van ›lot werpen‹.

Maar in werkelijkheid, was het niet minder dan een gruwelijke wetsovertreding en deed men wat men wilde.

8.

Hierna liet men een priesterlijk geslacht opdraven, de Eniachim, en gooide het lot om te bepalen wie van hen hogepriester zou worden.

Het lot viel op een van de meest slechten van hen, op Phannias, de zoon van Samuel, uit het Aphtha.

Hij was niet alleen onwaardig aan het hogepriesterschap, maar wist niet een wat zijn taak als hogepriester inhield, zo dom was hij!

Toch werd hij het, zonder zijn eigen instemming, zo maar van het land geplukt alsof het een toneelstuk was en men versierde hem namaak versierselen.

Ze deden hem ook heilige kledingstukken aan en instrueerden hem wat hij moest doen.

Dit verschrikkelijke gebeuren was voor hen niet meer dan een tijdverdrijf en spel, maar veroorzaakte dat de andere priesters, die op een afstand stonden te kijken, huilden vanwege deze vertoning, en weeklaagden over deze verontheiliging van de heilige plichten.

9.

Nu kon ook het volk het niet langer verdragen maar kwam samen om deze tirannie te beëindigen. .

Er waren Gorion de zoon van Josephus, en Simeon de zoon van Gamaliel, die hen aangemoedigde, door een groep te verzamelen, en hen voorstelden zich te bevrijden van deze rovers en de orde in de Tempel te herstellen en de bloedige verontreinigers te straffen.

De zeer geachte Hogepriesters, Jezus de zoon van Gamalas, en Ananus de zoon van Ananus, die ook in deze vergadering waren, deze bittere verwijten naar het volk voor hun lijdzaamheid, en riepen hen op tot ijver voor God, en zich tegen deze ›bloed-zeloten‹ te verzetten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want zo werden ze inmiddels genoemd, zo erg gingen ze tekeer om hun eigen voordeel te behalen.

10.

En toen de menigte samen was in deze vergadering en iedereen in een staat van verontwaardiging verkeerde, omdat zelfs het Heiligdom niet meer veilig was voor deze rovers, en zelfs daar moord en doodslag plaatsvond, zeiden Ananus met tranen in de ogen: Zeker, het was beter voor mij nu reeds overleden te zijn dat het Huis van God zo gevuld te zien met gruwelijkheden, en deze Heilige Plaats vertreden te zien met onheilige voeten van schurken.
Toch ben ik, gekleed zijnde met de kleding van het heilige priesterschap, wordt ik, die de meest kwetsbare wordt genoemd, nog steeds in leven, en ik leef ook graag, maar kan niet verdragen te moeten sterven zonder het respect dat bij mijn leeftijd past.

En als ik de enige zou zijn met bezorgdheid, als was ik in een woestijn, ik zou voor de zaak van God mijn leven geven.

Immers, welke reden is er te leven temidden van een volk dat ongevoelig is voor deze rampen? Of temidden van een volk dat niet wil zien in welke ellende zij nu terecht gekomen zijn?

Als jullie gegrepen worden, aanvaarden jullie dat!

Als jullie geslagen worden blijven jullie stil!

Als er moorden worden geplaagd durven jullie niet eens openlijk te rouwen!

Wat een bittere tirannie leven we nu onder!

Maar waarom klaag ik over tirannen.

Waren jullie het niet zelf die hen verdroegen en die hen van het nodige hebben voorzien?

Waren jullie het niet zelf die alle wat nu gebeurt mogelijk hebben gemaakt en jullie stil hebt gehouden?

Hebben jullie het zelfs niet oogluikend toegestaan dat men zich wapende en in feit dat tegen jullie zelf?

Hadden jullie alles vanaf het begin niet moeten verhinderen?

Maar door zorgeloos te zijn heb je zelf deze ellendelingen aangemoedigd tot plunderen.

Toen huizen werden beroofd, zei niemand een woord, wat de aanleiding werd de bezitters van die huizen weg te voeren.

En toen ze naar het midden van de stad gevoerd werden, bood niemand hen hulp.

Toen sloeg men hen in ketenen omdat ze door jullie verraden werden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ik weet niet hoeveel mensen hen actief steunden, en ik zeg niet wie het waren..

Maar zeker werden ze door niemand tegengehouden en door niemand aangesproken op hun daden.

En omdat niemand hen steunde toen zij in boeien geslagen werden, was het een eenvoudige consequentie dat er ook velen gedood werden.

We hebben zit zelf gezien, dat de besten van de kudden werden afgeslacht door brute beesten, en als het ware geofferd werden terwijl niemand een woord zei of de hand ophief voor hun behoud.

Wil je het verder verdragen dat zelfs de Tempel ontheiligd en vertrapt wordt?

En wil je deze onheilige stakkers nog verder laten gaan op deze weg en nog meer gruwelijkheden laten uitvoeren?

Zou je hen niet neerhalen van hun hoogmoed en zelfverheffing?

Want zelfs op dit moment voegen ze toe aan hun misdaden en monsterachtigheden, ze zouden zelfs de plaats van God in willen nemen inde Tempel!

Ze hebben de sterkste plaats inde stad bezet!

Je mag het nog een Tempel noemen als je dat wilt, maar zij hebben het veranderd in een citadel en fort.

Nu, terwijl je tirannie binnen de muren ziet, en de vijanden, wat kunnen we er aan doen?

En wat is er waarvan we ons kunnen bedienen?

Misschien wil je wachten op de Romeinen, om hen de Tempel te laten beschermen? Wordt het dan allemaal beter?

Zijn we dan zo ellendig geworden dat we hopen dat de vijand medelijden met ons heeft?

O, ellendige schepsels!

Waarom sta je niet op tegen hen die je slaan?

Zelfs de wilde dieren nemen wraak op hen door wie ze aangevallen worden!

Waarom herinneren jullie je niet welke rampen jullie hebben doorstaan?

Besef toch welke beproevingen jullie hebben meegemaakt.

Zal dat jullie niet tot verzet en wraak aanzetten?

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Is het dat de meest eerbare passies en verlangen in jullie verloren zijn, ik bedoel de begeerte naar vrijheid!

Zijn we verliefd op slavernij? En verliefd op de huidige leiders? Alsof we die onderwerping als aangeboren hebben meegekregen?

Toch hebben onze voorouders heel wat oorlogen gevoerd om de vrijheid te behouden, en hoewel ze veroverd werden door de Egyptenaren en Meden, desalniettemin hebben ze zich altijd ingezet voor de vrijheid.
En wat is de aanleiding nu voor een oorlog met de Romeinen?

Ik ga u niet in op de vraag of die oorlog voordelig is of niet.

Welk argument is er voor deze oorlog?

Is het niet opdat we onze vrijheden behouden?

Daarbij komt nog de vraag waarom we de overheersing van de Romeinen van ons af willen gooien, en de tirannie van landgenoten zouden verdragen?

Hoewel ik moet toegeven dat onderwerping aan vreemdelingen dragelijk kan zijn omdat het zo bepaald is, terwijl onderwerping aan misdadigers uit ons eigen volk onmannelijk is en door onszelf geaccepteerd wordt.

Hoewel, omdat ik het al eerder had over de Romeinen, wil ik niet verbergen dat toen ik daarover sprak, het in mijn denken kwam dat we wel eens door het veroverd kunnen worden, God verhoede dat dit zou plaatsvinden.

Toch kan ons nauwelijks iets ergers overkomen dat wat we nu ondergaan door deze bandieten.

Hoe kunnen we onze tranen inhouden als we zien welke bijdragen de Romeinen hebben geleverd aan onze Tempel? En nu zien we dat ons volk bedorven wordt door roof, door plundering van onze prachtige hoofdstad, hoe onze mannen afgeslacht worden, monsterachtigheden waarvan we de Romeinen niet eens kunnen beschuldigen!

We hebben gezien dat de Romeinen onze heilige gewoonten hebben gerespecteerd, en zelfs geen poging hebben gedaan die te veranderen.

Ze waren met ontzag vervuld toen ze de heilige muren zagen van een afstand.

Terwijl sommige die in dit land geboren zijn en zich Joden noemen, met het warme bloed van hun landgenoten nog aan hun handen, de Heilige Plaats durven binnengaan.

Hoe kunnen we bang zijn van een oorlog tegen vreemdelingen als we weten dat die meer respect hebben voor hun tegenstanders dan deze schurken voor hun eigen landgenoten?

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want werkelijk, als we onder woorden willen brengen wat deze bandieten vertegenwoordigen, zullen we ontdekken dat de Romeinen bijna onze wetten houden!!

Ik ben ervan overtuigd dat we het allemaal eens zijn als ik zeg dat deze rovers van onze vrijheden vernietigd moeten worden en dat niemand een gepaste straf kan bedenken voor wat ze allemaal gedaan hebben. En dat we allemaal in opstand moeten komen tegen deze schurken die al zoveel gruwelijkheden bedreven hebben.

Maar misschien zijn jullie wel bang om deze ›bloedzeloten‹ te bestrijden en zichzelf weer de vrijheid te bezorgen en de Tempel weer een Heilige plaats te doen zijn.

De omstandigheden zullen steeds ernstiger worden als we blijven negeren wat er gaand is.
Want hun aantal neemt dagelijks toe, en zij die net als zij zijn voelen zich aangetrokken tot hen, terwijl van anderen de slechtheid opgeroepen wordt, omdat er geen tegenwerping is tegen deze gruwelijkheden.

En wat hun positie betreft, ze zullen nog oorlogsmachines maken als we nu niets doen.

Maar ik ben er zeker van dat, als we ons tegen hen gaan verzetten, ze door hu eigen geweten tammer zullen worden en het voordeel van hun huidige positie weggenomen zal worden door het verstand.

Misschien zal God zelf, die door het beledigd is, ervoor zorgen dat hun daden op henzelf terugslaan, en deze ellendelingen oden door hun eigen pijlen, laten we nu dat tonen wie we zijn en ze worden tot niets.

Het is beter te sterven binnen deze heilige poorten, en ons leven in de waagschaal te stellen voor onze gezinnen, en voor God, en voor ons Heiligdom.

Ik zal klaar staan om te helpen met mij raadgeving en met mijn hand.

Ook zullen we niet zonder hulp van anderen zijn. Ook zal ik mijn lichaam niet sparen.

11.

Met al deze argumenten moedigde Ananus de menigte aan om zich tegen die misdadigers te verzetten, hoewel hij wist dat het moeilijk zou worden het te overwinnen, vanwege hun aantal, hun overmoed en hun jeugdigheid.

Maar voornamelijk omdat zij wisten dat, door al wat zij gedaan hadden, zij nauwelijks durfden hopen op vergeving voor hun gruwelijkheden.

Maar Ananus was vastbesloten liever martelingen te ondergaan dan toe te zien en voorbij te zien aan wat men allemaal deed.

De toehoorders vroegen hem de leider te zijn na zijn toespraak gehoord te hebben, en iedereen was breid te doen wat er gedaan moest worden.

12.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Terwijl Ananus zijn mannen uitkoos, en taken uitdeelde aan hen die in staat waren die ook uit te voeren, kregen de zeloten te horen wat hij van plan was. Onder zijn gehoor bevonden zich namelijk mensen die alle informatie aan hen doorspeelden. Hierdoor werden de zeloten zeer geërgerd en renden de Tempel uit met getrokken zwaarden en spaarden niemand die zij tegenkwamen.

Hierop verzamelde Ananus zijn mannen, die weliswaar groter in aantal waren, maar minder wapenen hadden en geen ervaring in het gevecht.

Maar hun tekorten werden ruimschoots gecompenseerd door hun verontwaardiging en woede, en putten moed uit het feit dat zij de Tempel verdedigden, wat hen extra vaardigheden gaf.
En inderdaad, de burgers dachten dat het voor hen was niet mogelijk zou zijn te wonen in de stad, tenzij de rovers verbannen zouden worden.

De zeloten beseften dat, tenzij de huidige moeilijkheden werden overwonnen, zij gestraft zouden worden voor hun misdaden. Ook zij werden gedreven door hun eigen hartstocht.

Allereerst gooiden zij stenen naar elkaar, en vanaf de Tempel werden pijlen naar hen afgeschoten.

Maar toen de strijd heviger werd maakte men ook gebruik van zwaarden.

En grote slachting aan weide zijden was het gevolg, met een groot aantal gewonden.

De dode lichamen werden zelfs uit de huizen gedragen door familieleden.

Maar als iemand van de zeloten gewond raakte, werd hij de Tempel ingedragen en bevuilde de Heilige grond met zijn bloed, zodat men kan zeggen dat de Tempel onheilig was geworden, als was het slechts door dit bloed.

In dit conflict trokken de rovers altijd weer ten strijde vanuit de Tempel, en waren zeer wreed voor hun tegenstanders.

Maar nu werd het volk woedend, en de tegenstand werd sterker, zo zelfs dat zij hen die zich nu nog afzijdig hielden, verwijten begonnen te maken, totdat ten laatste iedereen meedeed aan de strijd en de zeloten terugdreef in de Tempel en daar zelfs een deel van in handen kregen.

Ananus en zijn partij vielen op hetzelfde moment aan.

Dit maakte de rovers uitzinnig van angst, omdat zij hierdoor de eerste hof niet meer in handen hadden.

Daarom vluchtten ze terug naar het binnenhof, en sloten de poort.

Ananus dacht er niet aan de Heilige Poorten aan te vallen, hoewel anderen stenen bleven gooien en pijlen bleven afschieten.

Hij vond het onwettig de menigte toe te staan in die ruimte te komen voordat ze gereinigd zouden zijn.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Daarom koos hij 6.000 gewapende mannen uit, en plaatste hen als bewakers bij de poorten.

Hij regelde groepen bewakers die elkaar aflosten terwijl iedereen verplicht was zijn eigen huis te bewaken.

Veel leiders van de stad werden van hun functie ontheven en vervangen door het die het vertrouwen van het volk genoten.

13.

Het was Jochanan die, zoals we vertelden, vluchtte uit Gischala, en de aanleiding was van de vernietiging.

Hij was een man van grote sluwheid, en droeg in zijn karakter de neiging tot tirannie, en bracht sommigen ertoe ook die neiging te ontwikkelen.

En inderdaad, ook nu beweerde hij de wensen van het volk uit te voeren en ging naar velen toe om hen om hun mening te vragen, mar in de nacht controleerde hij ook de wachten.

Maar op deze manier ontfutselde hij hun denken en wisten de zeloten eerder wat het volk wilde, dan dat men het er over eens was welk beleid te voeren.

En om niet al te veracht te worden, ontwikkelde hij een vriendschap met Ananus, en met de andere leiders van het volk.

Maar juist dit gedrag riep verdenkingen op, want hij vleide hen zo overdreven, dat het allemaal te vreemd was.

Zijn constante aanwezigheid overal, zelfs daar waar hij niet uitgenodigd was, maakte hem veracht en daarmee verried hij zich bij zijn vijanden.

Want men begreep maar al te goed dat hij slechts op deze slinkse manier informatie wilde verzamelen.

Er was ook niemand anders die zo veel verdenkingen opriep als deze Jochanan.

Toch was het niet gemakkelijk van hem af te komen, zo slim was hij in zijn praktijken, dat niemand ergens de vinger op kon leggen.

Hij werd ook gesteund door enkele voorname lieden, die hij regelmatig om advies vroeg.

Het was daarom redelijk hem te verplichten een eed af te leggen als bewijs van zijn goede wil.

Jochanan legde die eed heel gemakkelijk af, dat hij aan de kant van het volk zou staan en niets zou doorspelen aan de vijand, en zou meewerken aan de bestrijding van het die hen zouden overvallen, dat zowel met beide handen als met goede raad.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ananus en de zijnen geloofden zijn eed, en stonden hem nu ook toe hun meest geheime beraadslagingen bij te zonen, zonder enige verdenking.

Zij geloofden hem zelfs zo, dat ze hem als afgezant naar de zeloten in de Tempel stuurden om tot en overeenkomst te kunnen komen.

Want men wilde erg graag voorkomen dat de Tempel nog verder verontreinigd zou worden door doden die zeker zouden vallen tijdens een gevecht.

14.

Maar Jochanan gedroeg zich als had hij zijn eed aan de zeloten afgelegd, en ging naar de Tempel, en ging in het midden van hen staan en zei dat hij veel risico:s had gelopen om er achter te komen wat Ananus en de zijnen van plan waren en dat hij hen dat nu wilde meedelen.

Dat men groot gevaar liep tenzij de nodige voorzorgen werden genomen.

Ananus was snel aan het werk gegaan en had afgezanten naar Vespasianus gestuurd met de uitnodiging te komen en de stad in te nemen.

En dat hij voor de volgende dag een vasten had afgekondigd om toegang tot de Tempel te verkrijgen of die zo nodig met geweld in te nemen.

Jochanan zei erbij niet te weten hoe man een belegering kon doorstaan of het uithouden tegen zoveel vijanden.

Hij voegde er verder aan toe dat het de voorzienigheid van God was, dat hijzelf gestuurd was als die afgezant naar Vespasianus.

En dat Artanus had voorgesteld hen aan te vallen op het moment dat ze ongewapend waren.

Dat men zou moeten kiezen uit twee mogelijkheden, ofwel hen overvallen, ofwel de hulp inroepen van buitenlandse bijstand voor henzelf.

En dat als ze de hoop op vergeving zouden hebben, ingeval ze werden onderworpen, dan waren ze vergeten wat ze allemaal gedaan hadden, of als ze al voorwenden spijt het hebben van hun daden, dan zou men goed moeten bedenken wat zij zouden doen met wie ze verzoend zouden moeten worden.

Terwijl degenen die letsel hadden toegebracht, hoewel men berouw zou voorwenden, toch gehaat zouden blijven.

En dat de slachtoffers, wanner zij de macht overnemen, vaak hardere meesters zijn dan de vorige.

Dat de vrienden en families van hen die gedood zijn, altijd naar manieren zouden zoeken om het te straffen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En dat een grote groep woedend was vanwege hun wets-breuken. en ander illegaal handelen. En als er al zouden zijn die zich gematigd zouden opstellen, zouden die altijd nog een minderheid zijn.

HOOFDSTUK 4.

DE IDUMEËRS DIE GEROEPEN WERDEN DOOR DE ZELOTEN, KOMEN ONMIDDELLIJK JEGENS JERUZALEM.

EN TOEN ZE VAN DE STAD WERDEN BUITENGESLOTEN, BLEVEN ZE DE GEHELE NACHT DAAR.

JEZUS, EEN VAN DE HOGEPRIESTERS SPREEKT HEN TOE, EN SIMON DE IDUMEËR GEEFT DAAROP EEN ANTWOORD.

1.

Na deze geslepen toespraak van Jochanan, werden de zeloten bang.

Toch durfde hij niet direct de buitenlandse bijstand waar het om ging bij name te noemen, maar deed ze denken dat het om Idumeërs ging.

Maar, om het te intimideren, zei hij dat Ananus barbaarsheid in persoon was en zijn plannen dienovereenkomstig en daarmee zette hij de leiders onder druk..

Deze leiders waren Eleazar, de zoon van Simon, die de meest geschikte van het gezelschap was, en Zacharias, de zoon of Phalek. Beiden kwamen uit een priestergeslacht.

Toen deze twee mannen hoorden wat niet alleen de gehele groep bedreigde, maar ook henzelf in het bijzonder.

En ook hoe Artanus en de zijnen, om zich van hun eigen heerschappij te verzekeren, de Romeinen te hulp hadden geroepen, want dat was een deel van de leugens die Jochanan tegen hen vertelde, wisten zij niet goed wat te doen omdat er eigenlijk geen tijd meer was om stappen te ondernemen. Ook vanwege de bereidheid van hen die jen wilden aanvallen en de onverwachtheid van de omstandigheden die hen alle hoop afsneed enige hulp uit het buitenland te roepen.

Ze zouden immers onder de voet gelopen zijn voordat er hulp arriveerde van hun bondgenopten.

Het werd nu noodzakelijk de Idumeërs te roepen.

Dus schreven een korte met deze inhoud: dat Ananus zich haf opgedrongen aan het volk en de hoofdstad zou verraden aan de Romeinen.

En dat men tegen hen was opgestaan en dat de opgesloten zaten in de Tempel, omdat ze hun vrijheid wilden behouden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En dat er nog maar weinig tijd was om verlost te worden uit hun benarde positie.

Als men niet spoedig hulp zou krijgen zou men al snel in de macht van Ananus vallen en de stad in handen van de Romeinen.

Ze gaven de boodschappers ook opdracht nog meer toe te voegen aan de brief, als zij bij de Idumeërs waren.

De twee gezonden boodschappers waren bedreven in het overbrengen van boodschappen en ook in staat overtuigend te spreken, wat wel nodig waas voor deze taak. Verder waren zij zeer snel met reizen.

Zij wisten heel goed dat hun wensen snel zouden worden ingewilligd, omdat ze zelf ook graag actie hadden en onrust stookten.

Op hun gevlei en verzoeken zouden ze reageren met het opnemen van de wapens en haastig naar het slagveld gaan, als gingen zij naar een feest.

Er was inderdaad een reden deze boodschap met grote snelheid te gaan brengen en dat was iets wat de boodschappers goed was toevertrouwd.

Ze heetten allebei Ananias, en al vrij snel kwamen zij bij de Idumeërs aan.

2.

De heersers waren behoorlijk onder de indruk van deze brief en de berichten van de boodschappers. Ze renden rond als gekken en schreeuwden dat ze ten strijde zouden trekken.

Sneller dan verwacht hadden ze een leger bijeen dat zich bewapende en vast van plan was de vrijheid van de hoofdstad te verdedigen.

Er kwam en leger bijeen van 20.000 man en men trok op naar Jeruzalem onder leiding van wie bevelhebbers, Jochanan, Jacob de zoon van Sosas, Simon, de zoon van Cathlas en Pinchas, de zoon van Clusothus.

3.

Het vertrek van de boodschappers was niet bekend aan Ananus en bewakers, maar wel wisten ze dat de Idumeërs zouden komen.

Daarom gaf hij opdracht de poorten te luiten en de muren te bewaken.

Toch was hij niet van plan tegen het te vechten, maar het door rede te overtuigen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Daar ging Jezus, de oudste hogepriester na Ananus, op de toren staan, die tegenover de legers stond en zei: inderdaad, veel tegenslagen van allerlei soort hebben deze stad overvallen, maar ik ben meer verbaasd over het feit dat jullie deze misdadigers te hulp komen, en nog wel op zo'n buitengewone manier.

Want ik zie dat jullie de grootste schurken willen helpen, en dit zelfs met grote inzet, om, naar het schijnt, de hoofdstad te beschermen tegen barbaren.

Ik kan mij nauwelijks voorstellen dat dit leger bestaat uit gelijke soort misdadigers als waardoor zij geroepen zijn.

Want niets is beter cement voor een bondgenootschap dat gelijke gedrag en gelijke manieren.

Maar wat betreft de mannen door wie jullie groepen zijn, bekijk hen stuk voor stuk en je zult ontdekken dat zij niets anders verdienen dan duizend doden te sterven.

Het schuim van de natie zijn zij, die zelfs hun eigen mensen afslachten. Zij hebben de omliggende dorpen geplunderd, en zijn daarna deze heilige stad ingevlucht.

Ze zijn rovers, die met ongekende minachting deze heilige grond hebben ontheiligd, en die drankfeesten houden in het Heiligdom, en de buit van hun roof in hun onverzadigbare pens stoppen.

En wat jullie zelf betreft, je ziet er geschikt uit om hulp te geven aan hen die jullie groepen hebben om deze hoofdstaf te verdedigen tegen buitenlanders.

Hoe zal men jullie noemen als je een stel misdadigers te hulp komt?

Ik heb zelf even betwijfeld of jullie wel op verzoek zouden ingaan. En nu zie ik dat jullie dat hebben gedaan, en nog wel met grote snelheid.

Maar ik weet zeker dat jullie de wapenen niet zullen gebruiken voor een groep bandieten, en tegen je eigen volk, en toch zijn er velen die bang zijn dat jullie dat zullen doen.

Ik weet dat van ons wordt beweerd de stad aan de Romeinen te willen verraden.

Sommigen van jullie mannen hebben zich onlangs veel zorgen gemaakt over deze geruchten, en zijn van plan de hoofdstad te bevrijden.

We kunnen slechts verwonderd zijn over het feit dat jullie de leugens van deze schurken hebben geloofd.

Ze weten dat we onze vrijheid liefhebben, en daarom roepen ze anderen om tegen ons te strijden, met gebruikmaking van in elkaar gedraaide leugens en zodoende de vrijheid te verraden.

Maar jullie zouden moeten overwegen welk soort volk zij zijn, en de waarheid moeten concluderen uit de feiten, en niet uit de verhaaltjes.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want, welke aanleiding is er onszelf te verkopen aan de Romeinen, terwijl we tegen hen in opstand zijn gekomen, of, als we tegen hen opstaan, welke reden is er hen te vragen onze heersers te zijn? Terwijl zelfs ons eigen land verwoest ligt?

Het zou och veel eenvoudiger zijn ons met de Romeinen te verzoenen? Maar nu hebben ze Galilea onderworpen en zijn daardoor nog trotser geworden.

Wij zouden er dan toch naar streven hen tegemoet te komen en zo de dood te ontsnappen?

Wat mijzelf betreft, ik geef de voorkeur aan vrede boven dood.

Maar nu we eenmaal oorlog met hen hebben, en tegen hen strijden, geef ik de voorkeur aan de dood met eer, boven gevangen en slaaf van hen te zijn.

Maar verder, vertelt men u dat alleen de leiders van het volk de Romeinen te hulp hebben geroepen, of is het gebeurd met instemming van het volk?
Als het door de leiders van het volk gedaan is, laat men dan die leiders straffen voor dit verraad.

Hebben zij iemand gevangen genomen die deze opdracht bij zich had?

Zijn zij in het bezit van onze brieven?

Hoe zou het verborgen kunnen blijven voor het talrijke volk met wie we dagelijks overleggen, terwijl wat we verondersteld worden te doen wel bekend is bij de zeloten, die verre in de minderheid zijn, en die niet eens in de stad komen?

Is het voor het eerst dat zij bang zijn gestraft te worden voor hun gruwelijke misdaden?

Als deze mannen niet zo bang waren op dit moment, zou er ook geen verdenking tegen hen zijn van verraad.

Maar als zij het volk beschuldigen, dan moet dat in het openbaar worden gedaan, en niet door een die zich afgescheiden heeft..

In welk geval het bericht ook jullie zou hebben bereikt van een dergelijk feit.

Maar hoe zou dat kunnen? Moeten er dan geen getuigen zijn om een en ander te bevestigen?

En wie is er dan benoemd om de Romeinen te hulp te roepen?

Maar de leugenaars verdienen niet anders dan te steven, hoewel ze van alles doen om onder hun rechtvaardige straf uit te komen.

En wat als het lot bepaald heeft dat de stad aan haar vijanden zou worden verraden? Dan zou het moeten gebeuren door de hand van verraders!

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En nu zij jullie, Idumeërs gekomen met wapenen, en dat is jullie plicht, in de eerste plaats om te helpen bij de verdediging van de hoofdstad, en je samen te voegen met hen die de tirannie willen verdrijven, en hen willen straffen, in een openbaar proces, die onze wetten hebben vertrapt, en hun zwaarden tot rechters hebben gemaakt.

Want zij hebben onze meest vooraanstaande mannen gegrepen zonder dat er een beschuldiging was, terwijl ze de markt bezochten. En hebben hen gemarteld en gevangen gezet. En zonder hen de kans op een verdediging te geven hebben ze hen gedood.

Je kunt, als je dat wilt, de stad inkomen, maar wel ongewapend, en jezelf overtuigen van wat ik nu zeg. Zie voor jezelf hoeveel huizen zij hebben leeggeroofd en de gezinnen vermoord. Hun familie is nog steeds in rouw.

En ook kun je dan zelf het geklaag horen, dat in de gehele stad is.

Want er is niemand, die niet te lijden heeft gehad van hun barbaarsheden en misdaden van deze ellendelingen. Hun misdaden zijn uitgevoerd in een graad van gekte die wij niet eerder hebben gezien. Niet alleen land en bevolking hebben er onder te lijden, maar zelfs de Tempel!
De Tempel is nu hun toevluchtsoord, en de plaats waar zij hun gruwelijke plannen smeden tegen ons.

En deze plaats, die gerespecteerd wordt door de gehele bewoonde wereld, en geëerd wordt door hen die ervan gehoord hebben, tot aan het einde der aarde, deze plaats wordt nu vertreden door roofdieren.
.

Ze vinden het wel prachtig dat twee volken op het punt staan elkaar te bestrijden, en ze de ene stad tegen de ander hebben opgezet. En dat jullie leger nu wil strijden tegen deze Heilige stad.

In plaats daarvan nodig ik jullie uit te strijden tegen deze schurken, ellendelingen, en hun misdaden te wreken, en het te straffen voor het bedrog dat zij ook aan jullie hebben gedaan.

Ik bedoel, vanwege de schaamteloosheid om jullie te roepen om tegen ons te zijn, terwijl je bleek zien van angst voor de straf op hun schurkenstreken.

Maar als je toch nog geneigd bent gehoor te geven aan de oproep van deze mannen, kom dan de stad in, ongewapend, en wordt voorzitter van de rechtbank die moet oordelen over schuld en onschuld.

Besef wel dat we niets te vrezen hebben van jullie oordeel, want die schurken hebben onmiskenbaar vele misdaden gepleegd, zo erg dat ze wellicht niet eens bereid zijn voor een rechtbank te verschijnen.

Maar laat hen het voordeel van de twijfel hebben.

Maar als je geen getuige wilt zijn van onze verontwaardiging, en ook jezelf niet wilt overtuigen, en gen echter wilt, laat ons dan alleen, voeg dan niet toe aan onze ellende, en neem afstand van deze samenzweerders tegen onze hoofdstad.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Daarbij komt nog, dat, als jullie verdenking tegen ons blijft, je in staat bent de poorten van de state bewaken en zelf te zien wie er in en uit gaat.

En in geval van enig ding waarvan we beschuldigd zijn, waarheid zou blijken te zijn, kun je zelf de stad verdedigen en de gevonden schuldigen straffen.

Want de vijand zal jullie niet kunnen verhinderen de stad te naderen.

Maar als je onze voorstellen onredelijk vindt, wees er dan over verbaasd dat onze poorten voor jullie gesloten blijven zolang je gewapend bent.

4.

Toen nam Jezus het woord.

De meeste van de Idumeers gaven geen enkele aandacht aan zijn woorden omdat ze woedend waren de stad niet in te kunnen.

Ook de bevelhebbers waren verontwaardigd door het idee hun wapenen neer te moeten leggen, omdat dat in hun denken overeenkwam met overgave.

Maar Simon, de zoon van Cathlas, een van de bevelhebbers, deed alle moeite zijn mannen tot bedaren brengen, en toen hij zo stond dat de priesters hem konden horen, zei hij:: ik verbaas mij niet over het feit dat vrijheden in de Tempel worden verdedigd, als men de poorten voor ons sluit en tegelijkertijd wacht op Romeinse hulp. En hen wel toe te staan de stad binnen te trekken.

Misschien worden de poorten wel versierd zodra de Romeinen binnentrekken, terwijl Idumeers hun wapenen zouden moeten neerleggen, die ze toch nodig hebben om vrijheid te verdedigen.

En terwijl ze de bewaking van de hoofdstad niet willen toevertrouwen aan hun broeders, willen ze die wel tot rechters benoemen in hun geschillen.

Neen, ze beschuldigen sommige mannen te hebben gedood zonder vorm van proces, en veroordelen een volk op deze manier en willen nu de stad versterken, een stad die altijd open heft gestaan voor aanbidding.

We zijn inderdaad gekomen net grote haast jegens je, en om te strijden tegen onze broeders.

En de reden waarom we dergelijke haast hebben is deze, we willen de vrijheid die jullie zo eenvoudig verraden, beschermen.

Jullie zijn waarschijnlijk schuldig aan die misdaden waarvan jullie anderen beschuldigen en gevangen houden, en verzint nu allerlei beschuldigingen tegen hen, zoals je die aan ons hebt geuit.

Nadat jullie de macht in de Tempel hadden overgenomen, heb je hen gevangen gezet, terwijl ze zich slechts met openbare aangelegenheden bezighielden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Je hebt de poorten gesloten van de stad, zelfs voor die volken die aan jullie verwant zijn.

En terwijl je dergelijk wrede bevelen gaf, klaag je er nu over door het overheerst te worden, en beschuldig je hen van daden die door jullie zelf gepleegd zijn. .

Wie kan dit misbruik van woorden verdragen, terwijl je zelf zo wreed bent de Idumeers te weerhouden van aanbidding in de stad en Tempel?

Iemand kan inderdaad rechtvaardig klagen over hen die nu belegerd worden in de Tempel, omdat ze de moed hebben gehad zich te verzetten tegen jullie leiders, en zich zo wilden bevrijden van enige beschuldiging, en bij voorbaat zich wilden verdedigen tegen wrede beschuldigingen.

Maar deze mannen hebben meer genade getoond dan in redelijkheid kan worden verwacht, wij, de Idumeers zullen het Huis van God beschermen, en zullen vechten voor wat ook ons land is, en zullen tegenstand bieden tegen iedere buitenlandse aanval en tegen hen die de stad willen verraden.

Hier zullen wij blijven staan, voor deze muren. Ofwel totdat de Romeinen moe zijn van het wachten op jullie, ofwel totdat jullie onze medestrijders worden in het gevecht voor de vrijheid.

5.

Deze toespraak van Simon werd door de Idumeers luid toegejuicht.

Maar Jezus ging bedroefd terug, omdat hij zag dat er met de Idumeers op dit moment niet te paren viel, en de stad aan beide zijden belegerd was.

Ook waren de Idumeers niet kalm te krijgen, want ze waren uiterst beledigd omdat ze de stad niet in mochten.

Want toen ze zagen dat de Zeloten zich sterk hadden voorgedaan, maar nu geen enkele steun boden, begonnen ze te twijfelen aan hen en kregen er zelfs spijt van dat ze hierheen gekomen waren.

Maar de angst voor schande die oer hen zou komen als ze weer vertrokken zonder gestreden te hebben won het van hun twijfel, dus bleven ze die nacht voor de muren liggen, hoewel in zeer slechte onderkomens.

In die nacht brak een verschrikkelijke storm uit, en viel het regenwater in ongekende hoeveelheden naar beneden, vergezeld van donder en bliksem, en zelfs kleine aardbevingen.

Deze dingen werden gezien als een voorteken van rampen die hen zouden overkomen, en dat de orde in de wereld verstoord zou orden.

Iedereen was ervan overtuigd dat er vreselijke dingen te gebeuren stonden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

6.

De gedachten van de Idumeers en van de burgers waren dezelfde.

De Idumeers dachten dat God boos was vanwege het feit dat ze de wapenen opgenomen hadden, en dat ze de straf van een aanval op de hoofdstad niet zouden ontkomen.

Ananus en zijn partij dacht ze hadden overwonnen zonder strijd, met de hulp van God.

Maar ze vergisten zich allemaal over wat er te wachten stond, want ze schreven allen de rampen toe aan de vijand, die zouden die rampen ondergaan.

Want de Idumeers beschermden elkaar door dicht tegen elkaar aan te gaan staan, en verwarmen elkaar ook zo, en hielden hun schilden boven hun hoofden om niet bezeerd te worden door de zware regen.

Maar de zeloten waren erg bezorgd over de gevaren waarin ze zich nu bevonden, en keken elkaar aan omdat niemand wist wat te doen.
De meer temperamentvolle meenden dat het, het beste zou zijn zich te bewapenen en dan de stad aan te vallen en de poorten te openen voor hen die te hulp zouden komen.

Zij meenden dat de bewakers in wanorde zouden zijn, en zouden toegeven aan een dergelijk onverwachte aanval, zeker omdat een groot deel van hen geen ervaring had in oorlogvoering en het omgaan met wapenen.

Daarbij kwam nog dat het niet eenvoudig zou zijn het volk te mobiliseren, en liever in hun huizen zou blijven omdat het daar veiliger was. Dat alles liever dan een onzeker gevecht aan te gaan.

Maar de meer gematigden wilden niets weten van geweld, omdat de gezien hadden dat er veel bewakers waren en ook de muren goed en talrijk bemand waren vanwege de Idumeers.

Ze hadden ook het vermoeden dat Ananus overal tegelijk zou zijn om de wachten te zien.

Dat was inderdaad de gewoonte in alle nachten, maar werd in die nacht niet gedaan, niet vanwege onachtzaamheid van Ananus, maar was min of meer een samenloop van omstandigheden.

Werkelijk, het was een verschrikkelijke storm, en Ananus gaf de bewakers toestemming te slapen.

De zeloten in de Tempel vatten het plan op om muren en tralies door te zagen, omdat het geluid van de wind hun lawaai wel zou overstemmen en dus niet zou opvallen.

7.

Dus gingen ze stilletjes de Tempel uit en naar de stadsmuren. Met hun zagen openden ze daar een doorgang voor de Idumeers.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Eerst werden de Idumeers bang, omdat ze dachten dat Ananus en zijn partij waren gekomen om hen aan te vallen, zodat ieder het zwaard al in de hand had om zich te verdedigen.

Maar al snel zagen wie er nar hen toekwam en gingen daarna de stad in.

Daarop vielen de Idumeers de stad aan waarbij ze zich door niets lieten tegenhouden om alles op hun weg te verwoesten, zo woedend waren ze.

Maar eerst maakten ze haast om de zeloten en hen die daar waren te bevrijden, en niet voorbij te zien aan hen voor wie ze gekomen waren, zonder hun eigen veiligheid in gevaar te brengen.

Want als ze eenmaal de bewakers hadden uitgeschakeld, zou het niet meer zo moeilijk zijn de hele stad in te nemen.

Zou de stad gealarmeerd worden, dat werd het lastiger de bewakers te overwinnen, omdat zodra men merkte dat ze er waren, de strijdkrachten zouden worden opgesteld in slagorde en hen verhinderen de Tempel in te gaan.

HOOFDSTUK 5.

DE WREEDHEDEN VAN DE IDUMEERS TOEN ZE TIJDENS DE STORM DE TEMPEL INGINGEN.

EN OOK VAN DE ZELOTEN.

AANGAANDE DE SLACHTING VAN ANANUS, JEZUS, EN ZACHARIAS.

EN HOE DE IDUMEERS WEER NAAR HUIS TROKKEN.

1.

Dit advies beviel de Idumeers en via de Tempel trokken ze de stad in.

De zeloten zaten al in spanning op hen te wachten.

Toen ze waren binnengekomen, gingen ze met alle vrijmoedigheid de Tempel binnen, voegden zich bij de Idumeers en overvielen de wacht.

En sommigen van hen die de wacht hadden, waren in slaap gevallen, en werden in hun slaap gedood.

Maar toen zij de wakker werden begonnen te schreeuwen, verscheen de gehele menigte, nam onmiddellijk de wapenen op en begonnen zich te verdedigen.

Zolang ze dachten dat het alleen e zeloten waren zie hen aanvielen, vocht men dapper in de hoop de vijand te kunnen overmeesteren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar toen ze zagen dat er ook anderen bij waren, begreep men dat men van doen had met Idumeers, legde het grootste deel van hen de wapenen neer en begonnen te weeklagen.

Maar de jongeren bedekten zichzelf met wapenen en vochten moedig tegen de Idumeers en beschermden en korte tijd de ouderen.

Anderen gaven een signaal aan hen die in de stad waren en lieten weten wat er gebeurde.

Maar deze hadden al in de gaten dat de Idumeers gekomen waren. Niemand van hen durfde hen te hulp te komen, maar gaven slechts antwoord op het klagen over hun tegenspoed.

Een groot klagen van de vrouwen ontstond nu, terwijl alle wachten in groot gevaar waren.

De zeloten voegden zich nu bij de Idumeers. En de storm nam in die tijd alleen maar toe, terwijl de Idumeers niemand spaarden.

Ze waren van nature als een barbaars volk, en waren overstuur vanwege de storm. Nu maakten ze gebruik van hun wapenen tegen hen die de poorten niet hadden willen openen, en handelden net als zij die hen te hulp hadden geroepen, waarbij de bevolking hen smeekte te beseffen dat hun volken broeders waren en smeekten nog harder respect voor de Tempel te hebben.
Er was echter geen plaats om naar toe te vluchten in de hoop op behoud. En terwijl ze samen gedreven werden, werden ze gedood.

Het grootste deel werd samengedreven door geweld, en toen er geen plek meer was om zich te kunnen terugtrekken, werden ze allen gedood.

Velen, die geen andere uitweg zagen, gooiden zichzelf van de muren.

Wat, in mijn mening, de grootste ramp was, omdat die voorkomen had kunnen worden, omdat dit geheel vrijwillig gebeurde.

De buitenhof van de Tempel stroomde over van bloed.

En op die dag werden daar 8.500 dode lichamen geteld.

2.

Maar de woede van de Idumeers was door deze slachting niet tot bedaren gebracht.

Nu gingen ze de stad in en plunderden de huizen en vermoorden iedereen die ze tegenkwamen.

En wat de andere menigte betreft, zij zonden het nutteloos hen te doden, dus zochten ze naar de hogepriester, en andere leiders.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En zodra ze heb gegrepen en gedood hadden, gingen ze op hun dode lichamen staan, complimenteerden zij, bij wijze van grap, Ananus met zijn vriendelijkheid voor het volk en Jezus met zijn toespraak vanaf de muur.

Ze gingen zelfs zo ver de dode lichaam weg te gooien zonder ze behoorlijk te begraven, hoewel Joden altijd grote zorg geven aan het begraven van doden, zozeer zelfs dat zij hen die tot kruisiging waren veroordeeld, van die kruisen afnemen en voor zonsondergang begroeven.

Ik zou een vergissing maken als ik zou stellen dat de dood van Ananus het begin van de verwoesting van de stad was. En dat deze dag als het begin moest worden gezien van de verwoesting van de muren, waarop de hogepriester en andere leiders werden gedood.

Hij was in ieder opzicht een eerbiedwaardig en zeer rechtvaardig mens.

En behalve de grootheid van die adel, waardigheid en eer die hij bezat, was hij een voorstander van gelijkheid, ook voor de armste van het volk.

Hij was een voorvechter van de vrijheid, en een voorstander van eerlijkheid in de regering.

Hij hechte meer waarde aan het algemeen belang dan aan zijn eigen voordeel, en wilde boven alles vrede.

Hij was zich ervan bewust dat de Romeinen niet te verslaan waren.

Hij voorzag dat er een oorlog zou komen, en tenzij de Joden hun zakjesgoed regelden, zou zouden worden vernietigd.

Om het in een enkele zin te zeggen, als Ananus zou hebben overleefd, had dat de zaken wel minder gecompliceerd gemaakt.

Hij was een verstandig en wijs man, hij wist mensen te overtuigen en bovendien wist hij al wie er voor en wie er tegen en oorlog was.

De Joden hadden zich geheel anders opgesteld als zij meer leiders zoals hij hadden gehad.

Ook Jezus had zich nu bij hen gevoegd.

En hoewel hij de mindere van hem was in wijsheid, was hij j meerdere van de rest.

Ik kan niet anders dan ervan uitgaan dat God de stad al had veroordeeld om te worden verwoest, omdat het een door en door rotte stad geworden was.

En dit is het einde van Ananus en Jezus.

3.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nadat deze waren omgebracht, stortten de zeloten en et grootste deel van de Idumeers zich op het volk als op een kudde dieren, en sneden hun de keel door.

En het gewone volk werd vermoord op de plek waar zij gegrepen werden.

Wat de jeugdige edelen aangaat, zij werden opgepakt en gevangen gezet en aan verhoren onderworpen in de hoop informatie te verzamelen over de groepen waartoe zij behoorden.

Maar geen van hen gaf aan dat verlangen toe, en gaf er de voorkeur aan gedood te worden boven samen te werken met een stel schurken tegen hun eigen land en volk.

Deze weigering bracht hen verschrikkelijke martelingen.

Ze werden gemarteld en gegeseld op een manier die hun lichamen niet konden verdragen, totdat ze ten laatste de gunst kregen gedood te worden.

Degenen die overdag gevangen werden genomen en in de nacht omgebracht, waarna hun lichamen werden weggegooid m ruimte te maken voor nieuwe gevangenen.

En het schrikbewind dat het volk moest ondergaan was zo erg, dat niemand meer de moed had te vertellen dat hij familie van de dode was en hem wilde begraven.

Zij die in hun huizen gevangen zaten, huilden in het geheim, en durfden zelfs niet van verdriet te kreunen uit angst dat hun vijanden het zouden horen.

Want als ze dat deden stond hen hetzelfde lot wachten als hen waarom zij rouwden en treurden.
Slechts in de nacht namen ze een klein beetje stof en strooiden dat over hun hoofden.

Alleen zij die wat moediger waren treurden overdag, deze groep bestond uit ongeveer 12.000 personen.

4.

Toen ze zeloten en Idumeers moe waren van het in het wilde weg doden, zetten zij rechtbanken op om hun schijnprocessen te voeren.

En toen zij Zacharias de zoon van Baruch, een van de meest vooraanstaande burgers, zo wilden berechten en doden, terwijl het enige waaraan hij schuldig was liefde voor zijn land en de vrijheid was. Maar hij was een rijk man en dus liet men hem vrij in de hoop zijn bezittingen te kunnen roven. Maar niet minder uit angst om zelf door sluipmoordenaars te worden omgebracht.

Dus maaktemen bekend dat er een bijzondere zitting belegd zou worden van 70 meest vooraanstaande mannen, hoewel ze daartoe geen enkel gezag hadden.

Voor deze rechtbank werd deze Zacharias beschuldigd van het doorspelen van hun beleid naar de Romeinen, middels mannen die hij verraderlijk naar Vespasianus had gestuurd voor dat doel.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Er bleek geen enkel bewijs te bestaan voor deze aanklacht.

Maar de leden van de rechtbank beweerden dat hun informatiebronnen betrouwbaar waren en eisten dat hun eigen overtuiging als bewijs zou dienen.

Toen Zacharias zag dat er geen mogelijkheid was aan hen te ontkomen, maar dat hij hoe dan ook gevangen zou worden gezet en daarna gedood, nam hij alle vrijmoedigheid en toespraak te houden om misschien toch het leven te behouden.

Hij stond op, en lachte om hun valse beschuldigingen, en in een paar woorden weerlegde hij de aanklacht tegen hem.

Daarna richtte hij zich tot zijn aanklagers en noemde hun eigen overtredingen tegen de wet op, en beklaagde zich over de vertwijfeling die zij hadden veroorzaakt door hun gedrag in de Tempel. Hierop werden de zeloten woedend, en konden nauwelijks worden weerhouden hun zwaarden te trekken, omdat zij de schijn van een proces moesten ophouden.

Nu besloten de 70 rechters dat Zacharias onschuldig was aan het ten laste gelegde, en verkozen met hem te sterven en geen verantwoordelijkheid voor zijn dood te willen hebben.

Hierop 0ntsond grote verwarring onder de zeloten, en ze waren allen verontwaardigd omdat de rechters niet begrepen dat het hen verleende gezag slechts een grap was.

Dus vielen twee van de dappersten Zacharias aan in het midden van de Tempel, en doodden hem daar.

En toen hij dood neerviel zeiden we: hier heb je onze uitspraak en we hopen dat die overtuigend is.

Daarna gooiden ze hem van de Tempelmuur de vallei in.

Verder sloegen zij de rechters met de platte kant van hun zwaarden op de blote ruggen bij wijze van straf, en joegen het de Tempel uit. Dat niet met de bedoeling hun leven te sparen, maar met het doel dat hun verhaal de stad zou doorgaan en het volk zou beseffen dat ze niet anders dan hun slaven waren.

5.

Nu hadden de Idumeers berouw van hun komst, en wilden dat ze niet gedaan hadden wat ze deden.

En toen ze vergaderd waren met de zeloten gaven ze te kennen dat hun praktijken slecht aren geweest en welke ellende zij over de hoofdstad hadden gebracht.

Ze zeiden dat ze de wapenen hadden opgenomen omdat men ervan uitging dat de hogepriester de hoofdstad aan de Romeinen verraden zou hebben, maar dat daarvoor geen bewijs gevonden was.

Maar dat zij hen hadden gesteund die dat beweerden terwijl men zelf een tirannie uitvoerde op een verschrikkelijke manier.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Het zou inderdaad hun taak zijn geweest een dergelijk verraad te voorkomen, maar nu ze de balans opmaakten van het bloedvergieten onder hun broedervolk, was het hoog tijd hiermee te stoppen en ook niet langer de wetten met voeten te treden.

Men had inderdaad de poorten voor hen gesloten, en niet toegestaan de stad binnen te komen, maar zij die daarvoor verantwoordelijk waren, waren nu gestraft, en Ananus was dood, en vele anderen waren gedood in die nacht.

Men zag nu in verkeerd te hebben gehandeld en zag de barbaarsheden die men had gedaan terwijl men zich afvroeg of er redding was voor deze misdaden.

Ze hadden de meest gemene dingen gedaan, onder de ogen van iedereen, en dat die misdaden tegen de Idumeers zouden spreken, en men zou alleen komen te staan met een slechte naam.

Ze zouden daarom weer naar huis gaan, omdat de beschuldiging van verraad een verzinsel bleek te zijn en dar er in velden of wegen geen Romein te zien was. En dat bovendien een stad met deze muren moeilijk te onderwerpen was.

Verder vertelde men geen contact meer te willen hebben met deze schurken, verontschuldigden zichzelf en namen afscheid van hen door wie ze misleid waren en wilden niets meer met hen te maken hebben.

HOOFDSTUK 6.
HOE DE ZELOTEN, NA HET VERTREK VAN DE IDUMEERS NOG VEEL MEER BURGERS DOODDEN.

EN HOE VESPASIANUS AFRIED TEGEN JERUZALEM OP TE TREKKEN VOOR EEN OORLOG OP DAT MOMENT.

1.

De Idumeers gingen allen akkoord met dit besluit.

Om te beginnen lieten ze alle gevangenen vrij, en dat waren er ongeveer 2.000, die daarop onmiddellijk teruggingen naar Simon, over wie het verder zullen hebben.

Waarna de Idumeers die Jeruzalem binnengetrokken waren weer naar huis gingen.

Dit vertrek was voor alle partijen een grote verrassing.

Het volk, dat hun spijt niet kende, vatte toen hun moed samen en doodden veel van hun vijanden, terwijl de zeloten beschaamd raakten omdat hun bondgenoten hen in de steek lieten, en wilden dat alle barbaarsheden zouden stoppen.

Hierop begonnen de zeloten in het wilde weg te executeren om de macht in handen te kunnen houden en voegden toe aan hun misdaden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hun bloeddorst richtte zich vooral op dappere mannen en vooraanstaande families.

De ene groep doodde men uit nijd, en de andere groep uit angst.

Ze gingen ervan uit dat hun eigen veiligheid gediend werd door zo weinig mogelijk strijdbare mannen in leven te laten.

Daarom werd ook Gorion gedood, een man van grote waardigheid, samen met zijn gezin.

Hij was een voorstander van democratie, en iemand van grote spreekvaardigheid.

Zijn vrijmoedigheid zijn mening te uiten was ook de voornaamste reden dat hij werd gedood.

Ook vluchtten Niger en Peres niet uit hun hand.

Hij was een groot strijder in de oorlog tegen de Romeinen maar werd nu naar het midden van de stad gesleurd, en terwijl dat gebeurde toonde hij de littekens van zijn wonden en schreeuwde regelmatig.

En terwijl hij de poort uit werd gesleurd, en wanhoopte voor zijn behoud, vroeg hij gen hem behoorlijk te begraven.

Maar omdat ze hem al van te voren hadden gezegd geen grond te willen besteden aan zijn graf, en hij er ook nu weer om vroeg, doodden ze hem en begroeven hem niet.

Terwijl ze hem doodden voorzegde hij dat ze hongersnood te wachten stond, en ook ziekten door deze strijd. En dat men ook elkaar zou afslachten.

Al deze voorzeggingen werden door God gehonoreerd tegen deze boosaardige mannen, het overkwam hen allemaal na en korte tijd al.

Zo smaakten zij hun eigen gekte die hen tegen elkaar deed opstaan.

Toen Niger was gedood, nam hun angst af om overwonnen te worden.

En inderdaad, er was geen deel van het volk dat niet begreep dat het een vooropgezet plan was hem te doden.

Zij die daarvoor openlijk uitkwamen, werden ook gedood.

En zij die zich niet openlijk hadden verzet, wachtten hun moment af om de moordenaars te beschuldigen.

En als iemand zich afzijdig hield van de zeloten, werd hij als een verrader beschouwd.

Terwijl de enige straf op welke misdaad dan oom de dood was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Niemand kon aan deze situatie ontsnappen, tenzij hij een rijk man was.

2.

En nu de rest van de Romeinse bevelhebber deze omstandigheden en groot voordeel voor henzelf vonden, en overwogen daarom tegen de stad op te trekken, en drongen er bij Vespasianus op aan haast te maken met het argument dat het duidelijk was dat God aan hun kant stond vanwege de onenigheid onder hun vijanden.

En dat er een plotselinge verandering zou kunnen ontstaan waardoor de Joden hun eendracht zouden hervinden, ofwel omdat ze de verdeeldheid zat werden, ofwel omdat ze misschien verstandig zouden worden.

Maar Vespasianus antwoordde dat ze een grote vergissing maakten, en slechts uit waren op eigen voordeel.

Want als ze nu de stad zouden aanvallen, hun vijanden alleen al daardoor de eenheid zouden hervinden. En men dan met vereende krachten zich zou verzetten tegen de Romeinen.

Maar als ze nog even zouden wachten, hadden ze tegen die tijd minder vijanden, omdat ze elkaar zouden bestrijden en God een beter bevelhebber was dan hij. En omdat Hij de Joden had overgelaten aan zichzelf, en aan de Romeinen een grote overwinning zou geven, zonder dat ze daarbij al te veel gevaar zouden lopen.

Dat het daarom het beste was, terwijl hun vijand zichzelf en het land verwoestte, en gestort werd in grote tegenspoed, nog even toe te zien, in plaats van nu te gaan strijden met hen die verzot waren op moorden en met elkaar ook geen raad wisten.

Maar als iemand zou menen dat en overwinning bereikte zonder te strijden eerloos is, laat hem dan beseffen dat een glorierijk succes, in alle rust behaald, meer profijtelijk is dan de gevaren van de oorlog.

We moeten beseffen dat het niet minder glorierijk is verstandig te handelen en daardoor onze reputatie te versterken. Dat zal onze legers beter leiden zeker wanneer onze vijand kleiner in aantal is geworden en ons eigen leger fris voor de poorten van de stad staat.

Het is nu echter niet de tijd om te streven naar de glorie van de overwinning.

Want de Joden zijn nu niet doende met het repareren en versterken van hun muren, en ook niet met het verzamelen van hulptroepen, terwijl zij dat eigenlijk zouden moeten doem.

Maar ze vreten elkaar op door hun onderlinge strijd, en ondergaan nu groter ellende dan wanneer zij zijn overwonnen door ons.

We dienen aan onze eigen veiligheid te denken en laat de Joden elkaar maar uitmoorden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Als we hen nu zouden veroveren, kan zelfs gezegd worden dat we niet hebben overwonnen door onze dapperheid, maar oor hun verdeeldheid.

3.

De bevelhebbers gingen in hun geheel mee met wat Vespasianus zei, en zouden spoedig ontdekken hij verstandig en wijs hij was.

Er waren inderdaad Joden die dagelijks deserteerden, en overliepen naar de zeloten, hoewel dat uitermate moeilijk was, omdat alle doorgangen van de stad bewaakt werden, en velen werden gedood omdat ze verdacht werden van overlopen naar de Romeinen.

Zij die geld aanboden konden wegkomen en voor dat geld werd men dan niet gezien als een verrader.

Zo gebeurde het dat de rijken konden ontkomen en de armen geen kant uit konden en gedood werden.

Langs alle wegen lagen stapels doden, maar velen kozen voor de dood in plaats van in de stad te moeten blijven. De dood was voor velen een uitkomst.

Maar de zeloten vervielen tot steeds erger barbaarsheden. Men stond niet toe dat er begraven werd, noch in de stad, noch buiten de stad.

Alsof zij een verbond hadden gesloten niet alleen de landswetten maar ook de Goddelijke wetten overboord te zetten, beledigden zij ook God door de dode lichamen te laten rotten in de zon.

En de dezelfde bestraffing werd toegepast op hen die wel wilden begraven, en die straf was ook de dood.

Hij die een ander het recht gaf een graf te hebben, kwam daardoor in zijn eigen graf terecht.

Om het kort te zeggen, er was geen enkel gevoel meer en nog minder genade. Dat was nog het ergste wat de Joden overkwam.

Het schrikbewind was dus zeer groot, zo groot zelfs dat de overlevenden zeiden dat de doden eindelijk rust hadden.

Zo zeiden ook zij het die gevangen zaten, ook zij vonden dat de doden beter af waren.

Deze mannen vertraden alle wetten en lachten om de wet van God.

En als een profeet sprak, da werd hij uitgelachen en uitgemaakt voor en grappenmaker.

Toch profeteerden deze profeten veel ding aangaande de beloning van deugd, en bestraffing van ondeugd, en dat de zeloten alle deugden geschonden hadden, vervulden ze zelf de profetie aan hun eigen land.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Er bestond namelijk een oude profetie dat de stad genomen zou worden, en het Heiligdom verbrand in een oorlog, zodra de Joden tegen elkaar zouden opstaan en de Tempel van God verontreinigd wou worden.

Terwijl deze zeloten niet helemaal afwijzend stonden tegenover deze profetieën, werden ze zelf het instrument van de vervulling ervan.

HOOFDSTUK 7.

HOE JOHN DE REST TIRANNISEERDE.

EN WELKE DINGEN DE ZELOTEN UITHAALDEN IN MASSADA.

HOE VESPASIANUS GADARA INNAM.

EN WELKE ACTIE WERDEN UITGEVOERD DOOR PLACIDUS.

1.

Nu begon Jochanan te tiranniseren, en vond dat het hem onwaardig was tevreden te zijn met gelijke eer als de anderen hadden.

En voegde zich de meest schurkachtige vleugel van de partij en brak met alle anderen.

Dit kwam door een meningsverschil met de anderen, en zij eigen eerzucht.

Het was duidelijk dat hij monarchale macht wilde.

Sommigen sloten zich bij hem aan uit angst, en anderen omdat ze zijn bedoelingen vertrouwden.

Want hij was een sluw man en wist hen te overtuigen, zowel door manipulatie als door bedreiging.

Velen dachten ook dat het veiliger voor henzelf zou zijn als de te begane misdaden op een enkel persoon zouden rusten, in plaats van op velen.

Zijn activiteit was zo groot, beide in daad en raadgeving, dat hij en lijfwacht nodig had.

Toch waren er ook veel die hem de rug toekeerden.

Onder hen waren er die jaloers op hem waren, en weigerden zich te onderwerpen aan iemand die tot voor kort hun gelijke was.

Maar de hoofdreden die hen bewoog tegen hem te zijn was de dreiging van een monarchie, want besefte maar al te goed dat hij de macht niet van zich zou laten afnemen als hij die eenmaal had verworven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Bovendien zou hij hen altijd blijven verdenken van gebrek aan trouw, omdat ze altijd tegen dit machtsidee waren geweest.

Ze gaven zelfs de voorkeur aan een oorlog met de Romeinen, dan onder zijn slavernij te leven.

De opruiing was verdeeld in twee delen, en Jochanan regeerde ondanks zijn tegenstanders terwijl de anderen er voor uitkeken zich te mengen in zijn zaken.

Maar ze bestreden elkaar hartgrondig en wedijverden met elkaar wie de grootste buit binnenhaalde.

Maar omdat de stad nu te strijden had tegen drie grote rampen, de oorlog, de tirannie en de opstand, leek het wel dat de oorlog de minst gevreesde was voor de bevolking.

Zelfs vluchtte men uit hun huizen naar buitenlanders, om van de Romeinen die bescherming te krijgen die ze in de stad niet konden vinden.

2.

En nu verscheen tegenspoed nummer vier, die de natie op de rand ver vernietiging bracht.

Er was een fort dat uitermate sterk was en nog gebouwd door de vroegere koningen, als ween bescherming in oorlogstijd. Dat fort heette Massada.

De Sicariers hadden er bezit van genomen, maar nu werd het bezet door mensen uit een buurland, met de bedoeling er voorraden op te slaan en zich terug te kunnen trekken.

De angst waarin ze verkeerden beletten hen enige actie te ondernemen.

Maar oen zij vernamen dat het Romeinse leger niets deed en dat de Joden elkaar bestreden, kregen ze vrijmoedigheid grote acties te ondernemen.

En tijdens het feest van de ongezuurde broden, dat de Joden vieren ter herdenking van hun bevrijding uit de Egyptische slavernij, en ze daarna weer terugkeerden naar het land van hun voorvaderen, kwamen ze in de nacht zonder ontdekt te worden en overrompelden een kleine stad, Engeddi, en wisten te voorkomen dat het ot een gevecht met de bewoners kwam. Ze verdreven hen de stad uit.

Zij die niet konden vluchten, zoals vrouwen en kinderen, werden gedood, en dat waren er ongeveer 700.

Daarna, toen alles uit de huizen gesleurd was, en ook alle fruit hadden geoogst, brachten ze alles naar Massada.

Ze sloopten het dorp en verwoestten het land eromheen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Er kwamen dagelijks mannen om zich bij hen te voegen. Mannen die even slecht waren als zijzelf. Ook kwamen er velen uit de streken van Judea die roversbenden wilden ontvluchten.

Het was met hen net als met het menselijk lichaam, als een deel ervan ontstoken is, is het hele lichaam ziek. In dit geval door de opstand en wanorde die er was in de hoofdstad, namen die mannen de kans waar om op gelijke manier te roven en te plunderen.

Iedereen die eerst zijn eigen stad had geplunderd, vluchtte nu hierheen, naar deze fortificatie in de woestijn. .

Nu waren deze mannen bijeen, en deden mee aan alle samenzweringen van de groep. Ze waren te klein om een leger te zijn en te groot voor een simpele roversbende. Men viel wel de heilige plekken in steden aan.

Toch gebeurde het dat men soms slecht behandeld werden door de overvallers, men werd behandeld als in een oorlog, maar deze bende gedroeg zich toch niet als een roversbende. Men doodde niet de mensen maar beperkte zich tot roof.

Er was in die dagen geen deel in Judea dat niet in een ellendige conditie was, en dat gold ook voor de meeste steden.

3.

Deze dingen werden verteld aan Vespasianus door een deserteur.

Want hoewel de opruiers alle uitgangen van de stad bewaakten, en iedereen doodden die wilden ontsnappen, waren er toch die erin slaagden weg te komen en naar de Romeinen te gaan. Zij trachtten Vespasianus over te halen in te grijpen en de rest van het volk te redden.

Zij vertelden het dat het vanwege de sympathie van het volk voor de Romeinen was dat ze gedood werden, en de overlevenden stond hetzelfde te wachten.

Vespasianus had inderdaad medelijden met het volk vanwege de rampen die zij doorstonden, en trok op om Jeruzalem te belegeren, maar in werkelijkheid om het te beschermen tegen erger calamiteiten.

Hij was echter verplicht eerst te onderwerpen wat overbleef in de regio, en ervoor te zorgen dat niets hem in de weg kon staat bij die belegering.

Dus marcheerde hij op tegen Gadara, de hoofdstad van Perea, wat een sterke plaats was. Hij trok daar binnen op de 4de dag van de maand Dystrus (Adar).

De machtige mannen van die stad hadden, zonder dat iemand van het volk het wist, boodschappers naar hen gezonden en overgave aangeboden.

Dat deze ze niet zozeer uit verlangen naar vrede, maar voor de bescherming van hun bezittingen, want zij waren zeer rijk.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Het vol wist niets van deze plannen, totdat Vespasianus dichtbij de stad was.

Men wanhoopte de stad te kunnen behouden omdat ze verre de mindere waren van de Romeinen en die als dicht bij de stad waren.

Zij overwogen te vluchten mar vonden het een eerloze daad de stad over te geven zonder bloedvergieten en dus wilde men zich wreken op de bedenkers van deze overgave.

Dus grepen ze Dolesus, een man die niet alleen een hoogwaardigheidsbekleder in de stad was, maar ook de zender van de boodschappers, en doodden hem, en behandelden zijn dode lichaam op een barbaarse manier, zo woedend waren ze op hem, en verlieten toen de stad.

Toen het Romeinse leger in aantocht was, werden zij door de bewoners van de stad verwelkomd, en werd Vespasianus toegejuicht, en kregen zij van hem de waarborg van zijn rechter hand, en een garnizoen ruiters en voetvolk ter bescherming.

Wat de muren betreft, die hadden zij zijzelf al neergehaald om de Romeinen te laten zien dat zij geen oorlog wilde, en als iemand dat toch zou willen het nu niet meer kon.

4.

Nu stuurde Vespasianus Placidus om de vluchtelingen op te pakken, hij had daarvoor 500 ruiters en 3.000 man voetvolk tot zijn beschikking, terwijl hij met de rest van zijn leger terugging naar Cesarea.

Maar zodra de vluchtelingen de ruiterij zagen die hen achterna kwamen, vluchtten ze een dorp in voordat zij konden worden aangevallen. Dat dorp was Bethennabris, waar een groot aantal jonge mannen woonden, die zich bewapenden en, deels vrijwillig en deels in opdracht, Placidus en zijn troepen aanvielen.

Deze ruiters deden eerst alsof ze zich wilden terugtrekken, echter met de bedoeling hen daarna verder van de muren af te lokken.

En toen ze hen weg hadden gelokt, omcirkelden ze hen met de ruiters en schoten pijlen op hen af.

Zo sneed de ruiterij hen de weg af terwijl het voetvolk een bloedige strijd met hen begon.

De Joden konden niets anders meer doen dan hun moed laten zien.

Toen ze de Romeinen aanvielen deden ze dat terwijl ze verschrikkelijk dichtbij elkaar optrokken, zodat ze als het ware gen plek meer overlieten voor de pijlen om door te dringen. Maar terwijl ze doorrenden, liepen ze regelrecht in de zwaarden van de Romeinen, en vonden daar de dood. Wat van het overbleef werd uiteengejaagd door de ruiterij.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

5.

De bedoeling van Placidus was hen te verhinderen het dorp weer in te vluchten.

Tijdens de pogingen de stad weer in te vluchten werden ze omsingeld door de ruiterij en met pijlen beschoten.

Degenen die de muur bewaakten wisten niet wat ze moesten doen, zo groot was hun vertwijfeling.

Zij konden de mannen niet in de steek laten die van Gadara kwamen, want hun eigen volk was in de stad.

En toch, als ze hen zouden laten binnenkomen, was de kans groot dat ze met hen zouden sterven.

Toen iedereen tegen de muur was gedreven, stonden de Romeinen klaar hen aan te vallen.

Een bewaker verhinderde hen echter en sloot de poort toen Placidus begon aan te vallen. Er werd van beide zijden moedig gevochten tot de duisternis viel, hij kreeg de muur in bezit, en trok de stad in.

Maar velen renden weg en de soldaten begonnen te plunderen, en zetten het dorp in brand.

Zij die het dorp uitvluchtten zetten de mensen van het land op, en overdreven hun rampen, en zeiden dat en totale Romeinse leger was gekomen en hen aan alle anten omsingeld had.

Men vluchtte daarop naar Jericho, want men kende geen andere plaats die sterkte muren had en een behoorlijk aantal inwoners.
Maar Placidus, die een groot vertrouwen had in zijn ruiterij, en zich ook zijn eerdere successen herinnerde, achtervolgde hen tot aan de Jordaan en doodde allen die hij oppakte.

Hij dreef de rest op tot aan de oevers van de rivier waar men bij de stroom van het water stopte, een stroom die niet doorwaas kon worden vanwege de diepte de vermeerderd was door de laatste zware regens.

De onmogelijkheid verder te vluchten dwong hen het gevecht aan te gaan.

Ze strekten zichzelf uit tot een lange rij langs de rivier, en beschermden zich zo goed mogelijk tegen pijlen, en ook tegen de aanvallen van de ruiterij die veel van hen het water indreven.

Tijdens de gevechten werden 15.000 van hen gedood en het aantal van hen die het water ingedreven werden was niet te tellen, terwijl er ook nog 2.200 man gevangen werd genomen.

Ook was er een grote oorlogsbuit bestaande uit ezels, schapen, kamelen en ossen.

6.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De verwoesting die op deze Joden viel, was niet groter of kleiner dat de andere rampen, maar leek alleen groter dat het in werkelijkheid was.

En dit omdat niet alleen het hele land gevuld werd met doden, en de Jordaan niet overgestoken kon worden vanwege de dode lichamen die erin dreven, maar ook omdat de Dode Zee vol met dode lichamen was die daar naar toe dreven.

Hierna viel Placidus, aangemoedigd door zijn succes, de naburige dorpen en steden aan, hij nam Abila, Julias en Bezemoth in, en alle dorpen die aan de Dode Zee lagen.

Hij liet zijn soldaten aan oord van schepen gaan, en en veroverde de streek zo ver als Macherus, terwijl Perea zich al had overgeven.

HOOFDSTUK 8.

HOE VESPASIANUS, NADAT HIJ HOORDE VAN ONRUST IN GALLIA, HAAST MAAKTE MET DE BEËINDIGING VAN DE OORLOG TEGEN DE JODEN.

EEN BESCHRIJVING VAN JERICHO, EN VAN DE GROTE VLAKTE.

MET EEN BESCHRIJVING VAN DE DODE ZEE.

1.

Intussen kwam er een verslag over onrust in Gallie en dat Vindex, met de machtige mannen in dat land, opstonden tegen Nero.

Deze aangelegenheid wordt elders nader beschreven.

Dit verslag, dat Vespasianus bereikte, zorgde ervoor dat hij snel aan de slag ging.
Hij voorzag dat er een burgeroorlog kon ontstaan en dat de in gevaar zou komen.

En hij ging ervan uit, dat als hij in het oosten van het keizerrijk de vrede kon vestigen, de angsten in Italië ook wel kleiner zouden worden.

Omdat de winter een beletsel voor zijn veldtochten kon betekenen, plaatste hij garnizoenen in dorpen en kleinere steden voor hun veiligheid.

Hij zette decurions in dorpen en centurions in de steden, en hij herbouwde veel steden die verwoest waren.

Aan het begin van de lente nam hij het grootste del van zijn landmacht en trok van Cesarea naar Antipatris, waar hij twee dagen besteedde aan het regelen van zaken en op de derde dag trok hij verder en vernietigde het land en de daarin liggende dorpen.

Nadat hij dit gedaan had, trok hij verder naar Lydda en Jamnia.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Deze steden bevolkte hij met gevangenen en met hen die zijn zijde hadden gekozen, en kwam vervolgens aan bij Emmaus, waar hij de weg bezette die naar de hoofdstad leidde, en nadat hij het vijfde legioen daar gestationeerd had, ging hij verder naar Bethletephon.

Hij verwoestte die plaats en de naburige plaatsen met vuur, en liet op daarvoor geschikte plekken fortificatie bouwen door geheel Idumea.

Daarna viel hij twee steden aan die in het midden van Idumea lagen, Betaris en Caphartobas, hij doodde daar 10.000 man, en nam ruim 1.000 man gevangen. Hij zette een groot deel van zijn leger in die steden, en de soldaten daarvan plunderden het omliggende land.

Terwijl hij met de rest van zijn leger terugging naar Emmaus, en veroverde vandaar geheel Samaria en dus ook de stad Neapolis, ofwel Sichem, Hij sloeg daar zijn lamp op, op de tweede dag van de maand Desius (Sivan).

De volgende dag kwam hij aan in Jericho.

Op deze dag voegde Trajanus, een van zijn bevelhebbers, zich bij hem met de troepen die hij meebracht uit Perea, alle andere plaatsen over de Jordaan hadden zich al onderworpen.

2.

Hierop vluchtte en groot deel van de bevolking van Jericho de bergen in terwijl hun land door het vernietigd werd. Daardoor vond men de stad verlaten.

De stad in gelegen in een vallei.

Maar een kale bergrug, die zeer lang is en zich uitstrekt tot het land Scythopolis in het noorden en tot aan Sodom, en het uiterste punt van de Dode Zee in het zuiden.

Deze berg is moeilijk begaanbaar en is onbewoond. Er tegenover ligt ook een bergrug, aan de andere kant van de Jordaan.
Deze laatste begint bij Julias, in de noordelijke streek en loopt tot aan Petra, in Arabië.

Deze bergrug wordt de Ijzeren Berg genoemd, en loop tot aan het land Moab.

De streek die tussen deze bergruggen ligt wordt de Grote Vlakte genoemd.

Deze vlakte begint bij het dorp Ginnabris, en loopt tot aan de Dode Zee.

Het is 46 km. lang en 24 km. breed en wordt doorsneden door de Jordaan.

Er zijn twee meren in de vlakte, het meer van Tiberias, en de Dode Zee, wat twee totaal verschillende watervlakten zijn.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De Dode Zee is zout en onvruchtbaar maar het meer van Tiberias heeft vruchtbaar zoet water.

Deze vlakte is gloeien heet in de zomer en vanwege de buitengewone hitte is ook de lucht er ongezond.

Er is geen water te vinden, behalve de Jordaan, waarom men dichtbij de rivier bomen platte om er de vruchten van te hebben, want iets verder weg groeit er niet meer omdat de grond niets oplevert.

3.

Toch is er bij Jericho een fontein, die rijkelijk stroomt, en waarvan het water wordt gebruikt om het land te bevloeien.

Het ligt bij de stad die Jozua, de zoon van Nun, de leider van de Joden, het eerst in een oorlog veroverd heeft in Kanaän.

Het verhaal gaat dat deze fontein eerst bitter water bevatte en slecht was voor het land, en ook voor vrouwen en kinderen, en dat alles en iedereen er ziek van werd.

Maar dat deze gezond gemaakt werd door de profeet Elisa.

Deze profeet was een vriend van Elia, en zijn opvolger. Deze Elisa was eens de gast van de bevolking van Jericho, en de mannen van die plaats behandelden hem zeer goed, en hij vroeg of hij hen een gunst kon bewijzen.

Daarna ging hij naar deze fontein, en wierp er een volle kruik zout in.

Daarna strekte hij zijn rechtvaardige handen uit naar de hemel, bracht een drankoffer en bad dat het water zoet, gezond en vruchtbaar zou zijn.

En dat God deze plaats vruchtbaar zou maken, en de bewoners ervan rijk aan vrucht en kinderen.

En dat dit water hen nooit zou ontbreken zolang ze rechtvaardig zouden blijven.

Aan deze gebeden voegde Elisa de vaardigheid van zijn rechtvaardige handen toe, en genas de fontein.

En dat water, wat ooit de oorzaak was van kinderloosheid en hongersnood, was van dat moment af een vruchtbare, zoete fontein en gaf het land voorspoed.

Het water is zo gezond geworden dat, als het het land aanraakt, het voorziet in water dat zoeter is dan enig ander water.

Weinig water uit Jericho geeft meer oogst dan veel water uit een andere bron.

Daarom is het ook voldoende om veel land te bevloeien

Het geeft vruchtbaarheid aan tuinen en er groeien nu ook veel bomen omheen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Er zijn ook veel palmen die het water daarvan betrekken, en geven andere vruchten dat in de rest van het land.

De vruchten ervan, als ze geperst worden, geven een goede honing die niet minder is dan andere honing.

Ook zijn er veel bijen die honing verzamelen.

Ze geven ook balsem die erg kostbaar is, zoals die van, cypressen en de myrobalanum.

Zij die deze plaats een goddelijke plaats noemen, zitten er niet ver naast, omdat er zoveel verschillende bomen staan, die zeer zeldzaam zijn en heerlijke vruchten geven.

En inderdaad, als we spreken van de andere vruchten, zal het niet eenvoudig zijn een plek op aarde te vinden die ermee vergeleken kan worden.

De oorzaak ligt bij de warme lucht en het goede water.

De warmte roept als het ware de planten de grond uit, en maakt ze sterk, terwijl het water de wortels sterk maakt, en ervoor zorgen dat ze in de zomer goede vruchten geven.

Nu is het land erom heen zo woest dat niemand er wil wonen.

Als het water wordt gewonnen voor zonsopgang, is het koud, geheel in tegenstelling tot de lucht van de streek. Als men zich in dit water baadt, voelt het zeer zacht en aangenaam.

Ook de lucht is hier van een goede temperatuur, waardoor het volk slecht in linnen gekleed gaat, zelfs als het in andere plaatsen van Judea sneeuwt.

Deze plaats is 35 km. van Jeruzalem en 3 km. van de Jordaan.

Het land is, tot aan Jeruzalem, woestijn en steenachtig.

Ook naar de Jordaan en de Dode Zee is het land woestijn en verlaten en kaal.
Dit zal voldoende zijn over Jericho en haar prachtige ligging.

4.

Ook de Dode Zee is de moeite waard te beschrijven.

Het water is, zoals ik al zei, bitter en onvruchtbaar.

Het is zo dik dat het de zwaarste dingen draagt die er in gegooid worden.

Ook is het niet mogelijk al zwemmend de bodem te bereiken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen Vespasianus hierheen kwam om het zelf te zien, gaf hij opdracht enkelen, die niet konden zwemmen, de handen op de rug te binden en in het water te gooien. Maar zij kwamen weer naar boven alsof een wind hen voortdreef.

Bovendien, de verandering van de kleur van deze zee is wonderlijk, het lijkt wel drie maal per dag te veranderen.

En als de zonnestralen er op vallen, wordt het licht op verschillende manieren weerspiegeld.

Ook komen er regelmatig stukken asfalt boven drijven. Vandaar dat velen het ook wel het Asfaltmeer noemen.

Deze komen bovendrijven en lijken wel onthoofde stieren van vorm.

Deze brokstukken worden uit het water gehaald en voor verschillende doeleinden toegepast.

Dit bitumen is niet alleen nuttig om schepen te bepleisteren, maar ook medische doeleinden.

In het water zelf zitten ook veel geneesmiddelen.

De lengte van deze zee strekt zich uit tot aan Zoar in Arabië.

Het land van Sodom grenst eraan. Dat was ooit een vruchtbaar en gelukkig land, maar nu s het woest en verlaten.

Het is, vanwege de goddeloosheid van de bewoners, door God verbrand.

Als gevolg daarvan zijn de resten van het Goddelijk vuur nog steeds te zien, en sporen van de vijf steden die er waren.

HOOFDSTUK 9.

OVER VESPASIANUS, NADAT HIJ GADARA GENOMEN HAD, VOORBEREIDINGEN TROF VOOR DE BELEGERING OF JERUZALEM.

MAAR DAT, NADAT HIJ HOORDE VAN DE DOOD VAN NERO, HIJ ZIJN PLANNEN WIJZIGDE.
EN OOK AANGAANDE SIMON VAN GERAS.

1.

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nu Vespasianus alle plaatsen rondom Jeruzalem had gefortificeerd en citadels bij Jericho en Adida had gebouwd, en daar garnizoenen had achtergelaten, deels bestaande uit Romeinen en deels uit hulptroepen, stuurde hij Lucius Annius naar Gerasa, en leverde een aantal ruiters en een behoorlijk regiment voetvolk.

Toen hij de stad genomen had, wat hij bij de eerste aanval deed, doodde hij 1.000 mannen die hem jet hadden verhinderd, maar waren gevlucht.

Maar hij nam hun gezinnen gevangen en stond zijn soldaten toe te plunderen.

Hierna zette hij hun huizen in brand, en ging verder naar andere dorpen, terwijl de mannen wegrenden en het zwakkere deel werd gedood, en wat er stond verbrand werd.

Nu waaide de oorlog door het gehele bergland, en werd Jeruzalem beroofd van een vluchtroute.

En wie er nog over dacht te vluchten, werd bewaakt door de zeloten.

En wie nog niet op de hand van de Romeinen was, werd omsingeld door en ook de stad werd aan alle kanten bewaakt.

2.

Toen Vespasianus terugkeerde naar Cesarea, en bereidde daar zijn leger voor op een mars tegen Jeruzalem, nadat hij geïnformeerd dat Nero dood was, nadat hij 13 jaar en 8 dagen geregeerd had.

Er bestaat een verslag hoe hij zijn macht misbruikte en veel overliet aan onwaardige schurken als Nymphidius en Tigellinus, zijn onwaardige bevrijdden.

En hoe er een samenzwering teen hem werd gesmeed en in de steek gelaten werd door zin bewakers, en vluchtte met vier van zijn meest getrouwen en zichzelf doodde in een voorstad van Rome.

En hoe degenen die zijn dood veroorzaakten binnen korte tijd zelf werden gestraft.

En ook hoe de onrust in Gallië eindigde.

En hoe Galba tot keizer werd uitgeroepen en van Spanje terugkeerde naar Rome.

En hoe hij beschuldigd werd door zijn soldaten van een lafaard te zijn en door verraad gedood werd op de markt van Rome en Otto keizer werd.

En over zijn expeditie tegen de bevelhebbers van Vitellius, en zijn ondergang.

En ook over de regenslagen die er waren onder Vitellius, en de gevechten die er in het Capitool plaatsvonden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En hoe Antonius Primus en Mucianus Vitellius doodden, en zijn Duits legioen versloeg en daarmee een einde maakte aan de burgeroorlog.

Ik heb nagelaten een uitvoerig verslag te geven over deze gebeurtenissen omdat alles al bekend is bij iedereen, en ook omdat ze zijn beschreven door Romeinse en Griekse schrijvers.

Toch, voor de samenhang van dit verhaal, heb ik slechts een en ander kort behandeld.

Waardoor Vespasianus eerst zijn expeditie tegen Jeruzalem uitstelde, en afwachtte wat er met het keizerrijk zou gebeuren na de dood van Nero.

Bovendien, toen hij hoorde dat Galba keizer was gemaakt, deed hij niets meer totdat hij duidelijke orders ontving, en stuurde zijn zoon Titus om te vernemen wat de plannen van Rome waren en wat te doen in Judea.

In diezelfde tijd zeilde koning Agrippa met Titus naar Galba.

Maar toen ze langs de kust van Achaia zeilden, was het winter, en daar hoorden ze dat Galba gedood was, nog voordat ze hem konden bereiken, nadat hij 7 maanden en 7 dagen had geregeerd.

Waarop Otto de regering overnam, en de leiding van openbare zaken op zich nam.

Dus besloot Agrippa door te reizen naar Rome zonder enige angst vanwege de verandering van regering.

Maar Titus, door een goddelijke ingeving, zeilde terug van Griekenland naar zijn vader, en haastte zich naar Cesarea, waar zijn vader verbleef.

Nu waren beiden in afwachting van wat er gebeuren zou. Het Romeinse rijk was nu in een staat van verwarring, en daarom gingen ze niet verder met hun expeditie tegen de Joden, maar overwogen andere opstandelingen aan te vallen.

3.

Nu ontstond er een andere oorlog in Jeruzalem.

Er was een zoon van Giora, ene Simon, in Gerasa geboren, een nog jonge man, dus niet zo gespelen als Jochanan van Giscala, die de stad al genomen had, en superieur was zowel in lichamelijke kracht als in moed.

Hij werd ooit weggestuurd uit het land Acrabattene, dat hij ooit regeerde, door Ananus de hogepriester, waarna hij zich aansloot bij de roversgroep die Massada hadden bezet.

Eerst werd hij argwanend bekeken en mocht hij met de vrouwen die hij meebracht in de lagergelegen delen van het fort wonen, terwijl men zelf de hoger gelegen delen bewoonde.
Echter, zijn manieren waren zo aanvaardbaar voor hen en hij bleek dermate vertrouwenswaardig, dat hij met hen mee mocht en het land rondom Massada beroofde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar wilde hij overhalen om groter ondernemingen op te zetten, maar dat lukte niet.

Want ze waren gewend om in de citadel te overnachten omdat ze bang aren al te ver uit de buurt te gaan.

Hij verwierp dit beleid vanwege zijn eigen liefde voor grootheid, en toen hij hoorde dat Ananus dood was, verliet hij hen, en ging naar het berglandschap.

Zo proclameerde hij vrijheid voor hen die in slavernij waren, en beloningen voor hen die al vrij waren, en verzamelde een stel bandieten om zich heen die uit alle delen van het land kwamen.

4.

En toen hij een sterke groep om zich heen had, overviel hij de dorpen in het bergland, en toen er nog meer mannen naar hem toekwamen, waagde hij het ook de dorpen in het laagland aan te vallen, omdat hij zich nu sterk genoeg waande. Ook al omdat hij de steun van machtige, maar corrupte mannen had,.

Zodat zijn leger niet langer bestond uit slaven en rovers, maar ook een groot deel van de bevolking aan hem gehoorzaamden al was hij een koning.

Hij overwon de Acrabatteense toparchy, en de plaatsen tot aan de Grote Idumeese Zee.

Hij bouwde een muur om het dorp Naïn, en maakte daar gebruik van als een fort voor de veiligheid van zijn mannen.

In de vallei van Paran, vergrootte hij veel grotten die hij aan zijn doel vond beantwoorden.

Deze benutte hij als opslagplaatsen voor zijn schatten en bewaarplaatsen voor zijn buit. Daar bewaarde hij de opbrengst van zijn rooftochten.

Veel van zijn mannen woonden daar in.

Verder maakte hij er geen geheim van dat hij zijn mannen oefende voor een aanval op Jeruzalem.

5.

Waarop de zeloten, uit angst voor zijn eventuele aanval, en wilden verhinderen dat ze er nog een teenstander bij kregen, tegen hem optrokken met hun wapenen.

Simon ontmoette hen, en ging de slag met hen aan, velen va hen versloeg en de rest terugdreef naar de stad, maar er wel voor uitkeek de muren aan te vallen.

Hij besloot eerst Idumea te onderwerpen nu hij 20.000 gewapende mannen onder zijn bevel had en trok op naar de grenzen van hun land.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hierop kwamen de leiders van Idumeërs samen en verzamelden het meest oorlogszuchtige deel van de bevolking. Dat waren er ongeveer 25.000, vooral vanwege de invallen die de Sicariers hadden gedaan vanuit Massada.

Ze kwamen Simon tegemoet aan de grens, waar de gehele dag slag leverden.

Het grootste vraagstuk aan het einde van de dag was wie er nu overwonnen had.

Dus ging hij terug naar Naïn, en ook de Idumeers gingen naar huis.

Nu was het lang voordat Simon met geweld door het land trok, dat hij zijn kamp opsloeg bij een dorp met de naam Thecoe, en Eleazar, een van zijn metgezellen, stuurde naar het die het garnizoen op het Herodion vormden, en hen vroeg dat fort aan hem over te dragen.

Het garnizoen ontving deze mannen gewillig, terwijl ze niet wisten waarom de gekomen waren.

Maar zodra hij begon te spreken over overgave van de plaats, werden zij aangevallen met getrokken zwaarden, maar omdat hij de ruimte niet kreeg om terug te vechten gooide hij zichzelf van de muren naar beneden, de vallei in.

Hij stierf onmiddellijk, mar de Idumeers, die toch wel bang waren voor de macht van Simon, vonden he toch beter zijn leger te bekijken voordat ze een eventuele veldslag met hem wilden aangaan. .

6.

Nu was daar een bevelhebber met de naam Jacob, die aanbood hen te helpen, maar met de bedoeling hen te verraden.

Hij vertrok daarom van het dorp Alurus, waar het leger van de Idumeers bijeen was, en ging nar Simon, bij wie hij zich bereid verklaarde zijn land te verraden, en zelfs een eed aflegde dat hij Simon altijd zou respecteren, en hem zou helen bij de onderwerping van de Idumeers.

Daarna was er een goed verzorgd feest dat Simon gaf en tijdens dat feest bevestigde en versterkte hij zij beloften.

Daarna keerde hij terug naar zijn eigen mannen en loog daar over de grootte van het leger van Simon door te zeggen dat het vele malen grote was dan hij eerst dacht.

Vervolgens haalde hij eerst de bevelhebber, en daarna alle troepen, over Simon te ontvangen en aan hem de regering over te dragen zonder gevechten.

Hierop werd een boodschapper naar Simon gestuurd met een uitnodiging en beloofd hem de Idumeers te verspreiden, wat hij ook deed.

Want zodra het leger dichtbij was, sprong hij, samen met zijn corrupte trawanten, op het paard en vluchtte. Waarop grote schrik de menigte overviel.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Voordat het tot gevechten kwam, ging iedereen naar zijn huis.

7.

Zo marcheerde Simon onverwachts naar Idumea, en nam het zonder bloedvergieten, waarna hij Hebron aanviel en ook dat innam. Waar hij een grote buit veroverde en de voorraad groenten en fruit plunderde.

De mensen van dat land zeggen dat het een heel oude stad is, zelfs de oudste in de streek en ouder dan Memphis in Egypte, de leeftijd van de stad wordt geschat op 2.300 jaar.

Ze zeggen ook dat deze stad is gebouwd door Abraham, de vader van de Joden, nadat hij uit Mesopotamië kwam.

Verder vertellen ze ook dat zijn nageslacht van hier naar Egypte ging, en dat er nog vele herinneringen daaraan in de stad zijn.

De herinneringen zijn gebouwen van prachtig marmer die op een heel elegante manier gebouwd zijn.

Er zijn even buiten de stad ook zeer grote terpentijnbomen en het verhaal gaat dat deze bomen er al staan vanaf de schepping van de wereld.

Maar Simon trok verder door het land en had grote successen. Hij plunderde niet alleen steden, maar verwoestte ook het land.

Want, behalve dat zijn mannen goed bewapend waren, waren het er ook 40.000 in getal, waardoor het moeilijk was aan voldoende proviand te komen.

Behoudens deze noodzaak voor proviand die hij had, was hij ook nog een barbaars man, en riep hij grote woede op onder het volk. Op het laatst raakte Idumea zelfs ontvolkt.

Als Simon met zijn mannen was langs geweest leek het wel of menigten sprinkhanen het land hadden kaalgevreten.

Sommige plaatsen werden verbrand, en wat er ook maar groeide werd als voedsel meegenomen. Bovendien, als die roepenbewegingen maakten de grond zo hard, dat er niets meer kon groeien.

Waar de mannen van Simon waren geweest, leek het wel verwaarloosd land waar nog nooit iemand had gewoond.

8.

Dit succes van Simon bracht de zeloten opnieuw in staat van opwinding.

Omdat ze bang waren voor en open gevecht legden ze hinderlagen is bergpassen en dergelijke, en man zo zijn vrouw en haar personeel gevangen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ze kwamen zo vreugdevol weer in hun stad terug, dat het leek alsof de Simon zelf gevangen hadden genomen. Men verwachtte nu dat hij de wapens zou neerleggen en hen zou vragen zijn vrouw vrij te laten.

Maar in plaats daarvan was hij woedend omdat zij zijn geliefd vrouw hadden gevangen genomen.

Dus kwam hij voor de muren van Jeruzalem, en als een gewond dier, zocht hij opluchting in het aanvallen van ieder die de stad uitkwam.

Hij nam iedereen gevangen die de poort uitkwam en dat waren meestal de ouderen. Hij folterde hen vanwege zijn grote woede, en zou bijna hun dode vlees gegeten hebben.

Hij sneed van velen de handen af en liet die in de stad bezorgen om zijn vijanden schrik aan te jagen, en om het volk in opstand te brengen, en hen te verlaten die dit over hen hadden gebracht.

Hij liet hen ook vertellen dat hij, Simon, bij de God van het heelal, die alles ziet, gezworen had, tenzij zij vrouw nu zou worden vrijgelaten, de muren zou afbreken, en de gehele bevolking zou straffen, ongeacht leeftijd en zonder zich af te vragen of zij wel of niet schuldig waren.

Deze bedreiging maat het volk bang, maar ook de zeloten, zodat zijn vrouw werd vrijgelaten.

Toen werd hij wat kalmer en zag af van verder bloedvergieten.

9.

Maar de neiging tot opstand bleef bestaan, niet allen in Judea, maar ook in Italië.

Want nu werd Galba op de markt vermoord.

Daarna werd Otto tot keizer uitgeroepen die tegen Vitellius vocht omdat hij ook keizer wie worden, en de steun van de Duitse legioenen had.

Maar toen hij streed tegen Valens en Cecinna, de bevelhebbers van Vitellius, bij Betriacum in Gallië, was Otto een dag lang in het voordeel, maar op de tweede dag behaalden de mannen van Vitellius de overwinning.

En na een grote slachting doodde Otto zichzelf, nadat hij gehoord van de nederlaag bij Brixia, en hij regeerde drie maanden en twee dagen.

Het leger van Otto kwam nu onder bevel van Vitellius, en hij trok nu op naar Rome.

Maar intussen vertrok Vespasianus uit Cesarea, op de 5de dag van de maand Deasius, (Sivan) en marcheerde op naar de plaatsen in Judea die nog niet waren onderworpen.

Dus ging hij naar het bergland, en bezette de twee toparchien Gophnitick en Acrabattene.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Daarna nam hij Bethel en Efraim, twee kleinere steden.
En nadat hij daar garnizoenen had geplaatst trok hij verder naar Jeruzalem. Onderweg nam hij veel mensen gevangen.

Maar Cerealis, een van zijn bevelhebbers, nam ruiterij en voetvolk met zich mee en verwoestte geheel Idumea overviel daarna Caphethra, wat een kleine stad was, hij veroverde het bij de eerste aanval en verbrandde het.

Hij viel ook Caphatabira aan en belegerde het, want het had sterke muren.

En toen hij verwachtte lange tijd te moeten besteden aan de belegering, werden plotseling de poorten geopend, en kwam men om vergeving smeken, en gaf men zich aan hem over.

Nadat Cerealis hen had veroverd, ging hij verder naar Hebron, een andere zeer oude stad.

Ik heb al verteld dat deze stad in de bergen ligt, niet ver van Jeruzalem, en hoe deze stad werd veroverd en daarna werd verbrand.

Zodat nu alle plaatsen waren genomen, behalve het Herodion, Massada en Macherus, die nog in het bezit van de roversbenden waren. Nu was Jeruzalem het doel van de Romeinen.

10.

Nadat Simon zijn vrouw had heroverd van de zeloten, ging hij terug naar de rest van Idumea, en verdreef dat volk uit alle streken en dwong hen zich terug te trekken in Jeruzalem.

Hij achtervolgde hen tot aan de stad en omsingelde haar muren.

En toen hij enige arbeiders gevangen nam die uit de stad kwamen, doodde hij hen.

Deze Simon, die niet beschermd werd door muren, was een grotere terreur voor het volk dar de Romeinen. Terwijl de zeloten binnen de stad erger waren dan die twee.

En in deze tijd corrumpeerde Jochanan met zijn manipulaties geheel Galilea.

Deze Galileërs hadden Jochanan vooruitgeschoven en hem zeer machtig gemaakt. En die macht werd door hem dan ook gebruikt.

Hij stond hen toe te doen wat ze maar wilden, terwijl hun neiging tot plunderen onverzadigbaar was, evenals hun doorzoeken van de huizen de rijken.

He ombrengen van mannen en verkrachten van vrouwen was voor hen niet anders dan een tijdverdrijf.

Ze besmeurden de buit die zij geroofd hadden met bloed, en gaven toe een vrouwelijke neigingen totdat zij daarvan verzadigd raakten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ze zetten pruiken op en kleedden zich met vrouwelijke kleding, terwijl ze zich insmeerden met olie en balsem.
Daarbij verfden zij hun ogen en vrouwelijke sierraden werden gebruikt. Verder gaven zij toe aan vrouwelijke lusten en maakten zij zich schuldig aan verderfelijke onreinheden en vonden ook nog andere verderfelijkheden uit, waarvan de wet zegt dat zij verboden zijn.

Zo liepen zij door de stad als door een bordeel en verontreinigden de stad met hun verderfelijke lusten.

Ze keken zelfs zoals een vrouw kijken kan en stopten niet met doden.

Ze werden totaal s verwijfd, en overvielen iedereen met getrokken zwaarden die zij droegen onder hun geverfde kleding die zij schaamteloos droegen.

Maar Simon wachtte op hen die van Jochanan vluchtten, en hijzelf was de bloeddorstigste van allen.

Zij die weg wisten te komen van de tiran binnen de muren, werden gedood door de andere titan die buiten de poorten lag, zodat iedere vluchtweg naar de Romeinen afgesneden was, zo iemand al durfde te vluchten.

11.

Maar het leger van Jochanan begon in opstand te komen en wilde hem doden, dat uit tegenstand tegen zijn macht maar ook uit haat tegen zijn wreedheden.

Dus kwamen ze bijeen en doodden vele zeloten, en dreven de rest voor hen uit naar het koninklijk paleis dat gebouwd was door Grapte, een familielid van Izates, de koning of Adiabene.

Daar vielen de Idumeers binnen, and en verdreven de zeloten de Tempel uit, en begonnen daarna de bezittingen van Jochanan te plunderen.

Want hij bewoonde zelf dat paleis en bewaarde daar zijn bezittingen die hij had verworven door zijn tirannie.

Intussen renden de meeste van de zeloten verspreid over de stad, de Tempel weer in, en Jochanan, werd bang, niet zozeer dat zij het Tempelcomplex zouden veroveren, maar de hele stad in brand zouden zetten.

Dus kwam men bijeen en beraadslaagde, met de hogepriester, wat zij konden doen om een aanval te voorkomen.

God leidde het echter zon dat hun beraadslagingen het meest ongunstige besluit opleverden, en hun plannen om zichzelf te beschermen hen in een nog veel erger situatie bracht.

Om Jochanan we te werken, lieten zij Simon de stad inkomen en haalden zo een tweede tiran binnen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen dit besluit werd uitgevoerd, en stuurden Matthias, de hoge-priester, om Simon te vragen hen te hulp te komen, terwijl ze altijd bang van hem waren geweest.

Degenen die de zeloten in Jeruzalem de rug hadden toegekeerd waren het eens met dit verzoek, maar alleen om hun huizen en bezittingen te beschermen.

Op een arrogante manier zei hij hen zijn goede bescherming te verlenen en trok de stad in om het te redden van de zeloten.

Het volk verwelkomde hem als redder en verlosser.

Maar toen hij met zijn leger eenmaal in de stad was, trok hij alle macht naar zich toe, en zag hen die hem om zijn bescherming hadden gevraagd niet anders dan als zijn vijanden.

12.

Zo kreeg Simon vaste voet in Jeruzalem, in het derde jaar van de oorlog, in de maand Xanthicus (Nisan).

Waardoor Jochanan, met zijn zeloten, terwijl het hen verboden was de Tempel te verlaten, radeloos zochten naar een oplossing voor de nieuw ontstane situatie en zichzelf wilden bevrijden.

Simon deed een aanval op de Tempel, daarbij gesteund door het volk, terwijl de anderen op de galerijen en pilaren stonden en zichzelf verdedigden.

Toch werden er veel van de mannen van Simon gewond en gedood.

Want de zeloten schoten pijlen af van hogere plaatsen en misten zelden hun doel.

Zij hadden het voordeel van de, en hadden al eerder vier zeer grote torens gebouwd, zodat hun pijlen van een hoogte konden worden afgeschoten, een toren aan de noord-oosthoek van de hof, een boven de Xystus, de derde aan een andere hoek tegen over het laaggelegen deel van de stad, terwijl de laatste was gebouwd een de bovenkant van de Pastophoria, waar een van de priesters stond en een signaal gaf bij het begin van iedere sabbat, als de avond viel en als de nieuwe avond kwam. Dit was een kennisgeving voor het volk om me het werk te stoppen of weer aan het werk te mogen.

De mannen hadden de machines om pijlen af te schieten en stenen te gooien ook op deze torens geplaatst, samen met hun boogschutters en stenenslingeraars.

Nu voerde Simon kleinere aanvallen op de Tempel uit, vooral omdat zijn mannen vermoeid raakten.

Toch hield hij zijn tegenstand vol, omdat zijn leger superieur was, hoewel de pijlen in grote aantallen werden afgeschoten en veel van zijn mannen troffen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 10.

HOE DE SOLDATEN, ZOWEL IN JUDEA ALS IN EGYPTE, VESPASIANUS TOT KEIZER UITRIEPEN.

EN HOE VESPASIANUS JOSEPHUS VERLOSTE VAN ZIJN KETENEN.

1.

In deze tijd werd Rome van alle kanten door rampen overvallen.

Want Vitellius was uit Duitsland gekomen met zijn troepen, en nam ook nog een groot aantal andere mannen met zich mee.

En omdat er niet genoeg ruimte was om kampen op te slaan, maakte hij Rome tot zijn kamp, en vulde de huizen met zijn troepen.

Waarop de mannen, die nog nooit zo'n rijkdom gezien hadden als waarmee ze nu geconfronteerd werden, want alles om hen heen leek zilver en goud te zijn, hun begeerte niet meer konden inhouden, en zich overgaven aan plundering waarbij ze iedereen vermoordden die hen in de weg stond.

Dit was in die tijd de situatie in Italië.

2.

Maar toen Vespasianus alle plaatsen rondom Jeruzalem had onderworpen, ging hij terug naar Cesarea, en daar hoorde hij van de rampen waarin Rome verkeerde, en dat Vitellius keizer was.

Dit veroorzaakte een verontwaardiging in hem, en hoe wel hij heel goed wist hoe te regeren, als hoe geregeerd te worden, kon hij niet hem als heer erkennen die zich zo gek gedroeg, en de macht had gegrepen op een dergelijke manier.

En omdat hij hierdoor gekweld werd, was hij niet meer in staat een oorlog te voeren, terwijl zijn vaderland zo gebukt hing onder ellende.

Zo erg als zijn passies waren om zijn vaderland te wreken, zo erg werd hij oom tegengehouden door de afstand die er was tussen hem en dat land.

De omstandigheden verhinderden hem onmiddellijk naar Italië af te reizen, het was immers nog winter.

Dus bedwong hij zijn woede, die wel zeer groot was.

3.

Maar zijn bevelhebbers en soldaten ontmoetten elkaar en bespraken openlijk hoe de openbare aangelegenheden van Rome te veranderen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En uit verontwaardiging schreeuwden ze het uit dat de soldaten in Rome een prachtig leven hadden zonder een oorlog te hebben gevoerd, en dus geen roem hadden, en het toch waagden een keizer te benoemen.

Terwijl jij, die zoveel gepresteerd heeft, en oud geworden is onder een helm, het maar toestaat dat anderen de macht grijpen, terwijl je meer waardig bent aan het keizerschap dan wie ook.
Zul je ooit een betere gelegenheid hebben om van die schurken af te komen? Benut de kansen die er nu zijn.

Bovendien, er zijn nog veel meer rechtvaardige redenen waarom Vespasianus een beter keizer zal zijn dan Vitellius.

Hij heeft er meer recht op dan wie ook!

Want hij heeft grotere oorlogen gevochten dan zij die nu uit Duitsland komen.

Bovendien zal de Senaat noch het volk, een dergelijk wellustig keizer als Vitellius, verdragen als een man als Vespasianus beschikbaar is.

Ook hebben ze liever een goed regeerder dan een tiran, en zullen ze geen kind als keizer willen als er een vader is.

Ook is de waardigheid van zijn kinderen de beste garantie voor veiligheid die een keizer kan bieden.

Daarom, als we oog hebben voor de capaciteit tot regeren van iemand, zouden we Vespasianus moeten hebben en als het gaat om de kracht van een jonge man, hebben we Titus nodig.

Dat betekent dat we het voordeel zullen hebben van de leeftijd van beiden, en dat zij kracht zullen geven als hij keizer is, want ze hebben al drie 3 legioenen, en daarbij nog een groot aantal hulptroepen. Verder hebben ze legers in het oosten en in Europa die hen steunen, zo zijn ze al van een afstand een dreiging voor Vitellius, om nog maar niet te spreken van de hulptroepen die ze in Italië hebben, onder leiding van de broer van Vespasianus en zijn andere zoon, Domitianus.

Alles bij elkaar, als we nu niet beslissen, zal de Senaat dat doen, en een keizer kiezen, terwijl de soldaten die de redders van het keizerrijk zin, geminacht zullen worden.

4.

Dit waren de gesprekken die in verschillende compagnieën werden gevoerd.

Daarna kwam men bijeen en moedigden elkaar aan waarna zij Vespasianus tot keizer uitriepen, en er bij hem op aandrongen de regering te redden die nu in gevaar verkeerde.

Hoewel Vespasianus bezorgd was over het volk, was het niet bij hem opgekomen zelf keizer e willen zijn, hoewel hij dat zeker verdiende. Hijzelf gaf er de voorkeur aan een rustig leven te leiden, eerder dan een dergelijke waardigheid op te eisen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen hij weigerde het keizerschap op zich te nemen, drongen zijn bevelhebbers er des te sterker op aan.

Vervolgens kwamen de soldaten naar hem toe met getrokken zwaarden, en dreigden hem te doden als hij die waardigheid zou blijven weigeren.

En terwijl hij bleef aarzelen, en de troepen tot rust wilde brengen, maar dar niet in slaagde, aanvaarde hij het geroet te worden als keizer.

5.

Op grond van het aandringen van Mucianus, en de andere bevelhebbers, en vanwege de rust onder zijn troepen, die hem toeschreeuwden bereid te zijn hem overal te volgen tegen zijn tegenstanders, wilde hij eerst Alexandrie veroveren, omdat hij wist dat Egypte van zeer groot belang was voor het rijk, vanwege de levering van graan aan Rome.

Zou hij de graanstroom beheersen, kon hij ook, naar hij hoopte, Vitellius van de troon stoten. Hij zou dan geen oorlog meer kunnen voeren omdat hij zijn legers niet meer kon voeden.

Hij wilde ook de twee legioenen die in Alexandrië lagen onder zijn bevel brengen. Zijn eventuele oorlog tegen Vitellius zou dan sneller gewonnen kunnen worden.

Want Egypte is moeilijk binnen te komen, omdat geen goede zeehavens heeft.

In het westen ervan liggen de droge woestijnen van Libië.

In het zuiden ligt de Siene, die het scheidt van Ethiopië en de bronnen van de Nijl, die niet te bevaren zijn.

En in het oosten is de Rode Zee tot aan het land van de Kopten.

In het noorden ligt de Egyptische Zee, waar geen havens voor schepen zijn.

En zo is Egypte aan alle kanten beschermd.

De afstand tussen Pelusium en Siene is 400 km. en de doorgang bij zee van Plinthine naar Pelusium is 720 km.

De Nijl is bevaarbaar tot aan Elefantine, de al genoemde cataracten verhinderen de schepen verder te varen, de haven van Alexandrië kan niet worden binnengevaren zonder moeilijkheden, zelfs niet in tijd van vrede.

De doorgang smal, en vol bergsteen dat onder water ligt, en waardoor de zeelieden zigzag moeten varen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Aan de rechterkant ligt het eiland Pharus, dat pal voor de ingang ligt, en waarop een grote toren staat, dat een vuur heeft dat vanaf 60 km. gezien kan worden en de schepen voor anker kunnen gaan in de nacht omdat het door het donker niet mogelijk is dichtbij te komen

Toch is de haven zelf, als men er eenmaal in is, zeer veilig en 6 km. breed.

Hier komen de goederen aan die de Egyptenaren mooi vinden en bijdragen aan de welvaart van het land.

6.

Daarom was het gerechtvaardigd dat Vespasianus de regering op zich wilde nemen, teneinde het keizerrijk weer in goede banen te leiden.

Dus zond hij een boodschapper naar Tiberius Alexander, die gouverneur van Egypte en Alexandrië was, en informeerde hem waaruit zijn leger bestond. En hoe hij, gedwongen was de last van het regeren op zich te nemen, en hem graag als bondgenoot en medestander had.

Zodra Alexander deze brief had gelezen, iet hij zij legioenen en eed van trouw aan Vespasianus afleggen, wat zij bereidwillig deden. Ze kenden hem al als een moedig man en waren op de hoogte van zijn gedrag en karakter.

Waarna Vespasianus alle voorbereiding trof en naar Rome ging om daar het keizerschap op zich te nemen.

De geruchten gingen sneller dan iemand voor mogelijk hield, dat hij al was uitgroepen tot keizer over het oosten, en dat er al feesten werden gehouden en offers gebracht vanwege dit goede nieuws.

De legioenen die in Mysia en Pannonia waren, die eerst ietwat in opschudding raakten, vanwege de onbeschaamde pogingen van Vitellius, waren erg blij hun eed van trouw af te kunnen leggen aan Vespasianus, en zijn komst naar Rome.

Vespasianus ging toen van Cesarea naar Berytus, waar afgezanten bij hem kwamen uit Syrië en veel ander provincies, en gaven hem de gelukwensen van hun volk.

Ook Mucianus kwam, hij was de leider van de provincie, en vertelde hem dat in iedere stad het volk een eed van trouw aan hem had afgelegd.

7.

Dus de voorspoed van Vespasianus was beter dan hij zich wensen kon, en de openbare aangelegenheden werden op deze wijze al in zijn handen gelegd.

Hij besefte dat hij de regering niet in handen had kunnen krijgen zonder Goddelijke hulp, en dat ook die hulp het was waardoor hij de keizerlijke waardigheid in handen kreeg.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij herinnerde zich andere voortekenen, en dat waren er veel, waardoor werd aangekondigd dat hij keizer zou worden, en ook herinnerde hij zich wat Josephus hem had verteld toen Nero nog leefde.

Ook dacht hij veel aan deze man die nog steeds een gevangene was.

Hij riep Mucianus, met zijn andere bevelhebbers en vrienden, en vertelde hen allereerst wat een moedig man Josephus was en welke moeilijkheden hij doorstaan had bij de belegering van Jotpata.

Daarna vertelde hij hen van zijn voorzegging, waarvan hij toen dacht da het verzinsels waren, uit angst voor de situatie waarin hij verkeerde, maar die nu toch een goddelijke afkomst bleken te hebben.

Het is een schandelijke zaak, zei hij, dat deze man, die mijn keizer-zijn voorzegd heeft, en de boodschapper van God was, nu nog steeds een gevangene is.

Dus liet hij Josephus komen en gaf bevel voor zijn vrijlating.

De bevelhebbers verklaarden zich van harte akkoord met dit besluit.

Titus was er ook bij en zei tegen zijn vader: vader, het is niet anders dan gerechtigheid dat de schande van gevangenschap van Josephus wordt weggenomen. Daarom moeten we ook zijn ketenen stukslaan en vernietigen, als ware hij noot gevangen geweest. Want zo doen wij altijd met iemand die zonder reden gevangen is geweest. Dit advies werd door Vespasianus opgevolgd. Dus werd er iemand geroepen die de ketenen van Josephus vernietigde.

Terwijl Josephus dit getuigenis over zijn integriteit als beloning kreeg, werd hij tegelijkertijd erkend als een betrouwbaar mens, en als iemand die de toekomst kon zien.

HOOFDSTUK 11.

DAT NA DE OVERWINNING OP VITELLIUS VESPASIANUS ZICH NAAR ROME HAASTTE.

MAAR TITUS, ZIJN ZOON, GING TERUG NAAR JERUZALEM.

1.

Nadat Vespasianus de afgezanten antwoord had gegeven, ging hij naar Antiochië en vroeg advies wat hij het beste kon doen. Hij gaf er de voorkeur aan direct naar Rome te gaan, in plaats van naar Alexandrië te marcheren. Hij wist immers al dat Alexandrië aan zijn kant stond, maar dat er in Rome grote wanorde heerste door Vitellius.

Dus zond hij Mucianus nar Italië, en gaf hem een groot leger mee.

Omdat Mucianus niet over zee wilde gaan vanwege de winter, trok hij door Cappadócië en Phrygie.

2.

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Intussen nam Antonius Primus het derde legioen dat in Mysie was, en haastte zich om met Vitellius de strijd aan te binden.

Waarop Vitellius Cecinna met een groot leger stuurde. Hij had een groot vertrouwen in hem vanwege zijn overwinning op Otto.

Deze Cecinna marcheerde in grote haast uit Rome, en trof Antonius aan in de buurt van Cremona in Gallië dat aan Italië grenst.

Maar toen hij zag dat de vijand talrijk was en goed georganiseerd, durfde hij de strijd niet aan te gaan.

Omdat hij een terugtocht ook niet aandurfde, overwoog hij zijn troepen aan Antonius te verraden.

Daarom verzamelde hij zijn centurions en tribunen die zijn bevel stonden, en haalde hen zich aan Antonius over te geven, ten eerste om de reputatie van Vitellius te schaden en die van Vespasianus te versterken.

Hij vertelde hen dat een slechts de naam had een heerser te zijn en dat bij de andere de werkelijke macht lag.

En dat het voor hen beter was gunsten te verwerven en, omdat een nederlaag meer dan waarschijnlijk was, ze beter uit eigen beweging over konden gaar naar Antonius.

En dat Vespasianus zeker in staat was hen te onderwerpen, terwijl Vitellius hen niet eens kon beschermen.

3.

Cecinna voerde nog meer argumenten aan waardoor zij overtuigd raakten hem te gehoorzamen. En zowel hij als zijn leger gaven zich ober aan Antonius.

Maar nog in diezelfde nacht kregen de soldaten berouwd van wat ze hadden gedaan, en angst greep hen aan, want misschien zou Vitellius toch nog aan de macht blijven.

Zij trokken hun zwaarden en wilden Cecinna aanvallen en hem doden.

Dat zouden ze ook zeker hebben gedaan als hij niet op zijn knieën had gesmeekt dit niet te doen.

Dus doodden de soldaten hem niet, maar boeiden hem als een verrader, en wilden hem naar Vitellius sturen.

Toen Antonius Primus hiervan hoorde, nam hij onmiddellijk zijn mannen mee, liet hen de wapens opnemen en ging vervolgens naar hen die deze opstand hadden uitgevoerd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hierop stelden zij zich op in slagorde, en gaven even weerstand, maar werden snel verslagen en vluchtten naar Cremona.

Daarna nam Primus zijn ruiterij en sneed hen de toegang tot de stad af, en omsingelde hen voor de muren van de stad, en stortte zich toen op de stad en gaf zijn mannen toestemming te plunderen.

Er waren daar veel vreemdelingen, onder wie veel kooplieden, en veel volk uit het land. Veel van hen kwamen om en ook het grootste deel van het leger van Vitellius, alles bij elkaar ongeveer 30.200 man, terwijl de verliezen van Antonius niet meer dan 4.500 man bedroegen. Hij liet Cecinna vrij en stuurde hem naar Vespasianus om hen het goede nieuws te vertellen.

Toen hij daar aankwam en ontvangen werd, bedekte hij de schande van zijn verraad met de eerbewijzen die hij van Vespasianus ontving.

4.

En nu, na het nieuws dat Antonius naderde, vatte Sabinus in Rome moed en verzamelde die cohorten die de nachtwacht hadden, en viel het Capitool aan.

En toen het dag werd, liepen veel belangrijke mannen naar hem over, onder wie Domitianus.

Vitellius was niet zozeer boos op Primus, maar was woedend op hen die zich achter Sabinus hadden geschaard.

En met een barbaarse bloeddorstigheid die bij zijn karakter hoorde, stuurde hij een leger op de opstandelingen af.

Er werden aan die kant veel dappere acties uitgevoerd, en ook door hen die nu het Capitool in handen hadden.

Maar uiteindelijk werden de soldaten die uit Duitsland kwamen, toch te veel voor de anderen en veroverden de heuvel, waarheen Domitianus met veel van de Romeinse hoofdmannen naar toe gevlucht waren, in handen. Sabinus werd naar Vitellius gebracht en gedood.

De soldaten plunderden de tempel en beroofden har van alle ornamenten en zetten haar vervolgens in brand.

Maar de volgende dag kwam Antonius met zijn leger, en werd tegemoet gekomen door het leger van Vitellius.

En nadat er op drie verschillende plaatsen werd gestreden werden de laatsten totaal verslagen.

Toen ging Vitellius naar zijn paleis, in zijn harnas, en deed zich te goed aan een weelderige en luxueuze maaltijd, en als laatste extremiteit richtte hij zijn woede op de menigte en liet velen van hen martelen op de pleinen van Rome. Hij heeft acht maanden en vijf dagen geregeerd, en had hij langer geleefd, dan weet ik zeker dat het keizerrijk niet groot genoeg was geweest om aan zijn lusten te beantwoorden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Er werden op die dag meer dan 50.000 mensen gedood.

Deze slag werd gevoerd op de derde dag van de maand Apelleus (Cislev).

De volgende dag gaf Mucianus bevel te stoppen met het doden van mensen.

Want ze waren nog steeds aan het plunderen en doodden veel van de soldaten van Vitellius en ook veel bevolking waarvan men veronderstelde dat ze Vitellius steunden. Er wed eigenlijk geen onderscheid gemaakt tussen burgers en soldaten.

Hij riep daarna Domitianus, en ried hem aan zich onder het volk te begeven totdat zijn vader zou zijn gearriveerd.

Het volk was nu bevrijd van angst en juichten Vespasianus toe als hun keizer en hield een feest voor zijn keizerschap en de val van Vitellius.

5.

En toen Vespasianus was aangekomen in Alexandrië, kreeg hij dit goede nieuw suit Rome, en tezelfdertijd kwamen afgezanten van over de gehele wereld om hem te feliciteren met zijn voorspoed.

En hoewel Alexandrië de grootste stad na Rome was, was zij toch te klein om alle feestvierenden te bevatten.

Na de bevestiging van de regering van Vespasianus die hij nu geheel in handen had, en na de onverwachte verlossing van het volk aan de ondergang, richtte Vespasianus nu zijn denken op het nog steeds niet onderworpen Judea.

Maar hijzelf maakte haast om naar Rome te gaan, omdat de winter nu bijna voorbij was, en regelde ook snel de zaken in Alexandrië, maar stuurde zijn zoon Titus, met een leger om Jeruzalem in te nemen.

Dus marcheerde Titus naar Nicopolis, dat op 4 km. van Alexandrië ligt.

Daar zette hij zijn leger aan boord van lange schepen, en zeilde over de rivier langs de Mendesiaanse Nomus, tot aan de stad Tumuis.

Daar ging men de schepen uit en te voet verder en sloeg het kamp op bij de stad Tanis.

Zijn tweede tussenstop was Heracleopolis, en zijn derde Pelusium.

Hij liet daar zijn leger twee dagen uitrusten, en op de derde dag ging hij verder naar Pelusium.

Vervolgens trok hij verder door de woestijn, en liet kamp opslaan bij de tempel van Jupiter, en de volgende dag bij Ostracine.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Deze plaats had geen water, maar de mensen uit de strek moesten hun water uit andere plaatsen betrekken.
Hierna rustte hij bij Rhinocolura, en vandaar ging hij verder naar Raphia, wat zijn vierde tussenstop was.

Deze stad is het begin van Syrië.

Zijn vijfde tussenstop was Gaza.

Daarna kwam hij naar Ascalon, en toen in Jamnia, en Joppa, en van Joppa naar Cesarea, waar hij het besluit nam al zijn troepen en hulptroepen te laten verzamelen op die plaats.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

DE OORLOG DER JODEN

OF DE GESCHIEDENIS VAN DE VERWOESTING VAN JERUZALEM

BOEK V

BEVATTENDE DE PERIODE VAN BIJNA ZES MAANDEN.

VAN DE KOMST VAN TITUS OM JERUZALEM TE BELEGEREN.
EN HOE DE ERG DE JODEN WERDEN GEREDUCEERD.

HOOFDSTUK 1.

AANGAANDE DE OPSTAND IN JERUZALEM EN WELKE VERSCHRIKKELIJKE ELLENDE DE STAD OVERKWAM.

1.

Nadat Titus door de woestijn die tussen Egypte en Syrië ligt had gemarcheerd, op de hiervoor vermelde, kwam hij in Cesarea aan, om daar zijn troepen op orde te brengen en de oorlog te beginnen.

Toen hij in Alexandrië zijn vader hielp met het orde op zaken stellen voor wat betreft de regering die hem door God was opgedragen, gebeurde het dat er in Jeruzalem weer een opstand begon. Er waren nu drie partijen onder de Joden die elkaar bestreden.

Toch kan van de slechte situatie gezegd worden dat die goed was, omdat een en ander door God werd veroorzaakt.

Aangaande de aanvallen van de zeloten op het volk, wat ikzelf het begin van de verwoesting van de stad noem, heb ik al op een uitvoerige manier verteld.

En ook hoe die ontstond en hoe groot de ellende daar was.

Maar deze opstand, want zo kan het inderdaad genoemd worden, in deze gedroeg men zich als wilde beesten die elkaar verscheurden, want bij gebrek aan voedsel begon men het eigen vlees te eten.

2.

Want Eleazar, de zoon van Simon, die de eerste afscheiding van de zeloten had veroorzaakt, en hen in de Tempel terugtrok, was woedend over de pogingen van Jochanan tegenover het volk.

Deze man hield niet op met moorden.

Maar de werkelijkheid was dat hij zich niet wilde onderwerpen aan iemand boven zich.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij was zo begerig naar macht, die ook geheel en totaal voor zichzelf wilde hebben, dat hij opstond tegen Jochanan, en de bijstand inriep van Judas de zoon van Chelcias, en Simon de zoon van Ezron, die machtige mannen waren. Ook was er Hizkia, de zoon van Chobar, een machtig man. Elk van deze mannen hadden veel zeloten achter zich staan.

Dezen bezetten de binnenhof van de Tempel en legden hun wapenen in de heilige poorten en ook in het Heilige Hof.

En omdat ze veel voorraden hadden, hadden ze goede moed, want er waren grote hoeveelheden goederen voor heilig gebruik, maar ze ontzagen zich niet om die te gebruiken.

Toch waren ze bang omdat ze slechts met weinigen waren.

En toen ze daar hun wapenen hadden opgeslagen, gingen ze niet meet weg vandaar.

Nu wat Jochanan betreft, hij had het voordeel van meer volgelingen, maar het nadeel van veel vijanden.

En omdat hij hen daarom niet kon aanvallen, liet hij hen met rust.

Hoewel hij veel ellende ondervond van Eleazar en zijn mannen, meer dan hijzelf kon toebrengen, viel hin toch niet aan en het enige wat er gebeurde was dat men zo nu en dan pijlen op elkaar afschoot, waardoor de Tempel gevuld bleef met moordenaars.

3.

Maar de tiran Simon, de zoon van Gioras, die de mensen uitnodigde in de hoop dat ze hem zouden komen helpen, en ook van hem hulp zouden ontvangen inde ellende waarin zij verkeerden, had zijn mannen in de bovenstad en in delen van de benedenstad. Zij voerden felle aanvallen uit op Jochanan en zijn mannen, omdat zijzelf hoger lagen.

Jochanan veroorzaakte grote schade in de stad want hij vocht tegen twee partijen.

En het voordeel dat Eleazar en zijn mannen over hem had, omdat hij beneden lag, dat voordeel had hij weer over de mannen van Simon.

Daardoor kon hij de aanvallen van beneden afslaan, met slechts handwapenen.

Maar hij was gedwongen door middel van machines pijlen af te schieten naar boven.

Hij had machines die pijlen, speren en stenen konden gooien, en dat in grote hoeveelheden, waardoor hij niet alleen zichzelf verdedigden, maar ook veel priesters doodden die bezig waren met hun heilige taken.

Want hoewel deze mannen volslagen gek waren, erkenden ze toch nog het recht op dagelijks offeren, maar hielden iedereen scherp in de gaten, niemand vertrouwde iemand.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ze waren niet eens zo bang voor vreemdelinge, maar voor de andere Joden en nog veel meer bang voor verraad.
Want de pijlen die werden afgeschoten hadden zo veel kracht en snelheid, dat ze over alle gebouwen kwamen, en zelfs het altaar bereikten, en de Tempel zelf, en daardoor ook de priesters raakten die hun heilige taken uitvoerden.

Zodat mensen die uit alle landen kwamen om te aanbidden, en offers te brengen op deze Heilige Plaats, die door de gehele mensheid als Heilig wordt erkend, voor hun offers neervielen en het altaar bezoedeld werd met mensenbloed, zowel van Joden en vreemdelingen.

Zozeer zelfs dat de lichamen van vreemdelingen en die van Joden door elkaar lagen, van priesters en niet-priesters, en het bloed van de doden op het Tempelplein laf als was het een meer van bloed.

En nu, o ellende stad, welke ramp, zo groot, heb je te lijden gehad van de Romeinen, toen die kwamen om orde op zaken te stellen?

Je kunt niet langer de plaats van God zijn, en ook kun je niet lang meer bestaan, nadat je een graf voor je eigen volk bent geworden, en heilige plaatsen tot begraafplaatsen hebt gemaakt in deze burgeroorlog. Toch is er hoop voor je, als je je bekeert en de wraak van God weet te stillen.

Maar ik moet nu mijn emoties bedwingen, want ik ben bezig met een beschrijving van de geschiedenis, en niet met mijn eigen smarten.

Daar keer ik nu terug naar wat er gebeurde na deze opstand.

4.

Er waren drie verraderlijke groepen in de stad, die tegenover elkaar stonden.

Eleazar en zijn mannen, die de heilige eerstelingen in hun bezit hadden, stonden op tegen Jochanan en zijn mannen.

Degenen die achter Jochanan stonden plunderden het volk, en trokken maar al te graag ten strijde tegen Simon.

Deze Simon had zijn voorraad voedsel van de stad.

Toen daarom Jochanan werd aangevallen van beide zijden, liet hij zijn mannen omkeren, en pijlen werpen naar hen die hem aanvielen, vanaf de pilaren die hij in bezit had, terwijl hij ook de machines wilde uitschakelen.

En als hij even rust kreeg van hen die boven waren, wat regelmatig voorkwam als zij vermoeid raakten, dan viel hij Simon en zijn mannen aan.

Dit deed hij altijd in die stadsdelen die hij kon bereiken, totdat hij de voorraden graan en ander voedsel in brand stak.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Datzelfde werd gedaan door Simon, toen hij de stad aanviel.

Alsof zij de Romeinen wilden dienen door de stad te verwoesten en hun eigen krachten te vernietigen.

Zo gebeurde het dat alle plaatsen die rondom de Tempel waren, verbrand werden, waardoor er een woestijn in de stad ontstond, klaar voor een veldslag.

Zo werd ook alle graan verband, dat toereikend was voor een jarenlang beleg van de stad.

Zo ontstond er ook een hongersnood die anders nooit zou zijn ontstaan en waardoor zij de weg voorbereidden voor de komende verwoesting.

5.

En nu, terwijl de stad van alle kanten in een oorlog zat, door het verraderlijk gedrag van schurken, was de bevolking als ene lichaam dat in stukken wordt gescheurd.

De oudere mannen en vrouwen waren er zo ellendig aan toe dat zij baden of de Romeinen spoedig konden komen, en vurig hoopten op een oorlog met een buitenlandse tegenstander, zodat aan hun ellende een einde zou komen.

De burgers leefden onder een verschrikkelijke terreur en angst.

Ook hadden ze de kans niet advies te vragen of hun gedrag te wijzigen.

En ook was er geen uitzicht op een overeenkomst met hun vijand.

Niemand had de moed te vluchten.

Want op iedere plaats stonden bewakers, en hoewel ze elkaars tegenstander waren, ober een ding waren zij het in een ding eens, ieder die wilde vluchten naar de Romeinen, moest worden gedood alsof zij de vijanden waren van de Joden.

Het lawaai van degenen die vochten werd onophoudelijk gehoord, nacht en dag. En de een klaagde nog harder dan de ander.

Er was dan ook geen enkele aanleiding op te houden met klagen, omdat de ene ramp de ander opvolgde. Hoewel niemand openlijk durfde te klagen.

Men werd verteerd oor innerlijke emoties, omdat niemand ze durfde uiten. Men waagde het zelfs niet een klagend gezicht te hebben.

Ook binnen de familiebanden was er geen veiligheid meer.

Verder werd er door niemand meer zorg gedragen voor het begraven van de doden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De aanleiding van beide situaties was wanhoop, en angst voor zichzelf.

Want degenen die niet tot een groep behoorden, verwachtten niets meer, behalve dan dat het spoedig ook hun beurt zou kunnen zijn.

Maar wat de opstandelingen betreft, zij bestreden elkaar, terwijl ze over de dode lichamen moesten lopen. Ze werden daar zelfs nog feller door.

Ze waren meer bezig met het bedenken van nog meer wreedheden.

Hadden ze eenmaal iets besloten, dan werd het zonder genade uitgevoerd, en men vergat geen enkele manier om te kwellen en te martelen.

Jochanan misbruikte heilige goederen, en paste het toe voor de constructie van zijn machines.

Want het volk en de priesters hadden eerder al de Tempel te beschermen en haar negen meter te verhogen.

Koning Agrippa had kosten noch moeite gespaard om materialen te halen die daarvoor gebruikt konden worden. Zoals prachtig hout dat ook sterk was en bestond uit grote balken.

Maar de naderende oorlog legde het werk stil, en Jochanan had het in stukken laten zagen, en bouwde er torens van.

6.

Jochanan hoopte dat deze torens moeilijk in te nemen zouden zijn door zijn vijanden, torens die hij in zijn goddeloosheid had gebouwd met aan de Tempel gewijd materiaal.

Maar God Zelf liet zien dat al zijn moeite voor niets was. Hij bracht de Romeinen voordat zij ook maar en van die torens konden gebruiken.

Want Titus, toen hij zijn troepen bij elkaar en op orde had, gaf opdracht dat zij hem bij Jeruzalem moesten ontmoeten en ging zelf naar Cesarea.

Hij had zelf de drie legioenen die zijn vader eerst had bij zich, met de 12 legioenen die Cestius hadden verslagen.

Deze legioenen marcheerden gretig, want zij wilden wraak nemen en herinnerden zich heel goed wat er in het verleden was gebeurd.

Het 5de legioen moest naar Emmaus komen en het 10de naar Jericho.

Zo vertrok iedereen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Degenen die geselecteerd waren uit het 4de legioen, en met Mucianus in Italië waren geweest, vulden de plaatsen op van die soldaten die in Egypte waren achtergebleven.

Dat waren 2.000 man, uit de legers geselecteerd die uit Alexandrië kwamen.

Ook kwamen er nog 3.000 man bij die de Eufraat bewaakten.

Ook Tiberius Alexander, zijn vriend, kwam. Hij werd door Titus erg gewaardeerd vanwege zijn trouw en voor zijn vaardigheden.

Hij was eerder gouverneur van Alexandrië geweest, maar was inmiddels benoemd tot bevelhebber onder Titus.

De reden hiervoor was, dat hij de eerste was die Vespasianus had aangemoedigd zijn nieuwe taak te aanvaarden, en hij was hem zeer trouw. Ook toen de zaken nog onzeker waren en het succes van Vespasianus nog niet zeker was.

Hij volgde Titus als een raadsman, was zeer nuttig in de oorlog, zowel door zijn leeftijd als door zijn kunde en inzichten.

HOOFDSTUK 2.

HOE TITUS NAAR JERUZALEM OPTROK, EN HOE HIJ IN GEVAAR KWAM TOEN HIJ EEN BLIK OP DE STAD WILDE WERPEN EN EEN PLAATS ZOCHT OM HET KAMP OP TE SLAAN.

1.

Titus marcheerde u naar de vijand en de hulptroepen liepen vooraan.

Daarachter voogden de mannen die de weg effenden en een plaats moesten vinden om het kamp op te slaan.

Dan kwam de bagage van de bevelhebbers, en vervolgens die van de andere soldaten die geheel bewapend waren om, indien nodig, ondersteuning te geven.

Vervolgens kwam Titus zelf, met een aantal geselecteerde soldaten.

Waarachter speerwerpers liepen.

Vervolgens kwam de ruiterij van het legioen.

Al deze liepen voor de oorlogsmachines.

En na de machines kwamen de tribunen en de leiders van de cohorten met hun soldaten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hierachter kwamen de standaards en banieren met de adelaars.

Voor de banieren en standaards liepen de trompetters.

Hierachter kwam de hoofdmacht van het leger, 6 rijen breed.

De dienaren van ieder legioen liepen achter het legioen waartoe zij behoorden.

En voor deze laatste kwam de bagage.

De huursoldaten kwamen als laatste maar nog voor de soldaten die de achterhoede bewaakten.

Titus, volgens de Romeinse gewoonte, was vooraan te vinden, en zo marcheerde men door Samaria naar Gophna, een stad die al door zijn vader was veroverd en waar een Romeins garnizoen lag.

En toen men daar had overnacht, ging men weer verder.

En toen men een dagmars verder was, sloeg hij zijn kamp op in de vallei die de Joden de Vallei der Doornen nemen, dichtbij Gabaothsath, hetwelk betekend ›de heuvel of Saul‹, wat op een afstand van ongeveer 6 km. van Jeruzalem ligt.

Daar was het dat hij 600 ruiters selecteerde, en er op uit ging om de stad te bekijken en te zien hoe sterk die was en hoe moedig de Joden waren.

En of ze, als ze hem gezien hadden, ze zich wellicht zouden overgeven uit angst voor een veldslag.

Hij had al vernomen dat men onder de terreur van rovers en bandieten leefde, en een groot verlangen naar vrede had. Maar dat het volk, omdat het te zwak was, zich rustig hield.

2.

Zolang hij langs de rechte weg reed die leidde naar de stad, verscheen er niemand bij de poorten.

Maar toen hij van die weg afweek en naar de toren Psephinus ging, verscheen er plotseling een grote groep Joden bij de toren die de ›Vrouwentoren‹ genoemd werd, en die tegenover het monument van koningin Helena staat, en onderschepten zijn paard.

Ze stonden tussen de groep die van de weg was afgeweken en de groep die zich nog op de weg bevond, en verhinderden zo dat de groepen zich konden samenvoegen.

Ze onderschepten Titus met nog een paar anderen.

Het was onmogelijk voor hem om verder te gaan, omdat er veel greppels waren gegraven die de terrasachtig gelegen tuinen beschermden die onder de muur lagen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En terugkeren nar zijn troepen ging ook niet, vanwege de Joden die de weg voor hem hadden afgesneden.

Veel van zijn mannen wisten niet eens dat hij op verkenning was en meenden dat hij nog steeds in het kamp was.

Titus beseft dat zijn behoud afhankelijk was van zijn eigen moed, en draaide zijn paard, en schreeuwde nar zijn mannen hem te volgen, waarna hem met snelheid op de Joden inreed om zo een uitweg te forceren voor zichzelf en zijn mannen.

Uit deze situatie kunnen we leren dat zowel het succes van de oorlog en het gevaar waarin koningen en leiders kunnen komen, allen in de hand van God zijn.

Intussen werden er veel pijlen afgeschoten op Titus, die geen borstplaat en geen hoofdkap aan had, want zoals ik al vertelde ging hij niet om te vechten, maar om te kijken, maar alle pijlen gingen aan hem voorbij en hij werd door geen enkele geraakt.

Het enige wat de pijlen veroorzaakten, was het geluid van hun vaart.

Hij verdreef hen die dichterbij kwamen met zijn zwaard, en gooide er veel omver die hem wilden aanvallen, waarbij hij met zijn paard over de neergevallenen reed.

De vijand schreeuwde het uit vanwege de moedige actie van Titus, en moedigden elkaar aan om op hem af te rennen. Toch vluchtten er velen van hen.

Degenen die met Titus in hetzelfde gevaar verkeerden, bleven dicht bij hem, hoewel velen van hen gewond raakten aan hun rug en zijde.

Er was slechts een kans op ontsnapping als ze met Titus een opening konden bewerken, en daarom moesten ze verhinderen omsingeld te worden.

Nu waren er nog twee soldaten van Titus op enige afstand.

En van hen reed om de vijand heen en doodde hen met zijn pijlen terwijl hij er ook doodde door met zin paard op hen in te rijden.

De ander werd echter gedood toen hij van zijn paard afsteeg.

Maar Titus ontkwam met de rest en keerde veilig naar het kamp terug.

Dit succes van de Joden bij hun eerste aanval gaf hen de valse hoop op een overwinning.

Dit korte succes maakte hen ook overmoedig voor wat betreft de toekomst.

3.

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar zodra het legioen dat bij Emmaus lag was samengevoegd met de legioenen van Titus, ging hij vandaar weg en kwam bij Seopus.

Vanwaar de stad gezien kon worden, en ook een goed zicht op de Tempel was.

Deze plaats, ten noorden van de stad, werd zeer toepasselijk Scopus, Uitzicht, genoemd en lag ongeveer 1.5 km. van de stad.

Titus gaf opdracht hier een kamp te maken voor de twee legioenen die in aantocht waren.

Maar hij liet ook een kamp maken op 600 meter afstand voor de 5de legioen.

Want hij was van mening dat ze door het marcheren in de nacht erg vermoeid zouden zijn en daarom rugdekking verdienden tegen de vijand.

Toen begon met het maken vaan dat kamp, was het 10de legioen, dat van Jericho kwam, daar al. Hij plaatste bewakers bij de pas die naar de stad leidde en die eerder was ingenomen door Vespasianus.

Deze legioenen hadden opdracht het kamp op te slaan op een afstand van 1200 meter van Jeruzalem, op de Olijfberg die ten oosten van de stad ligt en van de stad gescheiden wordt door een vallei die Kidron heet.

4.

Tot nog toe hadden de diverse partijen in de stad elkaar fel bestreden, maar nu de vijand voor de poorten lag begonnen ze met elkaar samen te werken.

En toen de opstandelingen zagen dat er drie kampen waren opgezet, gingen zij een overeenkomst aan, en zeiden tot elkaar: staan we het toe dat de vijand aan alle kanten ligt en we niet eens meer vrij kunnen ademen?

Terwijl de vijand een veilig stad bouwt, pal tegenover ons, en wij stilletjes binnen de muren zitten, en slechts toeschouwer zijn van wat zij doen. En wij zitten hier met stille handen alsof het ons voordeel is was zij daar doen.

We zijn, naar het schijnt, zo zeiden ze, slechts moedig tegen elkaar terwijl de Romeinen met veel bloedvergieten de stad willen innemen.

Zo moedigde ze elkaar aan en namen onmiddellijk de wapenen weer ter hand, en liepen op het 10de legioen af en vielen het met gretigheid aan onder luid geschreeuw, terwijl die hun kamp aan het versterken waren.

Deze Romeinen werden overvallen op verschillende plaatsen, terwijl ze aan het wek waren, waardoor velen van hen op dat moment niet gewapend waren. Ze dachten dat de Joden een aanval niet zouden aandurven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Omdat de Joden dit al verwachtten wilden zij hen verrassen, ook al omdat ze meenden dat de Romeinen afgeleid zouden zijn door hun bezigheden.

Hierdoor kwamen de Romeinen in een chaos terecht.

Sommigen van hen lieten hun werk liggen en pakten hun wapens, maar anderen liepen regelrecht in de zwaarden van de Joden en werden gedood voordat ze konden vluchten.

De Joden werden groter in aantal, omdat, aangemoedigd door het succes, andere Joden zich bij hen voegden.

En omdat het even goed ging, dachten de Joden dat ze meer waren dan in werkelijkheid het geval was.

De wanordelijke manier van vechten keerde zich tegen de Romeinen die erop getraind waren on ordes te vechten en bevelen op te volgen.

Omdat de Romeinen onverwacht werden aangevallen, moesten ze wijken voor de aanval.

Toen deze Romeinen werden overrompeld, en wilden vluchten, werden ze verhinderd dat te doen.

Maar toen ze te weinig voor zichzelf zorgden, door de felle aanval, raakten velen gewond.

Maar toen er steeds meer Joden kwamen, raakten de Romeinen in verwarring en verlieten het kamp.

Het gehele legioen zou in gevaar gekomen zijn, als het nieuws Titus niet had bereikt en ij onmiddellijk steuntroepen had gestuurd.

Hij sprak hen aan op hun lafheid, bracht hen die gevlucht waren terug, en viel zelf met zijn troepen de vijand aan in de flanken, en doodde een groot aantal van hen, en verwondde er nog meer. Hij verjoeg hen en maakte dat zij met grote haast de vallei in vluchtten.

Nadat de Joden de vallei in gevlucht waren, werden ze daar aangevallen door de Romeinen.

Daar streden zij tot laat in de middag.

Daarna zorgde Titus ervoor dat nieuwe Joodse aanvallen zinloos werden, door de rest van het legioen op het hogere deel van de berg te plaatsen en hun kamp te versterken.

5.

Dit besluit scheen de Joden een vlucht toe.

En als de wachters een teken gaven door middel van het schudden van hun kleding, kwam er een menigte Joden met zo=n geweld dat het wel een horde wilde dieren leek.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Om de waarheid te zeggen, niemand kon de felheid van hun aanvallen weerstaan.

Maar, alsof zij waren afgeschoten uit een machine, braken zij de rijen van de vijand en verjoegen hen, tot over de berg.

En lieten Titus, met een paar anderen, achter in het gevaar.

Deze anderen, die zijn vrienden waren, hadden grote verachting voor het gevaar waarin zij verkeerden, en zouden zich schamen hun bevelhebber in de steek te laten. Zij wilden dat Titus zich niet onnodig in gevaar zou begeven voor de Joden die kennelijk graag wilden sterven, en gaven hem de raad weg te gaan.

Hij moest beseffen wat zijn taak was, en dat was zeker niet soldaten te vervangen en het avontuur te zoeken.

En dit omdat hij de bevelhebber was, en meester van de bewoonde aarde. Van hem hing alles wat het volk aanging, af.

Deze overtuiging scheen op Titus geen indruk te maken, want hij rende op de vijand af en versloeg hen.

En toen hij hen haf gedwongen terug te trekken, viel hij ook hen aan die op de heuvel waren en verdreef hen.

Men was zo verbaasd van zijn moed, dat ze niets een rechtsreeks de stad konden invluchten, maar achter hen aangingen die over de heuvel wilden vluchten.

Toch viel hij nog steeds hun flanken aan en stilde zo hun vechtlust.

Intussen was er wanorde bij hen die op de heuvel waren toen ze zagen war er beneden allemaal plaatsvond.

Het hele legioen was verspreid omdat zij dachten dat deze Joodse aanval niet te weerstaan was, en ook Titus zelf was gevlucht.

Ze zouden nooit gevlucht zijn als ze hadden geweten dat Titus daar nog aan het strijden was.

Zo raakten ze in en soort paniek, en men rende alle kanten uit. Totdat een van hen de bevelhebber in actie zag, waardoor ze bezorgd om hem werden. Zij kregen het idee dat het gehele legioen in gevaar was.

Ze schaamden zich en zeiden tegen elkaar dat het nog niet zo erg was weg te rennen, mar veel erger Titus in de steek te laten.

Dus keerden ze terug en vochten met alle kracht tegen de Joden. Waarop ze hen naar de vallei terugdrongen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dan draaiden de Joden zich om vochten terug.

Maat toch werden ze teruggedreven ook al omdat de Romeinen het voordeel van de hoge grond hadden.

Titus zette zijn mannen tot moed aan en gaf bevel dat een legioen het kamp moest bewaken.

Terwijl hij en degenen die voor hem uitgingen zich opstelden tegen de vijand en hen verhinderden nog meer onheil aan te richten.

Waardoor, en ik wil niemand vleien, Titus twee maal het legioen redde toen het gevaar liep en zij in de gelegenheid werden gesteld hun kamp te versterken.

HOOFDSTUK 3.

HOE DE OPSTAND OPNIEUW ONTSTOND IN JERUZALEM EN DE JODEN OOK VALSTRIKKEN LEGDEN VOOR DE ROMEINEN.

HOE TITUS ZIJN SOLDATEN DREIGDE VOOR HUN ONVERGEEFLIJKE ONBESUISDHEID.

1.

Toen de strijd van buitenaf voor een tijdje afnam, begon de opstand van binnen opnieuw.

En tijdens het feest van de ongezuurde broden, het Pesach, dat nu aanstaande was, en op de 14de dag van de maand Xanthicus (Nisan) viel, waarop de Joden hun bevrijding uit Egypte herdenken, opende Eleazar en zijn mannen de poort van de binnenhof van de Tempel, en liet hen binnen die God daar wilden aanbidden.

Maar Jochanan maakte gebruik van dit feest als dekmantel voor zijn verraderlijke plannen, en wapende de meest slechte lieden van zijn groep, het grootste deel van hen was niet gereinigd en verborg wapenen onder hun kleding, zij waren gestuurd om de Tempel in te nemen.

Deze gewapend mannen, toen ze eenmaal in de Tempel waren, gooiden de verbergende kleding van zich af en lieten daarmee hun wapenen zien.

Daarop ontstond een grote verwarring en opschudding in het Heilige Huis.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Het volk meende dat deze aanval tegen iedereen gericht was, terwijl de zeloten menden dat alleen zij werden aangevallen.

Dus verlieten deze de poorten en vluchtten, nog voordat het tot gevechten gekomen was, en verdwenen inde onderaardse gangen van de Tempel.

Terwijl het volk stond te beven bij het altaar en vanwege het Heilige Huis, werd op elkaar gedrukt en vertrapt en geslagen met houten en ijzeren wapens, zonder genade.

Velen namen meteen de gelegenheid onderlinge geschillen uit te vechten en vele die ervan verdacht werden tegenstanders te zijn, werden omgebracht.

En allen die eerder niet aan te pakken waren, werden nu opgepakt en weggeleid om vermoord te worden.

En toen deze overdaad van verschrikking aan onschuldige was uitgevoerd, liet men de schuldigen gaan en deed men niets tegen hen die in onderaardse gangen gevlucht waren.

Deze volgelingen van Jochanan namen nu ook de binnenhof van de Tempel in, met alle machines die daar stonden en dachten nu na over een aanval op Simon.

Het gevolg van deze gevechten was, dat er nu niet meer drie groepen waren, maar twee.

2.

Maar Titus, met de bedoeling zijn kamp dichter bij de stad op te slaan, plaatste veel zijn eliteruiters en elitevoetvolk tegenover de Joden, om hen te verhinderen verrassingsaanvallen uit te voeren. Terwijl hij opdracht gaf aan het gehele leger om de grond tussen het kamp en de stad zo vlak mogelijk te maken.

Dus haalden ze alle afscheidingen weg die de Joden om hun tuinen hadden gemaakt, en ook alle bomen en vruchtbomen die tussen hen en de stadsmuren stonden en vulden iedere kuil op, terwijl ook rotsachtige oneffenheden werden geëgaliseerd mat ijzeren gereedschap.

Ze egaliseerden de gehele ruimte tussen de berg Scopus en het monument van jegens Herodes, dat naast de Slangenbron stond.

3.

In deze tijd wilde de Joden de volgende krijgslist tegen de Romeinen uitvoeren.

De meer vrijmoedige van de opruiers begaven zich naar de toren die de Vrouwentoren wordt genoemd, nadat ze uit de stad waren verdreven door hen die vrede wilden, en waren behoorlijk bang te worden aangevallen door de Romeinen. Daarbij vertrouwde ze ook elkaar niet.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Terwijl degenen die aan de muur stonden, en de indruk wekten aan de kant van het volk te staan, om vrede schreeuwden, en beweerden dat zij iedereen vrijheid konden bieden. Zij riepen de Romeinen en beloofden voor hen de poorten te openen.

Terwijl zij dit schreeuwden gooiden zij stenen nar hun eigen volk, om de indruk te wekken hen van de poorten te verdrijven.

Ze beweerden ook dat ze verdreven waren door geweld, en hen die binnen waren gevraagd hadden ook binnen te mogen komen.

Ze renden regelmatig naar de Romeinen en plotseling weer om te keren en wekten de indruk in grote wanorde te verkeren.

De Romeinse soldaten dachten deze krijgslist van hen een werkelijke situatie was, en meenden nu een van de groepen in hun macht te hebben, en hun zouden kunnen straffen zoals ze dat graag wilden, en hoopten dat de ander partij de poorten voor hen zou openen en gingen nu aan de slag.

Maar Titus zelf vertrouwde deze gedragsverandering niet helemaal.

Want slechts een dag eerder had hij hen door bij Josephus laten uitnodigen om tot vredesvoorwaarden te komen, maar kreeg toen geen behoorlijk antwoord van hen.

Dus gaf hij de wachten opdracht te blijven waar zij waren.

Echter, sommigen die in de frontlinie stonden verhinderden hen het werken, pakten hun wapenen en renden naar de poort.

En zodra de soldaten tussen de torens en de Oostpoort aankwamen, kwamen de Joden achter aan en omsingelden hen, waarbij ze hen van achteren aanvielen, en de menigte stenen gooiden en pijlen schoten naar hen, waardoor er velen gewond en gedood werden.
Het was voor de Romeinen ondoenlijk te ontkomen en daardoor werden ze steeds verder gedreven.

Daarbij kwam nog dat ze zich schaamden voor hun vergissing en dat ze bang waren voor hun bevelhebber waardoor ze hun vergissing volhielden.

Met hun speren bleven ze doorvechten maar kregen veel te lijden van de Joden, hoewel ze dapper vochten, en ten laatste de omsingeling doorbraken en konden vluchten terwijl de Joden hen achterna zaten.

4.

Nadat deze Joden, zonder zich ook maar enigermate in te houden, moed putten uit dit tijdelijke succes, en de Romeinen uitlachten vanwege het feit dat ze in de val gelopen waren, begonnen ze met hun wapenen veel geluid te maken en van vreugde te schreeuwen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De soldaten werden ter verantwoording geroepen door hun officieren, en ook Titus was verontwaardigd. Hij zei tot hen: deze Joden, die slechts aangedreven worden door gekte, doen alles zonder enige orde of voorbereiding.

Ze verzinnen krijgslisten, leggen hinderlagen, en alleen het geluk geeft hen succes.

Terwijl de Romeinen, voor wie het geluk slechts een ondergeschikte zaak is, vanwege hun orde, en onderwerping aan hun bevelhebber, allen maar pech hebben als zij zich niet aan de opdrachten houden.

Wat het het meest te verwijten valt, is dat zij gevochten hebben zonder hun bevelhebbers. En dat nog wel terwijl ik in de buurt was.

Werkelijk, zei Titus, de wet van de oorlog is zwaar, zoals ook mijn vader heel goed weet, als hij geïnformeerd wordt over de wonden die ons nu zijn toegebracht. Hoewel hij oud geworden is in de oorlog, heeft hij dot soort fouten nooit gemaakt.

Onze wet van oorlog kent ook de doodstraf voor hen die de goede orde breken, terwijl we nu een geheel leger de orde zien breken.

Echter, degenen die zich zo dom gedragen hebben zullen onmiddellijk verstandig gemaakt worden, en moeten beseffen dat zij die zonder opdracht strijden, te schande staan.

Toen Titus verder had uitgeweid over deze aangelegenheid met zijn bevelhebbers, werd het duidelijk dat hij de wet wilde uitvoeren aan allen die bij deze vergissing betrokken waren.

De betrokken soldaten wanhoopten en gingen ervan uit dat ze op een snelle manier ter dood zouden worden gebracht.

Maar de andere legioenen drongen er bij Titus op aan genade te hebben voor hun medesoldaten, en vroegen hem hun onbesuisdheid te vergeven terwille van de rust onder de anderen.

Zij beloofden dat zij hun gedrag goed zouden maken door des te meer ijver en orde in de toekomst.

5.

Titus ging op hen verzoeken en voorwaarden..

Hij ging ervan uit dat enkelingen gestraft moesten worden door een executie, maar dat een hele groep bestraft moest worden door een forse reprimande.

Dus verzoende hij zich met de soldaten maar gaf hen de opdracht verstandiger te handelen in de toekomst.

Daarna maakte hij plannen om de Joden te straffen voor deze valstrik.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen de ruimte tussen de Romeinen en de muur geëgaliseerd was, wat in vier dagen klaar was, en Titus de bagage van het leger wilde laten komen, met de rest van hen die hem volgden naar het kamp, plaatste hij een sterk deel van zijn leger tegenover de noordelijke muur van de stad, en bij de westelijke muur. Hij stelde het leger op in zeven rijen voorafgegaan door voetvolk, en gevolgd door ruiterij, die in drie rijen liepen. Terwijl in zeven rijen de boogschutters in het midden stonden opgesteld.

Omdat de Joden het niet aandurfden een zo groot leger aan te vallen, kon dat leger, met alle lastdieren die tot de drie legioenen behoorden, veilig doormarcheren.

Maar Titus zelf, hij was ongeveer 400 meter van de stadsmuur, bij de toren van Psephinus, waar de muur naar het noorden afboog en verder naar het westen ging.

Maar het andere deel van het leger versterkte zichzelf bij de toren Hippicus, en lag op die manier 400 meter van de stad.

Het 10de legioen bleef waar het was, op de Olijfberg.

HOOFDSTUK 4.

DE BESCHRIJVING VAN JERUZALEM.

1.

De stad Jeruzalem was versterkt met drie muren daar waar geen gemakkelijk begaanbare valleien waren.

Op alle andere plaatsen was slechts een muur.

De stad was gebouwd op twee heuvels, die tegenover elkaar lagen en diepe valleien naast zich hadden.

Op de hellingen naar iedere vallei waren huizen gebouwd.

Van deze heuvel is die van de bovenstad de hoogste, en ook de grootste.

Deze werd door Koning David de Citadel genoemd.

Hij was de vader van die Salomo die de eerste Tempel bouwde.

Maar het wordt ook wel de Boven-markt genoemd.

Maar de andere heuvel, die Acra wordt genoemd, daar ligt de Beneden-stad en heeft de vorm van een maan.

Daartegenover lag ooit een derde heuvel, lager dan Acra, en ertussen lag een brede vallei.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Echter, in de tijd dat Hasmoneen regeerden, werd die vallei opgevuld mat grond omdat men dat terrein wilde samenvoegen met het Tempelcomplex.

Toen werd er ook een deel van de heuvel Acra afgehaald, om te bereiken dat de Tempel op de hoogste heuvel zou liggen en dus het meest dominante gebouw zou zijn.

De vallei of de kaasmakers, zoals die genoemd wordt, en waar we het al eerder over hebben gehad, was de scheiding tussen de Boven- en Beneden-stad en strekte zich uit tot Siloam.

Dit is de naam van een bron die zoet water heeft ,en dat in grote hoeveelheden.

Maar deze heuvel wordt door moeilijk begaanbare valleien omringd.

2.

Nu, deze drie muren waren zeer moeilijk inneembaar, ten eerste door de kracht ervan, maar ook omdat ze op en heuvel en dus hoger lagen.

Behalve dit grote voordeel van de plaats waar zij stonden, waren ze bovendien zeer sterk gebouwd.

Omdat David en Salomo en de volgende koningen veel aandacht aan die muren gaven.

Die muur die aan de noordkant begon, en de toren Hippicus, strekte zich uit tot Xistus, een dorp, en eindigde bij her raadhuis in de buurt van de Tempel.

Aan de andere kant strekte de muur zich uit tot aan het dorp Bethso, bij de poort van de Essenen.

Daar ging de muur verder naar het zuiden, in de buurt van de bron Siloam, nar de bron van Salomo. En bereikte de plaats Ophlas, waar ze grensde aan het oostelijk deel van de Tempel.

De tweede muur begint bij de poort die Gennath wordt genoemd en deel uitmaakt van de muur.

Het omringt slechts het noordelijk deel van de stad en gaat tot de toren Antonia.
Het begin van de derde muur is bij de toren Hippicus, vanwaar deze gaat tot het noordelijk deel van de stad en de toren Psephinus, tot aan het monument van Helena, de Helena die de koningin was van Adiabene, en de dochter of Izates.

Deze gaan dat verder over een grote lengte, en passeert de graven van de koningen. En buigt zich bij de toren op de hoek, die het Monument van de Voller wordt genoemd, en komt dan bij de muur tegenover de Kidron-vallei.

Het was Agrippa die de toegevoegde delen van de muur heeft gebouwd om de oude stad die tot dan toe onbeschermd was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want toen de stad meer bevolking kreeg en buiten haar grenzen groeide, en de delen ten noorden van de Tempel bij de stad gevoegd werden, werd de stad aanmerkelijk groter, waardoor ook de vierde heuvel, Bezetha, bewoond ging worden.

Het ligt tegenover de toren Antonia, maar wordt gescheiden door een diepe vallei, die opzettelijk gemaakt is, om te voorkomen dat de funderingen van de burcht Antonia aan een heuvel zouden grenzen, en daardoor gemakkelijk te nemen zou zijn, en dus dan een bedreiging voor de veiligheid van de stad zou gaan vormen.

De diepte van de vallei maakt de toren des te merkwaardiger.

Dit nieuw gebouwde deel van de stad wordt Bezetha genoemd in onze taal, maar de Grieken noemen het de nieuwe stad.

Om de bewoners bescherming te beiden, begon de vader van de huidige koning, die ook Agrippa heet, met de bouw van deze muur.

Maar hij liet de bouw stoppen nadat de fundering was gelegd, uit angst voor Claudius Caesar, die hem ervan zou verdenken de muur te bouwen om de stad te versterken tegen Rome.

De stad zou inderdaad onneembaar geworden zijn als de muur was afgemaakt op de wijze zoals de bouw begonnen was, en de muurdelen aan elkaar waren samengevoegd met stenen van 9 meter breed en 4.5 meter lang, die zouden immers niet met ijzeren gereedschap kapot te krijgen zijn, of ook maar trillen door machines.

De muur was 4.5 meter dik en zou zeer hoog geworden zijn als zijn bouwijver hem daarin niet had gehinderd.

Hierna werd de muur door de Joden geduldig verder gebouwd, tot een hoogte van negen meter, met daarop oorlogswerktuigen, die de muur een totale hoogte gaven van 11 meter.

3.

De torens die werden gebouwd waren 9 meter in het vierkant, en 20 meter hoog.

Ze waren zeer solide, en ook de muur zelf was dat, waarbij het bouwbestek zeker niet minder was dan dat van het Heilige huis zelf.

Bovenin deze torens waren prachtige kamers en cisternen om regenwater op te vangen

Er waren veel kamers, en de trappen in de torens waren breed, er stonden 90 van deze torens in en bij de derde muur, en de afstand tussen hen was 90 meter.

Maar in de middelste muur stonden 40 torens, en bij de oude muur 60 torens. De gehele lengte van de stadsmuren was 12 km..

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar de derde muur was de meest opmerkelijke.

Toch was de toren Psephinus het hoogste punt in de noord-westhoek. En daar liet Titus zijn tent neerzetten.

Deze was 21 meter hoog en bood bij helder weer uitzicht over Arabië. En ook over alle Joodse bezittingen naar de zee.

Verder was de toren achthoekig gebouwd tegenover de toren Hipplicus, terwijl de twee andere torens nog gebouwd waren door koning Herodes in de oude muur.

Deze overtroffen in grootte, schoonheid en kracht alle torens op de bewoonde aarde.

Want geheel in stijl met zijn gevoel voor grootheid en hoogmoed, bouwde hij deze torens op een buitengewone manier, om zijn eigenliefde te bevredigen, en wijdde deze torens aan de herinnering van drie personen die hem dierbaar waren en noemde ze naar hen.

Dat waren zijn broer, zijn vriend en zijn echtgenote.

Zijn echtgenote had hij laten vermoorden uit liefde (en jalousie) zoals we reeds vertelden.

De andere twee waren gesneuveld in een oorlog waarin ze moedig streden.

Hippicus, zo genoemd naar zijn vriend, was vierkant.

De lengte en breedte waren ieder 11 meter en de hoogte 15 meter.

In de gebouw, dat ook zeer solide was, en van grote stenen samengesteld, was een cistern van 5 meter diepte, waarover een twee-verdiepingenwoning was gebouwd, die in verschillende delen waren verdeeld.

De tweede toren, genoemd naar zijn broer Fasaelus, was 16 meter is het vierkant. De hoogte ervan was 18 meter, en was bedekt met ijzeren platen en andere verdedigingsmiddelen. Er was bovendien een zeer kostbare badkamer in gebouwd. Waardoor deze toren meer op een paleis leek. Het was ook versierd met ornamenten, nog meer dan de voornoemde toren en de hoogte was 35 meter. Uiterlijk leek de toren op de toren van Farus die in Alexandrië te zien is, maar dan groter. Deze is nu omgebouwd tot woningen van waaruit Simon zijn tirannie uitvoerde.

De derde toren is de Mariamne, genoemd naar de koningin.

Het is een zeer solide gebouw van 19 meter hoog. De breedte en hoogte zijn ieder 8 meter.
Het bovenstuk is vooral prachtig om te zien, en heeft een groter variatie dan de andere torens in de stad. Want de koning vond het nodig de toren voor zijn vrouw zo van ornamenten te voorzien, en sterker te bouwen dan de andere torens, omdat deze naar zijn echtgenote vernoemd was. De gehele hoogte van deze toren is 22.5 meter.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

4.

Deze torens waren zeer hoog dat ze zelfs hoger leken dan het paleis..

Want de muren van de oude stad waren op een heuvel gebouwd en vormden op zich al een verhoging.

De afmetingen van de stenen waren opmerkelijk.

Het waren ook geen gewone stenen, maar wit marmer, uit rotsen gehouwen.

Iedere steen was 9 meter lang, 4.5 meter breed en 2 meter diep.

Ze waren zo exact samengebracht, dat elke toren wel een grote steen leek, natuurlijk gegroeid.

De verbindingen tussen de stenen waren bijna niet te zien.

Beneden deze torens had de koning zijn paleis, zo prachtig en weelderig, dat die nauwelijks te beschrijven is.

Het was uitermate kostbaar, zowel in bouw en vaardigheid van de constructie, bovendien waren er kosten nog moeite gespaard. En het geheel werd ommuurd met een 6 meter hoge muur die versierd was met torens op gelijke afstanden. Het paleis bevatte grote slaapkamers en een feestzaal die meer dan honderd gasten kon bevatten.

Ook was er een grote verzameling van bijzondere voorwerpen.

Het dak was zeer bijzonder, zowel voor wat betreft de lengte van de draagbalken en de aard van de ornamenten en decoraties.

Het aantal kamers was zeer groot, en de variëteit van de decoraties was weelderig.

Het meubilair was meer dan compleet, en het grootste deel van de huishoudelijke voorwerpen was van zuiver zilver en goud.

Ook waren er veel portico=s om het gehele paleis heen, en prachtige pilaren.

Ook groeiden er veel planten waardoor veel portico=s groen leken te zijn.

Ook waren er verschillende groepen bomen en lange lanen en diepe kanalen om de planten en bomen te kunnen bewateren. Verder waren er vijvers met koperen standbeelden waar het water uitspoot.

Bij die kanalen en vijvers huisden veel duiven en die hadden speciale verblijven.
Het is bijna ondoenlijk een beschrijving van die plaats te geven.

Het is bijna een marteling te beseffen dat de rovers uiteindelijk dit alles in brand hebben gestoken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want het werd niet verbrand door de Romeinen, maar door samenzweerders.

Dat vuur begon in de toren van Antonia, en verspreidde zich naar het paleis en deze torens.

HOOFDSTUK 5.

EEN BESCHRIJVING VAN DE TEMPEL.

1.

Deze Tempel, zoals ik reeds heb gezegd, was gebouwd op een sterke heuvel.

In het begin was de top van de heuvel nauwelijks toereikend voor het gebouw en het altaar, ook al omdat de grond zeer oneffen was.

Maar toen koning Salomo, degene die de Tempel bouwde, de oostelijke muur bouwde, werd er en kavel grond aan toegevoegd door middel van een ophoging van de grond waardoor een vergroting van de heuveltop werd bereikt, en waarop de andere Heilige gebouwen konden komen.

Maar in latere tijden heft men de top van de heuvel verder vergroot en werd het eigenlijk een heel gebied.

Later heeft men de muur ook uitgebreid zodat die het gehele Tempelcomplex ging omsluiten.

Toen men de Tempel met drie muren omringd had, vanaf de voet van de heuvel, en een taak had uitgevoerd die groter was dan men kon hopen, en daarin ook heel veel arbeidstijd werd besteed, en bovendien erg veel geld had gekost, zoveel zelfs dat men schattingen ging opleggen om geld in te zamelen voor de Tempelbouw, omringde men de hof met aan aparte muur zoals later ook gebeurde met de andere hof.

Het lagere deel werd opgehoogd tot 13.5 meter en om sommige plaatsen zelfs meer.

Toch waren de funderingen niet zichtbaar, want men had die bedekt met aarde en de vallei opgehoogd omdat men die gelijk wilde maken in hoogte met de straten van de stad. Dat werd niet allen mat grond gedaan maar ook met zeer grote stenen.

Het vele geld dat men toen had, en de gulle gaven van het volk, maakten dit allemaal mogelijk.

En wat nauwelijks gehoopt kon werden, werd toch gepresteerd door langdurige volharding, en het gepresteerde werd dan ook terecht volmaakt genoemd.

2.

Het werk dat op de funderingen werd uitgevoerd was die fundering zeker niet onwaardig.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want alle arcade=s waren dubbel, en de pilaren die daartoe behoorden waren 11 meter hoog en droegen de arcade=s.

Deze pilaren bestonden uit een geheel en waren van marmer.

De daken waren versierd mede cederhout dat zeer kunstig gesneden was.

De natuurlijke grootsheid, en prima polijsting, de harmonie van de verbindingen van deze arcade=s, gaven het een bijzonder uiterlijk.

De arcade=s van de buitenhof waren 13.5 meter breed terwijl ze 1.200 meter lang waren, de toren van Antonia meegerekend.

Deze gehele hoven waren ingelegd met stenen van allerlei soorten.

Als men langs de eerste arcade=s gaat naar de tweede hof van de Tempel, ziet men een prachtige scheiding in het rond van uitzonderlijk mooie stenen, 1.5 meter hoog, waarvan de constructie uitzonderlijk mooi is.

Daarop staan pilaren op gelijke afstand van elkaar, waarop de waarschuwing te lezen is, in het Grieks en in het Latijn, dat ›geen vreemdeling zich in het heiligdom mag begeven=, dat veertien treden verder ligt. Deze hof was vierkant en ommuurd.

De hoogte van het gebouw, hoewel het van buiten 18 meter was, werd aan het oog onttrokken door traptreden, terwijl van binnen de hoogte slechts 11.5 meter was.

Want het gebouw was tegen het hogere del van de heuvel gebouwd en kon niet geheel worden overzien omdat de heuvel het aan het oog onttrok.

Voorbij de treden lag een afstand van 45 meter, die geheel vlak was.

Daar waren andere treden, ieder 2.5 meter van afmeting, die leidde naar de poorten, daarvan waren er aan de noord- en zuidkant acht, aan iedere kant vier, die 2.5 meter breed waren, en aan de oostkant twee.

Die aan de oostkant waren noodzakelijk, omdat hierdoor de vrouwen gingen die wilden aanbidden.

In de noord- en zuid-poort was ook een doorgang speciaal voor vrouwen. Vrouwen mochten niet door de andere poorten binnengaan. Deze plaatsen waren toegewezen aan de vrouwen van alle nationaliteiten.

Het westelijk deel van de muur had geen poorten, maar was ononderbroken..

De arcade=s strekten zich uit van de poorten tot aan de kamers. En werden gesteund oor zware pilaren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

3.

Negen van deze poorten waren belegd met goud en zilver en zo was het ook met het hang- en sluitwerk.

Er was echter een poort die was vervaardigd van Corinthisch brons en de anderen overtrof in pracht.

Elke poort had twee deuren. De hoogte was 13.5 meter en de breedte 7 meter.

Van binnen waren er echter grote ruimtes, en aan alle kanten waren kamers. Deze kamers werden gesteund oor pilaren die en omtrek hadden van 5.5 meter.

De afmetingen van de andere poorten waren hieraan gelijk.

Maar de poort van Corinthisch brons, aan de oostkant van het Heilige Huis, was groter.

De hoogte daarvan was 22.5 meter en de deuren waren 8 meter breed.

Deze was zeer kostbaar versierd en had ook meer goud en zilver aan zich dan de andere poorten.

Deze negen poorten waren belegd va goud en zilver door Alexander, de vader van Tiberius.

Er waren 15 treden die van de muur naar de hof van de vrouwen leidden. De treden die van de andere poorten hierheen leiden waren vijf minder in getal.

4.

Wat de heilige huizen zelf betreft, die waren in het midden van de binnenhof, het meest Heilige deel van de Tempel, en werd bestegen door 12 treden.

Aan de voorkant waren de breedte en hoogte gelijk, maar aan de achterkant was het minder breed.

De eerste poort van 31 meter hoog en 11 meter breed.

Maar deze poort had gen deuren, want het vertegenwoordigde de zichtbaarheid op de hemel, die niet afgesloten kan worden.

De voorkant was belegd met goud en zilver over het gehele oppervlak.

Hoewel het huis verdeeld was in twee delen, was slechts het ene deel zichtbaar van de buitenkant.

De poort had gouden wijnstokken aan de bovenkant, waarvan de trossen zo groot waren als een volwassen man.

Van dit huis, dat in twee delen verdeeld was, leek het tweede deel lager gelegen.
Voor de deuren hing een afscheiding, een gordijn, van gelijke maat als de deur zelf.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Het was een Babylonisch gordijn, geborduurd met blauw, en fijn linnen, en scharlakenrood, en purper, en van materiaal dat werkelijk wonderbaarlijk was.

Het was geen weefsel met een mystieke interpretatie, maar het was afbeelding van het universum.

Want scharlakenrood scheen het vuur te vertegenwoordigen en het fijne linnen de aarde, het blauw de lucht, en het purper de zee.

Twee van de kleuren vertegenwoordigden de funderingen.

Maar het fijne linnen en het purper hebben hun eigen betekenis, die van de schepping van de ze en de aarde.

Dit gordijn had borduursel dat de grootheid van de hemel vertegenwoordigde, en de 12 tekenen die de levende schepsels vertegenwoordigen.

5.

Toen sommige personen de Tempel binnengingen, werden ze ontvangen door de vloer.

Dit deel van de Tempel 27 meter hoog en even lang.

De breedte was 25 meter. Er stonden drie dingen in, die wonderlijk en beroemd waren bij de gehele mensheid. De kandelaar, de tafel van de toonbroden en het wierookaltaar.

Er waren zeven lampen die de zeven planeten vertegenwoordigen.

Want zoveel lampen sprongen er uit de kandelaar.

De twaalf toonbroden die op tafel lagen betekenden de rondgang van de zodiak.

Maat het wierookaltaar, betekent dat God de bezitter is van alle dingen die op aarde zijn, en ten alle tijde gewijd een het gebruik voor Hem.

Het binnendeel van de Tempel was 22.5 meter.

Dit werd door een gordijn gescheiden van het buitendeel.

Daarin stond niets.

Het was ontoegankelijk en onschendbaar, en mocht niet door iemand gezien worden.

Het werd het ›Heilige de Heiligen‹ genoemd.

Om de Tempel heen waren huizen gebouwd, sommige van hen drie verdiepingen hoog.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Vanaf deze huizen waren er ook ingangen naar de poorten van de Tempel.

Maar het hoger gelegen deel van de Tempel had dergelijke huizen niet, omdat de Tempel daar smaller was.

6.

Het uiterlijk van de Tempel had geen gebrek aan dingen die de mens konden verbazen of zijn ook konden strelen.

Het was bedekt met gouden en zilveren platen van groot gewicht, die de zonnestralen prachtig weerkaatsten, waardoor de ogen moesten worden afgewend omdat het licht te sterk was, als waren het de zonnestralen zelf.

Zij die de Tempel voor het eerst zagen, meenden als zij van afstand de Tempel in het oog kregen, dat het een met sneeuw bedekte berg was.

De delen die niet bedekt waren, schenen uitzonderlijk wit.

Op de top van het gebouw aren scherpe punten aangebracht die moesten verhinderen dat vogels erop konden zitten en daardoor het dak bevuilden.

Voor de Tempel stond het altaar, ongeveer 6.5 meter in het vierkant van afmeting. Terwijl het aan iedere hoek hoornen had. De toegang ernaartoe was een welhaast onmerkbare verhoging.

Het was gemaakt zonder gebruik te maken van enig ijzeren gereedschap en ook niet aangeraakt daardoor.

Er was ook en soort afscheidingsmuur omheen, ongeveer een halve meter hoog, om meer de aandacht van het altaar te trekken.

Dit omringde de heilige huizen en het altaar om de mensen van het volk gescheiden te houden van de priesters.

Verder werden zij die melaats waren of geslachtsziekten hadden, geheel uitgesloten om hier aanwezig te mogen zijn.

Ook vrouwen, die menstrueerden, mochten niet in de Tempel komen.

Pas nadat ze de reinigingsvoorschriften hadden uitgevoerd, was de Tempel voor het weer toegankelijk.

Ook mannen, die ritueel niet rein waren, mochten er niet komen.

Zelfs priesters die niet rein waren was het verboden hier te komen.

7.

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Allen, die niet konden deelnemen aan de taakuitvoering van de priesters, om welke reden dan ook, werden afgescheiden van het die dat welk konden, en maakten slechts gebruik van hun eigen kleding.

Want niemand behalve zij die dienst deden, had recht op heilige kleding.

De priesters die dienst deze bij het altaar waren gekleed in fijn linnen.

Zij onthielden zich van wijn, om te voorkomen dat zij ook maar de minste overtreding zouden begaan in de uitvoering van hun dienst.

Ook de hogepriester deed die dienst. Niet altijd, maar wel op de zevende dag en bij nieuwe maan en op de grote feestdagen.

Als hij dienst deed was hij gekleed in kleding vanaf de heupen tot aan zij dijen en daarover een kleed van blauw materiaal. Zonder naad, met kwastjes en tot aan de voeten afhangend.

Aan die kwastjes hingen gouden bellen en granaatappels. De bellen betekenden donder, en de granaatappels bliksem.

De gordel die de kleding bijeen hield, was geborduurd met 5 rijen verschillende kleuren, goud, purper, scharlakenrood, en blauw, met welke kleuren het gordijn in de Tempel ook geborduurd was.

Zo was ook de efod geborduurd.

Maar daar was de hoeveelheid goud groter.

Daarop bevonden zich twee gouden knoppen as kleine schilden die erop waren aangebracht.

In deze knoppen waren twee grote en mooie sardonyx-stenen waarop de namen van de stammen gegraveerd waren, en aan de ander hingen twaalf stenen, drie rijen van vier.

Sardis, topaas, smaragd, karbonkel, jasper, saffier, agaat, amethist, ligure, onyx, beriel en chrysoliet.

Op iedere steen was de naam van een van de stammen gegraveerd.

Een hoofddeksel van fijn linnen was op zijn hoofd, dat bijeengebonden was door een blauwe band, en hij droeg daarop een gouden kroon waarop de vier letters van de Naam van God waren gegraveerd.

Deze kleding droeg hij als hij het Heilige der Heilige binnenging, wat eenmaal per jaar gebeurde, op de dag dat de Joden de gewoonte hebben te vasten voor God.

Dit aangaande de stad en de Tempel.

Over de gewoonten die hiermee in verband staan, zullen we het een andere keer hebben.

Immers, er zijn een aantal zaken die nu niet aan de orde gekomen zijn.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

8.

De toren Antonia was gelegen op hoek van twee arcade-s van de Tempel-hof. Die van het westen en het noorden.

Het was opgetrokken van bergsteen van grote afmetingen.

Het was het werk van koning Herodes, waarin hij zijn bouwvaardigheden demonstreerde.

In de eerste plaats was de bergsteen zelf bedekt met gladde stenen vanaf de fundering tot aan de ornamenten zodat de muren onbeklimbaar waren.

Het binnendeel had de vorm van een paleis, en was verdeeld in kamers die dienden tot rechtszaal, badkamers, en grote ruimtes voor soldaten.

Het was ook voorzien van alle gemakkenen in zijn grootsheid leek het wel een paleis.

Daarbij stonden op de vier hoeken van de toren nog vier uitkijktorens.

Aan de hoeken waar het samengevoegd was aan de arcade-s van de Tempel, was er ook een doorgang tussen de beide gebouwen., waardoor de wacht, want er lag altijd een gewapend garnizoen in de Antonia, zich naar het Tempelplein kon begeven ingeval van wanordelijkheden.

Want de Tempel bewaakte de stad, en de Antonia bewaakte de Tempel. En de wacht bewaakte hen beiden.

Er was ook nog een fort voor de bovenstad en dat was het paleis van Herodes.

Tot zover aangaande de stad en de muren eromheen.

HOOFDSTUK 6.

AANGAANDE DE TIRANNEN SIMON EN JOHN.

HOE TITUS ZICH OM DE MUUR VAN DE STAD BEGAF EN NIKANOR GEWOND WERD DOOR EEN PIJL.

EN HOE DOOR DIT ONGELIJK TITUS MEER HAAST ZETTE ACHTER DE BELEGERING VAN DE STAD.

1.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Het aantal soldaten dat in de stad was, en de menigte die tegen Simon opstonden, was 10.000, behalve de Idumeërs.

Deze 10.000 hadden 50 bevelhebbers, van wie Simon de opperbevelhebber was.

De Idumeers die hem eer betoonden waren 5.000 en hadden acht bevelhebbers, van wie Jacob, de zoon van Sosas en Simon, de zoon van Cathlas de meest bekende waren..

Jotre, die de Tempel had aangevallen, had 6.000 gewapende mannen onder zich met 20 bevelhebbers.

De zeloten, die hun tegenstand hadden opgegeven en zich onder zijn bevel hadden geschaard, waren 2.400 in getal en hun bevelhebber was Eleazar, samen met Simon de zoon van Arinus.

Terwijl deze groepen tegen elkaar vochten, was het volk het slachtoffer van allen, zoals we reeds vertelden.

En dat deel van het volk dat zich bij niemand wilde aansluiten werd door allen geplunderd.

Simon had de boven-stad in handen en de grote muur tot aan Kidron, en veel van de oude muur die naar Siloam in het oosten liep, en daarna naar jet paleis of Monobazus, de koning van de Adiabeni, buiten de Eufraat.

Hij had ook de fontein in handen en de Acra, wat dus neerkomt op de beneden-stad.

Ook had hij he paleis van koningin Helena, de moeder of Monobazus, bereikt..

Maar Jochanan had de Tempel in handen, en de aangrenzende delen, en de grote weg tot aan Ophla, en de vallei Kidron.

En toen de tussenliggende delen door hem waren verbrand, bleef er ruimte voor een slagveld over.

Want de onderlinge strijd hield niet op, zelfs niet toen de Romeinen in de buurt van de muur hun kamp hadden opgeslagen.

Maar hoewel toch wel wat geleerd hadden van de eerste aanvallen die door de Romeinen werden gedaan, door het resultaat van dat leren niet erg lang.

Zij keerden terug naar hun eerdere gekte, nieuwe afscheidingen vonden plaats en ze speelde het leger dat hen belegerde geheel in de kaart.

Zij hadden meer van elkaar te lijden dan de Romeinen hen konden aandoen.

De ellende die men elkaar aandeed is nauwelijks te omschrijven.

Het meest ongelukkige was wel dat het neerslaan van een burgeroorlog moeilijker leek dan het slechten van muren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Men kan zeker zeggen dat de ellende door de Joden over zichzelf werd afgeroepen en dat de Romeinse overheersing op dat moment het beste was.

Vanwege deze situatie is het wellicht goed de acties van beide groepen nader te bezien.

2.

Toen de omstandigheden in de stad zo waren, ging Titus de stad rond aan de buitenkant met een groep ruiters, en zocht naar een goede plaats om de muur het eerst aan te vallen.

Maar omdat het moeilijk was een keuze te maken, besloot hij, na beraad, de muur aan te vallen in de buurt van het Monument van Jochanan de hogepriester.

Daar was de muur lager het geel zag er minder sterk uit dan de rest. Daarbij kwam nog dat er in de buurt weinig bewoning was.

Ook was er een makkelijke doorgang naar de derde muur, via welke hij meende de bovenstad in te kunnen nemen. En via daar de toren Antonia en de Tempel zelf. Maar terwijl hij rondom de stad trok, raakte zijn vriend, Nicanor, gewond aan zijn rechterschouder door een pijl, toen hij, samen met Josephus dichtbij de muur kwam. Dat gebeurde toen hij probeerde een gesprek aan te gaan met de stadsbewoners over vredesvoorwaarden.

Hij was immers een voor hen bekend persoon.

Mede hierdoor was het dat Titus, nu hij zag dat er geen enkele communicatie mogelijk was met de inwoners van de stad, besloot haast te maken met de belegering.

Hij gaf zijn soldaten bevel de buitenwijken in brand te steken en hout en ander materiaal te verzamelen om dammen te bouwen tegen de stad.

En toen hij zijn leger in drie delen had verdeeld, om de werkzaamheden uit te voeren, plaatste hij speerwerpers en boogschutters bij de dammen die gebouwd werden.

Voor hen hij machines geplaatst die speren afschoten, en pijlen en stenen. Dit moest verhinderen dat zijn werklieden aangevallen zouden worden tijden hun werk.

Dus werden nu alle bomen onmiddellijk omgehakt, en werden de buitenwijken geheel kaal.

Maar terwijl het hout werd aangord om de dam te bouwen, en het gehele leger druk aan het werk was, zaten de Joden echter niet stil of rustig toe te kijken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En het gebeurde dat de bevolking van Jeruzalem, die tot dan toe waren uitgemoord en geplunderd, hun moed bij elkaar raapten en dachten dat zij een adempauze kregen, omdat nu alle strijdende groepen druk waren de vijand ver van de muur te houden. Stilletjes hoopte men op een Romeinse overwinning.

3.

Maar Jochanan bleef achter uit angst voor Simon, zelfs toen zijn mannen een aanval op de vijand wilden uitvoeren.

Toch zat Simon niet stil, want hij was dichtbij de plaats van de belegering.

Hij bracht zijn oorlogsmachines dichtbij de muur, zowel die zij eerder hadden veroverd op Cestius, en die ze te pakken hadden kunnen krijgen uit de toren Antonia.

Hoewel ze deze machines in bezit hadden, beschikten ze niet over de vaardigheden ze optimaal te benutten. Dus waren ze eigenlijk nutteloos.

Ze hadden wel iets geleerd van deserteurs over het gebruik, maar op een heel slechte manier.

Dus gooiden ze steen en schoten pijlen af naar hen die de dam bouwden.

Ook rende ze in groen op hen af en bestreden hen.

Degene die aan de dam werkten beschermden zich tegen deze aanvallen met platen over hen, en hun machines werden ingezet tegen hen die uitvallen deden.

De machines, die door de legioenen waren geconstrueerd, werkten uitzonderlijk goed.

Maar de beste machines behoorden aan het 10de legioen, dat pijlen afschoot naar hen die stenen gooiden en dreven niet alleen de Joden terug, maar zelfs zover dat zij achter de muur moesten vluchten.

De stenen die zij gooiden waren ongeveer 50 kg. zwaar en kwam wel 400 meter verder terecht.

De klap die zij teweegbrachten was onverdraagbaar, niet alleen voor hen die ze moesten opvangen, maar zelfs voor hen die wat verder weg stonden.

De Joden zagen de stenen aankomen, want ze waren wit van kleur, dus niet alleen het geluid kondigde de komst van die stenen aan, maar ze konden door hun opvallen kleur ook worden waargenomen.

De wachters waren doordoor in staat de kreet te geven ›de stenen komen‹ zodra ze die hoorden of zagen, zodat iedereen vervolgens op de grond ging liggen. Hierdoor misten veel stenen hun doel.

De Romeinen ontdekten dit al vrij snel en verfden de stenen zwart waarna ze met meer succes werden afgeschoten en hadden daardoor meer succes. Daardoor vielen er veel slachtoffers. Ondanks dit alles lieten de Joden de werklieden aan de dam niet met rust. Ze streden des te harden en trachtte de werklieden terug te drijven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

4.

En toen de Romeinen bijna klaar waren met hun werk, maten zij de afstand met een touw tussen het eind van de dam en de muur.

Want zij konden niet dichterbij komen vanwege de beschietingen door de Joden.

En toen ze bepaalden dat de machines de muur konden bereiken werden die op de dam gezet.

Titus plaatste ze zodanig dat de Joden de machines niet konden bereiken en ook niet konden terugdringen en gaf opdracht weer aan het werk te gaan..

En toen viel er een grote angst op de inwoners van de stad en zij schreeuwden het uit.

Waarna men weer nieuwe maatregelen nam ter verdediging.

Men schreeuwde naar elkaar net zo in eenheid te handelen als hun vijand deed.

Toch mocht het niet zo zijn dat er een volledige eenheid onder de Joden werd bereikt, hun onderlinge verschillen bleven bestaan en men verenigde zich nauwelijks tegen de Romeinen.

Simon gaf een groep toestemming uit de Tempel te gaan en op de muren hun plaats in te nemen.

Ook Jochanan, hoewel hij niet geloofde dat het Simon ernst was, gaf die toestemming ook. .

Men deed dus wel een poging, zij het met onderling wantrouwen, hun onderlinge verschillen opzij te zetten en zichzelf tot een geheel te maken.

Zij renden over de muur, met fakkels in hun hand, en wierpen die naar de machines, waarbij er onophoudelijk pijlen werden afgeschoten naar het die de muur wilden bestormen.

De meer dapperen liepen over de beschermende platen die over de machines waren geplaatst, en trokken die stuk, en vielen toen de bemanning van die machines aan. Niet zozeer door hun vaardigheden als wel door hun moed.

Maar Titus stuurde assistentie naar hen die onder vuur lagen, en plaatste ruiterij en boogschutters om de aanvallers te verdrijven en sloeg hen terug die de fakkels gooiden.

Hij weerde daardoor ook de Joden af die stenen gooiden vanaf de torens, en zette toen zijn machines weer aan het werk.

Toch bezweek de muur niet onder dit geweld, met de uitzondering dat er een hoek van een toren werd afgeschoten, terwijl de muur zelf onbeschadigd bleef.

En dat alleen omdat de toren, vanzelfsprekend, boven de muur uitstak.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zelfs het stuk dat van de toren afviel, beschadigde de muur niet.

5.

Nu hielden de Joden even op met hun aanvallen.

Maar toen ze zagen dat de Romeinen verspreid raakten door hun werkzaamheden en in verschillende kampen waren, want ze dachten dat de Joden zich hadden teruggetrokken uit angst of vermoeidheid, vielen zij de toren Hippicus aan, hoewel een donkere poort, en tezelfdertijd staken zij machines in brand, en vielen de Romeinen vrijmoedig aan en ook hun verdedigingswerken. Terwijl op hun geschreeuw nog meer Joden aan de aanval deelnamen.
Ook nu was de dapperheid van de Joden te veel voor de Romeinen.

En nadat de eerste linie van de Romeinen was verslagen, vielen zij de nieuw gekomen Romeinen aan.

Het gevecht om de machines was zeer fel, de Joden probeerden de machines in brand te steken en de Romeinen wilden dat verhinderen.

Aan beiden zijden werd er vertwijfeld geschreeuwd, en veel van hen in de eerste linie werden gedood.

De Joden vielen echter als gekken aan en waren niet echt vriendelijk voor de Romeinen.

Het vuur sloeg nu toe op de machines en zou de bemanning daarvan in gevaar hebben gebracht, ware het niet dat de soldaten die uit Alexandria kwamen, zichzelf zo opstelden dat zij een en ander konden verhinderen. Zij gedroegen zich met groter moed dan voor mogelijk werd gehouden.

Zij versloegen de aanvallers en vergrootten hun toch al sterke reputatie.

Dit was de situatie totdat Titus de dapperste ruiters nam, en de vijand aanviel terwijl hijzelf twaalf Joden doodde die in de frontlinie stonden.

De dood van deze mannen deed anderen terugwijken, Titus achtervolgde hen en dreef hen terug tot achter de muur. Zo werden de machines van verbranding gered.

Nu gebeurde het dat tijdens dit gevecht enige Joden gevangen werden genomen, en in opdracht van Titus voor de muur werden gekruisigd, om te zien of de andere Joden nog door wilden gaan met hun tegenstand, of uit angst wilden komen tot overgave.

Maar nadat de Joden zich hadden teruggetrokken, werd Jochanan, de bevelhebber van de Idumeers, terwijl hij stond te praten met een soldaat bij de muur, gewond door een pijl die op hem werd afgeschoten door een Arabier waarop Jochanan onmiddellijk stierf. Dit veroorzaakte groot verdriet onder de Joden.

Hij was een voortreffelijk man, zowel door zijn daden als door zijn gedrag.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 7.

HOE EEN VAN DE DOOR DE ROMEINEN GEBOUWDE TORENS GEHEEL UIT ZICHZELF INSTORTTE.

EN HOE DE ROMEINEN NA EEN GROTE SLACHTING DE EERSTE MUUR IN BEZIT NAMEN.

HOE TITUS ZIJN AANGEVALLEN OP DE TWEEDE MUUR UITVOERDE.

EN OOK OVER LONGINUS DE ROMEIN, EN CASTOR DE JOOD.

1.

Nu, de volgende nacht overviel een grote verrassing de Romeinen.

Want nadat Titus opdracht had gegeven voor de bouw van drie hoge torens, en die bemand had om hen dor op de muur stonden te verdrijven, gebeurde het dat een van deze torens instortte.

Toen deze toren instortte overviel de mannen de gedachte dat de Joden aanvielen en renden naar hun wapenen.

Er ontstond ook enige wanorde omdat niemand wist wat er aan de hand was en alle informatie ontbrak.

Toen er geen vijand verscheen ontstond er wantrouwen waardoor iedereen aan iedereen zeer indringend om het wachtwoord vroeg, als waren er Joden het klamp binnengedrongen.

Ze verkeerden in grote onzekerheid totdat Titus concludeerde wat er gebeurd was en het voorval bekendmaakte.

Daarna werd het, met enige moeite weer rustig in het kamp.

2.

Deze torens vormden een groot gevaar voor de Joden, die anders toch zeer moedig tegen de Romeinen streden.

Want zij schoten van alles af door middel van de lichtere machines die op de torens stonden en daarbij waren er nog stenenslingeraars en boogschutters op die torens.

De Joden konden ze niet bereken vanwege de hoogte ervan.

Het was ook niet mogelijk de torens in te nemen noch ze omver te gooien omdat ze te zwaar waren en bedekt met ijzeren platen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dus trokken ze zich terug tot buiten het bereik van de pijlen en deden ook geen moeite meer de stormrammen te hinderen die voortdurend werden ingezet.

Zodat de muur het bijna begaf door de Nico, zo de Joden de grootste machine noemden omdat die bijna iedere muur kapot kreeg.

Omdat de Joden ook uitermate vermoeid waren trokken ze zich terug en hielden alleen nog de wacht en sliepen in de buurt van de muur.

Daar kwam nog bij dat er veel te veel wachten werden ingezet als gevolg van het krijgsberaad dat zij voerden, maar dat altijd slechte uitkomsten voortbracht.

Velen werden dan ook lui en onachtzaam.

Toen de Romeinen door de bres kwamen die Nico had geslagen, trokken de wachten zich terug naar de tweede muur.

Zij die over en door de muur kwamen openden de poorten en lieten de andere Romeinen binnen.

Zo kregen de Romeinen bezit van de eerste muur op de 15de dag van de belegering, dat was de zevende dag van de maand Artemisius (Ijar), eb braken een groot deel van de muur af, wat ze ook deden in het noordelijk deel van de stad door Cestius.

3.

Nu plaatse Titus een kamp in de stad op de plaats die het ›kamp van de Assyriërs werd genoemd, en bezette het land tot aan de Kidron, maar zorgde ervoor buiten het bereik van de pijlen van de Joden te blijven.

Nu begon hij met de aanval, waartegen de Joden zich verzetten in verschillende groepen en moedig de muur verdedigden.

Terwijl Jochanan en zijn groep de toren Antonia, en het noordelijk deel van de Tempel verdedigden en streden tegen de Romeinen bij het monument van koning Alexander.

En het leger van Sireoh namen het deel voor het monument van Jochanan en versterkten het tot aan de poort waar het water naar de toren Hippicus werd gebracht

Maar de Joden deden sterkte uitvallen en dat ook vaak, zowel binnen als buiten de poort en bestreden de Romeinen heldhaftig.

Toen zij echter werden nagezeten tot aan de muur, werden ze verslagen, omdat de vaardigheden die de Romeinen hadden, nu eenmaal niet hadden.

Maar toen we weer vanaf de muren streden, hadden de Romeinen daar veel last van.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De Romeinen werden aangemoedigd door hun kracht, die, samengevoegd met hun vaardigheden, slechts angst veroorzaakten bij de Joden, wat heel goed begrijpelijk was gezien de omstandigheden waarin de Joden verkeerden.

De Joden werden echter aangemoedigd door hun hoop op verlossing, terwijl de Romeinen de hoop hadden de Joden in korte tijd te kunnen onderwerpen.

Geen van beide partijen wilde vermoeidheid toegeven.

Maar de aanvallen op de muur, en de uitvallen van verschillende groepen gingen wel de hele dag door.

Er was niets dat in oorlogen gebruikelijk was, dat werd nagelaten.

Slechts de nacht kon hen scheiden om in de morgen weer verder te gaan met de gevechten.

De nacht werd doorgebracht met een minimum aan slaap van beide kanten, en des te lastiger was de volgende dag voor hen, terwijl de ene partij bang was de muur genomen zou worden ende andere partij bang was voor nieuwe uitvallen.

Beide kanten sliepen in wapenuitrusting en waren daardoor paraat bij het geringste sein van een aanval.

Bij de Joden bestond een zekere competitie om het meeste gevaar aan te durven en daardoor in de gunst van de bevelhebbers te komen.

Maar boven alles hadden ontzag zowel als angst voor of Simon.

En wel zodanig dat ze bereid waren zichzelf te doden mocht dat bevel door hem gegeven worden.

Wat de Romeinen zo moedig maakte was hun gebruikelijke gewoonte van veroveren en de onbekendheid met veroverd te worden, hun constante oorlogvoering en voortdurende oefenen alsmede de grandeur van hun rijk.

En de allerbelangrijkste aanmoediging was dat Titus altijd en overal in de buurt was.

Het leek onmogelijk vermoeid te raken als hij erbij was, en even dapper vocht als zij deden. Hij was er daardoor getuige van hoe moedig zijn mannen streden en hij beloonde hen daarvoor.

Het werd bovendien als een voordeel gezien dat iemands moed bekend was bij Titus.

Waardoor velen van hen meer moed toonden dan zij wisten te bezitten.

Toen de Joden klaar waren om zich bij de muur op te stellen, en dat in sterke groepen, en terwijl beide partijen pijlen naar elkaar afschoten, rende Longinus, een leider van de ruiterij, met zijn leger recht op de Joden af.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En terwijl de Joden zich verspreiden om in de aanval te gaan, doodde hij twee van hun meest dappere mannen.

Een van hen stak hij zijn zwaard in de mond en de ander kreeg zijn eigen pijl terug in zijn zijde toen hij wegrende.

Nadat hij dit gedaan had rende hij verder naar zijn vijanden.

Deze man onderscheidde zich door zijn moed en er waren er velen die hetzelfde wilden doen.

Toch waren de Joden welhaast onverschillig voor wat de Romeinen hen konden aandoen, maar dachten veel meer na over wat zij de Romeinen konden toebrengen aan onheil.

De dood betekende niets voor hen, als ze tegelijkertijd maar een vijand konden doden.

Maar Titus zorgde goed voor de veiligheid van zijn mannen en ook voor het overwinnen van zijn vijand. Hij liet iedere weten dat onachtzaamheid gelijk stond aan waanzin, en dat ware moed altijd samenging met verstandig gedrag.

Daarom beval hij zijn mannen er voor te zorgen dat, wanneer zij de vijand bestreden, dat ze geen kwaad van hen te verduren kregen. Alleen zo betoonden zij zich moedige mannen.

4.

Nu bracht Titus een van de machines naar de middelste toren van de noordelijke muur, waar een zekere slimme Jood, Castor, een hinderlaag had gelegd, samen met nog tien andere Joden, terwijl de anderen de boogschutters trachtten te ontkomen.

Deze mannen lagen daar muisstil en in grote angst onder hun borstplaten.

Toen de toren begon te schudden, strekte Castor zijn rechterhand uit en roep om Titus, en met bewogen stem vroeg hij om medelijden en genade.

En Titus, die in de oprechte bedoelingen geloofde, en eigenlijk hoopte dat de Joden nu verstandig zouden worden, liet de mannen met de stormrammen stoppen, en verbood hen op de verzoekers te schieten en vroeg aan Castor wat hij in gedachten had.

Hij antwoordde dat hij zou koen als hij waarborgen kreeg voor zijn veiligheid.

Waarop Titus antwoordde dat hij zijn gedrag kon waarderen, en graag wilde dat alle Joden er ook zo over dachten en dat hij graag garanties voor de stad gaf.

Vijf van de tien mannen die bij hem waren, pretendeerden ook om genade te vragen terwijl de andere vijf het uitschreeuwden nooit slaven van Rome te zullen worden zolang zij nog konden strijden voor hun vrijheid.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Terwijl deze gesprekken duurden staakte men het vechten.

Castor liet Simon weten dat hij van hem wilde weten wat te doen, omdat hij de Romeinen even stil wilde houden.

Terwijl hij op antwoord wachtte, deed hij alsof hij probeerde de andere mannen op andere gedachten te brengen en de waarborgen voor hun veiligheid van Titus te aanvaarden.

Maar ze deden alsof ze zeer boos werden, en sloegen met hun zwaarden op hun borstplaten en vielen neer als waren zij gedood.

Titus en de mannen die met hem waren, waren verbaasd over hun moed.

En omdat ze niet goed konden zien wat er gedaan werd, bewonderden zij hun moed en hadden medelijden met hun ellende.

Gedurende die gebeuren, schoten een bepaald persoon een pijl af op Castor en verwondde hem aan de neus.
Waarop hij de pijl eruit trok, die aan Titus toonde en zich beklaagde over deze oneerlijke behandeling.

Titus berispte degene die geschoten had en stuurde Josephus, die hem stond, om aan Castor de waarborg van de rechterhand te geven.

Maar Josephus zei dat hij niet wilde gaan omdat het gepretendeerde gedrag niets goeds betekende.

Ook bedwong hij diegenen die maar al te graag wel wilden gaan.

Maar er was daar ene Eneas, een deserteur, die aanbood te gaan.

Castor riep nog eens dat er iemand moest komen om het geld, dat hij bij zich had, aan te nemen.

Dit maakte Eneas des te meer gewillig er naar toe te rennen met blote borst.

Toen nam Castor een grote steen en gooide die naar hem, maar miste omdat Eneas zichzelf daartegen beschermde.

Maar verwondde wel een andere soldaat die ook mee kwam.

Toen begreep Titus dat er sprake was van misleiding, en dat genade tijdens ween oorlog een hachelijk iets kan zijn, vanwege dergelijke listen die minder plaatsvinden tijdens een hard gevecht.

Dus gaf hij opdracht de machines nog harder te laten werken vanwege zijn ergernis door deze list.

Maar Castor en zijn metgezellen staken de toren in brand toen deze begon te wijken, wen renden door de vlammen naar een onderaardse ruimte die eronder was, waardoor de Romeinen menden dat men zichzelf in het vuur gooide.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 8.

HOE DE ROMEINEN NOGMAALS DE TWEEDE MUUR INNAMEN EN OP HET PUNT STONDEN OOK DE DERDE MUUR IN TE NEMEN.

1.

Caesar nam deze muur vijf dagen nadat hij de eerste had ingenomen.

Toen de Joden daarvandaan waren gevlucht, ging hij met 1.000 gewapende mannen binnen, en met nog enkele geselecteerde troepen, en kwam op de plaats waar wolkooplieden, koperbewerkers en de stoffenmarkt was, en waar nauwe straten schijn omhoog naar de muur leidden.

Zou Titus de muur verder hebben afgebroken of andere verwoestingen, overeenkomstig de oorlogswetten, hebben uitgevoerd, zou zijn overwinning, naar ik veronderstel, niet zoveel verliezen hebben gevraagd.

Maar uit hoop dat de Joden zich uit schaamte voor hun opstandigheid, zouden overgeven, brak hij de muur niet verder af en verbreedde de bres niet, om een veiliger terugtocht mogelijk te maken, mocht dat nodig zijn. .

Hij ging er niet van uit dat er verder nog valstrikken zouden zijn, door zijn vriendelijke handelen.

Toen hij binnen gekomen was, verbood hij zijn soldaten iemand gevangen te nemen of te doden, of de huizen in brand te steken,

Hij gaf het volk zelfs toestemming zich te verzetten tegen de opstandelingen en hun bezittingen te herkrijgen.

Hij wilde maar al te graag de stad sparen en de stad haar Tempel laten behouden.

En wat het volk betreft, hij ging er van uit dat er een overeenkomst te bereiken viel.

Ten opzichte van de strijdenden, was zijn menselijkheid kennelijk zijn zwakheid, want zij dachten dat hij vredesvoorstellen deed omdat hij niet in staat zou zijn de stad in te nemen.

Ze bedreigden het volk met de dood, als er ook maar iemand zich zou overgeven.

Ze zouden hen die over vrede wilden praten de keel doorsnijden en vervolgens de Romeinen bestrijden die nu binnen de muur waren.

Met sommigen streden ze in de smalle straten, en met andere in de huizen, terwijl ze een plotselinge aanval uitvoerden vanaf de bovenpoort op de Romeinen die buiten de muur stonden., totdat zij die de muur bewaakten zo bang werden dat ze naar hun kampen teruggingen, onder het maken van groot geluid

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

door de Romeinen die binnen de muur waren, omdat ze van alle kanten omringd waren door vijanden, en vreesden dat ze op zichzelf waren aangewezen.

Hierdoor kregen de Joden enig voordeel boven de Romeinen, en ook omdat ze de nauwe straatjes beter kenden.

Ze verwondden er veel van hen, stortten zich op hen en dreven hen de stad uit.

De Romeinen werden gedwongen tegenstand te bieden zo goed als ze maar konden.

Verder waren ze niet in staat om allen tegelijk te vluchten door de gemaakte bres inde muur, omdat die te smal was.

En als Titus geen hulptroepen had ingeroepen, zouden ze zeker geheel verslagen zijn.

Hij gaf de boogschutters opdracht aan de bovenkanten van de smalle straten te gaan staan, om de vijand af te stoppen.

Bij Titus was ook Domitius Sabinus, een dapper man in de oorlog.

Zo schoot men onophoudelijk pijlen af op de Joden en verhinderde men dat er Joden te hulp zouden snellen, totdat zijn soldaten zich hadden teruggetrokken uit de stad.

2.

Zo werden de Romeinen teruggedreven nadat zij de tweede muur hadden ingenomen.

Waardoor de strijdende mannen in de stad moed vatten, en zelfs begonnen te denken dat de Romeinen nooit meer een voet in de stad durfden te zetten. En dat, als ze nu stand zouden houden, ze niet veroverd konden worden.

Want God had hun denken verblind vanwege de overtredingen die zij tegen Hem hadden begaan, en ook konden ze niet inzien hoeveel sterker de Romeinse legers aren, die dan nu wel verdreven waren, mar zeker zouden terugkeren. Ook zagen zij niet hoe een hongersnood hen bedreigde.

Tot nu toe hadden zij zich gevoed met de ellende van het volk en het bloed van de stad gedronken.

Maar nu armoede had toegeslagen, stierven er veel mensen vanwege gebrek aan levensmiddelen.

Het meer gematigde deel van het volk begon de vernietiging van de Tempel te zien als een bevrijding en begin van beter tijden.

Men begon zelfs te hopen dat alleen zij zouden overleven, die vrede met de Romeinen wilden, en verheugden zich als er veel doden onder de hen overheersende Joden vielen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dit was waarin de ellende hen gevoerd had, dat zij zo dachten over hen die in de stad waren, en intussen werden de Romeinen verhinderd de stad in te komen en werden de bressen inde muur bewaakt zodat er niemand in of uit kon.

Men verdedigde de muur heel dapper gedurende die dagen.

Maar op de vierde dag konden ze de felle aanvallen van Titus niet langer weerstaan en werden ze gedwongen te vluchten.

Toen nam Titus bezit van de muur en brak die geheel af.

En toen hij daar een garnizoen in de toren die in het zuiden van de stad lag, geplaatst had, bereidde hij zich voor op aanval op de derde muur.

HOOFDSTUK 9.

HOE, TOEN DE JODEN NIET RUSTIGER WERDEN IN DE PAUZE VAN DE BELEGERING, TITUS BESLOOT DE BELEGERING INTENSIEVER TE HERVATTEN.

SPOEDIG DAARNA ZOND HIJ JOSEPHUS OM MET HEN TE ONDERHANDELEN.

1.

Nu besloot Titus de belegering wat te verminderen om de belegerden de gelegenheid te geven na te denken en om te zien of de vernietiging van hun tweede muur hen meer beïnvloedbaar had gemaakt om over vrede te praten. Ook al omdat hij heel goed zag dat er een hongersnood voor hen dreigde, omdat zij bijna geen voedselvoorraden hadden.

Intussen maakte hij van deze periode gebruik om nieuwe plannen te maken.

Omdat het nu ook het moment was de soldaten hun soldij te betalen, gaf hij zijn bevelhebbers opdracht de mannen in slagorde te plaatsen, zodat de vijand het kon zien, en de soldaten uit te betalen.

Dus de soldaten, naar hun gewoonte was, openden hun tassen en marcheerden met hun borstplaten op, en zo deden ook de ruiters, alle op een gedisciplineerde manier.

Deze handelingen werden uitgevoerd zodat zij die in de stad waren het goed konden zien.

De mannen waren dankbaar aan Titus en het was een verschrikkelijke aanblik voor de vijand.

Want de gehele muur aan de noordkant van de Tempel, stond vol met toeschouwers, en ook de huizen waren bedekt met toeschouwers.

Er was gen deel van de stad waar men dit schouwspel niet gadesloeg.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Het was zo indrukwekkend dat zelfs de meest stoutmoedige van de Joden, toen zij het gehele Romeinse leger verzameld zagen, in volledige bewapening, zeer onder de indruk waren en toch wel bang werden.

Ik denk dat men zich zou hebben overgegeven als zij niet zo bang waren geweest voor de gevolgen van hun misdaden tegen het volk die door de Romeinen zeker niet vergeven zouden worden.

Maar omdat ze wisten dat de dood de enige straf zou zijn voor hun terreur, ging men door met de strijd, omdat men liever in de strijd de dood onderging, dan als straf.

Noodlot was zo algemeen aanvaard dat men doorging en de onschuldige dan maar moesten omkomen met de schuldigen.

2.

Zo namen de Romeinen vier dagen de tijd om de soldij te betalen aan de legioenen.
Maar op de vijfde dag was er nog geen teken van vredesgezindheid van de Joden gekomen, waarop Titus zijn verdeelde en begonnen zij de dam te verhogen bij de Antonia en het monument van Jochanan.

Het was zijn bedoeling de bovenstad bij dat monument in te nemen, met de Tempel en de toren Antonia.

Want als de Tempel niet werd genomen, zou het gevaarlijk zijn de stad te bezetten.

Dus bij ieder van deze doelen liet hij de legioenen dammen bouwen.

Zij die het monument bewaakte, dat waren de Idumeers, en zij van de partij van Simon, deden uitvallen naar hen en slaagden er soms zelfs in het werk aan de dammen te stoppen.

Terwijl de partij van Jochanan , en de zeloten die bij hem waren, hetzelfde deden bij de Antonia.

Deze Joden bezorgden de Romeinen veel last, niet slechts in de directe gevechten, maar ook omdat ze hoger stonden en inmiddels vaardiger geworden waren in het gebruik van hun machines.

Het was het dagelijks gebruik dat hen ervaring liet opdoen en dus hun vaardigheid vergrootte.
Zij hadden 300 machines voor het afschieten van pijlen en 40 voor het slingeren van stenen.
Door deze machines maakten ze het de Romeinen erg moeilijk de dammen te bouwen.

Titus, die besefte dat de stad ofwel gespaard zou blijven ofwel door hem vernietigd zou moeten worden, maakte niet alleen meer ernst met de belegering, maar stopte nu ook met zijn pogingen de Joden zover te krijgen dat er te praten viel.

Toch stelde hij het nog eenmaal voor zich over te geven en de stad daardoor van vernietiging te redden, een vernietiging die totaal zou zijn, en stuurde Josephus om hen in hun eigen taal toe te spreken.

Hij maande dat ze wellicht beter zouden luisteren naar ween landgenoot.

3.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dus ging Josephus naar de muur, en geprobeerd een plaats te vinden waar hij buiten het bereik van hun pijlen zou zijn, en toch binnen gehoorsafstand. Hij vroeg hen in veel woorden zichzelf te sparen, en ook hun land en Tempel, en zich niet langer te verzetten.

Want dat de Romeinen, hoewel ze geen relatie met hun Tempel hadden, toch veel respect bezaten voor heilige zaken, al behoorden ze dan aan een vijand, en tot nu toe hun handen niet hadden uitgestrekt naar de Tempel.

Zou men zich overgeven, dan bracht dat slechts voordelen in plaats van vernietiging.

Men had zeker de vernietiging van de sterke muur gezien en hoe zou het dan gaan met zwakkere muren?

Men diende te beseffen dat de Romeinse kracht onoverwinnelijk was en dat ze toch al jaren onder hun overheersing hadden geleefd.

Als men dan zo graag wilde vechten voor de vrijheid, waarom was dat dan niet gedaan oen de Romeinen kwamen in het begin?

Maar nu men eenmaal onder de Romeinse heerschappij leefde, en dat al zoveel jaren, en dat nu allemaal af te willen schudden, was het wek van schurken, en niet van hen die de vrijheid liefhadden.

Men zou kunnen protesteren tegen harde meesters, maar de Romeinen hadden hen veel vrijheden gelaten.

Welk deel van de wereld had kunnen vluchten voor de Romeinen, tenzij het nutteloze gebieden waren vanwege extreme koude of intense hitte?

Het is duidelijk dat de overwinning altijd een Romeinse is. En dat God, die door de gehele wereld gaat, nu op de hand van Italië is.

Dat het verder een wet is, zelfs onder roofdieren, te buigen voor hem die sterker is.

Om welke reden hun voorvaderen, die veel steker aren dan zij nu, zich toch onderwierpen aan Rome, wat ze niet gedaan zouden hebben als God niet met hen was geweest.

Wat henzelf betreft, waarop zouden ze nu noch kunnen vertrouwen, nu de stad al bijna genomen was?

En degenen die u binnen de muren zijn doorstaan een ellende die groter is dan wanneer de muur gevallen zou zijn.

Want de Romein zijn niet onbekend met de hongersnood die in de stad heerst, en die de strijdende mannen ook spoedig zal treffen..

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Al zouden de Romeinen afzien van belegering en de stad niet met getrokken zwaarden aanvallen, dan blijven jullie toch doende met en burgeroorlog die steeds erger en feller wordt, waarbij nog de vraag komt hoe de hongersnood te bestrijden, wil je dat doen door eetlust uit te schakelen?

Hij voegde daaraan toe dat het goed zou zijn hun gedrag te veranderen, voordat de ellende onherstelbaar zou worden en ze nu nog de gelegenheid hadden dat te doen.

De Romeinen zouden in dat geval hun eerdere acties vergeten, tenzij met het huidige walgelijke gedrag zou handhaven.

De Romeinen waren van nature milde overwinnaars en zagen het voordeel van iedereen. Bovendien waren ze zeer wel in staat hun passies te beheersen.

Het voordeel van de Romeinen lag niet is het verwoesten van steden en landen, en ook niet in het ontvolken van steden.

Dat was waarom Titus nu aanbood de waarborg van zijn rechterhand te geven.

Zou hij echter gedwongen worden de stad met geweld te nemen, zou hij niemand sparen en zeker niet hen die zijn aanbod hadden verworpen.

Het feit dat er al muren waren ingenomen zou toch als bewijs moeten dienen dat de derde muur ook spoedig zou vallen.

En hoewel men zou kunnen denken dat hun fortificatie te sterk zou kunnen zijn voor de Romeinen, zou de honger een erger vijand zijn dan de legioenen.

4.

Terwijl Josephus zijn oproep deed aan de Joden, deden velen hem vanaf de muur na, en maakten hen belachelijk.

Sommige wierpen zelfs pijlen naar hem, en toen hij hen niet kon overtuigen ging hij in op de geschiedenis van zijn eigen volk en schreeuwde: 'o armzalige schepselen!:

Zijn jullie vergeten dat het niet mogelijk is tegen de Romeinen te strijden?

Hebben we op deze manier ooit een ander volk veroverd?

Wanneer was het dat God, de Schepper van het Joodse volk, hen niet gewroken heeft die hen schade berokkenden?

Draai je om en kijk terug, wanneer was het ooit da jullie zo met gemeenheid hebben gevochten en Hen die jullie heeft geschapen zo hebt beledigd?

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Herinnert je hoe jullie voorvaderen hebben gezondigd en onderworpen werden een hun vijanden!

Ik beef bij de gedachte jullie de werken van God te verhalen, omdat jullie niet waardig zijn die te horen.

Maar, luistert naar mij, zodat je weet dat je niet slechts tegen de Romeinen strijdt, maar tegen God Zelf!!

In oude tijden was Necho, koning van Egypte, die Farao genoemd werd.

Hij kwam met een groot leger en nam Sara, de moeder van ons volk, gevangen.

Wat deed Abraham onze voorvader toen?

Heeft hij zich verdedigd tegen dit enorme leger, hoewel hij 318 legerleiders en een groot leger tot zijn beschikking had?

Maar zijn leger betekende niets zonder de hulp van God, hij spreidde slechts zij handen uit naar de Heilige plaats, die jullie nu hebben onteerd en vervuild, en hij vertrouwde op zijn onzichtbare steun, in plaats van op zijn leger.

Werd niet diezelfde dag onze koningin niet terug gezonden, zonder enige schade, naar haar man?

Terwijl de koning van Egypte moest vluchten en slechts het bloed van zijn landgenoten achterliet.

En hij beefde verschrikkelijk door de nachtvisioenen die hij had en schonk goud en zilver aan de Hebreeën, omdat hij besefte dat God van dit volk hield.

Zal ik verder niets meer zeggen, of moet ik verder gaan te vertellen van de reis van onze vaderen naar Egypte en hoe ze daar verschrikkelijk onderdrukt werden door een vreemde koning, gedurende 400 jaar. Ze zouden zich met wapenen hebben kunnen verdedigen, maar neen, zij vertrouwden op God!

Is er iemand die niet weet hoe de Egyptenaren achtervolgd werden door plagen en verteerd werden door vele verschrikkingen?

Hoe hun gronden geen vrucht voortbrachten?

Hoe de Nijl geen water meer had?

Hoe de 10 plagen in Egypte elkaar opvolgden?

En hoe door deze dingen onze voorvaderen vertrokken onder grote bescherming, zonder ook maar het minste bloedvergieten, en zonder enig gevaar, Omdat God met hen mee ging?

Verder, heeft Palestina niet gekreund onder de ellende van de Assyriërs, toen ze er met onze Heilige Ark vandoor gingen?

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dat deed ook hun god Dagon, en het hele volk dat jullie had weggeleid, wat een ellende zij beleefden totdat ze gedwongen werden de Ark terug te sturen, met begeleiding van cimbalen en tamboerijnen om de woede van God te stillen?

Het was God die onze Generaal en Bevelvoerder was en deze grote dingen deed voor onze voorvaderen, zij streden niet en bewapenden zich niet maar vertrouwden Hem die de grote Rechter is van alle aangelegenheden.

Toen Sennacherib, koning of Assyrië, bijna geheel Azië met zich meenam, en onze stad met zijn legers omringde, werd hij oen verslagen door de handen van mensen?

Was het niet zo dat er handen in gebed opgeheven waren, zonder wapenen, en dat God het vijandelijk leger in een enkele nacht versloeg?

Toen de Assyrische koning de volgende dag opstond, vond hij 185.000 dode lichamen, en toen hij met de rest van zijn leger wegvluchtte van de Hebreeën, hoewel die ongewapend waren en ze hen niet achtervolgden!

Je bent bekend met de slavernij waaronder we in Babel gebukt gingen, en die 70 jaar duurde.

Toch werden we niet bevrijd voordat God van Cyrus een genadig instrument maakte.

Zo werden ze door Hem bevrijd, en herstelden zij de aanbidding in de Tempel.

En, om het in het algemeen te zeggen, we kunnen geen voorbeeld noemen waarin onze voorvaderen niet werden bevrijd omdat zij op God vertrouwden.

Als ze thuis bleven overwonnen ze, en zo wilde hun Grote Rechter het ook.

Maar als zij ten strijde trokken werden ze altijd verslagen, bij voorbeeld toen de koning van Babel deze stad belegerde, en onze koning Zedekia tegen hem streed, geheel in tegenstelling tot wat de profeet Jeremia had gezegd, werd hij onmiddellijk gevangen genomen en moest toezien hoe de stad en de Tempel verwoest werden.

En wat een gematigder man was onze koning dan jullie huidige leiders, en ook het volk in vergelijking met het volk van vandaag.

Want toen Jeremia het uitschreeuwde hoe boos God op hen was vanwege overtredingen, en hen vertelde dat ze gevangenen genomen zouden worden tenzij ze zich overgaven, wilde noch de koning noch het volk hem ter dood brengen.

Maar jullie, ik kan niet beschrijven welk een ellende het gevolg van jullie boosheden zou moeten zijn, je maakt mij belachelijk en gooit pijlen naar mij, die er slechts op uit is jullie te redden van de ondergang en van jullie onbeschrijfelijke zonden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nog een voorbeeld, toen Antiochus, die ook Epiphanes wordt genoemd, deze stad belegerde, en die schuldig was aan veel overtredingen tegen God, onze voorvaderen gewapend bestreed, en zij werden verslagen in de strijd, lag onze stad en de Tempel woest en verlaten gedurende drie jaar en zes maanden.

Welke andere voorbeelden moet ik nog noemen?

Inderdaad, wat kan het zijn dat de Romeinen tegen ons volk heeft gebracht?

Is het niet de goddeloosheid van de bewoners?

Waar begon onze dienstbaarheid?

Is die niet af te leiden van de opstandigheid van onze voorvaderen? Van de gekte van Aristobulus en Hyrcanus, en onze wederzijdse ruzies, waardoor Pompeus naar deze stad kwam, en die door God middels de Romeinen werden verslagen omdat ze de vrijheid die zij toen hadden onwaardig waren?

Na een belegering van drie maanden, werden ze tot overgave gedwongen, hoewel ze niet schuldig waren aan enige overtreding tegen ons Heiligdom of onze wetten, zoals jullie wel zijn!

En dat terwijl ze veel groter voordelen hadden in oorlogvoering dan jullie nu hebben.

Weten we niet hoe Antigonus, de zoon van Aristobulus, aan zijn einde kwam, onder wiens regering God bewerkte dat deze stad werd genomen vanwege de overtredingen van het volk?

Toen Herodes, de zoon van Antipater, Sosius binnenhaalde en Sosius het Romeinse leger binnenbracht, werden ze zes maanden belegerd, totdat als straf voor hun zonde, ze werden ingenomen en de stad door de vijand geplunderd werd.

Hieruit kunnen we concluderen dat er nooit wapenen aan ons volk gegeven zijn maar dat er altijd tegen ons gevochten is, en dat we, door onze zonde, werden verslagen.

Want ik ga ervan uit dat het bewonen van een heilige stad als deze, een van God gegeven zaak is, en dat de bewoners ervan op God behoren te vertrouwen.

En wat jullie betreft, is er iemand die nu op God vertrouwt of weet Zijn wil te doen?

Wat hebben jullie niet gedaan dat verboden is?

Hoeveel meer goddeloos zijn jullie dan zij die eerder overwinnen werden! Jullie hebben je niet geschaamd die zonden in het openbaar te doen, die anderen nauwelijks in het geheim durven! Ik bedoeld diefstal, verraad tegen elkaar, en overspel.

Jullie pochen erover de beste verkrachters en moordenaars te zijn en bedenken steeds weer nieuwe slechtheden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De Tempel zelf is een toevluchtsoord voor schurken en deze Heilige Plaats is vervuild door de handen van jullie zelf !

Terwijl de Romeinen meer respect hebben voor de Heilige plaats dan jullie zelf, en zij hebben toegestaan onze eigen wetgeving uit te voeren.

En, na al dit, verwachten jullie werkelijk hulp van Hem die jullie zo verschrikkelijk beledigd hebben?

Om er zeker van te zijn tot Hem te mogen naderen, en Hem aan te mogen roepen, reinig dan eerst je handen.

Heeft jullie koning Hizkia, in de nacht dat de koning van Assyrie, met vervuilde handen gebeden? Toen God dat grote leger in een nacht vernietigde?

En hebben de Romein vergelijkbare goddeloosheden bedreven zoals de koning van Assyrie, waardoor je een reden zou kunnen hebben voor hoop op bevrijding?

Heeft die koning niet het losgeld in ontvangst genomen en een eed gezworen de stad en de Tempel te sparen? Waarna hij terugkwam en de Tempel vernietigde?

Terwijl de Romeinen geen andere eis dan deze, de reguliere belastingen die onze voorvaderen ook al betaalden.

Als ze die ontvangen hebben, zijn er geen plannen meer om de stad en de Tempel te verwoesten.

Neen, zij garanderen jullie en jullie nageslacht vrijheid, en de garantie van een veilig bezit alsmede het respect voor de Heilige Wetten.

Het niet anders dan waanzin te verwachten dat God plotseling zal verschijnen, behalve dan om jullie goddeloosheid te bestraffen.

Zou Hij geoordeeld hebben dat ons volk de vrijheid waardig is, of dat de Romeinen gestraft moeten worden, zoals Hij deed met de Assyriërs toen Pompeus zich ging bemoeien met ons volk, of toen Sosius tegen ons kwam, of toen Vespasianus Galilea verwoestte, of nu Titus als eerste dichtbij onze stad kwam?

Hoewel Magnus en Sosius nauwelijks geleden hebben, toch namen zij de stad met geweld.

Vespasianus stopte zelfs de oorlog toen hij keizer werd.

En wat Titus aangaat, de bronnen die eerst droog waren, zijn door hem meer overvloedig geworden dan zij eerst waren.

Jullie weten dat bij Siloam, en ook bij andere bronnen het water gerantsoeneerd was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Terwijl er nu grote hoeveelheden water zijn die door de vijand gebruikt worden, niet alleen voor zichzelf en hun vee, maar ook voor hun tuinen.

Hetzelfde wonderbaarlijke verschijnsel heeft zich ook voorgedaan toen de eerder genoemde koning van Babel oorlog tegen ons voerde, en hij de stad nam en de Tempel verbrandde.

Terwijl ik geloof dat de Joden van die tijd niet zo goddeloos waren als jullie nu zijn.

Ik kan niet anders dan denken da God dit heiligdom heeft verlaten en nu staat aan de zijde van hen die tegen jullie vechten.

Zelfs en mens, als er enige goedheid in hem is, zal vluchten uit onreine huizen en hen verwerpen die daarin zijn.

Jullie willen jezelf overtuigen dat God bij jullie blijft wonen temidden van jullie zonden? Hij die alles ziet, ook het verborgene?

Wat zijn het toch voor misdaden die jullie zo geheim wilt houden?

Wat is er dat jullie vijanden niet mogen weten?

Jullie laten je overtredingen zien alsof je er trots op bent. En varen aan elkaar wat de volgende zonde is die bedacht kan worden.

Je maakt zelfs een openbare demonstratie van je ongerechtigheden, alsof het deugden zijn!

Er is echter een plaats van redding, als je die wilt aanvaarden.

God laat zich snel verzoenen met hen die hun fouten erkennen en zich bekeren.

O, meelijwekkende stakkers die jullie zijn!

Gooi je wapenen weg, en heb medelijden met hen die al vernietigd zijn.

Bekeer je van deze boze weg, en heb respect voor de uitnemendheid van de stad die je op het punt staat te verraden en voor de Tempel waar zoveel bijdragen uit vele landen liggen verzameld.

Wie kan het verdragen de eerste te zijn die de Tempel in brand steekt?

Wie wil dat alle ellende ophoudt?

O, onverstandige schepsels, jullie zijn stommer dan stenen!

En als je dit alles niet kunt begrijpen, heb dan medelijden met je gezinnen, met vrouwen en kinderen, met ouders, die allemaal ten onder zullen gaan, ofwel door de oorlog, ofwel door de honger.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ik ben mij ervan bewust dat dit gevaar zich uitstrekt naar mijn moeder, en echtgenote, en naar mijn gezin, die geenszins edelen zijn en ook niet afstammen van een edel geslacht.

En wellicht beelden jullie je in dat ik slechts vanwege hen hier sta en dit advies geef.

Als dat het geval is, doodt hen dan allen.

Neem mijn bloed als prijs voor hun redding, als dat nodig zou zijn.

Ik ben bereid te sterven als dat jullie verstandig zou maken.

HOOFDSTUK 10.

HOE VELEN VAN HET VOLK POGINGEN ONDERNAMEN OM NAAR DE ROMEINEN TE VLUCHTEN.

EN OOK HOE VERSCHRIKKELIJK DE ACHTERBLIJVERS TE LINDEN HADDEN VAN DE HONGERSNOOD EN DE GEVOLGEN DAARVAN.

1.

Nadat Josephus had gesproken met luide stem, wilden de opstandelingen niet naar hem luisteren en ook leek het hen niet veilig hun gedrag te veranderen.

Maar het volk had een groot verlangen naar de Romeinen te vluchten.

Sommigen van hen verkochten wat ze hadden waaronder vaak de meest kostbare voorwerpen die zij verborgen hadden gehouden, Ook waren er die kleine voorwerpen doorslikten in de hoop dat die niet gevonden zouden worden door rovers.

Nadat zij naar de Romeinen waren gevlucht gingen zij naar een toilet en hadden zij hun waardevolle voorwerpen weer.

Titus liet hen daarna gaan en zij konden vertrekken waarheen zij wilden.

De hoofdreden waarom ze zo graag wilden vluchten was deze: dat ze nu bevrijd zouden zijn van hen waardoor ze zoveel ellende te verduren hadden in de stad, en ook niet zouden vervallen tot slavernij aan de Romeinen. Maar Jochanan en Simon, met hun groep, gingen de bevolking nu nog zorgvuldiger bewaken dan dat zij de Romeinen in de gaten hielden.

Als iemand verdenking van vluchtplannen veroorzaakte, werd onmiddellijk zijn keel doorgesneden.

2.

Voor de rijken maakte het niet uit of zij in de stad bleven dan wel verlieten, in beide gevallen werden zij vernietigd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want dezen werden gedood onder de beschuldiging van vluchtpogingen, maar in werkelijkheid ging het de rovers om hun bezit.

De gekte van de opstandelingen hield gelijke tred met de hongersnood, en beiden werden iedere dag erger.

Er was geen graan meer voor het volk, en als de rovers meenden dat er ergens nog iets verbergen lag, renden zij dat huis in om te zoeken.

En als men iets vond, dan werd de bezitter gemarteld omdat hij niet verteld had nog graan te bezitten.

En als men niets vond, werd men ook gemarteld omdat er dan gedacht werd dat een en ander op een geheime plek verborgen werd gehouden.

De aanwijzing ze gebruik maakten was het uiterlijk van deze arme mensen.

Als ze er goed uitzagen vermoedde men dat ze over voedsel beschikten..

Maar als iemand vel ver been was, werd hij met rust gelaten.

Men nam dan ook de moeite niet hen te doden, omdat ze spoedig van de honger zouden sterven.

Er waren er velen die alles wat ze hadden verkochten voor een maar graan en dat terwijl de tarwe inmiddels duurder was geworden. Gerst werd minder voor betaald.

Als men wat aan welk graan dan ook gekocht had, sloot men zich in huis op en at er stiekem van.

Sommige aten het ongemalen vanwege de extreme honger die zij hadden, anderen hadden nog het geduld er brood van te bakken.

Niemand at meer aan tafel, maar graaide het brood uit het vuur, half gebakken, en at het haastig op.

3.

Het was armzaligheid en het zien van deze gebeurtenissen zou een mens tot tranen toe bewegen, hoe de armen niets meer hadden en de rijken overvloed bij elkaar roofden.

Maar de hongersnood was ook hard voor alle andere passies, want niets is zo vijandig bescheidenheden als honger.

Wat anders waardig wordt geacht wordt dan met minachting bekeken.

De kinderen trokken de kruimels uit de mond van hun vader als die at, en wat nog erger was dat de moeders het deden bij kleuters.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dierbaren stierven waar iedereen bij stond, en men schaamde zich niet de laatste kruimels te eten die hen hadden kunnen redden. En men kwam er nog voor uit ook!

Maar de opstandelingen kwamen onmiddellijk naar een overledene toe en doorzochten zijn huis op voedsel.

Als men een woning afgesloten zag, dan was dat het teken daar te gaan zoeken omdat daar dan wel te eten moest zijn.

Waarop de deuren werden opengebroken, en wat er te eten werd gevonden naar buiten gesleept werd, waarbij het voedsel dat in de mond van de bewoners was eruit getrokken werd nadat men hen de keel doorgesneden had.

Als een vrouw voedsel in haar hand had verborgen, werd die hand als straf afgehakt.

Er werd geen medelijden getoond aan kinderen of bejaarden, de kinderen die zich vasthielden aan de kleding van hun moeder, werden opgepakt en uitgeschud om te zien of zijn niet verborgen.

Maar ze waren nog barbaarser tegen hen die geen toegang tot hun huizen wilden geven, en inderhaast hadden gegeten wat anders geroofd zou worden.
Ze vonden verschrikkelijke methode van kwelling uit tegen hen waar nog voedsel werd gevonden, zo erg zelfs dat staken in het achter werk werden geduwd als straf.

Mensen werden onbeschrijflijk gemarteld om er achter te komen of er misschien aan handvol gerst verborgen was.

En dit werd gedaan door hen die zelf gen honger leden.

Het werd gedaan om hun gekte te oefenen, en om te voorzien in hun behoeften van de volgende dag.

Deze mannen kropen in de nacht de stad uit, soms zelfs tot voorbij de Romeinse wachtposten, om enige eetbare planten te vinden.

Als men dacht veilig te zijn voor de wachtposten, graaide men daar wat voedsel weg.

4.

Dit waren de beproevingen waaronder men leed.

Maar zij die een functie hadden, en dat waren vaak rijke lieden, werden voor de tirannen gebracht en ervan beschuldigd verraderlijk te handelen en vervolgens gedood.

Anderen werden beschuldigd van plannen om de stad aan de Romeinen over te leveren.

Maar de meest voorkomende en gemakkelijkste beschuldiging was dat men wilde vluchten naar de Romeinen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij die totaal beroofd was van wat hij bezat door Simon werd naar Jochanan gestuurd. Simon stal dan wat er overbleef, met dien verstande dat men elkaars bloed dronk en de lijken verdeelde. schepsel tussen hen.

Daardoor bestreden de groepen elkaar niet meer, maar waren volkomen in overeenstemming met hun goddeloze praktijken.

Hij die niet deelnam aan deze praktijken liep de kans het slachtoffers te worden van deze wreedheden.

5.

Het is onmogelijk een exact beschrijving te geven van alle voorkomende gevallen van deze wreedheden.

Ik zal daarom in het kort zeggen wat ik van de situatie denk: Geen enkele andere stad heeft ooit zoveel geleden en ook is er nooit een generatie voortgebracht dat zulke verschrikkelijke dingen gedaan heeft dat deze, vanaf het begin van de wereld

Uiteindelijk brachten ze de Hebreeuwse natie zover te denken dat zij minder slecht waren en minder goddeloos dan vreemdelingen.
Ze gaven toe dat het waar was, dat ze slaven waren, het schuim van de natie, de schurken van het volk, terwijl ze zelf de stad in hun macht hielden, en de Romeinen dwongen en daarmee zichzelf een glorierijk overwinnaar noemden, en bijna zelf de Tempel in brand zouden steken om te verhinderen dat de Romeinen dat zouden doen.

En inderdaad, toen ze zagen dat de Tempel brandde, waren ze onaangeroerd en hun ogen bleven droog, terwijl de Romeinen nauwelijks hun tranen konden bedwingen.

Dit zijn echter omstandigheden die we te zijner tijd zullen bespreken wanneer dat aan de orde is.

HOOFDSTUK 11.

HOE DE JODEN VOOR DE MUREN WERDEN GEKRUISIGD.

EN HOE DE JODEN DE DAMMEN OMVERWIERPEN DIE DOOR DE ROMEINEN WAREN GEBOUWD.

1.

Nu waren de dammen redelijk gevorderd, ondanks het feit dat de soldaten behoorlijk wat tegenstand vanaf de muur ondervonden.

Titus stuurde een groep ruiterij en gaf ze bevel hen op te pakken die in de vallei naar voedsel zochten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Sommige van dezen waren inderdaad strijders die ontevreden waren met het toebedeelde deel. Maar de meeste waren armen die niet durfden te vluchten uit angst voor wat er men hun familie zou kunnen gebeuren.

Het was immers niet mogelijk met hele gezinnen tegelijk te vluchten omdat ontdekking dan bijna zeker was.

Ze konden de gedacht niet verdragen dat hun gezin zou worden afgeslacht. Nee, het was de honger die hen deed zoeken naar voedsel.

Er bleef dus niets anders over dan zich te verbergen voor de rovers en eventueel opgepakt te worden door de vijand.

En terwijl ze het risico namen gevangen genomen te worden, waren ze weer gedwongen zich te verdedigen uit angst voor straf. Als men gevochten had, meende men dat het te laat was voor genade.

Eerst werden ze geranseld en vervolgens gefolterd totdat ze stierven en daarna gekruisigd voor de muren.

Deze armzalige procedure maakte Titus medelijdend voor hen, er werden dagelijks wel 500 Joden gevangen genomen. En op sommige dagen zelfs meer.

De voornaamste reden dat Titus een en ander niet verbood, was zijn hoop dat het de Joden zou afschrikken en ze zichzelf wellicht zouden overgeven en bang zouden worden verantwoordelijk te worden gehouden voor de situatie.

De soldaten, vanwege hun haat tegen de Joden, namen ze gevangen en kruisigden hen waarbij de kruisen in lange rijnen stonden opgesteld. Het werden er zoveel dat er bijna geen plaats meer was voor nieuw kruisen.

2.

Maar de opstandelingen slaagden erin de bevolking het tegengestelde te doen geloven.

Zij brachten delen van de bevolking naar de muren en lieten hen het schouwspel zien met de bedoeling hen te laten zien wat de gevolgen van hun eventuele vlucht zou zijn.

Dit gezicht hield velen in de stad die eigenlijk wilden vluchten.

Toch vluchtten er nog steeds omdat men een snelle dood verkoos boven de terreur die in de stad heerste.

Dus gaf Titus bevel dat de hand van veel gevangene moest worden afgehakt om te voorkomen dat zij als vluchtelingen zouden worden gezien, en men zelfs medelijden met hen zou krijgen vanwege de ellende waarin zij verkeerden. Hij stuurde hen naar Jochanan en Simon, met de oproep hun huidige praktijken te

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

stoppen en hem niet te dwingen de stad te verwoesten en zelfs hun eigen levens zouden redden en boven al de Tempel van vernietiging zouden redden.

Hij ging nu zijn ronde doen bij de dammen die werden gebouwd en zette de werklieden tot haast aan om de Joden te kunnen laten zien dat hij niet alleen een man van woorden was, mar ook van daden.

In antwoord daarop begon men Titus belachelijk te maken, en ook zijn vader, en schreeuwden hem toe dat zij de dood verkozen boven slavernij.

En dat ze de legers alle denkbare ellende zouden toebrengen die ze maar konden verzinnen.

En wat de Tempel betreft zeiden daar niet zo bang voor te zijn omdat de gehele wereld een betere plaats voor God zou zijn.

En dat de Tempel wel beschermd zou worden door Hem die daarin woont, en die hen nog steeds steunde in de strijd. Die lachte om al hun dreigingen die op niets zouden uitlopen. De conclusie was dat zij allen op God vertrouwden.

Deze woorden werden gemengd met verwijten, en met een oorverdovend kabaal.

3.

Intussen kwam Antiochus Epiphanes naar de stad en hij had een groot aantal gewapende mannen bij zich, die de Macedonische groep genoemd werd. Ze waren allen ongeveer van dezelfde leeftijd, lang, en waren maar net de kinderleeftijd voorbij en waren getraind op de Macedonische manier, vandaar hun naam.

Toch waren zij niet te vergelijken met veel andere volken.

Want het gebeurde, toen de koning van Commagene meer floreerde dan enig andere koning die onder de macht van de Romeinen viel, dat zijn omstandigheden ingrijpend veranderden.

En toen hij een oud man was geworden, verklaarde hij niemand gelukkig te mogen noemen voor zijn dood.

Maar zijn zoon, die gekomen was voor zijn vader stierf, merkte op dat hij niet kon begrijpen waarom de Romeinen maar niet opschoten met het bouwen van de dammen.

Hij was een krijgshaftig man, en stelde zich maar al te vaak aan gevaar bloot.

Ook was hij zeer sterk, zo sterk zelfs dat zijn vrijmoedigheid zelden mislukte.

Toen Titus zijn opmerkingen aanhoord, glimlachte hij en zei dat hij de pijnen van de aanval spoedig zou mogen delen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar, geheel in de stijl van het karakter van Antiochus, viel hij met zijn Macedoniërs plotseling de muur aan.

En, inderdaad, wat hemzelf betreft, zijn kracht en vaardigheden waren zo groot, en hij wist zo goed de pijlen van de Joden te ontwijken, dat hij ongedeerd bleef terwijl de mannen om hem heen gewond raakten.

Zij hadden grote beloningen beloofd gekregen voor de overwinning dat zij bleven doorvechten totdat hun wonden het onmogelijk maakten.

Zij meenden dat zij, als ware Macedoniërs, om te kunnen overwinnen, ook de moed van Alexander moesten tonen.

4.

De Romeinen begonnen met de bouw van de dammen op de 12de dag van de maand Artemisius (Ijar), en ze hadden veel werk die dammen af te krijgen op de 29ste dag van diezelfde maand, nadat ze 17 dagen aanhoudend hadden gewerkt.

Nu waren er vier dammen, waarvan er een bij de toren Antonia was.

Deze was door het vijfde legioen gebouwd tegenover de bron Struthius wordt genoemd.

Een ander werd gebouwd door het 12de legioen op een afstand van 400 meter.

De arbeid van het 10de legioen, die op enige afstand hiervan werd uitgevoerd, was aan de noordkant bij de bron die Amygdalon heet.

Zoals de arbeid van het 15de legioen daar ongeveer 600 meter vandaan was, bij het monument van hogepriester.

Maar toen de machines werden gebracht, had Jochanan de ruimte tegenover de Antonia ondermijnd, en dat tot aan de dam. De grond onder de ondermijning had hij gestut met balken waardoor de Romeinen op en onvaste ondergrond kwamen te staan.

Daarna gaf hij opdracht een wen ander goed te camoufleren en er teer en asfalt bij te brengen, en vervolgens in brand te steken.

Toen de stutbalken begonnen te branden en dus zwakker en zwakker werden, begon de dam te trillen en stortte in elkaar onder groot geluid.

Er ontstond veel rook en stof en het vuur werd eigenlijk gedoofd door in instorting van de dam.

Maar toen het vuur langzaam doorging, brak die brand plotseling nog feller uit.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dit gebeuren veroorzaakte grote consternatie onder de Romeinen en deze tegenslag ontmoedigde hen.

Dit ongeluk had tot gevolg dat het optimisme van de Romeinen kleiner werd en zij hun hoop op een spoedige inname van de stad moesten bijstellen.

Ook meende zij dat het geen zin had de brand te blussen omdat de dam dan och zou inzakken en dus nutteloos zou worden.

5.

Twee dagen hierna deed Simon en zijn groep een poging de andere dammen kapot te maken.

Want de Romeinen hadden hun machines daarop gebracht en de muur begon al te wijken.

Hier waren Tephtheus van Garsis, een stad in Galilea, en Megassarus, die een afstammeling was van een van de dienaren van koningin Mariamne, en een van Adiabene, die de zoon van Nabateus was en Chagiras genoemd werd, vanwege een ongeval dat hij had gehad (zijn naam betekent ›lamme man‹), grepen een paar fakkels en renden plotseling op de machines af.

Dit ging zonder bevel van hun meerderen, maar in een opwelling om hun moed te bewijzen of door het verlangen de vijand en slag toe te brengen.

Ze renden ook niet als vijanden op de Romeinen af, maar deze zich voor als vrienden, zonder angst of aarzeling.

En lieten zich door niets en niemand stoppen totdat ze machines in brand hadden gezet.

En hoewel er van alle kanten pijlen op hen werden afgeschoten, en zij aan alle kanten werden aangevallen, trokken zij zich niet terug voordat de machines goed vlam hadden gevat.

Maar toen de vlammen opstegen, kwamen van alle kanten de Romeinen aanrennen om het vuur te doven en de machines van het vuur te redden.

De Joden hielden die pogingen tegen en bestreden hen die het vuur wilden doven, zonder enig verlangen naar lijfsbehoud.

Dus trokken de Romeinen de machines uit het vuur terwijl de platen waaronder zij beschermd werden in brand stonden.

Maar de Joden kregen en paar stormrammen, die in vlam stonden, te pakken en hielde die vast hoewel ze inmiddels gloeiend heet geworden waren.

Nu verspreidde het vuur zich over de dammen en hinderde hen die kwamen om de machines te verdedigen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Inmiddels dreigden de Romeinen omsingeld te worden door het vuur.

Uit wanhoop, omdat hun werk niet gered kon worden, trokken zij zich terug in hun kamp.

De Joden kregen echter steeds meer hulp van mensen uit de stad.

Terwijl ze steeds meer moed vatten uit hun succes, werden hun aanvallen bijna onweerstaanbaar.

Ze kwamen zelfs tot aan de fortificaties van het vijandelijke kamp, en streden daar met de wachters.

Daar stond een groep soldaten in slagorde, die elkaar konden aflossen in het gevecht.

Voor hen waren de Romeinse wetten uitermate streng, want hij die zijn post verliet, werd met de dood bestraft.

Mede daardoor bleven de soldaten ferm staan, om niet vanwege lafheid de doodstraf te krijgen.

En hoewel enige van hen a weggerend waren, keerden zij snel terug om hun post weer in te nemen en zich later niet te hoeven schamen.

Nadat zij de machines tegen de muur hadden gezet, hielden zij de mensen uit de stad tegen om van de andere kant bij de muur te kunnen komen.

Het kwam nu ook tot man-tegen-man gevechten waarbij veel doden vielen.

Ze waren erg hard voor de Romeinen, niet zozeer door hun krijgshaftige actie, als wel door de moedige aanvallen die zij uitvoerden.

Uiteindelijk moesten de Romeinen zich terugtrekken, meer vanwege de Joodse moed, dan door de schade die zij leden.

6.
Toen Titus van de van de Antonia was gekomen vanwaar hij een plek wilde zoeken voor het bouwen van een nieuwe dam, berispte hij zijn soldaten omdat ze de Joden de kans hadden laten menen uitvallen te doen, hoewel zij eigenlijk al in een soort gevangenis woonden.

Hij deed een ronde met geselecteerde soldaten om de vijand heen en viel hen in de klanken aan.

De Joden, die eerder waren aangevallen, draaiden zich om en gingen door met vechten.

De legers raakten nu met elkaar vermengd, en er waaide zoveel sof op dat het moeilijk was elkaar goed te zien en men vriend en vijand niet meer kon onderscheiden.

De Joden weken echter niet, niet vanwege hun kracht, maar omdat ze wisten dat er geen uitweg was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De Romeinen wilden niet opgeven uit verlangen naar glorie en vanwege hun oorlogsreputatie en ook omdat Titus zelf in gevaar was.

De Romeinen, naar ik denk, zouden alle Joden nu willen verslaan, maar zij hadden zich in de stad verschanst.

Daar kwam nog bij dat de Romeinen woedend waren omdat de dammen, na zoveel werk, vernield waren in minder dan een uur.

Er waren er inderdaad veel die betwijfelden of de stad genomen kon worden met de gebruikelijke machines.

HOOFDSTUK 12.

TITUS MAAKT PLANNEN OM DE GEHELE STAD TE OMSINGELEN.

WAARNA DE HONGERSNOOD HELE GEZINNEN EN FAMILIES ALS SLACHTOFFER OPEISTE.

1.

Hierna had Titus overleg met zijn bevelhebbers over wat er nu te doen stond.

Een del van hen was van mening dat het gehele leger in stelling moest worden gebracht tegen de stad en de muur moest worden bestormd.

Tot nu toe had slechts en deel van het leger met de Joden gevochten.

Zou het gehele leger tegelijk oprukken, zou men niet in staat zijn die aanvallen te weerstaan. Maar de meer gematigden stelden voor nieuwe dammen te bouwen.

Weer anderen adviseerden de dammen verder te vergeten maar de stad af te sluiten zodat er niemand meer uit kon en de vijand te laten verslaan door de honger zonder dat het tot gevechten zou komen.

Er waren er immers velen die hoopten op de dood door het zwaard om aan verdere ellende te ontkomen.

Titus meende dat het niet goed was een zo groot leger niets te laten doen en mar af te laten wachten, maar dat het ook zinloos was te vechten tegen een vijand die zichzelf zou vernietigen.

Hij zei erbij dat het moeilijk zou zijn nieuwe dammen te bouwen bij gebrek aan materialen en dat het noch lastiger zou zijn om de Joden te verhinderen de stad uit te komen.

Verder was het geen eenvoudige taak de gehele stad te omsingelen vanwege de afmetingen van de stad, en het moeilijke landschap en ook vanwege de te verwachten uitvallen van de Joden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want hoewel er sommige plekken goed bewaakt konden worden, moest men er toch ook mee rekenen dat er tunnels gegraven zouden worden, de Joden kenden het terrein immers door en door.

Als er dan op die manier proviand de stad in kon worden gebracht, zou de belegering onnodig lang gaan duren.

Verder moest hij erkennen dat en langdurige belegering de kans op een glorierijke overwinning zou verkleinen.

Hoewel de tijd in het voordeel kan werken, zei Titus, is het veel beter voor onze reputatie als we het in korte tijd doen.

Daarom was het zijn mening, dat, als ze zich richtten op snel succes gecombineerd met zekerheid, ze een muur om de stad heen moesten bouwen.

Dat was, meende hij, de enige manier om de Joden te beletten de stad te verlaten, en dat ze dan zouden inzien dat de stad niet te sparen was, en men zich dus zou overgeven. Zou men dat niet doen, zou de honger hen verder verzwakken.

Nadat die muur gebouwd zou zijn, zou hij toch niet stilzitten maar nieuwe dammen bouwen, terwijl zij die de stad verdedigden verder zouden verzwakken.

Zou iemand denken dat een dergelijke onderneming te groot zou zijn en te veel problemen zou opleveren, dan moest men bedenken dat het de Romeinen paste grote dingen te doen en dat alleen God grote dingen met gemak kan volbrengen.

2.

Deze argumenten vonden weerklank bij de bevelhebbers. Dus gaf Titus opdracht het werk te verdelen.

Over de soldaten kwam nu een soort goddelijk ijver waardoor zij met elkaar concurreerden bij het uitvoeren van de werkzaamheden en ook de kleinere afdelingen van het legioen deden dat.

Zo zelfs dat iedere soldaat erop uit was het zijn eigen decurion naar de zin te maken en iedere decurion zijn centurion, elke centurion zijn tribuun, en iedere tribuun zijn bevelhebber, terwijl Titus dat allemaal heel zeg en zijn bevelhebber beloonde.

Hij deed vaak een ronde en toonde veel belangstelling voor wat men deed.

Titus begon met de bouw van de muur bij het kamp van de Assyriërs, waar ook zij eigen kamp stond en verder ging naar de lager gelegen delen van Cenopolis.

Daar ging het verder naar het Kidron-dal en naar de Olijfberg.

Daar boog het naar het zuiden tot aan de berg die Peristereon genoemd wordt, en de andere heuvel die ernaast ligt en Siloam bereikt..

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Waar het weer naar het westen afbuigt, naar de vallei van de fontein, waar het verder haat naar het monument van Ananus de hogepriester, en de berg omringt waar Pompeus eerder zijn kamp had opgeslagen. Om verder terug te gaan naar de noordkant van de stad, tot aan de huizen die de ›huizen van de Erebinthi‹ worden genoemd.

Waarna het monument van Herodus wordt bereikt, en aan het oosten waar uitkomt bij het kamp van Titus.

Bij deze muur werden 13 plaatsen gebouwd om garnizoenen te herbergen.

Het gehele werk werd in slechts drie dagen voltooid.

Normaal zou het maanden hebben geduurd , maar er werd ongelooflijk hard gewerkt.

Toen Titus rondom de muur trok, plaatste hij garnizoenen en tijdens de eerste nachtwacht controleerde hij persoonlijk het functioneren van de wachters. De tweede nachtwacht liet hij controleren door Alexander. De bevelhebbers van de legioenen namen de derde wacht voor hun rekening om te controleren.

Ze wierpen het lot om te bepalen wie er zou waken in de nacht en ook voor hen die de wachten moesten controleren. Hetzelfde werd gedaan ten behoeve van de bewaking van de garnizoenen.

3.

Nu was alle hoop op ontsnappen bij de Joden de bodem ingeslagen en konden ze de stad zelfs niet meer uit.

De hongersnood nam in felheid toe en er vielen veel slachtoffers.

De bovenkamers waren vol met vrouwen en kinderen die stierven van de honger en overal in de straten lagen de lijken van bejaarden.

Kinderen en jonge mannen liepen over straat als schaduwen en waren gezwollen van de honger, en ze vielen overal dood neer.
Men was zo ziek en zwak dat men de lijken niet eens meer kon begraven.

En degenen die een goed hart hadden en pogingen deden hen te begraven, zagen slechts wat hen zelf spoedig te wachten stond.

Velen stierven terwijl zij anderen aan het begraven waren,
en velen gingen uit wanhoop al in een kist liggen om daar de dood af te wachten

Niemand liep te klagen onder deze rampen, er werd ook niet meer gerouwd, de honger had alle emoties afgestompt.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zij die gingen sterven wierpen een laatste blik op hen die al gestorven waren, met droge ogen en open monden.

Een dodelijke stilte, ja, een dodelijke nacht was over de stad gevallen.

Terwijl toch de rovers nog verschrikkelijker waren dat de ellende die over de stad gekomen was.

Want nog steeds stormden zij de huizen binnen, huizen die niet anders meer waren dan tomben met dode lichamen, en keken dan of er nog iets van hun gading te vinden was.

Men spotte zelfs met de doden als zij hun zwaarden in de lijken prikten.

En om te bewijzen dat hun zwaarden van metaal waren gemaakt, staken zij zelfs de nog levenden daarmee.

Zij die bedelden om een snelle dood werden uitgelachen en overgelaten aan de honger.

Ieder die stierf, deed dat met de ogen in de richting van de Tempel.

Nu gaven de opstandelingen opdracht de doden te begraven voor het algemeen welzijn en men geen last meer zou hebben van de stank.

Maar toen dat niet meer kon werden de lijken over de muur van de stad gegooid.

4.

Toen Titus zijn ronde deed door de vallei en al die dode lichamen die in staat van ontbinding verkeerden zag, kreunde hij.

Hij strekte zij handen uit naar de hemel en riep God aan als getuige dat hij dat niet had gedaan.

De situatie in de stad was niet veel beter.

Maar de soldaten waren tevreden omdat er nu geen uitvallen meer plaatsvonden omdat ook de opstandelingen nu werden geplaagd door de honger.

De Romein zelf hadden voldoende graan en andere voedingsmiddelen uit Syrië en de aangrenzende provincies.

Veel van de soldaten gingen dichtbij de muur staan en toonden de Joden welk een overvloed aan voedsel zij hadden, wat de Joden nog meer bewust maakte van hun honger.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar toen de opstandelingen geen enkele neiging tot overgave vertoonden, begon Titus uit medelijden met de slachtoffers in de stad, opnieuw de dammen te verhogen hoewel het moeilijk was aan bouwmaterialen te komen.

Want alle bomen in de buurt van de stad waren al gekapt voor de bouw van de eerdere dammen.

De materialen werden soms aangevoerd van een afstand van meer dan 18 km. en daarmee werden dammen gebouwd. Groter dan de eerste was de dam bij de Antonia.

Titus zette de soldaten aan tot snelheid en liet daarmee de opstandelingen zien dat er gene ontkomen meer aan was.

De ellende was dat alleen deze mannen niet in staat waren tot inkeer van de slechtheden en goddeloosheden die ze gedaan hadden.

Het leek wel alsof ze hun zielen van hun lichaam gescheiden hadden en in geen enkel opzicht nog zichzelf waren.

Geen enkele affectie kon hun zielen nog raken, ook de pijnen van anderen raakten hen niet meer. Ze werden niet veel beter dan honden die verscheuren terwijl de gevangenis vol zat met uitgehongerde zieken.

HOOFDSTUK 13.

DE GROTE SLACHTINGEN EN HEILIGSCHENNIS DIE ZICH IN JERUZALEM VOORDEDEN.

1.

Door deze degeneratie van gevoelend kon Simon niet toestaan dat Matthias, om zijn bezit te roven, zonder lijden zou sterven.

Deze Matthias was de zoon van Boethus, een van de hogepriesters, en iemand die het volk trouw was gebleven en grote achting had verworven.

Hij stelde voor vanwege de onderdrukking van het volk door de zeloten, dat Simon medewerking zou krijgen zonder voorwaarden vooraf. Hij verwachtte van Simon gen enkel kwaad of arglist.

Maar toen Simon macht over de stad had gekregen, ging hij ervan uit dat dit advies moest lijden tot overgave en slechts het product was van zijn simpele denken.
Hij liet hem bij zich brengen en veroordeeld hem wegens bereidheid met de Romeinen te praten en liet hem niets tot zijn verdediging zeggen. Hij veroordeelde ook zijn drie zonen ter dood.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Wat de vierde zoon aangaat, deze was al eerder gegrepen toen hij naar Titus wilde overlopen.

En toen hij smeekte, als gunst, voor zijn zonen te worden gedood, gaf Simon bevel dat hij als laatste gedood zou worden.

Dus werd hij niet eerder gedood dan nadat zijn zonen gedood waren, en dat alleen op grond van een beschuldiging over te willen lopen naar de Romeinen.

Met deze executie werd Artanus, de zoon van Bamadus belast, hij was de meest wrede van alle bewakers.

Hij werd belachelijk gemaakt en men vroeg hem of de Romeinen hem nu nog te hulp konden komen. Na de executie werd het verboden hen te begraven.

Na de slachting van dezen, werden ook een priester, Ananias, de zoon van Masambalus, een eminent persoon, en Aristenus, de secretaris van het sanhedrin, en in Emmaus geboren, met nog 15 anderen gedood.

Ze hielden ook de vader van Josephus in de gevangenis, en vaardigden een verbod uit dat niemand met hem of zijn vrienden mocht spreken, want dat zou gezien worden als verraad.

Ook zij die deze man openbaar beklaagden vanwege zijn ellende, werden zonder verder onderzoek gedood.

2.

Toen Judas, de zoon van Judas, die een van de onderofficieren van Simon was, en de bewaking van de toren als taak had, deze handelwijze van Simon zag, riep hij tien van zijn mannen bij zich van wie hij wist dat ze hem trouw waren, en vroeg hen: hoe lang zullen we deze ellende nog accepteren?

Welke hoop op redding hebben we nog van deze ellendelingen?

Is niet de hongersnood al voldoende vijand?

Zijn de Romeinen al niet in zekere zin de baas in de stad?

Is Simon niet ontrouw geworden aan zijn weldoeners?

En is er een reden te bedenken waarom hij ook ons niet spoedig zal veroordelen? Terwijl het aanbod van de Romeinen betrouwbaar is?

Kom dan, laten we ons overgeven en zo de stad redden.

Het zal Simon weinig leed doen, nu hij ervan overtuigd is niet gered te kunnen worden en spoedig zijn gerechte straf zal ondergaan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Deze tien mannen waren het eens met zijn argumenten.

Toen zond hij hen weg, ieder een andere richting om te voorkomen dat er verdenking zou ontstaan over hun samenzijn.

Volgens afspraak riep hij vanaf de muur de Romeinen, omstreeks het derde uur.

Maar dezen, sommigen van hen uit trots, anderen vanwege ongeloof in zijn bedoelingen, verwierpen wat hij zei. Het grootste deel van de Romeinen hadden ook weinig belangstelling voor wat hij te zeggen had, omdat zij ervan uitgingen dat de stad spoedig zou worden veroverd.

Maar toen Titus eraan kwam met zijn gewapende mannen, was Simon al op de hoogte van het gebeuren, en bezette de toren onmiddellijk, voordat deze kon worden overgegeven, greep de mannen en doodde hen ten overstaan van de Romeinen.

En nadat hij de dode lichamen mismaakt had, gooide hij ze naar beneden vanaf de stadsmuur.

3.

Intussen werd Josephus, toen hij een ronde om de stad deed, door een steen gewond aan het hoofd, waarop hij bewusteloos in elkaar zakte.

Hierop wilden de Joden een aanval uitvoeren en hem de stad in sleuren. Maar Titus gaf bevel hem te beschermen.

Terwijl men vocht, werd Josephus weggedragen, hoewel hijzelf niet in de gaten had wat er gebeurde.

De opstandelingen hadden hem verwond die zij het liefst van allemaal wilden doden, en een groot gejuich steeg op.

Dit ongeluk werd in de stad rondverteld, maar het volk was zeer verontrust over dit nieuws, en dachten dat hij was overleden, terwijl hij de man was die hen kon verdedigen bij de Romeinen.

Maar toen de moeder van Josephus in de gevangenis hoorde dat haar zoon dood was, zei ze tegen hen die haar bewaakten dat ze altijd geweten had dat hij, na de belegering van Jotpata, ooit zou worden gedood en dat ze nu geen zin meer in het leven had.

Zij klaagde en weenden luid, en zei tot de vrouwen om haar heen dat dit het enige voordeel was een bijzonder kind te hebben gebaard.

Dat ze nu niet eens haar zoon kon begraven terwijl ze dacht ooit door hem begraven te worden.

Echter, dit verkeerde bericht maakte zijn moeder niet verslagen en gaf de rovers ook niet erg lang vreugde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want Josephus herstelde snel van zijn verwondingen, en ging na zijn herstel naar de muur en schreeuwde dat zij snel gestraft zouden worden voor de verwonding die zij hem hadden toegebracht.

Hij deed ook een nieuwe opriep tot overgave en wees het op de garanties van de Romeinen.

Dit zien van Josephus moedigde het volk zeer aan, en bracht grote vertwijfeling onder de opstandelingen.

4.

Hierop, omdat zij geen andere manier zagen, liepen sommigen onmiddellijk vanaf de muren, terwijl men vanaf de uren stenen nar hen wierp alsof het vijanden waren.

Maar zij vluchtten verder naar de Romeinen.

Maar hier ontmoetten zij en erger lot dan hen in de stad te wachten stond.

Zij gingen de overvloed tegemoet die bij de Romeinen bestond en dat werkte in hun nadeel uit., meer dan de honger hen had kunnen aandoen die in de stad bestond.

Want toen zij bij de Romeinen aankwamen waren zij gezwollen van de honger.

En bij de Romeinen aten zij teveel en overvulden hun lege lichamen waardoor zij uit elkaar barstten, in plaats van langzaam aan hun lichamen weer te laten wennen aan voedsel.

Zo greep een andere plaag deze mensen aan.

Ook werd een man aangetroffen, een Syrische deserteur, die goud verzamelde uit de uitwerpselen van Joden.

Want de vluchtelingen slikten goudstukken door, zoals we al eerder hebben verteld.

Er waren immers grote hoeveelheden goud in de stad en de prijzen stegen tot wel twee maal het gebruikelijke.

Maar toen dit werd ontdekt, bestond er een grote handel in goud in het Romeinse kamp.

Veel Arabieren en Syriers waar de Joden kwam, werden opengesneden en hun buiken doorzocht. Op deze manier kwamen ongeveer 2.000 Joden om.

5.

Toen Titus hoorde dat deze praktijken aan de gang waren, liet hij de schuldigen doden.

Het bleek na onderzoek dat er meer schuldigen dan slachtoffers waren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij riep de bevelhebbers van de hulptroepen bij zich met de bevelhebbers van de Romeinse legioenen, want ook sommigen van zijn eigen soldaten waren hieraan schuldig, en toonde grote verontwaardiging naar hen allen en zei:

Wat is dit? Hebben mijn eigen soldaten dergelijke dingen gedaan uit winstbejag? Zonder enige respect, maar alleen om goud te vinden?

Beginnen de Arabieren en Syriers nu te doen wat zij maar willen? En lopen we het risico dat hun wreedheden toegeschreven worden aan de Romeinen?

Want het werd beweerd dat ook zijn eigen soldaten zich schuldig maakten aan deze wandaden.

Titus dreigde dat hij dergelijke schurken ter dood zou brengen.

Verder gaf hij opdracht tot een grondig onderzoek en dat verdachten bij hem moesten worden gebracht.

Maar het scheen dat de begeerte naar goud de angst voor de dood oversteeg, want gen passie is zo moeilijk beheersbaar als begeerte.

Anders zou een dergelijke hartstocht bepaalde grenzen hebben en onderworpen zijn aan angst.

Maar in werkelijkheid was het God die een heel volk veroordeeld had en het onderwierp aan verwoesting.

Dit handelen, dat zo uitdrukkelijk verboden was door Titus, ging echter heimelijk verder.

Er werd in de lichamen ven de vluchtelingen geld gevonden, terwijl er ook veel gedood werden in de hoop dat er ook in hun darmen goud was verstopt.

6.

Maar toen er voor Jochanan niets meer te plunderen viel, vergreep hij zich aan de voorwerpen uit de Tempel, en smolt die om. Zo pleegde hij heiligschennis.

Hij vergreep zich aan veel voorwerpen die voor de Tempeldienst nodig waren, zoals kookpotten, borden en tafels.

Hij kon zelfs niet van de schenkkannen afblijven die ooit geschonken waren door Augustus en zijn echtgenote.

Want de Romeinse keizers hadden de Tempel altijd gerespecteerd en vaak geschenken aan de Tempel gegeven.

Terwijl deze man, die een Jood was, de geschenken van vreemdelingen greep, en tot hen die bij hem waren zei dat het paste goddelijke dingen te gebruiken omdat zij voor de goddelijke zaak opkwamen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij durfde zelfs te zeggen dat het juist goed was om dit te doen omdat zij de Tempel bewoonden en dus ook de goederen uit de Tempel konden gebruiken.

Op grond waarvan hij de heilige vaten olie en wijn leeggoot, die de priesters gebruikten bij het offeren, en die in het binnen-deel van de Tempel werden bewaard. Hij verdeeld het onder het volk dat ervan dronk.

Hier heb ik er behoefte aan mijn persoonlijke mening uit te spreken en uiting te geven aan de bezorgdheid die over mij kwam. Dat is deze, als de Romeinen langer hadden gewacht met het bestrijden van deze schurken, dat de stad verzwolgen zou zijn door de grond, of overspoeld door water, of vernietigd zou zijn zoals het Sodom verging. Want hier was een generatie die onvergelijkbaar slecht was men die generaties die zo gestraft werden.

Het was door deze waanzin van hen dat dit volk de ondergang tegemoet ging.

7.

En inderdaad, waarom noem ik deze bijzondere ramp?

Terwijl Manneus, de zoon van Lazarus, op dit moment naar Titus kwam rennen, en hem vertelde dat er door de poort die hij moest bewaken, niet minder dan 115.880 dode lichamen werden gedragen in de periode tussen de 14de dag van de maand Xanthieus (Nisan), toen de Romeinen hun kamp opsloegen en de 1ste dag van de maand Panemus (Tamuz). Dit was een verontrustend aantal.

En hoewel deze man niet de gouverneur was van die poort, was hij benoemd op het loon te geven aan hen die de dode lichamen vervoerden, en had hij ook de plicht de administratie bij te houden, terwijl de rest door familie werd begraven.

Hoewel dat ›begraven‹ niet meer was dan hen weg te brengen en de stad uit te gooien.

Na deze man kwamen veel voorname burgers naar Titus en vertelden hem dat het totale aantal doden niet minder dan 600.000 bedroeg die over de muur waren gegooid, maar dat het exacte aantal niet gegeven kon worden..

Ze vertelden hem verder dat toen ze niet langer in staat waren de dode lichamen van de armen weg te dragen, ze hen op hopen legden in grote huizen en zie afsloten.

En ook dat een maat tarwe verkocht werd voor een talent.

En dat toen het wat later niet meer mogelijk was eetbare planten te verzamelen, omdat de stad ommuurd was, sommige zo door de honger gedreven waren dat men de mestvaalten afzocht en zelfs de ontlasting aten die daar te vinden was.

Wat men het hele leven had verworpen als voedsel voor de mens, werd nu gegeten.

Toen de Romeinen dit allemaal hoorden kregen zij groot medelijden met hen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Terwijl de opstandelingen, die dit ook allemaal wisten, en er niet door geraakt werden, nu hetzelfde risico liepen.

Zij waren echter verblind door het noodlot dat boven de stad hing, maar niet minder over henzelf.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

DE OORLOG DER JODEN

OF DE GESCHIEDENIS VAN DE VERWOESTING VAN JERUZALEM

BOEK VI

BEVATTENDE DE PERIODE VAN EEN MAAND.

VAN DE EXTREME AFSLACHTING ONDER DE JODEN TOT AAN DE INNAME VAN JERUZALEM DOOR TITUS.

HOOFDSTUK 1.

HOE DE ELLENDE STEEDS GROTER WERD.

EN HOE DE ROMEINEN EEN AANVAL UITVOERDEN OP DE ANTONIA.

1.

Zo werd de ellende in Jeruzalem dagelijks erger en erger, en de opstandelingen raakten meer en meer geïrriteerd vanwege de rampen die over hen kwamen. Zij gedroegen zich tegenover het volk zoals de honger zich tegenover hen gedroeg.

De menigte van karkassen die op hopen lagen, was een verschrikkelijke aanblik, en veroorzaakte een enorme stank, die zelfs teveel was voor hen die vanuit de stad uitvallen wilden uitvoeren om de vijand te bestrijden. Zij, die al duizenden moorden op hun geweten hadden moesten over de lijken heen lopen, maar het deed hen niets en ook hadden zij geen medelijden met de doden.

Ook kwam het niet in hen op dat al die dode lichamen een voorteken voor henzelf konden zijn.

Hun handen waren al bevuild met de dood van hun landgenoten en in die conditie bestreden zij de vijand en beschuldigden God ervan dat hij de vijand niet snel genoeg strafte. En van het feit dat de oorlog nog steeds voortduurde en de overwinning nog niet was bereikt.

Zij vonden de ellende waarin zij verkeerden zelfs prachtig en deed hen slechts meer uitzien naar een overwinning.

Toen de Romeinen, ondanks de moeilijkheden om het materiaal bijeen te krijgen, de dammen hadden gebouwd binnen 21 dagen, nadat ze alle bomen in de buurt hadden gekapt.

Het kappen van al die bomen gaf het land een troosteloze aanblik.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want die plaatsen die eerst getooid waren met bomen en mooie tuinen, waren nu een lege vlakte, alle bomen waren weg en de pracht van de streek was verdwenen., het was nu een woestenij gelijk, en men kon slechts verdrietig worden over de aanblik van het land.

2.

Nu de dammen klaar waren, waren zij een bron van angst voor Joden en Romeinen.

Want de Joden dachten dat nu de stad genomen zou worden tenzij men nogmaals de dammen in brand kon steken, en dat was ook de angst van de Romeinen, want er was geen materiaal meer te vinden om nog eens dammen te bouwen.

Er was een enorme schaarste aan materialen en ook de arbeiders begonnen te lijden onder het zware werk en velen werden ontmoedigd bij de gedachte dat het wellicht weer voor niets was geweest.

Het was zelfs zo dat de rampen die in de stad aan de gang waren de Romeinen meer deden dan de Joden zelf die in de stad waren.

Ze zagen er tegenop te strijden tegen de Joden onder die omstandigheden, hoewel de Joden steeds minder hoop op succes hadden. En de Romeinen vreesden dat de dammen weer aangevallen zouden worden.

En de grootste ontmoediging was dat de Joden niet onder de indruk schenen te zijn van de rampen waaronder zij leefden, de opstand, de honger en de oorlog zelf.

Vooral omdat zij dachten dat het geweld van hun uitvallen onweerstaanbaar was, en zij de moeilijkheden onder controle hadden. Zou men geen recht hebben op de overwinning als men dat alles doorstond?

Deze overwegingen deden de Romeinen de dammen zeer streng bewaken, strenger dan voorheen.

3.

Maar Jochanan en zijn groep gingen nu zichzelf beschermen voor het geval de muur genomen zou worden, en gingen aan de slag nog voordat de stormrammen in stelling werden gebracht.

Toch slaagden zij er niet in hun plannen uit te voeren, en werden zwaar ontmoedigd toen zij de dammen naderden.

De reden hiervoor was in de eerste plaats dat er geen eenheid zat in hun gedrag, maar verdeeld waren in diverse groepen die ieder hun eigen belang hadden, en hen bovendien, om het zo te zeggen, de Joodse moed ging ontbreken.

Wat onze natie zo kenmerkt, moed, was nu geheel verdwenen. Ze rende in het wilde weg op de vijand af en faalden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar nu werden de dammen intensiever bewaakt, en de soldaten deden dat met hun lichamen en wapenen, waarbij zij meer moed toonden dan ooit. Er was geen mogelijkheid meer om de dammen in brand te steken, terwijl de bewakers liever stierven dan terugweken.

De Romeinen hadden nog een voordeel en dat was dat de machines de Joden konden bereiken die de stad uit wilden komen.

Er vielen daardoor veel doden wat de ijver dan de Joden deed afnemen.

Zij die toch uitvielen werden bang van de menigte pijlen die werden afgestoten en niet minder van de speren.

Ten laatste verweten ze elkaar lafheid en trokken zich terug zonder iets bereikt te hebben.

Deze aanval werd uitgevoerd op de eerste dag van de maand Panemus (Tamuz)..

Dus toen de Joden zich terugtrokken, brachten de Romeinen hun machines hoewel er intussen veel stenen werden afgeschoten naar de Antonia, terwijl ze met alles waarover de Joden beschikten werden aangevallen.

Hoewel zij volledig vertrouwden op de kracht van hun muur en minachting hadden voor de Romein machines, deden ze al wat ze konden om de Romeinen te hinderen.

De Romeinen vochten hard, en zagen de pogingen van de Joden als een laatste redmiddel omdat de muren het niet konden houden en de Antonia verzwakte en bovendien een verzwakte fundering had.

De toren week echter niet onder de klappen die het van de machines te verduren had.

En, hoewel de Romeinen veel te lijden hadden van de pijlen en stenen die de Joden lp hen afschoten, toch weken zij niet voor de gevaren en bleven zij hun machines in stelling brengen.

Toch raakten er velen gewond door de stenen die van bovenaf op hen werden gegooid. Sommigen hielden hun schilden omhoog ter bescherming van hun lichaam, en ondermijnden de funderingen onder grote pijnen vanwege de neergegooide stenen. Desalniettemin konden zij vier stenen uit de muur loshalen.

De nacht viel en bracht een eind aan de gevechten voor die dag.

Echter, die nacht gingen wel de stormrammen door met hun werk op de plaats waar Jochanan eerder de dam had ondermijnd, en een heel stuk van de muur begaf het plotseling.

4.

Toen dit ongeluk gebeurde, waren er bij de groepen verschillende gedachten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want hoewel met zou verwachten dat de Joden hierdoor ontmoedigd zouden worden, omdat de muur het geheel onverwachts begaf, en ze daar geen rekening mee hadden gehouden, vatten zij toch moed omdat de Antonia zelf bleef staan.

Daarbij kwam wel dat de overwinningsroes van de Romeinen afnam toen zij zagen dat Jochanan achter de buitenmuur een nieuwe muur had gebouwd.

Maar de aanval op die andere muur bleek eenvoudiger dan gedacht, omdat die uit delen bestond die niet echt sterk waren.

Deze nieuwe muur bleek ook veel zwakker dan die bij de Antonia, en de Romeinen meenden dat die in gehaastheid was gebouwd en doordoor eenvoudig te nemen viel. Toch deed niemand een aanval op die muur omdat er wellicht teveel doden zouden vallen.

5.

Titus, op grond van de overweging dat de moed van soldaten het best gevoed wordt door hoop en goede woorden, en dat aanmoedigingen en beloften vaak doen vergeten wat de risico-s zijn en soms zelfs tot gevolg hebben dat de dood veracht wordt, verzamelde zijn leger en paste deze methode toe.

O medesoldaten, zei hij, een aanmoediging doen in tijden van geen gevaar is een domme zaak die geen glorie met zich meebrengt.

En hij die dan aanmoedigt verbergt zijn eigen lafheid.

Ik denk daarom dat dergelijke aanmoedigingen slechts gedaan kunnen worden als er een wezenlijk gevaar bestaat dat voor iedereen dreigt.

Ik ben het geheel met jullie eens dat het nemen van de muren een moeilijke en gevaarlijke taak is.

Maar dat het gedaan kan worden door hen die naar glorie verlangen, bovendien is het een teken van dapperheid te willen sterven voor roem.

Laat mijn eerste argument redelijk bij jullie overkomen en jullie overtuigen, ik heb het over het geduld van de Joden, zelfs onder tegenslag.

Het past jullie niet, jullie die Romeinen en mijn soldaten zijn, de mindere van de Joden te zijn in het uitvoeren van welke actie dan ook. Jullie zullen de overwinning bereiken met de hulp van God.

Wat onze tegenspoed betreft, die zijn het gevolg van de waanzin van de Joden, en hun lijden is het gevolg van jullie moed, wat een goddelijke gave voor jullie is.

Want de opstand en de honger waaronder zij leven, en de belegering die zij nu te verduren hebben, en de val van hun muur zonder onze machines, dat is toch allemaal een bewijs dat God woedend op hen is en aan onze kant staat?

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Daarom alleen al past het jullie niet de mindere te zijn omdat je in alle opzichten hun meerdere bent.

En hoe kan het anders dan onwaardig gezien worden dat de Joden, die al eeuwen zijn onderworpen, nu plotseling liever sterven dan slaaf te zijn?

Ze doen vaak uitvallen naar ons, niet in de hoop op overwinning, maar om te laten zien wat ze allemaal durven.

We hebben de landen en zeen van de wereld in bezit genomen, het zou daarom een grote schande zijn als we nu zouden verliezen. En geen strijd zouden hebben maar stil blijven zitten, terwijl we machtige wapenen hebben, zoals onze moed en de honger die de Joden teistert. We kunnen alles veroveren als we maar willen!

Want als de Antonia innemen, hebben we de stad veroverd!.

Als er nog enige aanleiding is te vechten binnen de stad, en ik denk niet dat dit nodig zal zijn, omdat wij dan de hogere plaatsen hebben ingenomen, zullen onze vijanden verlagen zijn voordat zij kunnen ademhalen.

Wat mijzelf betreft, ik zal hen groeten die sterven en spreken over hen als gevallenen in een oorlog die met alle dapperheid is uitgevochten.

Verder mogen we niet vergeten dat er meer soldaten sterven in tijden van vrede dan in tijden van oorlog!

Bovendien, herinneren we ons de gevallenen niet met goede gedachten? Hebben zij niet hun plaats onder de sterren verdiend?

Zijn zij niet de goede geesten en voorspoedige helden en hebben zij geen goede herinnering?

Terwijl de lafaards rondzwerven tussen de sterren en geen nagedachtenis hebben! En zelfs in vergetelheid zijn geraakt, hoewel zij bevrijd zijn van aardse beslommeringen?

Maar omdat iedereen aan zijn einde zal komen, is het zwaard dan toch altijd nog de beste manier om dat einde te bereiken.

En dit onderzoek dat ik gedaan heb naar de veronderstelling dat zij de die eersten zijn om de muur te bestormen, ook de eersten zijn die gedood zullen worden, wijst uit dat mannen met grote moed dergelijke ondernemingen aandurven.

Want allereerst is het wel zo dat de muur nu makkelijk te beklimmen is.

Ook die pasgebouwde muur kan gemakkijk worden vernield.

Daarom, bekleed je met moed, ga aan het werk en moedig elkaar aan.

En jullie dapperheid zal spoedig de harten van jullie vijanden breken!

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En het is heel goed mogelijk dat deze taak bloedvergieten tot gevolg zal hebben.

Het is goed om ervan uit te gaan dat de Joden zich zullen verzetten als wij aanvallen.

Als jullie op de goede manier hen verdrijven zullen zij geen weerstand kunnen bieden en kunnen jullie de muren innemen.
En wat degene betreft die als eerste de muur bestijgt, ik zal blozen van schaamte als ik de anderen niet jaloers o hem zal maken door de eerbewijzen die ik hem zal geven.

Als hij het leven behoud zal ik hem de meerde maken van hen die nu zijn gelijken zijn.

Hoewel het de grootste beloning zal zijn te sterven bij die poging.

6.

Na deze toespraak van Titus, werd de menigte bang van het grote gevaar.

Maar er was daar ene Sabinus, een soldaat die diende bij de cohorten, en in Syrië geboren was, en een zeer moedig man, zowel door de acties die hij al had ondernomen en de persoonlijke moed die hij bezat.

Hoewel in het begin iedereen dacht dat hij ongeschikt was als soldaat omdat hij er zwak uitzag.

Hij had een zwarte huidskleur en zag er erg mager uit.

Maar er huisde in dat lichaam een heroïsche geest en inderdaad, dat lichaam was veel te klein voor het karakter dat er in huisde,

Hij was, natuurlijk, de eerste die opstond en zei: ik ben bereid mij tot uw beschikking te stellen o Titus.

Ik zal de muur als eerste beklimmen en hoop van harte dat succes mijn moed zal volgen. Mocht ik worden getroffen door ongeluk, dan weet ik dat dit niet onverwacht zal zijn, maar kies ik vrijwillig de dood voor u.

Toen hij die gezegd had strekte zijn schild over zijn hoofd met zijn linkerhand en trok met de rechterhand zijn zwaard en marcheerde naar de muur. Dit gebeurde tijdens het zesde uur van de dag.

Toen volgden elf anderen, niet meer, om achter hem aan te gaan in dapperheden.

Maar hij liep voorop en ging als eerste als aangedreven door een goddelijk vuur.

Degenen die de muur bewaakten beschoten hem vandaar en gooiden ook ontelbare pijlen op hem af van alle kanten.

Ze rolden grote stenen naar hen toe die sommigen van de elf raakten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar Sabinus zelf, hij ging gewoon door ondanks de pijlen en stenen waardoor hij bijna overweldigd werd en hield niet op voordat hij de bovenkant van de muur had bereikt en de vijand verjaagd had.

Want de Joden waren verbaasd over zijn kracht en dapperheid. En omdat men dacht dat er meer van dergelijke mannen zouden volgen, zetten zij het op een rennen..
Men kan niet klagen over het geluk dat de mannen hadden en daarbij moedig bleven doorvechten totdat zij hun doel bereikt hadden.

Hij struikelde over een grote steen en viel naar beneden onder groot geluid.

Waarop de Joden terugkeerden en zagen dat hij alleen was en naar beneden gevallen, en gooiden van alle kanten weer pijlen naar hem.

Echter, hij slaagde erin op de knieën te komen en bedekte zich met zijn schild ter bescherming en verwondde velen die op hem af kwamen.

Maar hij werd spoedig gedwongen zijn rechterhand in te houden vanwege de vele verwondingen die hij opliep. Tenslotte was hij overdekt met pijlen en stierf.

Hij had een beter lot verdiend, al was het slechts vanwege zijn dapperheid.

Doch, zoals mocht worden verwacht, bezweek hij onder de aanval.

Wat de rest van de groep betreft, de Joden doodden drie van hen met hun pijlen en versloegen de anderen die de muur wilden beklimmen.

De andere acht raakten gewond, en trokken zich terug naar het kamp.

Deze dingen vonden plaats op de derde dag van de maand Panemus (Tamuz).

7.

Twee dagen hierna waren twaalf mannen aan de frontlinie en bewaakten de dammen, zij maakten deel uit van het vijfde legioen en twee van hen van de ruiterij, verder wat er nog een trompetter.

Zij gingen, zonder enig geluid te maken door de ruïnes, omstreeks het negende uur van de nacht, naar de Antonia.

En nadat zij de keel van een slapende wacht hadden doorgesneden, namen ze de muur in bezit en lieten de trompetter een signaal geven.

Daarop reageerden de rest van de wachten onmiddellijk maar nog voordat zij konden zien hoeveel tegenstanders zij hadden, vluchtten ze.

Deels uit angst en deels vanwege het geluid van de trompet meenden zij tegenover en overmacht te staan.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar zodra Titus het signaal hoorde, gaf hij zijn leger opdracht zich onmiddellijk te bewapenen en ging zelf, met zijn bevelvoerders, kijken. Wat ook de soldaten die bij hem waren deden.

En toen de Joden vluchtten naar de Tempel, vielen zij zelf in de valkuil die Jochanan had laten maken voor de Romeinen.

Vandaar werden zij door de daar aanwezigen weggestuurd en op de vlucht gejaagd.

En inderdaad, de daar aanwezigen vochten moedig terug, want zij wisten dat, als de Romeinen de Tempel in handen zouden hebben, de verovering van de stad de volgende stap zou zijn.

Er volgde daarom een intens gevecht bij de ingang van de Tempel, terwijl de Romeinen een weg wilden banen naar de Tempel, om die in bezit te krijgen, terwijl de Joden hen wilden terugdrijven naar de Antonia.

In dit gevecht waren pijlen en speren nutteloos, dus werd er met het zwaard gevochten en met vuisten.

Tijdens dit gevecht raakte men aan beide zijden uitgeput, en men vocht in het wilde weg, omdat de mannen door elkaar heen raakten en verward door de nauwe stegen. Daarbij kwam dat het veroorzaakte geluid pijn in de oren deed.

Aan beide zijden vielen er veel doden, en de strijdenden stonden op de lijken van de gevallenen te vechten.

De strijd golfde heen en weer en zij die verslagen werden schreeuwden het uit.

Maar er was nog steeds geen ruimte om te vluchten, en ook niet voor een achtervolging, omdat de strijdenden door elkaar heen vermengd waren.

Het werd een zaak van doden of gedood worden zonder enige mogelijke uitweg.

Ten laatste werd de Joodse gewelddadige ijver te sterk voor de Romeinse vaardigheden, en het gevecht ging dan ook die kant uit.

Want het gevecht duurde nu al vanaf het negende uur van de nacht tot het zevende uur van de dag, terwijl de Joden in drommen kwamen aansnellen omdat zij dachten dan hun Tempel gevaar liep.

De Romeinen hadden slechts en klein deel van hun leger hier.

Want de legioenen waarvan men afhankelijk was, kwamen niet opdagen. Zij meende dat er voldoende Romeinen waren om de Antonia in te nemen.

8.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar daar was ook ene Julianus, een centurion, die van Bithynie kwam, een man van grote reputatie, die ik eerder in de oorlog actief gezien heb en iemand van grote roem, zowel voor zijn vaardigheden in het gevecht, als oor zijn sterke lichaam en karakter.

Deze man, omdat hij zag dat de Romeinen terugtrokken en er slecht aan toe waren, -want hij stond bij Titus voor de Antonia- rende naar voren, en joeg in zijn eentje de Joden op de vlucht toen het ernaar uitzag dat die zouden zegevieren, en verjoeg hen naar de binnenhof van de Tempel.

De menigte vluchtte voor hem omdat men meende dat zowel zijn moed als zijn kracht niet van een normaal mens kwam.

Hij rende op de Joden af die daarop alle richtingen uitvluchtte wen degene die hij te pakken kreeg, doodde hij.

Er was inderdaad geen aanblik die meer wonderlijk of neer verschrikkelijk was in de ogen van Titus.

Hij werd echter achtervolgd door het noodlot waardoor het onmogelijk zou blijken dat hij, ween sterfelijk mens, ontkomen zou.

Hij had schoeisel voorzien van dikke en scherpe nagels, zoals vele andere soldaten, en toen hij voort rende over het plaveisel van de Tempel, gleed hij uit en viel met een groot kabaal dat veroorzaakt werd door zijn wapenuitrusting. Dit deed hen die wegrenden weer omdraaien.

Waarop de Romeinen die al in de Antonia waren een grote schreeuw deed geven, uit angst voor deze man.

Maar de Joden dromden om de man heen en doorstaken hem met hun zwaarden en speren.

Hij ontving veel klappen van ijzeren wapens op zijn schild en probeerde een paar keer op te staan maar werd steeds weer neergeslagen door de slagen die men hem toebracht.

Toch, terwijl hij daar lag, doodde hij er nog vele met zijn zwaard.

Ook was hij niet snel dood, omdat hij met borstplaat en schild bedekt was op die plaatsen waar zijn lichaam het meest kwetsbaar was.

Hij trok zijn hals zo ver mogelijk in, totdat zijn ledematen waren verbrijzeld, en toen niemand hem kwam helpen, gaf hij zich over aan zijn lot.

Titus was diep getroffen door de moed van deze man en de wijze waarop hij stierf.

Hij verlangende ernaar hem te gaan helpen, maar hij kon de plaats war hij was niet verlaten en degenen die dat wel konden te bang waren om dat te doen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen Julianus lag te sterven en desondanks nog velen had gedood, sneed hij zichzelf de keel door, echter niet zonder problemen, en liet grote roem na, niet alleen voor de Romeinen, en ook aan Titus, maar niet minder onder zijn vijanden.

Toen pakten de Joden zijn dode lichaam, joegen de Romeinen op de vlucht en sloten de Antonia af.

Zij die zich verder het meest onderscheidden in deze gevechten waren aan Joodse kant Alexander en Gyphtheus, van de groep van of Jochanan, en van de groep van Simon waren dat Malachias, Judas de zoon van Merto en Jamcob de zoon van Sosas, de bevelhebber van de Idumeërs. Van de zeloten waren het Simon en Judas, de zonen van Jairus.

HOOFDSTUK 2.

HOE TITUS OPDRACHT GAF OM DE ANTONIA TE VERWOESTEN EN HOE HIJ JOSEPHUS OVERHAALDE DE JODEN NOGMAALS OP TE ROEPEN TOT OVERGAVE.

1.

En nu gaf Titus opdracht om de funderingen van de Antonia bloot te leggen en een doorgang voor het leger te maken.

Terwijl hij persoonlijk Josephus naar hen bracht, want hij had gehoord dat die dag de 17de dag van Panemus (Tamuz) was die ›de dag van het offer‹ werd genoemd, maar dat het offer niet gebracht kon worden omdat er geen priesters waren die het konden doen, en dat het volk daarover zeer bedroefd was, en gaf opdracht dezelfde boodschap aan Jochanan te herhalen en dat hij, indien hij niet zou luisteren, het gevaar liep dat de Tempel verwoest zou worden, en daarmee ook de stad.

Maar dat hijzelf graag wilde voorkomen dat de Tempel zou worden verwoest omdat hij God niet wilde beledigen.

Dat hij, indien hij daartoe in staat zou worden gesteld, de voortgang van het offeren zou garanderen aan de Joden.

Hierop ging Josephus op een plaats staan waar hij goed gehoord kon worden niet alleen door Jochanan, maar door iedereen en vertelde welke opdracht Titus hem geven had, hij deed dat in de taal van de Joden.

Hij verzocht hen intens hun eigen stad te sparen, de Tempel voor verbranding te behoeden en de kans om weer te kunnen offeren aan te grijpen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Als gevolg van zijn indringend woorden en zijn oprecht verdriet werd het volk stil.

Maar de tiran zelf gooide vele verwijten naar Josephus, samen met veel scheldwoorden.

Hij voegde daaraan toe dat hij de inname van de stad niet vreesde, omdat het de stad van God zelf was.

In antwoord hierop zei Josephus met luide stem: om er zeker van de zijn de stad voor God te behouden heb je de Tempel bevuild, en heb je je schuldig gemaakt aan alle denkbare goddeloosheden tegen Hem op wiens hulp je hoopt! En krijgt Hij nog steeds het gebruikelijke offer! Schofterige schurk die je bent! Al iemand beroofd mag worden van zijn dagelijks voedsel, dan is het de vijand! Maar jij gaat ervan uit dat God komt helpen terwijl je Hem van het offer hebt beroofd!

En dan durf je nog de Romeinen van je eigen wangedrag te beschuldigen, die altijd de Joodse wetten hebben gerespecteerd, er altijd op en hebben gedrongen dat offers aan God zouden worden gebracht en dat op, geen enkele manier hebben verhinderd!

Wie is er op dit moment in staat een einde te maken aan het leed en de pijn die in de stad heerst?

Vreemdeling en vijand moeten nu de misstanden herstellen die jij hebt laten ontstaan!

Terwijl jij, die een Jood bent, en onderwezen bent in de wetten, een groter vijand van de Joden bent geworden dan alle anderen samen.

Maar nog steeds, Jochanan, is het geen schande berouw te tonen, en te herstellen wat er fout is gedaan, zelfs niet op het laatste moment.

Je kent het voorbeeld van Jechoniah, de koning van de Joden, als je de bedoeling hebt de stad te redden, die toen de koning van Babel tegen hem ten strijde trok, vrijwillig de stad verliet en even vrijwillig in gevangenschap ging met zijn gezin, opdat het Heiligdom niet verwoest zou worden door de vijand, en het Huis van God niet in vlammen zou opgaan.

Waardoor hij geëerd wordt onder de Joden met eerbied, en zijn herinnering onsterfelijk is geworden, en tot in alle geslachten zal blijven.

Dit, Jochanan, is een goed voorbeeld in tijden van gevaar, en ik durf te beloven dat de Romeinen je zullen vergeven.

Neem er kennis van dat ik, die deze oproep doet, en van je eigen volk ben. Ik, die een Jood ben, doe deze beloften.

Overweeg het, de raad die ik u geef en die ik nu uitspreek.

Zolang ik leef zal ik nooit een slaaf zijn, en zal ik nooit min familie vergeten noch de wetten van onze voorvaderen.

Je bent vijandelijk naar mij, maakt kabaal tegen mij en maakt mij verwijten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ik wil niet ontkennen dat ik die behandeling waardig ben, omdat ik nu een positieve oproep doe en probeer te ontsnappen aan wat God bedoeld heeft.

En wie is er die niet weet want de profeten vanouds hebben gezegd en geschreven? In het bijzonder die uitspraken die nu op het punt staan vervuld te worden over deze armzalige stad?

Ze hebben voorzegd dat de stad genomen zou worden en dat de Joden hun eigen mensen zouden afslachten.

En is de stad, en ook de Tempel, niet vol met de lijken van je landgenoten?

Het is God, het is God zelf die dit vuur over ons heeft gebracht, om de stad te reinigen door middel van de Romeinen, en Hij zal deze stad reinigen van de vuilheden die jij erin hebt gebracht.

2.

Toen Josephus deze woorden gesproken had onder gekreun en betraande ogen, kon hij niet maar praten van het snikken.

Echter, de Romeinen konden geen begrip voor hem opbrengen en waren verwonderd over zijn gedrag.

Maar Jochanan, en degenen die bij hem waren, werden nog woester op de Romeinen, en wilden graag Josephus grijpen, hoewel zijn woorden over hen die van goede wil waren een goede invloed hadden.

Er waren er die bang waren voor de opstandelingen en hun wachters, waardoor ze twijfelden wat te doen. Maar het scheen of het oordeel over de stad onafwendbaar was geworden.

Er waren er ook die op een goede gelegenheid wachtten om weg te kunnen komen, en naar de Romeinen te vluchten, onder meer de hogepriesters Joseph en Jezus, en drie zonen van de hogepriester, de zoon van Ismaël, die onthoofd was in Cyrene, en vier zonen van Matthias, en ook een zoon van een andere Matthias, die gevlucht was na de dood van zijn vader, wiens vader gedood was door Simon de zoon van Gioras, tegelijk met drie van zijn zonen, waarvan ik al verteld heb.

Velen van de adel liepen over naar de Romeinen, samen met priesters.

Titus, die heel goed wist dat de Joden niet zouden leven onder de wetten van andere landen en volken als die tegenstrijdig waren aan hun Goddelijke wetten, liet hen naar Gophna gaan, en bepaalde dat zij daar een tijdje zouden blijven. Hij beloofde, dat zodra hij orde op zaken had gesteld en de oorlog voorbij was, ze in hun oude waardigheden hersteld zouden worden en hun bezittingen terug zouden krijgen.

Dus vertrokken ze vrolijk naar die kleine stad die hen toegewezen was, zonder angst voor gevaar.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar toen ze niet verschenen beweerden de opstandelingen dat ze gedood waren door de Romeinen. Deze bewering werd gedaan om te voorkomen dat anderen zouden vluchten uit angst voor gelijke behandeling.

Deze list had succes voor ween tijdje, net als alle andere leugens die ze verspreidden. De rest werd hierdoor zover gebracht dat ze geen vluchtpogingen meer deden uit angst voor de soldaten.

3.

Echter, toen Titus zich de mannen van Gophna herinnerde, gaf hij opdracht dat ze zich rondom de muur zouden begeven, samen met Josephus, en zich zouden tonen aan het volk.

Waardoor er veel vluchtten naar de Romeinen.

Deze mannen waren veel in getal, en stonden voor de Romeinen, en drongen er bij de opstandelingen op aan onder gekreun en tranen, de Romeinen in de stad te laten komen, en daardoor de stad te sparen. Mochten ze daar niet op in kunnen gaan, ze dan toch tenminste de Tempel zouden verlaten om het gebruik daarvan te kunnen garanderen.

De Romeinen waren immers niet van plan de Tempel te verwoesten, tenzij ze daartoe gedwongen zouden worden.

Maar de opstandelingen werden nog steeds eigenwijs en zo mogelijk nog stijfkoppiger dan voorheen.

En terwijl ze bittere verwijten naar de vluchtelingen schreeuwden, plaatsten zij hun machines en schoten pijlen en speren af, en slingerden stenen naar de poorten van de Heilige Plaats, waardoor het Tempelplein op een begraafplaats ging lijken, zoveel dode lichamen lagen daar.

Het Heilige Huis was veranderd in en fortificatie.

Daarna haastte men zich naar de Heilige Plaats in volledige bewapening en bevuilden hun handen met het warme bloed dat zij zojuist hadden vergoten.

Zij begingen daarbij grove overtredingen waardoor zij zich erger en wreder gedroegen dan barbaren. Het lek wel of de heilige wetten geen enkele invloed meer hadden.

Inderdaad, het waren de Romeinen die met afschuw keken naar de gruwelen die daar plaats vonden. Nog steeds wenste Titus dat de opstandelingen tot inkeer zouden komen.

4.

Titus was diep getroffen door deze status, en berispte Jochanan en zijn groep, en zei tot hem: hebben jullie niet, vuile schurken, met onze toestemming deze scheidingsmuur gebouwd voor jullie Heiligdom?

Was het jullie niet toegestaan om pilaren te bouwen, en daarop in Grieks en jullie eigen taal te graveren dat geen vreemdeling voorbij die grens mocht komen?

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En hebben we geen toestemming gegeven iedereen die dat gebod overtrad te doden, ook al was het een Romein?

En wat doen jullie nu, doortrapte ellendelingen?

Waarom vertreden jullie dode lichamen in de Tempel?

En waarom vervuilen jullie de heilige huizen met het bloed van vreemdelingen en Joden?

Ik roep de goden van mijn eigen land aan en iedere god die respect voor deze plaats heeft, want zelf hebben de Joden dat niet meer.

Ik doe een beroep op mijn eigen leger en op de Joden die nu bij mij zijn en zelfs op jullie, ten bewijze dat ik niemand dwing deze Heilige Plaats te verwoesten.

Als jullie slechts tot inkeer willen komen, zal geen Romein jullie Heilige Plaats naderen of ook maar iets beledigends doen.

Ik heb zelfs besloten jullie heilige huizen te beschermen, of jullie daaraan meewerken of niet!

5.

Toen Josephus deze woorden vertaalde uit de mond van Titus, dachten zowel de rovers als de opstandelingen dat Titus uit angst zo sprak, en niet uit goede bedoelingen, waardoor hun onwil toenam.

Maar toen Titus zag dat deze mannen ongevoelig aren voor zijn goede bedoelingen, en er eigenlijk niet in geïnteresseerd waren dat de Tempel gespaard zou worden, zette hij, zij het met tegenzin, de strijd tegen hen voort.

Hij kon echter niet zijn gehele leger inzette opdat daar geen ruimte voor was.

Maar selecteerde dertig van de meest dapperen uit iedere 100 soldaten en stelde er 1.000 onder leiding van een tribuun, en benoemde Cerealis tot hun bevelhebber en gaf opdracht dat de Tempel moest worden aangevallen omstreeks het negende uur van de nacht.

Toen hij zichzelf had voorzien van zijn wapenuitrusting en mee wilde gaan, hielden zijn vrienden hem tegen, vanwege de grote gevaren waarin hij zich zou begeven.

Zij zeiden dat hij zich beter op een hoge plaats kon opstellen als een gever van beloningen voor die soldaten die zich onderscheidden in het gevecht, dat welf risico's te nemen ten aanzien van zijn eigen leven.

Men zou immers zou immers veel meet dapperheid tonen als men wist dat Titus naar hen keek.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Met dit advies ging Titus akkoord, met de opmerking dat hij akkoord ging uitsluitend en alleen om te kunnen beoordelen welke soldaten en beloning toekwam voor hun moed en welke gestraft zouden moeten worden voor lafheid. En dat hij een ooggetuige wilde zijn om in staat te zijn de juiste besluiten te nemen ten aanzien van beloning en straf.

Dus stuurde hij zij soldaten aan het werk op het eerder genoemde tijdstip, terwijl hijzelf een goede plaats opzocht vanwaar hij een goed uitzicht had, en wachtte even ongeduldig als de anderen op de dingen die gingen komen.

6.

De soldaten die werden gestuurd troffen de wachten echter niet slapend aan, zoals zij hoopten.
Maar waren genoodzaakt meteen een man tot man gevecht te beginnen en renden met enthousiasme op hen af.

Zodra zij die in de Tempel waren het geluid van de aanstormenden hoorden, rende zij op hen af.

Daar vingen de Romeinen de eerste klappen op.
Maar degenen die volgden vielen hun eigen soldaten aan als waren het vijanden.

Want een grote verwarring ontstond aan beide zijden toen het moeilijk werd elkaars stemmen te herkennen en de nacht een hindernis werd om elkaar goed te herkennen.

Daarom zag iedereen er hetzelfde uit voor de soldaten en wie ze ook maar tegen kwamen werd gedood.

Echter, deze onwetendheid deed de Romeinen minder schade dan de Joden, omdat ze in groepen optrokken onder de bescherming van hun schilden en de Joden minder goed georganiseerd waren.

Terwijl de Joden zeer verspreid waren en hun aanvallen uitvoerden op de goede gok en ook daardoor elkaar in het donker aanzagen als vijanden.

Want de Joden zagen alles wat bewoog als Romeins en doodden dat, waardoor er aan hun eigen kant veel slachtoffers vielen.

Zo versloegen zij meer van hun eigen mannen dan van de Romeinen, totdat het daglicht liet zien wat er allemaal gebeurde.

Toen pas gingen zij in slagorde staan, in groepen, en schoten hun pijlen af naar de Romein n en begonnen ze zich iets ordelijker te verdedigen.

Tijdens deze gevechten scheen het alsof vermoeidheid iets vreemds was, en dat gold voor beide partijen.

De Romeinen wedijverden met elkaar over wie het meest dapper vocht, zowel in persoon als in groepen, en dat alles onder het toeziend oog van Titus.

En iedereen wilde dat deze dag de reden zou worden voor beloning of bevordering.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De grootste reden dat de Joden streden was angst voor de Tempel en voor zichzelf, en de aanwezigheid van hun tiran, die aanmoedigde, sloeg, dreigde zodat allen toch maar dapper zouden strijden.

Nu gebeurde het, dat de gevechten voor het grootste deel statisch waren, men streed voornamelijk op dezelfde plaats, waarbij soldaten kwamen en gingen.

Er was immers weinig ruimte voor vlucht of achtervolging.

Vanaf de Antonia, werden de strijdende Romeinen aangemoedigd en toegejuicht door de soldaten die daar waren.

Titus zelf had een goed gezicht op de gevechten waardoor hem niets ontging.

Nadat men gevochten had vanaf het negende uur van de nacht tot aan het vijfde uur van de dag, kon geen van beide partijen zeggen dat de ander was teruggedrongen.

Ook kon geen van hen de overwinning opeisen.

Velen van het Romeinse leger hadden zich onderscheiden door hun moed en dapperheid, en bij de Joden waren dat Simon, Judas de zoon van Merto, en Simon de zoon van Josas. Van de Idumeers James en Simon, die de zoon van Cathlas was, en James de zoon van Sosas. Uit de groep van Jochanan waren dat Gyphtheus en Alexas. En van de zeloten Simon de zoon van Jairus.

7.

Intussen had de rest van de Romeinse landmacht, in een periode van zeven dagen, sommige funderingen van de Antonia blootgelegd en een brede toegang gemaakt naar de Tempel.

Daardoor konden de legioenen dichtbij de eerste hof van de Tempel komen, en de dam verhogen.

De ene dam was tegenover de noordwest hoek van de binnenhof, en de ander was aan de noordzijde tussen twee poorten.

De andere twee waren ten westen van de buitenhof van de Tempel.

Deze werken waren tot stand gekomen met enorm vaal inzet, terwijl de materialen van grote afstanden moesten worden aangevoerd. En dat ging niet zonder moeilijkheden.

Soms legden de Joden hinderlagen voor hen, hetzij uit dapperheid, hetzij uit angst voor hun aanstaand nederlaag.

En sommige van de ruiters lieten hun paarden zonder bescherming grazen, wat de Joden de kans gaf deze paarden te stelen. Op deze paarden deden de Joden dan aanvallen op de Romeinen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En toen dit te vaak gebeurde, begon Titus aan te nemen dat de paarden gestolen konden worden meer uit nalatigheid van de ruiters dan door de dapperheid van de Joden, en vaardige hij strengere regels uit om de paarden goed te bewaken.

Hij bepaalde dat de ruiter die van zijn paard werd beroofd, met de dood gestraft zou worden.

Daardoor werd de rest behoorlijk bang en bewaakten de paarden in het vervolg beter.

Ze lieten de paarden niet langer onbewaakt grazen maar bleven bij hen tijdens die momenten.

Inmiddels gingen de Romeinen verder met de strijd tegen de Joden en verhoogden zijn de dammen.

8.

Nadat een dag was verstreken sinds de Romeinen een bres hadden gemaakt, kwamen de opstandelingen, door honger gedreven, bijeen en vielen de Romeinen bij de Olijfberg. Dit gebeurde omstreeks het elfde uur van de dag, omdat men ervan uitging dat op dat tijdstip een aanval het minst werd verwacht.
Maar de Romeinen hadden hier rekening mee gehouden en renen op hen af nog voor een aanval kon worden uitgevoerd, beletten hen over de fortificaties te klimmen of de eromheen gebouwde muur de schaden.

Er ontstond een fel gevecht waarin aan beide zijden moedig werd gevochten. De Romeinen toonden hun moed en vaardigheden in de oorlog, en de Joden toonden en onbedwingbare hartstocht.

De Romeinen vochten uit angst voor schande en de Joden uit noodzaak.

Het zou voor de Romeinen een grote schande geweest zijn verstrikt te raken in het Joodse net.

Terwijl de Joden slechts konden hopen zichzelf te redden, en dat inderdaad gelukt zijn als zij de Romeinse muur hadden kunnen slechten.

En iemand met de naam Pedanius, een lijd van de ruiterij, toen de Joden al waren verslagen en teruggedrongen waren naar de vallei, gaf zijn paard de sporen, en trapte naar de vijand terwijl hij in volle snelheid voortreed.

Deze man had een zeer robuust lichaam en was god bewapend.

Deze Pedanius boog zo diep op zijn paard, zelfs in volle galop, dat hij in staat was met zijn rechterhand rake klappen kon uitdelen, hij was een zeer goed ruiter.

Deze man greep zijn prooi en bracht ze naar Titus.

Titus bewonderde de man vanwege zijn kracht en moed, hij gaf bevel dat de gevangenen ter dood moesten worden gebracht vanwege hun pogingen en ging zelf verder met de belegering van de tempel en het toezicht op de werkzaamheden aan de dammen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

9.

Intussen waren de Joden behoorlijk in verwarring door de gevechten die zij moesten voeren, en die bovendien steeds feller werden, en kropen naar de heilige huizen op een manier alsof zij geen ledematen meer hadden.

Zij zetten de noordwest hoek van de Antonia in brand en braken een deel van de arcades af, om vandaar uit het heiligdom in brand te kunnen steken.

Twee dagen daarna, op de 24ste dag van de maand Panemus ofwel Tamuz, zetten de Romeinen een aangrenzende arcade in brand.

De Joden haalden toen de daken ervan af.

Ze deden echte niets aan de brand in de buurt van de Tempel, en gingen ervan uit dat een en ander in hun voordeel zou uitwerken.

De gevechten om de Tempel gingen echter gewoon door en werden gekenmerkt door aanhoudende uitvallen tegen elkaar.

10.

Er was onder de Joden en man van lage afkomst en hij had en walgelijk uiterlijk.

Hij werd door zijn familie zelfs niet gerespecteerd, zijn naam was Jonathan.

Hij ging naar het monument van de hogepriester Jochanan, en deed daar vele onbeschaamde uitspraken naar de Romeinen en daagde hen uit tot een duel met een van hun beste soldaten.

Veel van hen lachten om hen en haalden hun schouders op, terwijl een aantal van hen toch wel bang voor hem was.

Sommige van hen hadden wel een beetje gelijk, want het paste hen niet te vechten met een man die graag wild sterven.

Het gaf immers geen glorie een gemakkelijke overwinning te behalen, terwijl altijd nog het risico er was te verliezen, wat schande zou betekenen.

Dus was er niemand die inging op de uitdaging van deze man, waardoor deze Jood hen uitmaakten voor lafaards, waarbij nog komt dat hijzelf een hooghartig man was met grote verachtring voor alles wat Romeins was. Een man van de ruiterij, Pudens, kon zijn ergernis voor de onbeschaamdheden niet langer bedwingen, en wellicht uit arrogante, en mogelijk ook wel door de kleine afmetingen van deze Jood, op hem afrende, maar pech had en verraden werd door het noodlot.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want hij viel, en toen hij op de grond lag, kwam Jonathan naar hem toe lopen, en sneed hem de keel door, en toen hij bij het dode lichaam stond, nam hij het zwaard en het schild van de dode, en maakte daarop de Romeinen belachelijk.

Totdat ten laatste Priscus, een centurion, een pijl op hem afschoot terwijl hij de lachebek speelde en heen en weer huppelde. De pijl van Priscus doorboorde hem.

Waarop ween schreeuw klonk van Joden en Romeinen, echter met uiteenlopend redenen.

Jonathan werd duizelig door de pijnen en viel op het lichaam van zijn tegenstander, als voorbeeld van het feit hoe tijdelijk succes kan zijn.

HOOFDSTUK 3.

AANGAANDE EEN DIE WERD BEDACHT DOOR DE JODEN, EN WAARDOOR ZIJ VEEL ROMEIN VERBRANDEN.

EN NOG EEN BESCHRIJVING VAN DE VERSCHRIKKELIJK HONGERSNOOD DIE IN DE STAD HEERSTE.

1.

De opstandelingen die in de Tempel waren, trachtten dagelijks de soldaten die aan de dammen werkten terug te slaan, en op de 27ste dag van de maand Panemus ofwel Tamuz, ontwierpen zij de volgende krijgslist: ze vulden het westelijk deel tussen de draagbalken met droog materiaal, voegden daar pek en bitumen aan toe, en trokken zich daarna teug van die plek, alsof ze vermoeid waren en veel pijn te lijden hadden.

Waarop de Romeinen hen achtervolgden, vanwege hun haat, en ladders tegen de arcades plaatsten en plotseling te voorschijn kwamen.

Maar de meer voorzichtige van hen, die met alles rekening hielden, bleven waar zij waren.

De arcade echter was vol met hen die daar via ladders gekomen waren.

En op dat moment staken de Joden die in brand.

De vlammen sloegen plotseling toe en veroorzaakte paniek bij hen die zich omgaven zagen door het vuur.

Als gevolg daarvan sprongen velen naar beneden, de stad in, en anderen kwamen terecht temidden van hun vijanden in de Tempel.

Velen vielen ook op hun eigen mannen en braken daardoor hun ledematen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar een groot aantal die terug wilden vechten werden gehinderd door de vlammen. verhinderd bij de vuur.

Sommigen wilden het vuur bestrijden met hun eigen zwaard.

Het vuur was echter zo snel en zo groot dat zij zouden omkomen.

Wat Titus zelf aangaat, hij kon niet aanzien dat zijn soldaten omkwamen, maar zij waren wel op eigeninitiatief in actie gekomen terwijl er geen opdracht voor was, omdat er geen hulp beschikbaar was.

Toch vonden zij die omkwamen enige troost in de gedachte dat iedere kon zien hoe dapper zij waren en voor welke zaak zij streden.

Titus schreeuwde naar hen terwijl hij heen en weer liep, en moedigde hen aan die de mannen wilden ontzetten.

Ieder van hen stierf vrolijk, en noemden de naam van Titus als ontvingen zij een prachtig grafmonument.

Sommigen werden gered uit de vlammen, maar slechts om te ontdekken dat zij nu omringd waren door Joden.

En hoewel zij zich dapper verzetten tegen de Joden, was het een ongelijke strijd en stierven zij allen.

2.

Ook was er nog een jonge man, met de naam Longus, die zich zeer bijzonder onderscheidde in de moeilijke omstandigheden en terwijl iedereen een monument verdiende, hij het meer verdiende dan alle anderen.

Zelfs de Joden bewonderden deze man maar wilde hem maar al te graag doden..

Daarom probeerden ze hem over te halen naar beneden te komen waarbij zij garanties gaven voor zijn leven.

Maar Cornelius, zijn broer, zei hem dat niet te doen en zijn glorie en die van de Romeinen niet te verspelen.

Hij gehoorzaamde aan dit laatste advies, nam zijn zwaard in beide handen en doodde zichzelf.

Toch was er iemand onder hen, ene Antonius, die ook omringd was door het vuur maar hij ontkwam door zijn subtiliteit.

Hij schreeuwde naar Lucius, een van zijn medesoldaten, die een tent met hem deelde, en zei tegen hem: ik benoem je tot erfgenaam van alles wat ik bezit als je me opvangt. Hierop ving hij hem op.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Antonius wierp zichzelf naar hem en redde zijn eigen leven, terwijl hij die hem opvang verpletterd werd op het stenen plaveisel, dor het gewicht van de ander, hij stierf onmiddellijk.

Dit tragische ongeluk maakten de Romeinen bedroefd, maar het zorgde er ook voor dat zij meer op hun hoede werden voor valstrikken van de Joden, door welke zij nu veel schade hadden geleden, en ook door hun onbekendheid met de omgeving en het karakter van de inwoners van de stad.

Nu de arcade=s waren verbrand, tot aan de toren van Jochanan, die hij gebouwd had tijdens zijn strijd tegen Simon, tegenover de poort Xystus, haalden de Joden ook de rest ervan neer.

Maar de volgende dag verbrandden de Romeinen de noordelijke arcade=s geheel, ook die welke over de Kidron was gebouwd.

Het geheel van de dipte gaf nu een angstaanjagende aanblik.

Dit was de staat waarin de Tempel inmiddels verkeerde.

3.

Inmiddels nam het aantal slachtoffers van de hongersnood toe op een verschrikkelijke manier.

Als er ergens maar iets gevonden werd dat op voedsel leek, ontstond er onmiddellijk een gevecht, waarbij zelfs de meest dierbare vrienden vochten met elkaar om voedsel.

Men wilde niet geloven da zij die stierven geen voedsel meer hadden, en de rovers bleven grondig onderzoeken of er ook maar iets verborgen kon zijn en zelfs werden velen ervan verdacht te doen alsof ze dood waren.

Neen, deze rovers waren zeer gierig en renden overal rond als gekke honden en leunden tegen de huizen als beschonkenen.

Ze waren zelfs in staat twee of driemaal per dag hetzelfde huis binnen te rennen op zoek naar voedsel.

Hun honger was dusdanig onverdraaglijk, dat ze gedwongen waren op van alles te kauwen, en dingen aten waar zelfs een dier de kop van wegdraait.

Zelfs riemen en schoeisel waren voedsel geworden.

Het leer dat aan hun schilden zat werd gegeten, zwepen waren ook al voedsel geworden.

Zelfs werd textiel gegeten en het werd daardoor nog duur ook. En klein lapje kostte al gauw een kwart drachme.

Maar waarom beschrijf ik de schaamteloze schaamteloosheid die de hongersnood bracht aan mensen waardoor zij de meest vreemde dingen gingen eten? Terwijl het mijn doel is de geschiedenis te beschrijven die door geen ander beschreven is, noch door Grieken noch door Romeinen!

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Het is vreselijk om er over te moeten spreken en het gehoorde valt nauwelijks te geloven.

Geheel uit eigen wil laat ik een aantal rampen weg die ons troffen, opdat ik mij beter kan wijden aan het overzicht van de geschiedenis, waarvan zoveel ooggetuigen zijn.

Daarnaast is het wel zo dat niemand mij dankbaar zou zijn als ik lichtvaardig zou omgaan met de ellende die mijn land heeft moeten ondergaan.

4.

Er was een vrouw die over de Jordaan woonde, haar naam was Miriam.

Haar vader was Eleazar, uit het dorp Bethezob, wat de ›de huizen van Hyssop‹ betekent.

Zij was van grote waarde voor haar gezin en was rijk, en was uit Jeruzalem gevlucht met de rest van de menigte toen die voor de eerste keer werd belegerd.

De andere bezittingen van deze vrouw waren eerder geroofd zoals die welke zij had meegebracht uit haar huis in Perea, en naar de stad gebracht.

Het voedsel dat zij als voorraad had was door de roofzuchtige honden al gestolen in de tijd dat zij dagelijks haar huis binnenvielen.

Dit alle maakte de vouw zo boos dat zij de rovers verwijten maakte en roofzuchtige wolven noemde, waardoor de rovers weer kwaad op haar werden.

Maar niemand van hen, hetzij uit verontwaardiging, hetzij uit respect, durfde de vrouw het leven te benemen.

En als zij voedsel vond, gaf zij dat aan anderen en hield niets achter.

Maar nu was het onmogelijk geworden voedsel te vinden, terwijl de hongersnood haar door hart en nieren sneed, en haar woede zelfs haar honger oversteeg.

Zij ging slechts te rade bij haar woede en honger.

Toen deed ze een hoogst opmerkelijk iets.

Ze pakte haar zoon, die nog gezoogd werd en zei: o, jij armzalig kind! Hoe kan ik je beschermen tegen deze oorlog, deze honger en deze opstand? Als we de oorlog met de Romeinen overleven worden we slaven, maar de hongersnood zal ons verslaan voordat we slaven zullen worden. En de opstandelingen zijn een erger vijand dan die andere twee samen. Kom!

Wees jij mijn voedsel en uit je woede tegen deze schurken. Wordt spreekwoordelijk voor de wereld, alles wat we nu willen is het einde van de rampen over de Joden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En zodra ze dat gezegd had, doodde zij haar zoon, roosterde hem, at de helft op en verborg de andere helft.

Op dit moment kwamen de rovers binnen, en roken de geur van geroosterd vlees. Waarop zij dreigden haar de keel door te snijden als zij niet zou vertellen waar zij voedsel had verborgen.

Ze antwoordde dat ze een uitstekend deel voor hen bewaard had en liet hen zien wat ze van haar zoon over had.

Hierop werd men aangegrepen door walging en ontzetting en stonden verbaasd te kijken toen ze tegen hen zij: dit is mijn zoon en ik heb het zelf gedaan! Kom en eet van dit voedsel. Ik heb er zelf al van gegeten, doe niet alsof je zwakker bent dan een vrouw of gevoeliger als een moeder!

Maar als het jullie allemaal teveel is, en mijn offer afschuwelijk vind, waarvan ik de helft al heb gegeten, laat dan de andere helft voor mij staan.

Waarna de mannen bevend het huis verlieten en waren nog nooit zo bang geweest en lieten de rest achter voor de moeder.

Het nieuws van dit gebeuren ging door de gehele stad.

En terwijl iedereen met afschuw vervuld was en beefde, zei men dat zoiets nog niet eerder was gehoord.

Degenen die zwaar te lijden hadden van de honger verlangden te sterven, en zij die al gestorven waren werden gelukkigen genoemd, omdat zij de huidige ellende niet meer hoefden meemaken.

5.

Dit bedroevende gebeuren kwam ook snel ter ore van de Romeinen, van wie sommigen het wilden of konden geloven, terwijl anderen medelijden met de Joden kregen.

Maar er waren er ook die nog veel meer haat kregen tegen de Joden.

Maar Titus verontschuldigde zichzelf voor God over deze aangelegenheid, en zei dat hij vrede had aangeboden en vrijheid voor de Joden, en vergeving voor hun onbeschaamde praktijken.

Maar dat ze in plaats van een overeenkomst voor opstand hadden gekozen. En in plaats van vrede oorlog wilden. En in plaats van overvloed voor honger.

En dat ze met hun eigen handen delen van de Tempel in brand hadden gestoken, de Tempel die hij zou graag heel zou houden.

En het daarom verdienden dat ze nu het meest vreemde en walgelijke tot voedsel hadden.

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dat echter deze afschuwelijke actie, die van het eten van een eigen kind, bestraft zou moeten worden met de algehele onderwerping van hun land, en dat men het leven niet verdiende en nog minder het zonlicht in een land waar moeders zo aan hun voedsel kwamen, hoewel een dergelijke daad door een vader minder afschuwelijk genoemd kon worden.

Op het moment dat hij dir allemaal zei werd het duidelijk in welke mate van radeloosheid hij verkeerde.

Het kan ook niet worden verwacht dat een man zich kan inhouden als hij niets anders gedaan heft dat de stad willen redden van de ondergang, en het enige dat hij verlangde de inkeer van de opstandelingen was.

HOOFDSTUK 4.

TOEN DE DAMMEN KLAAR WAREN, EN DE STORMRAMMEN WAREN GEBRACHT, EN NIETS KONDEN DOEN, GAF TITUS OPDRACHT DE POORT BIJ DE TEMPEL TE VERBRANDEN.

KORTE TIJD DAARNA STONDEN OOK DE HEILIGE HUIZEN IN BRAND, ZIJ HET ZONDER TOESTEMMING VAN TITUS..

1.

Twee van de legioenen hadden de dammen klaar op de 8ste dag van maand Lous (Ab).

Waarop Titus bevel gaf de stormrammen in stelling te brengen, tegenover het westen van de Tempel. Voordat deze gebracht werden had een andere, zeer sterkte stormram, zes dagen lang de muur geramd, zonder enig resultaat.

De grote stenen en hun goede verbindingen waren sterker dan de ram, waardoor de muur niet week.

Andere Romeinen ondermijnden de funderingen van de noordelijke poort, en na verschrikkelijk vel moeite slaagden zij erin enige stenen te verwijderen, maar de poort was zo sterk dat deze niet instortte en onbeschadigd bleef staan.

Totdat de werklieden, uit wanhoop door alle mislukte pogingen, de ladders tegen de arcades plaatsten.

Hierbij werden ze niet door de Joden gehinderd, maar toen ze boven kwamen werden ze aangevallen en bestreden. Sommigen van hen werden naar beneden gegooid en ook werden de ladders omvergegooid. Anderen werden op de ladders gedood.

Anderen werden met het zwaard gedood terwijl ze nieuwe pogingen deden en daarbij onbeschermd waren omdat ze geen schilden bij zich hadden.

Sommige ladders werden omver gegooid terwijl ze vol waren met gewapende mannen..

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Tegelijkertijd werd er een grote slachting onder de Joden aangericht terwijl zij de machines bestreden en ze onklaar wilden maken.

Toch namen de Joden de machines uiteindelijk in bezit en doodden zij hen die de ladders beklommen, waardoor te rest geïntimideerd raakt en zich terugtrokken.

Hoewel geen enkele Romein stierf voordat hij dappere daden had gedaan.

Van de opstandelingen vocht men eveneens dapper zoals eerder gedaan was, zoals door bijvoorbeeld Eleazar, de broer van Simon de tiran.

Maar toen Titus zag dat door deze pogingen teveel van zijn mannen sneuvelden, gaf hij opdracht de poorten in brand te zetten.

2.

Intussen deserteerde Ananus, die uit Emmaus kwam, de meest bloeddorstige wachter van Simon, en Archelaus, de zoon van Magadatus, die hoopten op vergeving omdat ze deserteerden in een tijd dat de Joden aan de winnende hand schenen.

Titus vertrouwde hen niet en verdacht hen van bedrog.

En nadat hij geïnformeerd was over hun barbaarsheden onder de Joden, wilde hij bevel geven hen onmiddellijk te doden.

Hij vertelde hen dat ze slechts gedreven werden tot desertie omdat ze radeloos waren en slechts lijfsbehoud zochten.
En dat niet verdienen gespaard te worden, omdat hun stad al in brand stond en ze alleen daarom waren gedeserteerd.

Echter, de waarborgen die hij had beloof wonnen het van zijn verontwaardiging, en hij liet hen in leven, hoewel ze scherp bewaakt werden en niet de voorrechten ontvingen die andere gevluchte hadden.

De soldaten hadden de poorten al in vuur gezet en het zilver waarmee ze belegd waren stond vrij snel toe dat de vlammen het hout bereikte, vanwaar het zich verspreidde.

Toen zagen de Joden overal de vlammen, en de moed zonk hen in de schoenen, waarop iedereen haast maakte, ofwel met zijn eigen verdediging, ofwel om van een afstand toe te kijken.

Ze waren echter niet bedroefd over dit gebeuren, omdat er nu betere tijden aanbraken.

En hoewel de Heilige huizen al in brand stonden werd slechts hun hartstocht tegen de Romeinen geblust.

Dit vuur ging door, de gehele dag en ook de volgende.

Want men was niet in staat alle arcades tegelijk in brand te zetten, maar slechts stuk voor stuk.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

3.

Maar dan, de volgende dag, gaf Titus bevel het vuur te doven, en een brede weg te maken op zijn legioenen beter te kunnen laten marcheren en verzamelde zijn bevelhebbers.

Zij die vergaderden waren de zes belangrijkste bevelhebbers, Tiberius Alexander, de bevelhebber van alle voetvolk.

Met Sextus Cerealis, de bevelhebber van het vijfde 5 legioen.

En Larcius Lepidus, de bevelhebber van het 10de 10 legioen.

En Titus Frigius, de bevelhebber van het 15de legioen, ook was er Eternius, de leider van het tweede legioen dat van Alexandria gekomen was.

En Marcus Antonius Julianus, gezant van Judea. Na hen kwamen de andere gevolmachtigden en de tribunen.

Titus stelde voor dat men hem advies zou geven over wat t doen met de Heilige huizen.

Sommigen van het meenden dat het best gehandeld kon worden op grond van de algemeen geldende oorlogswetten, en ze dus afbreken omdat men ervan uit moest gaan dat de Joden nooit zouden ophouden opstandig te zijn terwijl die huizen er nog stonden.

Omdat dat ook de plek zou blijven waar ze altijd bij elkaar konden komen.
Anderen waren van mening, dat in geval de Joden zouden beloven de wapenen verder te laten rusten, de gebouwen gespaard konden blijven.

Maar zou men blijven vechten, dan zou men altijd nog tot verwoesting kunnen overgaan.

Omdat het dan niet meer een heilige plaats zou zijn, maar een fort.

En dat ze het dan zelf in band zouden moeten steken omdat zij er dan zelf de oorzaak van waren.

Maar Titus zei dat, hoewel de Joden inderdaad vanuit die heilige huizen gestreden hadden, men geen wraak mocht nemen op onschuldige gebouwen, maar op de daders zelf.

Bovendien zou het niet eenvoudig zijn wezen zo groot gebouw te verbranden en zou het een vergissing zijn dat te doen, het zou de Romeinen eerder sieren als zij het lieten staan.

Fronto, Alexander, Cerealis zagen in da Titus gelijk had en verklaarden het met hem eens te zijn.

Toen vertrok iedereen en Titus gaf bevel aan de bevelhebbers dat de legers zich rustig moesten houden.

Maar dat zij de meest geschikte mannen gereed moesten houden voor een aanval.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Verder gaf hij bevel dat daarvoor geselecteerde mannen uit de cohorten naar de ruïnes moeten gaan om het vuur te doven.

4.

Het is zeker waar dat de Joden vermoeid raakten en ook danig vertwijfeld door de aanhoudende aanvallen.

Maar de volgende dag verzamelden zijn hun mannen weer en renden met dapperheid af op de mannen die de Tempel bewaakten, bij de oostpoort, en dat vond plast omstreeks het tweede uur van de dag.

Deze bewakers vingen de aanval op met grote moed, en beschermden zich met hun schilden als waren zij een muur en men ging dicht bij elkaar staan.

Toch was het duidelijk dat ze dit niet lang zouden volhouden, maar het zouden verliezen van deze overmacht van de aanvallers, en hun hartstocht.

Echter, Titus zag vanaf de Antonia, dat de groep het zou gaan verliezen en stuurde ruiterij om he bij te staan.

De Joden bleken niet in staat hier antwoord op te geven en velen van het werden op de vlucht gejaagd.

Maar toen de Romeinen wilden vertrekken, draaiden de Joden zich om en bestreden hen.
En toen de Romeinen de aanval overnamen, werden de Joden opnieuw verjaagd en sloten zichzelf op in de binnenhof van de Tempel. Dit vond plaats omstreeks het vijfde uur van de dag.

5.

Titus ging weer naar de Antonia, en besloot de volgende dag de Tempel te bestormen. En wel in de morgen, met zijn gehele leger en dan een kamp op te slaan rondom de heilige huizen.

Maar het zou duidelijk worden dat God allang Zijn oordeel over die plaats had uitgesproken en het veroordeeld.

En dat nu die onafwendbare dag was aangebroken.

Het was de 10de dag van de maand Lous (Ab), dat de eerste Tempel verbrand was door de koning of Babel.

Hoewel nu de brand was aangestoken door de Joden zelf.

Want na het terugtrekken van Titus bleven de Joden even rustig en daarna vielen de Romeinen aan, toen degenen die de heilige huizen bewaakten hen gingen bestrijden die het vuur wilden blussen.

Maar deze Romeinen verjoegen de Joden tot voorbij de heilige huizen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Op welk moment een van de soldaten -zonder dat hij daar opdracht voor had, en zonder angst voor de gevolgen van zijn handelen- onder een welhaast goddelijke woede aanval, een brandend stuk materiaal greep, en opgetild door een andere soldaat, dat brandende materiaal door een gouden ram gooide, waarachter een kamer was aan de noordzijde.

Toen de vlammen opstegen uitten de Joden een kreet en renden toe om het vuur te blussen.

Nu spaarden ze hun eigen leven niet, en lieten zich door niets tegenhouden omdat de Heilige Plaats gevaar liep, die zij hadden moeten bewaken.

6.

Iemand kwam naar Titus toe rennen en vertelde hem over het vuur dat uitbrak toen hijzelf rustte in zijn tent na het strijden.

Waarop deze in grote haast opstond en naar het Heilige Huis rende om het vuur te laten blussen.

Hij werd gevolgd door zijn bevelhebbers en door de legioenen, die allen stomverbaasd waren.

Er was ter plekke een groot tumult en kabaal zoals heer gebruikelijk is als een zo groot leger in actie komt.

Toen gaf Titus, met een luide schreeuw en het opheffen van zijn hand, opdracht het vuur te doven. Maar ze hoorden niet wat hij zei, hoewel hij hard schreeuwde, het geluid van zijn stem werd overheerst door het lawaai van andere geluiden.

Ook viel het opheffen van zijn hand niet op, omdat zij betrokken waren bij gevechten en daar hun aandacht bij nodig hadden.

Daarbij kwam nog dat de legioenen meer aangedreven werden door ijver en hartstocht, dan door het luistere naar bevelen.

En terwijl zij in de Tempel samendromden, werden er veel in de drukte vertrapt, terwijl er ook veel op de ruïnes vielen, die gloeiend heet waren en rookten.

En toen ze dichtbij de Heilige Huizen aankwamen, hoorden zij de orders van Titus niet meer.

Maar ze werden aangemoedigd door hen die het gebouw in brand hadden gestoken.

Wat de opstandelingen betreft, ook zij waren zeer verslagen en wilden meehelpen het vuur te doven.

Ze werden echter verjaagd of gedood.

Een groot deel van het volk, die zich niet konden verdedigen zonder wapenen, werden de keel doorgesneden of gevangen genomen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Om het altaar lagen de dode lichamen op elkaar gestapeld, en van de treden stroomde het bloed, waarbij nog kwam dat er ook velen van bovenaf naar beneden waren gevallen of gegooid en zo de dood hadden gevonden.

7.

En nu, omdat Titus niet meer in staat was het vurige enthousiasme van de soldaten te beteugelen, en het vuur verder en verder ging, ging hijzelf naar de Tempel met zijn bevelhebbers en zag zelf wat daar allemaal gebeurde. Wat hij zag was veel intensiever dan wat zijn boodschappers hem hadden verteld en niet minder dan wat wijzelf geloofden.

Maar omdat de vlammen de Tempel zelf nog niet hadden bereikt, en nog niet verder waren dan de bijgebouwen, en Titus meende dat de Tempel zelf wellicht nog gespaard kon blijven, gaf hij opdracht het vuur te blussen en zei hij tegen Liberalius, de centurion, en een van de speerwerpers die bij hem stond, de soldaten weg te jagen en hen tot rust te brengen.

Toch waren ook hun hartstochten groter dan het respect dat ze voor Titus hadden, en ook de haat tegen de Joden was te groot.

Bovendien, de hoop op plundering zette velen aan gewoon door te gaan ook al omdat ze hoopten dat alle plaatsen in de stad vol met geld zaten, omdat ze in de Tempel grote hoeveelheden goud zagen.

En daar kwam nog bij dat een van hen Titus in de weg liep toen hij de soldaten tot bedaren wilde brengen, terwijl hij een fakkel in het donker gooide en die bij de Tempelpoort terechtkwam.

Toen barstte de vlammen los, ook in de Tempel zelf, waarop de bevelhebbers zich terugtrokken en ook Titus dat deed. De soldaten verder nog iets verbieden was volslagen zinloos.

En zo ging de Tempel in vlammen op, zonder dat Titus het daar mee eens was.

8.

Iedereen vond het jammer dat dit prachtige bouwwerk in vlammen opging, omdat het ook een van de meest bewonderenswaardige bouwwerken van de wereld was, zowel vanwege de structuur, als vanwege de afmetingen, en de enorme schatten die erin lagen, en vanwege de heiligheid ervan.

Toch kan men zich troosten met de gedachte dat het noodlot het zo bepaald had, dat het onafwendbaar was.

Toch kan men slechts verwonderd zijn oor wat betreft de accuratesse van het tijdstip waarop dit gebeuren plaatsvond.

Want in dezelfde maand en op dezelfde dag werd ook de eerste Tempel verwoest door de Babyloniers, zoals ik al verteld heb.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Het aantal jaren tussen de eerste bouw door koning Salomo, en de verwoesting in het tweede jaar van de regering van Vespasianus, zijn totaal 1.330 jaar en zeven maanden en 15 dagen.

En vanaf de bouw van de tweede Tempel door Haggai, in het tweede jaar van koning Cyrus, tot de verwoesting onder Vespasianus, zijn 639 jaar en 45 dagen.

HOOFDSTUK 5.

DE GROTE ONTREDDERING WAARIN DE JODEN WAREN NA DE VERWOESTING VAN HET HEILIGE HUIS.

AANGAANDE EEN VALS PROFEET, EN DE TEKENEN DIE VOORAF GINGEN AAN ZIJN ONDERGANG.

1.

Terwijl het Heiige Huis in brand stond, werd alles geplunderd en tienduizenden gedood

Er was geen enkel ontzag voor leeftijd, geslacht of waardigheid, iedereen, kleine kinderen, bejaarden, priesters, ze werden allen zonder enige terughoudendheid gedood.

Zo dat deze oorlog toesloeg over allen en ook allen vernietigde. AL smeekte men om het leven, men werd gedood en zeker zij die nog de moed hadden zich te verdedigen.
De vlammen verspreidden zich snel en het geluid van de vlammen vermengde zich met het kreunen van de slachtoffers.

Omdat de heuvel een vrij hoge was en de Tempel, een groot gebouw, leek het wel of de hele stad in brand stond.

Een meer verschrikkelijk geluid en schouwspel is nauwelijks in te denken.

Er klonk een geschreeuwd wan de Romeinen die allen opmarcheerden en een kreet van ellende van de opstandelingen die nu omringd waren door vuur en zwaarden.

Het volk dat op de muren stond werden verslagen door de Romeinen waardoor er een grote opschudding ontstond.

De menigte die in de stad was samengekomen deed mee aan deze uitroepen van ellende.

En velen van hen die uitgeput waren door de honger, verzamelden hun laatste krachten en kreunden meer om de Tempel, en probeerden zelfs te schreeuwen van verdriet. De heuvel weerkaatste hun uitroepen van smart.

Toch was de ellende zelf groter dan de wanorde.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Men zou denken daar de gehele heuvel zelf in brand stond, en bijna zou smelten van de hitte, terwijl de hoeveelheden bloed die stroomden het vuur overtrof en zij die gedood werden talrijker waren dan zij die doodden.

De bodem was nergens meer zichtbaar vanwege het aantal doden dat de grond bedekte.

Maar de soldaten liepen over de dode lichamen, en achtervolgden hen die trachtten te vluchten.

Nu werden de rovers verdreven uit de binnenhof van de Tempel, en hadden erg veel moeite de buitenhof te bereiken om vandaar de stad in te kunnen rennen, terwijl de rest van het volk alle kanten uit vluchtte.

Wat de priesters betreft, velen van hen werden tijdens hun vluchtpogingen door Romeinse pijlen gedood..

Toen ze met hun vluchtpogingen niets bereikten en zo ook nog werden overrompeld door het vuur, ging men naar de muur en bleef daar.

Twee van de priesters bewezen hun dapperheid door er voor te kiezen met de Tempel om te komen, eerder dan te vluchten en het Huis van God in de steek te laten.

Hun namen waren Meirus de zoon van Belgas, en Joseph de zoon van Daleus.

2.

De Romeinen vonden dat het nutteloos was om de gebouwen rondom de Tempel te sparen en staken alle in brand, samen met de overblijfselen van de arcade:s, behalve twee delen daarvan. Een aan de oostkant en een aan de zuidkant. Echter, later werden ook deze verband.

Ze verbranden ook de schatkamers, waarin grote hoeveelheden geld, kledingstukken en kostbare voorwerpen waren opgeslagen.

Daar lagen de rijkdommen van het Joodse volk opgeslagen, terwijl de rijken in hun woningen zelf schatkamers hadden gebouwd, waarin onder meer kostbaar meubilair was opgeslagen.

De soldaten nu naar de buitenhof van de Tempel en verjoegen de 6.000 vrouwen en kinderen die daar hun heil hadden gezocht.

Maar voordat Titus had besloten wat te doen met deze mensen, of de bevelhebbers enige opdracht had gegeven, staken de soldaten, uit woede, de laatste arcade:s in brand.

Waardoor er velen omkwamen die naar beneden sprongen en vaak in de vlammen terecht kwamen. Niemand kon ontkomen.

Een vals profeet was de aanleiding van de verwoesting van het volk, hij had een proclamatie gedaan in de stad, dat God hen opdroeg naar de Tempel te gaan om daar Zijn wonderbare verlossing te zien.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nu waren er veel van deze valse profeten in die tijd benoemd door de opstandelingen om het volk onder controle te houden, en ook aan en werd gezegd te wachten op he ingrijpen van God.

Dit werd gedaan om het volk van vluchten te weerhouden en angsten te onderdrukken door hoop aan te bieden. Iemand die in ellende zit is gevoelig voor de belofte van hoop.

Want als een misleider hem belooft dat hij verlost zal worden, gaat het met de persoon die misère doorstaat, een stuk beter omdat er uitzicht geboden wordt.

3.

Zo werden de arme mensen overtuigd door deze misleiders die daarmee God hun leugen in de schoenen schoven.

Terwijl men niet lette op de tekenen die meer dan duidelijk waren ten aanzien van de toekomst, maar men sloeg geen acht op deze dingen en gong voorbij aan wat God te zeggen had.

Zo was er een ster in de vorm van een zwaard over de stad en een komeet die een heel jaar bleef staan.

Dus, al voor de Joodse opstand, en voor alles waardoor er een oorlog kwam, toen het volk in grote menigten naar het feest van de ongezuurde broden, het Pesach, kwam, op de 8ste dag van de maand Xanthicus (Nisan), op het 9de uur van die nacht, scheen er en groot licht rond het Heilige Huis en het altaar, en dat scheen zo sterk dat het welk helder dag leek, en wel een half uur aanbleef.

Dit licht scheen een goed teken te zijn voor hen die deze tekenen niet wisten te interpreteren, maar werd door een kenner uitgelegd als een aankondiging van gebeurtenissen die snel zouden komen.

Tijdens ditzelfde feest werd een kalf naar de hogepriester gebracht om te worden geofferd maar wierp een jong in de Tempel.

Verder gebeurde het dat de oostelijke poort van de binnenhof van de Tempel, die van brons was en zo zwaar dat 20 mannen hem slechts met moeite konden sluiten, en aan de basis bewapend was met ijzer en vastgezet was aan bouten die diep in en stenen vlier staken, die uit een stuk gemaakt was, uit zichzelf openging omstreeks het zesde uur van de macht.

Degenen die de wacht in de Tempel hielden renden naar de kapitein of de tempelwacht en vertelde het hem.

Die kwam kijken en met heel veel moeite sloot men de poort weer af.

Dit gebeuren werd door het volk uitgelegd als een teken dat God de poort van het geluk voor hen geopend had.

Maar de geleerden begrepen dat de veiligheid van hij Heilig Huis plotseling verdwenen was. En dat de poort was opengezet voor de vijand.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zij verklaarden openlijk dat dit een teken was van naderende verwoesting.

Behalve dit, een paar dagen nat het feest op de 20ste dag van de maand Artemisius (Iyar), deed zich ween zeer uitzonderlijk fenomeen voor. Het zou een ongeloofwaardig verslag zijn als er geen oorgetuigen waren geweest en de aangekondigde gebeurtenissen niet snel plaatsvonden daarna.

Want, voor zonsondergang, werden wagens en soldaten gezien die op een wolk reden en de stad omringden.

Verder, tijdens het feest dat we Pinksteren noemen, toen de priesters in de nacht nar de binnenhof van de Tempel gingen, zoals hun gewoonte was, om de heilige taken uit te voeren, voelden ze eerst een aardbeving en hoorde ze een goot lawaai als werd er gezegd: komt en laat ons vanhier weg gaan.

Maar, wat nog erger was, was ene Jezus, de zoon van Ananus, een landbewerker, die, vier jaar voor de oorlog begon, en eer grote welvaart en rust in de stad was, ook op dat feest kwam, tijdens welk het de gewoonte is tenten te maken voor God in de Tempel, en plotseling begon te schreeuwen: een stem uit het oosten, een stem uit het westen, een stem van de vier windstreken, een stem tegen Jeruzalem en het Heilige Huis, een stem tegen de bruidegom en de bruid, en een stem tegen dit gehele volk!

Dit was zijn schreeuw die hij schreeuwde in alle straten van de stad, de hele dag door.
Op een bepaald moment begonnen sommige vooraanstaanden zich te ergeren aan deze man en lieten hem geselen.

Hij liet zich echter niet tegenhouden en ging na de geseling gewoon door met zijn schreeuw.

Hierop brachten onze leiders, omdat zij dachten dat hij bezeten was, hem naar de Romeinse gevolmachtigde, waar hij gegeseld werd tot zijn botten zichtbaar werden.

Toch vroeg hij niets voor zichzelf, en liet geen traan, maar draaide zich om en zij met emoties geladen stem: wee u, o Jeruzalem!

Toen vroeg Albinus, want was toen de gevolmachtigde, hem wie hij was. En waar hij vandaan kwam. En waarom hij dergelijke woorden sprak.

Hij gaf echter geen antwoord, maar bleef in zijn emotionele houding zitten. Waarop Albinus besloot dat hij waanzinnig was en hem liet gaan.

Gedurende de tijd die passeerde voor de oorlog begon, ging deze man geen contacten aan met anderen en wist niemand waar hij de nachten doorbracht. Hij bleef overdag echter door de straten gaan met zijn, welhaast uit het hoofd geleerde kreet: Wee, wee u, Jeruzalem!!

Hij zei gen slecht woord tegen hen die hem sloegen en geen god woord tot hen die hem brood gaven.

Het enige wat hij uitte was zijn kreet, en het meest luid tijdens het feest.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij hield dit gedrag zeven jaar en vijf maanden vol, zonder hees te worden, of erdoor vermoeid te raken totdat hij de vervulling ervan zag in de oorlog.

Iedere keer als hij over de muren liep, schreeuwde hij: Wee, wee u, Jeruzalem, wee u volk en wee u Tempel! En voegde daaraan vaak toe: en wee mijzelf!

Toen kwam er een steen uit een van de slingermachines die hem onmiddellijk doodde.

En terwijl hij stief was zijn schreeuw het laatste wat hij zei.

4.

Als men deze aangelegenheden nader beschouwt, zal hij ontdekken dat God voor de mens zorgt, en iedere kans aanbiedt om Zijn volk te redden.

Maar dat de mens ten ondergaat door de ellende die hij zelf over zich afroept.

Want de Joden, door het afbreken van de Antonia, hadden het tempelplein vierkant gemaakt, terwijl in hun heilige geschriften staat dat: de stad en de Tempel genomen zullen worden zodra de Tempel vierkant is.

Naar nu, hetgeen de voornaamste oorzaak was van de naderende oorlog, was deze voorzegging. Maar in diezelfde heilige geschriften staat ook dat hun land het leidende centrum van de wereld zal worden.

De Joden legden echter alle voorzeggingen in hun eigen voordeel uit en zelfs vooraanstaande mannen lieten zich meeslepen in deze misleiding.

Deze voorzegging had het zonder twijfel over Vespasianus, die heerser over Judea werd.

Het is echter niet mogelijk voor de mens zijn noodlot te ontlopen, hoewel dat noodlot vaak lang van te voren gezien wordt of kan worden.

Maar deze mannen interpreteerden deze voortekenen naar hun eigen wil en inzicht, en sommigen van hen verachtten deze teken zelfs, totdat de verwoesting van de stad hun eigen domheid bewees.

HOOFDSTUK 6.

HOE DE ROMEINEN HUN STANDAARD DE TEMPEL INBRACHTEN, EN HOE ZE TITUS TOEJUICHTEN.

DE TOESPRAAK DIE TITUS DEED TOT DE JODEN TOEN ZE OM GENADE VROEGEN.

EN WELK ANTWOORD ZE TOEN KREGEN.

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

EN HOE DAT ANTWOORD DE VERONTWAARDIGING VAN TITUS TEGEN HEN DEED TOENEMEN.

1.

Nu de Romeinen, na de vlucht van de opstandelingen de stad in, de Tempel verder lieten branden, en ook alle bijgebouwen, brachten hun machines naar de Tempel bij de oostpoort.

Daar werd aan Titus geofferd en werd hij onder veel toejuichingen tot overwinnaar uitgeroepen.

De soldaten hadden zoveel goud geplunderd dat de prijs ervan zakte, in Syrië bijvoorbeeld, tot de helft van de eerdere prijzen.

Onder de priesters die op de muur van de Tempel bleven zitten bevond zich een jongen die, vanwege de dorst die hij had, van de soldaten garantie voor zijn leven vroeg en zei dat hij enorme dorst had.

Deze bewaker, vanwege zijn leeftijd en dorst, gaf hem die garantie,

Dus kwam hij naar beneden en dronk water, en vulde de kruik die hij bij zich had, en vluchtte toen naar zijn vrienden.

Geen van de wachten kon hem tegenhouden. En scholden hem uit vanwege zijn bedrog.

Waarop hij antwoordde: ik heb de overeenkomst niet geschonden.

Want de garantie die ik kreeg eiste niet dat ik bij jullie zou blijven, maar was voor mij om naar beneden te kunnen gaan en water te drinken.

Beide zaken heb ik gedaan en beseft toen dat ik trouw moest blijven aan mijn taak.

Hierop werd hij bewonderd omdat hij zo jong al zo slim was.

Na vijf dagen kwamen de priesters, uitgeput door de honger, bij Titus en smeekten hem om hun leven.

Maar hij antwoordde dat de tijd van vergeving voorbij was, en dat het Heilige Huis, hun garantie voor overleving, nu verwoest was. En dat het slechts passend was dat de priesters zouden omkomen, samen met hun Tempel. Dus gaf hij opdracht hen te doden.

2.

Maar wat de tirannen zelf en hen die bij hen waren aangaat, toen ze zich aan alle kanten omsingeld zagen, en gene mogelijkheden meer tot ontsnappen hadden, wilden ze een mondelinge overeenkomst met Titus.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Overeenkomstig de vriendelijkheid van zijn karakter, en zijn verlangen de stad voor een verwoesting te bewaren, ging hij ervan uit dat er nu met de rovers te praten viel, da was ook het advies van zijn vrienden, en ging naar de westkant van de Tempel-hof.

Aan die kant waren poorten en een brug die de bovenstad verbonden met de Tempel.

Deze brug was het die tussen Titus en de tirannen lag. Terwijl aan weerszijden de menigte stond. Het Joodse volk stond bij Simon en Jochanan, en hoopte op vergeving.

En de Romeinen die bij Titus stonden waren nieuwsgierig naar het antwoord van Titus.

Titus gelastte zijn soldaat hun woede te bedwingen, hun pijlen niet mee te nemen, en koos een tolk, wat een teken was dat hij de overwinnaar was, en zei: ik hoop dat jullie nu wel genoeg hebt van de ellende waarin jullie land gestort is, omdat jullie geen enkel inzicht hadden in kracht, of in jullie eigen zwakheid, maar als waanzinnigen op een gewelddadige en ondoordachte manier pogingen hebben gedaan waardoor jullie nu in de ellende zitten en jullie Heilige Huis tot vernietiging hebben gebracht.

Jullie zijn mannen die nooit hebben nagelaten opstandig te zijn, als sinds Pompeus I jullie onderwierp, tot op dit moment, nu jullie door de Romeinen veroverd zijn.

Hebben jullie vertrouwd op je eigen aantal? En dat terwijl een klein aantal Romeinen al voldoende is om jullie te verslaan? Hebben jullie vertrouwd op bondgenoten?

En welke volken zijn er, buiten de grenzen van het Romeinse rijk, die jullie hulp zouden kunnen bieden?

Zijn jullie lichamen sterker dan de onze?

Jullie weten dat zelfs de sterke Germanen ons dienen!

Hebben jullie sterkere muren dan wij hebben?

Ik vraag jullie, is er een sterkere muur dan de zee die de Britten omringt? Toch dienen zij Rome.

Zijn jullie sterker in moed of zijn jullie bevelhebbers meer dapper?

Je zult toch moeten weten dat zelfs Carthago door ons is veroverd!

Het kan bijna niet anders zijn dan dat alleen de vriendelijkheid van de Romeinen jullie overmoedig heeft gemaakt.

Allereerst hebben wij dit land aan jullie gegeven, en ten tweede hebben jullie zelf koningen mogen benoemen.

En ten derde, hebben jullie de wetten van jullie voorvaderen mogen behouden, en hebben wij toegestaan dat jullie je eigen manier van leven hebt mogen voeren. En boven alles hebben wij het goed gevonden dat jullie aan je God mocht offeren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

We hebben jullie daarin niet gehinderd noch enige beperking opgelegd.

Ten laatste zijn jullie zelfs rijker geworden dan wij, en zijn zelfs onze vijanden geworden.

Vervolgens hebben jullie een oorlog voorbereid met ons geld.

Na al deze weldaden hebben jullie je tegen ons, weldoeners, gekeerd zoals giftig slangen en hebt jullie gif gegeven aan het die jullie vriendelijk hebben behandeld.

Ik denk dat jullie de luiheid van Nero hebt veracht, en op het voor jullie goede moment hebt gewacht, maar met slechte bedoelingen, en nu met groter ongeduld dan ooit. Jullie hebben zelfs de hoop gehad dit alles ongestraft te kunnen doen.

Toen kwam mijn vader naar dit land, niet om jullie te straffen, maar om te vermanen.

Zou hij gekomen zijn om jullie te onderwerpen, dan was deze stad allang verwoest geweest.

Hij verwoestte slechts Galilea en de aangrenzende delen en gaf jullie de tijd om berouw te hebben.

Deze menselijkheid hebben jullie uitgelegd als zwakheid, en jullie opstandigheid met die gedachte gevoed.

Toen Nero deze wereld verliet, deze jullie zoals waanzinnigen dat doen, en hebt jullie jezelf aangemoedigd om slechte besluiten te nemen, en onze goede besluiten en vriendelijkheden misbruikt. Toen mijn vader en ik weg waren, naar Egypte, hebben jullie de oorlog voorbereid.

Ook waren jullie onbeschaamd genoeg op optanden aan te wakkeren toen mijn vader tot keizer werd uitgeroepen, en hebben jullie onze mildheid misbruikt.

Maar toen de regering aan mijn vader kwam, en allen andere volken zich rustig hielden en gezante stuurden om mijn vader geluk te wensen, hebben jullie je als onze vijanden late zien.

Jullie hebben wel gezanten gezonden, maar naar de volken over de Eufraat om hen te vragen jullie te helpen bij de opstand.

Nieuw muren werden om jullie stad gebouwd, opstanden gebeurden, de ene tiran wedijverde met de andere, en een burgeroorlog brak uit.

Een burgeroorlog zo intens, zoals die alleen maar onder slechte mensen als jullie kan plaatsvinden.

Ik ben toen naar deze stad gekomen, eigen met aarzeling door mijn vader gestuurd, en hij gaf mij zijn instructies me droefheid.

Toen ik hoorde dat het volk van dit land vrede wilde, verheugde ik, mij. Ik heb er bij jullie op aangedrongen de voorbereiding tot een oorlog te staken. Ik heb in het begin zelfs hen gespaard die tegen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

ons streden. Ik gaf mijn rechterhand als garantie aan deserteurs. Ik hield mij aan mijn beloften. Ik had medelijden met de vluchtelingen die naar mij kwamen.

Ik martelde hen die niets anders dan oorlog wilden, zodat wellicht naar vrede zouden verlangen.

Met onwilligheid heb ik machines tegen jullie muren opgesteld.

Ik verbood mijn soldaten over te gaan tot een slachting, want zij hadden grote haat tegen jullie.

Na iedere overwinning drong ik weer aan op vrede, als was ik zelf veroverd.

Toen ik naar jullie Tempel kwam, heb ik alle oorlogswetten opzij gezet en weer aangedrongen op vrede, om jullie Heiligdom te kunnen sparen.

Ik stond een vredige aftocht toe en veiligheid voor jullie zelf.

Als jullie dat hadden gewild, had ik zelfs toestemming geven jullie oorlogszucht ergens anders uit te leven.

Toch hebben jullie al mijn voorstellen verworpen en zelf jullie Heilige Huis in brand gezet.

En nu, gemene schurken, willen jullie van mij een mondelinge overeenkomst?

Met welk doel is het dat jullie zelf het Heilige Huis hebben verwoest?

Welke redding kan nog verlangd worden na de vernietiging van de tempel?

Zelfs nu staan jullie nog in wapenuitrusting! Je kunt het zelfs niet opbrengen je op te stellen als verzoekers, zelfs niet op dit moment van uitzichtloosheid.

O, armzalige schepselen! Waarop kun je nog vertrouwen? Is niet een groot deel van jullie volk dood? Is jullie Heilige Huis niet verdwenen? Is jullie stad niet in mijn macht?

Zijn jullie levens zelfs niet in mijn hand? Zien jullie het nog steeds als een eer en moedige daad te sterven? Echter, ik zal jullie waanzin niet tot de mijne maken.

Als je de wapen neerlegt en je aan mij overgeeft, zal ik jullie leven sparen. En ik zal handelen als een mild gezinshoofd.

Wie geen berouw heeft zal worden gestraft en de rest zal ik aanwenden zoals het mij goeddunkt.

3.

Op dit aanbod van Titus antwoordden ze daar niet op in te kunnen gaan, omdat ze gezworen hadden dat niet te doen.

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar ze vroegen toestemming met hun vrouwen en kinderen de stad uit te mogen. Zou zouden dan naar de woestijn gaan en de stad verlaten.

Hierop was Titus zeer verontwaardigd, dat ze, terwijl ze al gevangen waren, toch nog de moed hadden eisen te stellen alsof zijzelf overwinnaars waren.

Dus gaf hij opdracht bekend te maken dat zij geen hoop meer hadden voor hun veiligheid.

En dat hij verder niemand zou sparen, maar hen zou bestrijden met zijn gehele leger.

Dat men zichzelf maar moest ziet te redden zo goed als ze konden.

Want dat hij hen zou behandelen overeenkomstig de wetten van de oorlog.

Dus gaf hij opdracht aan zijn soldaten, die tot op dat moment toe niets hadden gedaan, de stad te plunderen en in brand te steken.

De volgende dag zetten zij de stadsarchieven in brand en ook het vergaderhuis dat Ophlas werd genoemd.

Het vuur bereikte zelfs het paleis van koningin Helena, dat in het centrum van Acra lag.

Ook de lanen werden verbrand en ook de huizen die gevuld weren met dode lichamen van hen die door de honger waren omgekomen.

4.

Op diezelfde dag was het dat de zonen en broers van Izates de koning, samen met veel andere waardige mannen, bijeen waren en Titus verzochten aan het de garantie van zijn rechterhand te geven voor hun veiligheid.

Hoewel hij erg bood was op allen die overgebleven waren, behield hij toch zijn mildheid, en ontving hij deze mannen.

Hij nam hen allen in hechtenis, en bond de zonen van de koning en verdere familie, en nam hen als gijzelaars mee naar Rome, om zich van de rust in dat and te verzekeren.

HOOFDSTUK 7.

WAT DAARNA GEBEURDE MET DE OPSTANDELINGEN DIE ZOVEEL SCHURKENSTREKEN HADDEN UITGEHAALD, EN ZOVEEL ELLENDE HADDEN VEROORZAAKT.

EN OOK HOE TITUS DE BOVENSTAD INNAM.

1.

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nu vluchtten de opstandelingen het koninklijk paleis in, waar velen hun bezittingen hadden opgeslagen, omdat het een sterk gebouw was, ver verdreven de Romeinen vandaar weg.

Zij doodden hen die daar bescherming hadden gezocht, wat ongeveer 8.400 personen waren en beroofden hen van wat zij hadden.

Ook namen zij twee Romeinen levend gevangen, een ruiter en een soldaat.

Zij sneden de keel van de soldaat door, en sleurden hem door de stad, uit wraak op de Romeinen.

Maar de ruiter deed een suggestie voor war hun redding zou kunnen betekenen. Waarop zij hem naar Simon brachten.

Maar toen bleek dat hij niets te zeggen had, werd hij naar Ardalas, een bevelhebber gebracht om te worden gestraft. Zijn handen werden op de rug gebonden en hij werd geblinddoekt. En daarna werd hij weggebracht om te worden onthoofd.

Maar de man voorkwam zijn executie, en rende naar de Romeinen op het moment dat de beul zijn zwaard trok.

Nu hij van de vijand gevlucht was, wilde Titus hem niet ter dood laten brengen.

Maar omdat hij zich een onwaardig Romein had betoond, werden hem zijn wapenen afgenomen en weggestuurd van het leger. Wat een schande was, erger dan de dood.

2.

De dag nadat de Romeinen de rovers hadden verdreven uit de benedenstad werd die in brand gezet tot aan Siloam.

De soldaten waren erg verheugd de stad in vlammen te zien.

Maar ze misten nu wel de plundering omdat de opstandelingen al hun bezittingen inmiddels hadden overgebracht naar de bovenstad.

Zij hadden geen enkel berouw van hun misdaden, zij vonden zelfs dat ze geen enkel kwaad hadden gedaan.

Want toen zij de stad in brand zagen, zetten zij vrolijke gezichten omdat, zoals zij zeiden, een einde aan hun ellende kwam en dat hun dood hun volgende stap zou zijn.

Inderdaad, nu er zoveel doden waren gevallen, nu het Heilige Huis in brand stond, en ook de stad, was er voor de Romeinen niets anders meer te doen dan ook hen te doden.

Toch deed Josephus alle pogingen hen te bewegen de stad, of wat daarvan over was, te sparen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij sprak tot hen over hun barbaarsheden en andere misdaden en gaf hen het advies te vluchten voor hun redding.

Hoewel hun daarbij zelf niets te winnen had dan door het te worden uit gelachen.

Als men niet kon komen tot overgave vanwege een gezworen eed, en niet sterk genoeg waren om zich verder te verzetten, omdat zij aan alle kanten omsingeld waren, konden wel hun rechterhand geven als garantie voor het niet verder ondernemen van enige actie.

Maar zij verspreidden zich over de stad en legden zichzelf in hinderlagen om hen die naar de Romeinen wilden vluchten, te grijpen. Er werden op de manier velen gevangen genomen en gedood. Anderen waren door de honger te zwak geworden om te vluchten. De dode lichamen werden voor de honden geworpen.

Iedere vorm van sterven was meer te verdragen dan omkomen van de honger, waardoor veel Joden, in hun radeloosheid, naar de Romeinen wilden vluchten en ofwel door hun vlucht, ofwel door de Romeinen zouden sterven.

Er was in de stad geen plek meer te vinden war geen doden lagen. Alle straten waren bedekt met hen die gedood waren door de honger of door de opstandelingen.

3.

De laatste hoop was gevestigd op geheime plekken, zoals grotten en spelonken en ondergronds ruimten om de overleven. Men verwachtte niet dat daar zou worden gezocht.

Men wilde, nadat de Romeinen uit de stad vertrokken waren, te voorschijn komen en vervolgens vluchten. Maar dit was niet meer dan een droom van hen. Want ze bleken niet in staat zich te verbergen niet voor de Romeinen en nog minder voor God.

Ze waren afhankelijk van de ondergrondse plekken want ze hadden meer in brand gestoken dan de Romeinen zelf.

Zij die uit hun huizen waren gevlucht, staken alles in brand, doodden en beroofden verder ieder die zij tegenkwamen.

Als zij bij iemand nog voedsel ontdekten, zwolgen zij dat naar binnen, samen met het bloed van de lijken.

Het werd zelfs zo erg dat ieder met ieder vocht om het recht te plunderen.

Ik durf zelfs te zeggen dat zij zo waanzinnig barbaars geworden waren, dat zij hun eigen lijken nog gegeten hadden.

HOOFDSTUK 8.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOE TITUS DAMMEN ROND DE BOVENSTAD (ZION) BOUWDE EN DEZE KLAAR WAREN, OPDRACHT GAF DE MACHINES DAAROP IN STELLING TE BRENGEN.

EN HOE HIJ DAARNA DE GEHELE STAD INNAM.

1.

Toen Titus begreep dat de bovenstad te steil was om zo in te nemen, verdeelde hij het bouwen van dammen onder verschillende legeronderdelen, dit vond plaats op de 20ste dag van de maand Lous (Ab).

Het aanvoeren van materialen was een moeilijke taak, omdat alle bomen, zoals ik al verteld heb, op een afstand van vier kilometer van de stad al gekapt waren om de eerdere dammen te kunnen bouwen.

Het werk dat uitgevoerd werd door het vierde legioen werd gedaan aan de westkant van de stad, tegenover het koninklijk paleis.

Maar het geheel van de hulptroepen, met de rest van de menigte, bouwden de dam bij de Xystus, vanwaar ze de brug konden bereiken en de toren die Simon had gebouwd als een fort tegen Jochanan toen ze met elkaar vochten.

2.

Het was in deze tijd dat de bevelhebbers van Jochanan samenkwamen en bespraken hoe ze zich konden overgeven een de Romeinen.

Daarna stuurden ze vijf man naar Titus, en vroegen aan hem de rechterhand als garantie voor hun veiligheid.

Titus veronderstelde dat, als de Idumeers eenmaal vertrokken waren, deze groep zich zou overgeven en na enige beraad stemde hij in met hun verzoek en liet de vijf mannen weer teruggaan.
Maar toen de Idumeers voorbereidingen troffen om weg te marcheren, doorzag Simon het plan, en doodde onmiddellijk de betrokken vijf mannen die naar Titus waren gegaan, zette hun bevelhebbers gevangen, waarvan de meest voorname Jacob, de zoon van Sosas was.

Maar menigte van de Idumeers, die zelf niet wisten wat ze aan het doen waren, van het nam hij de bevelhebbers gevangen en versterkte daarna de muur en plaatste daarop meer bewakers om te voorkomen dan men zou vluchten. Toch konden zij niet voorkomen dat er nog steeds mensen wegvluchten.

Zij werden allen ontvangen door de Romeinen, omdat Titus zelf naliet, in tegenstelling tot zijn eerder opdracht, hen te laten doden, en ook omdat de soldaten het inmiddels zat waren hen te doden, maar niet minder omdat men hoopte op losgeld van de vluchtelingen.

Dus werden de vluchtelingen niet meer gedood, maar als laven verkocht tegen erg lage prijzen, omdat het er zoveel waren en dat terwijl er weinig kopers bleken te zijn. Daarbij kwam nog dat de vluchtelingen vaak bestonden uit hele families.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Inderdaad, het aantal te verkopen mensen was onvoorstelbaar groot.

Maar een aantal van 40.000 werd gespaard en Titus liet hen gaan waarheen zij wilden.

3.

Verder was het een van de priesters, de zoon van Thebuthus, met de naam Jezus, die de garantie had door een eed van Titus, dat hij gespaard zou worden op voorwaarde dat hij bepaalde kostbare voorwerpen uit de Tempel zou leveren, en leverde hem uit de Tempel twee kandelaren, met een tafel, en waterkruik, en een fiool, allen gemaakt van zuiver goud en zwaar van gewicht.

Ook leverde hij een sluier en een kledingstuk, met kostbare stenen en een groot aantal andere voorwerpen die in de Tempel werden gebruikt.

Ook de schatmeester van de tempel, zijn naam was Pinchas, werd gegrepen, en liet Titus de mantels en gordels van de priesters zien, met een grote hoeveelheid purper en scharlaken die voor het voorhangsel werden gebruikt, en ook een grote voorraad kaneel en cassie en andere postbare specerijen, die na in de juiste verhoudingen gemengd te zijn , dagelijks aan God werden geofferd.

Ook werden een groot aantal andere kostbaarheden aan hem geleverd, zoals erg veel versierselen van de Tempel.

Deze dingen werden aan Titus geleverd in ruil voor gratie.

4.

De dam werd opgeleverd op de zevende dag van de maand Gorpieus (Elul), er was 18 dagen aan gewerkt, waarna de machines erop werden gebracht.

Sommigen van de opstandelingen, die wanhoopten de stad te kunnen sparen, trokken zich terug in de citadel.

Anderen gingen de onderaardse ruimten in, hoewel een groot aantal zich verdedigden tegen de machines die in stelling werden gebracht.

Toch overwonnen de Romeinen hen door hun aantal en sterkte.

En, wat nog meer van invloed was, de Romeinen togen vrolijk aan het werk, terwijl de Joden wanhoopten wen steeds zwakker werden.

Zodra een deel van de muur neergeslagen was, en sommige torens ook op instorten stonden, waren en velen die de vlucht namen, waardoor de tirannen erg bang waren, meet dat de situatie rechtvaardigde.

Want voordat de vijand door de bressen stormde, waren er al veel gevlucht.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nu kon man deze mannen, die eerst zo vastberaden waren, en volhielden in hun goddeloze daden, verschrikkelijk bang worden, het was bijna pijnlijk om te zien hoe zij veranderden.

Zij stormden met goot geweld op de bewakers af, sloegen hen opzij en vluchtten om aan de Romeinen te ontkomen.

Maar toe zij zagen dat zij die voorheen betrouwbaar waren, nu wilden vluchten naar alle richtingen, en ook toen men de bewakers kwam vertellen dat de muur gevallen was, terwijl anderen zeiden dat de Romeinen al binnendrongen, en erg dichtbij waren en naar hen zochten, of die berichten nu juist waren of ingegeven door angst, viel men op het aangezicht en uitte luide jammerklachten en het meest rare gedrag.

Iedereen raakte meer dan zenuwachtig en verlamd van angst waardoor zij niet meer in staat waren te vluchten.

Dit kan men toeschrijven aan de macht van God, die de mannen alleen liet in hun ellende en aan de kant van de Romeinen stond.

Want deze tirannen waren nu geheel beroofd van hun veiligheid en hun mogelijkheden, en kwamen geheel vrijwillig uit de torens, die zo sterk waren dat die onneembaar werden genoemd, en het moet de honger zijn geweest die hen naar buiten dreef.

Zo gebeurde het dat de Romeinen, die zo'n grote moeite hadden gehad door de andere muren te komen, een resultaat bereikten dat de machines nooit hadden kunnen bereiken.

Want drie van deze torens waren te sterk voor welke machine dan ook, zoals we al gezegd hebben.

5.

Nu men deze torens vrijwillig verliet, of eigenlijk daaruit door God zelf waren verjaagd, en onmiddellijk naar de vallei vluchtte die bij Siloam was, herstelden zij zich even, en renden met geweld op de Romeinse muur af die daar was.

Maar zij hadden te weinig moed over om met voldoende kracht een aanval uit te voeren, hun kracht was gebroken door angst en ellende. Ze werden teruggeslagen door de bewakers en verspreidden zich op afstanden van elkaar en vluchtten in grotten en spelonken.

De Romeinen waren nu meester van de muren, en plaatsten hun standaards op de torens waarbij zij van vreugde schreeuwden om de overwinning. Het einde was minder moeilijk dan het begin van de belegering.

Toen zij de laatste muur in handen kregen zonder enig bloedvergieten, konden zij het nauwelijks geloven.

Toen zij niemand tegenover zich vonden, vroegen zij zich af wat die verlatenheid betekende.

Maar toen zij de straten ingingen met getrokken zwaarden, overwonnen zij ieder die zij zagen zonder hun zwaarden te gebruiken en zetten de huizen van de gevluchte Joden in brand, en verwoestte de rest.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen men de huizen wilde plunderen vond men niets ander dan gehele gezinnen die dood waren als gevolg van de honger.

Het was een gruwelijk gezicht en men vertrok zonder iets te hebben aangeraakt.

Hoewel men medelijden had met de doden, had men die niet voor de levenden, maar zocht men de nog levenden overal, en doodden die waardoor de straten bedekt werden met bloed en lijken. De stroom van het bloed was zo erg, dat het in sommige huizen het vuur doofde.

En hoewel het doden ophield, omdat de Romeinen in de avond vertrokken, ging het vuur door gedurende de nacht.

En terwijl allen in brand stond, kwam de 8ste dag van de maand Gorpieus (Elul) over Jeruzalem, een stad die zoveel te verduren had gehad tijdens de belegering, een stad die altijd zoveel geluk en voorspoed had gekend, waardoor het zelfs de jalousie opwekte van de gehele wereld.

Het verdiende al dit onheil niet, het was slechts het gevolg van een slechte generatie en hun goddeloosheden en intense slechtheid.

HOOFDSTUK 9.

WELKE BEVELEN TITUS GAF NADAT HIJ INDE STAD GEKOMEN WAS.

HET AANTAL GEVANGEN EN HET AANTAL VAN DE OMGEKOMENEN IN DE OORLOG.

EN OOK AANGAANDE HEN DIE KONDEN VLUCHTEN IN ONDERAARDSE GROTTEN, ONDER WIE DE TIRANNEN SIMON EN JOHN ZELF.

1.

Toen Titus naar de bovenstad gekomen was, bewonderde hij de kracht van sommige bouwwerken, maar in het bijzonder de toren welke de tirannen in hun waanzinnig gedrag hadden verlaten.

Toen hij de solide structuur, de grote stenen en de perfecte samenvoegingen zag, zei hij: zeker, God zelf heeft aan onze kant gestaan in deze oorlog, en het kan niet anders zijn dat God zelf de Joden uit deze gebouwen heeft verjaagd.

Zou een mensenhand deze torens hebben kunnen innemen?

Zo sprak hij er ook over met zijn vrienden.

Hij gaf bevel hen vrij te laten die door de tirannen in de gevangenis waren gezet.

Ten laatste, toen hij de gehele stad had verwoest en de muren had afgebroken, liet hij deze torens staan als bewijs van zijn voorspoed.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

2.

En nu, omdat zijn soldaten vermoeid waren van het doden, en er nog een hele menigte in leven was, gaf Titus bevel niemand meer te doden, behouden zij die bewapend waren, en tegenstand boden, maar dat de rest mocht blijven leven.

Maar, behalve diegenen die ze moesten doden, deden ze dat ook met de bejaarden en zieken.

Maar zij die in de kracht van hun leven waren en nuttig konden zijn, werden in de Tempel bijeen gedreven en opgesloten in de hof van de vrouwen.

Titus liet hen bewaken door een van zij vrijen en door Fronto, een van zijn vrienden.

Hij was het ook die het lot van ieder moest bepalen, overeenkomstig het gedrag van de betrokkene.

Deze Fronto doodde iedereen die een opstandeling of rover was, waarbij de een de ander beschuldigde.

Maar van de jonge mannen koos hij de langste en de best uitziende uit om het in te zetten voor de triomftocht.

De rest van hen die ouder waren dan 17 jaar, bond hij en stuurde hen naar de mijnen in Egypte. Titus stuurde ook een groot aantal van het naar de theaters in de provincies om daar, als een geschenk an die provincies, te worden verslonden door wilde beesten.

Maar zij die beneden de 17 jaar waren, werden verkocht als slaven.
Tijdens de periode waarin Fronto deze mannen selecteerde stierven er nog 11.000 personen door gebrek aan voedsel.

Sommigen van hen kregen geheel geen voedsel uit haar van de bewakers. Anderen wilden niet eens voedsel aannemen. Ook was de menigte, die gebrek aan gaan had, erg groot.

3.

Het aantal van hen die in gevangenschap gevoerd werden, was 97.000 personen.

Het aantal van hen die tijdens de gehele oorlog omkwamen was 1.100.000 personen, van wie het grootste deel wel Joden waren, maar niet afkomstig uit Jeruzalem.

Zij waren uit alle landen gekomen om het feest van het ongezuurde brood, het Pesach, te vieren, en konden niet meer weg vanwege de legers. De stad werd eerst getroffen door ziekten en daarna door de honger waardoor er velen van buiten Jeruzalem de dood vonden.

Dat deze stad zoveel menen kon bevatten blijk ook uit de telling van Cestius, die aan Nero wilde aantonen wat de macht van de stad was, en aan de hogepriester had gevraagd en telling uit te voeren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Deze priesters, toen het feest kwam dat Pesach heet, offerden van het 9de tot het 11de uur op een manier dat achter ieder offer ten minste tien personen stonden, omdat het onwettig zelfstandig te offeren, terwijl achter sommige offers meer dan 20 personen stonden. Het aantal offers was 256.500.

Als we ervan uitgaan dat ieder offer door 10 personen werd gebracht, komen we op 2.700.000 personen die in de stad waren.

Want melaatsen, zij de geslachtsziekten hebben en menstruerende vrouwen, en zij die op enige andere manier onrein waren, voor hen was het onwettig en offer te brengen of deel te nemen aan offers. Ook vreemdelingen die gekomen waren om te aanbidden, mochten niet deelnemen aan offers.

4.

Deze grote menigte kwam inderdaad uit de meest veraf gelegen plaatsen en een geheel volk was nu gevangen als in een gevangenis en omringd door de Romeinse legers nu de stad bijna overbevolkt was met bewoners.

De vernietiging die deze mensen trof, in niet te vergelijken met enige andere ramp die God ooit over de wereld deed komen.

Want, om te zeggen wat iedereen weet, de Romeinen doodden sommigen van hen, anderen werden gevangen gnomen, en weer anderen werden gevonden in onderaardse ruimeten, waarop de Romeinen die openbraken en de aanwezigen doodden.

Zij die op deze manier werden gedood, waren meer dan 2.000 personen, deels werden zij gedood door anderen, maar ook waren er die zichzelf doodden, waarbij de honger het meeste slachtoffers eiste.

De stank van dode lichamen was het meest bedreigend voor hen die ze moesten vervoeren. Sommigen vluchten ook weg van die taak terwijl andere het juist graag wilden doen vanwege de mogelijkheid kostbaarheden te vinden.

Want er werden veel kostbaarheden gevonden in die plaatsen en de hoop op meer maakte iedere vorm van gedrag te rechtvaardigen.

Veel van hen die door de tirannen gevangen waren gezet, werden nu vrijgelaten.

Want de tirannen hielden hun waanzinnig gedrag vol tot het bittere einde, maar God strafte hen beiden op een manier die rechtvaardig was.

Wat Jochanan aangaat, uit noodzaak voor voedsel voor de zijnen die me hem in de spelonk waren, smeekte de Romeinen om veiligheidsgaranties, wat hij kort tevoren nog trots had geweigerd.

Maar Simon bleef zich verzetten totdat hij gedwongen was zich over te geven, zoals we verder zullen zien. Hij werd apart gehouden voor de triomftocht om daarna te worden gedood. Jochanan werd veroordeeld tot levenslage gevangenschap.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nu zetten de Romeinen de overgebleven delen van de stad in brand en vernietigde alles wat op een muur leek.

HOOFDSTUK 10.

DAT, HOEWEL DE STAD JERUZALEM AL VIJF MAAL WAS VEROVERD, DIT DE TWEEDE MAAL WAS DAT ZIJ WERD VERWOEST.

EEN KORT VERSLAG VAN HAAR GESCHIEDENIS.

1.

En zo werd Jeruzalem genomen, in het 2de jaar van de regering van Vespasianus, op de 8ste dag van de maand Gorpeius (Elul).

Ze was al vijf maal eerder veroverd, maar dit was de tweede mal dat zij werd verwoest.

Shishak, de koning van Egypte, en na hem Antiochus, en hem Pompeus, en hen Sosius en Herodes, namen de stad maar verwoestten haar niet.

Maar voor dezen, veroverde de koning van Babylon haar, en maakte haar tot een woestenij, 1.486 jaar en 6 maanden nadat zij was gebouwd.

Hij die de stad het eerst bouwde was een machtig man onder de Kanaänieten, en wordt on onze taal Melchizedek, de rechtvaardige koning genoemd. En dat was hij ook!

Hierom was hij ook de eerste priester van God, hij bouwde een Tempel en noemde de stad Jeruzalem, die eerder Salem heette.

David, de koning van de Joden, verdreef de Kanaänieten en liet de stad door zijn eigen mensen bewonen.

De stad werd geheel verwoest door de Babyloniers, 477 jaar en 6 maanden hierna.

En vanaf koning David, die de eerste was die deze stad regeerde, tot aan de verwoesting onder Titus, was het 1.197 jaar.

Vanaf de eerste bouw tot aan de laatste verwoesting, is het 2.177 jaar.

De grootheid van de stad, de eerbied van alle naties voor deze stad, de grootheid van haar godsdienstige betekenis, het is allemaal niet genoeg geweest om haar tegen deze verwoesting te beschermen.

En zo eindigt de belegering van Jeruzalem.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

DE OORLOG DER JODEN

OF DE GESCHIEDENIS VAN DE VERWOESTING VAN JERUZALEM

BOEK VII

BEVATTENDE DE PERIODE VAN 3 JAAR.

VANAF DE INNAME VAN JERUZALEM TOT AAN DE OPSTAND IN CYRENE

HOOFDSTUK 1.

HOE DE GEHELE STAD JERUZALEM WERD AFGEBROKEN, BEHALVE DRIE TORENS.

EN HOE TITUS ZIJN SOLDATEN TOESPRAK, EN BELONINGEN UITDEELDE EN EEN GROOT DEEL VAN HEN ONTSLOEG.

1.

Nu, zodra het leger geen mensen meer vond om te doden, en er niets meer te plunderen viel, omdat er niets meer over was op hun woede op te richten, want hadden niets en niemand gespaard, was er voor hen niets meer te doen. Titus gaf nu het bevel de Tempel en de stad geheel af te breken, maar dat zij de drie torens moesten laten staan. Dat waren de Phasaelus, de Hippicus en de Mariamne.

Verder moest een deel van de muur aan de westzijde blijven staan.

Deze muur werd gespaard om te voorzien in e bescherming voor het achter te laten garnizoen. De torens werden gespaard om het nageslacht te laten zien welk een stad het geweest was. En hoe goed deze gefortificeerd was en hoe groot de vakkundigheid van de Romeinen was die hadden overwonnen.

Maar de rest van de muren werd met de grond gelijk gemaakt, zelfs de funderingen werden vernield, en er bleef niets over dat aan een bewoning kon herinneren.

Dit was het einde dat over Jeruzalem kwam vanwege de waanzin ven het die zo nodig veranderingen wilden.

Deze stad, zo groot, zo prachtig en zo beroemd onder de mensheid, was niet meer.

2.

Titus besloot, als bewaking, het 10de legioen achter te laten met een afdeling ruiters en voetvolk.

Nadat de oorlog beëindigd was wilde Titus zijn troepen toespreken omdat zij grote daden hadden gedaan, en hen belonen die zich bijzonder onderscheiden hadden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hij had een groot podium laten opstellen in het midden van wat eerder zijn kamp was geweest, en zijn belangrijkste bevelhebbers stonden daar ook. Hij sprak op een manier die iedereen kon horen en zei tot de troepen dat hij hen dankbaar was voor hun inzet die ze hadden getoond. Hij dankte hen voor de getoonde gehoorzaamheid zelfs in de grootst gevaren gedurende de gehele oorlog, waaraan ze zo moedig hadden meegewerkt.

En voor wat betreft de moed die zij getoond hadden, daarmee hadden de macht van hun land vergroot, en hadden het aan ieder duidelijk gemaakt dat niemand de middelen had om Rome te weerstaan, en de Romeinse macht in staat was alles en iedereen te onderwerpen.

Verder zei hij dat het redelijk was deze oorlog te beëindigen, omdat deze nu lang genoeg had geduurd en dat rust nu het verlangen van iedereen behoorde te zijn.

En dat men zich dapper onderscheiden had en glorie hadden bereikt. Hij uitte verder zijn dankbaarheid aan allen.

Hij zei erbij dat hij er zich van bewust was dat ieder zijn vaardigheden ten volle had ingezet en dat met gewilligheid en vrolijkheid.

Toch, zei hij, wilde hij onmiddellijk beloningen geven aan hen die het dapperst hadden gevochten, en zich bijzonder hadden onderscheiden en hun wapenen uitermate nuttig hadden genaakt door hun nobele acties. En dat niemand die de bereidheid had meer pijnen te verdragen dan een ander, zijn beloning mocht missen.

Hij wilde zeer zorgvuldig zijn in deze zaak, en dat des te meer omdat dapperheid beloond moest worden zoals lafheid werd bestraft.

3.

Hierop gaf Titus aan hen die de taak hadden de lijsten van grote daden voor te lezen, dat te doen en allen bij name te noemen die zich hadden onderscheiden in de gevechten. Hijzelf was even blij als zij die genoemd werden.

Hij zette een houden kroon op het hoofd van hen, een gouden sieraad om de hals en een lange gouden speer.

Ook gaf hij voorwerpen van zilver en verhoogde ieder met een rang.

En behalve dit, verdeelde hij vrijgevig uit de buit die het resultaat was van de plundering.

Nadat hij al deze eerbewijzen had gegeven, en hen alle soorten geluk had gewenst aan het gehele leger, kwam hij van het podium af onder grote toejuichingen aan hem. Daarna offerde hij een dankoffer aan de goden dat bestond uit een groot aantal ossen die hij daarna liet verdelen onder de armen zodat zij en feestmaal hadden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En nadat het feest drie dagen had geduurd, waaraan hijzelf en zijn bevelhebbers deelnamen, zone hij het leger naar de plaatsen waar zij het best konden dienen.

He 10de legioen stuurde hij naar Jeruzalem als bewaking van de stad, en stuurde hen niet terug naar de Eufraat waar vandaan kwamen.

En omdat hij zich herinnerde dat het 12de onder Cestus, hun bevelhebber, geweken was voor de Joden, verdreef hij hen uit geheel Syrië, waar ze voordien te Raphanea gelegerd waren, , en stuurde hen naar de stad Meletine, dichtbij de Eufraat, dat binnen de grenzen van Armenië en Cappadócië ligt.

Hij meende ook dat het verstandig was twee van de legioenen bij hem zouden blijven totdat hij naar Egypte zou gaan.

Hij ging daarna met zijn legers naar Cesarea dat aan de kust ligt. Daar sloeg hij de rest van de oorlogsbuit op en liet daar ook de gevangenen blijven. Want de winter was een belemmering om naar Italië te zeilen.

HOOFDSTUK 2.

HOE TITUS GROTE SCHOUWSPELEN LIET OPVOEREN IN CESAREA PHILIPPI.

AANGAANDE SIMON DE TIRAN, HOE HIJ GEVANGEN WERD GENOMEN, EN APART WERD GEHOUDEN VOOR DE TRIOMFTOCHT.

1.

In diezelfde tijd dat Titus Jeruzalem belegerde, ging Vespasianus aan boord van aan handelsboot en zeilde van Alexandrië naar Rhodes. Hij zeilde in schepen met schepen met drie rijen roeiers.

Hij ging in verschillende steden aan land en werd overal met toejuichingen ontvangen, waarna de Ionische zee overstak en in Griekenland aankwam.

Vandaar ging hij naar Corcyra lang de kaap van Iapyx, vanwaar hij over land verder reisde.

Maar Titus marcheerde van Cesarea, dat aan de kust ligt, en kwam aan in Cesarea Philippi, hij bleef daar lange tijd en liet een veelheid van shows opvoeren.

Een groot aantal gevangenen vond hier de dood, een deel omdat ze voor de wilde dieren werden gegooid, en aan ander deel dat tegen elkaar moest strijden alsof zij vijanden waren.

Hier was het dat Titus het nieuws ontving over de gevangennamen van Simon, de zoon van Gioras, die als volgt plaatsvond. Deze Simon was tijdens de belegering in de bovenstad.

Maar toen het Romeinse leger binnen de muren was getrokken, en de stad verwoeste, nam hij zijn meest betrouwbare vrienden met zich mee, van wie sommigen steenhouwers waren, met hen die vaardig waren met ijzeren gereedschap, en een grote hoeveelheid proviand dat voldoende was voor een lange periode.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Men ging in een onderaardse spelonk die vanaf de grond niet zichtbaar was. Men kon daar een lange tijd ongestoord blijven.

Toen men daar vaste grond ontdekte, groef men een nieuwe grot uit, in de hoop een grote plaats te maken die veiligheid bood als schuilplaats, en mogelijk zelfs een ontsnappingsroute kon bieden in geval van nood.

Maar toen men daaraan begon veranderde hun hoop in teleurstelling.

Want het werk vorderde zeer traag en het was nog erg moeilijk ook. Zodat hun plannen dreigden te mislukken.

En Simon, omdat hij dacht in staat te zijn de Romeinen te misleiden, deed een witte jurk aan, en bond daar ween purperen omhulling overheen, en kwam op de plaats waar de Tempel had gestaan, te voorschijn.

In het begin bleven zij die hem zagen geschrokken staan, maar toen zij naderbij kwamen vroegen zij we hij was. Simon wilde dat niet vertellen maar vroeg naar hun kapitein.

En toen ze wegrenden om hem te roepen, kwam Terentius Rufus, die het bevel ter plekke had, naar Simon toe en hoorde van hem de gehele waarheid. Hij nam hem gevangen en liet Titus weten wat er gebeurd was.

Zo strafte God deze man die zijn landgenoten had behandeld als waren het zijn ergste vijanden.

En dit terwijl hij niet werd onderwerpen door geweld, maar gaf zich geheel vrijwillig over om te worden gestraft. Simon werd teruggebracht tot zijn zinnen nu hij in handen van de Romeinen gevallen was.

Dit uit de grond komen van hem had tot gevolg dat er veel anderen van de opstandelingen werden ontdekt, die zich ook onder de grond hadden verborgen.

Maar Simon werd in ketenen naar Titus gebracht toen deze teruggekeerd was naar Cesarea dat aan de kust ligt. Hij gaf bevel dat hij apart moest worden gehouden voor de triomftocht in Rome.

HOOFDSTUK 3.

HOE TITUS BIJ VIERING VAN DE VERJAARDAG VAN ZIJN VADER EN BROER VEEL JODEN LIET DODEN.

AANGAANDE HET GEVAAR DAT DE JODEN IN ANTIOCHIË LIEPEN, DOOR DE HANDELWIJZEN VAN ENE ANTIOCHUS, EEN JOOD.

1.

Terwijl Titus in Cesarea was, vierde hij de verjaardag van zijn broer Domitianus op een grootste manier en strafte veel Joden omdat zij hem niet de gepaste eer wilden bewijzen.

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Het aantal van hen die gedood werden door wilde beesten of verbrand werden, bedroeg meer dan 250.000 personen.

Toch leek het dat deze vorm van bestraffing waardoor vele duidenden de dood vonden, niet het verlangen van de Romeinen te bevredigen.

Nadat Titus in Berytus aankwam, een stad in Phoenicie, en een Romeinse kolonie, en daar een lange tijd bleef, vierde hij een nog groter feest vanwege de verjaardag van zijn vader, zowel in grootsheid als in kostbaarheid. Ook tijdens dit feest vonden vele gevangen de dood op gelijke manier.

2.

Het gebeurde in deze tijd dat de Joden in Antiochië onder beschuldigingen kwamen te staan en groot gevaar liepen vernietigd te worden omdat er tegen hen een opstand ontstond onder leiding van de bevolking van Antiochië.

Het was laster die het gevolg was van hun voorspoed.

Ik voel mij verplicht het te beschrijven, hoewel kort, opdat de hierop volgende gebeurtenissen beter begrepen kunnen worden.

3.

Want zoals de Joden over de gehele wereld wonen onder de plaatselijke bewoners, zo zijn er ook goede banden met Syrië omdat het een aangrenzend land is. En wonen er veel Joden in Antiochië omdat het een grote stad is waar de Joden, vanaf koning Antiochus vrij en in alle rust konden wonen.

Want hoewel Antiochus, die Epiphanes wordt genoemd, Jeruzalem verwoestte, en de Tempel beroofde, hebben zijn opvolgers vele giften en geschenken gegeven aan de Joden en hen een eigen synagoge gegeven en hen dezelfde rechten gegeven als de Griekse bewoners.

De volgende koningen behandelen het gelijkerwijze, de Joden waren voorspoedig en groeiden in aantal en stuurden kostbare geschenken naar de Tempel en dat deden ze vaak.

Ze maakten ook veel bekeerlingen onder de Grieken, en die waren heel oprecht en zagen zichzelf als behorend bij de Joden.

Maar in de tijd dat de oorlog begon, en Vespasianus weer naar Syrië was gezeild, begon er een haat tegen de Joden te groeien. Toen gebeurde het dat bepaalde personen, waaronder Antiochus, een van het Joodse volk, die grote achting genoot vanwege zijn vader, die gouverneur van de Joden in Antiochië was, naar het theater kwam toen daar veel mensen bijeen waren. Hij werd een informant tegen zijn vader en beschuldigde hem ervan van plan te zijn de stad Antiochië in een nacht in brand te willen steken.

Hij gaf ook namen van buitenlandse Joden die medesamenzweerders zouden zijn in het uitvoeren van deze plannen..

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen het volk dit hoorde kon het de woede niet bedwingen en eiste dat de genoemden gevangen genomen moesten worden en verbrand, en wel onmiddellijk.
Ze stortten zich gewelddadig op de Joden en meenden dat zij door hen te straffen hun stad zouden kunnen sparen.

Wat Antiochus betreft, hij moedigde de woede tegen de Joden aan door een demonstratie van zijn bekering en haar tegen de Joodse gewoonten door te gaan offeren aan Griekse goden.

Hij haalde de rest over om hetzelfde te doen, omdat men op die manier zou ontdekken wie er Joden waren en dus mogelijke vijanden.

En toen het volk van Antiochië dit uitprobeerden, bleek het dat er slechts weinig meegingen en zij die het niet deden werden gedood.

Antiochus zelf kreeg soldaten mee van de Romeinse bevelhebber en werd een wreed meester over zijn eigen volk. Hij stond hen niet toe op sabbat te rusten maar dwong te werken zoals op iedere andere dag.

En hij presteerde het niet alleen in Antiochië om de sabbat op te heffen, maar ging ook naar andere steden om hetzelfde te bereiken. Een korte periode lukte het hem.

4.

Nadat deze tegenspoed de Joden in Antiochië overkomen was, kwam er een tweede ramp.

Want bij een ongeval, waarbij de vierkante markt geheel in vlammen opging, en ook het stadsarchief, en ook het koninklijk paleis door de brand werd getroffen en slechts met de grootste moeite bedwongen kon worden, vond er weer een woedeaanval plaats. Een woedeaanval die de hele stad meesleurde, en waar ook nu weer de Joden beschuldigd werden door Antiochus.

Dit bracht het volk van Antiochië ertoe, omdat zij nu overtuigd waren van dat de ramp die hen nu trof door de Joden veroorzaakt was, de Joden massaal aan te vallen.

Het was niet zonder moeite dat Cneius Collegas, de legaat, hen ervan kon overtuigen de zaak voor Caesar te brengen.

Want Cesennius Petus, de president van Syrië, was al door Vespasianus gestuurd.

Maar toen Collegas een nader onderzoek had gedaan, ontdekte hij de waarheid uit, en dat was da geen enkele Jood de hand had gehad in de brand. Maar dat het gedaan was door sommige personen die grote schulden hadden en hoopten dat met de brand op de markt en het vergaan van de openbare archieven, ook hun schuld verdwenen zou zijn.

Maar de Joden verkeerden lange tijd in onzekerheid voor wat betreft de gevolgen van deze ramp.

HOOFDSTUK 4.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

HOE VESPASIANUS ONTVANGEN WERD IN ROME.

HOE DE GERMANEN ZICH WILDEN AFSCHEIDEN VAN ROME, MAAR WERDEN ONDERWORPEN.

HOE DE SARMATIANEN MYSIE OVERROMPELDEN, MAAR GEDWONGEN WERDEN ZICH TERUG TE TREKKEN NAAR HUN EIGEN LAND.

1.

Nu vernam Titus het nieuws van zijn vader dat zijn terugkomst zee gewenst was door alle Italiaanse steden, en dat Rome in het bijzonder zou ontvangen met pracht en praal.

Want iedereen in Italië had groot respect voor hem en men wilde graag dat hij terugkwam, zodat ze hem eer konden bewijzen.

Want het kwam de Senaat wenselijk voor dat ook al omdat zij zich de rampen herinnerden die hem waren overkomen, de legerleider te ontvangen met het respect dat hem toekwam, vanwege de wijsheid en vaardigheden die hij getoond had te bezitten.

Verder dreigden er in Italië onrust te ontstaan onder de bevolking, waardoor een sterk leider in hun midden meer dan noodzakelijk was.

En wat de soldaten betreft, zij hadden groot respect voor hem, in het bijzonder voor de resultaten die hij in oorlogen had bereikt.

Omdat ze gebrek aan moed en vaardigheden bij andere bevelhebbers hadden ervaren, waren ze nu meer dan gewillig bevrijd te worden van die schande en wensten van harte een leider te ontvangen die een garantie voor veiligheid was en een sieraad voor de natie.

Deze houding naar Vespasianus was universeel, ieder van enige betekenis kon niet wachten naar Rome te gaan om hem te verwelkomen, en wilde graag dat hij haast maakte om hen te ontmoeten.

Inderdaad, niemand zou het kunnen verdragen als hij zou aarzelen hen te ontmoeten, zodat de stad vol stroomde omdat men niet kon wachten op zijn komst en men er de voorkeur aan gaf het tegemoet te komen boven thuis zitten wachten. Daarbij kwam nog dat dit de eerste keer was dat de stad men grote vreugde haar leider zou ontvangen.

Maar toen het nieuws de stad bereikte dat hij in aantocht was ging men al een de wegen staan, hele gezinnen met hun vrouwen en kinderen, en stond men hem daar op te wachten.

Zij die daar stonden te achten schreeuwden van vreugde vanwege het feit dat ze hem met eigen ogen konden zien, en noemden hem weldoener en redder, en de enige die waardig was Rome te regeren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De stad zag er uit als een tempel, versierd met slingers en zoete geuren en het was zo druk dat het voor hem zelfs moeilijk was het paleis te bereiken, zoveel volk stond er op de straten te offeren uit dank voor zijn behouden aankomst en veilige terugkeer naar de stad.

De menigte kon bijna niet ophouden met feestvieren.
Het feestvieren werd gedaan door gehele stammen, families, soms met hele wijken. Met bad tot God dat Hij Vespasianus, zijn zoon, en hun gehele nageslacht, een lange regeerperiode over Rome zou geven en hen vrij zou houden van tegenstand.

Op deze manier werd Vespasianus ontvangen, en onder zijn regering kende men grote voorspoed.

2.

Maar voor deze tijd, toen Vespasianus in Alexandrië was en Titus doende was met de belegering van Jeruzalem, kwam er onrust onder de Germanen, en er dreigde een opstand.

En toen Gallië zich bij hen aansloot in deze samenzwering, werd daardoor de kans op succes vergroot om zichzelf te bevrijden van de overheersing door Rome.

De motieven die de Germanen tot deze poging brachten waren deze: in de eerste plaats het feit dat dit volk niet in staat was redelijk te denken, en het feit dat ze zich onbezonnen in gevaar stortten, op basis van slechts geringe hoop op succes.

In de tweede plaats de haat die ze droegen ten opzicht van hun gouverneurs, terwijl dit volk zich aan iedereen onderwierp, behalve aan de Romeinen en dat slechts vanwege hun gebrek aan inzicht en het feit dat ze zich lieten leiden door impulsiviteit.

Behalve deze motieven, was het de gelegenheid die zich voordeed, en dat was eigenlijk het allerbelangrijkste voor hen, verder dachten ze niet na.

Want toen ze zagen dat de Romeinen in wanorde verkeerden door de snelle veranderingen in het keizerschap, en begrepen dat de controle over de wereld op dat moment niet zo goed was, grepen zij hun kans op een opstand te veroorzaken omdat men dacht dat Rome op dat moment niet in staat zou zijn er iets aan te doen.

Ook Classicus en Vitellius, twee van hun bevelhebbers, bliezen zichzelf vol met deze hoop.

Deze hadden al lange tijd en openlijk verlangen vaan veranderingen en werden geleid door en opportunisme dat hen plannen deed smeden, en inspeelden op de gevoelens van het volk.

Ook het volk was bereid tot een opstand.

En toen deze mannen het lieten weten klaar te zijn voor het doen van en poging, werd dat nieuws met blijdschap ontvangen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dus toen een groot deel van de Germanen hadden afgesproken in opstand te komen, en de rest van het volk er ook zo over dacht, stuurde Vespasianus, als door een goddelijke ingeving geleid, een brief naar Petilius Cerealis, die eerder het bevel over Germanie had, waarin hij bekendmaakte hem de waardigheid van consul te geven en hem belastte met de regering over Brittanica.

Dus hij vertrok hij, zoals bevolen, maar toen hij geïnformeerd werd over de opstand van de Germanen, viel hij hen aan, nadat hij zijn leger in slagorde had opgesteld, en versloeg een groot aantal van hen en bedwong hij hu waanzin en dwong hen verstandig te worden.

Zou hij hen niet hebben aangevallen, had het veel langer geduurd eer ze gestraft zouden worden voor hun waanzin.

Want zodra het nieuws van deze opstand Rome bereikte, en Domitianus op de hoogte werd gesteld, aarzelde hij niet, zelfs niet op zijn jonge leeftijd, en ondernam hij een grote expeditie.

Hij had het moedige denken van zijn vader en had verbeteringen doorgevoerd die men van iemand van zijn leeftijd niet zou verwachten. Hij marcheerde onmiddellijk op tegen deze barbaren.

Waarop hen de moed in de schoenen zonk, alleen door het bericht van het feit dat hij in aantocht was, en zij weer onder de overheersing van ome zouden komen, wat volgens hen een ramp was.

Toen Domitianus de zaken in Gallië geregeld had op zo'n voortreffelijke manier, dat het niet gemakkelijk zou kunnen overgaan tot nieuwe wanordelijkheden, ging hij terug naar Rome, waar hij eer en glorie ontving. Vooral omdat hij deze daden al zo jong had verricht en een waardig zoon van zijn vader was.

3.

In diezelfde tijd dat de Germanen dachten over een opstand, beginnen de Scythen dezelfde neigingen te vertonen.

Deze Scythen, die ook Sarmatianen worden genoemd, slaagden erin grote aantallen volk bijeen te brengen over de Donau bij Mysie, zonder op te vallen.

Waarna zij met veel geweld een onverwachte aanval deden op de Romeinse grensbewaking en veel Romeinen doodden.

En toen de consulaire afgezant Fonteius Agrippa met hen de strijd aanbond werd hij door hen verslagen.

Zij overspoelden het gebied dat onderworpen was en verscheurden alles wat op hun weg kwam.

Maar toen Vespasianus werd geïnformeerd over het gebeurde, en hoe Mysie er bij lag, stuurde hij Rubrius Gallus om deze Sarmatianen te straffen.

Hierdoor vielen velen van hen in de strijd en een groot deel van hen vluchtte terug naar hun eigen land.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nadat deze bevelhebber een eind aan deze strijd had gemaakt, voorzag hij in de nodige veiligheden voor dat land.

Hij plaatste veel garnizoenen waardoor hij het onmogelijk maakte voor deze barbaren nogmaals de rivier over te steken.

Zo eindigde de strijd in Mysie.

HOOFDSTUK 5.

AANGAANDE DE SABBATS-RIVIER DIE TITUS ZAG TOEN HIJ DOOR SYRIË REISDE.

EN HOE HET VOLK VAN ANTIOCHIË KWAM MET EEN VERZOEK TEGEN DE JODEN AAN TITUS, MAAR DOOR HEN VERWORPEN WERD.

AANGAANDE DE TRIOMFTOCHTEN VAN VESPASIANUS EN TITUS IN ROME.

1.

Titus verbleef enige tijd in Berytus, zoals we eerder hebben verteld.

Daarna vertrok hij, en liet grote shows geven in de steden van Syrië waar hij kwam en gebruikte de gevangengenomen Joden als een openbaar voorbeeld van de vernietiging van dit volk.

Hij zag toen een rivier van zodanig uiterlijk dat het een beschrijving verdient.

Deze liep tussen Arcea, dat behoort aan het rijk van Agrippa, en Raphanea.

Er was heel veel bijzonders aan.

Want als deze stroomt, is de stroom zeer krachtig en heeft een overvloed aan water.

Daarna geven de bronnen gedurende zes dagen geen water en valt ze droog, zoals door iedereen gezien kan worden. Dan, op de zevende dag is er weer de bekende hoeveelheid water, alsof het nooit anders is geweest. Het is vastgesteld dat deze orde zich altijd weer even exact voordoet.

Daarom wordt het de Shabbatsrivier genoemd, een naam die genomen is van de heilige zevende dag van de Joden.

2.

Toen het volk van Antiochië hoorde dat Titus in aantocht was, waren ze zo blij dat ze haastig de voorbereidingen troffen voor de ontmoeting. Ze gingen hem tegemoet met hun vrouwen en kinderen.

Toen ze hem zagen naderen ging men aan weerszijden van de weg staan, en zwaaiden naar hem onder luide toejuichingen.

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En, terwijl ze die toejuichingen maakten, vroegen ze hem hen te bevrijden van de Joden die in de stad woonden.

Toch gaf Titus in het geheel niet toe aan hun verzoek, maar hoorde hen slechts in alle rust aan.

De Joden echter zaten in grote angst, omdat het onzeker was wat hij zou besluiten aangaande hen.

Want Titus bleef niet in Antiochië, maar ging verder naar Zeugma, dat ligt aan de Eufraat, waar een boodschapper naar hem toen kwam van Vologeses, de koning Parthie, en hem een kroon of goud overhandigde als teken van de overwinning die hij over de Joden behaald had.

Hij accepteerde die en feestte met de boodschapper van de koning en ging daarna terug naar Antiochië.

En toen de Senaat en het volk van Antiochië er bij hem op aandrong naar hun theater te komen, waar de menigte was verzameld en op hem wachtte, gaf hij toe aan dat verzoek met de van hem bekende vriendelijkheid.

Maar toen ze verzochten dat de Joden uit hun stad verdreven zouden worden, antwoordde hij: hoe zou dat kunnen, nu de Joden nergens meer na toe kunnen en hun eigen land verwoest is?

Waarop het volk van Antiochië, toen dit eerste verzoek niet werd gehonoreerd, een tweede verzoek deden.

Ze vroegen hem de bronzen plaat, waarop de voorrechten van de Joden gegraveerd stonden, te verwijderen.

Maar ook dit verzoek werd door Titus verworpen, maar stelde dat de Joden van Antiochië de voorrechten die ze hadden zouden behouden en vertrok toen naar Egypte.

Toen hij op zijn reis langs Jeruzalem kwam, en de toestand dar zag, en terugdacht aan de glorie en pracht van de stad, en dacht aan de praal die nu en ruïne was, en ook aan de oude beroemdheid van de stad, kon hij er niet meer trots op zijn deze stad verwoest te hebben.

Hij vervloekte hen die de oorzaak waren van deze verwoesting en straf over de stad hadden gebracht.

Want hij had deze ramp niet gewild en een zou grote straf niet willen opleggen aan hen die met moed hadden gestreden.

Er werden nog steeds grote hoeveelheden kostbaarheden tussen de ruïnes gevonden, die door de Romeinen verzameld werden.

Maar de grootste hoeveelheden werden door de gevangenen gevonden die het meenamen.

Ik bedoel het goud en zilver, en de rest van het meest kostbare meubilair dat de Joden hadden, en dat door de bezitters onder de grond begraven was in die onzekere tijden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

3.

Nu ging Titus naar zijn reisdoel, Egypte, en ging verder door de woestijn en kwam aan in Alexandrië, en nam daar het besluit naar Rome te gaan.

De twee legioenen die bij hem waren stuurde hij terug naar hun oorspronkelijke standplaatsen.

Het 5de legioen stuurde hij naar Mysie, en het 15de naar Pannonia. Wat de belangrijkste gevangenen, Simon en Jochanan, aangaat, met de andere 700 mannen die hij had geselecteerd vanwege hun bijzonder goede uiterlijk, gaf hij opdracht dat ze spoedig naar Italië overgebracht moesten worden, omdat hij ze nodig had voor zijn triomftocht.

Hij zag een voorspoedige reis voor zich, de stad Rome zou hem ontvangen zoals ze dat had gedaan met zijn vader.

Maar het mooiste vooruitzicht voor Titus was dat hij zijn vader weer zou zien en door hem ontvangen zou worden.

Maar de menigte van de stad hadden de grootste vreugde toen zij vader en zijn zonen samen zag.

Korte tijd later besloot men een gezamenlijke triomftocht te houden die voor allen in gelijke mate zou gelden, hoewel de Senaat de voorkeur gaf aan een persoonlijke triomftocht voor ieder van hen.

Toen de dag aanbrak van deze triomftocht, was er geen Romein meer thuis, maar stond men aan de kant van de weg maar nauwelijks ruimte overlatend voor de verschillende onderdelen van de tocht.

4.

Alle soldaten marcheerden in compagnieën onder hun bevelhebbers, in de nacht en kwamen bij de poorten aan, niet bij het paleis, maar in de buurt van de tempel van Isis.

Daar was het dat de keizer en zijn zonen de nacht hadden doorgebracht.

Zodra het dag was kwamen Vespasianus en Titus, gekroond met laurier en gekleed in purperen toga:s zoals dat bij hu familie hoorde en gingen naar d weg van Octavianus.

Daar was het dat de Senaat en belangrijke personen, samen met eliteruiterij hen opwachtte.

Een tribunaal was neergezet bij de arcade:s en ivoren zetels waarop men ging zitten.

De soldaten juichten hen toe me vreugde, en iedereen gaf ene uiting van aanhankelijkheid.

Terwijl ze zelf zonder wapenen waren en slechts in zijden kledingstukken gekleed waren. Vervolgens aanvaardde Vespasianus de toejuichingen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar toen werd er een signaal tot stilte afgegeven.

Toen iedere stil was, bedekte hij zij hoofd met zijn kleding en zond in stilte een gebed op, zoals de gewoonte was. Titus deed hetzelfde.

Na deze gebeden hield Vespasianus een korte toespraak tot het volk, en stuurde de soldaten toen weg naar de maaltijd die de keizers voor hen had laten bereiden.

Daarna trok hij zich terug door de Poort van Pompeus.

Daar aten zij iets, en trokken de triomfkleding aan. Waarop zij aan de goden offerden die hen de overwinning hadden gegeven, en gingen naar het theater waar iedereen hen kon zien.

5.

Het is niet mogelijke alle onderdelen van de schouwspelen te omschrijven, noch de pracht ervan.

Er werden dingen opgevoerd waarvan men dacht dat het onmogelijk zou zijn om te doen.

Ook werden er veel voorwerpen getoond, de een nog kostbaarder en specialer dan de ander.

Alles wat die dag getoond werd diende als bewijs van de grootheid en de heerschappij van Rome.

Er werd een enorme hoeveelheid zilver getoond, in allerlei vormen. Het leek wel een rivier van zilver, zoveel was het.

Ook werden de meest kostbare purperen gordijnen getoond in de optocht.

Daarnaast waren er vele Babylonische borduurstukken, die zeer kunstig waren, meegedragen.

Vele van de kostbare stenen waren doorzichtig en gevat in gouden kronen en sommige in andere vattingen, zoals de kunstenaars het hadden gemaakt.

Het waren er zoveel, en zo groot was de verscheidenheid, dat een beschrijving ervan een ijdele poging is.

De afbeeldingen van goden die werden meegedragen hadden prachtige afmetingen en waren uitermate kunstig vervaardigd door zeer vaardige kunstenaars.

Deze afbeeldingen waren uitsluitend van kostbare materialen gemaakt.

En veel verschillende dieren, die allemaal versierd waren, werden vertoond.

Ook de mannen die in deze stoet meeliepen, waren kostbaar gekleed in purperen kleding die met goud doorweven was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zij de deze voorwerpen droegen werden zeer mooi en opvallend uitgedost.
Behalve dezen, was er ook een groot aantal gevangenen die niet uitgedost waren, terwijl de verscheidenheid van hun kleding en het fijne weefsel daarvan, niet opviel vanwege hun mismaakte lichamen.

Wat echter de grootste verrassing was de praalwagens die in de stoet meereden. Het was bijna ondenkbaar dat een wagen zo sterk kon zijn om die zware last te vervoeren. Veel van die wagens waren drie of vier verdiepingen hoog. De grootsheid en hun structuur gaf veel bewondering en verrassing.

Op veel van die wagens lagen kleden van goud. Ook was er veel bewerkt ivoor en goud.

Veel uitbeeldingen van de oorlog, op verschillende manieren en in grote variatie leverden een goed inzicht van de oorlog op.

Want er was een land, dat ooit gelukkig was, nu geheel verwoest en vele vijanden waren gedood. Velen waren gevlucht en nog meer waren er gevangen genomen. Grote en sterke muren waren kapot geschoten door de machines. Sterke en onneembare fortificaties waren genomen, en de muur van de dichtstbevolkte stad die op heuvels lag, was genomen en veroverd en de legers waren de stad ingedrongen.

Er waren er velen afgeslacht en men was zo zwak geworden dat men de handen niet meer kon opheffen om een verzoek te doen.

De Tempel was verbrand, huizen waren afgebroken, het werd allemaal uitgebeeld. Daarna kwam de woestijn en werd Judea een verwoest land, met vuur aan alle kanten.

Het vakmanschap van deze representaties was zo prachtig en levendig in constructie van de ding, dat ieder die de werkelijkheid niet zelf gezien had, een goed beeld kon vormen van de werkelijkheid.

Aan de bovenkant van al deze uitbeeldingen zat de bevelhebber van die stad, en werd getoond hoe die plaats was ingenomen.

Na deze uitbeeldingen volgde een groot aantal schepen. En andere buit in grote overvloed.

Maar de uitbeelding van de inname van de Tempel in Jeruzalem, was de grootste.

Dat bevatte de gouden tafel, met een gewicht van veel talenten.

Ook de kandelaar, die van zuiver goud gemaakt was, hoewel de structuur ervan gewijzigd was.
Want de middelste schacht en de aftakkingen waren groot van lengte gemaakt waardoor het het meest op en veel-tandige vork leek, en op ieder uiteinde was een bronzen lamp aangebracht.

Van deze lampen waren er zeven en vertegenwoordigd de eerbied voor het getal zeven bij de Joden.

Het laatste van de buit was de Wet van de Joden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Na deze buit volgde een groot aantal mannen die de afbeelding van de overwinnaar droegen. Deze afbeelding was van puur goud en zilver gemaakt.

Vervolgens volgde Vespasianus met Titus achter zich. Daarna volgde Domitianus die op en prachtig paard reed.

6.

Het laatste deel van deze show vond plaats bij de tempel van Jupiter Capitolinus, waar men stil stond.

Het is een oude Romeinse gewoonte dat daar het nieuws werd gebracht aan de bevelhebber dat de vijand verslagen was.

Deze bevelhebber was Simon, de zoon van Gioras, die niet was meegevoerd in de stoet van gevangenen.

Hij had een touw op zijn hoofd en was neergezet op een plaats waar iedereen hem kon zien. Ook was hij door de soldaten gemarteld op weg naar deze plaats.

Volgens de Romeinse wet werd hij daar veroordeeld en geëxecuteerd.

Toen hij zo zijn einde vond juichte het volk enorm, en men ging offeren en hun goden en bad in stilte.

Nadat dit allemaal gebeurd was ging men naar het paleis.

Sommigen van de toeschouwers werden door de keizer uitgenodigd met hem de maaltijd te gebruiken.

De rest van het volk ging thuis feestvieren.

Want dit was een feestdag voor geheel Rome, omdat het leger een overwinning had behaald op de vijand, en er sterk werd gehoopt op rustiger en betere tijden.

7.

Toen de triomftocht voorbij was, en nadat alle aangelegenheden goed gereld waren, besloot Vespasianus tot de bouw van een Vredestempel. Deze werd in korte tijd en op een prachtige manier gebouwd, zoals van hem verwacht mocht worden. Toch was deze tempel zo prachtig dat het ieder voorstellingsvermogen te boven ging. De rijkdom waarin de voorzienigheid hem had voorzien was af te lezen uit dit bouwwerk.

In deze tempel verzamelde hij de grootst mogelijke variëteit aan voorwerpen uit de gehele wereld.

Hij plaatste daar ook de gouden voorwerpen uit de Joodse Tempel die vandaar als bit waren weggevoerd, als tekenen van zijn glorie.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Maar hij gaf opdracht dat de Joodse Wet en het purperen gordijn van deze Heilige Plaats in het koninklijk paleis een plaats moesten krijgen.

HOOFDSTUK 6.

AANGAANDE MACHERUS, EN HOE LUCILIUS BASSUS DE CITADEL EN ANDERE PLAATSEN INNAM.

1.

Lucilius Bassus werd nu naar Judea gezonden als legaat. Dar kreeg hij van Cerealis Vitellianus een leger, en nam de citadel Herodion in, samen met het garnizoen dat daar lag.

Daar verdeelde hij de soldaten in verschillende groepen, nam het 10de legioen mee en trok ten strijde tegen Macherus.

Het werd namelijk als noodzakelijk gezien de citadel af te breken zodat het niet meer zou kunnen dienen voor nieuwe ongeregeldheden.

Want het karakter van de plaats was heel goed om zich veilig in terug te trekken en heel moeilijk aan te vallen. Het was omringd door een steenharde heuvel, en zeer hoog. Deze omstandigheden maakte het heel lastig de citadel te onderwerpen. Ook was de citadel heel moeilijk te beklimmen.

Verder waren er zeer diepe greppels gegraven aan alle kanten, met een diepte die niet in te schatte was. En die ook niet eenvoudig overgestoken konden worden, terwijl het opvullen van die greppels veel te veel tijd zou innemen en ontelbare levens zou kosten.

De vallei die het westen begrenst is erg breed en strekt zich uit tot een de Dode Zee. Het was aan die kant dat Macherus de hoogste heuvel in bezit had. Maar de valleien die aan de noord en zuidkant lagen, hoewel minder groot als de andere, weren even moeilijk inneembaar.

De vallei in het oosten, was nog dieper en bood en goede buffer tegen aanvallen.

2.

Toen Alexander Janneus, de koning van de Joden, deze omgeving zag, was hij de eerste die een citadel daar bouwde die later verwoest werd door Gabinius, toen hij oorlog voerde tegen Aristobulus. Maar toen Herodes koning werd, vond hij het een bijzondere plaats en bouwde daar en zeer sterke vesting, vooral ook omdat het zo dicht bij Arabië lag. Het was op een mooie plaats gelegen en bood toegang tot alle richtingen.

Hij omringde het met een grote ruimte en muren met torens. Ook bouwde hij daar een stad en een weg die naar de citadel op de op leidde.

Zelfs op de bovenkant liet hij een muur bouwen en ook daar bouwde hij hoe torens.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

In het midden van de plaats bouwde hij een paleis dat er prachtig uitzag en van alle comfort was voorzien.

Hij liet grote cisternen maken voor water zodat er genoeg zou zijn voor alle doeleinden, en de citadel goed schoon gehouden kon worden.

Hij wedijverde als het ware met de natuur rondom die plaats en wilde zo mogelijk de natuur zelf verbeteren en de plaats beschermen door middel van de door hem gebouwde verdedigingswerken.

Verder sloeg hij een grote hoeveelheid pijlen en ander oorlogsmateriaal op om de veiligheid van de bewoners te waarborgen en een lange belegering te kunnen doorstaan.

3.

Op die plaats groeide een plant die op geen enkele manier onderdoet voor de vijgenboom in hoogte of grootte.

Het verhaal gaat dat die plant daar heeft gestaan sinds de tijd van Herodes en dar nu nog zou staan als de Joden die de plaats daarna in bezit namen, die planten niet hadden verwijderd.

In die vallei die deze stad aan de noordkant omgrenst, ligt een plaats die Baaras wordt genoemd, en waar een plant gekweekt wordt met dezelfde naam, de kleur ervan is gelijk een vuurvlam, en als het donker wordt geeft deze plant een markant schijnsel.

Deze plant is niet gemakkelijk te plukken vanwege de stof die het achterlaat op de handen, tenzij erover heen geürineerd word of het menstruatiebloed van een vrouw erop gesmeerd wordt.

Het plukken van deze plant is dodelijk, tenzij ze aan de stam wordt gepakt en zo vervoerd.

Er is nog een andere manier om deze plant te winnen, en dat is onder aan de stam een hond vastbinden, daarna een geultje om te plant graven. Als de hond wel wil rennen neemt hij de plant mee die dan gemakkelijk meegenomen kan worden, hoewel daarna de hond vrij snel sterft.

Daarna kan ieder de plant zonder gevaar vastpakken.

Hoewel deze plant slechts gewonnen kan worden met de grootste moeite, heeft het tot voordeel dat het goede medicijnen geeft voor zieken en ook demonen kan verdrijven.

Ook zijn er verschillende fonteinen die heet water geven, en waarvan het water bij iedere fontein anders smaakt.

Van sommige is het water bitter en van andere is het water zoet.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Ook zijn er veel koudwater-fonteinen maar die bevinden zich allen op laaggelegen plaatsen, en liggen ook vrij dicht bij elkaar. Maar het wonderlijke is, dat er ook veel kuil-achtige uithollingen in de grond liggen die door stenen zijn afgedekt.

Boven op een rots zijn twee heuvels op kleine afstand van elkaar, waarvan de ene koud water en de ander heet water geeft.

Dut water, als ze gemengd wordt, geeft het meest aangename badwater.

Ze zijn medicinaal voor veel kwalen maar het meest geschikt om iemand rustig te maken.

Bij deze plaats zijn ook sulfer en aluinmijnen.

4.

Toen Bassus een goed overzicht over deze plaats had verkregen, besloot hij het te belegeren en de vallei op te vullen die aan oostkant ligt.

Hij ging hard aan het werk en bouwde zo snel als hij kon dammen om de belegering zo kort mogelijk te laten zijn.

Wat de Joden betreft die in deze plaats vast zaten, dezen verdeelden zich in groepen, en scheidden zich af van de niet-Joden die er ook waren, en dwongen deze vreemdelingen die alleen maar tot last waren, in het beneden deel te blijven en daar de eerste gevaren op te vangen, terwijl zij zelf naar de citadel gingen omdat die onneembaar geacht werd te zijn, en zo hun eigen veiligheid te verbeteren.

Ook vermoeden zij een generaal pardon te krijgen als zij zich ooit zouden moeten overgeven.

Ze namen echter de gok van gewapende tegenstand en hoopten er het beste van.

Ze deden dagelijks uitvallen en doodden al wat ze tegenkwamen.

Tijdens die gevechten vielen er aan beide zijden veel doden.

Toch boekten beide partijen hun (kleine) overwinningen.

De Joden vielen aan als de Romeinen hun alertheid lieten verminderen.

Maar de Romeinen voorzagen al dat de in aanbouw zijnde dammen zouden worden aangevallen en lagen in hinderlagen om die aanvallen te beantwoorden.

Toch hing de belegering niet af van dit soort gevechten.

Maar een zeker geluk in de omstandigheden, dat in verband stond met de belegering, dwong de Joden de citadel over te geven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Er was daar een jonge man die zeer moedig was en ook zeer actief, met de naam Eleazar.

Hij onderscheidde zichzelf bijzonder bij het doen van uitvallen, en moedigde de Joden Aan in grotere aantallen uit te vallen, om de bouw van de dammen te verstoren. Zo brachten zij de Romeinen veel tegenslagen toe.

Hij regelde de zaken zo dat zij die de aanvallen deden weer veilig konden terugkeren en zich weer bij de anderen konden voegen.

Nu gebeurde het dat, op een bepaald moment, toen de gevechten voorbij waren, en beide partuien uit elkaar waren, ze terugkeerden, en om de vijand te provoceren en met de gedachte dat niemand van hen verder zou gaan met vechten, en buiten de poort bleven staan om te praten met hen die buiten de muur waren, hij in dat gesprek liet merken wat hij verder van plan was te doen.

Iemand die tot het Romeinse kamp behoorde, hij heette Rufus, en was in Egypte geboren, kwam, terwijl niemand zoiets verwachtte, op hem af rennen en sleepte hem met zijn wapenen naar het Romeinse kamp.

Terwijl intussen degenen die vanaf de muur een en ander zagen stomverbaasd waren, en wel zo erg dat zij ween hand meer uitstaken en Rufus Eleazar naar de Romeinen kon slepen.

De bevelhebber van de Romeinen gaf opdracht dat hij naakt voor de citadel zou worden opgesteld en goed afgeranseld zodat iedereen het kon zien.

Na dit tragische incident met deze jongen werden de Joden verschrikkelijk verward, en de stad hief met een stem een weeklacht aan en rouwde om hem op en ongekende manier.

Toen Bassus dit allemaal zag, begon hij na te denken over een nieuwe strategie tegen de citadel, en wilde hij hun ellende verergeren met de gedacht op die manier het geheel te kunne bewaren.

Zijn hoop bleef niet onbeantwoord.

Hij gaf bevel een kruis neer te zetten om de gedachte te geven dat hij Eleazar onmiddellijk zou kruisigen.

Deze aanblik veroorzaakte groot leed bij hen die in de citadel waren, en iedere kreunde en schreeuwden het niet te kunnen aanzien dat Eleazar zo aan zijn einde kwam.

Waarop Eleazar hen vroeg niet aan hem voorbij te zien nu hij deze verschrikkelijk dood zou moeten ondergaan, en drong er bij hen op aan zichzelf te sparen door zich te onderwerpen aan de Romeinse macht, daarbij niet vergetend dat alle volken aan Rome onderworpen waren.

De mannen waren zeer bewogen over wat hij zei, en er waren er velen die het voor hem wilden opnemen, omdat hij uit een voortreffelijke familie afstamde.

Zij onderwierpen hun hartstocht aan hun medelijden, geheel ongebruikelijk voor hen gewoonte.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zij stuurden onmiddellijk boodschappers en vroegen de Romeinen in ruil voor overgave Eleazar met zich te mogen meenemen.

De bevelhebber van de Romeinen accepteerderde deze vredesvoorstellen.

Toen de vreemdelingen hoorden van deze overeenkomst tussen de Joden en de Romeinen, besloten zij in de komende nacht te vluchten.

Maar zodra ze de poort geopend hadden, kwamen zij die met Bassus tot overeenstemming gekomen waren, het hen vertellen.

Of ze jaloers waren op deze redding van de anderen, of dat ze bang waren voor hun eigen lot, is onzeker.

De meest moedigen gingen naar buiten en wilden de vijand hinderen. Terwijl anderen wegvluchtten.

Terwijl de anderen binnen de poorten gegrepen werden.

5.

Nadat Bassus deze aangelegenheden had geregeld, marcheerde hij met haast naar het woud van Jarden.

Want hij had gehoord velen die uit Jeruzalem gevlucht waren, zich bij Macherus hadden gevoegd.

Toen hij daar was aangekomen, en ontdekte dat het nieuws geen vergissing was, omsingelde hij allereerst de plaats met ruiterij, zodat de Joden die de moed hadden een vlucht te overwegen, geen kans meer maakten vanwege de bewaking door de ruiterij.

En wat het voetvolk betreft gaf hij opdracht de bossen waarheen de Joden vluchtten te kappen.

Waardoor de Joden genoodzaakt waren moedige daden te doen in een gevecht, om zo een mogelijkheid tot ontsnappen te creëren.

Dus voerden ze een grote aanval uit, en onder groot geschreeuw vielen zijn de vijand aan die hen echter met grote moed weerstonden.

Het gevecht duurde lang, want de ene partij vocht moedig en de andere partij wilde niet opgeven.

Maar de uitkomst van dit gevecht beantwoordde niet aan de verwachtingen van de aanvallers.

Zo gebeurde het dan van de Romeinen niet meer dan 12 doden vielen en een aantal gewonden.

Maar niemand van de Joden ontsnapte in dit gevecht, ze werden allen gedood. Zij hadden ook niet meer dan 3.000 man, met Judas, de zoon van Jairus, hun bevelhebber over wie we het al eerder hebben gehad, hij was bevelhebber van een bende tijdens de belegering van Jeruzalem, en vluchtte in een onderaards gewelf dat hij speciaal voor zijn eventuele vlucht had laten maken.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

6.

In diezelfde tijd was het dat Caesar een brief schreef aan Bassus en aan Liberius Maximus, die gevolmachtigde van Judea was, en gaf opdracht dat geheel Judea te koop was omdat er geen behoorlijke stad meer te vinden was, maar de grond wilde hij voor zichzelf behouden.

Echter, hij wees een plaats aan voor slechts 800 mannen die ontslagen waren uit zijn leger, en gaf hen die plaats als woonstad.

Dat was Emmaus, en lag op korte afstand van Jeruzalem.

Hij legde een belasting op aan de Joden, ongeacht hun woonplaats, die bestond uit twee drachmen jaarlijks voor het Capitool, hetzelfde bedrag dat ze eerder betaalden voor de Tempel in Jeruzalem.

En dit was de status van de Joodse aangelegenheden in die tijd.

HOOFDSTUK 7.

AANGAANDE DE RAMP DIE ANTIOCHUS, KONING VAN COMMAGENE OVERKWAM.

EN AANGAANDE DE ALANIETEN EN WELKE ELLENDE ZE DE MEDEN EN PERZEN AANDEDEN.

1.

En nu, in het vierde jaar van de regering van Vespasianus, gebeurde het dat Antiochus, de koning van Commagene, met zijn gehele gezin in een grote ramp terecht kwam.

De aanleiding was deze: Cesennius Petus, die toen president van Syrië was, of hij het deed uit liefde voor de waarheid of uit haat tegen Antiochus, is nooit echt duidelijk geworden, stuurde een brief naar Caesar, en vertelde hem daarin dat Antiochus, met zijn zoon Epiphanes, had besloten over te gaan tot een opstand tegen de Romeinen. En dat hij verder een verbond had gesloten met de koning van Parthie voor dit doel.

Dat het daarom gepast was maatregelen tegen hen te nemen om te voorkomen dat er onrust in het Romeinse rijk zou ontstaan.

Nu was Caesar al van plan om maatregelen te treffen omdat het al ontdekt was en het een aangelegenheid was die de aandacht verdiende.

Want Samoseta, de hoofdstad van Commagene, dat aan de Eufraat lag, en daardoor eenvoudig doorgang kon verlenen aan de Parthen, en kon hen verder van het benodigde voorzien.

Petus werd geheel geloofd, en kreeg toestemming datgene te doen wat noodzakelijk was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zonder enige aarzeling viel hij Commagene aan voordat Antiochus en zijn mensen afwisten van zijn optrekken. Hij had het 10de legioen bij zich, en enige cohorten voetvolk.

Deze koningen kwamen met hulp: Aristobulus, koning van Chalcidene, en Sohemus, de koning van Emesa.

Er was wel enige tegenstand toen hij die rijken doortrok. Maar niemand verzette zich daadwerkelijk.

Toen Antiochus dit onverwachte nieuws hoorde, begreep hij geen oorlog met de Romeinen te kunnen beginnen, maar liet zijn koninkrijk in de staat waarin het verkeerde en vluchtte met zijn gezin om zo de indruk te wekken dat hij onschuldig was aan de opstand tegen de Romeinen en aan ander beschuldigingen die tegen hem ingebracht waren.

Dus verliet hij de stad en vluchtte naar een vallei waar hij zijn tenten opzette.

2.

Petus stuurde een aantal mannen om Samosate in te nemen en namen de stad in bezit, terwijl hij zelf op weg ging om Antiochus met de rest van zijn leger aan te vallen.

Echter, de koning was niet in staat ook maar iets tegen de Romeinen te beginnen vanwege de ellende waarin hij verkeerde, maar beweende slecht zijn lot en wachtte op de dingen die gingen komen.

Maar zijn zonen, die nog jong waren, en onervaren in de oorlog, maar wel een krachtig lichaam hadden, waren niet van plan zich zonder strijd zich neer te leggen bij de ramp.

Epiphanes, Callinicus, verzamelden daarom en leger om zich heen.

En toen de strijd zich verhevigde, en een hele dag duurde, toonden zij hun moed op een merkwaardige manier. Zij wilden gebruik maken van de nacht zonder hun mensen in gevaar te brengen.

Toch wilde Antiochus niet, na deze gevechten, nog meer middelen inzetten, maar nam zijn vrouw en dochter, en vluchtte met hen naar Cilicia, waardoor hij zijn eigen soldaten ontmoedigde.

Daardoor werden zij opstandig en liepen naar de Romeinen over, vanwege de wanhoop die ze hadden over hun eigen land. Zijn situatie werd door iedereen met wanhoop bekeken.

Het was daarom noodzakelijk dat Epiphanes en zijn soldaten van hun vijanden afkwamen, voordat ze geen enkele bondgenoot meer zouden hebben.

Ze hadden slechts tien ruiters die met hen de Eufraat waren overgestoken waarbij ze niet gehinderd werden door Vologeses, de koning of Parthie, en ze geen enkele aandacht kregen omdat ze gezien werden als vluchtelingen die het gebruikelijke respect kregen.

3.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen Antiochus was gekomen in Tarsus in Cilicie, beval Petus een centurion naar hem toe te gaan en hem in ketenen af te leveren in Rome.
Maar Vespasianus wilde niet dat een koning bij hem gebracht zou worden op die manier, en vond het meer gepast vanwege hun oude vriendschap dat hij ongeboeid werd gebracht en uitleg zou komen geven over deze oorlog.

Hij gaf daarom bevel dat zijn boeien werden afgenomen terwijl hij nog op weg was, en dat hij niet naar Rome mocht komen, maar naar Lacedemon moest gaan.

Hij gaf hem ook een royaal jaargeld zodat hij niet alleen in overvloed kon leven, maar ook als waardig aan en koning.

Toen Epiphanes, die zich zorgen maakte om zijn vader, dit alles hoorde, was hij gerustgesteld, en genezen van de grote angsten die hij had.

Hij hoopte ook dat Caesar zich zou verzoenen met hem, door de bemiddeling van Vologeses.

Want hoewel hij in weelde leefde, wist hij niet om te gaan met de Romeinse manier van leven.

Dus gaf Caesar hem toestemming, op een vriendelijke manier, naar Rome te komen.

En toen zijn vader snel van Lacedemon naar hem toekwam, toonde hij het gepaste respect en bleef daar.

4.

Nu was er ook nog het volk van Alanie, die we eerder Scythen hebben genoemd en die inde buurt van de zee van Meotis wonen.

Dit volk had het plan op de Meden aan te vallen met het doel te plunderen.

Met deze bedoeling richtten ze een verzoek aan de koning van Hyrcania.

Want hij beheerste de doorgang die koning Alexander de Grote met ijzeren poorten had afgesloten.

Deze koning gaf hen toestemming daar doorheen te trekken.

Dus kwamen ze in grote menigten en vielen de Meden onverwacht aan, en plunderden hun land, wat dicht bevolkt was, en ook een overvloed aan vee, terwijl niemand enige weerstand durfde bieden.

Want Paeorus, de koning van het land, was angstig gevlucht naar een plaats waar hij niet te vinden was, en redde zo zijn vrouw en harem, maar niet nadat hij 100 talenten als losgeld had betaald.

Deze Alaniers plunderden het land zonder de minste tegenstand, en met groot gemak, waarbij ze zover gingen als Armenië, en verwoestten al het land.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nu was Tiridates koning van dat land, hij ging hen tegemoet en bestreed hen, maar werd levend gevangen genomen in de strijd.
Want een man gooide van grote afstand en net over hem, en trok hem naar zich toe, maar hij verdedigde zich met zijn zwaard, sneed het net kapot en vluchtte.

Maar de Alaniers, werden geprovoceerd door dit gebeuren en verwoestte ook zijn land, verdreven een groot aantal van de bevolking en trokken toen terug naar hun eigen land.

HOOFDSTUK 8.

AANGAANDE MASADA EN SICARIERS DIE ER WOONDEN.

EN HOE SILVA DIE CITADEL VEROVERDE.

DE TOESPRAAK VAN ELEAZAR TOT DE BELEGERDEN.

1.

Na de dood van Bassus volgde Flavius Silva hem op als gevolmachtigde in Judea.

Toen deze zag dat de rest van het land na de oorlog onderworpen was zag hij ook dat er nog een vestig was waar men opstandig bleef en verzamelde zijn leger en voerde een expeditie uit tegen deze opstandelingen. Deze vesting was Massada.

Het was Eleazar, een krachtig man en bevelhebber van deze Sicariers, die zich daar verschanst had.

Hij was een afstammeling van die Judas die de Joden had overgehaald geen belasting te betalen toen Cyrenius werd gestuurd om die te innen.

In die tijd kwamen de Sicariers bijeen tegen hen die bereid waren zich te onderwerpen aan de Romeinen, en behandelden het als waren het vijanden. Zij plunderden hen van alles wat zij bezaten, verdreven hun vee en zetten hun huizen in brand.

Zij zeiden dat zij die zich wilden onderwerpen aan de Romeinen niet beter waren dan vreemdelingen, omdat zij verraad pleegden aan de Joodse zaak, en dat het lafaards waren die bereid waren slaven van Rome te worden in plaats van eervol te sterven als een Jood.

Deze argumenten waren slechts een dekmantel voor de barbaarsheden waaraan zij zich schuldig maakten en een smoes voor hun hebzucht waarmee zij hun acties verdedigden.

Want die deelnamen aan hun opstandigheid en strijd tegen de Romeinen, gingen verder in hun wreedheden, en steunden elkaar daarin.

En zij werden steeds vindingrijker in het vinden van argumenten voor hun goddeloos gedrag.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En inderdaad, zij vonden steeds weer een nieuwe voedingsbodem voor hun gedrag en lieten geen mogelijkheid voorbijgaan om zich schurkachtig te gedragen.

Het werd ook steeds moeilijker voor hen slecht gedrag te bedenken, zo waren zij geïnfecteerd door hun waanzin, en wedijverden met elkaar en zelfs met hele gemeenschappen in goddeloosheid en rebellie tegen God zelf, in het uitvoeren va onrechtvaardige acties tegen hun landgenoten.

De mannen van macht onderdrukten de menigte, en de menigte zocht naar middelen om de mannen van macht kwijt te raken.

Het ene deel was tiranniek naar het andere deel en het andere deel plunderde en werd steeds rijker.

Dit waren de Sicariers die begonnen met deze opruiing en barbaars werden tegen ieder die zij als tegenstander zagen.

Zo demonstreerde Jochanan door dit handelen dat de Sicariers niet gematigde waren dan hijzelf was, want hij doodde iedereen die het waagde hem het advies te geven beter te handelen mar behandelde iedereen als was hij een vreemdeling, als die niet ten volle met hem meeging en meedeed.

Hij vulde zijn land met 10.000den soorten slechtheid als een man die geheel verhard is naar God en mensen.

Zelfs het voedsel dat hij at was niet alleen onwettig verkregen, maar werd ook niet wettig bereid en geheiligd, zoals de Joodse wetten dat verlangen. Maar dat zal niemand verbazen, want als een mens zich niets van God aantrekt, hoe kan hij dan gehoorzamen aan Zijn wetten?

Nogmaals, welke slechtheid en zonde heeft Simon, de zoon van Gioras, niet bedreven? Of van welk misbruik van mensen heeft hij zich onthouden?

Welke vriendschap of familieband kon hem weerhouden van zijn dagelijks moorden?

Zij zagen hetgeen zij deden slechts als en teken van moed, en brachten een barbaarse demonstratie nar buiten tot wat een mens in staat is.

De Idumeers streefden er ook naar meer schuldig te zijn aan goddeloosheden dan deze mannen!

Want zij allen, schurken dat het zijn, sneden de kelen van priester door, zonder enig respect voor God.

Ze vernietigden de laatste resten van zelfstandigheid, en introduceerden een compleet scala van zonden waar dat maar kon. Waaronder anderen moesten opgroeien en een voorbeeld aan moesten nemen. De nieuwe generatie wist niet beter dan ook zo te handelen.

Als men een bepaalde zonde had gedaan, vermeed men die in de toekomst weer te doen, uit verlangen nieuwe zonden te ontdekken.

En hoewel zij zichzelf ijveraars noemden, waren zij slechts ijveraars in slechtheden.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Onontkoombaar was het dat God hen uiteindelijk zou straffen voor al hun daden.

Want alle dergelijke ellende werd gezonden in zoverre zij het konden dragen, en wel tot het einde van leven, en de dood over hen kwam op en verschrikkelijke manier.

Toch kan men gerust zeggen dat zij zelf minder leed te verduren kregen dan zij anderen hadden opgelegd omdat het onmogelijk genoemd moet worden een straf te bedenken die in verhouding staat tot huns slechtheid.

Maar ween klaagzang aanheffen voor de manier waarop zij hun einden vonden, zou niet juist zijn.

Ik ga daarom nu naar de rest van mijn verslag.

2.

Nu was het de Romeinse bevelhebber kwam, en een leger leidde tegen Eleazar en de Sicariers die het fort Massada in bezit hadden genomen.

Het land erom heen nam hij in, en plaatste garnizoenen op de meest geschikte plaatsen.

Ook bouwde hij een muur om de vesting zodat geen enkele van de belegerden gemakkelijk kon ontkomen.

Hij plaatste ook bewakers op strategische punten.

Hij sloeg het kamp op in een goede streek, die hij had uitgekozen voor de belegering.

De voedselvoorraad moest echter van een grote afstand aangevoerd worden door het leger, en dit met veel moeite en inspanning voor Joden die deze taak hadden opgedragen gekregen. Zelfs water moest worden aangevoerd omdat er geen bronnen in de buurt waren.

Toen Silva dit alles had geregeld, begon hij met de belegering van de vesting.

Deze belegering zou een lange worden, zo scheen het, omdat de vesting bijna onneembaar was vooral ook door de natuur van de omgeving die ik verder zal beschrijven.

3.

Er was daar een rots, niet zo groot in omtrek, maar wel erg hoog.

Het werd omringd door dalen die zeer diep waren, zo diep dat het oog de diepte niet kon zien.

De rotsen waren zeer steil, zodat er zelfs gen dier kon gaan, behalve op twee plaatsen die wat platter waren en die, hoewel erg moeilijk, begaanbaar waren.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Er zijn twee wegen die er naar toe leiden, een aan de kant van de Dode Zee, daar waar de zon opkomt, en de ander aan het westen, die ook wel het Slangenpad wordt genoemd, omdat die erg smal is en altijd winderig.

Dit pad is uitermate moeilijk begaanbaar vanwege de kronkelingen die er zijn waardoor het moeilijk vooruit te komen. Dat lukt dan ook slechts voetje-voor-voetje. Als men uitglijdt is het resultaat een zekere dood.

Want aan beide zijden ligt een steile diepte, die ween groot beroep doet op de moed van diegene die het pad wil begaan.

Als iemand het pad wil begaan dient hij te beseffen dat de eerste 600 meter redelijk zijn te begaan, maar dat daarna slechts een steile dipte is aan de kanten van het pad, en dat tot aan de top van de berg.

Aan de top van de berg bouwde Jonathan, de hogepriester het eerst een fort en noemde het Massada, de herbouw ervan werd door Herodes gedaan.

Ook bouwde hij een muur rondom het fort, op de top van de heuvel. Deze was gebouwd van witte steen. De hoogte daarvan was 3 meter en de breedte 2 meter. Op die muur werden 38 torens gebouwd van 12.5 meter hoog. Verder waren er nog andere versterkingen in de vesting aangebracht.

Want de koning reserveerde de top van de heuvel, die uit vruchtbare grond bestond, die bijzonder geschikt was voor landbouw, waardoor men tijdens een belegering zichzelf van voedsel kon voorzien.

Verder bouwde hij binnen de vesting een paleis een de westelijke kant.

De muur van dit paleis was zeer hoog en krachtig, en had vier torens op de hoeken van 15 meter hoog.

Het meubilair, en ook de gehele uitvoering waren zeer kostbaar. De pilaren waarvan het paleis was voorzien bestonden uit een stuk. De muur en de vloeren waren geplaveid met stenen van verschillende kleuren.

Hij liet veel cisternen uithakken om daar water in te bewaren. Deze cisternen bevonden zich bij het paleis en andere woningen.

Hij wist water in grote hoeveelheden te verzamelen voor verschillende doeleinden. Er was zoveel water dat er geen behoefte aan bronnen was.

Hij liet ook een weg maken van het paleis naar de top van de heuvel die van buiten de muren niet gezien kon worden.

Verder konden de vijanden slechts moeilijk gebruik maken van de wegen in de vallei. Want de wegen aan de oostkant, zoals we al vertelden, was te gevaarlijk om te gaan. En aan de westelijke weg bouwde hij torens bij de smallere delen. Deze torens waren moeilijk langs te komen en nog moeilijker in te nemen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Deze citadel was zodanig versterkt, zowel door de natuur als door menselijk werk, dat een aanval bij voorbaat gedoemd was te mislukken.

4.

Aangaande het meubilair dat in deze vesting was, dat was prachtig om te zien en ook de kwaliteit ervan was hoog.

Er was graan opgeslagen in grote hoeveelheden zodat men gedurende lange tijd kon overleven. Ook was er wijn en olie in overvloed, alsmede allerlei vruchten en dadels die voorradig waren. Eleazar vond daar dit alles, toen hij het fort in bezit nam door verraad.

Deze vruchten waren vers en rijp, en geenszins minder dan een nieuwe oogst, hoewel ze daar al lange tijd lagen sinds Herodes ze had opgeslagen, totdat de plaats werd genomen door de Romeinen.

Inderdaad, toen de Romeinen het bezit kregen van de daar nog aanwezige vruchten, waren die allen nog zeer goed eetbaar.

Het kan zo zijn dat de droge lucht een belangrijke bijdrage heeft geleverd aan de houdbaarheid van deze vruchten.

Dit fort, dat zo hoog lag, had gen last van modder en schimmels die door een vochtige lucht worden veroorzaakt.

Er werden daar ook grote hoeveelheden wapens gevonden die daar opgeslagen waren on opdracht van de koning. Het was zoveel dat er een leger van 1.000 man mee te bewapenen was.

Ook waren er grote voorraden ijzer, koper en tin, wat er op wees dat alle moeite was gedaan om op alles voorbereid te zijn.

Het verslag gaat dat Herodes dit fort bouwde als middel voor zijn persoonlijke veiligheid en om er nar toe te kunnen vluchten als er gevaar dreigde.

Hij schijnt altijd bang geweest te zijn voor de Joden die hem, zo dacht hij, wilden afzetten en een koning van hun eigen keuze wilden benoemen.

Het andere gevaar was Cleopatra, koningin van Egypte, die haar ambities niet geheim hield, maar er bij Antonius op aandrong Herodes af te zetten en haar te benoemen tot koningin van Judea.

Het is meer dan verwonderlijk dat Antonius nooit op haar voorstel is ingegaan, als men weet hoe hopeloos verliefd hij op haar was. Men zou eigenlijk niet verbaasd mogen zijn als hij haar haar zin had gegeven.

Dus de angst voor deze gevaren maakte dat Herodes Massada herbouwde en daardoor een fort naliet voor de laatste slag van de Romeinen in de Joodse oorlog.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

5.

De Romeinse bevelhebber Silva had nu een muur gebouwd om de gehele plaats, zoals al verteld, en had de meest nauwkeurige voorzieningen getroffen om te voorkomen dat er iemand zou kunnen ontsnappen, en dus begon hij aan de belegering, hoewel hij meer een geschikte plaats vond om de dam te bouwen.

Want achter de toren die de weg naar het paleis beveiligde, een de top van de heuvel in het westen was een rots, die zeer breed en opvallend, slechts op een korte afstand van het hoogste deel van Massada. Het werd de Witte Kaap genoemd.

Hij wist een deel van die rots te nemen en gaf het leger opdracht aarde te brengen.

Daarna ging men hard aan het werk met veel werklieden en werd een dam gebouwd van 50 meter hoog.

Toch was die hoogte niet toereikend voor het gebruik van machines die daarop opgesteld zouden worden.

Daarom werden op de dam nog stenen aangebracht waardoor de hoogte van de dam toenam. Deze verhoging was nog eens 12.5 meter en had dezelfde breedte.

De machines die gemaakt werden, waren van hetzelfde principe die Vespasianus en Titus hadden toegepast bij de belegering van Jeruzalem.

Er werd een toren van 15 meter hoog en geheel afgedekt met ijzeren platen, van waaruit de Romeinen pijlen en stenen afschoten, wat tot gevolg had dat zij die vanaf de muur vochten zich al spoedig moesten teugtrekken en hun hoofd niet meer boven de muur durfden uitsteken.

Toen liet Silva een grote stormram maken die hij bij de muur liet brengen en die na enige moeite inderdaad een bres inde muur sloeg en een ander deel beschadigde.

Maar intussen hadden de Sicariers een andere muur gebouwd die in staat moest zijn weerstand te kunnen bieden aan de stormram.

Deze moest de verschrikkelijke slagen van die stormram kunnen opvangen waardoor de eerder muur het had begeven.

Deze was op de volgende manier gebouwd. Er werden grote balken hout gelegd, dicht op elkaar, in twee stapels en daartussen werd aarde gestort.

Om te voorkomen dat de aarde uit deze constructie zou vallen, legde men bovenop ook balken en bond die vast. Het was een slimme constructie van goede kwaliteit.

Toen de machines in stelling werden gebracht en aan het werk gezet, kon deze muur inderdaad de zware klappen opvangen door de flexibiliteit.

De materialen klonken in door de klappen die werden toegebracht en werd het een nog sterkere muur.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toen Silva dit zag, dacht hij dat het het beste zou zijn de muur in brand te steken.
Dus gaf hij opdracht een groot aantal brandende fakkels erop te gooien waardoor de muur, die voornamelijk uit hou bestond, in brand zou komen te staan.

Toen de muur inderdaad vlam vatte verspreidde het vuur zich snel vanwege de holle ruimten die erin waren.

Maar bij het begin van de brand, stak een verschrikkelijke noordenwind op die het voor naar de Romeinen terugdreef.

Want de vlammen sloegen naar beneden en keerden zich tegen de Romeinen, waardoor zij aan het succes begonnen te twijfelen. En zelfs bang werden dat hun eigen machines vlam zouden vatten. Maar hierna draaide de wind naar het zuiden als door een goddelijke voorzienigheid, en blies toen in tegengestelde richting, en joeg de vlammen weer terug naar de muur die nu geheel verbrandde.

Dus de Romeinen, die nu de hulp van God hadden, keerden naar hun kamp terug met vreugde en besloten de volgende dag de vijand aan te vallen.

Ook waakte men die nacht met maar nauwkeurigheid om te voorkomen dat de Joden weg zouden kunnen komen zonder te worden ontdekt.

6.

Echter, Eleazar dacht er niet over te vluchten en hield hen die dat wilden ervan tegen.

Toen hij zag dat de muur in vlammen was opgegaan, en er geen manier was om te kunnen ontsnappen, overwoog hij ook wat de gevolgen konden zijn van verder strijden. Zoals wat de Romeinen zouden doen als zij de Joden in hun macht hadden, en stelde hij voor dat men ze zelf sou doden.

Hij vergaderde de meest moedige van zijn mannen en besprak wat het beste was om te doen in de huidige omstandigheden. Hij moedigde hen aan met deze toespraak: Omdat wij sinds lang, mijn vrienden, besloten hebben nooit de dienaren van de Romeinen te worden, en aan niemand anders dan van God zelf, die de enige en rechtvaardige heerser van de mensheid is, is nu het moment gekomen om dat besluit uit te voeren.

Laten we nu geen schande over ons brengen, en tegengestelde besluiten nemen, we zouden nooit slavernij aanvaarden, en hebben dat gezworen toen er nog geen gevaar daarvoor bestond, en nu moeten we besluiten of we en dergelijke onaanvaardbare situatie wel tegemoet willen gaan.

Ik bedoeld dit, stel dat de Romeinen ons afslachten door de macht die zij hebben, dan zijn wij de eersten die zich tegen hen hebben verzet en de laatste die tegen hen hebben gevochten.

En dat kan ik niet anders zien dan een aan ons door God verleende gunst. Het ligt nu nog binnen onze mogelijkheden dapper te sterven, en dat hebben zij die eerder aangevallen zijn niet gehad.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Het is zeer duidelijk dat wij ingenomen zullen worden binnen een dag.
Maar het is te verkiezen te sterven op een glorieuze manier, samen met onze dierbare vrienden.

Dit is wat onze vijand ons niet kan verhinderen, omdat zij ons graag levend gevangen willen nemen.

We moeten beseffen dat we hen niet kunnen verslaan.

Het zou daarom een goede zaak zijn het doel van God te bespoedigen. Dat allereerst omdat we het verlangen hebben onze vrijheid te verdedigen, maar het is duidelijk dat God besloten heeft onze natie te vernietigen.

Zou Hij ons gunstig gezind zijn, of minder ellende over ons hebben gebracht, dan zou Hij hebben voorkomen dat ons land verwoest werd en er zo velen omgekomen zijn.

Omdat we nog hoop hadden op een toekomst hebben we onszelf bewaard, en allen wij leven nog in vrijheid, omdat we onschuldig zijn aan geen enkele zonde tegen God noch hebben deelgenomen aan de zonden van anderen.

We hebben zelfs anderen geleerd hun vrijheid te beschermen.

En nu heeft God ons laten zien dat onze hoop ijdel is, en heeft Hij deze ellende over ons gebracht, een ellende zo groot dat die nauwelijks voorstelbaar is.

Hoewel dit fort onneembaar is, is het niet is staat gebleken ons te beschermen of ons redding te brengen.

Zelfs hebben we nog grote voorraden voedsel, en een grote hoeveelheid wapenen, en andere benodigdheden. Maar we zijn door God zelf beroofd van hoop op verlossing..

Want het vuur dat de vijand ontstak, is niet vanzelf over de gehele muur gegaan.

Dit was het resultaat van God's woede voor het grote aantal zonden dat we hebben begaan, zelfs tegen onze eigen mensen.

De bestraffing die wij u krijgen is niet van de Romeinen, maar van God zelf, en wordt uitgevoerd door Zijn hand.

Zijn hand is immers milder dan die van anderen.

Laat onze vrouwen sterven voordat zij verkracht worden, en onze kinderen sterven voordat het slaven zijn.

En nadat wij hen gedood hebben, laten we dan onze eigen glorie bewerken en een grafmonument voor onszelf maken.

Maar laten ons eerst ons geld en dit fort vernietigen door vuur.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Want ik ben er zeker van dat dit een grote tegenslag voor de Romeinen zal zijn, als ze niet in staat zijn ons gevangen te nemen en zich op onze rijkdom te storten.
En laten we ook onze gehele voorraden vernietigen.

Wij zullen dan na onze dood een getuigenis zijn van vrijheidsdrang en de onwil ons te laten onderwerpen, maar dood boven slavernij hebben verkozen.

7.

Dit was de toespraak van Eleazar tot hen.

Toch waren niet al zijn luisteraars het met hem eens.

Toch waren er ook die in alle ijver al aan de uitvoering van dit voortel wilden beginnen en dat met alle enthousiasme. Zij vonden de dood de beste oplossing, maar de anderen hadden medelijden met hun gezinnen.

Toen men besefte dat de dood aanstaande was, keek men elkaar aan en sprak men nauwelijks, en had men tranen in de ogen toen men met elkaar de verschillen van mening besprak.

Toen Eleazar zag dat deze mannen werkelijk angst hadden en hun zielen protesteerden tegen dot verschrikkelijke vooruitzicht, vreesde hij dat de zwakkeren, door hun tranen en klagen, de sterkeren zouden gaan overtuigen.

Dus begon hij met andere argumenten te komen, en prees hij hun eerder betoonde moed. Hij sprak nu fermer tot hen, en begon over de onsterfelijkheid van de ziel

Hij uitte nu een klagend kreun terwijl hij hen die in tranen waren scherp in de gaten hield, en zei: werkelijk, ik heb mij vergist door de enken dat ik omringd was met dappere mannen in de strijd, die wilden vechten voor hun vrijheid, en die een eervolle dood zouden verkiezen boven schande.

Maar nu zie ik dat jullie niet beter zijn dan de anderen, noch in deugd, noch in moed. Jullie zijn bang te sterven, hoewel je op het punt staat overgeleverd te worden aan de grootst mogelijke ellende. Terwijl je niet zou mogen aarzelen en ook niet zou mogen wachten op iemand die advies zou kunnen geven, maar zelf moet besluiten.

Want de wetten van ons land, die de wetten van God zelf zijn, en die wij van Hem ontvangen hebben, hebben ons onderwezen dat onze vaderen ook zo gehandeld hebben, dat zij dapper waren en de dood niet als een ramp zagen.

De dood geeft immers vrijheid aan onze zielen, en zend onze zielen naar en plaats van reinheid waar we onbereikbaar zijn voor welke ramp dan ook.

Zolang onze zielen vastgehouden worden door onze sterfelijke lichamen, hebben zij deel aan alle ellende. En werkelijk, om de waarheid te zeggen, zij zijn al dood. Want eenheid van het sterfelijke met het onsterfelijke, is verwerpelijk.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Het is waar, de macht van de ziel is groot, zelfs als die gevangen gehouden wordt in een sterfelijk lichaam.

De ziel achternagaan of verplaatsen, is onmogelijk, maar de ziel maakt van het lichaam een bruikbaar instrument en stelt het in staat acties te ondernemen die een sterfelijk mens uit zichzelf niet zou kunnen doen.

Echter, zodra zij bevrijd is van het gewicht waaronder ze gebukt gaat, en heer eigen plaats krijgt, wordt zij deelhebster van een gezegende kracht, en de bekwaamheden daarvan die op geen enkele wijze meer gehinderd kunnen worden.

Voor de ogen van mensen leeft zijn onzichtbaar voort, maar wel onder het oog van God. Zij wordt zelfs niet gezien zolang zij in het lichaam verblijft. Want zij is onzichtbaar en blijft dat ook na haar bevrijding. Het is de ziel die onsterfelijk is.

Maar zij is wel de bron van alle veranderingen in het lichaam. Waar ook een ziel in huist, dat leeft en floreert. En waar de ziel verdwijnt, dat vergaat en sterft. De ziel zelf is onsterfelijk.

Laat mij het bewijs geven dat ik de waarheid spreek.

De zielen die in lichamen huizen, hebben communicatie met God op grond van Zijn verbond.

Zij gaan overal, en geven soms zelfs inzicht in de toekomstige dingen.

En waarom zijn we bang voor de dood, als we blij zijn met de slaap die wij mogen genieten?

En hoe absurd is het die rust na te jagen zolang wij leven, en er voor bang te zijn zodra die eeuwig wordt?

We hebben daarom onszelf een discipline opgelegd, en willen een voorbeeld zijn voor anderen in onze bereidheid te sterven.

Toch, als we steun van anderen nodig hebben in deze zaak, laten w dan kijken naar de Indiërs en wat hun denken is in deze zaak.

Want deze goede mensen ondergaan onvrijwillig hun levensduur, en kijken ernaar als is het een noodzakelijke dienstbaarheid, en maken alle haast hun zielen vrij te maken van hun lichamen.

Zij gaan de dood niet uit de weg, en houden niet aan het leven vast, maar hebben een groot verlangen naar onsterfelijkheid, en vertellen vaak aan anderen dat zij hun dood voelen aankomen.

En niemand hindert hen, maar zij worden gezien als gelukkige mensen, en geven hen brieven meer voor hen die eerder zijn overleden, zo zeker zijn zij van het leven in een andere wereld na de dood.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zodra alle beschikkingen zijn getroffen en zij overleden zijn, worden hun lichamen overgegeven aan de vlammen.

En, om hun ziel in de grootst mogelijke reinheid van het lichaam te scheiden, sterven zij onder het zingen van liederen.

Hun meest dierbare vrienden begeleiden hen naar hun dood met meer inzet dan andere volken afscheid nemen van iemand die een lange reis gaat ondernemen, en daarbij wenen vanwege hun eigen verdriet maar de ander zien als zeer gelukkig, omdat hij aan de onsterfelijkheid gaat deelnemen.

Zijn wij niet beschaamd er lager tegenaan te kijken dan deze Indiërs?

En zijn wij dan niet laf en spreken onze eigen wetten ons dan niet meer aan, die zo bewonderd worden door alle andere volken?

Maar laten we eens stellen dat het leven het grootste geschenk is en de dood en ramp.

Dan moeten we beseffen dat de situatie waarin wij nu verkeren een door God opgelegde ramp is en dat we allen moeten sterven.

Want het lijkt wel of God dit besluit heeft genomen over het gehele Joodse volk, en dat we moeten sterven omdat ze niets of niet goed genoeg gebruik hebben gemaakt van het ons gegeven leven.

Want je schrijft de huidige omstandigheden niet aan jezelf toe, en denk ook niet dat de Romeinen de aanleiding zijn voor de oorlog die wij nu voeren, en die zo vernietigend voor ons is. Deze dingen zijn niet gebeurd omdat wij dat hebben gedaan, maar er is een machtiger oorzaak, voor het feit dat zij ons hebben overwonnen.

Welke Romeinse wapens waren het waarmee de Joden in Cesarea werden verslagen?

Integendeel, ze hadden geheel geen intentie tot een opstand, het enige wat ze deden was hun handen in aanbidding opheffen tijdens de sabbat, en wilden de bewoners van Cesarea geen enkele schade doen. Toch renden die bewoners in menigten op hen af en sneden hen de kelen door, en de kelen van hun vrouwen en kinderen. Dat alles zonder dat de Romeinen er aan te pas kwamen, die ons nooit als hun vijanden zagen, totdat we zelf opstandig werden.

Men zou zelfs kunnen zeggen dat het volk van Cesarea altijd al ruzie zochten met hen die in de stad woonden en de kans grepen toen die zich voordeed om hun wraakgevoelens te uiten.

Wat moeten we zeggen van hen van Scythopolis, die het waagden een oorlog met ons aan te gaan vanwege de Grieken?

Zij deden dat niet uit wraakgevoelens naar de Romeinen, toen zijn een verbond aangingen met onze landgenoten.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zo kan men zien hoe klein onze goede wil en trouw voor hen betekenden, terwijl ze gedood werden op een onmenselijke manier, met hele gezinnen tegelijk.

Het zou te ver gaan te spreken van iedere ramp die over ons gekomen is.

Je kunt geen Syrische stad noemen waar de Joden niet werden vermoord, en war men zich niet opstelde als bittere vijanden, erger dan de Romeinen ooit zijn geweest.

Zelfs in Damascus, waar men de meest onzinnige beschuldigingen tegen ons inbracht, en de stad vulde met een barbaarse slachting, en de kelen van 18.000 Joden doorsneed, samen met hun vrouwen en kinderen.

En wat betreft het aantal dat in Egypte werd gedood, en de martelingen, waarbij meer dan 60.000 man omkwamen.

Zij die in het buitenland woonden en slechts vrede wilden, werden omgebracht op de hiervoor genoemde manier.

En hadden zij, van ons volk, die een oorlog begonnen met de Romeinen in ons land, niet alle redenen om op en overwinning te hopen?

We hadden wapenen, we hadden een sterke muur, we hadden moeilijk neembare forten, en moed die geen enkel gevaar uit de weg ging, allen dingen waardoor we aangemoedigd werden ons tegen de Romeinen te verzetten.

Al deze zaken hielpen ons een korte tijd, en versterkten onze hoop, terwijl het juist die dingen waren die de oorzaak van onze ellende bleek te zijn.

Alles wat we hadden werd ons afgenomen, en verviel aan de vijand. Alsof deze dingen slechts in hun voordeel werkten, en hun overwinning des te glorierijker maakten.

Zij die de dood vonden in de oorlog werden gelukkigen genoemd, want ze waren omgekomen tijdens de verdediging en niet tijdens het plegen van verraad.

En wat betreft hen die nu onder de Romeinen leven, hebben we geen medelijden met hun omstandigheden?

En wie zou niet snel willen sterven, voordat hij dergelijke ellende moet doorstaan?

Sommigen zijn op een pijnbank gelegd en gemarteld met de zweep en vuur, en zo gestorven. .

Sommigen zijn zelfs verscheurd door wilde beesten om het volk te vermaken, alsof het een spektakel was.

Zij die het overleefden en moesten aanschouwen verlangden naar de dood, die maar niet kwam.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En waar is nu die grote stad, de hoofdstad en het centrum van het Joodse volk? Die met zo vele muren ommuurd was, veel forten had en grote torens om haar te verdedigen? Waar nauwelijks ruimte was om de veelheid van wapenen op te slaan waarmee 10.000den moesten strijden?

Waar is deze stad waarvan we geloven dat God er zelf woonde?

Het is nu afgebroken tot op haar funderingen, het enige dat aan haar herinnert is het kamp van de vijand, terwijl zijzelf een ruïne geworden is.

Sommige ongelukkige oude mannen lagen op de as van de Tempel, terwijl de vrouwen, tot onze schande, gevangen genomen zijn.

Wie, die zich deze dingen herinnert, is in staat het zonlicht te durven zien en te hopen dat hij zonder gevaar kan leven?

Wie is er dan zo'n grote vijand van zijn eigen land, en zo verlangend naar het leven, dat hij zich daarvan niet zou bekeren?

Ik kan niet anders dan wensen dat we allen dood waren voordat de Heilige stad verwoest werd, en we niet hadden hoeven zien hoe die stad werd afgebroken door de vijand en haar funderingen werden opgegraven op een dergelijke ontheiligende manier.

Maar omdat we hoop hadden onszelf te kunnen wreken, een hoop die ijdel gebleken is, hebben we destijds moed gevat.

Laten we medelijden hebben met onze vrouwen en kinderen nu het nog kan.

Want we zijn geboren om te sterven, zoals ook onze vrouwen en kinderen die we hebben verwekt.. Het is niet in onze macht aan de dood te ontkomen.

Maar misbruik en slavernij, en de aanblik van het wegvoeren van onze geliefde vrouwen en kinderen, dat zijn dingen die we niet hoeven te aanschouwen.

Zij die niet willen meewerken aan het voorkomen hiervan, moeten zich afvragen hoe laf zij wel niet zijn.

We hebben ons tegen de Romeinen verzet met grote moed en inzet. En toen men aanbood dat we ons leven konden reden, hebben we dat afgeslagen.

Wie denkt dat de Romeinen niet woedend te keer zullen gaan zodra zij ons levend gevangen hebben genomen? Ellendig zullen de jonge mannen eraan toe zijn met hun sterke lichamen die martelingen moeten ondergaan! Ellendig zullen de ouderen eraan toe zijn, die niet in staat zijn dit alles te ondergaan! Men zal gedwongen worden de stem van zijn zoon te horen als die de hulp van zijn vader vraagt, maar van wie de handen gebonden zijn.

Maar op dit moment hebben nog vrije handen en we hebben in die handen onze zwaarden!

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Laat die zwaarden dan dienstbaar zijn aan onze glorie!

Laten we sterven voordat we slaven van onze vijand worden. Laten we deze wereld verlaten, samen met onze vrouwen en kinderen, in alle vrijheid. Dit het is wat onze wetten ons opdragen, en dit is wat onze vrouwen en kinderen zouden willen.

Neen, het is zelfs de wil, van God om zo te handelen.

Terwijl de Romeinen het tegenovergestelde willen, en bang zijn dat we al dood zijn voordat ze deze plaats innemen.

Laten we daarom haast maken, en de Romeinen geen enkel genoegen gunnen. Laat ons hun hoop ons levend gevangen te kunnen nemen, ijdel maken. Laten we hen verbaasd doen staan en laat hen onze moed bewonderen!

HOOFDSTUK 9.

HOE HET VOLK OVERTUIGD WERD DOOR DE WOORDEN VAN ELEAZAR, EN HOE IEDEREEN, BEHALVE TWEE VROUWEN EN 5 KINDEREN, ZICH ONDERWIERPEN AAN DE NADERENDE DOOD.

1.

Terwijl Eleazar verder ging met spreken, onderbraken zij hem en wilden aan het werk gaan, als waren zij gedreven door een demonische woede.

Dus gingen zij op weg, de een nog fanatieker dan de ander, want niemand wilde zijn lafheid tonen door de laatste te zijn die tot een besluit kwam. Zo groot was hun ijver dat ze hun vrouwen en kinderen onmiddellijk doodden en daarna zichzelf.

Inderdaad, toen ze begonnen aan deze taak, faalde hun moed, maar zij herinnerden zich de toespraak van Eleazar, terwijl ook de liefde voor hun gezinnen bleef bestaan, omdat de argumenten van Eleazar hen redelijk voorkwamen maar zij ook hun dierbaren wilden redden van grote rampen.

De mannen omhelsden met tederheid hun vrouwen, en namen vervolgens hun kinderen in de armen, en gaven ieder een lange zoen, met tranen in de ogen.

Toch deden ze wat er besloten was, en voerden het uit alsof zij vreemdelingen waren.

Er was ook geen andere reden om deze executies uit te voeren dat de sombere vooruitzichten over het lot van hun geliefden.

Er was geen man die zonder moeite deed wat hij te doen had en iedereen zette de liefde voor zijn gezin van zich af.

Het waren inderdaad armzalige mannen!

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Hun ellende dwong hen hun vrouwen en kinderen met eigen handen te doden, alsof het niets was!

Nadat dit gedaan was legden zij hun wapenen op en hoop en wachtten op hun eigen dood.

Daarna koos men tien mannen die hen zouden moeten doden.

Ieder van hen ging bij zijn gezin liggen en legde zijn armen over hen heen, en boden vervolgens hun nek aan voor de slag met het zwaard die hun leven zou beëindigen.

En toen deze tien mannen hen allen hadden gedood, kozen ze een van hen uit die de andere negen moest doden en daarna zichzelf.
Iedereen toonde de vereiste moed om de dood tegemoet te gaan.

Dus tenslotte boden die negen mannen hun nek aan. Waarna de laatste alle controleerde om zeker te zijn dat iedereen dood was, en de hele plaats in brand stak. Daarna stak hij met grote kracht het zwaard in zijn eigen lichaam en viel dood neer bij zijn eigen gezin.

Deze mensen stierven met de bedoeling dat niemand levend in handen van de Romeinen zou vallen en niemand slaaf van hen zou worden.

Er was echter en oude vrouw, en een ander die familie was van Eleazar, en alle ander vrouwen te boven ging in ingetogenheid en geleerdheid, met vijf kinderen, met wie zij zich verstopt had in een onderaards grot. Zij had daar ook water gebracht om te drinken toen zij zag wat er ging gebeuren en iedereen gedood zou worden.

Er werden die dag 960 mensen omgebracht, inclusief vrouwen en kinderen.

Deze ramp vond plaats op de 15de dag van de maand Xanthicus (Nisan).

2.

De volgende morgen deden de Romeinen hun wapenuitrusting aan omdat zij ervan uitingen dat de gevechten zouden beginnen. Verder legden zij planken op de dam om vervolgens de vesting aan te vallen, waarmee men ook begon.

Maar zij zagen geen enkele vijand, slechts een angstwekkende stilte aan alle kanten en een smeulend vuur.

Ze begrepen niet wat er aan de hand was.

Ten laatste gaven zij een schreeuw, alsof de stormram een slag had gegeven, om de Joden uit hun schuilplaatsen te lokken.

De vrouwen hoorden dit lawaai, en kwamen uit hun schuilplaats en vertelden de Romeinen wat er gebeurd was. En de andere vrouw beschreef tot in detail wat er allemaal gedaan was.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Toch konden de Romeinen maar moeilijk geloven wat de vrouwen vertelden.

Ze probeerden het vuur te blussen en maakten zich een pad om het paleis te kunnen bereiken. En daar zagen ze de doden maar konden zich niet verheugen over het gebeuren, hoewel het hun vijanden waren.

Ze konden slechts de moed bewonderen van hun besluit en de minachting voor de dood die zij op deze manier lieten zien door een actie als deze.

HOOFDSTUK 10.

HOE ZEER VEEL SICARIËRS NAAR ALEXANDRIË VLUCHTTEN EN WELKE GEVAREN HEN DAAR OVERKWAMEN.

EN HOE DE TEMPEL DIE DOOR ONIAS DE HOGE-PRIESTER EERDER GEBOUWD WAS, VERNIELD WERD.

1.

Toen Massada was genomen, liet de bevelhebber daar een garnizoen achter ter bewaking en ging zelf naar Cesarea.

Er was nu geen vijand meer in het land, alles was onderworpen na deze lange oorlog.

Toch veroorzaakte deze oorlog gevaarlijke opstanden in plaatsen die ver van Judea lagen.

Het kwam nog steeds voor dat er in Egypte, in Alexandrië, Joden werden omgebracht.

Want velen van de Sicariers waren daarheen gevlucht nadat zij zich van de opstandelingen in Judea hadden afgescheiden. Daar veroorzaakten zij nieuwe ordeverstoringen en haalden velen over voor hun vrijheid te strijden, omdat aan de Romeinen geen onderdanigheid verschuldigd was, doch slechts aan God.

Maar toen een aantal bekende Joden daarop tegenstand boden, doodden zij enigen van hen, en zetten zo de anderen onder druk zich tegen de Romeinen te verzetten.

Toen de Senaat van dit alles hoorde, besloot men daar aandacht aan te geven vanwege de veiligheid voor Rome.

Ze verzamelden de Joden en vernamen dat de Sicariers de bron waren van de ongeregeldheden en dat deze groep de oorzaak van de ellende was.

Ze zeiden dat›deze mannen, nu ze uit Judea waren gevlucht, geen enkele kans hadden om weg te komen met hun gedrag, maar spoedig door de Romeinen vertrapt zouden worden. Dat alleen al omdat ze zoveel zonden hadden bedreven.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Zij eisten van de Joden hen te helpen en dreigden met moord en doodslag. Men verontschuldigden zich bij de Romeinen voor dit gedrag en vroegen het te doen was noodzakelijk was om een einde te maken aan deze toestand.

Waarop men, omdat de dreiging van het naderend gevaar terdege inzag, op de Sicariers stortte en hen greep.

En inderdaad, 600 van hen werden gevangen genomen, maar wat hen betreft die naar Thebe vluchtten, het duurde niet lang voordat ook zij gevangen werden genomen, en teruggebracht.

Hun moed en vastberadenheid wekte verbazing en bewondering, want zelfs na zware martelingen kregen ze hen niet zover Caesar als godheid te erkennen, maar hield men staande dat God alleen God was.

Zij hielden vast aan hun overtuiging, ondanks de martelingen die zij moesten ondergaan, zij ondergingen die met een houding als was hun lichaam ongevoelig voor pijn, terwijl ze een zich verheugende ziel hadden.
Maar wat iedereen het meest verbaasde was de moed van hun kinderen.

Want zelfs de kinderen doorstonden de kwellingen en eerden slechts de God van Israël.

Zij waren zo moedig dat hun sterke zielen het wonnen van lichamelijke zwakheid.

2.

Lupus regeerde toen Alexandrië, en hij stuurde Caesar het bericht van de ongeregeldheden.

Deze was nog altijd achterdochtig naar de Joden vanwege hun niet aflatende opstandigheid, en was bang dat zij weer een opstand zouden beginnen, en anderen zouden overhalen zich bij hen te voegen. Hij gaf Lupus opdracht de Joodse Tempel in Onion, af te breken, die was gebouw en naar Onias vernoemd was, de zoon van Simon, een Joodse hogepriester, die van Antiochus, de koning van Syrië weggevlucht was toen hij tegen de Joden streed. Hij vluchtte toen naar Alexandrië.

En toen Ptolemeus hem vriendelijk ontving, vanwege zijn haat tegen Antiochus, verzekerde hij hem ervan, dat als hij akkoord ging met zijn voorstellen, hij alle Joden zover zou krijgen hem hulp te verlenen.

En toen de koning afgesproken had dit te doen, liet hij hem een Tempel bouwen ergens in Egypte, om daar God te kunnen aanbidden overeenkomstig de Joodse wetten.

De Joden zouden dan ook meer en sneller bereid zijn om tegen Antiochus ten strijde te trekken, vanwege de verwoesting van de Tempel in Jeruzalem, en zij zouden hem ook beter gezind zijn.

Verder verleende hij hen vrijheid van geweten, waardoor er ook velen hem hun diensten aanboden.

3.

Dus ging Ptolemeus in op deze voorstellen, en gaf hem bouwgrond in de buurt van Memphis.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dit Nomos werd het Nomos van Heliopolis genoemd en daar bouwde Onias een fort en een Tempel, niet zoals in Jeruzalem, mar iets wat op een grote toren leek. Hij bouwde het van zeer grote stenen.

Hij maakte net altaar wel zoals in Jeruzalem, en versierde het met gaven, maar hij maakt een kandelaar, maar liet uit goud een lamp vervaardigen die de plaats verlichtte. Hij hing een gouden ketting om die lamp.

De gehele Tempel was omringd met een muur van gebakken steen en had een poort.

De koning gaf hem een groot landgoed met een groot jaargeld, zodat de priesters genoeg hadden en ook God niet te kort zou komen aan offers die Hem toekwamen.

Toch deed Onias dit alles niet uit bescheidenheid, maar hij wilde met de Joden in Jeruzalem concurreren, tegen wie hij nog altijd een wrok had omdat hij vandaar verdreven was.

Verder meende hij dat hij door de bouw aan deze Tempel veel medestanders zou krijgen.

Verder wilde hij een oude profetie van Jesaja in vervulling doen gaan die zei dat er ooit een Tempel voor God in Egypte gebouwd zou worden.

Dit is de geschiedenis van de bouw van deze Tempel.

4.

Lupus, de gouverneur of Alexandrië, van ontvangst van de brief van Caesar, kwam naar deze Tempel, haalde en aantal geschenken daaruit, en sloot de Tempel.

Nadat Lupus korte tijd hierna stierf, werd hij opgevolgd door Paulinus.

Deze man liet helemaal niets achter in de Tempel en dreigde zelfs de priesters als zijn hem niet alles zouden meegeven.

Ook stond hij iet toe daar er verder nog werd aanbeden op die plek.

Maar toen hij de poort ervan sloot, en het geheel ontoegankelijk maakte, kon men er zelfs niet meer te voet komen om God te aanbidden.

De tijd tussen het bouwen van deze Tempel en de sluiting ervan, was 143 jaar.

HOOFDSTUK 11.

AANGAANDE JONATHAN, EEN VAN DE SICARIERS, DIE EEN OPSTAND IN CYRENE WILDE BEGINNEN EN HOE HIJ ONSCHULDIGEN AANKLAAGDE.

1.

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

De waanzin van de Sicariers vrat verder als een ziekte en bereikte de stad Cyrene.

Want ene Jonathan, een door en door slecht persoon, een wever van beroep, kwam daarheen met een klein aantal armen die graag maar hem luisterden.

Hij leidde de woestijn in, en beloofde hen dat hij tekenen en verschijningen zou laten zien.

En wat de andere Joden in Cyrene aangaat, voor hen wist zij zijn bedrog door listen te verbergen.

Maar enkele voornamen onder hen informeerden Catullus, de gouverneur van de Libysche Pentapolis, van zijn mars naar de woestijn, en van de voorbereidingen die hij trof.

Dus stuurde hij ruiters en voetvolk op hen af, die hen gemakkelijk versloegen, want ze waren niet bewapend.

Velen van hen vielen in de gevechten, maar een groot deel van het werd levend gevangen genomen en naar Catullus gebracht. Jonathan, de leider van de groep, wist te ontkomen. Maar na en grondige zoektocht naar hem, werd ook hij uiteindelijk gevangen genomen.

Ook hij werd toen naar Catullus gebracht, en hij dacht heel erg na over een plan waarmee hij straf kon ontlopen. Waardoor hij Catullus een reden gaf veel onheil aan te richten.

Hij beschuldigde de rijken onder de Joden ervan dat ze zijn plannen hadden gefinancierd. Deze beschuldiging was echter een leugen.

2.

Catullus echter, die wel inzag dat Jonathan loog, maakte de zaken alleen maar erger, en roep jammerlijk uit dat zij wellicht een de hand hadden gehad in de oorlog in Judea.

Maar wat nog erger was, hij vertelde de Sicariers ook nog hoe de Joden te beschuldigen.

Hij vroeg daarom aan Jonathan de naam van ene Alexander te noemen, en Jood, omdat hij eerder ruzie met hem had gehad en er ook openlijk voor uitkwam dat hij hem haatte.

Hij kreeg hem ook zover de naam van zijn vrouw, Bernice, in dit verband te noemen.

Deze twee werden in opdracht van Catullus het eerst gedood.

Daarna liet hij alle rijke Joden doden, meer dan 3.000 in getal.

Hij dacht dat hij dit veilig kon doen, omdat hij hun bezittingen in beslag nam en ze toevoegde aan de inkomsten van Caesar.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

3.

Om te voorkomen dat Joden die in andere plaatsen woonden, hem zouden beschuldigen van machtsmisbruik, ging hij verder met zijn valse beschuldigingen, en haalde Jonathan, en bepaalde anderen, over om de Joden te beschuldigen van plannen voor een opstand in Alexandrië en in Rome.

Een van dezen, tegen wie deze verraderlijke beschuldigingen werden geuit, was Josephus, de schrijver van dit boek.

Echter, dit plan, zoals ontworpen door Catullus, liep niet af zoals hij hoopte.

Want hoewel hij persoonlijk naar Rome ging en Jonathan met zijn gezellen meevoerde, en dacht dat er verder gen onderzoek naar zijn beweringen zou worden gedaan, was hij overtuigd van een goede afloop.

Maar Vespasianus vertrouwde de zaak niet geheel, en onderzocht hoeveel waarheid er in de beschuldigingen lag.

En toen hij begreep dat de beschuldigingen tegen de Joden onterecht waren, sprak hij hen vrij van de misdaden waarvan zij beschuldigd werden, en vanwege de bezorgdheid van Titus voor de Joden, liet hij Jonathan zijn verdiende bestraffing ondergaan. Hij werd gemarteld en daarna levend verbrand.

4.

Maar voor Catullus was de keizer vriendelijk, hij ontving niet anders dan een zware bestraffing en werd afgezet.

Toch duurde het niet lang voordat ook Catallus zijn loon ontving. Korte tijd daarna werd hij ernstig ziek en stierf als en arm man.

Hij had niet alleen een ziek lichaam, maar verviel ook in het meest merkwaardige en waanzinnig gedrag, zodat men zich kan afvragen wat het ergste was, zijn zieke lichaam of zijn zieke geest.

Want hij was verschrikkelijk gestoord, en schreeuwde aanhoudend dat hij geesten zag van hen die hij had laten doden.

Hij was niet meer in staat zichzelf te beheersen, maar rende vaak uit bed en schreeuwde dan dat hij werd achtervolgd door vuur.

Dit gedrag werd erger en erger totdat hij geen ander gedrag meer over had, en in die toestand stierf hij.

Zo werd hij een voorbeeld van Goddelijke straf en bewees hij dat God goddelozen straft.

5.

Hier moeten we een eind maken aan het beschrijven van de geschiedenis.

© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Een beschrijving waarin we hebben getracht, zoals we hebben beloofd, een zo nauwkeurig mogelijk verslag te doen zodat ieder kan begrijpen wat de Romeinen en de Joden bewoog.

Hoe goed het verslag is, en hoe goed leesbaar het is, laten we over aan de lezers.

Maar het komt overeen met de feiten en wat er beschreven s, is de waarheid van alle dingen die erin beschreven zijn.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

FLAVIUS JOSEPHUS TEGEN APION

BOEK 1

1.

Ik veronderstel dat mijn boek 'De Joodse Oudheden' edele Epafroditus, het duidelijk heeft gemaakt aan hen die dat wensen te bestrijden, dat het Joodse volk een oud volk is dat al lange tijd bestaat. In dit boek heb ik uiteengezet hoe wij in het land kwamen dat wij nu bewonen. Deze Oudheden bevatten de geschiedenis van 5.000 jaar, en zijn uit onze heilige boeken genomen, en door mij naar het Grieks vertaald.

Echter, sinds ik heb gezien dat een behoorlijk groot aantal mensen gehoor aan de beschuldigingen die tegen ons worden ingebracht, en geen aandacht wensen te geven aan hetgeen ik geschreven heb over de leeftijd van ons volk, en staande willen houden dat ons volk iets van de laatste tijd is, omdat ze geen aanwijzingen kunnen vinden in de historici van de Grieken, heb ik de verplichting op mij genomen om in het kort over deze dingen te schrijven, om te trachten hen te overtuigen die deze dingen over ons beweren. En de onwetendheid van anderen op te heffen en informatie te geven aan hen die oprechte belangstelling hebben voor de feiten van ons volk. Wat de getuigen aangaan die ik zal opvoeren om te bewijzen wat ik stel, zij zijn van de grootste betrouwbaarheid en uitstekend op de hoogte van alle oudheden onder de Grieken. Ik zal ook aantonen dat zij die zou verkeerd en schandelijk over ons geschreven hebben, zelf wel beter weten. Ook zal ik trachten een verslag te geven waarom dat allemaal gebeurt en waarom zo weinig Grieken over onze geschiedenis hebben geschreven. Ik zal echter deze Grieken noemen die onze geschiedenis niet hebben weggelaten, en ook hen die niets weten, of dat beweren, van onze geschiedenis.

2.

In de eerste plaats kan ik mij slechts verwonderen over hen die beweren dat we alleen naar Grieken moeten luisteren als we onderzoek doen naar oude feiten, als zou de waarheid slechts van hen komen en we onszelf niet mogen geloven! Ik bedoel dit, als we niet geleid willen worden door ijdele meningen, maar onderzoek willen doen naar de waarheden van feiten zelf, dan zullen we ontdekken dat bijna alles wat de Grieken aangaat niet zo oud is, het is zelfs bijna van gisteren! Ik spreek van hun stedenbouw, de ontdekking van kunsten, de samenstelling van hun wetten, het schrijven van hun historie, het is allemaal erg jong. Echter, ze erkennen zichzelf in zoverre dat de Egyptenaren, de Chaldeeën en de Phoeniciërs, ik wil mijn volk nu niet bij hen noemen, waren die de oudste herinneringen van de traditie der mensheid hebben bewaard. Want bijna al deze natie bewonen landen die het minst onderworpen waren aan de vernietiging van de wereld om hen heen, en deze hebben bijzondere zorg op zich genomen om niets weg te laten, hebben het allemaal openbaar opgeschreven door de meest wijze mannen onder hen. Maar wat de plaatsen aangaat waar de Grieken wonen, 10.000den verwoestingen hebben daar plaatsgevonden, en vaak de gebeurtenissen uit het geheugen gewist, Waardoor zij steeds weer begonnen met de voortzetting van het kleven alsof er voor hen niets was geweest. Het was ook laat, en met moeilijkheden, dat ze de brief die ik nu gebruik, leerden kennen. Want degenen die hun kennis van deze brief zouden moeten gebruiken, beweren dat zij hun kennis hebben van de Phoeniciërs en van Cadmus. Toch is niemand staat aan te tonen dat zij enige geschriften uit die periode hebben, niet in hun huizen, niet in hun tempels en ook niet in enig ander openbaar gebouw. Dit blijkt heel duidelijk, omdat de tijd waarin zij leefden die betrokken waren bij de Trojaanse Oorlog, dus jaren daarna, in grote twijfel zijn, en een groot

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

onderzoek gedaan is naar de vraag of de Grieken hun brieven uit die tijd wel kenden of hebben gebruikt. De meest overheersende, en die het dicht bij de waarheid staat, is dat zij die brieven en verslagen helemaal niet kenden. Echter, er is geen enkel geschrift waar de Grieken overeenstemming over hebben ten aanzien van de echtheid, dat ouder is dat de werken van Homerus, die zelf erkent dat hij ze later heeft geschreven dan de belegering van Troje, maar het verhaal gaat dat hij zelfs zijn eigen gedichten niet zelf geschreven heeft, maar dat de herinnering daaraan bewaard is gebleven in liederen, en dat ze later zijn samengesteld, wat ook de reden is waarom er zo'n grote variatie in deze gedichten is! Wat betreft hen die hun geschiedenis willen opschrijven, ik bedoel dergelijke als Cadmus van Miletus, en Acusilaus van Argos, en enige anderen die genoemd worden als opvolgers van Acusilaus, zij leefden slechts kort voor de Perzische expeditie naar Griekenland. Maar dan aangaande degenen die filosofie hebben geïntroduceerd, en de overweging van hemelse en Goddelijke zaken, zoals Pherceydes de Syriër, Pythagoras en Thales, al dezen zijn het er over eens dat wat zij weten, geleerd is van de Egyptenaren en Chaldeeën, en zelf slechts weinig hebben geschreven. En dat zijn dan de oudsten van alle Grieken! Men weet dan ook nog steeds niet hoe betrouwbaar deze bronnen zijn!

3.

Hoe kan het dan anders dan een absurd ding zijn, wat de Grieken zo trots maakt, en te beweren dat zij het enige volk zijn dat bekend is met oude geschiedenissen? En wat betekent hun bewering dat zij de oudheid zo nauwkeurig hebben beschreven? Wie kan niet op eenvoudige manier van de Grieken zelf leren dat zij slechts weinig weten van hetgeen waarover zij schrijven en dat zij de geschiedenis opschrijven zo hen dat uitkomt? Zo wagen zij het zelfs zonder enige schaamte de geschiedenis aan te passen aan hun eigen doeleinden! En geven zij ons de meest tegenstrijdige verslagen over dezelfde gebeurtenissen. Ik zou mijn tijd verspillen als ik zou ondernemen de Grieken iets te leren, ze weten immers alles beter. Wat een onenigheid is er tussen Hellanicus en Acusilaus over hun genealogie, en hoeveel keren wordt Acusilaus niet gecorrigeerd door Hesiod? Of op welke manier demonstreert Ephorus aan Hellanicus leugens verteld te hebben in het grootste deel van zijn geschiedschrijving? Zoals Timeus weer doet ten opzichte van Ephorus, en de daar komende schrijvers ten opzichte van Timeus, en Timeus kon het weer niet eens zijn met Herodotus, Antiochus en Philistius, of met Callias, over de geschiedenis van Sicilië, en ook de andere schrijvers volgens onbetrouwbare bronnen als het gaat om geschiedschrijving. En wat moet ik verder zeggen over bepaalde steden of kleinere plaatsen als er in de verslagen van de Perzische expeditie al zoveel verschillen zijn? Zelf Thucydides wordt door sommigen beschuldigd leugens te hebben geschreven, hoewel hij waarschijnlijk nog het meest nauwkeurig zijn tijd heeft beschreven!

4.

Wat de zaken betreft waarover zoveel meningsverschillen bestaan, is het niet uit te sluiten dat een en ander terecht is, men zou onderzoek moeten doen, maar ik schrijf deze verschillen van inzicht toe aan twee oorzaken, die ik zal benoemen, en ik ben van mening dat het nuttig is de meest waarschijnlijke het eerst te noemen. Want als we herinneren dat in het begin de Grieken geen inspanningen hebben gedaan om documenten te bewaren, dan is dat een belangrijke oorzaak waardoor de latere schrijvers zoveel vergissingen hebben kunnen maken. En ook de kans hadden te liegen, want de oorspronkelijke verslagen werden niet alleen oor de andere Griekse staten genegeerd. Maar ook de Atheners zelf, die beweren de oorspronkelijke bevolking te zijn, en zichzelf hebben aangezet tot leren, beschikken niet over een deugdelijk archief, ze beweren zelfs over de wetten van Draco aangaande moord, dat deze de oudste geschreven openbare documenten zijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

terwijl Draco kort voor Pisistratus leefde. Wat de Arcadianen aangaat, die zo opscheppen over hun leeftijd, wat moet ik van hen zeggen? Pas veel later zijn zij gaan schrijven, en dat niet zonder problemen.

5.
Vanzelfsprekend ontstaan er problemen onder schrijvers als er geen of nauwelijks bronnen zijn om zich op te baseren, dan krijgt men situaties waarin men elkaar tegenspreek en zelfs van leugens beschuldigt. Echter, er is nog een tweede oorzaak en die is: dat men niet voldoende ijverig was de waarheid te ontdekken, hoewel dat toch vrij eenvoudig was. Maar hun taak scheen zich te beperken tot het demonstreren dat ze goed konden schrijven. En zo indruk op mensen te maken, en de pogingen anderen te overtreffen waren kennelijk het meest belangrijk. Sommigen van hen zijn zelfs zover gegaan fabuleuze vertelling te doen, al dan niet om een koning te behagen, of om tegenstanders te veroordelen. Weer anderen produceerden vergissingen in de transacties, in des mening de toekomst daarmee een plezier te doen. En inderdaad, deze deden het tegengestelde aan wat werkelijke geschiedschrijving is, want het is het grote karakter van ware geschiedschrijving dat, alles dat betreffende daarin wordt besproken en in waarheid wordt geschreven, terwijl deze mannen, door verschillend over dezelfde dingen dachten dat ze geloofd zouden worden waarheden geschreven te hebben. Wij daarom, die Joden zijn, erkennen de Griekse schrijvers voor hun taalgebruik, welsprekendheid en taalcompositie, maar zeker niet voor hun waarheidlievendheid als het gaat op het weergeven van de oude geschiedenis, en nog minder voor hun pennenvrucht die de zaken van hun buitenland aangaat.

6.
En wat de zorg betreft voor het weergeven van de oudste geschiedenis van Egypte en Babylonië, wat aan de priester was toevertrouwd, en met grote nauwkeurigheid gedaan is, dat was wel door Chaldeeuwse priesters gedaan die in Babylonië woonden. En dat de Phoeniciërs, die onder de Grieken woonden, intens gebruik hebben gemaakt van hun verslagen, zowel ten aanzien van de dagelijkse gebeurtenissen als ten aanzien van de geschiedenis, dat hoef ik niet te bewijzen, dat weten we immers allemaal maar al te goed. Maar onze voorvaderen hebben geen kleine moeite genomen om de geschiedenis te schrijven. En dat deden zo over een veelheid van onderwerpen, van hogepriester tot profeet. En deze verslagen zijn met de grootst mogelijke nauwkeurigheid geschreven, en het gaat niet te ver te stellen dat ook in de toekomst onze geschiedenis met diezelfde inzet zal worden beschreven.

7.
Want onze voorvaderen hebben niet alleen de beste priesters daarvoor benoemd, zij die toezicht hielden op de aanbidding van God, al vanaf het begin, maar ook toezicht hielden op de reinheid het zuiverheid van het priesterschap. Want hij die deelhebber is aan het priesterschap moet een vrouw hebben uit dezelfde stam, zonder op geld te letten of op andere begerenswaardigheden. Hij moet integer zijn, zorgvuldig, en de afstamming van zijn toekomstige vrouw controleren onder toezicht van getuigen. En dit is onze praktijk niet slechts in Judea, maar in iedere plaats waar mensen van ons volk leven, ook daar worden de documenten van priesterhuwelijken bewaard, in Egypte, in Babylon, of in enige andere plaats, waar priesters van ons volk wonen. Zij zenden afschriften van de oude namen van hun ouders naar Jeruzalem, ondertekend door getuigen. Maar als een oorlog uitbreekt, zoals bijvoorbeeld die gevoerd werd door Antiochus Epiphanes, of door Pompeus de Grote, of door Quintilius Varus, en in het bijzonder de recente oorlogen die in onze tijd hebben

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

plaatsgevonden, dan maken de priesters die de oorlog hebben overleefd, nieuwe geslachtslijsten met de oude lijsten als basis, en onderzoeken de omstandigheden van de vrouwen die achterblijven, want zij willen er zeker van zijn dat deze vrouwen, die mogelijk gevangen zijn geweest, geen contact met vreemden hebben gehad. Maar wat het krachtigste argument voor onze precieze benadering is van dit onderwerp, is dat we naam van onze hoge priester van vader op zoon bijhouden in onze archieven, al 2.000 jaar lang. En als iemand van hen deze regel heeft overtreden, dan krijgen zij een verbod om nog langer altaardienst te doen, of deel te nemen aan enige verrichting in onze Tempel. Omdat het niemand toegestaan is te schrijven wat hemzelf goeddunkt, en ook is er geen verschil van inzicht over hetgeen geschreven is, ze zijn allen profeten die hebben geschreven van het begin af, en door God geïnspireerd. En anderen hebben geschreven wat er in hun tijd heeft plaatsgevonden, op dezelfde nauwkeurige manier.

8.
Want wij hebben niet ontelbare boeken die ieder weer andere dingen vertellen, zoals bijvoorbeeld de Grieken dat wel hebben, maar slechts 22 boeken, die de verslagen van het verleden bevatten, waarvan we geloven dat zij Goddelijk van herkomst zijn. Ook hebben we 5 boeken van Mozes waarin onze wetten staan en de bepalingen waaraan men zich te houden heeft tot aan de dood. Deze periode beslaat 3.000 jaar; maar vanaf de dood van Mozes tot aan de regering van Artaxerxes, koning van Perzië, die na Xerxes regeerde, hebben de profeten die na Mozes kwamen, alles aangaande hun tijd beschreven in 13 boeken. De overige 4 boeken bevatten liederen voor God, en gedragsvoorschriften voor de mens. Het is waar, onze geschiedenis is uiterst precies beschreven sinds Artaxerxes, maar heeft niet meer dat gezag zoals onze vaderen dat hadden, al was het maar omdat het geen profeten meer waren die deze taak uitvoerden. En hoe betrouwbaar we deze boeken over ons volk achten, blijkt wel uit onze houding, niemand heeft het ooit gewaagd ook maar het minste te veranderen in deze boeken, er iets uit weg te nemen of er aan toe te voegen! Het is voor de Joden niets anders dan normaal deze boeken te respecteren en ze te achten als een Goddelijk iets. Zich aan die boeken te houden tot aan de dood. Want het is geen nieuw ding voor onze gevangen, en dat zijn er veel en het gebeurde vaak, te hebben gezien en verdragen dat zij stierven in de zodat ze verplicht zouden worden enig woord tegen onze wetten te spreken of tegen de inhoud van onze andere Heilige Boeken. Terwijl onder de Grieken er niemand is die ook maar het minste letsel zou willen ondergaan voor hun geschiedschrijving! Neen, in die omstandigheden zijn er al heel wat Griekse verslagen vernietigd. Want ze hebben die boeken genomen als producten van de mensen die ze geschreven hebben. En ze hebben, terecht, dezelfde mening over de oude schrijvers, omdat ze sommigen van de huidige generatie zien die dapper genoeg zijn om te schrijven over zaken waarvan ze niets weten, en ook geen onderzoek gedaan hebben bij die personen o bronnen die het wel zouden kunnen weten. Voorbeelden hebben we zelf uit de laatste oorlog tegen ons, waarvan sommige geschiedenis hebben geschreven, en gepubliceerd zonder ook maar in die plaatsen te zijn geweest! Of ook maar iets van de acties gezien te hebben, deze mensen hebben een paar dingen van horen zeggen en bedriegen de wereld als zij hun pennenvrucht geschiedschrijving noemen.

9.
Wat mijzelf betreft, ik heb een ware geschiedschrijving samengesteld van de gehele oorlog, en van alle bijzonderheden die hebben plaatsgevonden, en van iedere transactie. Want ik was zelf bevelvoerder van hen die Galileërs genoemd worden, en heb zo lang we konden tegenstand geboden. Ik werd gevangen genomen door de Romeinen en Vespasianus, en ook Titus, hielden mij

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

onder bewaking en dwongen mij om voortdurend bij hen in de buurt te blijven. Toen ik de eerste keer geketend werd, maar daarna enige vrijheden kreeg, en gezonden werd om Titus te vergezellen toen hij uit Alexandrië kwam om Jeruzalem te belegeren, was er in die periode niets dat aan mijn aandacht ontsnapte. Want wat er gebeurde in het Romeinse kamp heb ik gezien en het zorgvuldig beschreven, en aangaande de die deserteurs uit de stad brachten, daarvoor was ik de enige die hen kon verstaan. Daarna kreeg ik vrijheden in Rome. En toen al mijn materiaal gered was om aan het werk te gaan, maakte ik gebruik van sommige personen en hun medewerking om mij verder de Griekse taal te leren, en door deze middelen was ik in staat de geschiedenis te beschrijven. En ik was dus goed verzekerd van de waarheid van de dingen die ik beschreef, allereerst bevroeg ik de bevelhebbers van deze oorlog, Vespasianus en Titus als getuigen, want aan hen heb ik eerst mijn boek gepresenteerd, en daarna aan veel Romeinen die deel hadden aan deze oorlog. Ik vertelde ook veel aan mannen die Grieks en filosofie kenden, onder hen Julius Archelaus, Herodes, koning van Chalcis, personen van grote naam, en koning Agrippa zelf, personen die allen bewondering verdienen. Al deze mannen gaven getuigenis aan mij dat ik de strengste waarheden had betracht, niets had weggelaten, niets had verdraaid, geen vals verslag had gegeven, noch iets anders tegen de waarheid had gedaan.

10.
Er zijn inderdaad wat minder integere personen geweest die hebben getracht mijn geschiedschrijving ter discussie te stellen, en het hebben willen zien als de schoolse pogingen van een jonge man. Wat een markante beschuldiging is dit! Omdat iedereen die het op zich neemt de geschiedenis te schrijven, allereerst de gebeurtenissen zelf moet kennen, ofwel omdat hij daarvan zelf deel uitmaakte, ofwel omdat hij gedegen onderzoek heeft gedaan. Deze beide methode's van kennis-verwerving heb ik zorgvuldig toegepast bij de samenstelling van mijn werken, want, zoals ik al zei, ik heb de oudheden vertaald uit onze Heilige Boeken, wat voor mij niet moeilijk was omdat ik priester van geboorte ben. En ook filosofie heb gestudeerd die vervat is in deze boeken. En wat de geschiedenis van de oorlog aangaat, ik schreef het als een deelhebber daaraan, als een ooggetuige van de meeste gebeurtenissen, en was niet onbekend met de dingen die werden gezegd. Hoe verwaand zijn zij dan die durven ingaan tegen de waarheid van de beschrijving! Die, hoewel zij beweren gebruik te hebben gemaakt van de herinneringen van de keizer zelf, volslagen ongekend zijn met het volk waartegen is gevochten.

11.
Deze uitweiding te maken was noodzakelijk, al was het slechts om de ijdelheid bloot te stellen van hen die zich hebben gewijd aan geschiedvervalsing. Ik heb nu voldoende uiteen gezet dat de geschiednies van de Grieken beter geschreven is door de Barbaren, zoals de Grieken hen nomen, dan door de Grieken zelf! Ik ben bereid vervolgens een paar dingen te zeggen aan hen die trachten aan te tonen dat onze inzettingen recent ontstaan zijn., omdat, zoals zij beweren, de Griekse schrijvers niets over ons vermelden. Daarna zal ik het getuigenis geven van onze oudheid uit de geschriften van anderen. Ik zal dan aantonen dat zij die deze schandelijke dingen over ons zeggen, dat ten onrechte doen.

12.
Wat onszelf aangaat, wij bewonen geen zeevarend land, ook voeren we nauwelijks handel, en ook zijn we niet betrokken in een mengeling daarvan, maar de steden waarin we wonen zijn ver van de zee, we hebben een vruchtbaar land voor bewoning en werken aan de cultivering van dat land. Onze

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hoofdzorg deze, het goed opvoeden van onze kinderen, en we zijn van mening dat het allerbelangrijkste in ons leven het houden van de aan ons gegeven wetten zijn en godvruchtig te leven. Omdat wij een aparte leefstijl hebben was er voor ons geen reden onszelf te vermengen met de Grieken, zoals zij die hadden om zich te vermengen met de Egyptenaren, om in- en export van verschillende goederen te doen. Zoals ze trouwens ook hebben gedaan met de Phoeniciërs, die leefden aan de zeekust vanwege hun liefde voor winstgevende handel. Ook hebben onze voorvaders zich, in tegenstelling tot anderen, zich niet bezig gehouden met roof, ook hebben zij zich niet gestort in oorlogen om rijkdom te vergaren. Toch wordt ons land bewoond door vele moedige mensen die dat wel hadden kunnen doen. Om deze reden kwamen de Phoeniciërs door handel en navigatie tot bekendheid bij de Grieken, en door hun middelen werden de Egyptenaren bekend bij de Grieken, net als de Phoeniciërs door middel van lange reizen over zee naar de Grieken kwamen. Ook de Meden en Perzen, toen zij Azië beheersten, goed bekend werden bij hen. En dit is in het bijzonder het geval met de Perzen, die met hun landmacht zelfs tot in Europa kwamen. De Thraciërs waren ook bekend bij hen omdat hun land zo dichtbij was, en de Scythiërs door hun zeilen naar Pontus, want het was in wezen een zeevolk, en degenen die in het oosten en westen woonden werden het meest bekend omdat zij graag schrijvers wilden zijn. Maar zij die hun woonplaats verder van de zee hadden, waren over het algemeen onbekend, zelfs niet in Rome dat toen bijna alle macht had. En hoewel zij grote daden hebben gedaan, is dat zelfs door Herodotus niet vermeld, en ook niet door Thucydides, noch door een van hun tijdgenoten. Dat gebeurde allemaal veel later en zelfs de Romeinen werd pas na veel moeite bekend bij de Grieken. Nee, degenen die erkend werden door de meest zorgvuldige geschiedschrijvers, zoals bijvoorbeeld Ephorus, waren zo intens onbekend met de Galliërs en de Spanjaarden, die een groot deel van het westen bewonen, dan men dacht dat het slechts een enkele stad betrof! Deze historici hebben het ook gewaagd gewoonten te beschrijven die helemaal niet bestonden, de reden is dat deze schrijvers de werkelijkheid van hun zaken niet kenden! Er was geen handel tussen die landen, maar zij schreven alsof zij alles wisten. Hoe kan het ons dan verwonderen dat ons volk niet meer bekend was dan de Grieken, en dus in hun geschriften niet of nauwelijks wordt genoemd?

13.
Laten we nu het argument aangaande de Grieken oppakken, dat onze natie niet oud is omdat hun verslagen er niets over zeggen, men kan hen uitlachen, waarschijnlijk dezelfde reden geven die ik al gegeven heb, namelijk dat onze buren getuige zijn van de leeftijd van ons volk. Hetzelfde zal ik trachten te doen, want ik zal de Egyptenaren en de Phoeniciërs als mijn getuigen opvoeren, omdat niemand kan klagen over hun getuigenis, vanwege het feit dat zij bekend zijn om hun vijandige houding naar ons. Ik bedoel dit voornamelijk ten aanzien van Egypte. Terwijl het van de Phoeniciërs bekend is dat ook de Tyriërs minstens zo vijandig naar ons zijn. Maar van de Chaldeeën kan dat niet worden gezegd, omdat onze eerste leiders en voorouders in hun geschiedenis worden genoemd, al was het slechts vanwege de verbondenheid tussen deze twee volken. Als ik mijn stellingen goed geformuleerd heb, zal ik aantonen dat ook enkele van de Griekse schrijvers ons noemen, en dat zij die ons zo slechts gezind zijn er meer beter het zwijgen toe doen als het om ons volk gaat.

14.
Ik zal beginnen met de de geschriften van de Egyptenaren, echter niet uit de Egyptische taal, want dat zou ik niet kunnen. Maar Manetho was een Egyptenaar van geboorte. Toch heeft hij Grieks geleerd, dat is bekend, hij schreef immers de geschiedenis van zijn eigen land in de Griekse taal, hij vertaalde het, zoals hij zelf zegt, uit hun heilige archieven, en ontdekte vergissingen bij Herodotus

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vanwege zijn onwetendheid en valse betrekkingen met Egyptische aangelegenheden. Manetho, in het 2de boek van zijn Egyptische geschiedenis, schrijft over ons op de volgende manier. Ik zal zijn eigen woorden citeren, als was hij een getuige in een proces: Er was een koning met de naam Timaus. Onder hem gebeurde het, ik weet niet hoe, dat God zich tegen ons keerde, en er kwamen op een vreemde manier, mannen van onedele geboorte, uit het oosten en hadden de moed een expeditie tegen ons land uit te voeren, en onderwierpen het met geweld, maar zonder volledige oorlog. Toen zij de lokale heersers in hun macht hadden, hebben zij onze steden verbrand, en de tempels van onze goden verwoest, en de inwoners bejegend op de meest barbaarse manier, sommigen werden gedood en hun kinderen en vrouwen in slavernij weggevoerd. Ten laatste kroonden zij zelf een koning, zijn naam was Salatis, hij woonde in Memfis, en liet Boven- en Beneden-Egypte een schatting betalen, en liet garnizoenen achter in plaatsen die hij daarvoor het meest geschikt vond. Hij richtte er voornamelijk op de oostelijke delen te beveiligen, als voorzag hij dat de Assyriërs, toen een grote macht, het verlangen zouden krijgen het rijk binnen te vallen, zoals hij in Saite Nomos, Sethroite, ontdekte en deze stad was uiterst geschikt voor dit doel, en lag aan het kanaal van Bubasta. Maar ten aanzien van een bepaalde theologische notie werd Avaris opgeroepen, om te herbouwen. Hij maakte een zeer sterke muur met inzet van veel garnizoenen, die 250.000 gewapende mannen telde, deze liet hij bouwen en bewaken. Naar deze plaaats kwam Salatis in de zomer, aan de ene kant zijn graan op te halen, en zijn soldaten te betalen en aan de andere kant om vreemdelingen af te schrikken. Toen deze man 13 jaar had geregeerd, werd hij opgevolgd door een andere, hij heette Beon, gedurende 44 jaar. Deze werd opgevolgd door Apachnas, die 36 jaar en 7 maanden regeerde, en na hem regeerde Apofis 61 jaar. Vervolgens Janins 50 jaar en 1 maand, en na deze allen regeerde Assis 49 jaar en 2 maanden. En deze 6 waren de eerste heersers over hen, die oorlog voerden tegen de Egyptenaren en maar al te graag stap voor stap hun wortels wilden vernietigen. De gehele natie leefde volgens de gewoonten van de Hyksos, dat is ‘herder-koning’, want de 1ste lettergreep ‘hyk’ is volgens het heilig dialect, ‘koning’, en ‘Sos’ in de gangbare taal ‘herder’, en zo heeft men het woord ‘Hyksos’ samengesteld, maar sommigen houden staande dat het Arabieren waren. In een ander geschrift wordt gezegd dat dit woord geen ‘koning’ betekent, maar ‘gevangen herder’, en dat vanwege het woord ‘Hyk’, want dat is in het Egyptisch ‘herder’, en dat lijkt mij waarschijnlijker en meer in overeenstemming met de geschiedenis. Maar gaat Manetho verder: Deze mensen, van wie ik de koningen heb genoemd, worden ook herders genoemd, en eveneens hun nakomelingen, zegt hij, want zij hebben Egypte 511 bezet gehouden. En na dezen, zegt hij dat de koningen van Thebais (Thebe) en de andere delen van Egypte in opstand kwamen tegen deze herders, en dat er een verschrikkelijke en lange oorlog gevoerd werd tussen hen. Hij zegt verder dat onder een koning, wiens naam Alisphragmuthosis was, de herders werden onderworpen, en verdreven uit de andere delen van Egypte, en opgesloten werden op een terrein van 10.000 hectare, en die plaats heette Avaris. Manetho zegt dat de herder een grote en sterke muur bouwden rondom deze plaats, dat om orde te handhaven ten aanzien van hun bezit maar dat Thummosis, de zoon van Alisphragmuthosis, pogingen deed die plaats te veroveren door een beleg te slaan, met 480.000 man rondom hen. Maar dat, door twijfels en wanhoop gedreven men tot een verdrag kwam, namelijk dat zij Egypte zouden verlaten zonder dat men elkaar schade zou toebrengen, en daarna verliet men Egypte, en hun aantal was 240.000 personen. Men vertrok uit Egypte naar de woestijn, in de richting van Syrië, maar vanwege angst voor de Syriers, die toen Azië beheersten, bouwde men steden in een land dat nu Judea heet. En dat land was groot genoeg om hun aantel te bevatten, en hun stad heette Jeruzalem. In een ander boek zegt Manetho dat deze natie ook ‘gevangen herders’ werden genoemd, en hij citeert daarbij naar hij zegt Egyptische heilige boeken. En dit verslag is waarheid, want het hoeden van schapen was het werk van onze voorvaders al in

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

oude tijden en zij trokken rond met het weiden van kudden, het waren inderdaad herders. Het was ook niet zonder reden dat de Egyptenaren hen herders noemden, omdat een van onze voorouders, Jozef, aan de koning van Egypte zegt dat hij een gevangene was, en later, met toestemming van de koning, zijn familie naar Egypte laat komen. Maar aangaande dit onderwerp zal ik elders een meer nauwgezet verslag geven.

15.
Maar nu ik zal de Egyptenaren oproepen als getuigen voor ons volk. Ik nu Manetho weer opvoeren en wat hij schrijft over de loop der tijden in dit geval is dit: Toen dit volk van herders Egypte hadden verlaten en naar Jeruzalem trokken, dreef Tethtoosis de koning van Egypte, hen weg en regeerde daarna nog 25 jaar en 4 maanden, toen stierf hij. Na hem kwam zijn zoon op de troon gedurende 13 jaar, en na hem kwam Amenophis, 20 jaar en 7 maanden. Toen kwam zijn zuster Amesses, 21 jaar en 9 maanden. Na haar kwam Mephres, 12 jaar en 9 maanden en na hem Mephramuthosis, 25 jaar en 10 maanden en na hem Thmosis, 9 jaar en 8 maanden. Na hem kwam Amenophis, 25 jaar en 10 maanden, en na hem Orus, 36 jaar en 5 maanden, vervolgens zijn dochter Acenchres, 12 jaar en 1 maand, dan haar broer Rathotis, 9 jaar, en na hem Acencheres, 12 jaar en 5 maanden, vervolgens een andere Acencheres, 12 jaar en 3 maanden en na hem Armais, 4 jaar en 1 maand, na hem kwam Ramesses, 1 jaar en 4 maanden en na hem kwam Armesses Miammoun, 66 jaar en 2 maanden, en daarna Amenophis, 19 jaar en 6 maanden, dan Sethosis, en Ramesses, die een leger van paarden had en ook een zeemacht. Deze koning benoemde zijn broer, Armais, tot zijn plaatsvervanger over Egypte. In een ander verslag staat het zo: na hem kwamen Sethosis en Ramesses, 2 broers, de een had een zeemacht, en op een agressieve manier vernielde hij alles wat hij tegenkwam op zee, maar toen hij niet lang daarna Ramesses versloeg, benoemde hij een van zijn andere broer als zijn plaatsvervanger over Egypte. Hij gaf hem alle andere autoriteit van koning, maar met deze ene beperking, dat hij geen diadeem zou dragen en zich niet met de koningin, de moeder van zijn kind, zou bemoeien, en dat hij de concubines van de koning met rust zou laten, terwijl hijzelf een expeditie uitvoerde tegen Cyprus, en Phoenicië, en tegen de Assyriërs en Meden. Hij onderwierp hen allen, sommigen door zijn wapenen, sommigen zonder gevechten, en sommigen door het schrikbewind van zijn grote landmacht; en opgeblazen zijnde door zijn grote succes werd hij nog vrijmoedigere en onderwierp ook de oostelijke landen. Maar na een lange tijd, voerde Armais, die in Egypte was achtergelaten, oppositie, wat zijn broer hem uitdrukkelijk had verboden, zonder angst, want hij paste geweld toe tegen de koningin, en eigende zich de concubines toe, zonder enigen van hen te ontzien, hij ging zelfs zo ver dat hij, op aandringen van zijn vrienden, de diadeem opzette om zijn broer te ergeren. Maar toen hij hoofd over de priesters van Egypte schreef hij een brief aan Sethosis, en informeerde hem over alles dat was gebeurd, en hoe zijn broer zich tegenover hem had opgesteld. Daarom keerde hij onmiddellijk terug naar Pelusium en herwon zijn koninkrijk. Het land werd toen Egypte genoemd, wat ook zijn eigen naam was, want zegt Manetho, Sethosis zelf werd Egyptus genoemd, en zijn broer werd Danaus genoemd.

16.
Dit is het verslag van Manetho.
Het is evident, gezien het aantal jaren van deze periode, als zij worden opgeteld, dat deze herder, zoals ze hier worden genoemd, niemand anders dan onze voorvaders zijn. Zij werden verlost uit Egypte, en bewoonden dit land 390 jaar voordat Danaus naar tot Argos kwam. Hoewel de archieven naar hen kijken als hun oudste koning Manetho, daarom, gehoord hebbende dit getuigenis op twee punten die en grote consequentie hebben voor ons doel, en dat van de Egyptische

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

archieven zelf. In de eerste plaats, dat we uit een ander land naar Egypte kwamen, en dat onze verlossing daaruit een lange tijd geleden is, zelfs meer dan 1.000 jaar voor de belegering van Troje. Maar dat blijkt uit andere archieven dan de Egyptische, zoals ook Manetho zelf toegeeft. Niet alle archiefstukken zijn van duidelijke herkomst, en ik zal een en ander ontrafelen en aantonen dat die onbekende archieven niet beter zijn dan fabels.

17.
Ik zal nu verder ingaan op de stukken en aankomen bij de bronnen die de Phoeniciërs hebben aangaande ons volk, en zal trachten te bewijzen wat ik daar eerder over heb gezegd. Dan zijn er de archiefstukken van de Tyriërs die de geschiedenis van veel jaren behandelen, en deze zijn openbare geschriften, en zijn met grote precisie onderhouden, en bevatten de feiten die onder hen hebben plaatsgevonden, zoals hun transacties met andere naties en alles wat het herinneren waard is. Daarin is opgetekend dat de Tempel door Salomo in Jeruzalem is gebouwd, 143 jaar en 8 maanden voordat de de Tyriërs Carthago bouwden, en in hun annalen staat vermeld dat Hiram, de koning van Tyrus een vriend van onze koning Salomo was, een vriendschap die al tussen hun voorouders bestond. Hij ambitieus om bij te dragen aan de glorie van Salomo en schonk hem 120 talenten goud. Ook rooide hij bomen ten behoeve van timmerhout dat van hoge kwaliteit was, hij deed dat op de bergen van Libanon en zond het naar Salomo om het dakwerk van te bouwen. Salomo gaf ook aan hem geschenken maar schonk hem ook een gebied in Galilea, dat Chabulon genoemd werd. Maar er was nog een andere passie, een filosofische, die hun vriendschap verstevigde, want zij zonden elkaar hun problemen of raadsels, met het doel dat de ander een antwoord zou vinden. Hierin was Salomo beter dan Hiram, omdat hij wijzer was in veel opzichten, en hun briefwisseling is bij veel Tyriërs bewaard gebleven. Dit hoeft niet aanvaard te worden op mijn gezag, en dus roep ik een getuige op, Dius, iemand die de geschiedenis van de Phoeniciërs uitermate accuraat heeft beschreven. Deze Dius schrijft in zijn Geschiedenis van de Phoeniciërs: na de dood van Abibalus, werd zijn zoon Hiram koning. Deze koning maakte banken in het oostelijk deel van de stad, en vergrootte die later zelfs. Hij voegde die samen met de tempel van Jupiter Olympius, die voor dat eiland stond, naast de stad, en maakte een verbindingsweg en decoreerde de tempel met geschenken van goud. Verder ging hij naar de Libanon om hout te winnen voor de bouw van andere tempels. Ook wordt er gezegd dat Salomo, toen hij koning van Jeruzalem was, een vraagstuk naar Hiram zond op te worden opgelost, en dat hij die niet in staat was het vraagstuk van de ander op te lossen een bedrag aan geld zou betalen. En toen Hiram had ingestemd met dit voorstel, maar niet in staat was het vraagstuk op te lossen, moest hij een fors bedrag betalen. Ook wordt er verteld dat Abdemon Tyrus, het vraagstuk wel oploste en een vraagstuk samenstelde dat Salomo niet kon oplossen waarop ook hij een groot bedrag moest betalen aan Hiram. Deze dingen worden bevestigd door Dius, en bevestigen ook wat we hierboven hebben gezegd.

18.
En nu ik zal Menander van Efeze oproepen als extra getuige. Deze Menander schreef de handelingen die door zowel Grieken als Barbaren werden gedaan, onder alle koningen van Tyrus, en heeft veel moeite gedaan met zijn onderzoek van hun archieven. Toen hij schreef over de koningen die over Tyrus geregeerd hebben, en bij Hiram aankwam, zei hij het volgende: na dood van Abibalus volgde zijn zoon Hiram hem op, hij leefde 53 jaar en regeerde 34 jaar. Hij maakte een dam en noemde die de ‘Brede Plaats’, hij wijdde de gouden pilaar die in de tempel van Jupiter staat en ging hout halen op de Libanon en haalde daar ceder-hout voor het dak van die tempel. Hij brak oude tempels af en bouwde nieuwe, en wijdde die tempels aan Hercules en Astarte. Eerst bouwde

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hij een tempel voor Hercules in de maand Peritus, en die voor Astarte toen hij zijn expeditie tegen de Tityërs uitvoerde. Deze wilden geen schatting meer betalen en dus onderwierp hij hen en keerde weer naar huis terug. Onder deze koning was een jonge zoon van Abdemon, die de vraagstukken van Salomo beheerste. De tijd tussen deze koning en de bouw van Carthago wordt als volgt berekend: vanaf de dood van Hiram, nam Baleazarus zijn zoon het koningschap, hij leefde 43 jaar en regeerde 7 jaar. Na hem kwam zijn zoon Abdastartus en hij leefde 29 jaar en regeerde 9 jaar. De 4 zonen van zijn voedster zweerden tegen hem samen en doodden hem, de oudste van hen regeerde 12 jaar, en na hem kwam Astartus, de zoon van Deleastartus; hij leefde 54 jaar en regeerde 12 jaar en hij werd opgevolgd door zijn broer Aserymus, hij leefde 54 jaar en regeerde 9 jaar, hij werd gedood door zijn broer Pheles, die de troon overnam en slechts 8 maanden regeerde, hoewel hij 50 jaar leefde, hij werd gedood door Ithobalus, de priester van Astarte, die 32 jaar regeerde en 68 jaar leefde, hij werd opgevolgd door zijn zoon Badezorus, die 45 jaar leefde en 6 jaar regeerde, hij werd opgevolgd door Matgenus zijn zoon, deze leefde 32 jaar en regeerde 9 jaar. Pygmalion volgde hem op, hij leefde 56 jaar en regeerde 47 jaar. In het 7de jaar van zijn regering vluchtte zijn zuster voor hem en bouwde de stad Carthago in Libië. Dus de gehele periode van de regering van Hiram, tot aan de bouw van Carthago, bedraagt in totaal 155 jaar en 8 maanden. Omdat de Tempel in Jeruzalem gebouwd werd in het 12de jaar van de regering van Hiram, ligt er een periode van 143 jaar en acht maanden tussen de bouw van de Tempel in Jeruzalem en de bouw van Carthago. Welke aanleiding is er dan om te stellen nog meer materiaal van de Phoenicische archieven nodig te hebben, als wat ik gezegd heb al zo grondig bevestigd is? Om er zeker van te zijn dat onze voorouders naar dit land gekomen zijn lang voor de bouw van de Tempel, want we hebben die Tempel pas gebouwd toe we allang is het land woonden! En dit onderwerp heb ik afdoende bewezen in mijn Oudheden, met onze Heilige Boeken als bron.

19.

Ik zal nu beschrijven wat over ons geschreven is in de Chaldeeuwse geschiedenis, hun archiefstukken vertonen opvallende overeenstemming met onze boeken als het gaat om oudheden. Berosus zal als getuige worden opgeroepen voor wat ik zeggen zal. Hij is Chaldeeër van geboorte, goed bekend met hun bronnen en niet minder door zijn publicaties over astronomie en filosofie onder de Grieken. Deze Berosus volgt de oudste archiefstukken over ons volk, geeft een verslag van de zondvloed en van wat er toen plaatsvond, en van de verwoesting van mensheid daardoor, en stemt in met het verslag van Mozes daarover. Hij geeft ook een verslag van de Ark, waarin Noach, de stamvader van ons volk, werd bewaard, toen deze gevoerd werd naar een hoge Armeense berg, waarna hij een overzicht geeft van het nageslacht van Noach, en voegt daar de jaaraanduidingen aan toe, en komt dat ten laatste uit bij Nabolassar, die koning van Babylon en van de Chaldeeërs was. En als hij verslag geeft van de daden van deze koning, beschrijft hij ons hoe hij zijn zoon Nabuchodonosor naar Egypte zond, en naar ons land, met een grote landmacht, nadat hij vernam dat zij tegen hem rebelleerden, hij onderwierp hen allen, en zette onze Tempel in brand. Hij deporteerde zelfs ons volk geheel uit hun eigen land, en bracht hen naar Babylon, en onze stad was woest en verlaten gedurende 70 jaar, tot de dagen van Cyrus, koning van Perzië. Hij zegt dan dat deze Babylonische koning Egypte veroverde en ook Syrië, en Phoenicië, en Arabië, en succes had in al zijn ondernemingen, meer dan zij die voor hem regeerden in Babylon en Chaldea. Even verder gaat Berosus verder met zijn 'Geschiedenis van Oude Tijden'. Ik zal nu de verslagen van Berosus zelf citeren, en die zijn als volgt: Toen Nabolassar, de vader van Nabuchodonosor, hoorde dat de gouverneur die hij had benoemd over Egypte, en over de delen Celesyrië en Phoenicië, tegen hem opstonden, kon hij het niet langer verdragen, maar stuurden delen van zijn landmacht naar zijn zoon

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Nabuchodonosor, die toen nog zeer jong was, en stuurde hem naar de rebel. Nabuchodonosor leverde slag met hem, en versloeg hem. Hij maakte het gebied waarover hij het gezag voerde kleiner. Nu gebeurde het dat zijn vader Nabolassar ernstig ziek werd en aan die ziekte stierf in Babylon, nadat hij 29 jaar had geregeerd. Maar toen hij begreep, na korte tijd, dat zijn vader Nabolassar dood was, bracht hij de aangelegenheden in Egypte en andere landen op orde, en maakte de gevangen hij die had genomen onder de Joden, de Phoeniciërs en Syriers, en van de naties die tot Egypte behoorden, tot zijn vrienden, zodat ze bepaalde ondersteunende taken voor het leger konden uitvoeren, op weg naar Babylonië, terwijl hijzelf in alle haast, met slechts weinig mannen bij hem, door de woestijn naar Babylon trok. Daar aangekomen ontdekte hij dat de openbare zaken gedaan waren door de Chaldeeërs, en dat men het koningschap voor hem had beschermd. En zo kreeg hij alle gebieden van zijn vader in handen. Hij kwam dan een, en beval dat de gevangen in de daarvoor geschikte gebieden van Babylonië geplaatst moesten worden. Maar wat hemzelf betreft, hij versierde tempel van Belus, en de ander tempel, op prachtige manier en bekostigde het met zijn oorlogsbuit. Hij herbouwde de oude stad, en voegde er zelfs een stad aan toe, en herstelde Babylon zodat niemand de stad zou kunnen belegeren en de loop van de rivier zou kunnen veranderen. Hij bouwde drie muren om de binnenstad en eveneens drie muren om de buitenstad. Sommige van deze muren bouwde hij van verbrandde baksteen en bitumen, en sommige van alleen baksteen. Toen hij de stad versterkt had met muren, op een excellence manier, en de poorten indrukwekkend had getooid, voegde hij een nieuw paleis toe aan dat waarin zijn vader had gewoond, maar hoger en met groter pracht. Het zou teveel tijd vragen dit bouwwerk in het geheel te beschrijven. Het werd echter, zo groot en indrukwekkend als het was, gedaan in 15 dagen. Hij maakte ook lange wandelpromenade's, gesteund door stenen pilaren, en hij liet wat men noemde een 'penseel-paradijs' maken, waarop allerlei soorten bomen waren geschilderd en een goede weergave van een berglandschap. Dit deed hij om het zijn koningin naar de zin te maken, omdat zij opgegroeid was in Medië, en erg veel van de bergen hield.

20.

Dit is wat Berosus vertelt aangaande de hiervoor genoemde koning, als hij het heeft over veel andere dingen over hem in het 3de boek van de Chaldeeuwse Historie, waarin hij erover klaagt dat de Griekse schrijver er zonder meer van uitgaan, en dat zonder enige basis, dat Babylon werd gebouwd. door Semiramis, koningin van Assyrie, en vanwege haar valse pretentie tot degenen die dergelijke wonderlijke bouwwerken deden in Babylon, door niemand werd tegengesproken en zij deed als was het haar eigen prestatie, inderdaad, in deze zaak is de geschiedschrijving van de Chaldeeën minder betrouwbaar. Bovendien, we ontmoeten hier een bevestiging van wat Berosus gezegd heeft in het archief van de Phoeniciërs aangaande deze dit koning Nabuchodonosor, dat hij geheel Syrië veroverde en ook Phoenicië, in welk geval Philostratus instemt met de anderen in die geschiedschrijving, waarin ook het beleg van Tyrus wordt genoemd. Dat doet ook Megasthenes, in het 4de boek van zijn geschiedenis van India, waarin hij stekt aan te tonen dat voornoemde koning van Babylon superieur was aan Hercules in sterkte en grootheid van zijn daden, want hij zegt dat hij grote delen van Libië en ook van Iberië veroverde. Wat betreft hetgeen ik eerder gezegd heb over de Tempel in Jeruzalem, dat daar werd gevochten door de Babyloniers, en door hen werd verbrand, maar weer werd opengesteld door Cyrus toen hij de troon besteeg, zal nu gedemonstreerd worden uit hetgeen Berosus toevoegt aan dit onderwerp. Hij zegt in zijn 3de boek: " Nabuchodonosor, nadat hij was begonnen met het bouwen van de eerder genoemde muur, werd ziek en stierf, hij regeerde 34 jaar, waarna zijn zoon Evil-Merodach koning werd. Hij regeerde op een illegale en onzuivere manier, en er werd tegen hem samengezworen door Neriglissoor, zijn zwager. Hij werd vermoord

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

nadat hij slechts 2 jaar had geregeerd. Nadat hij gedood was regeerden zij die tegen hem samengezworen hadden 4 jaar. Zijn zoon Laborosoarchod verkreeg het koningschap, hoewel hij nog maar een kind was, en behield het 9 maanden. Maar vanwege de bizarre gewoonten die hij liet zien, werd hij door zijn vrienden afgezet en gedood. Na zijn dood kwamen de samenzweerders bijeen, en met algemene instemming werd de kroon op het hoofd van Nabonnedus, een man van Babylon, gezet. Ook hij had een de staatsgreep meegedaan. Tijdens zijn regering was het dat de muren van Babylon werden gebouwd van verbrandde baksteen en bitumen, maar in het 17de jaar van zijn regering kwam Cyrus uit Perzië, met een groot leger. Nadat hij de rest van Azië had veroverd, was nu Babylonië aan de beurt. Toen Nabonnedus begreep dat hij zou worden aangevallen, ging hij hem met zijn legers tegemoet, maar werd verslagen, en vluchtte met een paar manschappen en zat gevangen in de stad Borsippus. Hierna na Babylon in, en gaf orders dat de buitenste muur van de stad moest worden afgebroken, omdat de stad lastig in te nemen was en het anders teveel moeite zou gaan kosten. Vervolgens marcheerde hij naar Borsippus, om Nabonnedus te belegeren, maar toen Nabonnedus de belegering niet kon doorstaan, gaf hij zich over. Hij werd eerst vriendelijk bejegend door Cyrus, die hem Carmania gaf als plaats om te wonen, maar verbood hem in Babylon te komen. Nabonnedus bracht de rest van zijn leven daar door en stierf daar.

21.
Deze verslagen stemmen overeen met de werkelijke geschiedenis zoals in onze boeken beschreven, want ook daarin staat is geschreven dat Nebuchadnezzar, in de 18de jaar van zijn regering onze Tempel verwoestte, en zo was het land verlaten gedurende 50 jaar; maar dat in het 2de jaar van de regering van Cyrus de fundering van de Tempel werd gelegd en gereed was in het 2de jaar van Darius. Ik wil nu de archiefstuk van de Phoeniciërs citeren, want het is niet overdadig de lezer te voorzien van voldoende informatie. In hen hebben we de dit opsomming van de periode's van hun diverse koningen, Nabuchodonosor belegerde Tyrus 13 jaar lang in de dagen van Ithobal, hun koning, na hem regeerde Baäl 10 jaar, na hem werden rechters benoemd, die het volk leidden, Ecnibalus, de zoon van Baslacus, 2 maanden, Chelbes, de zoon van Abdeus, 10 maanden, Abbar, de hoge priester, 3 maanden, Mitgonus en Gerastratus, de zonen van Abdelemus, waren 6 jaar rechter. Hierna regeerde Balatorus 1 jaar; na zijn haalde men Merbalus uit Babylon, die 4 jaar regeerde, en na hem regeerde zijn broer 20 jaar. Tijdens zijn regering werd Cyrus koning van Perzië. Dus de gehele periode is 54 jaar en 3 maanden, want in het 7de jaar van de regering van Nebuchadnezzar begon hij de belegering van Tyrus, en Cyrus de Pers besteeg de troon in het 14de jaar van Hiram. De archieven van de Chaldeeërs en Tyriërs stemmen overeen met ons geschriften over de Tempel, en de getuigenissen hier geproduceerd zijn onontkenbaar voor wat betreft de leeftijd van ons volk. Ik veronderstel dat wat ik nu heb gezegd voldoende zal zijn voor hen die met ons van mening verschillen.

22.
Maar het is redelijk te voldoen aan de wensen van hen die de verslagen van de Barbaren niet voor waar willen nemen, en van mening zijn dat geen enkele Griek in staat achten onze geschiedenis te beschrijven, laten we daarom zien wat sommige Grieken over ons hebben geschreven. Pythagoras van Samos, leefde lang geleden, en werd een hoogstaande filosoof geacht te zijn, en een man van wijsheid en eerbied voor God. Het zal duidelijk zijn dat hij niet alleen onze onderwijzingen kende, maar ook een bewonderaar en volgeling daarvan was. Er bestaan helaas geen uitgebreide beschrijvingen van hem, maar er zijn er velen die zijn geschiedenis hebben beschreven, van wie Hermippus de meest bekende is. Hij was een persoon die uiterst onderzoekend was ten aanzien van

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

all aspecten van geschiedenis. Deze Hermippus, in zijn eerste boek over Pythagoras, zegt dat Pythagoras, bij de dood van een van zijn metgezellen, Calliphon, Cretenzer van geboorte, bevestigde dat de ziel van een mens met hem dag en nacht converseert, en hem vergezelt zodat hij niet struikelt, en niet te drinken van water dat opnieuw dorstig maakt, en zich verre te houden van velerlei soorten schande. En, voegt hij er aan toe, dit zei hij als overnemen van de onderwijzing van de Joden en Thraciërs, in zijn eigen filosofie. Want het wordt van deze Pythagoras bevestigt dat hij graag veel van de Joodse onderwijzing vervatte in zijn eigen lering. Onze natie was onbekend met veel van de Griekse steden uit de oudheid, die meenden dat het een goede zaak was een en ander van de Joden over te nemen. Dit wordt verklaard door Theophrastus in zijn geschriften over wetten, want hij zegt dat de wetten van de Tyriërs het verbod hebben een vreemde eed te zweren. Hij noemt er enige, en in het bijzonder die Korban wordt genoemd, welke eed alleen bij de Joden wordt gevonden, en wat wil zeggen 'datgene was een mens aan God gewijd heeft'. Inderdaad was Herodotus van Halicarnassus onbekend met ons volk, en geeft deze wet naar eigen inzicht een herkomst en zegt dat deze te vinden is in het 2de boek van de Colchiërs. Zijn woorden zijn: de enige volken die oorspronkelijk de besnijdenis uitvoerden, waren de Colchiërs, de Egyptenaren en de Ethiopiërs, maar de Phoeniciërs en die Syriers die in Palestina bekennen dat ze het geleerd hebben van de Egyptenaren. En wat betreft die Syriers die leefden bij de rivieren Thermodon en Parthenius, en hun buren de Macroniërs, zij zeggen dat ze het van de Colchiërs geleerd hebben, want deze zijn, met de Egyptenaren, de enige volken die de besnijdenis uitvoeren. Maar aangaande de Egyptenaren en Ethiopiërs zelf, ik zou die durven zeggen wie van hen het eerst de besnijdenis instelde. Herodotus zegt dat de Syriers in Palestina besneden zijn, maar dat er in Palestina niet wordt besneden behalve door de Joden, hij weet kennelijk heel goed dat deze gewoonte van de Joden afkomstig is. Ook Cherilus, een oude schrijver en dichter, maakt melding van onze natie, en informeert ons dat het tot stand kwam in de tijd van koning Xerxes, tijdens zijn expeditie tegen Griekenland. Want in zijn opsomming over alle naties, plaatst hij ons onder 'de rest', als hij zegt: ten laatste zagen wij een opmerkelijk volk, interessant om naar te kijken, want zij spreken de taal van de Phoeniciërs met hun mond, zij wonen in de bergen van Solymië, bij een groot meer, hun hoofden zijn donker gekleurd, en hebben een ronde tonsuur. Ik denk dat het voor ieder duidelijk zal zijn Cherilus ons bedoelt, omdat de Solymeense bergen in ons land zijn, het land waarin wij wonen, zoals het meer dat hij noemt het Asfaltmeer is. Want dit is een breed en groot meer, groter dan alle anderen die in Syrië zijn en zo noemt Cherilus ons. Maar nu we vast hebben gesteld dat geen enkele Griek, van hoog tot laag, onbekend was met de Joden, is het eenvoudig te bedenken waarom er door hen zo verschillend over ons wordt geschreven. Want Clearchus, die de leraar van Aristoteles was, en niet onder deed voor geen enkele van de Peripatetici, zegt in zijn boek over 'slapen' dat Aristoteles, zijn leraar, uitlegt wat de toekomst van de Joden is en zet dat neer in een gespreksverslag met hem. Het verslag vertelt dit: een groot deel van wat de Joden zeggen, het is te lang om alles te citeren, maar wat het bevat over wonderen en filosofie mag niet worden weggelaten. Nu, opdat ik duidelijk zal zijn, Hyperochides, ik zal hierin slechts vertellen van wonderen, en wat op dromen lijkt. Hierop antwoordt Hyperochides bescheiden, en zegt: om deze reden is het dat allen van ons zeer verlangen te horen wat u te zeggen hebt. Dan antwoordt Aristoteles: om deze reden al ik zo goed mogelijk de manier van Retorica volgen, die van ons vraagt eerst een verslag te geven van de persoon, en van het volk waarvan hij was, zodat we niet afdwalen van onze richtlijnen. Dan zegt Hyperochides: ga verder als het u behaagt. Deze man dan, antwoordt Aristoteles, was Jood van geboorte, en kwam van Celesyrië, deze Joden zijn afkomstig van een filosofie uit India, ze worden in India Calami genoemd en door de Syriers Judeërs, naar de naam van het land waarin zij wonen, Judea. Maar de naam van hun stad in een verschrikkelijke, zij noemen haar Jeruzalem. Deze man, toen hij door velen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

gastvrij werd behandeld, kwam van een boven-land naar een plaats aan de zee, en werd Griek, niet slechts in zijn spraak, maar ook in zijn ziel en omdat ook wijzelf in Azië waren, dezelfde plaats waar hij was aangekomen, sprak hij met ons, en met andere filosofen, en testte onze vaardigheden in filosofie. En nadat hij gewoond en geleefd had met veel geleerde mannen, gaf hij ons meer informatie dan hij van ons gekregen had. Dit is het verslag over Aristoteles over deze zaak, zoals aan ons gegeven door Clearchus, wat Aristoteles besprak, en in het bijzonder van de grote en opmerkelijk zorg die Joden besteden aan hetgeen zij eten, en de manier waarop zij leven. En zij die meer willen weten kunnen dit leren uit de boeken van Clearchus, want ik vermijd meer te schrijven dan nodig is voor mijn doelstelling. Clearchus zegt die als een manier van uitweiding, want zijn onderwerp was van een ander karakter. Maar wat Hecateus van Abdera aangaat, die ook een filosoof was, en zeer nuttig in het actieve leven, hij was een metgezel van koning Alexander in zijn jeugd, en later van Ptolomeus, de zoon van Lagus. Hij heeft niet geschreven over Joodse aangelegenheden alleen, maar stelde een heel boek samen over de Joden zelf, Uit dit boek citeer ik een aantal dingen. In eerste plaats zal ik de tijd waarin Hecateus leefde uiteenzetten, want hij vermeldt de gevechten die er waren tussen Ptolomeus en Demetrius om Gaza, die werden uitgevochten in het 11de jaar na de dood van Alexander, en in 117de Olympiade, zoals Castor zegt in zijn geschiedenis. Want toen hij deze Olympiade had bepaald, zegt hij verder dat in deze Olympiade Ptolomeus, de zoon van Lagus, Demetrius, de zoon van Antigonus, die ook Poliorcetes genoemd werd, bij Gaza versloeg. Iedereen is het erover eens dat Alexander stierf in de 114de Olympiade; het is daarom evident dat onze natie floreerde in zijn tijd, en in de tijd van Alexander. Hecateus zegt verder, met hetzelfde doel het volgende: Ptolomeus nam de plaatsen in Syrië na de slag bij Gaza in bezit. En velen, nadat zij gehoord hadden van de gematigdheid en menselijkheid van Ptolomeus, gingen met hem mee naar Egypte, en waren bereid hen bij te staan in zijn zaken. Een van hen, zegt Hecateus, was Hizkia de hoge-priester van de Joden, een man van ongeveer 66 jaar en van grote waardigheid onder zijn volk. Hij was een zeer wijs man, en kan spreken op een manier die ieder raakte, hij was een uiterst vaardig bestuurder, meer dan enig ander man. Verder zegt hij dat alle priesters van de joden tienden van landbouwgewassen namen, en de openbare zaken bestuurden en dat hun aantal niet meer was dan 1.500 personen. "Hecateus vermeldt Hizkia een 2de keer en zegt dat hij goede contacten onderhield met ons en ons de omstandigheden van zijn volk uitlegde, want alles aangaande zijn volk was beschreven. Verder, zegt Hecateus voor wat betreft het respect dat zij hebben voor hun wetten, dat zij liever vervolging ondergaan dan hun wetten te overtreden, omdat zij geloven dat dit het goede gedrag is. Waaraan hij toevoegt dat: hoewel zij bij hun buren een slechte reputatie hebben, en bij velen die bij hen komen, en vaak nadelig gehandeld hebben ten opzicht van de koning van Perzië, kunnen ze niet overgehaald worden te doen wat zij menen te moeten doen, zij ondergaan gewillig lijden en sterven daardoor vaak een verschrikkelijke dood. Zij gaan dat alles tegemoet op een buitengewone manier, anders dan alle andere volken, en zullen nooit de godsdienst van hun voorvaderen afzweren. Hecateus geeft ook een demonstratie van velen als het gaat om hun vastberadenheid ten aanzien van het houden van hun wetten, en zegt: Alexander was eens in Babylon, en had de bedoeling een tempel voor Belus te herbouwen die was ingestort. Daarom gaf hij zijn soldaten bevel aarde te brengen naar die plaats. Maar de Joden, en alleen zij, wilden niet akkoord gaan met dat bevel, zij ondergingen zweepslagen en grote verliezen voor deze zaak, tot de koning hen vergaf en hen toestond in alle rust te vertrekken. Hij vertelt verder dat toen de Macedoniërs kwamen in dat land, en de oude tempels afbrak, zij in alles meewerkten, behalve met de herbouw van die tempels. Ook nu ondergingen zij grote verliezen totdat het hen vergeven werd. Deze mensen, zegt hij, verdienen grote bewondering vanwege deze houding. Hij spreekt ook van het grote bevolkingsaantal van ons volk en zegt dat de Perzen vele tienduizenden wegvoerden naar

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Babylon, en ook dat vele tienduizenden werden gedeporteerd na de dood van Alexander's dood naar Egypte en Phoenicië vanwege de opstand die zich voordeed in Syrië. Dezelfde personen nemen kennis van onze geschiedenis, hoe groot het land is en wie erin wonen, en ook over het karakter ervan en zeggen dat het land van de Joden 3.000.000 hectare groot is, en dat het een zeer vruchtbare bodem heeft. En ook dat Judea niet veel kleiner is. Dezelfde man beschreef onze stad Jeruzalem als van een uitnemende structuur, en zeer groot, en bewoond sinds oude tijden. Ook bespreekt hij de veelheid van mensen die er wonen, en de constructie van onze Tempel op de volgende manier: er zijn veel sterke plaatsen en dorpen in het land van Judea, maar er is een bijzonder sterke stad, ongeveer 10 km. in omtrek en bewoond wordt door ongeveer 120.000 mensen, zij noemen die stad Jeruzalem. Er staat om het midden van de stad een muur van steen met een lengte van ongeveer 170 meter, en een breedte van ongeveer 45 meter, met dubbele uitkijkposten waarin een vierkant altaar is, niet gemaakt van gehouwen steen, maar samengesteld uit witte stenen die verzameld zijn, het heeft zijden van ongeveer 3.5 meter en een hoogte van 4.5 meter. Daarnaast staat een groot bouwsel daarop een kandelaar en een altaar, beiden van goud, en 2 talenten zwaar, in de kandelaren brandt een licht dat nooit wordt gedoofd, niet in de nacht en ook niet overdag. Er zijn geen afbeeldingen, noch enig ding, noch enige schenkingen, er is ook niets geplant, geen boom, geen plant, niets van dat alles. Een priester verblijft daar dag en nacht, en verricht bepaalde reinigingen, en drinkt geen druppel wijn terwijl hij in de Tempel is. Verder verklaart hij dat wij, Joden, als hulptroepen meegingen met koning Alexander, en na hem met zijn opvolgers. Ik wil verder vermelden wat hij zei en leerde toen hijzelf in dat leger meeging, over de daden van een man die een Jood was. Zijn woorden zijn deze: toen ik mij begaf naar de Rode Zee, volgde ons een man, met de naam Mosollam, hij was een van de joods ruiters die onze gids was, hij was een man van grote moed en een krachtig lichaam, en ieder noemde hem een vaardig boogschutter, vaardiger dan veel Grieken en Barbaren die bij ons waren. Deze man, toen het volk in grote getale langs de weg trok, en een Augur een vogel bestudeerde, en allen vroeg stil te staan, vroeg waarom zij stilstonden. Hierop toonde de Augur getoond hem de vogel van wie hij zijn Augurschap had ontvangen, en vertelde hem dat als de vogel bleef waar hij was, ze allen moesten stilstaan, maar dat als hij verder zou vliegen ieder verder kon gaan, maar als de vogel terugvloog, ieder moest terugtrekken. Mosollam gaf geen antwoord, maar pakte zijn boog, en schoot op de vogel, trof hem en doodde hem. En toen de Augur en sommige anderen zeer boos werden, en hem wilden straffen, antwoordde hij: waarom zijn jullie zo dwaas om deze meest ongelukkige vogel in jullie handen te nemen? Want hoe kan deze vogel ons enige ware informatie over onze mars geven als hij zelfs niet kan voorzien hoe het hemzelf vergaat? Want had hij kunnen voorzien wat zijn eigen toekomst zou inhouden, zou hij niet naar deze plaats gekomen zijn uit angst dat Mosollam de Jood op hem zou schieten en zou doden. Maar van Hecateus's getuigenis hebben we nu genoeg gezegd, want zij die meer over hem willen weten kunnen zijn boeken zelf lezen. Echter, ik zal niet denken dat het teveel voor mij zou zijn Agatharchides te noemen, omdat ook hij melding maakt van de Joden, zij het met de bedoeling de Joden belachelijk te maken vanwege wat hij noemt hun eenvoud. Dat is echter wat hij denkt. want als hij de zaken van Stratonice bespreekt hoe zij uit Macedonië naar Syrië ging, en haar echtgenoot Demetrius verliet, terwijl Seleueus haar niet wilde huwen, zoals zij hoopte, maar in die tijd een leger verzamelde in Babylon, ontstond er een revolte om Antiochië, en hoe, hierna, de koning terug kwam, en na de inname van Antiochië, zij vluchtte naar Seleucia, en de kans had onmiddellijk weg te zeilen, gehoorzaamde zij aan een droom die haar verbood dat te doen. Zij werd gevangen genomen en gedood. Toen Agatharehides dit verhaal hoorde en grappen maakte over het bijgeloof van Stratonice, gaf hij een voorbeeld van wat over ons wordt geschreven, namelijk dat er een volk is die Joden worden genoemd, en wonen in een sterke stad, sterker dan

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

andere steden die door de bewoners Jeruzalem wordt genoemd, en zij zijn gewend iedere 7de dag te rusten, en nemen op die dag geen wapenen op, werken niet op het land, en ondernemen geen enkele actie betrekking hebbend op het dagelijks leven, maar heffen hun handen op in hun heilige plaatsen en bidden de gehele dag. Nu gebeurde het toen Ptolomeus, de zoon van Lagus, met zijn landmacht in deze stad kwam, dat deze mannen, toen zij de vreemde gewoonten van dat volk zagen, dit volk, in plaats van de stad te bewaken in handen kwamen van een wreed heerser en zo de domheid van hun eigen wetten tentoonstelden. Dit ongeluk leerde alle andere mannen, behalve de Joden, geen aandacht te geven aan dromen als deze en vooral wetten die een ijdel nietsdoen voorschreven, want men zou alles kunnen verliezen wat men bezat. Deze procedure's van ons schenen een belachelijk ding voor Agatharehides, maar zullen blijken een groot goed te zijn voor ons, en wat bovendien aanbeveling verdient. Ik bedoel, als bepaalde mensen de voorkeur geven aan het constant houden van hun wetten, en hun dienstbaarheid aan God, dat het, het behoud van henzelf en hun land is.

23.
Sommige schrijvers hebben verzuimd onze natie te vermelden, niet omdat ze niets van ons wisten, maar omdat ze ons benijden, ofwel vanwege andere ongerechtvaardigde redenen. Ik denk dat ik dit kan aantonen door bijzondere voorbeelden. Want Hiëronymus, die de geschiedenis beschreef van Alexander's nakomelingen, leefde in dezelfde tijd als Hecateus, en was een vriend van koning Antigonus van Syrië. Het is duidelijk dat Hecateus een heel boek over ons geschreven heeft, terwijl Hiëronymus ons nooit vermeldt in zijn geschiedenis, hoewel hij opgegroeid is niet ver van de plaats waar wij leefden. Dus geheel verschillend van elkaar zijn de menselijke bedoelingen, terwijl de een dacht dat wij verdienden zorgvuldig te worden herinnerd, zijn anderen geheel verblind voor de waarheid en zelfs vaak niet in staat die te onderscheiden van de leugen. En zeker de voorgaande archiefstukken van de Egyptenaren, Chaldeeërs en Phoeniciërs samen met zoveel van de Griekse schrijvers, voldoende is om toereikend te zijn om onze leeftijd als volk aan te tonen. Verder, behalve de voornoemden, hebben ook Theophilus, Theodotus, Mnaseas, Aristophanes, Hermogenes, Euhemerus, Conon, Zopyrion, en wellicht vele anderen, ik ken immers niet alle Griekse boeken, een eigen mening over ons. Het is waar, veel van de voornoemde mannen hebben grote fouten gemaakt als het gaat om waarheidsgetrouwe verslagen over ons volk in oude tijden, omdat ze de moeite niet hebben genomen onze Heilige Boeken te bestuderen, toch hebben zij zich ingezet om onze geschiedenis te beschrijven op een manier die ik nu verder zal toelichten en behandelen. Echter, Demetrius Phalereus en de oude Philo, en ook Eupolemus, maken minder vergissingen, het zij hen vergeven, want zij hadden de mogelijkheden niet om nauwgezet over ons te schrijven.

24.
Een bijzonder nog overgebleven onderwerp naast alles wat ik al besproken heb, en dat is aan te tonen dat beschuldigingen en schandelijkheden leugens zijn, en gebruik te maken van die schrijver en hun eigen getuigenis tegen henzelf, en dat zij in het algemeen zichzelf tegenspreken over wat er heeft plaats gevonden, en dat maar al te vaak met kwade bedoelingen. Ik stel vast dat het niet onbekend is voor hen die de moeite nemen onze geschiedschrijving te lezen. Zo heeft Theopompus de stad Athene misbruikt, Polycrates die van Lacedemon, als schreef over de Tripoliticusm want hij is niet Theopompus, zoals wordt vermoed door sommigen, en over Thebes. Timeils heeft ook grote fouten gemaakt, en vele anderen. Deze 'mishandeling' wordt door velen gedaan, door de een uit onwetendheid, door de ander uit nijd. En anderen door te veronderstellen dat dit dwaze geklets van

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hen waardig zou zijn een de herinnering aan hen, en inderdaad, zij worden herinnerd als een dom deel van de mensheid, maar zij met een redelijk inzicht zullen hun boze daden veroordelen.

25.
De Egyptenaren waren de eersten die ons schandelijk behandelden, om hun eigen volk te behagen, sommige anderen hebben zelfs waarheden verdraaid, en hebben zelfs durven ontkennen dat we slaven waren in Egypte en zeker geen waarheidsgetrouw verslag gedaan over ons vertrek uit Egypte. En inderdaad, de Egyptenaren namen alle kansen te baat om afgunstig op ons te zijn, zou het kunnen omdat onze voorvaders ooit Egypte hebben geregeerd? En toen zij bevrijd waren van hen en naar hun eigen land waren gegaan, leefden zij daar in welvaart. Verder heeft het verschil in onze godsdienst vaak gezorgd voor vijandelijkheden tussen ons. Terwijl onze weg van aanbidding tot God de hunne verre overtreft, en dat geldt ook voor onze wetgeving, het karakter van God gaat immers dat van wilde beesten verre te boven! Want ieder in dat land is het er over eens dat hun goden wilde dieren zijn, en aan al die goden wordt aanbidding gegeven, aan ieder op zijn eigen manier. En bepaalde mannen hebben een volslagen dwaas en ijdel denken, vooral zij die zich geoefend hebben vanaf het begin deze dwaze gedachten over goden te hebben, en niet anders kunnen dan denken aan aanbidding aan hun goden op die zotte manier, ze zouden kunnen leren van ons, maar daar zijn ze te jaloers voor! Want sommigen van hen zijn al zover afgezonken in dwaasheden en laagheid van gedrag, dat ze er niet voor terugdeinzen hun eigen geschiedenis tegen te spreken, ja, zij spreken zelfs zichzelf tegen in hun geschriften, zij zijn verblind door hartstocht, zij zien niet meer helder.

26.
En nu wil ik mijn verhandeling richten op een van hun voornaamste schrijvers, die ik al eerder heb genoemd, ik bedoel Manetho. Hij beloofde de Egyptisch geschiedenis toe te lichten uit hun eigen geschriften, en stelde dat ons volk met vele tienduizenden naar Egypte was gekomen, en de bevolking onderwierp. Hij zegt verder dat we later Egypte weer verlieten en ons vestigden in een land dat Judea heet, en daar Jeruzalem en een Tempel bouwden. Tot zover volgt hij de oude verslagen, maar daarna staat hij zichzelf toe, om toe te geven aan de geruchten die er over de joden bestaan, en introduceert hij een ongelofelijk verhaal als gaat het over een Egyptisch menigte, dat melaatsheid en andere ziekten had om die aan ons door te geven, en dat we toen het bevel kregen Egypte te verlaten. Hij vermeldt Amenophis, een fictieve koning, hoewel dat verslag niet vermeldt wordt tijdens deze regering. Terwijl hij redelijk nauwkeurig is als het gaat om andere koningen! Dan beschrijft hij een fabuleus verhaal over deze koning, al heeft hij plotseling vergeten dat hij die al vermeldt heeft bij het vertrek van de herders naar Jeruzalem 518 jaar eerder! Want Tethmosis was koning toen zij vertrokken. Vanaf zijn dagen zijn de regeringen van de betrokken koningen volgens 319 jaar, zoals hij zelf zegt, tot de 2 broers Sethos en Hermeus, waarvan de een Egyptus heette en de ander Danaus. Hij zegt ook dat Sethos de ander naar het oosten van Egypte verdreef en 59 jaar regeerde, en zij oudste zoon na hem 66 jaar. Als Manethe daarom erkent dat onze voorvaders dus vele jaren eerder uit Egypte vertrokken, introduceert hij zijn fictieve koning Amenophis, en zegt dat deze koning verlangend was een toeschouwer van de goden te worden, Zoals Orus, een voorganger in dat koninkrijk hetzelfde verlangen had, en vertelde van dat verlangen aan zijn naamgenoot Amenophis, die de zoon van Papis was, en iemand die kennelijk een goddelijk karakter bezat en wijsheid en kennis van de toekomstigheden. Manethe zegt verder hoe deze naamgenoot van hem aan hem vertelt dat hij de goden zou kunnen zien, als hij het land zou reinigen van melaatsen en ander onrein volk, en dat het de koning zou behagen hierin mee te gaan, om hen te verzamelen die

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

enig lichamelijk gebrek hadden, en dat hun aantal 80.000 was, die hij zond naar de steengroeven aan de oostoever van de Nijl, om daar te werken, en zo gescheiden te zijn van de rest van de Egyptenaren. Hij zegt verder dat er sommigen van de geleerde priester waren die besmet raakten met melaatsheid, maar dat Amenophis, de wijze man en profeet, bang was dat de goden boos op hem en de koning zouden zijn, als zou blijken dat er enige vorm van geweld zou worden gepleegd, dat ook al in verband met zijn bijgeloof aangaande de toekomst, en dat een volk hulp zou kunnen gaan bieden aan de besmette stakkers en zo Egypte zou kunnen veroveren en het land gedurende 13 jaar zou bezetten. Hij durfde de koning dit alles niet te vertellen, maar schreef het wel op en pleegde daarna zelfmoord, wat de koning wanhopig maakte. Daarna schreef jij deze woorden: na dezen, die aan het werk waren gezet in de steengroeven, verder gingen met hun ellendig bestaan gedurende lange tijd, was de koning verlangend dat zij overgeplaatst zouden worden naar de stad Avaris, die overgelaten zou worden aan de herders. Zij vroegen slechts om huisvesting en bescherming en dat gaf hij hen. Deze stad was, volgens oude theologie, Typho. Maar toen deze mannen daar waren, vonden zij de tijd en plaats rijp voor een revolte, ze benoemden over zichzelf een heerser uit de priesters van Hellopolis, met de naam Osarsiph, en ze legden een eed af dat dat ze zouden gehoorzamen in alle dingen. Hij maakte allereerst deze wet, dat zij noch de Egyptische goden zouden aanbidden noch de voor de Egyptenaren heilige dieren zouden eren of aanbidden, maar die zouden doden en alle vernietigen, en dat zij zich niet zouden vermengen anders dan met hun eigen volk. Toen hij deze wet had uitgevaardigd, en nog meer die voornamelijk en afzetting tegen de gewoonten van Egypte inhielden, gaf hij opdracht dat zij hun handen zouden gebruiken om een muur om hun stad te bouwen, en trof voorbereidingen voor een oorlog tegen Amenophis. Inmiddels sloot hij vriendschap en goede contacten met de andere priesters en met hen die besmet waren. Hij stuurde gezanten naar die herders die verdreven waren door Tefilmosis naar de stad Jeruzalem, waarbij hij hen informeerde over zijn eigen aangelegenheden en die van anderen die op een dergelijk afschuwelijke manier waren behandeld. Hij vroeg hen te komen met toestemming om hen te helpen in zijn voorgenomen oorlog tegen Egypte. Hij beloofde dat hij, in de eerste plaats, hen zou terugbrengen naar het oude land van Avaris, en hen overvloedig zou voorzien in het levensonderhoud voor hun menigte, dat hij hen zou beschermen en voor hen zou strijden als dat noodzakelijk mocht blijken te zijn, en de Egyptische heerschappij zou verkleinen. Deze herders waren allen zeer blij met deze boodschap, en ze kwamen in blijdschap samen, in aantal 200.000 man, en binnen korte tijd kwamen zij aan in Avaris. En Amenophis, de koning van Egypte, werd geïnformeerd over hun invasie, en raakte in grote verwarring toen hij zich herinnerde wat Amenophis, de zoon van Papis, het had voorzegd. Hij begon de menigte van Egypte te verzamelen, en beraadslaagde met de leiders, en stuurde heilige dieren naar hen, in het bijzonder die dieren die in hun tempels werden aanbeden. Hij gaf een bijzondere opdracht speciaal aan de priesters, dat zij met de uiterste zorg de beelden van hun goden zouden verbergen, en hij zond zijn zoon Sethos, die vernoemd was naar Ramesses, en naar vader Rhampses, die nog maar 5 jaar oud was, naar vrienden. Hij ging toen verder met de rest van de Egyptenaren, 300.00 krijgshaftige mannen, te vijand tegemoet en leverde slag met hen. Toch voegde hij zich niet in de strijd, maar denkende dat hij tegen de goden zou strijden, keerde hij terug naar Memphis, waar hij Apis nam en de andere heilige dieren, die hij daarheen had laten brengen, en marcheerde naar Ethiopië, samen met zijn leger en een massa Egyptenaren. Want de koning van Ethiopië stond onder een verplichting aan hem, op grond waarvan hij hulp moest geven en de menigte die bij hem was, terwijl het land alles moest leveren aan teerkost voor zijn mannen. Hij wees hen ook steden en dorpen toe als vluchtoorden. Dat alles was vanaf het begin van de 13 jaar. Verder sloeg hij een kamp op voor het Ethiopische leger, als bewaking voor koning Amenophis, aan de grenzen van Egypte. Dit zijn de dingen ten

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

aanzien van het land Ethiopië. Maar wat het volk van Jeruzalem betreft, toen zij kwamen met het besmette volk, werden ze behandeld op een dergelijk barbaarse manier, dat degenen die zagen hoe de voornoemde landen onderwierpen, en de afschuwelijke wreedheid die begaan werd, zij dat iets verschrikkelijks vonden, want men zette niet alleen de steden en dorpen in brand, maar maakten zich ook schuldig aan heiligschennis, en vernielde de afbeeldingen van goden, en gebruikten hen om die heilige dieren te roosteren die door het volk werden aanbeden, en dwongen de priester en profeten de beulen van die dieren te zijn. Daarna verdreven zij hen naakt uit het land. Het werd ook gerapporteerd dat de priester, die hun politie en wetgeving bepaalde, in Hellopolls was geboren, hij heette Osarsiph, naar Osyris, de god van Hellopolls, maar dat toen hij was overgelopen naar dit volk, zijn naam veranderde in Mozes.

27.
Dit is wat de Egyptenaren vertellen over de Joden, en nog veel meer, wat ik zal weglaten terwille van beknoptheid. Maar Manetho gaat verder en zegt dat na deze dingen dat Amenophis terugkeerde van Ethiopië met een grote landmacht, evenals zijn zoon Ahampses met een ander leger, en dat beiden zich samengevoegde met de herders en slag leverden en de vijand versloegen. Zij doodden een groot deel van hen en joegen het achterna tot aan de grenzen van Syrië. Deze en soortgelijke verslagen zijn geschreven door Manetho. Maar ik zal aantonen dat hij de zaken verdraait. en duidelijke leugens vertelt, nadat ik heb uiteengezet en een onderscheid heb gemaakt over hetgeen ik van hem wil zeggen. Want deze Manetho heeft toegegeven en bekend dat dit volk geen Egyptenaren zijn. Maar dat ze uit een ander land komen, en Egypte hebben onderworpen en daarna weer zijn vertrokken. Maar dat deze Egyptenaren zo ziek van lichaam waren dat ze niet met ons mee mochten. En dat Mozes die dat volk bracht niet een van hen was, maar vele generaties eerder leefde, ik zal trachten dit uit de verslagen van Manetho zelf aan te tonen.

28.
Nu wat betreft de eerste aanleiding van deze fictie, Manetho vermoed niets anders dan een belachelijk iets, want hij zegt dat koning Amenophis verlangde de goden te zien. Welke goden, vraag ik, wilde hij zo graag zien? Als hij bedoeld de goden die volgens hun wet moesten worden aanbeden, de os, de geit, de krokodil, en de leguaan, die kon gemakkelijk gaan bekijken, maar wat de hemelse goden aangaat, hoe kan hij die zien en wat is dan de oorzaak van zijn begeerte? Om ergens zekerheid over te verkrijgen? Het was omdat een ander koning voor hem hen reeds gezien had. Hij was geïnformeerd over welk soort goden ze waren, en op welke manier zij gezien waren, dus was er geen reden om iets nieuws te aanschouwen. Echter, de profeet door wie de koning dacht het ontwerp te kunnen zien, was een wijs man. Indien zo, hoe kon hij dan niet te weten komen dat een degelijk verlangen onmogelijk bevredigd zou kunnen worden? Want de gebeurtenis vond niet plaats. En welke pretentie kan er zijn om te denken dat de goden niet gezien kunnen worden door mismaakten of melaatsen? Want de goden zijn niet boos vanwege gebrekkigheden van het lichaam, maar vanwege zonden. En hoe is het mogelijk om 80.000 melaatsen en zieken in een enkele dag te verzamelen? Hoe is het mogelijk dat de koning de profeet op deze manier wilde gehoorzamen? Want zijn bedoeling was dat allen met een lichaamsgebrek uit Egypte zouden worden verdreven, terwijl de koning hen alleen aan het werk zond in de steengroeven, want hij had gebrek aan arbeidskrachten, meer dan aan de zuivering van zijn land. Hij zegt verder, dat deze profeet zichzelf doodde, omdat hij de woede van de goden voorzag, en die gebeurtenissen die daarna over Egypte zouden komen. En dat hij een voorzegging voor de koning achterliet. En, hoe kon het gebeuren dat deze profeet zijn eigen dood niet voorzag? Ja, hoe kon het zijn dat hij de koning niet van te voren

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

wees op de onmogelijkheid van zijn verlangen? Hoe kwam het dat de oordelen niet in zijn eigen leven tot uiting kwamen? Of, wat is er werkelijk aan de hand geweest waardoor hij, door angst gedreven, zichzelf doodde? Maar laten we nu naar het meest domme van alles gaan, de koning, hoewel hij op de hoogte was van deze dingen, hij was immers geïnformeerd, en vol van angst voor wat er te kome stond, heeft toch niet deze gebrekkigen uit zijn land verdreven, hoewel het hem geboden was Egypte te zuiveren, zoals Manetho gezegd heeft, hij dan, op hun verzoek, gaf hen die stad om in te wonen, die eerder aan de herders behoorde, te weten Avaris, waarheen zij in drommen toe trokken, hij zegt daarover: ze kozen iemand die voorheen priester was van Hellopolls; en dat deze priester eerst bepaalde dat zij geen goden zouden aanbidden en verre moesten blijven van die dieren die aanbeden werden door de Egyptenaren, maar die allen moesten doden, en met niemand mochten omgaan die tegen hen was opgestaan. En dat hij de menigte bond door een eed om er zeker van te zijn dat de wetten zouden worden gehoorzaamd. En dat toen hij een muur om Avaris gebouwd had oorlog voerde tegen de koning. Manetho zegt verder: dat deze priester naar Jeruzalem werd gestuurd om hulp te komen verlenen, en beloofde hen Avaris te geven, want dat had behoord aan de voorvaderen van hen die van Jeruzalem kwamen, en dat toen ze waren gekomen men meteen oorlog voerde tegen de koning, en de heerschappij over Egypte herkregen. Hij zegt ook dat de Egyptenaren kwamen met een leger van 200.000 man, en dat Amenophis, de koning van Egypte, niet dacht dat hij behoorde te strijden tegen de goden, en naar Ethiopië vluchtte. Daar Apis en bepaalde andere van hun heilige dieren aan de priesters gaf en gebood voor deze dieren te zorgen en ze te bewaken. Hij zegt verder dat het volk van Jeruzalem nar de Egyptenaren kwam, hun steden verwoestte en hun tempels verbrandde. En hun ruiters doodden en kort gezegd, geen enkele wreedheid niet deden. En wat betreft die priester die hun politiek en hun wet bepaalde, zegt hij: hij was geboren in Hellopolis, en zijn naam was Osarsiph, van Osyris de god van Hellopolis, maar dat hij zijn naam veranderde en zichzelf Mozes noemde. Hij zegt vervolgens dat ‘op het 13de jaar’ daarna, Amenophis, volgens de onafwendbare tijd en de tijdsduur van de tegenspoed, uit Ethiopië kwam met een groot leger en zich met de herders en het besmette volk in de strijd wierp, hij overwon hen en doodde velen van hem en achtervolgde hen tot aan de grenzen van Syrië.

29.

Manetho kijkt niet naar de onwaarschijnlijkheid van zijn leugen, want het melaatse volk dat voorheen zij vijandig was aan hem, en hen die hen zo grof behandeld hadden, en dit volgens de voorzegging van de profeet, en toch, toen zij uit de mijnen kwamen en een stad van de koning hadden gekregen, werden ze milder naar hem. Echter, ze hadden hem zo intens gehaat dat zij een samenzwering tegen hem beraamden, maar zouden nauwelijks oorlog met hem voeren of tegen alle Egyptenaren, ik bedoelde dit op grond van de intense en vergaande familiebanden met hen. Hadden zij desalniettemin besloten te strijden tegen hem, ze zouden niet de grofheid hebben gehad tegen hun god te strijden, noch zouden zij wetten hebben uitgevaardigd die geheel tegengesteld waren aan die van hun land, een land waarin zij waren opgegroeid. Toch zijn we aandachtig naar Manethe, omdat hij de hoofdschuld niet legt bij hen die uit Jeruzalem kwamen, maar stelt dat de Egyptenaren zelf de hoofdschuldigen waren, en dat het hun priesters waren die hen aanzetten tot deze dingen, en maakten dat de menigte deze eed aflegde. Maar ook hoe absurd het is dat niemand van de relaties onder het volk overheerst zou worden door een opstand, of de ellende van een oorlog zou zoeken, terwijl dit besmette volk werd gedwongen Jeruzalem te roepen en hulptroepen mee te nemen. Welke vriendschap, vraag ik, of welke betrekking was er voordien tussen hen dat dit hulp rechtvaardigde? Integendeel, deze mensen waren vijanden van elkaar, en kenden grote cultuurverschillen. Hij zegt, inderdaad, dat ze onmiddellijk gehoorzaamden, na geprezen te zijn voor

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hun aanstaande overwinning over Egypte, alsof ze zelf niet heel goed wisten dat ze uit dat land verdreven waren! Nu hadden deze mensen gebrek of leefden in ieder geval in armoede, mogelijk hadden ze uit radeloosheid een dergelijke onderneming op touw willen zetten, maar omdat zij in een vredige stad woonden, en genoeg land hadden, een van de beste streken in Egypte, hoe kwam het dan tot gebeuren, omdat zij allang intense vijanden waren, van degenen die lichaamsgebreken hadden, en van het met wie zij zelfs geen contact wilden hebben, dat zij zo snel bereid waren hen te hulp te komen? Want zij konden niet voorzien dat de koning van hen zou vluchten, integendeel, hij zei zelf dat de zoon van Amenophis 300.000 man bij zich had, en men ontmoette hem bij Pelusium. Nu, om zeker te zijn, degenen die kwamen konden hier niet ongekend mee zijn, maar wat betreft de ommekeer en vlucht van de koning, hoe konden ze daarnaar gissen? Hij zegt vervolgens dat zij die van Jeruzalem kwamen, en de invasie uitvoerden, de voorraadschuren van Egypte in hun bezit kregen en de meest verschrikkelijke acties uitvoerden. En daarom verwijt hij hen, hoewel hij hen niet introduceert als vijanden, en hoewel hij zou kunnen stellen dat anderen dat deden, zoals de inheemse Egyptenaren deze dingen deden voor hun komst, en eden hadden afgelegd om dat te doen. Echter na enige tijd kwam Amenophis naar hen, en versloeg hen in de strijd, hij doodde zijn vijand, en verdreef hen tot in Syrië. Alsof Egypte zo eenvoudig kon worden ingenomen door een volk dat van welke plaats dan ook kwam, en alsof degenen die het hadden veroverd in de oorlog, hoorden dat Amenophis nog leefde, de wegen van en naar Ethiopië niet zouden bewaken, en hoewel dat grote voordelen zou geven, hielden zij hun troepen niet gereed voor en komende veldslag. Maar dat men hem volgde door een zanderige wildernis, en hen verjoeg tot voorbij Syrië, terwijl het toch gemakkelijker zou voor een landmacht om over land te marcheren, zelfs zonder gevechten.

30.
Onze natie daarom, volgens Manetho, was niet afkomstig uit Egypte, noch waren enkelen van de Egyptenaren met ons vermengd. Want het is te veronderstellen dat veel van de melaatsen en zieken de dood hadden gevonden in de mijnen, omdat ze daar al lang tijd waren en dus alleen al daardoor ziek waren, veel anderen moeten in oorlogen gesneuveld zijn, en dan nog de meesten in de laatste oorlog en de vlucht daarna.

31.
Nu rest mij nog het debat met Manetho om Mozes.
De Egyptenaren erkenden hem als een bijzonder en goddelijk persoon, en zouden hem graag claimen als een van de hunnen, hoewel de stelling dat hij van Heliopolis, kwam een ongelofelijke vergissing is, en een van de priesters van die plaats, hij werd verdreven van de rest op grond van zijn melaatsheid, hoewel het aangetoond is uit hun eigen verslagen, dat hij 518 jaar eerder leefde, en daarna onze voorvaders uit Egypte voerde naar het land waarin zij nu wonen. Maar nu hij niet het onderwerp is van een dergelijke kwaal, wat evident is uit wat hijzelf vertelt, want hij verbood hen die melaats waren in een stad of dorp te wonen, maar beval dat ze zouden weggaan met gescheurde kleding, en verklaart had dat hij die hen aanraakte of onder hetzelfde dak verbleven had, net zo onrein was geworden. En als iemand van hen genezen werd en zijn gezonde conditie herkreeg, dan waren er mensen benoemd om de zuiveringseisen uit te voeren, en werden zij gewassen met zuiver bronwater, en al hun haar weggeschoren, en moest men ook een offer brengen. Als men rein was mocht men ook weer in de Heilige Stad komen, maar moest wel de nodige reinheid betrachten. Het was alleen en uitsluitend vanwege de melaatsen en zij die een lichaamsgebrek hadden dat hij deze wetten uitvaardigde, zij waren ook uitgesloten van het priesterschap. Een man die al priester was, en getroffen werd door een en ander, moest zijn taak onmiddellijk neerleggen. Hoe kan het dan

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

verondersteld worden dat Moes een dergelijke wet zou uitvaardigen, die tegen hemzelf was? Een wet die hemzelf uitsloot van het priesterschap en het maatschappelijk leven? Ook de andere opmerking van Manetho is niet echt mogelijk, deze vertelt de verandering van zijn naam, en stelt dat hij eerder Osarsiph heette, en dat deze naam niet aanvaardbaar was, terwijl zijn echte naam Mozes was, een bekend persoon, en wat betekend uit het water gehaald te zijn, want het Egyptische woord voor water is mose. Ik denk daarom het voldoende duidelijk gemaakt te hebben dat Manetho, toen hij de oude archieven volgde niet de fout maakte waarheid te onderscheiden, maar als hij begint legende's te citeren, zonder duidelijke herkomst, dan vergist hij zich of hecht teveel waarde aan hen die deze verhalen hebben verspreid.

32.
En nu ik het over Manetho heb gehad, zal ik onderzoeken wat Cheremon heeft gezegd.
Want ook hij, als hij voorgeeft de Egyptische geschiedenis te schrijven, noemt dezelfde naam van de koning als Manetho deed, Amenophis, ook als zoon van Ramesses, en vervolgt dan: de godin Isis verscheen aan Amenophis in zijn slaap, en berispte hem vanwege het verwoesten van haar tempel tijdens de oorlog. Maar dat Phritiphantes, de heilig schrijver, tot hem had gezegd dat als hij Egypte zou zuiveren van onreinen, hij niet langer lastig gevallen zou worden met dergelijke verschijningen. Die Amenophis koos dientengevolge 250.000 van hen die ziek waren, en gooide hen het land uit. Ook wordt gezegd dat Mozes en Jozef schrijvers waren maar ook dat Jozef een heilig schrijver was, en dat hun namen van oorsprong Egyptisch waren, die van Mozes was eerst Tisithen, en die van Jozef eerst Peteseph, en dat zij van Pelusium kwamen met de 380.000 man die door Amenophis waren achtergelaten. Hij was niet bereid hen weer teug te brengen naar Egypte, en men sloot een verdrag met elkaar, en voerde een expeditie naar Ethiopië uit, waarheen Amenophis was gevlucht. Hij liet zijn vrouw en kind achter, goed verborgen in een grot, en daar baarde zij een zoon, die de naam Messene kreeg, en die toen hij was opgegroeid en volwassen was geworden, de Joden tot in Syrië achtervolgde, zij telden ongeveer 200.000 man. Daarna ontmoette hij zijn vader Amenophis die uit Ethiopië terugkeerde.

33.
Dit is het verslag dat Cheremon ons geeft. Ik ga er van uit dat hetgeen ik al gezegd heb voldoende duidelijk is ten aanzien van de onjuistheden in beide verslagen, want zouden zij de waarheid bevatten, dan zou het toch niet mogelijk zijn dat er zo veel verschillen gegeven worden als het bijzonderheden gaat. Maar wat betreft degenen die leugens hebben uitgevonden, wat ze schrijven geeft ons geheel verschillende verslagen, die kennelijk in hun eigen fantasie zijn ontstaan. Manetho zegt dat de koning het begeren om de goden te zien voortvloeide uit de verdrijving van de onreinen, maar Cheremon zegt dat het een droom was van hemzelf, hem gezonden door, en dat dit de aanleiding was. Manetho zegt dat deze persoon die aan de koning van Egypte die zuivering voorzegde, Phritiphantes was. Wat betreft het aantal van hen die verdreven waren, zijn zij uitzonderlijk overeenstemmend, de eerste noemt 80.000 en de laatste noemt 250.000! Nu, wat Manetho aangaat, hij beschrijft deze besmette personen eerst als dwangarbeiders in de steengroeven, en zegt dat de stad Avaris aan hen was gegeven als woonplaats. Als ook vertelt en hij dat eerder was dan nadat zou oorlog hadden gevoerd tegen de rest van de Egyptenaren, dat ze het volk van Jeruzalem uitnodigden om hen te komen helpen, terwijl Cheremon zegt dat het alleen ging om hen die uit Egypte waren vertrokken, 380.000 man bij Pelusium, die waren achtergelaten door Amenophis, en zo viel men Egypte weer binnen, waarop Amenophis naar Ethiopië vluchtte. Maar deze Cheremon begaat de meest belachelijke blunder als hij ons niet informeert wat deze landmacht

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

van vele tienduizenden was, of waar zij vandaan kamen, uit Egypte of uit een ander land. Ook heeft deze man, die een droom van Isis over melaatsen in elkaar timmerde, de reden uitgevonden waarom de koning hen niet in Egypte wilden hebben. Bovendien, Cheremon zet Jozef neer als tegelijkertijd met Mozes verdreven, die toch vier generaties voor Mozes stierf, en wel bijna 170 jaar eerder! Naast dit alles, was Ramesses, de zoon van Amenophis, volgens het verslag van Manetho een jonge man, en deed met zijn vader mee in de oorlog, en verliet met hem het land om naar Ethiopië te vluchten. Maar Cheremon zegt dat hij in een grot geboren is nadat zijn vader was overleden en dat hij de Joden in een verslag versloeg, en hen verdreef naar Syrië, en dat hun aantal ongeveer 200.000 was. Hoe lichtzinnig kan een mens zijn, want hij heeft niet verteld wie de 380.000 man waren, en ook niet hoe de 430.000 zijn omgekomen, of zij in de oorlog sneuvelden, of wellicht overgelopen zijn naar Ramesses. En, wat het meest vreemde van alles is, het is niet mogelijk te ontdekken wie hij Joden noemt, of tot welke van deze 2 partijen hij het heeft bij die naamgeving, ofwel over 250.000, ofwel over de 380.00 die bij Pelusium waren. Maar wellicht kan dit gezien worden als een onnozel ding in mij om de verwarring die deze schrijver veroorzaken voor henzelf maken, misschien waren zij zelf wel in de war.

34.

Ik zal nu de verslagen van Manetho en Cheremon toevoegen die gaan over Lysimachus, die dezelfde onware onderwerpen opvoert, maar verder is gegaan met vervalsingen vanwege zijn haat tegen ons volk. Zijn woorden zijn deze: de Joden zijn melaats en schurftig, en onderworpen aan andere afwijkingen, in de dagen van Bocchoris, koning van Egypte, vluchtten zij naar tempels, en kregen hun teerkost door middel van bedelen, en toen hun aantal groot werd en zij allen ten prooi vielen aan zware ziekten, werden zij een reden van angst voor Egypte en ontstond er ook schaarste. Daarom zond Bocchoris, de koning van Egypte, sommigen naar het orakel van Hammon om raad te vragen over deze schaarste. Het antwoord van de goden was dit: hij moest zijn land zuiveren van onreine en onbetrouwbare lieden, door hen te verdrijven naar de woestijn, maar het melaatse en schurftige volk moest hij verdrinken, zijn tempel reinigen, want de zon was verontwaardigd over deze lieden, zij mochten niet blijven leven en daarna zou het land weer oogsten opleveren. Nadat Bocchoris het orakel had ontvangen, riep hij de priesters, en de bedienden van hun altaren, en gaf hen opdracht het onreine volk te inventariseren, en aan de soldaten over te leveren, die hen naar de woestijn moesten brengen, maar het melaatse volk, omhuld met lakens, te verdrinken in de zee. Hierna werd het schurftige en melaatse verdronken, en de rest werd bijeen gedreven en naar de woestijn gestuurd in de hoop dat ze daar zouden omkomen. In dit geval verzamelden zij zichzelf bijeen, en beraadslaagden wat te doen. Zij besloten dat zij in de komende nacht, zij hun lampen zouden ontsteken, en de wacht zouden houden, dat ze zouden vasten in die nacht, en de goden zouden aanroepen om bevrijding te verkrijgen. De volgende dag was er een Mozes die hen opriep de reis te wagen, en voort te trekken totdat zij een stad om in te wonen zouden vinden. Hij zei hen geen enkel respect voor iemand te tonen, maar gaf hen altijd de meest verwerpelijke raad, zoals het verwoesten van tempels en altaren van de goden die ze op hun weg zouden tegenkomen. Men ging akkoord met zijn voorstellen en trok de woestijn in. Maar toen de moeilijkheden van de reis voorbij waren, kwamen ze in een bewoond land, en daar mishandelden zij de bevolking, plunderden en verbrandden hun tempels. Uiteindelijk kwamen zij in het land dat men Judea noemt, en bouwden daar een stad en gingen daar wonen. De naam van deze stad was Hierosyla, een naam die later veranderd werd in Hierosolyma, en zichzelf noemde zij Hierosolymieten.

35.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Deze man ontdekte en noemde niet dezelfde koning samen met de anderen, maar geeft een geheel andere naam, en gaat voorbij aan de droom en de Egyptische profeet, hij brengt hem naar Hammon, om een orakel te verkrijgen over het melaatse volk, want hij zegt dat de menigte van de Joden in de tempels bijeen verzameld was. Nu is het onzeker of hij de namen van deze melaatsen beschrijft, en van hen die ziekten hadden, hij beschrijft hen als Joden. Welk volk bedoelt hij? Vreemdelingen of mensen van het land zelf? Waarom zou men hen Joden noemen als het Egyptenaren waren? Maar als ze vreemdelingen waren, waarom dan niet vermelden waar zij vandaan kwamen? En hoe kan het dat, nadat de koning velen van hen in zee had verdronken, en de rest naar de woestijn had verdreven, er nog altijd en groot aantal overbleef? Of, op welke manier trokken zij door de woestijn, en kregen zij het land waarin wij nu wonen? En wie bouwde onze stad en Tempel die beroemd is bij de gehele mensheid? En behalve dit, hij zou hebben moeten spreken van onze wetgever en zijn naam, en ook de naam die wij hebben, Joden. Hij zou ons hebben moeten informeren over het karakter van dit volk, en welke ouders hij zelf had, en de reden hebben moeten geven waarom hij dergelijke wetten ten aanzien van de goden uitvaardigde inzake de mannen tijdens die reis. Want ingeval het volk door geboorte Egyptisch was, zouden ze niet zo eenvoudig hun gewoonten hebben veranderd, en ingeval ze vreemdelingen waren dan hadden ze hun eigen wetgeving al sinds lange tijd. Het is waar, dat ten aanzien van hen die hen verdreven, ze mogelijk gezworen hebben nooit enige goede daad aan het te verrichten, en zou zouden daar zeer goede redenen voor hebben gehad! Maar als deze mannen besloten zouden hebben een oorlog tegen ieder van hen te voeren, ingeval ze zo door en door slecht zouden zijn als van hen wordt beweerd, en dat terwijl ze bereid waren hulp te verlenen, dan zou dit wel een zeer vreemd gedragspatroon zijn, maar niet van deze mannen zelf, maar van hem die deze dwaasheden de wereld in heeft gepompt. Hij is ook schaamteloos genoeg om te zeggen dat een naam die ‘berovers van de tempel’ betekent, was gegeven aan hun stad en dat die naam later is veranderd. De reden daarvoor is duidelijk, deze naam bracht oneer en haat aan hen in de tijd van hun nageslacht, terwijl het toch duidelijk is dat zij die deze Tempel bouwden, een eervolle naam aan hun stad gaven! Zo zien we dat deze ‘eerlijke’ man het aandurfde oneer over ons te werpen, en dat hij niet begreep dat ‘beroving van tempel’ niet hetzelfde woord is voor de Joden zoals het kennelijk is voor de Grieken. Maar waarom zou iemand meer zeggen over een persoon die dergelijke schaamteloze leugens verspreidt?

Echter, omdat dit boek al behoorlijk lang is geworden, zal ik nu aan een ander beginnen, en pogen toe te voegen in het volgende boek, wat de zaak compleet maakt.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

FLAVIUS JOSEPHUS TEGEN APION.

Boek 2.

In het vorige boek, meest edele Epaphroditus, heb ik onze leeftijd aangetoond en de waarheid bevestigd van wat ik heb gezegd, uit de geschriften van de Phoeniciërs, Chaldeeën en de Egyptenaren. Ik heb bovendien veel van de Griekse schrijvers als getuigen opgeroepen. Ik heb ook Manetho en Cheremon weerlegd en een paar andere vijanden van ons. Ik zal daarom hier beginnen met een uitdaging aan de overige schrijvers die tegen ons zijn, hoewel ik beken enige twijfel te hebben ten aanzien van Apion de grammaticus, of ik de moeite wel moet nemen ook hem uit te dagen, want sommige van zijn geschriften bevatten vaak gelijke beschuldigingen tegen ons. Enkele dingen die hij heeft toegevoegd zijn zwakke argumenten van bedenkelijke inhoud. En het grootste deel van wat hij zegt is onbeschaamdheid, en om de waarheid te zeggen, hij bewijst niet enig verstand te bezitten. Wat hij beweert lijkt op het werk van een mens zonder moraal, iemand die in afzondering leeft weet meer van de geschiedenis. Toch, omdat veel grote mannen zo dwaas kunnen zijn dat ze liever gevangen gehouden worden door zotheden, en dwaze orakels, dan door hetgeen overwogen en met zorg geschreven is, en pret beleven aan buitenzinnigheden van anderen en kunnen het niet verdragen dat dat anderen worden aanbevolen of complimenten krijgen of zelfs maar positief worden genoemd. Ik meende het nuttig deze man niet ongenoemd te laten passeren en te kijken naar hetgeen hij beweert, hij schrijft immers beschuldigingen tegen ons met de kennelijke bedoeling ons voor de rechter te brengen. Want ik heb ook waargenomen, dat veel mensen het heerlijk vinden als ze zien dat de een de ander begint te beschuldigen en hij vervolgens met minachting wordt bekeken, en dat alles op grond van de immoraliteiten die ze zelf in zich hebben! Echter, het is niet gemakkelijk een verhandeling te zien en nog minder eenvoudig achter zijn bedoelingen te komen, toch schijnt hij een grote verwarring en nog meer leugens te verspreiden. In de eerste plaats, dergelijke zaken hebben we al behandeld, en verteld over het vertrek van onze voorvaders uit Egypte, en in de tweede plaats, hij beschuldigt de Joden die in Alexandrië wonen, en in de derde

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

plaats, vermengt hij dingen met dergelijke beschuldigingen als bezorgdheid over de heilige zuivering, met andere handelingen die in de Tempel worden verricht.

2.
Nu, hoewel ik niet anders kan denken dan wel ik al heb aangetoond, en dat meer overvloedig dan nodig was, dat onze vaderen van oorsprong geen Egyptenaren waren, en ook niet uit Egypte werden verdreven, zij het op grond van ziekten of andere kwalen, toch wil ik in het kort kennis geven van wat Apion toevoegt aan dit onderwerp. Want in zijn derde boek, hetwelk gaat over de aangelegenheden van Egypte, zegt hij dit: Ik heb gehoord van een oud man uit Egypte, dat Mozes van Heliopolis was, en dat hij dacht zichzelf te moeten verplichten de gewoonte van zijn voorvaderen te volgen, hij bad in de openlucht in de richting van de stadsmuren, maar dat hij daardoor in de richting van de opgaande zon bad, was aangenaam was in de situatie van Heliopolis, en dat hij ook op pilaren bouwde in plaats van gnomen, waaronder een grot was in de vorm van een boot, en de schaduw die op hem viel ging rondom hem, zoals de loop van de zon. Dit is dat wonderbaarlijke verhaal wat we hebben van deze schrijver. Maar dat het een leugen is, is wel zo duidelijk, dat het een paar woorden vraagt om het toe te lichten, het is immers duidelijk, uit de boeken van Mozes, dat toen hij de eerste Tabernakel voor God oprichtte, hijzelf geen opdracht gaf voor de bouw van een dergelijke representatie, en ook niet bepaalde dat zijn nageslacht dat zou moeten doen. Deze opdracht kwam van God. Bovendien, toen later de Tempel in Jeruzalem gebouwd werd door Salomo, vermeed hij alle nutteloze en overbodige decoraties die Apion heeft bedacht. Hij zegt verder dat hij het gehoord van een oud man dat Mozes uit Heliopolis kwam. Hij wil de indruk wekken dat hijzelf nog en jonge man was en een oude man geloofde toen zij met elkaar spraken. Deze schrijver, die hij was, kan nauwelijks iets vertellen over het land waar de dichter Homerus vandaan kwam, niet meer dan hij kan over het land waar Pythagoras van kwam, die vergeleken met de ander nog maar zeer recent heeft geleefd, toch doet hij gemakkelijk over de tijd van Mozes, die zoveel jaren eerder leefde, hij maakt zich afhankelijk van een oud man, wat wel aangeeft wat een verstokte leugenaar hij is. Maar dan deze chronologische vaststelling van de tijd waarin hij zegt dat het melaatse volk, de blinden en lammen uit Egypte kwamen, dan is hij plotseling zeer accuraat en stemt in met hen die voor hem over ons hebben geschreven. Manetho zegt dat de Joden vertrokken uit Egypte tijdens de regering van Tethmosis, 339 jaar voordat Danaus naar Argos vluchtte; Lysimachus zegt hiervan dat het onder koning Bocchoris was, dat is 1.700 jaar gleden, Molo en sommige anderen stellen het vast zoals men het graag wilde horen, maar onze Apion, alsof hij meent het te verdienen te worden geloofd, eerder dan de anderen, heeft bepaald dat het in de 7de Olympiade is geweest, en dat het 1ste jaar van die Olympiade hetzelfde jaar was waarin Carthago door de Phoeniciërs werd gebouwd. De reden waarom hij het heeft over de bouw van Carthago was omdat hij er van uitging dat zijn beweringen daardoor meer geloofwaardig zouden zijn, al was het maar door te strooien met jaartallen. Maar hij was zich er niet van bewust dat zijn karakter te vol zat met leugens, want als we de Phoenicische archiefstukken geloven voor wat betreft de komst van de eerste kolonisten naar Carthago, die vertellen dat Hiram hun koning was 150 jaar voordat Carthago werd gebouwd, hierover heb ik al eerder gesproken bij het noemen van de archieven van Phoenicië, En ook dat Hiram een vriend van Salomo was toen hij de Tempel in Jeruzalem bouwde, en hem bijstond bij het bouwen van de Tempel, terwijl Salomo die Tempel bouwde 612 jaar nadat de Joden uit Egypte vertrokken. En wat betreft het aantal van hen die uit Egypte werden verdreven, komt hij op hetzelfde aantal als Lysimachus, en zegt dat het 110.000 man waren. Hij noemt verder een wonderbaarlijke aanleiding voor het ontstaan van de naam voor de Sabbath, want zegt hij, nadat de Joden 6 dagen hadden gereisd, kregen ze last van luizen in hun

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

liezen, en daarom rustten zij op de 7de dag. Om veilig aan te kunnen komen in het land dat zij nu Judea noemen, daar bleven zij Egyptisch spreken, en noemden die dag Sabbath, want de kwaal van luizen wordt in het Egyptisch Sabbatosis genoemd. Moet men niet lachen om deze truc's? Of hem eerder minachten vanwege zijn onbeschaamdheid waardoor hij deze leugens schrijft? We moeten, zo lijkt het, er van uitgaan dat al deze 110.00 mannen onder de luizen zaten. Maar, dat is zeker volgens Apion, als deze mannen blind en lam waren, en allerlei soorten lichamelijk ongemak kenden, dan hadden ze nog geen reis van een dag kunnen volhouden door die grote woestijn, en daarbij komt nog, dat ze slag moesten leveren met tegenstanders! En dat allemaal als er zo'n grote menigte allerlei ongemakken heeft! Want geen ongemak als deze komt zomaar, ook niet tijdens een reis, en zeker niet als er vele tienduizenden voortdurend verder trekken. Ook is het niet waarschijnlijk dat een dergelijke ramp uit de lucht komt vallen, dat te vermoeden is wel erg absurd en bizar. Echter, onze bewonderenswaardige schrijver Apion heeft hiervoor verteld dat ze in Judea kwamen na een periode van 6 dagen, en ook dat Mozes zich naar de berg begaf die tussen Egypte en Arabië ligt, de Sinaï, en daar 40 dagen lang verborgen bleef, en dat hij bij zijn terugkomst de wet aan de Joden gaf. Maar, hoe was het dan mogelijk voor hen 40 dagen in een woestijnplaats te blijven waar geen water was, en tegelijkertijd de hele woestijn over te steken naar Judea in slechts 6 dagen? En wat betreft deze vertaling van het woord Sabbath, het bevat ofwel de grootste onbeschaamdheid, ofwel de grootste demonstratie van onwetendheid. Want de woorden Sabbo en Sabbath zijn geheel verschillend van elkaar, het woord Sabbath betekent is de Joodse taal 'rust van alle soorten werk', maar het woord Sabbo, zoals hij bevestigt, betekent in het Egyptisch de kwaal van luizen in de liezen.

3.
Dit is het verzonnen verslag dat de Egyptische Apion ons geeft over het vertrek van de Joden uit Egypte, en is niet beter dan zelfbedrog. Maar waarom zouden we ons verwonderen over de dingen die hij van onze voorvaderen vertelt, als hij beweert dat zij van oorsprong Egyptisch zijn, als hij ook over zichzelf liegt? Want hoewel hij geboren is in Oasis in Egypte, zoals hij beweert, en een hooggeplaatst man in Egypte was, toch loochent hij zijn werkelijke afkomst en voorgeslacht. Leugenachtig zegt hij in Alexandrië geboren te zijn, maar kan zijn afkeer van zijn familie niet verbergen, want zie hoe hij hen haat en alles doet om het te bevuilen. Want zou hij niet hebben getracht de Egyptenaren een slechte naam te bezorgen, hij zou niet de Egyptische naam van zichzelf gemeden te hebben. Wat de bewering van de Egyptenaren aangaat over onze afkomst, zij doen die op grond van een van de volgende redenen, ofwel om zichzelf grotere waarde toe te kennen, en zeggen dan geen enkele relatie met ons te hebben, ofwel omdat ze ons willen betrekken in hun eigen misdaden en schande. Maar deze fijne vriend Apion schijnt zijn eigen oneer over ons uit te willen braken, namelijk dat we van oorsprong Egyptenaren zijn, om die dan weer door te geven aan de Alexandrijnen, als beloning voor het voorrecht dat aan hem gegeven is door een van hen te mogen zijn. En zo brengt hij oneer over hen en over zichzelf, hoewel hij daaronder ook alle Egyptenaren rekent, in beide gevallen is hij een onverbeterlijk leugenaar.

4.
Maar laat ons nu zien wat de misdaden zijn waarvan Apion de Alexandrijnse Joden beschuldigt. Zij kwamen, zegt hij, uit of Syrië, en bewoonden de ruwe zee, en in de buurt van schuimende golven. Als deze plaats van bewoning ook maar iets bevat dat oneervol genoemd kan worden, dan verwijst deze man naar zijn eigen land, Egypte. Maar wat hij beweert zijn eigen land te zijn, Alexandrië, daar is ieder het over eens, dat is een deel van Egypte dat dicht bij de zee ligt, en het beste deel om

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

bewoond te kunnen worden. Als de Joden dit deel van de stad door geweld hebben veroverd, dan hebben zij dat goed verborgen gehouden, en het zou van hun moed getuigen, maar in werkelijkheid was het Alexander zelf die hen die plaats gaf om in de wonen, toen zij voorrechten kregen onder de Macedoniërs. Wat zou Apion hebben gezegd als de stad die aan hen gegeven was de naam Necropolis had? Had deze man de brieven van koning Alexander gelezen, of die van Ptolomeus, de zoon van Lagus, of de geschriften van de opvolgende koningen, of de pilaren die er nog altijd staan in Alexandrië, en de voorrechten beschrijven die de grote Julius Caesar aan de joden verleende, dan had deze man, zeg ik u, de archiefstukken gekend, en toch heeft hij de schaamteloosheid geheel tegenstrijdig over hen te schrijven, waarmee hij zichzelf bewijst een onbetrouwbaar mens te zijn. Maar als hij niets weet van deze archiefstukken, dan betoont hij zich een onwetende, hij beweert zelf zich te verbazen over de aanwezigheid van Joden in Alexandrië, nog een voorbeeld van zijn onwetendheid. Want als dergelijke plaatsen worden kolonies genoemd, en hoewel ze enorm ver van elkaar af liggen, hebben zij namen gekregen als waren het nieuw-gebouwde steden. En welke aanleiding is er om te spreken van anderen, als de Joden die in Antiochië Antiochiërs worden genoemd, omdat Seleucus, de stichter van die stad, hen het voorrecht gaf die daarmee gepaard gingen? Op gelijke manier hebben Joden die in Efeze en andere steden van Ionië, ook de namen waaronder zij geboren zijn, door de gunst van de elkaar opvolgende vorsten, en bovenal de vriendelijkheid en menselijkheid van de Romeinen die zo groot zijn bij hen, dat zij hebben vergund te leven op de eigen manier in het grote Romeinse rijk, en dat gaat op voor hele volken, want ook de Iberiërs, Tyrrheniërs en Sabijnen zijn nu Romeinen. En als Apion deze manier van het verkrijgen van voorrechten verwerpt, zoals een burger van Alexandrië te zijn, laat hem dan ver weg blijven van het zichzelf een Alexandrijn te noemen, want anders, hoe kan hij, die geboren is in het hart van Egypte, een Alexandrijn zijn, als deze manier van voorrecht-verkrijging een schande zou betekenen? Hoewel de Romeinen inderdaad, zij zijn immers heren over de gehele aarde, verboden hebben dat de Egyptenaren welk voorrecht dan ook in welke stad dan ook zouden hebben, waagt onze fijne vriend het, die het aandurft voorrechten op te eisen die hem verboden zijn, te trachten te lasteren opdat zij die deze voorrechten wel hebben, die zouden verliezen. Want Alexander heeft daarom enigen van ons volk naar Alexandrië laten gaan, omdat hij wilde dat daar inwoners zouden zijn, in de stad die hij met zoveel inspanning had gebouwd, en die een grote beloning voor het volk was. Omdat hij, na zorgvuldig testen, hen bevond mannen te zijn van grote deugd en trouw aan hem, want, zoals Hecateus over ons zegt: Alexander eerde ons volk zodanig dat hij vanwege de trouw die de Joden aan hem betoond hadden, heb toestond in Samaria vrij van belastingen te zijn. Van hetzelfde was ook Ptolomeus, de zoon van Lagus, voor de Joden die woonden in Alexandrië. Want hij vertrouwde het fort van Egypte aan hen toe, omdat zij trouw waren aan hem, en toen hij het verlangen had voor zichzelf de regering van Cyrene veilig te stellen, en van de andere steden van Libië, tot hemzelf, stuurde hij Joden daarheen om daar te wonen. En wat zijn opvolger Ptolomeus, die Philadelphus genoemd werd, hij liet niet alleen onze gevangenen vrij, maar gaf hen ook vaak geld en, wat zijn grootste daad is, hij had het verlangen onze wet te kennen, en verkreeg onze Heilige Schriften en wenste dat mannen bij hem kwamen om hem uitleg daarover te geven. En, om de juiste mannen bij hem te hebben liet hij niemand minder dan Demetrius Phalereus, Andreas, Aristas I, en Demetrius, de meest geleerde man van zijn tijd, en andere mannen komen, die ook als lijfwacht werden benoemd, en zorg zouden dragen voor de uitleg. Hij zou dit alles niet hebben gewild als hij ook maar de minste minachting daarvoor zou hebben gehad, neen, integendeel, hij had grote bewondering voor al deze zaken.

5.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Deze Apion was onbekend met bijna alle koningen van Macedonië, van wie hij beweerde dat het zijn beschermheren waren, maar die ons zeer gunstig gezind waren, want de 3de van deze Ptolomeën was Euergetes, die, toen hij geheel Syrië met geweld had veroverd, geen dank bracht aan de Egyptische goden voor zijn overwinning, maar naar Jeruzalem kwam, en volgens onze wetten offers bracht aan God. En wijdde aan Hem gaven die bij een dergelijke overwinning behoorden, en wat Ptolomeus Philometer en zijn echtgenote Cleopatra betreft, zij lieten bijna al hun regeringszaken over aan Joden, zoals Onias en Dositheus, beide Joden, die door Apion belachelijk worden gemaakt, die de bevelhebbers van zijn gehele leger waren. Maar zeker, in plaats van hen te belasteren, zou hij hen moeten bewonderen, en hen dank moeten geven voor het sparen van Alexandrië, waarvan hij zegt een burger te zijn, want toen deze Alexandrijnen oorlog voerden tegen Cleopatra, de koningin, en in groot gevaar van totale ruinering te geraken, bemiddelden deze Joden voor een vereenkomst, en bevrijdden hen van de ellende van een burgeroorlog. Maar toen, zegt Apion, bracht Onias een kleine landmacht naar de stad in de tijd dat Thorruns, de Romeinse gezant daar was. Ja, ik durf te zeggen dat hij dat terecht deed, want omdat Ptolemeus, die Physco genoemd werd, na de dood van zijn broer Philometer, van Cyrene kwam, en Cleopatra met haar zonen wilde verdrijven uit het koninkrijk, zodat hijzelf een ongerechtvaardigde overwinning zou kunnen behalen. Want deze oorzaak was het waardoor Onias een oorlog ondernam tegen hem namens Cleopatra, en ook omdat hij het koninklijke vertrouwen niet wilde beschamen in een tijd van haar beproeving.
Zo heeft God ook een opmerkelijk getuigenis gegeven aan deze rechtvaardige procedure, want toen Ptolomeus Physco het voornemen had om tegen het leger van Onias te strijden, landmacht, en alle Joden die in de stad Alexandrië gevangen had genomen, met hun vrouwen en kinderen, en hen naakt en in ketenen voor zijn olifanten gooide opdat zij vertrapt zouden worden, en toen hij voor dat doel de olifanten dronken had gevoerd, liepen de gebeurtenissen tegengesteld aan was hij wilde bereiken, want de olifanten lieten de Joden voor wat zij waren, en stortten zich op de vrienden van Physco, en doodden een groot aantal van hen. Hierna zag deze Ptolomeus een verschrikkelijke geest, die hem verbood deze mensen enige schade te doen, en zijn concubine, voor wie hij veel liefde had, sommigen noemen haar Ithaca, en anderen Irene, smeekte hem dat hij een dergelijke wreedheid niet zou begaan. Hij gehoorzaamde aan haar verzoek, en had berouw van wat hij ofwel al had gedaan, ofwel nog wilde doen. Daarom is het ook bekend van deze dag door de Alexandrijnse Joden nog steeds wordt herdacht, vanwege het feit dat zij op die dag beschermd werden en ook door God verlost. Echter, Apion, die slimme verslaggever aan de mensheid, had de idee de Joden te beschuldigen van oorlogsplannen tegen Physco, terwijl hij hen aan de andere kan juist lof geeft voor deze eventuele plannen. Deze man maakt ook melding van Cleopatra, de laatste koningin van Alexandrië, en misbruikt ons, omdat zij ons ondankbaar zou zijn, terwijl hij haar zou hebben moeten berispen, omdat zij allerlei soort onrechtvaardigheden en slechte praktijken bedreef, zowel naar haar omgeving als naar haar echtgenoot die haar liefhad. En inderdaad, in het algemeen naar alle Romeinen, en die keizers die haar weldoeners waren, en haar zuster Arsinoe in de tempel doodden, die haar geen enkele schade had gedaan. Verder liet zij haar broer ombrengen door middel van verraad, en zij vernielde de goden van haar land en de graftomben van haar voorgangers, en terwijl zij haar koninkrijk van de eerste Caesar had ontvangen, had zij de schaamteloosheid te rebelleren tegen zijn zoon, en zijn nakomelingen. Zij betoverde Antonius met haar 'liefdesspel, en gaf hem over aan een vijand van zijn land, en maakte hem een verrader van zijn vrienden, en door middel van hem beïnvloedde zij het koninklijk gezag negatief, en dwong anderen haar te volgen in har dwaze daden. Maar wat moest ik nog zeggen, toen zij Antonius verliet tijdens een zeeslag, hoewel hij haar echtgenoot was, en de vader van haar kinderen, dwong zij hem zich uit zijn regering terug te trekken en haar te volgen naar Egypte. Nadat Caesar ten laatste Alexandrië had ingenomen, kwam zij aan

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

bij het dieptepunt van haar wreedheden, door te verklaren dat zij altijd nog goede hoop had ten aanzien van de omstandigheden. Zij kon immers altijd nog de Joden doden, al was het met haar eigen handen. Ja, zij was aangekomen bij deze graad van wreedheid en perversiteit. En zou iemand denken dat wij ons nergens op kunnen beroepen, zoals onz vriend Apion stelt, wat te zeggen van het feit dat de koningin, toen zij ons nog gunstig gezind was, ons graan stuurde in een tijd van voedselgebrek? Echter, ten laatste ontmoette zij de staf die ze verdiende. Wat ons Joden aangaat, we beroepen ons op de grote Caesar voor de hulp die wij hem brachten, en welke trouw we hem hebben bewezen tegen de Egyptenaren, en ook op de Senaat en haar decreten, en de brieven van Augustus Caesar, waarin onze verdiensten worden bevestigd. Apion zou hebben moeten kijken naar deze brieven, en in het bijzonder de getuigenissen aangaande ons hebben moeten lezen, die gegeven zijn door Alexander en alle Ptolomeën, en kennis hebben moeten nemen van de decreten van de Senaat en de grootst Romeinse keizer. En toen Germanicus niet in staat was en behoorlijke verdeling van graan voor het volk van Alexandrië te organiseren, wat slechts aantoont wat voor moeilijke tijd het was, en hoe groot het gebrek aan graan toen was, heeft hij geen kwaad woord over de Joden gezegd, want alles wat de keizers dachten over de Alexandrijnse Joden is maar al te goed bekend, want de verdeling van graan was gelijk voor ieder, ook voor de Joden in Alexandrië. Maar ze waren verlangend datgene wat de koningen aan hun zorg hadden toevertrouwd, zorgvuldig te bewaren. zoals de bewaking van de rivier, noch dachten zij onwaardig over deze taak, wat zij trouwens over geen enkele taak hebben gedaan.

6.
Maar behalve dit, Apion maakt zijn bezwaar tegen ons als volgt kenbaar: als de Joden, zegt hij, burgers van Alexandrië zijn, waarom aanbidden zij de goden van de Alexandrijnen niet? Ik geeft op die vraag dit antwoord: hoe komt het dan, dat jullie Egyptenaren, oorlogen tegen elkaar voeren vanwege godsdienst? Op dit punt zijn jullie geen Egyptenaren, maar gewone mensen, omdat jullie opgegroeid zijn met grote liefde voor dieren die vak een geheel tegengestelde natuur hebben ten opzichte van elkaar, hoewel de natuur van mensen altijd dezelfde schijnt te zijn. Als er dan een dergelijke verscheidenheid van mening onder jullie Egyptenaren bestaat, waarom zou men dan verbaasd zijn dat zij die uit een ander land naar Alexandrië komen, en zelf uit hun land van herkomst komende wetten hebben, moeite doen om de godsdienst-gewoonten van Alexandrië over te nemen? Maar hij beschuldigt ons ervan de oorsprong van opruiing te zijn, maar deze beschuldiging, als die al terecht is, waarom is die niet tegen ons allen geuit, want het is toch bekend dat we een van denken zijn? Bovendien, degenen die onderzoek in deze aangelegenheid doen, zullen spoedig ontdekken dat de oorzaak van opstand afkomstig is van burgers van Alexandrië zoals Apion er een is, want toen het de Grieken en Macedoniërs waren die bezit namen van deze stad, was er geen opruiing tegen ons, en we hadden toestemming onze eigen plechtigheden uit te voeren. Maar toen het aantal van de Egyptenaren daar groeide, groeide ook de verwarring onder hen, en brak er een opruiing uit, maar ons volk bleef rustig. Deze Egyptenaren waren daarom de stichters van deze moeilijkheden, omdat zij niet de stabiliteit van de Macedoniërs hebben noch de omzichtigheid van de Grieken. Vol van de slechtheid van Egypte, en met vasthouding aan hun ingewortelde haat tegen ons, zijn zij zelf schuldig aan de verschillen en tegenstrijdigheden die onder hen bestaan. Terwijl velen van hen het burgerschap nooit hebben verkregen, maar wel zij die nog steeds bekend staan om hun voorrechten die eigenlijk slechts aan buitenlanders werden verleend. Er is geen enkel verslag waaruit blijkt dat deze voorrechten aan Egyptenaren in het algemeen zijn verleend. En dat hebben ook de latere keizers niet gedaan, terwijl het Alexander was die ons in deze stad heeft geïntroduceerd, de koning vermeerderde onze voorrecht daar en de Romeinen hebben het goed gedacht deze voorrechten als

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

onschendbaar te zien. Bovendien, Apion zou ons graag willen bekladden, omdat we nergens beelden voor keizers hebben opgericht, alsof de keizers dat niet allang wisten, noch voordat zij Apion als hun verdediger nodig zouden hebben. deze Apion zou er goed aan doen een bewonderaar van de Romeinse moed en bescheidenheid te zijn. Zij dwingen niemand de wetten van hun eigen land te overtreden, maar zijn bereid eer te ontvangen op een manier die in overeenstemming is met de eisen van hun eigen wetgeving. Want zij hebben geen behoefte aan eer die onder dwang wordt gegeven. Daarom, omdat de Grieken en sommige andere naties denken dat het een goede zaak is beelden te maken, hebben zij ook veel vreugde als zij een schildering hebben gemaakt van hun ouders, vrouwen en kinderen. En er zijn sommigen die ook afbeeldingen van zichzelf maken al hadden zij geen band met hen, en er worden zelfs afbeeldingen gemaakt van personeel waarop zij gesteld zijn. Is het dan verwonderlijk dat zij hetzelfde doen ten aanzien van hun heersers? Maar onze wetgever heeft ons verboden afbeeldingen te maken, niet met de reden dat we de Romeinen niet zouden eren, maar omdat het verachtelijke dingen zijn die geen nut hebben, niet voor God en niet voor mensen. En Hij verbood hen, zoals we hierna zullen aantonen, enige afbeelding te maken van de geschapen dieren, en nog veel minder van Hemzelf, die geen deel uitmaakt van de geschapen dieren. Toch heeft onze wetgever nergens verboden eer te geven aan waardige mensen, echter anders dan de eer die we aan God geven. En deze eer geven we maar al te graag aan de keizers. En ook aan het volk van Rome, en brengen ook offers die we zelf betalen uit de algemene middelen, hoewel we geen andere offers bekostigd uit de algemene middelen brengen voor onze kinderen, we brengen die offer uit eerbetoon aan de keizer terwijl we dat enkel ander persoon doen. Laat dit voldoende zijn als algemeen antwoord aan Apion, en op wat hij zegt met betrekking tot de Alexandrijnse Joden.

7.

Echter, ik kan slechts bewondering hebben voor hen die deze man voorzien hebben van zijn materiaal, ik bedoel Possidonius en Apollonius de zoon van Molo, die, terwijl ze ons beschuldigen van het niet aanbidden van dezelfde goden, die wel door anderen worden aanbeden, zichzelf onschuldig achten een goddeloosheid, als ze leugens over ons vertellen, en de meest verbazingwekkende verhalen construeren inzake onze Tempel, terwijl het een uiterst schandelijk iets is dat vrije mensen leugens uiten over welk onderwerp dan ook, en nog veel schandelijker dat zij dat doen over onze Tempel, die over de hele wereld beroemd is, en door ons als heilig wordt gezien, want Apion heeft de schaamteloosheid te stellen dat de Joden ezels in hun Tempel zouden hebben, en hij zegt dat dit was ontdekt door Antiochus Epiphanes toen deze onze Tempel ontwijdde, en daar ezelskoppen van goud vond die en grote waarde zouden vertegenwoordigen. Hierop is mijn eerste antwoord dit, dat er nooit zoiets bij ons is geweest, een Egyptenaar mag dat onder geen beding ons in de mond leggen, een ezel niet meer verachtelijk is als een godheid zoals een geit dat zou zijn. Maar behalve dit antwoord, zeg ik verder, hoe komt het dan dat Apion niet begrijpt dat dit een evidente leugen is? En het wordt zelfs verworpen door de koning die het zelf een ongeloofwaardig verhaal vindt! Want wij Joden zijn altijd geregeerd geweest door dezelfde wetten, waaraan wij vasthouden, en hoewel veel tegenspoed over onze stad gekomen is, en ook aan andere, en hoewel Theos Epiphanes en Pompeus de Gsrote en Licinius Crassus, en ten laatste Titus Caesar ons heeft veroverd in een oorlog, en onze Tempel in bezit kreeg, toch heeft geen van hen een dergelijk iets daar gezien, noch iets wat in strijd was met onze godsdienst, hoewel wat zij gevonden hebben openbaar is gemaakt. Maar wat Antiochus Epiphanes aangaat, hij had geen enkel recht de schade toe te brengen zoals hij heeft gedaan. Hij kwam alleen maar omdat hij rijkdom wilde vinden, zonder zichzelf tot onze vijand te verklaren, en overviel ons terwijl wij zijn bondgenoten en vrienden waren,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hij heeft in onze Tempel niets kunnen vinden dat belachelijk was. Dit wordt bevestigd door veel waardige schrijvers, zoals Polybius van Megalopolis, Strabo van Cappadócië, Nicolaus van Damascus, Timagenes, Castor de chronoloog, en Apollodorus, die allen zeggen dat het vanwege het verlangen naar geld was dat Antiochus zijn verbond met de Joden schond, en hun Tempel bevuilde met zijn aanwezigheid, omdat die vol zou zijn met goud en zilver. Apion zou respect voor deze feiten moeten hebben, tenzij hij zelf een ezelshart of een hondenkop, anders dan van hemzelf, in onze Tempel had waargenomen. Maar dat is wel wat hij van ons beweert! Wat ons Joden aangaat, we geven geen eer aan ezels, en kennen hen geen ratelslangen, van wie zij veronderstellen dat de een de ander eet of tenminste bijt, en dat het personen zijn waardig een godheid te zijn. Ezels zijn hetzelfde voor ons als voor andere verstandige mensen, namelijk lastdieren die dragen wat wij op hen binden, maar als ze bij onze dorsvloeren komen, en ons graan eten of niet doen wat ze verondersteld worden te doen, dan slaan we met de zweep, omdat het hun taak is ons te dienen in onze huishoudelijke aangelegenheden. Maar onze Apion was ofwel geheel onvaardig in het samenstellen van een degelijk verzinsel, of kon niet afmaken waaraan hij begon, omdat hij geen enkel succes heeft met het gooien van verwijten naar ons.

8.

Hij voegt er nog een andere Griekse fabel aan toe om ons te belasteren. In antwoord daarop zal het voldoende zijn te zeggen dat zij, die willen spreken over de aanbidding aan God, niet onkundig mogen zijn over hetgeen zij willen spreken, en dat het minder erg is door Tempels te gaan dan lasterlijkheden te produceren over priesters. Sommige mannen als hij zijn meer ijverig een heiligschennend koning te verdedigen, dan over ons de waarheid te schrijven, of over onze Tempel, want als ze zo ijverig zijn om dank te geven aan Antiochus, en zijn verderfelijk karakter willen verdoezelen, en de heiligschennis waaraan schuldig was met betrekking tot ons volk, Toen hij geld wilde, en het ondernam om ons te onteren, en leugens vertelde zelfs aangaande onze toekomstverwachting, dan is dat hun zaak. Apion wordt de profeet van een ander in deze zaak, en zegt dat Antiochus in onze Tempel een bed aantrof met daarop een man, en een kleine tafel vol met lekkernijen, zoals vis uit de zeeën landvogels, en dat hij verbaasd was over die lekkernijen die voor deze man stonden, dat hij onmiddellijk de koning die bij hem gekomen was, aanbad. En hoopte dat hij zou hem in alles zou helpen, dat hij neerviel op zijn knieën, en zijn rechterhand naar hem uitstrekte, en smeekte dat hij zou worden bevrijd en dat de koning hem toestemming gaf weer te zitten. En hij vertelde hem wie hij was, en waarom hij daar woonde, en wat de bedoeling van de verschillende soorten voedsel dat voor hem stond was, en de man maakte klaagzangen, met zuchten en tranen in de ogen, gaf hij hem dit verslag van de ellende waarin hij verkeerde, en zei dat hij een Griek was en dat toen hij naar deze streek kwam, om in zijn levensonderhoud te voorzien, gegrepen was door vreemdelingen op een onverwacht moment, en naar deze tempel werd gebracht en daarin opgesloten werd, en door niemand werd gezien, maar werd vetgemest onder deze merkwaardige omstandigheden met voedsel dat hem werd gebracht. En deze onverwachte ervaring bracht hem eerst grote vreugde, maar na enige tijd werd het bedenkelijk en kreeg hij verdenkingen ten aanzien van hun bedoelingen. Ten laatste deed hij navraag bij een bediende die bij hem kwam en die vertelde hem dat het was om gehoorzaam te zijn aan de wet van de Joden, die hij hem niet mocht vertellen, daarom werd hij zo gevoed werd, maar dat men dit jaarlijks deed. Dat men gewoon was een Griek te grijpen, en hem een jaar lang vet te mesten, en hem dan aan een hout te binden, en te doden, als offer tijdens een plechtigheid, en te proeven van zijn smaak van zijn ingewanden, zij hadden een eed afgelegd om hiervoor altijd een Griek te nemen, zodat er altijd vijandschap met de Grieken zou bestaan, en dat de overgebleven delen in en put zouden worden gegooid. Apion voegt

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

er verder aan toe, dat deze man vertelde dat dit voor hem al vaker was gedaan, en smeekte Antiochus dat hij uit eerbied voor de Griekse goden, deze valstrik voor zijn bloed, van de Joden bekend zou maken, en hen zou in gelijke ellende zou onderdompelen. Dit is een tragisch verhaal en vol van niet anders dan onbeschaamdheid en wreedheid. Toch is het geen excuus voor de heiligschennis van Antiochus, zoals de schrijvers van dit verhaal willen doen geloven. Want men kan niet veronderstellen dat hij hem vooraf ontmoet zou hebben en zijn daden dus een gevolg waren. Hij is derhalve een uitermate oneerbiedig iemand, die zich overgaf aan schandelijke activiteiten, en geen respect voor God had bij wat hij deed. Maar wat Apion betreft, hij heeft gehandeld uit een onverzadigbare liefde voor de leugen, en het is uiterst eenvoudig dat te ontdekken als we zijn schrijfproduct nader bezien, want de verschillen van onze wetten zijn niet slechts aan de Grieken bekend, maar ook aan de Egyptenaren, en aan sommige andere volken, daar komt nog bij dat vele ons land bezoeken, en enige tijd daar verblijven. Hoe kan het dan dat een dergelijke eed slechts van kracht zou zijn voor Grieken? En dat alleen om hun bloed te laten stromen? Of, hoe is het mogelijk dat alle Joden samen zouden komen voor een dergelijk offer? Zouden de ingewanden van een mens toereikend zijn voor duidenden, zoals Apion beweert? Of, waarom heeft de koning deze man niet met zich meegenomen, ongeacht zijn naam, die overigens in het verhaal van Apion niet wordt vermeld, en met pracht en praal naar zijn eigen land gevoerd? Hij zou daardoor als een godsdienstig persoon zijn gezien, en iemand die welwillend stond tegenover de Grieken, en zich daardoor hebben kunnen verzekeren van steun tegen alles wat hij haatte, in het bijzonder de Joden. Maar ik laat deze zaak voor wat het is, want de behoorlijke manier om dwazen tentoon te stellen is niet met woorden, maar door een beroep te doen op de dwaasheden die zij zelf zeggen. Nu dan, allen die de constructie van onze Tempel hebben gezien, en weten hoe die eruitzag, weten goed genoeg dat de reinheid daarvan hooggehouden werd, want het had 4 verschillende hoven, en ieder hof had een eigen bestemming. In de eerste hof mocht iedereen komen, ook vreemdelingen, hoewel geen vrouwen, die menstrueerden, zij mochten er in de periode niet komen, en alle Joden mochten ook in de 2de hof komen, ook vrouwen die niet menstrueerden. In de 3de hof mochten mannen komen nadat zij een reiniging hadden ondergaan. In de 4de hof gingen de priesters in hun heilige kleding, maar wat de meest heilige plaats aangaat, daar mocht niemand komen, behalve de hoge priester, gekleed in bijzondere kleding. Er wordt grote omzichtigheid betracht ten aanzien van alle taken in de Tempel, bijvoorbeeld dat de priester die benoemd zijn, slechts op bepaalde tijden in de tempel mogen komen. Want in de ochtend, bij de opening van het binnenste deel van de Tempel, ontvangen de betreffende priesters de offers, totdat de deuren weer gesloten worden. Ten laatste is het onwettig vaatwerk in de Tempel te brengen dat daar niet behoort, er staat ook niets, behalve het wierookaltaar, de tafel van het toonbrood, het reukofferaltaar en de kandelaar, zoals omschreven in de wet, verder is er niets. En ook zijn er geen geheime zaken die verricht worden, en er is dat waar niet over gesproken kan worden, en worden er geen feesten gehouden. Want wat ik nu heb gezegd is openlijk bekend, en wordt gesteund door het getuigenis van het gehele volk, en hun verrichtingen zijn openbaar. Want hoewel er 4 groepen priesters zijn, en ieder van hen bestaat uit meer dan 5.000 personen, toch hebben zij slechts op bepaalde dagen dienst, en zij die over zijn, volgen de andere priesters op bij de uitvoering van het offeren. en komen op het midden van de dag samen, ontvangen de benodigde sleutels en het vaatwerk, zonder enig ding dat met voedsel in verband staat dat in de Tempel komt. Het is ons niet toegestaan dergelijke dingen op het altaar te brengen, behalve de offers zelf.

9.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Wat kunnen we dan zeggen over Apion? Dat hij niets onderzocht heeft over deze dingen, terwijl hij toch de meest opmerkelijke dingen zegt over hen! Het is een grote schande voor een schrijver niet bij machte te zijn met de waarheid te komen. Als hij bekend zou zijn met de reinheidsvoorschriften van onze Tempel, had hij dit verhaal geheel weggelaten en er zelfs geen kennis van willen nemen, maar hij smeedt een verhaal over het 'gevangen houden' van een Griek, over markant voedsel en een belachelijke bereiding van lekkernijen, en stelt dat vreemdelingen delen van de Tempel kunnen binnengaan waarin zelfs de meest edelen van ons volk geen voet mogen zetten, tenzij zij een priester zijn. Daarom is dit een bizar voorbeeld van een verdorven geest, die vrijwillig liegt, met de enige bedoeling een verkeerde voorstelling van zaken te geven, terwijl dergelijke verhalen over onuitsprekelijke misdaden zoals boven omschreven, leiden tot een verkeerd begrijpen van ons volk.

10.

Dit wonder van vroomheid gaat verder en hij voegt de volgende gestelde feiten bij aan zijn eerdere fabel, want het moet vermeld worden hij deze man verder vertelt. Terwijl de Joden ooit in een lange oorlog met de Idumeërs waren verwikkeld, zegt hij dat er een man kwam uit een van de steden van Idumea, die daar Apollo had aanbeden. Deze man, waarvan gezegd wordt dat hij Zabidus heette, kwam naar de Joden, en beloofde dat hij Apollo, de god van Dora, in hun handen zou geven en dat hij naar onze Tempel zou komen, als ze allen met hem zouden gaan, en een grote menigte Joden zouden meenemen. Zabidus zou dan een groot houten instrument maken en het in hun midden zetten en er 3 rijen lampen in aanbrengen, en op een manier lopen dat het zou lijken als was er een grote weg voor hem en hij eruit zou zien als een ster, die over aarde liep. Maar dat de Joden zo verschrikkelijk bang waren dat zij in stilte op een afstand blijven staan. En dat Zabidus, terwijl ze zo in stilte bleven staan, zich naar het heilige huis zou begeven, en die gouden ezelskop met zich mee zou dragen, (want zo grappig meende hij te schrijven) en dan weer zou gaan naar Dora in grote haast. En indien u zegt: mijnheer, Als ik mag antwoorden, dat laadt Apion de ezel, die hij zelf is, en legt hem op een stapel dwaasheden en leugens, want hij schrijft over plaatsen die niet bestaan, en omdat hij niet bekend is met de stad waarvan hij spreekt, wijzigt hij hun situatie, want Idumea grenst aan ons land, en ligt naast Gaza, waar een stad als Dora niet is, hoewel er in Fenicië wel een stad is met de naam Dora in Phoenicie, dichtbij de berg Karmel, maar dat is 4 dagreizen ver van Idumea. Nu dan, waarom beschuldigt deze man ons, omdat we geen goden hebben zoals andere volken, als onze vaders zo eenvoudig Apollo konden overwinnen, en dachten dat ze hem hadden zien wandelen op aarde en ook de sterren met hem? Want zeker zij die zoveel feesten hebben, waarop zij lichten ontsteken, zouden zij nooit een kandelaar hebben gezien? Maar het schijnt dat terwijl Zabidus zijn reis over het land uitvoerde, er tienduizenden op de been waren, en niemand heeft hem gezien! Hij zou ook de muren van Jeruzalem in een tijd van oorlog, onbewaakt hebben aanschouwd! De rest van dit verhaal laat ik weg. Nu, de deuren van het heilige huis waren 31 meter hoog en 9 meter breed, ze waren geheel met goud belegd, en bijna van massief goud, en er waren niet minder dan 20 man nodig om hen te sluiten, want het was niet wettig hen open te laten staan, hoewel het schijnt dat deze lampendrager van ons die deuren in zijn eentje open deed, of alleen maar dacht dat hij ze opende, zoals hij ook dacht een gouden ezelskop mee te dragen. Of hij het nu teruggaf aan ons, of dat Apion het meenam, en het terugbracht naar zijn eigen tempel, waar Antiochus het kan hebben gevonden, is onzeker.

11.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Apion vertelt ook nog een ander leugenverhaal, als hij melding maakt van een eed door ons, die we bij God, de Schepper van hemel en aarde en van de zee, gezworen zouden hebben om niet goedgunstig te staan ten opzichte van vreemdelingen en zeker niet wat betreft de Grieken.
Deze leugenaar zou toch hebben moeten zeggen dat een en ander in het bijzonder van kracht was voor Egyptenaren! Want dan zou zijn verhaal over de eed overeenstemmen met de rest van zijn vervalsingen. Want onze voorvaders zouden verdreven zijn door hen! Niet vanwege enige misdaad waaraan we schuldig zouden zijn geweest, maar vanwege de rampen die toen plaatsvonden, en wat de Grieken aangaat, wij bevonden ons op grote afstand van hen, en hadden een geheel andere cultuur, we hadden geen vijandschap met hen, en ook niet jaloers op elkaar. Integendeel, het gebeurde dat velen van hen overgingen naar onze wetten, en sommigen van hen hielden dat ook vol! Hoewel anderen niet de kracht hadden het vol te houden, en er weer vanaf zagen, maar nooit hoefde iemand een eed af te leggen. Apion, schijnt het, was de enige persoon die daarvan heeft gehoord, en inderdaad, hij is de eerste die een dergelijk verhaal heeft gecomponeerd!

12.
Echter, Apion verdient het bewonderd te worden vanwege zijn grote zorgvuldigheid, en waar die uit bestaat ga ik nu uitleggen. Hij stelt dat er een duidelijke markering onder ons zou bestaan, dat we noch rechtvaardige wetten zouden hebben, noch God aanbidden zoals we behoren te doen, omdat ze geen heersers zijn, maar onderworpen zouden zijn aan niet-Joden, en soms zelfs aan een enkel volk, en soms aan een ander volk, en dat onze stad verschillende calamiteiten heeft ondergaan, terwijl hun stad, Alexandrië, oudsher een keizerlijke stad is, en onderworpen is aan de Romeinen. Maar deze man zou zijn tong dit braken moeten besparen, want iedereen behalve hijzelf zou denken dat hij het over zichzelf heeft, want we zijn zeer weinig naties die het geluk hebben gehad om vele generaties lang een onafhankelijk rijk te zijn, maar de veranderingen in menselijke aangelegenheden hebben hen aan elkaar onderworpen, en de meeste naties zijn vaak onderworpen geweest of hebben zelf onderworpen. Nu wat de Egyptenaren aangaat, wellicht zijn zij de enige natie die het buitengewone voorrecht kennen nooit een heerser uit Azië of Europa te hebben gediend, en dit vanwege het feit, zoals gesteld wordt, dat de goden naar hun land gevlucht zijn en hen hebben gered door te veranderen in wilde beesten! Terwijl deze Egyptenaren juist het volk zijn dat nooit enige vorm van vrijheid gekend heeft in alle voorbije eeuwen, en zelfs geen eigen heersers hebben gekend. Want ik wil hen niets verwijten in verband met de manier waarop de Perzen hen hebben uitgebuit, en dat niet slechts eenmaal, maar vele keren, en zij hun steden hebben verwoest, hun tempels hebben afgebroken en de keel van die dieren die zij als goden erkennen, hebben doorgesneden. want het is niet redelijk de grappige onwetendheid van Apion na te doen, die geen respect heeft voor de ellende van de Grieken, of die van de Lacedemoniërs, terwijl die toch bekend staan als de meest moedigen en de meest godsdienstige van alle Grieken. Ik zeg niets van koningen die beroemd zijn geweest voor hun mededogen, en zeker niet van Cresus, en ook niet van de ellende die hij in zijn leven heeft ervaren, ik zeg ook niets van de citadel van Athene, of van de tempel van Efeze, of die van Delphi, of van de 10.000 anderen die verbrand zijn, terwijl niemand verwijten heeft aan hen die dat ondergingen, mar wel aan hen die het veroorzaakten. Maar nu we Apion hebben ontmoet, een aanklager van onze natie, hoewel iemand die maar blijft vergeten wat zijn eigen volk aan ellende heeft ondergaan, en het is dat Sesostris die ooit zo gevierd was dat hij daardoor verblind werd. Ook willen niet pochen over onze koningen David en Salomo, hoewel ze veel landen hebben veroverd, en dus zullen we verder over hen zwijgen. Echter, Apion is onbekend met wat iedereen kan weten, namelijk dat Egypte de Perzen heeft gediend, en vervolgens de Macedoniërs, toen die de heersers van Azië waren, en niet meer dan slaven waren, terwijl wij hebben genoten van onze vrijheid in die

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

tijd en zelfs meer land beheersten dan wie ook, en dat bijna 120 jaar lang totdat Pompeus de Grote kwam. En toen alle koningen, waar dan ook, werden veroverd door Rome, waren onze voorouders het enige volk die van hen eer bleven ontvangen als bondgenoten en vrienden, vanwege onze trouw aan hen.

13.
Maar, zegt Apion, de Joden hebben geen opvallende mannen, geen uitvinders en geen artsen, en ook geen mannen van wijsheid. Hij somt Socrates, Zeno, en Cleanthes, en sommige anderen op en na dit alles noemt hij ook zichzelf, wat nog het meest opmerkelijk is, en hij verklaart Alexandrijnen gelukkig omdat zij dergelijke burger als hij hebben, want hij was de meest geschikte man om in zijn eigen woestijn te getuigen, hoewel hij in verhouding tot veel anderen niets anders dan een fata morgana in de woestijn is, Met een corrupt leven waardoor hij veel medelijden verdient van de Alexandrijnen, alsof het zo'n grote eer zou zijn een burger als Apion te hebben! Maar wat onze mannen aangaat, we hebben mannen die meer aanbeveling verdienen dan wie ook, en degene die de moeite onderneemt onze geschiedenis te bestuderen zal al snel ontdekken waarom!

14.
En van de andere dingen die hij als laakbaar noemt, die kunnen we maar beter zonder commentaar laten rusten, zodat hij zijn eigen beschuldiger blijft en die van de rest van de Egyptenaren. Echter, hij beschuldigt ons van het offeren van dieren, van het niet gebruiken van zwijnenvlees, en lacht ons uit vanwege het besnijden van ons mannelijk lid. Wat betreft het slachten van dieren als offer, dat is een algemene praktijk die niet alleen bij ons voorkomt, maar deze Apion maakt het offeren tot een misdaad, en toont daarmee slechts aan een Egyptenaar te zijn, want zou hij een Griek of Macedoniër zijn geweest, zoals hij voorgeeft te zijn, dan had hij niet zo veel tegenzin daartegen gehad, want ook die volken brengen offers aan hun goden, en maken ook gebruik van offers voor feesten, en toch sterft het vee op de wereld daardoor niet uit, waarvoor Apion bang zegt te zijn. Maar, als ieder de gewoonte van Egypte zou volgen, zou de wereld een woeste plaats voor mensen worden en geheel gevuld met wilde dieren, die zij, omdat zij denken dat het goden zijn, zo dienstbaar verzorgen. Echter, als iemand aan Apion zou vragen wie van de Egyptenaren hij als de meest wijzen ziet, zou hij ongetwijfeld de pressers noemen, want de geschiedenis zegt dat twee dingen oorspronkelijk aan hun zorgen waren toevertrouwd, de aanbidding van de goden en de ondersteuning van wijsheid en filosofie. Dientengevolge zijn al hun priesters besneden en eten geen zwijnenvlees, en de andere Egyptenaren mogen geen deel hebben aan het uitvoeren van de offers die zij aan hun goden brengen. Apion was daarom helemaal verblind in zijn denken, als, vanwege de Egyptenaren, ons belastert en oneer over ons wil brengen, en beschuldigen uit aan ons vanwege een gewoonte die hij zo zegt te vinden, maar wel anderen toestaat zich te besnijden, zoals Herodotus zegt, wat mij doet denken dat Apion hierdoor terecht bestraft vanwege zijn laster naar de wetten van zijn eigen land, want hijzelf moet ook besneden zijn geweest, want hij had zweren aan zijn mannelijk lid waaraan hij zelfs gestorven is onder grote pijnen. Deze man poogde een nauwkeurig onderzoek te doen naar onze godsdienstige wetten, en daarin vol te houden, maar vergat het rechtsmisbruik van andere volken te onderzoeken, terwijl hij zijn eigen wetten verwierp en leugens over onze wetgeving rondstrooide. Zo eindigde het leven van Apion en hier eindigt ook mijn verhandeling over hem.

15.
Maar nu, omdat Apollonius Molo en Lysimachus, en sommige andere, hebben geschreven over onze wetgever Mozes en onze wetten, op een manier die onjuist en onrechtvaardig is, deels uit

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

onwetendheid, maar hoofdzakelijk met kwade bedoelingen naar ons, en Mozes een misleider en bedrieger noemen, en voorgeven dat onze wet slechtheid onderwijst, en geen enkel deugdzaam ding, ben ik van plan daar in het kort op in te gaan met mijn vaardigheden, om onze gehele constitutie van regering uiteen te zetten en enkele bijzonderheden daarvan. Want ik veronderstel dat het dan duidelijk zal worden dat onze wetten de beste manier zijn om een godsdienstig leven te bevorderen, En onderlinge gemeenschap met elkaar, liefde voor de naaste en voor gerechtigdheid, en voor de levensonderhoudende arbeid en zelfs minachting voor de dood. En ik vraag aan hen dit schrijven van mij te lezen, zonder vooroordeel, want het is niet mijn doel een lofzang op onszelf te schrijven, maar slechts een uitleg over onszelf, en enkele wetten toelichten op grond waarvan wij ons leven leiden, dat alles om een antwoord te geven op de vele leugen die over ons bestaan. Verder, omdat deze Apollonius niet doet zoals Apion, en slechts begint met beschuldigingen naar ons en zegt dat wij atheïsten zijn, en mensenhaters, en soms beledigt hij ons door te zeggen dat het ons aan moed ontbreekt, maar toch zegt hij ook dat wij vrijmoedig zijn in ons gedrag en dapper, en gaat dan verder met de bewering dat we de zwakste zijn van alle barbaren, en dat zou de reden waarom wij het enige volk zijn dat geen vooruitgang kennen in het leven, maar ik denk dat ik al deze dingen kan weerleggen. En het zal duidelijk worden dat het juist andersom is, en dat we onze wetten zorgvuldig houden.

16.
Om te beginnen zou ik dit willen doen voor hen ie een goede orde bewonderen, en ook het leven onder algemene wetten, en wie begonnen zijn deze wetten in te voeren, het zal een getuigenis zijn van de juistheid van deze wetten want ook gematigdheid en deugdzaamheid zouden het eigendom van de mens moeten zijn. Inderdaad, hun inzet was nieuwe wetten te brengen, zodat we niet anderen zouden imiteren. Omdat dit het geval is, kan de uitnemendheid van een wetgever worden gezien in het voorzien van regels om zo goed mogelijk te leven, en daarin vol te houden, En positief te staan ten opzichte van een en ander, ook de naaste aan te moedigen vol te houden, de wetten niet te veranderen, niet in welvaart en niet in armoede. Nu waag ik het te zeggen dat onze wetgever de oudste is van alle wetgevers waar we ooit van gehoord hebben, want wat Lycurgus, Solon en Zaleucus Locrensis, en alle wetgevers die zijn bewonderd door de Grieken aan, die lijken van gisteren te zijn als ze vergeleken worden met onze wetgever, omdat zelfs het woord wet in die tijd bij hen onbekend was. Homerus is getuige van de waarheid van deze waarneming, hij gebruikt in geen enkel gedicht het woord wet, want het begrip wet was ook hem onbekend, het volk werd geregeerd door wijze mannen en door de bevelen van de koning. Het was lange tijd maal dat zij deze ongeschreven gewoonten vasthielden, hoewel deze nogal een veranderden. Maar onze wetgever, die bovendien zoveel ouder is dan de anderen, hij betoonde zich een groot leider en regeerder. Hij vervatte in zijn wetgeving het gehele gedrag van de mens, en gaf die aan hen door, en bereikte dat deze wetten werden gehoorzaamd.

17.
Maar laten we aandacht geven aan zijn eerste en grootste werk, want toen het vaststond dat onze voorvaderen Egypte zouden verlaten, en terug zouden keren naar hun eigen land, heeft Mozes vele duizenden van het gezegd dat zijn een bijzonder volk waren en veilig naar hun land gebracht zouden worden. En het was zeker te reizen door een land zonder water, vol van zand, om hun vijanden te overwinnen, en tijdens deze gevechten hun kinderen, vrouwen en bezit te beschermen, in alle omstandigheden bleek hij een volwaardig strateeg en legerleider, en zorgvuldig raadsman en iemand die het verzorgde met de grootste zorg en liefde, want de gehele menigte was van hem afhankelijk.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

En terwijl hij altijd gehoorzaamde aan wat hij geloofde, heeft op geen enkele manier gebruikt gemaakt van zijn autoriteit tot eigen voordeel, terwijl het toch gebruikelijk is dat heersers grote macht voor zichzelf bereiken, en de weg plaveien voor tirannie, en de menigte vaak losbandig laten leven, terwijl onze wetgever een dermate grote autoriteit had, dat hij, geheel tegenovergesteld, dacht dat hij respect moest hebben voor godvrezendheid, en betoonde hij aan het volk een voorbeeld van goede wil. En hierdoor bereikte hij groot respect bij velen, vanwege de deugden in die hem waren, en was hij in staat een regeerder te zijn tot voordeel van het volk. Toen hij tot deze houding gekomen was en wonderbaarlijke daden had verricht, hadden we alle redenen naar hem op te zien als een leider en raadsman die door God gegeven was. En nadat hij eerst had onderzocht of zijn daden in overeenstemming waren met de wil van God, legde hij zijn boodschap neer voor het volk, want degenen die geloofden dat God de inspecteur is van hun leven, zullen niet toestaan dat zij zouden zondigen. En dit is het karakter van onze wetgever, hij was geen bedrieger, geen misleider, zoals zijn tegenstanders onterecht beweren. hoewel onrechtvaardig, en hij iemand geweest zijn als Minos voor de Grieken en andere wetgevers na deze. Want sommigen van denken dat zij hun wetten van Jupiter hebben, terwijl Minos zegt dat de openbaring van zijn wetten verwijst naar Apollo, en zijn orakel bij Delphi, of ze nu werkelijk dachten dat het zo was daargelaten, het volk was eenvoudig te overtuigen. Maar wie van dezen het was die de beste wetten heeft gemaakt, en wie het meest geloofwaardig was ten aanzien van de vraag of God hem gezonden had, is een nuttig onderwerp waar we nu aangekomen zijn. Nu zijn er vele verschillen in gewoonten en wetten onder de mensen, zoals sommigen het volk toestaan te leven onder een monarchie, anderen geven de voorkeur aan een oligarchie, en weer anderen aan een republikeinse vorm, maar onze wetgever heeft geen respect voor de regeringsvormen, maar hij verordende onze regering een Theocratie te zijn. Hij kende alle macht aan God toe, en verwachtte van het volk Hem te respecteren, als de Schepper van alles wat hen ter beschikking stond, en van alles dat ze zelf behaalden door gebed tot Hem, ook in hun grootste moeilijkheden. Hij informeerde hen dat het onmogelijk was de waarneming van God te ontvluchten, zelfs ten aanzien van onze meeste persoonlijke gedachten. Verder vertegenwoordigde hij God, de ongeborene, de niet-zwijgende, door alle eeuwigheden, superieur aan alle menselijke concepties, aan menselijke schoonheid, en, hoewel bij ons bekend door Zijn macht, toch onbekend als het om Zijn Wezen gaat. Ik wil nu niet uiteenzetten hoe het concept van de Grieken is ten aanzien van goden, en hoe ze onderwezen zijn door hen die bepaalde principe's aan hen hebben doorgegeven. Echter, ze getuigen met grote stelligheid, dat deze concepties terecht zijn, en overeenstemmend met het karakter van God en Zijn majesteit, want Pythagoras, Anaxagoras, Plato en de Stoïcijnse filosofen die na het kwamen, en bijna alle anderen, zij zijn van hetzelfde gevoelen, en hebben hetzelfde concept over het karakter van God. Maar onze wetgever, die zijn eigen handelen toetste aan deze wetten, heeft ons het geloof in God zo intens doorgegeven, dat het onuitwisbaar in ons denken is gegrift en niet te verwijderen is. De reden waarom de constitutie van deze wetgeving was veel beter ingesteld werd dan de wetgeving van anderen is deze: Mozes maakte godsdienst niet een deel van de deugd, maar hij zag en bepaalde de deugden een deel van de godsdienst te zijn, in algemene overeenstemming met de leden van de gemeenschap onderling. Want al onze actie en studie en al onze woorden, hebben een referentie van respect naar God, zo stelt Mozes, voor Hem is niets onzeker of onbepaald. Want er zijn twee wegen van opslaan van al wat we leren en gedragsmoraal, de een is door instructie in woorden, de ander bij praktische oefening. Andere wetgevers hebben deze twee manieren naar eigen inzicht gescheiden, en gekozen voor een van deze twee, naar wat hen het beste beviel, en de andere verwaarloosd. Zo hebben de Lacedemoniërs en de Kretenzen gedaan, en kozen voor praktische

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

oefening, maar niet voor woorden; terwijl de Atheners en bijna alle Grieken, voor woorden hebben gekozen en niet voor het leren in de praktijk.

18.
Maar onze wetgever, hij was zeer zorgvuldig in het samen doen gaan van deze twee, want hij liet deze praktische oefening samengaan met mondelinge instructie, en stond niet toe dat men niet zou beoefenen wat men hoorde. Maar beginnen onmiddellijk, al vanaf de kindertijd, het dieet vast te stellen, en liet niets over aan menselijk welgevallen of aan de persoon zelf. Zo heeft hij wetten gegeven ten aanzien van voedsel, wat we wel en wat we niet mogen eten, welke vormen van contact we mogen hebben en welke niet, en hoe we ons moeten inzetten in onze beroepsuitoefening. En welke rusttijden we in acht moeten nemen, en dat we niet mogen zondigen, niet vrijwillig en ook niet onwetend, want ook schuld uit onwetendheid bleef niet ongestraft. Maar hij toonde aan dat de wetten het beste zijn en alle nodige instructie bevatten voor iedereen, en het volk alle kans gaven contact met elkaar te hebben en bijeen te komen om de wetten steeds beter te leren. En dat niet een of twee maal, en dit niet eenmaal of tweemaal, of ietwat vaker, maar wekelijks, en dat is iets wat andere wetgevers nooit hebben ingesteld.

19.
En inderdaad, het grootste deel van de mensheid zijn zo ver weg van te leven volgen hun eigen wetten, dat ze die nauwelijks kennen, en als ze gezondigd hebben, moeten van anderen horen wat er gebeurd is. Ook zij die hoge overheidsposten bekleden, geven toe dat zij hun eigen wetten niet kennen, en verplicht zijn zich te laten onderwijzen om die wetten te leren. Maar ons volk, als iemand hem zou vragen naar hun wetten, zal hij al snel en goed uitleg kunnen geven, maar over de wetten dan over zijn eigen naam. En dit als gevolg van het feit dat wij hebben geleerd vanaf ons kinderjaren, het is in onze ziel gegrift. Onze overtreders zijn er slechts weinig, en het is onmogelijk, als iemand gezondigd heeft, aan de straf te ontkomen.

20.
En dit is het dat zo'n grote saamhorigheid onder ons allen bewerkstelligt, want onze overeenkomt ligt het aanbidden van God, en hebben we verschillen van inzicht manier van leven, dan bereiken we overeenstemming door onze wetten te raadplegen, en dat kunnen weinig volken ons nazeggen, want als het om de wet van God gaat, buigen alle joden daarvoor. En ook kan niemand staande houden dat een van ons anders leeft, maar we doen alles in het algemeen belang. We hebben een concept van God dat gebaseerd is op onze Thora, en die bevestigt dat God alles ziet, en dat er slechts een manier is om te leven en dat is naar Zijn wil en in liefde naar elkaar.

21.
En, inderdaad, vandaar dat er door sommigen tegen ons beschuldiging worden ingebracht dat we geen uitvinders van nieuwe dingen hebben voorgebracht. of van een nieuw soort welsprekendheid, want anderen denken dat het goed is in niets vast te houden aan wat voorvaderen hebben doorgegeven, en dezen getuigen er zelfs van dat het verdienstelijk is de inzettingen van het voorgeslacht te overtreden, terwijl we, integendeel, veronderstellen dat het slechts onze eigenwijsheid is om ons ver te houden van die inzettingen, en dus oude wetten gaan veranderen. Het is onze gewoonte onze wet hoog te houden die op zo'n bijzondere manier tot stand is gekomen en hebben er niet de minste behoefte aan daarin wijzigingen in aan te brengen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

22.
Maar terwijl we onszelf overtuigen dat onze wet overeenkomstig de wil van God is, zou het arrogant zijn die niet te houden, want wat is er in die wet dat veranderd zou moeten worden? En wat kan er voor in de plaats gegeven worden dat beter is? Of wat kunnen we van wetten van anderen nemen dat beter zou zijn? Misschien willen sommigen wel dat we onze totale constitutie zouden wijzigen! En waar zullen we een betere of meer rechtvaardige constitutie vinden dan de onze, terwijl deze wetten ons juist de God van het heelal doen respecteren, en regelen dat de priesters in het algemeen de beheerders van de belangrijkste aangelegenheden zijn, en de nationale zaken aan de priesters en Hogepriester is overgelaten? Terwijl onze priesters daarvoor geen bijzondere beloning ontvangen of overdreven waardigheid wordt toegekend, anders dan dienaren van God te zijn. Ook krijgen zij geen grote rijkdom, maar aan hen is de verzorging van de dienst aan God toevertrouwd, en dat in eerbiedigheid en zorgvuldigheid. Deze mannen dragen de zorg voor de wet en andere bepalingen die het gedrag van mensen regelen, want ze zijn priesters en opzichters. En rechters in gevallen van twijfel en bestraffers van hen die straf verdienen.

23.
Welke vorm van regering kan meer heilig zijn dan deze? En welke vorm van aanbidding aan God, als het gehele volk gereed staat om te doen wat de wil van God is? Waar een buitengewone mate van zorg vereist wordt van de priesters, en waar alles zo geregeld is dat het beantwoordt aan de eisen van godsdienstige eerbied en plechtigheid? Want wat is er dat buitenlanders, die deze plechtige gebeurtenissen kunnen waarnemen, niet kunnen zien als we uitvoering geven aan onze ceremoniën, wat we overigens met grote blijdschap doen en ook aan vasthouden tijdens ons gehele leven. Wat zijn de dingen die we bevelen of verbieden? Ze zijn eenvoudig en gemakkelijk te kennen. Het eerste gebod heeft het over God, en bevestigt dat alles in God is, en dat Hij een wezen is dat in alle opzichten volmaakt is, zelf-onderhoudend, en alle andere wezens voorziet in het nodige, Hij is het begin, het midden en het einde van alle dingen. Hij is manifest in Zijn daden en in Zijn goedheden, en meer overduidelijk in Zijn bestaan dan enige ander wezen, maar ten aanzien van Zijn uiterlijk, weten we niets. Alle materialen, hoe kostbaar ook, zijn onwaardig een beeld van Hem te vormen, en welke kunstvorm dan ook kan geen uitdrukkingen geven aan Zijn uiterlijk. We kunnen niet zien of denken zoals Hij, en er is niets in de wereld dat met Hem vergeleken kan worden. We zien Zijn werken, de lichten, de hemel, de aarde, de zon en de maan, het water, de dieren, het groeien van vruchten. Deze dingen heeft God gemaakt, niet met handen en ook niet door arbeid, noch met hulp van anderen, maar het was Zijn wil dat dit alles er kwam en het moest goed zijn en dat was het ook. Alle mensen behoren Hem te dienen, en Hem te aanbidden in oprechtheid. Want deze manier van aanbidding is heiliger dan alle anderen.

24.
Er behoort ook slechts één Tempel voor God te zijn, want er is slechts één God, Hij is de basis en fundering van alles. Deze Tempel is er voor iedereen, want Hij is God voor iedereen. Hogepriesters aanhoudend diende met Zijn aanbidding, en zij hebben die taak door geboorte. Zijn taak is het te offeren aan God, samen met de priesters die toegevoegd zijn aan hem, er op toe te zien dat de wetten worden gehoorzaamd, om verschillen van inzicht op te sporen, en hen te straffen die onrechtvaardigheden begaan. Terwijl hij die zich daaraan niet onderwerpt gestraft wordt met de daarvoor bepaalde straf. Als we offeren aan Hem, dan doen we dat niet om onszelf te buiten te gaan, of dronken te worden, want dergelijke uitwassen zijn tegen de wil van God, en brengen ons slechts schade toe, maar door nuchter te blijven, ordelijk te zijn en gereed voor andere handelingen,

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

hebben we meer zelfbeheersing dan anderen. En wat onze plicht ten aanzien van offers zelf, we behoren in de eerste plaats te bidden voor het algemeen welzijn, en vervolgens voor ons eigen welzijn, want we zijn gemaakt om gemeenschap met elkaar te hebben, en hij die het algemeen belang laat prevaleren boven zijn eigen belang, is aanvaardbaar voor God. En laat onze gebeden en smekingen in nederigheid voor God gedaan worden, niet opdat Hij ons het goede zal geven, want dat heeft Hij allang gedaan op grond van Zijn wil, maar opdat Hij geeft vanuit Zijn goedheid, en wij ontvangen op grond daarvan overvloedig. De wet heeft verscheiden reinigingen van offers vastgesteld, waardoor we gereinigd worden na een begrafenis bijvoorbeeld, of na geslachtsgemeenschap, en bij veel andere aangelegenheden, die te veel zouden zijn om hier op te noemen. En dit is onze lering aangaande God en de aanbidding voor Hem, en het is dezelfde wet die we volgen.

25.
Maar wat zijn onze wetten aangaande het huwelijk dan? Deze wet staat geen andere seksuele contacten tussen de geslachten toe dan bepaald in de schepping en heeft tot doel het voortbrengen van kinderen. Maar het is afschuwelijk contacten te hebben tussen mannen, en hij die dat wel doet is waardig aan de doodstraf. Het is ons ook bevolen dat, indien we huwen, we niet mogen letten op de bruidsschat, en ook niet met geweld een vrouw nemen, of haar bedrieglijk verleiden maar haar te verkrijgen van hem onder wiens gezag zij valt. En het gepast haar te ontvangen uit haar familie, want, zegt de schrift, de vrouw valt onder het gezag van haar man. Laat haar daarom volgzaam zijn aan hem, en laat hij haar niet misbruiken. Een echtgenoot mag alleen met zijn eigen vrouw seksueel contact hebben, maar het is een gruwel als hij dat heeft met de vrouw van een ander, en dient gestraft te worden met de dood. Hetzelfde is van kracht als hij een maagd die in ondertrouw is met een ander dwingt of verleidt. De wet zegt verder onze kinderen groot te brengen en verbiedt een vrouw abortus te plegen op wat zij heeft ontvangen, of op welke andere manier dat ook te vernietigen, als een vrouw een dergelijke daad doet, is zij een moordenares van haar kind, ze heeft leven vernietigd en de mens groei onthouden, en hij die meedoet aan een dergelijke moord, is ook die onrein, en moet met de dood worden bestraft. Bovendien, zo bepaalt de wet, dat nadat de man en zijn vrouw gemeenschap hebben gehad, zij zich zullen baden, want er heeft ook een verontreiniging naar ziel en lichaam plaatsgevonden, als waren zij naar het buitenland geweest. Want ook de zielen, door de vereniging van de lichamen, zijn betrokken bij geslachtsgemeenschap, en hebben eveneens behoefte aan reiniging.

26.
Inderdaad, de wet staat niet toe een feest te vieren bij de geboorte van een kind tijdens welk wij ons dronken zouden drinken, maar bepaalt dat de opvoeding van ons kind zo snel mogelijk in soberheid en nuchterheid dient te beginnen. De wet bepaalt ook dat we onze kinderen onderwijs geven, en hen oefenen in de wet, en hen bekend maken met de daden van ons voorgeslacht, tot hun voorbeeld, en dat ze opgevoed moeten worden in de wetten vanaf hun begin, zodat ze de wet niet zullen overtreden en er zeker niet onbekend mee zijn.

27.
Onze wet heeft ook een waardige begrafenis na de dood geregeld, maar zonder buitensporigheden en zonder het oprichten van een enorm monument, maar heeft beschikt dat hun naasten de verplichtingen uitvoeren, en heeft bepaald dat ieder die de begrafenis ontmoet, deel heeft aan de

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

rouw. De wet heeft ook bepaald dat de woning en de bewoners daarvan gereinigd moeten worden na de begrafenis, en dat ieder die deze reiniging niet ondergaat, even onrein is als een moordenaar.

28.
De wet zegt ook dat ouders gerespecteerd moeten worden en op God volgen in hun rechten op respect, en dat zij hun eerstgeboren zoon moeten lossen, en dat hij die zich daaraan niet houdt, gestenigd moet worden. De wet zegt ook dat een jongeling een oudere dient te respecteren, omdat God de oudste van allen is. De wet staat ook niet toe ook maar iets voor onze vrienden te verbergen, want het verbergen en verzwijgen past niet in een vriendschapsrelatie. En ook mogen we het ons door vrienden toevertrouwde geheim niet aan anderen bekend maken, dat staat gelijk met verraad en ontrouw, en veroorzaakt onmin of zelfs vijandschap. Als een rechter smeergeld aanneemt, dan is zijn bestraffing de dood, hij die er aan voorbijgaat dat hem smeergeld is aangeboden is schuldig. Wat niet door iemand is toevertrouwd aan een ander, mag niet worden terugverlangd. Niemand mag zich het eigendom van een ander toe-eigenen. Hij die geld leent, mag geen woeker eisen, het is immers een lening. Deze, en veel meer van deze soort, zijn de regels die onze banden in de maatschappij versterken.

29.
Het is ook de moeite waard te kijken naar de wetten van onze wetgever ten aanzien van onze contacten met buitenlanders, want het zal blijken dat hij de beste voorzieningen heeft getroffen. Enerzijds dat we onze eigen constitutie geen schade toebrengen, en anderzijds niet jaloers te zijn op welke vriendschap dan ook. Zo heeft onze wetgever vastgesteld dat allen die deze wetten willen houden, en dat op de goede manier, uit respect voor werkelijke eenheid die niet slechts ons eigen volk betreft, maar met ieder die op dezelfde manier leeft, uit eigen vrije wil en zo God wil dienen, aan onze eenheid kan deelhebben.

30.
Echter, er zijn een aantal andere dingen die onze wetgever bepaald heeft, die noodzakelijk zijn voor allen, zoals de voorziening van water en vuur, voedsel voor hen die dat nodig hebben, en geen doden langs de weg te laten liggen maar hen behoorlijk te begraven. Hij stelt ook dat we onze vijanden redelijk moeten behandelen, want hij staat niet toe hun land in vuur en vlam te zetten, en ook niet hun vruchtbomen te kappen, hij verbiedt zelfs hen te doden die verslagen zijn in de oorlog. Hij heeft ook voorzien in de tijdens de oorlog gevangen genomenen. Ze mogen niet mishandeld worden, en in het bijzonder de vrouwen van hen zijn beschermd, zo mogen niet gemolesteerd of onteerd worden. Inderdaad, hij heeft onderwezen zachtmoedig en bovenal menselijk te zijn, ons niet te gedragen als brute beesten, en hen te behandelen zoals we zelf zouden willen worden behandeld. Al wat daar strijdig aan is, is ons verboden. We mogen hen niet doden, noch hun dochters schade toebrengen, maar we zijn verplicht, zelfs in een vijandelijk land, menselijk te zijn en mogen niemand zomaar doden. Zo heeft onze wetgever ons onderwezen ten aanzien van ons gedrag, en zo worden ook onze kinderen onderwezen. Terwijl tegelijkertijd is bepaald dat hij die zich niet aan deze wetten houdt, gestraft zal worden en het recht op verdediging heeft verloren.

31.
Het grootste deel van de overtredingen wordt met de dood bestraft, en als iemand schuldig is aan overspel, of het onteren van een maagd, of verboden seksueel contact met iemand van hetzelfde geslacht, dus het bedrijven van sodomie, of een poging daartoe, dan wordt de doodstraf uitgevoerd.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Er is ook een wet voor slaven, waar niemand omheen kan. Verder, als iemand met de weegschaal bedriegt, of bedrieglijk koopt en verkoopt, als iemand steelt van een ander, of zich toe-eigent wat niet van hem is, dan wordt ook deze straf uitgevoerd. En wat betreft pogingen van onrechtvaardig gedrag naar de ouders, of oneerbiedigheid naar God, hoewel ze niet volbracht zijn, dan wordt de overtreder onmiddellijk gestraft. Echter, de beloning voor het leven volgen onze wetten bestaat niet uit zilver of goed. Men ontvangt geen lauwerkrans, het volbrengen van onze wetten is een beloning in zichzelf. En door de deugd van de profetische geest van onze wetgever, en van de krachtige waarborgen van God zelf, ontvangt hij de genade van God omdat hij Zijn wetten eerbiedigt. En zij die bereid zijn voor Hem te sterven, zullen worden opgewekt tot een beter leven dan zij op de aarde hebben gekend.

32.
Inderdaad, zou het zo zijn dat het onbekend is dat ons volk zich vrijwillig aan deze wetten houdt, en onze bereidwilligheid niet manifest is, maar dat bijvoorbeeld iemand zou beweren deze wetten zelf geschreven te hebben, en deze aan de Grieken had voorgelezen, of zou hebben beweerd dat hij waar dan ook mensen heeft ontmoet met een gelijk concept van God, en lange tijd onze wetten zou hebben onderhouden, dan kan ik deze man slechts bewonderen, want hij heeft een voor mensen onmogelijke taak uitgevoerd. En hier wil ik niets zeggen van andere filosofen die welke taak dan ook hebben ondernomen enig iets over deze dingen te schrijven. Maar zelfs Plato, die zo bewonderd wordt door de Grieken op grond van de diepgang van zijn daden en de kracht van zijn woorden, en die vaardigheden die hij had, meer dan andere filosofen, zegt dat het niet veilig is de ware concepten over God bekend te maken aan de onwetende massa. Toch kijken sommigen naar de verhandelingen van Plato als zouden het slechts ijdele woorden zijn, die niets met waarheid van doen hebben, en bewonderen zij Lycurgus als de hoofd-wetgever, en prijzen zij Sparta voor het zo lange tijd in standhouden van hun wetten. Hierdoor is wel komen vast te staan dat het een deugdzaam iets is zich aan wetten te houden. Maar laten zij dan ook de Lacedemoniërs bewonderen die gedurende 2.000 jaar hun wetten in stand hebben gehouden. en laat hen verder beseffen dat hoewel de Lacedemoniërs deze wetten exact schenen te houden, en van hun vrijheid genoten, ze toch grote veranderingen hebben meegemaakt en zij hun wetten bijna vergeten zijn, terwijl wij, Ook toen we onder vreemde overheersing leefden, onze wetten nooit hebben vergeten en altijd gehouden. We hebben onze wetten nooit verwaarloosd uit vadsigheid of luiheid. Als iemand erover wil nadenken, onze moeilijkheden zijn vele malen groter geweest dan die van de Lacedemoniërs, terwijl ze noch hun gronden ploegden noch handel dreven. Maar leefden in hun eigen steden, vrij van al dergelijke inspanningen, in het genot van overvloed, en slechts die activiteiten uitvoerden de bevorderlijk waren voor de verbetering van hun lichaam, en gebruik maakten van dienaren voor de noodzakelijkheden van hun leven, zelfs hun maaltijden werden door anderen bereid. En hun handelen had geen ander doel dan in staat zijn hen te overwinnen die oorlog tegen hen voerden. Ik hoef niet toe te voegen, dat ze volledig in staat waren hun wetten te houden, want niet weinigen van hen, maar menigten, hebben al hun wetten genegeerd, en hebben zich daarmee overgeleverd aan hun vijanden.

33.
Wat onszelf aangaat, ik waag aan ieder te zeggen dat niemand kan stellen dat meer dan een enkeling ooit onze wetten heeft verraden, en dan nog niet uit angst voor de dood zelf, maar onder druk van martelingen die men onderging. Ik denk dat zij die sommigen van ons overwonnen hebben met het uitvoeren van een dergelijke marteldood, en niet vanwege hun haat nadat zij ons hadden onderworpen, maar eerder vanwege het verlangen iets verrassends te zien, namelijk te weten te

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

komen of er iemand in staat zou zijn onder mantelingen van zware aard staande te kunnen blijven ten aanzien van zijn eigen wetten. Men hoeft zich niet te verwonderen over ons, als we met meer moed sterven voor onze wetten dan anderen, want anderen onderwerpen zich met meer moeite aan eenvoudiger zaken dan wij. Ik bedoel onder meer het werken met de handen, en we eten gematigd, we zijn tevreden met onze dagelijkse voedselbehoeften, en eten ook niet zomaar, of voor ons genoegen, of zien gemeenschap met onze vrouwen als het belangrijkste, of prachtig meubilair, of dagen zonder arbeid. Terwijl zij die zo graag het zwaard hanteren in de oorlog er niet aan moeten denken zich te onderwerpen aan gezonde leefregels. Maar wij, die gewend zijn aan wetten aangaande deze dingen onderworpen te zijn, ons ook kunnen onderwerpen aan de eisen van andere omstandigheden en onderwerpen.

34.
Toch willen Lysimachiërs en de Molonen, en sommige andere schrijvers, onvaardige wijsgeren en misleiders van de jeugd als ze zijn, oneer over ons gooien als zouden we de gemeenste van alle mensen zijn. Nu heb ik er geen behoefte aan een volledig onderzoek te presenteren inzake de wetten van een ander volk, want de gewoonte van ons land is ons aan onze eigen wetten te houden, en niet beschuldigingen in te brengen tegen de wet van een ander. Onze wetgever heeft ons uitdrukkelijk verboden te lachen om de goden die worden aanbeden door andere volken. En dat omdat zij de Naam van hun God dragen. Maar omdat onze antagonisten denken over ons heen te kunnen lopen met een vergelijking tussen hun godsdienst en de onze, is het niet mogelijk hierover stil te blijven. maar het is reeds gezegd door velen, die ook nog een grote reputatie genieten en zo zeer de Griekse wijsgeren na huppelen, en zo graag andere beroemde schrijvers beschuldigen, en ook de meeste wetgevers, vanwege hun concepten van godheden, dergelijken als dezen, dat het niet mag worden toegestaan aan hen te denken met zoveel gedachten, dat ze zijn verwekt door elkaar en dat in alle denkbare soorten. Ze onderscheidde hen ook in hun plaats en manier van leven, zoals ze verschillende diersoorten onderscheiden. Sommigen leven onder de aarde en sommigen in de zee, en de oudsten van hen allen zijn gebonden in de hel. En wat degenen aangaat die van hen de hemel als woonplaats gekregen hebben, ze hebben hen zelf een heerser gegeven, die omschreven wordt als een tiran.

35.
En terecht hebben de meest wijze mannen gemeend dergelijke concepties verworpen dienen te worden, ze hebben ook gelachen om de verdeling tussen baardloze jonge goden en anderen die juist oud zijn, en wel baarden hebben, en dat sommigen handel drijven, dat de ene god een smid is, en een ander een wever, de ene god een oorlogsheld die tegen mensen vecht, en de ander een boogschutter en weer een ander een harpspeler, en behalve dat, dat er onderlinge twisten onder hen zijn, en dat ze soms tegen elkaar strijden, waarbij zij elkaar niet alleen slaan maar ook verwonden, waarover die goden dan klagen en ook pijnen lijden. Maar wat de grofste van al de belachelijkheden is, is dat men hen toedicht losbandig tot in het uiterste te zijn, en hun bewapening die niet anders dan een product van fantasie kan zijn, zeker als het gaat om mannelijke en vrouwelijke goden. Bovendien, de overste van al hun goden, en de eerste vader zelf, overziet de godinnen die hij heeft verleidt en bij wie hun kinderen verwekt heeft, en houdt het in zijn greep of verdrinkt ze in de zee. Hij is dus zo gebonden door het lot, dat hij zijn eigen nageslacht niet kan beschermen, noch hun dood kan verdragen onder tranen te vergieten. Wat een fijne omstandigheden zijn dat! En dat geldt ook voor de zaken die volgen. De ontucht is dus werkelijk zo overduidelijk in de hemel van die goden, dat sommigen van hen hebben bekend dat ze jaloers zijn op hen die

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

dergelijke ontucht bedrijven en daarbij worden betrapt. En waarom zouden ze ook niet, als de oudste van hen. die hun koning is, en niet in staat is zich te beheersen in het beantwoorden van zijn lusten, en zijn echtgenote alleen in zijn slaapkamer wil ontmoeten? Voorts zouden sommige van de goden dienaren van mensen zijn, en zijn bouwers voor een beloning, of zij zijn herders, terwijl weer anderen niet anders dan misdadigers worden genoemd en in bronzen kettingen liggen. En welk nuchter persoon zou zich niet ergeren aan dergelijke verhalen en hen die dat hebben verzonnen bestraffen en de domheden veroordelen die zij voor waar aannemen? Zelfs hebben zij van andere goden schrikgoden gemaakt, en weer anderen kennen zij de grootste gemeenheden toe, zoals wreedheid en bedrog, en aan sommige anderen vuile hartstocht, in de natuur en vorm van een god, en hebben hele steden overgehaald aan de, wat zij noemen 'betere goden' offers te brengen. Op grond waarvan aan ze gedwongen werden deze goden als goed te zien en anderen slecht te noemen. En ze pogen die slechte goden mild te stemmen door geschenken en offers, omdat ze anders teveel ellende zouden beleven, tenzij men die goden afkoopt.

36.
Daarom is een onderzoek naar het slechte gedrag van die goden gepast, maar niet minder naar de beschuldigingen die men uit tegen onze God. En werkelijk, ik veronderstel dat hun concept over God afkomstig is van goddeloze wetgevers en de gebrekkige kennis die zij van God en Zijn karakter hadden, zij konden het volk niet meer uitleggen dan zij zelf begrepen, noch konden zij een politieke ordening samenstellen, maar hebben het weggelaten als een onbelangrijk gegeven, en gaf toestemming aan dichters om te introduceren zoals zij goed dachten, en die elementen van allerlei hartstocht in te voegen, en aan de redenaars politieke beschikkingen aan het volk op te leggen waarvan zij meenden dat die aanvaardbaar waren. Ook de schilders en beeldhouwers van Griekenland, hadden hierin grote macht en invloed, ieder van hen kon een vorm van een godheid maken, de een uit klei, de ander door een afbeelding daarvan. Maar die werklieden die zo vaak werden bewonderd, hadden ivoor en goud tot hun beschikking, als het materiaal voor hun nieuwe standbeelden, waarbij we niet mogen vergeten dat sommige tempels geheel verlaten zijn en andere tempel tijk versierd zijn met gouden reinigingsafbeeldingen. Naast dit, de goden die zo welvarend zijn geweest door de eer die aan hen gegeven werd, zijn nu zelf oud, terwijl ik over hen die na hen kwamen als een tweede generatie zo eervol mogelijk zal spreken al ik maar kan. Ook zijn er nieuwe goden geïntroduceerd, en nieuwe vormen van aanbidding, zoals we al hebben vastgesteld, die hun aanbidding hebben verloren, want hun tempels zijn vaak verlaten, en ook zijn er nieuwe gebouwd, geheel naar de menselijke genoegens, terwijl ze toch hun concept van een godheid onveranderlijk zouden moeten houden!

37.
Maar deze Apollonius Molo was een dwaas en trots man. Echter, niets van wat ik heb gezegd is onbekend aan hen die een filosoof onder de Grieken zijn, noch waren ze onbekend met de inhoudsloze pretenties van hun voorbeelden over dergelijke onderwerpen, op grond waarvan ze hen, terecht, hebben veracht, maar nog steeds overeenstemming hadden met betrekking tot de concepties over God, want het was Plato die niet genegen was het aan dichters over te laten om te bepalen hoe en wat een god zou zijn, zelfs niet aan Homerus! Plato verzette zich tegen een god met een lauwerkrans op het hoofd en het uitgieten van olie, en dat zodat men met fabels niet het ware concept van God zij beïnvloeden. Neen, Plato heeft op dit punt onze wetgever gevolgd, en bepaald dat burgers wetten nodig hebben en die dan ook nauwgezet moeten volgen. Hij verordende ook dat men niet open mocht staan voor vreemde inmenging als dat uitkwam, en dat de gemeenschap

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

zichzelf rein moest houden, en slechts eigen wetten diende te gehoorzamen. Apollonius Molo heeft met deze verordening op geen enkele manier rekening gehouden, hij produceerde slechts beschuldigingen tegen ons, omdat we niet wilden toegeven aan zijn concept over God, en geen gemeenschap willen hebben met hen die deze goden dienen. Toch is deze methode niet nieuw voor ons, maar bij alle andere mensen, niet alleen onder de Grieken van lage afkomst, maar ook en niet minder onder de hooggeplaatsten. Bovendien, de Lacedemoniërs gingen verder op hun weg van het verdrijven van vreemdelingen, en stonden zelfs hun eigen volk niet toe naar het buitenland te reizen als die ervan verdacht werden het niet zou nauw te nemen met hun eigen wetten, en wellicht ooit, op welke manier dan ook, en oneer en schande zouden kunnen worden voor de Lacedemoniërs. Want ze gaven ook het voorrecht van burgerschap van hun stad niet aan vreemdelingen, noch gaven zij toestemming tot immigratie aan vreemdelingen, terwijl sommigen er van uitgaan dat hun instituties geen navolging verdienen.

38.
Maar ik zal verder niets meer zeggen over de Lacedemoniërs. Wat de Atheners aangaat, die er trots op zijn dat hun stad toegankelijk is voor alle mensen, hun gedrag was bij Apollonius immers onbekend, terwijl ze hen die ook maar een enkel woord tegen de goden sprak straften, zonder enige genade, waarom hebben zij dat Socrates ter dood veroordeeld? Want hij heeft zijn stad niet aan de vijand verraden en ook was hij niet schuldig aan enige heiligschennis met betrekking tot hun tempels, maar het was vanwege zijn stelling die hij ofwel in alle ernst of als gevolg van humor, dat een demon hem seinde wat hij niet mocht doen. Om deze reden werd hij veroordeeld tot het drinken van de gifbeker en doodde hij zichzelf. Zijn aanklagers klaagden erover dat hij de jeugd corrumpeerde, door het verachting voor de politieke instellingen bij te brengen, en zo werd Socrates, de burger van Athene, gestraft. Dan was er Anaxagoras, die, hoewel hij van Clazomente was, niet ver van veroordeling af was, omdat hij zei dat de zon, waarvan de Atheners dachten dat het ene god was, een bal van vuur noemde. Ze maakten ook een openbare afkondiging dat ze een talent zouden geven aan degene die Diagoras van Melos zou doden, omdat er gezegd werd dat hij hun geheimenissen belachelijk maakte. Ook Protagoras, van wie werd gedacht dat hij onwaarheden had geschreven over de goden van Athene, werd gegrepen en zou gedood zijn als hij niet op tijd had weten te vluchten. We hoeven ons niet te verbazen over de behandeling die deze beroemde mannen moesten ondergaan, als men zelfs geen vrouwen spaarde, want onlangs heeft men nog een priesteres gedood, omdat ze ervan werd beschuldigd het volk aan te zetten tot het aanbidden van vreemde goden, wat op grond van hun wetten verboden is, en waarop de doodstraf staat. En dit was de gelukkige regering en regeling van zaken in Athene! Nu wat de Scythen aangaat, zij vonden er een genoegen in een mens te doden, en het is lastig het verschil te vinden tussen hen en brute beesten, maar toch meenden zij dat hun inzettingen voldoende redelijk waren om die te gehoorzamen. Ze doodden Anacharsis, de man die zeer bewonderd werd onder de Grieken om zijn wijsheid, toen hij na een reis terugkeerde scheen het hen dat hij de Griekse gewoonten had afgezworen, en ook onder de Perzen werd op deze manier veel gestraft voor vergelijkbare redenen. En om er zeker van te zijn dat Apollonius instemde met de wetgeving van de Perzen en die zelfs bewonderde, omdat de Grieken voordeel hadden van hun moed, hadden zij ongeveer dezelfde opvattingen over godheden. Echter, Apollonius heeft bijna alle Perzische instellingen overgenomen, zelfs de toestemming vrouwen van andere mannen te onteren, en het castreren van eigen zonen. Nu is dat bij ons een zwaar misdrijf, zo behandelen wij zelfs geen dieren, we zijn ook niet bang voor onze heersers en hebben eer geen behoefte aan hetgeen andere volken eerzaam achten, na te hollen, als dat ons kan wegtrekken van onze eigen wet, en ook gebruiken we onze moed niet om een oorlog te beginnen

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

vanwege geldelijk gewin, of stijging van materiele welvaart, maar alleen voor het houden van onze wetten, met geduld dragen we onze verliezen als je dat ook ons wil dwingen onze wetten te breken, pas dan is het dat we oorlog voeren, hoewel het buiten onze bekwaamheden ligt naar oorlog te streven, maar dragen grootste rampen met vasthoudendheid als dat nodig is. En inderdaad, welke reden kan er zijn waardoor we de wetten van een ander land zouden willen overnemen, als die niet eens gehoorzaamd worden door hun eigen wetgevers? En waarom overwegen de Lacedemoniërs zelf niet van instelling te veranderen, een andere regering te wensen, al was het maar vanwege de minachting voor de eerbaarheid van het huwelijk? En waarom hebben de Eleanen en Thebanen die onnatuurlijk en brute lust afgeschaft die maakt dat mannen met mannen lusten uitvoeren? Want ze zijn niet bereid ook maar het kleinste teken van inkeer te tonen, en houden vast aan hun verderfelijke praktijken. Neen, men is zelfs zo ver gegaan dergelijke zaken bij wet te regelen, en deze wetgeving heeft een zo grote kracht ontvangen dat men sodomie tot godheid heeft verheven. Nog even en men zou, net als de goden, met een eigen zuster kunnen huwen! Dit is wat de Grieken aanvoeren als verklaring voor hun absurde en onnatuurlijke gedrag.

39.
Ik laat na te spreken over straffen en hoeveel manieren de wetgevers hebben verzonnen om straf te ontkomen door toestemming te geven voor het opleggen van een geldboete in geval van ontucht, en het onteren van een maagd, wordt al helemaal niet bestraft als men haar huwt en vervolgens de feiten ontkent. Verder wordt er veel moeite gedaan voor de studie van hoe de wetten te overtreden onder kans op straf te lopen. Maar geen van deze dingen is bij ons toegestaan, want hoewel we beroofd zijn van onze welvaart, van onze stad, en van andere andere zaken die we hadden, onze wet is onsterfelijk, en geen Jood zal naar een ander land reizen en het respect voor de wet verliezen. Als, daarom, dit de basis houding van ons is ten aanzien van onze wetten, laten onze vijanden dan tenminste toegeven dat wij onze wetten de meest uitnemende achten, en als men nog steeds denkt dat, hoewel we zo sterk aan onze wetten vasthouden, het slechte wetten zijn, welke straf verdienen dan zij die zich niet aan hun wetten houden als die beter zijn dan de onze? Ik zou daarom willen zeggen dat onze wetten iedere toets kunnen doorstaan, zij zijn de beste, want zij komen van de enige en waarachtige God, de God van Israël. Bovendien, welke wet heeft zo de tijd doorstaan als de onze?

40.
We hebben al aangetoond dat onze wetten altijd al de bewondering hadden en aandacht trokken van velen, ook van Griekse wijsgeren, die hoewel in schijn de wetten van hun eigen land hielden, in hun handelen en denken onze wetgever volgden, en daardoor de men adviseerden sober te leven en vooral in liefde met elkaar. Verder, de massa van de mensheid zelf heeft lang tijd de neiging gehad onze godsdienst te volgen, want er is geen enkele Griekse stad, en ook geen Barbaarse, of van welk volk dan ook, of nu onze gewoonte de 7de dag te rusten er wel of niet was gekomen, en of we nu wel of geen lampen zouden ontsteken, dat niet heeft overwogen onze voedselwetgeving over te nemen, en met elkaar in vrede te leven, en de menslievende verdeling van onze goederen, en ons geduld in het handelen, en onze vastberadenheid ook in tijden van tegenspoed, ook vanwege onze wetten, en, wat het meest opvallend is, onze wet heeft geen schuld aan de ellende die wij nu beleven, maar wordt onze wet door God in stand gehouden, en zo heeft onze wet de eeuwen doorstaan. Zodat als men even naar het eigen land kijkt, en naar zijn eigen gezin, zal hij niet anders dan kunnen instemmen met mijn woorden. Het is daarom niet meer dan terecht, ofwel de gehele mensheid te veroordelen vanwege de neiging naar kwaad en wellust, en als ze zo verlangend zijn

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

naar wetten die hen toestaan te doen wat zij willen, eerder dan wetten te volgen die hen leren hun gedrag te verbeteren, ofwel onze beschuldigers niet-ontvankelijk te verklaren. Wij zijn niet schuldig aan enig kwaad jegens hen, als we onze wetgever eren, en geloven dat hij, door zijn profetisch gezag, over God heeft onderwezen. Want hoewel we zelf de uitnemendheid van onze wetten wellicht niet geheel kunnen bevatten, toch zijn er velen die ze willen onderhouden, en ons daarmee rechtvaardigen in ons respect voor onze wetten.

41.
Maar wat betreft de diverse politieke wetten waardoor wij geregeerd worden, die heb ik nauwkeurig besproken in mijn boek Oudheden, en zal ze slechts indien nodig of wenselijk, noemen, zonder ook maar een poging te willen doen de wet van een ander volk te berispen, of onze eigen wet overdreven te complimenteren, maar om hen te overtuigen dat alle tegen ons ingebrachte beschuldigingen onjuist zijn en alle grond missen. En ik denk dat ik nu mijn doel bereikt heb en gezegd heb wat ik wilde zeggen in dit boek. Want terwijl onze aanklagers hebben voorgegeven dat ons volk pas laat ontstaan is, heb ik aangetoond dat wij een zeer oud volk zijn, en heb zelfs getuigen opgevoerd, zoals oude schrijvers die ons in hun boeken hebben genoemd, terwijl anderen beweerden dat er geen documentatie over ons te vinden is in oude boeken. Bovendien hebben velen beweerd dat we van de Egyptenaren afkomstig zouden zijn, terwijl ik heb bewezen dat we slechts in een deel van Egypte hebben gewoond, terwijl met leugens van ons vertelt, als zouden we vandaar verdreven zijn vanwege lichaamsgebreken, terwijl de waarheid is dat we uit eigen wil vertrokken zijn naar ons eigen land met sterke, gezonde lichamen. Deze aanklagers stellen dat onze wetgever een misleide en bedrieger was, terwijl God al in oude tijden getuigenis heeft gegeven van zijn deugdzaam gedrag en karakter.

42.
En wat de wet zelf aangaat, meer woorden zijn overbodig, want ze zijn zichtbaar in hun eigen karakter, en het is meer dan duidelijk dat zij Godvrezendheid onderwijzen en zeker geen losbandigheid. Zij onderwijzen de naaste niet te haten, maar moedigen het volk aan vrijwillig te delen wat men heeft, onze wetten zijn een vijand van onrechtvaardigheid, ze zorgen voor rechtschapenheid, zij verzetten zich tegen ijdelheid en luiheid, tegen een overdreven leefstijl, tegen verkwisting, en instrueren een mens te werken, en verbieden hem roof om zijn bezit te vermeerderen, maar zijn moed te gebruiken om zich aan de wet te houden. Wetten die een onontkoombare straf bepalen voor overtreders, die niet letten op welsprekendheid, maar op actie. Op grond waarvan ik het waag te zeggen dat wij onderwijzers der mensheid zijn geworden in een groot aantal onderwerpen. Bovendien, wat is er verkeerd aan edelmoedigheid en Godvrezendheid? Wat is meer terecht dan zich te onderwerping een wetten? En wat is meer ten voordele van het algemeen welzijn dan liefde? Terwijl we in alle dingen meer dan tevreden en gelukkig zijn met de heerschappij van God!

Moge dit boek en wat daarin staat u verheldering brengen, Epaphroditus, u die zoveel liefde voor de waarheid hebt, en met zoveel verlangen wilden weten van ons volk en onze God.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

DE VERHANDELING AAN DE GRIEKEN AANGAANDE HADES.

1.
Nu wat betreft Hades, waar de zielen van de goeden gezien worden, en de rechtvaardigen zich verheugen en de onrechtvaardigen gevangen zitten, moet er een en ander over worden gezegd. Hades is plaats in de wereld die niet regelmatig is, een onderaards gebied, waar het licht van deze wereld niet schijnt, vandaar dat er een voortdurende duisternis is. Dit gebied is toegewezen om zielen gevangen te houden, waar engelen zijn benoemd als bewaarders over hen, en die straffen toepassen in verhouding tot de zonde die ieder begaan heeft.

2.
In dit is een bepaalde plaats die apart wordt gehouden, een meer van ondoofbaar vuur, waarin -naar wij geloven- totnogtoe niemand gegooid is, maar die bereid is voor een bepaalde dag door God, Waarop een rechtvaardig oordeel zal worden uitgesproken over alle mensen, over de zondaren, over hen die God ongehoorzaam zijn geweest, eer hebben gegeven aan afgoden die niet anders zijn dan ijdele producten van mensenhanden, en daarvan goden hebben gemaakt. Zij zullen worden veroordeeld tot een eeuwige straf, maar de rechtvaardigen zullen een onvergankelijk en nooit voorbijgaand koninkrijk verkrijgen. Deze zijn ook beperkt tot Hades, maar niet in de dezelfde plaats waar de onrechtvaardigen zijn vastgehouden.

3.
Want daar is een lager deel in dit gebied, en aan de poort daarvan staat een aartsengel met een leger, en door deze poort gaan de zielen over wie deze engelen benoemd zijn. Zij gaan niet allen dezelfde weg, maar de rechtvaardigen gaan naar de rechterkant, onder begeleiding van gezangen die gezongen worden door engelen die benoemd zijn over die plaats, naar een gebied van licht dat er is vanaf het begin van de wereld. Zij hebben geen beperkingen. Maar genieten eeuwig van de goede dingen die zij zien, en verheugen zich in de verwachting van nieuwe vreugden die over hen zullen komen en voorbij het voorstellingsvermogen van de mens zijn. Die plaats kent geen ellende, geen brandende hitte, geen stekende kou, en ook zijn er geen doornen daar, maar de gezichten van rechtvaardigen die altijd naar elkaar lachten terwijl zij wachten op de rust van de eeuwige hemelen die na deze tijd zal komen. Deze plaats noemen we de boezem van Abraham.

4.
Maar wat de onrechtvaardigen betreft, ze worden met geweld gesleept naar de linkerkant door die engelen die straffen uitdelen, en worden niet met goede wil bejegend, maar als gevangenen voortgedreven door engelen die hen grimmig aankijken en hen steeds verder naar onder drijven. Nu, die engelen die zijn benoemd over de naar de hel weggesleepte zielen, die horen het voortdurende gekreun en trachten de stank van de hel vermijden

Als zij dit gebeuren zien, wat een verschrikkelijk groot vuur is, dan worden zij verschrikt van de verwachting van het toekomst oordeel, en van de daaraan verbonden straffen. Maar niet slechts dit, want als zij de plaats zien van de Vaders en van de rechtvaardigen, is dat op zich al een straf want tussen hen is en grote en diepe chaos, en de rechtvaardigen hebben medelijden met hen, en de onrechtvaardigen kunnen deze kloof van chaos niet oversteken.

5.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

Dit is de verhandeling aangaande Hades, waarin de zielen van alle mensen worden vastgehouden, tot op de dag die door God bepaald is, waarop alle doden zullen opstaan, niet een 'zielsverhuizing' van het ene lichaam naar het andere, maar het doen opstaan van hun lichamen waarin de Grieken niet willen geloven. Maar leer te geloven, want als u gelooft dat de ziel geschapen is, en door God onsterfelijk is gemaakt, zoals de stelling van Plato is, weest dan niet ongelovig, maar geloof dat God in staat is de doden op te wekken, en lichamen tot leven te wekken die Hijzelf heeft geschapen. Want het kan nooit van God gezegd worden dat Hij het ene wel kan en het andere niet. We geloven daarom dat het lichaam al worden opgewekt, want al zou het vergaan zijn, het is niet vernietigd, de aarde heeft het overblijfsel ontvangen om het te bewaren, en het is als zaad vermengd met vruchtbare grond, maar op een krachtig geluid van de Schepper zullen zij opspringen en opgewekt worden, bekleed in een grote glorie.

We geloven dan ook niet 'zo maar' in de opstanding van de doden, want hoewel de lichamen enige tijd ontbonden zijn als gevolg van de zonde, bestaan zij wel en liggen in de aarde als in een pottenbakkersoven, Om opnieuw te worden gevormd, en op te staan, niet in een staat waarin zij voorheen waren, maar in een nieuw gevormd lichaam dat nooit meer zal vergaan. En aan ieder lichaam zal de eigen ziel worden hersteld. En als het bekleed is met dat lichaam, zal het geen onderwerping meer hebben aan ellende, maar rein in zichzelf zijn, het zal zich in een rein lichaam verheugen waarin het in deze wereld rechtvaardig gewandeld heeft, en zal in dat reine lichaam verder leven, in grote blijdschap. Maar wat de onrechtvaardigen betreft, zij zullen geen rein lichaam ontvangen, zij zullen niet bevrijd zijn van ziekten of ellende, en ook niet glorieus worden gemaakt, maar met dezelfde ziekten waarin ze zijn gestorven, en in het lichaam waarin zij in ongeloof hebben gewandeld, zullen zij worden geoordeeld.

6.
Want alle mensen, de rechtvaardigen zowel als de onrechtvaardigen, zullen worden gebracht voor het Woord van God, want aan Hem heeft de Vader het oordeel in handen gegeven, en Hij, om de wil van Zijn Vader te vervullen, zal komen als Rechter, Hem noemen wij de Messias. Want Minos en Rhadamanthus zijn niet de rechters, zoals de Grieken veronderstellen, maar Hij die God en de Vader heeft verheerlijkt. Van Hem zullen wij verder spreken voor hen die naar de waarheid zoeken. Deze persoon, die het rechtvaardig oordeel van de Vader over alle mensen uitvoert, heeft een oordeel bereid voor ieder overeenkomstig zijn handelen, en voor wiens rechterstoel ieder zal staan, mensen, engelen, demonen, allen. En zij zullen een stem laten horen en zeggen: Rechtvaardig is Uw oordeel, want U bent rechtvaardig voor alle partijen, en geeft rechtvaardig overeenkomstig ieder heeft gedaan, en geeft aan het die ongerechtigheid liefhebben een eeuwige straf. Tot dit behoort het niet uitdoofbaar vuur, en dat zonder einde, en vlammende wormen, die nooit zullen sterven, die het lichaam niet vernietigen, maar voor een nooit eindigen ellende en beproeving zorgen, en geen slaap geven aan hen, en niet toestaan dat zij rusten, de dood zal hen niet bevrijden van hun bestraffing, noch zullen gebeden van hun familie hen enig nu geven, want rechtvaardigen zullen zij niet langer zien, er zal aan de gestraften niet meer worden gedacht. Maar de rechtvaardigen zullen herinnerd worden door rechtvaardig handelen, waardoor zij het hemels Koninkrijk hebben verkregen. Een koninkrijk waarin geen slaap, geen ellende, geen vergankelijkheid, geen nacht of dag gemeten wordt in tijd. Geen zon een baan gaat door de hemel uit noodzaak, om de jaargetijden aan te geven, want de beste verlichting is het leven van de mens, geen maan zal afnemen of toenemen, of een variatie van seizoen aanduiden. Ook zal zij de aarde niet meer bevochtigen, er zal geen brandende zon meer zijn, geen ronddraaien meer om de polen, geen Orion opgaan, geen omzwervingen meer van ontelbare

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden

sterren. De aarde zal niet meer moeilijk begaanbaar zijn, en ook zal de poort van het paradijs niet meer onvindbaar zijn, noch zal er het brullen van de zee zijn, die de passagier in nood brengt, de zee zal makkelijk begaanbaar zijn en niet vervaagt worden door mist. De hemel zal niet meer onbewoonbaar zijn voor mensen, en het zal niet onmogelijk de wegen in de hemel te ontdekken. De aarde zal niet meer bewerkt worden, en de arbeid van mensen niet meer nodig hebben, maar zal zelf vruchten voortbrengen, en rijkelijk versierd zijn met haar vruchten. Er zullen geen wilde beesten zijn, en dierengebrul zal niet meer voorkomen, maar het aantal van de rechtvaardigen zal zich voortzetten, en nooit mislukken, samen met de rechtvaardige engelen, en geesten van God en met Zijn Woord. Als een koor van rechtvaardige mannen en vrouwen die nooit zullen verouderen, en voortleven in een onvergankelijke status, liederen zingend voor God, die hen dit geluk gegeven heeft, door middel van de instelling van een regelmatig leven. De gehele schepping zal een eeuwig lied zingen en Hem verheerlijken met een reine geest. Men zal niet meer beperkt zijn maar leven in vrijheid en vrijwillig gezang. Men zal lof zingen aan Hem, samen met engelen en allen die bevrijd zijn van banden.

7.
En nu, als jullie niet-Joden overtuigd willen worden door deze argumenten, en afzien van jullie ijdele verbeelding van jullie stambomen, het verkrijgen van rijdommen, en de tijd niet meer verdoen aan lege woorden en filosofie, waardoor denken zoveel vergissingen maakt, en als jullie het oor geven aan de geïnspireerde profeten, de woordvoerders van God, en brengers van Zijn Woord, en zullen geloven in God, dan zullen jullie deelhebbers zijn van deze dingen, en de goede dingen verkrijgen die zullen komen. Je zult opstijgen naar de hemel en naar het Koninkrijk dat daar is. Want wat God verborgen heeft in stilte zal dan worden geopenbaard. Wat geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord, noch opgekomen is in de harten van mensen, dat heeft God bereid voor hen die Hem liefhebben.

8.
In de weg waarin Ik je zal vinden, zo zal Ik je oordelen, wordt ons toegeroepen. En hij die eerst een deugdzaam leven heeft geleefd, maar aan het einde zich in ondeugd heeft gestort, zijn daden zullen voortdurend voor hem staan, als ijdel en onnut. Het zal rampen over hem brengen. Wie dan ook goddeloos zal hebben geleefd en zich bekeert, die zal de gelegenheid hebben zijn slechte gewoonten van zich weg te doen, en na zijn berouw zijn gehele leven bewaken met grote zorg en geduld, om de ketting van onregelmatigheid te breken, want onze verandering kan niet zonde de genade van God bereikt worden, en ook niet zonder gebeden, of zonder de hulp van broeders en ons eigen oprecht berouw en constante waakzaamheid. Het is een goed ding om geheel niet te zondigen, en het is ook goed, nadat men heeft gezondigd, berouw te hebben, het is het beste om altijd gezond te leven, en nooit toe te geven aan opvliegendheid.

Aan God zij de glorie en heerschappij voor eeuwig en eeuwig,

Amen.

Dit product wordt u aangeboden door ComputerBijbel (http://www.ComputerBijbel.com)
© ComputerBijbel Alle rechten voorbehouden